

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥
ŚRĪMADVĀLMĪKIRĀMĀYANAM

PUBLISHED BY
N. RAMARATNAM

SECOND EDITION REVISED BY

Mahāmahopādhyāya Mīmāṃsa Ratna
Paṇḍit K. CHINNASWAMI SASRIGAL

AND

Vedānta Viśārada Vedānta Sāhitya Siromaṇi
Paṇḍit V. H. SUBRAHMANYA SASRRI

FIRST EDITION
PUBLISHED BY
R. NARAYANASWAMI AIYAR, B.A., B.L.,
ADVOCATE

WITH THE HELP OF AN EDITORIAL COMMITTEE CONSISTING OF

Mahāmahopādhyāya Vidyāvācaspati Darśanakalānidhi
Professor S. KUPPUSWAMI SASTRIGAL, M.A., I.E.S.

Mahāmahopādhyāya Śāstraratnākara Vedāntavibhūṣaṇa
Paṇḍit S. KRISHNA SASTRIGAL

Vedāntaviśārada Vedāntavibhūṣaṇa
Paṇḍit S. K. PADMANABHA SASTRIGAL

AND

Vedāntaśiromaṇi Vedāntaviśārāda Vedāntalaṅkāra
Paṇḍit T. V. RAMACHANDRA DIKSHITAR

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीचन्द्रमौळीश्वर ॥

त्वस्ति श्रीमदखिलभूमण्डलालङ्कारत्रयस्त्रिंशत्कोटिदेवतासेवित श्रीकामाक्षीदेवी-
सनाथ श्रीमदेकाग्रनाथ श्रीमहादेवीसनाथ श्रीहस्तिगिरिनाथ साक्षात्कारपरमाधिष्ठानसत्य-
व्रतनामाङ्कितकाशीदिव्यक्षेत्रे शारदामठसुस्थितानाम् , अतुलितसुधारसमाधुर्यकमलासनका-
मिनीधम्मिल्लसंफुल्लमल्लिकामालिकानिष्यन्दमकरन्दश्रीसौवस्तिरुवाङ्गनिगुम्भविजृम्भणा-
नन्दतुन्दिलितमनीषिमण्डलानाम् , अनवरताद्वैतविद्याविनोदरसिकानाम् , निरन्तरालं-
कृतीकृतशान्तिदान्तिभूषणाम् , सकलभुवनचक्रप्रतिष्ठापकश्रीचक्रप्रतिष्ठाविख्यातयशोऽलंकृता-
नाम् , निखिलपाषण्डकण्टकोद्घाटनेन विशदीकृतवेदवेदान्तमार्गवर्णमतप्रतिष्ठापकाचार्या-
णाम् , श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्य श्रीजगद्गुरु श्रीमच्छङ्करभगवत्पादाचार्याणाम् ,
अधिष्ठाने सिंहासनाभिषिक्त श्रीमन्महादेवेन्द्रसरस्वतीसंयमीन्द्राणाम् , अन्तेवासिवर्य-
श्रीमच्चन्द्रसेखरेन्द्रसरस्वतीश्रीपादैः ,

अस्मदख्यन्तप्रियशिष्याय मयूरपुरी(मैलापूर)विराजमानमद्राजधानीन्यायसञ्चिकासुद्रणा-
लयाधिपाय नारायणस्वाम्यार्यतनूजाय श्रीरामरत्नार्याय क्रियते नारायणस्मृतिः ॥

धर्मानुष्ठानार्थमेवाविर्भूतस्य भगवदवतारस्य श्रीरामचन्द्रस्य सुचरितप्रतिपादकः 'वेदः
प्राचेतसादासीत्' इति स्वयं वेदावतारतयाऽभियुक्तैः निश्चितः, अत एव धर्मनिर्णायकप्रमाणेषु
मुख्यतया गण्यमानः, भारतवर्षे आबालगोपालं प्रसिद्धश्च श्रीमद्रामायणाख्यः इतिहासः
भवता सुस्पष्टछलिताक्षरयुतः पाठभेदतत्तस्थलीयटिप्पणीसंयोजितश्च पुनः प्रकाश्यत
इति विज्ञायामन्दमानन्दं भजामः ॥

सुशोधिततया सुलभबोधदायिनोऽस्य ग्रन्थतल्लजस्य प्रकाशनेन लोकोपकारमातन्वानो
भवान्, अस्य पठितारश्च श्रीजानकीजानेः कृपापात्रभूताः श्रेयःपरम्परामवाप्नुयुरित्वाशास्महे ॥

विजयवाभास्वामम्-मान्यकम्-मयूरपुरी }
विकल्प चैव सुखादनी }

नारायणस्मृतिः

॥ श्रीः ॥

PUBLISHER'S NOTE.

After a lapse of nearly 25 years, we are bringing out the second edition of Srimad Valmiki Ramayana. The first edition went out of print five years ago. Since then, there has been a great and growing demand from the public for copies of our Ramayana. There now seems to be a welcome renaissance in Samskrit and in the study of our great epics. It is due largely to the noble and inspiring message of our revered Acharya.

It is our singular good fortune that we are able to release this edition with the blessings of His Holiness Sri Sankaracharya of Kanchi Kamakoti Peetam. We are twice blessed with his good wishes. His Srimukham adorns the book at the beginning.

The first edition of the Valmiki Ramayana was published through the initiative and enthusiasm of Sri R. Narayanaswami Iyer, with the help of an Editorial Board of eminent Samskrit scholars. The popularity and the reputation that this publication enjoys to-day is due, in no small measure, to their careful collation of the manuscripts and perfect editing of this great classic. In the preparation of the second edition, we have not had the benefit of the guidance of these scholars, as all, with the exception of Brahmasri T. V. Ramachandra Dikshitar, are now no more. However, the initial task of compiling an authoritative edition had been done by them and we have the advantage of it now.

The second edition was carefully revised by Mahamahopadhyaya Pandit Chinnaswami Sastrigal of the Calcutta University with the assistance of a band of scholars. It is a matter of deep regret to us that he is not alive to-day to see the release of this publication.

While no new manuscripts have been compared or collated for the second edition, an old edition in Telugu, printed in 1884, at

the Rajarajeswari Press, Chennapuri, has also been compared and referred to in the preparation of this edition, and indicated by the letter (ॠ) in the footnote. The letter (ॡ) in footnote indicates the first edition.

We owe a debt of gratitude to Pandit V.H. Subrahmanya Sastri who not only corrected the proofs with efficiency but also carefully and conscientiously revised the manuscripts at the time of going to the Press.

Our thanks are due to Pandit T. S. Subrahmanya Sastri, whose services and co-operation in the preparation of the first edition have been acknowledged therein with gratitude.

We have also to acknowledge our thanks to the Proprietors of the Bharathi Vijayam Press for printing the latter portions of this book neatly and expeditiously.

We have incorporated 10 new art-plates depicting some of the important scenes in the Ramayana. These pictures are drawn by the well-known artist, Sri S. Rajam.

It is our humble hope and prayer that this edition will serve the people and will be of some use in the propagation of the permanent value and influence of our foremost national epic and in the inculcation of Rama Bakthi among our countrymen.

Madras.

PUBLISHER'S NOTE TO THE FIRST EDITION.

The chief aim in the present edition of the Ramayana is to supply in an attractive manner an authoritative text of the great epic. The edition differs from the rest that are already in existence in that it is the result of the collation of various and varied manuscripts and printed editions. An Editorial Committee consisting of Mahamahopadhyaya Prof. S. Kuppaswami Sastrigal, Mahamahopadhyaya S. Krishna Sastrigal, Brahmasri S. K. Padmanabha Sastrigal and Brahmasri T. V. Ramachandra Dikshitar have considered very carefully the various readings and have incorporated in the body of the text such readings as were satisfactory and appropriate. The need for such an authoritative text with an adequate index was felt by all lovers of Sanskrit literature; and the publication of this work is the fulfilment of a desire deeply cherished for years. Our thanks are due in no small measure to those composing the Editorial Committee as well as to Messrs. T. R. Chintamani, M.A., T. Chandrasekhara Dikshitar, M.A., L.T., and Pandit T. S. Subrahmanya Sastrigal, who have helped, in various ways, the collation of the manuscripts and the completion of the index.

The seventeen illustrations that are reproduced here are the paintings in water colour by Sjt. K. Rammohan Sastri, a recognised Andhra artist, who undertook in line and colour some of the unforgettable episodes in the Ramayana so dear to the hearts of the Hindus. We are indeed grateful to him for his pictures which preserve the atmosphere of ancient India in form as well as content

श्रीरामः शरणम्

FOREWORD TO THE FIRST EDITION

ऐश्वर्यं पुत्रलाभश्च भविष्यति न संशयः ।

रामायणमिदं कृत्स्नं शृण्वतः पठतः सदा ॥

[रामायणे VI-128-116.]

To be blessed with a lordly fortune and to be happy in becoming and being the father of a good son—these always, surely, accrue to one who hears and reads the whole of this holy text—The Rāmāyaṇa.

This is still the loving belief of many a Hindu, cultured or uncultured, young or old, man or woman, Brāhmaṇa or non-Brāhmaṇa. Mr. R. Narayanaswami Aiyar, B.A., B.L., the enlightened, large-hearted and pious proprietor of the Madras Law Journal Press, Mylapore, is actuated by this happy and healthy belief in making himself mainly responsible for the meritorious act of bringing out this handy, reliable and useful edition of the text of the Rāmāyaṇa. This edition is based on a careful collation of the following manuscripts and printed editions :—

(1) An old palm-leaf manuscript, in Grantha script, about 300 years old, prepared by a Śrī Vaiṣṇava and got from the Śivagaṅgā District—Kāṇḍas I to VII, indicated by the letter—(क.)

(2) An old palm-leaf manuscript, about 150 years old, written in Grantha script in Malabar—Kāṇḍas I to VI—belonging to Mahāmahopādhyāya Vidyāvācaspati Darśanakalānidhī Professor S. Kuppaswami Sastri, indicated by the letter—(ख.)

(3) An old paper manuscript, in Devanāgarī script—Kāṇḍas I to VII, belonging to Brahmaśrī Yajñeśvara Dikṣitar of Pakṣitīrtham (Chingleput District)—about 100 years old—indicated by the letter—(ग.)

(4) A palm-leaf manuscript in Grantha script about 200 years old, belonging to the Coladeśa, Kāṇḍas I to VII—indicated by the letter—(घ.)

(5) The edition of the Rāmāyaṇa by Per Gaspare Gorresio, published from Parigi, in 1843, indicated by the letter—(ङ.)

(6) The Kumbakonam edition of the text only, published by Mr. T. R. Krishnacharya, in the Devanāgarī script, indicated by the letter—(च.)

(7) The edition of the text of the Rāmāyaṇa, printed at the Vani Vilas Press, Srirangam, indicated by the letter—(छ.)

(8) The readings adopted in the printed commentary on the Rāmāyaṇa, called the Tilaka, indicated by the letter—(फि.)

(9) The readings of Govindarāja, adopted by him in his commentary, the Bhūṣaṇa, indicated by the letter—(गो.)

(10) The readings adopted in the commentary, called the Śiromaṇi, indicated by the letter—(ग.)

(11) The Bombay edition of the Gujarati Printing Press, with these commentaries (8, 9, 10—*supra*)—1919, indicated by the letters—(गुना.)

(12) An old Grantha edition indicated by the letter—(ज.)

In bringing out this edition, Mr. R. Narayanaswami Aiyar has secured the co-operation of an editorial committee consisting of the following Sanskrit scholars :—

(1) Mahāmahopādhyāya Vidyāvācaspati Darśanakalānidhi Professor S. Kuppuswami Sastrigal, M.A., I.E.S., Professor of Sanskrit and Comparative Philology, Presidency College.

(2) Mahāmahopādhyāya Śāstraratnākara Vedāntavibhūṣaṇa S. Krishna Sastrigal, Principal, Madras Sanskrit College, Mylapore.

(3) Vedāntaviśārada Vedāntavibhūṣaṇa S. K. Padmanabha Sastrigal, Pandit, Presidency College, and

(4) Vedāntaśiromaṇi Vedāntaviśārada Vedāntala kāra Pandit T. V. Ramachandra Dikṣitar, Advaita Professor, Madras Sanskrit College, Mylapore.

After collating the above-mentioned manuscripts and printed editions, those readings, which the Editorial Committee considered most satisfactory, have been incorporated in the body of the text ; such variants as were found fit to be considered have been given in the foot-notes ; and such variants as were considered useless have been dropped. The readings found in Gorresio's edition are given for verses 1—12 only to indicate the vast difference that is to be noticed between the Northern and Southern recensions. Brief annotations in Sanskrit, elucidating certain noteworthy parts of the text, are given in small type in the foot-notes ; and Paṇḍit Brahmaśrī T. V. Ramachandra Dikṣitar of the Editorial Committee is chiefly responsible for these annotations. For the guidance of readers, significant Sanskrit captions are prefixed to each canto.

This edition is brought out in two handy Volumes—Volume I comprising Kāṇḍas I to VI, with a table of contents and Volume II comprising Kāṇḍa VII, with a full alphabetical index of each of the lines in the text and an index of names occurring in the text. The get-up of this edition is made particularly attractive by the seventeen coloured illustrations given in appropriate places. This edition is deliberately priced very cheap—the complete work in superior India paper being priced Rs. 5 and the complete work in glazed paper being priced Rs. 4.

In the good work of bringing out this edition, the enlightened publisher Mr. R. Narayanaswami Aiyar, the four scholars forming the Editorial Committee, Mr. T. R. Chintamani, M.A., of the University, Oriental Research Institute, who is responsible for the collation of manuscripts and the index of verses, and Mr. T. Chandrasekharan, M.A., L.T., of the Sanskrit College, Mylapore—who is responsible for the index of names, the staff of the Madras Law Journal Press, and in particular, the Pandit of the Madras Law Journal Press—Mr. T. S. Subrabmanya Sastri—all have co-operated in a happy way and any special meed of thankful commendation that may be due to this work should be distributed among them all.

This edition does not attempt to penetrate into the 'Original Kāmāyaṇa' and reconstruct it, in the manner indigated in writings

like *Das Rāmāyaṇa* by eminent Indologists like Professor Jacobi, after identifying and eliminating what may be regarded as later additions or accretions. The chief purpose kept in view in this edition is to present the whole text of the Rāmāyaṇa, with all the seven Kāṇḍas, as generally recognised by Indian tradition since the time of *Kālidāsa* and *Aśvaghōṣa* to this day, in accordance with certain typical manuscripts of South India and the well-known Bombay recension as embodied in the editions printed in Bombay. The publisher of this edition proposes also to bring out, as early as practicable, a critical edition of the text of the Rāmāyaṇa, together and in accordance with the famous commentary called *Katāka*, by *Mādhavayogin*. Arrangements for the publication of this commentary are in progress. *Katāka* is the clarifying nut which clarifies muddled water ; and the commentary called *Katāka* seeks to clarify the muddled stream of the Rāmāyaṇa text, by separating the spurious from the genuine parts. When the projected edition of the text with the *Katāka* comes to be published, modernists interested in modern methods of textual criticism will find ample opportunities for using the material in the *Katāka* and its text with great advantage.

There are two ways of handling the Rāmāyaṇa. One may be called the *scientific way* and the other the *artistic way*. The former is a long, devious and uneven path, dark except for occasional glimmer and fit only for a certain class of tough-minded workers; and the mentality of one who pursues it must needs be very similiar to that of a botanist or anatomist who tears to pieces a beautiful flower or a handsome human form in his quest for the pith or the truth. The *scientific way* is indeed a great way ; but it is not for all and certainly not the way of the tender-minded, not the way of those who would pursue the sweet path of *charm* and *response*. And the appropriate way for the tender-minded is the latter way, the *artistic way*, which is as good as, and certainly sweeter than the other way and which the tough-minded also would like to pursue at least as a pleasant diversion. The present edition of the text of the Rāmāyaṇa is mainly intended for those who pursue the *artistic way*. It is intended for those who have the well-grounded belief that the bulk of the Rāmāyaṇa, with its present extent and contents, including the Balakāṇḍa together with the suggestive episode culminating in the delightful

śoka=śloka equation, and including at least the main outlines of Uttara-kāṇḍa, has been recognised as a complete *poetic unit* since almost the beginning of the Christian era. This class of readers will do well to bear in mind the following considerations :—

If the *Mahābhārata*, as a work of poetic art, is the oldest artistic monument of *ethos* with a background of *ethos*. It is *ādi-kāvya* in the sense that it is the oldest work of genuine poetry, which spontaneously sprung out of the *pathos-filled* fountain of Vālmiki's heart. In the second canto of the Bālakāṇḍa, it is unmistakably suggested, through the *śoka=śloka* equation and through Vālmiki's own observation about his own poetry in 1—2—18, that the true theory of poetry, as conceived in the *Rāmāyaṇa*, is that genuine poetry is not *made* but is a beautiful and spontaneous *emanation* from the fountain of *rasa* and that the life and growth of genuine poetry depend upon a delightful synthesis of the *artist* and the *art-critic*, of *kavi* and *sahṛdaya*, of *charm* and *response*. According to this theory of poetry, *kāvya* is not necessarily *ornate poetry* or *court poetry*, as some alien sanskritists would render the term, but it is *genuine poetry*.

The author of the *Rāmāyaṇa* blends in a happy way two ideas—that God fulfills *himself* in the best man, *Sri Ramabhadra*, and that *man*, as Dasaratha's son, rises to his full stature by pulling up his *manhood* to the level of *Brahmanhood*. The author of the *Rāmāyaṇa* would interpret the Upaniṣadic teaching “पुरुषान्न परं किञ्चित् सा काष्ठा सा परा गतिः” as equivalent to “मनुष्यान्न परं किञ्चित् सा काष्ठा सा परा गतिः” This is how Sahṛdayas of the advaitic persuasion are expected to understand and enjoy the teaching and poetry of the *Rāmāyaṇa*. In this connection, it would be worthwhile to consider the famous verse—

“वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे ।

वेदः प्राचेतसादासीत् साक्षाद्रामायणात्मना ॥”

This should be punctuated in two ways, with a comma before जाते and with a comma after जाते; and it should be read in prose in two ways—‘वेदवेद्ये परे पुंसि दशरथात्मजे जाते’ and ‘दशरथात्मजे वेदवेद्ये परे पुंसि जाते’ The Supreme God of the Veda fulfilled Himself in the highest type of

Manhood as embodied in *Sri Rāma*, Daśaratha's son; and the latter rose to his full stature of *Manhood* and thus rose to the *Brahmanhood* of the *Veda*; then, the *ultra-human Veda* to have its delightful fulfilment in the essentially *human Rāmāyana* through the *seer-poet Pracetasā*.

Many modern saḥṛdaya, under the influence of certain obsessions derived from an alien system of education, may be inclined to describe *Vālmiki* as the *Homer of India*. He must, however, remember, that Plato refused to give an honoured place to Homer in the ideal scheme of his *republic*, whereas, *Vālmiki* has found, for more than two thousand years, a permanent place of honour and love in the scheme of Indian culture and life, ideal as well as actual. If the German poet Friedrich Riickert finds in *Vālmiki* "such fantastic grimaces, such formless fermenting verbiage" as Homer has taught the heirs of Hellenic heritage to despise, even this German poet finds in the *Rāmāyana* "such lofty thoughts and such deep feeling as the Iliad does not show"; and perhaps, the inadequate linguistic equipment of the German poet is responsible for the *beautiful poetic form* of the language of the *Rāmāyana* appearing to him as "formless fermenting verbiage." The *Rāmāyana* is one of the grandest *world-poems* and *Vālmiki* is one of the greatest *world-poets*. It must be remembered that not only *time*, but *space* also is meant by the *great God of creation*, when He pronounced the divine and prophetic benediction on the first spontaneous emanation of *true poetry* from the *Rasa-filled* heart of *Vālmiki*, in these terms—

यावत् स्यादयन्ति गिरयः सरितश्च महीतले ।

तावद्रामायणकथा लोकेषु प्रचरिष्यति ॥

1—2—36 (b) and 37 (a)

Mylapore, Madras, }
4—8—1933.

S. KUPPUSWAMI SASTRI.

श्रीरामजयः

॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

ओम् , शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत् सर्वविघ्नोपशान्तये ॥

ओं मूःओम् । ममोपात्तसमस्तदुरितक्षयद्वारा परमेश्वरप्रीत्यर्थं श्रीसीतालक्ष्मण-
भरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्धयर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन धर्मार्थकाममोक्ष-
सिद्धयर्थम् इष्टकाम्यार्थसिद्धयर्थं सर्वपापक्षयार्थं श्रीवाल्मीकिरामायणपारायणं करिष्ये ।
तदर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ।

अस्मिन् पुस्तके श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवाहयामि, आसनं समर्पयामि, पाद्यं
समर्पयामि, अर्घ्यं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, मधुपर्कं समर्पयामि, वस्त्र-
यज्ञोपवीत-उत्तरीय-आमरणार्थम् अक्षतान् समर्पयामि, गन्धान् धारयामि, गन्धोपरि
अक्षतान् समर्पयामि ।

[पुष्पैः पूजयामि]

ओं केशवाय नमः	ओं वामनाय नमः	ओं श्रीरामचन्द्राय नमः
ओं नारायणाय नमः	ओं श्रीधराय नमः	ओं श्रीवेधसे नमः
ओं माधवाय नमः	ओं हृषीकेशाय नमः	ओं श्रीदाशरथये नमः
ओं गोविन्दाय नमः	ओं पद्मनाभाय नमः	ओं श्रीरघुनाथाय नमः
ओं विष्णवे नमः	ओं दामोदराय नमः	ओं श्रीनाथाय नमः
ओं मधुसूदनाय नमः	ओं श्रीरामाय नमः	ओं श्रीसीतायाः पतये नमः ।
ओं त्रिविक्रमाय नमः	ओं रामभद्राय नमः	

श्रीरामचन्द्राय नमः	धूपम् आप्रापयामि	श्रीरामचन्द्राय नमः	गीतं	समर्पयामि
”	” दीपं दर्शयामि	”	” वाद्यं	”
”	” क्षीरं निवेदयामि	”	” मन्त्रपुष्पाणि	”
”	” ताम्बूलं समर्पयामि	”	” समस्तराजोपचार-	
”	” कर्पूरनीराजनं दर्शयामि		” देवोपचारान्	”
”	” छत्रं समर्पयामि	”	” अनेककोटिप्रदक्षिण-	
”	” चामरं ”		” नमस्कारान्	”
”	” नृत्तं ”			

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपारायणोपक्रमक्रमः ॥

॥ स्मार्तसंप्रदायः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत् सर्वविघ्नोपशान्तये ॥
वागीशाषाः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्मिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

मासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानासमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकिर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥

गोष्पदीकृतवारार्षिं मञ्जकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटेरहरहः सम्यक् पिबत्यादरा-
 द्वाल्मीकेर्षदनारविन्दगलितं रामायणारूयं मधु ।
 जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं
 संसारं स विहाय गच्छति पुमान् विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥
 तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।
 रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामयणमहानदी ॥
 श्लोकसारसमाकार्णं सर्गकल्लोलसंकुलम् । काण्डग्राहमहामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
 वेदवेधे परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत् साक्षाद्रामायणात्मना ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
 मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
 अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
 व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥
 वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात् सुमित्रासुतः
 शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाम्बादिकोणेषु च ।
 सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्
 मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम् ॥
 नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।
 नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः ॥

॥ श्रीवैष्णवसंप्रदायः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥
अज्ञानानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥
उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।
आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराजनेयम् ॥
आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥
यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥

वेदवेबे परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत् साक्षाद्रामायणात्मना ॥
तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।
रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥
श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।
आजानुषाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
अग्रे वाचयति प्रमञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
व्याख्यान्तं मरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥

॥ माध्वसंप्रदायः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत् सर्वविघ्नोपशान्तये ॥
लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थारख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
वेदे रामायणे चैव पुराणे मारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतां वन्दे विजयदं हरिम् ॥

सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे मद्गुरुवन्दितम् ॥
अग्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥

भवति यदनुभावादेडमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राञ्चमौलिः ।
सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विधत्तां संनिधिं मानसे च ॥

मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थाख्यतरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥
चित्रैः पदैश्च गम्भीरैर्वाक्यैर्मानैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥
गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥
अस्त्रनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कर्पाशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।
आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिरास्त्रनेयम् ॥

आस्त्रनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकास्त्रलिम् ।
बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥

वेदवेधे परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत् साक्षाद्रामायणात्मना ॥
आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसंपदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥

तद्गुणगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यषट्कम् ।
रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥

वेदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ॥

अग्रे वाचयति प्रखनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥

वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिवृन्दारकेन्द्रै-
र्व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
धृतावधं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥

मूषारत्नं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजद्युरत्नं
कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥

महाव्याकरणाम्भोधिमन्थमानसमन्दरम् ।
कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥

मुख्यप्राणाय मीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् ।
नानावीरसुवर्णानां निकषाशमायितं बभौ ॥

स्वान्तस्स्थानन्तश्शय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे ।
उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धान्धये नमः ॥

वाल्मीकेर्गौः पुनीयाच्चो महीधरपदाश्रया ।
यद्दुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥

सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे ।
विहरन्तो महीषांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥

हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वेदत् ।
तस्य निःसरते वाणी जह्नुकम्याप्रवाहवत् ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपारायणसमापनक्रमः ॥

॥ स्मार्तसंप्रदायः ॥

स्वस्ति प्रजाम्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।
गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणाः सन्तु निर्भयाः ॥
अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः । अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम् ॥
चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ॥
शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥
रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥
यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥
मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणात्मने । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥
यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताकल्पयत् पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥
अमृतोत्पादने दैत्यान् धनतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥
श्रीन् विक्रमान् प्रकमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥
ऋतवः सागारा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुद्ध्यात्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।
करोमि यद्यत् सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि ॥

॥ श्रीद्वैष्णवसंप्रदायः ॥

एवमेतत् पुरावृत्तमाख्यानं मद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्तब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥
लामस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां परामवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥
काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणाः सन्तु निर्भयाः ॥
कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां
 न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।
 गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं
 लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणान्वये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भारग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णीय सत्त्वोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥
 हनुमत्सभवेताय हरीशाभीष्टदायिने । वालिप्रमथनायास्तु महार्धाराय मङ्गलम् ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतुलङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिविक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥

॥ माध्वसंप्रदायः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।
 गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥
 काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं श्लोभरहितो ब्राह्मणाः सन्तु निर्मयाः ॥
 लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥
 मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणान्वये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा
 बुद्ध्यात्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।
 करोमि यद्यत् सकलं परस्मै
 नारायणायेति समर्पयामि ॥

श्रीमद्रामायणस्थसर्गाणामनुक्रमणिका

बालकाण्डः		सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्	
सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्	२९	सिद्धाश्रमः	४६
१	नारदवाक्यम्	१	३०	यज्ञरक्षणम्	४७
२	ब्रह्मागमनम्	५	३१	मिथिलाप्रस्थानम्	४९
३	काठ्यसङ्क्षेपः	७	३२	कुशनाभकन्योपाख्यानम्	५०
४	अनुक्रमणिका	९	३३	ब्रह्मदत्तविवाहः	५१
५	अयोध्यावर्णना	११	३४	विश्वामित्रवंशवर्णनम्	५२
६	राजवर्णना	१२	३५	उमागङ्गावृत्तान्तसङ्क्षेपः	५३
७	अमात्यवर्णना	१४	३६	उमामाहात्म्यम्	५४
८	सुमन्त्रवाक्यम्	१६	३७	कुमारोत्पत्तिः	५५
९	ऋश्यशृङ्गोपाख्यानम्	१७	३८	सगरपुत्रजन्म	५७
१०	ऋश्यशृङ्गस्याङ्गदेशानयनप्रकारः	१८	३९	पृथिवीविदारणम्	५८
११	ऋश्यशृङ्गस्यायोध्याप्रवेशः	१९	४०	कपिलदर्शनम्	५९
१२	अश्वमेधसंभारः	२१	४१	सगरयज्ञसमाप्तिः	६०
१३	यज्ञशालाप्रवेशः	२२	४२	भगीरथवरप्रदानम्	६२
१४	अश्वमेधः	२४	४३	गङ्गावतरणम्	६३
१५	रावणवधोपायः	२६	४४	सागरोद्धारः	६५
१६	पायसोत्पत्तिः	२८	४५	अमृतोत्पत्तिः	६६
१७	ऋश्वानरोत्पत्तिः	२९	४६	दितिगर्भभेदः	६८
१८	श्रीरामाणवतारः	३१	४७	विशालागमनम्	६९
१९	विश्वामित्रवाक्यम्	३३	४८	शक्राहल्याशापः	७०
२०	दशरथवाक्यम्	३५	४९	अहल्याशापमोक्षः	७१
२१	वसिष्ठवाक्यम्	३६	५०	जनकसमागमः	७२
२२	विद्याप्रदानम्	३७	५१	विश्वामित्रवृत्तम्	७३
२३	कामाश्रमवासः	३८	५२	वसिष्ठातिथ्यम्	७५
२४	ताटकावनप्रवेशः	३९	५३	शबलानिष्कयः	७६
२५	ताटकावृत्तान्तः	४१	५४	प्लुवादिस्तृष्टिः	७७
२६	ताटकावधः	४२	५५	विश्वामित्रधनुर्वेदाधिगमः	७८
२७	अक्षप्रामप्रदानम्	४३	५६	ब्रह्मतेजोबलम्	७९
२८	अक्षसंहारग्रहणम्	४४	५७	विशङ्कुकुवाजनप्रार्थना	८०

सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्	सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्
५८	त्रिशङ्कुशापः	८१	११	वरद्वयनिर्बन्धः	१२३
५९	वासिष्ठशापः	८२	१२	कैकेयीनिर्बर्तनप्रयासः	१२४
६०	त्रिशङ्कुस्वर्गः	८३	१३	दशरथविलापः	१२९
६१	शुनःशेषविक्रयः	८५	१४	कैकेय्युपालम्भः	१३०
६२	अम्बरीषयज्ञः	८६	१५	सुमन्त्रप्रेषणम्	१३३
६३	मेनकानिर्वासः	८७	१६	रामप्रस्थानम्	१३५
६४	रम्भाशापः	८८	१७	रामागमनम्	१३७
६५	ब्रह्मर्षित्वप्राप्तिः	८९	१८	वनवासनिर्देशः	१३८
६६	धनुःप्रसङ्गः	९०	१९	रामप्रतिज्ञा	१४०
६७	धनुर्भङ्गः	९२	२०	कौसल्याक्रन्दः	१४२
६८	दशरथाह्वानम्	९३	२१	कौसल्यालक्ष्मणप्रतिबोधनम्	१४४
६९	दशरथजनकसमागमः	९४	२२	दैवप्राबल्यम्	१४७
७०	कन्यावरणम्	९५	२३	लक्ष्मणक्रोधः	१४९
७१	कन्यादानप्रतिश्रवः	९६	२४	कौसल्यातिस्माश्रासनम्	१५१
७२	गोदानमङ्गलम्	९७	२५	मातृस्वस्थयनम्	१५२
७३	दशरथपुत्रोद्वाहः	९८	२६	सीताप्रत्यवस्थापनम्	१५४
७४	जामदग्न्याभियोगः	१००	२७	पतिव्रताध्यवसायः	१५६
७५	वैष्णवधनुःप्रशंसा	१०१	२८	वनदुःखप्रतिबोधनम्	१५७
७६	जामदग्न्यप्रतिश्रुम्भः	१०२	२९	वनानुगमनयाञ्चानिर्बन्धः	१५८
७७	अयोध्याप्रवेशः	१०३	३०	वनगमनाभ्युपपत्तिः	१५९
			३१	लक्ष्मणवनानुगमनाभ्यनुज्ञा	१६२
			३२	वित्तविभ्राननम्	१६३
			३३	पौरवाक्यम्	१६५
			३४	दशरथसमाश्रासनम्	१६७
			३५	सुमन्त्रगर्हणम्	१७०
			३६	सिद्धार्थप्रतिबोधनम्	१७१
			३७	चीरपरिमहनिमित्तबसिष्ठक्रोधः	१७२
			३८	अनाक्रोशः	१७४
			३९	वनगमनापृच्छा	१७५
			४०	पौराणानुव्रत्या	१७७
			४१	नगरसंक्षोभः	१७९
			४२	दशरथाक्रन्दः	१८०
अयोध्याकाण्डः					
१	रामाभिषेकन्यवसायः	१०५			
२	परिषदनुमोदनम्	१०७			
३	पुत्रानुशासनम्	१०९			
४	मात्राशीपरिमहः	१११			
५	व्रतचर्याविधानम्	११३			
६	पौरोत्सेकः	११४			
७	मन्थरापरिदेवनम्	११५			
८	मन्थरोपजापः	११७			
९	रामप्रवासनोपायचिन्ता	११९			
१०	कैकेय्यनुनयः	१२१			

सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्	सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्
४३	कौसल्यापरिदेवितम्	१८२	७५	भरतज्ञापथः	२३५
४४	सुमित्राश्रासनम्	१८३	७६	दशरथोर्ध्वदैहिकम्	२३८
४५	पौरयाचनम्	१८४	७७	भरतशत्रुघ्नविलापः	२३९
४६	पौरमोहनम्	१८६	७८	कुब्जाविक्षेपः	२४०
४७	पौरनिवृत्तिः	१८७	७९	सचिवप्रार्थनाप्रतिषेधः	२४१
४८	पौराङ्गनाविलापः	१८८	८०	मार्गसंस्कारः	२४२
४९	जानपदाक्रोशः	१९०	८१	सभास्थानम्	२४३
५०	गुहसंगतम्	,,	८२	सेनाप्रस्थापनम्	२४४
५१	गुहलक्ष्मणजागरणम्	१९३	८३	भरतवनप्रस्थानम्	२४५
५२	गङ्गातरणम्	१९४	८४	गुहागमनम्	२४७
५३	रामसंक्षोभः	१९८	८५	गुहसमागमः	,,
५४	भरद्वाजाश्रमाभिगमनम्	२००	८६	गुहवाक्यम्	२४८
५५	यमुनातरणम्	२०२	८७	रामशयनादिप्रश्नः	२५०
५६	चित्रकूटनिवासः	२०३	८८	ज्ञान्यानुवीक्षणम्	२५१
५७	सुमन्त्रोपावर्तनम्	२०५	८९	गङ्गातरणम्	२५२
५८	रामसंदेशाख्यानम्	२०७	९०	भरद्वाजाश्रमनिवासः	२५३
५९	दशरथविलापः	२०८	९१	भरद्वाजातिथ्यम्	२५४
६०	कौसल्यासमाश्रासनम्	२१०	९२	भरद्वाजामन्त्रणम्	२५७
६१	कौसल्योपालम्भः	२११	९३	चित्रकूटवनप्रेक्षणम्	२५९
६२	कौसल्याप्रसादनम्	२१३	९४	चित्रकूटवर्णना	२६०
६३	ऋषिकुमारवधाख्यानम्	२१४	९५	मन्दाकिनीवर्णना	२६१
६४	दशरथदिष्टान्तः	२१६	९६	लक्ष्मणक्रोधः	२६२
६५	अन्तःपुराक्रन्दः	२१९	९७	भरतगुणप्रशंसा	२६२
६६	तैलघ्नोप्यधिज्ञानम्	२२१	९८	रामान्वेषणम्	२६६
६७	अराजकदुरवस्थावर्णनम्	२२२	९९	रामसमागमः	२६७
६८	दूतप्रेषणम्	२२४	१००	कश्चित्सर्गः	२६९
६९	भरतदुःस्वप्नः	२२५	१०१	पितृदिष्टान्तश्रवणम्	२७२
७०	भरतप्रस्थानम्	२२६	१०२	निवापदानम्	,,
७१	अयोध्यागमनम्	२२७	१०३	मातृदर्शनम्	२७४
७२	भरतसन्तापः	२३०	१०४	रामभरतसंवादः	२७६
७३	कैकेयीविगर्हणम्	२३२	१०५	रामवाक्यम्	२७७
७४	कैकेय्याक्रोशः	२३३	१०६	भरतवचनम्	२७९

सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्	सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्
१०७	रामप्रतिवचनम्	२८१	१८	शूर्पणखाविरूपणम्	३२६
१०८	जाबालिवाक्यम्	२८२	१९	खरक्रोधः	३२७
१०९	सत्यप्रशंसा	२८३	२०	चतुर्दशरक्षोवधः	३२८
११०	इक्ष्वाकुवंशकीर्तनम्	२८५	२१	खरसंधुक्षणम्	३३०
१११	भरतानुशासनम्	२८६	२२	खरसंनाहः	३३१
११२	पादुकाप्रदानम्	२८७	२३	उत्पातदर्शनम्	३३२
११३	पादुकाग्रहणम्	२८९	२४	रामखरबलसंनिकर्षः	३३३
११४	अयोध्याप्रवेशः	२९०	२५	खरसैन्यावमर्दः	३३५
११५	नन्दिग्रामनिवासः	२९१	२६	दूषणादिवधः	३३७
११६	खरविप्रकरणकथनम्	२९३	२७	त्रिशिरोवधः	३३९
११७	सीतापातित्रयप्रशंसा	२९४	२८	खररामसंप्रहारः	३४०
११८	दिव्यालंकारग्रहणम्	२९५	२९	खरगदाभेदनम्	३४१
११९	दण्डकारण्यप्रवेशः	२९७	३०	खरसंहारः	३४३
			३१	रावणखरवृत्तोपलम्भः	३४४
			३२	शूर्पणखोद्यमः	३४७
			३३	रावणनिन्दा	३४८
१	महर्षिसङ्गः	२९९	३४	सीताहरणोपदेशः	३४९
२	विराधसंरोधः	३००	३५	मारीचाश्रमपुनर्गमनम्	३५०
३	विराधप्रहारः	३०१	३६	सहायैषणा	३५२
४	विराधनिखननम्	३०२	३७	अप्रियपथ्यवचनम्	३५३
५	शरभङ्गब्रह्मलोकप्रस्थानम्	३०४	३८	रामास्त्रमहिमा	३५४
६	रक्षोवधप्रतिज्ञानम्	३०६	३९	साहाय्यकानभ्युपगमः	३५६
७	सुतीक्ष्णाश्रमः	३०७	४०	मायासृगरूपपरिमहनिर्बन्धः	३५७
८	सुतीक्ष्णाभ्यनुज्ञा	३०८	४१	रावणनिन्दा	३५८
९	सीताधर्मावेदनम्	३०९	४२	स्वर्णसृगप्रक्षणम्	३५९
१०	रक्षोवधसमर्थनम्	३११	४३	लक्ष्मणशङ्काप्रतिसमाधानम्	३६१
११	अगस्त्याश्रमः	३१२	४४	मारीचवञ्चना	३६३
१२	अगस्त्यदर्शनम्	३१५	४५	सीतापारुष्यम्	३६४
१३	पञ्चवटीगमनम्	३१८	४६	रावणभिष्णुसत्कारः	३६६
१४	जटायुस्संगमः	३१९	४७	रावणाधिष्ठेपः	३६८
१५	पञ्चवटीपर्णशाला	३२१	४८	रावणविकत्वनम्	३७०
१६	हेमन्तवर्णनम्	३२२	४९	सीतापहरणम्	३७१
१७	शूर्पणखाभावाविष्करणम्	३२४			

सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्	सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्
५०	जटायुरभियोगः	३७३	६	भूषणप्रत्यभिज्ञानम्	४२६
५१	जटायूरावणयुद्धम्	३७४	७	रामसमाश्रासनम्	४२७
५२	सीताविक्रोशः	३७६	८	वालिबधप्रतिज्ञा	४२८
५३	रावणभर्त्सनम्	३७८	९	वैरघृत्तान्तानुक्रमः	४३०
५४	लङ्काप्रापणम्	३७९	१०	राज्यनिर्वासकथनम्	४३२
५५	सीताविलोभनोद्यमः	३८१	११	वालिबलाविष्करणम्	४३३
५६	वत्सरावधिकरणम्	३८३	१२	सुग्रीवप्रत्ययदानम्	४३७
५७	रामप्रत्यागमनम्	३८४	१३	सप्तजनाश्रमप्रणामः	४३९
५८	अनिमित्तदर्शनम्	३८६	१४	सुग्रीवगर्जनम्	४४१
५९	लक्ष्मणागमनविगर्हणम्	३८७	१५	ताराहितोक्तिः	४४२
६०	रामोन्मादः	३८८	१६	वालिसंहारः	४४३
६१	सीतान्वेषणम्	३९०	१७	रामाधिक्लेषः	४४५
६२	राघवविलापः	३९२	१८	वालिबधसमर्थनम्	४४८
६३	दुःखानुचिन्तनम्	३९३	१९	तारागमनम्	४५०
६४	रामक्रोधः	३९४	२०	ताराविलापः	४५२
६५	क्रोधसंहारप्रार्थना	३९८	२१	हनुमदाश्रासनम्	४५३
६६	औचित्यप्रबोधनम्	३९९	२२	वात्स्यनुज्ञासनम्	४५४
६७	गृध्रराजदर्शनम्	४००	२३	अङ्गदाभिवादनम्	४५५
६८	जटायुस्संस्कारः	४०१	२४	सुग्रीवताराश्रासनम्	४५७
६९	कबन्धप्राहः	४०३	२५	वालिसंस्कारः	४६०
७०	कबन्धबाहुच्छेदः	४०५	२६	सुग्रीवाभिषेकः	४६३
७१	कबन्धशापाख्यानम्	४०६	२७	माल्यवन्निवासः	४६४
७२	सीताधिगमोपायः	४०७	२८	प्रावृद्धुञ्जृम्भणम्	४६६
७३	ऋश्यमूकमार्गकथनम्	४०९	२९	हनुमत्प्रतिबोधनम्	४७१
७४	शबरीस्वर्गप्राप्तिः	४११	३०	शरद्वर्णनम्	४७२
७५	पम्पादर्शनम्	४१२	३१	लक्ष्मणक्रोधः	४७७
			३२	हनुमन्मन्त्रः	४८०
			३३	तारासान्त्ववचनम्	४८१
			३४	सुग्रीवतर्जनम्	४८४
			३५	तारासमाधानम्	४८५
			३६	सुग्रीवलक्ष्मणानुरोधः	४८६
			३७	कपिसेनासमानयनम्	४८७
	किष्किन्धाकाण्डः				
१	रामविप्रलम्भावेशः	४१५			
२	सुग्रीवमन्त्रः	४२०			
३	हनुमत्प्रेषणम्	४२१			
४	सुग्रीवसमीपगमनम्	४२३			
५	सुग्रीवसङ्घम्	४२५			

सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्	सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्
३८	रामसमीपगमनम्	४८८	१	सागरलङ्घनम्	५३१
३९	सेनानिवेशः	४९०	२	निशागमप्रतीक्षा	५४०
४०	प्राचीप्रेषणम्	४९२	३	लङ्काधिदेयताविजयः	५४२
४१	दक्षिणाप्रेषणम्	४९४	४	लङ्कापुरीप्रवेशः	५४५
४२	प्रतीचीप्रेषणम्	४९६	५	भवनविचयः	५४६
४३	उदीचीप्रेषणम्	४९९	६	रावणगृहावेक्षणम्	५४८
४४	हनूमत्संदेशः	५०१	७	पुष्पकदर्शनम्	५५०
४५	वानरबलप्रतिष्ठा	५०२	८	पुष्पकानुवर्णनम्	५५२
४६	भूमण्डलभ्रमणकथनम्	५०३	९	संकुलान्तःपुरम्	॥
४७	कपिसेनाप्रत्यागमनम्	५०४	१०	मन्दोदरीदर्शनम्	५५६
४८	कण्डूवनादिविचयः	५०५	११	पानभूमिविचयः	५५८
४९	रजतपर्वतविचयः	५०६	१२	हनूमद्विषादः	५६०
५०	ऋक्षबिलप्रवेशः	५०७	१३	हनूमन्निर्वेदः	५६२
५१	स्वयंप्रभातिध्यम्	५०९	१४	अशोकवनिकाविचयः	५६५
५२	बिलप्रवेशकारणकथनम्	५१०	१५	सीतोपलम्भः	५६७
५३	अङ्गदादिनिर्वेदः	५११	१६	हनूमत्परीतापः	५६९
५४	हनूमद्भेदनम्	५१२	१७	राक्षसीपरिवारः	५७१
५५	प्रायोपवेशः	५१३	१८	रावणागमनम्	५७२
५६	संपातिप्रभ्रः	५१४	१९	कृच्छ्रगतसीतोपमाः	५७४
५७	जटायुर्दिष्टकथनम्	५१५	२०	प्रणयप्रार्थना	५७५
५८	सीताप्रवृत्त्युपलम्भः	५१६	२१	रावणशृणीकरणम्	५७७
५९	सुपार्श्वचनानुवादः	५१८	२२	मासद्वयावधिकरणम्	५७८
६०	संपातिपुरावृत्तवर्णनम्	५१९	२३	राक्षसीप्ररोचनम्	५८०
६१	सूर्यानुगमनाख्यानम्	५२०	२४	राक्षसीनिर्भर्त्सनम्	५८१
६२	निशाकरभविष्याख्यानम्	५२१	२५	सीतानिर्वेदः	५८३
६३	संपातिपक्षप्ररोहः	५२२	२६	प्राणत्यागसंप्रधारणम्	५८४
६४	समुद्रलङ्घनमन्त्रणम्	५२३	२७	त्रिजटास्वप्नः	५८६
६५	बलेयत्ताविष्करणम्	५२४	२८	उद्वन्धनव्यवसायः	५८९
६६	हनूमद्वलसंधुक्षणम्	५२६	२९	शुभनिमित्तानि	५९१
६७	लङ्कानावष्टम्भः	५२७	३०	हनूमत्कृत्याकृत्यविचिन्तनम्	॥
			३१	रामवृत्तसंभवः	५९३

सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्	सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्
३२	सीतावितर्कः	५९४	६४	हनूमदाद्यागमनम्	६५८
३३	हनूमत्ज्ञानकीसंवादोपक्रमः	५९५	६५	चूडामणिप्रदानम्	६५९
३४	रावणशङ्कानिवारणम्	५९७	६६	सीताभाषितप्रश्नः	६६१
३५	विश्वामित्रोत्पादनम्	५९८	६७	सीताभाषितानुवचनम्	,,
३६	अङ्गुलीयकप्रदानम्	६०२	६८	हनूमत्समाश्रयासवचनानुवादः	६६३
३७	सीताप्रत्यानयनानौचित्यम्	६०४			
३८	वायसश्रुत्तान्तकथनम्	६०७			
३९	हनूमत्संदेशः	६१०	१	हनूमत्प्रशंसनम्	६६५
४०	हनूमत्प्रेषणम्	६१२	२	रामप्रोत्साहनम्	६६६
४१	प्रमदावनभञ्जनम्	६१४	३	लङ्कादुर्गादिकथनम्	६६७
४२	किंकरनिषूदनम्	६१५	४	रामाभिषेकनम्	६६८
४३	चैत्यप्रासादादाहः	६१७	५	रामविप्रलम्भः	६७३
४४	जम्बुमालिवधः	६१८	६	रावणमन्त्रणम्	६७४
४५	अमात्यपुत्रवधः	६१९	७	सचिवोक्तिः	६७५
४६	सेनापतिपञ्चकवधः	६२०	८	प्रहस्तादिवचनम्	६७७
४७	अक्षकुमारवधः	६२२	९	विभीषणसमालोचनम्	६७८
४८	इन्द्रजिदभियोगः	६२५	१०	विभीषणपथ्योपदेशः	६७९
४९	रावणप्रभावदर्शनम्	६२८	११	द्वितीयमन्त्राधवेशः	६८०
५०	प्रहस्तप्रश्नः	६२९	१२	कुम्भकर्णमतिः	६८२
५१	हनूमदुपदेशः	६३०	१३	महापार्श्वचोऽभिनन्दनम्	६८४
५२	दूतवधनिवारणम्	६३२	१४	प्रहस्तविभीषणविवादः	६८५
५३	पावकशैत्यम्	६३४	१५	इन्द्रजिद्विभीषणविवादः	६८७
५४	लङ्कादाहः	६३६	१६	विभीषणाक्रोशः	६८८
५५	हनूमद्विभ्रमः	६३९	१७	विभीषणाशरणागतिनिवेदनम्	६८९
५६	प्रतिप्रचाणोत्पत्तनम्	६४०	१८	विभिणसंप्रहर्निर्णयः	६९२
५७	हनूमत्प्रत्यागमनम्	६४२	१९	शरतल्पसंवेशः	६९४
५८	हनूमदृत्तानुकथनम्	६४४	२०	सुग्रीवभेदनोपायः	६९५
५९	अनन्तरकार्यप्ररोचनम्	६५१	२१	समुद्रसंक्षोभः	६९७
६०	अङ्गदजाम्बवत्संवादः	६५२	२२	सेतुबन्धः	६९९
६१	मधुवनप्रवेशः	६५३	२३	लङ्काभिषेकनम्	७०३
६२	दधिमुखस्त्रिलीकारः	६५४	२४	रावणप्रतिज्ञा	,,
६३	सुग्रीवहर्षः	६५६	२५	शुकसारणप्रेषणादिकं	७०५

सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्	सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्
२६	कपिबलावेक्षणम्	७०७	५८	प्रहस्तवधः	७६३
२७	हरादिवानरपराक्रमाख्यानम्	७०९	५९	रावणाभिषेणम्	७६६
२८	मैन्दादिपराक्रमाख्यानम्	७११	६०	कुम्भकर्णप्रबोधः	७७४
२९	शार्दूलादिचारप्रेषणम्	७१३	६१	कुम्भकर्णवृत्तकथनम्	७७८
३०	वानरबलसंख्यानम्	७१४	६२	रावणाभ्यर्थना	७८०
३१	विद्युज्जिह्वमायाप्रयोगः	७१६	६३	कुम्भकर्णानुशोकः	७८१
३२	सीताविलापः	७१८	६४	सीताप्रलोभनोपायः	७८३
३३	सरमासमाश्रासनम्	७२०	६५	कुम्भकर्णाभिषेणम्	७८५
३४	रावणनिश्चयकथनम्	७२२	६६	वानरपर्यवस्थापनम्	७८८
३५	माल्यवदुपदेशः	७२३	६७	कुम्भकर्णवधः	७८९
३६	पुरद्वाररक्षा	७२५	६८	रावणानुशोकः	७९९
३७	रामगुल्मविभागः	७२६	६९	नरान्तकवधः	८००
३८	सुवेलारोहणम्	७२८	७०	देवान्तकादिवधः	८०५
३९	लङ्कादर्शनम्	७२९	७१	अतिक्रायवधः	८०८
४०	रावणसुग्रीवनि युद्धम्	७३०	७२	रावणमन्युशल्याविष्कारः	८१३
४१	अङ्गददूत्यम्	७३२	७३	इन्द्रजिन्मायायुद्धम्	८१४
४२	युद्धारम्भः	७३६	७४	शोषधिपवतानयनम्	८१८
४३	द्वन्द्वयुद्धम्	७३८	७५	लङ्कादाहः	८२२
४४	निशायुद्धम्	७४०	७६	कम्पनादिवधः	८२५
४५	नागपाशबन्धः	७४२	७७	निकुम्भवधः	८२८
४६	सुग्रीवाद्यनुशोकः	७४३	७८	मकराक्षाभिषेणम्	८२९
४७	नागबद्धरामलक्ष्मणप्रदर्शनम्	७४५	७९	मकराक्षवधः	८३०
४८	सीताश्रासनम्	७४६	८०	तिरोहितरावणियुद्धम्	८३२
४९	रामनिर्वेदः	७४८	८१	मायासीतावधः	८३४
५०	नागपाशविमोक्षणम्	७४९	८२	हनुमदादिनिर्वेदः	८३६
५१	धूम्राक्षाभिषेणम्	७५२	८३	रामाश्रासनम्	८३७
५२	धूम्राक्षवधः	७५४	८४	इन्द्रजिन्मायाविवरणम्	८३९
५३	वज्रदंष्ट्रयुद्धम्	७५५	८५	निकुम्भिलाभियानम्	८४०
५४	वज्रदंष्ट्रवधः	७५७	८६	रावणबलकदनम्	८४२
५५	अकम्पनयुद्धम्	७५८	८७	विभीषणरावणपरस्परनिन्दा	८४३
५६	अकम्पनवधः	७६०	८८	सौमित्रिरावणियुद्धम्	८४४
५७	प्रहस्तयुद्धम्	७६१	८९	सौमित्रिसंघुक्षणम्	८४६

सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्	सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्
९०	सौमित्रिरावणियुद्धम्	८४८	१२२	दशरथप्रतिसमादेशः	९०६
९१	रावणिवधः	८५०	१२३	इन्द्रवरदानम्	९०७
९२	रावणिशकृद्विचिकित्सा	८५४	१२४	पुष्पकोपस्थापनम्	९०८
९३	सीताहननोद्यमनिवृत्तिः	८५५	१२५	पुष्पकोत्पत्तनम्	९१०
९४	गान्धर्वीस्त्रमोहनम्	८५८	१२६	प्रत्यावृत्तिपथवर्णनम्	९११
९५	राक्षसीविलापः	८५९	१२७	भरद्वाजामन्त्रणम्	९१३
९६	रावणाभिषेकनम्	८६१	१२८	भरतप्रियाख्यानम्	९१४
९७	विरूपाक्षवधः	८६४	१२९	हनूमद्भरतसंभाषणम्	९१६
९८	महोदरवधः	८६५	१३०	भरतसमागमः	९१९
९९	महापार्श्ववधः	८६७	१३१	श्रीरामपट्टाभिषेकः	९२१
१००	रामरावणास्त्रपरम्परा	८६८			
१०१	लक्ष्मणशक्तिक्षेपः	८७०			
१०२	लक्ष्मणसंजीवनम्	८७३			
१०३	पेन्द्ररथकेतुपातनम्	८७५			
१०४	रावणशूलभङ्गः	८७७			
१०५	दशम्रीवविघूर्णनम्	८७८			
१०६	सारथिविज्ञेयम्	८८०			
१०७	आदित्यदृश्यम्	८८१			
१०८	शुभाशुभनिमित्तदर्शनम्	८८२			
१०९	रावणध्वजोन्मथनम्	८८४			
११०	रावणैकशतशिरश्छेदनम्	८८५			
१११	पौलस्त्यवधः	८८७			
११२	विभीषणविलापः	८८८			
११३	रावणान्तःपुरपरिदेवनम्	८९०			
११४	मन्दोदरीविलापः	८९१			
११५	विभीषणाभिषेकः	८९५			
११६	मैथिलीप्रियनिवेदनम्	८९७			
११७	सीताभर्तृमुखोपीक्षणम्	८९९			
११८	सीताप्रत्यावेशः	९००			
११९	हुताशनप्रवेशः	९०२			
१२०	प्रह्लाकृतरामस्तवः	९०३			
१२१	सीताप्रतिग्रहः	९०४			
				उत्तरकाण्डः	
			१	रामप्रश्नः	९२७
			२	पौलस्त्योत्पत्तिः	९२९
			३	वैश्रवणलोकपालपदलङ्कादिप्राप्तिः	९३०
			४	रावणादिपूर्वतनराक्षसो- त्पत्तिकथनम्	९३१
			५	माल्यवदाद्यपत्योत्पत्तिः	९३३
			६	विष्णुमाल्यवदादियुद्धम्	९३५
			७	मालिवधः	९३८
			८	सुमाल्यादिनिग्रहः	९४०
			९	रावणाद्युत्पत्तिः	९४२
			१०	रावणादिवरदानम्	९४४
			११	रावणलङ्काप्राप्तिः	९४५
			१२	रावणादिविवाहः	९४८
			१३	धनददूतहननम्	९४९
			१४	यक्षरक्षोयुद्धम्	९५१
			१५	पुष्पकहरणम्	९५२
			१६	रावणनामप्राप्तिः	९५४
			१७	बेदवतीशापः	९५६
			१८	मरुत्तविजयः	९५७

सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्	सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्
१९	अनरण्यशापः	९५९		* (१०) श्वेतद्वीपवासप्राप्त्यु- पायकथनम्	} १०१०
२०	रावणसंधुक्षणम्	९६०			
२१	यमरावणयुद्धम्	९६२	३८	जनकादिप्रतिप्रयाणम्	१०१४
२२	यमजयः	९६३	३९	वानरप्रीणनम्	१०१५
२३	वरुणजयः	९६६	४७	हनूमत्प्रार्थना	१०१६
	* (१) बलिदर्शनम्	९६८	४१	पुष्पकपुनरभ्यनुज्ञा	१०१८
	* (२) सूर्यजयघोषणा	९७१	४२	रामसीताविहारः	१०१९
	* (३) रावणमान्धातुयुद्धम्	॥	४३	भद्रवाक्यभ्रवणम्	१०२०
	* (४) रावणमन्त्रेश्वरदानम्	९७३	४४	लक्ष्मणाद्यानयनम्	१०२१
	* (५) कपिलदर्शनम्	९७५	४५	सीताममुत्सर्गादेशः	१०२२
२४	खरशूर्पणखादण्डका- निवासदेशः	} ९७८	४६	सीतागङ्गातीरनयनम्	१०२३
			४७	रामशासनकथनम्	१०२४
			४८	सीतापरित्यागः	१०२५
२५	मधुबधवारणम्	९८०	४९	वाल्मीक्याश्रमप्रवेशः	१०२६
२६	नलकूबरशापः	९८२	५०	सुमन्त्ररहस्यकथनम्	१०२७
२७	सुमालिवधः	९८४	५१	दुर्वासोवाक्यकथनम्	१०२८
२८	जयन्तापवाहनम्	९८६	५२	रामसमाधानम्	१०३०
२९	वासवग्रहणम्	९८८	५३	नृगशापकथनम्	॥
३०	इन्द्रपराजयकारणकथनम्	९८९	५४	नृगश्वभ्रप्रवेशः	१०३१
३१	रावणनर्मदावगाहः	९९१	५५	निमिवसिष्ठशापः	१०३२
३२	रावणग्रहणम्	९९३	५६	मैत्रावरुणित्वप्राप्तिः	१०३३
३३	रावणविमोक्षः	९९६	५७	निमिनिमीषीकरणम्	१०३४
३४	बालिरावणसख्यम्	९९७	५८	ययातिशापः	१०३५
३५	हनूमदुत्पत्तिः	९९९	५९	पूहराज्याभिषेकः	१०३६
३६	हनूमद्वरप्राप्त्यादि	१००१		* (११) सारमेयावस्थानम्	१०३७
३७	पौरोपस्थानम्	१००४		* (१२) सर्वार्थसिद्धकौल- पत्यदानम्	} १०३८
	* (६) बालिसुग्रीवोत्पत्तिः	१००५			
	* (७) नारायणहतगतिकथनम्	१००७		* (१३) गृध्रोल्कविबाधः	१०४०
	* (८) रामावतारकथनम्	१००८	६०	भार्गवच्यवनाद्यागमनम्	१०४२
	* (९) सीतारामकथा- श्रवणफलम्	} १००९	६१	लवणत्राणप्रार्थना	१०४३
			६२	शत्रुघ्नप्रार्थना	१०४४

सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्	सङ्ख्या	नाम	पृष्ठम्
६३	लवणवधोपायकथनम्	१०४५	८८	बुधसमागमः	१०७२
६४	शत्रुघ्नप्रस्थानम्	१०४६	८९	पुरूरवोजननम्	१०७३
६५	सौदासकथा	१०४७	९०	इलापुरुषत्वप्राप्तिः	१०७४
६६	कुशलवजननम्	१०४९	९१	यज्ञसंविधानम्	१००५
६७	मान्धातुवधः	”	९२	हयचर्या	१०७६
६८	लवणशत्रुघ्नविवादः	१०५१	९३	वाल्मीकिसंदेशः	१०७७
६९	लवणवधः	१०५२	९४	रामायणगानम्	१०७८
७०	मधुपुरीनिवेशः	१०५३	९५	वाल्मीकिदूतप्रेषणम्	१०८०
७१	शत्रुघ्नप्रशंसा	१०५४	९६	वाल्मीकिप्रत्ययदानम्	”
७२	शत्रुघ्नरामसमागमः	१०५५	९७	सीतारसातलप्रवेशः	१०८१
७३	ब्राह्मणपरिदेवनम्	१०५६	९८	रामकोपोपशमः	१०८३
७४	नारदवचनम्	१०५७	९९	कौसल्यादिकालघर्मः	१०८४
७५	शम्बूकविचयः	१०५८	१००	गन्धर्वविषयविजययात्रा	१०८५
७६	शम्बूकवधः	१०५९	१०१	तक्षपुष्कलनिवेशः	१०८६
७७	स्वर्गिप्रश्नः	१०६१	१०२	अङ्गदचन्द्रकेतुनिवेशः	१०८७
७८	आभरणागमः	१०६२	१०३	कालागमनम्	”
७९	दण्डराज्यनिवेशः	१०६४	१०४	पितामहवाक्यकथनम्	१०८८
८०	अरजासङ्गमः	”	१०५	दुर्वासोऽभिगमः	१०८९
८१	दण्डशापः	१०६५	१०६	लक्ष्मणपरित्यागः	१०९०
८२	रामनिवर्तनम्	१०६६	१०७	कुशलवाभिषेकः	१०९१
८३	राजसूयाजिहीर्षा	१०६७	१०८	विभीषणाद्यादेशः	१०९२
८४	वृत्रतपोव्रणनम्	१०६८	१०९	श्रीराममहाप्रस्थानम्	१०९३
८५	वृत्रवधः	१०६९	११०	सहानुगश्रीरामस्वर्गारोहः	१०९४
८६	ब्रह्महत्यातरणम्	१०७०	१११	श्रीमद्रामायणफलश्रुतिः	१०९५
८७	इलक्ष्मीत्वप्राप्तिः	१०७१			

अस्मिन् पुस्तके निवेशितानां चित्राणां सूचिका

पुटसंख्या

१. श्रीकाशी कामकोटिपीठाधिप श्रीजगद्गुरु श्रीचन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीपादाः । (श्री व. वस्. कैलासेन वितानम्)	
२. श्रीरामचन्द्रपट्टाभिषेकः ।	१
३. पायसोत्पत्तिः ।	२८
४. धनुर्भङ्गः ।	९२
५. सीताचीरधारणम् ।	२७२
६. श्रीपादुकापट्टाभिषेकः ।	२९२
७. स्वर्णमृगः ।	३६०
८. सीताभूषणावलोकनम् ।	४२६
९. अङ्गुलीयकप्रदानम् ।	६०२
१०. भरतहनुमत्समागमः ।	९१३
११. रामायणगानम् ।	१०७८

*मूलगताशुद्धानां शोधनपट्टिका ।

पुटं-	श्लोकः	अशुद्धं	शुद्धं
१३	६	स्वर	स्वैर
१६	२४	दोक्षा	दीक्षा
२२	७	तथैव	तथैव
२७	१९	भायज्ञा	भार्याशु
३७	१	वसिष्ठ	वसिष्ठे
४८	२६	कुतार्थो	कृतार्थो
७१	२७	अकर्तव्य	अकर्तव्य
१३६	१२	रजपुत्र	राजपुत्र
१९५	२७	राजनं	राजानं
२००	३१	च	न च
२१	३२	हि	न हि
२०२	२	स्वस्त्यनं	स्वस्त्ययनं
२३१	३४	अर्यः	आर्यः
२३६	१८	चरणो	चरणे
३०६	७	त्नामाहिता	समाहिताः
३७२	१३	नव	नैव
३७३	४०	पापाक	पापक
३८०	१३	माविशात्	माविशत्
३९८	७८	गन्धर्व	गन्धर्व
४२८	७	महत्मा	महात्मा
४४३	३१	कले	काले
४५६	१२	अह्वे	आह्वे
५४२	४	चरु	चारु
५६१	२०	णामप्रति	णामप्रति
५७६	१५	तस्मिन्	तस्मिन्
६६२	१८	सत्वाब्शी	सत्वबाब्शी
८९८	४८	पम	पव
९०४	१३	पारक्रम	पराक्रम
९०९	३०	गजगाम	जगाम
९२८	३८	अतिक्रम्य	अतिक्रम्य
१०३२	१६	व्यसानी	व्यसनी
१०६०	१३	प्राप्त्यूचू	प्रप्त्यूचू
१०९१	२	यास्यमि	यास्यामि
१०९५	१६	पितामह	पितामह

* प्रथममेव शोधनं कृत्वा ततः पारायणं कर्तव्यमिति सप्रभयं निवेद्यते

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

बालकाण्डम्

प्रथमः सर्गः

नारदवाक्यम्

तपःस्वाध्यायनिरतं तपस्वी वाग्विदां वरम् । नारदं परिपप्रच्छ वाल्मीकिर्मुनिपुंगवम् ॥ १
 को न्वस्मिन् सांप्रतं लोके गुणवान् कश्च वीर्यवान् । धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च सत्यवान्यो दृढव्रतः ॥ २
 चारित्र्येण च को युक्तः सर्वभूतेषु को हितः । विद्वान् कः कः समर्थश्च कश्चैकप्रियदर्शनः ॥ ३
 आत्मवान् को जितक्रोधो युतिमान् कोऽनसूयकः । कस्य विभ्यसि देवाश्च जातरोषस्य संयुगे ॥ ४
 एतदिच्छायम्यहं श्रोतुं परं कौतूहलं हि मे । महर्षे त्वं समर्थोऽसि ज्ञानुमेवंविधं नरम् ॥ ५
 श्रुत्वा चैतत् त्रिलोकज्ञो वाल्मीकेर्नारदो वचः । श्रयतामिति चामन्त्र्य प्रहृष्टो वाक्यमप्रवीत् ॥ ६
 बहवो दुर्लभाश्चैव ये त्वर्यो कीर्तिता गुणाः । मुने वक्ष्याम्यहं बुद्ध्वा तैर्युक्तः श्रयतां नरैः ॥ ७
 इक्ष्वाकुवंशप्रभवो रामो नाम जनैः श्रुतः । नियतात्मा महावीर्यो युतिमान् धृतिमान् वशी ॥ ८
 बुद्धिमान् नीतिमान् बाम्भी श्रीमाञ्शत्रुनिबर्हणः । विपुलसो महाबाहुः कम्बुग्रीवो महाहनुः ॥ ९
 महोरक्तो महेष्वासो गूढजन्तुररिंदमः । आजानुबाहुः सुशिराः सुल्लाटः सुविक्रमः ॥ १०
 समः समविभक्ताङ्गः रिनग्धर्षणः प्रतापवान् । पीनवक्षा विशालाक्षो लक्ष्मीवाञ्छुमलक्षणः ॥ ११
 धर्मज्ञः सत्यसन्धश्च प्रजानां च हिते रतः । यशस्वी ज्ञानसंपन्नः शुचिर्बुद्धयः समाधिमान् १० ॥ १२
 प्रजापतिसमः श्रीमान् धाता रिपुनिषूदनः ११ । रक्षिता जीवलोकस्यै धर्मस्य परिरक्षिता ॥ १३
 रक्षिता स्वस्य धर्मस्य स्वजनस्य च रक्षिता । वेदवेदाङ्गतत्त्वज्ञो धनुर्वेदे च निष्ठितः ॥ १४
 सर्वशास्त्रार्थतत्त्वज्ञः स्मृतिमान् प्रतिभानवान् । सर्वलोकप्रियः साधुरदीनात्मा विचक्षणः ॥ १५

१. देवर्षे क.

२. काण्डप्रवहस्तच्छ्रुत्वा क.

३. तपसि प्रत्यभाषत क.

४. तपसैते क.

५. अस्वार्थस्य स्वाने—एकेन हि मुकोकेऽ-
 सिन् गुप्ता यो मुदुर्कमाः । देवेश्वपि न परवामि
 कंविदेविर्गुर्गुर्गुत्तम् ॥ श्रुत्वा तु गुणैरिभो वुको
 नरकण्ठवाः ॥—इति क.

६. गुणाकरः क.

७. अस्वार्थस्य स्वाने—इतिरन्वपिदेवैष

गुणैर्गुको महापुतिः । संयतारया महात्मा च
 युतिमान् धृतिमान् वशी ॥—इति क.

८. बुद्धिमान्बुद्धिमान् क.

९. अस्व कोकस्य स्वाने—महेश्वासो

महात्मा दृढवाजुररिंदमः । आजानुबाहुः शत्रुको
 वक्रफाल् सहाविक्रमः ॥—इति क.

१०. अस्वप्रवहस्तच्छ्रुत्वा—वित्तकोचो कित्ते-
 त्रियः । मवस्वीज्ञानसंपन्नः शुचिर्बुद्धयः समाधिमतः ॥ इति क.

११. इक्ष्वाकं क. वासित.

१२. सर्वलोकप्रिय क.

सर्वदाभिगतः सद्भिः समुद्र इव सिन्धुभिः । धार्यः सर्वसमश्रैव सदैव प्रियदर्शनः ॥	१६
स च सर्वगुणोपेतः कौसल्यानन्दवर्धनः । समुद्र इव गाम्भीर्यं धैर्येण हिमवानिव ॥	१७
विष्णुना सदृशो वीर्यं सोमवत् प्रियदर्शनः । कालाग्निसदृशः क्रोधे क्षमया पृथिवीसमः ॥	१८
धनदेन समस्त्यागे सत्ये धर्म इधापरः । तमेवगुणसंपन्नं रामं सत्यपराक्रमम् ॥	१९
व्येष्टं श्रेष्ठगुणैर्युक्तं प्रियं दशरथः सुतम् । प्रकृतीनां हितैर्युक्तं प्रकृतिप्रियकाम्यया ॥	२०
यौवराज्येन संयोक्तुमैच्छत् प्रीत्या महीपतिः । तस्याभिषेकसंभारान् दृष्ट्वा भार्याथ कैकयी ॥	२१
पूर्वं दत्तवरा देवी वरमेतन्मयाचत । विवासनं च रामस्य भरतस्याभिषेचनम् ॥	२२
स सत्यवचनाद्राजा धर्मपाशेन संयतैः । विवास्यामाम् सुतं रामं दशरथः प्रियम् ॥	२३
स जगाम वनं वीरः प्रतिज्ञामनुपालयन् । पितुर्वचननिर्वेज्ञात् कैकेय्याः ^१ प्रियकारणात् ॥	२४
तं व्रजन्तं प्रियो भ्राता लक्ष्मणोऽनुजगाम ह । स्नेहाद्विनयसंपन्नः सुमित्रानन्दवर्धनः ॥	२५
भ्रातरं दक्षितो भ्रातुः सौभ्रात्रमनुदर्शयन् । रामस्य दयिता भार्या नित्यं प्राणसमा हिता ॥	२६
जनकस्य कुले जाता देवमाथेव निर्मिता । सर्वलक्षणसंपन्ना नारीणामुत्तमा बधूः ॥	२७
सीताप्यनुगता रामं शशिनं रोहिणी यथा । पौरैरनुगतो दूरं पित्रा दशरथेन च ॥	२८
शृङ्गिबेरपुरे ^२ सुतं गङ्गाकुले व्यसर्जयत् ^३ । गुह्यमासाद्य धर्मात्मा निषादाधिपतिं प्रियम् ॥	२९
गुह्येन सहितो रामो लक्ष्मणेन च सीतया ^४ । ते वनेन वनं गत्वा नदीस्तीर्त्वा बहूदकाः ॥	३०
चित्रकूटमनुप्राप्य भरद्वाजस्य शासनात् । रम्यभावसथं कृत्वा रम्यमाणा वने त्रयः ॥	३१
देवगन्धर्वसंकाशास्तत्र ते न्यवसन् सुखम् । चित्रकूटं गते रामे पुत्रशोकातुरस्तरथा ^५ ॥	३२
राजा दशरथः स्वर्गं जगाम विलपन् सुतम् । मृते तु तस्मिन् भरतो वसिष्ठप्रमुखैर्द्विजैः ॥	३३
नियुज्यमानो राज्याय नैच्छद्वाज्यं महाबलः । स जगाम वनं वीरो रामपादप्रसादकः ॥	३४
गत्वा तु स महात्मानं ^६ रामं सत्यपराक्रमम् । अयाचद्भ्रातरं राममार्यभावपुरस्कृतः ॥	३५
त्वमेव राजा धर्मज्ञ इति रामं वचोऽब्रवीत् । रामोऽपि ^७ परमोदारः सुमुखः सुमहायशाः ॥	३६
न वैच्छत् पितुरादादेशाद्राज्यं रामो महाबलः । पादुके चास्य राज्याय न्यासं दत्त्वा पुनः पुनः ॥	३७
निवर्तयामास ततो भरतं भरताम्रजः । स काममनवाप्यैव रामपादावुपस्पृशन् ॥	३८

1. शृङ्गीत्यादि सीतयेत्यन्तमेकोऽन्वयः— रामशब्देन न पुनरुक्तिः ।
 शृङ्गिबेरपुरे(जात)गुह्यमासाद्य, गुह्येन लक्ष्मणेन सीतया
 च सहितो रामः सुतं गङ्गाकुले व्यसर्जयदिति ।
 2. दशरथादिकेदृश्ये रात्रस्य कृतमेतावदुप-
 कीर्तितम् । इदानीं विचिञ्चय दशरथवृत्तमनुकम्यत इति
 दक्षयति समुच्चयार्थस्तथाशब्दः ।
 3. रमयतीति राम इति योगार्थेऽत्र
 विवाहितः आश्रितचित्तरत्नकोऽपीत्यर्थः । तेनोचरेण

१. सदैव - व. झ.
 २. समुद्रः रा.
 ३. कैकेय्याः रा.
 ४. शृङ्गिबेरपुरे ति. रा.
 ५. विसर्जयत् क.
 ६. तदा क. स ग.
 ७. रामद्वारात्थं स.

नन्विप्रामेऽकरोद्राण्यं रामागमनकाङ्क्षया । गते तु भरते श्रीमान् सत्यसन्धो जितेन्द्रियः ॥	३९
रामस्तु पुनरालक्ष्य नागरस्य जनस्य च । तत्रागमनमेकाग्रो दण्डकान् प्रविवेश ह ॥	४०
प्रविश्य तु महारण्यं रामो राजीबलोचनः । विराधं राक्षसं हत्वा शरभङ्गं ददर्श ह ॥	४१
सुतीक्ष्णं चाप्यगस्त्यं च अगस्त्यभ्रातरं तथा । अगस्त्यवचनाच्चैव जग्राहैन्द्रं शरासनम् ॥	४२
खड्गं च परमप्रीतस्तूणी चाक्षयसायकौ । वसतस्तस्य रामस्य बने वनचरैः सह ॥	४३
ऋषयोऽभ्यागमन् सर्वे बधायासुररक्षसाम् । स तेषां प्रतिशुश्राव राक्षसानां तथौ बने ॥	४४
प्रतिज्ञातश्च रामेण बधः संयति रक्षसाम् । ऋषीणामग्निकल्पानां दण्डकारण्यवासिनाम् ॥	४५
तेन तत्रैव वसता जनस्थाननिवासिनी । विरूपिता शूर्पणखा राक्षसी कामरूपिणी ॥	४६
ततः शूर्पणखीबाक्यादुद्युक्तान् सर्वराक्षसान् । खरं त्रिशिरसं चैव दूषणं चैव राक्षसम् ॥	४७
निजघान रणे रामस्तेषां चैव पदानुगान् । बने तस्मिन् निवसता जनस्थाननिवासिनाम् ॥	४८
रक्षसां निहतान्यासन् सहस्राणि चतुर्दश । ततो ज्ञातिबधं श्रुत्वा रावणः क्रोधमूर्च्छितः ॥	४९
सहायं वरयामास मारीचं नाम राक्षसम् । वार्यमाणः सुबहुशो मारीचेन स रावणः ॥	५०
न विरोधो बलवता क्षमो रावण तेन ते । अनादृत्य तु तद्वाक्यं रावणः कालचोदितः ॥	५१
जगाम सहमारीचस्तस्याश्रमपदं तदा । तेन मायाविना दूरमपवाह्य नृपात्मजौ ॥	५२
जहार भार्या रामस्य गृध्रं हत्वा जटायुषम् । गृध्रं च निहतं दृष्ट्वा हतां श्रुत्वा च मैथिलीम् ॥	५३
राघवः शोकसंतप्तो विल्लापाकुलेन्द्रियः । ततस्तेनैव शोकेन गृध्रं दग्ध्वा जटायुषम् ॥	५४
मार्गमाणो बने सीतां राक्षसं संददर्श ह । कबन्धं नाम रूपेण विकृतं घोरदर्शनम् ॥	५५
तं निहत्य महाबाहुर्ददाह स्वर्गतश्च सः । स चापि ^१ कथयामास शबरीं धर्मचारिणीम् ॥	५६
श्रमणीं धर्मनिपुणामभिगच्छेति राघवम् ^२ । सोऽभ्यगच्छन्महातेजाः शबरीं शत्रुसूदनः ॥	५७
शबर्या पूजितः सम्यग्प्रामो दशरथात्मजः । पम्पातीरे हनुमता संगतो वानरेण ह ॥	५८
हनुमद्वचनाच्चैव सुग्रीवेण समागतः । सुग्रीवाय च तत्सर्वं शंसद्रामो महाबलः ॥	५९
धावितस्तद्यथावृत्तं सीतायाश्च विशेषतः । सुग्रीवश्चापि तत्सर्वं श्रुत्वा रामस्य वानरः ॥	६०
अकार सख्यं रामेण प्रीतश्चैवाग्निस्ताक्षिकम् । ततो वानरराजेन वैरानुकथनं प्रति ॥	६१
रामायावेदितं सर्वं प्रणयाद्दुःखितेन च । प्रतिज्ञातं च रामेण तदा बालिवधं प्रति ॥	६२
बालिनश्च बलं तत्र कथयामास वानरः । सुग्रीवः शङ्कितश्चासीन्नित्यं वीर्येण राघवे ॥	६३
राघवप्रत्ययार्थं तु दुन्दुभेः कायमुत्तमम् । दर्शयामास सुग्रीवो महापर्वतसंनिभम् ॥	६४
उत्समयित्वा महाबाहुः प्रेक्ष्य चास्थि महाबलः । पादाङ्गुष्ठेन चिक्षेप संपूर्णं दशयोजनम् ॥	६५
बिभेद च पुनः सालाम् सप्तैकेन महेषुणा । गिरिं रसातलं चैव जनयन् प्रत्ययं तदा ॥	६६

१. तदा पुना ।

२. शूर्पणखी - ख.

३. स चास्य. झ.

४. राघव वि. रा. न.

ततः प्रीतमनास्तेन विश्वस्तः स महाकपिः । किष्किन्धां रामसहितो जगाम च गुह्यं तदा ॥	६७
ततोऽगर्जद्भरिवरः सुग्रीवो हेमपिङ्गलः । तेन नादेन महता निर्जगाम हरीन्धरः ॥	६८
अनुमान्य तदा तारां सुग्रीवेण समागतः । निजघान च तत्रैनं शरैर्णकेन राघवः ॥	६९
ततः सुग्रीववचनाद्भत्वा बालिनमाहवे । सुग्रीवमेव ^१ तद्राज्ये राघवः प्रत्यपादयत् ॥	७०
स च सर्वान् समानीय बानरान् बानरर्षभः । दिशः प्रस्थापयामास दिष्टक्षुर्जनकाल्पजाम् ॥	७१
ततो गृध्रस्य वचनात् संपातेर्हनुमान् बली । शतयोजनविस्तीर्णं पुप्लुवे लवणार्णवम् ॥	७२
तत्र लङ्कां समासाद्य पुरीं रावणपालित्नाम् । ददर्श सीतां ध्यायन्तीमशोकवनिर्कां गताम् ॥	७३
निवेदयित्वाभिज्ञानं प्रवृत्तिं च निवेद्य च । समान्धास्य च वैदेहीं मर्दयामास तोरणम् ॥	७४
पञ्च सेनाप्रधान् हत्वा सप्त मन्त्रिसुतानपि । शूरमक्षं च निष्पिष्य प्रहणं समुपागतम् ॥	७५
अक्षेणोन्मुक्तमात्मानं ज्ञात्वा पैतामहाद्वरान् । मर्षयन् राक्षसान् बीरो यन्त्रिणस्तान् यदृच्छया ॥	७६
ततो दग्ध्वा पुरीं लङ्कासूते सीतां च मैथिलीम् । रामाय प्रियमाख्यातुं पुनरायान्महाकपिः ॥	७७
सोऽभिमन्य महात्मानं कृत्वा रामं प्रदक्षिणम् । न्यवेदयदमेयात्मा दृष्ट्वा सीतेति तत्पतः ॥	७८
ततः सुग्रीवसहितो गत्वा तीरं महोदधेः । समुद्रं क्षोभयामास शरैरादित्यसंनिभैः ॥	७९
दर्शयामास चात्मानं समुद्रः सरितां पतिः । समुद्रवचनाबैव नलं सेतुमकारयत् ॥	८०
तेन गत्वा पुरीं लङ्कां हत्वा रावणमाहवे । रामः सीतामनुप्राप्य परां श्रीडामुपागतम् ॥	८१
तामुवाच ततो रामः परुषं जनसंसदि । अमृष्यमाणा सा सीता विवेश ज्वलनं सती ॥	८२
ततोऽभिषचनात् सीतां ज्ञात्वा विगतकल्मषाम् । बैभौ रामः संप्रहृष्टः पूजितः सर्वदैवतैः ॥	८३
कर्मणा तेन महता त्रैलोक्यं सचराचरम् । सदेवर्षिगणं तुष्टं राघवस्य महात्मनः ॥	८४
अभिषिष्य च लङ्कायां राक्षसेन्द्रं विभीषणम् । कृतकृत्यस्तदा रामो विज्वरः प्रमुमोद ह ॥	८५
देवताभ्यो वरं प्राप्य समुत्थाप्य च बानरान् । अयोध्यां प्रस्थितो रामः पुष्पकेण सुहृद्भृतः ॥	८६
भरद्वाजाश्रमं गत्वा रामः सत्यपराक्रमः । भरतस्यान्तिकं रामो हनुमन्तं व्यसर्जयत् ॥	८७
पुनराख्यायिकां जल्पन् सुग्रीवसहितस्तदा । पुष्पकं तत् समारुह्य नन्दिग्रामं ययौ तदा ॥	८८
नन्दिग्रामे जैटां हित्वा भ्रातृभिः सहितोऽनघः । रामः सीतामनुप्राप्य राज्यं पुनरवाप्तवान् ॥	८९
प्रहृष्टमुदितो ^२ लोकस्तुष्टः पुष्टः सुधार्मिकः । निरामयो ह्यरोगश्च दुर्मिक्षभयवर्जितः ॥	९०
न पुत्रमरणं केचिद्द्रक्ष्यन्ति पुरुषाः क्वचित् । नार्यञ्चाविधवा नित्यं भविष्यन्ति पतिव्रताः ॥	९१
न चाग्निजं भयं किञ्चिन्नाप्यु मञ्जन्ति जन्तवः । न वातजं भयं किञ्चिन्नापि ज्वरकृतं तथा ॥	९२
न चापि क्षुद्रं च तत्र न सत्करमयं तथा । नगराणि च राष्ट्राणि धनधान्ययुतानि च ॥	९३
नित्यं प्रमुदिताः सर्वे यथा कृतयुगे तथा । अश्वमेधशतैरिष्ट्वा तथा बहुसुवर्णकैः ॥	९४

1. तद्राज्यासिताः प्रजाः प्रति अभिषिक्तं सुग्रीवसुग्रीववामासेत्सर्वः इति न्यास्यात्तारः । वस्तुतः प्रतिपादनमिति प्रतिश्रवणार्थं विरुद्धम् । अत एव संशये सुग्रीवप्रतिपादनमित्युत्तरम् (१—२४) साधु संगच्छते ।

१. इदमर्थम् ८४ काकादनन्तरं पठितं न.

२. सहितश्च सः न.

३. जटा हित्वा. इ.

४. प्रहृष्टो मुदितः इ.

गवां कोटययुतं दत्त्वा विद्वद्भ्यो ^१ विधिपूर्वकम् । असंख्येयं धनं दत्त्वा ब्राह्मणेभ्यो महायज्ञाः ॥९५	
राजवंशाद्दशतगुणान् स्थापयिष्यति राघवः । चातुर्वर्ण्यं च लोकेऽस्मिन् स्वे स्वे धर्मे नियोदयति ॥	
दश वर्षसहस्राणि दश वर्षशतानि च । रामो राज्यमुपासित्वा ब्रह्मलोकं प्रयास्यति ॥	९७
इदं पवित्रं पापघ्नं पुण्यं वेदैश्च संमितम् । यः पठेद्रामचरितं सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥	९८
एतदाख्यानमायुष्यं पठन् रामायणं नरः । सपुत्रपौत्रः सगणः प्रेत्य स्वर्गं महीयते ॥	९९
पठन् द्विजो वागृषभत्वमीयात् स्यात् क्षत्रियो ^१ भूमिपतित्वमीयात् ।	
वणिग्जनः पण्यफलत्वमीयाज्जनश्च शूद्रोऽपि महत्त्वमीयात् ॥	१००

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे नारदवाक्यं नाम प्रथमः सर्गः

द्वितीयः सर्गः

ब्रह्मागमनम्

नारदस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा वाक्यविशारदः । पूजयामास धर्मात्मा सहशिष्यो महामुनिः ॥	१
यथावत् पूजितस्तेन देवर्षिर्नारदस्तदा । आपृच्छथैवौभ्यनुज्ञातः स जगाम विहायसम् ॥	२
स मुहूर्तं गते तस्मिन् देवलोकं मुनिस्तदा । जगाम तमसातीरं जाह्नव्यास्तुं विदूरतः ॥	३
स तु तीरं समासाद्य तमसाया मुनिस्तदा । शिष्यमाह स्थितं पात्रेण दृष्ट्वा तीर्थमकर्ममम् ॥	४
अकर्ममिदं तीर्थं भरद्वाज निशामय । रमणीयं प्रसन्नाम्बु सन्मनुष्यमनो यथा ॥	५
न्यस्यतां कल्पास्तात दीयतां बल्कलं मम । इदमेवावगाहिष्ये तमसातीर्थमुत्तमम् ॥	६
एवमुक्त्वा भरद्वाजो वाल्मीकेन महात्मना । प्रायच्छत मुनेस्तस्य बल्कलं नियतो गुरोः ॥	७
स शिष्यहस्तादादाय बल्कलं नियतेन्द्रियः । विचचार ह पश्यंस्तन् सर्वतो विपुलं वनम् ॥	८
तत्त्वाभ्याशे तु मिथुनं चरन्मनपायिनम् । ददर्श भगवांस्तत्र क्रौञ्चयोश्चारुनिःस्वनम् ॥	९
तस्मात्तु मिथुनादेकं पुमांसं पापनिश्चयः । जघान वैरनिल्यो निषादस्तस्य पश्यतः ॥	१०
तं शोणितपरीताङ्गं वेष्टमानं महीतले । भार्या तु निहतं दृष्ट्वा हुराव करुणां गिरम् ॥	११

१. स्वाच्छब्दोऽत्र यथार्थकः । रामायणमिदं पठन् नरः द्विजो विप्रो यदि वागृषभत्वं पाण्डित्यं संवात् । एवं क्षत्रियादिपदानाम् अन्वयो द्रष्टव्यः ।
१. ब्रह्मलोकं प्रयास्यति. झ.
२. गमिष्यति. झ.

३. आपृष्टैव च. ।
४. जाह्नव्यास्त्व- च. ति. रा. गो. ।
५. महामुनिः
६. कलच्छम् च. ।

वियुक्ता पतिना तेन द्विजेन सहचारिणा । ताव्रशीर्षेण मत्तेन पत्रिणा च हितेन वै ॥	१२
तथाविधं ^१ द्विजं दृष्ट्वा निषादेन निपातितम् । ऋषेर्धर्मात्मनस्तस्य कारुण्यं समपद्यत ॥	१३
ततः करुणवेदित्वाधर्मोऽयमिति द्विजः । निशाम्य रुदतीं क्रौञ्चोमिदं वचनमब्रवीत् ॥	१४
मा निषाद प्रतिष्ठां त्वमगमः शाश्वतीः समाः । यत्क्रौञ्चमिथुनादेकमवधीः काममोहितम् ॥	१५
तस्यैवं ब्रुवतश्चिन्ता बभूव हृदि वीक्षतः । शोकार्तेनास्य शकुनेः किमिदं व्याहृतं मया ॥	१६
चिन्तयन् स महाप्राज्ञश्चकार मतिमान् मतिम् । शिष्यं चैवाब्रवीद्वाक्यमिदं स मुनिपुंगवः ॥	१७
पादबद्धोऽक्षरसमस्तन्त्रीलयसमन्वितः । शोकार्तेस्य प्रवृत्तो मे ^२ ऋको भवतु नान्यथा ॥	१८
शिष्यस्तु तस्य ब्रुवतो मुनेर्वाक्यमनुत्तमम् । प्रतिजग्राह संदृष्टस्तस्य तुष्टोऽभवद्गुरुः ॥	१९
सोऽभिषेकं ततः कृत्वा तीर्थं तस्मिन् यथाविधि । तमेव चिन्तयन्नर्थमुपावर्तत वै मुनिः ॥	२०
भरद्वाजस्ततः शिष्यो विनीतः श्रुत्वान् गुरोः ^३ । कलशं पूर्णमादाय पृष्टतोऽनुजगाम ह ॥	२१
स प्रविश्याश्रमपदं शिष्येण सह धर्मवित् । उपविष्टः कथाश्चान्याश्चकार ध्यानमारिथतः ॥	२२
आजगाम ततो ब्रह्मा लोककर्ता स्वयंप्रभुः । चतुर्मुखो महातेजा द्रष्टुं तं मुनिपुंगवम् ॥	२३
वाल्मीकिरथ तं दृष्ट्वा सहस्रोत्थाय वाग्यतः । प्राञ्जलिः प्रणतो ^४ भूत्वा तस्थौ परमविस्मितः ॥	२४
पूजयामास ते देवं पाद्यार्घ्यासनवन्दनैः । प्रणम्य विधिवच्चैनं पृष्ट्वा चैवाप्यनामयम् ^५ ॥	२५
अथोपविश्य भगवानासने परमार्चिते । वैल्मीकये च ऋषये संदिदेशासनं ततः ॥	२६
ब्रह्मणा समनुज्ञातः सोऽप्युपाविशदासने । उपविष्टे तदा तस्मिन् साक्षाल्लोकपितामहे ॥	२७
तद्गतेनैव मनसा वाल्मीकिर्ध्यानमारिथतः । पापात्मना कृतं कष्टं वैरग्रहणबुद्धिना ॥	२८
यस्तादृशं चारुरवं क्रौञ्चं हन्यादकारणात् । शोचन्नेव ^६ मुहुः क्रौञ्चीर्मुपऋकोमिमं पुनः ॥	२९
जगावन्तर्गतमना भूत्वा शोकपरायणः । तमुवाच ततो ब्रह्मा प्रहस्य मुनिपुंगवम् ॥	३०
ऋको एव त्वया बद्धो नात्र कार्या विचारणा । मच्छन्दादेव ते ब्रह्मन् प्रवृत्तेयं सरस्वती ॥	३१
रामस्य चरितं ^७ कृत्स्नं कुरु त्वमृषिसत्तम । धर्मात्मनो गुणवतो लोके ^८ रामस्य धीमतः ॥	३२
वृत्तं कथय वीरस्य यथा ते नारदाच्छ्रुतम् । रहस्यं च प्रकाशं च यद्वृत्तं तस्य धीमतः ॥	३३
रामस्य सहस्रौमित्रे राक्षसानां च सर्वशः । वैदेह्याश्चैव यद्वृत्तं प्रकाशं यदि वा रहः ॥	३४

१. अत्र 'द्विजेन पत्रिणा' इति पदयोः, 'सह-
चारिणा सहितेन' इति पदयोश्च पौनरुक्त्याद्,
तत्परिहाराय एवं व्याचक्षते—द्विजेन पत्रिणा, पत्रिणा
विसतपक्षेण, सहचारिणा सदा सहवासशालेन,
सहितेन मिथुनाभूतेन इति । योजनान्तरमपीह युक्तं
प्रतिपाति—पत्रिणा सहितेनेत्येकं द्विजस्य विशेषणम् ।
पत्रीबाणः, तत्सहितेन ग्युप्तबाणेनेति यावाद् ।
क्रौञ्चदक्षिणकाले तस्मिन्निष्ठातं शरमपि वीक्षमाणस्य
महर्षेः श्लोकविमो अब्रवीति इदं करुणवेदित्वाद् इति
वक्ष्यमाणार्थोपोद्बलकम् ।

१. सहितेन च. छ. झ. अ.
२. तथा तु तम् च. छ. झ. तदा वृत्तं अ.
३. प्रवृत्तोऽवश् गो. । अ.
४. मुनिः गो. च । मुनेः अ.
५. प्रवतो च. ।
६. पृष्टा नामायमभ्ययम् च. छ. झ. अ.
७. वाल्मीकये महर्षये अ.
८. क्रौञ्चम् स्व.
९. सर्वं झ. अ.
१०. लोक रामस्य अ.

यथाप्यत्रिदितं सर्वं विदितं ते भविष्यति । न ते वागन्वृता काव्ये काचिदत्र भविष्यति ॥	३५
कुरु रामकथां पुण्यां श्लोकबद्धां मनोरमां । यावत् स्थास्यन्ति गिरयः सरितश्च महीतले ॥	३६
वाचद्रामायणकथा श्लोकेषु प्रचरिष्यति । यावद्रामायणकथा त्वत्कृता प्रचरिष्यति ॥	३७
तावदूर्ध्वमधश्च त्वं मल्लोकेषु निवत्स्यसि । इत्युक्त्वा भगवान् ब्रह्मा तत्रैवान्तरधीयत् ॥	३८
ततः सशिष्यो भगवान् मुनिर्विस्मयमाययौ । तस्य शिष्यास्ततः सर्वे जगुः श्लोकमिमं पुनः ॥	३९
मुहुर्मुहुः प्रीयमाणाः प्राहुश्च भृशविस्मिताः । समाक्षरैश्चतुर्भिर्यः पादैर्गीतो महर्षिणा ॥	४०
सोऽनुव्याहरणाद्भूयः शोकः ^१ श्लोकत्वमागतः । तस्य बुद्धिरियं जाता वाल्मीकेर्भावितात्मनः ॥	४१
कृत्स्नं रामायणं काव्यमीदृशैः करवाण्यहम् ॥	४१

उदारवृत्तार्थपदैर्मनोरमैस्ततैः स रामस्य चकार कीर्तिमान् ।	
समाक्षरैः श्लोकशतैर्यशस्विनो यशस्करं काव्यमुदारधीर्मुनिः ॥	४२
तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।	
रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च बधं निशामयध्वम् ॥	४३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे ब्रह्मागमनं नाम द्वितीयः सर्गः

तृतीयः सर्गः

काव्यसङ्क्षेपः

श्रुत्वा वस्तु समग्रं तद्धर्मात्मा धर्मसंहितम् । व्यक्तमन्वेषते भूयो यद्वृत्तं तस्य धीमतः ॥	१
उपस्पृश्योदकं सम्यक्मुनिः स्थित्वा कृताञ्जलिः । प्राचीनाग्रेषु दर्भेषु धर्मेणावेक्षते ^२ गतिम् ॥	२
रामलक्ष्मणसीताभी राज्ञा दशरथेन च । सभार्येण सरामेण यत् प्राप्तं ^३ तत्र तत्त्वतः ॥	३
हसितं भाषितं चैव गतिर्या यच्च चेष्टितम् । तत्सर्वं धर्मवीर्येण यथावत् संप्रपश्यति ॥	४
स्त्रीवृत्तीयेन च तथा यत्प्राप्तं चरता वने । सत्यसन्धेन रामेण तत्सर्वं चान्ववेक्षितम् ॥	५
ततः पश्यति धर्मात्मा तत् सर्वं योगमारिथतः । पुरा यत्तत्र निर्वृत्तं पाणवामलकं यथा ॥	६
तत्सर्वं तत्त्वतो दृष्ट्वा धर्मेण स महाश्रुतिः । अभिरामस्य रामस्य चरितं कर्तुमुद्यतः ॥	७
कामार्थगुणसंयुक्तं धर्मार्थगुणविस्तरम् । समुद्रमिव रत्नाढ्यं सर्वश्रुतिमनोहरम् ॥	८
स यथा कथितं पूर्वं नारदेन महर्षिणा । रघुवंशस्यै चरितं चकार भगवानृषिः ॥	९

१. तथा - च. छ.

२. श्लोकः च.

३. तथा

४. धर्मेणान्वेषते च, धर्मेणान्वीक्षते छ,

५. यद्वृत्तम् च.

६. अन्ववेक्षत.

७. रघुनाथस्य छ,

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे बालकाण्डे

जन्म रामस्य सुमहद्वीर्यं सर्वालोककृतम् । लोकस्य भिक्षतां क्षान्तिं शौच्यतां सत्यशीलकृतम् ॥	१०
नानाचित्रकथाश्चान्या विश्वामित्रसमागमे ^१ । जानक्याश्च विवाहं च धनुषश्च विधेदन्म् ॥	११
रामरामविवाहं च गुणान् दाशरथेस्तथा । तथा रामभिषेकं च कैकेय्या द्रुष्टभाषताम् ॥	१२
विघातं ^२ चाभिषेकस्य रामस्य च विवासनम् । राक्षः शोकविलापं च परलोकस्य चाभयम् ॥	१३
प्रकृतीनां विवाहं च प्रकृतीनां विसर्जनम् । निषादाधिपसंवादं सुतोषावर्तनं तथा ॥	१४
गङ्गायाश्चापि संतारं भरद्वाजस्य दर्शनम् । भरद्वाजाभ्यनुज्ञानाच्चित्रकूटस्य दर्शनम् ॥	१५
वास्तुकर्मविदेशं ^३ च भरतागमनं तथा । प्रसादनं च रामस्य पितुश्च सलिलक्रियाम् ॥	१६
पादुकाप्रयाभिषेकं च नन्दिग्रामनिवासनम् । दण्डकारण्यगमनं विराधस्य बधं तथा ॥	१७
दर्शनं शरभङ्गस्य सुतीक्ष्णेन समागमम् ^४ । अन्नसूयासहास्यां च ^५ अङ्गरागस्य चार्पणम् ॥	१८
दर्शनं चाप्यगस्त्यस्य धनुषो ग्रहणं तथौ । शूर्पणस्याश्च संवादं विलुपकरणं तथौ ॥	१९
बधं खरत्रिशिरसोरुत्थानं रावणस्य च । मारीचस्य बधं चैव वेदेह्या हरणं तथा ॥	२०
राघवस्य विलापं च गृध्रराजनिवर्हणम् । कबन्धदर्शनं चैव पम्पायाश्चापि दर्शनम् ॥	२१
शबरीदर्शनं ^६ चैव हनुमदर्शनं ^७ तथा । विलापं चैव पम्पायां राघवस्य महात्मनः ^८ ॥	२२
ऋश्यमूकस्य गमनं सुग्रीवेण समागमम् । प्रत्ययोत्पादनं सख्यं वालिसुग्रीवविग्रहम् ॥	२३
वालिसप्रमथनं चैव सुग्रीवप्रतिपादनम् । ताराविलापं समयं ^९ वर्षरात्रनिवासनम् ॥	२४
कोपं राघवसिंहस्य बलानामुपसंग्रहम् । दिशः प्रस्थापनं चैव पृथिव्याश्च निवेदनम् ॥	२५
अङ्गुलीयकदानं च ऋक्षस्य विलदर्शनम् । प्रायोपवेशनं चापि संपातेश्चैव दर्शनम् ॥	२६
पर्वतारोहणं चैव सागरस्य च लङ्घनम् ^{१०} । समुद्रवचनाश्चैव मैनाकस्यापि दर्शनम् ॥	२७
राक्षसीतर्जनं चैव छायाग्राहस्य दर्शनम् । सिंहिकायाश्च निधनं लङ्कामलयदर्शनम् ॥	२८
रात्रौ लङ्काप्रवेशं च एकस्याथै ^{११} विचिन्तनम् । आपानभूमिगमनमबरोधस्य दर्शनम् ॥	२९
दर्शनं रावणस्यापि पुष्पकस्य च दर्शनम् । अशोकवनिकायानं सीतायाश्चापि दर्शनम् ॥	३०
अभिज्ञानप्रदानं च सीतायाश्चाभिभाषणम् । राक्षसीतर्जनं चैव ^{१२} त्रिजटास्वप्रदर्शनम् ॥	३१
अग्निप्रदानं सीताया वृक्षभङ्गं तथैव च । राक्षसीविद्रवं चैव किंकराणां निवर्हणम् ॥	३२

१. सहायने ग. सहासने छ.

२. व्याघातम् ख. ज.

३. विधानम् छ, निषेधम् क ज.

४. -नासिसङ्गमम् च.

-नापि सङ्गतिम् छ.

५. नमस्तां चाप्य- ख -समास्यां चाप्य - ति.

६. अगस्त्यदर्शनं चैव शूर्पणस्याश्च दर्शनम् च.

७. अस्त्य स्थाने—अगस्त्यदर्शनं चैव जटावी-

रभिसङ्गमम् । पञ्चदश्याश्च गमनं शूर्पणस्याश्च दर्शनम् ॥

—इति छ.

८. शबरी दर्शनम् च.

९. फलमूलाङ्गनम् तथा पुत्रा.

१०. हनुमदर्शनम् तथा पुत्रा.

११. ताराविलापसमयम् क.

१२. दर्शनम् च.

१३. स्थापि क.

१४. राक्षसीदर्शनम् च.

महर्षं वासुसूतोश्च लङ्कावाहाभिर्जनम् । प्रतिप्लवनमेवाथ मधूनां हरणं तथा ॥	३३
राघवाश्वासनं चैव मणिनिर्वातनं तथा । संगमं च समुद्रेण नलसेतोश्च बन्धनम् ॥	३४
प्रतारं च समुद्रस्थं रात्रौ लङ्कावरोधनम् । विभीषणेन संसर्गं बधोपायनिवेदनम् ॥	३५
कुम्भकर्णस्य निषेधं मेघनादनिषर्हणम् । रावणस्य विनाशं च सीतावाप्तिमरेः पुरे ॥	३६
विभीषणाभिषेकं च पुरुषकस्य निवेदनम् ^१ । अयोध्यायाश्च गमनं भरतेन समागमम् ॥	३७
रामाभिषेकाभ्युदयं सर्वसैन्यविसर्जनम् । स्वराज्यरञ्जनं चैव वैदेह्याश्च विसर्जनम् ॥	३८
अनागतं च यत्किञ्चिद्रामस्य वसुधातले । तच्चकारोत्तरे काव्ये वाल्मीकिर्भगवानृषिः ॥	३९

इत्यार्षे श्रीमद्रायणे वास्वर्कार्कये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे काव्यसङ्केपो नाम तृतीयः सर्गः

चतुर्थः सर्गः

अनुक्रमणिका

प्राप्तराज्यस्य रामस्य वाल्मीकिर्भगवानृषिः । चकार चरितं कृत्स्नं विचित्रपदमात्मवान् ॥	१
चतुर्विंशत्सहस्राणि श्लोकानामुक्तवानृषिः । तथा सर्गशतान पञ्च षट् काण्डानि तथोत्तरम् ॥	२
कृत्वापि तन्महाप्राज्ञः सभविष्यं सहोत्तरम् । चिन्तयामास को न्वेतत् प्रयुञ्जीयादिति प्रभुः ॥	३
तस्य चिन्तयमानस्य महर्षेर्भावितात्मनः । अगृहीतां ^४ ततः पादौ मुनिवेषौ कुशीलवौ ॥	४
कुशीलवौ तु धर्मज्ञौ राजपुत्रौ यशस्विनौ । भ्रातरौ त्वरसंपन्नौ ददर्शाश्रमवासीनौ ॥	५
स तु मेधाविनौ दृष्ट्वा वेदेषु परिनिष्ठितौ । वेदोपबृंहणार्थाय तावप्राहयत् प्रभुः ॥	६
काव्यं रामायणं कृत्स्नं सीतायाश्चरितं महत् । पौलस्त्यवधमित्येवं चाकार चरितव्रतः ॥	७
पाठ्ये गेये च मधुरं प्रमाणैस्त्रिभिरन्वितम् । जातिभिः सप्तभिर्बद्धं तन्त्रील्यसमन्वितम् ॥	८
रसैः शृङ्गारकरुणाहास्यरौद्रभयानकैः । बीरादिभिश्च संयुक्तं काव्यमेतदगायताम् ॥	९
तौ तु गान्धर्वतस्त्वज्ञौ मूर्च्छनास्थानकोविदौ । भ्रातरौ त्वरसंपन्नावश्विनाविब ^५ रूपिणौ ॥	१०
रूपलक्षणसंपन्नौ मधुरस्वरभाषिणौ । बिम्बादिवोत्थितौ ^६ बिम्बौ रामदेहात्तथापरौ ॥	११
तौ राजपुत्रौ कास्वर्णेन धर्ममाख्यानमुत्तमम् । वाचो विषेयं तत् सर्वं कृत्वा काव्यमनिन्दितौ ॥१२	१२

१. च दर्शनम् च. झ. म.

२. एतत्पादानन्तरम्—भरद्वाजसमागमम् ।

मेघनं वासुपुत्रस्य—इति पादद्वयं पुना. अधिकम् ।

३. स्वराष्ट्रजनं अ.

४. अर्धवद ति ।

५. अगृहीताम् ति.

६. एवम् च.

७. गन्धर्वाविद्य च. झ.

८. बिम्बादिवोद्भूतौ ख. झ.

श्रुषीणां च द्विजातीनां साधूनां च समागमे । यथोपदेशं तत्त्वज्ञौ जगत्पुस्तौ समाहितौ ॥	१३
महात्मानौ महाभागौ सर्वलक्षणलक्षितौ । तौ कदाचित् समेतानामृषीणां भक्षितात्मनाम् ॥	१४
आसीनानां ^१ समीपस्थाविदं काव्यमगायताम् । तच्छ्रुत्वा मुनयः सर्वे बाष्पपर्याकुलेक्षणाः ॥	१५
साधुसाध्विति तावूचुः परं विस्मयमागताः । ते प्रीतमनसः सर्वे मुनयो धर्मवत्सलाः ॥	१६
प्रशंशंसुः प्रशस्तव्यौ गायन्तौ तौ ^२ कुशीलवौ । अहो गीतस्व माधुर्यं श्लोकानां च विशेषतः ॥	१७
चिरनिर्वृत्तमप्येतत् प्रत्यक्षमिव दर्शितम् । प्रविश्य तावुभौ सुष्ठु तथाभौवमगायताम् ॥	१८
सहितौ मधुरं रक्तं संपन्नं स्वरसंपदा ^३ । एवं प्रशस्यमानौ तैर्त्सुपःश्लाघ्यैर्महर्षिभिः ^४ ॥	१९
संरक्तारमत्यर्थं मधुरं तावगायताम् । प्रीतः कश्चिन्मुनिस्ताभ्यामुत्थितः ^५ कलशं ददौ ॥	२०
प्रसन्नो वत्कलं कश्चिद्ददौ ताभ्यां महायशाः ^६ । अन्यः कृष्णाजिनं प्रादान्भौस्त्रीमन्यो महामुनिः ॥	२१
कश्चित् कमण्डलुं प्रादाद्यज्ञसूत्रमथापरः । औदुम्बरीं वृसीमन्यो जपमालामथापरः ॥	२२
वृसीमन्यस्तदा प्रादात् कौपीनमपरो मुनिः । ताभ्यां ददौ तदा हृष्टः कुठारमपरो मुनिः ॥	२३
काषायमपरो वस्त्रं चीरमन्यो ददौ मुनिः । जटाबन्धनमन्यस्तु काष्ठरज्जुं मुदान्वितः ॥	२४
यज्ञभाण्डमृषिः कश्चित् काष्ठभारं तथापरः । आयुष्यमपरे प्राहुर्मुदा तत्र महर्षयः ॥	२५
ददुश्चैव वरान् सर्वे मुनयः सत्यवादिनः । आश्चर्यमिदमाख्यानं मुनिना संप्रकीर्तितम् ॥	२६
परं कवीनामाधारं समाप्तं च यथाक्रमम् । अभिगीतमिदं ^७ गीतं सर्वगीतेषु कोविदौ ॥	२७
आयुष्यं पुष्टिजननं सर्वश्रुतिमनोहरम् । प्रशस्यमानौ सर्वत्र कदाचित्त्र गायकौ ^८ ॥	२८
रथ्यासु राजमार्गेषु ददर्श भरताम्रजः । स्ववेश्म चानोय ततो भ्रातरौ च कुशीलवौ ॥	२९
पूजयामास पूजाहौं रामः शत्रुनिर्वहणः । आसीनः काञ्चने दिव्ये स च सिंहासने प्रभुः ^९ ॥	३०
उपोपविष्टः सचिवैर्भ्रातृभिश्च ^{१०} परंतपः । दृष्ट्वा तु ^{११} रूपसंपन्नौ तावुभौ नियतस्तदा ॥	३१
उवाच लक्ष्मणं रामः शत्रुघ्नं भरतं तथा । श्रूयतामिदमाख्यानमनयोर्देववर्चसोः ॥	३२
विचित्रार्थपदं सन्यग्गायकौ ^{१२} समचोदयन् । तौ चापि मधुरं व्यक्तं स्वस्त्रितायतनिःस्वनम् ^{१३} ॥ ३३	३३

१. १३—१८ श्लोकयोर्मध्ये—गीयता-
मिदमाख्यानं भवद्भ्यामृषिसंसदि । राजर्षीणां पुण्यकृतां
साधूनां च समागमे ॥ गुरुशैवमनुज्जातौ प्रकृत्वा मधुर-
स्वरौ ॥—इति सार्धं पद्यं पठित्वा तदनन्वयीत्याह
शिलकः । वस्तुतो मुनिसंसदि राजर्ष्यादीनां समागमे
च भवद्भ्यां इदमाख्यानं गीयतामित्येवं गुहणा-
नुजातौ तौ जगत्पुरित्स्वनयः संभवत्येव ॥

१. कुशीलवौ क.
२. मध्येसमम् ति.
३. गावमानौ झ. अ.
४. भावं सम्यक् झ. अ.
५. इदमर्षम् गो. नास्ति,

६. तौ झ.
७. महात्मनिः गो. रा. अ.
८. संस्थितः ति. गो. रा. अ. सस्मितः झ.
९. महातपाः छ.
१०. इतः कोक - इवं कुण्डलितं झ. पुस्तके ।
११. अभिगीतमिदम् अ.
१२. इतः क.
१३. समन्वितः
१४. दृष्ट्वात्म
१५. गायिनौ क. अ.
१६. संवितायतनिःस्वनम् रा.
- स्ववितायतनिःस्वनम् अ, झ.

तन्त्रीलयवदत्यर्थं विश्रुतार्थमगायताम् । हृदयत्सर्वगात्राणि मनांसि हृदयानि च ॥ ३४

ओत्राभयसुख^१ गेयं तद्गमौ जनसंसदि ॥

इमौ मुनी पार्थिवलक्षणान्बितौ कुशीलवौ चैव महातपरिवनौ ।

ममापि तद्भूतिकरं प्रचक्षते^२ महानुभावं चरितं निबोधत^३ ॥ ३५

रामवचःप्रचोदितावगायतां मार्गविधानसंपदा ।

स चापि रामः परिषद्गतः शनैर्बुभूषया सक्तमना बभूव ह ॥ ३६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे अनुक्रमणिका नाम चतुर्थः सर्गः

पञ्चमः सर्गः

अयोध्यावर्णना

सर्वा पूर्वमित्यं^१ येषामासीत् कृत्स्ना वसुंधरा । प्रजापतिमुपादाय नृपाणां जयशालिनाम् ॥ १

येषां स सगरो नाम सागरो येन खानितः^२ । पट्टिः^३ पुत्रसहस्राणि यं यान्तं पर्यवारयन् ॥ २

इक्ष्वाकूणामिदं तेषां राज्ञां वंशे महात्मनाम् । महदुत्पन्नमाख्यानं रामायणमिति श्रुतम् ॥ ३

तदिदं वर्तयिष्यामि^४ सर्वं निखिलमादितः । धर्मकामार्थसहितं श्रोतव्यमनसूयया^५ ॥ ४

कोसल्ले नाम मुदितः रफीतो जनपदो महान् । निविष्टः सरयूतीरे प्रभूतधनधान्यवान् ॥ ५

अयोध्या नाम नगरी तत्रासील्लोकविश्रुता । मनुना मानवेन्द्रेण या पुरी निर्मिता स्वयम् ॥ ६

आयता दश च द्वे च योजनानि महापुरी । श्रीमती त्रीणि विस्तीर्णा सुविभक्तमहापथा ॥ ७

१. अत्र चरितमिति इतिवृत्तशरीरमात्रं नोच्येत । किं तु तत्प्रतिपादकं शब्दमयं काव्यम् ; तस्य विशेषणं महानुभावमिति । अवणमात्रेण सर्वगात्राह्लादादिकरमिदं निरतिशयं काव्यमित्युक्तं भवति । ततः, इदमितिवृत्तविशेषणं कृत्वा रामस्य आत्मप्रशंसादोष-मापाद्य बद्भूषणे चरितशब्देन सीताचरितं रामचरितादपि विशिष्टतरं विवक्षितमिति समाहितम् ; यच्च उपरि रामायणे प्रधानभूतं रघुनाथकचरितं त्यक्त्वा अग्रप्रधानस्य सीतावृत्तस्य प्रधानं न युक्तमिति शिरोमणी पूषणमुक्तम् ; तयोर्नेहात्मन्तावसर इति ॥

२. पूर्व, सर्वा सप्तद्वीपपरिवृता, कृत्स्ना निखिला भारतभूमिः, येषां राज्ञां स्वम् आसीदिति

सर्वेति पृथक्पदत्वे योजना । सर्वेषां नृपाणां जनानां वा अपूर्वं फलमियमासीदिति ऐक्यपथेन क्रियाविशेषणमिदं योजयन्ति व्याख्यातारः । अत्र विस्तर-रामायणमारम्भमाणस्य महर्षेः सत्यवाचो मुस्ताद् दैर्घ्यं वाक् सर्वापूर्वमिति उपक्रम एव निर्व्याजे निःसंसार । अत इदं काव्यं सर्वापूर्वं सर्ववर्तिस्त्रायि सर्वोपादेयं च भविष्यतीत्युपभ्रुतिः ॥

१. प्रवक्ष्यते रा. गो.

२. यः समुद्रमखानयत् ख.

३. षष्ठिपुत्र - ति.

४. वर्तयिष्यावः ति.

५. अनसूयता ति.

राजमार्गेण महता सुविभक्तेन शोभिता । मुक्तपुण्यावकीर्णेन जलसितेन नित्यशः ॥	८
तां तु राजा दशरथो महाराष्ट्रविबर्धनः ^१ । पुरीमावासयामास दिवं वेवपसिर्धवा ॥	९
कवाटतोरणवतीं सुविभक्तान्तरापणाम् । सर्वबन्त्रायुधक्रीडामुषितां ^२ सर्वशिल्पिभिः ॥	१०
सूतमागधसंबाधां श्रीमतीमतुल्यप्रभाम् । उषाद्वालम्बजवतीं शतघ्नीशतसंकुलाम् ॥	११
वधूनाटकसङ्घैश्च संयुक्तां सर्वतः पुरीम् । उद्यानाम्रवणोपेतां महतीं सालमेखलाम् ॥	१२
दुर्गगम्भीरपरिखां दुर्गामन्यैर्दुरासदाम् । बाजिचारणसंपूर्णां गोमिरुष्टैः खरैस्तथा ॥	१३
सामन्तराजसङ्घैश्च बलिकर्मभिरावृताम् । नानादेशनिवासैश्च वणिग्भिरुपशोभिताम् ॥	१४
प्रासादै रत्नविकृतैः पर्वतैरुपशोभिताम् । कूटागारैश्च संपूर्णामिन्द्रस्येवामरावतीम् ॥	१५
चित्रामष्टापदाकारां वरनारीगणैर्युताम् । सर्वरत्नसमाकीर्णां विमानगृहशोभिताम् ॥	१६
गृहगाढामविच्छिद्रां समभूमौ निवेशिताम् । शाल्त्रिण्डुलसंपूर्णामिक्षुर्काण्डरसोदकाम् ॥	१७
दुन्दुभीभिर्मृदङ्गैश्च वीणाभिः पणवैस्तथा । नादितां भृशमत्यर्थं ^३ पृथिव्यां तामनुत्तमाम् ॥	१८
विमानमिव सिद्धानां तपसाधिगतं दिवि । मुनिवेशितवेद्मान्तां नरोत्तमसमावृताम् ॥	१९
ये च बाणेन विध्यन्ति विचिक्रमपरावरम् । शब्दवेध्यं च विततं लघुहस्ता विशारदाः ॥	२०
सिंहव्याघ्रबराहाणां मत्तानां नर्दतां ^४ वने । हन्तारो निशितेर्बाणैर्बलाद्वाहुबलैरपि ॥	२१
तादृशानां सहस्रैस्ताम्रिपूणां महारथैः । पुरीमावासयामास राजा दशरथस्तदा ॥	२२
तामग्निमद्भिर्गुणवद्भिरावृतां द्विजोत्तमैर्बेदषडङ्गपारगैः ।	
सहस्रैः सत्यरतैर्महात्मभिर्महर्षिकल्पैर्ऋषिभिश्च केवलैः ॥	२३
इत्थाम् श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सांज्ञायां बालकाण्डे अयोध्यावर्णना नाम पञ्चमः सर्गः	

षष्ठः सर्गः

राजवर्णना

तस्यां पुर्यामयोध्यायां वेदवित् सर्वसंग्रहैः । दीर्घदर्शी महातेजाः पौरजानपदप्रियः ॥	१
शुक्वाकूपामतिरथो यज्वा धर्मरतो वशी । महर्षिकल्पो राजर्षिक्लिषु लोकेषु विश्रुतः ॥	२
कल्बान्निह्लामिप्रो मिश्रवान् विजितेन्द्रियः । धनैश्च 'संचयैश्चान्यैः शक्रवैश्रवणोपमः ॥	३
यथा मनुर्महातेजा लोकस्य परिरक्षिता । तथा दशरथो राजा वसुधागदपालयत् ॥	४

१. महान् राष्ट्रविबर्धकः ड.

२. दिवि. क.

३. उपेतान् रा. गो. म.

४. दण्ड- ड.

५. मुहुरत्तर्धनं क.

६. नदतान् क. ।

७. सत्यसंगरः ड.

८. संग्रहैः स. गो. क.

तेन सत्याभिसन्धेन त्रिकर्म्मनुविष्टता । पालिता सा पुरी श्रेष्ठ इन्द्रेणेवामरावती ॥	५
तस्मिन् पुरवरे हृष्टा धर्मात्मानो बभ्रुहुताः । नरास्तुष्टा धनैः स्वैः स्वरलुब्धाः सत्यवादिनः ॥	६
नाल्पसंनिचयः कश्चिदासीत्तस्मिन् पुरोत्तमे । कुटुम्बी यो ह्यसिद्धार्थोऽगवाश्वधनधान्यवान् ॥	७
कामी वा न कर्ष्यो वा नृशंसः पुरुषः क्वचित् । द्रष्टुं शक्यमयोध्यायां नाविद्वान्न च नास्तिकः ॥	८
सर्वे नराश्च नार्यश्च धर्मशीलाः सुसंयताः । उदिताः शीलवृत्ताभ्यां महर्षय इवामलाः ॥	९
नाकुण्डली नामकुटी नासम्बी नाल्पभोगवान् । नासृष्टो नानुलिप्ताङ्गो नासुगन्धश्च विद्यते ॥	१०
नासृष्टभोजी नादाता नाप्यनङ्गदनिष्कघृक् । नाहस्ताभरणो वापि दृश्यते नाप्यनात्मवान् ॥	११
नानाहिताग्निर्नायज्वा न क्षुद्रो वा न तस्करः । कश्चिदासीदयोध्यायां न चावृत्तो न संकरः ॥	१२
स्वकर्मनिरता नित्यं ब्राह्मणा विजितेन्द्रियाः । दानाध्ययनशीलाश्च संयताश्च प्रतिग्रहे ॥	१३
न नास्तिको नानृतको न कश्चिदबहुश्रुतः । नासूयको न चाशक्तो नाविद्वान् विद्यते तदा ॥	१४
नाषडङ्गविदत्रास्ति नाप्रतो नासहस्रदः । न दीनः क्षिप्तचित्तो वा व्यथितो वापि कश्चन ॥	१५
कश्चिन्नरो वा नारी वा नाश्रीमात्राप्यरूपवान् । द्रष्टुं शक्यमयोध्यायां नापि राजन्यभक्तिमान् ॥	१६
वर्णेष्वग्र्यचतुर्थेषु देवतातिथिपूजकाः । कृतज्ञाश्च वदान्याश्च शूरा विक्रमसंयुताः ॥	१७
दीर्घायुषो नराः सर्वे धर्म सत्यं च संश्रिताः । सहिताः पुत्रपौत्रैश्च नित्यं स्त्रीभिः पुरोत्तमे ॥	१८
क्षत्रं ब्रह्ममुखं चासीद्वैश्याः क्षत्रमनुव्रताः । शूद्राः स्वधर्मनिरतास्त्रीन् वर्णानुपचारिणः ॥	१९
सा तेनेक्ष्वाकुनाथेन पुरी सुपरिरक्षिता । यथा पुरस्तान्मनुना मानवेन्द्रेण धीमता ॥	२०
योधानामग्निकल्पानां पेशलानाममर्षिणाम् ॥ संपूर्णा कृतविद्यानां गुहा केसरिणामिव ॥	२१

1. अत्र कामी द्रष्टुं न शक्यमित्यादि योजना । कामिनमिति द्वितीया न प्राप्नोति; शक्यमिति त्रिपातेन कर्मणाऽभिधानात् ॥

2. अग्र्यः ब्राह्मणः चतुर्थः येषां ते चत्वारो वर्णा इति व्याख्यातारः । अग्रयाश्च (त्रैवर्णिकाः) चतुर्थश्चेत्यपि विग्रहः संभवति ॥

3. अग्निकल्पानामित्यादिभिश्चतुर्भिर्द्विशेषणैः सेनिकानामवश्यंभाविनो गुणा निर्दिश्यन्ते । अग्नि-कल्पानामिति । यथा लोकेऽग्निः स्पृष्टमात्रेण यं कर्मपि ददति तथा योषा अपि स्वाभियोकतुनविशेषेण सर्वानपि अभिमवर्षति; यथाभिरकलङ्कप्रकाशात्मा तथा योषा अनववचस्वार्त्राः; यथाग्निः दहनप्रकाशादि स्वकार्यं सर्वत्र साधारणमेव करोति तथा योषा अपि स्वकीचपरकीचगणनां विनैव उपकारं निरोधं वा सर्वेषां साधारणमेव कुर्वन्तीत्यादिसाहचर्यं योषानां बोध्यम् । एवं अग्निदीपनानामेषामनुकर्म गुणान्तरमाह—पेशला-नामिति । बुधबनोच्चकृतीनामित्यर्थः । अमर्षिणा-

मिति । परोक्षेऽपि परकृतमभिमवमसहमानानामित्यर्थः । लघुतरप्रस्फुरत्क्रोधातिशयानामिति यावत् । एवमजितक्रोधानामेवैषामसुलभं धर्मान्तरमाह—कृतविद्यानामिति । विद्यासंपदधीनविनयभूषणानामित्यर्थः । अत्र च निर्दिष्टगुणानां विरोधप्रकाशनाय अपिशब्द-संयोगेन योजेना कार्या—अग्नि-कल्पानामपि पेशलानाम्, अमर्षिणामपि कृतविद्यानामिति ॥

१. न सिद्धार्थो गोमांश्च धनधान्यवान् छ
२. न च निर्दृष्टसंकरः रा. गो । अकृतः सदाचाररहितः । संकरः कृण्डगोलकादिः इति ति. ।
३. नास्तिको नानृती वापि ति. अनृत इति पाठे अनृतवानित्यर्थः । अर्श आचच् ।
४. कश्चित् छ. ।
५. आसीत् छ. ।
६. नाप्रती अ.
७. शुवर्चसाम् छ. अ.

काम्भोजविषये जातेर्बाह्वीकैश्च ह्योत्तमैः । वनायुजैर्नदीजैश्च पूर्णा हरिहयोत्तमैः ॥	२२
विन्ध्यपर्वतजैर्मतैः पूर्णा हैमवतैरपि । मदान्वितैरतिबलैर्मातङ्गैः पर्वतोपमैः ॥	२३
ऐरावतकुलीनैश्च महापद्मकुलैस्तथा । अञ्जनादपि निष्पन्नैर्वामनादपि च द्विपैः ॥	२४
भद्रैर्मन्द्रैर्सृगैश्चैव भद्रमन्द्रसृगैस्तथा । भद्रमन्द्रैर्भद्रसृगैर्मृगमन्द्रैश्च सा पुरी ॥ ^१	२५
नित्यममैः सदा पूर्णा नागैरचलसन्निभैः । सा योजने च द्वे भूयः सत्यनामा ^२ प्रकाशते ^३ ॥	२६
तां पुरीं स महातेजा राजा दशरथो महान् । शशास शमितामित्रो नक्षत्राणीव चन्द्रमाः ॥ ^४	२७
तां सत्यनामां दृढतोरणार्गलं गृहैर्विचित्रैरुपशोभितां शिवाम् ।	
पुरीमयोष्यां नृपसिंहसंकुलं ^५ शशास वै शक्रसमो महीपतिः ॥	२८
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां बालकाण्डे राजवर्णना नाम षष्ठः सर्गः	

सप्तमः सर्गः

अमास्यवर्णना

तस्यामात्या गुणैरासन्निह्वाकोस्तु महात्मनः । मन्त्रज्ञाश्चेङ्गितज्ञाश्च नित्यं प्रियहिते रताः ॥	१
अष्टौ बभूवुर्वारस्य तस्यामात्या यशस्विनः । शुचयश्चानुरक्ताश्च राजकृत्येषु नित्यशः ॥	२
घृष्टिर्जयन्तो विजयः सिद्धार्थो ह्यर्थसाधकः । अशोको मन्त्रपालश्च सुमन्त्रश्चाष्टमोऽभवत् ^१ ॥	३
ऋत्विजौ द्वावभिमतौ तस्यास्तामृषिसत्तमौ । वसिष्ठो वामदेवश्च मन्त्रिणश्च तथापरे ॥	४
सुयज्ञोऽप्यथ जाबालिः काश्यपोऽप्यथ गौतमः । मार्कण्डेयस्तु दीर्घायुस्तथा कात्यायनो द्विजः ॥ ५	५
एतैर्ब्रह्मर्षिभिर्नित्यमृत्विजस्तस्य पूर्वकाः ^२ । विद्याविनीता हीमन्तः कुशला नियतेन्द्रियाः ॥	६

१. हिमवदिन्ध्यसह्येभ्यः पर्वतेभ्य उत्पन्ना-
स्त्रिविधा गजा यथाक्रमं भद्रमन्द्रसृगश्चैरुच्यन्ते ।
परमिमे भद्रादिशब्दा अत्र सत्तज्जातीयगजानामसाधार-
णस्वभावभेदपराः । तेन भद्रमन्द्रेत्यादिषु त्रित्वभावा
द्विस्वभावाश्च गजाः प्रतिपाद्यन्त इति द्रष्टव्यम् । यथां
कृष्णमुकुलं वैजयन्त्याम्—अङ्गप्रत्यङ्गभद्रत्वं संक्षिप्तं
भद्रकृष्णम् । इत्युत्पत्त्युत्पत्त्यौ संक्षिप्तं मन्द्रकृष्णम् ॥
तनुप्रत्यङ्गदीर्घश्च प्रायो मृगगुणो मतः—इति ॥

२. सत्यनामा अयोध्यायां योजनाद्वयपरिमितः
परदुरभियोगो राजा जाबालो दीप्यत इत्यर्थः ॥

३. शमितामित्र इति राजशब्दमस्य विशेष-
णम् । यथा तर्मासि उत्सार्य सर्वमनःप्रहादनश्चन्द्रो-
नक्षत्राणि उहसत्यकाशानि शशित तथा दशरथः

शत्रून् नियम्य पौरमनःप्रहादनः पुरीं प्रस्फुरस्तोन्द्रबां
शशासेत्यर्थः ॥

१. निष्क्रान्तैः ख.

२. अस्यानन्तरम्—यस्यां दशरथो राजा
वसजगदपाकवत्—इत्यर्थिकं रा. गो. ।

३. नृसहस्रसंकुलाम् च. छ. ।

४. अस्यान्तिमपादत्रयस्थाने—सुराष्ट्रे राष्ट्रे-
वर्धनः । अकोपो धर्मपालश्च सुमन्त्रश्चाष्टमोऽर्भवित् ॥
—इति पाठान्तरमित्युक्त्वा इमानि क्रमेण सिद्धार्थो-
दीनां नामान्तराणीति व्याख्यातं शिरोमणौ ॥

५. सुयज्ञेत्यादिः पूर्वका इत्यन्तः सार्धः कौकः
केपुचिद् पुस्तकेषु न दृश्यते ॥

परंपरानुरक्ताश्च नीतिमन्तो बहुभुताः । श्रीमन्तश्च महात्मानः शक्याः दृढविक्रमाः ॥	७
कीर्तिमन्तः प्रणिहिता यथावचनकारिणः । तेजःक्षमायशःप्राप्ताः स्मितपूर्वाभिभाषिणः ॥	८
क्रोधात् कामार्थहेतोर्वा न ब्रूयुरनृतं वचः । तेषामविदितं किञ्चित् स्वेषु नास्ति परेषु वा ॥	९
क्रियमाणं कृतं वापि चारेणापि चिकीर्षितम् । कुशला व्यवहारेषु सौहृदेषु परीक्षिताः ॥	१०
प्राप्तकालं यथा दण्डं धारयेयुः सुतेष्वपि । कोशसंप्रहणे युक्ता बलस्य च परिग्रहे ॥	११
अहितं चापि पुरुषं न हिंस्युरविदूषकम् । वीराश्च नियतोत्साहा राजशास्त्रमनुव्रताः ॥	१२
शुचीनां रक्षितारश्च नित्यं विषयवासिनाम् । ब्रह्मक्षत्रमहिंसन्तस्ते कोशं समपूरयन् ॥	१३
सुतीक्ष्णदण्डाः संप्रेक्ष्य पुरुषस्य बलाबलम् । शुचीनामेकबुद्धीनां सर्वेषां संप्रजानताम् ॥	१४
नासीत् पुरे वा राष्ट्रे वा मृषावादी नरः क्वचित् । कश्चिन्न दुष्टस्तत्रासीत् परदाररतो नरः ॥	१५
प्रशान्तं सर्वमेवासीद्वाष्पं पुरवरं च तत् । सुवाससः सुवेषाश्च ते च सर्वे शुचिव्रताः ॥	१६
हितार्थाश्च नरेन्द्रस्य जाग्रतो नयचक्षुषा । गुरोर्गुणगृहीतार्श्च प्रख्याताश्च पराक्रमैः ॥	१७
विदेशेष्वपि विज्ञाताः सर्वतोबुद्धिनिश्चयाः । अभितो गुणवन्तश्च न चासन् गुणवर्जिताः ॥	१८
सन्धिविग्रहतत्त्वज्ञाः प्रकृत्या संपदान्विताः । मन्त्रसंवरणे शक्ताः ऋग्णाः सूक्ष्मासु बुद्धिषु ॥१९	१९
नीतिशास्त्रविशेषज्ञाः सततं प्रियवादिनः । ईदृशैस्तैरमात्यैश्च राजा दशरथोऽनघः ॥	२०
उपपन्नो गुणोपेतैरन्वशासद्वसुंधराम् । अवेक्षमाणश्चारेण प्रजा धर्मेण रञ्जयन् ॥	२१
प्रजानां पालनं कुर्वन्नधर्मं परिवर्जयन् । विश्रुतस्त्रिषु लोकेषु वदान्यः सत्यसंगरः ॥	२२
स तत्र पुरुषव्याघ्रः शशास पृथिवीमिमाम् । नाध्यगच्छद्विशिष्टं वा तुल्यं वा शत्रुमात्मनः ॥	२३
मित्रवाञ्छतसामन्तः प्रतापहतकण्ठकः । स शशास जगद्रजा दिवं देवपतिर्यथा ॥	२४
तैर्मन्त्रिभिर्मन्त्रहिते नियुक्तैर्वृतोऽनुरक्तैः कुशलैः समर्थैः ।	
स पार्थिवो दीप्तिमवाप युक्तस्तेजोमयैर्गोभिरिवोदितोऽर्कः ॥	२५
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां	
बालकाण्डे अमात्यवर्णना नाम सप्तमः सर्गः	

1. कुशलेरिति बुद्धिसामर्थ्यं, समर्थेरिति क्रियासामर्थ्यं चोच्यते इति न पुनरुक्तिः ।	९. गुरौ गुण - गो. । गुणागुणगृहीता इति पाठे गुणदोषग्रहीतार इत्यर्थं इति तिङ्शकः ॥
१. शास्त्रज्ञाः गो. ।	१०. पराक्रमे गो रा.
२. सौहृदे सुपरीक्षिताः न.	११. विख्याताः छ.
३. पु ते गो.	१२. बुद्धिनिश्चयात् गो
४. विहिंस्युरविदूषकम् छ.	१३. इदमर्थम् गो. नास्ति. ।
५. अनुद्धिताः क.	१४. युक्ताः छ.
६. समवर्धयन् छ.	१५. रक्षयन् क. ।
७. सुशीकिनः रा. गो.	१६. विनि. क.
८. हितार्थं च गो.	

अष्टमः सर्गः

सुमन्त्रवाक्यम्

तस्य त्वेवंप्रभावस्य धर्मज्ञस्य महात्मनः । सुतार्थं तप्यमानस्य नासीद्वंशकरः सुतः ॥ १
 चिन्तयानस्य तस्यैव बुद्धिरासीन्महात्मनः । सुतार्थं वाजिमेघेन किमर्थं न यजाम्यहम् ॥ २
 स निश्चितां मतिं कृत्वा यष्टव्यमिति बुद्धिमान् । मन्त्रिभिः सह धर्मात्मा सर्वेषु कृतात्मभिः ॥ ३
 ततोऽब्रवीदिदं राजा सुमन्त्रं मन्त्रिसत्तमम् । शीघ्रमानय मे सर्वान् गुणस्तान् सपुरोहिताम् ॥ ४
 ततः सुमन्त्रस्त्वरितं गत्वा त्वरितविक्रमः । समानयन् स तान् सर्वान् समस्तान् वेदपाठवान् ॥ ५
 सुयज्ञं वामदेवं च जाबालिमथ काश्यपम् । पुरोहितं वसिष्ठं च ये चान्ये द्विजसत्त्माः ॥ ६
 तान् पूजयित्वा धर्मात्मा राजा वशरथस्तदा । इदं धर्मार्थसहितं भक्षणं वचनमेब्रवीत् ॥ ७
 मम लाल्यमानस्य पुत्रार्थं नास्ति वै सुखम् । तदर्थं हयमेघेन यन्वामीति मन्त्रियम् ॥ ८
 तदहं यष्टुमिच्छामि शाकल्येन कर्मणा । कथं प्राप्स्याम्यहं कामं बुद्धिरत्र विचारयिताम् ॥ ९
 ततः साञ्चिति तद्वाक्यं ब्राह्मणाः प्रत्यपूजयन् । वसिष्ठप्रमुखाः सर्वे पार्ष्णिबस्य मुखाः ॥ १०
 ऊचुश्च परमप्रीताः सर्वे दशरथं वचः । सरय्वाञ्चोत्तरे तीरे यज्ञभूमिर्विधीयताम् ॥ ११
 संभाराः संभ्रियन्तां ते तुरगश्च विमुच्यताम् । सर्वथा प्राप्यसे पुत्रानभिप्रेतांश्च पार्ष्णिब ॥ १२
 यस्य ते धार्मिकी बुद्धिरियं पुत्रार्थमागता । तनस्तुष्टोऽभवद्राजा शुन्धैतदद्विजभाषितम् ॥ १३
 अमात्यांश्चाब्रवीद्राजा हर्षपर्याकुलेक्षणः । संभाराः संभ्रियन्तां मे गुरुणां वचनादिह ॥ १४
 समर्थाधिष्ठिताश्चाथः सोपाध्यायो विमुच्यताम् । सरय्वाञ्चोत्तरे तीरे यज्ञभूमिर्विधीयताम् ॥ १५
 शान्तयश्चापि वर्धन्तां यथाकल्पं यथाविधि । शक्यः प्राप्तुमयं यज्ञः सर्वेषां हि महीक्षिणा ॥ १६
 नापराधो भवेत् कष्टो यथास्मिन् क्रतुसत्तमे । छिद्रं हि मृगयन्तेऽत्र विद्योसो ब्रह्मराक्षसाः ॥ १७
 निहतस्य च यज्ञस्य सद्यः कर्ता विनश्यति । तथाथा विधिपूर्वं मे क्रतुरेष समाप्यते ॥ १८
 तथाविधानं क्रियतां ममर्थाः करणेऽपिह । तथेति चाब्रुवन् सर्वे मन्त्रिणः प्रतिपूजिताः ॥ १९
 पार्ष्णिबेन्द्रस्य तद्वाक्यं यथाज्ञप्तं निश्रम्य ते । तथा द्विजास्ते धर्मज्ञा वर्धयन्तो नृपोत्तमम् ॥ २०
 अनुज्ञातास्ततः सर्वे पुनर्जगुर्यथागतम् । विमर्जयित्वा तान् विप्रान् सचिवानिदमब्रवीत् ॥ २१
 ऋत्विभिरुपविष्टोऽयं यथावत् क्रतुराप्यताम् । तावद्यं च भवथ समर्थाः करणेऽपिह ॥ २२
 इत्युक्त्वा नृपशार्दूलः सचिवान् समुपस्थितान् । विमर्जयित्वा स्वं वेत्स्य प्रविशेत् महाशक्तिः ॥ २३
 ततः स गत्वा ताः पत्नीर्नरेन्द्रो हृदयप्रियाः । उवाच दोक्षां विशत यक्ष्येऽहं सुतकारणात् ॥ २४

१. त्वेवम् व. छ. न.
 २. सुतापी क. छ.
 ३. हयमेघेन न.
 ४. ततोऽब्रवीत् स व. छ.
 ५. गुणस्तान् क.
 ६. सुवेरितम् क. छ. न.

७. अर्धमिदम् 'संभाराः संभ्रियन्ताम्' श्लेष-
 दनन्तरं न.
 ८. न प्रवादो क.
 ९. विधिहीनस्य क.
 १०. प्रत्यपूजयन् रा. गो.

तास्तां तेनास्तिकान्तेन वचनेन सुवर्षसाम । मुखपद्मान्यशोभन्त पद्मानीव हिमान्यये ॥

२५

इ. ाये श्रीमद्रामायणे वास्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायां
बालकाण्डे सुमन्त्रवाक्य नाम अष्टमः सर्गः

नवमः सर्गः

ऋश्यशृङ्गेपाठयानम्

एतच्छ्रुत्वा गहः सूतो राजानमिषमब्रवीत् । श्रुतां तन् पुरावृत्तं पुराणे च मया श्रुतम् ॥	१
ऋत्विग्भिरुपविष्टोऽयं पुरावृत्तो मया श्रुतः । सनत्कुमारो भगवान् पूर्वं कथितवान् कथाम् ॥	२
ऋषीणां संनिधौ राजस्तव पुत्रागमं प्रति । काश्चपस्य तु पुत्रोऽस्ति विभण्डक इति श्रुतः ॥	३
ऋश्यशृङ्ग इति क्वात्तस्तस्य पुत्रो भविष्यति । स वने नित्यसहृदो मुनिर्धनधरः सदा ॥	४
नान्यं जानाति विभ्रेन्द्रो नित्यं पित्रनुवर्तनान् । द्वैविध्यं ब्रह्मचर्यस्य भविष्यति महत्फलः ॥	५
लोकेषु प्रथितं राजन् विभ्रेन्द्र कथितं सदा । तस्यैवं वर्तमानस्य कालः समभिवर्तत ॥	६
अस्ति शुश्रूषमाणस्य पितरं च यशस्विनम् । एतस्मिन्नेव काले नु रोमपादः प्रतापवान् ॥	७
अङ्गेषु प्रथितो राजा भविष्यति महाबलः । तस्य व्यतिक्रमाद्राज्ञो भविष्यति मुदारुणा ॥	८
अनावृष्टिः मुघोरा वै सर्वभूतभयावहा । अनावृष्ट्यां तु वृक्षायां राजा दुःखसमन्वितः ॥	९
ब्राह्मणाश्चश्रुतवृद्धाश्च समानीय प्रवक्ष्यति । भवन्तः श्रुतधर्माणो लोकचारित्रवेदिनः ॥	१०
समादिशन्तु नियमं प्रायश्चित्तं यथा भवेत् । इत्युक्तास्ते ततो गह्ना सर्वं ब्राह्मणसत्त्माः ॥	११
वक्ष्यन्ति ते महीपालं ब्राह्मणा वेदपारगाः । विभण्डकमुतं राजन् सर्वोपायैरिहानय ॥	१२
आनाप्यं च महीपाल ऋश्यशृङ्गं सुसत्कृतम् । प्रयच्छ कन्यां ज्ञान्तां वै विधिना सुसमाहितः ॥१३	१३
तेषां तु वचनं श्रुत्वा राजा चिन्तां प्रपस्यते । केनोपायेन वै शक्यमिहानेतुं स वीर्यवान् ॥	१४
ततो राजा चिन्तित्वा सह मन्त्रिभिरात्मवान् । पुरोहितममात्यांश्च प्रेषयिष्यति सत्कृतान् ॥	१५
ते तु राज्ञो वचः श्रुत्वा व्यथिता वनताननाः । न गच्छेम ऋषेर्भिता अनुनेष्यन्ति तं नृपम् ॥	१६
वक्ष्यन्ति चिन्तित्वा ते तस्योपायांश्च तैश्चमान् । आनेष्यामो वयं विप्रं न च दोषो भविष्यति ॥	१७
एवमज्ञाधिपेनैव गणिकाभिर्ऋषेः सुतः । आनीतोऽवर्षयद्वेषः ज्ञान्ता चास्मै प्रदीयते ॥	१८
ऋश्यशृङ्गस्तु जामाता पुत्रांस्तव विधास्यति । सनत्कुमारकथितमेतावद्ब्रुव्याहृतं मया ॥	१९

१. अवमतेत्यत्र मकारलोपाद् वनयेति ।

४. आनीय. ज.

विनतामनाः गो.

५. ततः प्रेषति गो. छ. झ.

१. इदमर्षय गो. रा. नास्ति

६. गच्छेत्तुः छ.

२. वचनैः सह च.

७. तान् व्रमान् प्र.

३. कर्माणः प्र.

अष्टमः सर्गः

सुमन्त्रवाक्यम्

तस्य त्वेवंप्रभावस्य धर्मज्ञस्य महात्मनः । सुतार्थं तप्यमानस्य नासीद्विशकरः सुतः ॥ १
 चिन्तयानस्य तस्यैवं^१ बुद्धिरासीन्महात्मनः । सुतार्थं^२ वाजिमेघेन^३ किमर्थं न यजाम्यहम् ॥ २
 स निश्चितां मतिं कृत्वा यष्ट्र्यमिति बुद्धिमान् । मन्त्रिभिः सह धर्मात्मा सर्वैरेव कृतात्मभिः ॥ ३
 ततोऽब्रवीद्विदं^४ राजा सुमन्त्रं मन्त्रिसत्तमम् । शीघ्रमानय मे सर्वान् गुरुस्तान् सपुरोहितान् ॥ ४
 ततः सुमन्त्रस्त्वरितं गत्वा त्वरितविक्रमः । समानयन् स^५ तान् सर्वान् समस्तान् वेदपारगान् ॥ ५
 सुयज्ञं वामदेवं च जाबालिभ्यः काश्यपम् । पुरोहितं वसिष्ठं च ये चान्ये द्विजसत्तमाः ॥ ६
 तान् पूजयित्वा धर्मात्मा राजा दशरथस्तदा । इदं धर्मार्थसहितं श्रद्धणं वचनमब्रवीत् ॥ ७
 मम लालप्यमानस्य पुत्रार्थं नास्ति वै सुखम् । तदर्थं हयमेघेन यक्ष्यामीति मतिर्मम ॥ ८
 तदहं यष्टुमिच्छामि शान्त्रहृष्टं कर्मणा । कथं प्राप्स्याम्यहं कामं बुद्धिरत्र विचार्यताम् ॥ ९
 ततः साध्विति तद्वाक्यं ब्राह्मणाः प्रत्यपूजयन् । वस्मिष्ठप्रमुखाः सर्वे पार्थिवस्य मुखाच्छ्रुतम्^६ ॥ १०
 ऊचुश्च परमप्रीताः सर्वे दशरथं वचः । सगृह्णाञ्चोत्तरे तीरे यज्ञभूमिर्विधीयताम् ॥ ११
 संभाराः संभ्रियन्तां ते तुरगश्च विमुच्यताम् । सर्वथा प्राप्स्यसे पुत्रानभिप्रेतांश्च पार्थिव ॥ १२
 यस्य ते धार्मिकी बुद्धिरियं पुत्रार्थमागता । ततस्तुष्टोऽभवद्राजा श्रुत्वैतद्विजभाषितम् ॥ १३
 अमात्यांश्चाब्रवीद्राजा हर्षपर्याकुलेक्षणः । संभाराः संभ्रियन्तां मे गुरुणां वचनादिह ॥ १४
 समर्थधिष्ठितश्चाश्रुः सोपाध्यायो विमुच्यताम् । मरुत्वाञ्चोत्तरे तीरे यज्ञभूमिर्विधीयताम् ॥ १५
 शान्तयश्चापि वर्धन्तां यथाकल्पं यथाविधि । शक्यः प्राप्तुमयं यज्ञः सर्वेणापि महीक्षिता ॥ १६
 नापरार्धो^७ भवेत् कष्टो यद्यस्मिन् क्रतुसत्तमे । छिद्रं हि मृगयन्तेऽत्र विद्वांसो ब्रह्मराक्षसाः ॥ १७
 निहतस्य च^८ यज्ञस्य सद्यः कर्ता विनश्यति । तद्यथा विधिपूर्वं मे क्रतुरेष समाप्यते ॥ १८
 तथाविधानं क्रियतां समर्थाः करणेष्विह । तथेति चाब्रुवन् सर्वे मन्त्रिणः प्रतिपूजिताः^९ ॥ १९
 पार्थिवेन्द्रस्य तद्वाक्यं यथाज्ञानं निशम्य ते । तथा द्विजास्ते धर्मज्ञा वर्धयन्तो नृपोत्तमम् ॥ २०
 अनुज्ञातास्ततः सर्वे पुनर्जगुर्यथागतम् । विसर्जयित्वा तान् विप्रान् सचिवानिदमब्रवीत् ॥ २१
 श्रुत्विग्निरुपदिष्टोऽयं यथावत् क्रतुराप्यताम् । तावद्युयं च भवथ समर्थाः करणेष्विह ॥ २२
 इत्युक्त्वा नृपशार्दूलः सचिवान् समुपस्थितान् । विसर्जयित्वा स्वं वेदम प्रविवेश महाद्युतिः ॥ २३
 ततः स गत्वा ताः पत्नीर्नरेन्द्रो हृदयप्रियाः । उवाच दोक्षां विशत यक्ष्येऽहं सुतकारणात् ॥ २४

१. तस्येयम् घ. छ. झ.

२. सुतार्थी ख. छ.

३. हयमेघेन अ.

४. ततोऽब्रवीत् स तम् छ.

५. गुरुस्तान् छ.

६. मुक्तेरितम् क. छ. झ.

७. अर्धमिदम् 'संभाराः संभ्रियन्ताम्' इत्येत-
दनन्तरं अ.

८. न प्रमादो ख.

९. विधिहीनस्य ख.

१०. प्रत्यपूजयन् रा. गो.

तासां तेनातिकान्तेन वचनेन सुवर्चसाम् । मुखपद्मान्यशोभन्त पद्मानीव हिमात्यये ॥

२५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे सुमन्त्रवाक्य नाम अष्टमः सर्गः

नवमः सर्गः

ऋश्यशृङ्गोपाख्यानम्

एतच्छ्रुत्वा रहः सूतो राजानमिदमब्रवीत् । श्रूयतां तत् पुरावृत्तं पुराणे च मया श्रुतम् १ ॥	१
ऋत्विग्भिरुपदिष्टोऽयं पुरावृत्तो मया श्रुतः । सनत्कुमारो भगवान् पूर्वं कथितवान् कथाम् ॥	२
ऋषीणां संनिधौ राजस्तव पुत्रागमं प्रति । काश्यपस्य तु पुत्रोऽस्ति विभण्डक इति श्रुतः ॥	३
ऋश्यशृङ्ग इति ग्यातस्तस्य पुत्रो भविष्यति । स वने नित्यमेवृद्धो मुनिर्वनचरः सदा १ ॥	४
नान्यं जानाति विप्रन्द्रो नित्यं पित्रनुवर्तमान् । द्वैविध्यं ब्रह्मचर्यस्य भविष्यति महात्मनः ॥	५
लोकेषु प्रथितं राजन् विप्रंश्च कथितं मदा । तस्यैवं वर्तमानस्य कालः समभिवर्तत ॥	६
अग्निं शुश्रूषमाणस्य पितरं च यज्ञस्विनम् । एतस्मिन्नेव काले तु रोमपादः प्रतापवान् ॥	७
अङ्गेषु प्रथितो राजा भविष्यति महाबलः । तस्य व्यतिक्रमाद्ब्राह्मो भविष्यति मुदारुणा ॥	८
अनावृष्टिः सुघोरा वं सर्वभूतभयावहा । अनावृष्ट्यां तु वृत्तायां राजा दुःखस्मर्मान्वतः ॥	९
ब्राह्मणाञ्छ्रुतवृद्धांश्च समानीय प्रवक्ष्यति । भवन्तः श्रुतधर्माणो १ लोकचारित्रवेदिनः ॥	१०
ममादिशन्तु नित्यं प्रायश्चित्तं यथा भवेत् । इत्युक्तास्ते ततो राज्ञा सर्वे ब्राह्मणसत्तमाः ॥	११
वक्ष्यन्ति ते महीपालं ब्राह्मणा वेदपारगाः । विभण्डकमुतं गजन् सर्वोपायैरिहानय ॥	१२
आनाय्यं च महीपाल ऋश्यशृङ्गं सुसत्कृतम् । प्रयच्छ कन्यां शान्ता वं विधिना सुसमाहितः ॥१३	१३
तेषां तु वचनं श्रुत्वा राजा चिन्तां प्रपत्स्यते । केनोपायेन वै शक्यमिहानेतुं स वीर्यवान् ॥	१४
ततो राजा विनिश्चित्य सह मन्त्रिभिरात्मवान् । पुरोहितममात्यांश्च प्रेषयिष्यति १ सत्कृतान् ॥	१५
ते तु राज्ञो वचः श्रुत्वा व्यथिता वनताननाः १ । न गच्छेर्म ऋषेर्भीता अनुनेष्यन्ति तं नृपम् ॥	१६
वक्ष्यन्ति चिन्तयित्वा ते तस्योपायांश्च तैस्समान् । आनेष्यामो वयं विप्रं न च दोषो भविष्यति ॥	१७
एवमङ्गाधिपेनैव गणिकाभिर्ऋषेः सुतः । आनीतोऽवर्षयद्देवः शान्ता चास्मै प्रदीयते ॥	१८
ऋश्यशृङ्गस्तु जामाता पुत्रांस्तव विधास्यति । सनत्कुमारकथितमेतावद्व्याहृतं मया ॥	१९

१. अबनतेत्यत्र अकारकोपाद् वनेतेति ।

४. आनीय. न.

विनताननाः गो.

५. ततः प्रेष्यति गो. छ. झ.

१. इदमर्थम् गो. रा. नास्ति

६. गच्छेषुः ख.

२. वनचरैः सह च.

७. तान् ह्यमान् प्र.

३. कर्माणः प्र.

अथ ह्यष्टो दशरथः सुमन्त्रं प्रत्यभाषत । यथर्श्यशृङ्गस्त्वानीतो विस्तरेण त्वयोच्यताम् ॥ १ २०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्दशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे ऋश्यशृङ्गोपाख्यानं नाम नवमः सर्गः

दशमः सर्गः

ऋश्यशृङ्गस्याङ्गदेशानयनप्रकारः

सुमन्त्रश्चोदितो राज्ञा प्रोवाचेदं वचस्तदा । यथर्श्यशृङ्गस्त्वानीतो येनोपायेन मन्त्रिभिः ॥	१
तन्मे निगदितं सर्वं शृणु मे मन्त्रिभिः सह । रोमपादमुवाचेदं सहमात्यः पुरोहितः ॥	२
उपायो निरपायोऽयमस्माभिरभिचिन्तितैः । ऋश्यशृङ्गो वनचरस्तपःस्वाध्यायतत्परः ॥	३
अनभिज्ञः स नारीणां विषयाणां सुखस्य च । इन्द्रियायैरभिमतैर्नरचितप्रमाथिभिः ॥	४
पुरमनायधिष्यामः क्षिप्रं चाध्यवसीयताम् । गणिकास्तत्र गच्छन्तु रूपवत्यः स्वलंकृताः ॥	५
प्रलोभ्य विविधोपायैरनेष्यन्तीह सत्कृताः । श्रुत्वा तथेति राजा च प्रत्युवाच पुरोहितम् ॥	६
पुरोहितो मन्त्रिणश्च तथा चक्रुश्च ते तदा । वारमुख्यास्तु तच्छ्रुत्वा वनं प्रविविशुर्महत् ॥	७
आश्रमस्याविदूरेऽस्मिन् यत्नं कुर्वन्ति दर्शने । ऋषिपुत्रस्य धीरस्य नित्यमाश्रमवासिनः ॥	८
पितुः स नित्यसंतुष्टो नातिचक्राम चाश्रमात् । न तेन जन्मप्रभृति दृष्टपूर्वं तपस्विना ॥	९
स्त्री वा पुमान् वा यच्चान्यत् सर्वं नगरराष्ट्रजम् । ततः कदाचित्तं देशमाजगाम यदृच्छया ॥ १०	
विभण्डकसुतस्तत्र ताश्चापश्यद्वराङ्गनाः । तश्चित्रवेषाः प्रमदा गायन्त्यो मधुरस्वनैः ॥	११
ऋषिपुत्रमुपगम्य सर्वा वचनमब्रुवन् । कस्त्वं किं वर्तसे ब्रह्मन् ज्ञातुमिच्छामहे वयम् ॥	१२
एकस्त्वं विजने घोरे वने चरसि शंस नः । अदृष्टरूपास्तास्तेन काम्यरूपा वने क्षियः ॥	१३
हार्दान्तस्य मतिर्जाता ह्याख्यातुं पितरं स्वकम् । पिता विभण्डकोऽस्माकं तस्याहं सुत औरसः ॥ १४	
ऋश्यशृङ्ग इति ख्यातं नाम कर्म च मे भुवि । इहाश्रमपदेऽस्माकं समीपे शुभदर्शनाः ॥	१५
कार्ष्ण्ये वोऽत्र पूजां वै सर्वेषां विधिपूर्वकम् । ऋषिपुत्रवचः श्रुत्वा सर्वासां मतिरास वै ॥	१६
तदाश्रमपदं द्रष्टुं जग्मुः सर्वाश्च तेन ताः । आगतानां ततः पूजाशुषिपुत्रश्चकार ह ॥	१७
इदमर्घ्यमिदं पाद्यमिदं मूलमिदं फलम् । प्रतिगृह्य तु तां पूजां सर्वा एव समुत्सुकाः ॥	१८

१. सनेषामत्यनेन आस्वरूपापरिहान तस्य ध्वनयति ।

१. 'येनोपायेन सोऽयनाम्'

२. 'येनेत्यारभ्य सर्वमित्यन्तो भागः केषुचिद् कोशेषु न दृश्यते ।

३. मन्त्रितः छ.

४. स्वाध्यायने रतः च. छ.

५. रेऽस्य स.

६. सस्वम् छ.

७. मधुरस्वराः स.

८. तासां प्रार्तरजायते व.

ऋषेर्भीतास्तु शीघ्रं ता गमनाय मतिं दधुः । अस्माकमपि मुख्यानि फलानीमानि वै द्विज ॥ १९
 गृहाण प्रति भद्रं ते भक्षयस्व च मा चिरम् । ततस्तास्तं समालिङ्ग्य सर्वा हर्षसमन्विताः ॥ २०
 मोदकान् प्रददुस्तस्मै भक्ष्यांश्च विविधाञ्छुभान् । तानि चारवाद्य तेजस्वी फलानीति स्म मन्यते ॥
 अनास्वाहितपूर्वाणि वने नित्यनिवसिना । आपृच्छञ्च च तदा विप्रं व्रतचर्यां निवेद्य च ॥ २२
 गच्छन्ति स्मापदेशात्ता' भीतारतस्य पितुः क्षियः । गतासु तासु सर्वासु कश्यपस्यात्मजो द्विजः ॥ २३
 अस्वस्थहृदयञ्चासीद्दुःखाच्च' परिवर्तते ततोऽपरेषुस्तं देशमाजगाम स वीर्यवान् ॥ २४
 विभण्डकसुतः श्रीमान् मनसा चिन्तयन् मुहुः' । मनोज्ञा यत्र ता दृष्ट्वा वारमुख्याः स्वलंछताः ॥ २५
 दृष्ट्वैव च तदा विप्रमायान्तं हृष्टमानसाः । उपसृत्य ततः सर्वस्तः सप्तमूर्चुरिदं वचः ॥ २६
 एहाश्रमपदं सौम्य ह्यस्माकमिते' चञ्चान् । चित्राण्यत्र बहूनि स्युर्मूठानि च फलानि च ॥ २७
 तत्राप्येष विधिः श्रीमान् विशेषेण भविष्यति । श्रुत्वा तु वचनं तसां सर्वसां हृदयंगमम् ॥ २८
 गमनाय मतिं चक्रे तं च निन्युस्तदा क्षियः । तत्र चानीयमाने तु विप्रे तस्मिन् महात्मनि ॥ २९
 ववर्ष सहसा देवो जगत् प्रह्लादयन्तदा । वर्षेणैवागते विप्रं विषयं स्वं नराधिप ॥ ३०
 प्रत्युद्रम्य मुनिं प्रह्लः' शिरसा च महीं गतः । अर्घ्यं च प्रददौ तस्मै न्यायतः सुसमाहितः ॥ ३१
 वव्रे प्रसादं विप्रेन्द्रान्मा विप्रं मन्युराविशेत् । अन्तःपुरं प्रवेदशास्त्रे कन्यां दत्त्वा यथाविधि ॥ ३२
 शान्तां शान्तेन मनसा राजा हर्षमवाव सः । एवं स न्यवसतत्र सर्वकामैः सुजितः ॥ ३३
 ऋश्यशृङ्गो महातेजाः शान्तया सह भार्यया ॥

इत्यादि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
 बालकाण्डे ऋश्यशृङ्गस्याङ्गदेशानयनप्रकारं नाम दशमः सर्गः

एकादशः सर्गः

ऋश्यशृङ्गस्य योष्याप्रवेशः

भूय एव हि राजेन्द्र शृणु मे वचनं हितम् । यथा स देवप्रवरः कथायामेवमब्रवीत् ॥ १
 इक्ष्वाकूणां कुले जातो भविष्यति सुधार्मिकः । राजा दशरथो नाम श्रीमान् सत्यप्रतिभवः ॥ २
 अङ्गराजेन सख्यं च तस्य राज्ञो भविष्यति । कन्या चास्य महाभागा शान्ता नाम भविष्यति ॥ ३
 पुत्रस्तु सोऽङ्गराजस्य रोमपाद इति श्रुतः । तं स राजा' दशरथो गमिष्यति महायशः ॥ ४
 अनपत्योऽस्मि धर्मात्मन् शान्ताभर्ता मम क्रतुम् । आहरेत त्वयाज्ञातः संतानार्थं कुलस्य च ॥ ५

१. अश्रवावधेयव्रता नरणभ्याजान्दत्तवः ।

२. इति चित्राणीत्यादि बक्ष्यमणमित्यर्थः ।

३. नित्यानिवासिनाम् प्र.

४. दुःखं स्व च. इ.

५. इदमर्थम् न. इदयते ।

४. मुनस्तद्वृत्तयंगमम् छ.

५. प्रीतः छ.

६. इदमर्थम् छ. नारित ।

७. अङ्गराजम् गो.

श्रुत्वा राज्ञोऽथ तद्वाक्यं मनसापि विचिन्त्यै च । प्रदास्यते पुत्रवन्तं शान्तामर्तारमात्मवान् ॥	६
प्रतिगृह्य च तं विप्रं स राजा विगतज्वरः । आहरिष्यति तं यज्ञं प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥	७
ते च राजा दशरथो यष्टुकामैः कृताञ्जलिः । ऋश्यभृङ्गं द्विजश्रेष्ठं वरयिष्यति धर्मवित् ॥	८
यज्ञार्थं प्रसवार्थं च स्वर्गार्थं च नरेश्वरः । लभते च स तं कामं द्विजमुख्याद्विशां पतिः ॥	९
पुत्राञ्चास्य भविष्यन्ति चत्वारोऽमितविक्रमाः । वंशप्रतिष्ठानकराः सर्वलोकेषु विश्रुताः ॥	१०
एवं स देवप्रवरः पूर्वं कथितवान् कथाम् । सनत्कुमारो भगवान् पुरा देवयुगे प्रभुः ॥	११
स त्वं पुरुषशार्दूल तमानयै सुसत्कृतम् । स्वयमेव महाराज गत्वा सबलवाहनः ॥	१२
सुमन्त्रस्य वचः श्रुत्वा हृष्टो दशरथोऽभवत् । अनुमान्य वसिष्ठं च सूतवाक्यं निशम्य ^१ च ॥	१३
सान्तःपुरः ^२ सहामात्यः प्रययौ यत्र स द्विजः । वनानि सरितश्चैव व्यतिक्रम्य शनैः शनैः ॥	१४
अभिचक्राम तं देशं यत्र वै मुनिपुङ्गवः । आसाद्य तं द्विजश्रेष्ठं रोमपादसमीपगम् ॥	१५
ऋषिपुत्रं ददर्शादौ दीप्यमानमिवानलम् । ततो राजा यथान्यायं पूजां चक्रे विशेषतः ॥	१६
सखित्वान्तस्य वै राज्ञः प्रहृष्टेनान्तरात्मना । रोमपादेन चाख्यातमृषिपुत्राय धीमते ॥	१७
सख्यं संबन्धकं चैव तदा तं प्रत्यपूजयत् । एवं सुसत्कृतस्तेन सहोषित्वा नरर्षभः ॥	१८
सप्ताष्टदिवसान् राजा राजानमिदमब्रवीत् । शान्ता तव सुता राजन् सह भर्त्रा विशां पते ॥	१९
मदीयं नगरं यातु कार्यं हि महदुद्यतम् । तथेति राजा संश्रुत्य गमनं तस्य धीमतः ॥	२०
उवाच वचनं विप्रं गच्छ त्वं सह भार्यया । ऋषिपुत्रः प्रतिश्रुत्य तथेत्याह नृपं तदा ॥	२१
स नृपेणाभ्यनुज्ञातः प्रययौ सह भार्यया । तावन्योन्याञ्जलिं ^३ कृत्वा स्नेहात् संश्लिष्य चोरसा ॥	२२
ननन्दतुर्दशरथो रोमपादश्च वीर्यवान् । ततः सुहृदमापृच्छथ प्रस्थितो रघुनन्दनः ॥	२३
पौरैभ्यः प्रेषयामास दूतान् वै शीघ्रगामिनः । क्रियतां नगरं सर्वं क्षिप्रमेव स्वलंकृतम् ॥	२४
धूपितं सिक्तसंमृष्टं पताकाभिरलंकृतम् । ततः प्रहृष्टाः पौरास्ते श्रुत्वा राजानमागतम् ॥	२५
तथा चक्रुश्च ^४ तत्सर्वं राज्ञा यत् प्रेषितं तदा । ततः स्वलंकृतं राजा नगरं प्रविवेश ह ॥	२६
शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषैः पुरस्कृत्य द्विजर्षभम् । ततः प्रमुदिताः सर्वे दृष्ट्वा तं नागरा द्विजम् ॥	२७
प्रवेशयमानं सत्कृत्य नरेन्द्रेणोन्द्रकर्मणा । यथा दिवि सुरेन्द्रेण सहस्राक्षेण काश्यपम् ^५ ॥	२८
अन्तःपुरं प्रवेशयैनं पूजां कृत्वा विधानतः ^६ । कृतकृत्यमिवात्मानं ^७ मेने तस्योपवाहनात् ॥	२९

१. निशाम्य श्रावयित्वेत्यर्थ इति ति. । अस्थान-
न्तरम्-वसिष्ठेनाभ्यनुज्ञातो राजा संपूर्णमानसः-इति छ.

२. दुहितुः शान्ताया दशेनोत्सुक्येन सान्तः-
पुरस्य गमनम् ।

३. परस्परकरग्रहणमित्यर्थः

४. विमृश्व छ. ख.

५. वशस्कामः ख. ग.

१. समानय ख.

४. इदमर्थम् ग. दृश्यते । व्याख्यातुभिर-

नादृतमिति प्रतिभाति।।

५. प्रचक्रुः ग.

६. इदमर्थम् ग. दृश्यते ।

७. कृत्वा च शाक्यः छ. ग.

८. तदास्मानम् च. छ. ग.

अन्तःपुरस्त्रियः सर्वाः^१ शान्तां दृष्ट्वा तदागताम्^२ । सह भर्त्रा विशालाक्षीं प्रीत्यानन्दमुपागमन् ॥३०
पूज्यमाना च ताभिः सा राज्ञा चैव विशेषतः । उवास तत्र सुखिता कंचित्कालं सहर्त्विजा ॥ ३१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे ऋषयश्चक्रस्यायोध्याप्रवेशो नाम एकादशः सर्गः

द्वादशः सर्गः

अश्वमेधसंभारः

ततः काले बहुतिथे कस्मिंश्चित् सुमनोहरे । वसन्ते समनुप्राप्ते राज्ञो यष्टुं मनोऽभवत् ॥ १
ततः प्रसाद्यै शिरसा तं विप्रं देववर्णिनम् । यज्ञार्थं वरयामास संतानार्थं कुलस्य च ॥ २
तथेति च स राजानमुवाच च मुसत्कृतः । संभाराः संभ्रियन्तां ते तुरगश्च विमुच्यताम् ॥ ३
सरय्वाश्चोत्तरे तीरे यज्ञभूमिर्विधीयताम्^४ । ततो नृपोऽब्रवीद्वाक्यं सुमन्त्रं मन्त्रिसत्तमम्^५ ॥ ४
सुमन्त्रावाहय क्षिप्रमृत्विजो ब्रह्मवादिनः । सुयज्ञं वामदेवं च जाबालिमथ काश्यपम् ॥ ५
पुरोहितं वसिष्ठं च ये चान्ये द्विजसत्तमाः । ततः सुमन्त्रस्त्वरितं गत्वा त्वरितविक्रमः ॥ ६
समानयत् स तान विप्रान् समर्थान् वेदपारगान् । तान् पृजयित्वा धर्मात्मा राजा दशरथस्तदा ॥७
धर्मार्थसहितं युक्तं श्रद्धणं वचनमब्रवीत् । मम लाल्यमानस्य पुत्रार्थं नास्ति वै सुखम् ॥ ८
तैर्दर्थं हयमेधेन यक्ष्यामीति मतिर्मम । तदहं यष्टुमिच्छामि शाब्ददृष्टेन कर्मणा ॥ ९
ऋषिपुत्रप्रभावेण कामान् प्राप्स्यामि चाप्यहम् । ततः साध्विति तद्वाक्यं ब्राह्मणाः प्रत्यपूजयन् ॥१०
वसिष्ठप्रमुखाः सर्वं पार्थिवस्य मुखाच्च्युतम् । ऋषयश्चक्रपुरोगाश्च प्रत्युचूर्णपतिं तदा ॥ ११
संभाराः संभ्रियन्तां ते तुरगश्च विमुच्यताम् । सरय्वाश्चोत्तरे तीरे यज्ञभूमिर्विधीयताम् ॥ १२
सर्वथा प्राप्स्यसे पुत्रांश्चतुरोऽमितविक्रमान् । यस्य ते धार्मिको बुद्धिरियं पुत्रार्थमागता ॥ १३
ततः प्रीतोऽभवद्राजा श्रुत्वा र्त्तद्विजभाषितम् । अमात्यांश्चाब्रवीद्राजा हर्षेणदं शुभाक्षरम् ॥ १४
संभाराः संभ्रियन्तां मे गुरूणां वचनादिह । समर्थाधिष्ठितश्चाश्वः सोपाध्यायो विमुच्यताम् ॥ १५
सरय्वाश्चोत्तरे तीरे यज्ञभूमिर्विधीयताम् । शान्तयश्चापि वर्धन्तां यथाकल्पं यथाविधि ॥ १६
शक्यः^{१०} कर्तुमयं यज्ञः सर्वेणापि महीक्षिता । नापराधो भवेत् कष्टो यद्यत्स्मिन् क्रतुसत्तमे ॥ १७
छिद्रं हि मृगयन्तेऽत्र विद्वांसो ब्रह्मराक्षसाः ।^{११} विघ्नितस्य हि यज्ञस्य सद्यः कर्ता विनश्यति^{१२} ॥१८
तद्यथा विधिपूर्वं मे क्रतुरेष समाप्यते । तथा विधानं क्रियतां समर्थाः करणेष्विह ॥ १९

१. अन्तःपुराणि सर्वाणि प्र.

२. तदागताम् ग. च.

३. प्रणम्य ख.

४. उवाचवसुधाधिपम् क.

५. इदमर्षम् ख. ग. दृश्यते ।

६. ब्राह्मणान् वेदपारगान् प्र.

७. पुत्रार्थं प्र.

८. तु. प्र.

९. गुरूणां वचनाच्छीघ्रे संभाराः संभ्रियन्तुमे प्र.

१०. प्राप्तुं ज.

११. निहतस्य तु. च.

१२. १७—१८-तमौश्लोकौ ख. न स्तः

तथेति च ततः सर्वे मन्त्रिणः प्रत्यपूजयन् । पार्थिवेन्द्रस्य तद्वाक्यं यथाज्ञातमकुर्वत् ॥	२०
सतो द्विजास्ते धर्मज्ञमस्तुवन् ^१ पार्थिवर्षभम् । अनुज्ञातास्ततः सर्वे पुनर्जग्मुर्यथागतम् ॥	२१
गतेष्वथ द्विजाग्रथेषु ^२ मन्त्रिणस्ताभराधिपः । विसर्जयित्वा स्वं वेदम प्रविवेश महाद्युतिः ॥	२२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायण वाल्मीकीये आदिक व्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सहितायां
बालकाण्डे अश्रमेधसंभारो नाम द्वादशः सर्गः

त्रयोदशः सर्गः

यज्ञशालाप्रवेशः

पुनः प्राप्ते वसन्ते तु पूर्णः संवत्सरोऽभवत् । प्रसवार्थं गतो यष्टुं हयमेधेन वीर्यवान् ॥	१
अभिवाद्य वसिष्ठं च न्यायतः प्रतिपूज्य च । अब्रवीत् प्रश्रितं वाक्यं प्रसवार्थं द्विजोत्तमम् ॥	२
यज्ञो मे क्रियतां ^३ ब्रह्मन् यथोक्तं मुनिपुंगव । यथा न विघ्नः क्रियते ^४ यज्ञाङ्गेषु विधीयताम् ॥	३
भवान् स्निग्धः सुहृन्मह्यं गुरुश्च परमो महान् । बोढव्यो भवता चैव भारो यज्ञस्य चोद्यतः ॥	४
तथेति च स राजानमब्रवीद् द्विजसत्तमः । करिष्ये सर्वमेवैतद्भवता यत्समर्थितम् ॥	५
ततोऽऽब्रवीद् द्विजान् वृद्धान् यज्ञकर्मसु निष्ठितान् । स्थापत्ये निष्ठितांश्चैव वृद्धान् परमधार्मिकान् ॥	६
कर्मान्तिकान् शिल्पकरान् वर्धकीन् खनकानपि । गणकान् शिल्पिनश्चैव तथैव नटनर्तकान् ॥	७
तथा शुचीन् शास्त्रविदः पुरुषान् सुबहुश्रुतान् । यज्ञकर्म समीहन्तां भवन्तो राजशासनात् ॥	८
इष्टका बहुसाहस्री शीघ्रमानीयतामिति । औपकार्याः ^५ क्रियन्तां च राज्ञां बहुगुणान्विताः ॥	९
ब्राह्मणावसथाश्चैव कर्तव्याः शतशः शुभाः । भक्ष्यान्नपानैर्बहुभिः समुपेताः सुनिष्ठिताः ॥	१०
तथा पौरजनस्यापि कर्तव्या बहुविस्तराः । आगतानां सुदूराश्च पार्थिवानां पृथक् पृथक् ॥	११
वाजिवारणशालाश्च तथा शय्यागृहाणि च । भटानां महदावासा वैदेशिकनिवासिनाम् ॥	१२
आवासा बहुभक्ष्या वै सर्वकारैरुपस्थिताः । पौरजानपदस्यार्पि जनस्य बहुशोभनम् ॥	१३
दातव्यमन्नं विधिवन् सत्कृत्य न तु लीलया । सर्वे वर्णा यथा पूजां प्राप्नुवन्ति सुसत्कृताः ॥	१४
न चावज्ञा प्रयोक्तव्या कामक्रोधवशादपि । यज्ञकर्मसु ये व्यग्राः पुरुषाः शिल्पिनस्तथा ॥	१५
तेषामपि विशेषेण पूजा कार्या यथाक्रमम् । येऽस्युः संपूजिताः ^६ सर्वे वसुभिर्भोजनेन च ॥	१६
यथा सर्वं सुबद्धितं न किञ्चित् परिहीयते । तथा भवन्तः कुर्वन्तु प्रीतस्निग्धेन ^७ चेतसा ॥	१७

१. उपकार्या एव औपकार्याः । "...राजसद-
नमुपकार्योपकारिका" इत्यमरः ।

१. धर्मज्ञा अस्तुवन् क.

२. गतानां च द्विजातीनां प्र.

३. प्रीयताम् छ.

४. विघ्नाः क्रियन्ते ति.

५. एतदारभ्य सार्धः श्लोकः गो. रा. ज. नास्ति ।

६. तथा पौरजनस्यापि ग.

७. ते च स्युः संश्रुताः गो. रा. ज.

८. प्रीतिस्निग्धेन च. छ.

ततः सर्वे समागम्य वसिष्ठमिदमब्रुवन् । यथोक्तं तत् करिष्यामो न किञ्चित् परिहास्यते^१ ॥ १८
ततः सुमन्त्रमाहूय वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् । निमन्त्रयस्व नृपतीन् पृथिव्यां ये च धार्मिकाः ॥ १९
ब्राह्मणान् क्षत्रियान् वैश्यान् शूद्रांश्चैव सहस्रशः । समानयस्व सत्कृत्य सर्वदेशेषु मानवान् ॥ २०
मिथिलाधिपतिं शूरं जनकं सत्यवादिनम्^२ । निष्ठितं सर्वशास्त्रेषु तथा वेदेषु निष्ठितम्^३ ॥ २१
तमानय महाभागं स्वयमेव सुसत्कृतम् । पूर्वसबन्धिनं ज्ञात्वा ततः पूर्वं ब्रवीमि ते ॥ २२
तथा काशीपतिं स्निग्धं सततं प्रियवादिनम् । सद्रुत्तं देवमंकाशं स्वयमेवानयस्व ह ॥ २३
तथा केकयराजानं वृद्धं परमधार्मिकम् । अशुरं राजसिंहस्य मपुत्रं त्वमिहानय ॥ २४
अङ्गेश्वरं महाभागं रोमपादं सुसत्कृतम् । वयस्यं राजसिंहस्य समानय यशस्विनम्^४ ॥ २५
प्राचीनान् सिन्धुसौवीरान् सौराष्ट्रेयांश्च पार्थिवान् । दाक्षिणात्यान्नेन्द्रांश्च ममस्तानानयस्व ह ॥ २६
सन्ति स्निग्धाश्च ये चान्ये राजानः पृथिवीतले । तानानय रथैश्च क्षिप्रं मानुगान् सहबान्धवान् ॥ २७
एतान् द्रुतेर्महाभागैरानयस्व नृपाङ्गया^५ । वसिष्ठवाक्यं तच्छ्रुत्वा सुमन्त्रस्त्वरितस्तदा ॥ २८
व्यादिशत् पुरुषांस्तत्र राज्ञामानयने शुभान् । स्वयमेव हि धर्मात्मा प्रययौ मुनिशासनात् ॥ २९
सुमन्त्रस्त्वरितो भूत्वा ममानेतुं महीक्षितः । ते च कर्मान्तिकाः सर्वे वसिष्ठाय च धीमते ॥ ३०
सर्वं निवेदयन्ति स्म यज्ञे यदुपकल्पितम् । ततः प्रीतो द्विजश्रेष्ठस्तान् सर्वानिदमब्रवीत् ॥ ३१
अवज्ञया न दातव्यं कर्म्यचिल्लील्यापि वा । अवज्ञया कृतं हन्यादातारं नात्र संशयः ॥ ३२
ततः कैश्चिदहोगत्रैरुपयाता महीक्षितः । बहूनि रत्नान्यादाय राज्ञो दशगथस्य ह ॥ ३३
ततो वर्मिष्ठः सुप्रीतो गजानामिदमब्रवीत् । उपयाता नगव्याघ्र गजानस्तव शासनात् ॥ ३४
मया च सत्कृताः सर्वे यथार्हं राजमत्तमाः । यज्ञीयं च कृतं राजन् पुरुषैः सुसमाहितैः ॥ ३५
निर्यातुं च भवान् यष्टुं यज्ञायतनमन्तिकान् । सर्वकामैरुपहृतैरुपेतं वै समन्ततः ॥ ३६
द्रष्टुमर्हसि राजेन्द्र मनमेव विनिर्मितम् । तथा वसिष्ठवचनाद्दृश्यशृङ्गस्य चोभयोः ॥ ३७
दिवसे शुभनक्षत्रे निर्यातो जगतीपतिः । ततो वसिष्ठप्रमुखाः सर्व एव द्विजोत्तमाः ॥ ३८
ऋश्यशृङ्गं पुरस्कृत्य यज्ञकर्मारभस्तदा । यज्ञवाटगताः सर्वे यथाशास्त्रं यथाविधि ॥ ३९
श्रीमांश्च सह पत्नीभी राजा दीक्षामुपाविशत्^६ ॥

इत्यापै श्रीमद्रामायणे वात्माकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहिताया

बालकाण्डे यज्ञशालाप्रवेशो नाम त्रयोदशः सर्गः

१. इदमर्थं बहुषु कोशेषु न दृश्यत । व्याख्या-
तुणामपि न संमतम् । ख. अपि नास्ति ॥

२. सत्यविक्रमम् च. छ.

३. इदमर्थम् अधिकम् गो. रा.

४. महाभागम् च. छ.

५. अस्यानन्तरम्—तथा कोसलराजान् भानुमन्त
सुसत्कृतम् । मगधाधिपतिं शूरं सर्वविद्याविशारदम् ॥

प्राप्तश्च परमोदार सत्कृत पुरुषर्षभम् । राज्ञः शासन-
मादाय चोदयस्व नृपर्षभान् ॥—इत्यधिकम् ग. पुना.

६. ततः प्र.

७. इदमर्थम् ग. दृश्यतं ।

८. सर्वे प्र.

९. शुभे दिवसनक्षत्रे. श भ

१०. इदमर्थम् ख. च. पुना. -स्वम् ।

चतुर्दशः सर्गः

अश्वमेधः

अथ संवत्सरे पूर्णे तस्मिन् प्राप्ते तुरंगमे । सरय्वाञ्चोत्तरे तीरे राज्ञो यज्ञोऽभ्यवर्तत ॥	१
ऋश्यशृङ्गं पुरस्कृत्य कर्म चक्रुर्द्विजर्षभाः । अश्वमेधे महायज्ञे राज्ञस्तस्य महात्मनः ॥	२
कर्म कुर्वन्ति विधिवद्याजका वेदपारगाः । यथाविधि यथान्यायं परिक्रामन्ति शास्त्रतः ॥	३
प्रवर्ग्य शास्त्रतः कृत्वा तथैवोपसदं द्विजाः । चक्रुश्च विधिवत् सर्वमधिकं कर्म शास्त्रतः ॥	४
अभिपूज्य ततो ह्यष्टाः सर्वे चक्रुर्यथाविधि । प्रातःसवनपूर्वाणि कर्माणि मुनिपुंगवाः ॥	५
ऐन्द्रश्च विधिवदत्तो राजा' चाभिपुतो'ऽनघः । माध्यंदिनं च सवनं प्रावर्तत यथाक्रमम् ॥	६
तृतीयसवनं चैव राज्ञोऽस्य सुमहात्मनः । चक्रुस्ते शाम्नतो दृष्ट्वा कर्माणि मुनिपुंगवाः ॥	७
आह्वयांचक्रिरे तत्र शक्रादीन विबुधोत्तमान । ऋश्यशृङ्गादयो मन्त्रैः शिक्षाक्षरसंमन्वितैः ॥	८
गीतिभिर्मधुरैः स्निग्धैर्मन्त्राह्वानैर्यथाहृतः । होतारो ददुरावाह्य हविर्भागान दिवौकसाम्' ॥	९
न चाहुतमभूत्तत्र स्वल्पितं वापि किंचन । दृश्यते ब्रह्मवत् सर्व' क्षेमयुक्तं हि चक्रिरे ॥	१०
न तेष्वहःसु श्रान्तो वा क्षुधितो वापि दृश्यते । नारिद्वान ब्राह्मणस्तत्र नाशतानुचरस्तथा' ॥	११
ब्राह्मणा भुञ्जते नित्यं नाथवन्तश्च भुञ्जते । तापसा भुञ्जते चापि श्रमणा भुञ्जते तथा' ॥	१२
वृद्धाश्च व्याधिताश्चैव स्त्रियो बालास्तथैव च । अनिशं भुञ्जमानानां' न 'तृप्तिरुपजायते' ॥	१३
दीयतां दीयतामन्नं वासांसि विविधानि च । इति संचोदितास्तत्र तथा चक्रुरनेकशः ॥	१४
अन्नकूटाश्च' बहवो दृश्यन्ते पर्वतोपमाः । दिवसे दिवसे तत्र सिद्धस्य विधिवत्तदा ॥	१५
नानादेशादनुप्राप्ताः पुरुषाः स्त्रीगणास्तथा । अन्नपानैः सुविहितात्मस्मिन् यज्ञे महात्मनः ॥	१६
अन्नं हि विधिवत् स्वादु प्रशंसन्ति द्विजर्षभाः । अहो तृप्ताः स्म भद्रं त इति शृश्राव राघवः ॥	१७
स्वलंकृताश्च' पुरुषा ब्राह्मणान पर्यवेपयन् । उपासते च तानन्ये सुमुष्टमणिकुण्डलाः ॥	१८

1. राजा सोमः सर्वौषधिवरः ।

2. अभिपुतः निर्घाडितः । अभिष्टुतः च. छ.

3. यज्ञमन्वन्धि सर्वं, ब्रह्मवत् ब्रह्मस्वरूपेण, दृश्यते उपास्यते ॥ तथापासनायां हेतुः— क्षेमिति । बस्माद् फलातिशयेन युक्तं तं यज्ञं संपादयन्तः कश्चिजशक्तिरे ॥

4. अशतेति बहुसंख्यसहायविहीन इत्यर्थः ।

5. शतो द्विजानां शाला, ततो दासानाम्, अन्यतस्तापसानामिति क्रममावि प्रेक्षकाणां दक्षिणं बधा-क्रममिव कश्चिदुपवर्णयति । अत्र श्लोके भुञ्जते इत्यस्य बहुवारमुपादानेन ब्राह्मणादयः सर्व एते पृथग्यवस्थिता

अभ्यवहरन्तीति गम्यति । अत एव वृद्धैरुपस्थां बालादीनां प्रसङ्गे पृथक् तदप्रयोगः । श्रमणाः संन्यासिनः । अनेनैव प्रयोगेण निश्चीयते—श्रमणशब्दः पश्चादेव बौद्धसंन्यासिनि निरूढ आसीदिति ॥

6. तृप्तिः अलंभुक्तिः ।

7. अन्नकूटाः अदनयोग्यानां फलादीनां राशयः ।

8. दिवसे दिवसे सिद्धस्य नवनवतया पक्षस्य कूटा दृश्यन्ते बहवः पर्वतोपमा इति अत्रापि योजनीयम् ।

१. ८—९ श्लोकौ गो. न स्तः ।

२. भुञ्जमानानाम् रा.

३. उपलभ्यते च. छ.

कर्मान्तरे तदा विप्रा हेतुवादान् बहून्पि । प्राहुः स्म वाग्मिनो धीराः परस्परजिगीषया ॥	१९
दिवसे दिवसे तत्र संस्तरे कुशला द्विजाः । सर्वकर्माणि चक्रुस्ते यथाशास्त्रं प्रचोदिताः ॥	२०
नाषडङ्गविदन्नासीन्नात्रतो नाबहुश्रुतः । सदस्यास्तस्य वै राज्ञो नावादकुशला द्विजाः ^१ ॥	२१
प्राप्ते यूपोच्छ्रये तस्मिन् षड् बैलवाः खादिरास्तथा । तावन्तो बिल्वसहिताः पर्णिनश्च तथापरे ॥	२२
श्लेष्मातकमयस्त्वेको देवदारुमयस्तथा । द्वावेव विहितौ तत्र बाहुव्यस्तपरिग्रहौ ॥	२३
कारिताः सर्व एवैते शास्त्रज्ञैर्यज्ञकोविदैः । शोभार्थं तस्य यज्ञस्य काञ्चनालंकृताभवन् ॥	२४
एकविंशतियूपास्त एकविंशत्यरत्नयः । वासोभिरेकविंशद्भिरेकैकं समलंकृताः ॥	२५
विन्यस्ता विधिवत् सर्वे शिल्पिभिः सुकृता दृढाः । अष्टाश्रयः सर्व एव श्रद्धणरूपसमन्विताः ॥	२६
आच्छादितास्ते वासोभिः पुष्पैर्गन्धैश्च भूषिताः । समर्षयो दीप्तिमन्तो विराजन्ते यथा दिवि ॥	२७
इष्टकाश्च यथान्यायं कारिताश्च प्रमाणतः । चितोऽग्निर्ब्राह्मणैस्तत्र कुशलैः शुल्बकर्मणि ^२ ॥	२८
स चित्त्यो राजसिंहस्य संचितः कुशलैर्द्विजैः । गरुडो रुक्मपक्षो वै त्रिगुणोऽष्टादशात्मकः ॥	२९
नियुक्तास्तत्र पशवस्तत्तदुद्दिश्य दैवतम् । उरगाः पक्षिणश्चैव यथाशास्त्रं प्रचोदिताः ॥	३०
शामित्रे तु ह्यस्तत्र तथा जलचराश्च ये । ऋत्विग्भिः सर्वमेवैतन्नियुक्तं शास्त्रतस्तदा ॥	३१
पशूनां त्रिशतं तत्र यूपेषु नियतं तदा । अश्वरत्नोत्तमं तस्य राज्ञो दशरथस्य च ॥	३२
कौसल्या तं ह्यं तत्र परिचर्य ममन्ततः । कृपाणैर्विंशशासैः त्रिभिः परमया मुदा ॥	३३
पतत्रिणा ^३ तदा सार्धं मुस्थितेन च चेतसा । अवसद्रजनीमेकां कौसल्या धर्मकाम्यया ॥	३४
होताध्वर्युस्तथोद्गाता ह्येनैः समयोजयन् । महिष्या परिवृक्त्या च वावातामपरां तथा ॥	३५
पतत्रिणस्तस्य वषामुद्वृत्त्य नियतेन्द्रियः । ऋत्विक् परमसंपन्नः श्रपयामास शास्त्रतः ॥	३६
धूमगन्धं वषायास्तु जिघ्रति स्म नराधिपः । यथाकालं यथान्यायं निर्णुदन पापमात्मनः ॥	३७
ह्यस्य यानि चाङ्गानि तानि सर्वाणि भूसुराः ^४ । अग्नौ प्राम्यन्ति विधिवत् समस्ताः ^५ षोडशर्त्विजः ॥	३८
प्लक्षशाखासु यज्ञानामन्येषां क्रियते हविः । अश्वमेधस्य यज्ञस्य वैतसो भाग इष्यते ॥	३९
त्र्यहोऽश्वमेधः संख्यातः कल्पसूत्रेण ब्राह्मणैः । चतुष्टोममहस्तस्य प्रथमं परिकल्पितम् ॥	४०
उक्थं द्वितीयं संख्यानमतिरात्रं तथोत्तरम् । कारितास्तत्र बहवो विहिताः शास्त्रदर्शनात् ॥	४१
ज्योतिष्टोमायुपी चैवमनिरात्रौ च निर्मितौ । अभिजिद्विध्वजिच्चैवमप्तोर्यामो महाक्रतुः ॥	४२
प्राचीं होत्रे ददौ राजा दिशं स्वकुलवर्धनः । अध्वर्यवे प्रतीचीं तु ब्रह्मणे दक्षिणां दिशम् ॥	४३

१. पतत्रिणा अश्वेन ।

२. महिष्यादयस्तिन्नो राज्ञो भार्याः ।

३. नावेदकुशलो द्विजः छ.

४. अयं श्लोकः ग. नास्ति ।

५. इस्तेन ख.

६. ब्राह्मणाः च. छ. श.

७. समन्त्राः च. छ.

उद्गात्रे च तथोदीचीं दक्षिणैषा विनिर्मिता । अश्वमेधे महायज्ञे स्वयंभुविहिते ^१ पुरा ॥	४४
ऋतुं समाप्य तु तदा न्यायतः पुरुषर्षभः । ऋत्विग्भ्यो हि ददौ राजा धरां तां कुलवर्धनः ^२ ॥	४५
ऋत्विजस्त्वब्रुवन् सर्वे राजानं गतवस्त्वमभम् । भवानेव महीं कृत्स्नामेको रक्षितुमर्हति ॥	४६
न भूम्या कार्यमस्माकं न हि शक्ताः स्म पालने । रताः स्वाभ्याश्रयकरणे वयं नित्यं हि भूमिप ॥	४७
निष्कर्यं किञ्चिदेवेह प्रयच्छतु भवानिति । मणिरत्नं सुवर्णं वा गावो यद्वा समुद्यतम् ॥	४८
तत् प्रयच्छ नरश्रेष्ठ धरण्या न प्रयोजनम् । एवमुक्तो नरपतिर्ब्राह्मणैर्वेदपारगैः ॥	४९
गवां शतसहस्राणि दश तेभ्यो ददौ नृपः । दश कोटीः ^३ सुवर्णस्य रजतस्य चतुर्गुणम् ॥	५०
ऋत्विजस्तु ततः सर्वे प्रददुः सहिता वसु । ऋश्यशृङ्गाय मुनये वसिष्ठाय च धीमते ॥	५१
ततस्ते न्यायतः कृत्वा प्रविभागं द्विजोत्तमाः । सुप्रीतमनसः सर्वे प्रत्यू चुर्मुदिता भृशम् ॥	५२
ततः प्रसर्पकेभ्यस्तु हिरण्यं सुसमाहितः । जाभूनदं कोटिसंख्यं ब्राह्मणेभ्यो ददौ नृपः ॥	५३
दरिद्राय द्विजायाथ हस्ताभरणमुत्तमम् । कर्मैचिद्याचमानाय ददौ राघवनन्दनः ॥	५४
ततः प्रीतेषु नृपतिर्द्विजेषु द्विजवत्सलः । प्रणाममकरोतेषां हर्षपर्याकुलेक्षणः ॥	५५
तस्याशिषोऽथ विधिवद्ब्राह्मणैः सैमुदाहृताः । उदारस्य नृवीरस्य धरण्यां प्रणतस्य च ॥	५६
ततः प्रीतमना राजा प्राप्य यज्ञमनुत्तमम् । पापापहं स्वर्नयनं दुस्तरं ^४ पार्थिवर्षभैः ॥	५७
ततोऽब्रवीदृश्यशृङ्गं राजा दशरथस्तदा । कुलस्य वर्धनं त्वं तु वर्तुमर्हसि सुव्रत ॥	५८
तथेति च स राजानमुवाच द्विजसत्तमः । भविष्यन्ति मुता राजंश्चत्वारस्ते कुलोद्बहाः ^५ ॥	५९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहतायां

बालकाण्डे अश्वमेधो नाम चतुर्दशः सर्गः

पञ्चदशः सर्गः

रावणवधोऽप्ययः

मेधावी तु ततो ध्यात्वा स किञ्चिदिदमुत्तरम् । लब्धसंज्ञस्ततस्तं तु वेदज्ञो नृपमब्रवीन् ॥	१
इष्टिं तेऽहं करिष्यामि पुत्रीयां पुत्रकारणात् । अथर्वशिरसि प्रोक्तैर्मन्त्रैः सिद्धां विधानतः ॥	२
ततः प्राक्रमदिष्टिं तां ^६ पुत्रीयां पुत्रकारणान् । जुहाव चाम्नौ तेजस्वी मन्त्रदृष्टेन कर्मणा ॥	३
सतो ^७ देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । भागप्रतिप्रहार्थं वै समवेता यथाविधि ^८ ॥	४

१. प्रजापातरश्वमेधमसृजत इति ब्राह्मणम् ।

२. समुदीरिताः क्ष.

३. दुस्तरमित्यनेनाश्वमेधस्य सागरोपमा व्यज्यते ।

४. षति प्र.

५. ऋतुवर्धनः च. । ४५—४६ श्लोकयो-

५. अस्यानन्तरम्—स तस्य वाक्यं मयुर

मेधे—एवं दत्त्वा प्रहृष्टोऽभूच्छ्रीमानिक्ष्वाकुनन्दनः—
इति पुना.

निश्चय्य प्रणम्य तस्मै प्रयतो नृपेन्द्रः । जगाम हर्षं परमं
महारत्ना तमृश्यशृङ्गं पुनरप्युवाच ॥—इति ग.

६. कोटि प्र.

७. प्रक्रम्य तामिष्टिम् च. छ.

साः समेत्य यथान्यायं तस्मिन् सदसि देवताः । अद्भुर्वैलोककर्तारं ब्रह्माणं वचनं महत् ॥	५
भगवंस्त्वत्प्रसादेन रावणो नाम राक्षसः । सर्वाभ्यो बाधते वीर्याच्छासितुं तं न शक्नुमः ॥	६
त्वया तस्मै वरो दत्तः प्रीतेन भगवन् पुरा । मानयन्तश्च तं नित्यं सर्वं तस्य क्षमामहे ॥	७
उद्वेजयति लोकांस्त्रीनुच्छिद्यतान द्वेष्टि दुर्मतिः । शक्रं त्रिदशराजानं प्रघर्षयितुमिच्छति ॥	८
ऋषीन् यक्षान् सगन्धर्वानसुरान् ब्राह्मणांस्तथा । अतिक्रामति दुर्धर्षो वरदानेन मोहितः ॥	९
ननं सूर्यः प्रतपति पाशवं वासि न मारुतः । चलोर्मिमाली तं दृष्ट्वा समुद्रोऽपि न कम्पते ॥	१०
सुमहद्भ्यो भयं तस्माद्राक्षसाद्गौरदर्शनात् । वधार्थं तस्य भगवन्नुपायं कर्तुमर्हसि ॥	११
एवमुक्तः सूरैः सर्वैश्चिन्तयित्वा ततोऽब्रवीत् । हन्तायं विद्रितस्तस्य वधोपायो दुरात्मनः ॥	१२
तेन गन्धर्वयक्षाणां देवदानवरक्षसाम् । अवध्योऽस्मीति वागुक्ता तथेत्युक्तं च तन्मया ॥	१३
नाकीर्तयदवज्ञानात्तद्रक्षो' मानुपांस्तदा । तस्मात् म मानुषाद्वध्यो मृत्युर्नान्योऽस्य विद्यते ॥	१४
एतच्छ्रुत्व । प्रियं वाक्यं ब्रह्मणा समुदाहृतम् । देवा महर्षयः सर्वे प्रहृष्टास्तेऽभवन्स्तदा ॥	१५
एतस्मिन्नन्तरे विष्णुरुपायातो महाश्रुतिः । शङ्खचक्रगदापाणिः पीतवासा जगत्पतिः ॥	१६
ब्रह्मणा च समागम्य तत्र तस्थौ समाहितः । तमब्रुवन् सुराः सर्वे समभिष्टूय संनताः ॥	१७
त्वां नियोक्ष्यामहे विष्णो लोकाना हितकाम्यया । राज्ञो दशरथस्य त्वमयोध्याधिपतेः प्रभोः ^१ ॥	१८
धर्मज्ञस्य वदान्यस्य महर्षिन्ममतेजसः । तस्य भायसुर्वा तिम्रुषु ह्रीश्रीकीर्त्युपमामु च ॥	१९
विष्णो पुत्रन्वमागच्छ कृन्वात्मानं चतुर्विधम् । तत्र त्वं मानुषो भूत्वा प्रवृद्धं लोककण्टकम् ॥	२०
अवध्यं दैवतैर्विष्णो समरे जहि रावणम् । स हि देवान सगन्धर्वान् सिद्धांश्च मुनिसत्तमान् ॥	२१
राक्षसो रावणो मुग्धो ^२ वीर्योत्सेकेन बाधते । ऋपयन्तु ततस्तेन गन्धर्वाप्सरसस्तथा ॥	२२
क्रीडन्तो नन्दनवने रौद्रेण किल हिसिताः । वधार्थं वयमायातास्तस्य वै मुनिभिः सह ॥	२३
सिद्धगन्धर्वयक्षाश्च ततस्त्वां शरणं गताः । त्वं गतिः परमा देव सर्वेषां नः परंतप ॥	२४
वधाय देवशत्रूणां नृणां लोकैः मनः कुरु । एवमुक्तस्तु देवेशो विष्णुर्विदशपुंगवः ॥	२५
पितामहपुरोगांस्तान् सर्वलोकनमस्कृतः । अब्रवीत् त्रिदशान् सर्वान् समेतान् धर्मसंहितान् ॥	२६
भयं त्यजत भद्रं वो हितार्थं युधि रावणम् । सपुत्रपौत्रं मामात्यं समित्रज्ञातिबान्धवम् ॥	२७
हत्वा क्रूरं दुरात्मानं देवर्षीणां भयावहम् । दश वर्षसहस्राणि दश वर्षशतानि च ॥	२८
वत्स्यामि मानुषे लोके पालयन् पृथिवीमिमाम् । एवं दत्त्वा वरं देवो देवानां विष्णुरात्मवान् ॥	२९
मानुष्ये चिन्तयामास जन्मभूमिमथात्मनः । ततः पद्मपलाशाक्षः कृत्वात्मानं चतुर्विधम् ॥	३०

१. मानुषेषु रावणस्यावज्ञाने कारणम्—अहकार- स्तोयद यथा । तप्तहाटककेयूरो बन्धमानः सुरो-
विमूढत्वमिति नपुंसकेन रक्षः पदेन द्योत्यते । तस्य त्तमैः ॥ इति ग.
मोहस्थानिर्वाच्यत्वं च तदिति सर्वनाम ध्वनयति ॥ २. तेर्विमो प्र.
१. अस्थानन्तरम्—वनेतेयं समाख्या भास्कर- ३. मूर्खो प्र.

पितरं रोचयामास तदा दशरथं नृपम् । ततो देवर्षिगन्धर्वाः सरुद्राः साप्सरोगणाः ॥ ३१
स्तुतिभिर्दिव्यरूपाभिस्तुष्टुबुर्धुसूदनम् ॥

तमुद्धतं रावणमुप्रतेजसं प्रवृद्धदर्पं त्रिदशेश्वरद्विषम् ।

विरावणं साधुतपस्विकण्टकं तपस्विनामुद्धर तं भयावहम् ॥ ३२

तमेव हत्वा सबलं सबान्धवं विरावणं रावणमुप्रपौरुषम् ।

स्वर्लोकमागच्छ गतज्वरश्चिरं सुरेन्द्रगुप्तं गतदोषकल्मषम् ॥ ३३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसप्ततिकायां संहितायां
बालकाण्डे रावणवधोपायो नाम पञ्चदशः सर्गः

षोडशः सर्गः

पायसोत्पत्तिः

ततो नारायणो विष्णुर्नियुक्तः सुरसत्तमैः । जानन्नपि सुरानेवं श्रद्धणं वचनमब्रवीत् ॥ १
उपायः को वधे तस्य राक्षसाधिपतेः सुराः । यमहं तं समास्थाय निहन्यामृषिकण्टकम् ॥ २
एवमुक्त्वाः सुराः सर्वे प्रत्यूचुर्विष्णुमव्ययम् । मौनुषं रूपमास्थाय रावणं जहि मंयुगे ॥ ३
स हि तेपे तपस्तोत्रं दीर्घकालमरिन्दम् । येन तुष्टोऽभवद्ब्रह्मा लोककृल्लोकपूर्वजः ॥ ४
संतुष्टः प्रददौ तस्मै राक्षसाय वरं प्रभुः । नानाविधेभ्यो भूतेभ्यो भयं नान्यत्र मानुषान् ॥ ५
अब्रह्माताः पुरा तेन वरदाने हि मानवाः । एवं पितामहात्तस्माद्भ्रं प्राप्य स गर्वितः ॥ ६
उत्सादयति लोकांस्त्रीन् स्त्रियश्चाप्यपकर्षति । तस्मात्तस्य वधो दृष्टो मानुषेभ्यः परंतप ॥ ७
इत्येतद्वचनं श्रुत्वा सुराणां विष्णुरात्मवान् । पितरं रोचयामास तदा दशरथं नृपम् ॥ ८
स चाप्यपुत्रो नृपतिस्तस्मिन् काले महाद्युतिः । अयजन पुत्रियामिष्टिं पुत्रेप्सुररिसूदनः ॥ ९
स कृत्वा निश्चयं विष्णुरामन्त्र्य च पितामहम् । अन्तर्धानं गतो देवैः पूज्यमानो महर्षिभिः ॥ १०
ततो वै यजमानस्य पावकादतुलप्रभम् । प्रादुर्भूतं महद्भूतं महावीर्यं महाबलम् ॥ ११
कृष्णं रक्ताम्बरधरं रक्तास्यं दुन्दुभिस्वनम् । स्निग्धहर्यक्षतनुजग्रमश्रुप्रवरमूर्धजम् ॥ १२
शुभलक्षणसंपन्नं दिव्याभरणभूषितम् । शैलशृङ्गसमुत्सेधं दृप्रशार्दूलविक्रमम् ॥ १३
दिवाकरसमाकारं दीप्तानलशिखोपमम् । तप्रजाम्बूनदमयीं राजतान्तपरिच्छदाम् ॥ १४
दिव्यपायससंपूर्णां पात्रीं पत्नीमिव प्रियाम् । प्रगृह्य विपुलां दोर्भ्यां स्वयं मायामयीमिव ॥ १५
समवेक्ष्यान्नवीद्वाक्यमिदं दशरथं नृपम् । प्राजापत्यं नरं विद्धि मामिहाभ्यागतं नृप ॥ १६
ततः परं तदा राजा प्रत्युवाच कृताञ्जलिः । भगवन् स्वागतं तेऽस्तु किमहं करवाणि ते ॥ १७

१. मानुषी तनुम् च. अ.

३. वरदानेन ख. छ.

२. पूषितः ख. छ. अ.

४. अष्टनवनमयोः क्लोकयोः पौराण्ये वैपरीत्यमस्ति अ.

ततो वै यजमानस्य पावकादनुलप्रभम् । प्रादुर्भन महदभूतं महावीर्यं महाबलम् ॥

(बालकाण्ड, २१, १०-११)

अथो पुनरिदं वाक्यं प्राजापत्यो नरोऽब्रवीत् । राजन्नर्चयता देवानद्य प्राप्तमिदं त्वया ॥	१८
इदं तु नृपशार्दूल पायसं देवनिर्मितम् । प्रजाकरं गृहाण त्वं धन्यमारोग्यवर्धनम् ॥	१९
भार्याणामनुरूपाणामश्नीतेति प्रयच्छ वै । तासु त्वं प्राप्स्यसे पुत्रान यदर्थं यजसे नृप ॥	२०
तथेति नृपतिः प्रीतः शिरसा प्रतिगृह्य ताम । पात्रीं देवान्नसंपूर्णां देवदत्तां हिरण्मयीम् ॥	२१
अभिवाद्य च तद्भूतमद्भुतं प्रियदर्शनम् । मुदा परमया युक्तश्चकारामिप्रदक्षिणम् ॥	२२
ततो दशरथः प्राप्य पायसं देवनिर्मितम् । बभूव परमप्रीतः प्राप्य वित्तमिवाधनः ॥	२३
ततस्तद्भुतप्रख्यं भूतं परमभास्वरम् । संवर्तयित्वा तत्कर्म तत्रैवान्तरधीयत ॥	२४
हर्षरश्मिभिरुद्द्योतं तस्यान्तःपुरमाबभौ ^१ । सोऽन्तःपुरं प्रविश्यैव कौसल्यामिदमब्रवीत् ॥	२५
पायसं प्रतिगृहीष्व पुत्रीयमिदमात्मनः । कौसल्यायै नरपतिः पायसार्धं ददौ तदा ॥	२६
अर्धादर्थं ददौ चापि सुमित्रायै नराधिपः । कैकेय्यै चावशिष्टार्धं ददौ पुत्रार्थकारणात् ॥	२७
प्रददौ चावशिष्टार्धं पायसस्यामृतोपमम् । अनुचिन्त्य सुमित्रायै पुनरेव महीपतिः ॥	२८
एवं तासां ददौ राजा भार्याणां पायसं पृथक् । तास्त्वेतन् पायसं प्राप्यै नरेन्द्रस्योत्तमाः स्त्रियः ॥	२९
संमानं मेनिरे सर्वाः प्रहर्षोदितचेतसः ॥	

ततस्तु ताः प्राश्य तदुत्तमस्त्रियो महीपतेरुत्तमपायसं पृथक् ।

हुताशनादित्यममानतेजसोऽचिरेणं गर्भान प्रतिपेदिरे तदा ॥

३०

तनस्तु राजा प्रसमीक्ष्य ताः स्त्रियः प्ररूढगर्भाः प्रतिलब्धमानसैः ।

बभूव हृष्टास्त्रिदिवे यथा हरिः सुरेन्द्रसिद्धर्षिगणाभिपूजितः ॥

३१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहास्रकायां संहितायां
बालकाण्डे पायसोत्पात्तनाम षोडशः सर्गः

सप्तदशः सर्गः

ऋक्षवानरोत्पत्तिः

पुत्रत्वं तु गते विष्णौ राज्ञस्तस्य महात्मनः । उवाच देवताः सर्वाः स्वयंभूर्भगवानिदम् ॥	१
सत्यसंधस्य वीरस्य सर्वेषां नो हितैषिणः । विष्णोः सहायान् बलिनः सृजन्वं कामरूपिणः ॥	२
मायाविदश्च शूरांश्च वायुवेगसमाञ्जवे । नयज्ञान् बुद्धिसंपन्नान् विष्णुतुल्यपराक्रमान् ॥	३
असंहार्यानुपायज्ञान् सिंहसंहननान्वितान् । सर्वास्त्रगुणसंपन्नानमृतप्राशनानिव ॥	४
अप्सरःसु च मुख्यासु गन्धर्बीणां तनूषु च । किंनरीणां च गात्रेषु वानरीणां तनूषु च ॥	५

१. अस्थानन्तरम्—कारवत्याभिरामस्य चन्द्र-

१. तेजसश्चिरेण च. छ.

स्वेव नभोऽङ्गुलिः—इति ष. छ. श.

५. मानसाः प्र.

२. प्राश्य ष.

यक्षपन्नगकन्यासु ऋक्षिविद्याधरीषु च । सृजध्वं हरिरूपेण पुत्रांस्तुल्यपराक्रमान् ॥	६
पूर्वमेव मया सृष्टो जाम्बवानृक्षपुंगवः । जृम्भमाणस्य सहसा मम वक्त्रादजायत ॥	७
ते तथोक्ता भगवता तन् प्रतिश्रुत्य शासनम् । जनयामासुरेवं ते पुत्रान् वानररूपिणः ॥	८
ऋषयश्च महात्मानः सिद्धविद्याधरोरगा ^१ चारणाश्च सुतान् वीरान् ससृजुर्वनचारिणः ॥	९
वानरेन्द्रं महेन्द्राभिमन्द्रो वालिनमात्मजम् ^२ । सुग्रीवं जनयामास तपनस्तपतां वरः ॥	१०
बृहस्पतिस्त्वजनयत्तारं नाम महाहरिम् । सर्ववानरमुख्यानां बुद्धिमन्तमनुत्तमम् ॥	११
धनदस्य सुतः श्रीमान् वानरो गन्धमादनः । विश्वकर्मा त्वजनयन्नलं नाम महाहरिम् ॥	१२
पावकस्य सुतः श्रीमानीलोऽग्निसदृशप्रभः । तेजसा यशसा वीर्यादित्यरिच्यत वीर्यवान् ^३ ॥	१३
रूपद्रविणसपन्नावशिवनौ रूपसंमतौ । मैन्दं च द्विविदं चैव जनयामासतुः स्वयम् ॥	१४
वरुणो जनयामास सुषेणं ^४ नाम वानरम् । शरभं जनयामास पर्जन्यस्तु महाबलम् ॥	१५
मारुतस्यात्मजः श्रीमान् हनुमान्नाम वानरः । वऋसंहननोपेतो वैनतेयसमो जवे ॥	१६
सर्ववानरमुख्येषु बुद्धिमान् बलवानपि । ते सृष्टा बहुसाहस्रा दशग्रीववधे रताः ॥	१७
अप्रमेयबला वीरा विक्रान्ताः कामरूपिणः । ते गजाचलसंक्राशा ^५ वपुष्मन्तो महाबलाः ॥	१८
ऋक्षवानरगोपुच्छाः क्षिप्रमेवाभिजङ्घिरे । यस्य देवस्य यद्रूपं वेपो यश्च पराक्रमः ॥	१९
अजायत समं तेन तस्य तस्य पृथक् पृथक् । गोलङ्गूलोऽनु चोत्पन्नाः केचित् संमतविक्रमाः ॥	२०
ऋक्षीषु च तथा जाता वानराः किंनरीषु च । देवा महर्षिगन्धर्वास्ताक्षर्या यक्षा यशस्विनः ॥	२१
नागाः किंपुरुषाश्चैव सिद्धविद्याधरोरगाः । बहवो जनयामासुर्हृष्टास्तत्र सहस्रशः ॥	२२
चारणाश्च सुतान् वीरान् ससृजुर्वनचारिणः । वानरान् सुमहाकायान् सर्वान् वै वनचारिणः ॥	२३
अप्सरःसु च मुख्यासु तथा विद्याधरीषु च । नागकन्यासु च तथा गन्धर्वाणां तनूपु च ॥	२४
कामरूपबलोपेता यथाकामं विचारिणः । सिंहशर्दूठमदृशः दपेण च बलेन च ॥	२५
शिलाप्रहरणाः सर्वे सर्वे पादपयोधि नः । नखदंष्ट्रायुधाः सर्वे सर्वे सर्वास्त्रकोविदाः ॥	२६
विचालयेयुः शैलेन्द्रान् भेदयेयुः स्थिरान् द्रुमान् । क्षोभयेयुश्च वेगेन समुद्रं सरितां पतिम् ॥	२७
दारयेयुः क्षितिं पद्भ्यामाप्लवेयुर्महार्णवम् । नभःस्थलं विशेष्युश्च गृह्णीयुरपि तोयदान् ॥	२८
गृह्णीयुरपि मातङ्गान् मत्तान् प्रप्रजतो वने । नर्दमानाश्च नादेन पातयेयुर्विहंगमान् ॥	२९
ईदृशानां प्रसृतानि हरीणां कामरूपिणाम् । शतं शतसहस्राणि यूथपानां महात्मनाम् ॥	३०

१. अस्यानन्तरम्—बहवो जनयाम.सु.इ.ए.स.व
सहस्रशः—इति क.

२. कजितम् च. छ.

३. वानरान् च. छ. झ.

४. वानरवमम् झ.

५. मेरुमन्दरसकाशाः च. झ.

६. समस्तेन च. छ.

७. सुतः च. छ. झ.

८. २१-तस्य ऋकस्योत्तरार्धमारम्ब षष्ठ्यवधि

छ. नास्ति ।

ते प्रघानेषु यूथेषु हरीगां हरीयूथपाः । बभूवुर्यूथपभ्रेत्रा वीरांश्चाजनयन् हरीन् ॥	३१
अन्ये ऋक्षवतः प्रस्थानुपतरथुः सहस्रशः । अन्ये नानाविधाब्जैलान भेजिरे काननानि च ॥	३२
सूर्यपुत्रं च सुभीवं शक्रपुत्रं च बालिनम् । भ्रातरानुपतरथुरते सर्वे च हरियूथपाः ॥	३३
नलं नीलं हनूमन्तमन्यांश्च हरियूथपान् । ते तार्क्ष्यबलसंरम्भाः सर्वे युद्धविशारदाः ॥	३४
विचरन्तोऽर्दयन् दर्पात् सिंहव्याघ्रमहोरगान् । तांश्च सर्वान् महाबाहुर्बाली विपुलविक्रमः ॥	३५
जुगोप भुजवीर्येण ऋक्षगोपुच्छवानरान् । तैरिथं पृथिवी शूरैः मपर्वतवनार्णवा ॥	३६
कीर्णा विविधसंस्थानैर्नानान्यस्त्रनलक्षणैः ॥	

तैर्मेघवृन्दाचलकूटकल्पैर्महाबलैर्वानरयूथपालैः ।

बभूव भूर्भीमशरीररूपैः समावृता रामसहायहेतोः ॥

३७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहासिकाया संहिताया

बालकाण्डे ऋक्षवानरात्पत्तिर्नाम सप्तदशः सर्गः

अष्टादशः सर्गः

श्रीरामायणवतारः

निर्वृत्ते तु क्रतौ तस्मिन् हयमेधे महात्मनः । प्रतिगृह्य सुग भागान् प्रतिजग्मुर्यथागतम् ॥	१
समामर्दाक्षानियमः पत्नीगणममन्वितः । प्रविवेश पुरीं राजा मभृत्यबलवाहनः ॥	२
यथाहं पृजितास्तेन राज्ञा वै पृथिवीश्वराः । मुदिताः प्रययुर्दंशान् प्रणम्य मुनिपुंगवम् ॥	३
श्रीमतां गच्छतां तेषां स्वपुराणि पुरान्ततः । बलानि राज्ञां शुभ्राणि प्रहृष्टानि चकाशिरे ॥	४
गतेषु पृथिवीशेषु राजा दशगथस्तदा । प्रविवेश पुरीं श्रीमान् पुरस्कृत्य द्विजोत्तमम् ॥	५
शान्तया प्रययौ सार्धमृचयशृङ्गः सुपूजितः । अन्वीयमानो राज्ञाथ सानुयात्रेण धीमता ॥	६
एवं विपृज्य तान् सर्वान् राजा संपूर्णमानसः । उवास सुखित्तत्र पुत्रोत्पत्तिं विचिन्तयन् ॥	७
ततो यज्ञे समामि तु ऋतूनां पट् समत्ययुः । ततश्च द्वादशे मासे चैत्रे नावमिके तिथौ ॥	८
नक्षत्रेऽदितिदैवत्ये स्वोक्तसंस्थेषु पञ्चसु । ग्रहेषु कर्कटे लग्ने वाक्पताविन्दुना सह ॥	९
प्रोद्यमाने जगन्नाथं सर्वलोकनमस्कृतम् । कौसल्यजनयद्रामं सर्वलक्षणसंयुतम् ॥	१०
विष्णोरर्धं महाभागं पुत्रमैक्ष्वाकवर्धनम् ^१ । कौसल्या शुशुभे तेन पुत्रेणामिततेजसा ॥	११
यथा वरेण देवानाम् इतिर्वैष्णवाणिना । भरतो नाम कैऋत्यां जज्ञे सत्यपराक्रमः ॥	१२
साक्षाद्विष्णोश्चतुर्भगः सर्वैः समुदितो गुणैः । ^२ अथ लक्ष्मणशत्रुघ्नौ सुमित्राजनयत् सुतौ ॥	१३
सर्वास्त्रकुशलौ वीरौ विष्णोरर्धममन्वितौ । पुष्ये जातस्तु भरतो भीमलग्ने प्रसन्नधीः ॥	१४

१. दिव्य- ग. छ.

दुन्दुभिसन्धनम्— इति ग.

२. पतदन्तरम्—लोहितोऽथ महाबाहुं रक्तोऽथ

३. इतः अर्धद्वय नास्ति प्र.

सार्षे जातौ च सौमित्री कुलीरेऽभ्युदिते रवौ । राह्वः पुत्रा महात्मानश्चत्वारो जह्विरे पृथक् ॥ १५
 गुणवन्तोऽनुरूपाश्च रुच्या प्रोष्ठपदोपमाः । जगुः कलं च गन्धर्वा ननृतुश्चाप्सरोगणाः ॥ १६
 देवदुन्दुभयो नेदुः पुष्पवृष्टिश्च खाञ्च्युता । उत्सवश्च महानासीदयोध्यायां जनाकुलः ॥ १७
 रथ्याश्च जनसंवाधा नटनर्तकसंकुलाः । गायनैश्च विराविण्यो वादनैश्च तथापरैः ॥ १८
 विरेजुर्विपुलास्तत्र सर्वरत्नसमन्विताः । प्रदेयांश्च ददौ राजा सूतमागधवन्दिनाम् ॥ १९
 ब्राह्मणेभ्यो ददौ वित्तं गोधनानि सहस्रशः । अतीत्यैकादशाहं तु नामकर्म तथाकरोत् ॥ २०
 ज्येष्ठं रामं महात्मानं भरतं कैकयीसुतम् । सौमित्रिं लक्ष्मणमिति शत्रुघ्नमपंगं तथा ॥ २१
 वसिष्ठः परमप्रीतो नामानि कृतवांस्तदा । ब्राह्मणान् भोजयामास पौरान् जानपदानपि ॥ २२
 अददाद्ब्राह्मणानां^१ च रत्नौघममितं बहु । तेषां जन्मक्रियादीनि सर्वकर्माण्यकारयत् ॥ २३
 तेषां केतुरिव ज्येष्ठो रामो रतिकरः पितुः । बभूव भूयो भूतानां स्वयंभूरिव संमतः ॥ २४
 सर्वं वेदविदः शूराः सर्वे लोकहिते रताः । सर्वे ज्ञानोपसंपन्नाः सर्वे समुदिता गुणैः ॥ २५
 तेषामपि महातेजा रामः मत्स्यपराक्रमः । इष्टः सर्वस्य लोकस्य शशाङ्क इव निर्मलः ॥ २६
 गजस्कन्धेऽश्वप्रुष्टे च रथचर्यासु संमतः । धनुर्वेदे च निरतः पितृशुश्रूषणे रतः ॥ २७
 बाल्यात् प्रभृति सुस्निग्धो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः । रामस्य लोकरामस्य भ्रातुर्ज्येष्ठस्य नित्यशः ॥ २८
 सवाप्रयकरस्तस्य रामस्यापि शरीरतः । लक्ष्मणो लक्ष्मिसंपन्नो बहिः प्राण इवापरः ॥ २९
 न च तेन विना निद्रां लभते पुरुषोत्तमः । मृष्टमन्नमुपानीतमश्नाति न हि तं विना ॥ ३०
 यदा हि हयमारूढो मृगयां याति राघवः । तदनं प्रुष्टतोऽभ्येति मधनुः परिपालयन् ॥ ३१
 भरतस्यापि शत्रुघ्नो लक्ष्मणावरजो^२ हि सः । प्राणैः प्रियतरो नित्यं तस्य चासीत्तथा प्रियः ॥ ३२
 स चतुर्भिर्महाभागैः पुत्रैर्दशरथः प्रियैः । बभूव परमप्रीतो देवैरिव^३ पितामहः ॥ ३३
 ते यदा ज्ञानसंपन्नाः सर्वे समुदिता गुणैः । ह्रीमन्तः कीर्तिमन्तश्च सर्वज्ञा दीर्घदर्शिनः ॥ ३४
 तेषामेवंप्रभावाणां सर्वेषां दीप्ततेजसाम् । पिता दशरथो हृष्टो ब्रह्मा लोकाधिपो यथा ॥ ३५
 ते चापि मनुजव्याघ्रा वैदिकाध्ययने रताः । पितृशुश्रूषणरता धनुर्वेदे च निष्ठिताः ॥ ३६
 अथ राजा दशरथस्तेषां दारक्रियां प्रति । चिन्तयामास धर्मात्मा सोपाध्यायः सबान्धवः ॥ ३७
 तस्य चिन्तयमानस्य मन्त्रिमध्ये महात्मनः । अभ्यागच्छन्महातेजा विश्वामित्रो महामुनिः ॥ ३८
 स राह्वो दर्शनाकाङ्क्षी द्वाराध्यक्षानुवाच ह । शीघ्रमाख्यात मां प्राप्तं कौशिकं गाधिनः सुतम् ॥ ३९
 तच्छ्रुत्वा वचनं त्रासद्ब्राह्मो वेश्म प्रदुद्रुवुः । संभ्रान्तमनसः सर्वे तेन वाक्येन चोदिताः ॥ ४०
 ते गत्वा राजभवनं विश्वामित्रमृषिं तदा । प्राप्तमावेदयामासुर्नृपायेक्ष्वाकवे तदा ॥ ४१

१. देवैरिति । अत्रापि चतुर्भिरिति संवध्यते ।

१. अददाद्ब्राह्मणानाम् च. छ.

बभूव-बभू-आदित्य-विभेदेवैदिक्याकैश्चतुर्भिरित्यर्थः ।

२. वित्तः म.

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा सपुरोधाः समाहितः । प्रत्युज्जगाम तं हृष्टो ब्रह्माणमिव वासवः ॥ ४२
 तं दृष्ट्वा ज्वलितं दीप्त्या तापसं संक्षितव्रतम् । हृष्टवदनो राजा ततोऽर्च्यमुपहारयत् ॥ ४३
 स राज्ञः प्रतिगृह्यार्च्यं गात्रदृष्टेन कर्मणा । कुशलं चाव्ययं चैव पर्यपृच्छन्नगधिपम् ॥ ४४
 पुरे कोशं जनपदं वान्धवेषु सुहृत्सु च । कुशलं कौशिको गङ्गः पर्यपृच्छत् सुधार्मिकः ॥ ४५
 अपि ते संनताः सर्वे मामन्ता रिपवो जिताः । दैवं च मानुषं चापि कर्म ते माध्वनुष्ठितम् ॥ ४६
 वसिष्ठं च समागम्य कुशलं मुनिपुंगवः । ऋषींश्चान्यान यथान्यायं महाभागानुवाच ह ॥ ४७
 ते सर्वे हृष्टमनसस्तस्य गङ्गो निवेशनम् । त्रिविशुः पृजितास्तत्र निपेदुश्च यथाहृतः ॥ ४८
 अथ हृष्टमना राजा विश्वामित्रं महामुनिम् । उवाच परमोदारो हृष्टस्तमभिपूजयन् ॥ ४९
 यथामृतस्य संप्राप्तियथा वर्षमन्दके । यथा महशदारेषु पुत्रजन्माप्रजस्य च ॥ ५०
 प्रनष्टस्य यथा लाम्बो यथा हर्षो महोदये ३ । तथैवागमनं मन्ये स्वागतं ते महामुने ॥ ५१
 कं च नं परमं कामं करोमि किमु हर्षितः । पात्रभूतोऽसि मे ब्रह्मन् दिष्ट्या प्राप्नोऽसि धार्मिक ४ ॥ ५२
 अद्य मे सफलं जन्म जीवितं च सुजीवितम् ५ । पूर्वं गजर्षिर्जन्मेन तपसा द्योतितप्रभः ॥ ५३
 ब्रह्मर्षित्वमनुप्राप्तः पृज्योऽसि बहुधा मया । तदद्भुतमिदं ब्रह्मन् पावत्रं परमं मम ॥ ५४
 शुभक्षेत्रगतश्राहं तव संदर्शनान् प्रभो । ब्रूहि यन् प्रार्थितं तुभ्यं कार्यमागमनं प्रणि ॥ ५५
 इच्छाम्यनुगृहीतोऽहं त्वदर्थपरिवृद्धये । कार्यस्य न विमर्शं च गन्तुमर्हसि कौशिक ॥ ५६
 कर्ना चाहमशेषेण दैवतं हि भवान् मम । मम चायमनुप्राप्तो महानभ्युद्भयो द्विज ६
 तवागमनजः कृत्स्नो धर्मश्चानुत्तमो मम ॥

इति हृदयसुखं निशम्य वाक्यं श्रुतिसुखमात्मयना विनीतमुक्तम् ।

प्रथितगुणयशा गुणैर्विशिष्टः परमऋषिः परमं जगाम हर्षम् ॥

न्यायः श्रीमद्रामायण वाल्मीकीये आदि काव्ये चतुर्दशतिसद्विंशत्या मतिनाया

वालकाण्डे श्रीरामायणतारो नाम अष्टादशः सर्गः

एकोनविंशः सर्गः

विश्वामित्रवाक्यम्

तच्छ्रुत्वा राजसिंहस्य वाक्यमद्भुतविस्तरम् । हृष्टरोमा महानेजा विश्वामित्रोऽभ्यभाषत ॥ १
 सदृशं राजशार्दूल तच्चैतद्भुवि नान्यथा । महावंशप्रसूतस्य वसिष्ठव्यपदेशिनः १ ॥ २
 यत्तु मे हृद्रतं वाक्यं तस्य कार्यस्य निश्चयम् । कुरुष्व राजशार्दूल भव सत्यप्रतिश्रवाः ॥ ३

१. वसिष्ठव्यपदेशिनः वसिष्ठपुरोहितस्य ।

२. समुपाहरत् छ. ख.

३. महोदयः प्र.

३. कांशकः अ.

४. एतदनन्तरम्—यस्मादिन्द्रेन्द्रमद्राक्ष सुप्रभाता

निश्चा मम—इति ग.

अहं नियममातिष्ठे सिद्धयर्थं पुरुषर्षभ । तस्य विघ्नकरौ द्वौ तु राक्षसौ कामरूपिणौ ॥ ४
 व्रते मे बहुशश्रीणं समाप्त्यां राक्षमाविमौ^१ । मारीचश्च सुबाहुश्च वीर्यवन्तौ सुशिक्षितौ ॥ ५
 म^२मांमरुधिरौघेन वेदिं तामभ्यवर्षताम् । अवधूते तथाभूते तस्मिन्नियमनिश्चये ॥ ६
 कृतश्रमो निरुत्साहस्तस्मादेशादपाक्रमे । न च मे क्रोधमुत्स्रष्टुं बुद्धिर्भवति पार्थिव ॥ ७
 तथाभूता हि सा चर्याः न शापस्तत्र मुच्यते । तत् पुत्रं^३ राजशर्दूल गमं सत्यपराक्रमम् ॥ ८
 काकपक्षधरं शूरं ज्येष्ठं मे दातुमर्हसि । शक्तो ह्येष भया गुप्तो दिव्येन स्वेन तेजसा ॥ ९
 राक्षसा ये विकर्तारस्तेषामपि विनाशने^४ । श्रेयश्चास्मै प्रदस्यामि बहुरूपं न संशयः ॥ १०
 त्रयाणामपि लोकानां येन ख्यातिं गमिष्यति । न च तौ राममात्माश्च शक्तौ स्थातुं कथंचन ॥ ११
 न च तौ राघवादन्यो हन्तुमुन्महतं पुमान् । वार्यात्सिक्तौ हि तौ पापौ काल्यपञ्चगं गतौ ॥ १२
 रामस्य राजशर्दूल न पर्याप्तौ महात्मनः । न च पुत्रगतं स्नेहं कर्तुमर्हमि पार्थिवं ॥ १३
 अहं ते प्रतिजानामि हतौ नौ विद्धि राक्षसौ । अहं वेद्मि महात्मानं रामं सत्यपराक्रमम् ॥ १४
 वासिष्ठोऽपि महातेजा ये चेमे तपसि स्थिताः । यदि ते धर्मलाभं च यशश्च परमं भुवि ॥ १५
 स्थिरमिच्छसि राजेन्द्र गमं मे दातुमर्हसि । यद्यभ्यनुज्ञां काकुत्स्थ ददते तप मन्त्रिणः ॥ १६
 वसिष्ठप्रमुखाः सर्वे ततो रामं विमर्जय । अभिप्रेतमसंमत्कमात्मजं दातुमर्हसि ॥ १७
 दशरात्रं हि यज्ञस्य रामं राजीवलोचनम् । नात्येति काले यज्ञस्य यथायं मम राघव ॥ १८
 तथा कुरूप्व भद्रं ते मा च शोकं मनः कृथाः । इत्येवमुक्त्वा धर्मत्मा धर्मार्थमहितं वचः ॥ १९
 विरराम महातेजा विश्वामित्रो महामुनिः । स तन्निशम्य राजेन्द्रो विश्वामित्रवचः शुभम् ॥ २०
 शोकेन महताविष्टश्चाल च मुमोह च । लब्धसंज्ञस्तथोत्थाय व्यपीडन भयान्वितः^५ ॥ २१

इति हृदयमनोविदारणं मुनिवचनं तदतीव शुश्रुवान् ।

नरपतिरगमन्महान् महात्मा^१ व्यथितमनाः प्रचचाल चामनान् ॥ २२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

बालकाण्डे विश्वामित्रवाक्यं नाम एकान्विशः सर्गः

१. राक्षमाधमो ध.

२. ता मास- छ. ख.

३. स्वपुत्रम् गो. छ.

४. अस्य स्थानं—राक्षसा विघ्नकर्तार एतेषां च विनाशने—इति ख.

५. अभ्यानन्तरम्—दशरात्ररतु[स्य] यज्ञस्य

तस्मिन् रामेण राक्षसो । इन्नव्यौ विघ्नकर्तारौ मम यज्ञस्य वैरिणौ ॥—इति ग.

६. अस्य पथस्य स्थाने—शोकमभ्यागमत्तीव्र व्यथादत्त भयान्वितः—इति च. छ.

७. नरपतिरगमन्महान्स्तदा च.

नरपतिरगमद्भय महत् छ.

विंशः सर्गः

दशरथशाक्यम्

तच्छुत्वा राजशार्दूलो विश्वामित्रस्य भाषितम् । मुहूर्तमिव निःसंज्ञः संज्ञावानिदमब्रवीत् ॥ १
 ऊनषोडशवर्षो मे रामो राजी श्लोचनः । न युद्धयोग्यतामस्य पश्यामि मह राक्षसः ॥ २
 इयमश्रौहिणी पूर्णा यस्य हं पतिरीश्वरः । अनया संवृतो गन्वा योद्धाहं तेर्निशाचरैः ॥ ३
 इमे शूराश्च विक्रान्ता भृत्या मेऽन्नविशारदाः । योग्या रश्रोणैर्योद्धुं न रामं नेतुमर्हसि ॥ ४
 अहमेव धनुष्पाणिर्गोप्ता समग्रमूर्धनि । यावत् प्राणान् धरिष्यामि तावद्योत्स्ये निशाचरैः ॥ ५
 निर्विन्ना अतर्च्या मा भविष्यति मुगक्षिता । अह तत्रागमिष्यामि न रामं नेतुमर्हसि ॥ ६
 बालो ह्यकृतविशश्च न च वेत्ति बलावठन । न चाख्वलस्युक्तो न च यद्धविशारदः ॥ ७
 न चामौ रक्षमां योग्यः कूटयुद्धा हि ते ध्रुवम^१ । विप्रयुक्तो हि रामेण मुहूर्तमपि नोत्सहे ॥ ८
 जीवितुं मुनिशार्दूल न रामं नेतुमर्हसि । यदि वा राघव ब्रह्मन्नेतुमिच्छसि गुत्रत ॥ ९
 चतुरङ्गमगायुक्तं मया च मह तं नय । पार्श्ववर्षमहस्त्राणि जानस्य मम कौशिक ॥ १०
 दुःखेनोत्पादितश्राय न राम नेतुमर्हसि । चतुर्णां मात्मजानां हि प्रीतिः परमिका मम ॥ ११
 ज्येष्ठे धर्मप्रधाने च न रामं नेतुमर्हसि । किवीर्या राक्षसाम्ते च कस्य पुत्राश्च क च ते ॥ १२
 कथं प्रमाणाः क चैतान् रक्षन्ति मुनिपुंगव । कथं च प्रतिकर्तव्यं तेषां रामेण रक्षसाम् ॥ १३
 मामकैर्वा बलैर्ब्रह्मण मया वा कूटयोधिनाम् । सर्व मे शंभ भगवन् कथं तेषा मया रणे ॥ १४
 स्थातव्यं दुष्टभावानां वीर्योत्सिक्ता हि राक्षसाः । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा विश्वामित्रोऽभ्यभाषत ॥ १५
 पौलस्त्यवंशप्रभवो रावणो नाम राक्षसः । स ब्रह्मणा दत्तवर्खैलोक्यं बाधते भृशम् ॥ १६
 महाबलो महावीर्यो राक्षसैर्बहुभिर्वृतः । श्रूयते हि महावीर्यो रावणो राक्षसाधिपः ॥ १७
 साक्षाद्वैश्रवणभ्राता पुत्रो विश्रवसो मुनेः । यदा स्वयं न यज्ञस्य विप्रकर्ता महाबलः ॥ १८
 तेन संचोदितौ द्वौ तु राक्षसौ सुमहाबलौ । मारीचश्च सुबाहुश्च यज्ञविघ्नं करिष्यतः ॥ १९
 इत्युक्तो मुनिना तेन राजोवाच मुनि तदा । न हि शक्तोऽस्मि संग्रामे स्थातुं तस्य दुर्गात्मनः ॥ २०
 स त्वं प्रसादं धर्मज्ञ कुरुष्व मम पुत्रके । मम चैवाल्पभाग्यस्य दैवतं हि भवान् गुरुः ॥ २१
 देवदानवगन्धर्वा यक्षाः पतगपन्नगाः । न शक्ता रावणं सोढुं कि पुनर्मानवा युधि ॥ २२
 स हि वीर्यवतां वीर्यमादत्ते युधि राक्षसः । तेन चाहं न शक्नोमि संयोद्धुं तस्य वा बलैः ॥ २३
 सबलो वा मुनिश्रेष्ठ सहितो वा ममात्मजैः । कथमप्यमरप्रख्यं संग्रामाणामकोविदम् ॥ २४

१. इदमधम् ग. नास्ति । राक्षसाः पुना.
 २. साहितम् प्र.
 ३. ज्येष्ठे धर्मप्रधाने च. ति.

४. पुलस्त्य- ख. छ. अ.
 ५. शक्तोऽस्मि इ.

बालं मे तनयं ब्रह्मन्नैव दास्यामि पुत्रकम् । अथ कालोपमौ युद्धे सुतो सुन्दोपसुन्दयोः ॥ २५
 यज्ञविघ्नकरौ तौ ते नैव दास्यामि पुत्रकम्^१ । तयोरन्यतरणाहं योद्धा स्यां ससुहृद्गणः ॥ २६
 अन्यथा त्वनुनेष्यामि भवन्तं सह बान्धवैः

इति नरपतिजल्पनाद्द्विजेन्द्रं कुशिकमुतं सुमहान् विवेश मन्युः ।
 सुहृत इव मत्वेऽग्निराज्यसिक्तः समभवदुज्ज्वलितो महर्षिवह्निः ॥ २७
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
 बालकाण्डे दशरथवाक्यं नाम विंशः सर्गः

एकविंशः सर्गः

वसिष्ठवाक्यम्

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य स्नेहपर्याकुलाक्षरम् । ममन्युः कौशिको वाक्यं प्रत्युवाच महीपतिम् ॥ १
 पूर्वमर्थं प्रतिश्रुत्य प्रतिज्ञां हातुमिच्छसि । राघवाणामयुक्तोऽयं कुलस्यास्य विपर्ययः ॥ २
 यदीदं ते क्षमं राजन गमिष्यामि यथागतम् । मिथ्याप्रतिज्ञः काकुत्स्थ मुखी भव' सबान्धवः ॥ ३
 तस्य रोषपरीतस्य विश्वामित्रस्य धीमतः । चचाल वसुधा कृत्स्ना विवेश च भयं सुरान् ॥ ४
 त्रस्तरूपं तु विज्ञाय जगत् सर्वं महानृपिणः । नृपतिं सुव्रतो धीरो वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ॥ ५
 इक्ष्वाकूणां कुलं जातः साक्षाद्धर्म इवापरः । धृतिमान् सुव्रतः श्रीमान् धर्म हातुमर्हसि ॥ ६
 त्रिषु लोकेषु विख्यातो धर्मात्मा इति राघवः । स्वधर्मं प्रतिपद्यस्व नाधर्मं वोढुमर्हसि ॥ ७
 संश्रुत्यैवं करिष्यामीत्यकुर्वाणस्य राघव । इष्टापूर्तवधो भूयात्तस्माद्रामं विसर्जय ॥ ८
 कृतास्त्रमकृतास्त्रं वा नैनं शक्यन्ति राक्षसाः । गुप्तं कुशिकपुत्रेण ज्वलनेनामृतं यथा ॥ ९
 एष विग्रहवान् धर्मं एष वीर्यवतां वरः । एष बुद्ध्याधिको लोके तपसश्च परायणम् ॥ १०
 एषोऽस्त्रान् विविधानं^२ वेत्ति त्रैलोक्ये सचराचरे । नैनमन्यः पुमान् वेत्ति न च वेत्स्यन्ति केचन ॥ ११
 न देवा नर्पयः केचिन्नासुरा न च राक्षसाः । गन्धर्वयक्षप्रवराः सकिंनरमहोरगाः ॥ १२
 सर्वास्त्राणि^३ भृशान्त्रस्य पुत्राः परमधार्मिकाः । कौशिकाय पुरा दत्ता यदा राज्यं प्रशासति ॥ १३
 तेऽपि पुत्रा भृशान्त्रस्य प्रजापतिसुतासुताः । नैकरूपा महावीर्या दीप्तिमन्तो जयावहाः ॥ १४

1. सुधी भवेति । अस्य दुःखी भवति विपरी- धर्माचारणम् ।
 रीताथे लक्षणम् । मिथ्याप्रतिज्ञत्वमूलां भाविनीं दुःखपरंपरां १. एतदनन्तरम्—तां इदं यक्षस्य कन्यायां
 नावगच्छसीति प्रयोजनमत्र व्यङ्ग्यम् । अपि च जातौ सुन्दोपसुन्दयाः । मारीचश्च सुबाहुश्च वीर्यवन्तौ
 शापदानसमर्थोऽप्यदं न ददामि कमपि शापम् । सुशिक्षितौ ॥—इति च ।
 किं तु विद्वत्प्रतिज्ञस्यापि तव सुस्वावस्थानमेवानु- २. एषोऽस्त्र विविधं प्र.
 जानामीति विश्वामित्रस्य स्वसाधुत्वप्रकटनं व्यङ्ग्यम् । ३. कृशान्त्रस्य ।
2. इष्टं वागः । पूर्तं तडागारामनिर्माणादि

जया च सुप्रभा चैव दक्षकन्ये सुमध्यमे । ते सुवातेऽस्त्रीशस्त्राणि शतं परमभास्वरम् ॥ १५
 पञ्चाशतं सुताल्लेभे जया नाम वराङ्गना^१ । वधायासुरसैन्यानाममेयान् कामरूपिणः ॥ १६
 सुप्रभा जनयामाम् पुत्रान् पञ्चाशतं पुनः । संहारात्नाम दुर्धर्षान् दुराक्रामान् बलीयसः ॥ १७
 तानि चास्त्राणि वेत्त्येष यथावत्कुशिकात्मजः । अपूर्वाणां च जनने शक्तो भूयः स धर्मवित् ॥ १८
 तेनास्य मुनिमुख्यस्य सर्वज्ञस्य महात्मनः । न किञ्चिदप्यविदितं भूतं भव्यं च राघव^३ ॥ १९
 एवंवीर्यो महातेजा विश्रामित्रो महायशाः । न रामगमने राजन मंशयं गन्तुमर्हसि ॥ २०
 तेषां निग्रहणे शक्तः स्वयं च कुशिकात्मजः^४ । तव पुत्रहितार्थाय त्वामुपेत्याभियाचने ॥ २१
 इति मुनिवचनान् प्रसन्नचित्तो रघुवृषभश्च मुमोद भास्वराङ्गः ।
 गमनमभिरुरोच राघवस्य प्रथितयशाः कुशिकात्मजाय बुद्धया ॥ २२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चत्वारिंशत्सहस्रिकायां संहिताया
 बालकाण्डे वामिप्रवाक्य नाम एकविंशः सर्गः

द्वाविंशः सर्गः

विद्याप्रदानम्

तथा वमिष्ठं ब्रुवान् राजा दशग्रथः मुनय^१ । प्रहृष्टवदनो राममाजुहाय मलक्ष्मणम् ॥ १
 कृतरवस्ययनं मात्रा पित्रा दशग्रथेन च । पुरोधसा वमिष्टेन मङ्गलैर्गभिमन्त्रितम् ॥ २
 स पुत्रं मूर्ध्निपात्राय राजा दशग्रथः प्रियम्^२ । ददौ कुशिकपुत्राय सुप्रीतेनान्तरात्मना ॥ ३
 ततो वायुः^३ सुखस्पर्शो विरजस्को बवौ तदा । विश्रामित्रगतं दृष्ट्वा रामं राजीवलोचनम् ॥ ४
 पुष्पवृष्टिर्महत्यास्मीदेवदुन्दुभिनिःस्वनैः । गङ्गदुन्दुभिनिर्घोषः प्रयातं तु महात्मनि ॥ ५
 विश्रामित्रो यथावग्रे ततो रामो महायशाः । काकपक्षधरो धन्वी तं च सौमित्रिरन्वगात् ॥ ६
 कलापिनौ धनुष्पाणी शोभयानौ दिशो दृश । विश्रामित्रं महात्मानं त्रिशीर्षाविव पन्नगौ ॥ ७
 अनुजम्मतुरक्षुद्रौ पितामहमिवाश्विनौ^४ । तदा कुशिकपुत्रं तु धनुष्पाणी स्वलंकृतौ ॥ ८
 बद्धगोधाङ्गुलित्राणौ खड्गवन्तौ महाद्युती । कुमारौ चारुवपुषौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ ९
 अनुयातौ श्रिया दीप्तौ शोभयेतामनिन्दितौ । स्थाणुं देवमिवाचिन्त्यं कुमारविव पावकी ॥ १०

१. वायुः वायोरभिमानो देव इत्यर्थः । तेन,
 विश्रामित्रं दृष्ट्वा इत्युपपन्नम् । स च देवः प्रस्थानसमये
 मावि मङ्गलम् आशासानः पितेव पुत्रं सुखेन स्पर्शेन
 सवाङ्गीणं स्पृशन् बवौ इति भावः ।

१. ते सृष्टेऽस्त्राणि ति.
२. परान् पुरा च. छ.
३. इदं पद्यम् क. नास्ति ।

४. अस्यानन्तरम्—धनुर्भूतोऽस्य शक्रस्तु
 विभियात् समरे विभो—इति ग.

५. स्वयम् ग.
६. तदा ग.
७. धनुर्दरः अ.
८. इदं अर्थं घ. नास्ति ।
९. इदं अर्थं प्र. नास्ति ।

अभ्यर्धयोजनं गत्वा सरय्या दक्षिणे तटे । रामेति मधुरां वाणीं विश्वामित्रोऽभ्यभाषत ॥ ११
 गृहाण वत्स सलिलं मा भूत कालस्य पर्ययः । मन्त्रप्रामं गृहाण त्वं बलामतिबलां तथा ॥ १२
 न श्रमो न ज्वरो वा ते न रूपस्य विपर्ययः । न च सुप्तं प्रमत्तं वा धर्षयिष्यन्ति नैऋताः ॥ १३
 न बाहोः सदृशो वीर्यं पृथिव्यामग्निकश्चन । त्रिषु लोकेषु वै राम न भवेत् सदृशस्तव ॥ १४
 न सौभाग्ये न दाक्षिण्ये न ज्ञाने बुद्धिनिश्चये । नोत्तरे प्रतिवक्तव्ये समो लोके तवानघ ॥ १५
 एतद्विद्याद्वये लब्धे न भवेत् सदृशस्तव । बला चातिबला चैव सर्वज्ञानस्य मातरौ ॥ १६
 बलामतिबलां चैव पठत. पथि राघव । क्षुत्पिपासं न ते राम भविष्येते नरोत्तमै ॥ १७
 विद्याद्वयमधीयाने यशश्चाप्यतुलं त्वयि । पितामहसुते ह्येते विद्ये तेजःसमन्विते ॥ १८
 प्रदातुं तव काकुत्स्थ सदृशस्त्वं हि धार्मिक । कामं बहुगुणाः सर्वे त्वय्येते नात्र संग्रयः ॥ १९
 तपसा संभृते चैते बहुरूपे भविष्यतः । ततो रामो जलं स्पृष्ट्वा प्रहृष्टवदनः शुचिः ॥ २०
 प्रतिजग्राह ते विद्ये महर्षेर्भावितात्मनः । विद्यासमुदितो रामः शुशुभे भूरविक्रमः ॥ २१
 सहस्ररश्मिर्भगवान् शरदीव दिवाकरः । गुरुकार्याणि सर्वाणि नियुज्य कुशिकात्मजे ॥ २२
 ऊषुस्तां रजनीं तीरे मरय्याः सुसुखं त्रयः ॥

दशरथनृपसूनुसत्तमाभ्यां तृणशयनेऽनुचिते सहोषिताभ्याम् ।

कुशिकसुतवचोऽनुलालिताभ्यां क्षणमिव सा विबभौ विभावरी चै ॥ २३

इत्याप श्रीमद्रामायण वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्गात्मिकाया सहिताया

बालकाण्डे विद्याप्रदान नाम द्वाविंशः सर्गः

त्रयोविंशः सर्गः

कामाश्रमवामः

प्रभातायां तु शर्वर्या विश्वामित्रो महामुनिः । अभ्यभाषत काकुत्स्थं शयानं पर्णसंस्तरे ॥ १
 कौमल्या सुप्रजा राम पूर्वा संध्या प्रवर्तते । उत्तिष्ठ नरशार्दूल कर्तव्यं देवमाह्निकम् ॥ २
 तस्यर्षेः परमोदारं वचः श्रुत्वा नृपात्मजौ । स्नात्वा कृतोदकौ वीरौ जेपतुः परमं जपम् ॥ ३
 कृताह्निकौ महावीर्यौ विश्वामित्रं तपोधनम् । अभिवाद्याभिसंहृष्टौ गमनायोपतस्थतुः ॥ ४
 तौ प्रयातौ महावीर्यौ दिव्यां त्रिपथगां नदीम् । दृष्ट्वाते ततस्तत्र मरय्याः संगमे शुभे ॥ ५
 तत्राश्रमपदं पुण्यमृषीणां भावितात्मनाम् ॥ बहुवर्षसहस्राणि तप्यतां परमं तपः ॥ ६
 तं दृष्ट्वा परमप्रीतौ राघवौ पुण्यमाश्रमम् । ऊचतुस्तं महात्मानं विश्वामित्रमिदं वचः ॥ ७

१. त्वया प्र.

२. भाविता नास्ति न मम अ.

३. अस्यानन्तरम्- गृहाण मबलोकस्य गुपथ

रघुनन्दन— शान ग.

४. सुखम् च. छ.

५. च. प्र. नास्ति ।

६. काकुत्स्था शयानां च. छ.

७. उग्रतेजनाम् च. छ. अ.

कस्यायमाश्रमः पुण्यः को न्वस्मिन् वसते पुमान् । भगवन् श्रोतुमिच्छावः परं कौतूहलं हि नौ ॥ ८
तयोस्तद्वचनं श्रुत्वा प्रहस्य मुनिपुंगवः । अब्रवीच्छृयतां राम कस्यायं पूर्व आश्रमः ॥ ९
कंदर्पो मूर्तिमानासीत् काम इत्युच्यते बुधैः । तपस्यन्तमिह स्थाणुं नियमेन ममाहितम् ॥ १०
कृतोद्वाहं तु देवेशं गच्छन्तं समरुद्रणम् । धर्षयामास दुमंथा हुंकृतश्च महात्मना ॥ ११
अबदग्धस्य रौद्रेण चक्षुषा गधुनन्दन । व्यशीर्यन्त शरीरात् स्वात् सर्वगात्राणि दुर्मतेः ॥ १२
तस्य गात्रं हतं तत्र निर्दग्धस्य महात्मना । अशरीरः कृतः कामः क्रोधाद्देवेश्वरेण ह ॥ १३
अनङ्ग इति विग्न्यातस्तदा प्रभृति राघव । स चाङ्गविषयः श्रीमान् यत्राङ्गं स मुमोच ह ॥ १४
तस्यायमाश्रमः पुण्यस्तस्येमे मुनयः पुरा । शिष्या धर्मपरा नित्यं तेषां पापं न विद्यते ॥ १५
इहाद्य गजनीं राम वसेम शुभदर्शने^१ । पुण्ययोः सरितोर्मध्ये श्वस्तरिष्यामहे वयम् ॥ १६
अभिगच्छामहे सर्वे शुचयः पुण्यमाश्रमम् । स्नाताश्च कृतजप्याश्च हुतहव्या नरोत्तम ॥ १७
इह वामः परो राम मुखं वत्स्यामहे निशाम । तेषां संवदतां तत्र तपोदाघंण चक्षुषा ॥ १८
विज्ञाय परमप्रीता मुनयो हर्षमागमन् । अर्घ्यं पाद्यं तथातिथ्यं निवेद्य कुशिकात्मजे ॥ १९
गमलक्ष्मणयोः पश्चादकुर्वन्नतिथिक्रियाम् । सत्कारं ममनुप्राप्य कथाभिरनुरञ्जयन् ॥ २०
यथार्हमजपन मन्थ्यामृषयस्ते समाहिताः । तत्र वासिभिरानीता मुनिभिः सुव्रतैः सह ॥ २१
न्यवमन मुमुखं तत्र कामाश्रमपदे तदा । कथाभिरभिरामाभिरभिरामौ नृपात्मजौ ॥ २२
गमयामास धर्मात्मा कौशिको मुनिपुंगवः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वान्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहिताया

बालकाण्डे कामाश्रमनिवासो नाम त्रयोविंशः सर्गः

चतुर्विंशः सर्गः

ताटकावनप्रवेशः

ततः प्रभाते विमलं कृताह्निकमरिंदमौ । विश्वामित्रं पुरस्कृत्य नद्यास्तीरमुपागतौ ॥ १
ते च सर्वे महात्मानो मुनयः संश्रितव्रताः । उपस्थाप्य शुभां नावं विश्वामित्रमथान्नुवन् ॥ २
आरोहतु भवान्नावं राजपुत्रपुरस्कृतः । अरिष्टं गच्छ पन्थानं मा भूत् कालस्य पर्ययः ॥ ३
विश्वामित्रस्तथेत्युक्त्वा तानृपीनभिपूज्य च । ततार सहितस्ताभ्यां सरितं सागरंगमाम् ॥ ४
ततः शुश्राव तं शब्दं तोयसंरम्भवर्धितम् । मध्यमागम्य तोयस्यै मह रामः कनीयसा ॥ ५
अथ रामः सरिन्मध्ये पप्रच्छ मुनिपुंगवम् । वारिणो भिद्यमानस्य किमयं तुमुल्लो ध्वनिः ॥ ६
राघवस्य वचः श्रुत्वा कौतूहलसमन्वितम् । कथयामास धर्मात्मा तस्य शब्दस्य निश्चयम् ॥ ७

१. दशन प्र.

महातेजाः—शैत ति, अधिवम् ।

२. अत्र—तस्य शब्दस्य निश्चयम् । ज्ञातुकामो

कैलामपर्वते राम मनसा निर्मितं सरः । ब्रह्मणा नरशार्दूल तेनेदं मानसं सरः ॥	८
तस्मात् सुम्बाव सरसः सायोध्यामुपगृह्यते । सरःप्रवृत्ता सरयूः पुण्या ब्रह्मसरश्च्युता ॥	९
तस्यायमतुलः शब्दो जाह्नवीमभिवर्तते । वारिसंक्षोभजो राम प्रणामं नियतः कुरु ॥	१०
ताभ्यां तु तावुभौ कृत्वा प्रणाममतिधार्मिकौ । तीरं दक्षिणमासाद्य जग्मतुर्लघुविक्रमौ ॥	११
स वनं घोरसंकाशं दृष्ट्वा नृपवरात्मजः । अविप्रहतमैक्ष्वाकः पप्रच्छ मुनिपुंगवम् ॥	१२
अहो वनमिदं दुर्गं झिल्लिकागणनादितम् । भैरवैः आपदैः कीर्णं शकुन्तैर्दारुणारवैः ॥	१३
नानाप्रकारैः शकुनैर्वायुद्विभैरवस्वनैः । सिंहव्याघ्रवराहैश्च वागणैश्चोपशोभितम् ॥	१४
धवाश्वकर्णखदिरैर्बिल्वतिन्दुकपाटलैः । संकीर्णं बदरीभिश्च किन्वेतहारुणं वनम् ॥	१५
तमुवाच महातेजा विश्रामित्रो महामुनिः । श्रूयतां वत्स काकुत्स्थ यस्यैतदारुणं वनम् ॥	१६
एतौ जनपदौ स्फीतौ पूर्वमास्तां नरोत्तम । मलदाश्च करुशाश्च देवनिर्माणनिर्मितौ ॥	१७
पुरा वृत्रवधे राम मलेन समभिप्लुतम् । क्षुधा चैव सहस्राक्षं ब्रह्महत्या समाविशत् ॥	१८
तस्मिन्द्रं स्नापयन् देवा ऋषयश्च तपोधनाः । कलशैः स्नापयामासुर्मलं चास्य प्रमोचयन् ॥	१९
इह भूम्यां मलं दत्त्वा दत्त्वा कारुशमेव च । शरीरजं महेन्द्रस्य ततो हर्षं प्रपेदिरे ॥	२०
निर्मलो निष्करुशश्च शुचिरिन्द्रो यदाभवत् । दैदौ देशस्य सुप्रीतो वरं प्रैभ्रुनुत्तमम् ॥	२१
इमौ जनपदौ स्फीतौ ख्यातिं लोके गमिष्यतः । मलदाश्च करुशाश्च ममाङ्गमलधारिणौ ॥	२२
साधु साध्वति तं देवाः पाकशामनमब्रुवन् । देशस्य पूजां तां दृष्ट्वा कृतां शक्रेण धीमता ॥	२३
एतौ जनपदौ स्फीतौ दीर्घकालमग्निदम् । मलदाश्च करुशाश्च मुदितौ धनधान्यतः ॥	२४
कस्यचित्त्वथ कालस्य यक्षी वै कामरूपिणी । बलं नागसहस्रस्य धारयन्ती तदा ह्यभूत् ॥	२५
ताटका नाम भद्रं ते भार्या मुन्दस्य धीमतः । मारीचो गक्षमः पुत्रो यस्याः शक्रपराक्रमः ॥	२६
वृत्तबाहुर्महाशीर्षो विपुलास्यतनुर्महान् । राक्षसो भैरवाकारो नित्यं त्रामयते प्रजाः ॥	२७
इमौ जनपदौ नित्यं विनाशयति राघव ! मलदांश्च करुशांश्च ताटका दुष्टचारिणी ॥	२८
सेयं पन्थानमावृत्य वसत्यध्यर्धयोजने । इत एव च गन्तव्यं ताटकाया वने यतः ॥	२९
स्वबाहुबलमाश्रित्य जहीमां दुष्टचारिणीम् । मन्त्रियोगादिमं देशं कुरु निष्कण्टकं पुनः ॥	३०
न हि कश्चिदिमं देशं शक्नोत्यागन्तुमीदृशम् । यक्षिण्या घोरया राम उत्सादितमसह्यया ॥	३१
एतत्ते सर्वमाख्यातं यथैतदारुणं वनम् । यक्ष्या चोत्सादितं सर्वमद्यापि न निवर्तते ॥	३२

इत्यापै श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

बालकाण्डे ताटकावनप्रवेशो नाम चतुर्विंशः सर्गः

१. अस्थार्धस्य स्थाने—सोऽस्मिन् देशे मलं
त्यक्त्वा त्यक्त्वा कारुशमेव च । वृत्रारिद्रोऽहमभून् ततो
हर्षमवाप्तवान् ॥—इति ग.
२. ततः ग.
३. प्रादादनुत्तमम् न.
४. महावीर्यः च. छ.

पञ्चविंशः सर्गः

ताटकावृत्तान्तः

अथ तस्याप्रमेयस्य मुनेर्वचनमुत्तमम् । श्रुत्वा पुरुषशार्दूलः प्रत्युवाच शुभां गिरम् ॥	१
अल्पवीर्या यदा यक्षाः श्रयन्ते मुनिपुंगव । कथं नागसहस्रस्य धारयत्यबला बलम् ॥	२
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा गधवस्य महात्मनः ^१ । हर्षयन् ऋक्षण्या वाचा सलक्ष्मणमरिन्दमम् ॥	३
विश्वामित्रोऽब्रवीद्वाक्यं शृणु येन बलोत्कटा । वरदानकृतं वीर्यं धारयत्यबला बलम् ॥	४
पूर्वमासीन्महायक्षः मुकेतुर्नाम वीर्यवान् । अनपत्यः शुभाचारः स च तेषे महत्तपः ॥	५
पितामहस्तु मुप्रीतस्तस्य यक्षपतंस्तदा । कन्यारत्नं ददौ राम ताटकां नाम नामतः ॥	६
ददौ नागसहस्रस्य बलं चास्याः पितामहः । न त्वेव पुत्रं यक्षाय ददौ ब्रह्मा महाययाः ॥	७
तां तु जातां विवर्धन्तीं रूपयौवनशालिनीम् । जम्भपुत्राय मुन्दाय ददौ भार्या यज्ञस्विनीम् ॥	८
कस्याचित्त्वथ कालस्य यक्षी पुत्रं व्यजायत । मारीचं नाम दुर्धर्ष यः शापाद्राक्षसोऽभवत् ॥	९
मुन्दे तु निहते ^१ राम नागस्यमृषिगत्तमम् । ताटका सह पुत्रेण प्रधर्षयितुमिच्छति ॥	१०
भक्षार्थं जातमंग्मभा गर्जन्ती साभ्यधावत् । आपतन्तीं तु नां द्रष्ट्वा अगस्त्यो भगवानृषिः ॥	११
राक्षसन्वं भ्रष्टमेतं मारीचं व्याजहार सः । अगस्त्यः परमक्रुद्धस्ताटकामपि जप्तवान् ॥	१२
पुरुषादी महायक्षी विरूपा विप्रानन्ता । इदं रूपं विहायाशु दारुणं रूपमस्तु ते ॥	१३
सेषा आपकृतामप ताटका क्रोधमृच्छता । देजमुन्मादयत्येनमगस्त्याचरितं शुभम् ॥	१४
एनां गधव दुर्वृत्तां यक्षी परमदारुणाम् । गोब्राह्मणहितार्थाय जहि दृष्ट्वागक्रमा ॥	१५
न येनां शापसंश्रुष्टां कश्चिद्दुःस्वप्नतं पृमान् । निहन्तुं त्रिषु लोकेषु त्वामृते गधुनन्दन ॥	१६
न हि ते स्त्रीवधकृते घृणा कार्या नगेत्तम । चातुर्वर्ण्यहितार्थाय कर्तव्यं राजसूनुना ॥	१७
नृशंमननृशं वा प्रजारक्षणकारणान् । पातकं ^२ वा मदोषं वा कर्तव्यं रक्षता मता ॥	१८
राज्यभार्गनियुक्तानामेष धर्मः मनाननः । अधर्म्यां जहि काकुत्स्थ धर्मो ह्यस्या न विद्यते ॥	१९
श्रूयते हि पुरा शक्रो विगोचनसुतां नृप । पृथिवीं हन्तुमिच्छन्तीं मन्थरामभ्यसूदयन् ॥	२०
विष्णुना च पुरा राम भृगुपत्नी पतिव्रता ^३ । अनिन्दं लोकमिच्छन्ती काव्यमाता निषूदिता ॥	२१
एतैरन्यैश्च बहुभी राजपुत्रैर्महात्मभिः । अधर्मनिरता नार्यो हताः पुरुषसत्तमैः ॥	२२
तस्मादेनां घृणां त्यक्त्वा जहि मच्छासनान्पूर्प ^४ ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहिताया
बालकाण्डे ताटकावृत्तान्तो नाम पञ्चविंशः सर्गः

१. निहत इति । अगस्त्यशापनेति भावः ।
गजन्ती सा अगस्त्यमभ्यधावतीति बक्ष्यमाणत्वात् ।
१. अस्थ स्थाने—इत्युक्तं वचनं श्रुत्वा राषव-
स्याभितौजसः—इति च.

२. पावनं प्र.
३. वृद्धव्रता च. छ.
४. इदमर्धम् ख. छ. अ. नास्ति ।

षट्त्रिंशः सर्गः

ताटकावधः

मुनेर्वचनमस्त्रीबं श्रुत्वा नरवगात्मजः । राघवः प्राञ्जलिर्भुत्वा प्रत्युवाच दृढव्रतः ॥	१
पितुर्वचननिर्देशात् पितुर्वचनगौरवान् । वचनं कौशिकस्येति कर्तव्यमविशङ्कया ॥	२
अनुशिष्टोऽस्म्ययोध्यायां गुरुमध्ये महात्मना । पित्रा दशरथेनाहं नावज्ञेयं हि तद्वचः ॥	३
सोऽहं पितुर्वचः श्रुत्वा शासनाद्ब्रह्मव.दिनः । करिष्यामि न संदेहस्ताटकावधमुत्तमम् ॥	४
गोब्राह्मणहितार्थाय देशस्यास्य मुखाय च । तव चैवाप्रमेयस्य वचनं कर्तुमुद्यतः ॥	५
एवमुक्त्वा धनुर्मध्ये बद्ध्वा मुष्टिमरिंदमः । ज्याघोषमकरोत्तीव्रं दिशः शब्देन नादयन् ॥	६
तेन शब्देन वित्रस्तास्ताटकावनवासिनः । ताटका च मुसंक्रुद्धा तेन शब्देन मोहिता ॥	७
तं शब्दमभिनिध्याय राक्षसी क्रोधमूर्च्छिता । श्रुत्वा चाभ्यद्रवद्वेगाद्यतः शब्दो विनिःमृतः ॥	८
तां दृष्ट्वा राघवः क्रुद्धां विकृतां विकृताननाम् । प्रमाणेनातिवृद्धां च लक्ष्मणं मोऽभ्यभाषत ॥	९
पश्य लक्ष्मण यक्षिण्या भैरवं दारुणं वपुः । भिद्येरन् दर्शनादस्या भीरूणां हृदयानि च ॥	१०
एनां पश्य दुराधर्षा मायाबलसमन्विताम् । विनिवृत्तां करोम्यद्य हतकर्णाग्रनासिकाम् ॥	११
न ह्येनामुत्सहे हन्तुं स्त्रीस्वभावेन रक्षिताम् । वीर्यं चास्या गतिं चापि हनिष्यामीति मे मतिः ॥	१२
एवं ब्रुवाणे रामे तु ताटका क्रोधमूर्च्छिता । उद्यम्य बाहू गर्जन्ती राममेवाभ्यधावत ॥	१३
विश्वामित्रस्तु ब्रह्मर्षिर्हुंकारेणाभिभर्त्स्य ताम् । स्वस्ति राघवयोरस्तु जयं चैवाभ्यभाषत ॥	१४
उद्धून्वाना रजो घोर्ं ताटका राघवावुभौ । रजोमोहेन महता मुहूर्तं सा व्यमोहयन् ॥	१५
ततो मायां समास्थाय शिलावर्षेण राघवौ । अवाकिरन् सुमहता ततश्चक्रोध राघवः ॥	१६
शिलावर्षं महत्तस्याः शरवर्षेण राघवः । प्रैतिवार्योपधावन्त्याः करौ चिच्छेद पत्रिभिः ॥	१७
ततश्छिन्नभुजां श्रान्तामभ्याशे परिगर्जतीम् । सौमित्रिरकरोत् क्रोधाद्घृतकर्णाग्रनासिकाम् ॥	१८
कामरूपधरा सद्यः कृत्वा रूपाण्यनेकशः । अन्तर्धानं गता यक्षी मोहयन्ती स्वसायया ॥	१९
अश्मवर्षं विमुञ्चन्ती भैरवं विचचार ह । ततस्तावश्मवर्षेण कीर्यमाणौ समन्ततः ॥	२०
दृष्ट्वा गाधिसुतः श्रीमानिदं वचनमब्रवीन् । अलं ते घृणया राम पापैषा दुष्टचारिणी ॥	२१
यज्ञविघ्नकरी यक्षी पुरा यधंत मायया । वध्यतां तावदेवैषा पुरा संख्या प्रवर्तते ॥	२२
रक्षांसि संख्याकालेषु दुर्धर्षाणि भवन्ति हि । इत्युक्तस्तु तदा यक्षीमश्मवृष्ट्याभिवर्षतीम् ॥	२३
दर्शयन् शब्दवेधित्वं तां क्रोधे स सायकैः । सा रूद्धा शरजालेन मायाबलसमन्विता ॥	२४

१. प्रतिहत्य च. छ.

चिरान्ततः ॥ तदा तां शस्त्रवर्षेण ववष क्रोधमूर्च्छिता ।

२. अस्यानन्तरम् - ज्यास्वन चक्रतुर्वारो बज्रा-
शानिसमं तदा । मोहिता तेन शब्देन लब्धसज्ञा

ततस्ता शस्त्रवर्षेण कीर्यमाणा समन्ततः ॥—इति ख.

अभिदुद्राव काकुत्स्थं लक्ष्मणं च विनेदुषी । तामापतन्तीं वेगेन विक्रान्तामशनीमिव ॥	२५
शरेणोरसि विव्याध सा पपात ममार च । तां हतां भीमसंकाशां दृष्ट्वा सुरपतिस्तदा ॥	२६
साधु साध्विति काकुत्स्थं सुराश्च ममपूजयन् । उवाच परमप्रीतः सहस्राक्षः पुरंदरः ॥	२७
सुराश्च सर्वे संहृष्टा विश्वामित्रमथाब्रुवन् । मुने कौशिक भद्रं ते सेन्द्राः सर्वे मरुद्गणाः ॥	२८
तोषिताः कर्मणानेन स्नेहं दर्शय राघवे । प्रजापतेर्भृशश्चस्य पुत्राग मत्यपराक्रमान् ॥	२९
तपोबलभृतो ब्रह्मन् राघवाय निवेदय । पात्रभूतश्च ते ब्रह्मंस्तवानुगमने धृतः ॥	३०
कर्तव्यं च महत् कर्म सुराणां राजसूनुना । एवमुक्त्वा सुराः सर्वे जग्मुर्हृष्टा यथागतम् ॥	३१
विश्वामित्रं पूजयन्तस्ततः संध्या प्रवर्तते । ततो मुनिर्गः प्रीतस्ताटकावधतोषितः ॥	३२
मूर्ध्नि राममुपाध्याय इदं वचनमब्रवीत् । इहाद्य रजनीं राम वसेम शुभदर्शिन ॥	३३
श्वः प्रभाते गर्मिण्यामस्तदाश्रमपदं मम । विश्वामित्रवचः श्रुत्वा हृष्टो दशरथात्मजः ॥	३४
उवास रजनीं तत्र ताटकाया वने सुखम् । मुक्तशार्पं वने तच्च तस्मिन्नेव तदाहर्नि ॥	३५
रमणीयं विबभ्राज यथः चैत्ररथं वनम् ॥	

निहत्य तां यक्षसुतां स रामः प्रशस्यमानः सुरसिद्धसंघैः ।

उवास तस्मिन् मुनिना सहैव प्रभातवेलां प्रतिबोध्यमानः ॥

३६

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया मंहितायां
बालकाण्डे ताटकावधो नाम पञ्चविंशः सर्गः

सप्तविंशः सर्गः

अक्षप्रामप्रदानम्

अथ तां रजनीमुष्य विश्वामित्रो महायशः ^१ । प्रशैत्य राघवं वाक्यमुवाच मधुराक्षरम् ॥	१
परितुष्टोऽस्मि भद्रं ते राजपुत्र महायशः । प्रीत्या परमया युक्तो ददाम्यस्त्राणि सर्वशः ॥	२
देवासुरगणान् वापि सगन्धर्वीरगानपि । यैर्मित्रान् प्रसह्याजौ वशीकृत्य विजेष्यसि ॥	३
तानि दिव्यानि भद्रं ते ददाम्यस्त्राणि सर्वशः । दण्डचक्रं महद्दिव्यं तव दास्यामि राघव ॥	४
धर्मचक्रं ततो वीर कालचक्रं तथैव च । विष्णुचक्रं तथात्युग्रमैन्द्रमस्त्रं तथैव च ॥	५
वज्रमस्त्रं नरश्रेष्ठ शैवं शूलवरं तथा । अस्त्रं ब्रह्मशिरश्च व ऐषोकमपि राघव ॥	६
ददामि ते महाबाहो ब्राह्ममस्त्रमनुत्तमम् । गदे द्वे चैव काकुत्स्थ मोदकी शिखरी उभे ॥	७

१. अस्यानन्तरम् — चम्पकाशोकपुत्रागमलि- मल्लिकाहमकृटेश्च मण्डपेषुशांभितम् ॥ — इति ग.
कामिः सुशोभितम् । चूर्तश्च पनमेः पूगैर्नारिकेलेश्च २. महातपाः क.
शोभितम् ॥ बापीकृपणडागैश्च त्रीधिवर्गाभरलंकृतम् । ३. प्रहस्य प्र.

प्रदीपे नरशार्दूल प्रयच्छामि नृपात्मज । धर्मपाशमहं राम कालपाशं तथैव च ॥	८
पाशं वारुणमखं च ददाम्यहमनुत्तमम् । अशनी द्वे प्रयच्छामि शुष्कार्द्रे रघुनन्दन ॥	९
ददामि चाखं पैनाकमखं नारायणं तथा । आग्नेयमखं दयितं शिखरं नाम नामतः ॥	१०
वायव्यं प्रथनं ^१ नाम ददामि च तवानघ । अखं हयशिरो नाम क्रौञ्चमखं तथैव च ॥	११
शक्तिद्वयं च काकुत्स्थ ददामि तव राघव । कङ्कालं मुसलं घोरं कापालमथ कङ्कणम् ॥	१२
वधार्थं रक्षसां ^२ यानि ददाम्येतानि सर्वशः । वैद्याधरं महाखं च नन्दनं नाम नामतः ॥	१३
अस्तिरत्नं महाबाहो ददामि नृवरात्मज । गान्धर्वमखं दयितं मानवं नाम नामतः ॥	१४
प्रस्वापनप्रशमने दक्षि मौरं च राघव । वर्षणं जोषणं चैव संतापनविलापने ॥	१५
मादनं ^३ चैव दुर्धर्ष कन्दर्पदयितं तथा । पैशाचमखं दयितं मोहनं नाम नामतः ॥	१६
प्रतीच्छ नरशार्दूल राजपुत्र महायशः । तामसं नरशार्दूल मौमनं च महाबलम् ॥	१७
संवर्तं चैव दुर्धर्ष मौसलं च नृपात्मजं । मत्यमखं महाबाहो तथा मायाधरं परम् ॥	१८
सौरं तेजःप्रभं नाम परतेजोऽपकर्षणम् । मौम्याखं शिशिरं नाम त्वाष्ट्रमखं च दारुणम् ॥	१९
दारुणं च भगस्यापि जीतेषुमथ मानवम् । एतान् राम महाबाहो कामरूपान् महाबलान् ॥	२०
गृहाण परमोदागान् क्षिप्रमेव नृपात्मज । स्थितस्तु प्राङ्मुखो भूत्वा शुचिर्मुनिवग्स्तदा ॥	२१
ददौ रामाय सुप्रीतो मन्त्रप्राममनुत्तमम् । सर्वसंग्रहणं येषां देवतैरपि दुर्लभम् ।	२२
तान्यन्त्राणि तदा विप्रो राघवाय न्यवेदयन् । जपतस्तु मुनेस्तस्य विश्रामित्रस्य धीमत ॥	२३
उपतस्थुर्महार्हाणि सर्वाण्यन्त्राणि राघवम् । उचुश्च मुदिताः सर्वे रामं प्राञ्जल्यस्तदा ॥	२४
इमे स्म परमोदागः किकरास्तव राघव । यद्यदिच्छामि भद्रं ते तन् सर्वं कर्वाम वै ॥	२५
ततो रामः प्रसन्नात्मा तैरित्युक्तो महाबलैः ^४ । प्रतिगृह्य च काकुत्स्थः समालभ्य च पाणिना ॥	२६
मानसा मे भविष्यध्वमिति तानभ्यचोदयन् । ततः प्रीतमना रामो विश्रामित्रं महामुनिम् ॥	२७
अभिवाद्य महातेजा गमनायोपचक्रमे ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सहिताया

बालकाण्डे अस्त्रग्रामप्रदानं नाम सप्तविंशः सर्गः

अष्टाविंशः सर्गः

अस्त्रसंहारप्रहणम्

प्रतिगृह्य ततोऽन्त्राणि प्रहृष्टवदनः शुचिः । गच्छन्नेवाथ काकुत्स्थो विश्रामित्रमथाब्रवीत् ॥ १

१. प्रथमम् ख. छ. । मथनम् ग.

२. धारयन्त्यसुराः च छ.

३. मोहनम् ख.

४. नाम नामतः च.

५. यद्यदिच्छसीत्वारभ्य महाबलैरित्यन्तो भागः

ग. छ. नास्ति ।

गृहीताब्जोऽस्मि भगवन् दुराधर्षः सुरासुरैः । अस्त्राणां त्वर्हामिच्छामि संहारान् मुनिपुंगव ॥	२
एवं ब्रुवति काकुत्स्थे विश्वामित्रो महामतिः । संहारान् व्याजहाराथ धृतिमान् सुव्रतः शुचिः ॥	३
सत्यवन्तं सत्यकीर्तिं शृष्टं रभसमेव च । प्रतिहारतर्गं नाम पगङ्गमुखमवाङ्मुखम् ॥	४
लक्ष्यालक्ष्याविभौ ^१ चैव दृढनाभमुनाभकौ । दशाक्षशतवक्त्रौ च दशशीर्षगतोदरौ ॥	५
पद्मनाभमहानाभौ दुन्दुनाभस्वनाभकौ । ज्योतिषं कृशानं ^२ चैव नैरास्यविमलाबुभौ ॥	६
योगन्धरविनिद्रौ ^३ च दैत्यप्रमथनौ ^४ तथा । शुचिबाहुर्महाबाहुर्निष्कुलिर्वैरुचिस्तथा ॥	७
सार्चिर्माली धृतिर्माली वृत्तिमान् रुचिरस्तथा ^५ । पित्र्यं ^६ सौमनसं चैव ^७ विधृतमकराबुभौ ॥	८
करवीरकं चैव धनधान्यौ च गघव । कामरूपं कामरुचिं मोहनं मार्गणं ^८ तथा ॥	९
जृम्भकं सर्वनाभं च मंधानवरणौ तथा । भृशान्धानयान् राम भास्वगान् कामरूपिणः ॥	१०
प्रतीच्छ मम भद्रं तं पात्रभृतोऽस्मि गघव । बाढमित्येव काकुत्स्थः ^९ प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥	११
दिन्यभास्वरदेहाश्च मूर्तिमन्तः सुव्रतप्रदाः । केचिदङ्गारसदृशाः केचिद्भूमोपमान्तथा ॥	१२
चन्द्रार्कसदृशाः केचित् प्रह्लाज्जलिपुटास्तथा । रामं प्राञ्जलयो भूत्वान्ब्रुवन् मधुरभाषिणः ॥	१३
इमे स्म नरशार्दूल शार्भि किं करवाम ते । मानसाः कार्यकालेषु साहाय्यं मे करिष्यथ ॥	१४
गम्यतामिति तानाह यथेष्टे रघुनन्दनः । अथ ते राममामन्त्र्य कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् ॥	१५
ग्वमस्त्विति काकुत्स्थमुक्त्वा जग्मुर्यथागतम् ^{१०} । स च तान् गघवो ज्ञात्वा विश्वामित्रं महामुनिम् ॥	
गच्छन्नवाथ मधुं श्रद्धां वचनमब्रवीत् । किं न्वेतन्मेघसंकाशं पर्वतस्याविदूरतः ॥	१७
वृक्षपण्डमिवाभाति परं ^{११} कौतूहलं ह मे । दर्शनीयं मृगाकीर्णं मनोहरमतीव च ॥	१८
नानाधरुकरैः शकुनैर्वल्गुनादैर्गलंकृतम् । निःश्रुताः स्म मुनिश्रेष्ठ कान्तारोद्गोमहर्षणान् ॥	१९
अनया त्ववगच्छामि देशस्य सुखवत्तया । सर्वं मे शंभु भगवन् कस्याश्रमपदं त्विदम् ॥	२०
संप्राप्ता यत्र ते पापा ब्रह्मघ्ना दुष्टचारिणः । तव यज्ञस्य विनाय दुरात्मानो महामुने ^{१२} ॥	२१

१. तान् प्रतिजग्राहति शेषः ।	८. मोहम वरणम् च. छ.
२. लक्षाक्षविषभां च. छ.	९. इदं पद्यम् च. छ. नारित ।
३. शकुनम् पुना.	१०. अस्यानन्तरम्— ततस्तु रामः काकुत्स्थः
४. योगन्धरहरिद्रौ च. छ.	शासनाद्ब्रह्मवादिन । लक्ष्मणाय च तान् सर्वान् वराम्बान्
५. प्रशमनौ च. । प्रशमनम् छ.	रघुनन्दन ॥ सहारान् स च महृष्टः श्रीमास्तस्म
६. अस्याधर्ष्य स्थाने—सार्चिर्माली धृतिज्वाला	न्यवेदयत् ।— इति प्रक्षिप्तं क्वचित् दृश्यते ।
वृत्तिमात्राबुकास्तथा— इति स.	१. मित्ता भाति च छ.
७. पितृ च. झ.	१२. अस्यानन्तरम् भगवन् घोररुः शंभु मास-
८. विधुञ्ज ख.	शोणितमाजना. इति ख.

भगवंस्तस्य को देशः सा यत्र तव याज्ञिकी । रक्षितव्या क्रिया ब्रह्मन् मया वध्याश्च राक्षसाः ॥ २२
एतत् सर्वं मुनिश्रेष्ठ श्रोतुमिच्छामि सुव्रत^१ ॥

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संज्ञिताया
बालकाण्डे अन्नसंहारग्रहणं नाम अष्टाविंशः सर्गः

एकोनत्रिंशः सर्गः

सिद्धाश्रमः

अथ तस्याप्रमेयस्य तद्वनं परिपृच्छतः । विश्वामित्रो महातेजा व्याख्यातुमुपचक्रमे ॥	१
इह राम महाबाहो विष्णुर्देववरः प्रभुः । वर्षाणि सुवहूनीह तथा युगशतानि च ॥	२
तपश्चरणयोगार्थमुवास सुमहातपाः । एष पूर्वाश्रमो राम वामनस्य महात्मनः ॥	३
सिद्धाश्रम इति ख्यातः सिद्धो ह्यत्र महातपाः । एतस्मिन्नेव काले तु राजा वैरोचनिर्वलिः ॥	४
निर्जित्य देवतगणान् रेन्द्रांश्च समरुद्रगणान् । वारयामास तद्राज्यं त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ॥	५
यज्ञं चकार सुमहानसुरेन्द्रो महाबलः ^२ । बलेस्तु यजमानस्य देवाः साग्निपुरोगमाः ॥	६
समागम्य स्वयं चैव विष्णुमृचुरिहाश्रमे । बलिर्वैरोचनिर्विष्णो यजते यज्ञमुत्तमम् ॥	७
असमाप्ते क्रतौ तस्मिन् स्वकार्यमभिपद्यताम् । ये चैनमाभिवर्तन्ते याचिताग इतस्ततः ॥	८
यच्च यत्र यथावच्च सर्वं तेभ्यः प्रयच्छति । स त्वं सुरहितार्थाय मायायोगमुपागतः ॥	९
वामनत्वं गतो विष्णो कुरु कल्याणमुत्तमम् । एतस्मिन्नन्तरे राम काश्यपोऽग्निममप्रभः ॥	१०
अदित्या सहितो राम दीप्यमान इवौजसा । देवीसहायो भगवान् दिव्यं वर्षसहस्रकम् ॥	११
व्रतं समाप्य वरदं तुष्टाव मधुसूदनम् । तपोमयं तपोराशिं तपोमूर्तिं तपोधनम् ॥ ^३	१२
तपसा त्वां सुतप्तेन पश्यामि पुरुषोत्तमम् । शरीरे तव पश्यामि जगत् सर्वमिदं प्रभो ॥	१३
त्वमनादिरनिर्देश्यस्त्वामहं शरणं गतः । तमुवाच हरिः प्रीतः काश्यपं धूतकल्मषम् ॥	१४
वरं वरय भद्रं ते वराहोऽसि मतो मम । तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य मारीचः काश्यपोऽब्रवीत् ॥	१५
अदित्या देवतानां च मम चैवानुयाचतः ^४ । वरं वरद सुप्रीतो दातुमर्हसि सुव्रत ॥	१६
पुत्रत्वं गच्छ भगवन्नदित्यां मम चानघ । भ्राता भव यवीयांस्त्वं शक्रत्यासुरसूदन ॥	१७
शोकार्तानां तु देवानां साहाय्यं कर्तुमर्हसि । अयं सिद्धाश्रमो नाम प्रसादात्तं भविष्यति ॥	१८

१. म्यह प्रभो च. छ

२. इदमर्थम् ग. केवलमस्ति ।

३. उपाश्रितः अ.

४. तपात्मकम् च. छ. अ.

५. तमुवाचेत्यादिः अनुयाचत इत्यन्तो

भाग. ख. नास्ति ।

सिद्धे कर्मणि देवेश उत्तिष्ठ भगवान्नितः । अथ विष्णुर्महातेजा अदित्यां समजायत ॥	१९
वामनं रूपमास्थाय वैगोचनिमुपागमन् । त्रीन् क्रमानथ भिक्षित्वा प्रतिगृह्य च मेदिनीम् ^१ ॥	२०
आक्रम्य लोकाल्लोकात्मा गर्वलोकहिते रतः । महेन्द्राय पुनः प्रादान्नियम्य बलिभोजना ॥	२१
त्रैलोक्यं स महान्तंजाञ्चक्रे शक्रयज्ञं पुनः । तेनैव पूर्वमाक्रान्त आश्रमः श्रमनाशनः ॥	२२
मयापि भक्त्या तस्यैव वामनस्योपभुज्यते । एतमाश्रममायान्ति गश्रसा विघ्नकारिणः ॥	२३
अत्र ते पुरुषव्याघ्र हन्तव्या दृष्ट्वाचरिणः । अथ गच्छामहे राम सिद्धाश्रमसनुतमम् ॥	२४
तदाश्रमपटं तात तत्राप्येतद्यथा मम । इत्युक्त्वा परमप्रीतो गृह्य रामं मलक्ष्मणम् ॥	२५
प्रविशन्नाश्रमपटं व्यगोचन महासुनि ^२ । शशाङ्क गतनीहारः पनर्वभ्रममन्वितः ॥	२६
तं दृष्ट्वा मुनयः सर्वे सिद्ध श्रमनिवन्दिनः । उत्पयोत्पत्य महत्मा विश्रामित्रमपूजयन् ॥	२७
यथाहं चक्रिरे पृजां विश्रामित्राय धीमते । तथैव राजपुत्राभ्यामकुर्वन्नतिथिक्रियाम् ॥	२८
मुहूर्तमिव विश्रान्तौ राजपुत्रावरिन्दमौ । प्राञ्चली मुनिजा,र्द्धमृचतृ रघुनन्दनौ ॥	२९
अथैव दीक्षां पांचज भद्र त मुनिपुंगव । सिद्धाश्रमोऽयं सिद्धः स्यात् सन्त्यमस्तु वचस्तव ॥	३०
एवमुक्त्वा महान्तंजा विश्रामित्रो महासुनिः । प्रविवेश ततो दीक्षां नियतो नियतेन्द्रियः ॥	३१
कुमारावर्षि तां शश्रिगणिना मृगमाहितौ । प्रभातकाले चोत्थाय पूर्वा मध्यामुपास्य च ॥	३२
सृष्टेऽङ्गौ शुची तायं रामाय नियमेन च । हुताग्निहोत्रमसीनं विश्रामित्रमवन्दताम् ॥	३३

उपायं श्रीमत्पाराशरे चारुमीकीये आदिहाव्य चतुर्विंशतमस्कन्धिकाया सन्तियाया
बलकाण्डे सिद्धाश्रमा नाम एकांशत्रयः सर्गः

त्रिंशः सर्गः

यज्ञरक्षणम्

अथ तौ देशकालज्ञौ राजपुत्रावरिन्दमौ । देशे काले च वाक्यज्ञावब्रूतां कौशिकं वचः ॥	१
भगवन्श्रोतुमिच्छावो यस्मिन् काले निजाचरौ । संशिक्षणीयौ ^३ तौ ब्रह्मजातिवतंत तत्क्षणम् ॥	२
एवं ब्रुवाणौ काकुत्स्थौ त्वरमाणौ युयुत्सया । सर्वे ते मुनयः प्रीताः प्रशंसंस्तुर्पात्मजौ ॥	३
अद्य प्रभृति पद्भ्यां रक्षतं राघवौ युवाम् । दीक्षां गतो ह्येष मुनिर्मानित्वं च गमिष्यति ॥	४
तौ च तद्वचनं श्रुत्वा राजपुत्रौ यशस्विनौ । अनिद्रौ पडहोरात्रं तपोवनमरक्षताम् ॥	५
उपासांचक्रतुर्वीरौ यत्तो परमधन्विनौ । ररक्षतुर्मुनिवरं विश्रामित्रमरिन्दमौ ॥	६
अथ काले गते तस्मिन् पद्येऽहनि समागते । सौमित्रिमब्रवीद्रामो यत्तो भव समाहितः ॥	७
रामस्यैवं ब्रुवाणस्य त्वरितस्य युयुत्सया । 'प्रजज्वाल ततो वेदिः सोपाध्यायपुरोहिता' ॥	८

१. रामस्य युयुत्साकालोऽकस्माद्देवेदिप्रज्वलन
रक्षसागमनसूचक उपासः । मभनन्तरपण वक्ष्यमाण तु
यथाकालप्राप्तमेवेति ध्येयम् ।

२. उपाध्याया ब्रह्मा, पुरोहित उपद्रष्टा ।

१. मानदः च. छ. । मानतः अ.
२. इदमर्थम् क. ख. प. नास्ति ।
३. इदमर्थम् अ. नास्ति ।
४. मरक्षणीयौ प्र.

सदर्भचमसस्रुक्का ससमित्कुसुमोच्चया । विश्वामित्रेण महिता वेदिर्जज्वाल सत्विजा' ॥	९
मन्त्रवच्च यथान्यायं यज्ञोऽसौ मंप्रवर्तते । आकाशे च महाब्जशब्दः प्रादुगसीद्भयानकः ॥	१०
आवार्यं गगनं मेघो यथा प्रावृषि निर्गतः । तथा मायां विकुर्वाणौ राक्षसावभ्यधानताम् ॥	११
मारीचश्च मुवाहुश्च तयोरनुचगस्तथा' । आगम्य भोममंकाशा रुधिरौघानयास्रजन ॥	१२
तां तेन रुधिरौघेण वेदिं वीक्ष्य समुक्षिताम् । महत्साभिद्रतो गमस्तावपश्यन्ततो द्विवि ॥	१३
तावापतन्तौ महत्मा दृष्ट्वा गजीवल्लोचनः । लक्ष्मणं त्वथ संप्रेक्ष्य रामो वचनमब्रवीत् ॥	१४
पश्य लक्ष्मण दुर्वृत्तान् राक्षसान् पिशिताशनान्' । मानवास्त्रममाधूताननिन्नेन यथा घनान् ॥	१५
करिष्यामि न संदेहो नोत्सहं हन्तुमीदृशान् । इत्युक्त्वा वचनं रामश्चापे संवाय वेगवान्' ॥	१६
मानवं परमोदारगमन्न परमभास्वरम् । चिक्षेप परमक्रुद्धो मारीचोऽगमि राघव ॥	१७
स तेन परमास्त्रेण मानवेन समाहितः । संपूर्णं योजनशतं क्षिप्रं सागरसंप्रवे ॥	१८
विचेतनं विवूर्णन्तं शीतेपुबलपीडितम् । निरस्तं दृश्य मारीचं रामो लदमणमब्रवीत् ॥	१९
पश्य लक्ष्मण जीतेषु मानवं धर्ममंहितम् । मोहयित्वा नयत्येनं न च प्राणैर्व्ययुज्यते' ॥	२०
इमानपि वधिष्यामि निर्घृणान् दुष्टचारिणः । राक्षसान् पापकर्मस्थान यज्ञत्रान् पिशिताशनान् ॥	२१
इत्युक्त्वा लक्ष्मणं चाशु लाघव दर्शयन्निव' । संगृह्य मुमहञ्जापमाश्रेयं गघुनन्दन' ॥	२२
सुबाहूरसि चिक्षेप स विद्धः प्रापतद्भुवि । शेषान् वायव्यमादाय निजघान महायज्ञा' ॥	२३
राघवः परमोदारो मुनीनां मुदमावहन । स हत्वा राक्षसान् सर्वान् यज्ञत्रान् गघुनन्दनः ॥	२४
ऋषिभिः प्रजितस्तत्र यथेन्द्रो विजयी' पुरा' । अथ यज्ञे समाप्ते तु विश्वामित्रो महामुनि ॥	२५
निरीतिका दिशो दृष्ट्वा काकुत्स्थमिदमब्रवीत् । कुनार्थोऽरिभ्यो महाबाहो कृत गुरुवचस्त्वया ॥	२६
मिद्धाश्रममिदं सत्यं कृतं राम महायज्ञः । स हि रामं प्रशस्येवं ताभ्यां मंध्यामुपागमत्' ॥	२७

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वात्समीक्या आदिकाव्ये च प्रसिद्धातिमहात्म्यामा मा भगवा

बालकाण्डे यज्ञरक्षणं नाम त्रिंशत् सर्गः

१. सत्विजेति विश्वामित्रविशेषणम् । आत्वाग्निम् परिभृतेनेत्यर्थः । वेदिविशेषणमेतद्येनयन्ति व्याख्यातारः ।	श्वापमायस्य वीथवान् ॥—इति ख.
१. चराक्ष ये अ.	४. वियुज्यते क ग. छ.
२. अस्थानन्तरम्—यज्ञघ्नानशानिप्रस्थान् देवान् पिशिताशनान्—इति च.	५. इदमधम् क. घ. छ नास्ति ।
३. इदं पञ्चम् क ख. घ. नास्ति । अस्थानन्तरम्—एव वदन्त त दृष्ट्वा धनुःप्रवरपाणिनम् । बालोऽयमिति विश्वाय तमनादृश्य दुर्भर्ता ॥ विश्वामित्रस्य तां वेदिं सत्बरावभ्यधावताम् । तादृश्वि स्वर्न् राम-	६. अस्य स्थाने—प्रगृह्यास्व ततो रामो दिव्य-माश्रेयमुत्तमम्—इति ख. छ.
	७. विजये प्र.
	८. राघव इत्यादिः पुरेस्वन्तो सागः ग. नास्ति ।
	९. इदमधम् क. ज. नास्ति ।

एकत्रिंशः सर्गः
मिथिलाप्रस्थानम्

अथ तां रजनीं तत्र कृताथौ रामलक्ष्मणौ । ऊषतुर्मुदितौ बीरौ प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥	१
प्रभातयां तु शर्वर्या कृतपौर्वाह्निकक्रियौ । विश्वामित्रमृषींश्चान्यान् सहितावभिजग्मतुः ॥	२
अभिवाद्य मुनिश्रेष्ठं ज्वलन्तमिव पावकम् । ऊचतुर्मधुरोदारं वाक्यं मधुरभाषिणौ ॥	३
इमौ स्वो मुनिशार्दूल किंकरी समुपस्थितौ । आज्ञापय यथेष्टं वै शासनं करवाव किम् ॥	४
एवमुक्तास्ततस्ताभ्यां सर्व एव महर्षयः । विश्वामित्रं पुरस्कृत्य रामं वचनमब्रुवन् ॥	५
मैथिलस्य नरश्रेष्ठ जनकस्य भविष्यति । यज्ञः परमधर्मिष्ठस्तत्र ^१ यास्यामहे वयम् ॥	६
त्वं चैव नरशार्दूल सहास्माभिर्गमिष्यसि । अद्भुतं च धनूरन्नं तत्रैकं द्रष्टुमर्हसि ॥	७
तद्धि पूर्वं नरश्रेष्ठ दत्तं सदसि देवतैः । अप्रमेयबलं घोरं मखे परमभास्वरम् ॥	८
नास्य देवा न गन्धर्वा नासुरा न च राक्षसाः । कर्तुमारोपणं शक्ता न कथंचन मानुषाः ॥	९
धनुषस्तस्य बीर्यं तु जिज्ञामन्तो महीक्षितः । न शेकुरारोपयितुं राजपुत्रा महाबलाः ॥	१०
तद्धनुर्नरशार्दूल मैथिलस्य महात्मनः । तत्र द्रक्ष्यसि काकुत्स्थ यज्ञं चाद्भुतदर्शनम् ॥	११
तद्धि यज्ञफलं तेन मैथिलेनोत्तमं धनुः । याचितं नरशार्दूल मुनाभं सर्व देवतैः ॥	१२
आयागभृतं ^१ नृपतेस्तस्य वेङ्गमनि गघव । अर्चितं विविधैर्गन्धैर्धूपैश्चागरुगन्धिभिः ^२ ॥	१३
एवमुक्त्वा मुनिवर्गः प्रस्थानमकरोत्तदा । सर्पिसङ्घः मकाकुत्स्थ आमन्त्र्य वनदेवताः ॥	१४
स्वस्ति वोऽस्तु गमिष्यामि सिद्धः सिद्धाश्रमादहम् । उत्तरे जाह्नवीतीरे हिमवन्तं शिल्लोच्चयम् ॥	१५
प्रदाक्षणं ततः कृत्वा सिद्धाश्रममनुत्तमम् । उत्तरां दिशमुद्दिश्य प्रस्थातुमुपचक्रमे ॥	१६
तं प्रयान्तं मुनिवर्गमन्वयादनुसारिणाम् ^३ । शकटीशतमात्रं च प्रयाणे ब्रह्मवादिनाम् ॥	१७
मृगपक्षिगणाञ्चैव सिद्धाश्रमनिवासिनः । अनुजग्मुर्महात्मानं विश्वामित्रं महामुनिम् ॥	१८
निवर्तयामास ततः पक्षिमङ्गलान् मृगानपि ^४ । ते गत्वा दूरमध्वानं लम्बमाने दिवाकरे ॥	१९
वासं चक्रुर्मुनिगणाः शोणाकूले समाहिताः । तेऽस्तं गते दिनकरे स्नात्वा हुतहुताशनाः ॥	२०
विश्वामित्रं पुरस्कृत्य निषेदुरमितौजसः । रामोऽपि सहसौमित्रिर्मुनीस्तानभिपूज्य च ॥	२१
अप्रतो निषसादाथ विश्वामित्रस्य धीमतः । अथ रामो महातेजा विश्वामित्रं महामुनिम् ॥	२२
पप्रच्छ नरशार्दूलः कौनूहलसमन्वितः । भगवन् कोन्वयं देशः समृद्धवनशोभितः ॥	२३
श्रोतुमिच्छामि भद्रं ते वक्तुमर्हसि तत्त्वतः । चोदितो रामवाक्येन कथयामास सुव्रतः ॥	२४
तस्य देशस्य निखिलमृपिमध्ये महातपाः ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहिताया
बाळकाण्डे मिथिलाप्रस्थानं नाम एकत्रिंशः सर्गः

१. आयागेति । यजनीयदेवतारूप धनुस्तस्य
नृपतेर्वैश्वमनि तिष्ठतीति भावः ।
१. तस्य. प्र.
२. इदमर्थम् व. नास्ति ।

३. अनुसारिणम् गो.
४. इदमर्थम् व. नास्ति ।
५. मुनिशार्दूलं प्र.

द्वात्रिंशः सर्गः

कुशनाभकन्योपाख्यानम्

ब्रह्मयोनिर्महानासीत् कुशो नाम महातपाः । अह्निष्टप्रतधर्मज्ञः सज्जनप्रतिपूजकः ॥	१
स महात्मा कुलीनायां युक्तायां सुगुणोल्बणान् । वैदर्भ्यां जनथामास चतुरः सदृशान् सुतान् ॥	२
कुशाम्बं कुशनाभं च अर्धूर्तरजसं वसुम् । दीप्तियुक्तान् महोत्साहान् क्षत्रधर्मचिकीर्षया ॥	३
तानुवाच कुशः पुत्रान् धर्मिष्ठान् सत्यवादिनः । क्रियतां पालनं पुत्रा धर्मं प्राप्स्यथ पुष्कलम् ॥	४
कुशस्य वचनं श्रुत्वा चत्वारो लोकसंमताः । निवेशं चक्रिरे सर्वे पुराणां नृवरास्तदा ॥	५
कुशाम्बस्तु महातेजाः कौशाम्बीमकरोत् पुरीम् । कुशनाभस्तु धर्मात्मा पुरं चक्रे महोदयम् ॥	६
अर्धूर्तरजसो राम धर्मारण्यं महीपतिः । चक्रे पुरवरं राजा वसुश्चक्रे गिरिव्रजम् ॥	७
एषा वसुमती राम वसोस्तस्य महात्मनः । एतं शैलवराः पञ्च प्रकाशन्ते समन्ततः ॥	८
सुमागधी नदी पुण्या मगधा विश्रुता यया । पञ्चानां शैलमुख्यानां मध्ये मालेव शोभते ॥	९
सैषा हि मागधी राम वसोस्तस्य महात्मनः । पूर्वाभिचरिता राम मुक्षेत्रा सस्यमालिनी ॥	१०
कुशनाभस्तु राजर्षिः कन्याशतमनुत्तमम् । जनयामास धर्मात्मा घृताच्यां रघुनन्दन ॥	११
तास्तु यौवनशालिन्यो रूपवत्यः स्वलंकृताः । उद्यानभूमिमागम्य प्रावृषीव शतहृदाः ॥	१२
गायन्त्यो नृत्यमानाश्च वादयन्त्यश्च सर्वशः । आमोदं परमं जग्मुर्वराभरणभूषिताः ॥	१३
अथ ताश्चारुसर्वाङ्गधो रूपेणाप्रतिमा भुवि । उद्यानमध्ये शोभन्ते तारा इव घनान्तरे ॥	१४
ताः सर्वगुणसंपन्ना रूपयौवनसंयुताः । दृष्ट्वा सर्वात्मिको वायुरिदं वचनमब्रवीत् ॥	१५
अहं वः कामये सर्वा भार्या मम भविष्यथ । मानुषस्त्यज्यतां भावो दीर्घमायुरवाप्स्यथ ॥	१६
चलं हि यौवनं नित्यं ^१ मानुषेषु विशेषतः । अक्षय्यं यौवनं प्राप्ता अमर्यश्च भविष्यथ ^२ ॥	१७
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वायोरह्निष्टकर्मणः । अपहस्य ततो वाक्यं कन्याशतमथाब्रवीत् ॥	१८
अन्तश्चरसि भूतानां सर्वेषां त्वं सुरोत्तम । प्रभावज्ञाश्च ते सर्वाः किमस्मानवमन्यसे ॥	१९
कुशनाभसुताः सर्वाः समर्थास्त्वां सुरोत्तम । स्थानाच्छ्यावयितुं देवं रक्षामस्तु तपो वयम् ॥	२०
मा भूत्स कालो दुर्मैधः पितरं सत्यवादिनम् । ^३ नावमन्य स्वधर्मेण स्वयंवरमुपास्महे ॥	२१
पिता हि प्रभुरस्माकं दैवतं परमं च नः । यस्य नो दास्यति पिता स नो भर्ता भविष्यति ॥	२२
तासां तद्वचनं श्रुत्वा वायुः परमकोपनः । प्रविश्य सर्वगात्राणि बभञ्ज भगवान् प्रभुः ^४ ॥	२३

१. असूर्त प्र.

५. प्रभावज्ञाश्चेत्यादिः सुरोत्तमेत्यन्तो मागः ख.

२. रम्या मगधान् विश्रुता ययौ च. झ. नास्ति ।

३. नित्यमित्यादिः यौवनमित्यन्तो मागः

६. अबमन्य प्र.

क. नास्ति ।

७. अस्यानन्तरम्—अरक्षामात्राकृतयो मद्यगात्रा

४. इदं पथम् ख. नास्ति ।

भवाद्विताः—इति पुना.

ताः कन्या वायुना भ्रमा विविशुर्नृपतेर्गृहम् । प्रापतन् भुवि संभ्रान्ताः सलज्जाः साश्रुलोचनाः ॥ २४
स च ता दयिता दीनाः कन्याः परमशोभनाः । दृष्ट्वा भ्रमास्तदा राजा संभ्रान्त इदमब्रवीत् ॥ २५
किमिदं कथ्यतां पुत्र्यः को धर्ममवमन्यते । कुब्जाः केन कृताः सर्वा वेष्टन्त्यो नाभिभाषथ ॥ २६
श्रोतुमिच्छामि तत्पुत्र्यो यस्येदं कर्म गृहितम्^१ । एवं राजा विनिश्चस्य समाधिं संदधे ततः ॥ २७

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे कुशनाभकन्योपाख्यानं नाम द्वात्रिंशः सर्गः

त्रयस्त्रिंशः सर्गः

ब्रह्मदत्तविवाहः

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा कुशनाभस्य धीमतः । शिरोभिश्चरणौ स्पृष्ट्वा कन्याशतमभाषत ॥ १
वायुः सर्वान्मको राजन प्रधर्षयितुमिच्छति । अशुभं मार्गमास्थाय न धर्मं प्रत्यवेक्षते ॥ २
पितृमृत्युः स्म भद्रं ते स्यच्छन्दे न वयं स्थिताः । पितरं नो वृणीष्व त्वं यदि नो दास्यते तव ॥ ३
तेन पापानुबन्धेन वचनं नप्रतीच्छता । एवं ब्रुवत्यः सर्वाः स्म वायुना निहता भृशम् ॥ ४
तासां तद्वचनं श्रुत्वा राजा परमधार्मिकः । प्रत्युवाच महातेजाः कन्याशतमनुत्तमम् ॥ ५
क्षान्तं क्षमावतां पुत्र्यः कर्तव्यं मुमहत् कृतम् । एकमत्यमुपागम्य कुले चावेक्षितं मम ॥ ६
अलंकारो हि नारीणां क्षमा तु पुरुषस्य वा । दुष्करं तद्वि वः क्षान्तं त्रिदशेषु विशेषतः ॥ ७
यादृशी वः क्षमा पुत्र्यः सर्वामामविशेषतैः । क्षमा दानं क्षमा मृत्यं क्षमा यज्ञश्च पुत्रिकाः ॥ ८
क्षमा यशः क्षमा धर्मः^२ क्षमया विष्टितं जगत । विसृज्य कन्याः काङ्क्षन्त्य राजा त्रिदशविक्रमः ॥ ९
मन्त्रज्ञो मन्त्रयामाम प्रदानं सह मन्त्रिभिः । देशे काले च कर्तव्यं सदृशे प्रतिपादनम् ॥ १०
एतस्मिन्नैव काले तु चूली नाम महामुनिः । ऊर्ध्वरेताः शुभाचारो ब्राह्मं तप उपागमन् ॥ ११
तप्यन्तं तमृषि तत्र गन्धर्वी पर्युपासते । सोमदा नाम भद्रं ते ऊर्मिलातनया तदा ॥ १२
सा च तं प्रणता भूत्वा शुश्रूषणपरायणा । उवास काले धर्मिष्ठा तस्यास्तुष्टोऽभवद्गुरुः ॥ १३
स च तां कालयोगेन प्रोवाच रघुनन्दन । परितुष्टोऽस्मि भद्रं ते किं करोमि तव प्रियम् ॥ १४
परितुष्टं मुनि ज्ञात्वा गन्धर्वी मधुरस्वरा । उवाच परमप्रीता वाक्यज्ञा वाक्यकोविदम् ॥ १५
लक्ष्म्या समुदितो ब्राह्मया ब्रह्मभूतो महातपाः । ब्राह्मेण तपसा युक्तं पुत्रमिच्छामि धार्मिकम् ॥ १६
अपत्तिश्चास्मि भद्रं ते भार्या चास्मि न कस्यचित् । ब्राह्मेणोपगतायाश्च दातुमर्हसि मे सुतम् ॥ १७
तस्याः प्रसन्नो ब्रह्मर्षिर्ददौ पुत्रमनुत्तमम् । ब्रह्मदत्त इति ख्यातं मानसं चूलिनः सुतम् ॥ १८

१. इदमर्थम् प्र. नास्ति ।

४. देशे काले प्रदानस्य च.

२. इदमर्थं क. नास्ति ।

देशकालौ प्रदानस्य ख. छ.

३. क्षमायां हि स्थितं अ.

स राजा सौमदेयस्तु पुरीमध्यवसत्तदा । काम्पिल्यां परया लक्ष्म्या देवराजो यथा दिवम् ॥	१९
स बुद्धिं कृतवान् राजा कुशनाभः सुधार्मिकः । ब्रह्मदत्ताय काकुत्स्थ दातुं कन्याशतं तदा ॥	२०
तमाहूय महातेजा ब्रह्मदत्तं महीपतिः । ददौ कन्याशतं राजा सुप्रीतेनान्तरात्मना ॥	२१
यथाक्रमं ततः पाणीञ्जप्राह रघुनन्दन । ब्रह्मदत्तो महीपालस्तासां देवपतिर्यथा ॥	२२
स्पृष्टमात्रे तदा पाणौ विकुब्जा विगतज्वराः । युक्ताः परमया लक्ष्म्या बभुवुः कन्याः शतं तदा ॥	२३
स दृष्ट्वा वायुना मुक्ताः कुशनाभो महीपतिः । बभूव परमप्रीतो हर्षं लेभे पुनः पुनः ॥	२४
कृतोद्वाहं तु राजानं ब्रह्मदत्तं महीपतिः । सदारं प्रेषयामास सोपाध्यायगणं तदा ^१ ॥	२५
सोमदापि सुसंहृष्टा पुत्रस्य सदृशीं क्रियाम् । यथान्यार्यं च गन्धर्वी स्तुषास्ताः प्रत्यनन्दत ॥	२६
स्पृष्ट्वा स्पृष्ट्वा च ताः कन्याः कुशनाभं प्रशस्य च ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे ब्रह्मदत्तविवाहो नाम त्रयस्त्रिंशः सर्गः

चतुर्विंशः सर्गः

विश्वामित्रवंशवर्णनम्

कृतोद्वाहे गते तरिमन् ब्रह्मदत्ते च राघव । अपुत्रः पुत्रलाभाय पौत्रीमिष्टिमकल्पयन् ॥	१
इष्ट्यां तु वर्तमानायां कुशनाभं महीपतिम् । उवाच परमोदारः कुशो ब्रह्मसुतस्तदा ॥	२
पुत्र ते सदृशः पुत्रो भविष्यति सुधार्मिकः । गाधिं प्राप्स्यसि तेन त्वं कीर्तिं लोके च शाश्वतीम् ॥	३
एवमुक्त्वा कुशो राम कुशनाभं महीपतिम् । जगामाकाशमाविश्य ब्रह्मलोकं सनातनम् ॥	४
कस्यचिन्त्वथ कालस्य कुशनाभस्य धीमतः । जज्ञे परमधर्मिष्ठे गाधिरित्येव नामतः ^१ ॥	५
स पिता मम काकुत्स्थ गाधिः परमधार्मिकः । कुशवंशप्रसूतोऽस्मि कौशिको रघुनन्दन ॥	६
पूर्वजा भगिनी चापि मम राघव सुव्रता । नाम्ना सत्यवती नाम ऋचीके प्रतिपादिता ॥	७
सशरीरा गता स्वर्गं भर्तारमनुवर्तिनी । कौशिकी परमोदारा सा प्रवृत्ता महानदी ॥	८
दिव्या पुण्योदका रम्या हिमवन्तमुपाश्रिता । लोकस्य हितकार्यार्थं प्रवृत्ता भगिनी मम ॥	९
ततोऽहं हिमवत्पार्श्वं वसामि निरतः सुखम् । भगिन्यां स्नेहसंयुक्तः कौशिक्यां रघुनन्दन ॥	१०
सा तु सत्यवती पुण्या मत्स्ये धर्मं प्रतिष्ठिता । पतिव्रता महाभागा कौशिकी सरितां वरा ॥	११
अहं हि नियमाद्राम ह्निवा तां समुपागतः । सिद्धाश्रममनुप्राप्य सिद्धोऽस्मि तत्र तेजसा ॥	१२
एषा राम ममोत्पत्तिः स्वस्य वंशस्य कीर्तिता । देशस्य च महाबाहो यन्मां त्वं परिपृच्छसि ॥	१३
गतोऽर्धरात्रः काकुत्स्थ कथाः कथयतो मम । निद्रामभ्येहि भद्रं ते मा भूद्विघ्नोऽध्वनीह नः ॥	१४

निष्पन्दास्तरवः सर्वे निलीना मृगपक्षिणः । नैशेन तमसा व्याप्ता दिशश्च रघुनन्दन ॥	१५
शनैर्वियुज्यते सन्ध्या नभो नेत्रैरिवावृतम् । नक्षत्रतारागहनं ज्योतिर्भिरवभासते ॥	१६
उत्तिष्ठति च शीतांशुः शशी लोकतमोनुदः । ह्लादयन् प्राणिनां लोके मनांसि प्रभया स्वयाँ ॥	१७
नैशानि सर्वभूतानि प्रचरन्ति ततस्ततः । यक्षराक्षससङ्घाश्च रौद्राश्च पिशिताशनाः ॥	१८
एवमुक्त्वा महातेजा विरराम महामुनिः । साधु साध्विति तं सर्वं मुनयो ह्यभ्यपूजयन् ॥	१९
कुशिकानामयं वंशो महान् धर्मपरः सदा । ब्रह्मोपमा महात्मानः कुशवंश्या नरोत्तमाः ॥	२०
विशेषेण भवानेव विश्वामित्रो महायशः । कौशिकी च सरिच्छ्रेष्ठा कुलोद्द्योतकरी तव ॥	२१
इति तैर्मुनिशार्दूलैः प्रशस्तः कुशिकात्मजः । निद्रामुपागमच्छ्रीमानस्तगत इवांशुमान् ॥	२२
रामोऽपि महसौमित्रिः किञ्चिदागतविस्मयः । प्रशस्य मुनिशार्दूलं निद्रां समुपसेवते ॥	२३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकान्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

बालकाण्डे विश्वामित्रवंशवर्णनं नाम चतुस्त्रिंशः सर्गः

पञ्चत्रिंशः सर्गः

उमागङ्गावृत्तान्तसङ्क्षेपः

उपास्य रात्रिशेषं तु ओणाकूले महर्षिभिः । निशायां सुप्रभातायां विश्वामित्रोऽभ्यभाषत ॥	१
सुप्रभाता निशा राम पूर्वा सन्ध्या प्रवर्तते । उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रं ते गमनायाभिरोचय ॥	२
तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य कृत्वा पौर्वाह्निकीं क्रियाम् । गमनं रोचयामास वाक्यं चेदमुवाच ह ॥	३
अयं शोणः शुभजलोऽगाधः पुलिनमण्डितः । कतरेण पथा ब्रह्मन् संतारिष्यामहे वयम् ॥	४
एवमुक्तस्तु रामेण विश्वामित्रोऽब्रवीद्दिदम् । एष पन्था मयोद्दिष्टो येन यान्ति महर्षयैः ॥	५
ते गत्वा दूरमध्वानं गतेऽर्धदिवसे तदा । जाह्नवी सरितां श्रेष्ठां दृष्टुर्मुनिसेविताम् ॥	६
तां दृष्ट्वा पुण्यसलिलं हंससारससेविताम् । बभूवुर्मुनयः सर्वे मुदिताः सहराघवाः ॥	७
तस्यास्तीरे तदा सर्वे चक्रुर्वासपरिग्रहम् । ततः स्नात्वा यथान्यायं संतर्प्य पितृदेवताः ॥	८
हुत्वा चैवाग्निहोत्राणि प्राश्य चानुत्तमं हविः । विश्विशुर्जाह्नवीतीरे शुचौ मुदितमानसाः ॥	९
विश्वामित्रं महात्मानं परिवार्य समन्ततः । संप्रहृष्टमना रामो विश्वामित्रमथाब्रवीत् ॥	१०
भगवन् श्रोतुमिच्छामि गङ्गां त्रिपथगां नदीम् । त्रैलोक्यं कथमाक्रम्य गता नदनदीपतिम् ॥	११

१. विभो च. छ.

च ॥—इति च. झ.

२. निद्रामुपागतः श्रीमान् श्रीमानस्तमिवां-
शुमान् अ.

४. बभूवुरित्वादिः समन्तत इत्यन्तो भागः
क. नास्ति ।

३. अस्थानन्तरम्—एवमुक्ता महर्षयो विश्वामित्रेण
धीमता । पश्यन्तस्ते प्रयाता वै बनानि विविधानि

५. अस्थानन्तरम्—विहितश्च यथान्याय रावर्षो
च यथादंतः—इति ग.

चोदितो रामवाक्येन विश्वामित्रो महामुनिः । वृद्धिं जन्म च गङ्गाया वक्तुमेवोपचक्रमे १ ॥	१२
शैलेन्द्रो हिमवान्नाम धातूनामाकरो महान् । तस्य कन्याद्वयं जातं रूपेणाप्रतिमं भुवि ॥	२३
या मेरुदुहिता राम तयोर्माता सुमध्यमा । मेना मनोरमा देवी २ पत्नी हिमवतः प्रिया ॥	१४
तस्यां गङ्गेयमभवज्ज्येष्ठा हिमवतः सुता । उमा नाम द्वितीयाभूत्कन्या तस्यैव राघवै ॥	१५
अथ ज्येष्ठां सुराः सर्वे ३ देवकार्यचिकीर्षया । शैलेन्द्रं वरयामासुर्गङ्गां त्रिपथगां नदीम् ॥	१६
ददौ धर्मेण हिमवांस्तनयां लोकपावनीम् । स्वच्छन्दपथगां गङ्गां त्रैलोक्यहितकाम्यया ॥	१७
प्रतिगृह्य ततो देवास्त्रैलोक्यैर्हितकारिणः । गङ्गामादाय तेऽगच्छन् कृतार्थेनान्तरात्मना ॥	१८
या चान्या शैलदुहिता कन्यासीद्रघुनन्दन । उग्रं सा व्रतमास्थाय तपस्तेपे तपोधना ॥	१९
उभ्रेण तपसा युक्तां ददौ शैलवरः सुताम् । रुद्रायाप्रतिरूपाय उमां लोकनमस्कृताम् ॥	२०
एते ते शैलराजस्य सुते लोकनमस्कृते । गङ्गा च सरितां श्रेष्ठा उमा देवी च राघव ॥	२१
एतत्ते सर्वमान्यातं यथा त्रिपथगा नदी । खं गता प्रथमं तात गतिं ४ गतिमतां वर ॥	२२
सैषा सुरनदी रम्या शैलेन्द्रस्य सुता तदा । सुरलोकं समारूढा विपापा जलवाहिनी ॥	२३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहिताया

बालकाण्डे उमागङ्गावृत्तान्तसङ्क्षेपो नाम पञ्चविंशः सर्गः

षट्त्रिंशः सर्गः

उमामाहात्म्यम्

उक्तवाक्ये मुनौ तस्मिन्नुभौ राघवलक्ष्मणौ । प्रतिनन्य कथां वीरावूचतुर्मुनिपुंगवम् ॥	१
धर्मयुक्तमिदं ब्रह्मन् कथितं परमं त्वया । दुहितुः शैलराजस्य ज्येष्ठया वक्तुमर्हसि ॥	२
विस्तरं विस्तरज्ञोऽसि दिव्यमानुपसंभवम् । त्रीन पथो हेतुना केन प्रावयेत्लोकपावनी ॥	३
कथं गङ्गा त्रिपथगा विश्रुता सरिदुत्तमा । त्रिषु लोकेषु धर्मज्ञ कर्मभिः कैः समन्विता ॥	४
तथा ब्रुवति काकुत्स्थे विश्वामित्रस्तपोधनः । निखिलेन कथां सर्वासृष्टिमध्ये न्यवेदयत् ॥	५
पुरा राम कृतोद्वाहः शितिकण्ठो महातपाः । दृष्ट्वा च स्पृहया देवीं मैथुनायोपचक्रमे ॥	६
तस्य संक्रीडमानस्य महादेवस्य धीमतः । शितिकण्ठस्य देवस्य दिव्यं वर्षशतं गतम् ॥	७
न चापि तनयो राम तस्यामासीत् परंतप । ततो देवाः समुद्विग्नाः पितामहपुरोगमाः ॥	८
यदिहोत्पद्यते भूतं कन्तन् प्रतिसहिष्यते । अभिगम्य सुराः खर्वे प्रणिपत्येदमब्रुवन् ॥	९
देव देव महादेव लोकस्यास्य हिने रत । सुगणां प्रणिपातेन प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥	१०

१. इदमर्थम् क. नास्ति ।

२. नास्ति मनोरमा नाम च. अ.

नास्ति मनोः मेना बं छ.

३. इदं पद्यम् क. नास्ति ।

४. देवतार्थ- च. छ.

५. त्रिलोक प्र. झ.

६. गङ्गा छ.

न लोका धारयिष्यन्ति तव तेजः सुरोत्तम । आद्येण तपसा युक्तो देव्या सह तपश्चर ॥	११
त्रैलोक्यहितकामार्थं तेजस्तेजसि धारय । रक्ष सर्वानिमाँल्लोकाञ्चालोकं कर्तुमर्हसि ॥	१२
देवतानां वचः श्रुत्वा सर्वलोकमहेश्वरः । बाढमित्यब्रवीत् सर्वान् पुनश्चेदमुवाच ह ॥	१३
धारयिष्याम्यहं तेजस्तेजस्येव सहोमया । त्रिदशाः पृथिवी चैव निर्वाणमधिगच्छतु ॥	१४
यदिदं क्षुभितं स्थानान्मम तेजो ह्यनुत्तमम् । धारयिष्यति कस्तन्मे ब्रुवन्तु सुरमत्तमाः ॥	१५
एवमुक्त्वास्ततो देवाः प्रत्युचुर्वृषभध्वजम् । यत्तेजः क्षुभितं ह्येतत्तद्वरा धारयिष्यति ॥	१६
एवमुक्तः मृगपतिः प्रमुमोच महीतले । तेजसा पृथिवी येन व्याप्ता सगिरिकानना ॥	१७
ततो देवाः सगन्धर्वाः पुनरुचुर्दृताशनम् । प्रविश त्वं महातेजो रौद्रं वायुममन्वितः ॥	१८
तदग्निना पुनर्व्याप्तं संजातः श्रेतपर्वतः । दिव्यं शरवणं चैव पावकादित्यसंनिभम् ॥	१९
यत्र जातो महातेजाः कार्तिकेयोऽग्निसंभवः ^१ । अथोमां च शिवं चैव देवाः सर्षिगणास्तदा ॥	२०
पूजयामासुरत्यर्थं सुप्रीतमनसस्ततः । अथ शैलसुता गम त्रिदशानिदमब्रवीत् ॥	२१
अप्रियस्य कृतम्याद्य फलं प्राप्स्यथ मे मुराः । इत्युक्त्वा मल्लिलं गृह्य पार्वती भास्करप्रभा ^२ ॥	२२
समन्युरगपत् सर्वान् क्रोधसंरक्तलोचना । यस्मान्निवारिता चाहं संगता पुत्रकाम्यया ॥	२३
अपत्यं स्वेपु दारेपु नोत्पादयितुमर्हथ । अद्यप्रभृति युष्माकमप्रजाः सन्तु पत्नयः ॥	२४
एवमुक्त्वा मुरान् सर्वाञ्छशाप पृथिवीमपि । अवने नैकरूपा त्वं बहुभार्या भविष्यसि ॥	२५
न च पुत्रकृतां प्रीति मत्क्रोधकलुपीकृता । प्राप्स्यामि त्वं सुदुर्मंथे मम पुत्रमनिच्छती ॥	२६
तान सर्वान् व्रीडितान दृष्ट्वा मुरान् सुरपतिस्तदा । गमनायोपचक्राम दिशं वरुणपालिताम ॥	२७
म गत्वा तप आतिष्ठत् पाश्र्वं तम्योत्तरे गिरैः । हिमवत्प्रभवे शृङ्गे सह देव्या महेश्वरः ॥	२८
एष ते विस्तरो गम शैलपुत्र्या निवेदितः । गङ्गायाः प्रभवं चैव शृणु मे सहस्रक्षमणः ॥	२९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

बालकाण्डे उमामाहात्म्यं नाम षट्त्रिंशः सर्गः

सप्तत्रिंशः सर्गः

कुमारोत्पत्तिः

तप्यमाने तपो देवे देवाः सर्षिगणाः पुरा । सेनापतिमभीप्सन्तः पितामहमुपागमन् ॥	१
ततोऽब्रुवन् सुराः सर्वे ^१ भगवन्तं पितामहम् । प्रणिपत्य सुराः सर्वे सेन्द्राः साम्निपुरोगमाः ॥	२
यो ^२ नः सेनापतिर्देव दत्तो भगवता पुरा । सै न जातोऽद्य भगवन्नस्मद्वैरिनिर्बहणः ॥	३
तत्पिता भगवान् शर्वो हिमवच्छिखरेऽद्य वै । तर्पः परममास्थाय तप्यते स्म सहोमया ॥	४

१. अग्निसन्निभः अ.

२. इदं पद्यम् क. नास्ति ।

३. भगवन्तमित्यादिः सर्वे इत्यन्तो भागः क, नास्ति ।

४. येन प्र.

५. स न जात इत्याद्यर्थद्वयं प्र. नास्ति ।

६. सतपःपरमा प्र.

यदत्रानन्तरं कार्यं लोकानां हितकाम्यया । संविधत्स्व विधानज्ञ त्वं हि नः परमा गतिः ॥	५
देवतानां वचः श्रुत्वा सर्वलोकपितामहः । सान्त्वयन् मधुरैर्वाक्यैस्त्रिदशानिदमब्रवीत् ॥	६
शैलपुत्र्या यदुक्तं तन्न प्रजाः स्वासु पत्निषु ^१ । तस्या वचनमस्त्रिष्टं सत्यमेव न संशयः ॥	७
इयमाकाशगा गङ्गा यस्यां पुत्रं हुताशनः । जनयिष्यति देवानां सेनापतिमरिदमम् ॥	८
ज्येष्ठा शैलेन्द्रदुहिता मानयिष्यति तं सुतम् । उमायास्तद्गुह्यमंतं भविष्यति न संशयः ॥	९
तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य कृतार्था रघुनन्दन । प्रणिपत्य सुराः सर्वे पितामहमपूजयन् ॥	१०
ते गत्वा पर्वतं राम कैलासं धातुमण्डितम् । अग्निं नियोजयामासुः पुत्रार्थं सर्वदेवताः ॥	११
देवकार्यमिदं देव संविधत्स्व हुताशन । शैलपुत्र्यां महातेजो गङ्गायां तेज उत्मृज ॥	१२
देवतानां प्रतिज्ञाय गङ्गामभ्येत्य पावकः । गर्भं धारय वै देवि देवतानामिदं प्रियम् ॥	१३
अग्नेस्तु वचनं श्रुत्वा दिव्यं रूपमधारयत् । ^२ दृष्ट्वा तन्महिमानं स समन्तादवकीर्यत ॥	१४
समन्ततस्तदा देवीमभ्यषिञ्चत पावकः । सर्वस्रोतांसि पूर्णानि गङ्गाया रघुनन्दन ॥	१५
तमुवाच ततो गङ्गा सर्वदेवपुरोगमम् । अशक्ता धारणे देव तव तेजः समुद्धतम् ॥	१६
दह्यमानाग्निना तेन संप्रव्यथितचेतना । अथाब्रवीदिदं गङ्गां सर्वदेवपुरोहितः ^३ ॥	१७
इह हैमवते पादे गर्भोऽयं संनिवेश्यताम् । श्रुत्वा त्वग्निवचो गङ्गा तं गर्भमतिभाम्बरम् ॥	१८
उत्ससर्ज महातेजाः स्रोतोभ्यो हि तदानघ । यदस्या निर्गतं तस्मात्तप्तजाम्बूनदप्रभम् ॥	१९
काञ्चनं धरणीं प्राप्तं हिरण्यमतुलप्रभम् । ताम्रं काष्णायसं चैव तैक्षण्यादेवाभ्यजायत ॥	२०
मलं तस्याभवत्तत्र त्रपुसीमकमेव च । तदेतद्भरणीं प्राप्य नानाधातुगवर्धत ॥	२१
निश्चितमात्रे गर्भं तु तेजोभरभिरञ्जितम् । सर्वं पर्वतसंनद्धं सौवर्णमभवद्वनम् ॥	२२
जातरूपमिति ख्यातं तदाप्रभृति राघव । सुवर्णं पुरुषव्याघ्र हुताशनसमप्रभम् ॥	२३
तृणवृक्षलतागुल्मं सर्वं भवति काञ्चनम् ^४ । तं कुम्भारं ततो जानं सेन्द्राः सहमरुद्गणाः ॥	२४
क्षीरसंभावनार्थाय कृत्निकाः समयोजयन् । ताः क्षीरं जातमात्रस्य कृत्वा समयमुत्तमम् ॥	२५
ददुः पुत्रोऽयमस्माकं सर्वासामिति निश्चिताः । ततस्तु देवताः सर्वाः कार्तिकेय इति ब्रुवन् ॥	२६
पुत्रसैलोक्यविख्यातो भविष्यति न संशयः । तेषां तद्वचनं श्रुत्वा स्कन्नं गर्भपरिस्रवे ॥	२७
स्नापयन् परया लक्ष्म्या दीप्यमानं यथानलम् । स्कन्द इत्यब्रुवन् देवाः स्कन्नं गर्भपरिस्रवात् ॥	२८
कार्ति केयं महाभागं काकुत्स्थ ज्वलनोपमम् । प्रादुर्भूतं ततः क्षीरं कृत्तिकानामनुत्तमम् ॥	२९
षण्णां पडाननो भूत्वा जग्राह स्तनजं पयः । गृहीत्वा क्षीरमेकाह्ना सुकुम्भारवपुस्तदा ॥	३०
अजयत् स्वेन वीर्येण दैत्यसैन्यगणान् विभुः । सुरसेनागणपतिं ततस्तममलक्षुतिम् ॥	३१

१. सन्तु गो. अ.

२. स तस्या महिमां दृष्ट्वा प्र. अ.

३. हुताशनः च. छ.

४. इदमर्षन् ग. नास्ति

अभ्यविञ्चन् सुरगणाः समेत्याग्निपुरोगमाः । एष ते राम गङ्गाया विस्तरोऽभिहितो मया ॥ ३२
कुमारसंभवश्चैव धन्यः पुण्यस्तथैव च । भक्तश्च यः कार्तिकेये काकुत्स्थ भुवि मानवः ॥ ३३
आयुष्मान् पुत्रपौत्रैश्च स्कन्दसालोक्यतां व्रजेत् ॥

इत्याहं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे कुमारोत्पत्तिर्नाम सप्तत्रिंशः सर्गः

अष्टात्रिंशः सर्गः

सगरपुत्रजन्म

तां कथां कौशिको रामे निवेद्य मधुराक्षराम । पुनरेवापरं वाक्यं काकुत्स्थमिदमब्रवीत् ॥ १
अयोध्याधिपतिः शूरः पूर्वमासीन्नराधिपः । सगरो नाम धर्मात्मा प्रजाकामः स चाप्रजाः ॥ २
वैदर्भदुहिता गम केशिनी नाम नामतः । ज्येष्ठा सगरपत्नी सा धर्मिष्ठा सत्यवादिनी ॥ ३
अरिष्टनेमिदुहिता रूपेणाप्रतिमा भुवि । द्वितीया सगरस्यासीत् पत्नी सुमतिमंजिता ॥ ४
नाभ्यां सह तदा राजा पत्नीभ्यां तप्तवांस्तपः । हिमवन्तं समासाद्य भृगुप्रस्रवणे गिरौ ॥ ५
अथ वर्षशते पूर्णं तपमाराधितो मुनिः । सगराय वरं प्रादाद् भृगुः सत्यवतां वरः ॥ ६
अपत्यलाभः सुमहान् भविष्यति नवानघ । कीर्तिं चाप्रतिमां लोके प्राप्स्यसे पुरुषर्षभ ॥ ७
एका जनयिता तात पुत्रं वंशकरं तव । षष्टिं पुत्रसहस्राणि ह्यपरा^१ जनयिष्यति ॥ ८
भाषमाणं महात्मानं राजपुत्र्यौ प्रसाद्य तम । ऊचतुः परमप्रीते कृताञ्जलिपुटे तदा ॥ ९
एकः कस्याः मुनो ब्रह्मन् का बहून् जनयिष्यति । श्रोतुमिच्छावहे सम्यक् सत्यमस्तु वचस्तव ॥१०
तयोस्तद्वचनं श्रुत्वा भृगुः परमधार्मिकः । उवाच परमां वाणीं स्वच्छन्दोऽत्र विधीयताम् ॥ ११
एको वंशकरो वास्तु बहवो वा महाबलाः । कीर्तिमन्तो महोत्साहाः का वा कं वरमिच्छति ॥ १२
मुनेस्तु वचनं श्रुत्वा केशिनी रघुनन्दन । पुत्रं वंशकरं राम जग्राह नृपसंनिधौ ॥ १३
षष्टिं पुत्रसहस्राणि सुपर्णाभगिनी तदा । महोत्साहान् कीर्तिमतो जग्राह सुमतिः सुतान् ॥ १४
प्रदक्षिणमृषिं कृत्वा शिरसाभिप्रणम्य च । जगाम स्वपुरं राजा सभार्यो रघुनन्दन ॥ १५
अथ काले गते तस्मिञ्ज्येष्ठा पुत्रं व्यजायत । असमञ्ज इति ख्यातं केशिनी सगरात्मजम् ॥ १६
सुमतिस्तु नरव्याघ्र गर्भतुम्बं व्यजायत । षष्टिः पुत्रसहस्राणि तुम्बभेदाद्विनिःमृताः ॥ १७
घृतपूर्णेषु कुम्भेषु धात्र्यस्तान् समवर्धयन् । कालेन महता सर्वे यौवनं प्रतिपेदिरे ॥ १८
अथ दीर्घेण कालेन रूपयौवनशालिनः । षष्टिः पुत्रसहस्राणि सगरस्याभवन्स्तदा ॥ १९
स च ज्येष्ठो नरश्रेष्ठः सगरस्यात्मसंभवः । बालान् गृहीत्वा तु जले सरयवा रघुनन्दन ॥ २०

प्रक्षिप्य प्रहसन्नित्यं मञ्जसस्तामिरीक्ष्य वै । एवं पापसमाचारः सज्जनप्रतिषाधकः ॥	२१
पौराणामहिते युक्तः पित्रा निर्वासितः पुरात् । तस्य पुत्रोऽशुमान्नाम असमञ्जस्य वीर्यवान् ॥	२२
संमतः सर्वलोकस्य सर्वस्यापि प्रियंवदः । ततः कालेन महता मतिः समभिजायत ॥	२३
सगरस्य नरश्रेष्ठ यजेयमिति निश्चिता । स कृत्वा निश्चयं राम सोपाध्यायगणस्तदा ॥	२४
यज्ञकर्मणि वेदज्ञो यष्टुं समुपचक्रमे ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

बालकाण्डे सगरपुत्रजन्म नाम अष्टात्रिंशः सर्गः

एकोनचत्वारिंशः सर्गः

पृथिवीविदारणम्

विश्वामित्रवचः श्रुत्वा कथान्ते रघुनन्दनः । उवाच परमप्रीतो मुनिं दीप्रमिवानलम् ॥	१
श्रोतुमिच्छामि भद्रं ते विस्तरेण कथामिमाम् । पूर्वको ^१ मे कथं ब्रह्मण यज्ञं वै समुपाहरम् ॥	२
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा कौतूहलसमन्वितः ^२ । विश्वामित्रस्तु काकुत्स्थमुवाच प्रहसन्निव ॥	३
श्रूयतां विस्तरो राम सगरस्य महात्मनः । शंकरश्चशुरो नाम हिमवानचलोत्तमः ^३ ॥	४
विन्ध्यपर्वतमासाद्य निरीक्षेते परस्परम् । तयोर्मध्ये प्रवृत्तोऽभूद्यज्ञः स पुरुषोत्तम ^४ ॥	५
स हि देशो नरव्याघ्र प्रशस्तो यज्ञकर्मणि । तस्याश्रचर्या काकुत्स्थ दृढधन्वा महारथः ॥	६
अशुमानकरोचात सगरस्य मते स्थितः । तस्य पर्वणि तं यज्ञं ^५ यजमानस्य वासवः ॥	७
राक्षसीं तनुमास्थाय यज्ञियाश्रमपाहरत् । द्वियमाणे तु काकुत्स्थ तस्मिन्नश्वे महात्मनः ॥	८
उपाध्यायगणाः सर्वे यजमानमथाब्रुवन् । अयं पर्वणि वेगेन यज्ञियाश्रोऽपनीयते ॥	९
हर्तारं जहि काकुत्स्थ ह्यश्वेषोपनीयताम् । यज्ञच्छिद्रं भवत्येतत्सर्वेषामशिवाय नः ॥	१०
तत्तथा क्रियतां राजन् यथाच्छिद्रः क्रतुर्भवेत् । उपाध्यायवचः श्रुत्वा तस्मिन् सदसि पार्थिवः ॥११	११
षष्टिं पुत्रसहस्राणि वाक्यमेतदुवाच ह । गतिं पुत्रा न पश्यामि रक्षसां पुरुषर्षभाः ॥	१२
मन्त्रपूतैर्महाभागैरास्थितो हि महाक्रतुः । तद्रच्छत विचिन्वध्वं पुत्रका भद्रमस्तु वः ॥	१३
समुद्रमालिनीं सर्वां पृथिवीमुपगच्छत । एकैकं योजनं पुत्रा विस्तारमभिगच्छत ॥	१४
यावत्तरगसंदर्शस्तावत्वनत मेदिनीम् । तं चैव ह्यहर्तारं मार्गमाणा ममाज्ञया ॥	१५
दीक्षितः पौत्रसहितः सोपाध्यायगणो ह्यहम् । इह स्थास्यामि भद्रं वो यावत्तरगदर्शनम् ॥	१६

१. पूर्वजः ग.

२. इदमर्थम् क. नास्ति ।

३. अस्यानन्तरम्—इन्द्रदत्तवरः श्रीमानदि-

राज्येऽभिषेचितः—इति ज.

४. पुरुषोत्तमः गौ,

५. संयुक्तम् छ.

६. यज्ञच्छिद्रमित्यारभ्य क्रतुर्भवेदित्यन्तो भागः

क. व. छं. ज. नास्ति ।

७. सोपा- ग.

ते सर्वे हृष्टमनसो राजपुत्रा महाबलाः ^१ । जग्मुर्महीतलं राम पितुर्वचनयन्त्रिताः ॥	१७
गत्वा तु पृथिवीं सर्वामदृष्ट्वाश्वं महाबलाः ^२ । योजनायामविस्तारमेकैको धरणीतलम् ॥	१८
बिभिदुः पुरुषव्याघ्रा वञ्चस्पर्शसमैर्नखैः । शूलैरशनिकल्पैश्च हलैश्चापि सुदारुणैः ^३ ॥	१९
भिद्यमाना वसुमती ननाद रघुनन्दन । नागानां वध्यमानानामसुराणां च राघव ॥	२०
राक्षसानां च दुर्धर्षः सत्त्वानां निन्दोऽभवत् । योजनानां सहस्राणि षष्टिं तु रघुनन्दन ॥	२१
बिभिदुर्धरणीं वीरा रसातलमनुत्तमम् । एवं पर्वतसंबाधं जम्बूद्वीपं नृपात्मजाः ॥	२२
खनन्तो नृपशार्दूल सर्वतः परिचक्रमुः । ततो देवाः सगन्धर्वाः सासुराः सहपन्नगाः ॥	२३
संभ्रान्तमनसः सर्वे पितामहमुपागमन् । ते प्रसाद्य महात्मानं विषण्णवदनास्तदा ॥	२४
ऋचुः परममंत्रस्ताः पितामहमिदं वचः । भगवन् पृथिवी सर्वा खन्यते सगरात्मजैः ॥	२५
बहवश्च महात्मानो वध्यन्ते जलचारिणः । अयं यज्ञहरोऽस्माकमनेनाश्रोऽपनीयते ॥	२६
इति ते सर्वभूतानि हिंसन्ति मगरात्मजाः ॥	

इत्याप्ये श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहिताया

वालकाण्डे पृथिवीविदारणं नामैकोनचत्वारिंशः सर्गः

चत्वारिंशः सर्गः

कापिलदर्शनम्

देवनानां वचः श्रुत्वा भगवान् वै पितामहः । प्रत्युवाच सुसंत्रस्तान् कृतान्तबलभ्रोहितान् ॥	१
यस्येयं वसुधा कृत्स्ना वामुदेवस्य धीमतः । महिषी माधवस्यैषा स एष भगवान् प्रभुः ^२ ॥	२
कापिलं रूपमास्थाय धारयन्त्यनिशं धराम ^३ । तस्य कोपाग्निना दग्धा भविष्यन्ति नृपात्मजाः ॥	३
पृथिव्याश्चापि निर्भेदो दृष्ट एव सनातनः । सगरस्य च पुत्राणां विनाशोऽदीर्घजीविनाम् ॥	४
पितामहवचः श्रुत्वा त्रयस्त्रिंशदरिदम । देवाः परमसंहृष्टाः पुनर्जग्मुर्मुथ्यागतम् ॥	५
सगरस्य च पुत्राणां प्रादुरासीन्महात्मनाम् । पृथिव्यां भिद्यमानायां निर्घातसमनिःस्वनः ॥	६
तनो भित्त्वा महीं सर्वे कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् ^४ । सहिताः सागराः सर्वे पितरं वाक्यमब्रुवन् ॥	७
परिक्रान्ता मही सर्वा सत्त्ववन्तश्च सूदिताः । देवदानवरक्षांसि पिशाचोरगपन्नगाः ॥	८
न च पश्यामहेऽश्वं तमश्रुहर्तारमेव च । किं करिष्याम भद्रं ते बुद्धिरत्र विचार्यताम् ॥	९

१. अस्थानन्तरम्—प्रणम्य शिरसा तस्मै कृत्वा

५. इदमथम् ग. घ. दृश्यते ।

चापि प्रदक्षिणम्—इति ज.

६. अस्थानन्तरम्—आस्ते रसातले धीमान्

२. इदमर्थम् ग. दृश्यते ।

सर्वांश्चो धारयन् प्रभुः—इति ज.

३. अस्थानन्तरम्—मुष्टिभिश्चरणैर्वन्तैर्दम्भोलि-
सदृशैर्नखैः—इति ज.

७. अस्य स्थाने—ततो भित्त्वा महीं कृत्स्ना
कृत्वा चाभिप्रदक्षिणम्—इति छ,

४. तलवासिमः ज.

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा पुत्राणां राजसत्तमः । समन्युरब्रवीद्वाक्यं सगरो रघुनन्दन ॥	१०
भूयः खनत भद्रं वो निर्भिद्य वसुधातलम् । अश्वहर्तारमासाद्य कृतार्थाश्च निवर्तथ ॥	११
पितुर्वचनमासाद्य सगरस्य महात्मनः । षष्टिः पुत्रसहस्राणि रसातलमभिद्रवन् ॥	१२
खन्यमाने ततस्तस्मिन् ददृशुः पर्वतोपमम् । दिशागजं विरूपाक्षं धारयन्तं महीतलम् ॥	१३
सपर्वतवनां कृत्स्नां पृथिवीं रघुनन्दन । शिरसा धारयामास विरूपाक्षो महागजः ॥	१४
यदा पर्वणि काकुत्स्थ विश्रमार्थं महागजः । खेदाबालयते शीर्षं भूमिकम्पस्तदा भवेत् ॥	१५
तं ते प्रदक्षिणं कृत्वा दिशापालं महागजम् । मानयन्तो हि ते राम जग्मुर्भित्त्वा रसातलम् ॥	१६
ततः पूर्वा दिशं भित्त्वा दक्षिणां विभिदुः पुनः । दक्षिणस्यामपि दिशि ददृशुस्ते महागजम् ॥	१७
महापद्मं महात्मानं सुमहत्पर्वतोपमम् । शिरसा धारयन्तं गां विश्रम्यं जग्मुरुत्तमम् ॥	१८
ततः प्रदक्षिणं कृत्वा सगरस्य महात्मनः । षष्टिः पुत्रसहस्राणि पश्चिमां विभिदुर्दिशम् ॥	१९
पश्चिमायामपि दिशि महान्तमचलोपमम् । दिशागजं सौमनसं ददृशुस्ते महाबलाः ॥	२०
तं ते प्रदक्षिणं कृत्वा पृष्ट्वा चापि निरामयम् । खनन्तः समुपक्रान्ता दिशं हैमवतीं ततः ॥	२१
उत्तरस्थां रघुश्रेष्ठ ददृशुर्हिमपाण्डरम् । भद्रं भद्रेण वपुषा धारयन्तं महीमिमाम् ॥	२२
समालभ्य ततः सर्वे कृत्वा चैनं प्रदक्षिणम् । षष्टिः पुत्रसहस्राणि विभिदुर्वसुधातलम् ॥	२३
ततः प्रागुत्तरां गत्वा सागराः प्रथितां दिशम् । रोपादभ्यखननं सर्वं पृथिवीं सगरात्मजाः ॥	२४
ते तु सर्वे महात्मानो भीमवेगा महाबलाः । ददृशुः कपिलं तत्र वासुदेवं सनातनम् ॥	२५
हयं च तस्य देवस्य चरन्तमविदूरतः । प्रहर्षमतुलं प्राप्ताः सर्वे ते रघुनन्दन ॥	२६
ते तं हयहरं ज्ञात्वा क्रोधपर्याकुलेक्षणाः । खनित्रलाङ्गलधरा नानावृक्षशिलाधराः ॥	२७
अभ्यधावन्त संक्रुद्धास्तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रुवन् । अस्माकं त्वं हि तुगगं यज्ञियं हतवानमि ॥	२८
दुर्मेधस्त्वं हि संप्राप्तान् विद्धि नः सगरात्मजान् । श्रुत्वा तु वचनं तेषां कपिलो रघुनन्दन ॥	२९
रोषेण महताविष्टो हुंकारमकरोत्तदा । ततस्तेनाप्रमेयेण कपिलेन महात्मना ॥	३०
भस्मराशीकृताः सर्वे काकुत्स्थ सगरात्मजाः ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

बालकाण्डे कपिलदर्शनं नाम चत्वारिंशः सर्गः

एकचत्वारिंशः सर्गः

सगरयज्ञसमाप्तिः

पुत्रांश्चिरगताब्जात्वा सगरो रघुनन्दन । नभारमब्रवीद्राजा दीप्यमानं स्वतेजसा ॥	१
शूरश्च कृतविद्यश्च पृषेस्तुल्योऽसि तेजसा । पितृणां गतिमन्विच्छ येन चाश्वोऽपवाहितः ॥	२

अन्तर्भौमानि सत्त्वानि वीर्यवन्ति महान्ति च । तेषां त्वं प्रतिघातार्थं सासिं गृहीष्व कार्मुकम् ॥ ३	
अभिवाशाभिवाद्यांस्त्वं हत्वा विघ्नकरानपि । सिद्धार्थः संनिवर्तस्व मम यज्ञस्य पारगः ॥	४
एवमुक्तोऽशुमान् सम्यक्सगरेण महात्मना । धनुरादाय खड्गं च जगाम लघुविक्रमः ॥	५
स खातं पितृभिर्मर्गमन्तर्भौमं महात्मभिः । प्रापद्यत नरश्रेष्ठस्तेन राज्ञाभिचोदितः ॥	६
देवदानवरश्रोभिः पिशाचपतगोरगैः । पूज्यमानं महानेजा दिशागजमपश्यत ॥	७
स तं प्रदक्षिणं कृत्वा पृष्ट्वा चैव निरामयम् । पितृन् स परिपप्रच्छ वाजिहर्तारमेव च ॥	८
दिशागजस्तु तच्छ्रुत्वा प्रत्याहांशुमतो वचः । आसमञ्ज कृतार्थस्त्वं सहाश्रः शीघ्रमेष्यसि ॥	९
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सर्वानैव दिशागजान् । यथाक्रमं यथान्यायं प्रष्टुं समुपचक्रमे ॥	१०
तैश्च सर्वैर्दिशापालैर्वाक्यज्ञैर्वाक्यकोविदैः । पूजितः सहयश्चैवागन्तासीत्यभिचोदितः ॥	११
तेषां तद्वचनं श्रुत्वा जगाम लघुविक्रमः । भस्मराशीकृता यत्र पितरस्तस्य सागराः ॥	१२
स दुःखवशमापन्नस्त्वसमञ्जसुतस्तदा । चुक्रोश परमार्तस्तु वधानेपां सुदुःखितः ॥	१३
यज्ञियं च हयं तत्र चरन्तमविद्वृतः । ददर्श पुरुषव्याघ्रो दुःखशोकसमन्वितः ॥	१४
स तेषां राजपुत्राणां कर्तुकामो जलक्रियाम् । सर्ल्ल्यार्थी महानेजा न चापश्यज्जलशयम् ॥	१५
विसार्य निपुणां दृष्टिं ततोऽपश्यत् खगाधिपम् । पितृणां मातुलं राम सुपर्णमनिलोपमम् ॥	१६
स चैनमब्रवीद्वाक्यं वैनन्तेयो महाबलः । मा शुचः पुरुषव्याघ्र वधोऽयं लोकसंमतः ॥	१७
कपिलेनाप्रमेयेण दग्धा हीमे महाबलाः । मल्लिं नार्हसि प्राज्ञ दातुमेपां हि लौकिकम् ॥	१८
गङ्गा हिमवतो ज्येष्ठा दृहिता पुरुपर्षभ । तस्यां कुरु महाबाहो पितृणां तु जलक्रियाम् ॥	१९
भस्मराशीकृतानेतान् प्लावयेल्लोकपावनी । तथा क्लिन्नमिदं भस्म गङ्गया लोककान्तया ॥	२०
षष्टिं पुत्रसहस्राणि स्वर्गलोकं नयिष्यति । गङ्गामानय भद्रं ते देवलोकान्महीतलम् ॥	२१
क्रियतां यदि अक्रोपि गङ्गायास्त्ववतारणम् ^१ । गच्छ चाश्वं महाभाग संगृह्य पुरुपर्षभ ॥	२२
यज्ञं पैतामहं वीर निर्वर्तयितुमर्हसि । सुपर्णवचने श्रुत्वा सोऽशुमानतिवीर्यवान् ॥	२३
त्वरितं हयमादाय पुनरायान्महायशाः । ततो राजानमासाद्य दीक्षितं रघुनन्दन ॥	२४
न्यवेदयद्यथावृत्तं सुपर्णवचनं तथा । तच्छ्रुत्वा घोरसंकाशं वाक्यमंशुमतो नृपः ॥	२५
यज्ञं निर्वर्तयामास यथाकल्पं यथाविधि । स्वपुरं चागमच्छ्रीमानिष्टयज्ञो महीपतिः ॥	२६
गङ्गायाश्चागमे राजा निश्चयं नाध्यगच्छत । अगन्वा निश्चयं राजा कालेन महता महान् ॥	२७
त्रिंशद्वर्षसहस्राणि ^२ राज्यं कृत्वा दिवं गतः ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे सगरयज्ञसमाप्तिर्नामैकचत्वारिंशः सर्गः

द्विचत्वारिंशः सर्गः

भगीरथवरप्रदानम्

कालधर्मं गते राम सगरे प्रकृतीजनाः । राजानं रोचयामासुरंशुभन्तं सुधार्मिकम् ॥	१
स राजा सुमहानासीदंशुमान् रघुनन्दन । तस्य पुत्रो महानासीदिलीप इति विश्रुतः ॥	२
तस्मिन् राज्यं समावेश्य दिलीपे रघुनन्दन । हिमवच्छिखरे पुण्ये तपस्तेपे सुदारुणम् ॥	३
द्वात्रिंशच्च सहस्राणि वर्षाणि सुमहायशाः । तपोवनं गतो राजा स्वर्गं लेभे महायशाः ॥	४
दिलीपस्तु महातेजाः श्रुत्वा पैतामहं वधम् । दुःखोपहतया बुद्ध्या निश्चयं नाध्यगच्छत ॥	५
कथं गङ्गावतरणं कथं तेषां जलक्रिया । तारयेयं कथं चैतानिति चिन्तापरोऽभवत् ॥	६
तस्य चिन्तयतो नित्यं धर्मेण विदितात्मनः । पुत्रो भगीरथो नाम जज्ञे परमधार्मिकः ॥	७
दिलीपस्तु महातेजा यज्ञैर्बहुभिरिष्टवान् । त्रिंशद्वर्षसहस्राणि राजा राज्यमकारयत् ॥	८
अगत्वा निश्चयं राजा तेषामुद्धरणं प्रति । व्याधिना नरशार्दूल कालधर्ममुपैयवान् ॥	९
इन्द्रलोकं गतो राजा स्वार्जितेनैव कर्मणा । राज्ये भगीरथं पुत्रमभिषिष्य नरर्षभम् ॥	१०
भगीरथस्तु राजर्षिर्धार्मिको रघुनन्दन । अनपत्यो महातेजाः प्रजाकामः स चाप्रजाः ^१ ॥	११
मन्त्रिष्व्वाधाय तद्राज्यं गङ्गावतरणे रतः । स तपो दीर्घमातिष्ठद्गोकर्णे रघुनन्दन ॥	१२
ऊर्ध्वबाहुः पञ्चतपा मासाहारो जितेन्द्रियः । तस्य वर्षसहस्राणि घोरे तपसि तिष्ठतः ॥	१३
अतीतानि महाबाहो तस्य राज्ञो महात्मनः । सुप्रीतो भगवान् ब्रह्मा प्रजानां पतिरीश्वरः ॥	१४
ततः सुरगणैः सार्धमुपागम्य पितामहः । भगीरथं महात्मानं तप्यमानमथाब्रवीत् ॥	१५
भगीरथ महाभाग प्रीतस्तेऽहं जनेश्वरै । तपसा च सुतप्तेन वरं वरय सुव्रत ॥	१६
तमुवाच महातेजाः सर्वलोकपितामहम् । भगीरथो महाभागः कृताञ्जलिरुपस्थितः ॥	१७
यदि मे भगवान् प्रीतो यद्यस्ति तपसः फलम् । सगरस्यात्मजाः सर्वे मत्तः सलिलमाप्नुयुः ॥	१८
गङ्गायाः सलिलच्छिन्ने भस्मन्येषां महात्मनाम् । स्वर्गं गच्छेयुरत्यन्तं सर्वे मे प्रपितामहाः ॥	१९
देया च संततिदं व नावसीदेत् कुलं च नः । इक्ष्वाकूणां कुले देव एष मेऽस्तु वरः परः ॥	२०
उक्तवाक्यं तु राजानं सर्वलोकपितामहः । प्रत्युवाच शुभां बाणीं मधुरां मधुराक्षराम् ॥	२१
मनोरथो महानेप भगीरथ महारथ । एवं भवतु भद्रं ते इक्ष्वाकुकुलमन्ययम् ॥	२२
इयं हैमवती गङ्गा ज्येष्ठा हिमवतः सुता । तां वै धारयितुं शक्तो हरस्तत्र नियुज्यताम् ^२ ॥	२३
गङ्गायाः पतनं राजन पृथिवी न सहिष्यति । तां वै धारयितुं वीर नान्यं पश्यामि शूलिनः ॥	२४

तमे वसुक्त्वा राजानं गङ्गां चाभाष्य लोककृत् । जगाम त्रिदिवं देवः सह सैर्वैर्मरुद्रणैः ॥ २५
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहिताया
बालकाण्डे भगीरथवरप्रदानं नाम द्विचत्वारिंशः सर्गः

त्रिचत्वारिंशः सर्गः

गङ्गावतरणम्

देवदेवे गते तस्मिन् सोऽङ्गुष्ठाप्रनिपीडिताम् । कृत्वा वसुमतीं राम संवत्सरमुपासत ॥ १
ऊर्ध्वबाहुर्निर्गालम्बो वायुभक्षो निराश्रयः । अचलः स्थाणुवत् स्थित्वा रात्रिदिवमरिदम् ॥ २
अथ संवत्सरे पूर्णं सर्वलोकनमस्कृतः । उमापतिः पशुपती राजानमिदमब्रवीत् ॥ ३
प्रीतस्तेऽहं नगश्रेण करिष्यामि तव प्रियम् । शिरसा धारयिष्यामि शैलराजसुतामहम् ॥ ४
ततो ह्रमवती ज्येष्ठा सर्वलोकनमस्कृता । तदा सा ^१सुमहद्रूपं कृत्वा वेगं च दुःमहम् ॥ ५
आकाशादपतद्गङ्गा शिवे शिवशिरस्थुत । अचिन्तयन् स्या देवी गङ्गा परमदुर्धरा ॥ ६
विशाम्यहं हि पातालं श्रोतसा गृह्य अंकरम् । तस्या बलपनं ज्ञात्वा क्रुद्धस्तु भगवान् हरः ॥ ७
तिरोभावर्यितुं वृद्धिं चक्रे त्रिणयनस्तदा । स तस्मिन् पतितो पुण्या पुण्ये रुद्रस्य मूर्धनि ॥ ८
हिमवत्प्रतिमं गम जटामण्डलाह्वरे । सा कथंचिन्महीं गन्तुं नागकोशन्मास्थिता ॥ ९
नैव निर्गमनं लोके जटामण्डलोहिता । तत्रैवाबम्भ्रमदेवी संवत्सरगणान् बहून् ॥ १०
तामपश्यन् पुनस्तत्र तपः परममास्थितः । स तेन तोषितश्चाभूदन्यथं रघुनन्दन ॥ १२
विममर्ज नतो गङ्गां हरो विन्दुसरः प्रति । तस्यां विमज्ज्यमानायां सप्त श्रोतांसि जङ्घिरे ॥ १२
ह्लादिनी पावनी चैव नालिनी च तथा परा । तिस्रः प्राचीं दिशं जग्मुर्गङ्गाः शिवजलाः शुभाः ॥ १३
मुचक्षुश्चैव मीता च सिन्धुश्चैव महानदी । तिस्रस्त्वेता दिशं जग्मुः प्रतीचीं तु शुभोदकाः ॥ १४
तथैवालकनन्दा च विश्रुता लोकपावनी^२ । सप्तमी चान्वगान्तासां भगीरथमथो नृपम् ॥ १५
भगीरथोऽपि राजर्षिर्दिव्यं स्यन्दनमास्थितः । प्रायादग्रे महातेजा गङ्गा तं चाप्यनुव्रजत् ॥ १६
गगनाच्छंकरशिरस्ततो धरणिमागता । व्यसर्पत जलं तत्र^३ प्रतिशब्दपुरस्कृतम् ॥ १७
मत्स्यकच्छपसङ्घैश्च शिशुमारगणैस्तथा । पतद्भिः पतितैश्चान्यैर्व्यरोचत वसुंधरा ॥ १८
ततो देवर्षिगन्धर्वा यक्षाः सिद्धगणास्तथा । व्यलोकयन्त तं तत्र गगनाद्गतां गतां तदा ॥ १९
विमानैर्नगराकारैर्ह्यैर्गजवरेस्तथा^४ । पारिप्लवगतैश्चापि देवतास्तत्र विष्टिताः ॥ २०
तद्दमुत्तमं^५ लोकं गङ्गापतर्नमुत्तमम् । दिदृक्षवो देवगणाः समीयुरमितौजसः ॥ २१

१. तदिति पाठ तु तस्मिन् काले इत्यर्थः ।

२. देवैः प्र.

३. इद पद्यम् क. नास्ति ।

४. अस्यानन्तरम्—उमापतेर्वचः श्रुत्वा गङ्गा

कोपसमाश्रिता—इति ज.

५. सातिमहद्रूप श. अ.

५. इदमर्थम् ख. वृश्यते ।

६. तीव्रशब्द- झ.

७. व्यलोकयन्तेत्यादि तथैत्यन्तम् ग. नास्ति ।

८. गङ्गावतरं प्र.

संपतद्भिः सुरगणैस्तेषां चाभरणौजसा । शतदित्यमिवाभाति गगनं गततोयदम् ॥	२२
शिंशुमारोरगगणैर्मिनैरपि च चञ्चलैः । विद्युद्भिरिव विक्षिप्तैराकाशमभवत्तदा ॥	२३
पाण्डुरैः सलिलोत्पीडैः कीर्यमाणैः सहस्रधा । शारदाभ्रैरिवाकीर्णं गगनं हंससंश्लवैः ॥	२४
क्वचिद् द्रुततरं याति कुटिलं क्वचिदायतम् । विनतं क्वचिदुद्भूतं क्वचिद्याति शनैः शनैः ॥	२५
सलिलं सलिलेनैव क्वचिद्भ्याहतं पुनः । मुहुरूर्ध्वपथं गत्वा पपात वसुधातलम् ॥	२६
तच्छङ्करशिरोभ्रष्टं भ्रष्टं भूमितले पुनः । व्यरोचत तदा तोयं निर्मलं गतकल्मषम् ॥	२७
तत्र देवर्षिगन्धर्वा वसुधातलवासिनः । भवाङ्गपतितं तोयं पवित्रमिति पस्पृशुः ॥	२८
ज्ञापात प्रपतिता ये च गगनाद्बसुधातलम् । कृत्वा तत्राभिषेकं ते बभूवुर्गतकल्मषाः ॥	२९
धूतपापाः पुनस्तेन गङ्गातोयेन भास्वता । पुनराकाशमाविश्य स्वाल्लोकान् प्रतिपेदिरे ॥	३०
मुमुदे मुदितो ल्रेकस्तेन तोयेन भास्वता । कृताभिषेको गङ्गायां बभूव विगतक्लमः ॥	३१
भगीरथोऽपि राजर्षिर्दिव्यं स्यन्दनमास्थितः । प्रायादग्रे महातेजास्तं गङ्गा पृष्ठतोऽन्वगात् ॥	३२
देवाः सर्पिगणाः सर्वे दैत्यदानवराक्षसाः । गन्धर्वयक्षप्रवराः सर्किनरमहोरगाः ॥	३३
सर्वाश्चाप्सरसो राम भगीरथरथानुगाम । गङ्गामन्वगमन प्रीताः सर्वे जलचराश्च ये ॥	३४
यतो भगीरथो राजा ततो गङ्गा यशस्विनी । जगाम सरितां श्रेष्ठा सर्वपापप्रणाशिनी ॥	३५
ततो हि यजमानस्य जहोरद्भुतकर्मणः । गङ्गा संप्लावयामास यज्ञवाटं महात्मनः ॥	३६
तस्या बलंपनं ज्ञात्वा क्रुद्धो यज्वा तु राघव । अपिबन्ध जलं सर्वं गङ्गायाः परमाद्भुतम् ॥	३७
ततो देवाः सगन्धर्वा ऋषयश्च सुविस्मिताः । पूजयन्ति महात्मानं जह्नुं पुरुषमत्तमम् ॥	३८
गङ्गां चानुनयन्ति स्म दुहितृत्वे महात्मनः । ततस्तुष्टो महातेजाः श्रोत्रभ्याममृजन् पुनः ॥	३९
तस्माज्जह्नुसुता गङ्गा प्रोच्यते जाह्नवीति च । जगाम च पुनर्गङ्गा भगीरथरथानुगा ॥	४०
सागरं चापि संप्राप्ता सा सरित्प्रवरा यदा । रसातलमुपागच्छत् सिद्धयर्थं तस्य कर्मणः ॥	४१
भगीरथोऽपि राजर्षिर्गङ्गामादाय यन्नतः । पितामहान् भस्मकृतानपश्यद्दीनचेतनः ॥	४२
अथ तद्भस्मनां राशिं गङ्गासलिलमुत्तमम् । प्लावयद्धूतपाप्मानः स्वर्गं प्राप्ता रघूत्तमै ॥	४३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्गश्लोकायां संहितायां

बालकाण्डे गङ्गावतरणं नाम त्रिचत्वारिंशः सर्गः

१. अस्यानन्तरम्—।वसुज्य गङ्गां जह्नुश्च ज्ञात्वा प्रापं भगीरथम् । पूजयित्वा यथाशक्तं यज्ञवाटमुपागमत् ॥—इति ख.

२. अस्यानन्तरम्—ततस्तु गङ्गां प्रतिष्ठस्य राजा दिलीपसुनुरंगनाच्च शंकरात् । दृष्टोऽवतारोऽंशु नृपाच्च जह्नुः संभावयामास पितामहान् सः ॥—इति ख.

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः

सागरोद्धारः

स गत्वा सागरं राजा गङ्गयानुगतस्तदा । प्रविवेश तलं भूमेर्यत्र ते भस्मसात्कृताः ॥	१
भस्मन्यथाप्लुते राम गङ्गायाः सलिलेन वै । सर्वलोकप्रभुर्ब्रह्मा र जानमिदमब्रवीत् ॥	२
तारिता नरशार्दूल दिवं याताश्च देववत् । षष्टिः पुत्रसहस्राणि सगरस्य महात्मनः ॥	३
सागरस्य जलं लोके यावत् स्थास्यति पार्थिव । सगरस्यात्मजास्तावत् स्वर्गं स्थास्यन्ति देववत् ॥४	४
इयं च दुहिता ज्येष्ठा तव गङ्गा भविष्यति । त्वत्कृतेन च नाम्नाथ लोके स्थास्यति विश्रुता ॥	५
गङ्गा त्रिपथगा नाम दिव्या भागीरथीति च । त्रीन् पथो भावयन्तीति तत्त्रिपथगा स्मृता ^१ ॥	६
पितामहानां संवंपां त्वमत्र मनुजाधिप । कुरुष्व सलिलं राजन् प्रतिज्ञामपवर्जय ॥	७
पूर्वरेण हि ते राजंस्तेनातियशसा तदा । धर्मिणां प्रवरेणापि नैष प्राप्तो मनोरथः ॥	८
तथैवांशुमता तात लोकेऽप्रतिमतेजसा । गङ्गां प्रार्थयता नेतुं प्रतिज्ञा नापवर्जिता ॥	९
राजर्षिणा गुणवता महर्षिसमतेजसा ^२ । मत्तुल्यतपसा चैव क्षत्रधर्मं स्थितेन च ॥	१०
दिलीपेन महाभाग तव पित्रातितेजसा । पुनर्न शक्तिता नेतुं गङ्गां प्रार्थयतानघ ^३ ॥	११
सा त्वया समतिक्रान्ता प्रतिज्ञा पुरुषर्षभ । प्राप्तोऽसि परमं लोके यशः परमसंमतम् ॥	१२
यच्च गङ्गावतरणं त्वया कृतमरिंदम । अनेन च भवान् प्राप्तो धर्मस्यायतनं महत् ॥	१३
प्रावयस्य त्वमात्मानं नरोत्तम सदोचिते । सलिले पुरुषव्याघ्र शुचिः पुण्यफलो भव ॥	१४
पितामहानां संवंपां कुरुष्व सलिलक्रियाम् । स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामि स्वं लोकं गम्यतां नृप ॥	१५
इत्येवमुक्त्वा देवेशः सर्वलोकपितामहः । यथागतं तथागच्छदेवलोकं महायशाः ॥	१६
भगीरथोऽपि राजर्षिः कृत्वा सलिलमुत्तमम् । यथाक्रमं यथान्यायं सागराणां महायशाः ॥	१७
कृतोदकः शुची राजा स्वपुरं प्रविवेश ह । समृद्धार्थो रघुश्रेष्ठ स्वराज्यं प्रशशास ह ॥	१८
प्रमुमोद च लोकस्तं नृपमासाद्य राघव । नष्टशोकः समृद्धार्थो बभूव विगतज्वरः ॥	१९
एष ते राम गङ्गाया विस्तरोऽभिहितो मया । स्वस्ति प्राप्नुहि भद्रं ते संध्याकालेऽतिवर्तते ॥	२०
धन्यं यशस्यमायुष्यं पुत्र्यं स्वर्ग्यमतीव च । यः श्रावयति विप्रेषु क्षत्रियेष्वितरेषु च ॥	२१
प्रीयन्ते पितरस्तस्य प्रीयन्ते दैवतानि च । इदमाख्यानमव्यग्रो गङ्गावतरणं शुभम् ॥	२२
यः शृणोति च काकुत्स्थ सर्वान् कामानवाप्नुयात् । सर्वे पापाः प्रणश्यन्ति आयुः कीर्तिश्च वर्धते ॥२३	२३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

बालकाण्डे सागरोद्धारो नाम चतुश्चत्वारिंशः सर्गः

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः

अमृतोत्पत्तिः

विश्वामित्रवचः श्रुत्वा राघवः सहलक्ष्मणः । विस्मयं परमं गत्वा विश्वामित्रमथाब्रवीत् ॥	१
अत्यद्भुतमिदं ब्रह्मन् कथितं परमं त्वया । गङ्गावतरणं पुण्यं सागरस्यापि पूरणम् ॥	२
क्षणभूतेव ^१ नौ रात्रिः संवृत्तयं महातपः । इमां चिन्तयतः सर्वां निखिलेन कथां तवै ॥	३
तस्य सा शर्वरी सर्वा सह सौमित्रिणा तदा । जगाम चिन्तयानस्य विश्वामित्रकथां शुभाम ॥	४
ततः प्रभाते विमले विश्वामित्रं महामुनिम् । उवाच राघवो वाक्यं कृताह्निकमर्दिदम् ॥	५
गता भगवती रात्रिः श्रोतव्यं परमं श्रुतम् । तगम सरितां श्रेष्ठां पुण्यां त्रिपथगां नदीम् ॥	६
नौरैपा हि सुखास्तीर्णा ऋषीणां पुण्यकर्मणाम् । भगवन्तमिह प्राप्तं ज्ञात्वा त्वरितमागता ॥	७
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । संतारं कारयामास सर्पिमङ्गः मराघवः ॥	८
उत्तरं तीरमासाद्य संपूज्यर्षिगणं तदा ^२ । गङ्गाकूले निविष्टास्ते विशालं ददृशुः पुरीम् ॥	९
ततो मुनिवरस्तूर्णं जगाम सहाराघव ^३ । विशालं नगरीं रम्यां दिव्यां स्वर्गोपमां तदा ॥	१०
अथ रामो महाप्राज्ञो विश्वामित्रं महामुनिम् । पप्रच्छ प्राञ्जलिर्भूत्वा विशालामुत्तमां पुरीम् ॥	११
कतरो राजवंशोऽयं विशालायां महामुने । श्रोतुमिच्छामि भद्रं ते परं कौतूहलं हि मे ॥	१२
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामस्य मुनिपुंगवः । आख्यातुं तन ममारंभे विशालस्य पुगतनम् ॥	१३
श्रूयतां राम शक्रस्य कथां कथयतः श्रुताम् ^४ । अस्मिन् देशे तु यद्वृत्तं शृणु तच्चेन राघव ॥	१४
पूर्वं कृतयुगे राम दिने ^५ पुत्रा महाबलाः । अदितेश्च महाभागा वीर्यवन्तः सुधार्मिकाः ॥	१५
ततस्तेषां नरव्याघ्र बुद्धिरासोन्महात्मनाम् । अमर्ग ^६ अजराश्चैव कथं म्याम निरामयाः ॥	१६
तेषां चिन्तयतां राम बुद्धिरासोन्महात्मनाम् । क्षीरोदमथनं कृत्वा रसं प्राप्स्याम तत्र वै ॥	१७
ततो निश्चित्य मथनं योक्त्रं कृत्वा च वासुकिम् । मन्थानं मन्दरं कृत्वा ममन्थुरमितौजसः ^७ ॥	१८

१. श्रूयता रामेति पृथग्वाक्यम् । तस्य विवरणं शक्रस्यत्यादि । अस्मिन् देशे यद्वृत्तं तदनुबन्धिनीं कथा कथयतः शक्रस्य सकाशात् मया श्रुताम्, शृणु इति तिलकस्य याजना । गोविन्दराजस्तु श्रुतामित्यत्र शुभामिति पठित्वा, शक्रमबन्धिनीं कथा कथयतो मत्तः सा कथा श्रूयतामिति व्याचरयौ ॥

१. श्लोकोऽयं ज. पुरतके सार्धपञ्चम-
श्लोकानन्तरं पठितः ।

२. अस्यानन्तरम्—सन्तुष्ट मे मनो ब्रह्मज्ञित्युक्त्वा
विरराम ह—इति ख.

३. अस्यानन्तरम्—निवर्चामन्ध्यर्षिगणं गङ्गा-
कूलनिवासिनम्—इति ख. ।

४. विज्वराश्चैव. ख.

५. अस्यानन्तरम्—अथ दार्ढेण कालेन
कालाग्निसदृशं धिपम् । उदानिष्ठन्नरश्रेष्ठं हालाहलमिति
श्रुतम् ॥ सुरासुराश्च वित्ररता दग्धास्तेन विषाग्नेना ।
शरण्यं शरणं जग्मुर्भगवन्तं महेश्वरम् ॥ कृत्वाल्पपिण्डं
पाणिस्थं तद्विषं भगवान् हरः । सर्वलोकाहितार्थाय भगवान्
परमेश्वरः ॥ कण्ठस्थमकरोत् प्राश्य लीलयामरपूजितः ।
प्रणम्य विज्वरा जग्मुर्देवदेव वृषध्वजम् ॥ मन्दरं
पूर्ववत् कृत्वा ममन्थुरमितौजसः । ततः पर्वतमूलं
तत् पाताले तु प्रवेशितम् ॥ सुरासुराश्च निश्चेष्टा बभूवुः
केशविद्युवाः । देवदुःखनिवृत्त्यर्थमागतः पुरुषोत्तमः ॥
मयं त्यजत भद्रं व उद्धरिष्याम्यहं गिरिम् । इत्युक्त्वा
कूर्मरूपेण विवेश क्षीरवारिधौ ॥ मन्दरं पृष्ठतः
कृत्वा वक्षुषे कूर्मरूपधृत् । सुरासुरैरनाक्रा-

अथ वर्षसहस्रेण आयुर्वेदमयः पुमान् । उदतिष्ठन् सुधर्मात्मा सदण्डः सकमण्डलुः ॥	१९
पूर्वं धन्वन्तरी राम अप्सराश्च सुवर्चसः । अप्मु निर्मथनादेव रसात्तस्माद्वराः स्त्रियः ॥	२०
उत्पेतुर्मनुजश्रेष्ठ तस्मादप्सरसोऽभवन् । पष्टिः कोट्योऽभवंस्तामामप्सराणां सुवर्चसाम् ॥	२१
असंख्येयास्तु काकुत्स्थ यास्तासां परिचारिकाः । न ताः स्म प्रतिगृह्णन्ति सर्वं ते देवदानवाः ॥	२२
अप्रतिग्रहणान्ताश्च सर्वाः साधारणाः स्मृताः । वरुणस्य ततः कन्या वारुणी रघुनन्दन ॥	२३
उत्पपात महाभागा मार्गमाणा परिग्रहम् । दितेः पुत्रा न तां राम जगृहूर्वरूपात्मजाम् ॥	२४
अदितेस्तु सुता वीर जगृहृस्तामनिन्दिताम् । असुरास्तेन देतेयाः सुरास्तेनादितेः सुताः ॥	२५
हृष्टाः प्रमुदिताश्चासन वारुणीग्रहणात् सुराः । उच्चैःश्रवा ह्यश्रेष्ठो मणिरत्नं च कौस्तुभम् ॥	२६
उदतिष्ठन्नश्रेष्ठ तथैवामृतमुत्तमम् ^१ । अथ तस्य कृते राम महानासीत् कुलक्षयः ॥	२७
अदितेस्तु ततः पुत्रा दितेः पुत्रानसूदयन् । एकतोऽभ्यागमन् सर्वं ह्यसुरा राक्षसैः सह ॥	२८
युद्धमार्सान्महाघोरं वीर त्रैलोक्यमोहनम् । यदा क्षयं गतं सर्वं तदा विष्णुर्महाबलः ॥	२९
अमृतं सोऽहग्न नृणं मायामान्थाय मोहिनीम् । ये तदाभिमुखं विष्णुमक्षय्यं पुरुषोत्तमम् ॥	३०
संपिष्टास्ते तदा युद्धं विष्णुना प्रभविष्णुना । अदितेरात्मजा वीरा दितेः पुत्रान्निजघ्निरे ॥	३१

न् उद्गताऽथ नगं तनः ॥ नगाय पाउयामाम वामहरतेन
भाषवः । मग्न्य देवताना च मध्ये नारायणो हरिः ॥
अथ वपसहस्रेण ज्येष्ठा नाम वराङ्गना । उत्पपात वरारोहा
सागराय व कल्पना ॥ अभवत् पारिजातरूपा वृक्ष इन्द्राय
कल्पितः । (अथ वपसहस्रेणेत्यारभ्य कल्पित इत्यन्तो
मागः ख. छ. नास्ति ।)—इति क. ख छ ।
अथ वर्षसहस्रेण योषत्रमपेशिरामि च । वमन्त्यतिविष
तत्र ददशुदशनैः शिलाः ॥ उत्पपाताग्निप्रकाशं हाला-
हलमहाविषम् । तेन दग्धं जगत् सर्वं सदेवासुरमानुषम् ॥
अथ देवा महादेव शंकर शरणाधिनिः । जग्मुः पशुपति
रुद्र त्राहि त्राहीति तुऽडुवुः ॥ एवमुक्तस्ततो देवदेवेदे-
श्वरः प्रभुः । प्रादुरामीत्ततोऽत्रेव शङ्खचक्रधरो हरिः ॥
उवाचैन स्मित कृत्वा रुद्र शूलभृत् हरिः । देवतैर्मध्यमाने
तु यत्पूर्वं समुपस्थितम् ॥ तत्त्वदीयं सुरश्रेष्ठ सुराणामग्र-
जोऽसि यत् । अग्रपूजामिमा मत्वा गृहाणेदं विष प्रभो ॥
इत्युक्त्वा च सुरश्रेष्ठस्तत्रैवान्तरधीयत् । देवताना भयं दृष्ट्वा
भुत्वा वाक्यं तु शाङ्गिणः ॥ हालाहलविषं घोरं स जग्रा-
हामृतोपमम् । देवान् विसृज्य देवेशो जगाम भगवान्
हरः ॥ ततो देवासुराः सर्वे ममन्थ रघुनन्दन । प्रविवे-
शाथ पातालं मन्थानः पर्वतोत्तमः । ततो देवाः सगन्ध-

वांस्तुभुर्मुमुसुदन्म् । त्व गतिः सर्वभूतानां विशेषेण
दिवीकसाम् ॥ पालयास्मान् महाबाहो गिरिसुहृत्तुमर्हसि ।
इति श्रुत्वा हृषीकेशः कामठ रूपमास्थितः ॥ पर्वत पृष्ठतः
कृत्वा शिश्ये तत्रोदधौ हरिः । पर्वताग्रं तु लोकात्मा
हरतेनाक्रम्य केशवः ॥ (इदमर्थं ग. नास्ति ।) देवानां
मध्यतः स्थित्व ममन्थ पुरुषोत्तमः ।—इति ग. च.
१. अधवर्षसहस्रेण सदण्डः सकमण्डलुः । इति ज.
२. आयुर्वेदस्यादं सुधर्मात्मेत्यन्तम् ग.
कवलं दृश्यते ।

३. सोमो देवस्तथैव च क. ख. । अस्या-
नन्तरम्—पुरग देवराजाय कांस्तुभं केशवाय च । धन्व-
न्तरिर्महातेजा लोकं रक्षणतत्परः ॥ आयुर्वेदमयो राम तथा
साधारणः स्मृतः । ततो दीर्घेण कालेन ध्यात्पत्नां कमला-
लया । अतीव रूपसपत्ना प्रथमे वर्यास स्थिता । सर्वाभरण-
पूर्णं शोऽसर्वलक्षणलक्षिता ॥ मकुटाङ्गादचवाङ्गी नीलकुञ्चि-
तमूर्धजा । तप्तहाटकमकाशा मुक्ताभरणभूषिता ॥ चतु-
र्भुजा महादेवी पद्महस्ता वरानना । सा च देवी तदा-
त्यन्ना पद्मश्रीलोकपूजिता ॥ सुपद्मा पद्मनाभस्य ययौ
वक्षःस्त्रलं हरेः । उदतिष्ठन्नश्रेष्ठ तथैवामृतमुत्तमम्—

तस्मिन् युद्धे महाबोरे^१ दैतेयादित्ययोर्भृशम् । निहत्य दितिपुत्रांश्च राज्यं प्राप्य पुरंदरः ॥ ३२
शशास मुदितो लोकान् सर्षिसङ्घान् सचारणान् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे अमृतोत्पत्तिर्नाम पञ्चचत्वारिंशः सर्गः

षट्चत्वारिंशः सर्गः

दितिगर्भभेदः

हतेषु तेषु पुत्रेषु दितिः परमदुःखिता । मारीचं काश्यपं राम भर्तारमिदमब्रवीत् ॥	१
हतपुत्रास्मि भगवंस्तव पुत्रैर्महाबलैः । शक्रहन्तारमिच्छामि पुत्रं दीर्घतपोऽर्जितम् ॥	२
साहं तपश्चरिष्यामि गर्भमाधातुमर्हसि ^२ । बलवन्तं महेष्वासं स्थितिङ्गं समदर्शिनम् ॥	३
ईदृशं ^३ शक्रहन्तारं त्वमनुज्ञातुर्हसि । तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा मारीचः काश्यपस्तदा ॥	४
प्रत्युवाच महातेजा दिति परमदुःखिताम् । एवं भवतु भद्रं ते शुचिर्भव तपोधने ॥	५
जनयिष्यसि पुत्रं त्वं शक्रहन्तारमाहवे । पूर्णं वर्षसहस्रे तु शुचिर्यदि भविष्यसि ॥	६
पुत्रं त्रैलोक्यभर्तारं मत्तस्त्वं जनयिष्यसि । एवमुक्त्वा महातेजाः पाणिना स ममार्जं ताम् ॥	७
समालभ्य ततः स्वस्तीत्युक्त्वा स तपसे ययौ । गते तस्मिन्नश्रेष्ठ दितिः परमहर्षिता ॥	८
कुशाग्रवं समासाद्य तपस्तेपं सुदारुणम् । तपस्तस्यां हि कुर्वत्यां परिचर्यां चकार ह ॥	९
सहस्राक्षो नरश्रेष्ठ परया गुणसंपदा । अग्निं कुशान् काष्ठमपः फलं मूलं तथैव च ॥	१०
न्यवेदयत् सहस्राक्षो यच्चान्यदपि काङ्क्षितम् । गात्रसंवाहनैश्चैव श्रमापनयनैस्तथा ॥	११
शक्रः सर्वेषु कालेषु दितिं परिचचार ह । पूर्णं वर्षसहस्रे तु दशोने रघुनन्दन ^४ ॥	१२
दितिः परमसंप्रीता सहस्राक्षमथाब्रवीत् । तपश्चरन्त्या वर्षाणि दश वीर्यवतां वर ॥	१३
अवशिष्टानि भद्रं ते भ्रातरं द्रक्ष्यसे ततः । तमहं त्वत्कृते पुत्रं समाधास्ये जयोत्सुकम् ॥	१४
त्रैलोक्यविजयं पुत्र सह भोक्ष्यसि विज्वरः । याचितेन सुरश्रेष्ठ तव पित्रा महात्मना ॥	१५
वरो वर्षसहस्रान्ते मम दनः सुतं प्रति । एवमुक्त्वा दितिः शक्रं प्राप्ते मध्यं दिवाकरे ॥	१६
निद्रयापङ्गता देवी पादौ कृत्वाथ शीर्षतः । दृष्ट्वा तामशुचिं शक्रः पादतः कृतमूर्धजाम् ॥	१७
शिरःस्थाने कृतौ पादौ जहास च मुमोद च । तस्याः शरीरविवरं विवेश च पुरंदरः ॥	१८
गर्भं च सप्तधा राम विभेद् परमात्मवान् । भिद्यमानस्ततो गर्भो वज्रेण शतपर्वणा ॥	१९
रुरोद सुस्वरं राम ततो दितिरबुध्यत । मा रुदो मा रुदश्चेति गर्भं शक्रोऽभ्यभाषत ॥	२०

(धन्वतरीत्यादेः स्मृत इत्यन्तस्य भागस्य स्थान—सुरासुराः समदर्शिनम्—इति क. घ. छ. झ.

सगन्धर्वा ममन्धुः क्षीरवारिधिम्—इति ख. ।)

३. अर्धमिदं प्र. नास्ति.

—इति क. ।

४. ईश्वरं प्र.

१. बोरे महायुद्धे अ.

५. एतदनन्तरं पञ्चदशः श्लोकः अ.

२. पतदनन्तरम्—बलवन्तं महेष्वासं स्थितिङ्गं

बिभेद् च महातेजा रुदन्तमपि वासवः । न हन्तव्यो न हन्तव्य इत्येवं दितिरब्रवीत् ॥	२१
निष्पपात ततः शक्रो मातुर्वचनगौरवात् । प्राञ्जलिर्वज्रसहितो दितिं शक्रोऽभ्यभाषत ॥	२२
अशुचिदंबि सुप्रासि पादयोः कृतमूर्धजा । तदन्तरमहं लब्ध्वा शक्रहन्तारमाहवे ॥	२३
अभिदं सप्तधा देवि तन्मे त्वं क्षन्तुमर्हसि ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे दितिगर्भभेदो नाम षट्चत्वारिंशः सर्गः

सप्तचत्वारिंशः सर्गः

विशालागमनम्

सप्तधा तु कृते गर्भे दितिः परमदुःखिता । सहस्राक्षं दुराधर्षं वाक्यं सानुनयाब्रवीत् ॥	१
ममःपराधाद्गर्भोऽयं सप्तधा शकलीकृतः । नापराधोऽस्ति देवेश तवात्र बलसूदन ॥	२
प्रियं त्वत्कृतमिच्छामि मम गर्भविपर्यये । मरुतां सप्त सप्तानां स्थानपाला भवन्त्विमे ॥	३
वातस्कन्धा इमे सप्त चरन्तु दिवि पुत्रक । मारुता इति विख्याता दिव्यरूपा ममात्मजाः ॥	४
ब्रह्मलोकं चरत्वेक इन्द्रलोकं तथापरः । दिव्यवायुरिति ख्यातस्तृतीयोऽपि महायशः ॥	५
चत्वारस्तु मुरश्रेष्ठ दिशो वै तव आमनात् । संचरिष्यन्ति भद्रं ते देवभूता ममात्मजाः ॥	६
त्वत्कृतेनैव नाम्ना च मारुता इति विश्रुताः । तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा सहस्राक्षः पुण्डरः ॥	७
उवाच प्राञ्जलिर्वज्रं दितिं बलनिपूदनः । सर्वमेतद्यथोक्तं ते भविष्यति न संशयः ॥	८
विचरिष्यन्ति भद्रं ते देवभूतास्तवात्मजाः । एवं तौ निश्चयं कृत्वा मातापुत्रौ तपोवने ॥	९
जम्भतुम्बदिवं राम कृतार्थाविति नः श्रुतम् । एष देशः स काकुत्स्थ महेन्द्राभ्युषितः पुरा ॥	१०
दिति यत्र तपःसिद्धामेवं परिचचार सः । इक्ष्वाकोस्तु नरव्याघ्र पुत्रः परमधार्मिकः ॥	११
अलम्बुस्मायामुत्पन्नो विशाल इति विश्रुतः । तेन चासीदिह स्थाने विशालेति पुरी कृता ॥	१२
विशालस्य सुतो राम हेमचन्द्रो महाबलः । सुचन्द्र इति विख्यातो हेमचन्द्रादनन्तरः ॥	१३
सुचन्द्रतनयो राम धूम्राश्र इति विश्रुतः । धूम्राश्रतनयश्चापि सृञ्जयः समपद्यत ॥	१४
सृञ्जयस्य सुतः श्रीमान् सहदेवः प्रतापवान् । कुशाश्रः सहदेवस्य पुत्रः परमधार्मिकः ॥	१५
कुशाश्रस्य महातेजाः सोमदत्तः प्रतापवान् । सोमदत्तस्य पुत्रस्तु काकुत्स्थ इति विश्रुतः ॥	१६
तस्य पुत्रो महातेजाः संप्रत्येष पुरीमिमाम् । आवसत्यमरप्रख्यः सुमतिर्नाम दुर्जयः ॥	१७
इक्ष्वाकोस्तु प्रसादेन सर्वे वैशालिका नृपाः । दीर्घायुषो महात्मानो वीर्यवन्तः सुधार्मिकाः ॥	१८
इहाद्य रजनीं राम सुखं वत्स्यामहे वयम् । अत्र प्रभाते नरश्रेष्ठ जनकं द्रुपदुमर्हसि ॥	१९
सुमतिस्तु महातेजा विश्रामित्रमुपागतम् । श्रुत्वा नरवरश्रेष्ठः प्रत्युद्रच्छन्महायशः ॥	२०
पूजां च परमां कृत्वा सोपाध्यायः सबान्धवः । प्राञ्जलिः कुशलं पृष्ट्वा विश्रामित्रमथाब्रवीत् ॥	२१
धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि यस्य मे विषयं मुनिः । संप्राप्तो दर्शनं चैव नास्ति धन्यतरो मम ॥	२२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे विशालागमनं नाम सप्तचत्वारिंशः सर्गः

अष्टचत्वारिंशः सर्गः

शक्राहल्याशापः

पृष्ट्वा तु कुशलं तत्र परस्परसमागमे । कथान्ते सुमतिर्वाक्यं व्याजहार महामुनिम् ॥	१
इमौ कुमारौ भद्रं ते देवतुल्यपराक्रमौ । गजसिंहगती वीरौ शार्दूलवृषभोपमौ ॥	२
पद्मपत्रविशालाक्षौ खड्गानूणीधनुर्धरौ । अश्विनाविव रूपेण समुपस्थितयौवनौ ॥	३
यदृच्छयैव गां प्राप्तौ देवलोकादिवामरौ । कथं पद्मयामिह प्राप्तौ किमर्थं कस्य वा मुने ॥	४
भूषयन्ताविमं देशं चन्द्रसूर्याविवाम्बरम् । परस्परस्य सदृशौ प्रमाणेङ्गितचेष्टितैः ॥	५
किमर्थं च नरश्रेष्ठौ संप्राप्तौ दुर्गमे पथि । वरायुधधरौ वीरौ श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥	६
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा यथावृत्तं न्यवेदयत् । विश्रामित्रवचः श्रुत्वा राजा परमर्हषितः ॥	७
अतिथी परमौ प्राप्तौ पुत्रौ दशरथस्य तौ । पूजयामास विधिवत् सत्काराहो महाबलौ ॥	८
ततः परमसत्कारं मुमतेः प्राप्य राघवौ । उप्य तत्र निशामेकां जग्मतुर्मिथिलां ततः ॥	९
तान् दृष्ट्वा मुनयः सर्वे जनकस्य पुरीं शुभाम् । साधु साध्विति शंसन्तो मिथिलां समपूजयन् ॥ १०	१०
मिथिलोपवने तत्र आश्रमं दृश्य राघवः । पुराणं निर्जनं रम्यं पप्रच्छ मुनिपुंगवम् ॥	११
श्रीमदाश्रमसंकाशं किं न्विदं मुनिवर्जितम् । श्रोतुमिच्छामि भगवन् कस्यायं पूर्वं आश्रमः ॥	१२
तच्छ्रुत्वा राघवेणोक्तं वाक्यं वाक्यविशारदः । प्रत्युवाच महातेजा विश्रामित्रो महामुनिः ॥	१३
हन्त ते कथयिष्यामि शृणु तत्त्वेन राघव । यर्यैतदाश्रमपदं शमं कोपान्महात्मना ॥	१४
गौतमस्य नरश्रेष्ठ पूर्वमासीन्महात्मनः । आश्रमो दिव्यसंकाशः सुरैरपि सुपूजितः ॥	१५
स चेह तप आतिष्ठदहल्यासहितः पुरा । वर्षपूगाननेकांश्च राजपुत्र महायशः ॥	१६
तस्यान्तरं विदित्वा तु सहस्राक्षः शचीपतिः । मुनिवेषधरोऽहल्यामिदं वचनमब्रवीत् ॥	१७
ऋतुकालं प्रतीक्षन्ते नार्थिनः सुसमाहिते । संगमं त्वहमिच्छामि त्वया सह मुमध्यमे ॥	१८
मुनिवेषं सहस्राक्षं विज्ञाय रघुनन्दन । मतिं चकार दुर्मेधा देवराजकुनृहलान् ॥	१९
अथाब्रवीत् मुरश्रेष्ठं कृतार्थेनान्तरान्मना । कृतार्थास्मि मुरश्रेष्ठ गच्छ शीघ्रमितिः प्रभो ॥	२०
आत्मानं मां च देवेश सर्वदा रक्ष मानद । इन्द्रस्तु प्रहसन वाक्यमहल्यामिदमब्रवीत् ॥	२१
सुश्रोणि परितुष्टोऽस्मि गमिष्यामि यथागतम् । एवं संगम्य तु तथा निश्चक्रामोटजात्ततः ॥	२२
स संभ्रमात्त्वरन् राम शङ्कितो गौतमं प्रति । गौतमं संदृशथ प्रविशन्तं महामुनिम् ॥	२३
देवदानवदुर्धर्षं तपोबलसमन्वितम् । तीर्थोदकपरिक्लिन्नं दीप्यमानमिवानलम् ॥	२४

१. इदमर्थम् क. नास्ति ।

तथा—इति च. छ. झ.

२. अस्थानन्तरम्—अयोध्याधिपतेः पुत्रौ राज्ञो
दशरथस्य ह । मम यज्ञसमाप्त्वर्यमागतौ रामलक्ष्मणौ ॥
—इति छ. । सिद्धाश्रमनिवासं च राक्षसानां बधं

३. अस्थानन्तरम्—कशाचिद्विषसे राम ततो
दूरगते युनौ—इति ग. छ.

गृहीतसमिधं तत्र सक्कुञ्जं मुनिपुंगवम् । दृष्ट्वा सुरपतिरस्तो विवर्णवदनोऽभवत् ॥	२५
अथ दृष्ट्वा सहस्राक्षं मुनिवेषधरं मुनिः । दुर्बलं वृत्तसंपन्नो रोषाद्बचनमब्रवीत् ॥	२६
मम रूपं समास्थाय कृतवानसि दुर्मते । अकृतव्यमिदं तस्माद्विफलस्त्वं भविष्यसि ॥	२७
गौतमेनैवमुक्तस्य सरोषेण महात्मना । पेततुर्वृषणौ भूमौ सहस्राक्षस्य तत्क्षणान् ॥	२८
तथा शप्त्वा स वै शक्रमहत्यामपि शप्तवान् । इह वर्षसहस्राणि बहूनि त्वं निवत्स्यसि ॥	२९
वायुभक्षा निगहाग तपयन्ती भस्मशायिनी । अदृश्या सर्वभूतानामाश्रमेऽस्मिन्निवत्स्यसि ॥	३०
यदा चैतद्दणं घोरं रामो दशश्यात्मजः । आगमिष्यति दुर्धर्षस्तदा पूता भविष्यसि ॥	३१
तस्यातिथ्येन दुर्बले लोभमोहविवर्जिता । मत्सकाशे मुदा युक्ता स्वं वपुर्धारयिष्यसि ॥	३२
एवमुक्त्वा महातेजा गौतमो दुष्टचारिणीम् । इममाश्रममुत्सृज्य सिद्धचारणसेविते ॥	३३
हिमवच्छिच्छ्रवरे रम्ये तपस्तेपे महातपाः ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वारमीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायां
बालकाण्डे शक्राहत्याशापो नाम अष्टचत्वारिंशः सर्गः

एकोनपञ्चाशः सर्गः

अहन्याशापमोक्षः

अफलस्तु ततः शक्रो देवानग्निपुरोगमान् । अब्रवीत् त्रस्तवदनः सर्पिमङ्गान् सचारणान् ॥	१
कृयता तपसो विन्नं गौतमस्य महात्मनः । क्रोधमुत्पाद्य हि मया सुरकार्यमिदं कृतम् ॥	२
अफलोऽस्मि कृतस्तेन क्रोधान् सा च निराकृता । शापमोक्षेण महता तपोऽस्यापहतं मया ॥	३
तस्मान् सुरवराः सर्वे सर्पिमङ्गाः सचारणाः । सुरसाह्यकरं सर्वे सफलं कर्तुमर्हथ ॥	४
शनक्रतोर्वचः श्रुत्वा देवाः साग्निपुरोगमाः । पितृदेवानुपेत्याहुः सर्वे सह मरुद्गणैः ॥	५
पुराविचार्य मोहेन मुनिपत्नीं शतक्रतुः । धर्षयित्वा मुनेः शापात्तत्रैव विफलीकृतः ॥	६
इदानीं कुर्याते देवान् देवराजः पुरंदरैः । अयं मेपः सवृषणः शक्रो ह्यवृषणः कृतः ॥	७
मेपस्य वृषणौ गृह्य शक्रायाश्च प्रयच्छत । अफलस्तु कृतो मेषः परां तुष्टिं प्रदास्यति ॥	८
भवतां हर्षणार्थं च ये च दास्यन्ति मानवाः । अक्षयं हि फलं तेषां यूयं दास्यथ पुष्कलम् ॥	९
अग्नेस्तु वचनं श्रुत्वा पितृदेवाः समागताः । उत्पात्य मेपवृषणौ सहस्राक्षे न्यवेशयन् ॥	१०
तदाप्रभृति काकुत्स्थ पितृदेवाः समागताः । अफलान् भुञ्जते मेषान् फलेस्तेषामयोजयन् ॥	११
इन्द्रस्तु मेपवृषणस्तदाप्रभृति राघव । गौतमस्य प्रभावेण तपसश्च महात्मनः ॥	१२

तदागच्छ महातेज आश्रमं पुण्यकर्मणः । तारयैनां महाभागामहल्यां देवरूपिणीम् ॥	१३
विश्वामित्रवचः श्रुत्वा राघवः सहलक्ष्मणः । विश्वामित्रं पुरस्कृत्य तमाश्रममथाविशत् ॥	१४
ददर्श च महाभागां तपसा द्योतितप्रभाम् । लोकैरपि समागम्य दुर्निरीक्षां सुरासुरैः ॥	१५
प्रयत्नान्निर्मितां धात्रा दिव्यां मायामयीमिव । स तुषारावृतां साभ्रां पूर्णचन्द्रप्रभामिव ॥	१६
धूमेनापि परीताङ्गीं दीप्तामग्निशिखामिव । मध्येऽम्भसो दुराधर्षा दीप्तां सूर्यप्रभामिव ॥	१७
सा हि गौतमवाक्येन दुर्निरीक्ष्या बभूव ह । त्रयाणामपि लोकानां यावद्रामस्य दर्शनम् ॥	१८
शापस्यान्तमुपागम्य तेषां दर्शनमागता । राघवौ तु ततस्तस्याः पादौ जगृहतुस्तदा ॥	१९
स्मरन्ती गौतमवचः प्रतिजग्राह सा च तौ । पाद्यमर्घ्यं तथातिथ्यं चकार सुसमाहिता ॥	२०
प्रतिजग्राह काकुत्स्थो विधिदृष्टेन कर्मणा । पुष्पवृष्टिर्महत्यासीद्देवदुन्दुभिनिःस्वनैः ॥	२१
गन्धर्वाप्सरसां चापि महानैसीत् समुत्सवः । साधु साध्विति देवास्तामहल्यां समपूजयन् ॥	२२
तपोबलविशुद्धाङ्गीं गौतमस्य वशानुगाम् । गौतमोऽपि महातेजा अहल्यासहितः सुखी ॥	२३
रामं संपूज्य विधिवन्तपस्तेपे महातपाः । रामोऽपि परमां पूजां गौतमस्य महामुनेः ॥	२४
सकाशाद्विधिवत् प्राप्य जगाम मिथिलं ततः ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे अहल्याशापमोक्षो नाम एकत्रोपपञ्चाशः सर्गः

पञ्चाशः सर्गः

जनकसमागमः

ततः प्रागुत्तरां गत्वा रामः सौमित्रिणा सह । विश्वामित्रं पुरस्कृत्य यज्ञवाटमुपागमन् ॥	१
रामस्तु मुनिशार्दूलमुवाच सहलक्ष्मणः । साध्वी यज्ञसमृद्धिर्हि जनकस्य महात्मनः ॥	२
बहूनीह सहस्राणि नानादेशनिवासिनाम् । ब्राह्मणानां महाभाग वेदाध्ययनशालिनाम् ।	३
ऋषिवाटाश्च दृश्यन्ते शकटीशतसंकुलाः । देशो विधीयतां ब्रह्मन् यत्र वत्स्यामहे वयम् ॥	४
रामस्य वचनं श्रुत्वा विश्वामित्रो महामुनिः । निवेशमकरोद्देशं विविक्ते सलिलान्विते ॥	५
विश्वामित्रमनुप्राप्तं श्रुत्वा स नृपतिस्तदा । शतानन्दं पुरस्कृत्य पुरोहितमनिन्दितम् ॥	६
प्रत्युज्जगाम सहसा विनयेन समन्वितः । ऋत्विजोऽपि महात्मानस्त्वर्घ्यमदाय सत्वरम् ॥	७
विश्वामित्राय धर्मण ददुर्मन्त्रपुरस्कृतम् । प्रतिगृह्य तु तां पूजां जनकस्य महात्मनः ॥	८
पप्रच्छ कुशलं राज्ञो यज्ञस्य च निरामयम् । स तांश्चापि मुनीन् पृष्ट्वा सोपाध्यायपुरोधसः ॥	९
यथान्यायं ततः सर्वैः समागच्छन् प्रहृष्टवत् । अथ राजा मुनिश्रेष्ठं कृताञ्जलिभाषत ॥	१०
आसने भगवानास्तां सहैभिर्मुनिपुंगवैः । जनकस्य वचः श्रुत्वा निषदाद् महामुनिः ॥	११

पुरोधो ऋत्विजश्चैव राजा च सह मन्त्रिभिः । आसनेषु यथान्यायमुपविष्टान् समन्ततः ॥	१२
दृष्ट्वा स नृपतिस्त्र विश्वामित्रमथाब्रवीत् । अद्य यज्ञसमृद्धिर्मे सफला देवतैः कृता ॥	१३
अद्य यज्ञफलं प्राप्तं भगवद्दर्शानामया । धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि यस्य मे मुनिपुंगव ॥	१४
यज्ञोपसदनं ब्रह्मन् प्राप्तोऽसि मुनिभिः सह । द्वादशाहं तु ब्रह्मणं ^१ शेषमाहुर्मनीषिणः ॥	१५
ततो भागार्थिनो देवान् द्रष्टुमर्हसि कौशिक । इत्युक्त्वा मुनिशर्दूलं प्रहृष्टवदनस्तदा ॥	१६
पुनस्तं परिप्रच्छ प्राञ्जलिः प्रणतो नृपः । इमौ कुमारौ भद्रं ते देवतुल्यपराक्रमौ ॥	१७
गजसिंहगती वीरौ शार्दूलवृषभोपमौ । पद्मपत्रविशालाक्षौ खड्गवृणीधनुर्धरौ ॥	१८
अश्विनाविव रूपेण समुपस्थितयौवनौ । यदृच्छयेव गां प्राप्तौ देवलोकादिवामरौ ^२ ॥	१९
कथं पद्म्यामिह प्राप्तौ किमर्थं कस्य वा मुने । वरायुधधरौ वीरौ कस्य पुत्रौ महामुने ॥	२०
भूषयन्ताविसं देशं चन्द्रमूर्यविश्वाम्बरम् । परस्परस्य सदृशौ प्रमाणेङ्कितचेष्टितः ^३ ॥	२१
काकपक्षधरौ वीरौ श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ^४ । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा जनकस्य महात्मनः ॥	२२
न्यवेदयदमेयात्मा ^५ पुत्रौ दशरथस्य तौ । सिद्धाश्रमनिवासं च राक्षसानां वधं तथा ॥	२३
तच्चागमनमव्यग्रं विशालायाश्च दर्शनम् । अहल्यादर्शनं चैव गौतमेन समागमम् ॥	२४
महाधनुषि जिह्वासां वर्तुमागमनं ^६ तथा । एतत् सर्वं महातेजा जनकस्य महात्मने ॥	२५
निवेद्य विररामाथ विश्वामित्रो महामुनिः ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहास्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे जनकसमागमो नाम पञ्चाशः सर्गः

एकपञ्चाशः सर्गः

विश्वामित्रवृत्तम्

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा विश्वामित्रस्य धीमतः । हृष्टरोमा महातेजाः शतानन्दो महातपाः ॥	१
गौतमस्य सुतो ज्येष्ठस्तपसा चोतितप्रभः । रामसंदर्शनादेव परं विस्मयमागतः ॥	२
स तौ निषण्णौ संप्रेक्ष्य सुखासीनौ नृपात्मजौ । शतानन्दो मुनिश्रेष्ठं विश्वामित्रमथाब्रवीत् ॥	३

१. दीक्षाम् ति.

२. अस्यानन्तरम्—पुण्डरीकविशालाक्षो वरा-
युधधराबुभो । बद्धगोधाट्गुलिश्राणौ खड्गवन्धनौ महा-
युती ॥—इति ग. । इदमेव पद्यं वैदितैरित्यस्या-
नन्तरम् क. दृश्यते ।

३. अस्यानन्तरम्—किमर्थं च नरभेष्टं संप्राप्तौ
दुर्गमे पथि । प्रकाश्य कुलमस्माकं मामुद्धर्तुमिहागतौ ॥—
इति ख.

४. अस्य पादस्थ स्थानं—कुमारावव पाव-
की—इति ग. । अस्यानन्तरम्—रूपौदार्यगुणैः पुसां
दृष्टिचित्तापहारकौ । प्रकाश्य कुलमस्माकं मामुद्धर्तुमि-
हागतौ ॥—इति ग. छ. । कस्य पुत्रौ मुनिभेष्ट
श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः—इति छ. अधिकम् ।

५. महात्मानौ श. अ.

६. आरोपणम् क.

अपि ते मुनिशार्दूल मम माता यशस्विनी । दर्शिता राजपुत्राय तपो दीर्घमुपागता ॥	४
अपि रामे महातेजा मम माता यशस्विनी । वन्यैरुपाहरत् पूजां पूजाहं सर्वदेहिनाम् ॥	५
अपि रामाय कथितं यथावृत्तं पुरातनम् । मम मातुर्महातेजो दैवेन दुरनुष्ठितम् ॥	६
अपि कौशिक भद्रं ते गुरुणा मम संगता । माता मम मुनिश्रेष्ठ रामसंदर्शनादितः ॥	७
अपि मे गुरुणा रामः पूजितः कुशिकात्मज । इहागतो महातेजाः पूजां प्राप्तो महात्मनः ॥	८
अपि शान्तेन मनसा गुरुर्मे कुशिकात्मज । इहागतेन रामेण प्रयतेनाभिवादितः ॥	९
तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य विश्वामित्रो महामुनिः । प्रत्युवाच शतानन्दं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् ॥	१०
नातिक्रान्तं मुनिश्रेष्ठ यत् कर्तव्यं कृतं मया । संगता मुनिना पत्नी भार्गवेणेव रेणुका ॥	११
तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य विश्वामित्रस्य धीमतः । शतानन्दो महातेजा रामं वचनमब्रवीत् ॥	१२
स्वागतं ते नरश्रेष्ठ दिष्ट्या प्राप्तोऽसि राघव । विश्वामित्रं पुरस्कृत्य महर्षिमपराजितम् ॥	१३
अचिन्त्यकर्मा तपसा ब्रह्मर्षिरतुल्यप्रभः । विश्वामित्रो महातेजा वेत्स्येनं परमां गतिम् ॥	१४
नास्ति धन्यतरो राम त्वत्तोऽन्यो भुवि कश्चन । गोप्ता कुशिकपुत्रस्ते येन तप्तं महत्तपः ॥	१५
श्रूयतां चाभिधास्यामि कौशिकस्य महात्मनः । यथा बलं यथा वृत्तं तन्मे निगदतः शृणु ॥	१६
राजासीदेप धर्मात्मा दीर्घकालमरिंदमः । धर्मज्ञः कृतविद्यश्च प्रजानां च हिते रतः ॥	१७
प्रजापतिमुतश्चासीत् कुशो नाम महीपतिः । कुशस्य पुत्रो बलवान् कुशनाभः सुधार्मिकः ॥	१८
कुशनाभसुतस्त्वासीद्गाधिरित्येव विश्रुतः । गाधेः पुत्रो महातेजा विश्वामित्रो महामुनिः ॥	१९
विश्वामित्रो महातेजाः पालयामास मेदिनीम् । बहुवर्षसहस्राणि राजा राज्यमकारयत् ॥	२०
कदाचित्तु महातेजा योजयित्वा वरुधिनीम् । अक्षौहिणीपरिवृतः परिचक्राम मेदिनीम् ॥	२१
नगराणि च राष्ट्राणि सरितश्च तथा गिरीन् । आश्रमान् क्रमशो राम विचरन्नाजगाम ह ॥	२२
वसिष्ठस्याश्रमपदं नानावृक्षसमाकुलम् ^१ । नानामृगगणाकीर्णं सिद्धचारणसेवितम् ॥	२३
देवदानवगन्धर्वैः किंनरैरुपशोभितम् । प्रशान्तहरिणाकीर्णं द्विजमङ्गनिषेवितम् ॥	२४
ब्रह्मर्षिगणसंकीर्णं देवर्षिगणसेवितम् । तपश्चरणसंसिद्धैरग्निक्लृपैर्महात्मभिः ^२ ॥	२५
अद्भुतैर्वायुभक्षैश्च शीर्षपर्णाशनैस्तथा । फलमूलाशनैर्दान्तैर्जितरोषैर्जितेन्द्रियैः ॥	२६
श्लिषिभिर्वालखिल्यैश्च जपहोमपरायणैः । अन्यैर्वैखानसैश्चैव समन्तादुपशोभितम् ^३ ॥	२७
वसिष्ठस्याश्रमपदं ब्रह्मलोकमिवापरम् । ददर्श जयतां श्रेष्ठो विश्वामित्रो महाबलः ॥	२८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वान्मोक्षीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे विश्वामित्रवृत्तं नाम एकपञ्चाशः सर्गः

१. -लताकुलम् छ.

क्लृपैर्महात्मभिः इति क. छ.

२. अस्यानन्तरम्—सतर्षु संकुलं श्रीमद्ब्रह्म-

३. इदमर्थम् क. नास्ति

द्विपञ्चाशः सर्गः

वसिष्ठातिथ्यम्

तं दृष्ट्वा परमप्रीतो विश्वामित्रो महाबलः । प्रणम्य विधिना वीरो वसिष्ठं जपतां वरम् ॥	१
स्वागतं तव चेत्युक्तो वसिष्ठेन महात्मना । आसनं चास्य भगवान् वसिष्ठो व्यादिदेश ह ॥	२
उपविष्टाय च तदा विश्वामित्राय धीमते । यथान्यायं मुनिवरः फलमूलान्युपाहरत् ॥	३
प्रतिगृह्य च तां पूजां वसिष्ठाद्राजसत्तमः । तपोऽग्निहोत्रशिष्येषु कुशलं पर्यपृच्छत् ॥	४
विश्वामित्रो महातेजा वनस्पतिगणे तथा । सर्वत्र कुशलं प्राह वसिष्ठो राजसत्तमम् ॥	५
सुखोपविष्टं राजानं विश्वामित्रं महातपाः । पप्रच्छ जपतां श्रेष्ठो वसिष्ठो ब्रह्मणः सुतः ॥	६
कश्चित्ते कुशलं राजन कश्चिद्धर्मण रञ्जयन् । प्रजाः पालयन्ने वीर राजवृत्तेन धार्मिक ॥	७
कश्चित्ते संभृता भृत्याः कश्चित्तिष्टान्ति शासनं । कश्चित्ते विजिताः सर्वे रिपवो रिपुसूदन ॥	८
कश्चिद्गल्पु कोशेषु मित्रेषु च परंतप । कुशलं ते नरव्याघ्र पुत्रपौत्रे तवानघ ॥	९
सर्वत्र कुशलं राजा वसिष्ठं प्रत्युदाहरत् । विश्वामित्रो महातेजा वसिष्ठं विनयान्वितः ॥	१०
कृत्वोभौ मुचिरं काळं धर्मिष्ठौ ताः कथाः शुभाः । मुदा परमया युक्तो प्रीयेतां तौ परस्परम् ॥	११
ततो वसिष्ठो भगवान् कथान्ते रघुनन्दन । विश्वामित्रमिदं वाक्यमुवाच प्रहसन्निव ॥	१२
आतिथ्यं कर्तुमिच्छामि बलस्यास्य महाबल । तव चैवाप्रमेयस्य यथार्हं संप्रतीच्छ मे ॥	१३
सत्क्रियां तु भवानेतां प्रतीच्छतु मयोद्यताम् । राजस्त्वमतिथिश्रेष्ठः पूजनीयः प्रयत्नतः ॥	१४
एयमुक्तां वसिष्ठं विश्वामित्रो महामतिः । कृतमित्यब्रवीद्राजा पूजावाक्येन मे त्वया ॥	१५
फलमूलेन भगवन् विद्यते यत्तवाश्रमे । पादोनाचमनीयेन भगवद्दर्शनेन च ॥	१६
सर्वथा च महाप्राज्ञ पूजाहंण सुपूजितः । गमिष्यामि नमस्तेऽस्तु मेत्रेणेक्षस्व चक्षुषा ॥	१७
एवं ब्रुवन्तं राजानं वसिष्ठः पुनरेव हि । न्यमन्त्रयत धर्मात्मा पुनः पुनरुदारधीः ॥	१८
बाढमित्येव गाधेयो वसिष्ठं प्रत्युवाच ह । यथा प्रियं भगवत्सन्तथास्तु मुनिसत्तम ॥	१९
एवमुक्तो महातेजा वसिष्ठो जपतां वरः । आजुहाव ततः प्रीतः कल्माषीं धूतकल्मषः ॥	२०
एह्येहि शबले क्षिप्रं शृणु चापि वचो मम । सबलस्यास्य राजर्षेः कर्तुं व्यवसितोऽस्म्यहम् ॥	२१
भोजनेन महाहंण सत्कारं संविधत्स्व मे । यस्य यस्य यथाकामं पङ्कमेष्वभिपूजितम् ॥	२२
तत्सर्वं कामधुक् क्षिप्रमभिवर्ष कृते मम । रसेनाग्नेन पानेन लेह्यचोष्येण संयुतम् ॥	२३
अन्नानां निचयं सर्वं सृजस्व शबले त्वर ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

बालकाण्डे वसिष्ठातिथ्यं नाम द्विपञ्चाशः सर्गः

त्रिपञ्चाशः सर्गः

शबलानिष्क्रयः

एवमुक्त्वा वसिष्ठेन शबला शत्रुसूदन । विदधे कामधुकामान् यस्य यस्य यथेप्सितम् ॥	१
इक्षून् मधूंस्तथा लाजान् मैरेयांश्च वरासवान् । पानानि च महार्हाणि भक्ष्यांश्चोखावचांस्तथा ॥	२
उष्णाह्वयस्यौदनस्यात्र राशयः पर्वतोपमाः । मृष्टान्यन्नानि सूपाश्च दधिकुल्यास्तथैव च ॥	३
नानास्वादुरसानां च षाड्बानां तथैव च ^१ । भाजनानि सुपूर्णानि गौडानि च सहस्रशः ^२ ॥	४
सर्वमासीत् सुसंतुष्टं हृष्टपुष्टजनायुतम् । विश्वामित्रबलं राम वसिष्ठेनाभितर्पितम् ॥	५
विश्वामित्रोऽपि राजर्षिर्हृष्टः पुष्टस्तदाभवत् । खान्तःपुरवरो राजा सब्राह्मणपुरोहितः ॥	६
सामात्यो मन्त्रिसहितः सभृत्यः पूजितस्तदा । युक्तः परमहर्षेण वसिष्ठमिदमब्रवीत् ॥	७
पूजितोऽहं त्वया ब्रह्मन् पूजाहंण सुसत्कृतः । श्रूयतामभिधास्यामि वाक्यं वाक्यविशारद ॥	८
गवां शतसहस्रेण दीयतां शबला मम । रत्नं हि भगवन्नेतद्रत्नहारी च पार्थिवः ॥	९
तस्मान्मे शबलं देहि मनैषा धर्मतो द्विज । एवमुक्तस्तु भगवान् वसिष्ठो मुनिसत्तमः ॥	१०
विश्वामित्रेण धर्मात्मा प्रत्युवाच महोपतिम् । नाहं शतसहस्रेण नापि कोटिशतैर्गवाम् ॥	११
राजन् दास्यामि शबलं राशिभी रजतस्य वा । न परित्यागमर्ह्यं मत्सकःशादरिंदम ॥	१२
शाश्वती शबला मह्यं कीर्तिरात्मवतो यथा । अस्यां हव्यं च कव्यं च प्राणयात्रा तथैव च ॥	१३
आयत्तमग्निहोत्रं च बलिर्होमस्तथैव च । स्वाहाकारवषट्कारौ विशाश्च विविधास्तथा ॥	१४
आयत्तमत्र राजपे सर्वमेतन्न संशयः । सर्वस्वमेतत् सत्येन मम तुष्टिकरी सदा ॥	१५
कारणैर्बहुभी राजन्न दास्ये शबलं तव । वसिष्ठेनैवमुक्तस्तु विश्वामित्रोऽब्रवीत्ततः ॥	१६
संरब्धतरमत्यर्थं वाक्यं वाक्यविशारदः । ^३ ह्यैरण्यकक्ष्याम्रैवेयान् सुवर्णाङ्कुशभूषितान् ॥	१७
ददामि कुञ्जरांस्तेऽहं सहस्राणि चतुर्दश । ह्यैरण्यानां रथानां ते श्रेताश्वानां चतुर्युजाम् ॥	१८
ददामि ते शतान्यष्टौ किङ्किणीकविभूषितान् । हयानां देशजातानां कुलजानां महौजसाम् ॥	१९
सहस्रमेकं दश च ददामि तव सुत्रत । नानावर्णविभक्तानां वयःस्थानां तथैव च ॥	२०
ददास्येकां गवां कोटिं शबला दीयतां मम । यावद्विच्छसि रत्नं वा ह्यैरण्यं वा द्विजोत्तम ॥	२१
तावदास्यामि ते सर्वं ^४ शबला दीयतां मम । एवमुक्तस्तु भगवान् विश्वामित्रेण धीमता ॥	२२
न दास्यामीति शबलं प्राह राजन् कथंचन । एतदेव हि मे रत्नमेतदेव हि मे धनम् ॥	२३
एतदेव हि सर्वस्वमेतदेव हि जीवितम् ^५ । दर्शश्च पूर्णमासश्च यज्ञाश्चैवाप्तदक्षिणाः ॥	२४

१. ह्यैरण्यमध्यबन्धनमृङ्खलाकण्ठात्कारयुक्ता-
नित्यर्थः । सहस्राणीत्यस्य पुल्लिङ्गविशेषमाधर्मम् ।

२. षड्दानां प्र.
३. इदमर्थम् क. नास्ति ।

४. अस्य स्थाने—भाजनानि सुवर्णानि

मास्यानि च सहस्रशः—इति क.

५. कुञ्जराणां ते प्र.

६. तत्सर्वम् च. छ.

७. इदमर्थम् क. नास्ति ।

एतदेव हि मे राजन् विविधाश्च क्रियास्तथा । अदोमूलाः क्रियाः सर्वा मम राजन्न संशयः ॥ २५
बहुना किं प्रलापेन न दास्ये कामदोहिनीम् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे शबलानिष्कयो नाम त्रिपञ्चाशः सर्गः

चतुःपञ्चाशः सर्गः

पष्ठ्यादिसृष्टिः

कामधेनुं वसिष्ठोऽपि यदा न त्यजते मुनिः । तदास्य शबलां राम विश्वामित्रोऽन्वकर्षत ॥	१
नीयमाना तु शबला राम राज्ञा महात्मना । दुःखिता चिन्तयामास रुदन्ती शोककर्षिता ॥	२
परित्यक्ता वसिष्ठेन किमहं मुमहात्मना । याहं राजभटैर्दीना हियेय भृशदुःखिना ॥	३
किं मयापकृतं तस्य महर्षेर्भावितात्मनः । यन्मामनागसं भक्तामिष्टां त्यजति धार्मिकं ॥	४
इति सा चिन्तयित्वा तु विनिःश्वस्य पुनः पुनः ^१ । निर्धेय तांस्तदा भृत्यान् शतशः शत्रुसूदन ॥	५
जगामानिलवेगेन पादमूलं महात्मनः । शबला सा रुदन्ती च क्रोशन्ती चेदमब्रवीत् ॥	६
वसिष्ठस्याग्रतः स्थित्वा मेघदुन्दुभिराविणी । भगवन् किं परित्यक्ता त्वयाहं ब्रह्मणः सुत ॥	७
यस्माद्राजभटा मां हि नयन्ते त्वत्मकाशतः । एवमुक्तस्तु ब्रह्मर्षिरिदं वचनमब्रवीत् ॥	८
शोकसंतप्तहृदयां स्वमारमिव दुःखिताम् । न त्वां त्यजामि शबले नापि मेऽपकृतं त्वया ॥	९
एष न्वां नयते राजा बलान्मत्तो महाबलः । न हि तुल्यं बलं मह्यं राजा त्वद्य विशेषतः ॥	१०
बली राजा क्षत्रियश्च पृथिव्याः पतिरेव च । इयमक्षौहिणी सेना गजवाजिरथाकुली ॥	११
पत्तिञ्चजसमाकीर्णा तेनासौ बलवत्तरः । एवमुक्ता वसिष्ठेन प्रत्युवाच विनीतवत् ॥	१२
वचनं वचनज्ञा सा ब्रह्मर्षिममितप्रभम् । न बलं क्षत्रियस्याहुर्ब्राह्मणो बलवत्तरः ॥	१३
ब्रह्मन् ब्रह्मबलं दिव्यं क्षत्रात्तु बलवत्तरम् । अप्रमेयबलं तुभ्यं न त्वया ^२ बलवत्तरः ॥	१४
विश्वामित्रो महावीर्यस्तेजस्तव दुरासदम् । नियुङ्क्व मां महातेजस्त्वद्ब्रह्मबलसंभृताम् ॥	१५
तस्य दर्पबलं यत्तन्नाशयामि दुरात्मनः । इत्युक्तस्तु तथा राम वसिष्ठस्तु महायशाः ॥	१६
सृजस्वेति तदोवाच बलं परबलार्दनम् ^३ । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सुरभिः सासृजत्तदा ॥	१७
तस्या हुम्भारवोत्सृष्टाः पृथ्वाः शतशो नृप । नाशयन्ति बलं सर्वं विश्वामित्रस्य पश्यतः ॥	१८

१. अस्यानन्तरम्—जगाम वेगेन तदा वसिष्ठं

२. त्वत्तो ख.

परमौजसम्—इति क.

४. -रुजम् च. छ. श.

२. पूर्णां सवाजिरथसंकुला क. ख. घ.

५. पष्ठ्याः प्र.

च. छ. ज.

बलं भग्नं ततो दृष्ट्वा रयेनाक्रम्य कौशिकः ^१ । स राजा परमक्रुद्धो रोषविस्फारितेक्षणः ॥	१९
पशूवाभ्राशयामास शस्त्रैरुच्चायचैरपि । विश्वामित्रादितान् दृष्ट्वा पशूवाञ्जशतशस्तदा ॥	२०
भूय एवासृजद्वोरान् शकान् यवनमिश्रितान् । तैरासीत् संवृता भूमिः शकैर्यवनमिश्रितैः ॥	२१
प्रभावद्विर्महावीर्यैः पद्मकिंजल्कसन्निभैः । तीक्ष्णासिपट्टसधरैर्हेमवर्णाम्बरावृतैः ॥	२२
निर्दग्धं तद्वलं सर्वं प्रदीपैरिव पावकैः । ततोऽन्वाणि महातेजा विश्वामित्रो मुमोच ह ॥	२३
तैस्तैर्यवनकाम्भोजाः पशूवाश्चाकुलीकृताः ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे पञ्चपञ्चाशोऽध्यायः सर्गः

पञ्चपञ्चाशः सर्गः

विश्वामित्रधनुर्वेदाधिगमः

ततस्तानाकुलान् दृष्ट्वा विश्वामित्रास्त्रमोहितान् । वसिष्ठश्चोदयामास कामधुकं नृजं योगतः ॥	१
तस्या हुम्भारवोत्सृष्टाः काम्भोजा रविसंनिभाः । ऊधसस्त्वथ संभूताः बर्बराः ^३ शस्त्रपाणयः ॥	२
योनिदेशाश्च यवनाः शकृद्देशाच्छकास्तथा । रोमकूपेषु च म्लेच्छा हारीताः सकिरातकाः ॥	३
यैस्तन्निषूदितं सैन्यं ^४ विश्वामित्रस्य तत्क्षणान् । सपदातिगजं साश्वं सरथं रघुनन्दन ॥	४
दृष्ट्वा निषूदितं सैन्यं वसिष्ठेन महात्मना । विश्वामित्रसुतानां तु शतं नानाविधायुधम् ॥	५
अभ्यधावत् सुसंक्रुद्धं वसिष्ठे जपतां वरम् । हुंकरेणैव तान् सर्वान् ददाह भगवानृषिः ॥	६
ते साश्वरथपादाता वसिष्ठेन महात्मना । भस्मीकृता सुहृतेन विश्वामित्रसुतास्तदा ॥	७
दृष्ट्वा विनाशितान् पुत्रान् बलं च सुमहायशाः । सत्रीर्डाश्चिन्तयाविष्टो विश्वामित्रोऽभवत्तदा ॥	८
समुद्र इव निबंगो भग्नदंष्ट्र इवोरगः । उपरक्त इवादित्यः सद्यो निष्प्रभतां गतः ॥	९
हतपुत्रबलो दीनो लूनपक्ष इव द्विजः । हतदर्पो हतोत्साहो निबेदं समपद्यत ॥	१०
स पुत्रमेकं राज्याय पालयेति नियुज्य च । पृथिवीं क्षत्रधर्मेण वनमेवाभ्यपद्यत ॥	११
स गत्वा हिमवत्पार्श्वं किंनरोरगसेवितम् । महादेवप्रसादार्थं तपस्तेपे महातपाः ॥	१२
केनचित्त्वथ कालेन देवेशो वृषभध्वजः । दर्शयामास वरदो विश्वामित्रं महामुनिम् ॥	१३
किमर्थं तप्यसे राजन ब्रह्म यत्तं विवक्षितम् । वरदोऽस्मि वरो यस्ते काङ्क्षितः सोऽभिधीयताम् ॥ १४	१४
एवमुक्तस्तु देवेन विश्वामित्रो महातपाः । प्रणिपत्य महादेवमिदं वचनमब्रवीत् ॥	१५
यदि तुष्टो महादेव धनुर्वेदो ममानघ । साङ्गोपाङ्गोपनिषदः सरहस्यः प्रदीयताम् ॥	१६

१. इदमर्थम् ख. नास्ति

२. पल्लवाः प्र.

३. संजाताः पल्लवाः च. छ.

४. तैस्तनिषूदिनं सर्वम् च. छ. झ.

यानि देवेषु चास्त्राणि दानवेषु महर्षिषु । गन्धर्वयक्षरक्षःसु प्रतिभान्तु ममानघ ॥	१७
तव प्रसादाद्भवतु देवदेव ममोप्सितम् । एवमस्त्विति देवेशो वाक्यमुक्त्वा गतस्तदा ॥	१८
प्राप्य चास्त्राणि राजर्षिर्विश्वामित्रो महाबलः । दर्पेण महता युक्तो दर्पपूर्णोऽभवत्तदा ॥	१९
विवर्धमानो वीर्येण समुद्र इव पर्वसु । हतमेव तदा मेने वसिष्ठमृषिसत्तमम् ॥	२०
ततो गत्वाश्रमपदं मुमोचास्त्राणि पार्थिवः । यैस्तत्तपोवनं सर्वं निर्दग्धं चाब्रतेजसा ॥	२१
उदीर्यमाणमन्त्रं तद्विश्वामित्रस्य धीमतः । दृष्ट्वा विप्रद्रुता भीता मुनयः शतशो दिशः ॥	२२
वसिष्ठस्य च ये शिष्यास्तथैव मृगपक्षिणः । विद्रवन्ति भयाद्भीता नानादिग्भ्यः सहस्रशः ॥	२३
वसिष्ठस्याश्रमपदं शून्यमासीन्महात्मनः । मुहूर्तमिव निःशब्दमासीदिरिणसंनिभम् ॥	२४
वदतो वै वसिष्ठस्य मा भैरति मुहुर्मुहुः । नाशयाम्यद्य गाधेयं नीहारमिव भास्करः ॥	२५
एवमुक्त्वा महातेजा वसिष्ठो जपतां वरः । विश्वामित्रं तदा वाक्यं सरोपमिदमब्रवीत् ॥	२६
आश्रमं चिरसंवृद्धं यद्विनाशितवानसि । दुराचारोऽसि यन्मूढ तस्मात्त्वं न भविष्यसि ॥	२७
इत्युक्त्वा परमक्रुद्धो दण्डमुद्यम्य सत्वरः । विभ्रूममिय कालान्नि यमदण्डमिवापरम ^१ ॥	२८

इत्यापि श्रीमद्रामायणं वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहतायां
वालकाण्डे विश्वामित्रधनुर्धेदाधिगमो नाम पञ्चपञ्चाशः सर्गः

षट्पञ्चाशः सर्गः

ब्रह्मतेजाबलम्

एवमुक्तो वसिष्ठेन विश्वामित्रो महाबलः । आग्नेयमस्त्रमुत्क्षिप्य तिष्ठ तिष्ठति चाब्रवीत् ॥	१
ब्रह्मदण्डं समुत्क्षिप्य कालदण्डमिवापरम् । वसिष्ठो भगवान् क्रोधादिदं वचनमब्रवीत् ॥	२
क्षत्रबन्धो स्थितोऽस्म्येप यद्वलं तद्विदर्शय । नाशयाम्येप ते दर्पं शस्त्रस्य तव गाधिज ॥	३
क च ते क्षत्रियवलं क च ब्रह्मवलं महन् । पश्य ब्रह्मवलं दिव्यं मम क्षत्रियपांसन ॥	४
तस्यास्त्रं गाधिपुत्रस्य घोरमाग्नेयमुद्यतम् । ब्रह्मदण्डेन तच्छान्तमग्नेर्वंग इवाम्भसा ॥	५
वारुणं चैव रौद्रे च ऐन्द्रे पाशुपतं तथा । ऐषीकं चापि चिक्षेप कुपितो गाधिनन्दनः ॥	६
मानवं मोहनं चैव गान्धर्वं स्वापनं तथा । जृम्भणं मादनं चैव संतापनविलापनं ॥	७
शोषणं दारणं चैव वज्रमस्त्रं सुदुर्जयम् । ब्रह्मपाशं कालपाशं वारुणं पाशमेव च ॥	८
पैनाकास्त्रं च दयितं शुष्कार्द्रं अशनी उभे । दाण्डास्त्रमथ पैशाचं क्रौञ्चमस्त्रं तथैव च ॥	९
धर्मचक्रं कालचक्रं विष्णुचक्रं तथैव च । वायव्यं मथनं चैव अस्त्रं ह्यशिरस्तथा ॥	१०
शक्तिद्वयं च चिक्षेप कङ्कालं मुसलं तथा । वैद्याधरं महास्त्रं च कालास्त्रमथ दारुणम् ॥	११
त्रिशूलमस्त्रं घोरं च कापालमथ कङ्कणम् । एतान्यस्त्राणि चिक्षेप सर्वाणि रघुनन्दन ॥	१२

वसिष्ठे जपतां श्रेष्ठे तदद्भुतमिवाभवत् । तानि सर्वाणि दण्डेन प्रसते ब्रह्मणः सुतः ॥	१३
तेषु शान्तेषु ब्रह्मास्त्रं क्षिप्रवान् गाधिनन्दनः । तदस्त्रमुद्यतं दृष्ट्वा देवाः सान्निपुरोगमाः ॥	१४
देवर्षयश्च संभ्रान्ता गन्धर्वाः समहोरगाः । त्रैलोक्यमासीत् संव्रस्तं ब्रह्मास्त्रं समुदीरिते ॥	१५
तदप्यस्त्रं महाघोरं ब्राह्मं ब्राह्मेण तेजसा । वसिष्ठो प्रसते सर्वं ब्रह्मदण्डेन राघव ॥	१६
ब्रह्मास्त्रं प्रसमानस्य वसिष्ठस्य महात्मनः । त्रैलोक्यमोहनं रौद्रं रूपमासीत् सुदारुणम् ॥	१७
रोमकूपेषु सर्वेषु वसिष्ठस्य महात्मनः । मरीच्य इव निष्पेतुरग्नेर्धूमाकुलार्चिषः ॥	१८
प्राञ्चलत् ब्रह्मदण्डश्च वसिष्ठस्य करोद्यतः । विभूम इव कालाग्निर्मदण्ड इवापरः ॥	१९
ततोऽस्तुवन् मुनिगणा वसिष्ठं जपतां वरम् । अमेयं ते बलं ब्रह्मस्तेजो धारय तेजसा ॥	२०
निगृहीतस्त्वया ब्रह्मन् विश्वामित्रो महाबलः । प्रसीद जपतां श्रेष्ठ लोकाः सन्तु गतव्यथाः ॥	२१
एवमुक्तो महातेजाः शमं चक्रे महत्तपाः । विश्वामित्रोऽपि निकृतो विनिःश्वस्येदमब्रवीत् ॥	२२
धिग्बलं क्षत्रियबलं ब्रह्मतेजोबलं बलम् । एकेन ब्रह्मदण्डेन सर्वास्त्राणि हतानि मे ॥	२३
तदेतत् समवेक्ष्याहं प्रसन्नैन्द्रियमानसः । तपो महत् समास्थारथे यद्वै ब्रह्मत्वकारकम् ॥	२४

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

बालकाण्डे ब्रह्मतेजोबलं नाम पट्पञ्चाशः सर्गः

सप्तपञ्चाशः सर्गः

त्रिशङ्कुयाजनप्रार्थना

ततः संतप्तहृदयः स्मरन्निग्रहमात्मनः । विनिःश्वस्य विनिःश्वस्य कृतवैरो महात्मना ॥	१
स दक्षिणां दिशं गत्वा महिष्या सह राघव । तताप परमं घोरं विश्वामित्रो महातपाः ॥	२
फलमूलाशनो दान्तश्चचार सुमहत्तपः । अथास्य जज्ञिरे पुत्राः सत्यधर्मपरायणाः ॥	३
हविःप्यन्दो मधुप्यन्दो दृढनेत्रो महत्तपः । पूर्णं वर्षसहस्रं तु ब्रह्मा लोकेर्षितामहः ॥	४
अब्रवीन्मधुरं वाक्यं विश्वामित्रं तपोधनम् । जिता राजर्षिलोकास्ते तपसा कुशिकात्मज ॥	५
अनेन तपसा त्वां तु राजर्षिरिति विद्महे । एवमुक्त्वा महातेजा जगाम सह दैवतैः ॥	६
त्रिविष्टपं ब्रह्मलोकं लोकानां परमेश्वरः । विश्वामित्रोऽपि तच्छ्रुत्वा ह्रिया किञ्चिदवङ्मुखः ॥	७
दुःखेन महताविष्टः समन्युरिदमब्रवीत् । तपश्च सुमहत्तपं राजर्षिरिति मां विदुः ॥	८
देवाः सर्षिगणाः सर्वे नास्ति मन्ये तपःफलम् । इति निश्चित्य मनसा भूय एव महातपाः ॥	९
तपश्चचार काकुत्स्थ परमं परमात्मवान् । एतस्मिन्नैव काले तु सत्यवादी जितेन्द्रियः ॥	१०
त्रिशङ्कुरिति विख्यात इक्ष्वाकुकुलवर्धनः । तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना यजेयमिति राघव ॥	११
गच्छेयं स्वशरीरेण देवानां परमां गतिम् । स वसिष्ठं समाहूय कथयामास चिन्तितम् ॥	१२
अज्ञक्यमिति चाप्युक्तो वसिष्ठेन महात्मना । प्रत्याख्यातो वसिष्ठेन स यथौ दक्षिणां दिशम् ॥	१३

ततस्तत्कर्मसिद्धयर्थं पुत्रांस्तस्य गतो नृपः । वासिष्ठा दीर्घतपसस्तपो यत्र हि तेपिरे ^१ ॥	१४
त्रिशङ्कुः सुमहातेजाः शतं परमभास्वरम् । वसिष्ठपुत्रान् ददृशे तप्यमानान् यशस्विनः ॥	१५
सोऽभिगम्य महात्मानः सर्वानेव गुरोः सुतान् । अभिवाद्यानुपूर्व्येण द्विया किञ्चिदवाङ्मुखः ॥	१६
अब्रवीन् सुमहाभागान् सर्वानेव कृताञ्जलिः । शरणं वः प्रपद्येऽहं शरण्याब्शरणागतः ॥	१७
प्रत्याग्यातोऽस्मि भद्रं वो वसिष्ठेन महात्मना । यष्टुकामो महायज्ञे तदनुज्ञातुमर्हथ ॥	१८
गुरुपुत्रानहं सर्वाभ्रमस्कृत्य प्रसादये । शिरसा प्रणतो याचे ब्राह्मणांस्तपसि स्थितान् ॥	१९
ते मां भवन्तः सिद्धयर्थं याजयन्तु समाहिताः । सशरीरो यथाहं हि देवलोकमवाप्नुयाम् ॥	२०
प्रत्याग्यातो वसिष्ठेन गतिभ्रान्यां तपोधनाः । गुरुपुत्रानृते सर्वाभ्राहं पश्यामि काञ्चन ॥	२१
इक्ष्वाकूणां हि सर्वेषां पुरोधः परमा गतिः । पुरोधमस्तु विद्वांसस्तारयन्ति सदा नृपान् ॥	२२
तरसादनन्तरं सर्वे भवन्तो देवतं मम ॥	

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे त्रिशङ्कुराजनप्रार्थना नाम सप्तपञ्चाशः सर्गः

अष्टपञ्चाशः सर्गः

त्रिशङ्कुशापः

नृपाञ्जलिं चर्चन् श्रुत्वा क्रोधमस्मन्वितम् । ऋषिपुत्रज्ञानं राम राजानमिदमब्रवीत् ॥	१
प्रत्याग्यातो हि दुर्घुद्धे गुरुणा सत्यवादिना । तं कथं समतिक्रम्य शाखान्तरमुपेयिवान् ॥	२
इक्ष्वाकूणां हि सर्वेषां पुरोधः परमा गतिः । न चातिक्रमिन्तुं शक्यं वचनं सत्यवादिनः ॥	३
अशक्यमिति चावाच वसिष्ठो भगवानृषिः । तं वयं वै समाहर्तुं क्रतुं शक्ताः कथं तव ॥	४
बालिशस्त्वं नरश्रेष्ठ गम्यतां स्वपुरं पुनः । याजने भगवाञ्शक्तस्त्रैलोक्यस्यापि पार्थिव ॥	५
अवमानं च तत्कर्तुं तस्य शक्यामहे कथम् । तेषां तद्वचनं श्रुत्वा क्रोधपर्याकुलाक्षरम् ॥	६
म राजा पुनरेवैतानिदं वचनमब्रवीत् । प्रत्याग्यातोऽस्मि गुरुणा गुरुपुत्रैस्तथैव च ॥	७
अन्यां गतिं गमिष्यामि स्वस्ति वोऽस्तु तपोधनाः । ऋषिपुत्रास्तु तच्छ्रुत्वा वाक्यं घोराभिसंहितम् ॥	८
शेषुः परमसंक्रुद्धाश्चण्डालत्वं गमिष्यसि । एवमुक्त्वा महात्मानो विविशुस्ते स्वमाश्रमम् ^१ ॥	९
अथ राज्यां व्यतीतायां गजा चण्डालतां गतः । नीलवन्धरो नीलः परुषो ध्वस्तमूर्धजः ॥	१०
चित्यमाल्यानुलेपश्च आयसाभरणोऽभवत् । तं दृष्ट्वा मन्त्रिणः सर्वे त्यक्त्वा ^२ चण्डालरूपिणम् ॥ ११	

१. इदं पद्यम् ग. नास्ति ।

पुत्रस्य भाषितम् । प्राविशत् स्वपुरं राजा चिन्तयामास

२. त्रिशङ्कुः इत्यादिः कृताञ्जलिः इत्यन्तो दुःखितः॥—इति व.

भागः स्व. नास्ति ।

४. त्यज्य न.

३. अरयानन्तरम्— तच्छ्रुत्वा धारसंज्ञाशब्दपि-

प्राद्रवन् सहिता राम पौरा येऽस्यानुगामिनः । एको हि राजा काकुत्स्थ जगाम परमात्मवान् ॥	१२
दह्यमानो दिवारात्रं विश्वामित्रं तपोधनम् । विश्वामित्रस्तु तं दृष्ट्वा राजानं विफलीकृतम् ॥	१३
चण्डालरूपिणं राम मुनिः कारुण्यमागतः । कारुण्यान् स महातेजा वाक्यं परमधार्मिकः ॥	१४
इदं जगाद् भद्रं ते राजानं घोररूपिणम् । किमागमनकार्यं ते राजपुत्र महाबल ॥	१५
अयोध्याधिपते वीर शापाच्चण्डालतां गतः । अथ तद्वाक्यमाकर्ण्य राजा चण्डालतां गतः ॥	१६
अब्रवीत् प्राञ्जलिर्वाक्यं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् । प्रत्याख्यातोऽस्मि गुरुणा गुरुपुत्रैस्तथैव च ॥	१७
अनवाप्यैव तं कामं मया प्राप्तो विपर्ययः । मशरीरो दिवं यायामिति मे सौम्यदर्शन ॥	१८
मया चेष्टं क्रतुशतं तच्च नावाप्यते फलम् । अनृतं नोक्तपूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन ॥	१९
कृच्छ्रेष्वपि गतः सौम्य क्षत्रधर्मेण ते शपे ^१ । यज्ञैर्वहुविधैरिष्टं प्रजा धर्मेण पालिताः ॥	२०
गुरवश्च महात्मानः शीलवृत्तेन तोपिताः । धर्मं प्रयतमानस्य यज्ञं चाहर्तुमिच्छतः ॥	२१
परितोषं न गच्छन्ति गुरवो मुनिपुंगव । देवमेव परं मन्ये पौरुषं तु निरर्थकम् ॥	२२
दैवेनाक्रम्यते सर्वं देवं हि परमा गतिः । तस्य मे परमार्तस्य प्रसादमभिकाङ्क्षतः ॥	२३
कर्तुमर्हसि भद्रं ते दैवोपहतकर्मणः । नान्यां गतिं गमिष्यामि नान्यः शरणमस्ति मे ॥	२४
दैवं पुरुषकारेण निवर्तयितुमर्हामि ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहिताया
बालकाण्डे त्रिंशत्कुशापा नाम अष्टपञ्चाशः सर्गः

एकोनपष्टितमः सर्गः

वासिष्ठशापः

उक्तवाक्यं तु राजानं कृपया कुशिकात्मजः । अब्रवीन्मधुरं वाक्यं साक्षाच्चण्डालरूपिणम् ॥	१
ऐक्ष्वाक स्वागतं तेऽस्तु जानामि त्वां मुधार्मिकम् । शरणं ते भविष्यामि मा भैपीर्नृपपुंगव ॥	२
अहमामन्त्रये सर्वान महर्षीन् पुण्यकर्मणः । यज्ञस्माद्यकरान राजंस्ततो यक्ष्यामि निर्वृतः ॥	३
गुरुशापकृतं रूपं यदिदं त्वयि वर्तते । अनेन सह रूपेण मशरीरो गमिष्यसि ॥	४
हस्तप्राप्तमहं मन्ये स्वर्गं तव नराधिप । यस्त्वं कौशिकमागम्य शरण्यं शरणागतः ॥	५
एवमुक्त्वा महातेजाः पुत्रान परमधार्मिकान् । न्यादिदेश महाप्राज्ञान् यज्ञसंभारकारणात् ॥	६
सर्वांश्शिष्यान् समाहूय वाक्यमेतदुवाच ह । सर्वानृपिगणान वत्सा आनयध्वं ममाज्ञया ॥	७
सशिष्यसुहृदश्चैव सर्त्विजः ^२ मुबहुश्रुतान् । यदन्यां वचनं ब्रूयान्मद्वाक्यबलचोदितः ॥	८
तत् सर्वमखिलनोक्तं ममाख्येयमनादृतम् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा दिशो जग्मुस्तदाज्ञया ॥	९

आजगमुरथ देशेभ्यः सर्वेभ्यो ब्रह्मवादिनः । ते च शिष्याः समागम्य मुनिं ज्वलिततेजसम् ॥	१०
ऊचुश्च वचनं सर्वं सर्वेषां ब्रह्मवादिनाम् । श्रुत्वा ते वचनं सर्वे समायान्ति द्विजातयः ॥	११
सर्वदेशेषु चागच्छन् वर्जयित्वा महोदयम् । वासिष्ठं तच्छतं सर्वं क्रोधपर्याकुलाक्षरम् ॥	१२
यदाह वचनं सर्वं शृणु त्वं मुनिपुंगव । क्षत्रियो याजको यस्य चण्डालस्य विशेषतः ॥	१३
कथं सदसि भोक्तारो हविस्तस्य सुरर्षयः । ब्राह्मणा वा महात्मानो भुक्त्वा चण्डालभोजनम् ॥	१४
कथं स्वर्गं गमिष्यन्ति विश्वामित्रेण पालिताः । एतद्वचननैऋत्यमूचुः संरक्तलोचनाः ॥	१५
वासिष्ठा मुनिशार्दूल सर्वे ते समहोदयाः । तेषां तद्वचनं श्रुत्वा सर्वेषां मुनिपुंगवः ॥	१६
क्रोधमरक्तनयनः सर्गोर्षामिदमब्रवीत् । ये दृष्यन्त्यदुष्टं मां तप उग्रं समास्थितम् ॥	१७
भस्माभूता दुर्गत्मानो भविष्यन्ति न संशयः । अद्य ते कालपाशेन नीता वैवस्वतक्षयम् ॥	१८
सप्त जातिजनान्येव मृतपाः मन्तु सर्वशः । श्रमांमनियताहाग मुष्टिका नाम निर्घृणाः ॥	१९
विकृताश्च विरूपाश्च लोकाननुचरन्त्विमान । महोदयश्च दुर्बुद्धिर्षामदृष्यं ह्यदूषयत् ॥	२०
दृषितः सर्वलोकेषु निपादन्वं गमिष्यन्ति । प्राणातिपातनिरतो निरनुक्रोशतां गतः ॥	२१
दीर्घकालं मम क्रोधाः दुर्गतिं वर्तयिष्यति । एतावदुक्त्वा वचनं विश्वामित्रो महातपाः ॥	२२
विरगम महातेजा ऋषिमन्त्रे महामुनिः ॥	

स्यात् श्रीमद्रामायण वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बाल कण्ठे वामष्ठशापो नाम एकोनषष्टितमः सर्गः

षष्टितमः सर्गः

त्रिंशत्सर्गः

तपोबलहतान् कृत्वा वामिष्ठान् समहोदयान् । ऋषिमध्ये महातेजा विश्वामित्रोऽभ्यभाषत ॥	१
अयमिदं वाक्कुदायादन्निशङ्कुरिति विश्रुतः । धर्मिष्ठश्च वदान्यश्च मां चैव शरणं गतः ॥	२
स्वेनानेन शरीरेण देवलोकजगीपया । यथायं स्वशरीरेण स्वर्गलोकं गमिष्यति ॥	३
तथा प्रवर्त्यतां यज्ञो भवद्भिश्च मया सह । विश्वामित्रवचः श्रुत्वा सर्वे एव महर्षयः ॥	४
ऊचुः समेत्य संहिता धर्मज्ञा धर्मसंहितम् । अयं कुशिकदायादो मुनिः परमकोपनः ॥	५
यदाह वचनं सम्यगेतत् कार्यं न संशयः । अग्निक्ल्पो हि भगवाञ्शापं दास्यति रोषितः ॥	६
तस्मात् प्रवर्त्यतां यज्ञः सशरीरो यथा दिवम् । गच्छेद्विद्ववाकुदायादो विश्वामित्रस्य तेजसा ॥	७
तथा प्रवर्त्यतां यज्ञः सर्वे समर्धतिष्ठत । एवमुक्त्वा महर्षयश्चक्रुस्तास्ताः क्रियास्तदा ॥	८
याजकश्च महातेजा विश्वामित्रोऽभवत् क्रतौ । ऋत्विजश्चानुपूर्व्येण मन्त्रवन्मन्त्रकोविदाः ॥	९
चक्रुः सर्वाणि कार्याणि यथाकल्पं यथाविधि । ततः कालेन महता विश्वामित्रो महातपाः ॥	१०

चकारावाहनं तत्र भागार्थं सर्वदेवताः । नाभ्यागमंस्तदाहूता भागार्थं सर्वदेवताः १ ॥	११
ततः क्रोधसमाविष्टो विश्वामित्रो महामुनिः । स्रुवमुद्यम्य सक्रोधस्त्रिशङ्कुमिदब्रवीन् ॥	१२
पश्य मे तपसो वीर्यं स्वार्जितस्य नरेश्वर । एष त्वां सशरीरेण नयामि स्वर्गमोजसा ॥	१३
दुष्प्रापं स्वशरीरेण दिवं गच्छ नराधिप । स्वार्जितं किञ्चिदप्यस्ति मया हि तपसः फलम् ॥	१४
राजन् स्वनेजसा तस्य सशरीरो दिवं ब्रज । उक्तवाक्ये मुनौ तस्मिन् सशरीरो नरेश्वरः ॥	१५
दिवं जगाम काकुत्स्थ मुनीनां पश्यतां तदा । देवलोकगतं दृष्ट्वा त्रिशङ्कुं पाकशासनः ॥	१६
सह सर्वैः सुरगणैरिदं वचनमब्रवीत् । त्रिशङ्को गच्छ भूयस्त्वं नासि स्वर्गकृतालयः ॥	१७
गुरुशापहतो मूढ पत भूमिमवाकिशराः । एवमुक्तो महेन्द्रेण त्रिशङ्कुरपतत् पुनः ॥	१८
विक्रोशमानस्त्राहीति विश्वामित्रं तपोधनम् । तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य क्रोशमानस्य कौशिकः ॥	१९
क्रोधमाहारयत्तीव्रं तिष्ठ तिष्ठति चाब्रवीन् । ऋषिमध्ये ग तेजस्वी प्रजापतिरियापरः ॥	२०
सृजन् दक्षिणमार्गस्थान सप्तर्षीनपराग पुनः । नक्षत्रमालामपरागमसृजन् क्रोधगच्छितः ॥	२१
दक्षिणां दिशमास्थाय मुनिमध्ये महातपाः । गृष्ट्वा नक्षत्रयंशं च क्रोधेन कलुषीकृतः ॥	२२
अन्यमिन्द्रं करिष्यामि लोको वा स्यादनिन्द्रकः । देवतान्यपि स क्रोधान् स्रष्टुं समुपचक्रमे ॥	२३
ततः परमसंभ्रान्ताः सर्पिसङ्घाः सुरासुराः १ । विश्वामित्रं महात्मानगूचुः सानुनय वचः ॥	२४
अयं राजा महाभाग गुरुशापपरिक्षतः । सशरीरो दिवं यातुं नाहि येव तपोऽन ॥	२५
तेषां तद्वचनं श्रुत्वा देवानां मुनिपुंगवः । अब्रवीन् मुसहद्राक्यं कौशिकः सर्वदेवताः ॥	२६
सशरीरस्य भद्रं वस्त्रिशङ्कोरस्य भूपतेः । आगेहणं प्रतिजाय नानुते कर्तुमुत्सहे ॥	२७
स्वर्गोऽस्तु सशरीरस्य त्रिशङ्कोरस्य आश्रितः । नक्षत्राणि च सर्वाणि मामकानि ध्रुवाण्यथ ॥	२८
यावल्लोका धरिष्यन्ति तिष्ठन्त्वेतानि गर्वशः । मन्कृतानि सुरा भव तदगुञ्जातुमर्हथ ॥	२९
एवमुक्त्वाः सुराः सर्वे प्रत्युचुर्मुनिपुंगवम् । एवं भवतु भद्रं ते तिष्ठन्त्वेतानि सर्वश ॥	३०
गगने तान्यनेकानि वैश्वानरपथाद्गर्हः । नक्षत्राणि मुनिश्रेष्ठ तेषु ज्योतिष्यु जाज्वलन् ॥	३१
अवाकिशरास्त्रिशङ्कुश्च तिष्ठत्वमरसंनिभः । अनुयास्यान्ति चेतानि ज्योतीषि नृपमत्तमम् ॥	३२
कृतार्थं कीर्तिमन्तं च स्वर्गलोकगतं तथा । विश्वामित्रस्तु धर्मात्मा सर्वदेवैरभिष्टुतः ॥	३३
ऋषिमध्ये महातेजा बाढमित्येव देवताः । ततो देवा महात्मानो मुनयश्च तपोधनाः ॥	३४
जगमुर्यथागतं सर्वं यज्ञस्यान्ते नरोत्तम ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिषु अष्टादशोऽध्याये त्रयोविंशतिसहस्रिकाया गहिताया

बालकाण्डे त्रिशङ्कुव्यागा नाम पष्ठितमः सर्गः

एकपष्ठितमः सर्गः

शुनःशेषविक्रयः

विश्वामित्रो महात्माथ प्रस्थितान् प्रेक्ष्य तानृषीन् । अत्रवीन्नरजाईल मर्वास्तान वनवामिनः ॥	१
महान विघ्नः प्रवृत्तोऽयं दक्षिणामास्थितो दिशम् । दिशमन्यां प्रपत्स्यामस्तत्र तप्यामहे तपः ^१ ॥	२
पश्चिमायां विशालायां पुष्करेषु महात्मनः ^१ । सुखं तपश्चरिष्यामो वरं तद्धि तपोवनम् ॥	३
एवमुक्त्वा महातेजाः पुष्करेषु महामुनिः । तप उग्रं दुरार्धप तेपो मूलफलाशनः ॥	४
एतस्मिन्नेव काले तु अयोध्याधिपनिर्नृपः । अम्बरीष इति ख्यातो यष्टुं समुपचक्रमे ॥	५
तस्य वै यजमानस्य पशुमिन्द्रो जहार ह । प्रनष्टे तु पशौ विप्रो राजानमिदमब्रवीन् ॥	६
पशुगद्य हृतो राजन् प्रनष्टस्तव दुर्नयात् । अरक्षितारं राजानं व्रन्ति दोषा नरेश्वरैः ॥	७
प्रायश्चित्तं महद्भयेतन्नरं वा पुरुपर्षभ । आनयस्व पशुं जीघ्रं यावन् कर्म प्रवर्तते ॥	८
उपाध्यायवचः श्रुत्वा स राजा पुरुपर्षभ । अन्वियेष महानुद्धिः पशुं गोभिः सहस्रजः ॥	९
देशा ज्ञानपद्मांस्तान्नगराणि वनानि च । आश्रमाणि च पुण्यानि मार्गमाणो महीपतिः ॥	१०
स पुत्रसहितं तात सभार्यं रघुनन्दन । गृणुतुन्दे ममासीनमृचीकं संददर्श ह ॥	११
तमुवाच महातेजाः णमस्याभिप्रसाद्य च । त्रहार्पिं तपसा दीप्तं राजर्षिर्गमितप्रभः ॥	१२
प्रष्ट्वा सर्वत्र फुञ्जलमृचीकं तस्मिन् वचः । गवां जतमहन्त्रेण विक्रीणीषे सुतं यदि ॥	१३
पशोरर्थं महाभाग कृतमृत्योऽस्मि भार्गव । सर्वं परिपाता देशा यज्ञियं न लभे पशुम् ॥	१४
दातुमर्हसि मूल्येन सुतमेकमितो मम । एवमुक्तो महातेजा ऋचीकरुवब्रवीद्वचः ॥	१५
नाह ज्येष्ठं नरश्रेष्ठ विक्रीणीयां कथंचन । ऋचीकस्य वचः श्रुत्वा तेषां माता महात्मनाम् ॥	१६
उवाच नरशार्दूलमम्बरीष तपस्विनी । अविक्रयं सुतं ज्येष्ठं भगवानाह भार्गवः ^३ ॥	१७
ममापि दयितं विद्धि कनिष्ठं शुनकं नृप । तस्मात् कनीयसं पुत्रं न दास्ये तव पार्थिव ॥	१८
प्रायेण हि नरश्रेष्ठ ज्येष्ठाः पितृषु यद्गमाः । मातृणां च कनीयांस्तस्माद्रक्षे कनीयसम् ॥	१९
उक्तवाक्ये मुनौ तस्मिन् मुनिपत्न्यां तथैव च । शुनःशेषः स्वयं राम मध्यमो वाक्यमब्रवीत् ॥	२०
पिता ज्येष्ठमविक्रयं माता चाह कनीयसम् । विक्रातं मध्यमं सन्धे राजन् पुत्रं नयस्व माम् ॥	२१
अथ राजा महान् राम वाक्यान्ते ब्रह्मवादिनः । हिरण्यस्य सुवर्णस्य कोटिभी रत्नराशिभिः ^४ ॥	२२
गवां जतमहन्त्रेण शुनःशेषं नरेश्वरः । गृहीत्वा परमप्रीतो जगाम रघुनन्दन ॥	२३
अम्बरीषस्तु राजर्षी रथमारोप्य सत्वरः । शुनःशेषं महातेजा जगामाशु महायशः ॥	२४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतसर्गिकाया सहितायां

बालभाण्डे शुनःशेषविक्रयो नाम एकपष्ठितमः सर्गः

१. महात्मन इति छान्दोग्य प्रथमाबहुवचनम् ।

३. रदमधम् स नास्ति ।

१. वयम् प्र.

४. इः पलम् क. ग. छ. ज. ज. नास्ति ।

२. नरेश्वरम् प्र.

द्विषष्टितमः सर्गः

अम्बरीषयज्ञः

शुनःशेषं नरश्रेष्ठ गृहीत्वा तु महायज्ञाः । व्यश्राम्यत् पुष्करे राजा मध्याह्ने रघुनन्दन ॥	१
तस्य विश्रममाणस्य शुनःशेषो महायज्ञाः । पुष्करक्षेत्रमौगम्य विश्रामित्रं ददर्श ह ॥	२
तप्यन्तमृषिभिः सार्धं मातुलं परमातुरः । विवर्णवदनो दीनस्तृष्णया च श्रमेण च ॥	३
पपाताङ्के मुनेराशु वाक्यं चेदमुवाच ह । न मेऽस्ति माता न पिता ज्ञातयो बान्धवाः कुतः ॥	४
त्रातुमर्हसि मां सौम्य धर्मेण मुनिपुंगव । त्राता त्वं हि मुनिश्रेष्ठ सर्वेषां त्वं हि भावनः ॥	५
राजा च कृतकार्यः स्यादहं दीर्घायुरव्ययः । स्वर्गलोकमुपाशनीयां तपत्तत्त्वा घ्ननुत्तमम् ॥	६
त्वं मे नाथो ह्यनाथस्य भव भव्येन चेतसा । पितेव पुत्रं धर्मान्मेस्त्रातुमर्हसि किल्बिषात् ॥	७
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा विश्रामित्रो महातपाः । सान्त्वयित्वा बहुविधं पुत्रानिदमुवाच ह ॥	८
यत्कृते पितरः पुत्राञ्जनयन्ति शुभार्थिनः । परलोकहितार्थाय तस्य कालोऽयमागतः ॥	९
अयं मुनिसुतो बालो मत्तः शरणमिच्छति । अस्य जीवितमात्रेण प्रियं कुरुत पुत्रकाः ॥	१०
सर्वे सुकृतकर्माणः सर्वे धर्मपरायणाः । पशुभूता नरेन्द्रस्य तृप्तिमग्नेः प्रयच्छन् ॥	११
नाथवांश्च शुनःशेषो यज्ञश्चाविघ्नितो भवेन् । देवतास्तर्पिताश्च न्युर्मम चापि कृतं वचः ॥	१२
मुनेस्तु वचनं श्रुत्वा मधुष्यैन्दादयः सुताः । साभिमानं नरश्रेष्ठ सतीत्यभिःमद्युवन ॥	१३
कथमात्मसुतान् हित्वा त्रायसेऽन्यनुतं विभो । अकार्यभिय पश्यामः श्रमांसमिदं भोजने ॥	१४
तेषां तद्वचनं श्रुत्वा पुत्राणां मुनिपुंगवः । क्रोधसंगत्तनयनो व्याहर्तुनुपचक्रमे ॥	१५
निःसाध्वसमिदं प्रोक्तं धर्मादपि विगर्हितम् । अतिक्रम्य तु मद्वाक्यं दारणं रोमहर्षणम् ॥	१६
श्रमांसभोजिनः सर्वे वासिष्ठा इव जातिषु । पूर्णं वर्षमहस्रं तु पृथिव्यामनुवत्स्यथ ॥	१७
कृत्वा शापममायुक्तान् पुत्रान् मुनिवरस्तदा । शुनःशेषमुवाचाथ कृत्वा रक्षां निगमयम् ॥	१८
पवित्रपाशैरामक्तो रक्तमाल्यानुलेपनः । वैष्णवं यूपमासाद्य वार्गभरद्भिमुदाहरं ॥	१९
इमे तु गाथे द्वे दिव्ये गायेथा मुनिपुत्रकं । अम्बरीषस्य यज्ञेऽस्मिन्तनः स्मिद्धिमवाप्स्यामि ॥	२०
शुनःशेषो गृहीत्वा तु ते गाथे सुममाहितः । त्वरया राजमिहं तमम्बरीषमुवाच ह ॥	२१
राजसिंह महासत्त्व शीघ्रं गच्छावहे मदः । निर्वर्तयस्व राजेन्द्र शीघ्रं च ममुपाविश ॥	२२
तद्वाक्यमृषिपुत्रस्य श्रुत्वा हर्षममुत्सुकः । जगाम नृपतिः शीघ्रं यज्ञवाटमतन्द्रितः ॥	२३
सदस्यानुमते राजा पवित्रकृतलक्षणम् । पशं रक्ताम्बरं कृत्वा यूपे तं ममबन्धयन् ॥	२४
स बद्धो वाग्भिरग्रथाभिरभितुष्टाव वै सुरैः । इन्द्रमिन्द्रानुजं चैव यथावन्मुनिपुत्रकः ॥	२५

१. आमाद्य. अ.

२. इदं. पद्यम् ग. नास्ति ।

३. च्छन्दा- प्र.

४. अस्वानन्तरम्—इदमाह मुनिश्रेष्ठो विश्वा-

मित्रो महातपाः—इति ग. न.

५. अस्यानन्तरम्—इन्द्राविष्णु मुरश्रेष्ठां स्तुति

त्व मुनिपुत्रक—इति क. च.

६. इदमर्थम् ख. नास्ति ।

ततः प्रीतः सहस्राक्षो रहस्यस्तुतितर्पितः । दीर्घमायुस्तदा प्रादाच्छूनःशेषाय राघव ॥	२६
स च राजा नरश्रेष्ठ यज्ञस्यान्तमवाप्तवान् । फलं बहुगुणं राम सहस्राक्षप्रसादजम् ॥	२७
विश्वामित्रोऽपि धर्मात्मा भूयस्तेपे महातपाः । पुष्करेषु नरश्रेष्ठ दशवर्षशतानि च ॥	२८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्गाधिक्यायां संहिताया
बालकाण्डे अम्यरीषयज्ञो नाम द्विषष्टितमः सर्गः

त्रिषष्टितमः सर्गः

मेनकानिर्वाणः

पूर्णं वर्षसहस्रं तु व्रतस्नातं महागुनिषु । अभ्यागच्छन् मुगः सर्वं तपःफलचिकीर्षवः ॥	१
अब्रवीन् मुमहातेजा ब्रह्मा मुर्चाचरं वचः । ऋषिस्त्वमग्नि भद्रं ते ग्वाजितैः कर्मभिः शुभैः ॥	२
तमेवमुक्त्वा देवेर्वाग्निदिवं पुनरभ्यगान् । विश्वामित्रो महातेजा भूयस्तेपे महत्तपः ॥	३
ततः कालेन महता मेनका परमाप्सराः । पुष्करेषु नरश्रेष्ठ स्नातुं समुपचक्रमे ॥	४
तां ददर्श महातेजा मेनकां कृशिकात्मजः । रूपेणाप्रतिमां तत्र विद्युतं जलदे यथा ॥	५
दृष्ट्वा कन्दर्पवज्रगो मुनिगतामिदमब्रवीन् । अप्सरः स्वागतं तेऽस्तु वस चेह ममाश्रमे ॥	६
अनृगृह्णोष्व भद्रं ते मग्नेन मुमोहितम् । इत्युक्त्वा सा वरगोहा तत्र वासमथाकरोत् १ ।	७
तस्यां चमन्त्यां वर्षाणि पञ्च पञ्च च राघव । विश्वामित्राश्रमे तस्मिन् सुखेन व्यतिचक्रमुः ॥	८
अथ काले गते तस्मिन् विश्वामित्रो महामुनिः । मन्त्रोड इव मन्त्रश्चिन्ताशोकपरायणः ॥	९
बुद्धिर्मुनेः समुत्पन्ना सामर्षा ग्युनन्दन । सच गुराणां कमेतत्तपोऽपहरणं महत् ॥	१०
अहोरात्रापदेशेन गताः संवत्सरा दश । काममोहाभिभूतस्य विघ्नोऽयं प्रत्युपस्थितः ॥	११
विनिःश्रमनं गुनिवरः पश्चात्तापेन दुःखितः । भीतामप्सरसं दृष्ट्वा वेपन्तीं प्राञ्जलि स्थिताम् ॥	१२
मेनकां मधुरैर्वाक्यैर्विगुञ्ज्य कृशिकात्मजः । उत्तरं पर्वतं राम विश्वामित्रो जगाम ह ॥	१३
स कृत्वा नैष्टिकीं ब्राह्मि तप्तुकामो महातपाः । कौशिकीतीरमामाद्य तपस्तेपे मुदारुणम् ॥	१४
तस्य वर्षसहस्राणि घोरं तप उपासतः । उत्तरे पर्वते राम देवतानामभङ्गयम् ॥	१५
आमन्त्रयन् समागम्य सर्वे मर्षिगणाः मुगः । मर्षापंडुदं लभतां साध्वयं कृशिकात्मजः ॥	१६
देवतानां वचः श्रुत्वा सर्वलोकपितामहः । अब्रवीन्मधुरं वाक्यं विश्वामित्रं तपोधनम् ॥	१७
महर्षे स्वागतं वत्स तपस्योऽग्रेण तोषितः । महत्त्वमृषिमुग्यत्वं ददामि तव मुन्नत ॥	१८
ब्रह्मणः स वचः श्रुत्वा सर्वलोकेश्वरस्य ह । न विपण्णो न संतुष्टो विश्वामित्रस्तपोधनः ॥	१९
प्राञ्जलिः प्रणतो भूत्वा सर्वलोकपितामहम् । प्रत्युवाच ततो वाचं विश्वामित्रो महामुनिः ॥	२०

१. अस्थानन्तरम्—तपसो हि महाविघ्नो विश्वामित्रमुपागतः—इति च. छ.

ब्रह्मर्षिं शब्दमतुलं स्वार्जितैः कर्मभिः शुभैः । यदि मे भगवान्नाहं ततोऽहं विजितेन्द्रियः ॥	२१
तमुवाच ततो ब्रह्मा न तावत्त्वं जितेन्द्रियः । यतस्व मुनिशार्दूल इत्युक्त्वा त्रिदिवं गतः ॥	२२
विप्रस्थितेषु देवेषु विश्वामित्रो महामुनिः । ऊर्ध्वबाहुर्निगलम्बो वायुभक्षस्तपश्चरन् ॥	२३
धर्मं पञ्चतपा भूत्वा वर्षास्वाकाशसंश्रयः । शिशिरे मलिलस्थायी रात्र्यहानि तपोधनः ॥	२४
एवं वर्षसहस्रं हि तपो घोरमुपागमत । तस्मिन् संतप्यमाने तु विश्वामित्रे महामुनौ ॥	२५
संभ्रमः सुमहानासीत् सुराणां वासवस्य च । रम्भामप्सरसं शक्रः सह सर्वैर्मरुद्गणैः ॥	२६
उवाचात्महितं वाक्यमहितं कौशिकस्य च ॥	

इत्यापै श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहस्त्रिकायां मंडितायां
बालकाण्डे मेनकानिर्वासो नाम त्रिपष्ठितमः सर्गः

चतुःपष्ठितमः सर्गः

रम्भाशापः

सुरकार्यमिदं रम्भे कर्तव्यं सुमहत्त्वया । लोभनं कौशिकस्येह काममोहममन्वितम् ॥	१
तथोक्ता साप्सरा राम सहस्राक्षेण धामता । व्रीडिता प्राञ्जलिर्भृत्वा प्रत्युवाच सुरेश्वरम् ॥	२
अयं सुरपते घोरो विश्वामित्रो महामुनिः । क्रोधमुत्स्रक्ष्यते घोरं मयि देव न संशयः ॥	३
ततो हि मे भयं देव प्रसादं कर्तुमर्हसि । एवमुक्तस्तया राम रम्भया भीतया तया ^१ ॥	४
तामुवाच सहस्राक्षो वेपमानां कृताञ्जलिम् । मा भैषि रम्भे भद्रं ^२ ते कुरुष्व मम ग्रामनम् ॥	५
कोकिलो हृदयग्राही माधवे रुचिरद्रुमे । अहं कंदर्पसहितः स्थास्यामि तव पार्श्वतः ॥	६
त्वं हि रूपं बहुगुणं कृत्वा परमभास्वरम् । तमृषि कौशिकं भद्रं रोदयस्व तपस्विनम् ॥	७
सा श्रुत्वा वचनं तस्य कृत्वा रूपमनुत्तमम् । लोभयामास ललिता विश्वामित्रं शुर्चिस्मिता ^३ ॥	८
कोकिलस्य स शुश्राव वल्गु व्याहृतः स्वनम् । संप्रहृष्टेन मनसा तत एनामुदैक्षत ॥	९
अथ तस्य च शब्देन गीतेनाप्रतिमेन च । दर्शनेन च रम्भाया मुनिः संदेहमागतः ॥	१०
सहस्राक्षस्य तत कर्म विज्ञाय मुनिपुंगवः । रम्भां क्रोधममाविष्टः शशाप कुशिकात्मजः ॥	११
यन्मां लोभयसे रम्भे कामक्रोधजयैषिणम् । दश वर्षमहस्त्राणि शैली स्थास्यासि दुर्भगे ॥	१२
ब्राह्मणः सुमहतेजास्तपोबलसमन्वितः । उद्धरिष्यति रम्भे त्वां मत्क्रोधकलुपीकृताम् ॥	१३
एवमुक्त्वा महतेजा विश्वामित्रो महामुनिः । अशक्नुवन् धारयितुं क्रोधं संतापमागतः ॥	१४
तस्य शापेन महता रम्भा शैली तदाभवत् । वचः श्रुत्वा च कंदर्पो महर्षेः स च निर्गतः ॥	१५

१. महीष- च.

२. भगवानाह च. छ. ज.

३. इदमर्षम् ख. नास्ति ।

४. मा भैषीस्त्व वरारोद्रे ज. ज.

५. अरयानन्तरम्—कोकिलो रुचिरग्राही

भेदयामास वै मुनिम्—इति क.

कोपेन सुमहातेजास्तपोऽपहरणे कृते । इन्द्रियेगजिते राम न लेभे शान्तिमात्मनः ॥	१६
बभूवास्य मनश्चिन्ता तपोऽपहरणे कृते । नैव क्रोधं गमिष्यामि न च वक्ष्ये कथंचन ॥	१७
अथ वा नोच्छ्रमिष्यामि संवत्सरशतान्यपि । अहं विशोपयिष्यामि ह्यात्मानं विजितेन्द्रियः ॥	१८
तावदावद्धि मे प्राप्तं ब्राह्मण्यं तपसार्जितम् । अनुच्छ्रमन्नभुञ्जानस्तिष्ठेयं शाश्वतोः ममाः ॥	१९
न हि मे तप्यमानस्य क्षयं यास्यन्ति मूर्तयः । एवं वर्षसहस्रस्य दीक्षां स मुनिपुंगवः ॥	२०
चकाराप्रतिमां लोकं प्रतिज्ञां रघुनन्दन ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वान्मीक्रीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
वालकाण्डे रम्भाशापो नाम चतुःपष्टितमः सर्गः

पञ्चपष्टितमः सर्गः

ब्रह्मर्षित्वप्राप्तिः

अथ हेमवतीं राम दिशं त्यक्त्वा महामुनिः । पूर्वा दिशमनुप्राप्य तपस्तेपे सुदारुणम् ॥	१
मौनं वर्षसहस्रस्य कृत्वा व्रतमनुत्तमम् । चकाराप्रतिमं राम तपः परमदुष्करम् ॥	२
पूर्णं वर्षसहस्रे तु काऽभूत् महामुनिम् । विप्रैर्बहुभिर्गभूतं क्रोधो नान्तरमाविशत् ॥	३
स कृत्वा निशारे राम तप आतिष्ठदव्ययम् । तस्य वर्षसहस्रस्य व्रते पूर्णं महाव्रतः ॥	४
भोक्तुमारन्धरानन्नं तस्मिन् काले रघूत्तम । इन्द्रो द्विजातिर्भूत्वा तं सिद्धमन्नमयाचत ॥	५
तस्मै दत्त्वा तदा मिद्धं सर्वं यिप्राय निश्चितः । निःशेषितेऽन्ने भगवानभुक्त्वैव महातपाः ॥	६
न किञ्चिद्दृष्ट्वा मोनव्रतमथास्थितः । अथ वर्षसहस्रं वै नोच्छ्रमन्मुनिपुंगवः ॥	७
तस्यानुच्छ्रममानस्य मूर्ध्नि धूमो व्यजायत । त्रैलोक्यं येन मंत्रान्तमादीपितमिवाभवत् ॥	८
ततो देवाः सगन्धर्वाः पत्न्यगौरुराक्षसाः । मोहितास्तेजसा तस्य तपसा मन्दरश्मयः ॥	९
कश्मलोपहताः सर्वे पितामहमथाब्रुवन् । बहुभिः कारणैर्देव विश्रामित्रो महामुनिः ॥	१०
लोभितः क्रोधितश्चैव तपसा चाभिवर्धते । न ह्यस्य वृजिनं किञ्चिद्दृश्यते सूक्ष्ममप्यथ ॥	११
न दीयते यदि त्वस्य मनसा यदभीप्सितम् । विनाशयति त्रैलोक्यं तपसा सचराचरम् ॥	१२
व्याकुलाश्च दिशः सर्वा न च किञ्चिन् प्रकाशते । सागराः क्षुभिताः सर्वे विशीर्यन्ते च पर्वताः ॥	१३
प्रकम्पते च पृथिवी पायुर्वानि भृशान्कुलः । ब्रह्मन्न प्रतिजानीमो नास्तिको जायते जनः ॥	१४
संमूढमिव त्रैलोक्यं संप्रक्षुभितमानसम् । भास्करो निष्प्रभश्चैव महर्षस्तस्य तेजसा ॥	१५
बुद्धिं न कुरुते यावन्नाशे देव महामुनिः । तावन् प्रमाद्यो भगवानग्निरूपो महाद्युतिः ॥	१६
कालाग्निना यथा पूर्वं त्रैलोक्यं दह्यतेऽग्निकल्म । देवराज्यं चिकीर्षत दीयतामस्य यन्मतम् ॥	१७
ततः सुरगणाः सर्वे पितामहपुरोगमाः । विश्रामित्रं महात्मानं वाक्यं मधुरमब्रुवन् ॥	१८
ब्रह्मर्षे स्वागतं तेऽस्तु तपसा स्म सुतोपिताः । ब्रह्मण्यं तपसोप्रेण प्राप्तवानग्नि कौशिक ॥	१९

१. अप्रतिमां प्रतिक्षां दीक्षां च वकारेत्पर्यानुसारेण योजनीयम् । दीक्षार्थमिति पाठश्चेत् स शिष्टः ।

२. गोरग. प्र.

दीर्घमायुश्च ते ब्रह्मन् इदामि समरुद्रणः । स्वस्ति प्राप्नुहि भद्रं ते गच्छ सौम्य यथासुखम् ॥	२०
पितामहवचः श्रुत्वा सर्वेषां च दिवौकसाम् । कृत्वा प्रणामं मुदितो व्याजहार महामुनिः ॥	२१
ब्राह्मण्यं यदि मे प्राप्तं दीर्घमायुस्तथैव च । ओंकारश्च वषट्कारो वेदाश्च वरयन्तु माम् ॥	२२
क्षत्रवेदविदां श्रेष्ठो ब्रह्मवेदविदामपि । ब्रह्मपुत्रो वसिष्ठो मामेवं वदतु देवताः ॥	२३
यद्ययं परमः कामः कृतो यान्तु सुरर्षभाः । ततः प्रमादितो देवैर्वसिष्ठो जपतां वरः ॥	२४
सख्यं चकार ब्रह्मर्षिरेवमस्त्विति चाब्रवीत् । ब्रह्मर्षिस्त्वं न संदेहः सर्वं संपत्स्यते तव ॥	२५
इत्युक्त्वा देवताश्चापि सर्वा जग्मुर्यथागतम् । विश्वामित्रोऽपि धर्मात्मा लब्ध्वा ब्राह्मण्यमुत्तमम् ॥	२६
पूजयाभास ब्रह्मर्षिं वसिष्ठं जपतां वरम् । कृतकामो महीं सर्वा चचार तपसि स्थितः ॥	२७
एवं त्वनेन ब्राह्मण्यं प्राप्तं राम महात्मना । एष राम मुनिश्रेष्ठ एष विग्रहवन्तपः ॥	२८
एष धर्मपरो नित्यं वीर्यस्यैव परायणम् । एवमुक्त्वा महातेजा विरराम द्विजोत्तमः ॥	२९
शतानन्दवचः श्रुत्वा रामलक्ष्मणसंनिधौ । जनकः प्राञ्जलर्वाक्यमुवाच कुशिकात्मजम् ॥	३०
धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि यस्य मे मुनिपुंगव । यज्ञं काकुन्थस्महितः प्राप्तवान्मि धार्मिकम् ॥	३१
पावितोऽहं त्वया ब्रह्मन् दर्शनेन महामुने ^१ । गुणा बहुविधाः प्राप्तास्तव मंदर्शनान्मया ॥	३२
विस्तरेण च ते ब्रह्मन् कीर्त्यमानं महन्तपः । श्रुतं मया महातेजो रामेण च महात्मना ॥	३३
सदग्यैः प्राप्य च मदः श्रुतास्ते बहवो गुणाः । अप्रमेयं तपस्तुभ्यमप्रमेयं च ते बलम् ॥	३४
अप्रमेया गुणाश्चैव नित्यं ते कुशिकात्मजै । नृप्रिराश्चर्यभूतानां कथानां नास्ति मे विभो ॥	३५
कर्मकालो मुनिश्रेष्ठ लम्बते रविमण्डलम् । श्वः प्रभाते महातेजो द्रुपदुमर्हसि मां पुनः ॥	३६
स्वागतं तपतां श्रेष्ठ मामनुज्ञानुमर्हसि । एवमुक्तो मुनिवरः प्रशस्य पुरुषर्षभम् ॥	३७
विससर्जांशु जनकं प्रीतं प्रीतमनास्तदा । एवमुक्त्वा मुनिश्रेष्ठं वैदेहो मिथिलाधिपः ॥	३८
प्रदक्षिणं चकाराथ सोपाध्यायः सवान्धवः । विश्वामित्रोऽपि धर्मात्मा महारामः सलक्ष्मणः ॥	३९
स्ववाटमभिचक्राम पूज्यमानो महर्षिभिः ॥	

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे ब्रह्मर्षित्वप्राप्तिनाम पञ्चषष्टितमः सर्गः

षट्षष्टितमः सर्गः

धनुःप्रसंगः

ततः प्रभाते विमले कृतकर्मा नराधिपः । विश्वामित्रं महात्मानमाजुहाव सराघवम् ॥ १

१. विग्रहवन्तपः च. छ.

३. अस्थानन्तरम्—पितामहस्य च यथा यथा

२. अस्थानन्तरम्—विश्वामित्र महाभाग ब्रह्म- चैव ह्युमापतेः—इति क. च. ज.

र्षिणां वरोत्तम—इति क. च. छ. ज.

तमर्चयित्वा धर्मात्मा शास्त्रदृष्टेन कर्मणा । राघवौ च महात्मानौ तदा वाक्यमुवाच ह ॥	२
भगवन् स्वागतं तेऽस्तु किं करोमि तवानघ । भवानाज्ञापयतु मामाज्ञाप्यो भवता ह्यहम् ॥	३
एवमुक्तः स धर्मात्मा जनकेन महात्मना । प्रत्युवाच मुनिर्वीरं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥	४
पुत्रौ दशरथस्येमौ क्षत्रियौ लोकविश्रुतौ । द्रष्टुकामौ धनुःश्रेष्ठं यदेतत्त्वयि तिष्ठति ॥	५
एतद्दर्शय भद्रं ते कृतकामौ नृपात्मजौ । दर्शनादस्य धनुषो यथेष्टं प्रतियास्यतः ॥	६
एवमुक्तस्तु जनकः प्रत्युवाच महामुनिम् । श्रूयतामस्य धनुषो यदर्थमिह तिष्ठति ॥	७
देवरात इति ख्यातो निमेः पट्टो महीपतिः । न्यासोऽयं तस्य भगवन् हस्ते दत्तो महात्मनः ॥	८
दक्षयज्ञवधे पूर्व धनुरायम्य वीर्यवान् । रुद्रैस्तु त्रिदशान् रोषात् मलीलमिदमब्रवीत् ॥	९
यस्माद्भागार्थिनो भागं नाकल्पयत मे मुराः । वराङ्गानि महार्हाणि धनुषा शतयामि वः ॥	१०
ततो विमनसः सर्वे देवा वै मुनिपुंगव । प्रसादयन्ति देवेऽं तेषां प्रीतोऽभवद्भवः ॥	११
प्रीतियुक्तः स सर्वेषां ददौ तेषां महात्मनाम् । तदेतद्देवदेवस्य धनूरन्नं महात्मनः ॥	१२
न्यामभूतं तदा न्यस्तमस्माकं पूर्वकं विभो । अथ मे कृपतः क्षेत्रं लाङ्गलादुत्थिता मम ॥	१३
क्षेत्रं आधयता लब्धा नाम्ना सीतेति विश्रुता । भूतलादुत्थिता मा तु व्यवर्धत ममात्मजा ॥	१४
वीर्यशल्कानि मे कन्या स्थापितेयमयोनिजा । भूतलादुत्थितां तां तु वर्धमानां ममात्मजाम् ॥	१५
वर्यामारागुगाम्य राजानो मुनिपुंगव । तेषां वर्यतां कन्यां सर्वेषां पृथिवीक्षिताम् ॥	१६
वीर्यशल्कानि भगवन्न ददामि मुतामहम् । ततः सर्वे नृपतयः समेत्य मुनिपुंगव ॥	१७
मिथिलामभ्युपागम्य वीर्यजिज्ञासमानस्तदा । तेषां जिज्ञासमानानामैऽं धनुरुपाहृतम् ॥	१८
न ओकुर्ग्रहणं तस्य धनुपस्तोल्नेऽपि वा । तेषां वीर्यवतां वीर्यमल्पं ज्ञात्वा महामुने ॥	१९
प्रत्यास्याता नृपतयस्तन्निबोध तपोधन । ततः परमक्रोपेन राजानो मुनिपुंगव ॥	२०
न्यरुन्धन् मिथिलां सर्वे वीर्यसंदेहमागताः । आत्मानमवभूतं ते विज्ञाय नृपपुंगवाः ॥	२१
रोपेण महताविष्टाः पीडयन् मिथिलां पुरीम् । ततः संवत्सरे पूर्णं क्षयं यातानि सर्वशः ॥	२२
माधनानि मुनिश्रेष्ठ ततोऽहं भृशदुःखिनः । ततो देवगणान् सर्वास्तपसाहं प्रमादयम् ॥	२३
द्दुश्च परमप्रीताश्चतुरङ्गबलं सुगः । ततो भग्ना नृपतयो हन्यमाना दिशो ययुः ॥	२४
अवीर्या वीर्यसंदिग्धाः सामात्याः पापकारिणः । तदेतन्मुनिशार्दूल धनुः परमभास्वरम् ॥	२५
रामलक्ष्मणयोश्चापि दर्शयिष्यामि सुव्रत । यद्यस्य धनुषो रामः कुर्यादारोपणं मुने ॥	२६
मुतामयोनिजां सीतां दद्यां दाशरथेरहम् ॥	

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये च । धिवातिसदृशिकायां संहितायां

बालकाण्डे धनुःप्रसंगो नाम षट्षष्टितमः सर्गः

सप्तषष्टितमः सर्गः

धनुर्भङ्गः

जनकस्य वचः श्रुत्वा विश्वामित्रो महामुनिः । धनुर्दर्शय रामाय इति होवाच पार्थिवम् ॥	१
ततः स राजा जनकः सचिवान् व्यादिदेश ह । धनुरानीयतां दिव्यं गन्धमाल्यविभूषितम् ॥	२
जनकेन समादिष्टाः सचिवाः प्राविशन् पुरीम् । तद्धनुः पुरतः कृत्वा निर्जग्मुः पार्थिवाङ्गया ॥	३
नृणां शतानि पञ्चाशद्भ्यायतानां महात्मनाम् । मञ्जूषामष्टचक्रां तां समूहुस्ते कथंचन ॥	४
तामादाय तु मञ्जूषामायसीं यत्र तद्धनुः । सुरोपमं ते जनकमूर्चुर्नृपतिमन्त्रिणः ॥	५
इदं धनुर्वरं राजन् पूजितं सर्वराजभिः । मिथिल्लाधिप राजेन्द्र दर्शनीयं ^१ यदीच्छसि ॥	६
तेषां नृपो वचः श्रुत्वा कृताञ्जलिभ्रमापत । विश्वामित्रं महात्मानं तावुभौ रामलक्ष्मणौ ॥	७
इदं धनुर्वरं ब्रह्मञ्जनकैरभिपूजितम् । राजभिश्च महावीर्यैरज्ञक्यं पूरितुं तदा ॥	८
नैतत् सुरगणाः सर्वे नासुरा न च राक्षसाः । गन्धर्वयक्षप्रवराः सकिंनरमहोरगाः ॥	९
क्व गतिर्मानुषाणां च धनुषोऽस्य प्रपूर्णे । आरोपणे ममायोगे वेपने तोलनेऽपि वा ॥	१०
तदेतद्धनुषां श्रेष्ठमानीतं मुनिपुंगव । दर्शयैतन्महाभाग अनयो राजपुत्रयोः ॥	११
विश्वामित्रस्तु धर्मात्मा श्रुत्वा जनकभाषितम् । वत्स राम धनुः पश्य इति राघवमब्रवीत् ॥	१२
ब्रह्मर्षवचनोद्गमो यत्र तिष्ठति तद्धनुः । मञ्जूषां तामपावृत्य दृष्ट्वा धनुरथाब्रवीत् ॥	१३
इदं धनुर्वरं ब्रह्मन् संस्पृशामीह पाणिना । यत्नवांश्च भविष्यामि तोलने पूरणेऽपि वा ॥	१४
बाढमित्येव तं राजा मुनिश्च समभाषत । लीलया स धनुर्मध्ये जग्राह वचनान्मुनेः ॥	१५
पश्यतां नृसहस्राणां बहूनां रघुनन्दनः । आरोपयत्स धर्मात्मा सलीलमिव तद्धनुः ॥	१६
आरोपयित्वा धर्मात्मा पूरयामास वीर्यवान् । तद्बभञ्ज धनुर्मध्ये नरश्रेष्ठो महायशः ॥	१७
तस्य शब्दो महानासीन्निर्घातसमनिःस्वनः । भूमिकम्पश्च सुमहान् पर्वतस्येव दीर्यतः ॥	१८
निपेतुश्च नराः सर्वे तेन शब्देन मोहिताः । वर्जयित्वा मुनिवरं राजानं तौ च राघवौ ॥	१९
प्रत्याश्रस्ते जने तग्मिन् राजा विगतसाध्वसः । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं वाक्यज्ञो मुनिपुंगवम् ॥	२०
भगवन् दृष्ट्वीर्यो मे रामो दशरथात्मजः । अत्यद्भुतमचिन्त्यं च न तर्कितमिदं मया ॥	२१
जनकानां कुले कीर्तिमाहरिष्यति मे सुता । मीता भर्तारमासाद्य रामं दशरथात्मजम् ॥	२२
मम सत्या प्रतिज्ञा च वीर्यशुलकेति कौशिक । मीता प्राणैर्बहुमता देया रामाय मे सुता ॥	२३
भवतोऽनुमते ब्रह्मञ्जीघ्रं गच्छन्तु मन्त्रिणः । मम कौशिक भद्रं ते अयोध्यां त्वरिता रथैः ॥	२४
राजानं प्रश्रितैर्वाक्यैरानयन्तु पुनं मम । प्रदानं वीर्यशुल्कायाः कथयन्तु च सर्वशः ॥	२५
मुनिगुप्तौ च काकुत्स्थौ कथयन्तु नृपाय वै । प्रीयमाणं तु राजानमानयन्तु सुशीघ्रगाः ॥	२६

1. यदि राघवाय दर्शनीयमितीच्छसि तदा दर्शयेत्यर्थ इति तिलकः । गोविन्दराजस्तु यदिच्छसितीति पपाठ

पश्यतां नृमहाम्नाणां बहूनां रघुनन्दनः ।
आरोपयत्स धर्मात्मा सलीलमिव तद्धनुः ॥

(लवकाण्ड, स. ६७. श्लो. १६)

कौशिकश्च तथेत्याह राजा चाभाष्य मन्त्रिणः । अयोध्यां प्रेषयामास धर्मात्मा कृतशात्मनान् ॥ २७
यथावृत्तं समाख्यातुमानेतुं, च नृपं तदा ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सहितायां
बालकाण्डे धनुर्भङ्गो नाम सप्तषष्टितमः सर्गः

अष्टषष्टितमः सर्गः

दशरथाह्वानम्

जनकेन ममादिष्टा दूतास्ते ह्यन्नवाहनाः । त्रिरात्रमुपिता मार्गे त्वयोध्यां प्राविशन् पुगीम् ॥ १
गङ्गो भवनमामाद्य द्वारस्थानिदम्ब्रुवन । शीघ्रं निवेशतां राज्ञे दूतान्नो जनकस्य च ॥ २
इत्युक्त्वा द्वारपालास्ते राघवाय न्यवेदयन् । ते राजवचनाच्छीघ्रं द्वाःस्था दूतान् बभाषिरे ॥ ३
द्रुतं गच्छन्तु दूता वै राजवेद्म महाश्रुति । ते राजवचनाद्दूता राजवेद्म प्रवेक्षिताः ॥ ४
ददृशुर्देवसंकाशं वृद्धं दशरथं नृपम् । बद्धाञ्जलिपुटाः सर्वे दूता विगतमाध्वनाः ॥ ५
राजानं प्रयता वाक्यमब्रुवन मधुराश्रमम् । मैथिल्ये जनको राजा मग्निहोत्रपुरस्कृतम् ॥ ६
कुशलं चाव्ययं चैव सोपाध्यायपुरोहितम् । मुहुर्महूर्गधुर्या स्नेहसंयुक्त्या गिरा ॥ ७
जनकस्त्वां महाराजापृच्छते^१ सपुरःसरम् । पृष्ट्वा कुशलमभ्यग्रं वैदेहो मिथिलाधिपः ॥ ८
कौशिकानुमतो वाक्यं भयन्तमिदमब्रवीत् । पूर्वं प्रतिज्ञा विदिता वीर्यशुल्का ममात्मजा ॥ ९
राजानश्च कृतार्था निर्वीर्या विमुग्धीकृताः । सयं मम सुता राजन् विश्रामित्रपुरःसरैः ॥ १०
यहच्छयागतैर्वीरैर्निर्जिता तव पुत्रकैः । तच्च राजन् धनुर्दिव्यं मध्ये भग्नं महात्मना ॥ ११
रामेण हि महावीर^२ यज्ञान्ते जनसंमद । अस्मै देया मया सीता वीर्यशुल्का ममात्मजा ॥ १२
प्रतिज्ञां तर्तुमिच्छामि तदनुज्ञानुमहंसि । सोपाध्यायो महाराज पुरोहितपुरःसरः ॥ १३
शीघ्रमागच्छ भद्रं ते द्रष्टुमर्हसि राघवौ । प्रतिज्ञां^३ मम राजेन्द्र निर्वर्तयितुमर्हसि ॥ १४
पुत्रयोरुभयोः प्रीतिं लप्स्यसे वीर्यनिर्जिताम्^४ । एवं विदेहाधिपतिर्मधुरं वाक्यमब्रवीत् ॥ १५
विश्रामित्राभ्यनुज्ञातः शतानन्दमते स्थितः^५ । दूतवाक्यं तु तच्छ्रुत्वा राजा परमहर्षितः ॥ १६
वसिष्ठं वामदेवं च मन्त्रिणोऽन्यांश्च सोऽब्रवीत् । गुप्तः कुशिकपुत्रेण कौसल्यानन्दवर्धनः ॥ १७
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा विदेहेषु वसत्यसौ । दृष्टवीर्यस्तु काकुत्थो जनकेन महात्मना ॥ १८
संप्रदानं सुतायास्तु राघवे कर्तुमिच्छति । यदि वो रोचते वृत्तं जनकस्य महा मनः ॥ १९

१. आपृच्छत इति छेदः । तेन आत्मने-
पदोपपत्तिः ।

१. महर्षां श.

२. प्रीतिं च च. छ.

३. पुत्रयोरुभयोरेव प्रीतिं त्वमपि लप्स्यसे च.
...त्वमुपपत्त्यसं छ.

४. अरयानन्तरम्—इत्युक्त्वा निरता दूता
राजगौरवशङ्किताः— इति च. छ. ज.

पुरीं गच्छामहे शीघ्रं मा भून् कालस्य पर्ययः । मन्त्रिणो बाढमित्याहुः सह सर्वैर्महर्षिभिः ॥ २०
 सुप्रीतश्चाब्रवीद्राजा श्वो यात्रेति स मन्त्रिणः । मन्त्रिणस्तु नरेन्द्रेणै रात्रिं परमसत्कृताः ॥ २१
 ऊषुः प्रमुदिताः सर्वे गुणैः सर्वैः समन्विताः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायां
 बालकाण्डे दशरथाह्वानं नाम अष्टषष्ठितमः सर्गः

एकोनसप्ततितमः सर्गः

दशरथजनकसमागमः

ततो रात्र्यां व्यनीतायां सोपाध्यायः सबान्धवः । राजा दशरथो हृष्टः सुमन्त्रमिदमब्रवीत् ॥ १
 अद्य सर्वं धनाध्यक्षा धनमादाय पुष्कलम् । ब्रजन्त्वग्ने सुविहिता नानागन्धसमन्विताः ॥ २
 चतुरङ्गबलं सर्वं शीघ्रं निर्यातु सर्वशः । ममाज्ञामसकालं च यानयुग्यमनुत्तमम् ॥ ३
 वसिष्ठो वामदेवश्च जाबालिरथ काण्व्यः । मार्कण्डेयः सुदीर्घायुर्ऋषिः कात्यायनस्तथा ॥ ४
 एते द्विजाः प्रयान्त्वग्ने स्यन्दनं योजयस्व मे । यथा कालात्ययो न स्याद्दृता हि त्वग्यन्ति माम् ॥ ५
 वचनात् नरेन्द्रस्य सा सेना चतुरङ्गिणी । राजानमृषिभिः सार्धं ब्रजन्तं पृथनोऽन्वगात् ॥ ६
 गत्वा चतुरहं मार्गं विदेहानभ्युपेयवान् । राजा तु जनकः श्रीमाञ्श्रुत्वा पूजामकल्पयत् ॥ ७
 ततो राजानमासाद्य वृद्धं दशरथं नृपम् । जनको मुदितो राजा हर्षं च परमं ययौ ॥ ८
 उवाच च नरश्रेष्ठो नरश्रेष्ठं मुदान्वितः । स्वागतं ते महागज दिष्ट्या प्राप्तोऽस्मि राघव ॥ ९
 पुत्रयोरुभयोः प्रीतिं लप्स्यसे वार्यनिर्जिताम् । दिष्ट्या प्राप्नो महानेजा वसिष्ठे भगवानृषिः ॥ १०
 सह सर्वैर्द्विजश्रेष्ठैर्देवैरिव जनक्रतुः । दिष्ट्या मे निर्जिता विद्या दिष्ट्या मे पूजितं कुलम् ॥ ११
 राघवैः सह संबन्धाद्वार्यश्रेष्ठैर्महात्मभिः । श्वः प्रभाते नरेन्द्र त्वं निर्वर्तयितुमर्हसि ॥ १२
 यज्ञस्थान्ते नरश्रेष्ठ विवाहमृषिसंमतम् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा ऋषिमध्ये नराधिपः ॥ १३
 वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठः प्रत्युवाच महोपतिम् । प्रतिग्रहो दातृवशः श्रुतमेतन्मया पुग ॥ १४
 यथा वक्ष्यसि धर्मज्ञ तन् करिष्यामहे वयम् । धर्मिष्ठं च यशस्यं च वचनं मत्यवादिनः ॥ १५
 श्रुत्वा विदेहाधिपतिः परं विस्मयमागतः । ततः सर्वं मुनिगणाः परस्परसमागमे ॥ १६
 हर्षेण महता युक्तास्तां निशामवसन मुखम् । अथ रामो महानेजा लक्ष्मणेन समं ययौ ॥ १७
 विश्वामित्रं पुरस्कृत्य पितुः पादावुपस्पृशन् । राजा च राघवौ पुत्रौ निशाम्य परिहर्षितः ॥ १८
 उवास परमप्रीतो जनकेनाभिपूजितः । जनकोऽपि महानेजाः क्रियां धर्मेण तत्त्ववित् ॥ १९
 यज्ञस्य च सुताभ्यां च कृत्वा रात्रिमुवाम ह ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायां
 बालकाण्डे दशरथजनकसमागमो नाम एकोनसप्ततितमः सर्गः

सप्ततितमः सर्गः

कन्यावरणम्

ततः प्रभाते जनकः कृतकर्मा महर्षिभिः । उवाच वाक्यं वाक्यज्ञः शतानन्दं पुरोहितम् ॥	१
भ्राता मम महातेजा यवीयानतिधार्मिकः । कुडाध्वज इति ख्यातः पुरीमध्यवसच्छुभाम् ॥	२
वार्याफलकपर्यन्तां पिबन्निक्षुमतीं नदीम् । सांकाश्यां पुण्यसंकाशां विमानमिव पुष्पकम् ॥	३
तमहं द्रष्टुमिच्छामि यद्गोप्ता स मे मतः । प्रीतिं सोऽपि महातेजा इमां भोक्ता मया सह ॥	४
एवमुक्ते तु वचने शतानन्दस्य संनिधौ । आगताः केचिदव्यग्राजनकस्तान् समादिशत् ^१ ॥	५
शासनात् नरेन्द्रस्य प्रययुः शीघ्रवाजिभिः । समानेतुं नगव्याघ्रं विष्णुमिन्द्राज्ञया यथा ॥	६
सांकाश्यां ते समागम्य ददृशुश्च कुडाध्वजम् । न्यवेदयन् यथावृत्तं जनकस्य च चिन्तितम् ॥	७
तद्वृत्तं नृपतिः श्रुत्वा दूतश्रेष्ठैर्महाजवैः ^२ । आज्ञयाथ नरेन्द्रस्य आजगाम कुडाध्वजः ॥	८
स ददर्श महात्मानं जनकं धर्मवत्सलम् । सोऽभिवाद्य शतानन्दं जनकं चापि धार्मिकः ॥	९
गजार्हं परमं दिव्यमाननं सोऽध्यरोहन । उर्वाविष्टावुभौ तौ तु भ्रातरावमितौजसौ ॥	१०
प्रेषयामासनुर्वारौ मन्त्रिश्रेष्ठं सुदामनम् । गच्छ मन्त्रिपते शीघ्रमेक्ष्वाकममितप्रभम् ॥	११
आत्मजैः सह दुर्धर्पमानयस्व ममन्त्रिणम् । औपकार्यं स गत्वा तु रघूणां कुलवर्धनम् ॥	१२
ददर्श शिरसा चैनमभिवान्दमत्रवीन । अयोध्याधिपते वार वैदेहो मिथिलाधिपः ॥	१३
स त्वां द्रष्टुं व्यवसितः सोपाध्यायपुरोहितम् । मन्त्रिश्रेष्ठवचः श्रुत्वा राजा सर्पिगणस्तदा ॥	१४
सबन्धुरगमत्तत्र जनको यत्र वर्तते । स गजा मन्त्रिर्माहितः सोपाध्यायः सबान्धवः ॥	१५
वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठे वैदेहमिदमत्रवीन । विदितं ते महाराज इक्ष्वाकुकुलदैवतम् ॥	१६
वक्ता संवंपु कृत्येषु वर्मिष्ठो भगवानृषिः । विश्रामित्राभ्यनुज्ञातः सह सर्वैर्महर्षिभिः ॥	१७
एष वक्ष्यति धर्मात्मा वर्मिष्ठो मे यथाक्रमम् । एवमुक्त्वा नरश्रेष्ठे राज्ञां मध्ये महात्मनाम् ^३ ॥	१८
तूष्णींभूते दशग्रथे यमिष्ठो भगवानृषिः । उवाच वाक्यं वाक्यज्ञो वैदेहं सपुरोधसम् ॥	१९
अव्यक्तप्रभवो ब्रह्मा शाश्वतो नित्य अव्ययः । तस्मान्मरीचिः संजज्ञे मरीचेः कश्यपः सुतः ॥	२०
विवस्वान् कश्यपाज्जज्ञे मनुवंशस्वतः स्मृतः । मनुः प्रजापतिः पूर्वमिक्ष्वाकुस्तु मनोः सुतः ॥	२१
तमिक्ष्वाकुमयोध्यायां राजानं विद्धि पूर्वकम् । इक्ष्वाकोस्तु सुतः श्रीमान् फुक्षिरित्येव विश्रुतः ॥	२२
कुक्षेरथात्मजः श्रीमान् विकुक्षिरुदपद्यत । विकुक्षेस्तु महातेजा बाणः पुत्रः प्रतापवान् ॥	२३
बाणस्य तु महातेजा अनरण्यः प्रतापवान् । अनरण्यात् पृथुर्जज्ञे त्रिशङ्कुस्तु पृथोः सुतः ॥	२४
त्रिशङ्कोरभवन पुत्रो धुन्धुमारो महायशाः । धुन्धुमारान्महातेजा युवनाश्वो व्यजायत ॥	२५

१. शदं पथम् ख. नास्ति ।

ख. नास्ति ।

२. सांकाश्यामित्यादिः जवैरित्यन्तो भागः

३. शदमर्थम् क. ख. ग. छ. नास्ति ।

युवनाश्वसुतस्त्वासीन्मान्धाता प्रथिवीपतिः । मान्धातुस्तु सुतः श्रीमान् सुसंधिरुदपाक्षत ॥ २६
 सुसंधेरपि पुत्रौ द्वौ ध्रुवसंधिः प्रसेनजिन् । यशस्वी ध्रुवसंधेस्तु भरतो नाम नागतः ॥ २७
 भरतान्तु महातेजा असितो नाम जातवान् । यस्यैते प्रतिराजान उदपद्यन्त शत्रवः ॥ २८
 हैहयास्तालजङ्घाश्च शूराश्च शशिविन्दवः । तांस्तु स प्रतियुध्यन् वै युद्धं राज्यान् प्रवासितः ॥ २९
 हिमवन्तमुपागम्य भृगुप्रस्रवणेऽवसत्^१ । असितोऽल्पवलो राजा कालधर्ममुपेयवान् ॥ ३०
 द्वे चास्य भार्ये गर्भिण्यौ बभूवतुरिति श्रुतम् । एका गर्भविनाशाय मपत्न्यै मगरं ददौ ॥ ३१
 ततः शैलवरे रम्ये बभूवाभिरतो मुनिः । भार्गवश्च्यवनो नाम हिमवन्तमुपाश्रितः ॥ ३२
 तत्रैका तु महाभागा भार्गवं देववर्चसम् । वचन्दे पद्मपत्राक्षी काङ्क्षन्ती सुतमात्मनः ॥ ३३
 तमृषिं साभ्युपागम्य कालिन्दी चाभ्यवादयत् । म तामभ्यवदद्विप्रः पुत्रेभ्यं पुत्रजन्तानि ॥ ३४
 तव कुश्रौ महाभागो सुपुत्रः सुमहाबलः । महावीर्यो महातेजा अचिरात् संजनिष्यति ॥ ३५
 गरेण सहितः श्रीमान् मा शुचः कमलेक्षणे । एवमुक्त्वा महातेजा आर्मते मर्गते मतिः ॥ ३६
 विधाय चेतो नृपतौ विद्युल्लेखेव सुप्रभा । च्यवनं तु नमस्कृत्य राजपुत्री पतिव्रता ॥ ३७
 पतिशोकानुग तस्मान् पुत्रं देवी व्यजायत । मपत्न्या तु गरमन्त्यै दत्तो मर्गजिघांसया ॥ ३८
 सह तेन गरेणैव जातः म मगरोऽभवत् । मगरस्यामगञ्जस्तु अममञ्जादथांशुमान् ॥ ३९
 दिलीपोऽशुमतः पुत्रो दिलीपस्य भगीरथः । भगीरथान् ककुत्स्थोऽभूत् ककुत्स्थस्य रघुः सुतः ॥ ४०
 रघोस्तु पुत्रस्तेजस्वी प्रवृद्धः पुरुषादकः । कन्सापपादो ह्यभयन्तस्माज्जातश्च शङ्खणः ॥ ४१
 सुदर्शनः शङ्खणस्य आम्निवर्णः सुदर्शनान् । शीघ्रगस्त्वग्निवर्णस्य शीघ्रगस्य मः सुतः ॥ ४२
 मरोः प्रशुश्रुकस्त्वासीदम्बरीपः प्रशुश्रुक्रान् । अम्बरीपस्य पुत्रोऽभून्नहुपः प्रथिवीपतिः ॥ ४३
 नहुपस्य ययातिश्च नाभागस्तु ययातिजः । नाभागस्य बभूवाजः अजाहशश्चोऽभवत् ॥ ४४
 अस्माद्दशरथाज्जातौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । आदिवंशविशुद्धानां राज्ञां परमवर्णिमान् ॥ ४५
 इक्ष्वाकुकुलजातानां वीराणां मत्यवादिनाम् । रामलक्ष्मणयोरर्थं न्वत्सुते वर्ये नृप ॥ ४६
 सदृशाभ्यां नरश्रेष्ठ सदृशे दातुमर्हसि ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्गिकाया संहिताया

बालकाण्डे कन्धावर्णनं नाम सर्गातमः सर्गः

एकसप्ततितमः सर्गः

कन्यादानप्रतिश्रवः

एवं ब्रुवाणं जनकः प्रत्युवाच कृताञ्जलिः । श्रोतुमर्हसि भद्रं ते कुलं नः पारिवर्तितम् ॥ १
 प्रदाने हि मुनिश्रेष्ठ कुलं निरवशेषतः । वक्तव्यं कुलजातेन तन्नित्रोथ महामुने ॥ २
 राजाभूत् त्रिपु लोकेषु विश्रुतः स्वेन कर्मणा । निर्मिः परमधर्मात्मा सर्वमन्त्रवतां वरः ॥ ३

तस्य पुत्रो मिथिर्नाम जनको मिथिपुत्रकः ^१ । प्रथमो जनको राजा जनकादप्युदावसुः ॥	४
उदावसोस्तु धर्मात्मा जातो वै नन्दिवर्धनः । नन्दिवर्धनपुत्रस्तु सुकेतुर्नाम नामतः ॥	५
सुकेतोरपि धर्मात्मा देवरातो महाबलः । देवरातस्य राजर्षेर्वृहद्रथ इति श्रुतः ॥	६
वृहद्रथस्य शूरोऽभून्महावीरः प्रतापवान् । महावीरस्य धृतिमान् सुधृतिः सत्यविक्रमः ॥	७
सुधृतेरपि धर्मात्मा धृष्टकेतुः सुधार्मिकः । धृष्टकेतोस्तु राजर्षेर्हर्यश्व इति विश्रुतः ॥	८
हर्यश्वस्य मरुः पुत्रो मरोः पुत्रः प्रतीन्धकः । प्रतीन्धकस्य धर्मात्मा राजा कीर्तिरथः सुतः ॥	९
पुत्रः कीर्तिरथस्यापि देवमीढ इति श्रुतः । देवमीढस्य विबुधो विबुधस्य महीध्रकः ॥	१०
महीध्रकस्तुतो राजा कीर्तिरातो महाबलः । कीर्तिरातस्य राजर्षेर्महारोमा व्यजायत ॥	११
महारोम्णस्तु धर्मात्मा स्वर्णरोमा व्यजायत । स्वर्णरोम्णस्तु राजर्षेर्हस्वरोमा व्यजायत ॥	१२
तस्य पुत्रद्वयं जज्ञे धर्मज्ञस्य महात्मनः । ज्येष्ठोऽहमनुजो भ्राता मम वीरः कुशध्वजः ॥	१३
मां तु ज्येष्ठं पिता राज्ये मोऽभिषिच्य नराधिपः । कुशध्वजं समावेश्य भारं मयि वनं गतः ॥	१४
वृद्धे पितरि स्वयति धर्मेण धुग्मावहन । भ्रातरं देवसंकाशं स्नेहान् पश्यन् कुशध्वजम् ॥	१५
कस्यचित्त्वथ कालस्य सांकाश्यादागतः पुरान् । सुधन्वा वीर्यवान् राजा मिथिलामवरोधकः ॥	१६
स च मे प्रेषयामास शैवं धनुरनुत्तमम् । सीता कन्या च पद्माक्षी मद्यं वै दीयतामिति ॥	१७
तस्याप्रदानाद्ब्रह्मर्षयुद्धमासीन्मया सह । स हतोऽभिमुखो राजा सुधन्वा तु मया गणे ॥	१८
निहत्य तं मुनिश्रेष्ठ सुधन्वानं नराधिपम् । सांकाशये भ्रातरं वीरमभ्यपिञ्चं कुशध्वजम् ॥	१९
कनीयानेष मे भ्राता अहं ज्येष्ठो महामुने । ददामि परमप्रीतो बन्धौ ते मुनिपुंगव ॥	२०
सीतां रामाय भद्रं ते ऊर्मिलां लक्ष्मणाय च । वीर्यशुल्कां मम सुतां सीतां सुरसुतोपमाम् ॥	२१
द्वितीयामूर्मिलां चैव त्रिर्ददामि न संशयः ^२ । रामलक्ष्मणयो राजन् गोदानं कारयस्व ह ॥	२२
पितृकार्यं च भद्रं ते ततो वैवाहिकं कुरु । मघा ह्यद्य महाबाहो नृतीये दिवसे विभो ॥	२३
फल्गुन्यामुत्तरे राजंस्तस्मिन् वैवाहिकं कुरु । रामलक्ष्मणयोरर्थं दानं कार्यं सुखोदयम् ॥	२४

इत्यापि श्रीमद्रामायणं वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रांशुकायां संहितायां

वालकाण्डे कन्यादानप्रतिश्रवो नाम एकसप्ततितमः सर्गः

द्विसप्ततितमः सर्गः

गोदानमङ्गलम्

तमुक्तवन्तं वैदेहं विश्रामित्रो महामुनिः । उवाच वचनं वीरं वसिष्ठसहितो नृपम् ॥	१
अचिन्त्यान्यप्रमेयानि कुलानि नरपुंगव । इक्ष्वाकूणां विदेहानां नैवां तुल्योऽस्ति कश्चन ॥	२
सदृशो धर्मसंबन्धः सदृशो रूपसंपदा । रामलक्ष्मणयो राजन् सीता चोर्मिलया सह ॥	३
वक्तव्यं च नरश्रेष्ठ श्रूयतां वचनं मम । भ्राता यवीयान् धर्मज्ञ एष राजा कुशध्वजः ॥	४
अस्य धर्मात्मनो राजन् रूपेणाप्रतिमं भुवि । सुताद्वयं नरश्रेष्ठ पत्न्यर्थं वरयामहे ॥	५

१. मिथिला येन निर्मिता च.

२. अस्यानन्तरम्—ददामि परमप्रीतो बन्धौ ते मुनिपुङ्गव—इति क. च.

भरतस्य कुमारस्य शत्रुघ्नस्य च धीमतः । वरयेम सुते राजंस्तयोरथे महात्मनोः ॥	६
पुत्रा दशरथस्येमे रूपयौवनशालिनः । लोकपालोपमाः सर्वे देवतुल्यपराक्रमाः ॥	७
उभयोरपि राजेन्द्र संबन्धो ह्यनुबध्यताम् । इक्ष्वाकोः कुलमव्यग्रं भवतः पुण्यकर्मणः ॥	८
विश्रामित्रवचः श्रुत्वा वसिष्ठस्य मते तदा । जनकः प्राञ्जलिर्वाक्यमुवाच मुनिपुंगवौ ॥	९
कुलं धन्यमिदं मन्ये येषां नो मुनिपुंगवौ ^१ । सहस्रं कुलसंबन्धं यदाज्ञापयथः स्वयम् ॥	१०
एवं भवतु भद्रं वः कुशध्वजमुने इमे । पत्न्यौ भजेतां सहितौ शत्रुघ्नभरतावुभौ ॥	११
एकाह्ना राजपुत्रीणां चतसृणां महामुने । पाणीन् गृह्णन्तु चत्वारो राजपुत्रा महबलाः ॥	१२
उत्तरे दिवसे ब्रह्मन् फल्गुनीभ्यां मनीषिणः । वैवाहिकं प्रशंसन्ति भगो यत्र प्रजापतिः ॥	१३
एवमुक्त्वा वचः सौम्यं प्रत्युत्थाय कृताञ्जलिः । उभौ मुनिवरौ राजा जनको वाक्यमब्रवीत् ॥	१४
परो धर्मः कृतो मह्यं शिष्योऽस्मि भवतोः सदा । इमान्यासनमुत्त्यानि आसातां मुनिपुंगवौ ॥	१५
यथा दशरथस्येयं तथायोध्या पुरी मम । प्रभुत्वे नास्ति संदेहो यथाहं कर्तुमर्हथ ॥	१६
तथा ब्रुवति वैदेहे जनके रघुनन्दनः । राजा दशरथो हृष्टः प्रत्युवाच महीपतिम् ॥	१७
युवामसंख्येयगुणौ भ्रातरौ मिथिलेश्वरौ । ऋपयो राजसङ्गाश्च भवद्भयामभिपूजिताः ॥	१८
स्वस्ति प्राप्नुहि भद्रं ते गमिष्यामि स्वमालयम् । श्राद्धकर्माणि सर्वाणि विधास्य इति चाब्रवीत् ॥	१९
तमापृष्ट्वा नरपतिं राजा दशरथस्तदा । मुनीन्द्रौ तौ पुरस्कृत्य जगामाशु महायशाः ॥	२०
स गत्वा निलयं राजा श्राद्धं कृत्वा विधानतः । प्रभाते काल्यमुत्थाय चक्रे गोदानमुत्तमम् ॥	२१
गवां शतसहस्राणि ब्राह्मणेभ्यो नराधिपः । एकैकशो ददौ राजा पुत्रानुद्दिश्य धर्मतः ॥	२२
सुवर्णशृङ्गाः संपन्नाः सवत्साः कांस्यदोहनाः । गवां शतसहस्राणि चत्वारि पुरुषर्षभः ॥	२३
विन्तमन्यच्च सुबहु द्विजेभ्यो रघुनन्दनः । ददौ गोदानमुद्दिश्य पुत्राणां पुत्रवत्सलः ॥	२४
स मुतैः कृतगोदानैर्वृतस्तु नृपतिस्तदा । लोकपालैरिवाभाति वृतः सौम्यः प्रजापतिः ॥	२५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

बालकाण्डे गोदानमङ्गलं नाम द्विसप्ततितमः सर्गः

त्रिसप्ततितमः सर्गः

दशरथपुत्रोद्वाहः

यस्मिंस्तु दिवसे राजा चक्रे गोदानमुत्तमम् । तस्मिंस्तु दिवसे शूरो युधाजित् समुपेधिवान् ॥	१
पुत्रः केकयराजस्य साश्राद्धरतमातुलः । दृष्ट्वा पृष्ट्वा च कुशलं राजानमिदमब्रवीत् ॥	२
केकयाधिपती राजा स्नेहात् कुशलमब्रवीत् । येषां कुशलकामोऽसि तेषां संप्रत्यनामयम् ॥	३
स्वस्त्रीयं मम राजेन्द्र द्रष्टुकामो महीपतिः । तदर्थमुपयातोऽहमयोध्यां रघुनन्दन ॥	४
श्रुत्वा त्वहमयोध्यायां विवाहार्थं तवात्मजान् । मिथिलामुपयातांस्तु त्वया सह महीपते ॥	५
त्वरयाभ्युपयातोऽहं द्रष्टुकामः स्वसुः सुतम् । अथ राजा दशरथः प्रियातिथिमुपस्थितम् ॥	६
दृष्ट्वा परमसत्कारैः पूजनार्हमपूजयत् । ततस्तामुपितो रात्रिं मह पुत्रैर्महात्मभिः ॥	७

प्रभाते पुनरुत्थाय कृत्वा कर्माणि कर्मवित् ^१ । ऋषींस्तदा पुरस्कृत्य यज्ञवाटमुपागमत् ॥	८
युक्ते मुहूर्ते विजये सर्वाभरणभूषितैः । भ्रातृभिः सहितो रामः कृतकौतुकमङ्गलः ॥	९
वसिष्ठं पुरतः कृत्वा महर्षीन्परानपि । पितुः समीपमाश्रित्य तस्थौ भ्रातृभिरावृतः ^२ ॥	१०
वसिष्ठो भगवानेत्य वैदेहमिदमब्रवीत् । राजा दशरथो राजन् कृतकौतुकमङ्गलैः ॥	११
पुत्रैर्नरवरश्रेष्ठ दातारमभिकाङ्क्षते । दातृप्रतिग्रहीतृभ्यां सर्वार्थाः प्रभवन्ति हि ॥	१२
स्वधर्मं प्रतिपद्यस्व कृत्वा वैवाह्यमुत्तमम् । इत्युक्तः परमोदारो वसिष्ठेन महान्मना ॥	१३
प्रत्युवाच महातेजा वाक्यं परमधर्मवित् । कः स्थितः प्रतिहारो मे कस्याज्ञा संप्रतीक्ष्यते ॥	१४
स्वगृहे को विचारोऽस्ति यथा राज्यमिदं तव । कृतकौतुकसर्वस्वा वेदिमूलमुपागताः ॥	१५
मम कन्या मुनिश्रेष्ठ दीप्ता बह्वैर्यथार्चिषः । सज्जोऽहं त्वत्प्रतीक्षोऽग्निं वेद्यामभ्यां प्रतिष्ठितः ॥	१६
अविघ्नं क्रियतां सर्वं किमर्थं हि विलम्ब्यते ^३ । तद्वाक्यं जनकनोक्तं श्रुत्वा दशरथस्तदा ॥	१७
प्रवेशयामाम सुतान् सर्वानृषिगणानर्षि ^४ । ततो राजा विदेहानां वसिष्ठमिदमब्रवीत् ॥	१८
काश्यस्व ऋषे सर्वमृषिभिः सह धार्मिक । रामस्य लोकरामस्य क्रियां वैवाहिकीं प्रभो ॥	१९
तथेन्युक्त्वा तु जनकं वसिष्ठो भगवानृषिः । विश्रामित्रं पुरस्कृत्य शतानन्दं च धार्मिकम् ॥	२०
प्रपामभ्ये तु विधिबद्धेदि कृत्वा महातपाः । अलंचकार तां वेदिं गन्धपुष्पैः समन्ततः ॥	२१
सुवर्णपालिकाभिश्च लिङ्गकुम्भैश्च माङ्कुरैः । अङ्कुराङ्कुरैः उग्रावैश्च धूपपात्रैः सधूपकैः ॥	२२
शङ्खापात्रैः स्रुवैः स्रुग्भिः पात्रैरर्घ्याभिर्पूरितैः । लज्जपूर्णैश्च पात्रीभिरक्षतैरपि संस्कृतैः ॥	२३
दग्धैः समैः समास्तीर्य विधिवन्मन्त्रपूर्वकम् । अग्निमाधाय वेद्यां तु विधिमन्त्रपुरस्कृतम् ॥	२४
जुहावाग्नौ महातेजा वसिष्ठो भगवानृषिः । ततः सीतां समानीय सर्वाभरणभूषिताम् ॥	२५
समक्षमग्नेः संस्थाप्य राघवाभिमुखे तदा । अब्रवीज्जनको राजा कौसल्यानन्दवर्धनम् ॥	२६
इयं सीता मम सुता सहधर्मचरो तव । प्रतीच्छ चैनां भद्रं ते पाणिं गृह्णाष्व पाणिना ॥	२७
पतिव्रता महाभागा छायेवानुगता मदा । इत्युक्त्वा प्राक्षिपद्राजा मन्त्रपूतं जलं तदा ॥	२८
साधु साध्विति देवानामृषीणां वदतां तदा । देवदुन्दुभिनिर्घोषैः पुष्पवर्षो महानभूत् ॥	२९
एवं दत्त्वा सुतां सीतां मन्त्रोदकपुरस्कृताम् । अब्रवीज्जनको राजा हर्षणाभिपरिप्लुतः ॥	३०
लक्ष्मणागच्छ भद्रं ते ऊर्मिलामुद्यतां मया । प्रतीच्छ पाणिं गृह्णाष्व मा भूत् कालस्य पर्ययः ॥	३१
तमेवमुक्त्वा जनको भरतं चाभ्यभाषत । पाणिं गृहाण माण्डव्याः पाणिना रघुनन्दन ॥	३२
शत्रुघ्नं चापि धर्मात्मा अब्रवीज्जनकेश्वरः । श्रुतकीर्त्या महाबाहो पाणिं गृह्णाष्व पाणिना ॥	३३
सर्वे भवन्तः सौम्याश्च सर्वे सुचरितव्रताः । पत्नीभिः सन्तु काकुत्स्था मा भूत् कालस्य पर्ययः ॥३४	

१. इदमर्थम् क. नास्त ।

२. इदमर्थम् स. नास्ति ।

३. अस्याधेस्य स्थाने—अविघ्नं कुरुतां राजा किमर्थमवलम्बते—इति च. अविघ्नं क्रियतां राजन् किमर्थमवलम्ब्यते—इति छ.

४. एतदनन्तरं—अथ राजा दशरथः पुत्रैः

स्त्रीभिश्च सवृतः । सर्वानृषीन् पुरस्कृत्य प्रावेश महाश्रुतिः ॥ प्रवेश्यमान राजान वसिष्ठे गाधिं नरसुनम् । सर्वान् नृपवरान् विप्रान् जनको धर्मवत्सलः ॥ वसैराभरणैश्चैव गन्धपुष्पैश्च साक्षतः । पूजयामास विधिवद्यथायोग्यं यथाक्रमम् ॥ इत्यधिकः पाठः ।

५. निर्घोषैः प्र.

जनकस्य वचः श्रुत्वा पाणीन पाणिभिरस्पृशन् । चत्वारस्ते चतसृणां वसिष्ठस्य मते स्थिताः ॥ ३५
 अग्निं प्रदक्षिणं कृत्वा वेदिं राजानमेव च । ऋषींश्चैव महात्मानः सभार्या रघुसत्तमाः ॥ ३६
 यथोक्तं तदा चक्रुर्विवाहं विधिपूर्वकम् । काकुत्स्थैश्च गृहीतेषु ललितेषु च पाणिपु^१ ॥ ३७
 पुष्पवृष्टिर्महत्यासीदन्तरिक्षात् सुभास्वरा । दिव्यदुन्दुभिनिर्घोषैर्गीतवादित्रनिःस्वनैः ॥ ३८
 ननृतुश्चाप्सरःसङ्घा गन्धर्वाश्च जगुः कलम् । विवाहे रघुमुख्यानां तदद्भुतमद्भुतम् ॥ ३९
 ईदृशे वर्तमाने तु तूर्योद्घुष्टनिनादिते । त्रिरग्निं ते परिक्रम्य ऊहुर्भार्या महौजसः ॥ ४०
 अथोपकार्या जग्मुस्ते सभार्या रघुनन्दनाः । राजाप्यनुययौ पश्यन् सर्षिसङ्घः सबान्धवः ॥ ४१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
 बालकाण्डे दशरथपुत्रोद्वाहो नाम त्रिसप्ततितमः सर्गः

चतुःसप्ततितमः सर्गः

जामदग्न्याभियोगः

अथ रात्र्यां व्यतीतायां विश्वामित्रो महामुनिः । आपृच्छन् तौ च राजानौ जगामोत्तरपर्वतम् ॥ १
 आशीर्भिः पूरयित्वा च कुमारांश्च सराघवान्^१ । विश्वामित्रे गते राजा वैदेहं मिथिलाधिपम् ॥ २
 आपृच्छथाथ जगामाशु राजा दशरथः पुरीम् । गच्छन्तं तं तु राजानमन्वगच्छन्नराधिपः^१ ॥ ३
 अथ राजा विदेहानां ददौ कन्याधनं बहु । गवां शतसहस्राणि बहूनि मिथिलेश्वरः ॥ ४
 कम्बलानां च मुख्यानां क्षौमकोटयश्चराणि च । हस्त्यश्वरथपादातं दिव्यरूपं स्वलंकृतम् ॥ ५
 ददौ कन्यापिता तासां दासीदासमनुत्तमम् । हिरण्यस्य सुवर्णस्य मुक्तानां विद्रुमस्य च ॥ ६
 ददौ परममंहष्टः कन्याधनमनुत्तमम् । दत्त्वा बहुधनं राजा समनुज्ञाप्य पार्थिवम् ॥ ७
 प्रविवेश स्वर्निलयं मिथिलां मिथिलेश्वरः । राजाप्ययोध्याधिपतिः मह पुत्रैर्महात्मभिः ॥ ८
 ऋषीन् सर्वान् पुरस्कृत्य जगाम सबलानुगः । गच्छन्तं तं नरव्याघ्रं सर्षिमङ्गं सराघवम् ॥ ९
 घोराः स्म पक्षिणो वाचो व्याहरन्ति समन्ततः । भौमाश्चैव मृगाः सर्वे गच्छन्ति स्म प्रदक्षिणम् ॥ १०
 तान् दृष्ट्वा राजशार्दूले वसिष्ठं पर्यपृच्छत । असौम्याः पक्षिणो घोरा मृगाश्चापि प्रदक्षिणाः ॥ ११
 किमिदं दृढयोन्कम्पि मनो मम विधीदति । राज्ञो दशरथस्यैतच्छुन्वा वाक्यं महानृपिः ॥ १२
 उवाच मधुरां वाणीं श्रुयतामस्य यत् फलम् । उपस्थितं भयं घोरं दिव्यं पक्षिमुखाच्छयुतम् ॥ १३
 मृगाः प्रशमयन्त्येते संतापस्त्यज्यतामयम् । तेषां संबदतां तत्र वायुः प्रादुर्बभूव ह ॥ १४
 कम्पयन् मेदिनीं सर्वा पातयंश्च^३ महाद्रुमान् । तमसा संवृतः सूर्यः सर्वा न प्रबभुर्दिग्गः ॥ १५
 भस्मना चावृतं सर्वं संमूढमिव तद्बलम् । वसिष्ठ ऋषयश्चान्ये राजा च समुत्तदा ॥ १६
 ससंज्ञा इव तत्रासन सर्वमन्यद्विचेतनम् । तस्मिन्स्तमसि घोरे तु भस्मच्छन्नेव सा चमूः ॥ १७
 ददर्श भीमसंकाशं जटामण्डलधारिणम् । भार्गवं जामदग्न्यं तं राजराजविमर्दिनम् ॥ १८

१. इदमर्थम् क. नास्ति ।

२. द्रुमान् शुमान्. झ. अ.

३. आपृच्छः। झ.

कैलासमिव दुर्धर्षं कालाग्निमिव दुःसहम् । ज्वलन्तमिव तेजोभिर्दुर्निरीक्ष्यं पृथग्जनैः ॥	१९
स्कन्धे ^१ चासज्ज्य परशुं धनुर्विशुद्रणोपमम् । प्रगृह्य शरमुख्यं च त्रिपुरघ्नं यथा हरम् ॥	२०
तं दृष्ट्वा भीमसंकाशं ज्वलन्तमिव पावकम् । वसिष्ठप्रमुखाः सर्वे जपहोमपरायणाः ॥	२१
संगता मुनयः सर्वे संजजल्पुरथो मिथः । कञ्चित् पितृवधामर्षी क्षत्रं नोत्सादयिष्यति ॥	२२
पूर्वं ^२ क्षत्रवधं कृत्वा गतमन्युर्गतज्वरः । क्षत्रस्योत्सादनं भूयो न खल्वस्य चिकीर्षितम् ॥	२३
एवमुक्त्वार्घ्यमादाय भार्गवं भीमदर्शनम् । ऋपयो राम रामेति वचो मधुरमद्भुवन ॥	२४
प्रतिगृह्य तु तां पूजामृषिदत्तां प्रतापवान् । रामं दाशरथिं रामो जामदग्न्योऽभ्यभाषत ॥	२५

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
बालकाण्डे जामदग्न्याभिवोगो नाम चतुःसप्ततितमः सर्गः

पञ्चसप्ततितमः सर्गः

वैष्णवधनुःप्रशंसा

राम दाशरथे वार वार्यं ते श्रयतेऽद्भुतम् । धनुषो भेदनं चैव निखिलेन मया श्रुतम् ॥	१
तदद्भुतमचिन्त्यं च भेदनं धनुषस्त्वया । तच्छ्रुत्वाहमनुप्राप्तो धनुर्गृह्यापरं शुभम् ॥	२
तदिदं घोरसंकाशं जामदग्न्यं महद्भुतः । पूरयस्व शरेणैव स्वबलं दर्शयस्व मे ॥	३
तदिदं ते बलं दृष्ट्वा धनुषोऽस्य प्रपूरणे । द्वन्द्वयुद्धं प्रदास्यामि वीर्यंश्चाध्यमहं तव ^३ ॥	४
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राजा दशरथस्तदा । विषण्णवदनो दीनः प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ॥	५
क्षत्ररोपान् प्रशान्तस्त्वं ब्राह्मणश्च महायज्ञाः । बालानां मम पुत्राणामभयं दातुमर्हसि ॥	६
भार्गवाणां कुले जातः स्वाध्यायव्रतशालिनाम् । सहस्राक्षे प्रतिज्ञाय शब्दं ^४ निक्षिप्रवानसि ॥	७
स त्वं धर्मपरो भूत्वा काश्यपाय वसुंधराम् । दत्त्वा वनमुपागम्य महेन्द्रकृतकेतनः ॥	८
मम सर्वविनाशाय संप्राप्तस्त्वं महामुने । न चैकस्मिन् हते रामे सर्वे जीवामहे वयम् ॥	९
ब्रुवत्येवं दशरथे जामदग्न्यः प्रतापवान् । अनादृत्यैव तद्वाक्यं राममेवाभ्यभाषत ॥	१०
इमं द्वे धनुषी श्रेष्ठे दिव्ये लोकाभिविश्रुते । दृढे बलवती मुख्ये मुकृते विश्वकर्मणा ॥	११
धतिसृष्टं सुरैरेकं त्र्यम्बकाय युयुत्सवे । त्रिपुरघ्नं नरश्रेष्ठ भग्नं काकुत्स्थ यत्त्वया ॥	१२
इदं द्वितीयं दुर्धर्षं विष्णोर्दत्तं सुरोत्तमैः ^५ । तदिदं वैष्णवं राम धनुः परपुरंजयम् ^६ ॥	१३
समानसारं काकुत्स्थ रौद्रेण धनुषा विदम् । तदा तु देवताः सर्वाः प्रच्छन्ति स्म पितामहम् ॥	१४
शितिकण्ठस्य विष्णोश्च बलाबलनिरीक्षया । अभिप्रायं तु विज्ञाय देवतानां पितामहः ॥	१५
विरोधं जनयामास तयोः मत्त्वपरीक्षया । विरोधे च महद्युद्धमभवद्रोमहर्षणम् ॥	१६

१. आसाद्य. प्र.

२. सर्वद्वल. प्र.

३. अस्यानन्तरम्—भीतो यदि धनुस्त्यक्त्वा
निजितोऽस्मीति वा बद । अन्यथा द्वन्द्वयुद्धं मे दाता त्व

वे न सशयः ॥—इति ख.

४. प्रक्षिप्त प्र.

५. इदमर्थम् क. नास्ति ।

६. इदमर्थम् ख. नास्ति ।

शितिकण्ठस्य विष्णोश्च परस्परजयैषिणोः । तदा तु जृम्भितं शैवं धनुर्भीमपराक्रमम् ॥ १७
 हुंकारेण महादेवः स्तम्भितोऽथ त्रिलोचनः । देवैस्तदा समागम्य सर्षिसङ्घैः सचारणैः ॥ १८
 याचितौ प्रशंसं तत्र जग्मतुस्तौ मुगेनमौ । जृम्भितं तद्वनुर्दृष्ट्वा शैवं विष्णुपराक्रमैः ॥ १९
 अधिकं मेनिरे विष्णुं देवाः सर्षिगणास्तथा^१ । धनू रुद्रस्तु संक्रुद्धो विदेहेषु महायशाः ॥ २०
 देवगतस्य राजपेदेनै हस्ते समायक्रम । इदं च वैष्णवं राम धनुः परपुरंजयम् ॥ २१
 ऋचीकं भार्गवे प्रादाद्विष्णुः सन्न्यासमुत्तमम् । ऋचीकस्तु महातेजाः पुत्रस्याप्रतिकर्मणः ॥ २२
 पितुर्मम ददौ दिव्यं जमदग्नेर्महात्मनः । न्यस्तशस्त्रे पितरि मे तपोबलममन्विते ॥ २३
 अर्जुनो विदधे मृत्युं प्राकृतां नुद्धिमास्थितः । वधमप्रतिरूपं तु पितुः श्रुत्वा मुदारुणम् ॥ २४
 क्षत्रमुत्सादयन् रोपाज्जातं जातभनेकराः । पृथिवीं चाखिल्यं प्राप्य काश्यपाय महात्मने ॥ २५
 यज्ञस्यान्ते तदा राम दक्षिणां पुण्यकर्मणे । दत्त्वा महेन्द्रानिलयस्तपोबलममन्वितः^२ ॥ २६
 तदिदं वैष्णवं राम पितृपेतामहं महत् । क्षत्रधर्मं पुरस्कृत्य गृहीष्व धनुरुत्तमम् ॥ २७
 योजयस्व धनुःश्रेष्ठ अरं परपुरंजयम् । यदि शक्नोषि काकुत्स्थ द्वन्द्वं दास्यामि ते ततः ॥ २८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

बालकाण्डे वैष्णवधनुःप्रशंसा नाम पञ्चमस्तोत्रतमः सर्गः

षट्सप्ततितमः सर्गः

जामदग्न्यप्रतिष्ठम्भः

श्रुत्वा तज्जामदग्न्यस्य वाक्यं दाशगथिस्तदा । गौरवात्प्रान्त्रितकथः पितुं राममथाब्रवीत् ॥ १
 श्रुतवानस्मि यत् कर्म कृतवानसि भार्गव । अनुरुध्यामहे ब्रह्मन् पितुरानुष्यमास्थितः ॥ २
 वीर्यहीनमिवाञ्जक्तं क्षत्रधर्मेण भार्गव । अवजानामि मे तेजः पश्य मेऽद्य पराक्रमम् ॥ ३
 इत्युक्त्वा राघवः क्रुद्धो भार्गवस्य शराम्नयम् । अरं च प्रतिजग्राह हस्ताल्लघुपराक्रमः ॥ ४
 आरोप्य स धनू गमः अरं सज्यं चकाग ह । जामदग्न्यं ततो गमं रामः क्रुद्धोऽब्रवीद्वचः ॥ ५
 ब्राह्मणोऽस्मीति मे पूज्यो विश्वामित्रकृतेन च । तस्माच्छक्तो न ते राम मोक्तुं प्राणहरं शरम् ॥ ६
 इमां पादगतिं^३ गम तपोबलममार्जितान । लोकानप्रतिमान वा ते हनिष्यामि यदिच्छसि ॥ ७
 न ह्ययं वैष्णवो दिव्यः अरः परपुरंजयः । मोघः पतति वीर्येण बलदर्पविनाशनः ॥ ८
 वरायुधधरं गमं द्रष्टुं सर्षिगणाः सुराः । पितामहं पुरस्कृत्य समेतास्तत्र सर्वशः ॥ ९

१. अस्यानन्तरम्—पत्रयित्वा ततो विष्णु- वै सुसुख सुरसेविते । अथ तत्तमवार्येण त्वयो राम
 मामन्व्य च पिनाकिनम् । श्रेष्ठन्द्राईन् पुरस्कृत्य नःक- महाबल ॥ श्रुत्वा तु धनुषो भेद विस्मितानां नभरथले ।
 पृष्ठ ययुरत्तदा—इति घ. च. भाषतां देवसङ्घानां ततोऽहं द्रुतमागतः च. छ. ज.

२. अस्यानन्तरम्—स्थितोऽस्मि तस्मिन्स्तप्यन् ३. वा त्वद्वातेम् ख. छ.

गन्धर्वाप्सरसश्चैव सिद्धचारणकिन्तुः । यक्षराक्षसनागाश्च तद्द्रष्टुं महदद्भुतम् ॥ १०
जडीकृते तदा लोके रामे वरधनुर्धरे । निर्वीर्यो जामदग्न्योऽथ रामो गममुदेक्षत ॥ ११
तेजोऽभिहतवीर्यत्वाज्जामदग्न्यो जडीकृतः । रामं कमलपत्राक्षं मन्दं मन्दमुवाच ह ॥ १२
काश्यपाय मया दत्ता यदा पूर्वं वसुंधरा । विषये मे न वस्तव्यमिति मां काश्यपोऽब्रवीत् ॥ १३
सोऽहं गुरुवचः कुर्यन् पृथिव्यां न वसे निशाम । तदा प्रतिज्ञा काकुत्स्थ कृता भूः काश्यपस्य हि ॥ १४
तदिमां त्वं गतिं वीर हन्तुं नार्हसि राघव । मनोजवं गमिष्यामि महेन्द्रं पर्वतोत्तमम् ॥ १५
लोकास्त्वप्रतिमा राम निर्जितास्तपसा मया । जहि ताऽशरमुख्येन मा भूत् कालस्य पर्ययः ॥ १६
अक्षयं मधुहन्तारं जानामि त्वां मुरोत्तमम् । धनुषोऽस्य परामर्शान् स्वस्ति तंऽस्तु परंतप ॥ १७
एते मुरगणाः सर्वे निरीक्षन्ते समागताः । त्वामप्रतिमकर्माणमप्रतिद्वन्द्वमाह्वये ॥ १८
न चेयं मम काकुत्स्थ व्रीडा भवितुमर्हति । त्वया त्रैलोक्यनाथेन यदहं विमुखीकृतः ॥ १९
अरुमप्रतिमं राम मोक्तुमर्हसि सुव्रत । शरमोक्षे गमिष्यामि महेन्द्रं पर्वतोत्तमम् ॥ २०
तथा ब्रूवति रामे तु जामदग्न्ये प्रतापवान् । रामो दाशरथिः श्रीसांश्रिक्षेप अरुमुत्तमम् ॥ २१
म हतान दृश्य रामेण स्वाल्लोकान्तपमार्जितान् । जामदग्न्यो जगामाशु महेन्द्रं पर्वतोत्तमम् ॥ २२
ततो विनिमिरा सर्वा दिशश्चोपदिशन्तथा । मुराः सर्पिगणा रामं प्रशंशंमुरुदायुधम् ॥ २३
रामं दाशरथि रामो जामदग्न्यः प्रशस्य च । ततः प्रदक्षिणं कृत्वा जगामात्मगति प्रभुः ॥ २४
इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहास्रिकाया सहिताया
वाल्मीकाण्डे जामदग्न्यप्रतिष्ठम्भो नाम षट्सप्ततितमः सर्गः

सप्तसप्ततितमः सर्गः

अयोध्याप्रवेशः

गते रामे प्रशान्तात्मा रामो दाशरथिर्धनुः । वरुणायाप्रमेयाय ददौ हस्ते ममायकम् ॥ १
अभिवाद्य ततो रामो वसिष्ठप्रमुखानपीन । पितरं विह्वलं दृष्ट्वा प्रोवाच रघुनन्दनः ॥ २
जामदग्न्यो गतो रामः प्रयानु चतुरङ्गिणी । अयोध्याभिमुखी सेना त्वया नाथेन पालिता ॥ ३
रामस्य वचनं श्रुत्वा राजा दाशरथः सुतम् । चाहुभ्यां संपरिप्वज्य मुनिं चाप्राय राघवम् ॥ ४
गतो राम इति श्रुत्वा दृष्टः प्रमुदितो नृपः । पुनर्जातं तदा मेने पुत्रमात्मानमेव च ॥ ५
चोदयामास तां सेनां जगामाशु ततः पुगीम् । पताकाध्वजिनीं रम्यां तयोर्योद्घुष्टनिनादिताम् ॥ ६
सिक्तराजपथां रम्यां प्रकीर्णकुमुमोत्कराम् । राजप्रवेशमुमुखैः पौरैर्मङ्गलवादिभिः ॥ ७
संपूर्णा प्राविशद्राजा जनौघैः समलंकृताम् । पौरैः प्रत्युद्गतो दूरं द्विजैश्च पुरवासिभिः ॥ ८
पुत्रैरनुगतः श्रीसाञ्श्रीमद्विश्च महायशाः । प्रविवेश गृहं राजा हिमवत्सदृशं प्रियम् ॥ ९

१. इदं पद्यम् क. नास्ति ।

त्वच्छासने स्थिताम् । शामन काक्षते सेना

२. अस्यानन्तरम्—सदृशस्व महाराज सेनां चातकालिर्बलं यथा ॥—इति च. अ.

ननन्द स्वजनै राजा गृहे कामैः सुपूजितः । कौसल्या च सुमित्रा च कैकेयी च सुमध्यमा ॥ १०
 वधूप्रतिग्रहे युक्ता याश्चान्या राजयोषिताः । ततः सीतां महाभागामूर्मिलं च यशस्विनीम् ॥ ११
 कुशध्वजसुते चोभे जगद्गुरुपपन्नयः । मङ्गलालापनैश्चैव^१ शोभिताः क्षौमवाससः ॥ १२
 देवतायतनान्याशु सर्वास्ताः प्रत्यपूजयन् । अभिवाद्याभिवाद्यांश्च सर्वा राजसुतास्तदा^२ ॥ १३
 स्वं स्वं गृहमथासाद्य कुबेरभवनोपमम् । गोभिर्धनैश्च धान्यैश्च तर्पयित्वा द्विजोत्तमान् ॥ १४
 रेमिरे मुदिताः सर्वा भर्तृभिः सहिता रहः । कुमारश्च महात्मानो वीर्येणाप्रतिमा भुवि^३ ॥ १५
 कृतदाराः कृतान्नाश्च मधनाः ससुहृज्जनाः । शुश्रूषमाणाः पितरं वर्तयन्ति नरर्षभाः ॥ १६
 काले काले तु नीतिज्ञास्तोपयन्तो गुरुं गुणैः । कस्यचित्त्वथ कालस्य राजा दशरथः सुतम् ॥ १७
 भरतं कैकेयीपुत्रमत्रवीद्विभुनन्दनः । अयं कैकेयराजस्य पुत्रो वसति पुत्रक ॥ १८
 त्वां नेतुमागतो वीर युधाजिन्मातुलस्तव । श्रुत्वा दशरथस्यैतद्भरतः कैकेयीमुतः ॥ १९
 गमनायाभिचक्राम अत्रुघ्नसहितस्तदा । आपृच्छ्य पितरं शूरो गमं चाह्लिष्टकारिणम् ॥ २०
 मातृश्चापि नरश्रेष्ठः अत्रुघ्नसहितो ययौ । युधाजित प्राप्य भरतं सशत्रुघ्नं प्रहृषितः ॥ २१
 स्वपुरं प्राविशद्वीरः पिता तस्य तुतोप ह । गते च भरते गमो लक्ष्मणश्च महाबलः ॥ २२
 पितरं देवसंकाशं पूजयामामनुस्तदा । पितुर्गङ्गां पुरस्कृत्य पौरकार्याणि सर्वशः ॥ २३
 चकार गमो धर्मात्मा प्रियाणि च हिनानि च । मातृभ्यो मातृकार्याणि कृत्वा परमयन्त्रितः ॥ २४
 गुरुणां गुरुकार्याणि काले कालेऽन्ववैक्षत । एवं दशरथः प्रीतो ब्राह्मणा नैगमास्तदा ॥ २५
 रामस्य शीलवृत्तेन सर्वं विषययासिनः । तेषामतियज्ञा लोके रामः मन्यपगक्रमः ॥ २६
 स्वयंभूरिव भूतानां बभूव गुणवत्तरः । रामस्तु सीतया सार्धं विजहार बहून्तृण ॥ २७
 मनस्वी तद्गतमना नित्यं हृदि समर्पितः । प्रिया तु सीता रामस्य दाराः पितृकृता इति ॥ २८
 गुणाद्रुपगुणाश्चापि प्रीतिर्भूयोऽभ्यवर्धत । तस्याश्च भर्ता द्विगुणं हृदये परिवर्तते ॥ २९
 अन्तर्गतमभिव्यक्तमाख्याति हृदयं हृदा । तस्य भूयो विशेषेण मैथिली जनकात्मजा ॥ ३०
 देवताभिः समा रूपे सीता श्रीरिव रूपिणी ॥

तया स राजर्षिसुतोऽभिगमया समेयिवानुत्तमराजकन्यया ।

अतीव गमः शुश्रूषेऽतिकामया विभुः श्रिया विष्णुरिचामरेश्वरः ॥ ३१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहिताया
 बालकाण्डे अयोध्याप्रवेशो नाम सप्तसप्ततितमः सर्गः

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे बालकाण्डः संपूर्णः

१. मङ्गलालेपनैश्चैव छ.

३. इदमर्थम् क. ग. छ. नास्ति

२. पथमिदं प्र. नास्ति । च. वृष्टम् ।

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

॥ अथ अयोध्याकाण्डः ॥

प्रथमः सर्गः

गमाभिषेकव्यावसायः

गच्छता मातुलकुलं भरतेन महान्मना । शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो नीतः प्रीतिपुरस्कृतः ॥	१
स तत्र न्यवसद्वात्रा सह सत्कारसत्कृतः । मानुलेनाश्रपतिना पुत्रस्नेहेन लालितः ॥	२
तत्रापि निवसन्तौ तौ तर्प्यमाणौ च कामनः । भ्रातरौ स्मरतां वीरौ वृद्धं दशग्रथं नृपम् ॥	३
गजापि तौ महातेजाः सस्मार प्रोषितौ सुतौ । उभौ भरतशत्रुघ्नौ महेन्द्रवरूपोपमौ ॥	४
सर्व एव तु तस्येष्टाश्रव्यागः पुरुषर्षभाः । स्वशरीराद्विनिर्वृत्ताश्रन्वार इव बाहवः ॥	५
तेषामपि महातेजा रामो रतिकरः पितुः । स्वयंभृग्वि भूतानां बभूव गुणवत्तरः ॥	६
स हि देवैरुदीर्णस्य गवणस्य वधार्थिभिः । अर्थितो मानुषे लोके जज्ञे विष्णुः सनातनः ॥	७
कौमल्या शशुभे तेन पुत्रेणामितनेजसा । यथा वरेण देवानामादितिवर्त्रपाणिना ॥	८
स हि वोर्योपपन्नश्च रूपवाननम्यकः । भूमावनुपमः सृनुर्गुणैर्दशग्रथोपमः ॥	९
स तु नित्यं प्रजान्तात्मा मृदुपृथ्वं च भाषते । उच्यमानोऽपि परुषं नोत्तरं प्रतिपद्यते ॥	१०
रुध्चिदुपकारेण कृतेनैकेन तुप्यति । न स्मरत्यपकाराणां शतमप्यात्मवत्तया ॥	११
शीलवृद्धैर्ज्ञानवृद्धैर्वयोवृद्धैश्च मज्जनैः । कथयन्नास्त वै नित्यमत्रयोग्यान्तरेष्वपि ॥	१२
बुद्धिमान् मधुरगर्भायां पूर्वगर्भायां प्रियंवदः । वीर्यवान् च वीर्येण महता स्वेन विस्मितः ॥	१३
न चानृतकथो विद्वान् वृद्धानां प्रतिपूजकः । अनुरक्तः प्रजाभिश्च प्रजाश्राप्यनुरञ्जते ॥	१४
मानुक्रोशो जितक्रोधो ब्राह्मणप्रतिपूजकः । दीनानुकम्पी धर्मज्ञो नित्यं प्रग्रहवाञ्छुचिः ॥	१५
कुलोचितमतिः शान्त्रं धर्मं स्वं बहु मन्यते । मन्यते परया कीर्त्या महत् स्वर्गफलं ततः ॥	१६
नाश्रयसि रतो यश्च नै विरुद्धकथारुचिः । उत्तरोत्तरयुक्तीनां वक्त्रा वाचस्पतिर्यथा ॥	१७
अरोगस्तरुणो वाग्मी वपुष्मान् देशकालचित् । लोके पुरुषमारङ्गः साधुरेको विनिर्मितः ॥	१८
स तु श्रेष्ठगुणैर्युक्तः प्रजानां पार्थिवात्मजः । बहिश्चर इव प्राणो बभूव गुणतैः प्रियः ॥	१९
सम्यग्बिद्याव्रतस्नातो यथावत् साङ्गवेदवित् । इष्वन्त्रं च पितुः श्रेष्ठो बभूव भरताग्रजः ॥	२०

१. महेन्द्रवरुणौ निरवग्रहमैत्रीसपत्नाविति प्रमादिः ।	३. रज्य. प्र.
२. ततः स्वधर्मानुष्ठानजन्यया कीर्त्या	४. भूतानुकम्पी छ.
स्वर्गफलं मन्यते कीर्तिलाभमेवानुत्तम स्वर्गफलमम-	५. विद्वान् च. छ.
न्यतेत्यर्थः ।	६. -युक्तो च. श.
१. अस्त्राभ्यासान्तरेष्वपि क.	७. गुणवत्तरः ज.
२. गर्वितः छ.	८. सर्व. प्र.

कल्याणाभिजनः ^१ साधुरदीनः सत्यवाग्जुः । वृद्धैरभिविनीतश्च द्विजैर्धर्मार्थदर्शिभिः ॥	२१
धर्मार्थकामतत्त्वज्ञः स्मृतिमान् ^२ प्रतिभानवान् । लौकिके समयाचारे कृतकल्पो विशारदः ॥	२२
निभृतः संवृताकारो गुप्तमन्त्रः सहायवान् । अमोघक्रोधहर्षश्च त्यागसम्पन्नकालवित् ॥	२३
दृढभक्तिः स्थिरप्रज्ञो नासद्ग्राही न दुर्बचाः । निस्तन्द्रिरप्रमत्तश्च स्वदोषपरदोषवित् ॥	२४
शास्त्रज्ञश्च कृतज्ञश्च पुरुषान्तरकोविदः । यः प्रभहानुग्रहयोर्थथान्यायं विचक्षणः ॥	२५
मत्संप्रहृष्टप्रहृष्टं स्थानविन्निग्रहस्य च । आयकर्मण्युपायज्ञः संदृष्टव्ययकर्मवित् ॥	२६
श्रेष्ठ्यं शास्त्रसमूहेषु प्राप्तो व्यामिश्रकेषु च । अर्थधर्मौ च संगृह्य सुखतन्त्रो न चालसः ॥	२७
बैहारिकाणां शिल्पानां विद्वानाथविभागवित् । आरोहे विनये चैव युक्तो वारणवाजिनाम् ॥	२८
धनुर्वेदविदां श्रेष्ठो लोकेऽतिरथसंमतः । अभियाता प्रहर्ता च मेनानयविशारदः ॥	२९
अप्रधृष्यश्च संप्रामे कुद्धैरपि सुरासुरैः । अनसूयो जितक्रोधो न द्रोणो न च मत्सरी ॥	३०
न चावमन्ता भूतानां न च कालवशानुगः । एवं श्रेष्ठगुणैर्युक्तः प्रजानां पार्थिवात्मजः ॥	३१
संमत्स्त्रिषु लोकेषु वसुधायाः क्षमागुणैः । बुद्ध्या बृहस्पतेस्तुल्यो वीर्येणापि शर्चापतेः ॥	३२
तथा सर्वप्रजाकान्तैः प्रीतिसंजननैः पितुः । गुणैर्विरुचैः रामो दीप्तैः सूर्य इवांशुभिः ॥	३३
तमेवं वृत्तसंपन्नमप्रधृष्यपराक्रमम् । लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिना ॥	३४
एतैस्तु बहुभिर्युक्तं गुणैरनुपमैः सुतम् । दृष्ट्वा दशरथो राजा चक्रं चिन्तां परंतपः ॥	३५
अथ राज्ञो बभूवैवं वृद्धस्य चिरजीविनः । प्रीतिरेषा कथं रामो राजा स्यान्मयि जीवति ॥	३६
एषा ह्यस्य परा प्रीतिर्हृदि संपरिवर्तते । कदा नाम सुतं द्रक्ष्याम्यभिपिक्तमहं प्रियम् ॥	३७
वृद्धिकामो हि लोकस्य सर्वभूतानुकम्पनः । मत्तः प्रियतरो लोके पर्जन्य इव वृष्टिमान् ॥	३८
यमशक्रममो वीर्यं बृहस्पतिममो मतौ । महीधरममो धृत्यां मत्तश्च गुणवन्तरः ॥	३९
महीमहमिमां कृत्स्नामार्धतिष्ठन्तमात्मजम् । अनेन वयमा दृष्ट्वा यथा स्वर्गमवाप्नुयाम् ॥	४०
इत्येतैर्विधिस्तैस्तैरन्यपार्थिवदुर्लभैः । शिष्टैरपरिमैर्यैश्च लोके लोकोत्तरैर्गुणैः ॥	४१
तं समीक्ष्य महाराजो युक्तं समुदितैः शुभैः । निश्चित्य मच्चिवैः माधं युवराजममन्यत ॥	४२
दिव्यन्नरिक्षे भूमौ च घोरमुत्पातजं भयम् । संचक्षे ^३ च मेधावी शरीरे चात्मनो जराम् ॥	४३
पूर्णचन्द्राननस्याथ शोकापनुदमात्मनः । लोके रामस्य बुबुधे संप्रियत्वं महात्मनः ॥	४४
आत्मनश्च प्रजानां च श्रेयसे च प्रियेण च । प्राप्तकाले स धर्मात्मा भक्त्या त्वरितवान् नृपः ॥	४५
नानानगरवास्तव्यान् पृथग्जानपदानपि । समानिनाय मेदिन्याः प्रधानान् पृथिवीर्पतीन् ॥	४६
तान् वेश्मनानाभरणैर्यथाहं प्रतिपूजितान् । ददर्शलंकृतो राजा प्रजापतिरिव प्रजाः ॥	४७
न तु केकयरजानं जनकं वा नराधिपः । त्वरया चानयामास पश्चात्तौ श्रोष्यतः प्रियम् ॥	४८

१. कल्याणाभिजनः कल्याणानां जन्मभूमिः ।

२. संवृत्तं ददर्श ।

३. धृतिमान् क.

४. संयम - च. छ. झ. ञ.

१. दीप्तैः प्र.

२. इत्येवं प्र.

३. यौवराज्य. प्र.

४. पतिः प्र.

अथोपविष्टे नृपतौ तस्मिन् परबलादने । ततः प्रविविशुः शेषा राजानो लोकसंभताः ॥	४९
अथ राज्ञा वितीर्णपु विविधेष्वामनेषु च । राजानमेवाभिमुखा निपेदुर्नयैकोविदाः ॥	५०
स लब्धमानैर्विनयान्वितैर्नृपैः पुराल्पैर्जानपदैश्च मानवैः ।	
उपोपविष्टैर्नृपतिर्वृतो बभौ सहस्रचक्षुर्भगवानिवामरैः ॥	५१
इत्यार्षं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहिताया अयोध्याकाण्डे रामाभिषेक व्यवसायो नाम प्रथमः सर्गः	

द्वितीयः सर्गः

परिषदनुभोदनम्

ततः परिषदं गतं रामान्त्र्य वग्मुधाधिपः । हितमुद्वर्षणं चैवमुवाच प्रथितं वचः ॥	१
दुन्दुभिर्ग्वनकल्पेन गम्भीरेणानुनादिना । स्वरेण महता राजा जीमूत इव नादयन् ॥	२
राजलक्षणयुक्तं कान्तेनानुपमेन च । उवाच ग्मयुक्तं स्वरेण नृपतिर्नृपान ॥	३
विदितं भयतामेतयथा मे राज्यमुत्तमम् । पूर्वकर्मस गजेन्द्रैः सुतवत् परिपालितम् ॥	४
सोऽहमिदंवाक्याभः सर्वैर्नरेन्द्रैः परिपालितम् । श्रयमा योक्तुकामोऽस्मि सुग्राहंभविन्दं जगत् ॥	५
मयाप्याचरितं पदं पन्थानमनुगच्छता । प्रजा नित्यमनिद्रं यथाऽकन्याभिराश्रिताः ॥	६
इदं शरीरं लोकस्य वृत्तस्य चरता हितम् । पाण्डुरग्रातपत्रस्य च्छायायां जरितं मया ॥	७
प्राणं वपुर्गहर्माणं वदन्यायैष जीयतः । जीर्णस्यास्य शरीरस्य विश्रान्तिमभिरोचये ॥	८
राजप्रभातजुष्टं हि दुर्पटासर्जतेन्द्रियैः । परिश्रान्तोऽस्मि लोकस्य गुर्वी धर्मधुग्ं वहन् ॥	९
सोऽहं विश्राममिच्छामि गमं कृत्वा प्रजाहितं । संनिष्ठास्मान्मानं सर्वाननुमान्य द्विजर्षभान् ॥	१०
अनुजातो हि मां सर्वगुणैर्ज्येष्ठो ममात्मजः । पुरंदरसमो वीर्यं रामः परपुरंजयः ॥	११
तं चन्द्रमिव पुण्येण युक्तं धर्मभृतां वरम् । यौवराज्येन योक्तास्मि प्रीतः पुरुषपुंगवम् ॥	१२
अनुरूपः स वै नाथो लक्ष्मीवाल्मिष्मणाप्रजः । त्रैलोक्यमपि नाथेन येन स्यान्नाथवत्तरम् ॥	१३
अनेन श्रेयसा मया संयोक्ष्येवैमिमां महीम् । गतक्लेशो भविष्यामि सुते तस्मिन्निवेश्य वै ॥	१४
यदीदं मेऽनुरूपार्थं मया साधु सुमन्त्रितम् । भवन्तो मेऽनुमन्यन्तां कथं वा कन्याण्यहम् ॥	१५
यथायेषा मम प्रीतिर्हितमन्यद्विचिन्त्यताम् । अन्या मध्यस्थचिन्ता हि विमर्दाभ्यधिकोदया' ॥	१६
इति ब्रुवन्तं मुदिताः प्रत्यनन्दन नृपा नृपम् । वृष्टिमन्तं महामेघं नदन्त इव बर्हिणः ॥	१७
स्निग्धोऽनुनादी संजज्ञे तत्र हर्षममीरितः । जनौघोद्घुष्टमन्नादो मेदिनीं कैम्पयन्निव ॥	१८
तस्य धर्मार्थविदुषो भावमाज्ञाय सर्वशः । ब्राह्मणा जनमुग्याश्च पौरजानपदैः सह ॥	१९
समेत्य मन्त्रयित्वा तु ममतागतबुद्धयः । ऊचुश्च मनसा ज्ञात्वा वृद्धं दशरथं नृपम् ॥	२०

१. विमर्दाभ्यधिकोदया
अधिकफला ।

१. नियता नृपाः झ. अ.

विचारसवषणेन

२. नियोक्ता प्र.

३. योक्ष्येऽहं प्र.

४. विमान झ. अ.

अनेकवर्षसाहस्रो वृद्धस्त्वमसि पार्थिव । स रामं युवराजानमभिषिञ्चस्व पार्थिवम् ॥	२१
इच्छामो हि महाबाहुं रघुवीरं महाबलम् । गजेन महता यान्तं रामं छत्रावृताननम् ॥	२२
इति तद्वचनं श्रुत्वा राजा तेषां मनःप्रियम् । अजानन्निव जिज्ञासुरिदं वचनमब्रवीत् ॥	२३
श्रुत्वैव वचनं यन्मे राघवं पतिमिच्छथ । राजानः संशयोऽयं मे किमिदं ब्रूत तत्त्वतः ॥	२४
कथं नु मयि धर्मेण पृथिवीमनुशासति । भवन्तो द्रष्टुमिच्छन्ति युवराजं ममात्मजम् ॥	२५
ते तमूचुर्महात्मानं पौरजानपदैः सह । बहवो नृप कल्याणा गुणाः पुत्रस्य सन्ति ते ॥	२६
गुणान् गुणवतो देव देवकल्पस्य धीमतः । प्रियानानन्दनान् कृत्स्नान् प्रवक्ष्यामोऽद्य तान् शृणु ॥ २७	
दिव्यैर्गुणैः शक्रसमो रामः सत्यपराक्रमः । इक्ष्वाकुभ्योऽपि सर्वेभ्यो ह्यतिरिक्तो विशांपते ॥	२८
रामः सत्पुरुषो लोके सत्यधर्मपरायणः । साक्षाद्गामाद्विनिर्वृत्तो धर्मश्चापि श्रिया सह ॥	२९
प्रजासुखरत्ने चन्द्रस्य वसुधायाः क्षमागुणैः । बुद्ध्या ब्रह्मस्पतेस्तुल्यो वीर्ये साक्षाच्छचीपते ॥	३०
धर्मज्ञः सत्यसंधश्च शीलवाननसूयकः । क्षान्तः सान्त्वयिता श्रद्धणः कृतज्ञो विजितेन्द्रियः ॥	३१
मृदुश्च स्थिरचित्तश्च सदा भव्योऽनसूयकः । प्रियवादी च भूतानां सन्यवादी च राघवः ॥	३२
बहुश्रुतानां वृद्धानां ब्राह्मणानामुपासिता । तेनास्येहातुला कीर्तिर्यज्ञस्तेजश्च वर्धते ॥	३३
देवासुरमनुष्याणां सर्वास्त्रेषु विशारदः । सम्यग्बिद्यात्रतस्नातो यथावन माङ्गवेदविन ॥	३४
गान्धर्वं च भुवि श्रेष्ठो बभूव भरताग्रजः । कल्याणाभिजनः माधुरदीनात्मामहामतिः ॥	३५
द्विजैरभिविनीतश्च श्रेष्ठैर्धर्मार्थनैपुणैः । यदा ब्रजति संग्रामं ग्रामार्थं नगरस्य वा ॥	३६
गत्वा सौमित्रिसहितो नाविजित्य निवर्तते । संग्रामान् पुनरागम्य कुञ्जरेण रथेन वा ॥	३७
पौरान् स्वजनवन्नित्यं कुशलं परिपृच्छति । पुत्रेष्वग्निपु दारेषु प्रेष्यशिष्यगणेषु च ॥	३८
निखिलेनानुपूर्व्यां च पिता पुत्रानिवौरसान् । शुश्रूषन्ते च यः शिष्याः कश्चित् कर्मसु दंशिताः ॥ ३९	
इति नः पुरुषव्याघ्रः सदा रामोऽभिभापते । व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः ॥	४०
उत्सवेषु च सर्वेषु पितेव परितुष्यति । सत्यवादी महेश्वासो वृद्धसेवी जितेन्द्रियः ॥	४१
स्मितपूर्वाभिभाषी च धर्म सर्वात्मना श्रितः । सम्यग्योक्ता श्रेयसां च न विगृह्य कथारुचिः ॥ ४२	
उत्तरोत्तरयुक्तौ च वक्ता वाचस्पतिर्यथा । सुभूरायतताम्राक्षः साक्षाद्विष्णुरिव स्वयम् ॥	४३
रामो लोकाभिरामोऽयं शौर्यवीर्यपराक्रमैः । प्रजापालनसंयुक्तो न रागोपहृतेन्द्रियः ॥	४४
शक्तैर्लोक्यमप्येको भोक्तुं किं नु महीमिमाम् । नास्य क्रोधः प्रसादश्च निरर्थोऽस्ति कदाचन ॥ ४५	
हन्त्येव नियमाद्बन्धानबन्धेषु न कुप्यति । युनक्त्यर्थैः प्रहृष्टश्च तमसौ यत्र तुष्यति ॥	४६
शान्तैः सर्वप्रजाकान्तैः प्रीतिसंजननैर्नृणाम् । गुणैर्विरोचते रामो दीप्तः सूर्य इवांशुभिः ॥	४७
तमेवंगुणसंपन्नं रामं सत्यपराक्रमम् । लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिनी ॥	४८

वत्सः श्रेयसि जातस्ते दिष्ट्यासौ तव राघव । दिष्ट्या पुत्रगुणैर्युक्तो मारीच इव काश्यपः ॥ ४९
 बलमारोग्यमायुश्च रामस्य विदितात्मनः । देवासुरमनुष्येषु गन्धर्वेषूपुरगेषु च ॥ ५०
 आशंसन्ते जनाः सर्वे राष्ट्रं पुरवरे तथा । आभ्यन्तरश्च बाह्यश्च पौरजानपदो जनः ॥ ५१
 क्षियो वृद्धास्तरुण्यश्च सायं प्रातः समाहिताः । सर्वान् देवान्नमस्यन्ति रामस्यार्थं मनस्विनः ॥ ५२
 तेषां तद्याचितं देव त्वत्प्रसादान् समृद्धयताम् । राममिन्दीवरश्चयामं सर्वशत्रुनिबर्हणम् ॥ ५३
 पश्यामो यौवराज्यस्थं तव राजोत्तमात्मजम् ॥

तं देवदेवोपममात्मजं ते सर्वस्य लोकस्य हिते निविष्टम् ।

हिताय नः क्षिप्रमुदारजुष्टं मुदाभिषेक्तुं वरद त्वमर्हसि ॥

५४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
 अयोध्याकाण्डे परिषदनुमादन नाम द्वितीयः सर्गः

तृतीयः सर्गः

पुत्रानुशासनम्

तेषामञ्जलिपद्मानि प्रगृहीतानि सर्वशः । प्रतिगृह्यान्नवीद्राजा तेभ्यः प्रियहितं वचः ॥ १
 अहोऽस्मि परमप्रीतः प्रभावश्चातुल्यो मम । यन्मं ज्येष्ठं प्रियं पुत्रं यौवराज्यस्थमिच्छथ ॥ २
 इति प्रत्यर्च्य तान राजा ब्राह्मणानिदमब्रवीत् । वसिष्ठं वामदेवं च तेषामेवोपशृण्वताम् ॥ ३
 चैत्रः श्रीमानयं मामः पुण्यः पुष्पतकाननः । यौवराज्याय रामस्य सर्वमेवोपकल्प्यताम् ॥ ४
 राज्ञस्तृपत्ने वाक्ये जनघोषो महानभूत् । शनैस्तस्मिन् प्रशान्ते च जनघोषे नराधिपः ॥ ५
 वसिष्ठं मुनिशार्दूलं राजा वचनमब्रवीत् । अभिषेकाय रामस्य यत् कर्म सपरिच्छदम् ॥ ६
 तदद्य भगवान् सर्वमाज्ञापयितुमर्हति । तच्छ्रुत्वा भूमिपालस्य वसिष्ठो द्विजसत्तमः ॥ ७
 आदिदेशाप्रतो राज्ञः स्थितान युक्तान कृताञ्जलीन । सुवर्णादीनि रत्नानि बलीन् सर्वौषधीरपि ॥ ८
 शुक्लमाल्यानि लाजांश्च पृथक् च मधुसर्पिषी । अहतानि च वासांसि रथं सर्वायुधान्यापि ॥ ९
 चतुरङ्गबलं चैव गजं च शुभलक्षणम् । चामरव्यजने श्वेतं ध्वजं छत्रं च पाण्डरम् ॥ १०
 शतं च शतकुम्भानां कुम्भानामाभ्रवर्चसाम् । हिरण्यशृङ्गमृषभं समग्रं व्याघ्रचर्म च ॥ ११
 उपस्थापयत् प्रातरग्न्यगारं महीपतेः । यच्चान्यत् किं चिदेष्टव्यं तत् सर्वमुपकल्प्यताम् ॥ १२
 अन्तःपुरस्य द्वाराणि सर्वस्य नगरस्य च । चन्दनस्रग्भिरर्च्यन्तां धूपैश्च घ्राणहारिभिः ॥ १३
 प्रशस्तमन्नं गुणवद्दक्षिणोपसेचनम् । द्विजानां शतसाहस्रं यत् प्रकाममलं भवेत् ॥ १४
 सत्कृत्य द्विजमुख्यानां श्रः प्रभाते प्रदीयताम् । घृतं दधि च लाजाश्च दक्षिणाश्चापि पुष्कलाः ॥ १५
 सूर्येऽभ्युदितमात्रे श्रो भविता स्वस्तिवाचनम् । ब्राह्मणाश्च निमन्त्र्यन्तां कल्प्यन्तामसनानि च ॥ १६

१. द्विजानां शतसाहस्रं प्रति यदभिरुचितं
 पर्याप्तं च भवेत् तदन्नमिति संबन्धः ।

१. आशंसते जनः सर्वो. म. अ.
 २. यशस्विनः झ. अ.

आबध्यन्तां पताकाश्च राजमार्गश्च सिच्यताम् । सर्वं च तालावचरा गणिकाश्च स्वलंकृताः ॥	१७
कक्ष्यां द्वितीयामाश्रित्य तिष्ठन्तु नृपवेश्मनः । देवायतनचैत्येषु सान्निभक्ष्याः सदक्षिणाः ॥	१८
उपस्थापयितव्याः स्युर्मात्स्ययोग्याः पृथक् पृथक् । दीर्घासिबद्धा योधाश्च ^१ संनद्धा हृष्टमानसाः ॥१९	१९
महाराजाङ्गणं सर्वे प्रविशन्तु महोदयम् । एवं व्यादिश्य विप्रौ तौ क्रियास्तत्र सुनिष्ठितौ ॥	२०
चक्रतुश्चैव यच्छेषं पार्थिवाय निवेद्य च । कृतमित्येव चाब्रूतामभिगम्य जगत्पतिम् ॥	२१
यथोक्तवचनं प्रीतौ हर्षयुक्तौ द्विजर्षभौ । ततः सुमन्त्रं ह्युत्तिमान् राजा वचनमब्रवीन् ॥	२२
रामः कृतात्मा भवता शीघ्रमानीयतामिति । स तथेति प्रतिज्ञाय सुमन्त्रो राजशासनान् ॥	२३
रामं तत्रानयांचक्रे रथेन रथिनां वरम् । अथ तत्र समासीनास्तदा दशरथं नृपम् ॥	२४
उपविष्टाश्च सचिवा राजानश्च सनैगमाः । प्राच्योदीच्याः प्रतीच्याश्च दाक्षिणात्याश्च भूमिपाः ॥२५	२५
म्लेच्छाश्चार्याश्च ये चान्ये वनशैलान्तवासिनः । उपासांचक्रिरे सर्वे तं देवा इव वाभवम् ॥	२६
तेषां मध्ये स राजर्षिर्मरुतामिव वाम्बयः । प्रासादस्थो रथगतं ^२ ददर्शायान्तमात्मजम् ॥	२७
गन्धर्वराजप्रतिमं लोकं विख्यातपौरुषम् । दीर्घबाहुं महासत्त्वं मत्तमातङ्गगामिनम् ॥	२८
चन्द्रकान्ताननं राममतीव प्रियदर्शनम् । रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम् ॥	२९
धर्माभितप्ताः पर्जन्यं ह्लादयन्तमिव प्रजाः । न ततर्प समायान्तं पश्यमानो नराधिपः ॥	३०
अवतार्य सुमन्त्रस्तं राघवं स्यन्दनोत्तमात् । पितुः समीपं गच्छन्तं प्राञ्जलिः पृष्ठतोऽन्वगतान् ॥	३१
स तं कैलासशृङ्गाभं प्रासादं नरपुंगवः । आरूरोह नृपं द्रष्टुं सह सूतेन राघवः ॥	३२
स प्राञ्जलिरभिप्रेत्य प्रणतः पितुरन्तिके । नाम स्वं श्रावयन् गमो ववन्दे चरणौ पितुः ॥	३३
तं दृष्ट्वा प्रणतं पार्श्वे कृताञ्जलिपुटं नृपः । गृह्याञ्जलौ समाकृष्य सस्वजे प्रियमात्मजम् ॥	३४
तस्मै चाभ्युदितं सौम्यं मर्णिकाञ्चनभूषितम् । दिदेश राजा रुचिरं रामाय वरमासनम् ॥	३५
तदासनवरं प्राप्य व्यदीपयत् राघवः । स्वयेव ^३ प्रभया मेरुमुदये विमलो रविः ॥	३६
तेन विभ्राजता तत्र सा सभाभिव्यरोचत । विमलप्रह्नक्षत्रा शारदी यौरिवेन्दुना ॥	३७
तं पश्यमानो नृपतिस्तुतोप प्रियमात्मजम् । अलंकृतमिवात्मानमादर्शतलसंस्थितम् ॥	३८
स तं सस्मितमाभाष्य पुत्रं पुत्रवतां वरः । उवाचेदं वचो राजा देवेन्द्रमिव काश्यपः ॥	३९
ज्येष्ठायामसि मे पत्न्यां महृश्यां सदृशः सुतः । उत्पन्नस्त्वं गुणश्रेष्ठो मम रामात्मजः प्रियः ॥	४०
यत्तस्त्वया प्रजाश्चेमाः स्वगुणैरनुरञ्जिताः । तस्मात्त्वं पुष्ययोगेन यौवराज्यमवाप्नुहि ॥	४१
कामतस्त्वं प्रकृत्यैव विनातां गुणवानसि । गुणवत्यपि तु स्नेहान् पुत्र वक्ष्यामि ते हितम् ॥	४२
भूयो विनयमास्थाय भव नित्यं जितेन्द्रियः । कामक्रोधसमुत्थानि त्यजेथा व्यसनानि च ॥	४३
परोक्षया वर्तमानो वृत्त्या प्रत्यक्षया तथा । अमात्यप्रभृतीः सर्वाः प्रकृतीश्चानुरञ्जय ॥	४४

१. दीर्घासिबद्धयोधाश्च ति.

२. स्वयैव ति.

३. दशरथः प्र. रथस्थं तम् ग.

गोष्ठागारायुधागारैः कृत्वा सन्निचयान् बहून् । तुष्टानुरक्तप्रकृतिर्यः पालयति मेदिनीम् ॥	४५
तस्य नन्दन्ति मित्राणि लब्ध्वाभृतमिवामराः । तस्मान् पुत्र त्वमात्मानं नियम्यैवं समाचर ॥	४६
तच्छ्रुत्वा मुहृदस्तस्य रामस्य प्रियकारिणः । त्वरिताः शीघ्रमभ्येत्य कौसल्यायै न्यवेदयन् ॥	४७
मा हिरण्यं च गाश्चैव गन्धानि विविधानि च । व्यादिदेश प्रियास्त्येभ्यः कौमल्या प्रमदोत्तमा ॥४८	
अथाभिवाद्य राजानं रथमारुह्य राघवः । ययौ स्वं द्युतिमद्वेज्जम जनौघैः परिपूजितः ॥	४९
ते चापि पौरा नृपतेर्वचस्तच्छ्रुत्वा तदा लाभमिवेष्टमाशु ।	
नरेन्द्रमामन्त्र्य गृहाणि गत्वा देवान् समानर्चुरतिप्रहृष्टाः ॥	५०
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहिताया अथाध्याकाण्डे पुत्रानुशामनं नाम तृतीयः सर्गः	

चतुर्थः सर्गः

मात्राशी.परिग्रहः

गतेष्वथ नृपो भूयः पौरेषु मह मन्त्रिभिः । मन्त्रयित्वा ततश्चक्रे निश्चयज्ञः सुनिश्चयम् ॥	१
श्च एव पुष्ट्यो भाविता श्रोऽभिपेक्ष्यस्तु मे सुतः । रामो राजीवपत्राक्षो यौवराज्य इति प्रभुः ॥	२
अथान्तर्गृहर्मावश्य राजा दशरथस्तदा । सूतमाज्ञापयामास राम पुनरिहानय ॥	३
प्रतिगृह्य स तद्वाक्यं सूतः पुनरुपाययौ । रामस्य भवनं शीघ्रं राममानयितुं पुनः ॥	४
द्वाःस्थैर्गवोदितं तस्य रामायागमनं पुनः । श्रुत्वैव चापि रामस्तं प्राप्तं गङ्गान्वितोऽभवत् ॥	५
प्रवेद्य चैनं त्वरितं रामो वचनमब्रवीन् । यदागमनकृत्यं ते भूयस्तद्ब्रूयशेषतः ॥	६
तमुवाच ततः सूतो राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति । श्रुत्वा प्रमाणमत्र त्वं गमनायेतगय वा ॥	७
इति सूतवचः श्रुत्वा रामोऽथ त्वरयान्वितः । प्रययौ राजभवनं पुनर्द्रष्टुं नरेश्वरम् ॥	८
तं श्रुत्वा ममनुप्राप्तं रामं दशरथो नृपः । प्रवेशयामास गृहं विवक्षुः प्रियमुत्तमम् ॥	९
प्रविशन्नेव च श्रीमान् राघवो भवनं पितुः । ददर्श पितरं दृरात् प्रणिपत्य कृताञ्जलिः ॥	१०
प्रणमन्तं ममुत्थाप्य तं परिष्वज्य भूमिपः । प्रदिश्य चाभ्यै रुचिरमासनं पुनरब्रवीत् ॥	११
राम वृद्धोऽस्मि दीर्घायुर्भुक्ता भोगा मर्यामिताः । अन्नवर्द्धः क्रतुरशैस्तथेष्टं भूरिदक्षिणैः ॥	१२
जातमिष्टमपत्यं मे न्वमशानुपमं भुवि । दत्तमिष्टमधीतं च मया पुरुषमत्तम् ॥	१३
अनुभूतानि चेष्टानि मया वीर सुखान्यपि । देवर्षिपितृविप्राणामनृणोऽस्मि तथात्मनः ॥	१४
न किञ्चिन्मम कर्तव्यं तवान्यत्राभिषेचनात् । अतो यत्त्वामहं ब्रूयां तन्मे त्वं कर्तुमहंसि ॥	१५
अद्य प्रकृतयः सर्वास्त्वामिच्छन्ति नराधिपम् । अतस्त्वां युवराजानमभिषेक्ष्यामि पुत्रक ॥	१६
अपि चाद्याशुभान् राम स्वप्राण् पश्यामि दारुणन् । सनिर्घाता' दिवोल्का च पततीह महास्वना ॥१७	

अवष्टब्धं च मे राम नक्षत्रं दारुणैर्ग्रहेः । आवेदयन्ति दैवज्ञाः सूर्याङ्गारकराहुभिः ॥	१८
प्रायेण हि निमित्तानामीदृशानां समुद्भवे । राजा मृत्युमवाप्नोति चोरां वापदमृच्छति ॥	१९
तथावदेव मे चेतो न विमुह्यति राघव । तावदेवाभिषिञ्चस्व चला हि प्राणिनां मतिः ^१ ॥	२०
अद्य चन्द्रोऽभ्युपगतः पुष्यात् पूर्वं पुनर्वसू । श्वः पुष्ययोगं नियतं वक्ष्यन्ते दैवचिन्तकाः ॥	२१
तत्र पुष्येऽभिषिञ्चस्व मनस्त्वरयतीव माम् । श्रुत्वाहमभिषेक्ष्यामि यौवराज्ये परंतप ॥	२२
तस्मान्त्वयाद्य प्रभृति निशेयं नियतात्मना । सह बन्धोपवस्तव्या दर्भप्रस्तरशायिना ॥	२३
सुहृदभ्राप्रमत्तास्त्वां रक्षन्त्वद्य समन्ततः । भवन्ति बहुविघ्नानि कार्याण्येवंविधानि हि ॥	२४
विप्रोषितश्च भरतो यावदेव पुरादितः । तावदेवाभिषेकस्ते प्राप्तकालो मतो मम ॥	२५
कामं खलु सतां वृत्ते भ्राता ते भरतः स्थितः । ज्येष्ठानुवर्ती धर्मात्मा सानुक्रोशो जितेन्द्रियः ॥	२६
किं तु चित्तं मनुष्याणामनित्यामनि मे मतिः । मतां च धर्मनित्यानां कृतशोभि च राघव ^१ ॥	२७
इत्युक्तः सोऽभ्यनुज्ञातः श्रोभाविन्याभिषेचने । व्रजेति रामः पितरमभिवाद्याभ्ययाद्गृहम् ॥	२८
प्रविश्य चात्मनो वेदम राज्ञोहिष्टेऽभिषेचने । तन्क्षणेन च निष्क्रम्य मातुरन्तःपुरं ययौ ॥	२९
तत्र तां प्रवणामेव मातरं श्रौमवामिनीम् । वाग्यतां देवतागारे ददर्शायाचनीं ^१ श्रियम् ॥	३०
प्रागेव चागता तत्र सुमित्रा लक्ष्मणस्तथा । सीता चानायिता ^१ श्रुत्वा प्रियं रामाभिषेचनम् ॥	३१
तस्मिन् काले हि कौमल्या तन्धावाभीलितक्षणा । सुमित्रयान्वास्थ्यमाना मैतया लक्ष्मणेन च ॥३२	३२
श्रुत्वा तु पुष्ये पुत्रस्य यौवराज्याभिषेचनम् । प्राणायामेन पुरुषं ध्यायमाना जनार्दनम् ॥	३३
तथा सनियमामेव सोऽभिगम्याभिवाद्य च । उवाच वचनं रामो हर्षयंस्तामनिन्दिताम् ॥	३४
अम्ब पित्रा नियुक्तोऽस्मि प्रजापालनकर्मणि । भविता श्रोऽभिषेकोऽयं यथा मे शामनं पितुः ॥	३५
सीतयाप्युपवस्तव्या रजनीयं मया सह । एवमृत्विगुपाध्यायैः सह मामुक्तवान् पिता ॥	३६
यानि यान्यत्र योग्यानि श्रोभाविन्याभिषेचने । तानि मे मङ्गलान्यद्य वैदेह्याश्चैव कारय ॥	३७
एतच्छ्रुत्वा तु कौसल्या चिरकालाभिकाङ्क्षितम् । हर्षबाष्पाकुलं ^१ वाक्यामिदं राममभाषत ॥	३८
वत्स राम चिरं जीव हतास्ते परिपन्थिनः । ज्ञातीन् मे त्वं श्रिया युक्तः सुमित्रायाश्च नन्दय ॥	३९
कल्याणे बत नक्षत्रे मयि जानोऽसि पुत्रक । येन त्वया दशरथो गुणैरागधितः पिता ॥	४०
अमोघं बत मे श्रान्तं पुरुषे पुष्करेक्षणे । येयमिदंवाक्पुराज्यश्रीः पुत्र त्वां संश्रथिष्यति ॥	४१
इत्येवमुक्तो मात्रेदं रामो भ्रातरमब्रवीत् । प्राञ्जलिं प्रह्वमासीनमभिवीक्ष्य स्मयन्निव ॥	४२

१. धर्मेनिरताना मत्पुरुषाणां चित्तं कृत-
शोभि, निर्बन्धिते कार्ये प्रसादशीलं कलङ्करहितमेव भवती-
त्यर्थः । तद्भरतस्यापि सत् वृत्तस्याभिषेकेऽस्मिन् न
कदाचिद्विभक्तिर्भवेदिति भावः ॥

२. आयाचतीम् रामाय श्रियमर्थवन्तीम् ।
१. गतिरिति साम्प्रदायिकं पाठान्तरम् ।

२. सीता च दयिता छ.

३. सुमित्रया च सहिता छ.

४. श्रुत्वा पुष्येण प्र.

५. मुक्तम् प्र.

६. हर्षबाष्पकलम् च. छ.

लक्ष्मणेमां मथा सार्धं प्रशाधि त्वं बसुंधराम् । द्वितीयं मेऽन्तरात्मानं त्वामियं श्रीरूपस्थिता ॥ ४३
सौमित्रे भुक्त्वा भोगांस्त्वमिष्टान् राज्यफलाणि च । जीवितं च हि राज्यं च त्वदर्थमभिकामयो ॥ ४४
इत्युक्त्वा लक्ष्मणं रामो मातरावभिवाद्य च । अभ्यनुज्ञाप्य सीतां च जगाम त्वं निवेशनम् ॥ ४५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
अयोध्याकाण्डे मात्राशीःपरिग्रहो नाम चतुर्थः सर्गः

पञ्चमः सर्गः

व्रतचर्याविधानम्

संदिश्य रामं नृपतिः श्रोभाविन्यभिषेचने । पुरोहितं समाहूय वसिष्ठमिदमब्रवीत् ॥	१
गच्छोपवासं काकुत्स्थं कारयाद्य तपोधन । श्रेयसे राज्यलाभाय वध्वा सह यतव्रतम् ॥	२
तथेति च स राजानमुक्त्वा वेदविदां वरः । स्वयं वसिष्ठो भगवान् ययौ रामनिवेशनम् ॥	३
उपवासयितुं रामं मन्त्रवन्मन्त्रकोविदः । ब्राह्मं रथवरं युक्तमास्थाय सुधृतव्रतः ॥	४
स रामभवनं प्राप्य पाण्डुराभ्रघनप्रभम् । तिस्रः कक्ष्या रथेनैव विवेश मुनिसत्तमः ॥	५
तमागतमृषिं रामस्त्वरत्रिव ससंभ्रमम् । मानयिष्यन् स मानार्हं निश्चक्राम निवेशनात् ॥	६
अभ्येत्य त्वरमाणञ्च रथाभ्याशं मनीषिणः । ततोऽवतारयामास परिगृह्य रथात् स्वयम् ॥	७
स चैनं प्रश्रितं दृष्ट्वा संभाष्याभिप्रसाद्य च । प्रियाहं हर्षयन् राममित्युवाच पुरोहितः ॥	८
प्रसन्नस्ते पिता राम यौवराज्यमवाप्स्यसि । उपवासं भवानद्य करोतु सह सीतया ॥	९
प्रातस्त्वामभिषेक्ता हि यौवराज्ये नराधिपः । पिता दशरथः प्रीत्या ययातिं नहुषो यथा ॥	१०
इत्युक्त्वा स तदा राममुपवासं यतव्रतम् । मन्त्रवत् कारयामास वैदेह्या सहितं मुनिः ॥	११
ततो यथावद्रमेण स राज्ञो गुरुरर्चितः । अभ्यनुज्ञाप्य काकुत्स्थं ययौ रामनिवेशनात् ॥	१२
सुहृद्भिस्तत्र रामोऽपि सहासीनः प्रियंवदैः । सभाजितो विवेशाथ ताननुज्ञाप्य सर्वशः ॥	१३
प्रहृष्टनरनारीकं ^१ रामवेश्म तदा बभौ । यथा मत्तद्विजगणं प्रफुल्लनल्लिनं सरः ॥	१४
स राजभवनप्रख्यान्तस्माद्रामनिवेशनात् । निःसृत्य दृष्टो मार्गं वसिष्ठो जनसंवृतम् ॥	१५
'बृन्दबृन्दैरयोध्यायां राजमार्गाः समन्ततः । बभूवुरभिसंबाधाः ^२ कुतूहलजनैर्बृताः ॥	१६
जनवृन्दोर्मिसङ्घर्षहर्षस्वनवृतस्तदा । बभूव राजमार्गस्य सागरस्थेव निस्वनः ॥	१७
स्मितसंभृष्टरथ्या च तदहर्वनमालिनी ^३ । आसीदयोध्या नगरी समुच्छ्रितगृहध्वजा ॥	१८
तदा ह्ययोध्यानिलयः सखीवालकुलो जनः । रामाभिषेकमाकाङ्क्षन्नाकाङ्क्षनुदयं रवेः ॥	१९

1. बृन्देभानुगङ्गानि धावि कृन्दानि, तेः ।

2. अभिसंबाधाः परितः संमर्दयुक्ताः ।

3. वनमालिनी तोरणमालावती ।

१. दृष्टनारीनरयुतश्च च.

प्रजालंकारभूतं च जलस्थानन्दवर्धनम् । उत्सुकोऽभूज्जनो द्रष्टुं तमयोध्यामहोत्सवम् ॥	१०
एवं तं जनसंवाधं राजमार्गं पुरोहितः । व्यूहमिष जनीधं तं शनै राजकुलं ययौ ॥	११
सिताभ्रशिखरप्रख्यं प्रासादमधिरुह्य सः । समीपाय नरेन्द्रेण शक्रेणैव बृहस्पतिः ॥	१२
तमागतमभिप्रेक्ष्य हित्वा राजासनं नृपः । पप्रच्छ स च तस्मै तत् कृतमित्यभ्यवेदयत् ॥	१३
तेन चैव तदा तुल्यं सहासीनाः सभासदः । आसनेभ्यः समुत्तस्थुः पूजयन्तः पुरोहितम् ॥	१४
गुरुणा त्वभ्यनुज्ञातो मनुजौघं विसृज्य तम् । विवेशान्तःपुरं राजा सिंहो गिरिगुहामिव ॥	१५
तदग्रयवेषप्रमदाजनाकुलं महेन्द्रवेशमप्रतिमं निवेशनम् ।	
विदीपयञ्चारु विवेश पार्थिवः शशीव तारागणसंकुलं नभः ॥	१६
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां अयोध्याकाण्डे व्रतचर्याविधानं नाम पञ्चमः सर्गः	

षष्ठः सर्गः

पौरात्सेकः

गते पुरोहिते रामः स्नातो नियतमानसः । सह पत्न्या विशालाक्ष्या नारायणमुपागमत् ॥	१
प्रगृह्य शिरसा पात्रीं हविषो विधिवत्ततः । महते दैवतायाज्यं जुहाव ज्वलितेऽनले ॥	२
शेषं च हविषस्तस्य प्राश्याशास्यात्मनः प्रियम् । ध्यायन्नारायणं देवं स्वास्तीर्णं कुशसंस्तरे ॥	३
वाग्यतः सह वैदेह्या भूत्वा नियतमानसः । श्रीमत्यायतने विष्णोः शिश्ये नरवरात्मजः ॥	४
एकयामावशिष्टायां रात्र्यां प्रतिबिबुध्य सः । अलङ्कारविधिं कृत्स्नं कारयामास वैश्वमनः ॥	५
तत्र शृण्वन् सुखा वाचः सूतमागधवन्दिनाम् । पूर्वां संख्यामुपासीनो जजाप यतमानसः ॥	६
तुष्टाव प्रणतञ्चैव शिरसा मधुसूदनम् । विमलक्षौमसंवीतो वाचयामास च द्विजान् ॥	७
तेषां पुण्याहघोषोऽथ गम्भीरमधुरस्तदा । अयोध्यां पूरयामास तूर्यघोषानुनादितः ॥	८
कृतोपवासं तु तदा वैदेह्या सह राघवम् । अयोध्यानिलयः श्रुत्वा सर्वः प्रमुषितो जनः ॥	९
ततः पौरजनः सर्वः श्रुत्वा रामाभिषेचनम् । प्रभक्तां रजनीं दृष्ट्वा चक्रे शोभयितुं पुरीम् ॥	१०
शुभ्राभ्रशिखरामेषु देवतायतनेषु च । चतुष्पथेषु रथ्यासु चैत्येष्वट्टालकेषु च ॥	११
नानापण्यसमृद्धेषु वणिजामापणेषु च । कुटुम्बिनां समृद्धेषु श्रीमत्सु भवनेषु च ॥	१२
सभासु चैव सर्वासु वृक्षेष्वालक्षितेषु च । ध्वजाः समुच्छ्रितास्त्रिन्नाः पताकाश्चाभवन्तदा ॥	१३
नटनर्तकसङ्गानां गायकानां च गायताम् । मनःकर्णसुखा वाचः शुश्राव जनता ततः ॥	१४

१. प्रगृह्य शिरसा पात्रीमिति, सविनयं हविः-
पात्रीमुपादावेत्यर्थः । शिरसा प्रगृह्णति सविनयं स्वीकृ-
त्वेत्यर्थे निरुद्धम् । वज्रमानस्वाहां शिरसा बहतीतिवत् ।

१. पप्रच्छ स्वमन तस्मै प.

२. शुश्रुवत् इतस्ततः इ. अ.

रामाभिष्टवयुक्ताश्च कथाश्चकुर्मिथो जनाः । रामाभिषेके संप्राप्ते चत्वरेषु गृहेषु च ॥	१५
बाल्य अपि क्रीडमाना गृहद्वारेषु सङ्गशः । रामाभिषेकेसंयुक्ताश्चक्रुरेव मिथः कथाः ॥	१६
कृतपुष्पोपहारश्च धूपगन्धाधिवासितः । राजमार्गः कृतः श्रीमान् पौरै रामाभिषेचने ॥	१७
प्रकाशीकरणार्थं च निशागमनशङ्कया । दीपवृक्षांस्तथा चक्रुरनुरध्यासु ^१ सर्वशः ॥	१८
अलङ्कारं पुरस्यैवं कृत्वा तत्पुरवासिनः । आकाङ्क्षमाणा रामस्य यौवराज्याभिषेचनम् ^२ ॥	१९
समेत्य सङ्गशः सर्वे चत्वरेषु सभासु च । कथयन्तो मिथस्तत्र प्रशंशंसुर्जनाधिपम् ॥	२०
अहो महात्मा राजायमिद्वक्त्रुकुलनन्दनः । ज्ञात्वा यो वृद्धमात्मानं रामं राज्येऽभिषेक्ष्यति ॥	२१
सर्वे ह्यनुगृहीताः स्मो यन्नो रामो महीपतिः । चिराय भविता गोप्ता दृष्टलोकपरावरः ॥	२२
अनुद्धतमना विद्वान् धर्मात्मा भ्रातृवत्सलः । यथा च भ्रातृषु स्निग्धस्तथात्मास्वपि राघवः ॥	२३
चिरं जीवतु धर्मात्मा राजा दशरथोऽनघः । यत्प्रसादेनाभिषिक्तं रामं द्रक्ष्यामहे वयम् ॥	२४
एवंविधं कथयतां पौराणां शुश्रुवुः परे । दिग्भ्यो विश्रुतवृत्तान्ताः प्राप्ता जानपदा जनाः ॥	२५
ते तु दिग्भ्यः पुरीं प्राप्ता द्रष्टुं रामाभिषेचनम् । रामस्य पूरयामासुः पुरीं जानपदा जनाः ॥	२६
जनौघस्तैर्विसर्पद्भिः शुश्रुबे तत्र निस्वनः । पर्वसूदीर्णवेगस्य सागरस्येव निस्वनः ॥	२७
ततस्तदिन्द्रक्षयसंनिभं पुरं विदृष्ट्वाभिर्जानपदैरुपागतैः ।	
समन्ततः सस्वनमाकुलं बभौ समुद्रयादोभिरिवार्णवोदकम् ^३ ॥	
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां अयोध्याकाण्डे पारोत्सेको नाम षष्ठः सर्गः	

सप्तमः सर्गः

मन्थरापरिदेवनम्

ज्ञातिदासी यतोजाता कैकेय्यास्तु सहोषिता ^१ । प्रासादं चन्द्रसंकाशमारुरोह यदृच्छया ॥	१
सिक्तराजपथां कृत्स्नां प्रकीर्णकमल्येत्यलाम् । अयोध्यां मन्थरा तस्मात् प्रासादादन्वबैक्षत ॥	२
पताकाभिर्वरार्हाभिर्भवेज्जैश्च समलंकृताम् । सिक्तां चन्दनतोयश्च क्षिरःस्नातजनैर्युताम् ^२ ॥	३
माल्यमोदकहस्तैश्च द्विजेन्द्रैरभिनादिताम् । शुद्धदेवगृहद्वारां सर्ववादित्रनिस्वनाम् ^३ ॥	४

१. अनुरध्याः राजमार्गमनुगता वीथयः ।

२. ज्ञातिदासी मातृगृहवासी । यतोजाता अवि-
द्यातमातापितृका । “मन्थरा नाम कार्वाथमत्सराः प्रेषिता
दुरैः । दासी काचन कैकेय्ये दत्ता कैकयभूमृता ॥” इति
पद्यपुराणे वृश्यते । इह निवर्ष्यमानस्य रसस्य परिपोषो
यथा स्वादिति आदिकविना अयं वृत्तान्तो मनागिव
व्यथितः; अ प्रपथितः ।

१. भिष्टव प्र.

२. इदमर्थम् अ. नास्ति ।

३. पाठैतैः प्र.

४. -बोदरम् छ.

५. अस्यानन्तरम्—कृतां छत्रपथैश्चापि स्वच्छन्द-
कपवैर्भूताम्—इति पाठान्तरमिति तिलकः ।

६. अङ्कवृहद्वारां सर्ववादिपनादिताम् क.

संप्रहृष्टजनाकीर्णा ब्रह्मचोषाभिनादिताम् । प्रहृष्टवरहस्त्यन्धां संप्रणर्दितगोवृषाम् ॥	५
प्रहृष्टमुदितैः पौ ररुच्छित्तध्वजमालिनीम् । अयोध्यां मन्थरा दृष्ट्वा परं विस्मयभागता ॥	६
सा हर्षोत्फुल्लनयनां पाण्डुरक्षौमवासिनीम् । अबिदूरे स्थितां दृष्ट्वा धात्रीं पप्रच्छ मन्थरा ॥	७
उत्तमेनाभिसंयुक्ता हर्षेणार्थपरा सती । राममाता धनं किं नु जनेभ्यः संप्रयच्छति ॥	८
अतिमात्रप्रहर्षोऽयं किं जनस्य च शंस मे । कारयिष्यति किं वापि संप्रहृष्टो महीपतिः ॥	९
विदीर्यमाणा हर्षेण धात्री परमया मुदा । आचक्षेऽथ कुब्जायै भूयसीं राघवे श्रियम् ॥	१०
श्वः पुष्येण जितक्रोधं यौवराज्येन राघवम् । राजा दशरथो राममभिषेचयितानघम् ॥	११
धात्र्यास्तु वचनं श्रुत्वा कुब्जा क्षिप्रममर्षिता । कैलासशिखराकारात् प्रासादादबरोहत् ॥	१२
सा दह्यमाना कोपेन मन्थरा पापदर्शिनी । शयानामेत्य कैकेयीमिदं वचनमब्रवीत् ॥	१३
उत्तिष्ठ मूढे किं शेषे भयं त्वामभिवर्तते । उपप्लुतमघौघेन किन्मात्मानं न बुध्यसे ॥	१४
अनिष्टे सुभगाकारे ^१ सौभाग्येन विकत्थसे । चलं हि तव सौभाग्यं नद्याः स्रोत इवोष्मणे ॥	१५
एवमुक्त्वा तु कैकेयी रुष्टया परुषं वचः । कुब्जया पापदर्शिन्या विषादमगमत् परम् ॥	१६
कैकेयी त्वब्रवीत् कुब्जां कश्चित् क्षेमं न मन्थरे । विषण्णवदनां हि त्वां लक्ष्ये भृशदुःखिताम् ॥१७	१७
मन्थरा तु वचः श्रुत्वा कैकेय्या मधुराक्षरम् । उवाच क्रोधसंयुक्ता वाक्यं वाक्यविशारदा ॥	१८
सा विषण्णतरा भूत्वा कुब्जा तस्या हितैषिणी । विषादयन्ती प्रोवाच भेदयन्ती च राघवम् ॥	१९
अक्षय्यं सुमहद्देवि प्रवृत्तं त्वद्विनाशनम् । रामं दशरथो राजा यौवराज्येऽभिषेक्षयति ॥	२०
सास्वयगाधे भये मग्ना दुःखशोकसमन्विता । दह्यमानानलेनेव त्वद्विस्तार्थमिहागता ॥	२१
तव दुःखेन कैकेयि मम दुःखं महद्भवेत् । त्वद्वृद्धौ मम वृद्धिश्च भवेदत्र न संशयः ॥	२२
नराधिपकुले जाता महिषी त्वं महीपतेः । उग्रत्वं राजधर्माणां कथं देवि न बुध्यसे ॥	२३
धर्मवादी शठो भर्ता ऋक्षणवादी च दारुणः । शुद्धभावे न जानीषे तेनैवमतिसंधिता ॥	२४
उपस्थितं प्रयुञ्जानस्त्वयि सान्त्वमनर्थकम् । अर्थेनैवाद्य ते भर्ता क्रौसल्यां योजयिष्यति ॥	२५
अपवाह्य स दुष्टात्मा भरते तव बन्धुषु । काल्ये स्थापयिता रामं राज्ये निहतकण्टके ॥	२६
शत्रुः पतिप्रवादेन मात्रेव हितकाम्यया । अशीविष इवाङ्केन बाले परिहृतस्त्वया ॥	२७
यथा हि कुर्यात् सर्पो वा शत्रुर्वा प्रत्युपेक्षितः । राज्ञा दशरथेनाद्य सपुत्रा त्वं तथा कृता ॥	२८
पापेनानृतसान्त्वेन बाले नित्यसुखोचिते । रामं स्थापयता राज्ये सानुबन्धा हता ह्यसि ॥	२९
सा प्राप्तकालं कैकेयि क्षिप्रं कुरु हितं तव । त्रायस्व पुत्रमात्मानं मां च विस्मयदर्शने ॥	३०
मन्थराया वचः श्रुत्वा शयनात् सा शुभानना । उत्तस्थौ हर्षसंपूर्णा चन्द्रलेखेव शारदी ॥	३१
अतीव सा तु संहृष्टा कैकेयी विस्मयान्विता । एकमाभरणं तस्यै कुब्जायै प्रददौ शुभम् ॥	३२

१. अनिष्टे सुभगाकारे; इदमेव तत्त्वान्तविमिश्रः, बहिराकारमात्रेण सौम्यश्च यः महाराजः, तद्विष्णो ।

दृष्ट्वा त्वाभरणं त्वै कुञ्जायै प्रमदोत्तमा । कैकेयी मन्थरां दृष्ट्वा पुनरेवाग्रभीदिदम् ॥ ३३
 इदं तु मन्थरे मह्यमाख्यासि परमं प्रियम् । एतन्मे प्रियमाख्यातं भूयः किं वा करोमि ते ॥ ३४
 रामे वा भरते बाहं विशेषं नोपलक्ष्ये । तस्मान्तुष्टास्मि यद्राजा रामं राज्येऽभिषेक्ष्यति ॥ ३५
 न मे परं किञ्चिदितस्त्वया पुनः प्रियं प्रियाहं सुवचं वचः परम् ।
 तथा ह्यबोचस्त्वमतः प्रियोत्तरं परं वरं ते प्रददामि तं वृणु ॥ ३६
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
 अयोध्याकाण्डे मन्थरापरिदेवनं नाम सप्तमः सर्गः

अष्टमः सर्गः

मन्थरोपजापः

मन्थरा त्वभ्यसूय्यैनामुत्सृज्याभरणं च तत् । उवाचेदं ततो वाक्यं कोपदुःखसमन्विता ॥ १
 हर्षं किमिदमस्थाने कृतवत्यसि बालिशे । शोकसागरमध्यस्थमात्मानं नावबुध्यसे ॥ २
 मनसा प्रहसामि त्वां देवि दुःखार्दिता सती । यच्छोचितव्ये हृष्टासि प्राप्येदं व्यसनं महत् ॥ ३
 शोचामि दुर्मतित्वं ते का हि प्राज्ञा प्रहर्षयेत् । अरेः सपत्नीपुत्रस्य वृद्धिं मृत्योरिवागताम् ॥ ४
 भरतादेव रामस्य राज्यसाधारणाद्भयम्^१ । तद्विचिन्त्य विषण्णास्मि भयं भीताद्धि जायते ॥ ५
 लक्ष्मणो हि महेष्वासो रामं सर्वात्मना गतः । शत्रुघ्नश्चापि भरतं काकुत्स्थं लक्ष्मणो यथा ॥ ६
 प्रत्यासन्नक्रमेणापि भरतस्यैव भामिति । राज्यक्रमो विप्रकृष्टस्तयोस्तावद्यवीयसोः^१ ॥ ७
 विदुषः क्षत्रचारित्रे प्राज्ञस्य प्राप्तकारिणः । भयात् प्रवेपे रामस्य चिन्तयन्ती तवात्मजम् ॥ ८
 सुभगा खलु कौसल्या यस्याः पुत्रोऽभिषेक्ष्यते । यौवराज्येन महता श्वः पुष्येण द्विजोत्तमैः ॥ ९
 प्राप्तां वसुमतीं प्रीतिं प्रतीतां तां हतद्विषम्^१ । उपस्थास्यसि कौसल्यां दासीव त्वं कृताञ्जलिः ॥ १०
 एवं च त्वं सहास्माभिस्तस्याः प्रेप्या भविष्यसि । पुत्रश्च तव रामस्य प्रेष्यभावं गमिष्यति ॥ ११
 हृष्टाः खलु भविष्यन्ति रामस्य परमाः स्त्रियः । अप्रहृष्टा भविष्यन्ति स्नुषास्ते भरतक्षये ॥ १२
 तां दृष्ट्वा परमप्रीता^१ भ्रुवन्ती मन्थरां ततः । रामस्यैव गुणान् देवी कैकेयी प्रशंसंस्व ह ॥ १३
 धर्मज्ञो गुरुभिर्दान्तः कृतज्ञस्तत्यवाक् शुचिः । रामो राज्ञः सुतो ज्येष्ठो यौवराज्यमतोऽर्हति ॥ १४
 भ्रातृन् श्रुत्यांश्च दीर्घायुः पितृवत्पालयिष्यति । संतप्यसे कथं कुञ्जे श्रुत्वा रामाभिषेचनम् ॥ १५
 भरतश्चापि रामस्य ध्रुवं वर्षशतात् परम् । पितृपैतामहं राज्यं प्राप्नुयात् पुरुषर्षभः ॥ १६

१. रामादनन्तरम् उत्पत्तिक्रमण भरतस्यैव राज्यप्राप्तिरिति तस्यैव रामाद्भयमिति भावः ।
 २. कोपाददुःख प्र.
 ३. अस्यानन्तरम्—भीतो रामो भये हेतुं भरतं
 ४. च निराकरोद्—इति क.
 ५. परमप्रीताम् च.
 ६. गुणवान् प्र.
 १. वसुमतीम् राज्यश्रियम्, प्रीतिं च प्राप्ताम् ।
 २. आख्यातुः इति पाठान्तरम् ।

सा त्वमभ्युदये प्राप्ते बह्व्रजानेव' मन्थरे । भविष्यति च कल्पमाने किमर्षं पश्चित्प्यसे ॥	१७
यथा मे भरतो मान्धस्तथा भूयोऽपि राघवः । कौसल्यातोऽतिरिक्तं च स तु शुभ्रवृत्ते हि मम ॥ १८	
राष्यं च यदि रामस्य भरतस्यापि तत्तदा । मन्थते हि यथात्मानं तथा भ्रातृश्च राघवः ॥	१९
कैकेय्या बचनं श्रुत्वा मन्थरा भृशदुःखिता । दीर्घमुष्णं विनिभ्यस्य कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥	२०
अनर्थदर्शिनी मौख्यान्नात्मानमवबुध्यसे । शोकव्यसनविस्तीर्णं मज्जन्ती दुःखसागरे ॥	२१
भविता राघवो राजा राघवस्य च यः सुतः । राजवंशात्तु भरतः कैकेयि परिहास्यते ॥	२२
न हि राज्ञः सुताः सर्वे राज्ये तिष्ठन्ति भामिनि । स्थाप्यमानेषु सर्वेषु सुमहाननयो भवेत् ॥	२३
तस्मान्ज्येष्ठे हि कैकेयि राज्यतन्त्राणि पार्थिवाः । स्थापयन्त्यनवद्याङ्गि गुणवत्स्वितरेषु च ॥	२४
असावत्यन्तनिर्भ्रस्तव पुत्रो भविष्यति । अनाथवत् सुखेभ्यश्च राजवंशाच्च हास्यते' ॥	२५
साहं त्वदर्थं संप्राप्ता त्वं तु मां नावबुध्यसे । सपत्न्यवृद्धौ या मे त्वं प्रदेयं दातुमिच्छसि ॥	२६
ध्रुवं तु भरतं रामः प्राप्य राज्यमकण्टकम् । देशान्तरं नाययिता लोकान्तरमथापि वा ॥	२७
बाल एव हि मातुल्यं भरतो नायितस्त्वया । संनिकर्षाच्च सौहार्दं जायते स्थावरेष्वपि ॥	२८
भरतस्याप्यनुवशः शत्रुघ्नोऽपि समं गतः । लक्ष्मणो हि यथा रामं तथासौ भरतं गतः ॥	२९
श्रूयते च द्रुमः कश्चिच्छेत्तव्यो वनजीविभिः । संनिकर्षादिषीकाभिर्मोचितः परमाद्भयात् ॥	३०
गोप्ता हि रामं सौमित्रिलक्ष्मणं चापि राघवः । अश्विनोरिव सौभ्रात्रं तयोर्लोकेषु विश्रुतम् ॥	३१
तस्मान्न लक्ष्मणे रामः पापं किञ्चित् करिष्यति । रामस्तु भरते पापं कुर्यादिति न संशयः ॥	३२
तस्माद्राजगृहादेवि वनं गच्छतु ते सुतः । एतद्धि रोचते मह्यं भृशं चापि हितं तव ॥	३३
एवं ते ज्ञातिपक्षस्य श्रेयश्चैव भविष्यति । यदि चेद्भरतो धर्मात् पित्र्यं राज्यमवाप्स्यसि ॥	३४
स ते सुखोचितो बालो रामस्य सहजो रिपुः । समृद्धार्थस्य नष्टार्थो जीविष्यति कथं वशे ॥	३५
अभिद्रुतमिवारण्ये सिंहेन गजयूथपम् । प्रच्छाद्यमानं रामेण भरतं त्रातुमर्हसि ॥	३६
दर्पाभिराकृता पूर्वं त्वया सौभाग्यवत्तया । राममाता सपत्नी ते कथं वैरं न यातयेत् ॥	३७
यदा हि रामः पृथिवीमवाप्स्यति प्रभूतरत्नाकरशैलपत्तनाम् ।	
तदा गमिष्यस्यशुभं पराभवं सहैव दीना भरतेन भामिनि ॥	३८
यदा हि रामः पृथिवीमवाप्स्यति ध्रुवं प्रनष्टो भरतो भविष्यति ।	
अतो हि संचिन्तय राज्यमात्मजे परस्य चैवाद्य त्रिवासकारणम् ॥	३९
इत्य षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां अयोध्याकाण्डे मन्थरोपजापो नाम अष्टमः सर्गः	

१. वर्तमाने इति पाठे काकत्रयेऽपि अभ्युदये
सतीत्यर्थः ।

१. वत्सके च. उ.

२. इदं पद्यं ग. नास्ति ।

नवमः सर्गः

रामप्रवासनोपायचिन्ता

एवमुक्त्वा तु कैकेयी क्रोधेन ज्वलितानना । दीर्घमुष्णं विनिश्चस्य मन्थरामिदमब्रवीत् ॥	१
अथ राममितः क्षिप्रं वनं प्रस्थापयान्यहम् । यौवराज्येन भरतं क्षिप्रमेवाभिषेचये ॥	२
इदं त्विदानीं संपश्य केनोपायेन मन्थरे । भरतः प्राप्नुयाद्राज्यं न तु रामः कथंचन ॥	३
एवमुक्त्वा तथा देव्या मन्थरा पापदर्शिनी । रामार्थमुपहिंसन्ती कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥	४
हन्तेदानीं प्रवक्ष्यामि कैकेयि श्रूयतां च मे । यथा ते भरतो राज्यं पुत्रः प्राप्स्यति केवलम् ॥	५
किं न स्मरसि कैकेयि स्मरन्ती वा निगूहसे । यदुच्यमानमात्मार्थं मत्तस्त्वं श्रोतुमिच्छसि ॥	६
मयोच्यमानं यदि ते श्रोतुं छन्दो विलासिनि । श्रूयतामभिधास्यामि श्रुत्वा चापि विमृश्यताम् ॥	७
श्रुत्वैवं वचनं तस्या मन्थरायास्तु कैकेयी । किञ्चिदुत्थाय शयनान् स्वास्तीर्णादिदमब्रवीत् ॥	८
कथय त्वं ममोपायं केनोपायेन मन्थरे । भरतः प्राप्नुयाद्रज्यं न तु रामः कथंचन ॥	९
एवमुक्त्वा तु कैकेय्या मन्थरा पापदर्शिनी । रामार्थमुपहिंसन्ती कुब्जा वचनमब्रवीत् ॥	१०
पुरा दैवासुरे युद्धे सह राजर्षिभिः पतिः । अगच्छत्त्वामुपादाय देवराजस्य साहकृत् ॥	११
दिशमास्थाय वै देवि दक्षिणां दण्डकान् प्रति । वैजयन्तमिति ख्यातं पुरं यत्र तिमिष्वजः ॥	१२
स शम्बर इति ख्यातः शतमायो महासुरः । ददौ शक्रस्य संग्रामं देवसङ्घैर्निर्जितः ॥	१३
तस्मिन् महति संग्रामे पुरुषान् क्षतविक्षतान् । रात्रौ प्रसुप्तान् घ्नन्ति स्म तरसासाद्य राक्षसाः ॥	१४
तत्राकरोन्महद्गुह्यं राजा दशरथस्तदा । असुरैश्च महाबाहुः शल्लैश्च शकलीकृतः ॥	१५
अपवाह्य त्वया देवि संग्रामान्प्रचेतनः । तत्रापि विक्षतः शल्लैः पतिस्ते रक्षितस्त्वया ॥	१६
तुष्टेन तेन दत्तौ ते द्वौ वरौ शुभदर्शने । स त्वयोक्तः पतिर्देवि यदेच्छेयं तदा वरौ ॥	१७
गृहीयामिति तत्तेन तथेत्युक्तं महात्मना । अनभिज्ञा ह्यहं देवि त्वयैव कथिता पुरा ॥	१८
कथैषा तव तु स्नेहान्मनसा धार्यते मया । रामाभिषेकसंभाराग्निगृह्य विनिवर्तय ॥	१९
तौ च याचस्व भर्तारं भरतस्याभिषेचनम् । प्रव्राजनं च रामस्य त्वं वर्षाणि चतुर्दश ॥	२०
चतुर्दश हि वर्षाणि रामे प्रव्राजिते वनम् । प्रजाभावगतस्नेहः स्थिरः पुत्रो भविष्यति ॥	२१
क्रोधागारं प्रविश्याद्य हृद्वेवाश्रपतेः सुते । शेष्वानन्तर्हितायां त्वं भूमौ मलिनवासिनी ॥	२२
मा स्मै न प्रत्युदीक्षेथा मा चैनमभिभाषथाः । रुदन्ती पार्थिवं दृष्ट्वा जगत्यां शोकलालसा ॥	२३
दक्षिता त्वं सदा भर्तुरत्र मे नास्ति संशयः । त्वत्कृते स महाराजो विशेषपि हुताशनम् ॥	२४
न त्वां क्रोधयितुं शक्नो न कुद्वां प्रत्युदीक्षितुम् । तव प्रियार्थं राजा हि प्राणानपि परित्यजेत् ॥	२५
न ह्यतिक्रमितुं शक्स्तव वाक्यं महीपतिः । मन्दस्वभावे बुध्यस्व सौभाग्यबलमात्मनः ॥	२६
अग्निमुक्त्वासुवर्णानि रत्नानि विविधानि च । दद्याद्दशरथो राजा मा स्म तेषु मनः कृथाः ॥	२७

यौ तौ देवासुरे युद्धे वरौ दजरथो ददौ । तौ स्मारय महाभागे सोऽर्थो मा त्वामतिक्रमेत् ॥	२८
यदा तु ते वरं दद्यात् स्वयमुत्थाप्य राघवः । व्यवस्थाप्य महाराजं त्वमिमं वृणुया वरम् ॥	२९
रामं प्रत्राजयारण्ये नव वर्षाणि पञ्च च । भरतः क्रियतां राजा पृथिव्याः पार्थिवर्षभः ॥	३०
चतुर्दश हि वर्षाणि गमे प्रत्राजिते वनम् । रूढश्च कृतमूलश्च शेषं स्थास्यति ते सुतः ॥	३१
रामप्रत्राजनं चैव देवि याचस्व तं वरम् । एवं सिध्यन्ति पुत्रस्य सर्वार्थास्तव भामिनि ॥	३२
एवं प्रत्राजितश्चैव रामोऽगमो भविष्यति । भगतश्च हतामित्रस्तव राजा भविष्यति ॥	३३
येन कालेन रामश्च वनात् प्रत्यागमिष्यति । तेन कालेन पुत्रस्ते कृतमूलो भविष्यति ॥	३४
संगृहीतमनुष्यश्च सुहृद्भिः सार्धमात्मवान् । प्राप्तकालं तु ते मन्ये राजानं वीतसाध्वसा ॥	३५
रामाभिपेकसंभारान्निगृह्य विनिवर्तय । अनर्थमर्थरूपेण ग्राहिता सा ततस्तया ॥	३६
हृष्टा प्रतीता कैकेयी मन्थरामिदमब्रवीन् । सा हि वाक्येन कुब्जायाः किशोरीवोन्पथं गता ॥	३७
कैकेयी विस्मयं प्राप्ता परं परमदर्शना । कुब्जे त्वां नावजानामि श्रंष्टां श्रंष्टाभिधायिनीम् ॥	३८
पृथिव्यामसि कुब्जानामुत्तमा बुद्धिनिश्चये । त्वमेव नु ममार्थेषु नित्ययुक्ता हितैषिणी ॥	३९
नाहं ममवबुध्येयं कुब्जे राज्ञश्चिकीर्षितम् । सन्ति दुःसंस्थिताः कुब्जा वक्राः परमदारुणाः ॥	४०
त्वं पद्ममिव वातेन संनता प्रियदर्शना । उरस्तेऽभिनिविष्टं वै यावत्कन्धं समुन्नतम् ॥	४१
अधस्ताच्चोदरं शातं मुनाभमिव लज्जितम् । परिपूर्णं तु जघनं मुपीनौ च पयोधरौ ॥	४२
विमलेन्दुसमं वक्त्रमहो राजमि मन्थरे । जघनं तव निर्मृष्टं रशनादामशोभितम् ॥	४३
जङ्घे भृशमुपन्यन्ते पादौ चाप्यायतावुभौ । त्वमायताभ्यां सक्थिभ्यां मन्थरे श्रौमवामिनी ॥	४४
अग्रतो मम गच्छन्ती राजहंसीव राजसे । आसन याः शम्बरे मायाः सहस्रमसुगाधिपे ॥	४५
सर्वास्त्वयि निविष्टास्ता भूयश्चान्याः सहस्रशः । तवेदं स्थगु यदीर्घं रथघोणमिवायनम् ॥	४६
मतयः क्षत्रविद्याश्च मायाश्चात्र वर्मन्ति ते । अत्र ते प्रतिमोक्ष्यामि मालां कुब्जे हिरण्मयीम् ॥४७	४७
अभिषिक्ते च भगते राघवे च वनं गते । जात्येन च सुवर्णेन मुनिष्ट्रेण मन्थरे ॥	४८
लब्धार्थां च प्रतीता च लेपयिष्यामि ते स्थगु । मुग्धे च तिलकं चित्रं जातरूपमयं शुभम् ॥	४९
कारयिष्यामि ते कुब्जे शुभान्याभरणानि च । परिधाय शुभे वस्त्रे देवतेव चरिष्यसि ॥	५०
चन्द्रमाह्वयमानेन सुवेनाप्रतिमानना । गमिष्यसि गतिं मुख्यां गर्हयन्ती द्विपजनम् ॥	५१
तवापि कुब्जाः कुब्जायाः सर्वाभरणभूषिताः । पादौ परिचरिष्यन्ति यथैव त्वं मदा मम ॥	५२
इति प्रशस्यमाना मा कैकेयीमिदमब्रवीत् । शयानां शयने शुभ्रे वेद्यामप्रिशिखाभिव ॥	५३
गतोदके सेतुबन्धो न कन्याणि विधीयते । उत्तिष्ठ कुरु कन्याणि राजानमनुदर्शय ॥	५४
तथा प्रोत्साहिता देवी गत्वा मन्थरया सह । क्रोधागारं विशालाक्षी सौभान्यमदगर्विता ॥	५५

१. सेत्स्यन्ति छ.

३. अन्तर्बहिश्च प्र.

५. प्रहा

२. इदमर्थम् क. नास्ति ।

४. रूढमूलः छ.

६. सुन्दरि प्र.

अनेकशतसाहस्रं मुक्ताहारं वराङ्गना । अवमुच्य वराह्राणि शुभान्याभरणानि च ॥	५६
ततो हेमोपमा' तत्र कुब्जावाक्यवशं गता । संबिश्य भूमौ कैकेयी मन्थरामिदमब्रवीत् ॥	५७
इह वा मां मृतां कुब्जे नृपायावेदयिष्यसि । वनं तु राघवे प्राप्ते भरतः प्राप्स्यति क्षितिम् ॥	५८
न सुवर्णेन मे ह्यर्थो न रत्नेन च भोजनैः । एष मे जीवितस्यान्तो रामो यद्यभिषिच्यते ॥	५९
अथो पुनस्तां महिषीं महीक्षितो वचोभिरत्यर्थमहापराक्रमैः ।	
उवाच कुब्जा भरतस्य मातरं हितं वचो राममुपेत्य चाहितम् ॥	६०
प्रपत्स्यते राज्यमिदं हि राघवो यदि ध्रुवं त्वं ससुता च लप्स्यसे ।	
अतो हि कल्याणि यतस्व तत्तथा यथा सुतस्ते भरतोऽभिषेक्ष्यते ॥	६१
तथानिविद्धा महिषी तु कुब्जया समाहता वागिपुभिर्मुहुर्मुहुः ।	
निधाय हस्तौ हृदयेऽतिविस्मिता शशंस कुब्जां कुपिता पुनः पुनः ॥	६२
यमस्य वा मां विषयं गतामितो निजाम्य कुब्जे प्रतिवेदयिष्यसि ।	
वनं गते वा मुचिराय राघवे समृद्धकामो भरतो भविष्यति ॥	६३
अहं हि नैवास्तरणानि न स्रजो न चन्दनं नाञ्जनपानभोजनम् ।	
न किञ्चिच्छामि न चेह जीवितं न चेदितो गच्छति राघवो वनम् ॥	६४
अथैतदुक्त्वा वचनं सुदारुणं निधाय सर्वाभरणानि भामिनी ।	
अमंवृतामास्तरणेन मेदिनी तदार्षिशिष्ये पतितेव किनरी ॥	६५
उदीर्णसंरम्भतमोवृतानना तथावमुक्तोत्तममाल्यभूषणा ।	
नरेन्द्रपत्नी विमना बभूव सा तमोग्रता द्यौरिव मघ्नतारका ॥	६६
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां	
अयोध्याकाण्डे रामप्रवासनोपायचिन्ता नाम नवमः सर्गः	

दशमः सर्गः

कैकेय्यनुनयः

विदर्शिता यदा देवी कृञ्जया पापया भृशम् । तदा शेने रम मा भूमौ दिग्धविद्वेव किनरी ॥	१
निश्चित्य मनसा कृत्यं मा सम्यगिति भामिनी । मन्थरायै शनैः सर्वमाचचक्षे विचक्षणा ॥	२
सा दीना निश्चयं कृत्वा मन्थरावाक्यमोहिता । नागकन्येव निश्चय्य दीर्घमुष्णं च भामिनी ॥	३
मुहूर्तं चिन्तयामास मार्गमात्मसुखावहम् । मा सुहृच्चार्थकामा च तन्निशम्य सुनिश्चयम् ॥	४
बभूव परमप्रीता सिद्धिं प्राप्येव मन्थरा । अथ सामर्षिता देवी सम्यक्कृत्वा विनिश्चयम् ॥	५

1. न केवलं शरीरसौन्दर्यमात्रेण तस्याः सुवर्ण-
सादृश्यम् बावन्मनसापि । विमलं हि तदीयं मनो
यत्किमपि संस्थानमापादयितुं शक्यं सुवर्णवदेवेति ॥

१. श्रियम् ख.
२. इदं पद्यम् ख. नास्ति ।
३. इद पद्यम् ख. नास्ति ।

संविदेशाबला भूमौ निवेश्य भुङ्कुटीं मुखे । ततश्चित्राणि माल्यानि दिव्यान्याभरणानि च ॥	६
अपविद्धानि कैकेय्या तानि भूमिं प्रपेदिरे । तथा तान्यपविद्धानि माल्यान्याभरणानि च ॥	७
अश्लेभयन्त वसुधां नक्षत्राणि यथा नभः । क्रोधागारे निपतिता सा बभौ मलिनाम्बरा ॥	८
एकवेणीं दृढं बद्धा गतसत्त्वेव किंनरी । आह्लाप्य तु महाराजो राघवस्याभिषेचनम् ॥	९
उपस्थानमनुज्ञाप्य प्रविवेश निवेशनम् । अद्य रामाभिषेको वै प्रसिद्ध इति जज्ञिवान् ॥	१०
प्रियार्हा प्रियमाग्यातुं विवेशान्तःपुरं वशी । स कैकेय्या गृहं श्रेष्ठं प्रविवेश महायशाः ॥	११
पाण्डुराभ्रमिवाकाशं राहुयुक्तं ^१ निशाकरः । शुक्रबर्हिणसंधुष्टं क्रौञ्चहंसरुतायुतम् ॥	१२
वादित्रवसंधुष्टं कुञ्जावामनिकायुतम् । लतागृहैश्चित्रगृहैश्चरुकाशोक्रोभिनेः ॥	१३
दान्तराजतमौवर्णवेदिकाभिः ममायुतम् । नित्यपुष्पफलैर्वृक्षैर्वापीभिश्चोपशोभितम् ॥	१४
दान्तराजतसौवर्णैः संसृतं परमात्मनैः । विविधैरन्नपानैश्च भक्ष्यैश्च विविधैरपि ॥	१५
उपपन्नं महाहैश्च भूषणैर्निदिवोपमम् । तत् प्रविश्य महाराजः स्वमन्तःपुरमृद्धिमत् ॥	१६
न ददर्श प्रियां भार्या कैकेयीं शयनोत्तमे । स कामबल्लमंयुक्तो रत्यर्थं मनुजाधिपः ॥	१७
अपश्यन् दयितां भार्या पप्रच्छ विपमाद च । न हि तस्य पुरा देवी तां वेलात्मन्यवर्तत ॥	१८
न च राजा गृहं शून्यं प्रविवेश कदाचन । ततो गृहगतो राजा कैकेयीं पर्यपृच्छत ॥	१५
यथापुरमविज्ञाय स्वार्थलिप्सुमपण्डिताम् । प्रतीहारी त्वथोवाच संत्रस्ता मुकृताञ्जलिः ॥	२०
देव देवी भृशं क्रुद्धा क्रोधागारमभिद्रुता । प्रतीहार्या वचः श्रुत्वा राजा परमदुर्मनाः ॥	२१
विषसाढ पुनर्भूयो लुलितव्याकुलेन्द्रियः । तत्र तां पतितां भूमौ शयानामतथोचिताम् ॥	२२
प्रतप्त इव दुःखेन सोऽपश्यज्जगतीपतिः । स धृद्धस्तरुणीं भार्या प्राणभ्योऽपि गरीयसीम् ॥	२३
अपापः पापसंकल्पां ददर्श धरणीतले । लतामिव विनिष्कृन्तां पतितां देवतामिव ॥	२४
किंनरीमिव निर्धृतां च्युतामप्सरसं यथा । मालामिव परिभ्रष्टां हरिणीमिव संयताम् ॥	२५
करेणुमिव दिग्बेन विद्धां मृगयुना वने । महागज इवारण्ये स्नेहान् परिममर्शे ताम् ॥	२६
परिमृश्य च पाणिभ्यामभिसंत्रस्तचेतनः । कामी कमलपत्राक्षीमुवाच वनितामिदम् ॥	२७
न तेऽहमभिजानामि क्रोधमात्मनि संश्रितम् । देवि केनाभियुक्तासि केन वासि विमान्तिता ॥	२८
यद्विदं मम दुःखाय शेषे कल्याणि पांमुषु । भूमौ शेषे किमर्थं त्वं मयि कल्याणिं जीवति ॥	२९
भूतोपहतचित्तेव मम चित्तप्रमाथिनी । सन्ति मे कुशला वैद्यास्त्वभितुष्टाश्च सर्वशः ॥	३०
सुखितां त्वां करिष्यन्ति व्याधिमाचक्ष्व भामिनि । कस्य वा ते प्रियं कार्यं केन वा विप्रियं कृतम् ॥	
कः प्रियं लभतामद्य को वा सुमहदप्रियम् । मा रोदीर्मा च कार्षीस्त्वं देवि संपरिशोषणम् ॥	३१
अबभ्यो बध्यतां को वा बध्यः को वा विमुच्यताम् । दरिद्रः को भवत्वाढ्यो द्रव्यवान् वाप्यकिंचनः ॥३३	

१. काविदम्बरकोणेऽप्रकाश. स्थिता राहु. चन्द्र- ग्रामिष्यताति सूच्यते ।
मसमिव अन्तःपुरे क्रोधागारस्थिता सा राजान १. कल्याणचेतसि प्र.

अहं चैव मदीयाश्च सर्वे तव वशानुगाः । न ते कंचिदभिप्रायं व्याहन्तुमहमुत्सहे ॥ ३४
 आत्मनो जीवितेनापि ब्रूहि यन्मनसेच्छसि । बलमात्मनि जानन्ती न मां शङ्कितुमर्हसि ॥ ३५
 करिष्यामि तव प्रीतिं सुकृतेनापि ते शपे । यावदावर्तते चक्रं तावती मे वसुंधरा ॥ ३६
 प्रौचीनाः सिन्धुसौवीराः सौराष्ट्रा दक्षिणापथाः । वङ्गाङ्गमगधा मत्त्याः समृद्धाः काशिकोसलाः ॥
 तत्र जातं बहुद्रव्यं धनधान्यमजाविकम् । ततो वृणीष्व कैकेयि यद्यत्त्वं मनसेच्छसि ॥ ३८
 किमात्यासेन ते भीरु उत्तिष्ठोत्तिष्ठ शोभने । तत्त्वं मे ब्रूहि कैकेयि यतस्ते भयमागतम् ॥ ३९
 तत्ते व्यपनयिष्यामि नीहारमिव रश्मिवान् । तथोक्ता मा समाश्रस्ता वक्तुकामा तदप्रियम् ॥४०
 परिपीडयितुं भूयो भर्तारमुपचक्रमे ॥

इत्यापिं श्रीमद्रामायणं वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
 अयोध्याकाण्डं कैकेयनूनयो नाम दशमः सर्गः

एकादशः सर्गः

वरद्वयनिर्बन्धः

तं मन्मथशरैर्विद्धं कामवेगवशानुगम् । उवाच पृथिवीपालं कैकेयी दारुणं वचः ॥ १
 नास्मि विप्रकृता देव केनचिन्नावमानिता । अभिप्रायस्तु मे कश्चित्तमिच्छामि त्वया कृतम् ॥२
 प्रनिष्ठां प्रतिजानोष्व यदि त्वं कर्तुमिच्छसि । अथ तत्र्याहरिष्यामि यदभिप्रार्थितं मया ॥ ३
 तामुवाच महाराजः कैकेयीमीपदुत्स्मितः । कामी हस्तेन संगृह्य मूर्धजेपु शुचिस्मिताम् ॥ ४
 अवल्लिप्ते न जानासि त्वत्तः प्रियतरो मम । मनुजो मनुजव्याघ्राद्रामादन्यो न विद्यते ॥ ५
 तेनाजप्येन मुख्येन राघवेण महात्मना । शपे तं जीवनाहंणं ब्रूहि यन्मनसेच्छसि ॥ ६
 यं मुहूर्तमपश्यस्तु न जीवेयमहं ध्रुवम् । तेन रामेण कैकेयि शपे ते वचनक्रियाम् ॥ ७
 आत्मना वात्मजैश्चान्यैर्वृणे यं मनुजर्षभम् । तेन रामेण कैकेयि शपे ते वचनक्रियाम् ॥ ८
 भद्रे हृदयमप्येतदनुमृशयोद्धरस्व मे । एतत् समीक्ष्य कैकेयि ब्रूहि यत् साधु मन्यसे ॥ ९
 बलमात्मनि पश्यन्ती न मां शङ्कितुमर्हसि । करिष्यामि तव प्रीतिं सुकृतेनापि ते शपे ॥ १०
 सा तदर्थमना देवी तमभिप्रायमागतम् । निर्माध्यस्थ्यान् प्रहर्षाच्च बभाषे दुर्वचं वचः ॥ ११
 तेन वाक्येन संहृष्टा तमभिप्रायमात्मनः । व्याजहार महाघोरमभ्यागतमिवान्तकम् ॥ १२
 यथा क्रमेण शपसि वरं मम ददासि च । तच्छृण्वन्तु त्रयस्त्रिंशद्देवाः साग्निपुरोगमाः ॥ १३
 चन्द्रादित्यौ नभश्चैव भद्रा रात्र्यहनी दिशः । जगच्च पृथिवी चैवं सगन्धर्वा सराक्षसा ॥ १४
 निशाचराणि भूतानि गृहेषु गृहदेवताः । यानि चान्यानि भूतानि जानीयुर्भाषितं तव ॥ १५
 सत्यसंघो महानेजा धर्मज्ञः सुसमाहितः । वरं मम ददात्येष तन्मे शृण्वन्तु देवताः ॥ १६

इति देवी महेश्वासं परिगृह्याभिशस्य च । ततः परमुवाचेदं वरदं काममोहितम् ॥ १७
 स्मर राजन् पुरा वृत्तं तस्मिन् दैवासुरे रणे । तत्र त्वच्यावयच्छत्रुस्तव जीवितमन्तरा ॥ १८
 तत्र चापि मया देव यत्त्वं समभिरक्षितः । जाग्रत्या यतमानायास्ततो मे प्राददा वरौ ॥ १९
 तौ तु दत्तौ वरौ देव निक्षेपौ मृगयाम्यहम् । तवैव पृथिवीपाल सकाशे सत्यसंगर ॥ २०
 तत् प्रतिश्रुत्य धर्मेण न चेहास्यसि मे वरम् । अद्यैव हि प्रहास्यामि जीवितं त्वद्विमानिता ॥ २१
 बाह्मात्रेण तदा राजा कैकेय्या स्ववशे कृतः । प्रचस्कन्द विनाशाय पाशं मृग इवात्मनः ॥ २२
 ततः परमुवाचेदं वरदं काममोहितम् । वरौ यौ मे त्वया देव तदा दत्तौ महीपते ॥ २३
 तौ तावदहमद्यैव वक्ष्यामि शृणु मे वचः । योऽभिपेकसमागम्भो गधवस्योपकल्पितः ॥ २४
 अनेनैवाभिपेकेण भरतो मेऽभिषिच्यताम् । यो द्वितीयो धरो देव दत्तः प्रोनेन मे त्वया ॥ २५
 तदा दैवासुरे युद्धे तस्य कालोऽयमागतः । नव पञ्च च वर्षाणि दण्डकारण्यमाश्रितः ॥ २६
 चीराजिनजटाधारी रामो भवतु तापसः । भरतो भजतामद्य यौवराज्यमकण्टकम् ॥ २७
 एष मे परमः कामो दत्तमेव वरं वृणे । अद्य चैव हि पश्येयं प्रेयान्तं गधवं वनम् ॥ २८

स राजराजो भव सत्यसंगरः कुलं च शीलं च हि रश्मि जन्म च ।

पत्र वामे हि वदन्त्यनुत्तमं तपोधनाः सत्यवचो हितं नृणाम् ॥ २९

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहिताया

अयोध्याकाण्डे वरद्वयनिर्वन्धो नाम एकादशः सर्गः

द्वादशः सर्गः

कैकेयीनिवर्तनप्रयासः

ततः श्रुत्वा महाराजः कैकेय्या दारुणं वचः । चिन्तामभिसमापेदे मुहूर्तं प्रतताप च ॥ १
 किं नु मे यदि वा स्वप्रश्चिन्तमोहोऽपि वा मम । अनुभूतोपसर्गो वा मनसो वाप्युपद्रवः ॥ २
 इति संचिन्त्य तद्राजा नाध्यगच्छत्तदा सुखम् । प्रतिलभ्य ततः संज्ञां कैकेयीवाक्यताडितः ॥ ३
 व्यथितो विह्वलश्चैव व्याघ्रीं दृष्ट्वा यथा मृगः । असंवृतायामासीनो जगत्यां दीर्घमुच्छ्वसन् ॥ ४
 मण्डले पन्नगो रुद्धो मन्त्रैरिव महाविपः । अहो धिगिति सामर्षो वाचमुक्त्वा नगाधिपः ॥ ५
 मोहमापेदिवान भूयः शोकोपहतचेतनः । चिरेण तु नृपः संज्ञां प्रतिलभ्य मुदुःखितः ॥ ६
 कैकेयीमब्रवीत् क्रुद्धः प्रदहन्निव चक्षुषी । नृशंभे दुष्टचारित्रं कुलस्यास्य विनाशिनि ॥ ७
 किं कृतं तव रामेण पापे पापं मयापि वा । मदा ते जननीतुल्यां वृत्तिं बहानि गधवः ॥ ८
 तस्यैव त्वमनर्थाय किं निमित्तमिहोद्यता । त्वं मयात्मविनाशाय भवन्तं स्वं निवेशिता ॥ ९

1. अपिपेदि अथवेत्यर्थे निपातः ।

१. तेजसापुना.

2. अनुभूतोपसर्गः अहावेशकृतवैकृत्यम् ।

अविज्ञानान्प्रसुता व्याली तीक्ष्णविषा यथा । जीवल्लोको यदा सर्वो रामस्याह गुणस्तवम् ॥१०
 अपराधं कमुद्दिश्य त्यक्ष्यामीष्टमहं सुतम् । कौसल्यां वा सुमित्रां वा त्यजेयमपि वा श्रियम् ॥
 जीवितं वात्मनो रामं न त्वेव पितृवत्सलम् । पराभवति मे प्रीतिर्दृष्ट्वा तनयमप्रजम् ॥ १२
 अपश्यतस्तु मे रामं नष्टा भवति चेतना । तिष्ठेल्लोको विना सूर्यं मस्यं वा मल्लिलं विना ॥१३
 न तु रामं विना देहे तिष्ठेत्तु मम जीवितम् । तदलं न्यज्यतामेष निश्चयः पापनिश्चये ॥ १४
 अपि ते चरणौ मृग्रां स्पृशाम्येष प्रसीद मे । किमिदं चिन्तितं पापे त्वया परमदारुणम् ॥१५
 अथ जिज्ञामसे मां त्वं भरतस्य प्रियाप्रिये । अस्तु यत्तत्त्वया पूर्वं व्याहृतं राघवं प्रति ॥१६
 स मे ज्येष्ठः सुतः श्रीमान् धर्मज्येष्ठ इतीव मे । तत्त्वया प्रियवादिन्या सेवार्थं कथितं भवेत् ॥ १७
 तच्छ्रुत्वा शोकसंतप्ता संतापयामि मां भृशम् । आविष्टासि गुहे शून्ये मा त्वं परवशं गता ॥ १८
 इक्ष्वाकूणां कुले देवि संप्राप्तः सुमहानयम् । अनयो नयसंपन्ने यत्र ते विकृता मतिः ॥ १९
 न हि किञ्चिद्युक्तं वा विप्रियं वा पुरा मम । अकरोस्त्वं विशालाक्षि तेन न श्रद्धाम्यहम् ॥ २०
 ननु ते राघवस्तुल्यां भरतेन महात्मना । बहुशां हि मुबाले त्वं कथाः कथयसे मम ॥ २१
 तस्य धर्मात्मनो देवि वने वासं यशस्विनः । कथं रोचयसे भीरु नव वर्षाणि पञ्च च ॥२२
 अत्यन्तमुकुमारस्य तस्य धर्मं धृतात्मनः । कथं रोचयसे वासमरण्ये भृशदारुणे ॥ २३
 रोचयस्यभिगामस्य रामस्य शुभलोचने । तव शुश्रूपमाणस्य किमर्थं विप्रवासनम् ॥ २४
 रामोऽपि भगताद्भूयस्त्वव शुश्रूषते सदा । विशेषं त्वयि तस्मात्तु भरतस्य न लक्षये ॥ २५
 शुश्रूषां गौरवं चैव प्रमाणं वचनक्रियाम् । कस्ते भूयस्तरां कुर्यादन्यत्र मनुजर्षभान् ॥ २६
 बहूनां स्त्रीमहन्नाणां बहूनां चोपजीविनाम् । परिवादोऽपवादो वा राघवे नोपपद्यते ॥ २७
 सान्त्वयन् सर्वभूतानि रामः शुद्धेन चेतसा । गृह्णाति मनुजव्याघ्रः प्रियैर्विषयवासिनः ॥ २८
 सत्येन लोकाञ्जयति दीनान् दानेन राघवः । गुरुञ्शुश्रूपया वीरो धनुषा युधि शत्रवान् ॥ २९
 मत्स्यं दानं तपस्त्यागो मित्रता शौचमार्जवम् । विद्या च गुरुशुश्रूषा ध्रुवाण्येतानि राघवे ॥ ३०
 तस्मिन्मार्जवसंपन्ने देवि देवोपमे कथम् । पापमाशंससे रामे महर्षिसमतेजसि ॥ ३१
 न स्मराम्यप्रियं वाक्यं लोकस्यै प्रियवादिनः । स कथं त्वत्कृते रामं वक्ष्यामि प्रियमप्रियम् ॥ ३२
 क्षमा यस्मिंस्तपस्त्यागः सत्यं धर्मः कृतज्ञता । अविहिंसा च भूतानां तमृते का गतिर्मम ॥ ३३
 मम वृद्धस्य कैकेयि गतान्तस्य तपस्विनः । दीनं लालप्यमानस्य कारुण्यं कर्तुमर्हसि ॥ ३४

1. शोकावेशविषयो राजा यत्किञ्चिन्मनस्यु-
 द्भूत तत्तथैव व्याहरति—अथवा एव दारुणं बद्धन्ती
 मां परीक्षसे यदि तदस्तु । अथवा यत्तद्वथादृतं भवत्या
 पूर्वः स मे ज्येष्ठ इत्यादि तद् सेवार्थं कथितं भवेत् ।
 तद् तस्मात्, श्रुत्वा रामाभिषेकश्रवणमात्रेण सतप्ता मा

सतापयसाति ॥

2. समूलमयशः परिवादः । निर्मूलमयशः
 आवादः ।

१. इदं पद्यम् च. नास्ति ।

२. रामस्य ष.

पृथिव्यां सागरान्नाथां यत्किञ्चिदधिगम्यते । तत्सर्वं तव दास्यामि मा च त्वां मन्युराबिज्ञेत् ॥
 अञ्जलिं कुर्मि कैकेयि पादौ चापि स्पृशामि ते । शरणं भव रामस्य माधर्मो मामिह स्पृशेत् ॥
 इति दुःखाभिसंतप्तं विलपन्तमचेतनम् । घूर्णमानं महाराजं शोकेन समभिप्लुतम् ॥ ३७
 पारं शोकार्णवस्थाशु प्रार्थयन्तं पुनः पुनः । प्रत्युवाचाथ कैकेयी रौद्रा रौद्रतरं वचः ॥ ३८
 यदि दत्त्वा वरौ राजन् पुनः प्रत्यनुतप्यसे । धार्मिकत्वं कथं वीर पृथिव्यां कथयिष्यसि ॥ ३९
 यदा समेता बहवस्त्वया राजर्षयः सह । कथयिष्यन्ति धर्मज्ञ तत्र किं प्रतिवक्ष्यसि ॥ ४०
 यस्याः प्रसादे जीवामि या च मामभ्यपालयत् । तस्याः कृतं^२ मया मिथ्या कैकेय्या इति वक्ष्यसि ॥
 किल्बिषं त्वं नरेन्द्राणां करिष्यसि नराधिप । यो दत्त्वा वरमद्यैव पुनरन्यानि भाषसे ॥ ४२
 शैब्यः श्येनकपोतीये स्वमांसं पक्षिणे ददौ । अलर्कश्चक्षुषो दत्त्वा जगाम गतिमुत्तमाम् ॥ ४३
 सागरः समयं कृत्वा न वेलात्मतिवर्तते । समयं मानृतं कार्षीः पूर्ववृत्तमनुस्मरन् ॥ ४४
 स त्वं धर्मं परित्यज्य रामं राज्येऽभिषिच्य च । सह कौसन्ध्या नित्यं रन्तुमिच्छसि दुर्मते ॥ ४५
 भवत्वधर्मो धर्मो वा सत्यं वा यदि वानृतम् । यत्त्वया संश्रुतं मह्यं तस्य नास्ति व्यतिक्रमः ॥
 अहं हि विपमद्यैव पीत्वा बहु तवाप्रतः । पश्यतस्ते मरिष्यामि रामो यदाभिषिच्यते ॥ ४७
 एकाहमपि पश्येयं यद्यहं राममातरम् । अञ्जलिं प्रतिगृह्णन्तीं श्रेयो ननु मृतिर्मम ॥ ४८
 भरतेनात्मना चाहं शपे ते मनुजाधिप । यथा नान्येन तुष्येयमृते रामविवाग्मनात् ॥ ४९
 एतावदुक्त्वा वचनं कैकेयी विरराम ह । विलपन्तं च राजानं न प्रतिव्याजहार सा ॥ ५०
 श्रुत्वा च राजा कैकेय्या वाक्यं परमदारुणम् । रामस्य च वने वासमैश्वर्यं भरतस्य च ॥ ५१
 नाभ्यभाषत कैकेयीं मुहूर्तं व्याकुलेन्द्रियः । प्रैक्षतानिमिषो देवीं प्रियामप्रियवादिनीम् ॥ ५२
 तां हि वञ्चसमां वाचमाकर्ण्य हृदयच्छिदम् । दुःखशोकमर्यां घोरां राजा न सुखितोऽभवत् ॥ ५३
 स देव्या व्यवसायं च घोरां च शपथं कृतम् । ध्यात्वा रामंति निःश्वस्य छिन्नस्तरुविपातत् ॥ ५४
 नष्टचित्तो यथोन्मत्तो विपरीतो यथातुरः । हृततेजा यथा सर्पो बभूव जगतीपतिः ॥ ५५
 दीनया तु गिरा राजा इति होवाच कैकेयीम् । अनर्थमिममर्थाभं केन त्वमुपदर्शिता ॥ ५६
 भूतोपहतचित्तेव ब्रुवन्ती मां न लज्जसे । शीलव्यसनमेतत्ते नाभिजानाम्यहं पुरा ॥ ५७
 बालायास्तत्त्विदानीं ते लक्ष्ये विपरीतवत् । कुतो वा ते भयं जातं या त्वमेवंविधं वरम् ॥ ५८
 राष्ट्रे^१ भरतमासीनं वृणीषे राघवं वने । विरमैतेन भावेन त्वमेतेनानृतेन वा ॥ ५९
 यदि भर्तुः प्रियं कार्यं लोकस्य भरतस्य च । नृशंसे पापसंकल्पे क्षुद्रे दुष्कृतकारिणि ॥ ६०
 किं नु दुःखमलीकं वा मयि रामे च पश्यसि । न कथंचिद्वते रामाद्भरतो राज्यमावसेत् ॥ ६१
 रामादपि हि ते मन्ये धर्मतो बलवत्तरम् । कथं द्रक्ष्यामि^३ रामस्य वने गच्छति भाषिते ॥ ६२

1. वने राघव विशीर्णं वृणीषे इति योग्यक्रिया-
 ष्वाहारः । ऋन् अवश्यंभावि, तद्विपरीतेन अनृतेन ।
 अस्मिन्विना भावेनेत्यर्थः ।
 2. वक्ष्यमिति तिलकः । अस्मिन् पाठे मुखवर्ण-
 वित्युत्तरत्र द्रक्ष्यसि द्रक्ष्यामीति वा योग्यक्रियाऽऽहारः

साधायान् ।
 १. त्वं मृत्युमाविश ग. ति.
 २. कृता ख.
 ३. दुरवा प्र.

मुखवर्णं विवर्णं तं यथैवेन्दुमुपप्लुतम् । तां हि मे सुकृतां बुद्धिं सुहृद्भिः सह निश्चिताम् ॥ ६३
 कथं द्रक्ष्याम्यपावृत्तां परैरिव हतां चमूम् । किं मां वक्ष्यन्ति राजानो नानादिग्भ्यः समागताः ॥ ६४
 बालो बतार्यमैक्ष्वाकश्चिरं राज्यमकारयत् । यदा तु बहवो वृद्धा गुणवन्तो बहुश्रुताः ॥ ६५
 परिप्रक्ष्यन्ति काकुत्स्थं वक्ष्यामि किमहं तदा । कैकेय्या छिद्यमानेन पुत्रः प्रव्राजितो मया ॥ ६६
 यदि सत्यं ब्रवीम्येतत्तदसत्यं भविष्यति । किं मां वक्ष्यति कौसल्या राघवे वनमास्थितं ॥ ६७
 किं चेनां प्रतिवक्ष्यामि कृत्वा विप्रियमीदृशम् । यदा यदा च कौमल्या दाम्नीवञ्च सखीव च ॥ ६८
 भार्यावद्भगिनीवञ्च मातृवञ्चोपतिष्ठति । सततं प्रियकामा मे प्रियपुत्रा प्रियंवदा ॥ ६९
 न मया सत्कृता देवी सत्कारार्हा कृते तव । इदानीं तत्पति मां यन्मया सुकृतं त्वयि ॥ ७०
 अपथ्यव्यञ्जनोपेतं भुक्तमन्नमिवातुरम् । विप्रकारं च रामस्य मंत्रयाणं वनस्य च ॥ ७१
 मुमित्रा प्रेक्ष्य वै भीता कथं मे विश्रमिष्यति^१ । कृपणं बत वैदेही श्रोष्यति द्वयमप्रियम् ॥ ७२
 मां च पञ्चत्वमापन्नं गमं च वनमाश्रितम् । वैदेही बत मे प्राणाञ्छोचन्ती क्षपयिष्यति ॥ ७३
 हीना हिमवतः पार्श्वं किनरंणेषु किनरी । न हि राममहं दृष्ट्वा प्रवसन्तं महावने ॥ ७४
 चिरं जीवितुमाशंसे रुदन्तीं चापि मैथिलीम् । सा नृनं विधवा राज्यं सपुत्रा कारयिष्यसि^२ ॥ ७५
 सतीं त्वामहमत्यन्तं व्यवस्याम्यसतीं सतीम् । रूपिणीं विपसंयुक्तां पीत्वेव मदिरां नरः ॥ ७६
 अनृतैर्वत मां सान्त्वयः सान्त्वयन्ती स्म भाषसे । गीतशब्देन संरुध्य लुब्धो मृगमिवावधीः ॥ ७७
 अनार्य इति मामार्याः पुत्रविकार्याणं ध्रुवम् । धिक्कारिष्यन्ति रथ्यासु सुरापं ब्राह्मणं यथा ॥ ७८
 अहो दुःखमहो कृच्छ्रं यत्र वाचः क्षमे तव । दुःखमेवंविधं प्राप्तं पुत्रकृतमिवाशुभम् ॥ ७९
 चिरं खलु मया पापे त्वं पापेनाभिगक्षिता । अज्ञानादुपसंपन्ना रज्जुरुद्धन्धिनी यथा ॥ ८०
 रममाणस्त्वया मार्धं मृत्युं त्वां नाभिलक्ष्ये । बालो रहसि हस्तेन कृष्णसर्पमिवास्पृशम् ॥ ८१
 मया ह्यपितृकः पुत्रः स महात्मा दुरात्मना । तं तु मां जीवलोकोऽयं नूनमाक्रोष्टुमर्हति^३ ॥ ८२
 बालिशो बत कामात्मा राजा दशरथो भृशम् । स्त्रीकृते यः प्रियं पुत्रं वनं प्रस्थापयिष्यति ॥ ८३
 व्रतैश्च ब्रह्मचर्यैश्च गुरुभिश्चोपकृशितः । भोगकाले महन् कृच्छ्रं पुनरेव प्रपत्स्यते ॥ ८४
 नालं द्वितीयं वचनं पुत्रो मां प्रतिभाषितुम् । स वनं प्रव्रजेत्युक्तो बाढमित्येव वक्ष्यति ॥ ८५
 यदि मे राघवः कुयद्वनं गच्छेति भाषितः । प्रतिकूलं प्रियं मे स्यान्न तु वत्सः करिष्यति ॥ ८६
 शुद्धभावो हि भावं मे न तु ह्यास्यति राघवः^४ । राघवे हि वनं प्राप्ते सर्वलोकस्य धिक्कृतम् ॥ ८७
 मृत्युरक्षमणीयं मां नयिष्यति यमक्षयम् । मृते मयि गते रामे वनं मनुजपुंगवे ॥ ८८
 इष्टे मम जने शेषं किं पापं प्रतिपत्स्यसे । कौमल्या मां च रामं च पुत्रौ च यदि हास्यति ॥ ८९
 दुःखान्यसहती देवी मामेवानुमरिष्यति । कौसल्यां च सुमित्रां च मां च पुत्रैश्चिभिः सह ॥ ९०

१. एतदारभ्य सार्धं पद्यम् ख. नारित ।

२. अस्मिन् पद्ये अधव्यतिक्रमः प्र.

३. अस्थानन्तरम्—न हि प्रव्राजिते रामे देवि

४. अस्थानन्तरम्—स वनं प्रव्रजेत्युक्तो बाढ-

वीविपुमुसह—इति च. छ.

मित्येव वक्ष्यति—इति च. छ.

प्रक्षिप्य नरके सा त्वं कैकेयि सुखिता भव । मया रामेण च त्यक्तं शाश्वतं सत्कृतं गुणैः ॥	९१
इक्ष्वाकुकुलमक्षोभ्यमाकुलं पालयिष्यसि । प्रियं चेद्भरतस्यैतद्रामप्रत्राजनं भवेत् ॥	९२
मा स्म मे भरतः कार्पीत् प्रेतकृत्यं गतायुषः । हन्तानार्ये ममामित्रे सकामा भव कैकयि ॥	९३
मृते मयि गते रामे वनं पुरुषपुंगवे । सेदानीं विधवा राज्यं सपुत्रा कारयिष्यसि ॥	९४
त्वं राजपुत्रीवादेन न्यवसो मम वेदमनि । अकीर्तिश्चातुला लोके ध्रुवः परिभवश्च मे ॥	९५
सर्वभूतेषु चावज्ञा यथा पापकृतस्तथा । कथं रथैर्विभुर्यात्वा गजाश्चैश्च मुहुर्मुहुः ॥	९६
पद्भ्यां रामो महारण्ये वत्सो मे विचरिष्यति । यस्य त्वाहारसमये सृदाः कुण्डलधारिणः ॥	९७
अहंपूर्वाः पचन्ति स्म प्रशस्तं पानभोजनम् । स कथं नु कपायाणि तित्कानि कटुकानि च ॥	९८
भक्षयन् वन्यमाहारं सुतो मे वर्तयिष्यति । महार्हवन्मन्वीतो भूत्वा चिरमुखोपितः ॥	९९
काषायपरिधानस्तु कथं भूमौ निवत्स्यति । कस्यैतद्दारुणं वाक्वधमेवंविधमर्चिन्तितम् ॥	१००
रामरयारण्यगमनं भरतस्याभिषेचनम् । धिगस्तु योपितो नाम शठाः स्वार्थपराः सदा ॥	१०१
न ब्रवीमि स्त्रियः सर्वा भरतस्यैव मानरम् ॥	

अनर्थभावेऽर्थपरे नृशंसे ममानुतापाय निविष्टभावे ।

किमप्रियं पश्यसि मन्निमित्तं हितानुकारिण्यथ वापि रामे ॥ १०२

परित्यजेयुः पितरो हि पुत्रान् भार्याः पतीश्चापि कृतानुगागाः ।

कृत्स्नं हि सर्वं क्षुपितं जगत् स्याद् दृष्ट्वैव रामं व्यमने निमग्नम् ॥ १०३

अहं पुनर्देवकुमाररूपमलंकृतं ते सुतमात्रजन्तम् ।

नन्दामि पश्यन्नपि दर्शनेन भवामि दृष्ट्वैव पुनर्युवेव ॥ १०४

विनापि सूर्येण भवेत् प्रवृत्तिरवर्षता वज्रधरेण वापि ।

रामं तु गच्छन्तमितः समीक्ष्य जीवेन्न कश्चिच्चिवति चेतना मे ॥ १०५

विनाशकामामहिताममित्रामावासये मृत्युमिवात्मनस्त्वाम् ।

चिरं बताङ्गेन धृतासि सर्पा महाविषा तेन हतोऽस्मि मोहान् ॥ १०६

मया च रामेण च लक्ष्मणेन प्रशस्तु हीनो भरतस्त्वया सह ।

पुरं च राष्ट्रं च महीं सपर्वतां ममाहितानां च भवाभिर्हर्षिणी^१ ॥ १०७

नृशंसवृत्ते व्यसनप्रहारिणि प्रसह्य वाक्यं यदिद्वाद्य भाससे ।

न नाम ते केन मुग्धान् पतन्त्यधो विशीर्यमाणा दशनाः सहस्रधा ॥ १०८

न किञ्चिदाहाहितमप्रियं वचो न वेत्ति रामः परुषाणि भाषितुम् ।

कथं नु रामे ह्यभिरामबादिनि ब्रवीषि दोषान् गुणानित्यसंमते ॥ १०९

१. राजपुत्रीव्यपेदशमात्रेणेत्यर्थः । राजपुत्रि १. भवाभिभाषिणीति तिलके पाठान्तरम् ।
देवेनेति तिलकः । दुरदृष्टवशेनेत्यर्थः ॥

प्रताम्य वा प्रज्वल वा प्रणश्य वा सहस्रशो वा स्फुटिता महीं व्रज ।	
न ते करिष्यामि वचः सुदारुणं ममाहितं केकयराजपांसनि ॥	११०
क्षुरोपमां नित्यमसत्प्रियंवदां प्रदुष्टभावां स्वकुलोपघातिनीम् ।	
न जीवितुं त्वां विपहेऽमनोरमां दिधक्षमाणां हृदयं सबन्धनम् ॥	१११
न जीवितं मेऽस्ति कुतः पुनः सुखं विनात्मजेनात्मवतः कुतो गतिः ।	
ममाहितं देव न कर्तुमर्हसि स्पृशामि पादावपि ते प्रसीद मे ॥	११२
म भूमिपालो विलपन्ननाथवत स्त्रिया गृहीतो हृदयेऽतिमात्रया ।	
पपात देव्याश्चरणौ प्रसारितावुभावसंसृज्य यथातुरस्तथा ॥	११३
इत्यार्षं श्रीमद्रामायणं वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहिताया अयोध्याकाण्डे कैकेयीनिवर्तनप्रयासो नाम द्वादशः सर्गः	

त्रयोदशः सर्गः

दशरथविलापः

अतदहं महागजं शयानमतथोचितम् । ययान्तिमिव पुण्यान्तं देवलोकात् परिच्युतम् ॥	१
अनर्थभूषाम् द्वार्यां त्यभीता भयदर्शिनी । पुनराकारयामास तमेव वरमङ्गना ॥	२
त्व कथ्यमे महाराज सत्यवादी हृदव्रतः । मम चेमं वरं कस्माद्विधारयितुमिच्छसि ॥	३
एवमुक्तस्तु कैकेय्या राजा दशरथस्तदा । प्रत्युवाच ततः क्रुद्धो मुहुर्न विह्वलन्निव ॥	४
मृते रम्यि गते रामे वनं मनुजपुंगवे । हन्तानार्ये ममामित्रे सकामा भव कैकरिये ॥	५
स्वर्गोऽपि ख त् रामस्य कुशलं देवतैरहम् । प्रन्यादेजादभिहितं धारयिष्ये कथं वन ॥	६
कैकेय्याः प्रियकामेन रामः प्रव्राजितो वनम् । यदि सत्यं ब्रवीम्येतत्तदसत्यं भविष्यति ॥	७
अपुत्रेण मया पुत्रः श्रमेण महता महान् । रामो लब्धो महाबाहुः स कथं त्यज्यते मया ॥	८
शूरश्च कृतविग्नेश्च जितक्रोधः क्षमापरः । कथं कमलपत्राक्षो मया रामो विवास्यते ॥	९
कथमिन्दीवरत्रयामं दीर्घबाहुं महाबलम् । अभिगममहं रामं प्रेषयिष्यामि दण्डकान् ॥	१०
सुखानामुचितस्यैव दुःखैरनुचितस्य च । दुःखं नामानुपश्येयं कथं रामस्य धीमतः ॥	११
यदि दुःखमनुत्पाद्य मम संक्रमणं भवेत् । अदुःखार्हस्य रामस्य ततः सुखमवाप्नुयाम् ॥	१२
नृशंसे पापसंक्रुपे रामं सत्यपराक्रमम् । किं विप्रियेण कैकेयि प्रियं योजयसे मम ॥	१३

१. अतदहं स्त्रीप्रणामानहम् ।

१. पांसने प्र.

२. अतथोचित अधःशयनानहम् ।

२. सकामा बुद्धिता मन ग. श. ज.

अकीर्तिरनुला लोके ध्रुवः परिभवश्च मे ^१ । तथा विलपतस्तस्य परिभ्रमितजेतसः ॥	१४
अस्तमभ्यागमत सूर्यो रजनी चाभ्यवर्तत । सा त्रियामा तथार्तस्य चन्द्रमण्डलमण्डिता ॥	१५
राज्ञो विलपतस्तस्य न व्यभासत शर्वरी । तथैवोष्णं विनिश्चस्य वृद्धो दशरथो नृपः ॥	१६
विललापार्तवद्दुःखं गगनासक्तलोचनः । न प्रभातं त्वयेच्छामि निशे नक्षत्रभूषणे ॥	१७
क्रियतां मे दया भद्रे रचितोऽयं मयाञ्जलिः । अथवा गम्यतां शीघ्रं नाहमिच्छामि निर्घृणाम ॥	१८
नृशंसां कैकेयीं द्रष्टुं यत्कृते व्यसनं महत् । एवमुक्त्वा ततो राजा कैकेयीं संयताञ्जलिः ॥	१९
प्रसादयामार पुनः कैकेयीं इदमब्रवीत् । माधुवृत्तस्य दीनस्य त्वद्गतस्य गतायुषः ॥	२०
प्रसादः क्रियतां देवि मम राज्ञो विशेषतः । शून्ये न खलु मुश्रोणि मयेदं ममुदाहृतम् ॥	२१
कुरु साधु प्रसादं मे बाले महदया ह्यसि । प्रमीद देवि रामो मे त्वद्वत्तं राज्यमव्ययम् ॥	२२
लभतामसितापाङ्गं यशः परमवाप्स्यमि । मम रामस्य लोकस्य गुरूणां भरतस्य च ॥	२३
प्रियमेतद्गुरुश्रोणि कुरु चारुमुखेक्षणं ॥	

विशुद्धभावस्य हि दुष्टभावा ताम्रंक्षणस्याश्रुकलस्य राज्ञः ।

श्रुत्वा विचित्रं करुणं विलापं भर्तुर्नृशंसा न चकार वाक्यम् ॥

२४

ततः स राजा पुनरेव मूर्च्छितः प्रियामनुष्टुप्प्रं प्रतिकूळभाषिणीम् ।

समीक्ष्य पुत्रस्य विवासनं प्रति क्षितौ विसंज्ञो निमपान दुःखितः ॥

२५

इतीव राज्ञो व्यथितस्य सा निशा जगाम घोरं श्रमतो मनस्विनः ।

विबोधयमानं प्रतिबोधनं तदा निवारयामाम स राजसत्तमः ॥

२६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायां

अयोध्याकाण्डे दशरथविलापो नाम त्रयोदशः सर्गः

चतुर्दशः सर्गः

कैकेय्यपालम्भः

पुत्रशोकादिनं पापा विसंज्ञं पतितं भुवि । विचेष्टमानमुद्वीक्ष्य मैक्ष्वाकमिदमब्रवीत् ॥	१
पापं कृत्वैव किमिदं मम संश्रुत्य मंश्रवम् । शेषे क्षितितले सन्नः स्थित्यां स्थातुं त्वमर्हसि ॥	२
आहुः सत्यं हि परमं धर्मं धर्माविदो जनाः । सत्यमाश्रित्य च मया त्वं धर्मं प्रति चोदितः ॥	२
संश्रुत्य शैव्यः श्येनाय स्वां तनुं जगतीपतिः । प्रदाय पश्चिणे राजा जगाम गतिमुत्तमाम् ॥	४

तथा ह्यलर्कस्तेजस्वी ब्राह्मणे वेदपारगे । याचमाने स्वके नेत्रे उद्धृत्याविमना ददौ ॥	५
सरितां तु पतिः स्वल्पां मर्यादां सत्यमन्वितः । सत्यानुरोधान् समये वेलं स्वां नातिवर्तते ॥	६
सत्यमेकपदं ब्रह्म सत्ये धर्मः प्रतिष्ठितः । सत्यमेवाक्षया वेदाः सत्येनैवाप्यते परम् ॥	७
सत्यं समनुवर्तस्व यदि धर्मे धृता मतिः । स वरः सफलो मेऽस्तु वरदो ह्यसि सत्तम ॥	८
धर्मस्यैवाभिकामार्थं मम चैवाभिचोदनात् । प्रत्राजय सुतं रामं त्रिः खलु त्वां ब्रवीम्यहम् ॥	९
समयं च ममाद्येवं यदि त्वं न करिष्यसि । अग्रतस्ते परित्यक्ता परित्यक्ष्यामि जीवितम् ॥	१०
एवं प्रचोदितो राजा कैकेय्या निर्विशङ्कया । नाशकत् पाशमुन्मोक्तुं बलिर्निद्रकृतं यथा ॥	११
उद्भ्रान्तहृदयश्चापि विवर्णवदनोऽभवत् । स धुर्यो वै परिस्पन्दन् युगचक्रान्तरं यथा ॥	१२
विह्वलाभ्यां च नेत्राभ्यां पश्यन्निव स भूपतिः । कृच्छ्राद्धैरेण संस्तभ्य कैकेयोमिदमब्रवीत् ॥	१३
यस्ते मन्त्रकृतः पाणिग्रभौ पापे मया धृतः । तं त्यजामि स्वयं चैव तव पुत्रं सह त्वया ॥	१४
प्रयाता रजनी देवि मूर्ध्भ्योदयनं प्रति । अभिपेकाय हि जनस्त्वरयिष्यति मां ध्रुवम् ॥	१५
रामामिपेकमंभारैस्तदर्थमुपकल्पितैः । रामः कारयितव्यो मे मृतस्य मल्लिक्रियाम् ॥	१६
त्वया सपुत्रया नैव कर्तव्या मल्लिक्रिया । व्याहन्तास्यशुभाचारे यदि रामाभिपेचनम् ॥	१७
न शक्नोऽस्मास्म्यहं द्रष्टुं द्रष्टुं पृथं तथामुखम् । हतहर्ष निरानन्दं पुनर्जनमवाङ्मुखम् ॥	१८
तां तथा ब्रुवतस्तस्य भूमिपस्य महात्मनः । प्रभाता शर्वरी पुण्या चन्द्रनक्षत्रशालिनी ॥	१९
ततः पापममाचारा कैकेयी पार्थिवं पुनः । उवाच परुषं वाक्यं वाक्यज्ञा रोषमूर्छिता ॥	२०
किमिदं भाषसे राजन वाक्यं गररुजोपमम् । आनाययितुमच्छिष्टं पुत्रं रामामिहाहसि ॥	२१
म्याप्य राज्ये मम मुतं कृत्वा रामं वनेचरम् । निःसपत्नां च मां कृत्वा कृतकृत्यो भविष्यसि ॥	२२
म तुन्न इव तीक्ष्णन प्रतोदेन ह्योत्तमः । राजा प्रचोदितोऽभीक्ष्णं कैकेय्या वाक्यमब्रवीत् ॥	२३
धर्मवन्धेन बद्धोऽस्मि नष्टा च मम चेतना । ज्येष्ठं पुत्रं प्रियं रामं द्रष्टुमिच्छामि धार्मिकम् ॥	२४
ततः प्रभातां रजनीमुदिते च दिवाकरे । पुण्ये नक्षत्रयोगे च मुहूर्ते च समागते ॥	२५
वसिष्ठो गुणसंपन्नः शिष्यैः परिवृतस्तदा । उपगृह्याशु संभारान् प्रविवेश पुरोत्तमम् ॥	२६
सित्कर्ममार्जितपथां पताकोन्मभूपिताम् । विचित्रकुसुमाकीर्णां नानास्रग्भिर्विराजिताम् ^३ ॥	२७
संहृष्टमनुजोपेतां समृद्धविपणापणाम् । महोत्सवसमाकीर्णां राघवार्थं समुत्सुकाम् ॥	२८
चन्दनागरुधूपैश्च सर्वतः परिधूपिताम् । तां पुरीं समतिक्रम्य पुरंदरपुरोपमाम् ॥	२९
ददर्शान्तःपुरं श्रीमान् नानाद्विजगणायुतम् । पौरजानपदाकीर्णं ब्राह्मणैरुपशोभितम् ॥	३०
यैश्चविद्भिः सुसंपूर्णं सदस्यैः परमर्चितैः । तदन्तःपुरमासाद्य व्यतिक्रमाम तं जनम् ॥	३१
वसिष्ठः परमप्रीतः परमर्षिभिरावृतः । स त्वपश्यद्विनिष्क्रान्तं सुमन्त्रं नाम सारथिम् ॥	३२

१. अभिषेकं गुरुजनः क्ष. ञ.

२. वाक्यमङ्गलजोपमम् छ. ञ.

३. इदमर्थम् ग. नास्ति ।

४. यद्विद्विः प.

द्वारे मनुजमिहस्य सचिवं प्रियदर्शनम् । तमुवाच महातेजाः सूतपुत्रं विशारदम् ॥	३३
वसिष्ठः क्षिप्रमाचक्ष्व नृपतेर्माहिहागतम् । इमे गङ्गोदकघटाः सागरेभ्यश्च काञ्चनाः ॥	३४
औदुम्बरं भद्रपीठमभिषेकार्थमाहृतम् । सर्वबीजानि गन्धाश्च रत्नानि विविधानि च ॥	३५
क्षौद्रं दधि घृतं लाजा वर्भाः सुमनसः पयः । अष्टौ च कन्या रुचिरा मत्तश्च वरवारणः ॥	३६
चतुरश्रो रथः श्रीमान्नाम्निशो धनुरुत्तमम् । वाहनं नरसंयुक्तं छत्रं च शशिर्मनिभम् ॥	३७
श्वेते च बालव्यजने भृङ्गारश्च हिरण्मयः । हेमदामपिनद्धश्च ककुद्धान् पाण्डुरो वृषः ॥	३८
केसरी च चतुर्दंष्ट्रो हरिश्रेष्ठो महाबलः । सिंहासनं व्याघ्रतनुः समिद्धश्च हुताशनः ॥	३९
सर्ववादित्रसङ्घाश्च वेदशास्त्रालंक्रुताः स्त्रियः । आचार्या ब्राह्मणा गावः पुण्याश्च मृगपक्षिणः ॥	४०
पौरजानपदश्रेष्ठा नैगमाश्च गणैः सह । एते चान्ये च बहवः प्रीयमाणाः प्रियंवदाः ॥	४१
अभिषेकाय गमस्य सह तिष्ठन्ति पार्थिवैः । त्वरयस्व महाराजं यथा समुदितेऽहनि ॥	४२
पुण्ये नक्षत्रयोगे च रामो राज्यमवाप्नुयान् । इति तस्य वचः श्रुत्वा मृतपुत्रो महात्मनः ॥	४३
स्तुयन्नृपातिशार्दूलं प्रविवेश निवेशनम् । तं तु पूर्वोदितं वृद्धं द्वाग्स्था राजसंमताः ॥	४४
न शेकुर्गभिमरोद्गं गङ्गाः प्रियचिकीर्षयः । स मर्मापरिथितो गङ्गस्तामवस्थामजङ्घिवान् ॥	४५
वाग्भिः परमतुष्ट्राभिरभिष्टोतुं प्रचक्रमे । ततः मृतो यथाकालं पार्थिवस्य निवेशने ॥	४६
सुमन्त्रः प्राञ्जलिर्भूत्वा तुष्टाव जगतीपतिम् । यथा नन्दति तेजस्वी सागरो भास्करोदये ॥	४७
प्रीतः प्रीतेन मनसा तथा नन्दय नः स्वतः । इन्द्रमस्यां तु वेलायामभितुष्टाव मानलिः ॥	४८
सोऽजयद्दानवान् सर्वास्तथा त्वां बोधयाम्यहम् । वेदाः सहाङ्गविद्याश्च यथा ह्यात्मभुवं विभुम् ॥४९	४९
ब्रह्माणं बोधयन्त्यद्य तथा त्वां बोधयाम्यहम् । आदित्यः सह चन्द्रेण यथा भूतधरां शुभाम् ॥	५०
बोधयत्यद्य पृथिवी तथा त्वां बोधयाम्यहम् । उत्तिष्टाशु महाराज कृतकौतुकमङ्गलः ॥	५१
विराजमानो वपुषा मेरोरिव दिवाकरः । मोममृत्यौ च काकुन्ध शिववैश्रवणावपि ॥	५२
वरुणश्चाग्निन्द्रश्च विजयं प्रदिञ्जन्तु ते । गता भगवती रात्रिग्रहः शिवमुपरिथितम् ॥	५३
वृध्यस्व राजशार्दूल कुरु कार्यमनन्तरम् । उदतिष्ठत गमस्य समप्रमाभिषेचनम् ॥	५४
पौरजानपदैश्चापि नैगमैश्च कृतान्माभिः । स्वयं वसिष्ठो भगवान् ब्राह्मणैः सह तिष्ठति ॥	५५
क्षिप्रमाज्ञाप्यतां राजान् राघवस्याभिषेचनम् । यथा ह्यपालाः पशवो यथा सेना ह्यनायकाः ॥	५६
यथा चन्द्रं विना रात्रियथा गावो विना वृषम् । एवं हि भविता राष्ट्रं यत्र राजा न दृश्यते ॥	५७
इति तस्य वचः श्रुत्वा मान्त्वपूर्वमिवाथं वत । अभ्यर्कयत शोकेन भूय एव महीपतिः ॥	५८
ततः स राजा तं सृतं सन्नहर्षः सुतं प्रीति । शोकरक्तेक्षणः श्रीमानुद्धीक्ष्योवाच धार्मिकः ॥	५९
वाक्यैस्तु स्वल्पो मर्माणो मम भूयो निवृन्तासि । सुमन्त्रः करुणं श्रुत्वा दृष्ट्वा दीनं च पार्थिवम् ॥	६०
प्रगृहीताञ्जलिः प्रह्वस्तस्माद्देशादपाक्रमन् । यदा वक्तुं स्वयं दैन्यान्न शशाक महीपतिः ॥	६१

तदा मुमन्त्रं मन्त्रज्ञा कैकेयी प्रत्युवाच ह । मुमन्त्र राजा रजनीं रामहर्षसमुत्सुकः ॥ ६२
 प्रजागरपरिश्रान्तो निद्राया वशमेयिधान । तद्रच्छ त्वरितं गत राजपुत्रं यदाग्निनम ॥ ६३
 राममानय भद्रं ते नात्र कार्या विचारणी । स मन्यमानः कल्याणं हृदयेन जनन्द् च ॥ ६४
 निर्जगाम च संप्रीत्या त्वरितो राजशामनात् । मुमन्त्रश्चिन्तयामास त्वरितं चोदितभ्तया ॥ ६५
 व्यक्तं रामोऽभिपेकार्थमिहायास्यति धर्मवित । इति सूतो मतिं कृत्वा हर्षेण महता वृत्तः ॥ ६६
 निर्जगाम महाबाहो राघवस्य दिदृक्षया । सागरहृदसंकाशान् मुमन्त्रोऽन्तःपुगच्छुभान् ॥ ६७
 निष्क्रम्य जनसंवाधं ददर्श द्वारमप्रतैः ॥

ततः पुरस्तात् महत्मा विनिर्गतो महीपतीन् द्वारगतान् विलोकयन् ।

ददर्श पौरान् विविधान् महाधनानुपस्थितान् द्वारमुपेत्य विष्टितान् ॥

६८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसर्गिकायां सहिताया

अयोध्याकाण्डे केकेयूपालम्मा नाम चतुर्दशः सर्गः

पञ्चदशः सर्गः

मुमन्त्रप्रेषणम्

ते तु तां रजनीमुप्य ब्राह्मणा वेदपागगाः । उपतस्थुरुपस्थातुं सभां गजपुरोहिता ॥ १
 अमात्या बलमुग्धाश्च मुग्या ये निगमस्य च । राघवस्याभिपेकार्थं प्रायमाणस्तु संगताः ॥ २
 उदिते विसर्ले सूर्ये पुष्ये चाभ्यागतेऽर्हान् । तत्र कर्कटक प्राप्ते चन्द्रे गमस्य च स्थिते ॥ ३
 अभिपेकाय रामस्य द्विजन्दैरुपकल्पितम् । काञ्चना जलकुम्भाश्च भद्रपीठे स्थलंकृतम् ॥ ४
 रथश्च सम्यगाग्नीर्णो भास्वता व्याघ्रचर्मणा । गङ्गाथमुनयोः पुण्यात् संगमादाहतं जलम् ॥ ५
 याञ्चान्याः सरितः पुण्या हृदाः कृपाः सर्गांसि च । प्राग्वाहाश्चोर्ध्ववाहाश्च नित्यग्वाहाः समाहितैः ॥ ६
 ताभ्यश्चैवाहतं तोयं समुद्रेभ्यश्च सर्वशः । मलजाः क्षीरिभिश्छन्ना घटाः काञ्चनराजताः ॥ ७
 पद्मोत्पलयुता भान्ति पूर्णाः परमवारिणा । श्रौत्रं दधि घृतं लाजा दर्भाः मुमन्तसः पयः ॥ ८
 वेद्याश्चैव शुभाचाराः सर्वाभरणभूषिताः । चन्द्रांशुविकचप्रस्यं वाञ्जनं गन्धभूषितम् ॥ ९
 सज्जं तिष्ठति गमस्य वालव्यजनमुत्तमम् । चन्द्रमण्डलसंकाशमातपत्रं च पाण्डुरम् ॥ १०
 सज्जं श्रुतिकरं श्रीमद्भिपेकारुपस्कृतम् । पाण्डुरश्च वृषः सज्जः पाण्डुरोऽश्वश्च सुस्थितः ॥ ११
 प्रमृतश्च गतः श्रीमानौपवाह्यः प्रतीक्षते । अष्टौ च कन्या माङ्गल्याः सर्वाभरणभूषिताः ॥ १२

१. अस्यानन्तरम्—अश्रुत्वा राजवचनं कथं गच्छामि भामिनि । तच्छ्रुत्वा मन्त्रिणां वाक्यं राजा मन्त्रिणमब्रवीत् ॥ मुमन्त्रं रामं दृश्यामि शीघ्रमानय सुन्दरम् । इति ग.

२. इदमर्थम् ग. नास्ति ।

३. उपतस्थुरुपस्थानं महाराजपुरोहितां श. १.

४. क्षीरिणः प्र.

५. अस्य स्थाने -- अष्टौ च कन्या रत्नैरा मत्तश्च वरवारिणः -- इति ग.

वादित्राणि च सर्वाणि बन्दिनश्च तथा परे । इक्ष्वाकूणां यथा राज्ये संभ्रियेताभिषेचनम् ॥	१३
तथाजातीयमादाय राजपुत्राभिषेचनम् । ते राजवचनान्तत्र समवेता महीपतिम् ॥	१४
अपश्यन्तोऽब्रुवन् को नु प्राज्ञो नः प्रतिवेदयेत् । न पश्यामश्च राजानमुदितश्च दिवाकरः ॥	१५
यौवराज्याभिषेकश्च सज्जो रामस्य धीमतः । इति तेषु ब्रुवाणेषु सार्वभौमान् महीपतीन् ॥	१६
अब्रवीत्तानिदं सर्वांन् सुमन्त्रो राजसत्कृतः । रामं राज्ञो नियोगेन त्वरया प्रस्थितोऽस्म्यहम् ॥	१७
पूज्या राज्ञो भवन्तस्तु रामस्य च विशेषतः । अहं प्रच्छामि वचनात् सुखमायुष्मतामहम् ॥	१८
राज्ञः संप्रतिबुद्धस्य यज्ञौगमनकारणम् । इत्युक्त्वान्तःपुरद्वारमाजगाम पुराणविन् ॥	१९
सदा सक्तं च तद्वेश्म सुमन्त्रः प्रविवेश ह ^१ । तुष्टावास्य तदा वंशं प्रविश्य च विशां पतेः ॥	२०
शयनीयं नरेन्द्रस्य तदासाद्य व्यतिष्ठत् । सोऽत्यासाद्य तु तद्वेश्म तिरस्कारणमन्तरा ॥	२१
अशीर्भिर्गुणयुक्ताभिरभितुष्टाव राघवम् । सोमसूर्यौ च काकुत्स्थ शिववैश्रवणावपि ॥	२२
वरुणश्चाग्निर्न्द्रश्च विजयं प्रदिशन्तु तं । गता भगवती रात्रिः कृतं कृत्यमिदं तव ॥	२३
बुध्यस्व नृपशार्दूल कुरु कार्यमनन्तरम् । ब्राह्मणा बलमुख्याश्च नैगमाश्चागता नृप ॥	२४
दर्शनं तेऽभिकाङ्क्षन्ते प्रतिबुध्यस्व राघव । स्तुवन्तं तं तदा सृतं सुमन्त्रं मन्त्रकोविदम् ॥	२५
प्रतिबुध्य ततो राजा इदं वचनमब्रवीत् । राममानय मूर्तेति यदस्यभिहितोऽनया ॥	२६
किमिदं कागणं येन ममाज्ञा प्रतिहन्यते । न चैव संप्रसुप्तोऽहमानयेहाशु राघवम् ॥	२७
इति राजा दशरथः सृतं तत्रान्वशान पुनः । स राजवचनं श्रुत्वा शिरसा प्रतिपृज्य तम् ॥	२८
निर्जगाम नृपावामान्मन्यमानः प्रियं महत् । प्रपन्नो राजमार्गं च पताकाध्वजगोभितम् ॥	२९
हृष्टः प्रमुदितः सृतो जगामाशु विलोकयन् । स सृतस्तत्र शुश्राव रामाधिकरणाः कथाः ॥	३०
अभिषेचनसंयुक्ताः सर्वलोकस्य हृष्टवन् । ततो ददर्श रुचिरं कैलासशिखरप्रभम् ॥	३१
रामवेश्म सुमन्त्रस्तु शक्रवेश्मसमप्रभम् । महाकवाटसंयुक्तं वितर्दिशतगोभितम् ॥	३२
काञ्चनप्रतिर्मेकाग्रं मणिविद्रुमतोरणम् । शारदाभ्रघनप्रख्यं दीप्तं मेरुगुहोपमम् ॥	३३
मणिभिर्वरमाल्यानां सुमहद्भिरलंकृतम् । मुक्तामणिभिराकीर्णं चन्दनागरुधूपितम् ॥	३४
गन्धान मनोज्ञान विमृजहादुर्दुरं शिखरं यथा । सारसैश्च मयूरैश्च नितदङ्घ्रिर्विर्गाजितम् ॥	३५
सुकृतेहामृगाकीर्णं सुकीर्णं भित्तिभिस्तथा । मनश्चक्षुश्च भूतानामाददन्निम्भतेजसा ॥	३६
चन्द्रभास्करमंकाशं कुबेरभवनोपमम् । महेन्द्रधामप्रतिमं नानापक्षिममाकुलम् ॥	३७
मेरुशृङ्गममं सृतो रामवेश्म ददर्श ह । उपस्थितैः समाकीर्णं जनैरञ्जलिकारिभिः ॥	३८
उपादाय समाक्रान्तेस्तथा जानपदेर्जनैः । रामाभिषेकसुमुखैरनुमुखैः ममलंकृतम् ॥	३९
महामेघसमप्रख्यमुदग्रं सुविभूषितम् । नानारत्नमसाकीर्णं कुब्जकैरातकावृतम् ॥	४०

स बाजियुक्तेन रथेन सारथिर्नराकुलं राजकुलं विलोकयन् ।	
वरूथिना रामगृहाभिपातिना पुरस्य सर्वस्य मनांसि रञ्जयन् ॥	४१
ततः समासाद्य महाधनं महत् प्रहृष्टरोमा स बभूव सारथिः ।	
मृगैर्मयूरैश्च समाकुलोल्बणं गृहं वराहस्य शचीपतेरिव ॥	४२
स तत्र कैलासनिभाः स्वलंकृताः प्रविश्य कक्ष्याम्बिदङ्गालयोपमाः ।	
प्रियान्नरान् राममते स्थितान् बहूनपोह्य शुद्धान्तमुपस्थितो रथी ॥	४३
स तत्र शुश्राव च हर्षयुक्ता रामाभिपेकार्थयुता जनानाम् ।	
नरेन्द्रसूनोरभिमङ्गलार्थाः सर्वस्य लोकस्य गिरः प्रगष्टाः ॥	४४
महेन्द्रमद्यप्रतिमं तु वेदम रामस्य रम्यं मृगपक्षिजुष्टम् ।	
ददर्श मेरोरिव शृङ्गमुखं विश्राजमानं प्रभया मृमन्त्रः ॥	४५
उपस्थितैर्गञ्जलिकारिभिश्च सोपायनैर्जानिपदैर्नरैः ।	
कोट्या परार्धेश्च विमुक्तयानैः समाकुलं दारपथं ददर्श ॥	४६
ततो महामेघमहीधराभं 'प्रभिन्नमत्यङ्कुशमप्रमन्त्रम् ।	
रामौपवाह्यं रुचिरं ददर्श शत्रुं जयं नागगुदप्रकायम् ॥	४७
स्वलंकृतान् साश्वरथान् सकृज्जानमान्यमुग्न्याञ्जतशश्च वदभान् ।	
व्यपोह्य सूनः सहितान् समन्ततः समृद्धमन्तःपुग्माविवेश ॥	४८
तदद्रिकृटाचलमेघसंनिभं महाविमानोत्तमवेदमसंघवन् ।	
अवार्यमाणः प्रविवेश सारथिः प्रभृतरत्नं मकरो यथार्णवम् ॥	४९
इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिमहात्मिकाया सहिताया	
अयोध्याकाण्डे सुमन्त्रप्रेषण नाम पञ्चदशः सर्गः ।	

षोडशः सर्गः

रामप्रस्थानम्

स तदन्तःपुरद्वारं समतीत्य जनाकुलम् । प्रविचिन्तां ततः कक्ष्यामामसाद् पुरार्णवत् ॥	१
प्रासकार्मुकबिभ्रद्भिर्युवभिर्मृष्टकुण्डलैः । अप्रमादिभिरेकाग्रैः स्वनुरक्तैर्गर्घ्राष्टताम् ॥	२
तत्र काषायिणो वृद्धान् वेत्रपाणिन् स्वलंकृतान् । ददर्श निष्ठितान् द्वारि रम्यध्यक्षान् मुममाहितान् ॥	३
ते समीक्ष्य समायान्तं रामप्रियचिकीर्षवः । सहस्रोत्पातिताः सर्वे स्वासनेभ्यः समंभ्रमम् ॥	४
तानुवाच विनीतात्मा 'सूतपुत्रः प्रदक्षिणः । क्षिप्रमाग्न्यात् रामाय सुमन्त्रो द्वारि तिष्ठति ॥	५
ते राममुपसंगम्य भर्तुः प्रियचिकीर्षवः । सहभार्याय रामाय क्षिप्रमेवाचचक्षिरे ॥	६

प्रतिवेदितमाज्ञाय सूतमभ्यन्तरं पितुः । तत्रैवानाययामास राघवः प्रियकाम्यया ॥	७
तं वैश्रवणसंकाशमुपविष्टं स्वलंकृतम् । ददर्श सूतः पर्यङ्के सौवर्णे सोत्तरच्छदे ॥	८
वराहरुधिराभेण शुचिना च सुगन्धिना । अनुलिप्तं परार्ध्येन चन्दनेन परंतपम् ॥	९
स्थितया पार्श्वतश्चापि वालव्यजनहस्तया । उपेतं सीतया भूयश्चित्रया शशिनं यथा ॥	१०
तं तपन्तमिवादित्यमुपपन्नं स्वतेजसा । ववन्दे वरदं वन्दी विनयज्ञो विनीतवत् ॥	११
प्राञ्जलिस्तु सुखं पृष्ट्वा विहारशयनामने । रजपुत्रमुवाचेदं सुमन्त्रो राजसत्कृतः ॥	१२
कौसल्यासुप्रजा राम पिता त्वां द्रष्टुमिच्छति । महिष्या सह कैकेय्या गम्यतां तत्र मा चिरम् ॥	१३
एवमुक्तस्तु संहृष्टो नरसिंहो महाश्रुतिः । ततः संमानयामास सीतामिदमुवाच ह ॥	१४
देवि देवश्च देवी च ममागम्य मदन्तरे । मन्त्रयेते ध्रुवं किञ्चिदभिषेचनसंहितम् ॥	१५
लक्षयित्वा ह्यभिप्रायं प्रियकामा मुदक्षिणा । संचोदयति गजानं मदर्थं मदरेक्षणे ॥	१६
सा प्रहृष्टा महाराजं हितकामानुवर्तिनी । जननी चार्थकामा मे कैकेयाधिपतेः मुता ॥	१७
दिष्ट्या खलु महाराजो महिष्या प्रियया सह । सुमन्त्रं प्राहिणोददृतमर्थकामवचं मम ॥	१८
यादृशी परिपत्तत्र तादृशो दृत आगतः । ध्रुवमद्येव मां राजा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥	१९
हन्त शीघ्रमितो गत्वा द्रक्ष्यामि च महीपतिम् । सह त्वं परिवारेण सुखमास्व रमस्य च ॥	२०
पतिसंमानिता सीता भर्तारमसितेक्षणा । आ द्वारमनुवप्राज मङ्गलान्याभिदध्युषी ॥	२१
राज्यं द्विजातिभिर्जुष्टं राजमृयाभिषेचनम् । कर्तुमर्हति ते राजा वासवस्येव लोककृत्न ॥	२२
दीक्षितं व्रतसंपन्न वराजिनधरं शुचिम । क्रुरङ्गशृङ्गपाणिं च पश्यन्ती त्वां भजाम्यहम् ॥	२३
पूर्वा दिशं वज्रधरो दक्षिणां पातु ते यमः । वरुणः पश्चिमामाशां धनेशस्तृत्तगं दिशम् ॥	२४
अथ सीतामनुज्ञाप्य कृतकौतुकमङ्गलः । निश्चक्राम सुमन्त्रेण सह रामो निवेगानान् ॥	२५
पर्वतादिव निष्क्रम्य सिंहो गिरिगुहाशयः । लक्ष्मणं द्वारि मोऽपश्यन् प्रह्लाञ्जलिपुटं स्थितम् ॥	२६
अथ मध्यमकक्ष्यायां समागच्छत् सुहृज्जनैः । स सर्वानर्थिनो दृष्ट्वा समेन्य प्रतिनन्दौ च ॥	२७
ततः पर्वतमंकाशमारुरोह रथोत्तमम् । वैयाघ्रं पुरुषव्याघ्रो राजतं गजनन्दनः ॥	२८
मेघनादममंवाधं मणिविद्रुमभूपितम् । मुष्णन्तमिव चक्ष्रंषि प्रभया मर्यवर्चसम् ॥	२९
करेणुशिश्नुकल्पैश्च युक्तं परमवाजिभिः । हरियुक्तं सहस्राक्षो रथमिन्द्र इवाशुगम् ॥	३०
प्रययौ तूर्णमास्थाय राघवो ज्वलितः श्रिया । स पर्जन्य इवाकाशे स्वनवानभिनादयन् ॥	३१
निकेताभ्रिययौ श्रीमान् महाभ्रादिव चन्द्रमाः । छत्रचामरपाणिस्तु लक्ष्मणो राघवानुजः ॥	३२
जुगोप भ्रातरं भ्राता रथमास्थाय पृष्ठतः । ततो हलहलाशब्दस्तुमुलः समजायत ॥	३३

१. राघवप्रियकाम्यया च. छ.

२. समागम्य च.

३. च ननन्द ख.

४. पावक- च झ. ज.

५. मणिहोमविभूषितम् च. छ.

तस्य निष्क्रममाणस्य जनौघस्य समन्ततः । ततो ह्यवरा मुख्या नागाश्च गिरिसंनिभाः ॥ ३४
 अनुजग्मुस्तदा रामं शतशोऽथ सहस्रशः । अग्रतश्चास्य संनद्धाश्चन्दनागररूषिताः ॥ ३५
 खड्गचापधराः शूरा जग्मुराशंसवो जनाः । ततो वादित्रशब्दाश्च स्तुतिशब्दाश्च वन्दिनाम् ॥ ३६
 सिंहनादाश्च शूराणां तथा शुश्रुविरे पथि । हर्म्यवातायनस्थाभिर्भूषिताभिः समन्ततः ॥ ३७
 कीर्यमाणः सुपुष्पौघैर्वयौ स्त्रीभिररिदमः । रामं सर्वानवद्याङ्ग्यो रामपिप्रीषया ततः^१ ॥ ३८
 वचोभिरग्रघैर्हर्म्यस्थाः क्षितिस्थाश्च ववन्दिरे । नूनं नन्दति ते माता कौसल्या मातृनन्दन ॥ ३९
 पश्यन्ती सिद्धयात्रं त्वां पित्र्यं राज्यमवस्थितम् । सर्वसीमन्तिनीभ्यश्च सीतां सीमन्तिनीं वराम् ॥ ४०
 अमन्यन्त हि ता नार्यो रामस्य हृदयप्रियाम् । तथा सुचरितं देव्या पुरा नूनं महत्तपः ॥ ४१
 रोहिणीव शशाङ्कन रामसंयोगमाप या । इति प्रासादशृङ्गेषु प्रमदाभिर्नरोत्तमः ॥ ४२
 शुश्राव राजमार्गस्थः प्रिया वाच उदाहृताः । आत्मसंपूजनैः शृण्वन् ययौ रामो महापथम्^१ ॥ ४३

म राघवस्तत्र कथाप्रपञ्चाञ्जुश्राव लोकस्य समागतस्य ।

आत्माधिकारा विविधाश्च वाचः प्रहृष्टरूपस्य पुरे जनस्य ॥ ४४

एष श्रियं गच्छति राघवोऽद्य राजप्रसादाद्विपुलां गमिष्यन् ।

एते वयं सर्वसमृद्धकामा येषामयं नो भविता प्रशास्ता ॥ ४५

लाभो जनन्यास्य यदेष सर्वं प्रपत्स्यते राष्ट्रमिदं चिराय ।

न ह्यप्रियं किञ्चन जातु कश्चित् पश्येन्न दुःख्यं मनुजाधिपेऽस्मिन् ॥ ४६

म घोषवाङ्मयं ह्यैर्मतङ्गजैः पुरःसरैः न्वस्तिकसूतमागधैः ।

महीयमानः प्रवरैश्च वादकैरभिप्टुतो वैश्रवणो यथा ययौ ॥ ४७

करेणुमातङ्गरथाश्वमंकुलं महाजनौघप्रतिपूर्णचत्वरम् ।

प्रभृतरत्नं बहुपण्यसंचयं ददर्श रामो रुचिरं महापथम् ॥ ४८

इत्यापं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सार्हतायां

अयोध्याकाण्डे रामप्रस्थानं नाम षोडशः सर्गः

सप्तदशः सर्गः

रामागमनम्

म रामो रथमास्थाय संप्रहृष्टमुहज्जनः । पताकाध्वजसंपन्नं महार्हागरुधूपितम् ॥ १

अपश्यन्नगरं श्रीमान्नानाजनसभाकुलम् । स गृहैरभ्रसंकाशैः पाण्डुरैरुपशोभितम् ॥ २

राजमार्गं ययौ रामो मध्येनागरुधूपितम् । चन्दनानां च मुख्यानामगरूपां च संचयैः ॥ ३

१. आत्मसंपूजनैरित्युपलक्षणे तृतीया । उप-
 लक्षिता वाचः शृण्वन् यथावित्यनुषङ्गेण योज्यम् ।
 इदमर्थम् छ. झ. अ. दृश्यते ।

१. रामप्रियवचिकीर्षया च. छ.

२. एषां प्र.

उत्तमानां च गन्धानां क्षौमकौशाम्बरस्य च । अविद्धाभिश्च मुक्ताभिरुत्तमैः स्फटिकैरपि ॥	४
शोभमानमसंबाधं तं राजपथमुत्तमम् । संवृतं विविधैः पण्यैर्भक्ष्यैरुद्भावचैरपि ॥	५
ददर्श तं राजपथं दिवि देवपथं यथा । दध्यक्षतहविर्लाजैर्धूपैरगरुचन्दनैः ॥	६
नानामाल्योपगन्धैश्च सदाभ्यर्चितचत्वरम् । आशीर्वादान् बहून् शृण्वन् सुहृद्भिः समुदीरितान् ॥७	
यथाहं चापि संपूज्य सर्वानेव नरान् ययौ । पितामहैराचरितं तथैव प्रपितामहैः ॥	८
अश्लोपादाय तं मार्गमभिषिक्तोऽनुपालय । यथा स्म लालिताः पित्रा यथा पूर्वंः पितामहैः ॥	९
ततः सुखतरं रामे वत्स्यामः सति राजनि । अलमद्य हि भुक्तेन परमार्थैरलं च नः ॥	१०
यथा पश्येम निर्यान्तं गमं राज्ये प्रतिष्ठितम् । ततो हि नः प्रियतरं नान्यन् किञ्चिद्भविष्यति ॥	११
यथाभिषेको रामस्य राज्येनामिततेजसः । एताश्चान्याश्च सुहृदामुदासीनः कथाः शुभाः ॥	१२
आत्मसंपूजनीः शृण्वन् ययौ रामो महापथम् । न हि तस्मान्मनः कश्चिच्चक्षुषी वा नरोत्तमात् ॥१३	
नरः शक्नोत्यपाक्रुष्टमतिक्रान्तेऽपि राघवे । यश्च रामं न पश्येत्तु यं च रामो न पश्यति ॥	१४
निन्दितः स भवेत्लोकं स्वात्माप्येनं विगर्हते । सर्वेषां हि स धर्मात्मा वर्णानां क्रूरते दयाम् ॥	१५
चतुर्णां हि वयःस्थानां तेन ते तमनुव्रताः । चतुष्पथान् देवपथांश्चैत्यान्यायतनानि च ॥	१६
प्रदक्षिणं परिहरन् जगाम नृपतेः सुतः । स राजकुलप्रामाद्य मेघमंघोपमैः शुभैः ॥	१७
प्रासादशृङ्गैर्विभिधैः केलामशिवरोपमैः । आवारयद्भिर्गगनं विमानैरिव पाण्डरैः ॥	१८
वर्धमानगृहैश्चापि रत्नजालपरिष्कृतैः । तत् पृथिव्यां गृहवरं महेंद्रभवनोपमम् ॥	१९
राजपुत्रः पितुर्वंशम प्रविशेज श्रिया ज्वलन् । स कक्ष्या धन्विभिर्गुमास्तिन्नोऽतिक्रम्य वार्जिभिः ॥२०	
पदातिरपरे कक्ष्ये द्वे जगाम नरोत्तमः । स सर्वाः समतिक्रम्य कक्ष्या दगरथात्मजः ॥	२१
संनिवर्त्य जनं सर्वं शुद्धान्तं पुनरभ्यगात् ॥	

ततः प्रविष्टे पितुरन्तिकं तदा जनः म सर्वो मुद्दितो नृपात्मजे ।

प्रतीक्षते तस्य पुनर्विनिर्गमं यथोदयं चन्द्रमसः सरित्पतिः ॥ २२

इत्याप्ये श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये ननुर्विंशतिसहास्रिकायां संहितायां

अयोध्याकाण्डे रामागमन नाम सप्तदशः सर्गः

अष्टादशः सर्गः

वनवासनिदेशः

स ददर्शान्ते रामो निपण्णं पितरं शुभे । कैकेयीसहितं दीनं मुवेन परिशुष्यता ॥ १

स पितुश्चरणौ पूर्वमभिवाद्य विनीतवत् । ततो ववन्दे चरणौ कैकेय्याः सुममाहितः^१ ॥ २

रामेत्युक्त्वा च वचनं बाष्पपर्याकुलेक्षणः । शशाक नृपतिर्दीनो नेक्षितुं नाभिभाषितुम् ॥ ३

१. अस्यानन्तरम्—त वन्दमानं नृपतिः शोकाकुक्षितवचनः—इति ख.

तदपूर्वं नरपतेर्दृष्ट्वा रूपं भयावहम् । रामोऽपि भयमापन्नः पदा स्पृष्ट्वेव पन्नगम् ॥	४
इन्द्रियैरग्रदृष्टैस्तं शोकसंतापकशितम् । निःश्वसन्तं महाराजं व्यथिताकुलचेतसम् ॥	५
ऊर्मिमालिनमक्षोभ्यं क्षुभ्यन्तमिव सागरम् । उपप्लुतमिवादित्यमुक्तानृतमृपि यथा ॥	६
अचिन्त्यकल्पं हि पितुस्तं शोकमुपधारयन् । बभूव संरब्धतरः समुद्र इव पर्वणि ॥	७
चिन्तयामास च तदा रामः पितृहिते रतः । किंस्विदद्यैव नृपतिर्न मां प्रत्यभिनन्दति ॥	८
अन्यदा मां पिता दृष्ट्वा कुपितोऽपि प्रसीदति । तस्य मामद्य संप्रेक्ष्य किमायामः प्रवर्तते ॥	९
स दीन इव शोकात्तो विपण्णवदनद्युतिः । कैकेयीमभिवाद्यैव रामो वचनमब्रवीत् ॥	१०
कृञ्चिन्मया नापराद्धमज्ञानाद्येन मे पिता । कुपितस्तन्ममाचक्ष्व त्वं चैवैनं प्रसादय ॥	११
अप्रसन्नमनाः किं नु सदा मां प्रति वत्सलः । विवर्णवदनो दीनो न हि मामभिभापते ॥	१२
शारीरो मानसो वापि कञ्चिदेनं न बाधते । संतापो वाभितापो वा दुर्लभं हि मदा सुखम् ॥	१३
कञ्चिन्न किञ्चिद्गते कुम्भागे प्रियदर्शने । शत्रुघ्ने वा महासत्त्वे मातृणां वा ममाशुभम् ॥	१४
अनोपयन् महागजमकुर्वन् वा पितुर्वचः । मुहूर्तमपि नेच्छेयं जीवितुं कुपिते नृपे ॥	१५
गतोमूले नर पश्येन् प्रादुर्भावमिहात्मनः । कथं तस्मिन्न वतंत प्रत्यक्षे सति देवते ॥	१६
कञ्चिने परुष किञ्चिदभिमानान् पिता मम । उक्तो भवत्या कोपेन येनास्य लुलितं मनः ॥	१७
एतदाक्षय मे देवि तत्त्वेन परिपृच्छतः । किनिमित्तमपूर्वोऽयं विकारो मनुजाधिपे ॥	१८
एवमुक्त्वा तु कैकेयी राघवेण महात्मना । उवाचेदं मुनिर्लेजा धृष्टमात्महितं वचः ॥	१९
न राजा कृपितो राम व्यसनं नास्य किञ्चन । किञ्चिन्मनोगतं त्वस्य त्वद्भयान्नाभिभापते ॥	२०
प्रियं न्वामाप्रिय वक्तुं वाणी नास्योपवर्तते । तदवश्यं त्वया कार्यं यदनेनाश्रुतं मम ॥	२१
एष मह्यं वरं दत्त्वा पुग मामभिपृज्य च । स पश्चान्तप्यते राजा यथान्यः प्राकृतस्तथा ॥	२२
अतिमज्य ददानीति वरं मम विशां पतिः । स निरर्थं गतजले सेतुं बन्धितुमिच्छति ॥	२३
धर्ममूलमिदं राम विदितं च मतामपि । तन् सत्यं न त्यजेद्राजा कुपितस्त्वत्कृते यथा ॥	२४
यदि तद्वक्ष्यते राजा शुभं वा यदि वाशुभम् । करिष्यसि ततः सर्वमाख्यास्यामि पुनस्त्वहम् ॥	२५
यदि त्वाभिहितं राज्ञा त्वयि तन्न विपत्स्यते । ततोऽहमभिधास्यामि न ह्येव त्वयि वक्ष्याति ॥	२६
एतन्नु वचनं श्रुत्वा कैकेय्या समुदाहृतम् । उवाच व्यथितो रामस्तां देवी नृपसंनिधौ ॥	२७
अहो धिङ्नाहर्मे देवि वक्तुं मामीदृशं वचः । अहं हि वचनाद्वाङ्मः पतेयमपि पावकं ॥	२८
भक्षयेयं विपं तीक्ष्णं मज्जेयमपि चार्णवे । नियुक्तो गुरुणा पित्रा नृपेण च हितेन च ॥	२९
तद्ब्रूहि वचनं देवि राज्ञो यदभिकाङ्क्षितम् । करिष्ये प्रतिजाने च रामो द्विर्नाभिभापते ॥	३०
नमार्जवसमायुक्तमनार्या सत्यवादिनम् । उवाच रामं कैकेयी वचनं भृशदारुणम् ॥	३१

पुरा देवासुरे युद्धे पित्रा ते मम राघव । रक्षितेन वरौ दत्तौ सशत्येन महारणे ॥	३२
तत्र मे याचितो राजा भरतस्याभिषेचनम् । गमनं दण्डकारण्ये तव चाद्यैव राघव ॥	३३
यदि सत्यप्रतिज्ञं त्वं पितरं कर्तुमिच्छसि । आत्मानं च नरश्रेष्ठ मम वाक्यमिदं शृणु ॥	३४
संनिदेशे पितुस्त्रितप्त यथानेन प्रतिश्रुतम् । त्वयारण्यं प्रवेष्टव्यं नव वर्षाणि पञ्च च ॥	३५
भरतस्त्वभिषिच्येत यदेतदभिषेचनम् । त्वदर्थं विहितं राज्ञा तेन सर्वेण राघव ॥	३६
सप्त सप्त च वर्षाणि दण्डकारण्यमाश्रितः । अभिषेकमिमं त्यक्त्वा जटाचीरधरो वम ॥	३७
भरतः कोमलपुरे प्रशास्तु वसुधामिमाम् । नानारत्नसमाकीर्णां सवाजिरथकुञ्जराम् ॥	३८
एतेन त्वां नेरन्द्रोऽयं कारुण्येन समाप्लुतः । शोकसंछिष्टवदनो न शक्नोति निरीक्षितुम् ॥	३९
एतत् कुरु नरेन्द्रस्य वचनं रघुनन्दन । सत्येन महता राम तारयस्व नराधिपम् ॥	४०
इतीव तस्यां परुषं वदन्त्यां न चैव रामः प्रविवेश शोकम् ।	
प्रविव्यथे चापि महानुभावो राजा तु पुत्रव्यसनाभितप्तः ॥	४१
इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहिताया	
अयोध्याकाण्डे वनवासनिदेशो नाम अष्टादशः सर्गः	

एकोनविंशः सर्गः

रामप्रतिज्ञा

तदप्रियममित्रत्रणो वचनं मरणोपमम् । श्रुत्वा न विव्यथे रामः कैकेयीं चेदमब्रवीत् ॥	१
एवमस्तु गर्मिष्यामि वनं वस्तुमहं त्विनः । जटाचीरधरो राज्ञः प्रतिज्ञामनुपालयन् ॥	२
इदं तु ज्ञातुमिच्छामि किमर्थं मां महोपतिः । नाभिनन्दति दुर्धर्षो यथापूर्वमरिदमः ॥	३
मन्युर्न च त्वया कार्यो देवि ब्रूमि तवाग्रतः । यास्यामि भव मुप्रीता वनं चीरजटाधरः ॥	४
हितेन गुरुणा पित्रा कृतज्ञेन नृपेण च । नियुज्यमानो बिस्रब्धः किं न कुर्यामहं प्रियम् ॥	५
अलीकं मानसं त्वेकं हृदयं दहतीव मे । स्वयं यन्नाह मां राजा भरतस्याभिषेचनम् ॥	६
अहं हि सांतां राज्यं च प्राणानिष्टान धनानि च । हृष्टो भ्रात्रे स्वयं दद्यां भरतायाप्रचोदितः ॥	७
किं पुनर्मनुजेन्द्रेण स्वयं पित्रा प्रचोदितः । तव च प्रियकामार्थं प्रतिज्ञामनुपालयन् ॥	८
तदाश्रामस्य ह्रीमन्तं किं न्विदं यन्महोपतिः । वसुधामक्तनयनो मन्दमश्रुणि मुञ्चति ॥	९
गच्छन्तु चैवानयितुं दूताः शीघ्रजवैर्हयैः । भरतं मातुलकुलादद्यैव नृपशासनान् ॥	१०
दण्डकारण्यमेपोऽहमितो गच्छामि सत्वरः । अविचार्य पितुर्वाक्यं ममा वस्तुं चतुर्विंश ॥	११
मा हृष्टा तस्य तद्वाक्यं श्रुत्वा रामस्य कैकेयी । प्रस्थानं श्रद्धधाना हि त्वरयामास राघवम् ॥	१२
एवं भवतु यास्यान्ति दूताः शीघ्रजवैर्हयैः । भरतं मातुलकुलादुपावर्तयितुं नराः ॥	१३
तव त्वहं क्षमं मन्ये नोत्सुकस्य विलम्बनम् । राम तस्मादितः शीघ्रं वनं त्वं गन्तुमर्हसि ॥	१४
श्रीडान्वितः स्वयं यच्च नृपस्त्वां नाभिभाषते । नैतत् किञ्चिन्नरश्रेष्ठ मन्युरेपोऽपनीयताम् ॥	१५

यावत्त्वं न वनं यातः पुरादस्मादभित्वरन् । पिता तावन्न ते राम स्नास्यते भोक्ष्यतेऽपि वा ॥	१६
धिक्कष्टमिति निःश्वस्य राजा शोकपरिप्लुतः । मूर्च्छितो न्यपतत्तस्मिन् पर्यङ्कं हेमभूषिते ॥	१७
रामोऽप्युत्थाप्य राजानं कैकेय्याभिप्रचोदितः । कश्येवाहतो वाजी वनं गन्तुं कृतन्वरः ॥	१८
तदप्रियमनार्याया वचनं दारुणोदयम् । श्रुत्वा गतव्यथो रामः कैकेयीं वाक्यमब्रवीत् ॥	१९
नाहमर्थपरो देवि लोकमावस्तुमुत्सहे । विद्धि मामृषिभिस्तुन्यं केवलं धर्ममास्थितम् ॥	२०
यदत्रभवतः किञ्चिच्छक्यं कर्तुं प्रियं मया । प्राणानपि परित्यज्य सर्वथा कृतमेव तन ॥	२१
न ह्यतो धर्मचरणं किञ्चिदस्ति महत्तरम् । यथा पितरि शुश्रूषा तस्य वा वचनक्रिया ॥	२२
अनुक्तोऽप्यत्रभवता भवत्या वचनादहम् । वने वन्म्यामि विजने वर्षाणीह चतुर्दश ॥	२३
न नूनं मार्यं कैकेयि किञ्चिदाज्ञंसे गुणम् । यद्राजानमवोचस्त्वं ममेश्वरतरा सती ॥	२४
यावन्मातरमापृच्छे मीतां चानुनायाम्यहम् । ततोऽद्यैव गमिष्यामि दण्डकानां महद्वनम् ॥	२५
भरतः पाल्येद्राज्यं शुश्रूषेच्च पितुर्यथा । तथा भवत्या कर्तव्यं म हि धर्मः सनातनः ॥	२६
म रामस्य वचः श्रुत्वा भृशं दुःखहतः पिता । शोकादशक्नुवन वक्तुं प्ररुगेद महास्वनम् ॥	२७
वन्दित्वा चरणौ रामो विमंझस्य पितुस्तथा । कैकेय्याश्चाप्यनार्याया निश्चक्रामे महाद्युतिः ॥	२८
म रामः पितरं कृत्वा कैकेयीं च प्रदक्षिणम् । निष्क्रम्यान्तःपुरात्तस्मान् स्वं ददर्श सुहृज्जनम् ॥	२९
तं बाष्पपरिपर्णाक्षं पृष्टतोऽनुजगाम ह । लक्ष्मण. परमक्रुद्धः मुमित्रानन्दवर्धनः ॥	३०
आभिषेचनिकं भाण्टं कृत्वा रामं प्रदक्षिणम् । जनेर्जगाम मापेक्षो ऋषि तत्राविचालयन् ॥	३१
न चास्य महती लक्ष्मी राच्यनाशोऽपकर्षति । लोककान्तस्य कान्तावाच्छीतरश्मेरिव क्षपा ॥	३२
न वनं गन्तुकामस्य त्यजतश्च वसुंधराम । सर्वलोकातिगम्येव लक्ष्यते चित्तविक्रिया ॥	३३
प्रतिपिष्य शुभं छत्रं व्यजनं च स्वलंकृते । विमर्जेयित्वा स्वजनं रथं पौरांस्तथा जनान् ॥	३४
धारयन् मनसा दुःखमिन्द्रियाणं निगृह्य च । प्रविवेशात्मवान् वेदम मातुरप्रियशंसिवान् ॥	३५
सर्वो ह्यभिजनः श्रीमाञ्श्रीमनः सन्यवादिनः । नालक्षयत रामस्य किञ्चिदाकारमानने ॥	३६
उचितं च महाबाहुर्न जहौ हर्षमात्मनः । शारदः समुदीर्णाशुश्चन्द्रस्तेज इवात्मजम् ॥	३७
वाचा मधुरया रामः सर्वं मंमानयञ्जनम् । मातुः समीपं धर्मात्मा प्रविवेश महायशाः ॥	३८
तं गुणैः समतां प्राप्नो भ्राता विपुलविक्रमः । सौमित्रिरनुवत्राज धारयन् दुःखमात्मजम् ॥	३९
प्रविश्य वेदमनिभृशं मुदान्वितं समीक्ष्य तां चार्थविपत्तिमागताम् ।	
न चैव रामोऽत्र जगाम विक्रियां सुहृज्जनस्यात्मविपत्तिशङ्कया ॥	४०

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वात्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया महिताया
अयोध्याकाण्डे रामप्रतिज्ञा नाम एकोनविंशः सर्गः

विंशः सर्गः

कौसल्याक्रन्दः

तस्मिन्स्तु पुरुषव्याघ्रे निष्कामति कृताञ्जलौ । आर्तशब्दो महाञ्जले स्त्रीणामन्तःपुरे तदा ॥	१
कृत्येष्वचोदितः पित्रा सर्वस्यान्तःपुरस्य च । गतिर्यः शरणं चापि स रामोऽद्य प्रवत्स्यति ॥	२
कौसल्यायां यथा युक्तो जनन्यां वर्तते सदा । तथैव वर्ततेऽस्मासु जन्मप्रभृति राघवः ॥	३
न क्रुध्यत्यभिज्ञोऽपि क्रोधनीयानि वर्जयन् । क्रुद्धान् प्रसादयन् सर्वान् स इतोऽद्य प्रवत्स्यति ॥४	४
अबुद्धिर्बत नो राजा जीवलोकं चरत्ययम् । यो गतिं सर्वलोकानां परित्यजति राघवम् ॥	५
इति सर्वा महिष्यस्ता विवत्सा इव धेनवः । पतिमाचुकुशुञ्चैव सस्वरं चापि चुक्रुशुः ॥	६
स हि चान्तःपुरे घोरमार्तशब्दं महीपतिः । पुत्रशोकाभिसंतप्तः श्रुत्वा व्यालीयतासने ॥	७
रामस्तु भृशमायस्तो निःश्वसन्निव कुञ्जरः । जगाम सहितो भ्रात्रा मातुरन्तःपुरं वजी ॥	८
सोऽपश्यत् पुरुषं तत्र वृद्धं परमपूजितम् । उपविष्टं गृहद्वारि तिष्ठन्तश्चापरान् बहून् ॥	९
दृष्ट्वैव तु तदा रामं ते सर्वं सहसोत्थिताः । जयेन जयतां श्रेष्ठं वर्धयन्ति स्म राघवम् ॥	१०
प्रविश्य प्रथमां कक्ष्यां द्वितीयायां ददर्श सः । ब्राह्मणान् वेदसंपन्नान् वृद्धान् राज्ञाभिमन्त्रितान् ॥११	११
प्रणम्य रामस्तान् वृद्धांस्तृतीयायां ददर्श सः । स्त्रियो वृद्धाश्च बालाश्च द्वाररक्षणतत्पराः ॥	१२
वर्धयित्वा प्रहृष्टास्ताः प्रविश्य च गृहं स्त्रियः । न्यवेदयन्त त्वरिता राममातुः प्रियं तदा ॥	१३
कौसल्यापि तदा देवी रात्रिं स्थित्वा समाहिता । प्रभाते त्वकरोत् पूजां विष्णांः पुत्रहितैर्गिणी ॥	१४
सा क्षौमवसना हृष्टा नित्यं व्रतपरायणा । अग्निं जुहोति स्म तदा मन्त्रवत् कृतमङ्गला ॥	१५
प्रविश्य च तदा रामो मातुरन्तःपुरं शुभम् । ददर्श मातरं तत्र हावयन्तीं हुताशनम् ॥	१६
देवकार्यनिमित्तं च तत्रापश्यत् समुद्यताम् । दध्यक्षतघृतं चैव मोदकान् हविपस्तथा ॥	१७
लजान् माल्यानि शुक्लानि पायसं कृमरं तथा । समिधः पूर्णकुम्भांश्च ददर्श रघुनन्दनः ॥	१८
तां शुक्रक्षौमसंवीतां व्रतयोगेन कर्षिताम् । तर्पयन्तीं ददर्शाद्भिर्देवतां वरवर्णिनीम् ॥	१९
सा चिरस्यात्मजं दृष्ट्वा मातृनन्दनमागतम् । अभिचक्राम संहृष्टा किशोरं बडवा यथा ॥	२०
स मातरमभिक्रान्तामुपसंगृह्य राघवः । परिष्वक्तश्च बाहुभ्यामुपाघ्रातश्च मूर्धनि ॥	२१
तमुवाच दुर्गार्ध राघवं सुतमात्मनः । कौसल्या पुत्रवात्सल्यादिदं प्रियहितं वचः ॥	२२
वृद्धानां धर्मशीलानां राजर्षीणां महात्मनाम् । प्राप्नुह्यायुश्च कीर्तिं च धर्मं चाप्युचितं कुले ॥	२३
सत्यप्रतिज्ञं पितरं राजानं पश्य राघव । अथैव हि त्वां धर्मात्मा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥	२४
दन्तासनमालभ्य भोजनेन निमन्त्रितः । मातरं राघवः किञ्चित् प्रसार्याञ्जलिमब्रवीत् ॥	२५
स स्वभावविनीतश्च गौरवाच्च तदान्तः । प्रस्थितो दण्डकारण्यमाप्रष्टुमुपचक्रमे ॥	२६
देवि नूनं न जानीषे महद्भयमुपस्थितम् । इदं तव च दुःखाय वैदेह्या लक्ष्मणस्य च ॥	२७

गमिष्ये दण्डकारण्यं किमनेनासनेन मे । बिष्टरासनयोग्यो हि कालेऽयं मामुपरिथितः ॥	२८
चतुर्दश हि वर्षाणि वत्स्यामि विजने वने । मधुमूलफलैर्जीवन् हित्वा मुनिवदामिपम ॥	२९
भरताय महाराजो यौवराज्यं प्रयच्छति । मां पुनर्दण्डकारण्ये विवासयति तापसम ॥	३०
स षट् चाष्टौ च वर्षाणि वत्स्यामि विजने वने । आसेवमानो वन्यानि फलमूलैश्च वर्तयन् ॥	३१
सा निकृत्तव सालस्य यष्टिः परशुना वने । पपात सहसा देवी देवतेव दिवश्च्युता ॥	३२
तामदुःखोचितां दृष्ट्वा पतितां कदर्लीमिव । रामस्तूत्थापयामास मातरं गतचेतमम् ॥	३३
उपावृत्योत्थितां दीनां बडवामिव वाहिताम् । पांसुकुण्ठितसर्वाङ्गीं विममर्शं च पाणिना ॥	३४
मा राघवमुपासीनमदुःखार्तां सुखोचिता । उवाच पुरुषव्याघ्रमुपशृण्वति लक्ष्मणे ॥	३५
यदि पुत्रं न जायेथा मम शोकाय राघव । न स्म दुःखमतो भूयः पश्येयमहमप्रजाः ॥	३६
एक एव हि वन्ध्यायाः शोको भवति मानसः । अप्रजास्मीति संतापो न ह्यन्यः पुत्रं विद्यते ॥	३७
न दृष्टपूर्वं कल्याणं मुखं वा पतिपौरुषे । अपि पुत्रे तु पश्येयमिति रामास्थितं मया ॥	३८
मा बहून्यमनोद्भानि वाक्यानि हृदयच्छिदां । अहं श्रोष्ये सपत्नीनामवगणां वरा सती ॥	३९
अतो दुःखतरं किं नु प्रमदानां भविष्यति । मम शोको विलापश्च यादृशोऽयमनन्तकः ॥	४०
त्वयि संनिहितेऽप्येवमहमासं निराकृता । किं पुनः प्रोषते तात ध्रुवं मरणमेव मे ॥	४१
अत्यन्तं निग्रहीतास्मि भर्तुर्नित्यमतन्त्रिता । परिवारेण कैकेय्याः ममा वाप्यथवावग ॥	४२
यो हि मां संवते कश्चिदथवाप्यनुवर्तते । कैकेय्याः पुत्रमन्वीक्ष्य स जनो नाभिभाषते ॥	४३
नित्यक्रोधतया तस्याः कथं नु खरवादि तत् । कैकेय्या वदनं द्रष्टुं पुत्रं शक्यामि दुर्गता ॥	४४
दश सप्त च वर्षाणि तव जातस्य राघव । आसितानि प्रकाङ्क्षन्त्या मया दुःखपरिक्षयम् ॥	४५
तदक्षयमहं दुःखं नोन्महे महितुं चिरम् । विप्रकारं सपत्नीनामेवं जीर्णापि राघव ॥	४६
अपश्यन्ती तव मुखं परिपूर्णशशिप्रभम् । कृपणा वर्तयिष्यामि कथं कृपणजीविकाम् ॥	४७
उपवासैश्च योगैश्च बहुभिश्च परिश्रमैः । दुःखं संवर्धितो मोघं त्वं हि दुर्गतया मया ॥	४८
स्थिरं तु हृदयं मन्ये ममेदं यन्न दीर्यते । प्रावृषीव महानद्याः स्पृष्टं कूलं नवाम्भसा ॥	४९
ममैव नूनं मरणं न विद्यते न चावकाशोऽस्ति यमक्षये मम ।	
यदन्तकोऽद्यैव न मां जिहीर्षति प्रसह्य सिंहो रुदतीं मृगीमिव ॥	५०
स्थिरं हि नूनं हृदयं ममायसं न भिद्यते यद्भुवि नावदीर्यते ।	
अनेन दुःखेन च देहमर्षितं ध्रुवं ह्यकाले मरणं न विद्यते ॥	५१
इदं तु दुःखं यदनर्थकानि मे व्रतानि दानानि च संयमाश्च हि ।	
तपश्च तप्तं यदपत्यकारणात् सुनिष्फलं बीजमिवोत्समूषरे ॥	५२
यदि ह्यकाले मरणं स्वयेच्छया लभेत कश्चिद्गुरुदुःखकर्षितः ।	
गताहमद्यैव परेतसंसदं विना त्वया धेनुरिवात्मजेन वै ॥	५३

अथापि किं जीवितमद्य मे वृथा त्वया विना चन्द्रनिभाननप्रभ ।
 अनुव्रजिष्यामि वनं त्वयैव गौः सुदुर्बला वत्समिबानुकाङ्क्षया ॥ ५४
 भृशमसुखममर्षिता तदा बहु विललाप समीक्ष्य राघवम् ।
 व्यसनमुपनिशान्य सा महत् सुतमिव बद्धमवेक्ष्य किंनरी ॥ ५५
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
 अयोध्याकाण्डे कौसल्याक्रन्दो नाम विंशः सर्गः

एकविंशः सर्गः

कौसल्यालक्ष्मणप्रतिबोधनम्

तथा तु विलपन्तीं तां कौसल्यां राममातरम् । उवाच लक्ष्मणो दीनस्तत्कालमदृशं वचः ॥
 न रोचते ममाप्येतदार्ये यद्वाघवो वनम् । त्यक्त्वा राज्यश्रियं गच्छेत् स्त्रिया वाक्यवशंगतः ॥
 विपरीतश्च वृद्धश्च विषयैश्च प्रधर्षितः । नृपः किमिव न ज्ञयाञ्चोरमानः समन्मथः ॥
 नास्यापराधं पश्यामि नापि दोषं तथाविधम् । येन निर्वास्यते राष्ट्राङ्गनवात्माय राघवैः ॥ ४
 न तं पश्याम्यहं लोके परोक्षमपि यो नरः । स्वमित्रोऽपि निरस्तोऽपि योऽस्य दोषमुदाहरेन ॥ ५
 देवकल्पमृजुं दान्तं रिपूणामपि वत्सलम् । अवेक्षमाणः को धर्मं त्यजेत् पुत्रमकारणान् ॥ ६
 तदिदं वचनं राज्ञः पुनर्बाल्यमुपेयुषः । पुत्रः को हृदये कुर्याद्वाजघृत्तमनुस्मरन् ॥ ७
 यावदेव न जानाति कश्चिदर्धमिमं नरः । तावदेव मया सार्धमात्मस्थं कुरु शामनम् ॥

1. राघवो वनं त्यक्त्वा राज्यश्रियं गच्छेदिति ।
 राघवो राज्यश्रियं त्यक्त्वा वनं गच्छेदिति ममापि न रोचत-
 इति योजना । विरुद्धान्वयप्रतीतिक्रुदपीद पदसन्धानं
 शोकविषयस्य लक्ष्मणस्य पोषयत्येव संरम्भातिशयमिति
 नात्र दोषः कश्चित् । तदिदमुक्तम्—तत्कालसदृश
 वचः—इति । संरम्भावस्थितस्य इदृगन्वय वचो युक्तरूप-
 भवेति भावः । न वात्र विरोधपिङ्गाराय बहुतरमभिनवे-
 ष्यम् । अनान्वतान्येव हि परस्परं राघव इत्यादिपदानि
 प्रत्येकं शोकवेशनिमित्तं लक्ष्मणस्य संरम्भं प्रकाशयितु
 समर्थानि । तथा हि—राघव इत्याद्येकैकं पदं काका दीर्घ-
 ध्वनिविकारेण सोल्लुण्ठनं पठ्यते । राघव इति च
 ज्येष्ठ अष्टगुणैर्युक्तमित्यादिराज्ययोगाहासख्येयगुणपूर्णत्वा-
 धर्मान्तरगर्भम् । एवं वनमित्यादावपि अतिहिंस्रव्याघ्राणा-
 कुलमित्याधर्मान्तरमनुगन्तव्यम् । तेन यद्वाघव इति,
 यद्वनमिति, यच्च त्यक्त्वेत्यादि तत्सर्वमेव मे न रोचते ।

अत्र कर्तृकर्मक्रियासु एकैकमप्यप्रतीक्षितमनुपपन्नं सुविषह
 च मादृगामित्यभिप्रायः । तदिदमुक्तम् तत्कालसदृश-
 मिति । गोविन्दराजस्तु 'तत्कालसदृशं कौसल्यादुःखकाले-
 चितम् । एतेन वक्ष्यमाणलक्ष्मणवचनं केवलं कौसल्याशोक-
 शान्त्यर्थं न तु सहृदयम्' इति व्याचरन्त्यौ ॥ अत्र
 संरम्भः सोल्लुण्ठनवादी चायं लक्ष्मण इति तिष्ठतु तावत् ।
 अन्वदिवक्ष्यतोऽपि प्रकृत्यनुरूपैव वाक्यप्रवृत्तिरिति नीत्या
 अकामस्यापि लक्ष्मणस्य मुखान् राघवो वनमुपेक्ष्य
 राज्यश्रियं गच्छेदितिदमार्थस्येव ममापि न रोचते इति
 वचनं स्वयमेव प्रावर्तेतति अहो धर्मप्रवणता लक्ष्मणस्य,
 महिमा वा ज्येष्ठानुवर्तनेकपरमार्थताया इत्यनया दिशा
 कविभावगतिरिहानुसर्तव्या ॥

१. अहं हनिष्ये पितरं वृद्धं कामवशंगतम् ।
 स्त्रिया युक्तं च निर्लज्जं धर्मोयुक्तं नृपं यथा ॥ इत्याधिकं
 च. अ.

मया पार्श्वे सधनुषा तव गुप्तस्य राघव । कः समर्थोऽधिकं कर्तुं कृतान्तस्येव तिष्ठतः ॥	९
निर्मनुष्यामिमां सर्वाभयोभ्यां मनुजर्षभ । करिष्यामि शरैस्तीक्ष्णैर्यदि स्थास्यति विप्रिये ॥	१०
भरतस्याथ पश्यो वा यो वास्य हितमिच्छति । सर्वानेव हनिष्यामि मृदुर्हि परिभूयते ॥	११
प्रोत्साहितोऽयं कैकेय्या स दुष्टो यदि नः पिता । अमित्रभूतो निःसङ्गं बध्यतां बध्यतामपि ॥	१२
गुरोरप्यवलम्बस्य कार्याकार्यमजानतः । उत्पथं प्रतिपन्नस्य कार्यं भवति शासनम् ॥	१३
बलमेप किमाश्रित्य हेतुं वा पुरुषर्षभ । दातुमिच्छति कैकेय्यै राज्यं स्थितमिदं तव ॥	१४
त्वया चैव मया चैव कृत्वा वैरमनुत्तमम् । कास्य शक्तिः श्रियं दातुं भरतायारिनाशन ॥	१५
अनुगक्तोऽस्मि भावेन भ्रातरं देवि तत्त्वतः । मत्येन धनुषा चैव दत्तेनेष्टेन' ते शपे ॥	१६
दीपप्रमार्गमरण्यं वा यदि रामः प्रवेक्ष्यति । प्रविष्टं तत्र मां देवि त्वं पूर्वमवधारय ॥	१७
हरामि वीर्याददुःखं ते तमः मृत्युं इवोदितः । देवी पश्यतु मे वीर्यं राघवश्चैव पश्यतु ॥	१८
हनिष्ये पितरं वद्वं कैकेय्यामक्तमानसम् । कृपणं चास्थिरं बालं वृद्धभावेन गर्हितम् ^१ ॥	१९
एतन्न वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणस्य महात्मनः । उवाच रामं कौमल्या रुदन्ती शोकलालसा ॥	२०
भ्रातृस्ते वदत पुत्रं लक्ष्मणस्य श्रुतं त्वया । यदत्रानन्तरं कार्यं कुरुष्व यदि रोचते ॥	२१
न चाभर्ष्य वच श्रुत्वा सपल्या मम भाषितम् । विहाय शोकसंतप्तां मां वनं गन्तुमर्हसि ॥	२२
धर्मज्ञं यदि धमिष्ठो धर्मं चारिनुमिच्छसि । शुश्रूष मामिहस्थस्त्वं चर धर्ममनुत्तमम् ॥	२३
शश्रूपुर्जगती पुत्रं स्वगृहे नियतो वसन । परेण तपसा युक्तः काश्यपस्त्रिदिवं गतः ॥	२४
यथेय राजा पृज्यस्ते गौरवेण तथा ह्यहम् । त्वां नाहमनुजानामि न गन्तव्यमितो वनम् ॥	२५
त्वाद्रयोगान्न मे कार्यं जीवितेन सुखेन वा । त्वया सह मम श्रेयस्तृणानामपि भक्षणम् ॥	२६
यदि त्वं यास्यसि वनं त्यक्त्वा मां शोकलालसाम् । अहं प्रायमिहासिष्ये न हि शक्यामि जीवितुम् ॥	२७
ततस्त्वं प्राप्स्यसे पुत्रं निरयं लोकविश्रुतम् । ब्रह्महत्यामिवाधर्मात् समुद्रः सरितां पतिः ॥	२८
विलपन्ती तथा दीनां कौमल्या जननी ततः । उवाच रामो धर्मात्मा वचनं धर्मसंहितम् ॥	२९
नास्ति शक्तिः पितुर्वाक्यं समतिक्रामितुं मम । प्रमादये त्वां शिरसा गन्तुमिच्छाम्यहं वनम् ॥	३०
श्लक्ष्णा च पितुर्वाक्यं कुर्वता व्रतचारिणा । गौर्हिता जानता धर्मं कण्डुनापि विपश्चिता ॥	३१
अस्माकं च कुले पृथं मगरस्याज्ञया पितुः । खर्नाङ्गः सागरैर्भूमिमवाप्तः सुमहान् बधः ॥	३२
जामदग्न्येन रामेण रेणुका जननी स्वयम् । कृत्ता परशुनारण्ये पितुर्वचनकारिणा ॥	३३
एतैरन्यैश्च बहुभिर्दिवि देवसमैः कृतम् । पितुर्वचनमस्त्रीबन्धं करिष्यामि पितुर्हितम् ॥	३४
न खल्वेतन्मयेकेन क्रियते पितृशासनम् । एतैरपि कृतं देवि ये मया तव कीर्तिताः ॥	३५

१. इहम् अग्निहात्रतपःसत्यादि । दत्तम् १. इदं पथम् च. नास्ति ।
शरणागतप्राणम्, आर्हिता, बहिर्बेदिदान च ।

नाहं धर्ममपूर्वं ते प्रतिकूलं प्रवर्तये । ^१ पूर्वेरयमभिप्रेतो गतो मार्गोऽनुगम्यते ॥	३६
तदेतत्तु मया कार्यं क्रियते भुवि नान्यथा । पितुर्हि वचनं कुर्वन्न कश्चिन्नाम हीयते ॥	३७
तामेवमुक्त्वा जननीं लक्ष्मणं पुनरब्रवीत् । वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥	३८
तव लक्ष्मण जानामि मयि स्नेहमनुत्तमम् । विक्रमं चैव सत्त्वं च तेजश्च सुदुरासदम् ॥	३९
मम मातुर्महद्दुःखमतुलं शुभलक्षण । अभिप्रायमविज्ञाय सत्यस्य च शमस्य च ॥	४०
धर्मो हि परमो लोके धर्मं सत्यं प्रतिष्ठितम् । धर्मसंश्रितमेतच्च पितुर्वचनमुत्तमम् ॥	४१
संश्रुत्य च पितुर्वाक्यं मातुर्वा ब्राह्मणस्य वा । न कर्तव्यं वृथा बीर धर्ममाश्रित्य तिष्ठता ॥	४२
सोऽहं न शक्यामि पितुर्नियोगमतिवर्तितुम् । पितुर्हि वचनाद्वीर कैकेय्यः प्रचोदितः ॥	४३
तदेनां विस्जानार्यां क्षत्रधर्माश्रितां मतिम् । धर्ममाश्रय मा तैक्ष्ण्यं मद्बुद्धिरनुगम्यताम् ॥	४४
तामेवमुक्त्वा सौहार्दाद्भ्रातरं लक्ष्मणाग्रजः । उवाच भूयः कौसल्यां प्राञ्जलिः क्षिरसा नतः ॥	४५
अनुमन्यस्व मां देवि गमिष्यन्तमितो वनम् । शापितासि मम प्राणैः कुरु स्वस्त्ययनानि मे ॥	४६
तीर्णप्रतिज्ञश्च वनात् पुनरेष्याम्यहं पुरीम् । ययातिरिव राजर्षिः पुरा हित्वा पुनर्दिवम् ॥	४७
शोकः संघर्षतां मातर्हृदये साधु मा शुचः । वनवासादिहेष्यामि पुनः कृत्वा पितुर्वचः ॥	४८
त्वया मया च वैदेह्या लक्ष्मणेन सुमित्रया । पितुर्नियोगे स्थातव्यमेष धर्मः सनातनः ॥	४९
अम्ब संहृत्य संभारान् दुःखं हृदि निगृह्य च । वनवासकृता बुद्धिर्मम धर्म्यानुवर्त्यताम् ॥	५०

एतद्वचस्तस्य निशम्य माता सुधर्म्यमव्यग्रमविक्रुवं च ।

मृतेव संज्ञां प्रतिलभ्य देवी समीक्ष्य रामं पुनरित्युवाच ॥ ५१

यथैव ते पुत्र पिता तथाहं गुरुः स्वधर्मेण सुहृत्तया च ।

न त्वानुजानामि न मां विहाय सुदुःखितामर्हसि गन्तुमेवम् ॥ ५२

किं जीवितेनेह विना त्वया मे लोकेन वा किं स्वधयामृतेन ।

श्रेयो मुहूर्तं तव संनिधानं ममेह कृत्स्नादपि जीवल्लोकात् ॥ ५३

नरैरिवोल्काभिरपोह्यमानो महागजोऽध्वानमनुप्रविष्टः ।

भूयः प्रजज्वाल विलापमेनं निशम्य रामः करुणं जनन्याः ॥ ५४

स मातरं चैव विसंज्ञकल्पामातं च सौमित्रिमभिप्रतप्तम् ।

धर्मं स्थितो धर्म्यमुवाच वाक्यं यथा स एवाहति तत्र वक्तुम् ॥ ५५

अहं हि ते लक्ष्मण नित्यमेव जानामि भक्तिं च पराक्रमं च ।

मम त्वभिप्रायमसंनिरीक्ष्य मात्रा सहाभ्यर्दसि मां सुदुःखम् ॥ ५६

धर्मार्थकामाः किल जीवल्लोके ^१ समीक्षिता धर्मफलोदयेषु ।	
ये ^२ तत्र सर्वे स्युरसंशयं मे भायेंव वश्याभिमतता संपुत्रा ^३ ॥	५७
यस्मिंस्तु सर्वं स्युरसंनिविष्टा धर्मो यतः स्यात्तदुपक्रमेत ।	
द्वेष्यो भवत्यर्थपरो हि लोके कामात्मता खल्वपि न प्रशस्ता ॥	५८
गुरुश्च राजा च पिता च वृद्धः क्रोधात् प्रहर्षाद्यदि वापि कामात् ।	
यद्यादिशेत् कार्यमवेक्ष्य धर्मं कस्तं न कुर्यादनृशंसंवृत्तिः ॥	५९
स वै न शक्नोमि पितुः प्रतिज्ञामिमामकर्तुं सकलं यथावत् ।	
स ह्यावयोस्तात् गुरुर्नियोगे देव्याश्च भर्ता स गतिः स धर्मः ॥	६०
तस्मिन् पुनर्जीवति धर्मराजे विशेषतः स्वे पथि वर्तमाने ।	
देवी मया सार्धमितोऽपगच्छेत् कथंरिवदन्या विधवेव नारी ॥	६१
सा मानुमन्यस्व वनं व्रजन्तं कुरुष्व नः स्वस्त्ययनानि देवि ।	
यथा समाप्ते पुनराव्रजेयं यथा हि सत्येन पुनर्ययातिः ॥	६२
यशो ह्यहं केवलराज्यकारणात् प्रपुत्रः कर्तुमलं महोदयम् ।	
अदीर्घकाले न तु देवि जीविते वृणेऽत्ररामद्य महीमधर्मतः ॥	६३
प्रसादयन्नरयुपभः स्वमातरं पराक्रमाज्जिगमिपुरेव दण्डकान् ।	
अथानुजं भृशमनुशास्य दर्शनं चकार तां हृदि जननीं प्रदक्षिणम् ॥	६४
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सहितायां अयोध्याकाण्डे कौसल्यालक्ष्मणप्रतिवांधनं नाम एकविंशः सर्गः	

द्वाविंशः सर्गः

दैवप्राबल्यम्

अथ तं व्यथया दीनं सविशेषममर्षितम् । श्वसन्तमिव नागेन्द्रं रोषविस्फुरितेक्षणम् ॥	१
आसाद्य रामः सौमित्रिं सुहृदं भ्रातरं प्रियम् । उवाचेदं स धैर्येण धारयन् सत्त्वमात्मवान् ॥	२

1. धर्मार्थकामा इत्याद्यधप्रयमेकान्वयम् । धर्मोऽर्थः भवति; तत्फलत्वादिति भावः ।
कामश्चेति त्रितयं धर्मस्यैव फलम् । अतः सिद्धे तस्मिन् 2. दर्शनम् स्वभ्रमं धर्मरहस्यम् अनुजमनु-
धर्मं सर्वमेवेदं सिध्यतीति सतां समीक्षितम् । तदनुसारेण च्यास्येति योजना ।
च परीक्षकैरेव निर्णीतम्—यस्मिन् क्रियमाणे १. तात् लोके च. छ.
धर्मार्थिकं न प्रभवति, किं तु एक एव धर्मोऽर्थः २. ते च. छ.
कामो वा, तत्र यतो धर्मः प्रभवति तदेव प्रेक्षावानुप- ३. सुपुत्रा च.
क्रमेतेति । तस्मिन् हि संपाद्यमाने स्वयमेव सर्वं संपन्नं

निगृह्य रोषं शोकं च धैर्यमाश्रित्य केवलम् । अवमानं निरस्येमं गृहीत्वा हर्षमुत्तमम् ॥	३
उपकृतं हि यत्किञ्चिदभिषेकार्थमद्य मे । सर्वं विसर्जय क्षिप्रं कुरु कार्यं निरत्ययम् ॥	४
सौमित्रे योऽभिषेकार्थं मम संभारसंभ्रमः । अभिषेकनिवृत्त्यर्थं सोऽस्तु संभारसंभ्रमः ॥	५
यस्या मदभिषेकार्थं मानसं परितप्यते । माता सा मे यथा न स्यात् सविशङ्का तथा कुरु ॥	६
तस्याः शङ्कामयं दुःखं मुहूर्तमपि नोत्सहे । मनसि प्रतिसंजातं सौमित्रेऽहमुपेक्षितुम् ॥	७
न बुद्धिपूर्वं नाबुद्धं स्मरामीह कदाचन । मातृणां वा पितुर्वाहं कृतमल्पं च विप्रियम् ॥	८
सत्यः सत्याभिसंधश्च नित्यं सत्यपराक्रागः । परलोकभयाद्भीतो निर्भयोऽस्तु पिता मम ॥	९
तस्यापि हि भवेदस्मिन् कर्मण्यप्रतिसंहते । सत्यं नेति मनस्तापस्तस्य तापस्तपेच्च माम् ॥	१०
अभिषेकविधानं तु तस्मान् संहृत्य लक्ष्मण । अन्वगेवाहमिच्छामि वनं गन्तुमितः पुनः ॥	११
मम प्रव्राजनादद्य कृतकृत्या नृपात्मज । सुतं भरतमव्यग्रमभिषेचयतां ततः ॥	१२
मयि चीराजिनधरे जटामण्डलधारिणि । गतेऽरण्यं च कैकेय्या भविष्यति मनःसुखम् ॥	१३
बुद्धिः प्रणीता येनेयं मनश्च मुसमाहितम् । तं तु नार्हामि संक्लृष्टुं प्रव्राजिष्यामि मा चिरम् ॥	१४
कृतान्तस्त्वेव सौमित्रं द्रष्टव्यो मत्प्रवासने । राज्यस्य च वितीर्णस्य पुनरेव निवर्तने ॥	१५
कैकेय्याः प्रतिपर्तिर्हि कथं स्यान्मम पीडने । यदि भावो न देवोऽयं कृतान्तविहितो भवेत् ॥	१६
जानासि हि यथा सौम्यं न मावृषु ममान्तरम् । भूतपूर्वो विशेषो वा तस्या मयि सुतेऽपि वा ॥	१७
सोऽभिषेकनिवृत्त्यर्थः प्रवामार्थंश्च दुर्वचैः । उग्रैर्वाक्यैरहं तस्या नान्यद्देवात् समर्थये ॥	१८
कथं प्रकृतिसंपन्ना राजपुत्री तथागुणा । वृथान् सा प्राकृतेव स्त्री मत्पीडां भर्तृसनिधौ ॥	१९
यद्वचिन्त्यं तु तद्देवं भूतं पृथगपि न हन्यते । व्यक्तं मयि च तस्यां च पतितो हि विपर्ययः ॥	२०
कश्च दैवेन सौमित्रे योद्धुमुत्सहते पुमान् । यम्यं न ग्रहणं किञ्चित् कर्मणोऽन्यन्नै दृश्यते ॥	२१
सुखदुःखं भयक्रोधौ लाभालाभौ भवाभवौ । यच्च किञ्चित्तथाभूतं ननु दैवस्य कर्म तत् ॥	२२
ऋषयोऽप्युग्रतपसो देवैर्नाभिप्रपीडिताः । उत्सृज्य नियमांस्तीव्रान् भ्रश्यन्ते काममन्युभिः ॥	२३
असंकल्पितमेवेह यदकस्मान् प्रवर्तते । निवर्त्यारम्भमारब्धं ननु दैवस्य कर्म तत् ॥	२४
एतया तत्त्वया ^१ बुद्ध्या संस्रभ्यात्मानमात्मना । व्याहृतेऽप्यभिषेके मे परितापो न विद्यते ॥	२५
तस्मादपरितापः संस्त्वमप्यनुविधाय माम् । प्रतिसंहारय क्षिप्रमाभिषेचनिकीं क्रियाम् ॥	२६
एभिरेव घटेः सर्वैरभिषेचनसंभृतैः । मम लक्ष्मण तापस्ये व्रतस्नानं भविष्यति ॥	२७
अथवा किं ममैतेन राज्यद्रव्यमयेन तु । उद्धृतं मे स्वयं तोयं व्रतादेशं करिष्यति ॥	२८
मा च लक्ष्मण संतापं कार्पीलक्ष्म्या विपर्यये । राज्यं वा वनवासो वा वनवासो महोदयः ॥	२९

१. तत्त्वयति तत्त्वमग्या अस्तीति तत्त्वा, १. अन्यत्र च.

अज्ञंभाषन् । तथा, परमार्थविषयिण्येति यावत् ।

न लक्ष्मणास्मिन् खलु^१ कर्मविन्ने माता यवीयस्यतिशङ्कनीया ।
 दैवाभिपन्ना हि वदत्यनिष्टं जानासि दैवं च तथाप्रभावम् ॥ ३०
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
 अयोध्याकाण्डे दैवप्राबल्यं नाम द्वाविंशः सर्गः

त्रयोविंशः सर्गः

लक्ष्मणक्रोधः

इति ब्रुवति रामे तु लक्ष्मणोऽधःशिरा मुहुः । श्रुत्वा मध्यं जगामेव मनसा दुःस्वहर्षयोः ॥ १
 तदा तु बद्धा भ्रुकुटीं भ्रुवोर्मध्ये नरर्षभः । निशश्वास महासर्पो बिलस्थ इव रोषितः ॥ २
 तस्य दुःप्रतिवीक्षं तदभ्रुकुटीसहितं तदा । बभौ क्रुद्धस्य मिहस्य मुस्वस्य महजं मुग्धम् ॥ ३
 अप्रहस्तं विधुन्वंस्तु हस्तहस्तमिवात्मनः । तिर्यगूर्ध्वं शरीरे च पातयित्वा शिरोधगम् ॥ ४
 अप्राक्ष्णा वीक्षमाणस्तु तिर्यग्भ्रातरमब्रवीत् । अस्थाने संभ्रमो यस्य जानो वै सुमहानयम् ॥ ५
 धर्मदोषप्रमङ्गेन लोकस्यानतिशङ्क्या । कथं ह्येतदसंभ्रान्तस्त्वद्विधो वक्तुमर्हति ॥ ६
 यथा दैवमज्ञौण्डारं शौण्डारं क्षात्रयर्षभ । किं नाम कृपणं दैवमज्ञक्तर्माभिज्ञममि ॥ ७
 पापयोस्ते कथं नाम तयोः शङ्का न विद्यते । मन्ति धर्मोपधाः ऋक्षणा धर्मात्मन किं न बुध्यसे ॥ ८
 तयोः मुचरितं स्वार्थं शास्त्रान् परिजिहीर्षतोः । यदि नैवं व्यवमितं स्याद्धि प्रागेव राघव ॥ ९
 तयोः प्रागेव दत्तश्च स्याद्वरः प्रकृतश्च सः । लोकविद्विष्टमारब्धं त्वदन्यस्याभिपेचनम् ॥ १०
 नोत्सहे सहितुं वीर तत्र मे क्षन्तुमर्हसि । येनेयमागता द्वैधं तव बुद्धिर्महामते ॥ ११
 स हि धर्मो मम द्वेष्यः प्रमङ्गाद्यस्य मुह्यसि । कथं त्वं कर्मणा शक्तः केकेयीवशवर्तिनः ॥ १२
 करिष्यसि पितुर्वाक्यमधमिष्टं विगर्हितम् । यद्ययं किल्बिषाद्भेदः कृतोऽप्येवं न गृह्यते ॥ १३
 जायते तत्र मे दुःखं धर्मसङ्गश्च गर्हितः । तवायं धर्मसंयोगो लोकस्यास्य विगर्हितः ॥ १४
 मनमापि कथं कामं कुर्यात् स्वं कामवृत्तयोः । तयोस्त्वहितयोर्नित्यं शत्रवोः पित्रभिधानयोः ॥ १५
 यन्नपि प्रतिपत्तिन्ते दैवी चापि तयोर्मतम् । तथाप्युपेक्षणीयं ते न मे तदापि रोचते ॥ १६
 विष्णुबो वीर्यहीनो यः स दैवमनुवर्तते । वीराः संभावितात्मानो न दैवं पर्युपासते ॥ १७
 दैवं पुरुषकारेण यः समर्थः प्रबाधितुम् । न दैवेन विपन्नार्थः पुरुषः सोऽवसोदति ॥ १८
 द्रक्ष्यन्ति त्वद्य दैवस्य पौरुषं पुरुषस्य च । दैवमानुषयोग्य व्यक्ता व्यक्तिर्भविष्यति ॥ १९
 अद्य मत्पौरुषहतं दैवं द्रक्ष्यन्ति वै जनाः । यदैवादाहतं तेऽद्य दृष्टं राज्याभिपेचनम् ॥ २०

अत्यङ्कुशमिवोद्दामं गजं मदकल्लोद्धतम् । प्रघावितमहं दैवं पौरुषेण निवर्तये ॥	२१
लोकपालाः समस्तास्ते नाद्य रामाभिषेचनम् । न च कृत्स्नास्त्रयो लोका विहन्तुः किं पुनः पिता ॥२२	
येर्विवासस्तवारण्ये मिथो राजन् समर्थितः । अरण्ये ते विवृत्यन्ति चतुर्दश समास्तथा ॥	२३
अह तदाशां छेतस्यामि पितुस्तस्याश्च या तव । अभिषेकविज्ञातेन पुत्रराज्याय वर्तते ॥	२४
मद्भलेन विरुद्धाय न स्याद्देवबलं तथा । प्रभविष्यति दुःखाय यथोभ्रं पौरुषं मम ॥	२५
ऊर्ध्वं वर्षमहस्त्रान्ते प्रजापाल्यमनन्तरम् । अयं पुत्राः करिष्यन्ति वनवासं गते त्वयि ॥	२६
पूर्वं राजर्षिर्गृह्यत्या हि वनवासो विधीयते । प्रजा निक्षिप्य पुत्रेषु पुत्रवत् परिपालने ॥	२७
स चेद्राजन्यनेकाग्रे राज्यविभ्रमशङ्कया । नेवमिच्छामि धर्मत्सन् राज्यं राम त्वमत्सनि ॥	२८
प्रतिजाने च ते वीर मा भूव वीरलोकभङ्ग । राज्यं च तव रक्षेयमहं वेलेत्र सागरम् ॥	२९
मङ्गलैरभिषिञ्चस्व तत्र त्वं व्याप्तो भव । अहमेको महीपालानलं वारयितुं बलान् ॥	३०
न शोभार्थाविमौ बाहू न धनुर्भूषणाय मे । नास्मिराबन्धनार्थाय न शराः स्तम्भहेतवः ॥	३१
अमित्रदमनार्थं मे सर्वमेतच्चतुष्टयम् । न चाहं कामयेऽत्यर्थं यः स्याच्छत्रुर्तो मम ॥	३२
असिना तीक्ष्णधारेण विद्युश्चलितवर्चसा । प्रगृहीतेन वै शत्रुं वज्रिणं वा न कल्पये ॥	३३
खड्गनिष्पेपनिष्पिष्टैर्गहना दुश्चरा च मे । हस्त्यश्वरथहस्तोरुशिरो भर्भविता मही ॥	३४
खड्गधारहता मेऽद्य दीप्यमाना इवाद्रय । पतिष्यन्ति द्विषो भूमौ मेघा इव सविद्युतः ॥	३५
वद्धगोधाङ्गुलित्राणे प्रगृहीतशरामने । कथं पुरुषमनी स्यात् पुरुषाणां मयि स्थिते ॥	३६
बहुभिश्चैकमत्यस्यन्नेरेन च बहुञ्जनान । विनियोक्ष्याम्यहं बाणान् नृवाजिगजमर्मसु ॥	३७
अद्य मेऽन्त्रप्रभावस्य प्रभावः प्रभविष्यति । राज्ञश्चाप्रभुतां कर्तुं प्रभुत्वं च तव प्रभो ॥	३८
अद्य चन्दनसारस्य केयूरामोक्षणस्य च । वसूनां च विमोक्षस्य सुहृदां पालनस्य च ॥	३९
अनुरूपाविमौ बाहू राम कर्म करिष्यतः । अभिषेचनविघ्नस्य वर्तृणां ते निशरणे ॥	४०

ब्रवीहि कोऽस्यैव मया वियुज्यतां तवाऽसुहृत्प्राणयशःसुहृज्जनैः ।

यथा तवेयं वसुधा वशे भवेत्तथैव मां शाधि तवास्मि किकरः ॥ ४१

विमृज्य बाष्पं परिसान्न्व्य चामकृत् स लक्ष्मणं राघववंशवर्धनः ।

उवाच पित्रोर्वचने व्यवस्थितं निबोध मामेष हि सौम्य सत्यथः ॥ ४२

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्थिशतिसहस्रिकाया संहिताया

अयोध्याकाण्डे लक्ष्मणक्रोधा नाम त्रयोविंशः सर्गः

1. न अन्तर व्यवधानं यस्य तत् इति प्रजा- विवृतं व्याख्यातृभिः ।
पाल्यविशेषणमेतत् ।

3. कल्पयं, खण्डशः कल्पय इति तिलकः ।

2. इदम्, आर्यस्य ते पुत्रा इति ऐक्येण ।

चतुर्विंशः सर्गः

कौसल्यार्तिसमाश्वासनम्

तं समीक्ष्य त्वषहितं पितुर्निर्देशपालने । कौसल्या बाष्पसंरुद्धा वचो धर्मिष्ठमब्रवीत् ॥	१
अदृष्टदुःखो धर्मात्मा सर्वभूतप्रियंवदः । मयि जातो दशरथात् कथमुच्छेन वर्तयेत् ॥	२
यस्य भृत्याश्च दासाश्च मृष्टान्यन्नानि भुञ्जते । कथं स भोक्ष्यते नाथो वने मूलफलान्ययम् ॥	३
क एतच्छूद्वेषेच्छ्रुत्वा कस्य वा न भवेद्भयम् । गुणवान् दयितो रज्जो राघवो यद्विवास्यते ॥	४
नूनं तु बलबाल्लोके कृतान्तः सर्वमादिशेत् । लोके रामाभिरामस्त्वं वनं यत्र गमिष्यसि ॥	५
अयं तु म.मात्मभवस्तत्रादर्शनमारुतः । विलापदुःखत्रमिधो रुदिन शुद्भुत.हुतिः ॥	६
चिन्ताबाष्पमहाधूमस्तवागमनचिन्तजः ^१ । कर्शयित्वा भृशं पुत्र निःश्वासायाससंभवः ॥	७
त्वया विहीनामिह मां शोकाग्निगतलो महान् । प्रधक्ष्यति यथा कक्षं चित्रभानुर्हिमात्यये ॥	८
कथं धेनुः स्वकं वत्सं गच्छन्नं नानुगच्छति । अहं त्वानुगमिष्यामि पुत्र यत्र गमिष्यसि ॥	९
तथा निगाहितं मात्रा तद्वाक्यं पुरुषर्षभः । श्रुत्वा रामोऽब्रवीद्वाक्यं मातरं भृशदुःखिताम् ॥	१०
कैकेय्या वाञ्छतो राजा मयि चारण्यमाश्रिते । भवत्या च परित्यक्तो न नूनं वर्तयिष्यति ॥	११
भर्तुः किल परित्वागो नृशंसः केवलं स्त्रियाः । स भवत्या न कर्तव्यो मनसापि विगर्हितः ॥	१२
थावज्जीवति काकुत्स्थः पिता मे जगतीपतिः । शुश्रूषा क्रियतां तवत् स हि धर्मः सनातनः ॥	१३
एवमुक्त्वा तु कौसल्या रामेण शुभदर्शना । तथेत्युवाच सुप्रीता राममच्छिष्टकारिणम् ॥	१४
एवमुक्तस्तु वचनं रामो धर्मभृतां वरः । भूयस्तामब्रवीद्वाक्यं मातरं भृशदुःखिताम् ॥	१५
मया चैव भवत्या च कर्तव्यं वचनं पितुः । राजा भर्ता गुरुः श्रेष्ठः सर्वेषामीश्वरः प्रभुः ॥	१६
इमानि तु महारण्ये विद्वृत्य नव पञ्च च । वर्षाणि परमप्रीतः स्थास्यामि वचने तव ॥	१७
एवमुक्त्वा प्रियं पुत्रं बाष्पपूर्णानना तदा । उवाच परमार्ता तु कौसल्या पुत्रवत्सला ॥	१८
आसां राम सपत्नीनां वस्तुं मध्ये न मे क्षमम् । नय मामपि काकुत्स्थ वनं वन्यां मृगीं यथा ॥	१९
यदि ते गमने बुद्धिः कृता पितुरपेक्षया । तां तथा रुदतीं रामो रुदन् वचनमब्रवीत् ॥	२०
जीवन्त्या हि स्त्रिया भर्ता दैवतं प्रभुरेव च । भवत्या मम चैवाद्य राजा प्रभवति प्रभुः ॥	२१
न ह्यनाथा वयं राज्ञा लोकनाथेन धीमता । भरतश्चापि धर्मात्मा सर्वभूतप्रियंवदः ॥	२२
भवतीमनुवर्तंत स हि धर्मरतः सदा । यथा मयि तु निष्क्रान्ते पुत्रशोकेन पार्थिवः ॥	२३
श्रमं नावाप्नुयात् किञ्चिदप्रमत्ता तथा कुरु । दारुणश्चाप्ययं शोको यथैनं न विनाशयेत् ॥	२४
राज्ञो वृद्धस्य सततं हितं चर समाहिता । इतोपवासनिरता या नारी परमोत्तमा ॥	२५
भर्तारं नानुवर्तंत सा तु पापगतिर्भवेत् । भर्तुः शुश्रूषया नारी लभते स्वर्गमुत्तमम् ॥	२६

अपि या निर्नमस्कारा निवृत्ता देवपूजनात् । शुश्रूषामेव कुर्वति भर्तुः प्रियहिते रता ॥	२७
एष धर्मः पुरा दृष्टो लोके वेदे श्रुतः स्मृतः । अग्निकार्येषु च सदा सुमनोभिश्च देवताः ॥	२८
पूज्यास्ते मत्कृते देवि ब्राह्मणाश्चैव सुव्रताः । एवं कालं प्रतीक्षस्व ममागमनकाङ्क्षिणी ॥	२९
नियता नियताहारा भर्तृशुश्रूषणे रता । प्राप्स्यसे परमं कामं मयि प्रत्यागते सति ॥	३०
यदि धर्मभृतां श्रेष्ठो धारयिष्यति जीवितम् । एवमुक्त्वा तु रामेण बाष्पपर्याकुलेक्षणा ॥	३१
कौसल्या पुत्रशोकार्ता रामं वचनमब्रवीत् । गमने सुकृतां बुद्धिं न ते शक्नोमि पुत्रक ॥	३२
विनिवर्तयितुं वीर नूनं कालो दुरत्ययः । गच्छ पुत्र त्वमेकाग्रो भद्रं तेऽस्तु मदा विभो ॥	३३
पुनस्त्वयि निवृत्ते तु भविष्यामि गतक्लमा । प्रत्यागते महाभागे कृतार्थं चरितव्रते ॥	३४
पितुरानृण्यतां प्राप्ते त्वयि लप्स्ये परं सुखम् । कृतान्तस्य गतिः पुत्र दुर्विभाष्या मदा सुवि ॥	३५
यस्त्वां संचोदयति मे वच आच्छिद्य गधव । गच्छेदानीं महाबाहो क्षेमेण पुनरागतः ॥	३६
नन्दयिष्यसि मां पुत्र साम्ना वाक्येन चारुणा ^१ । अपीदानीं स कालः स्याद्वनान् प्रत्यागतं पुनः ॥३७	३७
यस्त्वां ^१ पुत्रक पश्येयं जटावल्कलधारिणम् ॥	

तथा हि रामं वनवासनिश्चितं समीक्ष्य देवां परमेण चेतसा ।

उवाच गमं शुभलक्षणं वचो बभूव च स्वस्वययनाभिकारिणी ॥

३८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशोऽध्यायः । मत्स्विकाया मतिनाया

अयोध्याकाण्डे कौसल्यातिममाश्वामनं नाम चतुर्विंशः सर्गः

पञ्चविंशः सर्गः

मातृस्वस्थनम्

सापनीय तमायासमुपस्पृश्य जलं शुचि । चकार माता गमस्य मङ्गलानि मनस्विनी ॥	१
न शक्यसे वारयितुं गच्छेदानीं गधूत्तम । शीघ्रमेव निवर्तस्व वर्तस्य च सतां क्रमे ॥	२
यं पालयसि धर्मं त्वं धृत्या च नियमेन च । स वै गधवशार्दूल धर्मस्त्वामभिरक्षन्तु ॥	३
येभ्यः प्रणमसे पुत्र ^२ चैत्येष्वायतनेषु च । ते च त्वामभिरक्षन्तु वने गह महर्षिभिः ॥	४
यानि दत्तानि तेऽस्त्राणि विश्रामित्रेण धीमता । तानि त्वामभिरक्षन्तु गुणैः समुदितं मदा ॥	५
पितृशुश्रूषया पुत्र मातृशुश्रूषया तथा । सत्येन च महाबाहो चिरं जीवाभिरक्षितः ॥	६
समित्कुशपवित्राणि वेद्यश्चायतनानि च । स्थण्डिलानि च विप्राणां शैला ^१ वृक्षाः क्षुपा हृदाः ॥	७
पतङ्गाः पन्नगाः सिहास्त्वां रक्षन्तु नरोत्तम । स्वस्ति साध्याश्च विश्वे च मरुतश्च महर्षयः ॥	८

१. यदिति यत्रैत्वर्थे ।

क्तयः पुत्रवात्सल्यपरवशायाः कौसल्यायास्तत्तादृशं-

२. समित्कुशादिशब्दा इह तत्तदधिष्ठातृदेव-

पुत्ररक्षणे आशाबन्ध पोषयन्ति ।

तापराः ।

१. शुद्धेन चेतसा छ.

३. अरिमन् प्रकरणे शैलादिषदानां पुनरु-

२. देवे प्र.

स्वस्ति धाता विधाता च स्वस्ति पूषा भगोऽर्थमा । लोकपालाश्च ते सर्वे वामवप्रमुखास्तथा ॥ ९
 ऋतवश्चैव पक्षाश्च मासाः संवत्सराः क्षपाः । दिनानि च मुहूर्ताश्च स्वस्ति कुर्वन्तु ते मदा ॥ १०
 स्मृतिर्धृतिश्च धर्मश्च पातु त्वां पुत्र सर्वतः । स्कन्दश्च भगवान् देवः सोमश्च सबृहस्पतिः ॥ ११
 सप्तर्षयो नारदश्च ते त्वां रक्षन्तु सर्वतः । ये चापि सर्वतः सिद्धा दिशश्च सर्दिर्गाश्चराः ॥ १२
 स्तुता मया वने तस्मिन् पान्तु त्वां पुत्र नित्यशः । शैलाः सर्वे समुद्राश्च राजा वरुण एव च ॥ १३
 द्यौरन्तरिक्षं पृथिवी नद्यः सर्वास्तथैव च । नक्षत्राणि च सर्वाणि प्रहाश्च सहदेवताः ॥ १४
 अहोरात्रे तथा सन्ध्ये पान्तु त्वां वनमाश्रितम् । ऋतवश्चैव षट् पुण्या मामाः संयत्नरास्तथा ॥ १५
 कन्याश्च काष्ठाश्च तथा तव शर्म दिशन्तु ते । महावने विचरतो मुनिवेषस्य धीमतः ॥ १६
 तवादिन्याश्च दैन्याश्च भवन्तु सुखदाः मदा । राक्षसानां पिशाचानां गौद्राणां क्रूरकर्मणाम् ॥ १७
 क्रव्यादानां च सर्वेषां मा भूत पुत्रक ते भयम् । पूवगा वृश्चिका दंशा मशकाश्चैव कानने ॥ १८
 मर्गमपाश्च कीटाश्च मा भूवन् गहने तव । महाद्विपाश्च सिंहाश्च व्याघ्रा ऋक्षाश्च दंष्ट्रिणः ॥ १९
 भार्गवाः शृङ्गिणो गौद्रा न ते द्रव्यन्तु पुत्रक । नृमांसभोजिनो गौद्रा ये चान्ये मत्त्वजातयः ॥ २०
 मा च त्वां हिमिगुः पुत्र मया संपृजितास्त्वह । आगमास्ते शिवाः सन्तु सिध्यन्तु च पराक्रमाः ॥ २१
 सर्वसंपत्तये राम ग्वस्तिमान गच्छ पुत्रक । स्वस्ति तेऽस्त्वान्तरिक्षेभ्यः पार्थिवेभ्यः पुनः पुनः ॥ २२
 सर्वेभ्यश्चैव देवेभ्यो ये च ते परिपन्थिनः । शुक्रः सोमश्च सूर्यश्च धनदाऽथ यमस्तथा ॥ २३
 पान्तु त्वर्मायिता राम वण्डकारणवासिनम् । अप्रिर्वायुस्तथा धूमो मन्त्राश्चर्षिमुखान्च्युताः ॥ २४
 उपसर्जनकाले तु पान्तु त्वां गधुनन्दन । सर्वलोकप्रभुर्ब्रह्मा भृतभर्ता तथर्षयः ॥ २५
 ये च शेषाः सुराः सर्वे रक्षन्तु वनवासिनम् । इति माल्यैः सुरगणान गन्धैश्चापि यशस्विनी ॥ २६
 स्तुर्ताभिश्चानुरूपाभिर्गनर्चायतलोचना । ज्वलनं समुपादाय ब्राह्मणेन महात्मना ॥ २७
 ऋषयामास विधिना राममङ्गलकारणान् । घृतं श्रेतानि माल्यानि समिधः श्रेतसर्पपान् ॥ २८
 उपसर्पादयामास कौमल्या परमाङ्गना । उपाध्यायः स विधिना हुत्वा शान्तिमनामयम् ॥ २९
 हृतहव्यावशेषेण बाह्यं बालिमकल्पयत् । मधुदध्यक्षतघृतैः स्वस्ति वाच्यं द्विजांस्ततः ॥ ३०
 वाचयामास गमस्य वने स्वस्त्ययनक्रिया । ततस्तस्मै द्विजेन्द्राय राममाता यशस्विनी ॥ ३१
 दक्षिणां प्रददौ काम्यां राघवं चेदमब्रवीत् । यन्मङ्गलं महस्त्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते ॥ ३२
 वृत्रनाशे समभवत्तने भवतु मङ्गलम् । यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताकल्पयन् पुरा ॥ ३३
 अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् । अमृतोत्पादने दैत्यान् व्रतो वज्रधरस्य यत् ॥ ३४

१. स्वरितवाच्यमिति पठित्वा स्वरितवचन-
 सुदिश्येति गावन्दराजो व्याचख्यौ ।

१. ते सर्वे इत्यादि ऋतवश्चैव इत्यन्तस् ख.
 नास्ति ।

२. ते प्र.

३. वायुश्च सचराचरः ग.

४. इदमर्थम् ग. नास्ति

५. गुरुः च.

अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् । त्रीन् विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः ॥	३५
यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् । ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते ॥	३६
मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु शुभमङ्गलाः ^१ । इति पुत्रस्य शेषांश्च कृत्वा शिरसि भामिनी ॥	३७
गन्धैश्चापि समालभ्य राममायतलोचना । ओषधीं चापि सिद्धार्था विशल्यकरणीं शुभाम् ॥	३८
चकार रक्षां कौसल्या मन्त्रैरभिजजाप च । उवाचातिप्रहृष्टेव सा दुःखवशवर्तिनी ॥	३९
वाङ्मात्रेण न भावेन वाचा संसज्जमानया । आनस्य मूर्ध्नि चाघ्राय परिष्वज्य यशस्विनी ॥	४०
अवदत् पुत्र सिद्धार्थो गच्छ राम यथामुखम् । अरोगं सर्वसिद्धार्थमयोध्यां पुनरागतम् ॥	४१
पश्यामि त्वां सुखं वत्स सुस्थितं राजवर्त्मनि । प्रनष्टदुःखसंकल्प्या हर्षविद्योतितानना ॥	४२
द्रक्ष्यामि त्वां वनात् प्राप्तं पूर्णचन्द्रमिवोदितम् । भद्रासनगतं राम वनवासादिहागतम् ॥	४३
द्रक्ष्यामि च पुनस्त्वां तु तीर्णवन्तं पितुर्वचः । मङ्गलैरुपसंपन्नो वनवासादिहागतः ॥	४४
वध्वा मम च नित्यं त्वं कामान् संवर्धय प्रभो ^२ ॥	

मयार्चिता देवगणाः शिवादयो महर्षयो भूतमहासुरोरगाः ।

अभिप्रयातस्य वनं चिराय ते हितानि काङ्क्षन्तु दिशश्च राघव ॥ ४५

इतीव चाश्रुप्रतिपूर्णलोचना समाप्य च स्वस्त्ययनं यथार्विधि ।

प्रदक्षिणं चैव चकार राघवं पुनः पुनश्चापि निपीड्य सस्वजे ॥ ४६

तथा तु देव्या स कृतप्रदक्षिणो निपीड्य मातुश्चरणौ पुनः पुनः ।

जगाम सीतानिलयं महायशाः स राघवः प्रज्वलितः स्वया श्रिया ॥ ४७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहिताया

अयोध्याकाण्डे मातृस्वस्त्ययनं नाम पञ्चविंशः सर्गः

षड्विंशः सर्गः

सीताप्रत्यवस्थापनम्

अभिवाद्य च कौमल्यां रामः संप्रस्थितो वनम् । कृतस्वस्त्ययनो मात्रा धर्मिष्ठे वर्त्मनि स्थितः ॥	१
विराजयन् राजमुतो राजमार्गं नरैर्वृतम् । हृदयानि ममन्येव जनस्य गुणवत्तया ॥	२
वैदेही चापि तत् सर्वं न शुश्राव तपस्विनी । तदेव हृदि तस्याश्च यौवराज्याभिषेचनम् ^३ ॥	३

१. अस्यानन्तरम्—मङ्गलं भगवान् विष्णुर्मङ्गलं
मधुसूदनः । मङ्गलं पुण्डरीकाक्षो मङ्गलं गरुडध्वजः ॥—
इति च.

२. स्वामिहं वत्स स्व.

३. संवर्धय वाहि भोः च.

४. इदमर्थम् घ. नास्ति ।

देवकार्यं स्वयं कृत्वा कृतज्ञा हृष्टचेतना । अभिज्ञा राजधर्माणां राजपुत्रं प्रतीक्षते ॥	४
प्रविवेशाय रामस्तु स्वं वेश्म सुविभूषितम् । प्रहृष्टजनसंपूर्णं द्विया किञ्चिदवाङ्मुखः ॥	५
अथ सीता समुत्पत्य वेपमाना च तं पतिम् । अपश्यच्छोकसंतप्तं चिन्ताव्याकुलितेन्द्रियम् ॥	६
तां दृष्ट्वा स हि धर्मात्मा न शशाक मनोगतम् । तं शोकं राघवः सोढुं ततो विवृततां गतः ॥	७
विवर्णवदनं दृष्ट्वा तं प्रविब्रमममर्षणम् । आह दुःखाभिसंतप्ता किमिदानीमिदं प्रभो ॥	८
अद्य बर्हस्पतः श्रीमानुक्तः पुष्यो नु राघव । प्रोच्यते ब्राह्मणैः प्रज्ञैः केन त्वमस्मि दुर्मनाः ॥	९
न ते शतशलाकेन जलफेननिभेन च । आवृतं वदनं बल्गु छत्रेणापि विराजते ॥	१०
व्यजनाभ्यां च मुख्याभ्यां शतपत्रनिभेक्षणम् । चन्द्रहंसप्रकाशाभ्यां वीक्ष्यते न तत्राननम् ॥	११
वाग्मिनो वन्दितश्चापि प्रहृष्टास्त्वां नरर्षभ । स्तुवन्तो नात्र दृश्यन्ते मङ्गलैः सूतमागधाः ॥	१२
न ते क्षौट्रं च दधि च ब्राह्मणा वेदपारगाः । मूर्ध्नि मूर्धाभिषिक्तस्य दधति स्म विधानतः ॥	१३
न त्वां प्रकृतयः सर्वाः श्रेणोःमुख्याश्च भूषिताः । अनुव्रजितुमिच्छन्ति पौरजानपदास्तथा ॥	१४
अनुभवेगमंपन्नैर्हयैः काञ्चनभृषणैः । मुख्यः पुष्यरथो युक्तः किं न गच्छति तेऽप्रतः ॥	१५
न हस्ती चाप्रतः श्रीमांस्तव लक्षणपूजितः । प्रयागे लक्ष्यते वीर कृष्णमेघागिरिप्रभः ॥	१६
न च काञ्चनचित्रं ते पश्यामि प्रियदर्शन । भद्रासनं पुरस्कृत्य यान्तं वीरपुरस्कृतम् ॥	१७
अभिषेको यदा मज्जः किमिदानीमिदं तव । अपूर्वो मुखवर्णश्च न प्रहर्षश्च लक्ष्यते ॥	१८
इतीव विवर्णनीं तां प्रोवाच रघुनन्दनः । मीते तत्रभवांस्तातः प्रत्राजयति मां वनम् ॥	१९
कुलं महातं संभूते धर्मज्ञे धर्मचारिणि । शृणु जानकि येनेदं क्रमेणाभ्यागतं मम ॥	२०
राज्ञा मत्पतिर्जनं पित्रा दशरथेन च । कैकेय्ये मम मात्रे तु पुरा दत्तौ महावरौ ॥	२१
तयाद्य मम मज्जेऽस्मिन्नभिषेके नृपोद्यते । प्रचोदितः स ममयो धमंण प्रतिनिर्जितः ॥	२२
चतुर्दश हि वर्षाणि धस्तव्यं दण्डकं मया । पित्रा मे भरतश्चापि यौवराज्ये नियोजितः ॥	२३
सोऽहं त्वामागतो द्रष्टुं प्रस्थितो विजनं वनम् । भरतस्य समीपे तु नहं कथ्यः कदाचन ॥	२४
ऋद्धियुक्ता हि पुरुषा न सहन्ते परस्तवम् । तस्मान्न ते गुणाः कथ्या भरतस्याप्रतो मम ॥	२५
नापि त्वं तेन भर्तव्या विशेषेण कदाचन । अनुकूलतया शक्यं समीपे तस्य वर्तितुम् ॥	२६
तरमे दत्तं नृपतिना यौवराज्यं सनातनम् । स प्रसाद्यस्त्वया सीते नृपतिश्च विशेषतः ॥	२७
अहं चापि प्रतिज्ञां तां गुरोः समनुपालयन् । वनमद्यैव यास्यामि स्थिरा भव मनस्विनी ॥	२८
याते च मयि कल्याणि वनं मुनिनिषेवितम् । त्रतोपवासपरया भवितव्यं त्वयानघे ॥	२९
कल्पमुत्थाय देवानां कृत्वा पूजां यथाविधि । वन्दितव्यो दशरथः पिता मम नरेश्वरः ॥	३०
माता च मम कौसल्या वृद्धा संतापकर्षिता । धर्ममेवाप्रतः कृत्वा त्वत्तः संमानमर्हति ॥	३१
वन्दितव्याश्च ते नित्यं याः शेषा मम मातरः । स्नेहप्रणयसंभोगैः समा हि मम मातरः ॥	३२
आवृत्पुत्रसमौ चापि द्रष्टव्यौ च विशेषतः । त्वया भरतशत्रुप्रौ प्राणैः प्रियतरौ मम ॥	३३

विप्रियं न च कर्तव्यं भरतस्य कदाचन । स हि राजा प्रभुश्चैव देशस्य च कुलस्य च ॥	३४
आराधिता हि शीलेन प्रयत्नैश्चोपसेविताः । राजानः संप्रसीदन्ति प्रकुप्यन्ति विपर्यये ॥	३५
औरसानपि पुत्रान् हि त्यजन्त्यहितकारिणः । समर्थान् संप्रगृह्णन्ति परानपि नराधिपाः ॥	३६
सा त्वं वसेह कल्याणि राज्ञः समनुवर्तिनी । भरतस्य रता धर्मं सत्यव्रतपरायणा ॥	३७

अहं गमिष्यामि महावनं प्रिये त्वया हि वस्तव्यमिहैव भामिनि ।

यथा व्यलीकं कुरूपे न कस्यचित्तथा त्वया कार्यमिदं वचो मम ॥ ३८

इत्यापं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

अयोध्याकाण्डे सीताप्रत्यवस्थापनं नाम षट्त्रिंशः सर्गः

सप्तविंशः सर्गः

पतिव्रताध्यवसायः

एवमुक्त्वा तु वैदेही प्रियार्हा प्रियवादिनी । प्रणयादेव संक्रुद्धा भर्तारमिदमव्रवीत् ॥	१
किमिदं भापसे गम वाक्यं लघुनया ध्रुवम् । त्वया यदपहाम्यं मे श्रुत्वा नगवगत्मजै ॥	२
आर्यपुत्र पिता माता भ्राता पुत्रस्तथा स्नुषा । स्वानि पुण्यानि भुञ्जानाः स्वं स्वं भाग्यगुण्णते ॥	३
भर्तुर्भाग्यं तु भायंका प्राप्नोति पुरुपर्षभ । अतश्चैवाहमादिष्टा वने वन्तव्यामित्यपि ॥	४
न पिता नान्मजो नात्मा न माता न सर्वाजनः । इह प्रेत्य च नारीणां पतिरेको गर्तः सदा ॥	५
यदि त्वं प्रस्थितो दुर्गं वनमद्यैव राघव । अग्रतस्ते गमिष्यामि मृद्वती कृञ्जकण्टकान् ॥	६
ईर्ष्यारोषौ बहिष्कृत्य पीतशेषमिवोदकम् । नय मां वीर विस्त्रब्धः पापं मयि न विद्यते ॥	७
प्राप्तादाग्नेर्विमानेवा वैहायमगतेन वा । सर्वावस्थागता भर्तुः पादच्छाया विशिष्यते ॥	८
अनुशिष्टाग्निमात्रा च पित्रा च विविधाश्रयम् । नास्मि संप्रति वक्तव्या वर्तितव्यं यथा मया ॥	९
अहं दुर्गं गमिष्यामि वनं पुरुषवर्जितम् । नानामृगगणाकीर्णं शार्दूलवृकसेवितम् ॥	१०
सुखं वने विवन्त्यामि यथैव भवने पितुः । अचिन्तयन्ती त्रील्लोकांश्चिन्तयन्ती पतिव्रतम् ॥	११
शुश्रूषमाणा ते नित्यं नित्यता ब्रह्मचारिणी । महं रंस्ये त्वया वीर वनेषु मधुगन्धिषु ॥	१२
त्वं हि कर्तुं वने शक्तो राम संपरिपालनम् । अन्यस्यापि जनस्येह किं पुनर्मम मानद ॥	१३
सह त्वया गमिष्यामि वनमद्य न संशयः । नाहं शक्या महाभाग निवर्तयितुमुद्यमात् ॥	१४
फलमूलाशना नित्यं भविष्यामि न संशयः । न ते दुःखं करिष्यामि निवमन्ती महं त्वया ॥	१५

१. अस्यानन्तरम्—वीराणां राजपुत्राणां स्वयंरितम् ॥—इति च. झ. अ.
शस्त्रास्त्रविदुषां नृप । अनर्हमयशस्त्रं च न श्रोतव्यं

अग्रतस्ते गमिष्यामि भोक्ष्ये भुक्तवति त्वयि^१ । इच्छामि सरितः शैलान् पल्वलानि वनाम्बि च ॥ १६
 द्रष्टुं सर्वत्र निर्भीता त्वया नाथेन धीमता । हंसकारण्डवाकीर्णाः पद्मिनीः साधु पुष्पिताः ॥ १७
 इच्छेयं सुखिनी द्रष्टुं त्वया वीरेण मंगता । अभिषेकं करिष्यामि तामु नित्यं यतत्रता ॥ १८
 सह त्वया विशालाक्ष रंस्ये परमनन्दिनी । एवं वर्षसहस्राणि शतं वाहं त्वया मह ॥ १९
 व्यतिक्रमं न वेत्स्यामि स्वर्गोऽपि न हि मे मतः । स्वर्गोऽपि च विना वामो भविता यदि गधव ॥२०
 त्वया मम नरव्याघ्र नाहं तमपि रोचये ॥

अहं गमिष्यामि वनं सुदुर्गमं मृगायुतं वानरवारणैर्भुतम् ।

वने निवत्स्यामि यथा पितुर्गृहे तवैव पादावुपगृह्य संयता ॥ २१

अनन्यभावामनुरक्तचेतसं त्वया वियुक्तं मरणाय निश्चिताम् ।

नयस्व मां साधु कुरुष्व याचनां न ते मयातो गुरुता भविष्यति ॥ २२

तथा व्रुवाणामपि धर्मवत्सलो न च स्म सीतां नृवरो निनीपति ।

उवाच सीतां बहु संनिवर्तने वने निवामस्य च दुःखितां प्रति ॥ २३

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीयं आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहास्रिकायां संहितायां

अथाध्याकाण्डे पतिव्रताध्यवसायो नाम सप्तविंशः सर्गः

अष्टाविंशः सर्गः

वनदुःखप्रतिबोधनम्

म एवं ब्रुवतीं सीतां धर्मज्ञो धर्मवत्सलः । न नेतुं कुरुते बुद्धिं वने दुःखानि चिन्तयन् ॥ १

मान्त्वयित्वा पुनस्तां तु वाप्पपर्याकुलेक्षणाम् । निवर्तनार्थं धर्मात्मा वाक्यमेतदुवाच ह ॥ २

सीते महाकुलीनासि धमं च निरता सदा । इहाचरस्व धर्मं त्वं यथा मे मनसः सुखम् ॥ ३

सीते यथा त्वां वक्ष्यामि तथा कार्यं त्वयाबले । वने दोषा हि बहवो वदतस्तान्निबोध मे ॥ ४

सीते विमुच्यतामेषा वनवामवृता मतिः । बहुदोषं हि कान्तारं वनमित्यभिधीयते ॥ ५

हितवुद्ध्या खलु वचो मयैतद्भिधीयते^१ । सदा मुखं न जानामि दुःखमेव सदा वनम् ॥ ६

गिरिनिर्ह्वरसंभृता गिरिकन्दरवासिनाम् । सिंहानां निनदा दुःखाः श्रोतुं दुःखमतो वनम् ॥ ७

क्राडमानाश्च विस्त्रब्धा मत्ताः शून्ये महामृगाः । दृष्ट्वा समभिवर्तन्ते सीते दुःखमतो वनम् ॥ ८

सप्राहाः सरितश्चैव पङ्कवत्यः सुदुस्तराः । मत्तैरपि गजैर्नित्यमतो दुःखतरं वनम् ॥ ९

लताकण्टकसंकीर्णाः कृकवाकूपनादिताः । निरपाश्च सुदुर्गाश्च मार्गा दुःखमतो वनम् ॥ १०

१. इदमर्थम् ख. छ. नास्ति । २. -सहस्राणाम् गो. ३. इदमर्थम् ध. नास्ति ।

सुप्यते पर्णशय्यासु स्वयं भग्नसु भूतले । रात्रिषु श्रमस्त्रिभेन तस्माद्दुःखतरं वनम् ॥	११
अहोरात्रं च संतोषः कर्तव्यो नियतात्मना । फलैर्वृक्षावपतितैः सीते दुःखमतो वनम् ॥	१२
उपवासश्च कर्तव्यो यथाप्रागेन मैथिलि । जटाभारश्च कर्तव्यो बल्कलाम्बरधारिणा ॥	१३
देवतानां पितृणां च कर्तव्यं विधिपूर्वकम् । प्राप्तानामतिथीनां च नित्यशः प्रतिपूजनम् ॥	१४
कार्यस्त्रिभेकश्च काले काले च नित्यशः । चरता नियमेनैव तस्माद्दुःखतरं वनम् ॥	१५
उपहारश्च कर्तव्यः कुमुदैः स्वयमादृतैः । अर्षेण विधिना वेद्यां बाले दुःखमतो वनम् ॥	१६
यथालब्धेन संतोषः कर्तव्यस्तेन मैथिलि । यथाहारैर्बनचरैर्नित्यं दुःखमतो वनम् ॥	१७
अतीव वातास्तिमिं वुभुक्षा चात्र नित्यशः । भयानि च महान्त्यत्र ततो दुःखतरं वनम् ॥	१८
सरीपृषाश्च बहवो बहुरूपाश्च भामिनि । चरन्ति पृथिवीं दर्पात्ततो दुःखतरं वनम् ॥	१९
नदीनिलयनाः सर्पा नदीकुटिलगामिनः । तिष्ठन्त्यावृत्य पन्थानं ततो दुःखतरं वनम् ॥	२०
पतङ्गा वृश्चिकाः कीटा दंशश्च मशकैः सह । बाधन्ते नित्यमबले तस्माद्दुःखतरं वनम् ॥	२१
द्रुमाः कण्टकिनश्चैव कुशकाशाश्च भामिनि । वने व्याकुलशाखाप्रास्तेन दुःखतरं वनम् ॥	२२
कायङ्केशश्च बहवो भयानि त्रिविधानि च । अरण्यवासे वसतो दुःखमेव ततो वनम् ॥	२३
क्रोधलोभौ विमोक्तन्यौ कर्तव्या तपसे मतिः । न भेतव्यं च भेतव्ये नित्यं दुःखमतो वनम् ॥	२४
तदलं ते वनं गत्वा क्षमं न हि वनं तव । विमृशन्निह पश्यामि बहुदोषकैरं वनम् ॥	२५

वनं तु नेतुं न कृता मतिस्तदा बभूव रामेण यदा महात्मना ।

न तस्य सीता वचनं चकार तत्ततोऽब्रवीद्राममिदं सुदुःखिता ॥

२६

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्गान्काव्यां संहिताया
अयोध्याकाण्डे वनदुःखप्रतिबोधनं नाम अष्टाविंशः सर्गः

एकोनविंशः सर्गः

वनानुगमनयाष्णानिर्बन्धः

एतत्तु वचनं श्रुत्वा सीता रामस्य दुःखिता । प्रसक्ताश्रुमुखी मन्दमिदं वचनमब्रवीत् ॥	१
ये त्वया कीर्तिता दोषा वने वस्तव्यतां प्रति । गुणानित्येव तान् विद्धि तव स्नेहपुरस्कृतान् ॥	२
मृगाः सिंहा गजाश्चैव शार्दूलाः शरभास्तथा । चमराः सूमराश्चैव ये चान्ये वनचारिणः ॥	३
अदृष्टपूर्वरूपत्वान् संवं ते तव राघव । रूपं दृष्ट्वापसर्पयुर्भये सर्वे हि विभ्यति ॥	४
त्वया च सह गन्तव्यं मया गुरुजनाङ्गया । त्वद्वियोगेन मे राम त्यक्तव्यमिह जीवितम् ॥	५
न च मां त्वत्समीपस्थामपि शक्नोति राघव । सुराणामीश्वरः शक्रः प्रथर्षयितुमोजसा ॥	६

पतिहीना तु या नारी न सा शक्यति जीवितुम् । काममेवंविधं राम त्वया मम विदर्शितम् ॥	७
अथवापि महाप्राज्ञ ब्राह्मणानां मया श्रुतम् । पुरा पितृगृहे सत्यं वस्तव्यं किल मे वने ॥	८
लक्षणभ्यो द्विजातिभ्यः श्रुत्व.हं वचनं पुरा । वनवासकृतोत्साहा नित्यमेव महाबल ॥	९
आदेशो वनवासस्य प्राप्तव्यः स मया किल । सा त्वया सह तत्राहं यास्यामि प्रिय नान्यथा ॥	१०
कृतादेशा भविष्यामि गमिष्यामि सह त्वया । कालश्चायं समुत्पन्नः सत्यवाग्भवतु द्विजः ॥	११
वनवासे हि जानामि दुःखानि बहुधा किल । प्राप्यन्ते नियतं वीर पुरुषैरकृतात्मभिः ॥	१२
कन्यया च पितुंगृहे वनवासः श्रुतो मया । भिक्षिण्याः साधुवृत्ताया मम मातुरिहाप्रतः ॥	१३
प्रसादितश्च वै पूर्व त्वं वै बहुविधं प्रभो । गमनं वनवासस्य काङ्क्षितं हि सह त्वया ॥	१४
कृतक्षणाहं भद्रं ते गमनं प्रति राघव । वनवासस्य शूरस्य चर्या हि मम रोचते ॥	१५
शुद्धात्मन प्रेमभावाद्धि भविष्यामि विकल्मषा । भर्तारमनुगच्छन्ती भर्ता हि मम दैवतम् ॥	१६
प्रेत्यभावेऽपि कन्याणः संगमो मे सह त्वया । श्रुतिर्हि श्रूयते पुण्या ब्राह्मणानां तपस्विनाम् ॥	१७
इह लोके च पितृभिर्या स्त्री यस्य महामते । अर्द्धिर्देता स्वधर्मेण प्रेत्यभावेऽपि तस्य सा ॥	१८
एवमस्मान् स्वकां नारीं मुञ्चतां हि पतिव्रताम् । न.भिरोचयसे नेतुं त्वं मां केनेह हेतुना ॥	१९
भक्तं पतिव्रतां दीनां मां समां सुखदुःखयोः । नेतुमर्हसि काकुत्स्थ समानसुखदुःखिनीम् ॥	२०
यादि मां दुःखिनामेवं वनं नेतुं न चेच्छसि । विषमग्निं जलं वाहमास्थस्ये मृत्युकारणात् ॥	२१
एवं बहुविधं तं सा ययाचे गमनं प्रति । नानुमेने महाबाहुस्तां नेतुं विजनं वनम् ॥	२२
एवमुक्ता तु सा चिन्ता मैथिली समुपागता । स्नापयन्तीव गामुष्णैरश्रुभिर्नयनच्युतैः ॥	२३
चिन्तयन्ती तथा तां तु निवर्तयितुमात्मवान् । क्रोधविष्टां तु वैदेहीं काकुत्स्थो बह्वसान्त्वयत् ॥२४	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

अधोध्या ऋण्डे वनानुगमनयाञ्जानिर्वन्धो नाम एकोनविंशः सर्गः

त्रिंशः सर्गः

वनगमनाभ्युपपत्तिः

सात्त्व्यमाना तु रामेण मैथिली जनकात्मजा । वनवासनिमित्ताय भर्तारमिदमब्रवीत् ॥	१
सा तमुत्तमसंवित्रा सीता विपुलवक्ष्मम् । प्रणयाच्चाभिमानाच्च परिचिक्षेप राघवम् ॥	२
किं त्वामन्यत वैदेहः पिता मे मिथिलाधिपः । राम जामातरं प्राप्य स्त्रियं पुरुषविग्रहम् ॥	३
अनृतं बत लोकोऽयमज्ञानाद्यद्धि वक्ष्यति । तेजो नास्ति परं रामे तपतीव दिवाकरे ॥	४

१. स्वकामिति स्वीयामित्यर्थः । यथाश्रुतमिद-
मार्षम् । स्वकामिति पाठः सम्भाव्यते ।

१. च तात्रोष्ठीम् ७.

किं हि कृत्वा विपण्णस्त्वं कुतो वा भयमस्ति ते । यत् परित्यक्तुकामस्त्वं मामनन्यपरायणाम् ॥ ५	
द्युमत्सेनसुतं वीर सत्यबन्तमनुव्रताम् । सावित्रीमिव मां विद्धि त्वमात्मवज्रवर्तिनीम् ॥	६
न त्वहं मनसाप्यन्यं द्रष्टारिमि त्वदृतेऽनघ । त्वया राघव गच्छेयं यथान्या कुलपामनी ॥	७
स्वयं तु भार्या कौमारी चिरमभ्युपितां सतीम् । शैलूप इव मां राम परेभ्यो दातुमिच्छामि ॥	८
यस्य पथ्यं च रामात्थ यस्य चार्थेऽवहृष्यसे । त्वं तस्य भव वश्यश्च विधेयश्च सदानघ ॥	९
स मामनादाय वनं न त्वं प्रस्थातुमर्हसि । तपो वा यदि वारण्यं स्वर्गो वा स्यात्त्वया सह ॥	१०
न च मे भविता तत्र कश्चित् पथि परिश्रमः । पृष्ठतस्तव गच्छन्त्या विहारशयनेष्विव ॥	११
कुशकाशशरेपीका ये च कण्टकिनो द्रुमाः । तूलाजिनसमस्पर्शा मार्गे मम सह त्वया ॥	१२
महावातसमुद्भूतं यन्मामपकरिष्यति । रजो रमण तन्मन्ये परार्थ्यमिव चन्दनम् ॥	१३
शाद्वलेषु यथा छिद्ये वनान्ते वनगोचर । कुशास्तरणतल्पेषु किं स्यात् सुवतरं ततः ॥	१४
पत्रं मूलं फलं यत्त्वमनपं वा यदि वा बहु । दास्यसि स्वयमाहृत्य तन्मेऽमृतरसोपमम् ॥	१५
न मातुर्न पितुस्तत्र स्मरिष्यामि न वेदमनः । आर्तवान्युपभुञ्जाना पुष्पाणि च फलाणि च ॥	१६
न च तत्र गत किञ्चिद्द्रष्टुमर्हमि विप्रियम् । मत्कृते न च ते शोको न भविष्यामि दुर्भग ॥	१७
यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना । इति जानन् पगं प्रीतिं गच्छ गम मया सह ॥	१८
अथ मामेवमन्यग्रां वनं नैव नयिष्यामि । विपमद्यैव पास्यामि मा विंशं द्विपतां वज्रम् ॥	१९
पश्चाद्दपि हि दुःखेन मम नैवारित जीवितम् । उज्जितायास्त्वया नाथ तदेव मरणं व्रगम् ॥	२०
इमं हि माहितुं शोकं मुहूर्तमपि नात्सहे । किं पुनर्दश वर्षाणि त्रीणि चैकं च दुःखिता ॥	२१
इति सा शोकमन्तना विलप्य करुणं बहु । चुक्रोश पतिमायस्ता भृशमालिङ्गय सस्वगम् ॥	२२

1. त्वा विना अन्य नैवाह द्रक्ष्यामि । अतस्त्वया सह गच्छेयन् । न चाथ ममनेकायाः काश्चिदतिशयः, यावदन्या या काश्चित् कुलवधुः प्रकुलपामनीया कुलदूषणी न भवति साप्यत्रविधमवाचरेत् । यदि मा वनगमनाय नानुमन्यम वनमाह कुलपामनाव विद्वितास्यामितिभावः ।

व्याख्यातारस्तु यथान्या कुलपामनी करोति तथाप्यमह न द्रष्टारिमि अतस्त्वया गच्छेयमिति बोधयन्ति । तत्र यथेयुपमानाथस्य त्वयेत्यव्यवहितेन स्वरसप्रतीतस्य सक्त्वम्य व्यागो व्यतिरक्तिवया च तस्य व्यवहितेन मनसेत्यननैव सक्त्वकर्णामनीद कुशेनोपपादनीयम् ।

2 यस्य धर्मस्य पथ्य अनुकूलान्वरण सर्वदा कथयसि, धर्मप्रतिबद्धेन च राज्ञा यस्य भरतस्य कृते त्वमेवं निगृह्यसे तस्य धर्मस्यार्थिनः, तत एव तस्य च भरतस्य

प्रेष्यः स्व तावन् भव । न खडु धर्मस्यदृश पत्यमस्ति, न च मे तथा काश्चिन्निरोधः, यदिह म्बि वा भरतानुवाप्या मया सवितव्यमिति तापयम् ।

व्याख्यानेषु तु यस्य मातृजनस्य, मद्राजनस्य, भरतस्य वा पथ्यमात्वेत्यर्थभेदा दक्षिताः । पथ्यवरात् आत्व इति पदं छिन्वाप्यस्य भरतस्य मा पथ्यवराभिष्टानुवर्तिनी सप्रत्येव कथितवानसि । पथ्यवरामित्यत्र सुमार्थः । इत्युक्तं तिलके ।

3. चतुर्दशाना वर्षाणा दश प्राणि एकैवेति विमञ्जनेनेदं ध्वन्यते । दश तावदाद्यानि वर्षाणि विप्रलम्बैर्मेहता दुःखभरेण यापनीयानि ; तत ऊर्ध्वं त्रीणितु दशभ्यो महीर्वासि मासमानानि महत्सरेण ; अग्निम त्वकमप्यनवापिकमेव तान् प्रतीति तदतिवाहनमसाभान्यमेवेति ।

सा विद्धा बहुभिर्वाक्यैर्दिग्धैरिव गजाङ्गना । चिरसंनियतं बाष्पं मुमोचाग्निमिवारणिः ॥	२३
तस्याः स्फटिकसंकाशं वारि संतापसंभवम् । नेत्राभ्यां परिसुस्त्राव पङ्कजाभ्यामिवोदकम् ॥	२४
वैत्सितामलचन्द्राभं मुखमायतलोचनम् । पर्यशुष्यत बाष्पेण जलोद्घृतमिवाम्बुजम् ॥	२५
तां परिष्वज्य बाहुभ्यां विसंज्ञामिव दुःखिताम् । उवाच वचनं रामः परिविश्वासयन्तदा ॥	२६
न देवि तव दुःखेन स्वर्गमप्यभिरोचये । न हि मेऽस्ति भयं किञ्चित् स्वयंभोरिव मर्वनः ॥	२७
तव सर्वमभिप्रायमविज्ञाय शुभानने । वासं न रोचयेऽरण्ये शक्तिमानपि रक्षणं ॥	२८
यत् सृष्टासि मया साधं वनवासाय मैथिलि । न विहातुं मया शक्या कीर्तिरात्मवता यथा ॥	२९
धर्मस्तु गजनासोरु सद्गिराचरितः पुरा । तं चाहमनुवर्तेऽद्य यथा सूर्यं सुवर्चला ॥	३०
न खल्वहं न गच्छेयं वनं जनकनन्दिनि । वचनं तन्नयति मां पितुः सत्योपबृंहितम् ॥	३१
एष धर्मस्तु सुश्रोणि पितुर्मातुश्च वश्यता । अतश्च तं व्यतिक्रम्य नाहं जीवितुमुत्सहे ॥	३२
स्वाधीनं सर्मातिक्रम्य मातरं पितरं गुरुम् । अस्वाधीनं कथं दैवं प्रकारैरभिराध्यते ॥	३३
यत्त्रयं तत्रयो लोकाः पवित्रं तत्समं भुवि । नान्यदस्ति शुभापाङ्गं तंनेदमाभिराध्यते ॥	३४
न मत्यं दानमानौ वा न यज्ञाश्चाप्रदक्षिणाः । तथा बलऋराः सीते यथा सेवा पितुर्हिता ॥	३५
स्वर्गो धनं वा धान्यं वा विद्याः पुत्राः सुखानि च । गुरुव्रच्यनुरोधेन न किञ्चिदपि दुर्लभम् ॥	३६
देवगन्धर्वगोलोकान् ब्रह्मलोकान्तथा नराः । प्राप्नुवन्ति महात्मानो मातापितृपरायणाः ॥	३७
स मा पिता यथा ऽस्ति मत्यधर्मपत्रे स्थितः । तथा वर्तितुमिच्छामि स हि धर्मः मनातनः ॥	३८
मम सन्ना मतिः सीते त्वां नेतुं दण्डवावनम् । वमिष्यामीति मा त्वं मामनुयातुं मुनिश्चिता ॥	३९
सा हि सृष्टानवयाङ्गी वनाय मदिरेक्षणे । अनुगच्छस्व मां भीरु सहधर्मचरी भव ॥	४०
सर्वथा सदृशं सीते मम स्वस्य कुलस्य च । व्यवसायमनुक्रान्ता सीते त्वमतिशोभनम् ॥	४१
आरभस्व गुरुश्रोणि वनवासक्षमाः क्रियाः । नेदानीं त्वदृते सीते स्वर्गोऽपि मम रोचते ॥	४२
ब्राह्मणेभ्यश्च रत्नानि भिक्षुकेभ्यश्च भोजनम् । देहि चाशंसमानेभ्यः संत्वरस्व च मा चिरम् ॥	४३
भूषणानि महार्हाणि वरवन्त्राणि यानि च । रमणीयाश्च ये केचित् क्रीडार्थाश्चाप्युपस्कराः ॥	४४
शयनीयानि यानानि मम चान्यानि यानि च । देहि स्वभृत्यवर्गस्य ब्राह्मणानामनन्तरम् ॥	४५
अनुकूलं तु सा भर्तुर्ज्ञात्वा गमनमात्मनः । क्षिप्रं प्रमुदिता देवी दातुमेवोपचक्रमे ॥	४६
ततः प्रहृष्टा परिपूर्णमानसा यशस्विनी भर्तुरवेक्ष्य भाषितम् ।	
धनानि रत्नानि च दातुमङ्गना प्रचक्रमे धर्मभृतां मनस्विनी ॥	४७
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्गश्लोकाया सहिताया	
अयोध्याकाण्डे वनगमनं युपपत्तिर्नाम त्रिंशः सर्गः	

1. दिग्धैरिति, विषलिप्तवर्णैरित्यर्थः ।

१. तत्रैव श. अ.

2. सुवर्चला सूर्यामिव त्वं मामनुवर्तस्वत्यर्थः ।

एकत्रिंशः सर्गः

लक्ष्मणवचनानुगमन भयनुज्ञा

एवं श्रुत्वा तु संवादं लक्ष्मणः पूर्वमागतः । बाष्पपर्यङ्कुलमुखः शोकं सोढुमशक्नुवन् ॥	१
स भ्रातृश्वरणौ गाढं निपीड्य रघुनन्दनः । सीतामुवाचातियशा राघवं च महाव्रतम् ॥	२
यदि गन्तुं कृता बुद्धिर्वनं मृगगजायुतम् । अहं त्वानुगमिष्यामि वनसमे धनुर्धरः ॥	३
मया समेतोऽरण्यानि बहूनि विचरिष्यसि । पक्षिभिर्मृगयूथैश्च संघुष्टानि समन्ततः ॥	४
न देवलोकाक्रमणं नामरत्वमहं वृणे । ऐश्वर्यं वापि लोकानां कामये न त्वया विना ॥	५
एवं ब्रुवाणः सौमित्रिर्वनवासाय निश्चितः । रामेण बहुभिः सान्त्वैर्नपिद्वः पुनरब्रवीत् ॥	६
अनुज्ञातश्च भवता पूर्वमेव यदस्म्यहम् । किमिदानीं पुनरिदं क्रियते मे निवारणम् ॥	७
यदर्थं प्रतिपेद्यो मे क्रियते गन्तुमिच्छतः । एतदिच्छामि विज्ञातुं संशयोऽयं ममानघ ॥	८
सतोऽत्रवोन्महातेजा रामो लक्ष्मणसप्रतः । स्थितं प्रगामिनं वारं याचमानं वृताञ्जलिम् ॥	९
स्निग्धो धर्मरतो वीर सततं सत्पथे स्थितः । प्रियः प्राणसमो वश्यो भ्राता चापि सख च मे ॥ १०	
मयाद्य सह सौमित्रे त्वयि गच्छते तद्वनम् । को भरिष्यति कौसल्यां सुमित्रां वा यशस्विनोम् ॥ ११	
अभिवर्षति कामर्यः पर्जन्यः पृथिवीमिव । स कामपाशर्यत्तो महातेजा महोपतिः ॥	१२
सा हि राज्यमिदं प्राप्य नृपस्याश्रपतेः सुता । दुःखितानां सप्तत्रोनां न करिष्याति शोभनम् ॥	१३
न स्मरिष्यति कौसल्यां सुमित्रां च सुदुःखिताम् । भरतो राज्यमासाद्य कैकेय्यां पर्यगस्थितः ॥	१४
तामार्या स्वयमेवेह राजानुग्रहेण वा । सौमित्रे भर कौसल्यानुक्तमर्थमिमं चर ॥	१५
एवं मयि च ते भक्तिर्भविष्यति सुदर्शिता । धर्मज्ञ गुरुपूजायां धर्मश्च प्यतुलो महान् ॥	१६
एवं कुरुष्व सौमित्रं मत्कृते रघुनन्दन । अस्माभिर्विहीणाया मातुर्नो न भवेत् सुखम् ॥	१७
एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः ऋक्षणा गिरा । प्रत्युवाच तदा रामं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् ॥	१८
तवैव तेजसा वीर भरतः पूजयिष्यति । कौसल्यां च सुमित्रां च प्रयतो नात्र संशयः ॥	१९
यदि दुःस्थो न रक्षेत भरतो राज्यमुत्तमम् । प्राप्य दुर्मनसा वारं गवेंग च विशेषतः ॥	२०
तमहं दुर्मते क्रूरं वधिष्यामि न संशयः । तत्पक्ष्यानपि तान् सर्वैस्त्रैलोक्यमपि किं तु सा ॥	२१
कौसल्या विभृयादार्या सहस्रमपि मद्दिधान् । यस्याः सहस्रं प्रमणां संप्राप्तमुपजोविताम् ॥	२२
तदात्मभरणे चैव मम मातुस्तथैव च । पर्याप्ता मद्दिधानां च भरणाय मनस्विनो ॥	२३
कुरुष्व मामनुचरं वैधर्म्यं नेह विद्यते । कृतार्थोऽहं भविष्यामि तव चार्थः प्रकल्पते ॥	२४
धनुरादाय सशरं खनित्रपिटकधरः । अप्रतस्ते गमिष्यामि पन्थानमनुदर्शयन् ॥	२५

आहरिष्यामि ते नित्यं मूलानि च फलानि च । वन्यानि यानि चान्यानि स्वहारिणीं तपस्विनाम् ॥ २६ ॥
 भवांस्तु सह वैदेया गिरिमानुषु रंस्यते । अहं सर्वं करिष्यामि जप्रतः स्वगतश्च ते ॥ २७ ॥
 रामस्त्वनेन वाक्येन सुप्रोतः प्रत्युवाच तन् । ब्रजापृच्छत्व सौमित्रं सर्वमेव सुदृज्जनन् ॥ २८ ॥
 ये च राज्ञो ददौ दिव्ये महात्मा वरुणः स्वयम् । जनकस्य महायज्ञे धनुषो रौद्रदर्शने ॥ २९ ॥
 अभेद्यकवचे दिव्ये तूणो चाक्षयसायकौ । अदित्यत्रिमलौ चोभौ खड्गौ हेमपरिष्कृतौ ॥ ३० ॥
 सत्कृत्य निहितं सर्वमेतदाचार्यसद्गनि । सर्वमायुधमदाय श्विप्रमात्रज लक्ष्मण ॥ ३१ ॥
 स सुदृज्जनमामृत्य वनयासाय निश्चिनः । इक्ष्वाकुगुरुमगम्य जप्रहायुधमुत्तमन् ॥ ३२ ॥
 तदिव्यं रघुशार्दूलः सत्कृतं माल्यभूषितन् । रामाय दर्शयामास सौमित्रिः सर्वमायुधम् ॥ ३३ ॥
 तमुवाचात्मवान् रामः प्रीत्या लक्ष्मणमागतम् । काले त्वमगतः साम्यं काङ्क्षितं मम लक्ष्मण ॥ ३४ ॥
 अहं प्रदातुमिच्छामि यदिदं ममकं धनम् । ब्राह्मणेभ्यस्तपस्विभ्यस्तपया सह परंतप ॥ ३५ ॥
 वसन्तोह दृढं भक्त्या गुरुषु द्विजउत्तमाः । तेषामपि च मे भूयः सर्वेषां चोपजोषितान् ॥ ३६ ॥

वसिष्ठपुत्रं तु सुयज्ञमार्यं त्वमानयाशु प्रवरं द्विजानाम् ।

अभिप्रयास्यामि धनं समस्तानभ्यर्च्य शिष्टानपपान् द्विजातीन् ॥ ३७ ॥

इत्यपि श्री रामात्मने वात्सीकीये आदिकाण्ये चतुर्विंशतिमहास्त्रिकाया संहितायाम्

अध्यायकण्डे लक्ष्मणजन गमनाभ्यनुज्ञा नाम एकत्रिंशः सर्गः

द्विंशः सर्गः

वित्तिश्रणनम्

ततः शासनमाज्ञाय भ्रातुः शुभतरं प्रियम् । गत्वा स प्रविशेशशु सुयज्ञस्य निवेशनम् ॥ १ ॥
 तं विप्रमग्न्यगारस्थं वन्दित्वा लक्ष्मणोऽब्रवीत् । सखेऽभ्यागच्छ पश्य त्वं वेश्म दुष्करकारिणः ॥ २ ॥
 ततः सन्ध्यामुपास्याशु गत्वा सौमित्रिणा सह । जुष्टं तत् प्रविशन्लक्ष्म्या रम्यं रामनिवेशनम् ॥ ३ ॥
 तमागतं वेदविद् प्राञ्जलिः सोतया सह । सुयज्ञमभिक्राम रघवोऽग्निमयार्चितम् ॥ ४ ॥
 जातरूपमयैमुल्ल्यैरङ्गदं कुण्डलेः शुभेः । सहेमसूर्त्रमणिभिः केयूरैर्यलयैरपि ॥ ५ ॥
 अन्यैश्च रत्नैर्बहुभिः काकुत्स्थः प्रन्यपूजयत् । सुयज्ञं स तदोवाच रामः सोताप्रचोदितः ॥ ६ ॥
 हरं च हेमसूत्रं च भार्याथै सौम्य हारय । रशनां चाधुना सोता दातुमिच्छति ते सखे ॥ ७ ॥
 अङ्गदानि विचित्राणि केयूराणि शुभानि च । प्रयच्छति सखे तुभ्यं भार्यायं गच्छती वनम् ॥ ८ ॥

१. स्याद्वाहाण पुनः ।

नाम्न ।

२. रामावत्वाद् आगतम् इत्यन्तम् ख.

३. सखा पुना ।

पर्यङ्कमप्रधात्तरणं नानारत्नविभूषितम् । तमपीच्छति वैदेही प्रतिष्ठापयितुं त्वयि ॥ ९
 नागः शत्रुंजयो नाम मातुलो यं ददौ मम । तं ते ^१निष्कसहस्रेण ददामि द्विजपुङ्गव ॥ १०
 इत्युक्तः स हि रामेण सुयज्ञः प्रतिगृह्य तत् । रामलक्ष्मणसीतानां प्रयुयोजाशिषः शिवाः ॥ ११
 अथ भ्रातरमव्यग्रं प्रियं रामः ^२ प्रियंवदम् । सौमित्रिं तमुवाचेदं ब्रह्मेव त्रिदशेश्वरम् ॥ १२
 अगस्त्यं कौशिकं चैव तावुभौ ब्राह्मणोत्तमौ । अर्चयाहूय सौमित्रे रत्नैः सस्यमिवाम्बुभिः ॥ १३
 तर्पयस्व महाब.हो गोसहस्रैश्च मानद । सुवर्णं रजतैश्चैव मणिभिश्च महाधनैः ॥ १४
 कौसल्यां च सुमित्रां ^३ च भक्तः पर्युपतिष्ठति । आचर्यस्तैस्तिरीय,णामभिरूपश्च वेदवित् ॥ १५
 तस्य यानं च दासीश्च सौमित्रे संप्रदापय । कोशेयानि च वत्साणि यावत्तुष्यति स द्विजः ॥ १६
 सूतश्चित्ररथश्चार्यः सवयाः ^४ सुचिरोषितः । तोषयैनं मह,हैश्च रत्नैर्वस्त्रैर्धनेस्तथा ॥ १७
 पशुकाभिश्च सर्वाभिर्गवां दशशतेन च । ये चेमे कठकालापा बहवो दण्डमाणवाः ॥ १८
 नित्यस्वाध्यायशीलत्वान्नान्यत् कुर्वन्ति किंचन । अलसाः स्वादुकामाश्च महतां चापि संमताः ॥ १९
 तेषामशीतियानानि रत्नपूर्णानि दापय । शालिवाहसहस्रं च द्वे शते भद्रकांस्तथा ॥ २०
 व्यञ्जनार्थं च सौमित्रे गोसहस्रमुपाकुरु । मेखलीनां महासङ्घः कौसल्यां समुपस्थितः ॥ २१
 तेषां सहस्रं सौमित्रे प्रत्येकं संप्रदापय ^५ । अम्बा यथा च सा नन्देत् कौसल्या मम दक्षिणाम् ॥ २२
 तथा द्विजातीस्तान् सर्वा,ल्लक्ष्मणार्चय सर्वशः । ततः स पुरुषव्याघ्रस्तद्धनं लक्ष्मणः स्वयम् ॥ २३
 यथोक्तं ब्राह्मणेन्द्राणामददाद्धनदो यथा । अथाब्रवीद्वाष्पकलांस्तिष्ठतश्चोपजीविनः ॥ २४
 संप्रदाय बहुद्रव्यमेकैकस्योपजीवनम् । लक्ष्मणस्य च यद्वेश्म गुहं च यदिदं मम ॥ २५
 अशून्यं कार्यमेकैकं यावदागमनं मम । इत्युक्त्वा दुःखितं सर्वं जनं तमुपजीविनम् ॥ २६
 उवाचेदं धनाध्यक्षं धनमानीयतामिति । ततोऽस्य धनमाजहुः सर्वमेवोपजीविनः ॥ २७
 स राशिः सुमहांस्तत्र दर्शनो यो ह्यदृश्यत । ततः स पुरुषव्याघ्रस्तद्धनं सहलक्ष्मणः ॥ २८
 द्विजेभ्यो बालवृद्धेभ्यः कृपणेभ्यो ह्यदापयत् । तत्रासीत्पिङ्गलो गार्ग्यस्त्रिजटो नाम वै द्विजः ॥ २९
 उच्छृत्तिर्वने नित्यं फालकुडाललाङ्गली । तं वृद्धं तरुणी भार्या बालानादाय दारकान् ॥ ३०
 अब्रवीद्ब्राह्मणं वाक्यं दारिद्रेणाभिपीडिता । अपास्य फालं कुडालं कुरुष्व वचनं मम ॥ ३१
 रामं दर्शय धर्मज्ञं यदि किंचिदवाप्त्यसि । भार्याया वचनं श्रुत्वा शाटीमाच्छाद्य दुःश्छदाम् ॥ ३२
 स प्रातिष्ठत् पन्थानं यत्र रामनिवेशनम् । भृग्वाङ्गिरःसमं दीप्त्या त्रिजटं जनसंसदि ॥ ३३
 आ पञ्चमायाः कक्ष्याया नैनं कश्चिदवारयत् । स राजपुत्रमासाद्य त्रिजटो वाक्यमब्रवीत् ॥ ३४
 निर्धनो बहुपुत्रोऽस्मि राजपुत्र महायशः । उच्छृत्तिर्वने नित्यं प्रत्यवेक्षस्व मामिति ॥ ३५

१. गज- झ. म.

२. पियरामः पुना.

३. व आशीभिः झ. व.

४. सचिवः ष. छ.

५. मेखलीनामित्यादि संप्रदापयेत्यन्तम् क.
नास्ति ।

तमुवाच तदा रामः परिहाससमन्वितम् । गवां सहस्रमप्येकं न तु विश्राणितं मया ॥ ३६
 परिक्षिपसि दण्डेन यावत्तावदवाप्स्यसि । स शार्टी त्वरितः कट्यां संभ्रान्तः परिवेष्य ताम् ॥ ३७
 आविध्य दण्डं चिक्षेप सर्वप्राणेन वेगितः । स तीर्त्वा सरयूपारं दण्डस्तस्य कराच्च्युतः ॥ ३८
 गोत्रजे बहुसाहस्रे पपातोक्षणसंनिधौ । तं परिष्वज्य धर्मात्मा आ तस्मात् सरयूतटात् ॥ ३९
 आनयामास ता भौषेस्त्रिजटायाश्रमं प्रति । उवाच च ततो रामस्तं गार्ग्यमभिसान्त्वयन् ॥ ४०
 मन्युर्न खलु कर्तव्यः परिहसो ह्ययं मम ॥

इदं हि तेजस्तव यद्दुरत्ययं तदेव जिज्ञासितुमिच्छता मया ।
 इमं भवानर्थमाभेप्रचोदितो वृणीष्व किं चेदपरं व्यवस्यति ॥ ४१
 ब्रवीमि सत्येन न तेऽस्ति यन्त्रणा धनं हि यद्यन्मम विप्रकारणात् ।
 भवत्सु सम्यक्प्रतिपादनेन तन्मर्याजितं प्रीतियशस्करं भवेत् ॥ ४२
 ततः सभार्यस्त्रिजटो महामुनिर्गवामनीकं प्रतिगृह्य मोदितः ।
 यशोबलप्रीतिमुखोपवृंहणास्तदाशिषः प्रत्यवदन्महात्मनः ॥ ४३
 स चापि रामः परिपूर्णमानसो महद्वनं धर्मबलैरुपाजितम् ।
 नियोजयामास मुहूर्त्तने चिरान्तरार्हसंमानवचःप्रचोदतः ॥ ४४
 द्विजः मुद्दभृत्यजनोऽथवा तदा दरिद्राभिक्षाचरणश्च योऽभवत् ।
 न तत्र काश्चन बभूव तर्पितो यथार्हसंमाननदानसंभ्रमैः ॥ ४५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायण वाग्मीकीये आदिकाण्डे च ऽर्षिर्गातमहात्मिकायां संहितायाम्
 अगेध्याकाण्डे वित्तविश्राणन नाम द्वात्रिंशः सर्गः

त्रयंशः सर्गः

पौरवाक्यम्

दत्त्वा तु सह वैदेह्या ब्राह्मणेभ्यो धनं बहु । जम्भतुः पितरं द्रष्टुं सीतया सह राघवौ ॥ १
 ततो गृहीते दुःप्रक्षे^३ त्वशोभेतां तदायुधे । मालादामभिराबद्धे सीतया समलंकृते ॥ २
 ततः प्रासादहर्म्याणि विमानशिखराणि च । अधिरुह्य जनः श्रीमानुदासीनो व्यलोकयत् ॥ ३
 न हि रथ्याः स्म शक्यन्ते गन्तुं बहुजनाकुलाः । आरुह्य तस्मात् प्रासादादीनाः पश्यन्ति राघवम् ॥ ४
 पदातिं सानुजं दृष्ट्वा ससीतं च जनास्तदा । ऊर्चुर्बहुविधा वाचः शोकोपहतचेतसः ॥ ५

१. अत्र उक्षणसनिधावित पठित्वा "उक्षणा
 वृषभानां संनिधिधत्त । आर्षे आनङ्" इति व्याख्यात
 तिलके ।

१. गा. वै. झ.

२. प्रथ्याभ्यामशोभेताम् ख.
 ३. पदातिं वञ्चितच्छत्रं रामं दृष्ट्वा तदा जनाः
 च. छ.

यं यान्तमनुयाति स्म चतुरङ्गदलं महत् । तमेकं सीतया सार्धमनुयति स्म लक्ष्मणः ॥	६
देश्यस्य रसज्ञः सन् कामिनां चैव कामदः । नेच्छत्येवानृतं कर्तुं पितरं ^१ धर्मगौरवात् ॥	७
या न शक्या पुरा द्रष्टुं भूतैराकाशगौरपि । तामद्य सोतां पश्यन्ति राजमार्गगतां जनाः ॥	८
अङ्गरगोचितां सीतां रक्तचन्दनसेविनीम् । वर्षगुष्णं च शीतं च नेप्यत्याशु विवर्णताम् ॥	९
अद्य नूनं दशरथः ^१ सत्त्वमाविश्य भाषते । न हि राजा प्रियं पुत्रं वित्रासयितुमिच्छति ॥	१०
निर्गुणस्यापि पुत्रस्य कथं स्याद्विप्रवासनम् । किं पुत्र्यस्य लेबोज्यं जितो वृत्तेन केवलम् ॥	११
आनृशं त्यमनुक्रोशः श्रुतं शीलं दमः शमः । राघवं शोभयन्त्येते पङ्कजुणाः पुरुपर्षभम् ॥	१२
तस्मात्तस्योपघातेन प्रजाः परमपीडिताः । औदकानीय सत्त्वनि श्रीन्मे सलिलसंक्षयात् ॥	१३
पीडया पीडितं सर्वं जगदस्य जगत्पतेः । मूलरथेषोऽघातेन वृक्षः पुष्पफलोपगः ॥	१४
मूलं ह्येव मनुष्याणां धर्ममारो महत्कृतिः । पुं पं पलं च पत्रं च शाखाश्चास्येतरे जनाः ॥	१५
ते लक्ष्मण इव क्षिप्रं सपन्न्यः सहबान्धवाः । गच्छन्तमनुगच्छ,मो येन गच्छति राघवः ॥	१६
हृद्यानानि परित्यज्य क्षेत्राणि च गृहाणि च । एकदुःखसुखा राममनुगच्छ,म धार्मिकम् ॥	१७
समुद्धृतनिधानानि परिध्वस्तजिराणि च । उपात्तधनधान्यानि हृतसाराणि सर्वशः ॥	१८
रजसाभ्यवकीर्णानि परित्यक्तानि देवतैः । मूपकैः परिधावद्भिरुद्भिलैरावृतानि च ॥	१९
अपेतोदकधूमनि हीनसंमार्जनानि च । प्रनष्टबालिवर्मेज्यामन्त्रहोमजपानि च ॥	२०
दुष्कालेनेव भग्नानि भिन्नभाजनवन्ति च । अस्मत्त्यक्तानि वेदमानि कैऋयी प्रक्षिप्यताम् ॥	२१
घनं नगरमेवास्तु येन गच्छति राघवः । अस्म,भिश्च परित्यक्तं पुत्रं संपद्यतां वनम् ॥	२२
बिलानि दंष्ट्रिणः सर्वं मानानि मृगपक्षिणः । त्यजन्त्यस्मद्भयाद्भीता गजाः सिंहा वनान्यपि ॥	२३
अस्मत्त्यक्तं प्रपद्यन्तां सेव्यमानं त्यजन्तु च । तृणमांसफलादानां देशं व्यलमृगद्विजम् ॥	२४
प्रपद्यतां हि कैवेयी सपुत्रा सह बान्धवैः । राघवेण वने सर्वं सह घत्स्याम निर्वृताः ॥	२५
इत्येवं विविधा वाचो नानाजनसमीरिताः । शुश्राव राघवः श्रुत्वा न विचक्रेऽस्य मानसम् ^१ ॥	२६
स तु वेदम पितुर्दुरात् कैलासशिखरप्रभम् । अभिचक्राम धर्मत्मा मत्तमातङ्गविक्रमः ॥	२७
विनीतवीरपुरुष स प्रविश्य नृपालयम् । ददर्शावस्थितं दीनं सुमन्त्रमविदूरतः ॥	२८
प्रतीक्षमाणोऽभिजनं ^१ तदार्तमनार्तरूपः दृढसन्निवाथ ।	
जगाम गमः पितरं दिदृक्षुः पितुर्निदेशं विधिवद्विकीर्षुः ॥	२९

१. दशरथ भरवमावश्यत चदृश्यते स पाठः न विकृतमभवत् ।

किटः ।

१. वनम् ख.

२. अस्य मानसं (कट) कृत्वा न विचक्रे

२. आपि वनम् च. छ.

तत्पूर्वमैक्ष्वाकसुतो महात्मा रामो गमिष्यन् नृपमार्तैरूपम् ।	
व्यतिष्ठत् प्रेक्ष्य तदा सुमन्त्रं पितुर्महात्मा प्रतिहारणार्थम् ॥	३०
पितुर्निदेशेन तु धर्मवत्सलो वनप्रवेशे कृतबुद्धिनिश्चयः ।	
स राघवः प्रेक्ष्य सुमन्त्रमब्रवीन्निवेदयस्वागमनं नृपाय मे ॥	३१
इत्यर्षे श्रीमद्रामायण वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्गात्मिकायां संहितायाम् अयोध्याकाण्डे पौरवावयं नाम त्रयस्त्रिंशः सर्गः	

चतुर्विंशः सर्गः

दशरथममाश्वामनम्

ततः कमलरत्राक्षः उद्यमो निरूपमो महान् । उवाच रामस्तं सृतं पितुराख्याहि मामिति ॥	१
स रामप्रेषितः क्षिप्रं संतापयत्युपेन्द्रियः । प्रविश्य नृपतिं सृतो निःश्रसन्तं ददर्श ह ॥	२
उपरक्तमिवादित्यं भ्रमच्छत्रमिवानलम् । तटाव मित्रं निस्तोयमपश्यज्जगतीपतिम् ॥	३
ध्यालोक्य तं महाप्राज्ञः परमाकुलचेतसम् । राममेवानुशोचन्तं सूतः प्राञ्जलिगसदन् ॥	४
तं वर्धयित्वा राजानं सृतं पवं जयाशिषा । भयविह्वलया वाचा मन्दया शृङ्गणमब्रवीत् ॥	५
अयं स पुरुषव्याघ्रो द्वारि तिष्ठति ते सुतः । ब्राह्मणंभ्यो धनं दत्त्वा सर्वं चैवोपजीविताम् ॥	६
म त्वा पश्यतु भद्रं ते रामः मत्पराक्रमः । सर्वान् मुत्तद आपृच्छय त्वामिदानीं दिदृक्षते ॥	७
गमिष्यन्तं गह्वरण्यं तं पश्य जगतीरतं । वृतं राजगुणैः सर्वैरादिन्यामिव रश्मिभिः ॥	८
म सत्यवादी धर्मात्मा गाम्भीर्यात् सागरोत्तमः । आकाश इव निष्पङ्को नरेन्द्रः प्रत्युवाच तम् ॥	९
सुमन्त्रानय मे दागन् ये केचिदिह मामकाः । दारैः परिवृतः सर्वैर्द्रुमिच्छामि धर्मिकम् ॥	१०
सोऽन्तःपुरगतीत्यैव स्त्रियस्ता वाक्यमब्रवीत् । आर्या ह्वयति वो राजा गम्यतां तत्र मा चिरम् ॥	११
एवमुक्ताः स्त्रियः सर्वाः सुमन्त्रेण नृपाब्रथा । प्रचक्रमुस्तद्भवनं भर्तुर्गजाय जामनम् ॥	१२
अर्धसप्तशतास्तास्तु प्रमदास्ताम्रलोचनाः । बौमल्यां परिवार्याश्च जनैर्जग्मुर्धृतव्रताः ॥	१३
आगतेषु च नारेषु समवेक्ष्य महीपतिः । उवाच राजा तं सृतं सुमन्त्रानय मे सुतम् ॥	१४
स सूतो राममादाय लक्ष्मणं मैथिलीं तदा । जगाम भिमुखस्वर्तूणं मकाशं जगतीपतेः ॥	१५
स राजा पुत्रमायान्तं हृष्टः दूरात् कृताञ्जलिम् । नृपपातामनत्तूर्गमार्तः स्त्रीजनसंवृतः ॥	१६
सोऽभिदुद्राव वेगेन रामं हृष्ट्वा विशां पतिः । तमसंप्राप्य दुःस्वार्तः पपात भुवि मूर्च्छितः ॥	१७
तं रामोऽभ्यपतत् क्षिप्रं लक्ष्मणश्च महारथः । विसंज्ञमिव दुःखेन मशोकं नृपतिं तदा ॥	१८
स्त्रीसहस्रनिनादश्च संजज्ञे राजवेशमनि । हा हा रामेति सहसा भूषणध्वनिमूर्च्छितः ॥	१९

तं परिष्वज्य बाहुभ्यां तावुभौ रामलक्ष्मणौ । पर्यङ्के सीतया सार्धं रुदन्तः समवेशयन् ॥	२०
अथ रामो मुहूर्तेन लब्धसंज्ञं महीपतिम् । उवाच प्राञ्जलिर्भुत्वा शोकार्णवपरिप्लुतम् ॥	२१
आपृच्छे त्वां महाराज संवंधामीश्वरोऽसि नः । प्रस्थितं दण्डकारण्यं पश्य त्वं कुशलेन माम् ॥२२	२२
लक्ष्मणं चानुजानीहि सीता चान्वेति मां वनम् । कारणैर्बहुभिस्तथैर्वार्यमाणौ न चेच्छतः ॥	२३
अनुजानीहि सर्वाङ्गः शोकमुत्सृज्य मानद । लक्ष्मणं मां च सीतां च प्रजापतिरिवात्मजान् ॥	२४
प्रतीक्षमाणमव्यग्रमनुज्ञां जगतीपतिः । उवाच राजा संप्रैक्ष्य वनवासाय राघवम् ॥	२५
अहं राघव कैकेय्या वरदानेन मोहितः । अयोध्यायास्त्वमेवाद्य भव राजा निगृह्य माम् ॥	२६
एवमुक्तो नृपतिना रामो धर्मभृतां वरः । प्रत्युवाचाञ्जलिं कृत्वा पितरं वाक्यकोविदः ॥	२७
भवान् वर्षसहस्राय पृथिव्या नृपते पतिः । अहं त्वरण्ये वत्स्यामि न मे कार्यं त्वयानृतम् ॥	२८
नव पञ्च च वर्षाणि वनवासे विदृत्य ते । पुनः पादौ ग्रहीष्यामि प्रतिज्ञान्ते नराधिप ॥	२९
रुदन्नातः प्रियं पुत्रं मत्प्राप्तेन संयतः । कैकेय्या चोद्यमानस्तु मिथो गजा तमब्रवीत् ॥	३०
श्रेयसे वृद्धये तात पुनरागमनाय च । गच्छस्वारिष्टमव्यग्रः पन्थानमकुतोभयम् ॥	३१
न हि सत्यात्मनस्तात धर्माभिमनमस्तव । विनिवर्तयितुं बुद्धिः शक्यते रघुनन्दन ॥	३२
अद्य' त्विदानीं रजनीं पुत्र मा गच्छ सर्वथा । एकाहं' दर्शनेनापि साधु तावन्नगम्यहम् ॥	३३
मातरं मां च संपश्यन् वसेमामद्य शर्वरीम् । तपितः सर्वकामैस्त्वं श्वः कल्पे माधार्ग्यसि ॥	३४
दुष्करं क्रियते पुत्र सर्वथा राघव त्वया । मत्प्रियार्थं प्रियास्त्यक्त्वा यद्यासि विजनं वनम् ॥	३५
न चैतन्मे प्रियं पुत्र शपे सत्येन राघव । छन्नया चलिन्तस्त्वस्मि स्त्रिया छन्नाङ्गकल्पया ॥	३६
वञ्चना या तु लब्धा मे तां त्वं निस्तर्तुमिच्छसि । अनया वृत्तमादिन्या कैकेय्याभिप्रचोदितः ॥	३७
न चैतदाश्चर्यतमं यत्त्वं ज्येष्ठः सुतो मम' । अपानृतकथं पुत्र पितरं कर्तुमिच्छसि ॥	३८
अथ रामस्तथा श्रुत्वा पितुरार्तस्य भाषितम् । लक्ष्मणेन मह भ्रात्रा दीनो वचनमब्रवीत् ॥	३९
प्राप्त्यामि यानद्य गुणान को मे श्रस्तान प्रदान्यति । अपक्रमणमेवातः सर्वकामैर्हं वृणे ॥	४०
इयं सराष्ट्रा मजना धनधान्यममाकुल्या । मया विमप्रा वमुधा भरताय प्रदीयताम् ॥	४१
वनवासकृता वृद्धिर्न च मेऽद्य चलिष्यति । यस्तुष्टेन वरो दन्तः कैकेय्ये वरद त्वया ॥	४२
दीयतां निखिलेनैव मत्पत्न्यं भव पार्थिव । अहं निदेशं भवतो यथोक्तमनुपालयन् ॥	४३
चतुर्दश समा वत्स्ये वने वनचरैः सह । मा विमर्शो वसुमती भरताय प्रदीयताम् ॥	४४
न हि मे काङ्क्षितं राज्यं सुखमात्मनि वा प्रियम् । यथा निदेशं कर्तुं वै तवैव रघुनन्दन ॥४५	४५

१. अथ इदानीम् इति पुनरुक्तिः पुत्रावरह-
कातरतां दशरथस्य पोषयति । अथ अरिमन् दिने इदानीं
सन्निहितां रात्रिम् इति तु व्याख्यातारः ।

१. एकाहदर्शनेन च. छ.
२. इदमर्थम् व. नास्ति ।

अपगच्छतु ते दुःखं मा भूर्बाष्पपरिप्लुतः । न हि क्षुभ्यति दुर्धर्षः समुद्रः सरितां पतिः ॥ ४६
 नैवाहं राज्यमिच्छामि न सुखं न च मैथिलीम् । नैव सर्वाःनिमान कामाश्च स्वर्गं नैव जीवितम् ॥४७
 त्वामहं सत्यमिच्छामि नानृतं पुरुषर्षभ । प्रत्यक्षं तव सत्येन सुकृतेन च ते शपे ॥ ४८
 न च शक्यं मया तात स्थातुं क्षणमपि प्रभो । न शोकं धारयस्वैनं न हि मेऽस्ति विपर्ययः ॥ ४९
 अर्थितो ह्यस्मि कैकेय्या वनं गच्छेति राघव । मया चोक्तं ब्रजामीति तत् सत्यमनुपालये ॥ ५०
 मा चोत्कण्ठां कृथा देव वने रंस्यामहे वयम् । प्रशान्तहरिणाकीर्णं नानाशकुननादिते ॥ ५१
 पिता हि दैवतं तात देवतानामपि स्मृतम् । तस्माद्दैवतमित्येव करिष्यामि पितुर्वचः ॥ ५२
 चतुर्दशसु वर्षेषु गतेषु नरमन्तम् । पुनर्द्रक्ष्यसि मां प्राप्तं संतापोऽयं विमुच्यताम् ॥ ५३
 येन संस्तम्भनीयोऽयं सर्वो बाष्पगलो जनः । स त्वं पुरुषशार्दूल किमर्थं विक्रियां गतः ॥ ५४

पुरं च राष्ट्रं च मही च केवला मया निसृष्टा भरताय दीयताम् ।
 अहं निदेशं भवतोऽनुपालयन् वनं गमिष्यामि चिराय सेवितुम् ॥ ५५
 मया निसृष्टां भरतो महीमिमां सशैलखण्डां सपुरां सकाननाम् ।
 शिवां गुप्तीमामनुशाम्बु केवलं त्वया यदुक्तं नृपते तथास्तु तत् ॥ ५६
 न मे तथा पार्थिव धीयते मनो महत्सु कामेषु न चात्मनः प्रिये ।
 यथा निदेशे तव शिष्टसंमते व्यपैतु दुःखं तव मत्कृतेऽनघ ॥ ५७
 तदद्य नैवानध राज्यमव्ययं न सर्वकामात्र सुखं न मैथिलीम् ।
 न जीवितं त्वामनृतेन योजयन् वणीय सत्यं व्रतमस्तु ते तथा ॥ ५८
 फलांन मूर्त्नां च भक्षयन् वने गिरींश्च पश्यन् सरितः सरांसि च ।
 वनं प्राविश्यैव विचित्रपादपं सुखी भविष्यामि तवास्तु निर्वृतिः ॥ ५९
 एवं स राजा व्यसनार्भापन्नः शोकेन दुःखेन च ताम्यमानः ।
 आलिङ्ग्य पुत्रं सुविनष्टमंजो भोहं गतो नैव चिचेष्ट किंचित् ॥ ६०
 देव्यस्ततः संरुरुदुः ममेतास्तां वर्जयित्वा नरदेवपत्नीम् ।
 रुदन् मुमन्त्रोऽपि जगाम मूर्च्छां हाहाकृतं तत्र बभूव सर्वम् ॥ ६१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिःकाव्ये चतुर्विंशतिसर्गाकायां सहितायाम्

अयाध्याकाण्डे दशरथसमाश्रासन नाम चतुर्विंशः सर्गः

पञ्चत्रिंशः सर्गः

सुमन्त्रगर्हणम्

ततो निर्धूय सहसा क्षिरो निःश्वस्य चासकृत् । पाणिं पणौ विनिष्पिप्य दन्तान कटकटाप्य च ॥ १
 छोचने कोपसंरक्ते वर्ण पूर्वोचितं जहत् । कोपाभिभूतः सहसा संतापमशुभं गतः ॥ २
 मनः समीक्षमाणस्य सूतो दशरथस्य सः । कम्पयन्निव कैकेय्या हृदयं वाक्छुरैः शितैः ॥ ३
 वाक्यवद्रेःरुपमैर्नर्भिन्दन्निव चाशुगैः । कैकेय्याः सर्वमर्मणि सुमन्त्रः प्रत्यभाषत ॥ ४
 यस्यास्तव पतित्यक्तो राजा दशरथः स्वयम् । भर्ता सर्वस्य जगतः स्थावरस्य चरस्य च ॥ ५
 न ह्यकार्यतमं किञ्चित्तव देवोह विद्यते । पतित्रो त्वामहं मन्ये कुत्रोमपि चान्ततः ॥ ६
 यन्महेन्द्रमिवाज्यं दुष्प्रकम्प्यमिवाचलम् । महोदधिमिश्रोभ्यं संतापयामि कर्मभिः ॥ ७
 भावमंस्था दशरथं भर्तारं वरदं पतिम् । भर्तुरिच्छ, हि नारीणां पुत्रकोप्या विशिष्यते ॥ ८
 यथावयो हि राज्यानि प्राप्नुवन्ति नृपक्षये । इदंवाक्कुक्कुन्नाथऽस्मिस्तल्लोपर्यितुमिच्छसि ॥ ९
 राजा भवतु ते पुत्रो भरतः शास्तु मेदिनीम् । वयं तत्र गमिष्यामो यत्र गमो गमिष्यति ॥ १०
 न हि ते विषये कश्चिद्वाङ्मणो वस्तुमर्हति । तादृशं त्वममय इमम् क्व चिकीर्षसि ॥ ११
 आश्चर्यमिव पश्यामि यस्यास्ते वृत्तमीदृशम् । आचरन्त्या न विद्वता मद्यो भवति मेदिनी ॥ १२
 महाब्रह्मर्षिन्पृष्टा हि ब्रह्मन्तो भीमदर्शनाः^१ । धिग्नाग्दण्डा न हिमन्ति रामप्रत्राजने स्थिताम् ॥ १३
 धामं छित्त्वा कुठारेण निम्बं परिचरेत्सु यः । यश्चेनं पयसा मिञ्चेन्नैत्रास्य मधुरो भवेत् ॥ १४
 अभिजातं हि ते मन्ये यथा मातुस्तथैव च । न हि निम्बान् म्रवेत् श्रौद्रं लोकरु निगदितं वचः ॥ १५
 एव मातुरसद्गुहं विद्मः पूर्वं यथाश्रुतम् । पितुस्ते वरदः कश्चिद्ददौ यन्मनुत्तमम् ॥ १६
 सर्वभूतरुतं तस्मान् संजज्ञे वसुधाधिपः । तेन तिर्यग्गतानां च भूतानां विदितं वचः ॥ १७
 ततो जम्भम्य शयने विरुताद्भूरिनर्चयः । पितुस्ते विदितो भातः स तत्र श्रद्धाहमन् ॥ १८
 एतत् ते जननी क्रुद्धा मृत्युपाशमभीसती । हामं ते नृपते सौम्य जिज्ञासमीति चाब्रवीत् ॥ १९
 नृपश्चोवाच तां देवीं देवि शंसामि ते यदि । ततो मे मरणं मद्यो भविष्यति न संशयः ॥ २०
 माता ते पितरं देवो ततः कंकयमब्रवीत् । शंभ मे जीव वा मा या न मामपहसिष्यसि ॥ २१
 प्रियया च तथोक्तः मन कंकयः पृथिवीपतिः । तस्मै तं वरदायार्थं कथयामास तन्वतः ॥ २२
 एतः स वरदः साधु गजानं प्रत्यभाषत । यदि त्वं शंससे राजन मरणं ते भवेद्द्रुवम् ॥ २३
 म्रियतां ध्वंसतां वेयं मा कृथास्त्वं महीपते । स तच्छ्रुत्वा वचस्तस्य प्रसन्नमनसो नृपः ॥ २४

१. अमरस्य इम् अमरस्यमिनिपेशम् ।

सदा । का प्रीती राज्यलाभेन तव देवि भविष्यति । तादृशं

२. अथ नन्तरम्—नूनं सर्वं गामध्यामो माग

रममयाद कर्म कर्तुं चिकीर्षामि ॥—इति पुनः ।

रामनिषेविषम् । स्वकाया वान्धवैः सर्वैर्ब्रह्मणः साधुभिः

२. इदमर्थम् अ. नास्ति ।

मासरं ते निरस्याशु विजहार कुबेरवत् । तथा त्वमपि राजानं दुर्जनाचरिते पथि ॥ २५
 असद्राहमिमं मोहान् कुरूपे पापदर्शनी । सत्यश्चाद्य प्रवदोऽयं लौकिकः प्रतिभाति मा ॥ २६
 पितृन् समनुजायन्ते नरा मत्तरमङ्गनाः । नैवं भव गृह्णाणदं यदह वसुधाधिपः ॥ २७
 भर्तुरिच्छामुपास्वेह जनस्यास्य गर्तिर्भव । मा त्वं प्रोत्साहिना पपैदं वराजसमप्रभव ॥ २८
 भर्तारं लोकभर्तारमसद्धर्ममुपादधाः । न हि मित्या प्रतिज्ञतं करिष्यति तवानघः ॥ २९
 श्रीमान् दशरथो राजा देवि राजीवलोचनः । ज्येष्ठो वदान्यः कर्मण्यः स्वधर्मस्याभिरक्षिता ॥ ३०
 रक्षिता जीवलोकस्य वृहि रमोऽभिपिच्यताम् । परिगदो हि ते देवि महंल्लोके चरिष्यति ॥ ३१
 यदि रामो वनं याति विहाय पितरं नृपम् । स्वराज्यं राघवः पातु भव त्वं विगतव्वरा ॥ ३२
 न हि ते राघवादन्यः क्षमः पुरवरे वसेत् । रामे हि यौवराज्यस्थे राजा दशरथो वनम् ॥ ३३
 प्रवेक्ष्यति महेष्वामः पर्वमृत्तमनुस्मरन् । इति मानवैश्च तीक्ष्णैश्च कैकेयीं राजसंमदि ॥ ३४
 सुमन्त्रः क्षोभयामास भूय एव कृताञ्जलिः । नैव सा श्रुभ्यन्ते देवी न च स्म परिदृश्यते ॥ ३५
 न चास्या मुखवर्णस्य लक्ष्यते विक्रिया तदा ॥

इत्यापे भ्रामद्रामायण वार्त्ताकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 अयोध्याकाण्डे सुमन्त्रवर्तण नाम षट्त्रिंशः सर्गः

षट्त्रिंशः सर्गः

सिद्धार्थार्थानुवाचनम्

सतः सुमन्त्रमैक्ष्वाकः पीडितोऽत्र प्रतिज्ञया । भवाप्पमार्तानिःश्रस्य जगादेदं पुनः पुनः ॥ १
 सृत् रत्नसुसंपूर्णां चतुर्विधवला चमूः । राघवस्यानुयात्रार्थं क्षिप्रं प्रतिविधोयताम् ॥ २
 रूपाजीवाश्च वादि यो वर्णजश्च महाधनाः । शोभयन्तु कुम्भारस्य चाहिनीं सुप्रमारिताः ॥ ३
 ये चैनमुपजीवान्त रमतं यैश्च वीर्यतः । तेषां बहुविधं दद्यात्तानप्यत्र नियोजय ॥ ४
 धायुधानि च मुख्यानि नागराः शकटानि च । अनुगच्छन्तु काकुत्स्थं व्याधाश्रारण्यगोचराः ॥ ५
 नित्रन् मृगान् कुञ्जगंश्च पिवंश्चागण्यकं मधु । नदीश्च विविधाः पश्यन् राज्यस्य स्मरिष्यति ॥ ६
 धान्यकोशश्च यः कश्चिद्धनकोशश्च मामकः । तौ राममनुगच्छेतां वसन्तं निर्जने वने ॥ ७
 यजन् पुण्येषु देशेषु विसर्जंश्चाप्तदक्षिणाः । ऋषिभिश्च समागम्य प्रवत्स्यति सुखं वने ॥ ८
 भरतश्च महाबाहुरयोध्यां पालयिष्यति । सर्वैरामैः सह श्रीमान् रामः संसाध्यतामिति ॥ ९
 एवं ब्रुवति काकुत्स्थे कैकेय्या भयमागतम् । सुखं चाप्यगमच्छोपं स्वरश्चापि न्यरुध्यत ॥ १०
 सा विषण्णा च संत्रस्ता मुखेन परिशुष्यता । राजानमेवाभिमुञ्जी कैकेयी वाक्यमब्रवीत् ॥ ११
 राज्यं गतजनं साधो पीतमण्डां सुरामिव । निरास्वाद्यतमं शून्यं भरतो नःभिपत्स्यते ॥ १२

कैकेय्यां मुक्तलज्जायां वदन्त्यामतिदारुणम् । राजा दशरथो वाक्यमुवाचायतलोचनाम् ॥ १३
 बहन्तं किं तुदसि मां नियुज्य धुरि माहिते । अनार्यं कृत्यमारब्धं किं न पूर्वमुपारुधः ॥ १४
 तस्यैतत् क्रोधसंयुक्तमुक्तं श्रुत्वा वराङ्गना । कैकेयी द्विगुणं क्रुद्धा राजानमिदमब्रवीत् ॥ १५
 तवैव वंशे सगरो ज्येष्ठपुत्रमुपारुधन् । असमञ्ज इति ख्यातं तथायं गन्तुमर्हति ॥ १६
 एवमुक्तो धिगित्येव राजा दशरथोऽब्रवीत् । व्रीडितश्च जनः सर्वः सा च तन्नावबुध्यत ॥ १७
 तत्र वृद्धो महामात्रः सिद्धार्थो नाम नामतः । शुचिर्बहुमतो गह्वरः कैकेयोमिदमब्रवीत् ॥ १८
 असमञ्जो गृहीत्वा तु क्रीडतः पथि दारकान् । सरय्याः प्रक्षिपन्नप्सु रमते तेन दुर्मतिः ॥ १९
 तं दृष्ट्वा नागराः सर्वे क्रुद्धा राजानमब्रुवन् । असमञ्जं वृणीष्वैकमस्मान् वा राष्ट्रवर्धन ॥२०
 तानुवाच ततो राजा किंनिमित्तमिदं भयम् । ताश्चापि राह्या संग्रष्टा वाक्यं प्रकृतयोऽब्रुवन् ॥२१
 क्रीडतस्त्वेव नः पुत्रान् बालानुद्धान्तचेतनः । सरय्यां प्रक्षिपन् मौख्यादतुलां प्रीतिमश्नुते ॥२२
 स तासां वचनं श्रुत्वा प्रकृतोनां नराधिपः । तं तत्याजाहितं पुत्रं तासां प्रियचिकीर्षया ॥ २३
 तं यानं शीघ्रमारोप्य सभार्यं सपरिच्छदम् । यावज्जीवं विवास्यांऽयमिति स्वानन्वशात्पिता ॥२४
 स फालपिटकं गृह्य गिरिदुर्गाण्यलोकयत् । दिशः सर्वास्त्वनुचरन् स यथा पापकर्मकृत् ॥ २५
 इत्येवमत्यजराजा सगरो वै सुधार्मिकः । रामः किमकरोत् पापं येनैवमुपरुध्यतं ॥ २६
 न हि कंचन पश्यामो राघवस्यागुणं वयम् । दुर्लभो ह्यग्न्य निरयः शशाङ्कस्येव कल्मषम् ॥२७
 अथवा देवि दोषं त्वं कंचित् पश्यसि राघवे । तमद्य ब्रूहि तत्त्वेन ततो रामो विवास्थते ॥२८
 अदुष्टस्य हि संत्यागः सत्पथे निग्नस्य च । निर्देहेदपि शक्रस्य द्युति धर्मनिरोधनात् ॥ २९
 तदलं देवि रामस्य श्रिया विहतया त्वया । लोकतोऽपि हि ते रक्ष्यः परिवादः शुभानने ॥३०
 श्रुत्वा तु सिद्धार्थवचो राजा श्रान्ततरस्वनः । शोकोपहतया वाचा कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥ ३१

एतद्वचो नेच्छसि पापवृत्ते हितं न जानामि ममात्मनो वा ।

आस्थाय मार्गं कृपणं कुचेष्टा चेष्टा हि ते माधुपथादपेता ॥

३२

अनुव्रजिष्याम्यहमद्य रामं राज्यं परित्यज्य धनं सुखं च ।

सहैव गह्वा भगतेन च त्वं यथासुखं भुङ्क्ष्व चिराय राज्यम् ॥

३३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्वाक्षकाया संहितायाम्

अयोध्याकाण्डे सिद्धार्थप्रतिबोधन नाम षटत्रिंशः सर्गः

सप्तत्रिंशः सर्गः

चीरपरिमहनिमित्तवसिष्ठक्रोधः

महामात्रवचः श्रुत्वा रामो दशरथं तदा । अभ्यभाषत वाक्यं तु विनयज्ञो विनीतवत् ॥ १

यत्कर्मभोगस्य मे राजन् वने वन्येन जीवतः । किं कार्यमनुयात्रेण त्यक्तसङ्गस्य सर्वतः ॥ २

HELENE MATHIEU, 1914. HELENE MATHIEU, 1914.

- यो हि दस्वा गजश्रेष्ठं कक्ष्यायां कुरुते मनः । रज्जुस्नेहेन किं तस्य त्यजतः कुञ्जरोत्तमम् ॥ ३
- तथा मम सतां श्रेष्ठं किं ध्वजिन्या जगत्पते । सर्वाण्येवानुजानामि चीराण्येवानयन्तु मे ॥ ४
- अनित्रपिटके चोभे समानयत गच्छतः । चतुर्दश वने वासं वर्षाणि वसतो मम ॥ ५
- अथ चीराणि कैकेयी स्वयमाहृत्य राघवम् । उवाच परिधत्त्वेति जनौघे निरपत्रपा ॥ ६
- स चीरे पुरुषव्याघ्रः कैकेय्याः प्रतिगृह्य ते । सूक्ष्मबलमवक्षिष्य मुनिवस्त्राण्यवस्त ह ॥ ७
- लक्ष्मणश्चापि तत्रैव विहाय वसने शुभे । तापसाच्छादने चैव जग्राह पितुरग्रतः ॥ ८
- अथात्मपरिधानार्थं सीता कैशेयवासिनी । संप्रेक्ष्य चीरं संत्रस्ता पृषती वागुरामिव ॥ ९
- सा व्यपत्रपमाणेव प्रगृह्य च सुदुर्मनाः । कैकेय्याः कुशचीरे ते जानकी शुभलक्षणा ॥ १०
- अश्रुसंपूर्णनेत्रा च धर्मज्ञा धर्मदर्शिनी । गन्धर्वराजप्रतिमं भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ ११
- कथं नु चीरं बध्नन्ति मुनयो वनवासिनः । इति ह्यकुशला सीता सा मुमोह मुहुर्मुहुः ॥ १२
- कृत्वा कण्ठे च सा चीरमेकमादाय पाणिना । तस्थौ ह्यकुशला तत्र व्रीडिता जनकात्मजा ॥ १३
- तस्यास्तत् क्षिप्रमागम्य रामो धर्मभृतां वरः । चीरं बबन्ध सीतायाः कौशेयस्योपरि स्वयम् ॥ १४
- रामं प्रेक्ष्य तु सीताया बध्नन्तं चीरमुत्तमम् । अन्तःपुरगता नार्यो मुमुचुर्वारि नेत्रजम् ॥ १५
- उचुश्च परमायस्ता रामं ज्वालततेजसम् । वत्स नैवं नियुक्त्यं वनवासे मनस्विनी ॥ १६
- पितुर्वाक्यानुरोधेन गतस्य विजनं वनम् । तावद्दर्शनमस्या नः सफलं भवतु प्रभो ॥ १७
- लक्ष्मणेन महायेन वनं गच्छस्व पुत्रक । नेयमर्हति कल्याणी वस्तुं तापसवद्वने ॥ १८
- कुरु नो याचनां पुत्र सीता तिष्ठतु भामिनी । धर्मनित्यः स्वयं स्थातुं न हीदानीं त्वमिच्छसि ॥ १९
- तासामेवंविधा वाचः शृण्वन् दशरथात्मजः । बबन्धैव तदा चीरं सीतया तुल्यशीलया ॥ २०
- चीरे गृहीते तु तथा समीक्ष्य नृपतेर्गुरुः । निवार्य सीतां कैकेयीं वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ॥ २१
- अतिप्रवृत्ते दुर्भेधे कैकेयि कुलपांसनि । बध्नयित्वा च राजानं न प्रमाणेऽवतिष्ठसे ॥ २२
- न गन्तव्यं वनं देव्या सीतया शीलवर्जिते । अनुप्रास्यति रामस्य सीता प्रकृतमासनम् ॥ २३
- आत्मा हि दाराः संवंधां दारसंग्रहवर्तिनाम् । आत्मेयमिति रामस्य पालयिष्यति मेदिनीम् ॥ २४
- अथ यास्यति वैदेही वनं रामेण संगता । वयमप्यनुयास्यामः पुरं चेदं गमिष्यति ॥ २५
- अन्तपालाश्च यास्यन्ति सदारो यत्र राघवः । सहोपजीव्यं राष्ट्रं च पुरं च सपरिच्छदम् ॥ २६
- भरतश्च सशत्रुभ्रष्टीरवासा वनेचरः । वने वसन्तं काकुत्थमनुवत्स्यति पूर्वजम् ॥ २७
- व्रतः शून्यां गतजनां वसुधां पादपैः सह । त्वमेका शाधि दुर्बृत्ता प्रजानामहिते रता ॥ २८
- न हि तद्भविता राष्ट्रं यत्र रामो न भूपतिः । तद्वनं भविता राष्ट्रं यत्र रामो निवत्स्यति ॥ २९
- न ह्यदस्तां मही पित्रा भरतः शास्तुमर्हति । त्वयि वा पुत्रवद्वस्तुं यदि जातो महीपतेः ॥ ३०
- यद्यपि त्वं क्षितितलाद्गगनं चोत्सतिष्यसि । पितृभंशचरिभ्रष्टः सोऽन्वया न करिष्यति ॥ ३१

तत्त्वया पुत्रगर्धिण्या पुत्रस्य कृतमप्रियम् । लोके हि न स विद्येत यो न राममनुव्रतः ॥	३२
द्रक्ष्यस्यद्यैव कैकेयि पशुव्यालमृगद्विजान् । गच्छतः सह रामेण पादपांश्च तदुन्मुखान् ॥	३३
अथोत्तमान्याभरणानि देवि देहि स्तुपये व्यपनीय चीरम् ।	
न चीरमस्याः प्रविधीयतेति न्यवारयत्तद्वसनं वसित्रः ॥	३४
एकस्य रामस्य वने निवासस्त्वया वृतः केकयराजपुत्रि ।	
विभूषितेयं प्रतिकर्मनित्या वसत्वरण्ये सह राघवेण ॥	३५
यानैश्च मुखैः परिचारकैश्च सुसंयुता गच्छतु राजपुत्री ।	
वस्त्रैश्च सवः साहिता विधानैर्नयं वृता ते वःसंप्रदाने ॥	३६
तस्मिंस्तथा जल्पति विप्रमुख्ये गुरौ नृपस्याप्रतिमप्रभवे ।	
नेत्र स्म सीता विनिवृत्तभावा प्रियस्य भर्तुः प्रतिकारवामा' ॥	३७
इत्यापै श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे आर्याव्य चतुर्षिंशत्तिसहस्रश्लोकानां संहितायाम् अयोध्याकाण्डे चीरपरिमहः मित्तवमिष्र लोषां नाम सतत्रिंश सर्गः	

अष्टात्रिंशः सर्गः

जनाक्रांशः

तस्यां चीरं वमानायां नाथवत्यमनाथवन । प्रचक्रोज जनः सर्वो धिक् त्वां दशग्रथं त्विति ॥	१
तेन तत्र प्रणादेन दुःखितः म महोपतिः । चिच्छेद जीविने श्रद्धां धमं यजसि चात्मनः ॥	२
स निःश्रस्योष्णमैश्वर्यकस्तां भयं मिदमद्रवीत् । केकयि कुञ्जचोरेण न सीता गन्तुमर्हति ॥	३
सुकुमारा' च बाला च सततं च सुखे चिन्ता । नेयं वनस्य योग्येति सत्यमाह गुरुर्मम ॥	४
इयं हि 'कस्यापकरोति किञ्चिन्परिजनो राजवरस्य कन्या ।	
या चोत्ससाद्य जनस्य' मध्ये स्थिता विसंज्ञा श्रमणोव काचित् ॥	५
चोराण्यपास्याज्जनकस्य कन्या नेयं प्रतिज्ञा मम दत्तपूर्वा ।	
यथासुखं गच्छतु राजपुत्री वनं समप्रा सह सर्वरत्नैः ॥	६

१. प्राणकारः मद्भक्षणम्, तस्काः प्रा. वेवा-
दिना भवन्वस्थासद्भक्षणवशमपादनमित्यस्तीति यावन् ।
२. अत्र जनस्येति स्थाने वनस्यान मुद्धान पुना.
पुस्तके । तदिदम् "वनस्य वनगमनयोग्यवैरास्य" इति
तिक्कटाकानुराधनेति प्राप्तमिति । तत्रतस्तु पूर्वश्लोके-
स्यस्य वनमध्येदं विवरण नेहस्यस्य । वनगमनयोग्य-
चात्येच्यवश्यात्रानन्वयादिति ।
१. सुकुमारी च. छ.
२. कस्यापि ति.

अजीवनाहंण मया नृशंसा कृता प्रतिज्ञा नियमेन तावत् ।	
त्वया हि बाल्यात् प्रतिग्रमेतत्तन्मां दहेद्रेणुमिवात्मपुष्पम् ॥	७
रामेण यदि ते पापे किञ्चित् कृतमशोभनम् । अपकारः ^१ क इह ते वैदेह्या दर्शितोऽथ मे ॥	८
मृगीवोत्फुङ्गनयना मृदुशीला तपस्विनी । अपकारं कर्मिह ते करोति जनकाल्मजा ॥	९
ननु पर्याप्तमेतत्ते पापे रामविशसनम् । क्रिमेभिः कृपणैर्भूयः पातकैरपि ते कृतेः ॥	१०
प्रतिज्ञातं मया तावत्त्वयोक्तं देवि शृणुता । रामं यदभिनेकाय त्वमिहागतमत्रवोः ॥	११
वत्स्वेतत् समतिक्रम्य निरयं गन्तुमिच्छसि । मैथिलीमपि या हि त्वमीक्षसे चीरवासिनीम् ॥	१२
इतोव राजा विलपन् महात्मा शोकस्य नान्तं स ददर्श किञ्चित् ।	
भृशतुत्वाच्च पपात भूमौ तेनैव पुत्रव्यसने निमग्नः ^२ ॥	१३
एवं ब्रुवन्तं पितरं रामः संप्रस्थितो वनम् । अरश्शिरममसीतमिदं वचनमत्रवीत् ॥	१४
इयं धार्मिक कौमर्या मम माता यशस्विनी । वृद्धा चाक्षुस्शीला च न च त्वां देव गर्हते ॥	१५
मया विहीनां वरद प्रपन्नां शोकसागरम् । अदृष्टपूर्वव्यसनां भूयः संमन्तुमर्हसि ॥	१६
पुत्रशोकं यथा नच्छेत्त्वया पूज्येन पूजिता । मां हि संचिन्तयन्तीथं त्वयि जावेत्तर्पास्विनी ॥	१७
इमां महेन्द्रोपम 'जातगर्धिनीं तथा विधातुं जननीं ममार्हसि ।	
यथा वनस्थे मायि शोककर्शिता न जोषितं न्यस्य यमक्षयं ब्रजेत् ॥	१८
इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये चतुविंशतिसर्गकायां संहितायाम् अथाश्याकाण्डे जनकशो नाम अष्टात्रिंशः सर्गः	

एकोनचत्वारिंशः सर्गः

वनमनापृच्छा

रामस्य तु वचः श्रुत्वा मुनिप्रेषधरं च तम् । समीक्ष्य सह भार्याभी राजा विगतचेतनः ॥	१
नैनं दुःखेन संतप्तः प्रत्यक्षत राघवम् । न चैनमभिसंप्रेक्ष्य प्रत्यभपत दुर्मनाः ॥	२
स मुहूर्तमिव संज्ञो दुःस्विन्श्च महोरगतिः । विल्लाप महाबाहू राममेवानुचिन्तयन् ॥	३
मन्ये खलु मया पूर्वं विरत्सा बहुरः कृतः । प्राणिनो हिंसिता वापि तस्मादिदमुग्रस्थितम् ॥	४
न त्वेवानागते काले देहाच्छ्यवति जीवितम् । कैकेय्या छिद्यमानस्य मृत्युर्मम न विद्यते ॥	५
योऽहं पावकसंकाशं पश्यामि पुरतः स्थितम् । विहाय वसने सूक्ष्मे तापसाच्छदमात्मजम् ॥	६
एकस्याः खलु कैकेय्याः कृतेऽयं छिद्यते जनः । स्वार्थे प्रयतमानायाः संश्रित्य निरृतिं त्विमाम् ॥ ७	७

एवमुक्त्वा तु वचनं बाष्पेण पिहितेन्द्रियः ^१ । रामेति सकृदेवोक्त्वा व्याहृतं न शशाक ह ॥	८
संज्ञां तु प्रतिलभ्यैव मुहूर्तात् स महीपतिः । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यां सुमन्त्रमिदमब्रवीत् ॥	९
औपवाहं रथं युक्त्वा त्वमायाहि ह्योत्तमैः । प्रापथैनं महाभागमितो जनपदात् परम् ॥	१०
एवं मन्ये गुणवतां गुणानां फलमुच्यते । पित्रा मात्रा च यत् साधुर्वीरो निर्वास्थते वनम् ॥	११
राज्ञो वचनमाज्ञाय सुमन्त्रः शीघ्रविक्रमः । योजयित्वा ययौ तत्र रथमश्वैरलंकृतम् ॥	१२
तं रथं राजपुत्राय सूतः कनकभूषितम् । आचक्षेऽञ्जलिं कृत्वा युक्तं परमवाजिभिः ॥	१३
राजा सत्वरमाहूय व्यापृतं वित्तसंचये । उवाच देशकालञ्च निश्चितं सर्वतः शुचिः ॥	१४
वासांसि च महार्हाणि भूषणानि वराणि च । वर्षाण्येतानि सङ्ख्याय वैदेह्याः श्लिप्रमानय ॥	१५
नरेन्द्रेणैवमुक्तस्तु गत्वा कोशगृहं ततः । प्रायच्छत् सर्वमाहृत्य सीतायै ^२ श्लिप्रमेव तत् ॥	१६
सा सुजाता सुजातानि वैदेही प्रस्थिता वनम् । भूषयामास गात्राणि तैर्विचित्रैर्विभूषणैः ॥	१७
व्यराजयत वैदेही वेश्म तत् सुविभूषिता । उद्यतोऽशुमतः काले खं प्रभेव विवस्वतः ॥	१८
तत्र सीता महाभागा ववन्दे श्वश्रुपादयोः ^३ । तां भुजाभ्यां परिष्वज्य श्वश्रुवचनमब्रवीत् ॥	१९
अनाचरन्तीं कृपणं मूर्ध्न्युपाघ्राय मैथिलीम् । असत्यः सर्वलोकेऽस्मिन् मततं सत्कृताः प्रियैः ॥	२०
भर्तारं नानुमन्यन्ते विनिपातगतं स्त्रियः । एष ग्वभावो नारीणामनुभूय पुरा सुखम् ॥	२१
अल्पामप्यापदं प्राप्य दुष्यन्ति प्रजहत्यपि । असत्यशीला विकृता दुर्गा अहृदयाः सदा ॥	२२
शुभवत्यः पापसंकल्पाः क्षणमात्रविरागिणः । न कुलं न कृतं विद्या न दत्तं नापि संग्रहः ॥	२३
स्त्रीणां गृह्णाति हृदयमनित्यहृदया हि ताः । साध्वीनां तु स्थितानां हि शीले मन्ये श्रुते स्थिते ॥	२४
स्त्रीणां पवित्रं परमं पतिरेको विशिष्यते । स त्वया नावमन्तव्यः पुत्रः प्रत्राजिनो वनम् ॥	२५
तव देवसमस्त्वेष निर्धनः सधनोऽपि वा । विज्ञाय वचनं सीता तस्या धर्माथंसहितम् ॥	२६
कृताञ्जलिरुवाचेदं श्वश्रुमभिमुखे स्थिता । करिष्ये सर्वमेवाहमार्या यदनुशास्ति माम् ॥	२७
अभिज्ञास्मि यथा भर्तुर्वर्तितव्यं श्रुतं च मे । न मामसज्जनेनार्या संमानयितुमर्हति ॥	२८
धर्माद्विचलितुं नाहमलं चन्द्रादिव प्रभा । नातन्त्री ^४ वाद्यते वीणा नाचक्रो वर्तते रथः ॥	२९
नार्पितः सुखमेधेत या स्यादपि शतात्मजा । मितं ददाति हि पिता मितं माता मितं सुतः ॥	३०
अमितस्य हि दातारं भर्तारं का न पूजयेत् । साहमेवंगता ज्येष्ठा ^५ श्रुतधर्मपरावरा ॥	३१
आर्ये किमवमन्येय स्त्रीणां भर्ता हि दैवतम् । सीताया वचनं श्रुत्वा कौसल्या हृदयंगमम् ॥	३२
शुद्धसत्त्वा मुमोचाशु महसा दुःखहर्षजम् । तां प्राञ्जलिरभिक्रम्य मातृमण्येऽतिसत्कृताम् ॥	३३

१. नातन्त्रीवांशते इति चेदुपलभ्येत स पाठः क्लृष्टः ।	३. हृदयमर्थम् पुना. नास्ति ।
२. पिहितेक्षणः छ.	४. असत्यः प्र.
२. स्वयम् छ. समम् च.	५. ज्येष्ठा च

रामः परमधर्मात्मा मातरं वाक्यमब्रवीत् । अम्ब मा दुःखिता भूस्त्वं पश्येस्त्वं पितरं मम ॥ ३४
क्षयो हि वनवामस्य क्षिप्रमेव भविष्यति । सुप्रायास्ते गमिष्यन्ति नय वर्षाणि पञ्च च ॥ ३५
सा समग्रमिह प्राप्तं मां द्रक्ष्यसि मुहुर्दृष्टम् । एतावदभिनीतार्थमुक्त्वा म जननी वचः ॥ ३६
त्रयःशतशतार्थाश्च ददृश्विदक्ष्य मातरः । ताश्चापि म तथैवानीं मातृदंशरथात्मजः ॥ ३७
धर्मयुक्तमिदं वाक्यं निजगाद् कृताञ्जलिः । संवामात् परुषं किञ्चिदज्ञानादापि यत् कृतम् ॥ ३८
तन्मे समनुजानीत सर्वाश्चामन्त्रयामि वः । वचनं गद्यवस्यैतद्धर्मयुक्तं मसहितम् ॥ ३९
शुश्रुवुस्ताः स्त्रियः सर्वाः शोकोपहतचेतसः । जज्ञेऽथ तासां संतादः क्रौञ्चीनामिव निम्बनः ॥ ४०
मानवेन्द्रस्य भार्याणामेवं वदति राघवे ॥

सुरजपणवमेघघोपवहगरथवेत्तम वभूव यत् पुरा ।

विलीपितपरिदेवनाकुले व्यमनगतं तद्भूत् मुहुःखितम् ॥ ४१

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया मंडितायाम्

अयोध्याकाण्डे वनगमनापृच्छा नाम एकौनत्तत्वारिंशः सर्गः

चत्वारिंशः सर्गः

पौराद्यनुव्रज्या

अथ रामत्र सीता च लक्ष्मणश्च कृताञ्जलिः । उपसंगृह्य राजानं चक्रुर्दंतिः प्रदक्षिणम् ॥ १
तं चापि समनुजान्य धर्मज्ञः सीतया सह । राघवः शोकसंमूढो जननीमभ्यवाद्यत् ॥ २
ए.न्वक्षं लक्ष्मणो ध्रानुः कौमल्यामभ्यवाद्यत् । अथ मानुः सुमित्राया जग्राह चरणौ पुनः ॥ ३
तं वन्दमानं रुदतीं माता नौमित्रिभद्रवीत् । हितकामा महाबाहुं भूर्धन्युपाघ्राय लक्ष्मणम् ॥ ४
मृष्टस्त्वं यनयासाय खनुरक्तः मुद्गजने । रामे प्रमादं मा कार्षीः पुत्र भ्रातरि गच्छति ॥ ५
व्यमनी वा समृद्धो वा गतिरेष तवानघ । एष लोके मतां धर्मो यज्येष्टवशगो भवेत् ॥ ६
इदं हि वृत्तमुचते कुलस्यास्य सततनम । दानं दीक्षा च यज्ञेषु तनुत्यागो मृधेषु च^१ ॥ ७
लक्ष्मणं त्वेषमुक्त्वा मा संमिद्धं प्रियराघवम् । सुमित्रा गच्छ गच्छेति पुनः पुनरुवाच तम् ॥ ८
रामं दशरथं विद्धि मां विद्धि जनकात्मजाम् । अयोध्यामटवीं विद्धि गच्छ तात् यथानुखम् ॥ ९
ततः मुमन्त्रः काकुत्स्थं प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् । विनीतो विनयज्ञश्च मातृलिंगमिवं यथा ॥ १०
रथमारोह भद्रं ते राजपुत्र महायशः । क्षिप्रं त्वां प्रापयिष्यामि यत्र मां राम वक्ष्यसि ॥ ११
चतुर्विंश हि वर्षाणि वस्तव्यानि वने त्वया । तान्युपक्रमितव्यानि यानि देव्यासि चोदितः ॥ १२
तं रथं सूर्यसंकाशं गीता हृष्टेन चेतसा । आरुरोह वरारोहा कृन्वालंकारमात्मनः ॥ १३

1. अवेक्ष्य विविच्य ददृशेत्यर्थः । तथा मातरश्च तं ददृशुरिति शेषः, इति तिलकः ।

१. अस्थानन्तरम् — ज्येष्ठम्याप्यनुवृत्तिश्च राज- वंशस्य लक्षणम् -- इति ग.

वनवासं हि सङ्ख्याय वासांस्याभरणानि च । भर्तारमनुगच्छन्त्यै सीतायै श्वशुरो ददौ ॥	१४
तथैवायुधजालानि भ्रतृभ्यां कवचानि च । रथोपस्थे प्रतिन्यस्य सचर्म कठिनं च तन् ॥	१५
अथो ज्वलनसंकाशं च मीकरविभूषितम् । तमारुरुहतुस्तूर्णं भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥	१६
सीतातृतीयानारूढान् दृष्ट्वा धृष्टमचोदयन् । सुमन्त्रः 'संमतानश्चान् वायुवेगममाञ्जवे ॥	१७
प्रतियाते महारण्यं चिररात्राय राघवे । बभूव नगरे मूर्च्छां बलमूर्च्छां जनस्य च ॥	१८
तन् समाकुलमं भ्रान्तं मनसंकुपितद्विषम् । हयशिञ्जितनिर्घोषं पुगम् सोन्महास्वनम् ॥	१९
ततः सबालुद्रा मा पुरी परमपीडिता । राममेवाभिदुद्राव घर्मातं सलिलं यथा ॥	२०
पार्श्वतः प्रष्टन् श्रापि लम्बमानास्तदुन्मुखः । बाष्पपूर्णमुखः सर्वं तमृचुर्भ्रंशनिस्वनाः ॥	२१
संयच्छ वाजिनां रश्मान् मूतं याहि शनैः शनैः । मुखं द्रक्ष्याम रामस्य दुर्दर्शं नो भविष्यति ॥	२२
आयसं हृदयं नूनं राममातुरसंशयम् । यद्देवगर्भप्रतिमे वनं याति न भिद्यते ॥	२३
कृतकृत्या हि वैदेहो ह्येयानुगता पतिम् । न जहाति रता धमं मेरुमर्कप्रभा यथा ॥	२४
अहो लक्ष्मण मिद्वार्यः मततं प्रियवादिनम् । भ्रातरं देवसंकाशं यस्त्वं परिचरिष्यासि ॥	२५
महत्येषा हि ते 'मिद्विरेप चाभ्युदयो महान् । एष स्वर्गस्य मार्गश्च यदंनमनुगच्छसि ॥	२६
एवं वदन्तस्ते सेतुं न शेकुर्वाप्यमागतम् । नरास्तमनुगच्छन्तः प्रियामिक्ष्वाकुनन्दनम् ॥	२७
अथ राजा वृतः स्त्रीभिर्दीनभिर्दीनचेतनः । निर्जगाम प्रियं पुत्रं द्रक्ष्यामीति ब्रुवन गृहान् ॥	२८
शुश्रुवे चाग्रतः स्त्रीणां रुदन्तीनां महास्वनः । यथा नादः करेणूनां बद्धे महति कुञ्जरे ॥	२९
पिता हि राजा काकुत्स्थः श्रामान सन्नस्तदाभवत् । परिपूर्णेः शशी काले प्रहेणोपप्लुतो यथा ॥	३०
स च श्रीमानचिन्त्यात्मा रामो दशरथात्मजः । मृतं संचोदयामास त्वरितं वाह्यतामिति ॥	३१
रामो याहीति मृतं ते निघ्नति स जनस्तदा । उभयं नाशकत् मृतः कर्तुमश्वानि चोदितः ॥	३२
निर्गच्छति महाबाहौ गमे पौरजनाश्रुभिः । पतितैर्गर्भ्यवहितं प्रशशाम महीरजः ॥	३३
रुदिताश्रुपरिचयं हृत्कृतमचेतनम् । प्रयाणं राघवस्यास्मीन् पुरं परमपीडितम् ॥	३४
सुस्त्राय नयनैः स्त्रीणामस्रमायाससंभवम् । मीनसंक्षोभचालितैः सलिलं पङ्कजैरिव ॥	३५
दृष्ट्वा तु नृपतिः श्रीमानेकचित्तगतं पुरम् । निरपतैव दुःखेन कृत्तमूल इव द्रुमः ॥	३६
ततो हल्लल्लाशब्दां जज्ञे रामस्य प्रह्वतः । नराणां प्रेक्ष्य राजानं सीदन्तं भृशदुःखितम् ॥	३७
हा रामेति जनाः कर्चिद्राममार्तेति चापरं । अन्तःपुरं ममृद्धं च क्रोशन्तः पर्यदेवयन् ॥	३८
अन्वीक्षमाणो रामन्तु विषण्णं भ्रान्तचेतनम् । राजानं मातरं चैव ददर्शानुगतौ पथि ॥	३९

१. श्वशुरा यानि वामस्याभरणानि च ददौ
 तैरलंकारं कृत्वात् मन्वन्धः ।
 १. संयतान् ग.

२. घर्मातः पुना.
 ३. रुदिः ग.

स बद्ध इव पाशेन किशोरो मातरं यथा । धर्मपाशेन संक्षिप्तः प्रकाशं नाभ्युद्वैक्षत ॥	४०
पदातिनौ च यानार्हाविदुःखाहौ सुखोचितौ । दृष्ट्वा संचोदयामास शीघ्रं याहीति मार्गथिम् ॥	४१
न हि तत् पुरुषव्याघ्रो दुःखदं दर्शनं पितुः । मातुश्च सहितुं शक्तस्तोत्रार्दिन इव द्विपः ॥	४२
प्रत्यगारमिवायान्ती बल्मला वन्मकारणात् । बद्धवत्मा यथा धेनू राममाताभ्यधावत् ॥	४३
तथा रुदन्तीं कौमल्यां गथं तमनुधावतीम् । क्रोशन्तीं गम रामेति हा मीते लक्ष्मणेति च ॥	४४
रामलक्ष्मणमीतार्थं स्रवन्तीं वारि नेत्रजम् । असकृत् प्रैक्षत स तां नृत्यन्तीमिव मातरम् ॥	४५
तिष्ठन्ति राजा चुक्रोश याहि याहीति गधवः । मुमन्त्रस्य बभूवात्मा चक्रयोःरिव चान्तग ॥	४६
नाश्रौपमिति राजानमुपालब्धोऽपि वक्ष्यमि । चिरं दुःखस्य पापिष्ठमिति रामस्तमब्रवीत् ॥	४७
रामस्य स वचः कुर्वन्ननुज्ञाप्य च तं जनम् । व्रजतोऽपि ह्याच्छीघ्रं चोदयामास मार्गथिः ॥	४८
न्यवर्तत जनो राज्ञो रामं कृत्वा प्रदक्षिणम् । मनस्माप्यश्रुवैगैश्च न न्यवर्तत मानुषम् ॥	४९
यमिच्छेत् पुनरायान्तं नैनं द्रमनुव्रजेत् । इत्यमात्या महाराजमृचुर्दशरथं वचः ॥	५०

तेषां वचः सर्वगुणोपपन्नं प्रस्विन्नगात्रः प्रविपण्णरूपः ।

निशम्य राजा कृपणः सभार्यो व्यवस्थितस्तं मुनमीक्षमाणः ॥

५१

इ पापं श्रीमद्रामायणे यात्मा कीये आदिकात्ये चतुर्विंशतमहत्मिकाया सहितायाम्

अशोकाकाण्डे पाराशरनुब्रज्या नाम चत्वारिंशः सर्गः

एकचत्वारिंशः सर्गः

नगरसंक्षेभः

तस्मिन्तु पुरुषपाद्ये विनिर्यातं ^१ कृताञ्जलयौ । आर्तशब्दोऽथ संजज्ञे स्त्रीणामन्तःपुरे महान् ॥	१
अनाथस्य जनस्यास्य दुर्वरस्य तपस्विनः । यो गतिः शरणं चासीत् स नाथः क्व नु गच्छति ॥	२
न क्रुध्यत्याभिगमोऽपि ^३ क्रोधनीयानि वर्जयन् । ऋद्धान् प्रसादयन् सर्वान् समदुःखः क्व गच्छति ॥	३
कौमल्यायां महातेजा यथा मानरि वर्तते । तथा यो वर्ततेऽस्मामु महात्मा क्व नु गच्छति ॥	४
कौकुर्या ह्रिश्यमानेन राज्ञा संचोदितो वनम् । परित्राता जनस्यास्य जगतः क्व नु गच्छति ॥	५
अहो निश्चेतनो राजा जीवलोकस्य मंप्रियम् । धर्म्यं सत्यव्रतं रामं वनवास्ये प्रवत्स्यति ॥	६
इति सर्वा महिष्यस्ता विवत्सा इव धेनवः । रुरुदुश्चैव दुःखार्ताः सस्वरं च विचुक्रुगुः ॥	७
स तमन्तःपुरे घोरमार्तशब्दं महीपतिः । पुत्रशोकाभिसंतप्तः श्रुत्वा चासीत् सुदुःखितः ॥	८

१. दुःखजम् पुना.

२. निष्कामति ख.

३. अभिशस्तोऽपि पुना.

४. ३—४ श्लोको क. न स्तः ।

नाग्निहोत्राण्यह्यन्त नापचन् गृहमेधिनः । अकुर्वन्न प्रजाः कार्यं सूर्यश्चान्तरधीयत् ॥ ९
 व्यम्बुजन् कबलाक्षाना गावो वत्सान् पाययन् । पुत्रं प्रथमजं लब्ध्वा जननी नाभ्यनन्दत् ॥ १०
 त्रिदाङ्कुलैर्हिताङ्गैश्च गृहस्पतिबुधावपि । दारुणाः सोममभ्येत्य प्रहाः सर्वं व्यवस्थिताः ॥ ११
 नक्षत्राणि गतार्चापि प्रहाश्च गततेजसः । विशाखास्तु सभूमाश्च नभसि प्रचकाशेरे ॥ १२
 कालिकानिलनेत्रेण महोदधिरिवोत्थितः । रामे यन् प्रव्रजिते नगरं प्रचचाल तत् ॥ १३
 दिशः पर्याकुलाः सर्वास्मिन्निरेणेव संज्ञताः । न ग्रहो नापि नक्षत्रं प्रचकाशे न क्वचन ॥ १४
 अकस्मान्नगरः सर्वो जना दैन्यमुपागमत् । आहारे वा विहारे वा न कश्चिद्वकरोन्मनः ॥ १५
 शोकपर्यायसंतप्तः सततं दीर्घमुच्छ्वसन् । अयोध्यायां जनः सर्वश्चुक्रोश जगतीर्षतिम् ॥ १६
 बाष्पपर्याकुलमुख्यो राजगर्गगतो जनः । न हृष्टो लक्ष्यते कश्चित् सर्वः शोकपरायणः ॥ १७
 न वानि पन्नगः शाला न शटी मौस्यदर्शनः । न सूर्यस्तपते लोकं सर्वं पर्याकुलं जगत ॥ १८
 अनाथिनः स्मृताः स्त्रीणां भर्तारो भ्रातरस्तथा । सर्वं सर्वं परित्यज्य राममेवान्वाचिन्तयन् ॥ १९
 ये तु रामस्य मुदः सर्वं ते मूढचेतसः । ओरुभारेण चाक्रान्ताः शयनं नैव भोजनं ॥ २०
 नतस्त्वयोद्या रहिता महात्मना पुण्ड्रनेत्रेण महती सपर्वता ।
 चचाल चौरं भयशोकपीडिता सनागयोध्याभ्रगणा ननाद् च ॥ २१

उक्तोपि रामायणे वाचंस्त्रीभिर्भाटिकाये चतुर्विंशतिमहाकाण्डे महिता राम
 अयोध्याकाण्डे नगरसंशोभो नाम एकवचनार्थिः सर्गः

द्विचत्वारिंशः सर्गः

नगरयाक्रन्दः

यावत्तु निर्यतस्तस्य राज्ञोऽपमदृश्यत् । नैवेक्ष्वाकुवरस्तावत् संजहागत्मचक्षुषी ॥ १
 यावद्राजा प्रिय पुत्रं पश्यत्यन्त्यन्तर्धासिकम् । तावद्व्यवर्धतेवास्य धरण्यां पुत्रदर्शने ॥ २
 न पश्यति राज्ञोऽप्यस्य यदा रामस्य भूमिपः । तदार्तभ्रं विपण्णश्च पयान् धरणीतले ॥ ३
 तस्य दक्षिणमन्त्रागान् कौसल्या ब्राह्ममङ्गना । वामं चास्यान्वगाद्वाहुं कैकेयी भरतप्रिया ॥ ४
 तां नयेत् च संज्ञो धर्मण वितयेत् च । उवाच राजा कैकेयीं समाक्ष्य व्यथितेन्द्रियः ॥ ५
 कैकेयि ना रामाङ्गानि साक्षीम्वं दृष्ट्वा रिणी । न हि त्वां द्रष्टुमिच्छामि न भार्या न च बान्धवी ॥ ६

1. चकार म. नि. म. यो यत् । सा अन्ताह्वनार्थं
 सुखे नाग्निप्रणयनात् । म. नि. म. यत् । तस्य-
 ममास्य विशेषने उपोधायाभिनि गावः ।

2. आनिलवेगना हाशे समुत्क्षिप्तो महोदधिरिव
 कालिका मेघपट्टकिरदृश्यते वयः ।

3. मुनाः 'पेतरां प्रति, सनारो जायाः प्रति,

आतरश्च भ्रूणान् प्रति अनयित इति यो जनीयम् ।

१. अस्य पश्यति द्वितीयस्तृतीयपादौ ग. न स्तः ।

२. न जहुरतदा च. छ.

३. पार्श्वम् च. छ.

४. अस्य स्थाने—कैकेयि मामकाङ्गानि मा

भार्याः पापनिक्षये—इति ग.

ये च त्वामनुजीवन्ति नाहं तेषां न ते मम । केवलार्थपरां हि त्वां त्यक्तधर्मा त्यजाम्यहम् ॥ ७
 अगृह्णां यश्च ते पाणिमग्नि पर्यणयं च यत् । अनुजानामि तत् सर्वमस्मिन्काले, पात्र च ॥ ८
 भरतश्चेत् प्रतीतः स्याद्राज्यं प्रायेदमव्ययम् । यन्मे स दद्यात् पित्रर्थं मां सा तत्तमागमत् ॥९
 अथ रेणुममुद्ध्वस्तं तमुत्थाप्य नर्गाधिपम् । न्यवर्तत तदा उवाच कौमः सा ते । कञ्चना ॥ १०
 हत्वेव ब्राह्मणं कामात् स्पृष्ट्वाग्निमिव पाणिना । अन्वतयत् धर्मात्मा पुत्रं सर्वात्पुत्राणां ॥११
 निवृत्त्यैव निवृत्त्यैव सीदतो ग्थवन्ममसु । राज्ञो नातिवभौ रूपं प्रतस्थ्यांशुस्ते ॥ १२
 विल्लाप च दुःस्वार्तः प्रियं पुत्रमनुस्मरन् । नगरान्तमनुप्राप्तं नुत्थाप्य पुत्रस्य सात्वतः ॥ १३
 वाह्यानां च मुद्यानां यहगां तं ममात्मजम् । पदानि पार्थ दृश्यन्ते रा महात्मा न दृश्यते ॥ १४
 य मुखेपथानेषु जेते चन्दनरूपितः । वाज्यमानो महार्हाभिः स्त्रीभिर्नम मुने तमः ॥ १५
 स नूनं काचिदेवाद्य वृक्षमूलगणाश्रितः । काष्ठं वा यदि वाग्मानमुपभाय गर्ष्यते ॥ १६
 उन्मथ्यति च मेदिन्याः कृपणः पांसुर्गुण्ठतः । विनिश्चिनन् प्रसन्नप्रातः केषुनामिदं ॥१७
 द्रव्यन्ति नूनं पुरुषा दार्ढ्याद् वनेचराः । राममुत्थाप्य गच्छन्तं त्येनशयानां ॥ १८
 सा नूनं जनकस्येष्टा मुता मुखमदोचिता । कण्टकाक्रमणह्यन्ता वनमद्य गभिष्यति ॥ १९
 अन्भिह्ना वनानां सा नूनं भयमुपैष्यति । श्वापदानर्दिनं श्रुत्वा गर्भारं रोमहर्षणम् ॥ २०
 मक्रामा भव कैकेयि विधया राज्यमावस । न हि तं पुरुषव्यात्रं विना जीवितुमुत्सहे ॥ २१
 इत्येव विदमन् राजा जनौघेनाभिसंगतः । अपस्नात् इव गृष्टं प्रविशन् प्रोत्तमम् ॥ २२
 अन्यत्स्वरेणैवमात्तां संग्रहाणदेवताम् । ह्यन्तदुर्बलदुःस्वार्तः नात्याकाण्डशपथम् ॥ २३
 तामवश्यं पुरी सर्वां राममेवानुचिन्तयन् । विदमन् पार्थिवराजा गृहं राज्यं दृशन्तम ॥ २४
 महाहर्षमवाश्रोभ्यं गुणोर्णन हतोरगम् । रामेण रहितं वैश्वं वैदेह्या लब्धमेतत् न । २५
 अथ गद्गदशब्दस्तु विदमन् मनुजाधिपः । उवाच मृदु मन्त्रार्थं वचनं तन्मन्त्रम् ॥ २६
 कौमल्याया गृहं शोघं राममातुर्नयन्तु माम् । न ह्यन्यत्र ममाश्रयो न्यगस्य नाविशति ॥ २७
 इति ब्रुवन्तं राजानमनयन् द्वारदर्शिनः । कौमल्याया गृहं तन न्यवेद्यत विनातत्र ॥ २८
 तनस्तत्र प्रविष्टस्य कौमल्याया निवेशनम् । आधरुणापि जयन्तं वसूव तन्तं मत् ॥ २९
 पुत्रद्वयविहानं च स्नुषयापि विवाजितम् । अपश्यद्भवन्तं राजा नष्टनर्ति ॥ ३०
 तच्च दृष्ट्वा महाराजो भुजमुपस्य वीर्यवान् । उच्यते स्वरेण चुक्रोश हा रायन् जहाग नो ॥ ३१
 सुखिता बत नं कालं जीविष्यन्ति नरोत्तमाः । पारिव्रजन्तो ये रामं दृश्यन्ति पनरागतम् ॥ ३२
 अथ राज्यां प्रपन्नायां कालरात्र्यामिवात्मनः । अर्धरात्रे दृशथः कौमल्यामिदमर्षद ॥ ३३
 रामं मेऽनुगता द्वाप्रैरव्यापि न निवर्तते । न त्वा पश्यामि कौमल्ये सायु मां पाणिना ॥ ३४

तं राममेवानुविचिन्तयन्तं समीक्ष्य देवी शयने नरेन्द्रम् ।
उपोपविश्याधिकमार्तरूपा विनिश्चसन्ती विल्लाप कृच्छ्रम् ॥

३५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे दशरथाक्रन्दो नाम द्विचत्वारिंशः सर्गः

त्रिचत्वारिंशः सर्गः

कौसल्यापरिदेवितम्

ततः समीक्ष्य शयने सन्नं शोकेन पार्थिवम् । कौसल्या पुत्रशाकार्ता तमुवाच महीपतिम् ॥ १
राघवे नरशार्दूले विषं मुक्त्वा विजिह्वगा^१ । विचरिष्यति कैकेयी निर्मुक्तैव हि पत्नगी ॥ २
विवास्य रामं सुभगा लब्धकामा ममाहिता । त्रामयिष्यति मां भूयो दुष्टाहिरिव वेद्मनि ॥ ३
अथास्मिन्नगरे रामश्चरन् भैक्षं गृहे वसेत् । कामकारो वरं दानुर्मपि दामं ममात्मजम् ॥ ४
पातयित्वा तु कैकेय्या रामं स्थानाद्यथेष्टतः । प्रविद्धो^२ रक्षमां भागः पर्वणीवाहिताग्निना ॥ ५
गजराजगतिर्वीरो महाबाहुर्धनुर्धरः । वनमाविशते नृनं सभार्यः महलक्ष्मणः ॥ ६
वने त्वदृष्टदुःखानां कैकेय्यनुमते त्वया । त्यक्तानां वनवासमाय का न्ववस्था भविष्यति ॥ ७
ते रत्नहीनात्मरूपाः फलकाले विवासिताः । कथं वन्त्यन्ति कृपणाः फलमूलैः कृताशनाः ॥ ८
अपीदानीं स कालः स्यान्मम जोषक्षयः शिवः । सभार्य यत् मह भ्रात्रा पश्येर्यामह राघवम् ॥ ९
मुपवेवोपस्थितौ वीरौ कदायोध्यां गमिष्यतः । यशस्विनी हृष्टजना मूर्च्छितध्वजमालिनी ॥ १०
कदा प्रेक्ष्य नगन्याघ्रावगणान् पुनरागतौ । नन्दिष्यति पुरी हृष्टा समुद्र इव पर्वणि ॥ ११
कदायोध्यां महाबाहुः पुरीं वीरः प्रवेक्ष्यति । पुरस्कृत्य रथे सीतां वृषभो गोवधूर्मिव ॥ १२
कदा प्राणिसहस्राणि राजसारां ममात्मजौ । लज्जेरवकिरिष्यन्ति प्रविशन्तावगिद्मौ ॥ १३
प्रविशन्तौ कदायोध्यां द्रक्ष्यामि शुभकुण्डलौ । उदग्रायुधनिम्बिशौ मशृङ्गाविव पर्वतौ ॥ १४
कदा मुमनसः कन्या द्विजतीनां फलानि च । प्रदिशन्त्यः^३ पुरीं हृष्टाः करिष्यन्ति प्रदर्शयन् ॥
कदा परिणतो बुद्ध्या जयसा चामरप्रभः । अभ्युपैष्यति धर्मज्ञस्त्रिवर्षे^४ इव लालयन् ॥ १६
निःसंशयं मया मन्ये पुरा वीर ऊर्ध्वया । पतुकामेषु वन्सेषु मानूणां शान्तिताः स्तनाः ॥ १७
साहं गौरिव सिंहेन विवन्सा वन्मत्या कृता । कैकेय्या पुरुषय्यात्र बालवत्सेव गौर्वलान् ॥ १८

१. "रक्षमा भागं-मि" इति यथा तृषादभांगा
रक्षोभ्यो दीयते तथा स्थानान् पानयित्वा रामो मया रक्षोभ्य
षव प्रकल्पित इति कैकेय्याजयस्योन्नयनमाश्रमत् ।

२. या बालवत्सा गारिव वत्सलासं साह
सिंहेनैव कैकेय्या बलात् विवत्सा गौरिव कृतेति योजना ।

१. विषमुक्त्वा विजिह्वताम् च.

२. प्रदिष्टः गो.

३. करिष्यन्ति. प्र.

४. प्रदिशन्तः ग.

५. सृषभः पुना,

न हि तावद्गुणैर्जुष्टं सर्वशास्त्रविशारदम् । एकपुत्रा विना पुत्रमहं जीवितुमुत्तमे ॥ १९

न हि मे जीविते किञ्चित् सामर्थ्यमिह कल्प्यते । अपश्यन्त्याः प्रियं पुत्रं महावहं महाबलम् ॥ २०

अयं हि मां दीपयते समुत्थितस्तनूजशोकप्रभवो हुताशनः ।

महीमिमां रश्मिभिरुद्धतप्रभो यथा निदाघे भगवान् दिवाकरः ॥ २१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहम्विकाया महीताशम
अयाध्वाकाण्डे कामल्यापरिदेवितं नाम त्रिचत्वारिंशः सर्गः

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः

सुमित्राश्चामनम्

विलपन्ती तथा तां तु कौमल्यां प्रमदोत्तमाम् । इदं धर्मं स्थिता धर्म्यं सुमित्रा वाक्यमब्रवीत् ॥ १

तवायं मद्गुणैर्जुक्तः पुत्रः स पुरुषोत्तमः । किं ते विप्रपितेनेत्रं कृपणं र्गदनेन वा ॥ २

यस्तत्रायं गतः पुत्रस्यैकत्वा राज्ञ्यं महाबलः । भाधु कुर्वन् महात्मनं पितरं मत्यवादिनम् ॥ ३

शिष्टैराचरिते नस्यैकं जभन् प्रेत्यरुद्धेदये । रामो धर्मं स्थितः श्रेष्ठो न स ज्ञोच्यः कदाचन ॥ ४

वतने चोत्तमां वृत्तिं लक्ष्मणोऽस्मिन् मदानघः । दयावान् सर्वभूतेषु 'लाभतस्य महात्मनः ॥ ५

अगण्यवामे यद्दुःखं जानती वै मुखोचिता । अनुगच्छति वैदेही धर्मात्मनं तन्मात्मजम् ॥ ६

कीर्तिभूतां पताकां यो लोके भ्रमयति प्रभुः । 'दमसन्त्यद्रतधनः' किं न प्राप्तस्तवान्मजः ॥ ७

वृत्तं रामस्य विज्ञाय शौचं महात्म्यमुत्तमम् । न गत्रमंगुभिः सूर्यः संतर्पायितुमर्हति ॥ ८

शिवः सर्वेषु कालेषु काननेभ्यो विनिःसृतः । राघवं युक्तगंतोष्णः सेचिष्यति सुखोऽनिलः ॥ ९

जयानमनघं रात्रौ पितेयाभिरिष्वजन् । रश्मिभिः संस्पृशञ्जातैश्चन्द्रमा ह्लादायज्यति ॥ १०

ददौ चास्त्राणि 'दव्यानि' यस्मै ब्रह्मा महौजसे । दानयेन्द्रं हतं दृष्ट्वा तिमिष्यजमुतं रणे ॥ ११

स शूरः पुरुषव्याघ्रः स्ववाह्वलमाश्रितः । असंत्रस्तोऽप्यरण्यस्थो वेदमर्ताव निरन्त्यति ॥ १२

यस्येषुपथमासाद्य विताशं यान्ति जत्रवः । कथं न पृथिवी तस्य जामने स्थानुमर्हति ॥ १३

या श्रीः शौर्यं च रामस्य या च कल्याणसत्त्वता । निवृत्तागण्यवामः स क्षिप्रं राज्यमवाप्स्यति ॥ १४

सूर्यस्यापि भवेन् सूर्यो ह्यग्नेरग्निः प्रभोः प्रभुः । श्रियः श्रीश्च भवेदग्रया कीर्त्याः कीर्तिः क्षमाक्षमा ॥ १५

1. यदुत्तमां वृत्तिं रामे लक्ष्मणो वतयने सोऽयं तस्य लक्ष्मणस्य परमो लाभः । तस्मात् सोऽपि नानुशोक्य-
रिति भावः ।

2. अनयैवोक्या कदाचिदेवं वृत्तमासीदित्यव-
गम्यते ।

3. एतत् शौचं, यथादकं न कदापि वन्द्य
मवितुमर्हति अतः, इत्याद्ये यो जनायाम् ।

१. धर्मं ज्ञ. व.

२. -परः ग.

३. राशुसाः घ,

देवतं देवतानां च भूतानां भूतमत्तमः । तस्य के ह्यगुणा देवि वने वाप्यथ वा पुरे ॥ १६	
पृथिव्या मह वैदेह्या श्रिया च पुरुपर्षभः । क्षिप्रं तिग्गभिरेताभिः मह रामोऽभिषेक्ष्यते ॥ १७	
दुःखजं विमृजन्त्यस्मं निष्क्रामन्तमुदीक्ष्य यम । अयोध्यायां जनाः सर्वे शोकवेगममाहताः ॥ १८	
कुशाचीग्धरं वीरं गच्छन्तमपगाजितम् । मीनेवानुगता लक्ष्मीस्तस्य किं नाम दुर्लभम् ॥ १९	
धनुर्ग्रहवरो यम्य बाणवद्गाम्बभृत स्वयम् । लक्ष्मणो व्रजति ह्यग्रे तस्य किं नाम दुर्लभम् ॥ २०	
निवृत्तवनवामं तं द्रष्टुमि पुनरागतम् । जहि शोकं च मोहं च देवि सत्यं ब्रवीमि ते ॥ २१	
शिरसा चरणावेतौ वन्दमानमर्नान्दिते । पुनर्द्रक्ष्यसि कल्याणि पुत्रं चन्द्रामिबोदितम् ॥ २२	
पुनः प्रविष्टं दृष्ट्वा तमभिगिक्तं महाश्रियम् । समुत्प्रक्ष्यसि नेत्राभ्यां क्षिप्रमानन्दजं पयः ॥ २३	
मा शोको देवि दुःखं वा न रामे दृश्यतेऽशिवम् । क्षिप्रं द्रक्ष्यसि पुत्रं त्वं मर्मातं महलक्ष्मणम् ॥ २४	
त्वयाशेषो जनश्चायं ममाश्राम्यो यदानघे । किमिदानीमिदं देवि करोषि हृदि विरुधम् ॥ २५	
नार्हा त्वं शोचितुं देवि यस्याग्ने राघवः सुतः । न हि रामान् परो लोक विद्यते सत्पथे स्थितः ॥ २६	
अभिवाद्यमानं तं दृष्ट्वा समुद्रदं सुतम् । मुदाश्च मोक्ष्यसे क्षिप्रं मेघलेगेव वार्षिका ॥ २७	
पुत्रस्ते वरदः क्षिप्रमयोध्यां पुनरागतः । पाणिभ्यां मृदुपीनाभ्यां चरणौ पीडयिष्याति ॥ २८	
अभिवाद्य नमस्यन्तं शूरं समुद्रदं सुतम् । मुदास्त्रेः प्रोक्ष्यसि पुनर्मेघराजिरिवाचलम् ॥ २९	
आश्रामयन्ती विविधैश्च वाक्यैर्वाक्योपचारे कुशलानवद्या ।	
रामस्य तां मानरमेवमुक्त्वा देवी मुमित्रा विरगम रामा ॥	३०
निशम्य तद्द्रक्ष्मणमातृवाक्यं रामस्य मातुर्नरदेवपत्न्याः ।	
मद्यः शरोरे विननाश ओकः शग्द्रतो मेघ उवाल्पतोयः ॥	३१
द्वयार्पे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे च पुनरागतिसर्गकाव्या सर्गनायाम्	
अयोध्याकाण्डे मुनिनाश्वामिन नाम चतुश्च शरिणः सर्गः	

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः

पौरयाचनम्

अनुरक्ता महात्मानं रामं सत्यपराक्रमम् । अनुजग्मुः प्रयान्तं तं वनवामाय मानवाः ॥	१
निर्वर्तिनेऽपि च बलान् मुहूर्द्धर्मेणै राजानि । नैव ते संन्यवर्तन्त रामस्यानुगता रथम् ॥	२
अयोध्यानिलयानां हि पुरुषाणां महायजाः । बभूव गुणसंरन्नः पूर्णचन्द्र इव प्रियः ॥	३
स याच्यमानः काकुत्स्थः स्वाभिः प्रकृतिभिस्तदा । कुवाणः पितरं सत्यं वनमेवान्वपद्यत ॥	४

अवेक्षमाणः सस्नेहं चक्षुषा प्रपिबन्निव । उवाच रामः स्नेहेन ताः प्रजाः स्वाः प्रजा इव ॥	५
या प्रीतिर्बहुमानश्च मय्ययोध्यानिवासिनाम् । मत्प्रियार्थं विशेषेण भरते सा विधीयताम् ॥	६
स हि कल्याणचारित्रः कैकेयानन्दयर्धनः । करिष्यति यथावद्वः प्रियाणि च हितानि च ॥	७
ज्ञानवृद्धो वयोबालो मृदुर्वीर्यगुणान्वितः । अनुरूपः स वो भर्ता भविष्यति भयापहः ॥	८
स हि राजगुणैर्युक्तो युवराजः समीक्षितः । अपि चापि मया शिष्टैः कार्यं वो भर्तृशामनम् ॥	९
न संतप्येद्यथा चासौ वनवासं गते मयि । महाराजस्तथा कर्षो मम प्रियार्चिकर्षया ॥	१०
यथा यथा दाशार्थिर्धर्ममेवास्थितोऽभवत् ^१ । तथा तथा प्रकृतयो रामं पतिमकामयन ॥	११
त्राप्येण पिहितं दानं रामः सौमित्रिणा गद । चकपेव गुणैर्वद्वं जनं पुर्गनयामिनम् ॥	१२
ते द्विजास्त्रिविधं वृद्धा ज्ञानेन वयसौजसा । वयःप्रकम्पाशिरसो दृगदृचुरिदं वचः ॥	१३
वहन्तो जवना रामं भो भो ज्ञान्यास्तुङ्गमाः । निवर्तध्वं न गन्तव्यं हिता भवत भर्तरि ॥	१४
कर्णवान्त हि भूतानि विशेषेण तुङ्गमाः । यूयं तस्मान्निवर्तध्वं याचनां प्रतिवेदिताः ॥	१५
धर्मतः स विशुद्धाभा वीरः शुभदृढततः । उपवात्यस्तु वो भर्ता नापवाह्यः पुगढनम् ॥	१६
एवमार्तप्रलापांस्तान् वृद्धान् प्रल्पतो द्विजान् । अवेक्ष्य सहसा रामो रथादवततार ह ॥	१७
पद्भ्यामेव जगामाथ ससीतः सहलक्ष्मणः । संनिक्वृष्टपदन्यासो रामो वनपरायणः ॥	१८
द्विजार्तास्तु पदातींस्तान् रामश्चारित्रवत्सलः । न शशाक घृणाचक्षुः परिमोक्तुं रथेन सः ॥	१९
गच्छ तमेव तं तद्वा रामं संभ्रान्तचेतमः । ऊचुः परमसंतप्ता रामं वाक्यमिदं द्विजाः ॥	२०
ब्राह्मण्यं कृन्ममेतत्स्यां ब्रह्मण्यमनुगच्छति । द्विजस्कन्धाधिष्ठास्त्वाभप्रयोऽप्यनुयान्त्यमी ॥	२१
यात्रपेयभमुत्थानि छत्राप्येतानि पश्य नः । पृष्टतोऽनुप्रयातानि मेवानिय जलान्यये ॥	२२
अनवाप्रातपत्रस्य रदिमसंतापितस्य ते । एभिश्छलां करिष्यामः स्वैश्छत्रैर्वात्रपेयिकैः ॥	२३
का हि नः सततं मुद्विच्यं दस्त्रानुगारिणी । त्यक्तृते सा कृता वत्स वनयासानुसारिणी ॥	२४
हृदयेष्वेव तिष्ठान्त वेदा ये नः परं धनम् । वन्त्यन्त्यापि गृहेष्वेव दाशश्चारित्ररक्षिताः ॥	२५
न पुनर्निश्चयः कार्यस्त्वद्गतौ मुकृता मतिः । त्वयि धर्मव्यपेक्षे नु किं स्याद्धर्ममपेक्षितुम् ॥	२६
याचितो नो नियतस्व हंसशुक्लशिरोरुहैः । शिरोभिर्निभृताचार महीपननपांसुलैः ॥	२७
बहूनां वितता यज्ञा द्विजानां य इहागताः । तेषां समाप्तिरायत्ता तव वत्स नियर्तने ॥	२८
भक्तिमन्ति हि भूतानि जङ्गमाजङ्गमानि च । याचमानेषु राम त्वं भक्ति भक्तेषु दर्शय ॥	२९
अनुगन्तुमशक्तास्त्वां मूलरुद्धतयेगिनः । उन्नता वायुवेगेन विक्रोशन्तीव पादपाः ॥	३०
निश्चेष्टाहारसंचारा वृक्षैकरथानविष्टिताः । पक्षिणोऽपि प्रयाचन्ते सर्वभूतानुकांम्पनम् ॥	३१
एवं विक्रोशतां तेषां द्विजातीनां नियर्तने । ददशे तमसा तत्र वारयन्तीव राघवम् ॥	३२

१. धर्म एव स्थितोऽभवत् च. छ.

ततः सुमन्त्रोऽपि रथाद्विमुच्य श्रान्तान् हयान् संपरिवर्त्य शीघ्रम् ।

पीतोदकांस्तोयपरिप्लुताङ्गानचारयद्वै तमसाविदूरे ॥

३३

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सहितायाम्

अथाध्याकाण्डे पौरयाचन नाम पञ्चत्वारिंशः सर्गः

षट्त्वारिंशः सर्गः

पौरमोहनम्

ततस्तु तमसातीरं रम्यमाश्रित्य राघवः । सीतामुद्वीक्ष्य सौमित्रमिदं वचनमब्रवीत् ॥	१
इयमद्य निशा पूर्वा सौमित्रे प्रहिता वनम् । वनवामस्य भद्रं ते स नोत्कर्णितुमर्हसि ॥	२
पश्य शून्यान्यरण्यानि रुद तीव समन्ततः । यथा निलयमार्याङ्गिर्नलानामि मृगद्विजे ॥	३
अद्यायोध्या तु नगरी गजधानी पितुर्मम । सखीपुंसा गतानस्माञ्छोचिष्याति न संशयः ॥	४
अनुरक्ता हि मनुजा राजानं दहृभिर्गुणैः । त्वां च मां च नरव्याघ्र अग्रभरतौ तथा ॥	५
पितरं चानुजोचामि मातरं च यजस्विनाम् । अपि वान्धौ भवेतां तु रुदन्तौ तवभीक्ष्णशः ॥	६
भरतः खलु धर्मात्मा पितरं मातरं च मे । धर्मार्थकाममहितैर्ययंराश्रासयिष्याति ॥	७
भरतस्यानृशंसत्वं विचिन्त्य ह पुनः पुनः । नानुजोचामि पितरं मातरं चापि लक्ष्मण ॥	८
त्वया कार्यं नरव्याघ्र ममनुव्रजता कृतम् । अन्वेष्टव्या हि वेदेह्या रक्षणार्थं महायता ॥	९
अद्विरेव तु सौमित्रे वत्स्याम्यद्य निशासिमाम् । एतद्वि रोचते मह्यं वन्द्येऽपि विधिंवे मति ॥	१०
एवमुक्त्वा तु सौमित्रि सुमत्रमपि राघवः । अद्रमन्स्त्वमश्रेषु भव सौम्येत्युवाच ह ॥	११
सोऽश्वान सुमन्त्रः संयम्य गृयंस्तं समुपगते । प्रभृतयवमानं कृत्वा बभूव प्रत्यनन्तरः ॥	१२
उपास्य तु जिवां सन्ध्यां दृष्ट्वा रात्रिमुपस्थिताम् । रामस्य शयनं चक्रं मृतः सौमित्रिणा सह ॥	१३
तां शय्यां तमसातीरे वाक्ष्य वृक्षदलैः कृताम् । रामः सौमित्रिणा सार्धं सभार्यः सविवेश ह ॥	१४
सभार्यं संप्रमुपे तं भ्रातरं वीक्ष्य लक्ष्मणः । कथयसाम मृताय रामस्य विविधानं गुणान् ॥	१५
जाग्रतो ह्येव तां रात्रि सौमित्रेरुदितो रविः । मृतस्य तमसातीरे रामस्य ब्रुवतो गुणान् ॥	१६
गोकुलाकुलतीरायास्तमसाया विदृग्न्तः । अवमत्तत्र तां रात्रि रामः प्रकृतिभिः सह ॥	१७
उत्थाय तु महातेजाः प्रकृतीस्ता निशम्य च । अत्रवाद्भ्रातरं रामो लक्ष्मणं पुण्यलक्षणम् ॥	१८
अस्मद्व्यपेक्षान सौमित्रे निर्व्यपेक्षान गृहेष्वपि । वृक्षमूलेषु संसुमानं पश्य लक्ष्मण सांप्रतम् ॥	१९
यथैते नियमं पौराः कुर्वन्त्यस्मन्नवर्तने । अपि प्राणानमिष्यान्ति न तु त्यक्ष्यान्ति निश्चयम् ॥	२०

१. प्रस्थिता वयम् क. घ.

सौमित्रिसूतयाः—इति ग.

२. अस्य स्थाने—जाग्रतोरेव सा रात्रिस्तयोः

३. जगाम ग.

यावदेव तु संसुप्तास्तावदेव वयं लघु । रथमारुह्य गच्छामः पन्थानमकुतोभयम् ॥	२१
अतो भूयोऽपि नेदानीमिद्वक्त्राकुपुरवासिनः । स्वपेयुरनुरक्ता मां वृक्षमूलानि संश्रिताः ॥	२२
पौरा ह्यात्मकृताद्दुःखाद्विप्रमोक्ष्या नृपात्मजैः । न तु खल्वात्मना योज्या दुःखेन पुरवासिनः ॥	२३
अब्रवीलक्ष्मणो रामं साक्षाद्धर्ममिव स्थितम् । रोचते मे तथा प्राज्ञ क्षिप्रमारुह्यतामिति ॥	२४
अथ रामोऽब्रवीच्छ्रीमान् सुमन्त्रं युज्यतां रथः । गमिष्यामि ततोऽरण्यं गच्छ शीघ्रमितः प्रभो ^१ ॥	२५
सूतस्ततः संत्वरितः स्यन्दनं तैर्हयोत्तमैः । योजयित्वाथ रामाय प्राञ्जलिः प्रत्यवेदयत् ॥	२६
अयं युक्तो महाबाहो रथस्ते रथिनां वर । त्वरयारोह भद्रं ते ससीतः सहलक्ष्मणः ॥	२७
तं स्यन्दनमधिष्ठाय राघवः सपरिच्छदः । शीघ्रगामाकुलावर्तां तममामतरन्नदीम् ॥	२८
स संतीर्य महाबाहुः श्रीमाञ्छिवमकण्टकम् । प्रापन्नत महासार्गमभयं भयदर्शिनाम् ॥	२९
गोहनाथ तु पौगणां मृतं रामोऽब्रवीद्वचः । उदङ्मुखः प्रयाहि त्वं रथमास्थाय सागथे ॥	३०
मुहूर्तं त्वरितं गत्वा निवर्तय रथं पुनः । यथा न विद्युः पौरा मां तथा कुरु समाहितः ^२ ॥	३१
रामस्य वचनं श्रुत्वा तथा चक्रे स मार्गथिः । प्रत्यागम्य च रामस्य स्यन्दनं प्रत्यवेदयत् ॥	३२
तौ संप्रयुक्तं तु रथं समास्थिता तदा मसौतौ रघुवंशवर्धनौ ।	
प्रचोदयामाम ततस्तुरङ्गमान स सारथियं पथा तपोवनम् ॥	३३
ततः समास्थाय रथं महारथः समारथिर्दाशरथिर्वनं यथौ ।	
रथं तं तु रथं चकार स प्रयाणमाङ्गल्यनिम्नदर्शनान् ॥	३४
इत्यां श्रीमद्रामायणे वात्माक्रीये आदि काव्ये चतुर्विंशतिसर्गिकाया सहितायाम् अयोध्याकाण्डे पौगमोहन नाम षट्चत्वारिंशः सर्गः	

सप्तचत्वारिंशः सर्गः

पौरनिवृत्तिः

प्रभातायां तु शर्वर्या पौगस्ते राघवं विना । शोकोपहतनिश्चेष्टा बभूवुर्हृतचेतसः ॥	१
शोकजाश्रुपरिच्छिन्ना वीक्षमाणाः समन्ततः । आलोकमपि रामस्य न पश्यन्ति स्म दुःखिताः ॥	२
ते विपादान्तवदना रहितास्तेन धीमता । कृपणाः करुणा वाचो वदन्ति स्म मनस्विनः ॥	३
धिगस्तु खलु निद्रां तां यथापद्रुतचेतमः । नाद्य पश्यामहे रामं पृथूरस्कं महाभुजम् ॥	४
कथं नाम महाबाहुः स तथाविनथक्रियः । भक्तं जनं परित्यज्य प्रवासं राघवो ^३ गतः ॥	५
यो नः सदा पालयति पिता पुत्रानिवौरसान् । कथं रघूणां स श्रेष्ठस्यक्त्वा नो विपिनं गतः ॥	६
इहेव निधनं यामो महाप्रस्थानमेव वा । रामेण रहितानां हि किमर्थं जीवितं हितम् ^४ ॥	७

१. इति प्रभुः क.

२. समाहिताः क.

६. तापसः पुना.

४. हि नः च. छ.

सन्ति शुष्काणि काष्ठानि प्रभूतानि महान्ति च । तैः प्रज्वाल्य चितां सर्वं प्रविशामोऽथ पावकम् ॥ ८
 किं वक्ष्यामो महाबाहुरनमूयः प्रियंवदः । नीतः स राघवोऽग्नाभिरिति वक्तुं कथं क्षमम् ॥ ९
 सा नूनं नगरी दीना हृद्भास्मान राघवं विना । भविष्यति निगानन्दा सन्नीवालवयोऽधिका ॥ १०
 निर्यातास्तेन वीरेण मह नित्यं जितात्मना । गहितास्तेन च पुनः कथं पश्याम तां पुरीम् ॥ ११
 इतीव बहुधा वाचो बाहुमुद्यम्य ते जनाः । विलपन्ति स्म दुःखार्ता विवर्त्ता इव धेनवः ॥ १२
 ततो मार्गानुसारेण गत्वा किञ्चन क्षण पुनः । मार्गनाशाद्धिपादेन सहता गमभिष्कृताः ॥ १३
 रथस्य मार्गनाशेन न्यवर्तन्त मनस्विनः । किमिदं किं करिष्यामो देवेनोपहता इति ॥ १४
 ततो यथागतेनैव मार्गेण क्लान्तचेतसः । अयोध्यामगमन मत्रे पुरी व्यथितगज्जनाम् ॥ १५
 आलोक्य नगरी तां च क्षयव्याकुलमागमा । आवर्तयन्त तेऽर्णव नरनैः शोकपीडितैः ॥ १६
 एषा रामेण नगरी गहिता नानिशोभते । आपगा गरुडेनेत्र हृदादुदयत्पन्नगा ॥ १७
 चन्द्रहीनमित्राकाशं तोयहीनमिवार्णयम् । अपश्यन्नहतामन्दं नगरं ते विचेतसः ॥ १८

ते तानि वेश्मानि महाधनानि दुःखेन दुःखोपहता विदन्त ॥

नैव प्रजङ्घुः स्वजनं परं वा निरीक्षमाणाः प्रविनष्टहर्षाः ॥ १९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सहितायाम्
 अयोध्याकाण्डे पौरनिवृत्तिर्नाम समचत्वारिंशः सर्गः

अष्टचत्वारिंशः सर्गः

पौराङ्गनाथिलापः

तेषामेवंविपण्णानां ताडितानामर्ताव च । बाष्पविष्कृतनेत्राणा मशोकानां मुमुर्षया ॥ १
 अनुगम्य निवृत्तानां गमं नगरवाग्निनाम् । उन्नतानाव गन्त्वानि वभ्रवुरमनस्विनाम् ॥ २
 स्वं स्वं निलयमागम्य पुत्रदारैः समावृताः । अश्रूणि मुमुक्षुः सर्वं बाष्पेण पिहिताननाः ॥ ३
 न चाहृष्यन्न चामोदन् वाणिजो न प्रमार्ग्यन । न चाशोभन्त पण्यानि नापचन् गृहमेधिनः ॥ ४
 नष्टं दृष्ट्वा नाभ्यनन्दन् विपुलं वा धनागमम् । पुत्रं प्रथमजं लब्ध्वा जननी नाभ्यनन्दत ॥ ५
 गृहे गृहे रुदन्यश्च भर्तारं गृहमागतम् । व्यगर्हयन्त दुःखार्ता वाग्भिस्तोत्रैरिव द्विपान ॥ ६
 किं नु तेषां गृहैः कार्यं किं दारैः किं धनेन वा । पुत्रैर्वा किं सुखैर्वापि ये न पश्यान्त राघवम् ॥ ७
 एकः सत्पुरुषो लोकं लक्ष्मणः सह सीतया । योऽनुगच्छति काकुत्स्थं रामं परिचरन् वने ॥ ८
 आपगाः कृतपुण्यास्ताः पद्मिन्यश्च सर्गामि च । येषु स्नान्यात काकुत्स्थो विगाह्य मालिलं शुचि ॥ ९
 शोभयिष्यान्ति काकुत्स्थमटव्यो रम्यकाननाः । आपगाश्च महानृपाः सानुमन्तश्च पर्वताः ॥ १०
 काननं वापि शैलं वा यं रामोऽभिगमिष्यति । प्रियातिथिमिव प्राप्तं नैनं शक्यन्त्यनर्चितुम् ॥ ११

- विचित्रकुमुमापीडा बहुमञ्जरिधारिणः । राघवं दर्शयिष्यन्ति नगा भ्रमरजालिनः ॥ १२
- अकाले चापि मुग्धानि पुण्याणि च फलानि च । दर्शयिष्यन्त्यनुक्रोशाद्गिरियो राममागतम् ॥ १३
- प्रस्रविष्यन्ति तोयानि विमलानि महीवराः । विदर्शयन्तो विविधान् भूयश्चित्रांश्च निर्झरान् ॥ १४
- पादपाः पर्वताग्रेषु रमयिष्यन्ति राघवम् । यत्र गमो भयं नात्र नास्ति तत्र पराभवः ॥ १५
- स हि शूरो महाबाहुः पुत्रो दशम्यथ च । पुरा भयति नो दृगदनुगच्छाम राघवम् ॥ १६
- पादच्छाया मुग्धा भर्तुस्नाह्वय महात्मनः । स हि नाथो जनस्यास्य स गतिः स परायणम् ॥ १७
- वयं परिचरिष्यामः सीतां यूयं तु राघवम् । इति पौर्गन्ध्यां भर्तुः दुःखार्तास्तनदनुवनम् ॥ १८
- युष्माकं राघवोऽग्रये योगक्षेमं विधास्यति । सीता नारीजनस्यास्य योगक्षेमं करिष्यति ॥ १९
- को न्यनेनाप्रतीतेन गोन्कण्ठितजनेन च । संप्रीयेतामनोद्येन वामेन हृतचेनमा ॥ २०
- कैकेय्या यदि चेद्राज्यं स्यादवधर्म्यमनाथवनम् । न हि नो जीवितेनार्थः कुतः पुत्रैः कुतो धनैः ॥ २१
- यथा पुत्रश्च भर्ता च न्यन्नावै धर्म्यकारणान् । कं मा परिहरेद्वयं कैकेयी कुलपांगनी ॥ २२
- कैकेय्या न वयं राज्ये भृतरा निवसेम हि । जायन्त्या जानु जीवन्त्यः पुत्रैर्गपि शपामहे ॥ २३
- या पुत्रं पार्थिवेन्द्रस्य प्रयागयति निर्पणा । कन्मां प्राप्य मुग्धं जीवेदधर्म्या दुष्टचारिणीम् ॥ २४
- उपद्रतमिदं सर्वमनात्मप्रसनायकम् । कैकेय्या हि कृते सर्वं विनाशमुपयाम्यति ॥ २५
- न हि प्रव्रजिते रामे जीवित्यात महीपतिः । मृते दशरथे व्यक्तं विलपस्तदनन्तरम् ॥ २६
- ने विषं पिबतालोऽस्य क्षाणपुण्याः सुदुर्गताः । राघवं यानुगच्छन्त्यमश्रति वापि गच्छत ॥ २७
- सिन्ध्या प्रव्रजितो रामः सर्मातः सहलक्ष्मणः । भगते मंनिमृष्टाः स्मः सौमिके पञ्चो यथा ॥ २८
- पूर्णचन्द्राननः उग्रामो गृहजत्ररिदम् । आजानुवाहुः पद्मक्षो रामो लक्ष्मणपूर्वजः ॥ २९
- पूर्वाभिभाषी मधुरः गन्धवादी महाबलः । सौम्यश्च सर्वलोकस्य चन्द्रवन प्रियदर्शनः ॥ ३०
- नूनं पुरुषार्थलो मत्तमानङ्गविभ्रमः । शोभयिष्यन्त्यरण्यानि विचरन् स महारथः ॥ ३१
- तास्तथा विलपन्त्यस्तु नगरं नागरस्त्रगः । चुक्रुदुर्दुःखसंतप्ता मृत्योरिव भगागमे ॥ ३२
- इत्येवं विलपन्तीनां स्त्रीणां वेदममु राघवम् । जगामास्तं दिनकरो रजनी चाभ्यवर्तत ॥ ३३
- नष्टज्वलनसंवाता प्रशान्ताध्यागमं कथा । तिमिरेणाभिलिप्तेव वा तदा नगरी बभौ ॥ ३४
- उपशान्तवर्षिकपण्या नष्टहर्षा निराश्रया । अयोध्या नगरी चासीन्नष्टतार्गमवास्वरम् ॥ ३५
- तथा स्त्रियो गर्मनिमित्तमानुरा यथा सुते भ्रातरि वा विव्रासिते ।
विलप्य दीना रुद्रुर्विचेतसः सुतेर्हि तान्नामधिको हि सोऽभवत् ॥ ३६
- प्रशान्तगीतोत्सवगृत्तवादिना व्यपास्तहर्षा पिहितापणोदया ।
तदा ह्ययोध्या नगरी बभूव सा महार्णवः भक्षपितोदको यथा ॥ ३७
- इत्यापे श्रीमद्रामायण वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सहितायाम्
अयोध्याकाण्डे पौगङ्गनाविलापो नाम अष्टचत्वारिंशः सर्गः

एकोनपञ्चाशः सर्गः

जानपदाक्रोशः

रामोऽपि रात्रिशेषेण तेनैव महदन्तरम् । जगाम पुरुषव्याघ्रः पितुराज्ञामनुस्मरन् ॥	१
तथैव गच्छतस्तस्य व्यपायाद्रजनी शिवा । उपास्य स शिवां सन्ध्यां विपयान्तं व्यगाहत् ॥	२
प्रामान् विकृष्टसीमान्तान् पुष्पितानि वनानि च । पश्यन्नतिययौ शीघ्रं शैरेरिव ह्योत्तमैः ॥	३
शृण्वन् वाचो मनुष्याणां ग्रामसंवासवासिनाम् ^१ । राजानं धिग्दशरथं कामस्य वशमास्थितम् ॥ ४	४
हा नृशंसाद्य कैकेयो पापा पापानुबन्धिनी । तीक्ष्णा संभिन्नमर्यादा तीक्ष्णकर्मणि वर्तते ॥	५
या पुत्रमीदृशं राज्ञः प्रवासयति धार्मिकम् । वनवासे महाप्राज्ञं मानुक्रोशं जितेन्द्रियम् ॥	६
कथं नाम महाभागा सीता जनकनन्दिनी । सदा सुखेष्वभिगता दुःखान्यनुभविष्यति ^२ ॥	७
अहो दशरथो राजा निःस्नेहः स्वसुतं प्रियम् । प्रजानामनघं रामं परित्यक्तुमिद्वेच्छति ॥	८
एता वाचो मनुष्याणां ग्रामसंवासवासिनाम् । शृण्वन्नतिययौ वीरः कोसलान् कोमलेश्वरः ॥	९
ततो वेदश्रुतिं नाम शिववारिवहां नदीम् । उत्तीर्याभिमुखः प्रायादगमन्याध्युपितां दिशम् ॥	१०
गत्वा तु सुचिरं कालं ततः शीतवहां नदीम् । गोमतीं गेयुतानूपामतरन् सागरंगमाम् ॥	११
गोमतीं चाप्यतिक्रम्य राघवः शीघ्रगैर्हयैः । मयूरहंसाभिरुतां ततार स्यन्दिकां नदीम् ॥	१२
स महीं मनुना राज्ञा दत्तामिक्ष्वाकवे पुरा । स्फोतां राष्ट्रावृतां रामो वैदेहीमन्वदर्शयन् ॥	१३
सूत इत्येव चाभाष्य सारथि तमभीक्षणशः । मत्तहंसस्वर्गः श्रीमानुवाच पुरुषर्षभः ॥	१४
कदाहं पुनरागम्य मरध्वाः पुष्टिते वने । मृगयां पर्यटिष्यामि मात्रा पित्रा च संगतः ॥	१५
नात्यर्थमभिकाङ्क्षामि मृगयां सरयूवने । रतिहंसातुला लोकं राजर्षिगणसंमता ॥	१६
राजर्षीणां हि लीकेऽस्मिन् रत्यर्थं मृगया वने । काले वृतां तां मनुजैर्धन्विनामभिकाङ्क्षिताम् ॥	१७
स तमश्वानमैक्ष्वाकः सूतं मधुरया गिरा । तं तमर्थमभिप्रेत्य ययौ वाक्यमुदीरयन् ॥	१८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सार्हतायाम्

अयोध्याकाण्डे जानपदाक्रोशो नाम एकोनपञ्चाशः सर्गः

पञ्चाशः सर्गः

गुहसंगतम्

विशालान् कोसलान् रम्यान् यात्वा लक्ष्मणपूर्वजः । अयोध्याभिमुखो धीमान् प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ॥१

१. शनैः च. छ.

क्रूरां क्रूरेण कर्मणा—इति ग.

२. अस्वानन्तरम्—विगर्हतां हि कैकेयी ३. इदं पद्यम् ति. नास्ति ।

आपृच्छे त्वां पुरिश्रेष्ठे काकुत्स्थपरिपालने । दैवतानि च यानि त्वां पालयन्त्यापमन्ति च ॥	२
निवृत्तवनवामस्त्यमनृणो जगतोपतेः । पुनर्द्रक्ष्यामि मात्रा च पित्रा च सह संगतः ॥	३
ततो रचिरताम्राश्रो भुजमुग्रम्य दक्षिणम् । अश्रुपूर्गमुद्यो दीनोऽत्रवाजानपदं जनम् ॥	४
अनुक्रोशो दया चैव यथार्हं मयि वः कृतः । चिरं दुःखस्य पापीयो गम्यतामर्थमिद्वये ॥	५
तेऽभिवाद्य महात्मानं कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । विलपन्तो नरा घोरं व्यतिष्ठन्त क्वचित् क्वचित् ॥६	६
तथा विरूपां तेषामनृणानां च राघवः । अचक्षुर्वपयं प्रायान्थार्कः क्षणदामुखं ॥	७
ततो धान्यवनोपेतान दानशौचजनःशुभान् । अकुनश्चिद्भयान रम्यांश्चैन्ययूपममावृतान् ॥	८
उद्यानाम्रवणोपेतान संयत्रसलिलजयान् । तुष्टुष्टुजनाकीर्णान् गोपगोकुलवाचनान् ॥	९
रक्षणोयात्ररेन्द्राणां ब्रह्मघोषाभिः । दिवः । ग्धेन पुरुषयात्रः कोमलान्प्रवर्तन ॥	१०
मध्येन मुदितफलेन रम्योद्यानममाकुलम् । राज्यं भोग्यं नरेन्द्राणां ययौ धृतिमतां वरः ॥	११
तत्र त्रिपथगां दिव्यां अतोयाममैरलाप । ददती गद्यो गङ्गां पुण्यामृषिर्निषेविताम् ॥	१२
आश्रमैरविद्वग्धैः श्रीमद्विः समलं हृताप । कालेऽऽमगोभिर्दृष्टाभिः सेविताम्भोहृदां शिवाम् ॥	१३
देवदानवगन्धवः क्तिनैरुद्योभिताप । नगगन्धर्वपत्नीभिः सेवितां मनते शिवाम् ॥	१४
देवक्रोडजनाकीर्णं देवोद्यानगतयुताम् । देवार्थमाकाशगमां विख्यातां देवपद्मिनीम् ॥	१५
जलघतः, दृष्टा, संघां फेनानि मल्लामिनोम् । क्वचिद्वेणोऽकृतजलां क्वचिदावतशोभिताम् ॥	१६
क्वचित् स्निग्धनगरभागां क्वचिद्वेणोऽकृतजलां । क्वचिद्भोगनिर्घोषां क्वचिद्वैरनिस्वनाम् ॥	१७
देवसंघः, प्लुतजलां नि लो-मल्लशोभिताम् । क्वचिदाभोगगुलितां क्वचिन्निर्मलवाल्क्याम् ॥	१८
हंसमारससंयुतां चक्रव कोऽकृतजलाम् । मदा मत्तेश्च विहगोभिः संनदिनान्तराम् ॥	१९
क्वचित् तारुहं श्रेमाल्भिरिन्द्रोऽभिताम् । क्वचित् फुल्लेत्पल्लुलां क्वचित् पद्मवनाकुलाम् ॥	२०
क्वचित् कुमुदपण्डैश्च कुटुम्बैश्च शोभिताम् । नानापुष्परजोध्वस्तां समदामिव च क्वचित् ॥	२१
व्यपेतमलमघतां मार्गानिर्मल्लशोभिताम् । दिशःगजैर्वनगर्जमत्तैश्च वरवारणैः ॥	२२
देवराजोपवाद्यैश्च संनदिनान्तराम् । प्रमदामिव यत्रेन भूपितां भूपणोत्तमैः ॥	२३
फलैः पुष्पैः किमल्यैर्वृतां गुल्मैर्द्विजैस्तथा । शिंशुरेश्च नक्रैश्च भुजङ्गैश्च निषेविताम् ॥	२४
विष्णुपादच्युतां दिव्यामपायां पापनाशनीम् । तां शंकरजटाजूटाद्भृष्टां सागरतेजसा ॥	२५
समुद्रमहिषीं गङ्गां सारसकौञ्चनादिताम् । आसमद महाबाहुः शृङ्गिवेरपुरं प्रति ॥	२६
तामूर्मिकलिलवर्तमन्ववेक्ष्य महार्थः । सुमन्त्रमब्रवीन् सूतमिहेयाद्यवसमहे ॥	२७
अविदूरादयं नाद्य बहुपुष्पप्रवलवान् । सुमहानिङ्गुदीवृक्षो वसमोऽत्रैव सारथे ॥	२८
द्रक्ष्यामः सरितां श्रेष्ठां संमान्यसलिलां शिवाम् । देवदानवगन्धर्वनृगपन्नगपक्षिणाम् ॥	२९

लक्ष्मणश्च सुमन्त्रश्च बाढमित्येव राघवम् । उक्त्वा तमिङ्गुदीवृक्षं तदोपययतुर्हयैः ॥	३०
रामोऽभीयाय तं रस्यं वृक्षमिक्ष्वाकुनन्दनः । रथादवातरत्तस्मान् सभार्यः महल्लक्ष्मणः ॥	३१
सुमन्त्रोऽप्यवतीर्यथ मोचयित्वा हयोत्तमान् । वृक्षमूलगतं राममुपतस्थे कृताञ्जलिः ॥	३२
तत्र राजा गुहो नाम रामस्यात्मममः सखा । निषादजात्यो बलवान् स्थापतिश्चेति विश्रुतः ॥	३३
स श्रुत्वा पुरुषव्याघ्रं रामं विषयमागतम् । वृद्धेः परिवृतोऽमात्यैर्ज्ञानिभिश्चाप्युपागतः ॥	३४
ततो निषादाधिपति दृष्ट्वा दूरादुपस्थितम् । मह सौमित्रिणा रामः समागच्छद्गुहेन मः ॥	३५
तमार्तः संपरिष्वज्य गुहो राघवमब्रवीत् । यथायोष्या तथेयं ते राम किं कर्वाणि ते ॥	३६
ईदृशं हि महाबाहो कः प्राप्स्यत्यतिथिं प्रियम् । ततो गुणवदन्नाद्यमुपादाय पृथग्विधम् ॥	३७
अर्घ्यं चोपानयत् क्षिप्रं वाक्यं चेदमुवाच ह । स्वागतं ते महाबाहो तवेयमखिला मही ॥	३८
वयं प्रेष्या भवान् भर्ता माधु राज्यं प्रशाधि नः । भद्रयं भोज्यं च पेयं च लह्यं चेदमुपस्थितम् ॥	३९
शयनानि च मुग्ध्यानि वाजिनान् ग्वादनं च ते । गुहमेवं ब्रुवाणं तं राघवः प्रत्यभाषत ॥	४०
अर्चिताश्चैव ह्यष्टाश्च भवता सर्वथा वयम् । पद्मगामभिगमाश्चैव स्नेहसंदर्शनेन च ॥	४१
भुजाभ्यां माधुवृत्ताभ्यां पीडयन् वाक्यमब्रवीत् । दिष्ट्या त्वां गुह पश्यामि नीरोगं सह बान्धवैः ॥	४२
अपि ते कुण्डं गण्डे मित्रपु च धनेषु च । यदेतद्भवता किञ्चिन् प्रीत्या समुपकल्पितम् ॥	४३
सर्वं तदनुजानामि न हि वतं प्रतिग्रहे । कुञ्जचीर्गाजिनधरं फलमूलार्जिनं च माम् ॥	४४
विद्धि प्रणिहितं धर्मं तापसं वनगोचरम् । अश्वानां स्वादनेनाहमर्थी नान्येन केनाचिन् ॥	४५
एतावतात्रभवता भविष्यामि सुपूजितः । एते हि दयिता राज्ञः पितुर्दशरथस्य मे ॥	४६
एतैः सुविहितैरश्वैर्भविष्याम्यहमर्चितः । अश्वानां प्रतिपानं च स्वादनं चैव मोऽन्वयान् ॥	४७
गुहस्तत्रैव पुरुषांस्त्वरितं दयितामिति । ततश्चीरोत्तगमङ्गः मन्थ्यामन्वास्य पश्चिमाम् ॥	४८
जलमेवाददे भोज्यं लक्ष्मणेनाहृतं स्वयम् । तस्य भूमौ शयानस्य पादौ प्रक्षाल्य लक्ष्मणः ॥	४९
सभार्यस्य ततोऽभ्येत्य तस्थौ वृक्षमुपाश्रितः । गुहोऽपि सह मृतेन सौमित्रिमनुभाषयन् ॥	५०
अन्वजाग्रततो राममग्रमनो धनुर्धरः ॥	

तथा शयानस्य ततोऽस्य धीमतो यज्ञस्त्विनो दाशरथेर्महात्मनः ।

अहृष्टदुःखस्य सुखोचितस्य सा तदा व्यनीयाय चिरेण शर्वरी ॥ ५१

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहात्मिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे गुहसंगतं नाम पञ्चाशः सर्गः

एकपञ्चाशः सर्गः

गुहलक्ष्मणजागरणम्

तं जाग्रतमद्रुभेन भ्रातुरर्थाय लक्ष्मणम् । गुहः संतापसंतप्तो राभवं वाक्यमब्रवीत् ॥	१
इयं तात सुखा शय्या त्वदर्थमुपकल्पिता । प्रत्याश्रसिहि साध्वस्यां राजपुत्र यथासुखम् ॥	२
उच्यतेऽयं जनः सर्वः क्लेशानां त्वं सुखोचितः । गुण्यर्थं जागरिष्यामः काकुत्स्थस्य वयं निशाम ॥	३
न हि रामात् प्रियतरौ ममास्ति भुवि कश्चन । ब्रवीम्येतदहं सत्यं मत्येनैव च ते शपे ॥	४
अस्य प्रसादादाशंसे लोकेऽस्मिन् मुमहृद्यशः । धर्मावामि च विपुलासर्थकामौ च पुष्कलौ ॥	५
सोऽहं प्रियसखं गमं शयानं मह मीतया । रक्षिष्यामि धनुष्पाणिः सर्वतो ज्ञानिभिः सह ॥	६
न हि मेऽर्वादिनं किञ्चिद्वनेऽस्मिश्चरतः सदा । चतुरङ्गं ह्यपि बलं मुमहत् प्रमहेमहि ॥	७
लक्ष्मणस्य तदोवाच रक्ष्यमाणास्त्वयानघ । नात्र भीता वयं सर्वे धर्ममेवानुपश्यता ॥	८
कत्र दाशरथौ भूमौ शयाने मह मीतया । शक्या निद्रा मया लब्धुं जीविनं वा सुखानि वा ॥	९
यो न देवामुंगं सवेः शक्यः प्रमहिनुं युधि । तं पश्य सुखसंविदं तृणेषु मह सीतया ॥	१०
यो मन्त्रनपम्ना लब्धो विविधैश्च परिश्रमैः । एको दशरथस्येष्टः पुत्रः सहजलक्षणः ॥	११
अस्मिन् प्रजाजने राजा न चिरं वर्तयिष्यति । विधवा मेदिनी नूनं क्षिप्रमेव भविष्यति ॥	१२
त्रिनय मुमहानादं श्रमेणोऽगताः स्त्रियः । निर्घोषोपरनं तात मन्ये राजनिवेशनम् ॥	१३
कौमल्या चैव राजा च तथैव जननी मम । नाशंसे यदि जीवन्ति सर्वे ते शर्वरीमिमाम् ॥	१४
जावेदपि हि मे माता शत्रु स्यान्ववेक्षया । तद्दुःखं यदि कौमल्या वीरमृगवनिशयति ॥	१५
अनुरक्तजनार्कराणां सुखा लोकप्रियावहा । राजव्यसनसंतप्ता सा पुत्री विनिशयति ॥	१६
कथं पुत्रं मन्मानं ज्येष्ठं प्रियमपश्यतः । शरीरं धारयिष्यन्ति प्राणा राज्ञो महात्मनः ॥	१७
विनष्टं नृपतौ पश्चात् कौमल्या विनिशयति । अनन्तरं च मातापि मम नाशमुपैष्यति ॥	१८
अतिक्रान्तमतिक्रान्तमनवाप्य मनोरथम् । रामे राज्यमनिक्षिप्य पिता मे विनिशयति ॥	१९
मिद्धार्थाः पितरं वृत्तं तस्मिन् कालेऽप्युपस्थिते । प्रेतकार्येषु सर्वेषु संस्करिष्यन्ति भूमिपम् ॥	२०
रम्यचत्वरसंस्थानां सुविभक्तमहापथाम् । हर्म्यग्रासादसंपन्नां गणिकावर्शाभताम् ॥	२१
रथाश्वराजसंबाधां तृयनादावनादिताम् । सर्वकल्याणसंपूर्णां हृष्टपुष्टजनाकुलाम् ॥	२२
आरामोद्यानसंपन्नां समाजोऽसवशालिनीम् । सुखिता विचरिष्यन्ति राजधानी पिनुर्मम ॥	२३
अपि जीवेद्दशरथो वनवासाम् पुनर्वयम् । प्रत्यागम्य महाभागस्य पश्येम सुव्रतम् ॥	२४
अपि सत्यप्रतिज्ञेन सार्धं कुशलित्वा वयम् । निवृत्ते वनवासेऽस्मिन्नयोभ्यां प्रविशेमहि ॥	२५
परिवेद्यमानस्य दुःखार्तस्य महात्मनः । तिष्ठतो राजपुत्रस्य शर्वरी सात्यवर्तन ॥	२६

तथा हि सत्यं ब्रुवति प्रजाहिते नरेन्द्रपुत्रे गुरुसौहृदाद्गुहः ।
मुसोच बाष्पं व्यसनाभिपीडितो ज्वरातुरो नाग इव व्यथातुरः ॥

२७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे गुहलक्ष्मणजागरणं नाम एकपञ्चाशः सर्गः

द्विपञ्चाशः सर्गः

गङ्गावतरणम्

- प्रभातायां तु शर्वर्यां पृथुवक्षा महायशाः । उवाच रामः सौमित्रिं लक्ष्मणं शुभलक्षणम् ॥ १
भास्करोदयकालोऽसौ गता भगवती निशा । असौ मुकुष्णो विहगः कोकिलस्तात कूजति ॥ २
बर्हिणानां च निर्घोषः श्रूयते नदतां वने । तराम जाह्नवीं सौम्य शीघ्रगां सागरंगमाम् ॥ ३
विज्ञाय रामस्य वचः सौमित्रिर्मित्रनन्दनः । गुहमामन्त्र्य सूतं च सोऽर्तप्लुद्घातुरप्रतः ॥ ४
स तु रामस्य वचनं निशम्य प्रतिगृह्य च । स्थपतिस्तूर्णमाहूय सचिवानिदमब्रवीन् ॥ ५
अस्य वाहनसंयुक्तां कर्णाग्राहवतीं शुभाम् । मुप्रतारां दृढां तीर्थं शीघ्रं नावमुपाहर ॥ ६
तं निशम्य गुहादेशं गुहामात्यगणो महान् । उपोष्य रुचिरां नावं गुहाय प्रत्यवेदयन् ॥ ७
ततः स प्राञ्जलिर्भूत्वा गुहो राघवमब्रवीन् । उपस्थितेयं नौदेव भूयः किं करवाणि ते ॥ ८
त्वामरसुतप्रख्य तर्तुं सागरगां नदीम् । नौरियं पुरुषव्याघ्र तां त्वमारोह सुव्रत ॥ ९
अथोवाच महातंजा रामो गुहमिदं वचः । कृतकामोऽस्मि भवता शीघ्रमारोप्यतामिति ॥ १०
ततः कलापान् संनह्य खड्गौ बद्ध्वा च धान्वनौ । जग्मतुर्येन^१ तौ गङ्गां सीतया सह राघवौ ॥ ११
राममेवं तु धर्मज्ञमुपगम्य विनीतवत् । किमहं करवाणीति मृतः प्राञ्जलिब्रवीन् ॥ १२
ततोऽब्रवीद्वाशरथिः सुमन्त्रं स्पृशन् करेणोत्तमदक्षिणेन ।
सुमन्त्र शीघ्रं पुनरेव याहि राज्ञः सकाशे भव चाप्रमत्तः ॥ १३
निवर्तस्वेत्युवाचैनमेतावद्धि कृतं मम । रथं विहाय पद्भ्यां तु गर्मिण्यामो महावनम् ॥ १४
आत्मानं त्वभ्यनुज्ञातमवेक्ष्यार्तः स सारथिः । सुमन्त्रः पुरुषव्याघ्रमैक्ष्वाकमिदमब्रवीन् ॥ १५
नातिक्रान्तमिदं लोके पुरुषेणेह केनचित् । तव मभ्रातृभार्यस्य वासः प्राकृतवदने ॥ १६
न मन्ये ब्रह्मचर्येऽस्ति स्वधीते वा फलोदयः । सार्द्वार्जवयोर्वापि त्वां चेष्यसनमागतम् ॥ १७
सह राघव वंदेह्या भ्रात्रा चैव वने वमन । त्वं गतिं प्रापयसे वीर त्रीं लोकान्तु जयन्निव ॥ १८

वयं खलु हता नाम यत्त्वयाप्युपवञ्चिताः । कैकेय्या वशमेप्यामः पापाया दुःखभागिनः ॥ १९
 इति ब्रुवन्नात्मममं सुमन्त्रः मार्गथिस्तदा । दृष्ट्वा दूरगतं रामं दुःखार्तो रुरुदे चिरम ॥ २०
 ततस्तु विगते बाष्पे मृतं स्पृष्टोदकं शुचिम । गमस्तु मधुरं वाक्यं पुनः पुनरुवाच तम् ॥ २१
 इक्ष्वाकूणां त्वया तुल्यं मुह्यदं नोपलक्ष्ये । यथा दशरथो राजा मां न शोचेत्तथा कुरु ॥ २२
 शोकोपहतचेताश्च वृद्धश्च जगतीर्षितः । कामभागवसन्नश्च तस्मादेतद्ब्रवीमि ते ॥ २३
 यद्यदाज्ञापयेत् किञ्चिन्मम महात्मा महीर्षितः । कैकेय्याः प्रियकामार्थं कार्यं तद्विशङ्कया ॥ २४
 एतदर्थं हि राज्यानि प्रशामति नराधिपाः । यदेषां सर्वकृत्येषु मनो न प्रतिहन्यते ॥ २५
 यद्यथा मम महाराजो नालीकमभिगच्छति । न च ताम्यति दुःखेन सुमन्त्र कुरु तत्तथा ॥ २६
 अहृष्टदुःखं गजनं वृद्धमार्थं जितेन्द्रियम् । व्र्यास्त्वमभिवाच्यैव मम हेतोरिदं वचः ॥ २७
 नैवाह्मनुजोचामि लक्ष्मणो न च मैथिली । अयोः प्रायाञ्ज्युताश्चरति वने वत्स्यामहेति च ॥ २८
 चतुर्दशसु वर्षेषु निवृत्तेषु पुनः पुनः^१ । लक्ष्मणं मां च मातां च द्रक्ष्यसि क्षिप्रमागतान् ॥ २९
 एवमुक्त्वा तु राजानं मानसं च सुमन्त्र मे । अन्याश्च देवीः महिताः कैकेयी च पुनः पुनः ॥ ३०
 आरोग्यं ब्रूहि कौमल्यामथ पादाभिवन्दनम् । माताया मम चार्यस्य^२ वचनाल्लक्ष्मणस्य च ॥ ३१
 व्र्याश्च हि महाराजं भगतं क्षिप्रमानय । आगतश्चापि भगतः स्थाप्यो नृप मते पदे ॥ ३२
 भगतं च परिष्वज्य गौरगण्ड्येऽभिषिच्य च । अस्मत्संतापजं दुःखं न त्वामभिभविष्यति ॥ ३३
 भगतश्चापि वक्तव्यो यथा राजानि वर्तसे । तथा मानुषु वर्तथाः सर्वान्वेवाविशेषतः ॥ ३४
 यथा च तव कैकेयी सुमित्रा च विशेषतः । तथैव देवी कौमल्या मम माता विशेषतः ॥ ३५
 तातस्य प्रियकामेन यौवराज्यमवेक्षता । लोकयोरुभयोः शक्यं नित्यदा सुखमेधितुम् ॥ ३६
 निवर्त्यमानो रामेण सुमन्त्रः शोककेशितः । तन् सर्वं वचनं श्रुत्वा स्नेहात् काकुत्स्थमब्रवीत् ॥ ३७
 यदहं नोपचारेण ब्रूयां स्नेहाद्विह्वलम । भक्तिमानिति तत्तावद्वाक्यं त्वं क्षन्तुमर्हसि ॥ ३८
 कथं हि त्वाद्द्विर्हानोऽहं प्रतिप्राप्त्यामि तां पुरीम् । तव तावद्वियोगेन पुत्रशोकाकुलामिव ॥ ३९
 मराममपि नावन्मे रथं दृष्ट्वा तदा जनः । विनारामं रथं दृष्ट्वा विद्विष्यतापि मा पुरी ॥ ४०
 दैन्यं हि नगरी गच्छेद्दृष्ट्वा शून्यामिमं रथम् । सूतावशेषं स्वं सैन्यं हतवीरमिवाहवे ॥ ४१

१. पुनरिति भूय इत्यर्थः । आद्यस्तु पुनः शब्दः तुल्यशब्दस्यार्थः । पुनःपुनः अभीक्षणम्, आदरातिशयेन द्रक्ष्यसीत्यर्थे इति तु व्याख्यातारः ।

२. नृपमत इति, राज्ञो दशरथस्य गमत इति राज्ञा समत इति च विवृण्वन्तोऽस्यैकपक्षमभिप्रयान्त ।

३. अत्र तावत्पदस्थाने दूरादित्यपि पाठरहित कानुरोधेन समाख्येन । तदा त्वयमर्थः—मया प्रतिनिकल्पमानो रथः, अपि मरानो भवेदिति दूरात् समाख्य जनो नगरी च विनारामं न दृष्ट्वा विद्विष्येति इति ॥

१. भार्याया ग.

दूरेऽपि निवसन्तं त्वां मानसेनाग्रतः स्थितम् । चिन्तयन्त्योऽद्य नूनं त्वां निराहाराः कृताः प्रजाः ॥
 दृष्टं तद्वि त्वया राम यादृशं त्वत्प्रवासने । प्रजानां संकुलं वृत्तं त्वच्छोकह्वान्तचेतसाम् ॥ ४३
 आर्तनादो हि यः पौरैरुन्मुक्तस्त्वत्प्रवासने । मरुथं मां निशाम्यैव कुर्युः शतगुणं ततः ॥ ४४
 अहं किं चापि वक्ष्यामि देवीं तत्र गुतो मया । नीतोऽमौ मातुलकुलं संतापं मा कृथा इति ॥ ४५
 असत्यमपि नैवाहं ब्रूयां वचनमीदृशम् । कथमप्रियमेवाहं ब्रूयां सत्यमिदं वचः ॥ ४६
 मम तावन्नियोगस्थास्त्वद्गन्धुजनवाहिनः । कथं रथं त्वया हीनं प्रवक्ष्यान्ति ह्योत्तमाः ॥ ४७
 तन्न शक्याम्यहं गन्तुमयोध्यां नरहतेऽनघ । वनवामानुयानाय मामनुजातुमर्हसि ॥ ४८
 यदि मे याचमानस्य त्यागमेव करिष्यामि । मरुथोऽग्निं प्रवेक्ष्यामि त्यक्तमात्र इह त्वया ॥ ४९
 भविष्यन्ति वने यानि तपोविघ्नकराणि ते । रथेन प्रतिवाधिष्ये तानि सत्त्वानि राघव ॥ ५०
 त्वत्कृतेन मयावापं रथचर्याकृतं सुखम् । आशंसे त्वत्कृतेनहं वनवामकृतं सुखम् ॥ ५१
 प्रसीदेच्छामि तेऽरण्ये भविष्ये प्रत्यनन्तरः । प्रीत्याभिहितमिच्छामि भव मे प्रत्यनन्तरः ॥ ५२
 इमे चापि हया वीर यदि ते वनवामिनः । परिचर्यां करिष्यन्ति प्राप्स्यन्ति परमां गतिम् ॥ ५३
 तव शुश्रूषणं मूर्ध्नां करिष्यामि वने वसन् । अयोध्यां देवलोकं वा सर्वथा प्रजहाम्यहम् ॥ ५४
 न हि शक्या प्रवेष्टं सा मयायोध्या त्वया वनम् । गजयानी महन्द्रग्य यथा दुष्कृतकर्मणा ॥ ५५
 वनवासे क्षयं प्राप्ते ममैष हि मनोरथः । यदनेन रथेनैव त्वां वदेयं पुरी पुनः ॥ ५६
 चतुर्दश हि वर्षाणि महिनस्य त्वया वने । क्षणभृतानि यास्यान्ति शतसंख्यान्यतोऽन्यथा ॥ ५७
 भृत्यवन्मल तिष्ठन्तं भर्तृपुत्रगते पार्थ । भक्तं भृत्यं स्थितं स्थित्यां त्वं न मां हातुमर्हसि ॥ ५८
 एवं बहुविधं दीनं याचमानं पुनः पुनः । रामो भृत्यानुकम्पी तु नुमन्त्रमिदमब्रवीत् ॥ ५९
 जानामि परमां भक्तिं मयि ते भर्तृवत्सल । शृणु चापि यदर्थं त्वां प्रेषयामि पुनर्गमितम् ॥ ६०
 नगरीं त्वा गतं दृष्ट्वा जननी मे यथाऽप्यसी । कैकर्यां प्रत्ययं गच्छेदिति रामो वनं गतः ॥ ६१
 परितुष्टा हि सा देवी वनवासं गते मयि । राजानं नानिदं द्रुतं मिथ्यावादीति धार्मिकम् ॥ ६२
 एष मे प्रथमः कल्पो यदस्मा मे यवायमा । भ्रतारक्षितं स्फीतं पुत्रगज्यमवाप्नुयात् ॥ ६३
 मम प्रियार्थं राज्ञश्च मरुथस्त्वं पुरीं द्रज । गोःष्ठश्चापि यानर्थास्तांस्तान् ब्रूयास्तथा तथा ॥ ६४
 इत्युक्त्वा वचनं मृतं साऽन्वार्यत्वा पुनः पुनः । गुहं वचनमर्हो वा रामो हेतुमदब्रवीत् ॥ ६५
 नेदानीं गुह योग्योऽयं वासो मे मज्जने वने । अवडयं ह्याश्रमे वामः कर्तव्यस्तद्गतो विधिः ॥ ६६

1. आरमन् पथ तर्हिर्नि पुनश्चम्ये अत ५५
 योज्यम्—दूर निवसन्तमपि मनोरथेन परा. 1. रथेनैव
 त्वां त्वद्विरहितेन रथेन प्रतिवर्तनेने मयि नूनमथ
 पुनरपि दूरस्थित मरुथस्यः प्रजा त्वा प्रति त्वर्थेव
 निराहाराः कृता गतिभ्यन्ति इति ।

2. मे प्रत्यनन्तरा भव इति भवता प्रीत्या-
 मिहितमिच्छामिति योजना ।
 १. मत्रा तु क
 २. वृत्तम् पुना.

सोऽहं गृहीत्वा नियमं तपस्विजनभूषणम् । हितकामः पितुर्भ्यः सीताया लक्ष्मणस्य च ॥	६७
जटाः कृत्वा गमिष्यामि न्यग्रोधक्षीरमानय । तन्क्षीरं राजपुत्राय गुहः क्षिप्रमुपाहरन् ॥	६८
लक्ष्मणस्यत्मनश्चेत् रामस्तेनाकरो जटाः । दीर्घवह्नुर्नगव्याघ्रो जटिलवसधारयन् ॥	६९
तौ तदा चीरवसनौ जटामण्डलधारिणौ । अशोभेनामृपित्तौ ध्यानरो गमलक्ष्मणौ ॥	७०
ततो वैश्वानरं मार्गमास्थितः सहलक्ष्मणः । अतसदिष्टवान् रामः मह्यं गुहसत्रवीन ॥	७१
अप्रसक्तो बाले कोशे दुर्गे जनपदे तथा । भवेथा गुह गच्छेत् हि दुराश्रमं मतम् ॥	७२
ततस्तं समनुजाय गुहमिद्वक्त्रकुलन्दतः । जगाम तूर्णमत्रयः गभर्षः सहलक्ष्मणः ॥	७३
स तु दृष्ट्वा नदीतारं नायमिन्द्रकन्दतः । तिनर्षः शीघ्रगां गङ्गामिदं लक्ष्मणमब्रवीत् ॥	७४
अरोह त्वं नरव्याघ्र स्थितां नायमिमां जनैः । सीतां चारोपयान्वशं परिपुह्य मनस्विनीम् ॥	७५
स ध्रुवुः शासनं श्रुत्वा सर्वमनिकूलयन् । अरोप्य मैथिल्या पृथ्वीमारोहात्मवागन्ततः ॥	७६
अथारोहते जगत्या स्पयं लक्ष्मणपृथ्वजः । ततो निपादाधिनिर्गुहो जतीनचोदयन् ॥	७७
राववोऽपि महान्त्रा नावमारुह्य तां ततः । ब्रह्मवत् क्षत्रवच्चैव जजाप हितमात्मनः ॥	७८
त्रायस्य च यथाशास्त्रं नदीं तां सह सीतया । प्रणयन् प्रीतिमदष्टौ लक्ष्मणश्चामितप्रभः ॥	७९
अनुजाय समन्त्रं च सबलं चैव तं गुहम् । आस्थाय च वं रामन्तु चोदयामास नायिकान् ॥	८०
ततस्तौ रोहिता मा नैः कर्णधारमसाहिना । "अिवम्कारवेसाभिहता" गङ्गागाल्लक्ष्मणस्यगात् ॥	८१
मध्ये तु समनुप्राण भार्गवभ्यस्त्रनिन्दिता । वैदेही प्राञ्जाल्लक्ष्म्या तां नदीमिदमब्रवीत् ॥	८२
पत्रो दशश्रुत्यायं महाराजस्य धीमतः । निदेशं पार्श्वान्वेषं गङ्गे न्वदर्भर्गक्षितः ॥	८३
चतुर्दश हि वपणि समप्राण्युष्य कानने । अत्रा पद मया चैव पुनः प्रत्यागमिष्यति ॥	८४
ततस्यां देवि सुभगे क्षेमेण पुनरागता । यक्ष्ये प्रमुदिता गङ्गे सर्वकाममगृहिणी ॥	८५
त्वं हि त्रिपथगा देवि ब्रह्मलोकं समाक्षसे । भार्या चोदाधिराजस्य लोकेश्मिन् संप्रदृश्यसे ॥	८६
सा त्वां देवि नमस्यामि प्रशंसामि च शोभते । प्राप्तगज्ये नरव्याघ्रे जिवेत् पुनरागते ॥	८७
गवां जनसहस्राणि वज्राण्यन्नं च पेशलय । ब्राह्मणेभ्यः प्रदास्यामि तव प्रियचिकीर्षया ॥	८८
सुराघटसहस्रेण मांसभूतौदनेन च । यक्ष्ये त्वां प्रयता देवि पुरीं पुनरुपागता ॥	८९
यानि त्वत्तीरयामानि देवतानि वसन्ति च । तानि सर्वानि यक्ष्यामि तीर्थान्यायननानि च ॥	९०
पुनरेव महाबाहुर्मया आत्रा च संगतः । अयोध्यां वनरामान्तु प्रविशत्यनघोऽनघे ॥	९१
तथा संभाषमाणा सा सीता गङ्गामानिन्दिता । दक्षिणा दक्षिणं तीरं क्षिप्रमेवाभ्युपागमत् ॥	९२
तीरं तु समनुप्राप्य तत्वं हित्वा नरर्षभः । प्रातिष्ठत् सह आत्रा वैदेह्या च परंतपः ॥	९३

अथाब्रवीन्महाबाहुः सुमित्रानन्दवर्धनम् । भव संरक्षणार्थाय सजने विजनेऽपि वा ॥	९४
अवश्यं रक्षणं कार्यमदृष्टे विजने वने । अग्रतो गच्छ सौमित्रे सीता त्वामनुगच्छतु ॥	९५
पृष्ठतोऽहं गमिष्यामि त्वां च सीतां च पालयन् । अन्योन्यग्येह नो रक्षा कर्तव्या पुरुपर्षभ ॥	९६
न हि तावदतिक्रान्ता सुकरा काचन क्रिया ^१ । अद्य दुःखं तु वैदेही वनवामस्य वेत्स्यति ॥	९७
प्रनष्टजनसंबाधं क्षेत्रारामविवर्जितम् । विषमं च प्रपातं च वनं ह्यद्य प्रवेक्ष्यति ॥	९८
श्रुत्वा रामस्य वचनं प्रतस्थे लक्ष्मणोऽग्रतः । अनन्तरं च सीताया राघवो रघुनन्दनः ॥	९९
गतं तु गङ्गापरपारमाशु रामं सुमन्त्रः प्रततं निरीक्ष्य ।	
अध्वप्रकर्षाद्विनिवृत्तदृष्टिर्मुमोच बाष्पं व्यथितस्तपस्वी ॥	१००
स लोकपालप्रतिमप्रभावस्तीर्त्वा महात्मा वरदो महानदीम् ॥	
ततः समृद्धाञ्छुभसस्यमालिनः क्रमेण वत्मान मुदितानुपागमत ^१ ॥	१०१
तौ तत्र हत्वा चतुरो महामृगान वराहमृग्यं पृणतं महारुरुम् ।	
आदाय मेध्यं त्वरितं चुभुक्षितौ वामाय कल्ये ययतुर्वनस्पतिम् ॥	१०२

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदि काव्ये चतर्विंशतिमहासिकाया महितायाम्

अयोध्याकाण्डे गङ्गातरणं नाम द्विपञ्चाश मर्गः

त्रिपञ्चाशः मर्गः

रामसंक्षोभः

स तं वृक्षं ममासाद्य सन्ध्यामन्वास्य पश्चिमाम् । रामो गमयतां श्रेष्ठ इति होवाच लक्ष्मणम् ॥	१
अद्येयं प्रथमा रात्रिर्जाता ^२ जनपदाद्गृहिः । या सुमन्त्रेण रहिता तां नोत्कर्ण्ठतुमर्हसि ॥	२
जागर्तव्यमतन्द्रिभ्यामद्य प्रभृति रात्रिषु । योगश्रेष्ठौ ^३ हि सीताया वर्तते लक्ष्मणावयोः ॥	३
रात्रिं कथंचिदेवेमां सौमित्रे वर्तयामहे । उपावर्तामहे भूमावास्तीर्य स्वयमर्जितैः ॥	४
स तु संविश्य मेदिन्यां महाहृश्यनोचितः । इमाः सौमित्रये रामो व्याजहार कथाः शुभाः ॥	५
ध्रुवमद्य महाराजो दुःखं स्वर्पति लक्ष्मण । कृतकामा तु कैकेयी तुष्टा भवितुमर्हति ॥	६
सा हि देवी महाराजं कैकेयी राज्यकारणान् । अपि न च्यावयेत् प्राणान् दृष्ट्वा भरतमागतम् ॥ ७	

१. अनः सर्वत्र कनव्येषु यथा उच्यते कान्ता नातिक्रामेत् तथा विधातन्थमिति भावः । असुकरंति केचिच्छिन्दन्ति । तस्मिन् पक्षे दुष्करा कापि क्रिया नेतावदतिक्रान्ता ; इत ऊर्ध्वमेव तु सर्वा अपि दुष्कराः क्रिया

मविष्यन्तीति तात्पर्यम् ।

१. इदं पद्यम् ख. नास्ति ।

२. याता च. छ.

३. योगश्रेष्ठं प्र.

अनाथश्च हि वृद्धश्च मया चैव विनाकृतः । किं करिष्यति कामात्मा कैकेय्या वशमागतः ॥	८
इदं व्यसनमालोक्य राज्ञश्च मतिविभ्रमम् । काम एवार्थधर्माभ्यां गरीयानिति मे मतिः ॥	९
को ह्यभिद्वानपि पुमान् प्रमदायाः कृते त्यजेत् । छन्दानुवर्तिनं पुत्रं तातो ^१ मामिव लक्ष्मण ॥	१०
मुखी बत सभार्यश्च भग्नः कैकेयीसुतः । मुदितान् कोसलानेको यो भोक्ष्यत्याधिराजवत् ॥	११
स हि सर्वस्य राज्यस्य सुग्वमेकं भविष्यति ^२ । नाने च वयमानीते मयि चारण्यमास्थिते ॥	१२
अर्थधर्मौ परित्यज्य यः काममनुवर्तते । एवमापन्नते क्षिप्रं राजा दशरथो यथा ॥	१३
मन्ये दशरथान्ताय मम प्रत्राजनाय च । कैकेयी मौम्यं संप्राप्ता राज्याय भगतस्य च ॥	१४
अपीदानो न कैकेयी सौभाग्यमदमोहिता । कौमल्यां च सुमित्रां च संप्रवाधेत मत्कृते ॥	१५
मा ^३ स्म मत्कारणाद्देवी सुमित्रा दुःखमावसेत् । अयोध्यामित एव त्वं कल्पे प्रविश लक्ष्मण ॥१६	१६
अहमेको गमिष्यामि मीतया सह दण्डकान् । अनाथाया हि नाथस्त्वं कौमल्याया भविष्यसि ॥१७	१७
क्षुद्रकर्मा हि कैकेयी ^४ द्वेषादन्याय्यमाचरेत् । परिदद्या हि धर्मज्ञे भरते मम मातरम् ^५ ॥	१८
ननं जात्यन्तरे ^६ कस्मिन्नियः पुत्रैर्वियोजिताः । जनन्या मम मौमित्रे तस्मादेतदुत्थितम् ॥	१९
मया हि चिरपुत्रेन तु स्वसंवर्धितेन च । विप्रयुज्येत कौमल्या फलकाले धिगस्तु माम् ॥	२०
मा स्म मीमन्तिनी काचिज्जनयेत् पुत्रमीदृशम् । सौमित्रे योऽहमम्बाया दद्वि शोकमनन्तकम् ॥	२१
मन्ये प्रीतिर्विशिष्टा मा मनो लक्ष्मण सागिका । यस्यास्तच्छ्रूयते वाक्यं शुक पादमरेर्दश ॥	२२
शोचन्त्या अल्पभाग्याया न किञ्चिदुपकुर्वता । पुत्रेण किमपुत्राया मया कार्यमरिदम् ॥	२३
अल्पभाग्या हि मे माता कौमल्या रहिता मया । शेते परमदुःखार्ता पतिता शोकसागरे ॥	२४
एको ह्यहमयोध्यां च पृथिव्या चापि लक्ष्मण । तरेयमिपुभिः क्रुद्धो ननु वीर्यमकारणम् ॥	२५
अधर्मभयभीतश्च परलोकस्य चानघ । तेन लक्ष्मण नाद्याहमात्मानमभिप्रेचये ॥	२६
एतदन्यच्च करुणं विलय विजने वने । अश्रुपूर्णमुखो रामो निशि नूष्णीमुपाविशत् ॥	२७
विलयोपरतं रामं गतार्चिपमिवानलम् । समुद्रमिव निर्वंगमाश्रमयत् लक्ष्मण ^७ ॥	२८
ध्रुवमद्य पुत्री राजन्नयोध्या युधिनां वर । निष्प्रभा त्वयि निष्क्रान्ते गतचन्द्रेव शर्वरी ॥	२९
नेतदौपयिकं ह्यार्यं यदिदं परितप्यसे । विषादयसि सीतां च मां चैव पुरुपर्पभ ॥	३०

१. राज्यानुबन्धिभर्षमुखाना स एकायतन
मावयतात्यर्थऽयमादृशो निरुद्धः प्रयोगः ।

२. मातारमत् ग.

३. द्वेष्यम् गो.

४. हे शुक अरेविशालस्य पादम् दशेत्यर्थक
शुकरभ्यस्यमान वचनम् । तच्च अंशः कैकेय्या इत्यर्थे
रामेणेह योजितमिति वक्रोक्तिरलकारः ।

४. अस्य स्थान—परिदद्याद्धि धमश्च गर ते
मम मातरम्—इति ति.

५. तात पुना.

च सीता त्वया हीना न चाहमपि राघव । मुहूर्तमपि जीवावो ^१ जलान्मत्स्याविवोद्धृतौ ॥	३१
हि तातं न शत्रुघ्नं न सुमित्रां परंतप । द्रष्टुमिच्छेयमद्याहं स्वर्गं वापि त्वया विना ॥	३२
ततस्तत्र सुखासीनौ नातिदूरे निरीक्ष्य ताम् । न्यम्रोधे सुकृतां शय्यां भेजाते धर्मवत्सलौ ॥	३३
स लक्ष्मणस्योत्तमपुष्कलं वचो निशम्य चैवं वनवासमादरान् ।	
ममाः समगता विदधे परंतपः प्रपद्य धर्मं सुचिराय राघवः ॥	३४
ततस्तु तस्मिन् विजने वने तदा महाबलौ राघववंशवर्धनौ ।	
न तौ भयं संभ्रममभ्युपेयतुर्यथैव सिद्धौ गिरिसानुगोचरौ ॥	३५

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सहितायाम्

अयोध्याकाण्डे रामसंशोभो नाम त्रिपञ्चाशः सर्गः

चतुःपञ्चाशः सर्गः

भरद्वाजाश्रमाभिगमनम्

ते तु तस्मिन् महावृक्ष उषिन्वा रजनीं शिवाम । विमलेऽभ्युदिते सूर्ये तस्माद्देवान् प्रतस्थिरे ॥	१
यत्र भागारथी गङ्गां यमुनाभिप्रवर्तत । तस्मिन् देवमुद्दिश्य विगात्र्य सुमहद्वनम् ॥	२
ते भूमिभागान् विविधान् देवांश्चापि मनोरमान् । अदृष्टपूर्वान् पश्यन्तस्तत्र तत्र यशस्विनः ॥	३
यथा क्षेमेण संवदयन् पुष्पितान् ^१ विविधान् द्रुमान् । निवृत्तमात्रं दिवसे गमः सौमित्रिसमन्वितान् ॥	४
प्रयागमभिनः पश्य सौमित्रे धूममुत्तमम् । अग्नेर्भगवतः केतुं मन्ये संनिहितो मुनिः ॥	५
नूनं प्राप्ताः स्म संभेदं गङ्गायमुनयोर्वियम् । तथा हि श्रूयते जन्तो वारिणो वारिघर्षजः ॥	६
दार्ढ्याणि परिभ्रानि वनजैरुज्जाविभिः । भरद्वाजाश्रमे चैते दृश्यन्ते विविधा द्रुमाः ॥	७
धन्विनौ तौ मुखं गत्वा लम्बमाने दिवाकरे । गङ्गायमुनयोः मन्धौ प्रापतुर्निलयं मुनेः ॥	८
रामस्त्वाश्रममासाद्य त्रासयन् मृगपक्षिणः । गत्वा मुहूर्तमध्वानं भरद्वाजमुपागमन् ॥	९
तन्स्त्वाश्रममासाद्य मुनेर्दर्शनकार्त्तिकौ । स्नानयानुगतौ वारौ दृग्देवावतस्थतुः ॥	१०
स प्रविश्य महात्मानमृषिं शिष्यगणवृत्तम् । संशिनव्रतमेकाग्रं तपसा लब्धचक्षुषम् ॥	११
हुताग्निहोत्रं दृष्ट्वैव महाभागं कृताञ्जलिः । गमः सौमित्रिणा मार्ध सीतया चाभ्यवाचयन् ॥	१२

१. अत्र द्वितीयस्य नभोऽन्वयमपत्तये जीवाव इति जीवावः इति जीवावः इत्यर्थः । तदा मत्स्याविव मुहूर्तं पुनरावर्तनीयम् । न जीवावा न जीवाव इति प्रकृत्या-जीवावः इत्यथकरणं तु क्लृष्टं रमाविवजिनं च । सत्यत्वं दानयानं पुनरुक्तिः । वाक्यं अर्कवा अपि १. गच्छन् स पश्यश्च च, छ,

न्यवेदयत चात्मनं तस्मै लक्ष्मणपूर्वजः । पुत्रौ दशरथस्यावां भगवन रामलक्ष्मणौ ॥	१३
भार्या ममेयं वैदेही कल्याणी जनकान्मजा । मां चानुयाता विजन तपोवनसार्नान्दिता ॥	१४
पित्रा प्रब्राज्यमानं मां मौमित्रिगनुजः प्रियः । अयमन्वगमद्भ्राता वनमेव दृढवतः ॥	१५
पित्रा निपुक्ता भगवन प्रवेक्ष्य मस्तपोवनम् । धर्ममेव चरिष्यामः पत्रमूलक्य दाताः ॥	१६
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राजपुत्रस्य धीमतः । उपानयत धर्मत्सा गार्भर्यपुङ्कं ततः ॥	१७
नानाविधानन्नग्मान वन्य ग्लह्लागयान । तेभ्यो ददौ तप्ततपा नामं चयान्वकल्पयत ॥	१८
सृगापक्षिभिर्गर्मानो मुनिभिश्च समन्तत । रामसगतमभ्यर्च्य स्व गतं त तं मुनिः ॥	१९
प्रति गृह्य च तामर्चा मुपविष्ट स राघवम् । भग्दाजोऽजर्वाद्वाक्यं धर्मयुक्तामिदं तदा ॥	२०
चिरस्य स्वल्न कृष्णश्च पड्यामि त्यासितागतम् । श्रत तव मया चेद चित्रासनसफारणम् ॥	२१
श्रवकाशो विविक्तोऽयं मदानयोः सम गमे । पुण्यश्च रमणीयश्च वर्मान्वत् भयान सुखम् ॥	२२
एवमुक्तं स उच्यते भग्दानेन राघवः । प्रत्यञ्चनं शुभं वाक्यं राम सर्वहिते रतं ॥	२३
भगवन्नित आभन्नः पौरजानपदो जन । मुद्रीभिह गां प्रेक्ष्य मन्येऽहमिमाश्रमम् ॥	२४
य गार्भर्यनि नेदेही मां चरिषि नेऽहो जन । अनेन कारणेनरहितं वामं न रोचये ॥	२५
एकान्तं पश्य भगवान्पारश्रानमुपागतम् । रामो पत्र वंदा गृह्यती जनकान्मजा ॥	२६
एतत् श्रुत्वा शभे शतशः सप्तशो महा मुनि । राघवस्य ततो वाक्यमर्थप्रहृष्टमन्वीत ॥	२७
उशक्रेण उन्मत्त गिरिर्वास्मात्प्रस्थानि । महापरेवेवितः पुण्यः सर्वतः शुभदर्शनं ॥	२८
उत्तरगठानुचरितो वानरदानिरोचितः । चित्रकूटं दर्शनं रणानो गन्धस्मादनस्मतिगः ॥	२९
यायता चित्रकूटस्थ नरः श्रद्धाग्यवेदाने । कल्याणानि समाधत्ते न पापे कुरुते मनः ॥	३०
'हृषयस्तत्र वद्वो विद्वयः शरदां शतम् । तपसा दिग्मालुटा कपालशिरसा नरः ॥	३१
प्रविचिन्तमह मन्ये तं वाम भगवः सुखम् । इह वा वनयास्यथ वन राम मया सह ॥	३२
स रामं सर्वकामेभ्यं भग्दाज प्रियानिधिम् । सभार्य सह च भ्रात्रा प्रतिजग्रह धर्मविम् ॥	३३
तस्य प्रयागे रामस्य तं मटपिगुपेयुषः । प्रपन्ना रजनी पुण्या चित्राः कथयत तथाः ॥	३४
मतावृत्तोयः काकुत्स्थः पारश्रान्तः सुश्रोचितः । भग्दाजाश्रमे रम्ये तां रात्रियुगान् सुखम् ॥	३५
प्रभतायां तु शर्वरी भग्दाजमुपागतम् । उवाच नरशर्दूलो मुनि उरलितदेजसम् ॥	३६
शर्वरी भगवन्नश्च सत्यशील तवाश्रमे । उपिताः स्म सुखं गन्तुमनुजानातु नो भवान् ॥	३७
गच्छ्यां तु तस्यां व्युष्टाया भग्दाजोऽजर्वादिदम् । मधुमूलह्लोपेनं चित्रकूटं व्रजेति ह ॥	३८
वाममौपयिकं मन्ये तव राम महाबल । नानानगणोपेतः किनरोरगमेवितः ॥	३९

१. कपालवत् धवलन । शरमलयः । २. तत्र च. छ. ३. सह वमान प्र.

मयृगनादाभिरुतो गजराजनिपेवितः । गम्यतां भवता शैलश्चित्रकूटः स विश्रुतः ^१ ॥	४०
पुण्यश्च रमणीयश्च बहुमूलफलायुतः । तत्र कुञ्जरयूथानि मृगयूथानि चाभितः ॥	४१
विचरन्ति वनान्तेऽरिमस्तानि द्रक्ष्यसि राघव । सरित्प्रस्रवणप्रस्थान दरीकन्दरनिर्झरान् ॥	४२
चैरतः सीतया मार्ष नन्दिष्यति मनस्तव ॥	

प्रहृष्टकोयष्टिको किल स्वनैर्विनादितं तं वसुधाधरं शिवम् ।

मृगैश्च मत्तैर्बहुभिश्च कुञ्जरैः सुगम्यमासाद्य समावसाश्रमम् ॥ ४३

इत्यापे श्रीमद्रामायण वाल्मीकीये आदकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रत्रयायाम् सहितायाम्

अथान्याकाण्ड भरद्वाजाश्रमाभिगमन नाम चतुःपञ्चाशः सर्गः

पञ्चपञ्चाशः सर्गः

यमुनातरणम्

उषित्वा रजनी तत्र राजपुत्रावरिदमौ । महर्षिमभिवाद्याथ जग्मतुस्तं गिरि प्रति ॥	१
तेषां स्वस्त्यनं चैव मर्तार्षः स चकार ह । परिथतांश्चैव तान् प्रेक्ष्य पिता पुत्रानिवाङ्वागत ^३ ॥	२
ततः प्रचक्रमे वक्तुं वचनं म महामुनि । भग्द्वाजो महातेजा रामं सत्यपराक्रमम् ॥	३
गङ्गायमुनयोः सन्धिमासाद्य मनुजर्षभौ । कालिन्दीमनुगच्छेतां नदी पश्चान्मुखाश्रिताम् ॥	४
अथामाद्य तु कालिन्दी शीघ्रस्रोतसमापगाम । तस्यास्तीर्थं प्रचरितं पुराणं प्रेक्ष्य राघवौ ॥	५
तत्र यूयं पृथं कृत्वा तर्गतांशुमती नदीम् । ततो न्यप्रोधमामाद्य महान्तं हरितच्छदम् ॥	६
परीतं बहुभिर्वृश्नैः श्यामं सिद्धोपसेवितम् । तस्मै सीता ज्जलि कृत्वा प्रयुञ्जीताशिपः शिवाः ॥	७
समामाद्य तु तं वृक्षं वसेद्वातिक्रमेन वा । क्रोशमात्रं ततो गत्वा नीलं द्रक्ष्यथ काननम् ॥	८
मल्लकीबदरीमिश्रं रम्यं वंशश्च यामुनैः । स पन्थाश्चित्रकूटस्य गतः सुबहुशो मया ॥	९
रम्यो मार्दवयुक्तश्च दार्वैश्चैव विवर्जितः । इति पन्थानमादिश्य महर्षिः संन्यवर्तत ॥	१०
अभिवाद्य तथेत्युक्त्वा रागेण विनिवर्तितः । उपावृत्तं मुनौ तरिमन् रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥	११
कृतपुण्याः स्म सौमित्रं मुनिथंजोऽनुकम्पते । इति तौ पुरुषव्याघ्रौ मन्त्रयित्वा मनस्विनौ ॥	१२
सीतामेवाग्रतः कृत्वा कालिन्दीं जग्मतुर्नदीम् । अथासाद्य तु कालिन्दीं शीघ्रस्रोतोबहां नदीम् ^४ ॥१३	
चिन्तामापेदिरे मद्यो नदीजलतितीर्षवः । तौ काष्ठमङ्घ्राटमतो चक्रतुस्तु महाप्लवम् ॥	१४
शुष्कैर्वृक्षैः ममास्तीर्णमुशीरैश्च ममावृतम् । ततो वेतसशाखाश्च जम्बूशाखाश्च वीर्यवान् ॥	१५
चकार लक्ष्मणद्विष्टत्वा मतायाः सुखमासनम् । तत्र श्रियमिवाचिन्त्यां रामो दाशरथिः प्रियाम् ॥१६	

१. ममुचिष्ठतः घ.

२. इदमङ्घ्रं नास्ति झ. ध.

३. औरसान् ग.

४. इदमधंम् घ. नास्ति ।

ईषत्संलज्जमानां तामध्यारोपयत प्लवम् । पार्श्वे तत्र च वैदेह्या वमने भूषणानि च ॥ १७
 प्लवे कठिनकाजं^१ च रामश्चक्रे महायुधैः । आरोप्य प्रथमं सीतां सङ्घाटं परिगृह्य च ॥ १८
 ततः प्रतेरतुर्युक्तौ प्रीतौ^२ दशरथात्मजौ । कालिन्दीमध्यमायाता सीता त्वेनामवन्दन ॥ १९
 स्वस्ति देवि तरामि त्वां पारयेन्मे पतिर्नम । यक्ष्ये त्वां गोमहस्र्ण सुराघटशतेन च ॥ २०
 स्वस्ति प्रत्यागतं रामे पुर्गामिक्ष्वाकुपालिताम् । कालिन्दीमथ सीता तु याचमाना कृताञ्जलिः ॥ २१
 तीरमेवाभिसंप्राप्ता दक्षिणं वरवर्णिनी । ततः प्लवेनांशुमतीं शीघ्रगामूर्तिमालिनीम् ॥ २२
 तीरजैर्बहुभिर्वृक्षैः संतेर्यमुनां नदीम् । ते तीर्णाः प्लवमुत्सृज्य प्रस्थाय यमुनावनात् ॥ २३
 श्यामं न्यग्रोधमासेदुः शीतलं हरितच्छदम् । न्यग्रोधं तमुपागम्य वैदेही वाक्यमब्रवीत् ॥ २४
 नमस्तेऽस्तु महावृक्ष पारयेन्मे पतिर्नम^३ । कौमल्यां चैव पश्येयं मुमित्रां च यशस्विनीम् ॥ २५
 इति सीताञ्जलिं कृत्वा पर्यगच्छद्वनस्पतिम् । अपलोक्य ततः सीतामायाचन्तीमनिन्दिताम् ॥ २६
 दयितां च विधेयां च रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । सीतामादाय गच्छ त्वमप्रतो भरतानुज^४ ॥ २७
 पृष्ठतोऽहं गमिष्यामि मायुधो द्विपदां वर । यत्नत फलं प्रार्थयते पुष्पं वा जनकात्मजा ॥ २८
 तन्नत प्रदद्या वैदेह्या यत्रास्या रमते मनः । गच्छतोस्तु तयोर्मध्ये बभूव जनकात्मजा ॥ २९
 मातङ्गयोर्मध्यगता शुभा नागवधूरिव । एकैकं पादपं गुल्मं लतां वा पुष्पशालिनीम् ॥ ३०
 अदृष्टपूर्वा पश्यन्ती रामं पप्रच्छ मावल्या । रमणीयान् बहुविधान् पादपान् कुमुमोत्करान् ॥ ३१
 सीतावचनमंरच्छ आनयामास लक्ष्मणः । विचित्रवायुकां नीलां हंससारसनादिताम् ॥ ३२
 रेमे जनकराजस्य मुता प्रेक्ष्य तदा नदीम् । क्रोशमात्रं ततो गत्वा भ्रान्तौ रामलक्ष्मणौ ॥ ३३
 वहून् मेध्यान मृगान हत्वा चेग्नुर्यमुनावने ॥

विद्वृत्य ते बर्हिणपूरानादिने शुभे वने वानरवारणायुते ।

समं नदीवप्रमुपेत्य संमतं निवासमाजग्मुरदीनदर्शनाः ॥

३४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकान्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सांहतायाम्

अष्टोत्थाकाण्डे यमुनातरण नाम षष्ठपञ्चाशः सर्गः

षट्पञ्चाशः सर्गः

चित्रकूटनिवासः

अथ रात्र्यां व्यतीतायामवमुपमनन्तरम् । प्रबोधयामास शनैर्लक्ष्मणं रघुनन्दनः ॥

१. कठिन खनित्रम् । काज पिटकम् ।

भरतादयः ॥—इति ग.

२. वीरौ च. छ.

३. भरताग्रज च. छ.

४. अस्यानन्तरम्—विर जीवत् मे वृद्धः

४. वभा च च. छ.

शशुरः कोमलेश्वरः । भर्ता मे देवराश्वैव जीवन्तु

सौमित्रे शृणु वन्यानां वल्गु व्याहरतां स्वनम् । संप्रतिग्रामहे कालः प्रस्थानस्य परंतप ॥	२
स सुमः समये भ्रात्रा लक्ष्मणः प्रतिबोधितः । जहौ निद्रां च तन्द्रीं च प्रसक्तं च पथि श्रमम् ॥	३
तत उत्थाय ते सर्वे स्पृष्ट्वा नद्याः शिवं जलम् । पन्थानमृषिणादिष्टं चित्रकूटस्य तं ययुः ॥	४
ततः संप्रस्थितः काले रामः सौमित्रिणा सह । सीतां कमलपत्राक्षीमिदं वचनमब्रवीत् ॥	५
आदीप्तानिव वैदेहि सर्वतः पुष्पितान्नगान् । स्वैः पुष्पैः किंशुकान् पश्य मालिनः शिशिराल्यये ॥	६
पश्य भल्लातकान् ^१ बिल्वान् वानरैरुपसेवितान् । फलपुष्पैरवनतान् नूनं शक्याम जीवितुम् ॥	७
पश्य द्रोणप्रमाणानि लम्बमानानि लक्ष्मण । मधूनि मधुकारीभिः संशृतानि नगे नगे ॥	८
एष क्रोशति नत्यूहस्तं शिखी प्रतिकूर्जाति । रमणीये वनोद्देशे पुष्पसंश्रितसंकटे ॥	९
मातङ्गयूथानुसृतं पक्षिसङ्घानुनादितम् । चित्रकूटमिमं पश्य प्रवृद्धशिखरं गिरिम् ॥	१०
समभूमितले रम्ये द्रुमैर्बहुभिरावृते । पुण्ये रम्यःमहे तात चित्रकूटस्य कानने ॥	११
ततस्तौ पदचारेण गच्छन्तौ सह सीतया । रम्यमासेदतुः शैलं चित्रकूटं मनोरमम् ॥	१२
तं तु पर्वतमासाद्य नानापक्षिगणायुतम् । बहुमूलफलं रम्यं संपन्नं मरसोदकम् ॥	१३
मनोज्ञोऽयं गिरिः सौम्य नानाद्रुमलतायुतः । बहुमूलफलो रम्यः स्वाजीवः प्रतिभार्ति मे ॥	१४
मुनयश्च महात्मानो वसन्त्यस्मिञ्शिलोच्चये । अयं वासो भवेत्तावदत्र सौम्य ^३ रमेमहि ॥	१५
इति सीता च रामश्च लक्ष्मणश्च कृताञ्जलिः । अभिगम्याश्रमं सर्वं वाल्मीकिमभवाद्ययन ॥	१६
तान् महर्षिः प्रमुदितः पूजयामास धर्मविन् । आस्यतामिति चावाच स्वागतं तु निवेद्य च ॥	१७
ततोऽब्रवीन्महाबाहुर्लक्ष्मणं लक्ष्मणाग्रजः । संनिवेद्य यथान्यायमात्मानमृषये प्रभुः ॥	१८
लक्ष्मणानय दारूणि दृढानि च वराणि च । कुरुष्यावमथं सौम्य वामे मेऽभिरतं मनः ॥	१९
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सौमित्रिर्विधिधान द्रुमान् । आजहार ततश्चक्रे पर्णशालामरिन्दमः ॥	२०
तां निर्घृतां बद्धकटां दृष्ट्वा रामः सुदर्शनाम् । शुश्रूषमाणमेकाग्रमिदं वचनमब्रवीत् ॥	२१
ऐणेयं मांसमाहृत्य शालां यक्ष्यामहे वयम् । कर्तव्यं वास्तुशमनं सौमित्रे चिरजीविभिः ॥	२२
मृगं हत्वानय क्षिप्रं लक्ष्मणेह शुभेक्षण । कर्तव्यः शाल्वदृष्टो हि विधिधर्ममनुस्मर ॥	२३
भ्रातुर्वचनमाज्ञाय लक्ष्मणः परवीरहा । चकार स यथोक्तं च तं रामः पुनरब्रवीत् ॥	२४
ऐणेयं श्रपयस्वैतच्छालां यक्ष्यामहे वयम् । त्वर सौम्य मुहूर्तोऽयं ध्रुवश्च दिवसोऽप्ययम् ॥	२५
स लक्ष्मणः कृष्णमृगं हत्वा मेध्यं प्रतापवान् । अथ चिक्षेप सौमित्रिः समिद्धे जातवेदांसि ॥	२६
तं तु पकं समाज्ञाय निष्टुप्तं लिन्नशोणितम् । लक्ष्मणः पुरुषव्याघ्रमथ राघवमब्रवीत् ॥	२७
अयं कृष्णः ^३ समाप्ताङ्गः शृतः कृष्णमृगो यथा ^४ । देवतां देवसंकाश यजस्व कुशलो ह्यसि ॥	२८

१. फुल्लान् नरैरनुपसेवितान् च. छ.

२. वयमत्र छ.

३. सबः त्त.

४. मया त्त.

रामः स्नात्वा तु नियतो गुणवाञ्छप्यकोविदः । संग्रहेणाकरोत् सर्वान् मन्त्रान् सत्रावसानिकान् ॥२९	
इष्ट्वा देवगणान् सर्वान् विवेश सदनं शुचिः । बभूव च मनोहादो रामस्यामिततेजसः ॥ ३०	
वैश्वदेवबलिं कृत्वा रौद्रं वैष्णवमेव च । वास्तुसंशमनीयानि मङ्गलानि प्रवर्तयन् ॥ ३१	
जपं च न्यायतः कृत्वा स्नात्वा नद्यां यथाविधि । पापसंशमनं रामश्चकार बलिमुत्तमम् ॥ ३२	
वेदिस्थलविधानानि चैत्यान्यायतनानि च । आश्रमस्यानुरूपाणि स्थापयामास राघवः ॥ ३३	
वन्यैर्मल्यैः फलैर्भूलैः पक्षैर्मसैर्यथाविधि । अद्भिर्जपैश्च वेदोक्तैर्देवैश्च सममित्कुशैः ॥ ३४	
तौ तर्पयित्वा भूतानि राघवौ सह सीतया । तदा विंशतुः शालां सुशुभां शुभलक्षणौ ^१ ॥ ३५	
तां वृक्षपर्णाच्छदनां मनोज्ञां यथाप्रदेशं सुकृतां विवाताम ।	
वासाय सचं विविशुः समेताः सभां यथा देवगणाः सुधर्माः ॥	३६
अनेकनानामृगपक्षिसंकुले विचित्रपत्रस्तवकैर्द्रुमैर्युते ।	
वनोत्तमे न्यालमृगानुनादिते तदा विजहुः सुसुखं जितेन्द्रियाः ॥	३७
सुरम्यमामाद्य तु चित्रकूटं नदीं च तां मान्यवतीं सुतीर्थाम् ।	
ननन्द रामो मृगपक्षिजुष्टां जहौ च दुःखं पुरविप्रत्रासान् ॥	३८

इत्यापि श्रीमद्रामायणं वान्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमदभिक्रमायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे चित्रकूटनिवासो नाम षट्पञ्चाशः सर्गः

सप्तपञ्चाशः सर्गः

सुमन्त्रोपावर्तनम्

कथयित्वा सुदुःखवर्तः सुमन्त्रेण चिरं मह । रामे दक्षिणकूलस्थे जगाम स्वगृहं गुहः ॥	१
भरद्वाजाभिगमनं प्रयागं च सभाजनम् ^२ । आ गिरेर्गमनं तेषां तत्रस्थैरभिलक्षितम् ॥	२
अनुज्ञातः सुमन्त्रोऽथ योजयित्वा ह्योत्तमान । अयोध्यामेव नगरीं प्रययौ गाढदुर्मनाः ॥	३
स वनानि सुगन्धीनि सरितश्च सरांसि च । पश्यन्नतिययौ शीघ्रं ग्रामाणि नगराणि च ॥	४
ततः सयाह्नमसथे ^३ द्वितीयेऽहनि मारुतिः । अयोध्यां समनुप्राप्य निरानन्दां ददर्श ह ॥	५
स शून्यामिव निःशब्दां दृष्ट्वा परमदुर्मनाः । सुमन्त्रश्चिन्तयामास शोकवेगसमाहृतः ॥	६
कश्चिन्न सगजा साश्वा सजना सजनाधिपा । रामसंतापदुःखेन दग्धा शोकाग्निना पुरी ॥	७
इति चिन्तापरः सूतो वार्जिभिः शीघ्रपातिभिः । नगरद्वारमामाद्य त्वरितः प्रविवेश ह ॥	८
सुमन्त्रमभियान्तं तं ^४ शतशोऽथ सहस्रशः । क राम इति पृच्छन्तः सूतमभ्यद्रवन्नराः ॥	९

१. शुभलक्षणाम् ख.

२. महासनम् च. छ.

३. तृतीये गो.

४. अभिधावन्तः ग.

तेषां शशंस गङ्गायामहमापृच्छ्य राघवम् । अनुज्ञातो निवृत्तोऽस्मि धार्मिकेण महात्मना ॥ १०
 ते तीर्णा इति विज्ञाय बाष्पपूर्णमुखा जनाः । अहो धिगिति निःश्वस्य हा रामेति च चुक्रुशुः ॥ ११
 शुश्राव च वचस्तेषां वृन्दं वृन्दं च तिष्ठताम् । हताः स्म खलु ये नेह पश्याम इति राघवम् ॥ १२
 दानयज्ञविवाहेषु समाजेषु महत्सु च । न द्रक्ष्यामः पुनर्जातु धार्मिकं राममन्तरा ॥ १३
 किं समर्थं जनस्यास्य किं प्रियं किं सुखावहम् । इति रामेण नगरं पितृवत् परिपालितम् ॥ १४
 वातायनगतानां च स्त्रीणामन्वन्तरापणम् । रामशोकाभितप्तानां शुश्राव परिदेवनम् ॥ १५
 स राजमार्गमध्येन सुमन्त्रः पिहिताननः । यत्र राजा दशरथस्तदेवोपययौ गृहम् ॥ १६
 सोऽवतीर्य रथाच्छीघ्रं राजवेश्म प्रविश्य च । कक्ष्याः सप्ताभिचक्राम महाजनसमाकुलाः ॥ १७
 हर्म्यैर्विमानैः प्रासादैरवेक्ष्याथ समागतम् । हाहाकारकृता नार्यो रामादर्शनकर्षिताः ॥ १८
 आयतैर्विमलैर्नैत्रैश्चुवेगपरिप्लुतैः । अन्योन्यमभिबीक्षन्तेऽव्यक्तमार्ततराः स्त्रियः ॥ १९
 ततो दशरथस्त्रीणां प्रासादेभ्यस्ततस्ततः । रामशोकाभितप्तानां मन्दं शुश्राव जल्पितम् ॥ २०
 सह रामेण निर्यातो विना राममिहागतः । सूतः किं नाम कौसल्यां क्रोशन्तीं प्रतिवक्ष्यति ॥ २१
 यथा च मन्थे दुर्जावमेवं न सुकरं ध्रुवम् । आच्छिद्य पुत्रे निर्याति कौसल्या यत्र जीवति ॥ २२
 सत्यरूपं तु तद्वाक्यं राज्ञः स्त्रीणां निशामयन् । प्रदीप्रमिव शोकेन विवेश सहसा गृहम् ॥ २३
 स प्रविश्याष्टमीं कक्ष्यां राजानं दीनमातुरम् । पुत्रशोकपरिवृणमपश्यत् पाण्डुरे गृहे ॥ २४
 अभिगम्य तमासीनं नरेन्द्रमभिवाद्य च । सुमन्त्रो रामवचनं यथोक्तं प्रत्यवेदयन् ॥ २५
 स तूष्णीमेव तच्छ्रुत्वा राजा विभ्रान्तचेतनः । मूर्च्छितो न्यपतद्भूमौ रामशोकाभिपीडितः ॥ २६
 ततोऽन्तःपुरमाविद्धं मूर्च्छिते पृथिवीपतौ । उच्छ्रित्य बाहू चुक्रोश नृपतौ पतिते क्षितौ ॥ २७
 सुमित्रया तु सहिता कौसल्या पतितं पतिम् । उत्थापयाम्नास तदा वचनं चेदमब्रवीत् ॥ २८
 इमं तस्य महाभाग दूतं दुष्करकारिणः । वनवामादनुप्राप्तं कम्पान्न प्रतिभापसे ॥ २९
 अद्येममनयं कृत्वा व्यपन्नपसि राघव । उत्तिष्ठ मुकृतं तेऽस्तु शोके न स्यात् सहायता ॥ ३०
 देव यस्या भयाद्राम नानुपृच्छसि सारथिम । नेह तिष्ठति कैकेयी विस्त्रब्धं प्रतिभाष्यताम् ॥ ३१
 सा तथोक्त्वा महाराजं कौसल्या शोकलालसा । धरण्यां निपपाताशु बाष्पविप्लुतभाषिणी ॥ ३२
 विलपन्ती तथा दृष्ट्वा कौसल्यां पतितां भुवि । पतिं चावेक्ष्य ताः सर्वाः समन्ताद्गुरुदुः स्त्रियः ॥ ३३

1. यथा चेति, यस्मादेवं मे दुर्जावमेतद्वर्तते तस्मात् कौसल्या जीवतीति यत् तन्नूनं न सुकरमिति मन्य इति प्रत्येकं विलपन्तीनां राममातृणां वचनमिदम् ।

2. सहायता परिजनसमूहः तव शोकं सति न स्याद्विनश्येदिति तिलकः । इदं तु सरसं प्रतिभाति—

मुकृतं तेऽस्तु मद्रं ते भवतु । शोके अवलम्ब्यमाने सति सहायता सहायान्तरसंपत्तः, न स्यात्, न खलु लोके भवति ।

१. पित्रेव क.

ततस्तमन्तःपुरनादमुत्थितं समीक्ष्य वृद्धास्तरुणाश्च मानवाः ।

स्त्रियश्च सर्वा रुरुदुः समन्ततः पुरं तदासीत् पुनरेव संकुलम् ॥

३४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतितमहस्तिकाया सहिताया
अयोध्याकाण्डे सुमन्त्रोपावर्तन नाम सप्तपञ्चाशः सर्गः

अष्टपञ्चाशः सर्गः.

रामसंदेशाख्यानम्

प्रत्याश्वस्तो यदा राजा मोहान् प्रत्यागतस्मृतिः । अथाजुहाव तं सूतं रामवृत्तान्तकारणात् ॥	१
अथ सूतो महाराजं कृत्वाञ्जलिरुपस्थितः । राममेवानुशोचन्तं दुःखशोकसमन्वितम् ॥	२
वृद्धं परमसंतप्तं नवग्रहमिव द्विपम् । विनिःश्वसन्तं ध्यायन्तमस्वस्थमिव कुञ्जगम् ॥	३
राजा तु रजसा मृतं ध्वस्ताङ्गं ममुपस्थितम् । अश्रुपूर्णमुखं दीनमुवाच परमार्तवन् ॥	४
क नु वत्स्यति धर्मात्मा वृक्षमूलमुपाश्रितः । सोऽत्यन्तसुखितः सृत किमशिष्यति राघवः ॥	५
दुःखस्यानुचितो दुःखं सुमन्त्र शयनोचितः । भूमिपालात्मजो भूमौ शेते कथमनाथवत् ॥	६
यं यान्तमनुयान्ति स्म पदातिरथकुञ्जराः । स वत्स्यति कथं रामो विजनं वनमाश्रितः ॥	७
व्यालैर्मृगैराचरितं कृष्णमर्पनिषंवितम् । कथं कुमारौ वैदेह्या सार्धं वनमुपस्थितौ ॥	८
सुकुमार्या तपस्विन्या सुमन्त्र मह मीतया । राजपुत्रौ कथं पादैर्गवरुह्य रथाद्गतौ ॥	९
सिद्धार्थः खलु सूत त्वं येन दृष्टौ ममात्मजौ । वनान्तं प्रविशन्तौ तावत्श्रिनाविव मन्दरम् ॥	१०
किमुवाच वचो रामः किमुवाच च लक्ष्मणः । सुमन्त्र वनमासाद्य किमुवाच च मैथिली ॥	११
आसितं शयितं भुक्तं सूत रामस्य कीर्तय । जीविष्याम्यहमेतेन ययातिरिव साधुषु ॥	१२
इति सूतो नरेन्द्रेण चोदितः मज्जमानया । उवाच वाचा राजानं म बाष्पपरिरच्छया ॥	१३
अब्रवीन्मां महाराज धर्ममेवानुपालयन् । अञ्जलि राघवः कृत्वा शिरसाभिप्रणम्य च ॥	१४
सूत मद्रचनात्तस्य तातस्य विदितात्मनः । शिरसा वन्दनीयस्य वन्द्यौ पादौ पुनः पुनः ॥	१५
सर्वमन्तःपुरं वाच्यं सूत मद्रचनात्त्वया । आरोग्यमविशेषेण यथाहमभिवादनम् ॥	१६
माता च मम कौसल्या कुशलं चाभिवादनम् । अप्रमादं च वक्तव्या ब्रूयाश्चेनामिदं वचः ॥	१७
धर्मनित्या यथाकालमग्न्यगारपरा भव । देवि देवस्य पादौ च देववत् परिपालय ॥	१८
अभिमानं च मानं च त्यक्त्वा वर्तस्व मातृषु । अनु राजानमार्या च कैकेयीमम्ब कारय ॥	१९
कुमारे भरते वृत्तिर्वर्तितव्या च राजवत् । अर्थज्येष्ठा ^१ हि गजानो राजधर्ममनुस्मर ॥	२०
भरतः कुशलं वाच्यो वाच्यो मद्रचनेन च । सर्वाग्नेव यथान्यायं वृत्ति वर्तस्व मातृषु ॥	२१

वक्तव्यश्च महाबाहुरिक्ष्वाकुकुलनन्दनः । पितरं यौवराज्यस्थो राज्यस्थमनुपालय ॥	२२
अतिक्रान्तवया राजा मा स्मै न व्यपरोरुधः । कुमारराज्ये जीव त्वं तस्यैवाज्ञाप्रवर्तनान् ॥	२३
अब्रवीच्चापि मां भूयो भृशमश्रूणि वर्तयन् । मातेव मम माता ते द्रष्टव्या पुत्रगार्धिनी ॥	२४
इत्येवं मां महाराज ब्रुवन्नेव महायशः । रामो राजीवताम्राक्षो भृशमश्रूण्यवर्तयन् ॥	२५
लक्ष्मणस्तु सुसंकुद्धो निःश्रमन वाक्यमब्रवीन् । केनायमपराधेन राजपुत्रो विवासितः ॥	२६
राज्ञा तु खलु कैकेय्या लघु त्वाश्रित्य शासनम् । कृतं कार्यमकार्यं वा वयं येनाभिपीडिताः ॥	२७
यदि प्रत्राजितो रामो लोभकारणकारितम् । वरदाननिमित्तं वा सर्वथा दुष्कृतं कृतम् ॥	२८
इदं तावद्यथाकाममीश्वरस्य कृते कृतम् । रामस्य तु परित्यागे न हेतुमुपलक्ष्ये ^१ ॥	२९
असमीक्ष्य समारब्धं विरुद्धं बुद्धिलाघयान् । जनयिष्यति संक्रोशं राघवस्य विवासनम् ॥	३०
अहं तावन्महाराजे पितृत्वं नोपलक्ष्ये । भ्राता भर्ता च बन्धुश्च पिता च मम राघवः ॥	३१
सर्वलोकप्रियं त्यक्त्वा सर्वलोकहितं रतम् । सर्वलोकोऽनुरज्येत कथं चानेन कर्मणा ॥	३२
सर्वप्रजाभिरामं हि रामं प्रत्राज्य धार्मिकम् । सर्वलोकं विरुध्येमं कथं गजा भविष्यमि ॥	३३
जानकी तु महाराज निःश्रमन्ती तपस्विनी । भूतोपहतचित्तेव विष्टिता विस्मिता ^२ स्थिता ॥	३४
अदृष्टपूर्वव्यसना राजपुत्री यशस्विनी । तेन दुःखेन रुदती नैव मां किञ्चिद्ब्रवीन् ॥	३५
उद्धीक्षमाणा भर्तारं मुवेन परिशुष्यता । मुमोच सहसा बाष्पं मां प्रयान्तमुद्धीक्ष्य मा ॥	३६
तथैव रामोऽश्रुमुखः कृताञ्जलिः स्थितोऽभवलक्ष्मणवाहुपालिनः ।	
तथैव सांता रुदती तरन्विनी निरीक्षते राजरथं तथैव माम् ॥	३७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे राममदेजाख्यानं नाम अष्टपञ्चाश. सर्गः

एकोनपष्टिनमः सर्गः

दशरथत्रिलापः

इति ब्रुवन्तं ^३ तं सूतं सुमन्त्रं मन्त्रिसत्तमम् । बृहि शेषं पुनरिति राजा वचनमब्रवीन् ॥	१
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सुमन्त्रो बाष्पविकृतः । कथयामाम् भूयोऽपि राममंदेशविल्लरम् ॥	२
जटाः कृत्वा महाराज चीरगवल्कलधारिणौ । गङ्गामुत्तीर्य तौ वीरौ प्रयागाभिमुखौ गतौ ॥	३
अप्रतो लक्ष्मणो याति पालयन् रघुनन्दनम् । अनन्तरं च सीताथ राघवो रघुनन्दनः ॥	४
तांस्तथा गच्छतो दृष्ट्वा निवृत्तोऽस्म्यवशस्तदा । मम त्वश्चा निवृत्तस्य न प्रावर्तन्त वर्त्मनि ॥	५
उष्णमश्रु प्रमुञ्चन्तो रामे संप्रस्थिते वनम् । उभाभ्यां राजपुत्राभ्यामथ कृत्वाहमञ्जलिम् ॥	६
प्रस्थितो रथमास्थाय तदुःखमपि धारयन् । गुहेन मार्धं तत्रैव स्थितोऽस्मि दिवसान् बहून् ॥	७
आशया यदि मां रामः पुनः शब्दापयेदिति । विषये ते महाराज रामव्यसनकशिनाः ॥	८

१. ईश्वरस्य कृते नरेश्वरोऽहमस्मीति स्वान-
न्याभिमानेन यथाकामम् इच्छानुत्पारणः न तु धर्म-
प्रतिबद्धनया इदं कृतम् । तशब्दो हेत्वर्थः । वरमादि-
वाराने कारणं नोपलक्ष्ये इति योजना ।

१. अवस्थता इति.

२. इतः सार्धश्लोकत्रुष्टयं नारित प्र.

३. सन्देशं च. छ.

अपि वृक्षाः परिम्लानाः सपुष्पाङ्कुरकोरकाः । उपतप्तोदका नद्यः पल्वलानि सरांसि च ॥	९
परिशुष्कपलाशानि वनान्युपवनानि च । न च सर्पन्ति सत्त्वानि व्याला न प्रचरन्ति च ॥	१०
रामशोकाभिभूतं तन्निष्कूलमभवद्वनम् । लीनपुष्करपत्राश्च नद्यश्च कलुषोदकाः ॥	११
संतप्तपद्माः पद्मिन्यो लीनमीनविहंगमाः । जलजानि च पुष्पाणि माल्यानि स्थलजानि च ॥	१२
नाद्य भान्त्यल्पगन्धीनि फलानि च यथापुरम् । अत्रोद्यानानि शून्यानि प्रलीनविहंगानि च ॥	१३
न चाभिरामानारामान् पश्यामि मनुजर्षभ । प्रविशन्तमयोध्यां मां न कश्चिदर्भिनन्दति ॥	१४
नरा राममपश्यन्तो निःश्वसन्ति मुहुर्मुहुः । देव गजरथं दृष्ट्वा विना राममिहागतम् ॥	१५
दुःखादश्रुमुखः सर्वो राजमार्गगतो जनः । हन्यैर्विमानैः प्रासादैरवेक्ष्य रथमागतम् ॥	१६
हाहाकारकृता नार्यो रामादर्शनकर्षिताः । आयतैर्विमलैर्नैर्गश्रुवेगपरिप्लुतैः ॥	१७
अन्योन्यमभिव्रीक्षन्तेऽव्यक्तमार्ततराः स्त्रियः । नामित्राणां ^१ न मित्राणामुदासीनजनस्य च ॥	१८
अहमार्ततया किञ्चिद्विशेषमुपलक्षये । अप्रहृष्टमनुष्या च दीननागतुरंगमा ॥	१९
आर्तस्वरपरिम्लाना ^२ विनिःश्वसितनिःस्वना । निगनन्दा महाराज रामप्रव्राजनातुरा ॥	२०
कौमल्या पुत्रहीनेव अयोध्या प्रतिभाति मा । मृतस्य वचनं श्रुत्वा राजा परमदीनया ॥	२१
बाष्पोपहतया वाचा तं मृतमिदमब्रवीत् । कैकेय्या हि निशुक्तेन पापाभिजनभावया ॥	२२
न मया मन्त्रकुशलैर्वृद्धैः सह समार्थतम् । न मुहूर्द्धर्त्तुं चामान्यैर्मन्त्रायित्वा न नैगमैः ॥	२३
मयायमर्थः संमोहान् स्त्रीहेतोः महत्मा कृतः । भवितव्यतया नूनमिदं वा व्यसने महत् ॥	२४
कुलस्यास्य विनाशाय प्राप्तं मृतं यदृच्छया । मृतं यद्यन्ति ते किञ्चिन्मया तु सुकृतं कृतम् ॥	२५
त्वं प्रापयाशु मां रामं प्राणाः संस्वरयन्ति माम् । यद्यद्यापि ^३ ममैवाज्ञा निवर्तयतु राघवम् ॥	२६
न शक्यामि विना रामं मुहूर्त्तमपि जीवितुम् । अथवापि महाबाहुर्गतो दूरं भविष्यति ॥	२७
मामेव रथमारोप्य शीघ्रं रामाय दर्शय । वृत्तदंष्ट्रो महोत्पासः कासौ लक्ष्मणपूर्वजः ॥	२८
यदि जीवामि माध्वेनं पश्येय मीतया सह । लोहिताक्षं महाबाहुमामुक्तमणिकुण्डलम् ॥	२९
रामं यदि न पश्येयं गमिष्यामि यमक्षयम् । अतो नु किं दुःखतरं योऽहमिद्वानुन्दनम् ॥	३०
इमामवस्थामापन्नो नेह पश्यामि राघवम् । हा राम रामानुज हा हा वैदेहि तपस्विनि ॥	३१

१. अमित्राणामिति । रामावपय सम्भाव्यमान-
शात्रवाणामित्यर्थः । कैकेयीपक्ष्याणामिति यावत् । एतदुक्तं
भवति—भवतु कैकेयीपक्ष्योऽन्यपक्ष्यो वा, न कोऽपीह
लक्षयितुं शक्यः तादृशो यो दुःसहया आत्मा न पीडयति
कैकेयी कुब्जा च वर्जयित्वाति । नागरेषु एकमुखेन
आर्तिं गच्छत्सु अनयोः शात्रव अनयोर्मैत्राति

विशेषो नोपलक्ष्यत इति तु तिलकः । सर्वथा रामस्य
अमित्राप्रसङ्गात् कथमिदमिति नाशङ्क्यम् ।

२. कैकेया हीति सार्धः श्लोक एकान्वयः ।

१. परिम्लानविनि- नि.

२. यत्रि वाषापि ख.

न मां जानीत दुःखेन म्रियमाणमनाथवत् । स तेन राजा दुःखेन भृशमर्षितचेतनः ॥	३२
अवगाढः सुदुष्पारं शोकसागरमब्रवीत् । रामशोकमहावेगः सीताविरहपारगः ॥	३३
श्रसितोर्मिमहावर्तो बाष्पफेनजलाविलः । बाहुविक्षेपमीनौघो विक्रन्दितमहास्वनः ॥	३४
प्रकीर्णकेशशैवालः कैकेयीबडबामुखः । ममाश्रुवेगप्रभवः कुब्जावाक्यमहाग्रहः ॥	३५
वरवेलो नृशंसाया रामप्रव्राजनायतः । यस्मिन् बत निमग्नोऽहं कौसल्ये राघवं विना ॥	३६
दुस्तरो जीवता देवि मयायं शोकसागरः ॥	३७

अशोभनं योऽहमिहाद्य राघवं दिदृक्षमाणो न लभे सलक्ष्मणम् ।	
इतीव राजा विलपन् महायशाः पपात तूर्णं शयने स मूर्च्छितः ॥	३८
इति विलपति पार्थिवे प्रनष्टे करुणतरं द्विगुणं च रामहेतोः ।	
वचनमनुनिशम्य तस्य देवी भयमगमत् पुनरेव राममाता ॥	३९
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सद्दितायाम्	
अयोध्याकाण्डे दशरथविलापो नाम एकानपठितमः सर्गः	

षष्ठितमः सर्गः

कौसल्यासमाश्रामनम्

ततो भूतोपसृष्टेव वेपमाना पुनः पुनः । धरण्यां गतसत्त्वेव कौसल्या सूतमब्रवीत् ॥	१
नय मां यत्र काकुत्स्थः सीता यत्र च लक्ष्मणः । तान् विना क्षणमप्यत्र जीवितुं नोत्सहे ह्यहम् ॥	२
निवर्तय रथं शीघ्रं दण्डकान्नय मामपि । अथ तान्नानुगच्छामि गमिष्यामि यमक्षयम् ॥	३
बाष्पवेगोपहतया स वाचा मज्जमानया । इदमाश्रामयन् देवीं सूतः प्राञ्चलिरब्रवीत् ॥	४
त्यज शोकं च मोहं च संभ्रमं दुःखजं तथा । व्यवधूय च संतापं वने वत्स्यति राघवः ॥	५
लक्ष्मणश्चापि रामस्य पादौ परिचरन् वने । 'आराधयति धर्मज्ञः परलोकं जितेन्द्रियः ॥	६
विजनेऽपि वने सीता वासं प्राप्य गृहेष्विव । विभ्रम्भं लभतेऽभीता रामे विन्यस्तमानसा ॥	७
नास्या दैन्यं कृतं किञ्चिन् सुसूक्ष्ममपि लक्ष्यते । उचितेव प्रवासानां वैदेही प्रतिभार्ति मे ॥	८
नगरोपवनं गत्वा यथा स्म रमते पुरा । तथैव रमते सीता निर्जनेषु वनेष्वपि ॥	९
बालेव रमते मीता बालचन्द्रनिभानना । रामा रामे ह्यधीनात्मा विजनेऽपि वने सती ॥	१०
तद्गतं हृदयं ह्यस्यास्तदधीनं च जीवितम् । अयोध्यापि भवेत्तस्या रामहीना तथा वनम् ॥	११

1. लोकायत इति लोकः फलम्, पगे लोकः परलोकमाराधयति, सपादयति इति तु व्याख्यातारः ।
 उक्तं फलं यस्मिन् कर्मणीति आराधनविशेषणमेतत् ।

- पथि पृच्छति^१ वैदेही प्रामांश्च नगराणि च । गतिं दृष्ट्वा नदीनां च पादपान् विविधानपि ॥ १२
- रामं वा लक्ष्मणं वापि पृष्ट्वा जानाति जानकी । अयोध्याक्रोशमात्रे तु विहारमिव संश्रिता ॥ १३
- इदमेव स्मराम्यस्याः सहसैवोपजल्पितम् । कैकेयीसंश्रितं वाक्यं नेदानीं प्रतिभाति माम् ॥ १४
- ध्वंसयित्वा तु तद्वाक्यं प्रमादात् पर्युपस्थितम् । ह्लादनं वचनं सूतो देव्या मधुरमब्रवीत् ॥ १५
- अध्वना वातवेगेन संभ्रमेणातपेन च । न विगच्छति वैदेह्याश्चन्द्रांशुसदृशी प्रभा ॥ १६
- सदृशं शतपत्रस्य पूर्णचन्द्रोपमप्रभम् । वदनं तद्दद्यान्याया वैदेह्या न विकम्पते ॥ १७
- अलक्तरसरक्ताभावलक्तरमवर्जितौ । अद्यापि चरणौ तस्याः पद्मकोशसमप्रभौ ॥ १८
- नू पुरोद्घुष्टहेलेव खेलं गच्छति भामिनी । इदानीमपि वैदेही तद्रागान्यस्तभूषणा ॥ १९
- गजं वा वीक्ष्य सिंहं वा व्याघ्रं वा वनमाश्रिता । नाहारयति संत्रामं बाहू रामस्य संश्रिता ॥ २०
- न शोच्यास्ते न चात्मा ते शोच्यो नापि जनाधिपः । इदं हि चरितं लोके प्रतिष्ठास्यति शाश्वतम् ॥
- विभ्रूय शोकं परिदृष्टमानमा महर्षियाते पथि मुन्यवस्थिताः ।
- वने रता वन्यफलाशनाः पितुः शुभां प्रतिज्ञां परिपालयन्ति ते ॥ २२
- तथापि मूतेन सुयुक्तवादिना निवार्यमाणा मुतशोककर्षिता ।
- न चैव देवी विरराम कृजितात् प्रियेति पुत्रेति च राघवेति च ॥ २३
- इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्दशतिसहस्रिकायां संहितायां
अयोध्याकाण्डे कामन्यासमाश्रामन नाम षष्टितमः सर्गः

एकषष्टितमः सर्गः

कौसल्योपालम्भः

- वनं गते धर्मरते रामे रमयतां वरे । कौसल्या रुदती स्वार्ता^२ भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ १
- यद्यपि त्रिपु लोकेषु प्रथितं ते महद्यशः । सानुक्रोशो वदान्यश्च प्रियवादी च राघवः ॥ २
- कथं नरवरश्रेष्ठ पुत्रौ तौ सह सीतया । दुःखितौ सुखसंवृद्धौ वने दुःखं सहिष्यतः ॥ ३
- सा नूनं तरुणी श्यामा मुकुमारी मुखोचिता । कथमुष्णं च शीतं च मैथिली प्रसहिष्यते ॥ ४
- भुक्त्वाशनं विशालाक्षी सूपदंशान्वितं शुभम् । वन्यं नैवारमाहारं कथं सीतोपभोक्ष्यते ॥ ५
- गीतवादित्रनिर्घोषं श्रुत्वा शुभमनिन्दिता । कथं क्रव्यादसिंहानां शब्दं श्रोष्यत्यशोभनम् ॥ ६
- महेन्द्रध्वजसंकाशः क नु शेते महाभुजः । भुजं परिघसंकाशमुपधाय महाबलः^३ ॥ ७

१. परिपृच्छति क.
२. सार्ता छ.
चार्ता दि.

-वातां ति. पाठान्तरम्
३. सहानुजः छ.

पद्मवर्णं सुकेशान्तं पद्मनिःश्वसमुत्तमम् । कदा द्रक्ष्यामि रामस्य वदनं पुष्करेक्षणम् ॥	८
वज्रसारमयं नूनं हृदयं मे न संशयः । अपश्यन्त्या न तं यद्वै 'फलतीदं सहस्रधा ॥	९
यत्त्वया करुणं कर्म व्यपोह्य मम बान्धवाः । निरस्ताः परिधावन्ति सुखार्हाः कृपणा वने ॥	१०
यदि पञ्चदशे वर्षे राघवः पुनरेष्यति । जह्याद्राज्यं च कोशं च भरतो नोपलक्ष्यते ^१ ॥	११
भोजयन्ति किल श्राद्धे केचित् स्वानेव बान्धवान् । ततः पश्चात् समीक्षन्ते कृतकार्या द्विजर्षभान् ॥	१२
तत्र ये गुणवन्तश्च विद्वांसश्च द्विजातयः । न पश्चात्तेऽनुमन्यन्ते 'सुधामपि सुरोपमाः ॥	१३
ब्राह्मणेष्वपि तृप्तेषु भुक्तशेषं ^३ द्विजर्षभाः । नाभ्युपैतुमलं प्राज्ञाः 'शृङ्गच्छेदमिवर्षभाः ॥	१४
एवं कनीयसा भ्रात्रा भुक्तं राज्यं विशां पते । भ्राता ज्येष्ठो वरिष्ठश्च किमर्थं नावमंस्यते ॥	१५
नापरेणाहृतं भक्ष्यं व्याघ्रः खादितुमिच्छति । एवमेव नरव्याघ्रः परलीढं न मंस्यते ^५ ॥	१६
हविराज्यं ^२ पुरोडशाः कुशा यूपाश्च खादिराः । नैतानि यातयामानि कुर्वन्ति पुनरध्वरे ॥	१७
तथा ह्यात्तमिदं राज्यं हृतसारां सुरामिव । नाभिमन्तुमलं रामो नष्टसोममिवाध्वरम् ^४ ॥	१८
नैवंविधमसत्कारं राघवो मर्षयिष्यति । बलवानिव शार्दूलो बालधेरभिर्दर्शनम् ॥	१९
नैतस्य सहिता लोका भयं कुर्युर्महामृषे । अधर्मं त्विह धर्मात्मा लोकं धर्मेण योजयेत् ^६ ॥	२०
नन्वसौ काञ्चनैर्बाणैर्महावीर्यो महाभुजः । युगान्त इव भूतानि सागरानपि निर्दहेत् ॥	२१
स तादृशः सिंहबलो वृषभाक्षो नरर्षभः । स्वयमेव हतः पित्रा जलजेनात्मजो यथा ॥	२२
द्विजातिचरितो धर्मः शास्त्रदृष्टः सनातनः ^७ । यदि ते धर्मनिरते त्वया पुत्रे विवामिते ॥	२३
गतिरेका पतिर्नार्या द्वितीया गतिरात्मजः । तृतीया ज्ञातयो राजंश्चतुर्थी नेह विद्यते ॥	२४
तत्र त्वं चैव मे नास्ति ^८ रामश्च वनमाश्रितः । न वनं गन्तुमिच्छामि सर्वथा निहता त्वया ॥	२५
हते त्वया राज्यमिदं सराष्ट्रं हतस्तथात्मा सह मन्त्रिभिश्च ।	
हता सपुत्रास्मि हताश्च पौराः सुतश्च भार्या च तव प्रहृष्टौ ॥	२६

1. फलति विशीर्यत इत्यर्थः ।

2. शृङ्गच्छेदमिति छिन्नाग्रवृणनाभेति केचित् ।

3. यद्यपि 'यातयामान्यन्थानि हवींषि अयात-
षाममाज्यम्' इति 'मन्त्राः कृष्णाजिनं दर्भाः' इत्या-
दिसृष्टेभ्य आज्यकुशादीनां यातयामतादोषो न स्यादिति
प्रतिभाति । तथाप्यन्यार्थमवस्तस्योपयुक्तस्य चाज्यकुशा-
देर्वातयामता अस्येवेति श्रुतिस्मृत्योः पर्यवसानमभिप्रेत्ये-
दमुक्तम् ।

4. अधर्मप्रप्तं लोकं यो धर्मबलेन जयेत् एतस्य
इत्येकान्वयनयापि अयं श्लोको योऽभियुक्तुं शक्यः ।

5. ते सत्यभङ्गभारोः पुत्रविवासान यदि शास्त्र-

दृष्टो धर्म इति मतं तदेति योजना ।

6. अर्ताति असित्यर्थे । त्वं मे गतिर्नासि
सपत्नीवशत्वादिति भावः । नासाति पाठः श्लिष्टः ।

१. भरतेनोपयुज्यते गो.
भरतो यदि भोक्ष्यते गो. पाठान्तरम् ।
भरतो नोपयुज्यते छ.

२. स्वधामपि म. पाठान्तरम् ।

३. पश्चाद्भोक्तुम् च. छ.

४. मन्यते च.

५. अस्यानन्तरम्—न चेमां धर्षणां रामः संग-
च्छेदत्यमर्षणः दारयेन्मन्दरमपि स हि क्रुद्धः शितैः शरैः ।

इमां गिरं दारुणशब्दसंश्रितां निशम्य राजा विमुमोह दुःखितः ।

ततः स शोकं प्रविवेश पार्थिवः स्वदुष्कृतं चापि पुनस्तदा स्मरन् ॥

२७

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

अयोध्याकाण्डे कौसल्यापालम्भो नाम एकषष्टितमः सर्गः

द्विषष्टितमः सर्गः

कौसल्याप्रसादनम्

- एवं तु क्रुद्धया राजा राममात्रा सशोकया । श्रावितः परुषं वाक्यं चिन्तयामास दुःखितः ॥ १
- चिन्तयित्वा स च नृपो मुमोह व्याकुलेन्द्रियः । अथ दीर्घेण कालेन संज्ञामाप परंतपः ॥ २
- स संज्ञामुपलभ्यैव दीर्घमुष्णं च निःश्वसन् । कौसल्यां पार्श्वतो दृष्ट्वा पुनश्चिन्तामुपागमत् ॥ ३
- तस्य चिन्तयमानस्य प्रत्यभान् कर्म दुष्कृतम् । यदनेन कृतं पूर्वमज्ञानाच्छब्दवेधिना ॥ ४
- विमनास्तेन शोकेन रामशोकेन च प्रभुः । द्वाभ्यामपि महाराजः शोकाभ्यामन्वतप्यत ॥ ५
- दह्यमानः स शोकाभ्यां कौसल्यामाह भूपतिः । वेपमानोऽञ्जलिं कृत्वा प्रसादार्थमवाङ्मुखः ॥ ६
- प्रमादये त्वां कौसल्पे रचितोऽयं मयाञ्जलिः । वत्सला चानृशंसा च त्वं हि नित्यं परेष्वपि ॥ ७
- भर्ता तु खलु नारीणां गुणवान्निर्गुणोऽपि वा । धर्मं विमृशमानानां प्रत्यक्षं देवि दैवतम् ॥ ८
- सा त्वं धर्मपरा नित्यं दृष्टलोकपरावरा । नार्हसे विप्रियं वक्तुं दुःखितापि सुदुःखितम् ॥ ९
- तद्वाक्यं करुणं राज्ञः श्रुत्वा दीनस्य भाषितम् । कौसल्या व्यम्जद्वाष्पं प्रणालीव नवोदकम् ॥ १०
- सा मूर्ध्नि बद्ध्वा रुदती राज्ञः पद्ममिवाञ्जलिम् । संभ्रमादब्रवीन् त्रस्ता त्वरमाणाक्षरं वचः ॥ ११
- प्रसीद शिरसा याचे भूमौ निपतितस्मि ते । याचितस्मि हता देव हन्तव्याहं न हि त्वया ॥ १२
- नैषा हि सा स्त्री भवति श्लाघनीयेन धीमता । उभयोर्लोकयोर्वीर पत्या या संप्रसाद्यते ॥ १३
- जानामि धर्मं धर्मज्ञ त्वां जाने सत्यवादिनम् । पुत्रशोकार्तया तनु मया किमपि भाषितम् ॥ १४
- शोको नाशयते धैर्यं शोको नाशयते श्रुतम् । शोको नाशयते सर्वं नास्ति शोकसमो रिपुः ॥ १५
- शक्यमापतितः सोढुं प्रहारो रिपुहस्ततः । सोढुमापतितः शोकः सुसूक्ष्मोऽपि न शक्यते ॥ १६
- वनवासाय रामस्य पञ्चरात्रोऽद्य गण्यते । यः शोकहतहर्षायाः पञ्चचर्पोपमो मम ॥ १७
- तं हि चिन्तयमानायाः शोकोऽयं हृदि वर्धते । नदीनामिव वेगेन समुद्रसलिलं महत् ॥ १८

त्वां तु नोत्सहते हन्तुं महात्मा पितृगौरवात् । १. अस्यानन्तरम्—धर्मज्ञाः श्रुतिमन्तोऽपि
सप्तोमार्कग्रहणं नभस्ताराविचित्रितम् ॥ पातयेषो छिन्नधर्मार्थसंशयाः । यतयो वीर मुह्यन्ति शोकसंयुत-
दिवं क्रुद्धः स त्वां न व्यतिवर्तते । प्रक्षोभयेद्धारवेदा चेतसः ॥—इति च. छ. झ. अ,
मही कैलशताचिताम् ॥—इति च. झ. अ,

एवं हि कथयन्त्यास्तु कौसल्यायाः शुभं वचः । मन्दरश्मिरभूत् सूर्यो रजनी चाभ्यवर्तत ॥ १९
अथ प्रसादितो वाक्यैर्देव्या कौसल्यया नृपः । शोकेन च समाक्रान्तो निद्राया वशमेयिवान् ॥२०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अयोध्याकाण्डे कौसल्याप्रसादनं नाम द्विषष्टितमः सर्गः

त्रिषष्टितमः सर्गः

ऋषिकुमारवधाख्यानम्

प्रतिबुद्धो मुहूर्तेन शोकोपहतचेतनः । अथ राजा दशरथश्चिन्तामभ्यवपद्यत ॥	१
रामलक्ष्मणयोश्चैव विवासाद्वासवोपमम् । आविवेशोपसर्गस्तं तमः सूर्यमिवासुरम् ॥	२
सभार्ये निर्गते रामे कौसल्यां कोसलेश्वरः । विवक्षुरसितापाङ्गी स्मृत्वा दुष्कृतमात्मनः ॥	३
स राजा रजनीं षष्ठीं रामे प्रत्राजिते वनम् । अर्धरात्रे दशरथः संस्मरन् ^१ दुष्कृतं कृतम् ॥	४
स राजा पुत्रशोकार्तः स्मृत्वा दुष्कृतमात्मनः । कौसल्यां पुत्रशोकार्ताभिदं वचनमब्रवीत् ॥	५
यदाचरति कल्याणि शुभं वा यदि वाशुभम् । तदेव लभते भद्रे कर्ता कर्मजमात्मनः ॥	६
गुरुलाघवमर्थानामारम्भे कर्मणां फलम् । दोषं वा यो न जानाति स बाल इति होच्यते ॥	७
कश्चिदाश्रवणं छित्त्वा पलाशांश्च निषिञ्चति । पुष्पं दृष्ट्वा फले गृध्नुः स शोचति फलागमे ॥	८
अविज्ञाय फलं यो हि कर्म त्वेवानुधावति । स शोचेत् फलवेलायां यथा किंशुकसेचकः ॥	९
सोऽहमाश्रवणं छित्त्वा पलाशांश्च न्यपेचयम् । रामं फलागमे त्यक्त्वा पश्चाच्छोचामि दुर्मतिः ॥१०	
लब्धशब्देन कौसल्ये कुमारेण धनुष्मता । कुमारः शब्दवेधीति मया पापमिदं कृतम् ॥	११
तदिदं मेऽनुसंप्राप्तं देवि दुःखं स्वयं कृतम् । संमोहादिव बालेनै यदा स्याद्भक्षितं विषम् ॥	१२
यथान्यः पुरुषः कश्चित् पलाशैर्मोहितो भवेत् । एवं मयाप्यबिज्ञातं शब्दवेध्यमयं ^३ फलम् ॥	१३
देव्यनूढा त्वमभवो युवराजो भवाम्यहम् । ततः प्रावृडनुप्राप्ता मम ^४ कामविवर्धनी ॥	१४
उपास्य हि रसान् भौमांस्तप्त्वा च जगदंशुभिः । परेताचरिनां भीमां रविराविशते दिशम् ॥	१५
उष्णमन्तर्दधे सद्यः स्निग्धा ददृशिशे घनाः । ततो जहृपिरे सर्वं भेकसारङ्गबर्हिणः ॥	१६
छिन्नपक्षोत्तराः स्नाताः कृच्छ्रादिव पतत्रिणः । वृष्टिवातावधूताग्रान् पादपानभिपेदिरे ॥	१७
पतितेनाम्भसा छन्नः पतमानेन चासकृत् । आबभौ मत्तसारङ्गस्तोयराशिरिवाचलः ॥	१८
षाण्डरारुणवर्णानि स्रोतांसि विमलान्यपि । सुस्रुवुर्गिरिधातुभ्यः सभस्मानि भुजंगवत् ॥	१९
तरिमन्नतिसुखे काले धनुष्मानिषुमान् रथी । व्यायामकृतसंकल्पः सरयूमन्वगां नदीम् ॥	२०

१. सोऽरमत् पुना.

२. बालेन- प्र.

३. शब्दवेध्यमिदम् ति.

शब्दवेद्यमयम् म. पाठान्तरम्

४. मदकामविवर्धनी च,

५. अपास्य प्र.

६. श्लोकस्यास्य स्थाने — आकुलारुणतोयानि स्रोतांसि विमलान्यपि । उन्मार्गजलवाहीनि बभ्रुवुर्जलदागमे ॥ इति पाठः झ, झ,

७. कवची प्र.

निपाने महिषं रात्रौ गजं वाभ्यागतं नदीम् । वन्यं ^१ वा श्रापदं कंचिज्जिघांसुरजितेन्द्रियः ^२ ॥	२१
अथान्धकारे त्वश्रौषं जले कुम्भस्य पूर्यतः । अचक्षुर्विषये घोषं वारणस्येव नर्दतः ॥	२२
ततोऽहं शरमुद्धृत्य दीप्रमाशीविषोपमम् । शब्दं प्रति गजप्रेप्सुरभिलक्ष्य त्वपातयम् ॥	२३
अमुञ्चं निशितं बाणमहमाशीविषोपमम् । तत्र वागुषसि व्यक्ता प्रादुरासीद्वनौकसः ॥	२४
हा हेति पततस्तोये बाणाभिहतमर्मणः । तस्मिन्निपतिते बाणे वागभूत्तत्र मानुषी ॥	२५
कथमस्मद्विधे शब्दं निपतेतु तपस्विनि । प्रविक्तानं नदीं रात्रावुदाहारोऽहमागतः ॥	२६
इपुणाभिहतः केन कस्य वा किं कृतं मया । ऋषेर्हि न्यस्तदण्डस्य वने वन्येन जीवतः ॥	२७
कथं नु शक्त्रेण वधो मद्विधस्य विधीयते । जटाभारधरस्येव वल्कलाजिनवाससः ॥	२८
को वधेन ममार्थां स्यात्किं वास्यापकृतं मया । एवं निष्फलमारब्धं केवलानर्थसंहितम् ॥	२९
न कश्चित्साधु मन्येत यथैव गुरुतल्पगः । नाहं तथानुशोचामि जीवितक्षयमात्मनः ॥	३०
मातरं पितरं चोभावनुशोचानि मद्वधे । तदेतन्मिथुनं वृद्धं चिरकालभृतं मया ॥	३१
मयि पञ्चत्वमापन्ने कां वृत्तिं वर्तयिष्यति । वृद्धौ च मातापितरावहं चेकेषुणा हतः ॥	३२
केन स्म निहताः सर्वं सुवालनाकृतात्मना । तां गिरं करुणां श्रुत्वा मम धर्मानुकाङ्क्षिणः ॥	३३
कराभ्यां सशरं चापं व्यथितस्यापतद्भुवि । कस्याहं करुणं श्रुत्वा निशि लालपतो बहु ॥	३४
संभ्रान्तः शोकवेगेन भृशमासं विचेतनः । तं देशमहमागम्य दीनसत्त्वः सुदुर्मनाः ॥	३५
अपश्यमिपुणा तीरे सरय्वास्तापसं हतम् । अवकीर्णजटाभारं प्रविद्धकलशोदकम् ॥	३६
पांसुशोणितदिग्धाङ्गं शयानं शरपीडितम् । स मामुद्रीक्ष्य नेत्राभ्यां त्रस्तमस्वस्थचेतसम् ॥	३७
इत्युवाच वचः कूरं दिधक्षन्निव तेजसा ^३ । किं तवापकृतं राजन् वने निवसता मया ॥	३८
जिह्वीर्षुरम्भो गुर्वर्थं यदहं ताडितस्त्वया । एकेन खलु बाणेन मर्मण्यभिहते मयि ॥	३९
द्वावन्धौ निहतौ वृद्धौ माता जनयिता च मे । तौ कथं दुर्बलावन्धौ मत्प्रतीक्षौ पिपासितौ ॥	४०
चिरमाशाकृतां तृष्णां कष्टां संधारयिष्यतः । न नूनं तपसो वास्ति फलयोगः श्रुतस्य वा ॥	४१
पिता यन्मां न जानाति शयानं पतितं भुवि । जानन्नपि च किं कुर्यादशक्तिरपरिक्रमः ॥	४२
भिद्यमानमिवाशक्तस्त्रातुमन्यो नगो नगम् । पितुस्त्वमेव मे गत्वा शीघ्रमाचक्ष्व राघव ॥	४३
न त्वामनुदहेत्क्रुद्धो वनं वह्निरिवैधितः । इयमेकपदी राजन् यतो मे पितुराश्रमः ॥	४४
तं प्रसाद्य गत्वा त्वं न त्वां स कुपितः शपेत् । विशल्यं कुरु मां राजन् मर्म मे निशितः शरः ॥	४५
रुजद्धि मृदु सोत्सेधं तीरमम्बुरयो यथा । सशल्यः क्लिश्यते प्राणैर्विशल्यो विनशिष्वति ॥	४६
इति मामविशन्विता तस्य शल्यापकर्षणे । दुःखितम्य च दीनस्य मम शोकातुरस्य च ॥	४७

१. एतदनन्तरं—तस्मिन्स्तत्राहमेकान्ते रात्रौ इति सार्धः श्लोकः अधिकः श. न.
विभूतकामुकः । तत्राह संभृतं वन्यं हतबांस्तीरमागतम् ॥ २. अन्यम् च. छ.
अन्यं चाऽपि सृगं हिसं शब्दं श्रुत्वाऽभ्युपागतम् । ३. चक्षुषा ख.

लक्ष्यामास हृदये चिन्तां मुनिसुतस्तदा । ताम्यमानं स मां कृच्छ्रादुवाच परमार्तवत् ^१ ॥	४८
सीदमानो विवृत्ताङ्गो वेष्टमानो गतः क्षयम् । संस्तभ्य शोकं धैर्येण स्थिरचित्तो भवाम्यहम् ॥	४९
ब्रह्महत्याकृतं पापं हृदयादपनीयताम् । न द्विजातिरहं राजन् मा भूते मनसो व्यथा ॥	५०
शूद्रायामस्मि वैश्येन जातो जनपदाधिप । इत्येवं वदतः कृच्छ्राद्वाणाभिहतमर्मणः ॥	५१
विघूर्णतो विचेष्टस्य वेपमानस्य भूतले । तस्य त्वाताम्यमानस्य तं बाणमहमुद्धरम् ॥	५२
स मामुद्धीक्ष्य संत्रस्तो जहौ प्राणांस्तपोधनः ॥	

जलाद्रैगात्रं तु विलप्य कृच्छ्रान्मर्मत्रणं संततमुच्छ्वसन्तम् ।

ततः सरय्वां तमहं शयानं समीक्ष्य भद्रेऽस्मि भृशं विषण्णः ॥

५३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे ऋषिकुमारवधाख्यानं नाम त्रिपष्ठितमः सर्गः

चतुःषष्टितमः सर्गः

दशरथदिष्टान्तः

वधमप्रतिरूपं तु महर्षेस्तस्य राघवः । विलपन्नं धर्मात्मा कौसल्यां पुनरब्रवीत् ॥	१
तदज्ञानान्महत् पापं कृत्वा संकुलितेन्द्रियः । एकस्त्वचिन्तयं बुद्ध्या कथं नु सुकृतं भवेत् ॥	२
ततस्तं घटमादाय पूर्णं परमवारिणा । आश्रमं तमहं प्राप्य यथाख्यातपथं गतः ॥	३
तत्राहं दुर्बलावन्धौ वृद्धावपरिणायकौ । अपश्यं तस्य पितरौ लूनपक्षाविव द्विजौ ॥	४
तन्निमित्ताभिरासीनौ कथाभिरपरिक्रमौ । तामाशां मत्कृते हीनावुदासीनावनाथवत् ॥	५
शोकोपहतचित्तश्च भयसंत्रस्तचेतनः । तच्चाश्रमपदं गत्वा भूयः शोकमहं गतः ॥	६
पदशब्दं तु मे श्रुत्वा मुनिर्वाक्यमभाषत । किं चिरायसि मे पुत्र पानीयं क्षिप्रमानय ॥	७
यन्निमित्तमिदं ^१ तात सलिले क्रीडितं त्वया । उत्कण्ठिता ते मातेयं प्रविश क्षिप्रमाश्रमम् ॥	८
यद्व्यलीकं कृतं पुत्र मात्रा ते यदि वा मया । न तन्मनसि कर्तव्यं त्वया तात तपस्विना ॥	९
गतिस्त्वमगतीनां च चक्षुस्त्वं हीनचक्षुषाम् । समासक्तास्त्वयि प्राणाः किं त्वं नो नाभिभापसे ॥	१०
मुनिमव्यक्तया वाचा तमहं सज्जमानया । हीनव्यञ्जनया प्रेक्ष्य भीतभीत इवाब्रवम् ॥	११
मनसः कर्म चेष्टाभिरभिसंस्तभ्य वाग्बलम् । आचक्ष्वे त्वहं तस्मै पुत्रव्यसनजं भयम् ॥	१२
क्षत्रियोऽहं दशरथो नाहं पुत्रो महात्मनः । सज्जनावमतं दुःखमिदं प्राप्तं स्वकर्मजम् ॥	१३
भगवंश्चापहस्तोऽहं सरयूतीरमागतः । जिघांसुः श्वापदं कंचिन्निपाने चागतं गजम् ॥	१४
तत्र श्रुतो मया शब्दो जले कुम्भस्य पूर्यतः । द्विपोऽयमिति मत्वायं बाणेनाभिहतो मया ॥	१५

गत्वा नद्यास्ततस्तीरमपश्यमिपुणा हृदि । विनिर्भिन्नं गतप्राणं शयानं भुवि तापसम् ^१ ॥	१६
ततस्तस्यैव वचनादुपेत्य परितप्यतः । स मया सहसा बाण उद्धृतो मर्मणस्तदा ॥	१७
स चोद्धृतेन बाणेन सहसा स्वर्गमास्थितः । भवन्तौ पितरौ शोचन्नन्धाविति विलप्य च ^२ ॥	१८
अज्ञानाद्भवतः पुत्रः सहसाभिहतो मया । शेषमेवं गते यत् स्यात्तत् प्रसीदतु ^३ मे मुनिः ॥	१९
स तच्छ्रुत्वा वचः क्रूरं मयोक्तमघर्शासिना । नाशकृत्तीव्रमायासमकर्तुं ^३ भगवान् मुनिः ॥	२०
स बाष्पपूर्णनयनो निःश्वसञ्शोककर्शितः । मामुवाच महातेजाः कृताञ्जलिमुपस्थितम् ॥	२१
यद्येतदशुभं कर्म न त्वं मे कथयेः स्वयम् । फलेन्मूर्धा स्म ते राजन् सद्यः शतसहस्रधा ॥	२२
क्षत्रियेण ^४ वधो राजन वानप्रस्थे विशेषतः । ज्ञानपूर्वं कृतः स्थानाच्छ्यावयेदपि वज्रिणम् ॥	२३
सप्तधा तु फलेन्मूर्धा मुनौ तपसि तिष्ठति । ज्ञानाद्विमृजतः शस्त्रं तादृशे ब्रह्मादिनि ॥	२४
अज्ञानाद्धि कृतं यस्मादिदं तेनैव जीवसि । अपि ह्यद्य कुलं न स्यादिक्ष्वाकूणां कुतो भवान् ॥	२५
नय नौ नृप तं देशमिति मां चाभ्यभाषत । अद्य तं द्रष्टुमिच्छावः पुत्रं पश्चिमदर्शनम् ^३ ॥	२६
रुधिरेणानुलिप्ताङ्गं प्रकीर्णाजिनवाससम् । शयानं भुवि निःसंज्ञं धर्मराजवशं गतम् ॥	२७
अथाहमेकस्त्वं देशं नीत्वा तौ भृशदुःखितौ । अस्पर्शयमहं पुत्रं तं मुनिं सह भार्यया ॥	२८
तौ पुत्रमात्मनः स्पृष्ट्वा तमासाद्य तपस्विनौ । निपेततुः शरीरेऽस्य पिता चास्येदमब्रवीत् ॥	२९
नाभिवादयसे माद्य न च मामभिभाषसे । किं नु शोपेऽद्य भूमौ त्वं वत्स किं कुपितो ह्यसि ॥	३०
न त्वहं तेऽप्रियः पुत्र मातरं पश्य धार्मिक । किं नु नालिङ्गसे पुत्र सुकुमारं वचो वद ॥	३१
कस्य वापररात्रेऽहं श्रोष्यामि हृदयंगमम् । अधीयानस्य मधुरं शान्तं वान्यद्विशेषतः ॥	३२
को मां सन्ध्यामुपास्यैव स्नात्वा हुतहुताशनः । ऋर्घायिष्यन्नुपासीनः पुत्रशोकभयार्दितम् ॥	३३
कन्दमूलफलं हत्वा को मां प्रियमिवातिथिम् । भोजयिष्यत्यकर्मण्यमप्रग्रहमनायकम् ॥	३४
इमामन्धां च वृद्धां च मातरं ते तपस्विनीम् । कथं वत्स भरिष्यामि कृपणां पुत्रगर्धिनीम् ॥	३५

१. प्रसीदतिवति आज्ञापयतिवत्यर्थे प्रयोगबाहु-
ल्यात् सकर्मकम् । तदिति तत्र विषये इति वा व्याख्येयम् ।

२. क्षत्रियेण क्रियमाणो वधः तं इन्तार क्षत्रियं
वज्रिणमपि सन्तं स्थानात् प्रच्यावयेदित्यर्थः । तदनेन
क्षत्राधिष्ठानतया इन्द्रस्यापि क्षत्रियत्वमुक्तम् —“तमिन्द्रो
देवतान्वसुज्यत राजन्यो मनुष्याणाम्” इति श्रुतेः । भवतु
कस्यचित् स्थानम् इन्द्रस्यैव सुप्रतिष्ठितम्, तस्मादपि
प्रच्यावयेत् इत्यर्थे “स्थानाच्छ्यावयेदपि वज्रिणम्”
इत्यस्य बहुलप्रयोगवशाज्जिरूढा लक्षणा वा ।

३. यद्यप्यन्धयोरनयोः पश्चिमं पुत्रदर्शनमात्र-

मपि न संभवति । तथापि पुत्रविपत्तौ पुत्रिणामादृश एव
शोकप्रक्रम इति न विरोधः । तावत्किल मुनिः शोक-
भृन्नाक्रान्तो येनासौ आन्ध्रमप्यात्मनो न सरमार्गति
ध्वन्यते ।

१. अस्यानन्तरम्—भगवञ्शब्दमालक्ष्य मया
गजजिघांसुना । विसृष्टोऽभसि नाराचस्तेन तेऽभिहतः
सुतः ॥—इति च. छ. श. अ.

२. अस्य स्थाने—भगवन्तावुभौ शोचन्
वृद्धाविति विलप्य च—इति ग.

३. आयासं स कर्तुम् ति. ।

तिष्ठ मा मा गमः पुत्र यमस्य सदनं प्रति । श्रो मया सह गन्तासि जनन्या च समेधितः ॥	३६
उभावपि च शोकार्तावनाथौ कृपणौ वने । क्षिप्रमेव गमिष्यावस्त्वया सह यमक्षयम् ॥	३७
ततो वैवस्वतं दृष्ट्वा तं प्रवक्ष्यामि भारतीम् । क्षमतां धर्मराजो मे विभृयात् पितरावयम् ॥	३८
दातुमर्हति धर्मात्मा लोकपालो महायशाः । ईदृशस्य ममाक्षय्यामेकामभयदक्षिणाम् ॥	३९
अपापोऽसि यदा पुत्र निहतः पापकर्मणा । तेन सत्येन गच्छाशु ये लोकाः शस्त्रयोधिनाम् ॥	४०
यां हि शूरा गतिं यान्ति संग्रामेष्वनिवर्तिनः । हतास्त्वभिमुखाः पुत्र गतिं तां परमां व्रज ॥	४१
यां गतिं सगरः शैब्यो दिलीपो जनमेजयः । नहुषो धुन्धुमारश्च प्राप्तास्तां गच्छ पुत्रक ॥	४२
या गतिः सर्वसाधूनां स्वाध्यायात्तपसश्च या । या भूमिदस्याहिताग्नेरेकपत्नीव्रतस्य च ॥	४३
गोसहस्रप्रदातृणां गुरुसेवाभृतामपि । देहन्यासकृतां या च तां गतिं गच्छ पुत्रक ॥	४४
न हि त्वस्मत्कुले जातो गच्छत्यकुशलां गतिम् । स तु यास्यति येन त्वं निहतो मम बान्धवः ॥ ४५	४५
एवं स कृपणं तत्र पर्यदेवयतासकृत् । ततोऽस्मै कर्तुमुदकं प्रवृत्तः सह भार्यया ॥	४६
स तु दिव्येन रूपेण मुनिपुत्रः स्वकर्मभिः । स्वर्गमध्यारुहत् क्षिप्रं शक्रेण सह धर्मवित् ॥	४७
आबभाषे च तौ वृद्धौ शक्रेण सह तापसः । आश्रास्य च मुहूर्तं तु पितरौ वाक्यमब्रवीत् ॥	४८
स्थानमस्मि महत् प्राप्तो भवतोः परिचारणान् । भवन्तावपि च क्षिप्रं मम मूलमुपैष्यथः ॥	४९
एवमुक्त्वा तु दिव्येन विमानेन वपुष्मता । आरुरोह दिवं क्षिप्रं मुनिपुत्रो जितेन्द्रियः ॥	५०
स कृत्वा तूदकं तूणं तापसः सह भार्यया । मामुवाच महातेजाः कृताञ्जलिमुपरिथतम् ॥	५१
अद्यैव जहि मां राजन् मरणे नारित मे व्यथा । यच्छरेणैकपुत्रं मां त्वमकार्षीरपुत्रकम् ॥	५२
त्वया तु यदविज्ञानान्निहतो मे सुतः शुचिः । तेन त्वामभिशप्स्यामि सुदुःखमतिदारुणम् ॥	५३
पुत्रव्यसनजं दुःखं यदेतन्मम साम्प्रतम् । एवं त्वं पुत्रशोकेन राजन् कालं गमिष्यसि ॥	५४
अज्ञानात्तु हतो यस्मात् क्षत्रियेण त्वया मुनिः । तस्मात्त्वां नाविशत्याशु ब्रह्महत्या ^१ नराधिप ॥ ५५	५५
त्वामप्येतादृशो भावः क्षिप्रमेव गमिष्यति । जीवितान्तकरो घोरो दातारमिव दक्षिणा ^२ ॥	५६
एवं शापं मयि न्यस्य विलप्य करुणं बहु । चितामारोप्य देहं तन्मिथुनं स्वर्गमभ्ययात् ॥	५७
तदेतद्विन्तयानेन स्मृतं पापं मया स्वयम् । तदा बाल्यात् कृतं देवि शब्दवेध्यनुकर्षणा ॥	५८
तस्यायं कर्मणो देवि विपाकः समुपरिथतः । अपथ्यैः सह संभुक्तो व्याधिरन्नरसो ^३ यथा ॥	५९
तस्मान्मामागतं भद्रे तस्योदारस्य तद्वचः । यदहं पुत्रशोकेन संत्यक्ष्याम्यद्य जीवितम् ॥	६०
चक्षुर्भ्यां त्वां न पश्यामि कौसल्ये साधु मां स्पृश । इत्युक्त्वा स रुदन्नस्तो भार्यामाह च भूमिपः ॥	

१. ब्रह्महत्येति तत्तत्त्वं पातकमिति व्याचक्षते ।
 २. न द्विजातिरहम्” इति पूर्वोक्तमुनिपुत्रवचनेन न
 विरोधः ।

३. दक्षिणेति तदाननिमित्तं फलम् । दक्षिणा-
 मिति तिलकपाठः ।
 १, संभुक्ते व्याधिरन्नरसे क, छ.

यमक्षयमनुप्राप्ता^१ द्रक्ष्यन्ति न हि मानवाः । यदि मां संस्पृशेद्रामः सकृदद्य लभेत वा^२ ॥ ६२
 धनं वा यौवराज्यं वा जीवेयमिति मे मतिः^३ । एतन्मे^४ सदृशं देवि यन्मया राघवे कृतम् ॥ ६३
 सदृशं तत्तु तस्यैव यदनेन कृतं मयि । दुर्वृत्तमपि कः पुत्रं त्यजेद्भुवि विचक्षणः ॥ ६४
 कश्च प्रभ्राज्यमानो वा नासूयेत् पितरं सुतः । चक्षुषा त्वां न पश्यामि स्मृतिर्मम विलुप्यते ॥ ६५
 दूता वैवस्वतस्यैते कौसल्ये त्वरयन्ति माम् । अतस्तु किं दुःखतरं यदहं जीवितक्षये ॥ ६६
 न हि पश्यामि धर्मज्ञं रामं सत्यपराक्रमम् । तस्यादर्शनजः शोकः सुतस्याप्रतिकर्मणः ॥ ६७
 उच्छ्रोष्यति मे प्राणान् वारि स्तोकमिवातपः । न ते मनुष्या देवास्ते ये चारुशुभकुण्डलम् ॥ ६८
 मुखं द्रक्ष्यन्ति रामस्य वर्षे पञ्चदशे पुनः । पद्मपत्रेक्षणं सुभ्रु सुदंष्ट्रं चारुनासिकम् ॥ ६९
 धन्या द्रक्ष्यन्ति रामस्य ताराधिपनिभं मुखम् । सदृशं शारदस्येन्दोः फुल्लस्य कमलस्य च ॥ ७०
 सुगन्धि मम रामस्य^५ धन्या द्रक्ष्यन्ति तन्मुखम् । निवृत्तवनवासं तमयोध्यां पुनरागतम् ॥ ७१
 द्रक्ष्यन्ति सुखिनो रामं शुक्रं मार्गगतं यथा । कौसल्ये चित्तमोहेन हृदयं सीदतीव मे ॥ ७२
 वेद्ये न च संयुक्ताब्दशब्दस्पर्शरसानहम् । चित्तनाशाद्विपद्यन्ते सर्वाण्येवेन्द्रियाणि मे ॥ ७३
 क्षीणस्नेहस्य दीपस्य संसक्ता रश्मयो यथा । अयमात्मभवः शोको मामनाथमचेतसम् ॥ ७४
 संसादयति वेगेन यथा कूलं नदीरयः । हा राघव महाबाहो हा ममायासनाशन ॥ ७५
 हा पितृप्रिय मे नाथ हाद्य क्वासि गतः सुत । हा कौसल्ये विनश्यामि हा सुमित्रे तपरिवनि ॥ ७६
 हा नृशंसे ममामित्रे कैकेयि कुलपांसनि । इति रामस्य मातुश्च सुमित्रायाश्च संनिधौ ॥ ७७
 राजा दशरथः शोचञ्जीवितान्तमुपागमत् ॥

तथा तु दीनं कथयन्नराधिपः प्रियस्य पुत्रस्य विवासनातुरः ।

गतेऽर्धरात्रे भृशदुःखपीडितस्तदा जहौ प्राणमुदारदर्शनः ॥

७८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अयोध्याकाण्डे दशरथदिष्टान्तो नाम चतुःषष्टितमः सर्गः

पञ्चषष्टितमः सर्गः

अन्तःपुराक्रन्दः

अथ रात्र्यां व्यतीतायां प्रातरेवापरेऽहनि । बन्दिनः पर्युपातिष्ठन्स्तत्पार्थिवनिवेशनम् ॥ १
 सूताः परमसंस्कारा मागधाश्चोत्तमश्रुताः । गायनाः स्तुतिशीलाश्च निगदन्तः पृथक् पृथक् ॥ २

१. अनुप्राप्तम् च. छ.

२. सकृदन्वारभेत वा ति.

इदं पद्यं पूर्वोत्तरार्धव्यत्ययेन 'चक्षुषा त्वाम्'

इत्यतः पूर्व गोविन्दराजः पठति ।

३. इदमर्थम् च. नास्ति ।

४. न तन्मे च. छ.

५. नाथस्य च. छ.

६. येन वेद न, छ.

राजानं स्तुवतां तेषामुदानाभिहिताशिषाम् । प्रासादाभोगविस्तीर्णः स्तुतिशब्दे व्यजृम्भत ॥	३
ततस्तु स्तुवतां तेषां सूतानां पाणिवादकाः । अपदानान्युदाहृत्य पाणिवादानवादयन् ॥	४
तेन शब्देन विहगाः प्रतिबुद्धा विसस्वतुः । शाखास्थाः पञ्जरस्थाश्च ये राजकुल्लोचराः ॥	५
व्याहृताः पुण्यशब्दाश्च वीणानां चापि निःस्वनाः । आशीर्गंयं च गाथानां पूरयामास वेदम तत् ॥६	६
ततः शुचिसमाचाराः पर्युपस्थानकोविदाः । स्त्रीवर्षवरभूयिष्ठा उपतस्थुर्यथापुरम् ॥	७
हरिचन्दनसंपृक्तमुदकं काञ्चनैर्घटैः । आनिन्युः स्नानशिक्षाज्ञा यथाकालं यथाविधि ॥	८
मङ्गलालम्बनीयानि प्राशनीयान्युपस्करान् । उपानिन्युस्तथाप्यन्याः कुमारीबहुलाः स्त्रियः ॥	९
सर्वलक्षणसंपन्नं सर्वं विधिवदर्चितम् । सर्वं सुगुणलक्ष्मीवत्तद्भूवाभिहारिकम् ॥	१०
तत्तु सूर्योदयं यावत् सर्वं परिसमुत्सुकम् । तत्थावनुपसंप्राप्तं किंस्विदित्युपशङ्कितम् ॥	११
अथ याः कोसलेन्द्रस्य शयनं प्रत्यनन्तराः । ताः स्त्रियस्तु समागम्य भर्तारं प्रत्यबोधयन् ॥	१२
तथाप्युचितवृत्तास्ता विनयेन नयेन च । न ह्यस्य शयनं स्पृष्ट्वा किञ्चिदप्युपलेभिरे ॥	१३
ताः स्त्रियः स्वप्नशीलज्ञाश्चष्टासंचलनादिषु । ता वेषथुपरीताश्च राज्ञः प्राणेषु शङ्किताः ॥	१४
प्रतिस्रोतस्तृणाप्राणां सदृशं संचकम्पिरे ^१ । अथ संदेहमानानां ^२ स्त्रीणां दृष्ट्वा च पार्थिवम् ॥	१५
यत्तदाशङ्कितं पापं तस्य जज्ञे विनिश्चयः । कौसल्या च सुमित्रा च पुत्रशोकपराजिते ॥	१६
प्रसुप्ते न प्रबुध्येते यथाकालस्मन्विते । निष्प्रभा च विवर्णा च सन्ना शोकेन संनता ॥	१७
न व्यराजत कौसल्या तारेव तिमिरावृता । कौसल्यानन्तरं राज्ञः सुमित्रा तदनतरम् ॥	१८
न स्म विभ्राजते देवी शोकाश्रुलुलितानना । ते च दृष्ट्वा तथा सुप्ते उभे देव्यौ च तं नृपम ॥	१९
सुप्तमेवोद्गतप्राणमन्तःपुरमदृश्यत । ततः प्रचुक्रुशुर्दीनाः सस्वरं ता वराङ्गनाः ॥	२०
करेणव इवारण्ये स्थानप्रच्युतयूथपाः । तासामाक्रन्दशब्देन सहस्रोद्गतचेतने ॥	२१
कौसल्या च सुमित्रा च त्यक्तनिद्रे बभूवतुः । कौसल्या च सुमित्रा च दृष्ट्वा स्पृष्ट्वा च पार्थिवम् ॥२२	२२
हा नाथेति परिक्रुश्य पेततुर्धरणीतले । सा कोसलेन्द्रदुहिता वेष्टमाना महीतले ॥	२३
न बभ्राज रजोध्वस्ता तारेव गगनाच्छ्रुता । नृपे शान्तगुणे जाते कौसल्यां पतितां भुवि ॥	२४
अपश्यंस्ताः स्त्रियः सर्वा हतां नागवधूमिव । ततः सर्वा नरेन्द्रस्य कैकेयीप्रमुखाः स्त्रियः ॥	२५
रुदन्त्यः शोकसंतप्ता निपेतुर्गतचेतनाः ^३ । ताभिः स बलवान्नादः क्रोशन्तीभिरनुद्रुतः ॥	२६
येन स्त्रीरीकृतं ^४ भूयस्तद्गृहं समनादयत् । तत्परित्रस्तसंध्रान्तं पर्युत्सुकजनाकुलम् ॥	२७
सर्वतस्तुमुलाक्रन्दं परितापार्तबान्धवम् । सद्यो निपतितानन्दं दीनविश्वदर्शनम् ॥	२८
बभूव नरदेवस्य सद्य दिष्टान्तमीयुषः ॥	

१. संचकाशिरे च.

२. संवेपमानानां च.

३. धरणीतले च.

४. स्त्रीरीकृतः ति.

अतीतमाज्ञाय तु पार्थिवर्षभं यशस्विनं संपरिवार्य पत्नयः ।

भृशं रुदन्यः करुणं सुदुःखिताः प्रगृह्य बाहू व्यलपन्ननाथवत् ॥

२९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहास्रिकायां संहितायाम्

अयोध्याकाण्डे अन्तःपुराक्रन्दो नाम पञ्चषष्टितमः सर्गः

षट्षष्टितमः सर्गः

तैलद्रोण्यधिशयनम्

तमन्निमिव संशान्तमन्बुहीनमिवाणवम् । हतप्रभमिवादित्यं स्वर्गस्थं प्रेक्ष्य पार्थिवम् ॥	१
कौसल्या बाष्पपूर्णाक्षी विविधं शोककर्षिता । उपगृह्य शिरो राज्ञः कैकेयीं प्रत्यभापत ॥	२
सकामा भव कैकेयि भुङ्क्त्व राज्यमकण्टकम् । त्यक्त्वा राजानमेकाप्रा नृशंसे दुष्टचारिणि ॥	३
विहाय मां गतो रामो भर्ता च स्वर्गतो मम । विपथे सार्थहीनेव नाहं जीवितुमुत्सहे ॥	४
भर्तारं तं परित्यज्य का स्त्री देवतमात्मनः । इच्छेज्जीवितुमन्यत्र कैकेय्यास्त्यक्तधर्मणः ॥	५
न लुब्धो बुध्यते दोषान् किंपाकमिव भक्षयन् । कुञ्जानिमित्तं कैकेय्या राघवाणां कुलं हतम् ॥	६
अनियोगे नियुक्तं राज्ञा रामं विवासितम् । सभार्यं जनकः श्रुत्वा परितप्स्यत्यहं यथा ॥	७
स मामनाथां विधवां नाद्य जानाति धार्मिकः । रामः कमल्पत्राक्षो ^१ जीवनाशमितो गतः ॥	८
विदेहराजस्य सुना तथा सीता तपस्विनी । दुःखस्यानुचिता दुःखं वने पर्युद्विजिष्यते ॥	९
नदतां भीमघोषाणां निशासु मृगपक्षिणाम् । निशम्य नूनं संत्रस्ता राघवं संश्रयिष्यति ॥	१०
वृद्धश्चैवाल्पपुत्रश्च वैदेहीमनुचिन्तयन् । सोऽपि शोकसमाविष्टो ननु त्यक्ष्यति जीवितम् ॥	११
साहमद्यैव दिष्टान्तं गमिष्यामि पतिव्रता । इदं शरीरमालिङ्ग्य प्रवेक्ष्यामि हुताशनम् ॥	१२
तां ततः संपरिष्वज्य विलपन्तीं तपस्विनीम् । 'व्यपनिन्युः सुदुःखार्ता कौसल्यां व्यावहारिकाः ॥१३	१३
तैलद्रोण्यामथामात्याः संवेश्य जगतीपतिम् । राज्ञः सर्वाण्यथादिष्टाश्चक्रुः कर्माण्यनन्तरम् ॥	१४
न तु संकालनं ^२ राज्ञो विना पुत्रेण मन्त्रिणः । सर्वज्ञाः कर्तुमीषुस्ते ततो रक्षन्ति भूमिपम् ॥	१५
तैलद्रोण्यां तु सचिवैः शायितं तं नराधिपम् । हा मृतोऽयमिति ज्ञात्वा स्त्रियस्ताः पर्यवारयन् ॥	१६
बाहूनुद्यम्य कृपणा नेत्रप्रस्रवणैर्मुखैः । रुदन्यः शोकसंतप्ताः करुणं पर्यदेवयन् ॥	१७
हा महाराज रामेण सततं प्रियवादिना । विहीनाः सत्यसन्धेन किमर्थं विजहासि नः ॥	१८

1. व्यनीयेति गोविन्दराजायः पाठः । व्यप- इति ध्ययेम् ।

नीय संवेश्य चक्रुरिति क्रियाणां पीवापर्यं प्रतीयत एव ।
अथापि त्वरातिशयसूचनाय द्वावधशब्दैः । अनन्तरमित्य-
नेन तु प्रजापालनादिराजकर्माचरणेऽविलम्बो बोध्यत-

१. जीवनाशम् ति.
२. संस्करणम् छ.

कैकेय्या दुष्टभावाया राघवेण वियोजिताः । कथं पतिष्ण्या वत्स्यामः समीपे विधवा वयम् ॥ १९
 स हि नाथः सदास्माकं तव च प्रभुरात्मवान् । वनं रामो गतः श्रीमान् विहाय नृपतिश्रियम् ॥२०
 त्वया तेन च वीरेण विना व्यसनमोहिताः । कथं वयं निवत्स्यामः कैकेय्या च विदूषिताः ॥ २१
 यया तु राजा रामश्च लक्ष्मणश्च महाबलः । सीतया सह संत्यक्ताः सा कमन्यं न हास्यति ॥ २२
 ता बाष्पेण च संवीताः शोकेन विपुलेन च । व्यवेष्टन्त निरानन्दा राघवस्य वरस्त्रियः ॥ २३
 निशा चन्द्रविहीनेव स्त्रीव भर्तृविवर्जिता । पुरी नाराजतायोध्या विना राज्ञा महात्मना ॥ २४
 बाष्पपर्याकुलजना हाहाभूतकुलाङ्गना । शून्यचत्वरवेशमान्ता न बभ्राज यथापुरम् ॥ २५

गते तु शोकात् त्रिदिवं नराधिपे महीतलस्थानु नृपाङ्गनासु च ।
 निवृत्तचारः सहसा गतो रविः प्रवृत्तचारा रजनी ह्युपरिथता ॥ २६

ऋते तु पुत्राद्दहनं महीपतेर्न रोचयन्ते सुहृदः समागताः ।
 इतीव तस्मिञ्शयने न्यवेशयन् विचिन्त्य राजानमचिन्त्यदर्शनम् ॥ २७

गतप्रभा द्यौरिव भास्करं विना व्यपेतनक्षत्रगणेव शर्वरी ।
 पुरी बभासे रहिता महात्मना ^१न चास्त्रकण्ठाकुलमार्गचत्वरा ॥ २८

नराश्च नार्यश्च समेत्य सङ्घशो विगर्हमाणा भरतस्य मातरम् ।
 तदा नगर्यां नरदेवसंक्षये बभूवुरार्ता न च शर्म लेभिरे ॥ २९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 अयोध्याकाण्डे तैलद्रोण्यधिशयनं नाम षट्षष्ठितमः सर्गः

सप्तषष्ठितमः सर्गः

अराजकदुरवस्थावर्णनम्

आक्रन्दितनिरानन्दा साश्रुकण्ठजनाकुला । अयोध्यायामवतता सा व्यतीयाय शर्वरी ॥ १
 व्यतीतायां तु शर्वर्यामादित्यस्योदये ततः । समेत्य राजकर्तारः सभाभीयुर्द्विजातयः ॥ २
 मार्कण्डेयोऽथ मौद्गल्यो वामदेवश्च काश्यपः । कात्यायनो गौतमश्च जाबालिश्च महायशाः ॥ ३
 एते द्विजाः सहामात्यैः पृथग्वाचमुदैरयन् । वसिष्ठमेवाभिमुखाः श्रेष्ठं राजपुरोहितम् ॥ ४
 अतीता शर्वरी दुःखाद्या नो वर्षशतोपमा । अस्मिन् पञ्चत्वमापन्नं पुत्रशोकेन पार्थिवे ॥ ५
 स्वर्गतश्च महाराजो रामश्चारण्यमाश्रितः । लक्ष्मणश्चापि तेजस्वी रामेणैव गतः सह ॥ ६

उभौ भरतशत्रुघ्नौ केकयेषु परन्तपौ । पुरे राजगृहे रम्ये मातामहनिवेशने ॥	७
इक्ष्वाकूणामिहाद्यैव राजा कश्चिद्विधीयताम् । अराजकं हि नो राष्ट्रं विन.शं समवाप्नुयात् ॥	८
नाराजके जनपदे विद्युन्माली महास्वनः । अभिवर्षति पर्जन्यो महीं दिव्येन वारिणा ॥	९
नाराजके जनपदे बीजमुष्टिः प्रकीर्यते । नाराजके पितुः पुत्रो भार्या वा वर्तते वशे ॥	१०
अराजके ^१ धनं नास्ति नास्ति भार्याप्यराजके । इदमत्याहितं चान्यत् कुतः सत्यमराजके ॥	११
नाराजके जनपदे प्रविशन्ति सभां नराः । उद्यानानि च रम्याणि ह्यष्टाः पुण्यगृहाणि च ॥	१२
नाराजके जनपदे यज्ञशीला द्विजातयः । सत्राप्यन्वासते दान्ता ब्राह्मणाः संशितव्रताः ॥	१३
नाराजके जनपदे महायज्ञेषु यज्वनः । ब्राह्मणा वसुसंपन्ना विसृजन्त्याप्तदक्षिणाः ॥	१४
नाराजके जनपदे प्रहृष्टनटनर्तकाः । उत्सवाश्च समाजाश्च वर्धन्ते राष्ट्रवर्धनाः ॥	१५
नाराजके जनपदे सिद्धार्था व्यवहारिणः । कथाभिरनुरज्यन्ते कथाशीलाः कथाप्रियैः ॥	१६
नाराजके जनपदे उद्यानानि समागनाः । सायाह्ने क्रोडितुं यान्ति कुमार्यो हेमभूपिताः ॥	१७
नाराजके जनपदे वाहनैः शीघ्रगाभिभिः । नरा निर्यान्त्यरण्यानि नारीभिः सह कामिनः ॥	१८
नाराजके जनपदे धनवन्तः सुरक्षिताः । शेरते विवृतद्वागाः कृपिगोरक्षजीविनः ^२ ॥	१९
नाराजके जनपदे बद्धघण्टा विपाणिनः । अटन्ति राजमार्गेषु कुञ्जराः पट्टिहायनाः ॥	२०
नाराजके जनपदे शरान् संततमस्यताम् । श्रूयते तलनिर्घोष इष्वस्त्राणामुपासने ॥	२१
नाराजके जनपदे वणिजो दूरगामिनः । गच्छन्ति क्षेममध्वानं बहुपण्यसमाचिताः ॥	२२
नाराजके जनपदे चरत्येकचरो वशी । भावयन्नात्मनात्मानं यत्र सायंगृहो मुनिः ॥	२३
नाराजके जनपदे योगक्षेमः प्रवर्तते । न चाप्यराजके सेना शत्रून् विपहने युधि ॥	२४
नाराजके जनपदे हृष्टैः परमवाजिभिः । नराः संयान्ति सहसा रथैश्च परिमण्डिताः ॥	२५
नाराजके जनपदे नराः शास्त्रविशारदाः । संवदन्तोऽवतिष्ठन्ते वनेपूपवनेषु ^३ च ॥	२६
नाराजके जनपदे माल्यमोदकदक्षिणाः । देवताभ्यर्चनार्थाय कल्प्यन्ते नियतैर्जनैः ॥	२७
नाराजके जनपदे चन्दनागररूपिताः । राजपुत्रा विराजन्ते वसन्त इव शाखिनः ॥	२८
यथा ह्यनुदका नद्यो यथा वाप्यतृणं वनम् । अगोपाला यथा गावस्तथा राष्ट्रमराजकम् ॥	२९
ध्वजो रथस्य प्रज्ञानं धूमो ज्ञानं विभावसोः । तेषां यो नो ध्वजो राजा स देवत्वमितो गतः ॥	३०
नाराजके जनपदे स्वकं भवति कस्याचित् । मत्स्या इव नरा नित्यं भक्षयन्ति परस्परम् ॥	३१
ये हि संभिन्नमर्यादा नारितकारिदृच्छन्नसंशयाः । तेऽपि भोगाय कल्पन्ते राजदण्डनिपीडिताः ॥	३२
यथा दृष्टिः शरीरस्य नित्यमेव प्रवर्तते । तथा नरेन्द्रो राष्ट्रस्य प्रभवः सत्यधर्मयोः ॥	३३

१. नाराजके धनं चास्ति गो.

३. वनेषु नगरेषु च. छ.

२. १९—२१ श्लोकाः घ. नसन्ति ।

राजा सत्यं च धर्मश्च राजा कुलवतां कुलम् । राजा मार्ता पिता चैव राजा हितकरो नृणाम् ॥३४
 यमो वैश्रवणः शक्रो वरुणश्च महाबलः । विशेप्यन्ते नरेन्द्रेण वृत्तेन महता ततः ॥ ३५
 अहो तम इवेदं स्यान्न प्रज्ञायेत किञ्चन । राजा चेन्न भवेल्लोके विभजन् साध्वसाधुनी ॥ ३६
 जीवत्यपि महाराजे तवैव वचनं वयम् । नातिक्रमामहे सर्वे वेलं प्राप्येव सागरः ॥ ३७

स नः समीक्ष्य द्विजवर्यं वृत्तं नृपं विना राज्यमरण्यभूतम् ।

कुमारमिदंवाकुसुतं तथान्यं^१ त्वमेव राजानमिहाभिपिञ्च ॥ ३८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 अयोध्याकाण्डे अराजकदुरवस्थावर्णनं नाम सप्तपष्ठितमः सर्गः

अष्टषष्ठितमः सर्गः

दूतप्रेषणम्

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा वसिष्ठः प्रत्युवाच ह । मित्रामात्यगणान् सर्वान् ब्राह्मणांस्तानिदं वचः ॥ १
 यदसौ मातुलकुले दत्तराज्यः परं सुखी । भरतो वसति भ्रात्रा शत्रुघ्नेन समन्वितः ॥ २
 तच्छीघ्रं जवाना दूता गच्छन्तु त्वरितैर्हयैः । आनेतुं भ्रातरौ वीरौ किं समीक्षामहे वयम् ॥ ३
 गच्छन्त्विति ततः सर्वे वसिष्ठं वाक्यमब्रुवन् । तेषां तु वचनं श्रुत्वा वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ॥ ४
 एहि सिद्धार्थं विजय जयन्ताशोक नन्दन । श्रूयतामिदं कर्तव्यं सर्वानेव ब्रवीमि वः ॥ ५
 पुरं राजगृहं गत्वा शीघ्रं शीघ्रजवैर्हयैः । त्यक्तशोकैरिदं वाच्यः शासनाद्भरतो मम ॥ ६
 पुरोहितस्त्वां कुशलं प्राह सर्वे च मन्त्रिणः । त्वरमाणश्च निर्याहि कृत्यमात्ययिकं त्वया^१ ॥ ७
 मा चास्मै प्रोपितं रामं मा चास्मै पितरं मृतम् । भवन्तः शंसिपुर्गत्वा राघवाणांमिमं क्षयम् ॥ ८
 कौशेयानि च वस्त्राणि भूषणानि वराणि च । क्षिप्रमादाय राज्ञश्च भरतस्य च गच्छत ॥ ९
 दत्तपथ्यशना दूता जग्मुः स्वं स्वं निवेशनम् । केकयांस्ते गमिष्यन्तो हयानारूढ्य संमतान् ॥ १०
 ततः प्रास्थानिकं कृत्वा कार्यशेषमनन्तरम् । वसिष्ठेनाभ्यनुज्ञाता दूताः संत्वरिता ययुः ॥ ११
 न्यन्तेनापरतालस्य प्रलम्बस्योत्तरं प्रति । निषेवमाण्णास्ते जग्मुर्ददीं मध्येन मालिनीम् ॥ १२
 ते हारिस्तनपुरे गङ्गां तीर्त्वा प्रत्यङ्मुखा ययुः । पाञ्चालदेशानासाद्य मध्येन कुरुजाङ्गलम् ॥ १३
 सरांसि च सुपूर्णानि नदीश्च विमलोदकाः । निरीक्षमाण्णास्ते जग्मुर्दृताः कार्यवशाद्द्रुतम् ॥ १४
 ते प्रसन्नोदकां दिव्यां नानाविहगसेविताम् । अतीत्य जग्मुर्वेगेन शरदण्डां जनाकुलाम् ॥ १५
 निवृल्लवृक्षमासाद्य दिव्यं सत्योपयाचनम् । अभिगम्याभिवाद्यं तं कुलङ्गां प्राविशन् पुरीम् ॥ १६

अभिकालं ततः प्राप्य ^१तेजोऽभिभवनाच्च्युताः । पितृपैतामहीं पुण्यां तेरुरिक्षुमतीं नदीम् ॥ १७
 अवेक्ष्याञ्जलिपानांश्च ब्राह्मणान् वेदपारगान् । ययुर्मध्येन बाह्लीकान् सुदामानं च पर्वतम् ॥ १८
 विष्णोः पदं प्रेक्षमाणा विपाशां चापि शाल्मलीम् । नदीर्वापीस्तटाकानि पल्वलानि सरांसि च ॥ १९
 पश्यन्तो विविधांश्चापि सिंह्याघ्रमृगद्विपान् । ययुः पथातिमहता शासनं भर्तुरीप्सवः ॥ २०
 ते श्रान्तवाहना दूता विकृष्टेन पथा ततः । गिरित्रजं पुरवरं शीघ्रमासेदुरञ्जसा^१ ॥ २१
 भर्तुः प्रियार्थं कुलरक्षणार्थं भर्तुश्च वंशस्य परिग्रहार्थम् ।
 अहेडमाना^२स्त्वरया स्म दूता रात्र्यां तु ते तत्पुरमेव याताः ॥ २२
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकाये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसर्गाम्कायां सहायान्
 अयोध्याकाण्डे दूतप्रेषणं नाम अष्टपष्ठितमः सर्गः

एकोनसप्ततितमः सर्गः

भरतदुःस्वप्नः

यामेव रात्रिं ते दूताः प्रविशन्ति स्म तां पुरीम् । भरतेनापि तां रात्रिं स्वप्नो दृष्टोऽयमप्रियः ॥ १
 व्युष्टामेव तु तां रात्रिं दृष्ट्वा तं स्वप्नमप्रियम् । पुत्रो राजाधिराजस्य सुभृशं पर्यतप्यत ॥ २
 तप्यमानं समाज्ञाय वयस्याः प्रियवादिनः । आयासं हि विनेष्यन्तः सभायां चक्रिरे कथाः ॥ ३
 वादयन्ति तथा शान्तिं लासयन्त्यपि चापरे । नाटकान्यपरे प्राहुर्हास्यानि विविधानि च ॥ ४
 स तैर्महात्मा भरतः सखिभिः प्रियवादिभिः । गोष्ठीहास्यानि कुर्वन्निर्न प्राहृष्यत राघवः ॥ ५
 तमब्रवीत् प्रयसत्नो भरतः सखिभिवृत्तम् । सुदृङ्गिः पर्युपासीनः किं सखे नानुमोदसे ॥ ६
 एवं ब्रुवाणं सुहृदं भरतः प्रत्युवाच तम् । शृणु त्वं यन्निमित्तं मे दैन्यमेतदुपागतम् ॥ ७
 स्वप्ने पितरमद्राक्षं मलिनं मुक्तमूर्धजम् । पतन्तमद्रिशिखरात् कलुषे गोमयहृदे ॥ ८
 प्लवमानश्च मे दृष्टः स तस्मिन् गोमयहृदे । पिबन्नञ्जलिना तैलं हसन्निव सुदुर्मुहुः ॥ ९
 ततस्तिलौदनं भुक्त्वा पुनः पुनरधःशिराः । तैलेनाभ्यक्तसर्वाङ्गस्तैलमेवान्वगाहत्^३ ॥ १०
 स्वप्नेऽपि सागरं शुष्कं चन्द्रं च पतितं भुवि । उपरुद्धां च जगतीं तमसेव समावृताम् ॥ ११
 औपवाहस्य नागस्य विषाणं शकलीकृतम् । सहसा चापि संशान्तं ज्वलितं जातवेदसम्^३ ॥ १२

१. अज्ञेयति युक्तमित्यर्थकं क्रियाविशेषणम् ।
 गिरित्रजं नाम केकयराजस्य पुरं स्वरया युक्तमासेदुः
 इति । अस्यानन्तरम्—सप्तरात्रेण ते तत्र गत्वा राजगृहं
 वरम्—इति ग.

२. अहेडमानाः अनादररहिताः ।

१. ते बोधि- च. छ.

२. मेवावगाहत प्र.

३. संशान्ता ज्वलिता जातवेदसः इति.

अवतीर्णा च पृथिवीं शुष्कांश्च विविधान् द्रुमान् । अहं पश्यामि विध्वस्तान् सधूमांश्चापि पर्वतान् ॥१३
 पीठे कार्ष्णायसे चैनं निषण्णं कृष्णवाससम् । प्रहसन्ति स्म राजानं प्रमदाः कृष्णपिङ्गलाः ॥ १४
 त्वरमाणश्च धर्मात्मा रक्तमाल्यानुलेपनः । रथेन खरयुक्तेन प्रयातो दक्षिणामुखः ॥ १५
 प्रहसन्तीव राजानं प्रमदा रक्तवासिनी । प्रकर्षन्ती मया दृष्टा राक्षसी विकृतानना ॥ १६
 एवमेतन्मया दृष्टमिमां रात्रिं भयावहाम् । अहं रामोऽथ वा राजा लक्ष्मणो वा मरिष्यति ॥ १७
 नरो यानेन यः स्वप्ने खरयुक्तेन याति हि । अचिरात्तस्य धूमाग्रं चितायां संप्रदृश्यते ॥ १८
 एतन्निमित्तं दीनोऽहं तन्न वः प्रतिपूजये । शुष्यतीव च मे कण्ठो न स्वस्थमिव मे मनः ॥ १९
 न पश्यामि भयस्थानं भयं चैवोपधारये । भ्रष्टश्च स्वरयोगो मे छाया चोपहता मम ॥ २०
 जुगुप्सन्निव चात्मानं न च पश्यामि कारणम् ॥

इमां हि दुःस्वप्नगतिं निशम्य तामनेकरूपामवितर्कितां पुरा ।

भयं महत्तद्दृष्टदयान्न याति मे विचिन्त्य राजानमचिन्त्यदर्शनम् ॥

२१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायां
 अयोध्याकाण्डे भरतदुःस्वप्नो नाम एकोनसप्ततितमः सर्गः

सप्ततितमः सर्गः

भरतप्रस्थानम्

भरते ब्रुवति स्वप्नं दूतास्ते छान्तवाहनाः । प्रविश्यासह्यपरिव्रं रम्यं राजगृहं पुरम् ॥ १
 समागम्य च राज्ञा च राजपुत्रेण चार्चिताः । राज्ञः पादौ गृहीत्वा तु तमूचुर्भरतं वचः ॥ २
 पुरोहितस्त्वां कुशलं प्राह सर्वे च मन्त्रिणः । त्वरमाणश्च निर्याहि कृत्यमात्ययिकं त्वया ॥ ३
 इमानि च महार्हाणि वस्त्राण्याभरणानि च । प्रतिगृह्य विशालाक्ष मातुलस्य च दापय ॥ ४
 अत्र विंशतिकोट्यस्तु नृपतेर्मातुलस्य ते । दश कोट्यस्तु संपूर्णान्तथैव च नृपात्मज ॥ ५
 प्रतिगृह्य तु तत्सर्वं स्वनुरक्तः सुहृजने । दूतानुवाच भरतः कामैः संप्रतिपूज्य तान् ॥ ६
 कश्चित् स कुशली राजा पिता दशरथो मम । कश्चिच्चारोगता रामे लक्ष्मणे वा महात्मनि ॥ ७
 आर्या च धर्मनिरता धर्मज्ञा धर्मदर्शिनी । अरोगा चापि कौसल्या माता रामस्य धीमनः ॥ ८
 कश्चित् सुमित्रा धर्मज्ञा जननी लक्ष्मणस्य या । शत्रुत्रस्य च वीरस्य सारोगा चापि मध्यमा ॥ ९
 आत्मकामा सदा चण्डी क्रोधना प्राज्ञमानिनी । अरोगा चापि मे माता कैकेयी किमुवाच ह ॥ १०
 एवमुक्तास्तु ते दूता भरतेन महात्मना । ऊचुः सप्रश्रयं वाक्यमिदं तं भरतं तदा ॥ ११
 कुशलास्ते नरन्याय्य येषां कुशलमिच्छसि । श्रीश्च त्वां वृणुते पद्मा युज्यतां चापि ते रथः^१ ॥ १२

१. प्रहसन्ति प्र.

च इयमेव प्रतिवचनशैली लोकन्यवहारस्थिता । एव-

१. येषां कुशलमिच्छसि ते कुशलिन एव ।
अथ च पद्मवती श्रीरपि स्वयि सदा सन्निभते । कुशलप्रश्नं

मथमेवेदं वचनं भरतगृहीतमिति तं प्रति ममोद्भेदनप्रस-
ङ्गस्य नाश्रावकाशः । अनयैव दिक्षा 'एवं ते भाषमाणस्य

भरतश्चापि तान् दूतानेवमुक्तोऽभ्यभाषत । आपृच्छेऽहं महाराजं दूताः संत्वरयन्ति माम् ॥	१३
एवमुक्त्वा तु तान् दूतान् भरतः पार्थिवात्मजः । दूतैः संचोदितो वाक्यं मातामहमुवाच ह ॥	१४
राजन् पितुर्गमिष्यामि सकाशं दूतचोदितः । पुनरप्यहमेष्यामि यदा मे त्वं स्मरिष्यसि ॥	१५
भरतेनैवमुक्तस्तु नृपो मातामहस्तदा । तमुवाच शुभं वाक्यं शिरस्याघ्राय राघवम् ॥	१६
गच्छ तातानुजाने त्वां कैकेयीसुप्रजास्त्वया । मातरं कुशलं ब्रूयाः पितरं च परंतप ॥	१७
पुरोहितं च कुशलं ये चान्ये द्विजसत्तमाः । तौ च तात महेष्वासौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥	१८
तस्मै हस्त्युत्तमांश्चित्रान् कम्बलानजिनानि च । अभिसत्कृत्य कैकेयो भरताय धनं ददौ ॥	१९
रुक्मनिष्कसहस्रे द्वे षोडशश्वशतानि च । सत्कृत्य कैकेयीपुत्रं कैकेयो धनमादिशत् ॥	२०
तथामात्यानभिप्रेतान् विश्वास्यांश्च गुणान्वितान् । ददावश्वपतिः क्षिप्रं भरतायानुयायिनः ॥	२१
पेरावतानैन्द्रशिराभ्रागांश्च प्रियदर्शनान् । खराञ्जीघ्रान् सुसंयुक्तान् मातुलोऽस्मै धनं ददौ ॥	२२
अन्तःपुरेऽतिसंवृद्धान् व्याघ्रवीर्यबलान्वितान् । दंष्ट्रायुधान् महाकायाञ्छुनश्चोपायनं ददौ ॥	२३
स दत्तं केकयेन्द्रेण धनं तन्नाभ्यनन्दत । भरतः कैकेयीपुत्रो गमनत्वरया तदा ॥	२४
बभूव ह्यस्य हृदये चिन्ता सुमहती तदा । त्वरया चापि दूतानां स्वप्रस्थायपि च दर्शनात् ॥	२५
स स्ववेश्म व्यतिक्रम्य नरनागाश्वसंवृतम् । प्रपेदे सुमहच्छ्रीमान् राजमार्गमनुत्तमम् ॥	२६
अभ्यतीत्य ततोऽपश्यदन्तःपुरमनुत्तमम् । ततस्तद्भरतः श्रीमानाश्विवेशानिवारितः ॥	२७
स मातामहमापृच्छथ मातुलं च युधाजितम् । रथमारुह्य भरतः शत्रुघ्नसहितो ययौ ॥	२८
रथान् मण्डलचक्रांश्च योजयित्वा परःशतम् । उष्ट्रगोऽश्वखरैर्भृत्या भरतं यान्तमन्वयुः ॥	२९
बलेन गुप्तो भरतो महात्मा सहाय्यकस्यात्मममैरमात्यैः ।	
आदाय शत्रुघ्नमपेतशत्रुर्गृहाद्ययौ सिद्ध इवेन्द्रलोकात् ॥	३०
इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां	
अयोध्याकाण्डे भरतप्रस्थानं नाम सप्ततितमः सर्गः	

एकसप्ततितमः सर्गः

अयोध्यागमनम्

स प्राङ्मुखो राजगृहादभिनिर्णय राघवः । ततः सुदामां श्रुतिमान् संतीर्यावेक्ष्य तां नदीम् ॥	१
ह्लादिनीं दूरपारां च प्रत्यक्स्रोतस्तरङ्गिणीम् । शतद्रुमतरच्छ्रीमान्नादीमिक्ष्वाकुनन्दनः ॥	२
एलाघाने नदीं तीर्त्वा प्राप्य चापरपर्पटान् । शिलामाकुर्वती तीर्त्वा ह्याग्नेयं शल्यकर्तनम् ॥	३

सत्यसन्धः शुचिः श्रीमान् प्रेक्षमाणः शिलावहाम् । अत्ययात् स महाशैलान् वनं चैत्ररथं प्रति ॥ ४	
सरस्वतीं च गङ्गां च युग्मेन प्रत्यपद्यत । उत्तरान् वीर मत्स्यानां भरुण्डं प्राविशद्वनम् ॥ ५	
वेगिनीं च कुलिङ्गाख्यां ह्यादिनीं पर्वतावृताम् । यमुनां प्राप्य संतीर्णो बलमाश्रासयत्तदा ॥ ६	
शीतीकृत्य तु गात्राणि क्लान्तानाश्रास्य वाजिनः । तत्र स्नात्वा च पीत्वा च प्रायादादाय चोदकम् ॥ ७	
राजपुत्रो महारण्यमनभीक्ष्णोपसेवितम् । भद्रो भद्रेण यानेन मारुतः खमिवात्ययात् ॥ ८	
भागीरथीं दुष्प्रतरामंशुधाने महानदीम् । उपायाद्राघवस्तूर्णं प्राग्वटे विश्रुते पुरे ॥ ९	
स गङ्गां प्राग्वटे तीर्त्वा समायात् कुटिकोष्ठिकाम् । सबलस्तां स तीर्त्वाथ समायाद्धर्मवर्धनम् ॥ १०	
तोरणं दक्षिणार्धेन जम्बूप्रस्थमुपागमत् । वरूथं च ययौ रम्यं ग्रामं दशरथात्मजः ॥ ११	
तत्र रम्ये वने वासं कृत्वासौ प्राङ्मुखो ययौ । उद्यानमुज्जिहानायाः प्रियका यत्र पादपाः ॥ १२	
सालांस्तु प्रियकान् प्राप्य शीघ्रानास्थाय वाजिनः ^१ । अनुज्ञाप्याथ भरतो वाहिनीं त्वरितो ययौ ॥ १३	
वासं कृत्वा सर्वतीर्थे तीर्त्वा चोत्तानिकां नदीम् । अन्या नदीश्च विविधाः पार्वतीयैस्तुरंगमैः ॥ १४	
इत्तिपृष्ठकमासाद्य कुटिकामत्यवर्तत । ततार च नरव्याघ्रो लौहित्ये सिकतावतीम् ^२ ॥ १५	
एकसाले स्थाणुमतीं विनते गोमतीं नदीम् । कलिङ्गनगरे चापि प्राप्य सालवनं तदा ॥ १६	
भरतः क्षिप्रमागच्छत् सुपरिश्रान्तवाहनः ^३ । वनं च ^४ समतीत्याशु शर्वर्यामरुणोदये ॥ १७	
अयोध्यां मनुना राज्ञा निर्मितां संददर्श ह । तां पुरीं पुरुषव्याघ्रः सप्तरात्रोषितः पथि ॥ १८	
अयोध्यामप्रतो दृष्ट्वा सारथिं वाक्यमब्रवीत् । 'एषा नातिप्रतीता मे पुण्योद्याना यशस्विनी ॥ १९	
अयोध्या दृश्यते दूरात् सारथे पाण्डुमृत्तिका । यज्वभिर्गुणसंपन्नैर्ब्राह्मणैर्वेदपारगैः ॥ २०	
भूयिष्ठमृद्वैराकीर्णा राजर्षिपरिपालिता । अयोध्यायां पुरा शब्दः श्रूयते तुमुलो महान् ॥ २१	
समन्तान्नरनारीणां तमद्य न शृणोम्यहम् । उद्यानानि हि सायाह्ने क्रीडित्वोपरतैर्नरैः ॥ २२	
समन्ताद्विप्रधावद्भिः प्रकाशन्ते ममान्यथा । तान्यद्यानुरुदन्तीव परित्यक्तानि कामिभिः ॥ २३	
अरण्यभूतेव पुरी सारथे प्रतिभाति मे । न ह्यत्र यानैर्दृश्यन्ते न गजैर्न च वाजिभिः ॥ २४	

1. 'एषा नातिप्रतीता मे' इत्यादि भरतोक्तानां साशङ्कवचनानामन्यतमस्यापि प्रतिवचनं भरतसमाश्रासनं किमिति सूतमुखेन कविरिह नोपक्षिपति । न ह्यत्र किञ्चिदनुकूपमिव । यावच्चि भरतसमाश्रासनाय किमपि वक्तुमुपक्रमते सप्तः तावदेव तमुद्देशमतिक्रम्य शीघ्रजवैः इवैः प्रदेष्टान्तरं दूरतरं नीयमानो भरतः तत्राप्यशुभं निमित्तान्तरं पश्यन् पुनरेवाशङ्कते । एवमारजवेश्मगमनं कामक्रामं प्रदेशान् दर्शदर्शमशुभानि भूयसीं प्रश्नपरंपरा-मेव कुर्वति भरते कथमभिवदेत् सप्तः किं वा इत्यहो

यथास्वभावेतिवृत्तवर्णने कवः प्रतिभातिशयः, येन न केवलं सूतस्य, यावत् श्रोतुः सहृदयलोकस्यापि प्रत्यक्षमिवेदं संविधानमाकलयतो हृदय प्रतिवचने निरकाङ्क्षप्रतिपत्ति संवृत्तम् इति ।

१. तत्रेत्यादि वाजिन इत्यन्तम् क. नास्ति ।
२. स कपीवतीम् च.
३. इदमर्थम् ख. नास्ति ।
४. भरतः ख.

निर्यान्तो वाभियान्तो वा नरमुख्या यथापुरम् । उद्यानानि पुरा भान्ति मत्तप्रमुदितानि च ॥	२५
जनानां रतिसंयोगेष्वत्यन्तं गुणवन्ति च । तान्येतान्यद्य पश्यामि निरानन्दानि सर्वशः ॥	२६
रुस्तपणैरनुपथं विक्रोशद्भिरिव द्रुमैः । नाद्यापि श्रूयते शब्दो मत्तानां मृगपक्षिणाम् ॥	२७
संरक्तां मधुरां वाणीं कलं व्याहरतां बहु । चन्दनागरुसंपृक्तो धूपसमूर्च्छितोऽतुलः ॥	२८
प्रवाति पवनः श्रीमान् किं नु नाद्य यथापुरम् । भेरीमृदङ्गवीणानां कोणसंघट्टितः पुनः ॥	२९
किमद्य शब्दो विरतः सदादीनगतिः पुरा । अनिष्टानि च पापानि पश्यामि विविधानि च ॥	३०
निमित्तान्यमनोज्ञानि तेन सीदति मे मनः । सर्वथा कुशलं सूत दुर्लभं मम बन्धुषु ॥	३१
तथा ह्यसति संमोहे हृदयं सीदतीव मे । विषण्णः श्रान्तहृदयस्तः संलुलितेन्द्रियः ॥	३२
भरतः प्रविवेशाशु पुरीमिद्वक्त्रुपालिताम् । द्वारेण वैजयन्तेन प्राविशच्छ्रान्तवाहनः ॥	३३
द्वाःस्थैरुत्थाय विजयं पृष्टस्तेः सहितो ययौ । स त्वनेकाग्रहृदयो द्वाःस्थं प्रत्यर्च्य तं जनम् ॥	३४
सूतमश्रुपतेः क्लान्तमब्रवीत्तत्र राघवः । किमहं त्वरयानीतः कारणेन विनानघ ॥	३५
अशुभाशङ्कि हृदयं शीलं च पततीव मे । श्रुता नो यादृशः पूर्वं नृपतीनां विनाशने ॥	३६
आकारांस्तानहं सर्वानिह पश्यामि सारथे । संमार्जनविहीनानि परुषाण्युपलक्ष्ये ॥	३७
असंयतंकवाटानि श्रीविहीनानि सर्वशः । बलिकर्मविहीनानि धूपसंमोदनेन च ॥	३८
अनाशितकुटुम्बानि प्रभाहीनजनानि च । अलक्ष्मीकानि पश्यामि कुटुम्बिभवनान्यहम् ॥	३९
अपेतमाल्यशोभान्यप्यसंमृष्टाजिराणि च । देवागाराणि शून्यानि न चाभान्ति यथापुरम् ॥	४०
देवतार्चाः प्रविद्धाश्च यज्ञगोष्ठ्यस्तथाविधाः । माल्यापणेषु राजन्ते नाद्य पण्यानि वै तथा ॥	४१
इत्यन्ते वणिजोऽप्यद्य न यथापूर्वमत्र वै । ध्यानसंविग्नहृदया नष्टव्यापारयन्त्रिताः ॥	४२
देवायतनचैत्येषु दीनाः पक्षिगणास्तथा । मलिनं चाश्रुपूर्णाक्षं दीनं ध्यानपरं वृशम् ॥	४३
सखीपुंसं च पश्यामि जनमुत्कण्ठितं पुरे । इत्येवमुक्त्वा भरतः सूतं तं दीनमानसः ॥	४४
तान्यरिष्टान्ययोध्यायां प्रेक्ष्य राजगृहं ययौ ॥	

तां शून्यशृङ्गाटकवेश्मरथ्यां रजोऽरुणद्वारकपाटयन्त्राम् ।

दृष्ट्वा पुरीमिन्द्रपुरप्रकाशां दुःखेन संपूर्णतरो बभूव ॥

४५

बहूनि पश्यन् मनसोऽप्रियाणि यान्यन्यदा नात्र पुरे बभूवुः ।

अवाकिशरा दीनमना न हृष्टः पितुर्महात्मा प्रविवेश वेश्म ॥

४६

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिवाक्ये चतुर्विंशतितमहस्रिकायां महितायाम्

अयोध्याकाण्डे अयोध्यागमन नाम एकसप्ततितमः सर्गः

द्विसप्ततितमः सर्गः

भरतसन्तापः

अपश्यंस्तु ततस्तत्र पितरं पितुरालये । जगाम भरतो द्रष्टुं मातरं मातुरालये ॥	१
अनुप्राप्तं तु तं दृष्ट्वा कैकेयी प्रोषितं सुतम् । उत्पपात तदा हृष्टा त्यक्त्वा सौवर्णमासनम् ॥	२
स प्रविश्यैव धर्मात्मा स्वगृहं श्रीविवर्जितम् । भरतः प्रतिजग्राह जनन्याश्चरणौ शुभौ ॥	३
सा तं मूर्धन्युपाधाय परिष्वज्य यशस्विनम् । अङ्गे भरतमारोप्य प्रष्टुं समुपचक्रमे ॥	४
अद्य ते कतिचिद्रात्र्यश्च्युतस्यार्यकवेश्मनः । अपि नाध्वश्रमः शीघ्रं रथेनापततस्तव ॥	५
आर्यकस्ते सुकुशली युधाजिन्मातुलस्तव । प्रवासाम्च सुखं पुत्र सर्वं मे वक्तुमर्हसि ॥	६
एवं पृष्ट्वस्तु कैकेय्या प्रियं पार्थिवनन्दनः । आचष्ट भरतः सर्वं मात्रे राजीवलोचनः ॥	७
अद्य मे सप्तमी रात्रिश्च्युतस्यार्यकवेश्मनः ^१ । अम्बायाः कुशली तातो युधाजिन्मातुलश्च मे ॥	८
यन्मे धनं च रत्नं च ददौ राजा परंतपः । परिश्रान्तं पथ्यभवत्ततोऽहं पूर्वमागतः ॥	९
राजवाक्यहरैर्दूतैस्त्वर्यमाणोऽहमागतः । यदहं प्रष्टुमिच्छामि तदम्बा वक्तुमर्हति ॥	१०
शून्योऽयं शयनीयस्ते पर्यङ्को हेममूषितः । न चायमिद्वाक्कुजनः प्रहृष्टः प्रतिभाति मे ॥	११
राजा भवति भूयिष्ठमिहाम्बाया निवेशने । तमहं नाद्य पश्यामि द्रष्टुमिच्छन्निहागतः ॥	१२
पितुर्ग्रहीष्ये चरणौ तं ममाख्याहि पृच्छतः । आहोस्विदम्ब ज्येष्ठायाः कौसल्याया निवेशने ॥	१३
तं प्रत्युवाच कैकेयी प्रियवद्वोरमप्रियम् । अजानन्तं प्रजानन्ती राज्यलोभेन मोहिता ॥	१४
या गतिः सर्वभूतानां तां गतिं ते पिता गतः । राजा महात्मा तेजस्वी यायजूकः मतां गतिः ॥	१५
तच्छ्रुत्वा भरतो वाक्यं धर्माभिजनवाञ्छुचिः । पपात सहसा भूमौ पितृशोकबलार्दितः ॥	१६
हा हतोऽस्मीति कृपणां दीनां वाचमुदीरयन् । निपपात महाबाहुर्बाहू विश्लिष्य वीर्यवान् ॥	१७
ततः शोकेन संविभ्रः पितुर्मरणदुःखितः । विललाप महातेजा भ्रान्ताकुलितचेतनः ॥	१८
एतत् सुरुचिरं भाति पितुर्मं शयनं पुरा । शशिनेवामलं रात्रौ गगनं तोयदात्यये ॥	१९
तदिदं न विभात्यद्य विहीनं तेन धीमता । व्योमेव शशिना हीनं विशुष्क इव सागरः ॥	२०
बाष्पमुत्सृज्य कण्ठेन ^२ स्वार्तः परमपीडितः । प्रच्छाद्य वदनं श्रीमद्वक्षेण जयतां वरः ॥	२१
तमार्तं देवसंकाशं समीक्ष्य पतितं भुवि । निकृत्तमिव सालस्य स्कन्धं परशुना वने ॥	२२
माता मातङ्गसंकाशं चन्द्रार्कसदृशं भुवः । उत्थापयित्वा शोकार्तं वचनं चेदमब्रवीन् ॥	२३
उत्तिष्ठोत्तिष्ठ किं शेषे राजपुत्र महायशः । त्वद्विधा न हि शोचन्ति सन्तः सदसि संमताः ॥	२४
दानयज्ञाधिकारा हि शीलश्रुतिवचोऽनुगा । बुद्धिस्ते बुद्धिसंपन्न प्रभेवार्कस्य मन्दरे ^३ ॥	२५

१. अपि नाध्वश्रमः इत्यादि आर्यकवेश्मनः
इत्यन्तम् ख, नास्ति ।

२. भरतो बाष्पमुत्सृज्य क.
३. मन्दिरे च, छ.

स हृदित्वा चिरं कालं भूमौ विपरिवृत्य च । जननीं प्रत्युवाचेदं शोकैर्बहुभिरावृतः ॥	२६
अभिपेक्ष्यति रामं नु राजा यज्ञं नु यक्ष्यते । इत्यहं कृतसंकल्पो हृष्टो यात्रामर्यासिषम् ॥	२७
तदिदं ह्यन्यथाभूतं व्यवदीर्णं मनो मम । पितरं यो न पश्यामि नित्यं प्रियहिते रतम् ॥	२८
अम्ब केनात्यगाद्राजा व्याधिना मय्यनागते । धन्या रामादयः सर्वे यैः पिता संस्कृतः स्वयम् ॥	२९
न नूनं मां महाराजः प्राप्तं जानाति कीर्तिमान् । उपजिघ्रेद्धि मां मूर्ध्नि तातः संयस्य सत्वरम् ॥	३०
क स पाणिः सुस्वस्पर्शस्तातस्याक्लिष्टकर्मणः । येन मां रजसा ध्वस्तमभीक्ष्णं परिमार्जति ॥	३१
यो मे भ्राता पिता बन्धुर्यस्य दासोऽस्मि धीमतः । तस्य मां शीघ्रमाख्याहि रामस्याक्लिष्टकर्मणः ॥	३२
पिता हि भवति ज्येष्ठो धर्ममार्यस्य जानतः । तस्य पादौ ग्रहीष्यामि स हीदानीं गतिर्मम ॥	३३
धर्मविद्धर्मनित्यश्च मत्यसन्धो दृढव्रतः । अर्यः किमब्रवीद्राजा पिता मे सत्यविक्रमः ॥	३४
पश्चिमं साधु संदेशमिच्छामि श्रोतुमात्मनः । इति पृष्ट्वा यथातत्त्वं कैकेयी वाक्यमब्रवीत् ॥	३५
रामेति राजा विलपन् हा मीने लक्ष्मणेति च । स महात्मा परं लोकं गतो गतिमतां वरः ॥	३६
इमां तु पश्चिमां वाचं व्याजहार पिता तव । कालधर्मपरिक्षिप्तः पाशैरिव महागजः ॥	३७
सिद्धार्थास्ते नरा राममागतं सीतया सह । लक्ष्मणं च महाबाहुं द्रक्ष्यन्ति पुनरागतम् ॥	३८
तच्छ्रुत्वा विपमादैव द्वितीयाप्रियशंमनात् । विषण्णवदनो भूत्वा भूयः पप्रच्छ मातरम् ॥	३९
क चेदानीं म धर्मात्मा कौसल्यानन्दवर्धनः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया च ममं गतः ॥	४०
तथा पृष्ट्वा यथातत्त्वमाख्यातुमुपचक्रमे । मातास्य युगपद्वाक्यं विप्रियं प्रियशङ्कया १ ॥	४१
स हि राजसुतः पुत्र चीरवासा महावनम् । दण्डकान् सह वैदेह्या लक्ष्मणानुचरो गतः ॥	४२
तच्छ्रुत्वा भरतस्त्वस्तो भ्रातुश्चारित्रशङ्कया । स्वस्य वंशस्य माहात्म्यात् प्रष्टुं समुपचक्रमे ॥	४३
कश्चिन्न ब्राह्मणधनं हृतं रामेण कस्यचित् । कश्चिन्नाह्यो दरिद्रो वा तेनापापो विहिंसितः ॥	४४
कश्चिन्न परदारान् वा राजपुत्रोऽभिमन्यते । कस्मान् स दण्डकारण्ये भ्रूणहेव २ विवासितः ॥	४५
अथास्य चपला माता तत् स्वकर्म यथातथम् । तेनैव स्त्रीस्वभावेन व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥	४६
एवमुक्त्वा तु कैकेयी भरतेन महात्मना । उवाच वचनं हृष्टा मूढा पण्डितमानिनी ॥	४७
न ब्राह्मणधनं किञ्चिद्भृतं रामेण धीमता । कश्चिन्नाह्यो दरिद्रो वा तेनापापो विहिंसितः ॥	४८
न रामः परदारांश्च चक्षुर्भ्यामपि पश्यति । मया तु पुत्र श्रुत्वैवं रामस्यैवाभिषेचनम् ॥	४९

1. सीतया सह आगतं राम पुनरागतं लक्ष्मणं 'न ब्राह्मणधनं किञ्चिद्भृतं रामेण धीमता' च द्रक्ष्यन्तीत्यन्वयः । अगदमिति चेत् दृश्यते स पाठः इत्युत्तरवाक्यानुरोधात् ।
 क्रिष्टः । १. प्रियशसया पुना. ।
2. कस्यचिदिति ब्राह्मणेत्यनेनान्वितम् । यद्वा २. भ्राता रामो पुना. ।
 कस्यचिद्देतोरित्यर्थः । अथवा कस्यचिदिति किञ्चिदित्यर्थे

याचितस्ते पिता राज्यं रामस्य च विवासनम् । स स्ववृत्तिं समास्थाय पिता ते तत्तथाकरोत् ॥ ५०
 रामश्च सहसौमित्रिः प्रेषितः सह सीतया । तमपश्यन् प्रियं पुत्रं महीपाले महायशाः ॥ ५१
 पुत्रशोकपरिचूनः पञ्चत्वमुपपेदिवान् । त्वया त्विदानीं धर्मज्ञ राजत्वमवलम्ब्यताम् ॥ ५२
 त्वत्कृते हि मया सर्वमिदमेवंविधं कृतम् । मा शोकं मा च संतापं धैर्यमाश्रय पुत्रक ॥ ५३
 त्वदधीना हि नगरी राज्यं चैतदनायकम् ॥

तत् पुत्र शीघ्रं विधिना विधिज्ञैर्वसिष्ठमुख्यैः सहितो द्विजेन्द्रैः ।

संकाल्य राजानमदीनसत्त्वमात्मानमुर्व्यामभिषेचयस्व ॥

५४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अयोध्याकाण्डे भरतसन्तापो नाम द्विसप्ततितमः सर्गः

त्रिसप्ततितमः सर्गः

कैकेयीविगर्हणम्

श्रुत्वा तु पितरं वृत्तं भ्रातरौ च विवासितौ । भरतो दुःखसंतप्त इदं वचनमब्रवीत् ॥ १
 किं नु कार्यं हतस्येह मम राज्येन शोचतः । विहीनस्याथ पित्रा च भ्रात्रा पितृसमेन च ॥ २
 दुःखे मे दुःखमकरोत्रेणे क्षारमिवाद्धाः । राजानं प्रेतभावस्थं कृत्वा रामं च तापसम् ॥ ३
 कुलस्य त्वमभावाय कालरात्रिरिवागता । अङ्गारमुपगृह्य त्वां पिता मे नावबुद्धवान् ॥ ४
 मृत्युमापादितो राजा त्वया मे पापदर्शिनि । सुखं परिहृतं मोहात् कुलेऽस्मिन् कुलपांसनि ॥ ५
 त्वां प्राप्य हि पिता मेऽद्य सत्यसन्धो महायशाः । तीव्रदुःखभिसंतप्तो वृत्तो दशरथो नृपः ॥ ६
 विनाशितो महाराजः पिता मे धर्मवत्सलः । कस्मात् प्रव्राजितो रामः कस्मादेव वनं गतः ॥ ७
 कौसल्या च सुमित्रा च पुत्रशोकाभिपीडिते । दुष्करं यदि जीवेतां प्राप्य त्वां जननीं मम ॥ ८
 ननु त्वार्योऽपि धर्मात्मा त्वयि वृत्तिमनुत्तमाम् । वर्तते गुरुवृत्तिज्ञो यथा मातरि वर्तते ॥ ९

१. अस्य सर्गस्यादौ—कैकेय्याप्येवमुक्तस्तु मरुतो राघवानुजः । कर्णौ करार्यां प्रच्छाद्य पपात धरणांतले॥ हा राम रामेति तदा विलप्य करुणे बहु । मुहूर्तमिव निःसंज्ञः संज्ञावानिदमब्रवीत् ॥ इत्तांऽस्मि राजा निहतो हतो लोकश्च दुर्मेने । किमिदं शिक्षितं तेन कस्य कार्यं त्वया कृतम् ॥ राजानं प्रेतभावस्थं कृत्वा रामं च तापसम् । राज्यमत्र फलं भोक्तुमनुतिष्ठसि दुर्मेते ॥ रामप्रस्थापि- सायाश्च पतिभ्याश्च तवोदरे । दश नामा मया नीता हा लोके निन्दिता ह्यहम् ॥ कण्ठेऽवसज्ज्य वा पाशं विषं

पीत्वाथ वा शठे । त्यज प्राणांश्च दुर्मेधे जलमग्निं प्रविश्य वा ॥ त्वामथ निहनिष्यामिनो चेद्रामस्य दुर्भेदः । राघव- स्यानुजो भ्राता भरतो मातृहा इति ॥ एवं परवमुक्त्वा तु निर्दहन्निव चक्षुषा । निरीक्षमाणे भरते कैकेयी वामयम- ब्रवीत् ॥ किं मयापकृतं तेऽद्य गहंसे मां मुहुर्मुहुः । प्रत्य बर्धयित्वा त्वां पदस्थं द्रष्टुमिच्छती ॥ पिता ते स्वर्गतो राजा भ्रातरौ च विवासितौ । बहुना किं प्रलयेन कुह राज्यं यथासुखम् ॥—इति क.

तथा ज्येष्ठा हि मे माता कौसल्या दीर्घदर्शिनी । त्वयि धर्मं समास्थाय भगिन्यामिव वर्तते ॥ १०
 तस्याः पुत्रं कृतात्मानं चोरबल्कलवाससम् । प्रस्थाप्य वनवासाय कथं पापे न शोचसि ॥ ११
 अपापदर्शनं शूरं कृतात्मानं यशस्विनम् । प्रत्राज्य चीरवसनं किं नु पश्यसि कारणम् ॥ १२
 लुब्धाया विदितो मन्ये न तेऽहं राघवं प्रति । तथा ह्यनर्थो राज्यार्थं त्वया नीतो महानयम् ॥ १३
 अहं हि पुरुषव्याघ्रावपदयन् रामलक्ष्मणौ । केन शक्तिप्रभावेण राज्यं रक्षितुमुत्सहे ॥ १४
 तं हि नित्यं महाराजो बलवन्तं महाबलः । अपाश्रितोऽभूद्धर्मात्मा मेरुमंरुवनं यथा ॥ १५
 सोऽहं कथमिमं भारं महाधुर्यसमुद्घृतम् । दम्यो धुरमिवासाद्य वहेयं केन चौजसा ॥ १६
 अथवा मे भवेच्छक्तिर्योगैर्बुद्धिबलेन वा । सकामां न करिष्यामि त्वामहं पुत्रगर्धिनीम् ॥ १७
 न मे विकाङ्क्षा जायेत त्यक्तुं त्वां पापनिश्चयाम् । यदि रामस्य नापेक्षा त्वयि स्यान्मातृवत्सदा ॥
 उत्पन्ना तु कथं बुद्धिस्तवेयं पापदर्शिनी । साधुचारित्रविभ्रष्टे पूर्वेषां नो विगर्हिता ॥ १९
 अस्मिन् कुले हि पूर्वेषां ज्येष्ठो राज्येऽभिषिच्यते । अपरे भ्रातरस्तस्मिन् प्रवर्तन्ते समाहिताः ॥२०
 न हि मन्ये नृशंसे त्वं राजधर्ममवेक्षसे । गतिं वा न विजानासि राजवृत्तस्य शाश्वतीम् ॥ २१
 सततं राजवृत्ते हि ज्येष्ठो राज्येऽभिषिच्यते । राज्ञामेतत् समं तत् स्यादिदृक्वाकूणां विशेषतः ॥ २२
 तेषां धर्मकरक्षाणां कुलचारित्रशोभिनाम् । अत्र चारित्रशौण्डीर्यं त्वां प्राप्य विनिवर्तितम् ॥ २३
 तवापि सुमहाभागा जनेन्द्राः कुलपूर्वगाः । बुद्धेर्मोहः कथमयं संभूतस्त्वयि गर्हितः ॥ २४
 न तु कामं करिष्यामि तवाहं पापनिश्चये । यया व्यसनमारब्धं जीवितान्तकरं मम ॥ २५
 एष त्विदानीमेवाहमप्रियार्थं तवानघम् । निवर्तयिष्यामि वनाद्धातरं स्वजनप्रियम् ॥ २६
 निवर्तयित्वा रामं च तस्याहं दाम्पतेजसः । दासभूतो भविष्यामि सुस्थितेनान्तरात्मना ॥ २७
 इत्येवमुक्त्वा भरतो महात्मा प्रियेतैर्वाक्यगणैस्तुदंस्ताम् ।
 शोकातुरश्चापि ननाद भूयः सिहो यथा मन्दरकन्दरस्थः ॥ २८
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसप्तसप्तिकं यां संहितायाम्
 अयोध्याकाण्डे कैकेयीविगर्हणं नाम त्रिसप्ततितमः सर्गः

चतुःसप्ततितमः सर्गः

कैकेय्याक्रांशः

तां तथा गर्हयित्वा तु मातरं भरतस्तदा । रोषेण महताविष्टः पुनरेवाब्रवीद्वचः ॥ १
 राज्याद्भ्रंशस्व कैकेयि नृशंसे दुष्टचारिणि । परित्यक्ता च धर्मण मा मृतं रुदती भव ॥ २

किं नु तेऽदृष्यद्राजा रामो वा भृशधार्मिकः । ययोर्भृत्युर्विवासश्च त्वत्कृते तुल्यमागतौ ॥	३
भ्रूणहत्यामसि प्राप्ता कुलस्यास्य विनाशनात् । कैकेयि नरकं गच्छ मा च भर्तुः सलोकताम् ॥	४
यत्त्वया हीदृशं पापं कृतं घोरेण कर्मणा । सर्वलोकप्रियं हित्वा ममाप्यापादितं भयम् ॥	५
त्वत्कृते मे पिता वृत्तो रामश्चारण्यमाश्रितः । अयज्ञो जीवलोके च त्वयाहं प्रतिपादितः ॥	६
मातृरूपे ममामित्रे नृशंसे राज्यकामुके । न तेऽहमभिभाष्योऽस्मि दुर्वृते पतिघातिनि ॥	७
कौसल्या च सुमित्रा च याश्चान्या मम मातरः ^१ । दुःखेन महताविष्टास्त्वां प्राप्य कुलदूषणीम् ॥	८
न त्वमश्वपतेः कन्या धर्मराजस्य धीमतः । राक्षसी तत्र जातासि कुलप्रध्वंसिनी पितुः ॥	९
यत्त्वया धार्मिको रामो नित्यं सत्यपरायणः । वनं प्रस्थापितो दुःखात् पिता च त्रिदिवं गतः ॥	१०
यत्प्रधानासि ^२ तत्पापं मयि पित्रा विनाकृते । भ्रातृभ्यां च परित्यक्ते सर्वलोकस्य चाप्रिये ॥	११
कौसल्यां धर्मसंयुक्तां वियुक्तां पापनिश्चये । कृत्वा कं प्राप्स्यसे त्वद्य लोकं निरयगामिनि ॥	१२
किं नावबुध्यसे ऋरे नियतं बन्धुसंश्रया । ज्येष्ठं पितृसमं रामं कौसल्यातनुसंभवम् ॥	१३
अङ्गप्रत्यङ्गजः पुत्रो हृदयाच्चापि जायते । तस्मात् प्रियतमो मातुः प्रिया एव तु बान्धवाः ॥	१४
अन्यदा किल धर्मज्ञा सुरभिः सुरसंमता । वहमानौ ददर्शोर्न्यां पुत्रौ विगतचेतसौ ॥	१५
तावर्धदिवसे श्रान्तौ दृष्ट्वा पुत्रौ महीतले । रुरोद पुत्रशोकेन बाष्पपर्याकुलेक्षणा ॥	१६
अधस्ताद्ब्रजतस्तस्याः सुरराज्ञो महात्मनः । बिन्दवः पतिता गात्रे सूक्ष्माः सुरभिर्गन्धिनः ॥	१७
इन्द्रोऽप्यश्रुनिपातं तं स्वगात्रे पुण्यगन्धिनम् । सुरभिं मन्यते दृष्ट्वा भूयसीं तां सुरेश्वरः ^३ ॥	१८
निरीक्षमाणः शक्रस्तां ददर्श सुरभिं स्थिताम् । आकाशे विष्टितां दीनां रुदन्तीं भृशदुःखिताम् ॥	१९
तां दृष्ट्वा शोकसंतप्तां वज्रपाणिर्यशस्विनीम् । इन्द्रः प्राञ्जलिरुद्दिप्तः सुरराजोऽब्रवीद्वचः ॥	२०
भयं कश्चिन्न चास्मासु कुतश्चिद्विद्यते महत् । कुतोऽनिमित्तः शोकरते ब्रूहि सर्वहितैषिणि ॥	२१
एवमुक्त्वा तु सुरभिः सुरराजेन धीमता । प्रत्युवाच ततो धीरा वाक्यं वाक्यविशारदा ॥	२२
शान्तं पापं न वः किञ्चित् कुतश्चिदमराधिप । अहं तु मग्नौ शोचामि स्वपुत्रौ विषमे स्थितौ ॥	२३
एतौ दृष्ट्वा कृशौ दीनौ सूर्यरश्मिप्रतापितौ । अर्द्यमानौ बलीवर्दौ कर्षकेण सुराधिप ॥	२४
मम कायान् प्रसूतौ हि दुःखितौ भारपीडितौ । यौ दृष्ट्वा परितःप्येऽहं नास्ति पुत्रसमः प्रियः ॥	२५
यस्याः पुत्रसहस्रैस्तु कृत्स्नं व्याप्तमिदं जगत् । तां दृष्ट्वा रुदतीं शक्रो न सुतान्मन्यते परम् ॥	२६
सदाप्रतिमवृत्ताया लोकधारणकाम्यया । श्रीमत्या गुणनित्यायाः स्वभावपरिचेष्टया ॥	२७
यस्याः पुत्रसहस्राणि सापि शोचति कामधुक् । किं पुनर्यां विना रामं कौसल्या वर्तयिष्यति ॥	२८

१. तासांमवाहमभिभाष्योऽस्मात् योज्यम् । पापफलायैव संबृत्तमित्यर्थः । प्रधारयसे छ.

ता इत्यध्याहार इति तु गोविन्दराजः ।

२. इदं पद्यम् २६-पद्यादनन्तरं ग. दृश्यते

३. यद्वाज्यं व्यसनितया वाञ्छसि तन्मयि

एकपुत्रा च साध्वी च विवत्सेयं त्वया कृता । तस्मात्त्वं सततं दुःखं प्रेत्य चेह च लप्स्यसे ॥	२९
अहं ह्यपचितिं भ्रातुः पितुश्च सकलामिमाम् । वर्धनं यशसश्चापि करिष्यामि न संशयः ॥	३०
आनाय्य च महाबाहुं कौसल्याया महाबलम् । स्वयमेव प्रवेक्ष्यामि वनं मुनिनिपेवितम् ॥	३१
न ह्यहं पापसंकल्पे पापे पापं त्वया कृतम् । शक्तो धारयितुं पौरैरश्रुकण्ठैर्निरीक्षितः ॥	३२
सा त्वमग्निं प्रविश वा स्वयं वा दण्डकान् विश । रज्जुं बधान वा कण्ठे न हि तेऽन्यत् परायणम् ॥	
अहमप्यवनिं प्राप्ते रामे सत्यपराक्रमे । कृतकृत्यो भविष्यामि विप्रवासितकल्मषः ॥	३४
इति नाग इवारण्ये तोमराङ्कुशचोदितः । पपात भुवि संक्रुद्धो निःश्वमन्निव पन्नगः ॥	३५
संरक्तनेत्रः क्षिथिलाम्बरस्तथा विधूतसर्वाभरणः परंतपः ।	
बभूव भूमौ पतितो नृपात्मजः शचीपतेः केतुरिवोत्सवक्ष्ये ॥	३६
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सहितायाम् अयोध्याकाण्डे कैकेय्याक्रोशो नाम चतुःसप्ततितमः सर्गः	

पञ्चसप्ततितमः सर्गः

भरतशपथः

दीर्घकालात् ममुत्थाय संज्ञां लब्ध्वा च वीर्यवान् । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यां दीनामुद्विष्य मातरम् ॥ १	
सोऽमात्यमध्ये भरतो जननीमभ्यकुत्सयत् । राज्यं न कामये जातु मन्त्रये नापि मातरम् ॥	२
अभिपेकं न जानामि योऽभूद्राज्ञा समीक्षितः । विप्रकृष्टे ह्यहं देशे शत्रुघ्नसहितोऽवसम् ॥	३
वनवासं न जानामि रामस्याहं महात्मनः । विवासनं वा सौमित्रेः सीतायाश्च यथाभवत् ॥	४
तथैव क्रोशतस्तस्य भरतस्य महात्मनः । कौसल्या शब्दमाज्ञाय सुमित्रामिदमब्रवीत् ॥	५
आगतः क्रूरकार्यायाः कैकेय्या भरतः सुतः । तमहं द्रष्टुमिच्छामि भरतं दीर्घदर्शिनम् ॥	६
एवमुक्त्वा सुमित्रां सा विवर्णा मलिना कृशा । प्रतस्थे भरतो यत्र वेपमाना विचेतना ॥	७
स तु रामानुजश्चापि शत्रुघ्नसहितस्तदा । प्रतस्थे भरतो यत्र कौसल्याया निवेशनम् ॥	८
ततः शत्रुघ्नभरतौ कौसल्यां प्रेक्ष्य दुःखितौ । पर्येष्वजेतां दुःखार्तां पतितां नष्टचेतनाम् ॥	९
रुदन्तौ रुदतीं दुःखान् समेत्यार्या मनस्विनी । भरतं प्रत्युवाचेदं कौसल्या भृशदुःखिता ॥	१०
इदं ते राज्यकामस्य राज्यं प्राप्तमकण्ठकम् । संग्राप्तं वत कैकेय्या शीघ्रं क्रूरेण कर्मणा ॥	११
प्रस्थाप्य चौरवसनं पुत्रं मे वनवासिनम् । कैकेयी कं गुणं तत्र पश्यति क्रूरदर्शिनी ॥	१२
क्षिप्रं मामपि कैकेयी प्रस्थापयितुमर्हति । हिरण्यनाभो यत्रास्ते सुतो मे सुमहायशाः ॥	१३
अथवा स्वयमेवाहं सुमित्रानुचरा सुखम् । अग्निहोत्रं पुरस्कृत्य प्रस्थास्ये यत्र राघवः ॥	१४

कामं वा स्वयमेवाद्य तत्र मां नेतुमर्हसि । यत्रासौ पुरुषव्याघ्रः पुत्रो मे तप्यते तपः ॥	१५
इदं हि तव विस्तीर्णं धनधान्यसमाचितम् । हस्त्यश्वरथसंपूर्णं राज्यं निर्यातितं तया ॥	१६
इत्यादिबहुभिर्बाक्यैः क्रूरैः संभर्त्सितोऽनघः । विव्यथे भरतस्तीव्रं व्रणे तुद्येव सूचिना ^१ ॥	१७
पपात चरणो तस्यास्तदा संभ्रान्तचेतनः । विलप्य बहुधासंज्ञो लब्धसंज्ञरततः स्थितः ॥	१८
एवं विलपमानां तां भरतः प्राञ्जलिस्तदा । कौसल्यां प्रत्युवाचेदं शोकैर्बहुभिरावृताम् ॥	१९
आर्ये क्रमादजानन्तं गर्हसे मामकिल्बिषम् । बिपुलं च मम प्रीतिं स्थिरां जानासि राघवे ॥	२०
कृता शास्त्रानुगा बुद्धिर्मा भूक्तस्य कदाचन । सत्यसन्धः सतां श्रेष्ठो यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	२१
प्रेष्यं पापीयसां यातु सूर्यं च प्रति मेहतु । इन्तु पादेन गां सुप्तां यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	२२
कारयित्वा महत् कर्म भर्ता भृत्यमनर्थकम् । अधर्मो योऽस्य सोऽस्यास्तु यस्मार्योऽनुमते गतः ॥२३	२३
परिपालयमानस्य राज्ञो भूतानि पुत्रवत् । ततस्तु द्रुष्टतां पापं यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	२४
बलिषड्भागमुद्धृत्य नृपस्यारक्षतः प्रजाः । अधर्मो यस्तु सोऽस्यास्तु यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	२५
संश्रुत्य च तपस्विभ्यः सत्रे वै यज्ञदक्षिणाम् । तां विप्रलपतां पापं यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	२६
हस्त्यश्वरथसंवाधे युद्धे शस्त्रसमाकुले । मा स्म कार्षीत् सतां धर्मं यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	२७
उपदिष्टं सुसूक्ष्मार्थं शास्त्रं यत्नेन धीमता । स नाशयतु दुष्टात्मा यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	२८
मा च तं व्यूढबाह्वंसं चन्द्रार्कसमतेजसम् । द्राक्षीद्राज्यस्थमासीनं यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	२९
पायसं कृसरं छागं वृथा सोऽश्नातु निर्घृणः । गुरुंश्चाप्यवजानातु यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	३०
गाश्च ^१ स्पृशतु पादेन गुरुन् परिवदेत् स्वयम् । मित्रे द्रुह्येत सोऽत्यन्तं यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	३१
विश्वासात् कथितं किञ्चित् परिवादं मिथः क्वचित् । विवृणोतु स दुष्टात्मा यस्मार्योऽनुमते गतः ॥३२	३२
अकर्ता ह्यकृतज्ञश्च त्यक्तात्मा निरपत्रपः । लोके भवतु विद्वेष्यो यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	३३
पुत्रैर्दारैश्च भृत्यैश्च स्वगृहे परिवारितः । स एको मृष्टमभातु यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	३४
अप्राप्य सदृशान् दाराननपत्यः प्रमीयताम् । अनवाप्य क्रियां धर्म्यां यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	३५
मात्मनः संततिं द्राक्षीत् स्वेषु दारेषु दुःखितः । आयुः समप्रमप्राप्य यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	३६
राजस्त्रीबालवृद्धानां वधे यत् पापमुच्यते । भृत्यत्यागे च यत् पापं तत् पापं प्रतिपद्यताम् ॥	३७
लाक्ष्या मधुमांसेन लोहेन च विषेण च । सदैव बिभृयाद्भृत्यान् ^२ यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	३८
संग्रामे समुपोढे तु शत्रुपक्षभयंकरे । पलायमानो वधयेत यस्मार्योऽनुमते गतः ^३ ॥	३९
कपालपाणिः प्रथिवीमटतां चीरसंवृतः । भिक्षमाणो यथोत्सक्तो यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	४०
मद्ये प्रसक्तो भवतु स्त्रीष्वक्षेषु च नित्यशः । कामक्रोधाभिभूतस्तु यस्मार्योऽनुमते गतः ॥	४१

१ बहुमवाक्यैः सूचनव व्रणं वि. ध्वा, मभर्त्सितो
विव्यथे इति योजना ।

२ यत् न म. गाय न दारादीन

१. गवाय ग.

२. ३९-४०-श्लोकौ क. न स्तः ।

मा स्म धर्मे मनो भूयादधर्मं स निरेवताम् । अपान्नवर्षी भवतु यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	४२
संचितान्यस्य वित्तानि विविधानि सहस्रशः । दस्युभिर्विप्रलुप्यन्तां यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	४३
उभे सन्ध्ये शयानस्य यत् पापं परिकल्प्यते । तच्च पापं भवेत्तस्य यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	४४
यदग्निदायके पापं यत् पापं गुरुतल्पगे । मित्रद्रोहे च यत् पापं तत् पापं प्रतिपद्यताम् ॥	४५
देवतानां पितृणां च मातापित्रोस्तथैव च । मा स्म कार्षीत् स शुश्रूषां यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	४६
सतां लोकान् सतां कीर्त्याः सज्जुष्टान् कर्मणस्तथा । भ्रश्यतु क्षिप्रमद्यैव यस्यार्योऽनुमते गतः ॥४७	४७
अपास्य मातृशुश्रूषामनर्थे सोऽवतिष्ठताम् । दीर्घबाहुर्महावक्षा यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	४८
बहुपुत्रो दरिद्रश्च ज्वररोगसमन्वितः । समायात् सततं ह्येही यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	४९
आशामाशंसमानानां दीनानामूर्ध्वचक्षुषाम् । अर्थिनां वितथां कुर्याद्यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	५०
मायया रमतां नित्यं परुषः पिशुनोऽशुचिः । राज्ञो भीतस्त्वधर्मात्मा यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	५१
ऋनुस्नातां सतीं भार्यामृतुकालानुरोधिनीम् । अतिवर्तेत दुष्टात्मा यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	५२
धर्मदारान् परित्यज्य परदारान्निषेवताम् । त्यक्तधर्मरतिर्मूढो यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	५३
विप्रलुप्तप्रजातस्य ^१ दुष्कृतं ब्राह्मणस्य यत् । तदेतत् प्रतिपद्येत यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	५४
पानीयदूषके पापं तथैव विषदायके । यत्तदेकः स लभतां यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	५५
ब्राह्मणायोद्यतां पूजां विहन्तु कलुषेन्द्रियः । बालवत्सां च गां दोग्धु यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	५६
वृषार्तं सति पानीये विप्रलम्भेन योजयन् । यत् पापं लभते तत् स्यात् यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	५७
भक्त्या विवदमानेषु मार्गमाश्रित्य पश्यतः । तस्य पापेन युज्येत यस्यार्योऽनुमते गतः ॥	५८
विहीनां पतिपुत्राभ्यां कौसल्यां पार्थिवात्मजः । एवमाश्वासयन्नेव दुःखार्तो निपपात ह ॥	५९
तथा तु शपथैः कष्टैः शपमानमचेतनम् । भरतं शोकसंतप्तं कौसल्या वाक्यमब्रवीत् ॥	६०
मम दुःखमिदं पुत्र भूयः समुपजायते । शपथैः शपमानो हि प्राणानुपरुणत्सि मे ॥	६१
दिष्टया न चलितो धर्मादात्मा ते सहलक्षणः ^२ । वत्स सत्यप्रतिज्ञो मे सतां लोकानवाप्स्यसि ॥	६२
इत्युक्त्वा चाङ्कमानीय भरतं भ्रातृवत्सलम् । परिष्वज्य महाबाहुं रुरोद भृशदुःखिता ॥	६३
एवं विलपमानस्य दुःखार्तस्य महात्मनः । मोहाच्च शोकसंरोधाद्बभूव लुलितं मनः ॥	६४
लालयमानस्य विचेतनस्य प्रनष्टबुद्धेः पतितस्य भूमौ ।	
मुहुर्मुहुर्निःश्वसतश्च दीर्घ ^३ सा तस्य शोकेन जगाम रात्रिः ॥	६५
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वास्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्	
अयोध्याकाण्डे भरतश्चपथो नाम पञ्चसप्ततितमः सर्गः	

१. विनश्यत्सन्तानस्वेत्यर्थः ।

२. सहलक्षणः शुभेर्लक्षणैः सहितः । अत एव
वर्माच्च चर्चितः । सहलक्षण इति च. छ. पाठे

तु सहलक्ष्मणस्त आत्मा सत्यप्रतिज्ञः, लक्ष्मणः त्वं च

सत्यप्रतिज्ञो भवथ इत्यर्थः ॥

१. धर्मम् च. छ.

सदसप्ततितमः सर्गः

दशरथौर्ध्वदैहिकम्

तमेवं शोकसंतप्तं भरतं कैकयीसुतम् । उवाच वदतां श्रेष्ठो वसिष्ठः श्रेष्ठवागृषिः ॥	१
अलं शोकेन भद्रं ते राजपुत्र महायशः । प्राप्तकालं नरपतेः कुरु संयानमुत्तमम् ॥	२
वसिष्ठस्य वचः श्रुत्वा भरतो धारणां गतः । प्रेतकार्याणि सर्वाणि कारयामास धर्मवित् ॥	३
उद्धृतं तैलसंछेदात् स तु भूमौ निवेशितम् । आपीतवर्णवदनं प्रसुप्तमिव भूपतिम् ॥	४
संवेद्य शयने चाभ्ये नानारत्नपरिष्कृते । ततो दशरथं पुत्रो विललाप सुदुःखितः ॥	५
किं ते व्यवसितं राजन् प्रोषिते मय्यनागते । विवास्य रामं धर्मज्ञ लक्ष्मणं च महाबलम् ॥	६
क यास्यसि महाराज हित्वेमं दुःखितं जनम् । हीनं पुरुषसिंहेन रामेणाच्छिष्टकर्मणा ॥	७
योगक्षेमं तु ते राजन् कोऽस्मिन् कल्पयिता पुरे । त्वयि प्रयाते स्वस्तात रामे च वनमाश्रिते ॥	८
विधवा पृथिवी राजंस्त्वया हीना न राजते । हीनचन्द्रेव रजनी नगरी प्रतिभाति माम् ॥	९
एवं विलपमानं तं भरतं दीनमानसम् । अब्रवीद्वचनं भूयो वसिष्ठस्तु महामुनिः ॥	१०
प्रेतकार्याणि यान्यस्य कर्तव्यानि विशां पतेः । तान्यव्यग्रं महाबाहो क्रियन्तामविचारितम् ॥	११
तथेति भरतो वाक्यं वसिष्ठस्याभिपूज्य तत् । ऋत्विक्पुरोहिताचार्यास्त्वरयामास सर्वशः ॥	१२
ये त्वन्नयो नरेन्द्रस्य अग्न्यगाराद्बहिष्कृताः । ऋत्विग्भिर्याजकैश्चैव आह्वियन्त ^१ यथाविधि ॥	१३
शिविकायामथारोप्य राजानं गतचेतसम् । बाष्पकण्ठा विमनसस्तमूहुः परिचारकाः ॥	१४
हिरण्यं च सुवर्णं च वासांसि विविधानि च । प्रकिरन्तो जना मार्गं नृपतेरप्रतो ययुः ॥	१५
चन्दनागरुनिर्यासान् सरलं पद्मकं तथा । देवदारूणि चाहृत्य चितां चक्रुस्तथापरे ॥	१६
गन्धानुष्वावचांश्चान्यास्तत्र दत्त्वाथ भूमिपम् । ततः संवेशयामासुश्चित्तमध्ये तमृत्विजः ॥	१७
तथा हुताशनं ^२ दत्त्वा जेपुस्तस्य तदृत्विजः । जगुश्च ते यथाशास्त्रं तत्र सामानि सामगाः ॥	१८
शिविकाभिश्च यानैश्च यथाहं तस्य योषितः । नगरान्निर्ययुस्तत्र वृद्धैः परिवृतास्तदा ॥	१९
प्रसव्यं चापि तं चक्रुः ऋत्विजोऽग्निचितं ^३ नृपम् । स्त्रियश्च शोकसंतप्ताः कौसल्याप्रमुखास्तदा ॥	२०
क्रौञ्चीनामिव नारीणां निनादस्तत्र शुश्रुवे । आर्तानां करुणं काले क्रोशन्तीनां सहस्रशः ॥	२१
ततो रुदन्त्यो विवशा विलप्य च पुनः पुनः । यानेभ्यः सरयूतीरमवतेरुर्वराङ्गनाः ॥	२२

१. दत्त्वा भरतं दापयित्वा ।

१. धरणीं प्र.

२. अग्निचयनम् अग्निपरीतम् अग्निचयन

२. तेऽह्वयन्त ष. छ.

कृत्वोदकं ते भरतेन सार्धं नृपाङ्गना^१ मन्त्रिपुरोहिताश्च ।

पुरं प्रविश्याश्रुपरीतनेत्रा भूमौ दशाहं^२ व्यनयन्त दुःखम् ॥

२३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे दशरथौर्ध्वदैहिकं नाम पट् सप्ततितमः सर्गः

सप्तसप्ततितमः सर्गः

भरतशत्रुघ्नविलापः

ततो दशाहेऽतिगते कृतशौचो नृपान्मजः । द्वादशेऽहनि संप्राप्ते श्राद्धकर्माण्यकारयत् ॥	१
ब्राह्मणेभ्यो ददौ रत्नं धनमन्नं च पुष्कलम् ^३ । बैस्तिकं बहुशुद्धं च गाश्चापि शतशस्तदा ॥	२
दासीदासं च यानं च वेश्मानि मुमहान्ति च । ब्राह्मणेभ्यो ददौ पुत्रो राज्ञस्तस्यौर्ध्वदैहिकम् ॥	३
ततः प्रभातसमये दिवसेऽथ त्रयोदशे । विललाप महाबाहुर्भरतः शोककर्षितः ॥	४
शब्दापिहितकण्ठस्तु शोधनार्थमुपागतः । चितामूले पितुर्वाक्यमिदमाह सुदुःखितः ॥	५
तात यस्मिन्निमृष्टोऽहं त्वया भ्रातरि राघवे । तस्मिन् वनं प्रव्रजिते शून्ये त्यक्तोऽरम्यहं त्वया ॥	६
यस्या गतिरनाथायाः पुत्रः प्रव्राजितो वनम् । तामम्बां तात कौसल्यां त्यक्त्वा त्वं क्व गतो नृप ॥७	७
दृष्ट्वा भस्मारुणं तच्च दग्धास्थिस्थानमण्डलम् । पितुः शरीरनिर्वाणं विप्रनन ^४ विषमाद् सः ॥	८
स तु दृष्ट्वा रुदन् दीनः पपात धरणीतले । उत्थाप्यमानः शक्रस्य यन्त्रध्वज इव च्युतः ॥	९
अभिपेतुस्ततः सर्वे तस्यामात्याः शुचित्रतम् ! अन्नकाले निपतितं ययातिमृपयो यथा ॥	१०
शत्रुघ्नश्चापि भरतं दृष्ट्वा शोकपरिप्लुतम् । विसंज्ञो न्यपतद्भूमौ भूमिपालमनुस्मरन् ॥	११
जन्मन्त इव निश्चेता विललाप सुदुःखितः । स्मृत्वा पितुर्गुणाङ्गानि ^५ तानि तानि तदा तदा ॥	१२
मन्थराप्रभवस्तीव्रः कैकेयीग्राहसंकुलः । वरदानमयोऽभ्रोभ्योऽमज्जयच्छोकसागरः ॥	१३
सुकुमारं च बालं च सततं लालितं त्वया । क्व तात भरतं हित्वा विलपन्तं गतो भवान् ॥	१४
ननु भोज्येषु पानेषु वस्त्रेष्वभरणेषु च । प्रवारयसि नः सर्वास्तन्नः कोऽन्यः करिष्यति ॥	१५
अवदारणकाले तु पृथिवी नावदीर्यते । या विहीना त्वया राज्ञा धर्मज्ञेन महात्मना ॥	१६
पितरि स्वर्गमापन्ने रामे चारण्यमाश्रिते । किं मे जीवितसामर्थ्यं प्रवेक्ष्यामि हुताशनम् ॥	१७

1. स्त्रीनामप्युदकदानं केचित् सूत्रकारा— इच्छन्ति ।

2. दशाहं दशदिनव्यापि दुःखमाशौचं भूमौ न त्वासनेषु व्यवहरन्तो व्यनयन्त अगमयन् । क्षत्रियः षोडशेऽहनि शुभ्यतीति वचनविरोधो नात्र शङ्कनीयः । स्वकर्मनिरतस्य शुचेः भरततुल्यस्य क्षत्रियस्यापि ब्राह्मणस्येव दशाहेनैव शुद्धिर्भवतीति

अर्थविशेषविवक्षणात् । तथा च पराशरः—“क्षत्रियस्तु दशाहेन स्वकर्मनिरतः शुचिः”—इत्याह ।

3. विष्टनन् अर्नाव विलपन् ।

4. गुणाङ्गानि लालनगुणस्याङ्गानि ।

५. अस्यानन्तरम्—वामामि च महार्हाणि

रत्नानि विविधानि इति च. छ.

२. वास्तिक प्र.

हीनो भ्रात्रा च पित्रा च शून्यामिदं वाक्कुपालिताम् । अयोध्यां न प्रवेक्ष्यामि प्रवेक्ष्यामि तपोवनम् ॥१८	
तयोर्विलपितं श्रुत्वा व्यसनं चान्ववेक्ष्य तत् । भृशमार्ततरा भूयः सर्व एवानुगामिनः ॥	१९
ततो विषण्णौ शोचन्तौ शत्रुघ्नभरताबुभौ । धरण्यां संव्यचेष्टेतां भग्नशृङ्गाविवर्षभौ ॥	२०
ततः प्रकृतिमान् वैद्यः ^१ पितुरेषां पुरोहितः । वसिष्ठो भरतं वाक्यमुत्थाप्य तमुवाच ह ॥	२१
त्रयोदशोऽयं दिवसः पितुर्वृत्तस्य ते विभो । सावशेषास्थिनिचये किमिह त्वं विलम्बसे ॥	२२
त्रीणि द्वन्द्वानि ^२ भूतेषु प्रवृत्तान्यविशेषतः । तेषु चापरिहार्येषु नैवं भवितुमर्हसि ॥	२३
सुमन्त्रश्चापि शत्रुघ्नमुत्थाप्याभिप्रसाद्य च । श्रावयामास तत्त्वङ्गः सर्वभूतभवाभवौ ॥	२४
उत्थितौ च नरव्याघ्रौ प्रकाशेते यशस्विनौ । वर्षातपपरिच्छिन्नौ पृथगिन्द्रध्वजाविव ॥	२५
अक्षीणि परिमृद्न्तौ रक्षाक्षौ दीनभाषिणौ । अमात्यास्त्वरयन्ति स्म तनयौ चापराः क्रियाः ॥	२६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे भरतशत्रुघ्नविलापो नाम सप्तसप्ततितमः सर्गः

अष्टसप्ततितमः सर्गः

कुब्जाविक्षेपः

अथ यात्रां समीहन्तं शत्रुघ्नो लक्ष्मणानुजः । भरतं शोकसंतप्तमिदं वचनमब्रवीत् ॥	१
गतिर्यः सर्वभूतानां दुःखे किं पुनरात्मनः । स रामः सत्त्वसंपन्नः स्त्रिया प्रव्राजितो वनम् ॥	२
बलवान् वीर्यसंपन्नो लक्ष्मणो नाम योऽप्यसौ । किं न मोचयते रामं कृत्वापि पितृनिग्रहम् ॥	३
पूर्वमेव तु निग्राह्यः समवेक्ष्य नयानयौ । उत्पथं यः समारूढो नार्या राजा वशं गतः ॥	४
इति संभाषमाणे तु शत्रुघ्ने लक्ष्मणानुजे । प्राग्द्वारेऽभूत्तदा कुब्जा सर्वाभरणभूषिता ॥	५
लिप्ता चन्दनसारेण राजवस्त्राणि बिभ्रती । विविधं विविधैस्तैस्तैर्भूषणैश्च विभूषिता ॥	६
मेखलादामभिश्चित्रैरन्यैश्च शुभभूषणैः । बभासे बहुभिर्बद्धा रज्जुबद्धेव वानरी ॥	७
तां समीक्ष्य तदा द्वाःस्थाः सुभृशं पापकारिणीम् । गृहीत्वाकरुणां कुब्जां शत्रुघ्नाय न्यवेदयन् ॥	८
यस्याः कृते वने रामो न्यस्तदेहश्च वः पिता । सेयं पापा नृशंसा च तस्याः कुरु यथामति ॥	९
शत्रुघ्नश्च तदाज्ञाय वचनं भृशदुःखितः । अन्तःपुरचरान् सर्वानित्युवाच धृतव्रतः ॥	१०
तीव्रमुत्पादितं दुःखं भ्रातृणां मे तथा पितुः । यया सेयं नृशंसस्य कर्मणः फल्मश्नुताम् ॥	११
एवमुक्त्वा तु तेनाशु सखीजनसमावृता । गृहीता बलवत् कुब्जा सा तद्गृहमनादयत् ॥	१२
ततः सुभृशसंतप्तस्तस्याः सर्वः सखीजनः । क्रुद्धमाज्ञाय शत्रुघ्नं व्यपलायत सर्वशः ॥	१३

१. विषां सर्वात्म्यसौ वेदेति वैद्यः । इति त्रीणि द्वन्द्वानि ।
२. अज्ञानायापिपासे, शोकमोहो, जरादृष्ट्य

आमन्त्रयत कृत्स्नश्च तस्याः सर्वः सखीजनः । यथायं समुपक्रान्तो निःशेषान्नः करिष्यति ॥ १४
सानुक्रोशां वदान्यां च धर्मज्ञां च यशस्विनीम् । कौसल्यां शरणं याम सा हि नोऽस्तु ध्रुवा गतिः ॥१५
स च रोषेण ताम्राक्षः शत्रुघ्नः शत्रुतापनः । विचकर्ष तदा कुब्जां क्रोशन्तीं धरणीतले ॥ १६
तस्या ह्याकृष्यमाणायाम् मन्थरायास्ततस्ततः । चित्रं बहुविधं भाण्डं पृथिव्यां तश्चशीर्यत ॥ १७
तेन भाण्डेन संकीर्णं श्रीमद्राजनिवेशनम् । अशोभत तदा भूयः शारदं गगनं यथा ॥ १८
स बली बलवत्क्रोधाद्गृहीत्वा पुरुषर्षभः । कैकेयीमभिनिर्भर्त्स्य बभापे परुषं वचः ॥ १९
तैर्वाक्यैः परुषैर्दुःखैः कैकेयी भृशदुःखिता । शत्रुघ्नभयसंत्रस्ता पुत्रं शरणमागता ॥ २०
तां प्रेक्ष्य भरतः क्रुद्धं शत्रुघ्नमिदमब्रवीन् । अवध्याः सर्वभूतानां प्रमदाः क्षम्यतामिति ॥ २१
हन्यामहमिमां पापां कैकेयीं दुष्टचारिणीम् । यदि मां धार्मिको रामो नासूयेन्मानुघातकम् ॥ २२
इमामपि हतां कुब्जां यदि जानाति राघवः । त्वां च मां च हि धर्मात्मा नाभिभाषिष्यते ध्रुवम् ॥ २३
भरतस्य वचः श्रुत्वा शत्रुघ्नो लक्ष्मणानुजः । न्यवर्तत ततो रोषात्तां मुमोच च मन्थराम् ॥ २४
सा पादमूले कैकेय्या मन्थरा निरपात ह । निःश्वसन्ती सुदुःखार्ता कृपणं विल्लाप च ॥ २५

शत्रुघ्नाविक्षेपाविमूढसंज्ञां समीक्ष्य कुब्जां भरतस्य माता ।

शनैः समाश्रामयदार्तरूपां क्रौञ्चीं विलम्बामिव वीक्षमाणाम् ॥ २६

इत्यापि श्रीमद्रामायणे गान्धीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोः पाकाण्डे कुब्जाविक्षेपो नाम अष्टसप्ततितमः सर्गः

एकोनाशीतितमः सर्गः

सचित्रप्रार्थनाप्रतिषेधः

ततः प्रभातममये दिवसे च चतुर्दशे । समेत्य राजकर्तारो भरतं वाक्यमब्रुवन् ॥ १
गतो दशरथः स्वर्गं यो नो गुरुतरौ गुरुः । रामं प्रत्राज्य वै ज्येष्ठं लक्ष्मणं च महाबलम् ॥ २
त्वमद्य भव नो राजा राजपुत्र महायशः । संगत्या' नापराध्नोति राज्यमेतदनायकम् ॥ ३
आभिषेचनिकं सर्वमिदमादाय राघव । प्रतीक्षते त्वां स्वजनः श्रेणयश्च नृपात्मज ॥ ४
राज्यं गृहाण भरत पितृपैतामहं ध्रुवम् । अभिषेचय चात्मानं पाहि चास्मान्नरर्षभ' ॥ ५
आभिषेचनिकं भाण्डं कृत्वा सर्वं प्रदक्षिणम् । भरतस्तं जनं सर्वं प्रत्युवाच धृतव्रतः ॥ ६
व्येष्टस्य राजना नित्यमुचिता हि कुलस्य नः । नैवं भवन्तो मां वक्तुमर्हन्ति कुशला जनाः ॥ ७
रामः पूर्वो हि नो भ्राता भविष्यति महीपतिः । अहं त्वरण्ये वत्स्यामि वर्षाणि नव पञ्च च ॥ ८

1. संगत्या न्यायेन राज्यं कुर्वन्नपि भवान्नाप-
राध्यति ।

१. अस्यानन्तरम्—एवमुक्तः शुभ वाक्यं वृत्ति-
मान् सत्यवाक् शुचिः—इति ख. छ.

युज्यतां महती सेना चतुरङ्गमहाबला । आनयिष्याम्यहं ज्येष्ठं भ्रातरं राघवं वनात् ॥	९
आभिषेचनिकं चैव सर्वमेतदुपस्कृतम् । पुरस्कृत्य गमिष्यामि रामहेतोर्वनं प्रति ॥	१०
तत्रैव तं नरव्याघ्रमभिषिच्य पुरस्कृतम् । आनयिष्यामि वै रामं हव्यवाहमिवाध्वरात् ॥	११
न सकामां करिष्यामि स्वामिमां मातृगन्धिनीम् । वने वत्स्याम्यहं दुर्गे रामो राजा भविष्यति ॥	१२
क्रियतां शिल्पिभिः पन्थाः समानि विषमाणि च । रक्षिणश्चानुसंयान्तु पथि दुर्गविचारकाः ॥	१३
एवं संभाषमाणं तं रामहेतोर्नृपात्मजम् । प्रत्युवाच जनः सर्वः श्रीमद्वाक्यमनुत्तमम् ॥	१४
एवं ते भाषमाणस्य पद्मा श्रीरुपतिष्ठताम् । यस्त्वं ज्येष्ठे नृपसुते पृथिवीं दातुमिच्छसि ॥	१५
अनुत्तमं तद्वचनं नृपात्मजप्रभाषितं संश्रवणे निशम्य च ।	
प्रहर्षजास्तं प्रति बाष्पबिन्दवो निपेतुरार्यान्ननेत्रसंभवाः ॥	१६
ऊचुस्ते वचनमिदं निशम्य हृष्टाः सामात्याः सपरिपदो वियातशोकाः ।	
पन्थानं नरवर भक्तिमाञ्जनश्च व्यादिष्टस्तव वचनाश्च शिल्पिवर्गः ॥	१७
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अयोध्याकाण्डे सचिवप्रथनाप्रतिषेधो नाम एकोनाशीतितमः सर्गः	

अशीतितमः सर्गः

मार्गसंस्कारः

अथ भूमिप्रदेशज्ञाः सूत्रकर्मविशारदाः । स्वकर्माभिरताः शूराः खनका यन्त्रकास्तथा ॥	१
कर्मान्तिकाः स्थपत्यः पुरुषा यन्त्रकोविदाः । तथा वर्धकयश्चैव मार्गिणो वृक्षतक्षकाः ॥	२
कूपकाराः सुधाकारा वंशकर्मकृतस्तथा । समर्था ये च द्रष्टारः पुरतस्ते प्रतस्थिरे ॥	३
स तु हर्षान्तमुद्देशं जनौघो विपुलः प्रयान् । अशोभत महावेगः समुद्र इवै पर्वणि ॥	४
ते स्ववारं समास्थाय वर्त्मकर्मणि कोविदाः । करणैर्विधिपोपैतैः पुरस्तान् संप्रतस्थिरे ॥	५
ल्ला वल्लीश्च गुल्मांश्च स्थाणूनश्मन एव च । जनर्यांचक्रिरे मार्गं छिन्दन्तो विविधान् द्रुमान् ॥	६
अवृक्षेषु च देशेषु कंचिद्वृक्षानरोपयन् । केचित् कुठारैश्चैश्च दात्रैश्छिन्दन् कचिन् कचित् ॥	७
अपरे वीरणस्तम्बान् बलिनो बलवत्तराः । विधमन्ति स्म दुर्गाणि स्थलानि च ततस्ततः ॥	८
अपरेऽपूरयन् कूपान् पांसुभिः श्वभ्रमायतम् । निम्नभागास्ततः केचित् समांश्चक्रुः समन्ततः ॥	९

१. मातृस्वभाववासितामित्यर्थः । स्वर्कायां
मातरमिव स्वाधर्मप्रधानामिति यावत् । व्यपदेशमात्रेण
मातरम् इति तु व्याख्यातारः ।
२. कर्मान्तिकाः वेतनजीविनः ।

१. सूय. प्र.
२. वंशचर्म प्र.
३. सागरस्येव क.
४. जनाश्च प्र.

बबन्धुर्बन्धनीयांश्च क्षोद्यान् संचुक्षुदुस्तदा । बिभिदुर्भेदनीयांश्च तांस्तान् देशान्नरास्तदा ^१ ॥	१०
अचिरेणैव कालेन परिवाहान् बहूदकान् । चक्रुर्बहुविधाकारान् सागरप्रतिमान् बहून् ॥	११
निर्जलेषु च देशेषु खानयामासुरुत्तमान् । उदपानान् बहुविधान् वेदिकापरिमण्डितान् ॥	१२
स सुधाकुट्टिमतलः प्रपुष्पितमहीरुहः । मत्तोद्घुष्टद्विजगणः पताकाभिरलंकृतः ॥	१३
चन्दनोदकसंसिक्तो नानाकुसुमभूषितः । बह्वशोभत सेनायाः पन्थाः सुरपथोपमः ॥	१४
आज्ञाप्याथ यथाज्ञप्ति युक्तास्तेऽधिष्ठाता नराः । रमणीयेषु देशेषु बहुस्वादुफलेषु च ॥	१५
यो निवेशस्त्वभिमतो भरतस्य महात्मनः । भूयस्तं शोभयामासुर्भूषाभिर्भूषणोपमम् ॥	१६
नक्षत्रेषु प्रशस्तेषु सुहूर्तेषु च तद्विदः । निवेशान् स्थापयामासुर्भरतस्य महात्मनः ॥	१७
बहुपांसुचयाश्चापि परिखापरिवारिताः । तत्रेन्द्रनीलप्रतिमाः प्रतोलीवरशोभिताः ॥	१८
प्रासादमालावितताः सौधप्राकारमंघृताः । पताकाशोभिताः सर्वे सुनिर्मितमहापथाः ॥	१९
वितर्दिभिरिवाकाशे विटङ्काप्रविमानकैः । समुच्छ्रितैर्निवेशास्ते वभुः शक्रपुरोपमाः ॥	२०
जाल्हवीं तु समासाद्य विविधद्रुमकाननाम् । शीतलामलपानीयां महामीनसमाकुलाम् ॥	२१
सचन्द्रतारागणमण्डितं यथा नभः क्षपायाममलं विराजते ।	
नरेन्द्रमार्गः स तथा व्यराजत क्रमेण रम्यः शुभशिल्पिनिर्मितः ॥	२२
इत्यापे श्रीमद्रामायणं वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अयोध्याकाण्डे मार्गतरुकारो नाम अशीतितमः सर्गः	

एकाशीतितमः सर्गः

समास्थानम्

ततो नान्दीमुखी ^१ रात्रिं भरतं सूतमागधाः । तुष्टुवुर्वाग्विशेषज्ञाः स्तवैर्मङ्गलसंहितैः ॥	१
सुवर्णकोणाभिहतः प्राणदशामदुन्दुभिः । दध्मुः शङ्खांश्च शतशो वाद्यांश्चोच्चावचम्बरान् ॥	२
स तूर्यघोषः सुमहान् दिवमापूरयन्निव । भरतं शोकसंतप्तं भूयः शोकैरन्ध्रयत् ॥	३
ततः प्रबुद्धो भरतस्तं घोषं संनिवर्त्य च । नाहं राजेति चाप्युक्त्वा शत्रुमिदमब्रवीत् ॥	४
पश्य शत्रुन्न कैकेय्या लोकस्यापकृतं महन् । विसृज्य मयि दुःखानि राजा दशरथो गतः ॥	५
तस्यैषा धर्मराजस्य धर्ममूला महात्मनः । परिभ्रमति राजश्रीर्नौरिवाकर्णिका जले ॥	६
यो हि नः सुमहान्नाथः सोऽपि प्रत्राजितो वनम् । अनया धर्ममुत्सृज्य मात्रा मे राघवः स्वयम् ॥ ७	७
इत्येवं भरतं प्रेक्ष्य विलपन्तं विचेतनम् । कृपणं हरुदुः सर्वाः सस्वरं योषितस्तदा ॥	८
तथा तस्मिन् विलपति वसिष्ठो राजधर्मवित् । सभामिक्ष्वाकुनाथस्य प्रविवेश महायशाः ॥	९

शातकुम्भमयीं रम्यां मणिरत्नसमाकुलाम् । सुधर्मासिव धर्मात्मा सगणः प्रत्यपद्यत ॥	१०
स काञ्चनमयं पीठं परार्ध्यास्तरणावृतम् । अध्यास्त सर्ववेदज्ञो दूताननुशशास च ॥	११
ब्राह्मणान् क्षत्रियान् वैश्यान्मात्यान् गणवल्लभान् । क्षिप्रमानयताव्यग्राः कृत्यमात्ययिकं हि नः ॥	१२
सराजपुत्रं शत्रुघ्नं भरतं च यशस्विनम् । युधाजितं सुमन्त्रं च ये च तत्र हिता जनाः ॥	१३
ततो हल्लहलाशब्दः सुमहान् समपद्यत । रथैरथैर्गजैश्चापि जनानामुपगच्छताम् ॥	१४
ततो भरतमायान्तं शतक्रतुमिवामराः । प्रत्यनन्दन् प्रकृतयो यथा दशरथं तथा ॥	१५
हृद इव तिमिनागसंवृतः स्तिमितजलो मणिशङ्खशर्करः ।	
दशरथसुतशोभिता सभा सदशरथेव बभौ यथा पुरा ॥	१६
इत्थार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अयोध्याकाण्डे सभास्थानं नाम एकाशीतितमः सर्गः	

द्व्यशीतितमः सर्गः

सेनाप्रस्थापनम्

तामार्यगणसंपूर्णा भरतः प्रग्रहां सभाम् । ददर्श बुद्धिसंपन्नः पूर्णचन्द्रो निशामिव ॥	१
आसनानि यथान्यायमार्याणां विशतां तदा । वस्त्राङ्गरागप्रभया द्योतिता सा सभोत्तमा ॥	२
सा विद्वज्जनसंपूर्णा सभा सुरुचिरा तदा । अदृश्यत घनापाये पूर्णचन्द्रेव शर्वरी ॥	३
राक्षस्तु प्रकृतीः सर्वाः समग्राः प्रेक्ष्य धर्मविन् । इदं पुरोहितो वाक्यं भरतं मृदु चाब्रवीन् ॥	४
तात राजा दशरथः स्वर्गतो धर्ममाचरन् । धनधान्यवतीं स्फीतां प्रदाय पृथिवीं तव ॥	५
रामस्तथा सत्यधृतिः सतां धर्ममनुस्मरन् । नाजहात् पितुरादेशं शशी ज्योत्स्नामिवोदितः ॥	६
पित्रा भ्रात्रा च ते दत्तं राज्यं निहतकण्टकम् । तद्भुङ्क्व मुदितामात्यः क्षिप्रमेवाभिपेचय ॥	७
उदीच्याश्च प्रतीच्याश्च दाक्षिणात्याश्च केवलाः । कौट्यापरान्ताः सामुद्रा रत्नान्यभिहरन्तु ते ॥	८
तच्छ्रुत्वा भरतो वाक्यं शोकेनाभिपरिप्लुतः । जगाम मनसा रामं धर्मज्ञो धर्मकाङ्क्षया ॥	९
स बाष्पकलया वाचा कलहंसस्थरो युवा । विल्लाप सभामध्ये जगर्हं च पुरोहितम् ॥	१०
चरितब्रह्मचर्यस्य विद्यास्नातस्य धीमतः । धर्मे प्रयतमानस्य को राज्यं मद्विधो हरेत् ॥	११
कथं दशरथाज्जातो भवेद्राज्यापहारकः । राज्यं चाहं च रामस्य धर्मं वक्तुमिहार्हसि ॥	१२
ज्येष्ठः श्रेष्ठश्च धर्मात्मा दिलीपनहुषोपमः । लब्धुमर्हति काकुत्स्थो राज्यं दशरथो यथा ॥	१३
अनार्यजुष्टमस्वर्ग्यं कुर्यां पापमहं यदि । इक्ष्वाकूणामहं लोके भवेयं कुलपांसनः ॥	१४
यद्धि मात्रा कृतं पापं नाहं तदपि रोचये । इहस्थो वनदुर्गस्थं नमस्यामि कृताञ्जलिः ॥	१५

राममेवानुगच्छामि स राज्ञा द्विपदां वरः । त्रयाणामपि लोकानां राज्यमर्हति राघवः ॥	१६
तद्वाक्यं धर्मसंयुक्तं श्रुत्वा सर्वे सभासदः । हर्षान्मुमुचुरश्रूणि रामे निहितचेतसः ॥	१७
यदि त्वार्थं न शक्यामि विनिवर्तयितुं वनात् । वने तत्रैव वत्स्यामि यथार्यो लक्ष्मणस्तथा ॥	१८
सर्वोपायं च वर्तिष्ये विनिवर्तयितुं वनात् । समक्षमार्यमिश्राणां साधूनां गुणवर्तिनाम् ॥	१९
विष्टिकर्मान्तिकाः सर्वे मार्गशोधकतक्षकाः । प्रस्थापिता मया पूर्वं यात्रापि मम रोचते ॥	२०
एवमुक्त्वा तु धर्मात्मा भरतो भ्रातृवत्सलः । समीपस्थमुवाचेदं सुमन्त्रं मन्त्रकोविदम् ॥	२१
तूर्णमुत्थाय गच्छ त्वं सुमन्त्र मम शासनात् । यात्रामाज्ञापय क्षिप्रं बलं चैव समानय ॥	२२
एवमुक्तः सुमन्त्रस्तु भरतेन महात्मना । प्रहृष्टः सोऽदिशन् सर्वं यथासंदिष्टमिष्टवत् ॥	२३
ताः प्रहृष्टाः प्रकृतयो बलाध्यक्षा बलस्य च । श्रुत्वा यात्रां समाज्ञतां राघवस्य निवर्तने ॥	२४
ततो योधाङ्गनाः सर्वा भर्तृन् सर्वान् गृहे गृहे । यात्रागमनमाज्ञाय त्वरयन्ति स्म हर्षिताः ॥	२५
ते हयैर्गौरैश्चैः शीघ्रैः स्यन्दनैश्च महाजवैः । सह योधैर्बलाध्यक्षा बलं सर्वमचोदयन् ॥	२६
मज्जं तु तद्गलं दृष्ट्वा भरतो गुरुसंनिधौ । रथं मे त्वरयस्वेति सुमन्त्रं पार्श्वतोऽब्रवीत् ॥	२७
भग्नस्य तु तस्याज्ञां प्रतिगृह्य प्रहर्षितः । रथं गृहीत्वा प्रययौ युक्तं परमवार्जिभिः ॥	२८

स राघवः सत्यवृत्तिः प्रतापवान् भ्रुवन् सुयुक्तं दृढसत्यविक्रमः ।

गुरुं महागण्यगतं यशस्विनं प्रसादयिष्यन् भरतोऽब्रवीत्तदा ॥ २९

तूर्णं समुत्थाय सुमन्त्रं गच्छ बलस्य योगाय बलप्रधानान् ।

आनेतुमिच्छामि हि तं वनस्थं प्रमाद्य रामं जगतो हिताय ॥ ३०

स सूतपुत्रो भगतेन सम्यगाज्ञापितः संपरिपूर्णकामः ।

अशास्य सर्वान् प्रकृतिप्रधानान् बलस्य मुन्यांश्च सुहृज्जनं च ॥ ३१

ततः समुत्थाय कुले कुले ते राजन्यवैश्या वृपलाश्च विप्राः ।

अयूयुजन्नुष्टरथान् खरांश्च नागान् हयांश्चैव कुलप्रसूतान् ॥ ३२

इत्यार्षं श्रीमद्रामायणं वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सहितायाम्

अथोध्याकाण्डे सेनाप्रस्थापन नाम द्व्यशीतितमः सर्गः

त्र्यशीतितमः सर्गः

भरतवनप्रस्थानम्

ततः समुत्थितः कल्यमास्थाय स्यन्दनोत्तमम् । प्रययौ भरतः शीघ्रं रामदर्शनकाङ्क्षया ॥ १

अग्रतः प्रययुस्तस्य सर्वे मन्त्रिपुरोधसः । अधिरुद्धा हयैर्युक्तान् रथान् सूर्यरथोपमान् ॥ २

नवनागसहस्राणि कल्पितानि यथाविधि । अन्वयुर्भरतं यान्तमिक्ष्वाकुकुलनन्दनम् ^१ ॥	३
षष्ठी रथसहस्राणि धन्विनो विविधायुधाः । अन्वयुर्भरतं यान्तं राजपुत्रं यशस्विनम् ॥	४
ज्ञतं सहस्राण्यश्वानां समारूढानि राघवम् । अन्वयुर्भरतं यान्तं सत्यसन्धं जितेन्द्रियम् ॥	५
कैकेयी च सुमित्रा च कौसल्या च यशस्विनी । रामानयनसंहृष्टा ययुर्यानिन भास्वता ॥	६
प्रयाताश्चार्थमङ्गाता रामं द्रष्टुं सलक्ष्मणम् । तस्यैव च कथाश्चित्राः कुर्वाणा हृष्टमानसाः ॥	७
मेघश्यामं महाबाहुं स्थिरसत्त्वं दृढव्रतम् । कदा द्रक्ष्यामहे रामं जगतः शोकनाशनम् ॥	८
दृष्ट एव हि नः शोकमपनेष्यति राघवः । तमः सर्वस्य लोकस्य समुद्यन्निव भास्करः ॥	९
इत्येवं कथयन्तस्ते संप्रहृष्टाः कथाः शुभाः । परिष्वजानाश्चान्योन्यं ययुर्नार्गारिका जनाः ॥	१०
ये च तत्रापरे सर्वे संमता ये च नैगमाः । रामं प्रतिययुर्हृष्टाः सर्वाः प्रकृतयस्तथा ॥	११
मणिकाराश्च ये केचित् कुम्भकाराश्च शोभनाः । सूत्रकर्मकृतश्चैव ये च शम्भोपजीविनः ॥	१२
मायूरकाः क्राकचिका रोचका वेधकास्तथा । दन्तकाराः सुधाकारास्तथा गन्धोपजीविनः ॥	१३
सुवर्णकाराः प्रख्यातास्तथा कम्बलकारकाः ^२ । स्नापकोच्छादका वैद्या ध्रुपकाः शौण्डिकास्तथा ॥	१४
रजकास्तन्तुवायाश्च ग्रामघोषमहत्तराः । शैलूषाश्च सह स्त्रीभिर्ययुः कैवर्तकास्तथा ॥	१५
समाहिता वेदविदो ब्राह्मणा वृत्तसंमताः । गोरथैर्भरतं यान्तमनुजग्मुः सहस्रशः ॥	१६
सुवेषाः शुद्धवसनास्ताम्रमृष्टानुलेपनाः । सर्वे ते विविधैर्यानिः शनैर्भरतमन्वयुः ॥	१७
प्रहृष्टमुदिता सेना सन्वयान् कैकेयीसुतम् । भ्रातुरानयने यान्तं भरतं भ्रातृवत्मलम् ॥	१८
ते गत्वा दूरमध्वानं रथयानाश्चक्रुर्भरतैः । समासेदुस्ततो गङ्गां शृङ्गिवेरपुगं प्रति ॥	१९
यत्र रामसखो वीरो गुहो ज्ञातिगणैर्वृतः । नियसत्यप्रमादेन देवं तं परिपालयन् ॥	२०
उपेत्य तीरं गङ्गायाश्चक्रवाकैरलंकृतम् । व्यवानिष्ठत सा सेना भरतस्यानुयायिनी ॥	२१
निरीक्ष्यानुगतां सेनां तां च गङ्गां शिवोदकाम् । भरतः सचिवान् सर्वानब्रवीद्वाक्यकोविदः ॥	२२
निवेशयत मे सैन्यमभिप्रायेण ^१ मर्वतः । विश्रान्ताः प्रतरिष्यामः श इदानीमिमां नदीम् ॥	२३
दातुं च तावदिच्छामि स्वर्गतस्य महीपतेः । और्ध्वदेहनिमित्तार्थमवतीर्थोदकं नदीम् ॥	२४
तस्यैवं ब्रुवतोऽमात्यास्तथेत्युक्त्वा समाहिताः । न्यवेशयंस्तांश्छन्देन स्वेन स्वेन पृथक् पृथक् ॥	२५

निवेश्य गङ्गामनु तां महानदीं चमूं विधानैः परिवर्हंशोभिनीम् ।

उवास रामस्य तदा महात्मनो विचिन्तयानो भरतो निवर्तनम् ॥ २६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अयोध्याकाण्डे भरतवनप्रस्थानं नाम त्र्यशीतितमः सर्गः

चतुरशीतितमः सर्गः

गुहागमनम्

ततो निविष्टां ध्वजिनीं गङ्गामन्वाश्रितां नदीम् । निषादराजो दृष्ट्वैव ज्ञातीन् संत्वरितोऽब्रवीत् ॥ १	
महतीयमितः सेना मागराभा प्रदृश्यते । तस्यान्तं नाधिगच्छामि मनसापि विचिन्तयन् ॥ २	
यथा तु खलु दुर्बुद्धिर्भरतः स्वयमागतः । स एष हि महाकायः कोविदारध्वजो रथे ॥ ३	
बन्धयिष्यति वा ^१ दाशानथवास्मान् वधिष्यति । अथ दाशरथिं रामं पित्रा राज्याद्विवासितम् ॥ ४	
संपन्नां श्रियमन्विच्छंस्तस्य राज्ञः सुदुर्लभाम् । भरतः कैकयीपुत्रो हन्तुं तमुपगच्छति ॥ ५	
भर्ता चैव सखा चैव रामो दाशरथिर्मम । तस्यार्थकामाः संनद्धा गङ्गानूपेऽत्र तिष्ठत ॥ ६	
तिष्ठन्तु मवं दाशाश्च गङ्गामन्वाश्रिता नदीम् । ^२ जालयुक्ता नदीरक्षा मांसमूलफलाशनाः ॥ ७	
नावां शतानां पञ्चानां कैवर्तानां शतं शतम् । संनद्धानां तथा यूनां तिष्ठन्त्वित्यभ्यचोदयत् ॥ ८	
यदा नृष्टस्तु भरतो रामस्येह भविष्यति । सेयं स्वस्तिमती सेना गङ्गामद्य तरिष्यति ॥ ९	
इत्युक्त्वोपायनं गृह्य मत्स्यमांममधूनि च । अभिचक्राम भरतं निपादाधिपतिर्गुहः ॥ १०	
तमायान्तं तु संप्रेक्ष्य सूतपुत्रः प्रतापवान् । भरतायाचचक्षेऽथ विनयज्ञो विनीतवत् ॥ ११	
एष ज्ञातिसहस्रेण स्थपतिः परिवारितः । कुशलो दण्डकारण्ये वृद्धो भ्रातुश्च ते सखा ॥ १२	
तस्मात् पश्यतु काकुत्स्थ त्वां निपादाधिपो गुहः । असंशयं विजानीते यत्र तौ रामलक्ष्मणौ ॥ १३	
एतन्तु गचनं श्रुत्वा सुमन्त्राद्भरतः शुभम् । उवाच वचनं गीघ्रं गुहः पश्यतु मामिति ॥ १४	
लब्ध्वाभ्यनुष्ठां संदृष्टो ज्ञातिभिः परिवारितः । आगम्य भरतं प्रह्वो गुहो वचनमब्रवीत् ॥ १५	
भङ्गकृत्यैव देशोऽयं वञ्चिताश्चापि ते वयम् । निवेदयामरते सर्वे स्वकं दासकुले वस ॥ १६	
अग्नि मूलं फलं चैव निपादैः समुपाहृतम् । आर्द्रमांसं च शुष्कं च वन्यं चोच्चावचं महत् ॥ १७	
आशंसे स्वाशिता सेना वत्स्यतीमां विभावरीम् । अर्चितो विविधैः कामैः श्वः ससैन्यो गमिष्यसि ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सहितायाम्

अयोध्याकाण्डे गुहागमनं नाम चतुरशीतितमः सर्गः

पञ्चाशीतितमः सर्गः

गुहसमागमः

एवमुक्तस्तु भरतो निपादाधिपतिं गुहम् । प्रत्युवाच महाप्राज्ञो वाक्यं हेत्वर्थसंहितम् ॥ १	
उर्जितः खलु ते कामः कृतो मम गुरोः सखे । यो मे त्वमीदृशीं सेनामेकोऽभ्यर्चितुमिच्छसि ॥ २	
इत्युक्त्वा तु महातेजा गुहं वचनमुत्तमम् । अब्रवीद्भरतः श्रीमान्निषादाधिपतिं पुनः ॥ ३	

कतरेण गमिष्यामि भरद्वाजाश्रमं गुह । गहनोऽयं भृशं देशो गङ्गानूपो दुरत्ययः ॥	४
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राजपुत्रस्य धीमतः । अब्रवीत् प्राञ्जलिर्वाक्यं गुहो गहनगोचरः ॥	५
दाशास्त्वानुगमिष्यन्ति धन्विनः सुसमाहिताः । अहं त्वानुगमिष्यामि राजपुत्र महायशः ॥	६
कञ्चिन्न दुष्टो ब्रजसि रामस्याच्छिष्टकर्मणः । इयं ते महती सेना शङ्कां जनयतीव मे ॥	७
तमेवमभिभाषन्तमाकाश इव निर्मलः । भरतः ऋक्षण्या वाचा गुहं वचनमब्रवीत् ॥	८
मा भूत् स कालो यन् कष्टं न मां शङ्कितुमर्हसि । राघवः स हि मे भ्राता ज्येष्ठः पितृसमो मतः ॥९	
तं निवर्तयितुं यामि काङ्क्षुत्थं वनवासिनम् । बुद्धिरन्या न ते कार्या गुह सत्यं ब्रवीमि ते ॥	१०
स तु संहृष्टवदनः श्रुत्वा भरतभाषितम् । पुनरेवाब्रवीद्वाक्यं भरतं प्रति हर्षितः ॥	११
धन्यस्त्वं न त्वया तुल्यं पश्यामि जगतीतले । अयन्नादागतं राज्यं यस्त्वं त्यक्तुमिहेच्छसि ॥	१२
शाश्वती खलु ते कीर्तिर्लोकाननुचरिष्यति । यस्त्वं कृच्छ्रगतं रामं प्रत्यानयितुमिच्छसि ॥	१३
एवं संभाषमाणस्य गुहस्य भरतं तदा । बभौ नष्टप्रभः सूर्यो रजनी चाभ्यवर्तत ॥	१४
संनिवेश्य स तां सेनां गुहेन परितोषितः । शत्रुघ्नेन सह श्रीमाञ्जयनं पुनरागमन् ॥	१५
रामचिन्तामयः शोको भरतस्य महात्मनः । उपस्थितो ह्यनर्हस्य धर्मप्रेक्षस्य तादृशः ॥	१६
अन्तर्दाहेन दहनः संतापयति राघवम् । वनदाहाभिसंतप्तं गृढोऽग्निरिव पादपम् ॥	१७
प्रसृतः ^१ सर्वगात्रेभ्यः स्वेदं शोकाग्निसंभवम् । यथा सूर्याशुसंतप्तो हिमवान् प्रसृतो हिमम् ॥	१८
ध्याननिर्दरशैलेन विनिःश्वसितधातुना । दैन्यपादपसङ्घेन शोकायासाधिभृङ्गिणा ॥	१९
प्रमोहानन्तसत्त्वेन संतापौषधिवेणुना । आक्रान्तो दुःखशैलेन महता कैकयीसुतः ॥	२०

विनिःश्वसन् वै भृशदुर्मनास्ततः प्रमूढसंज्ञः परमापदं गतः ।

शमं न लेभे हृदयज्वरार्दितो नरर्षभो यूथहतो यथर्षभः ॥ २१

गुहेन सार्धं भरतः समागतो महानुभावः सजनः समाहितः ।

सुदुर्मनास्तं भरतं तदा पुनर्गुहः समाश्रासयद्ग्रजं प्रति ॥ २२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे गुहसमागमो नाम पञ्चाशीतितमः सर्गः

षडशीतितमः सर्गः

गुहवाक्यम्

आचक्ष्वेऽथ सद्भावं लक्ष्मणस्य महात्मनः । भरतायाप्रमेयाय गुहो गहनगोचरः ॥

तं जाग्रतं गुणैर्युक्तं वरचापेषुधारिणम् । भ्रातृगुप्त्यर्थमत्यन्तमहं लक्ष्मणमब्रवम् ॥	२
इयं तात सुखा शय्या त्वदर्थमुपकल्पिता । प्रत्याश्वसिहि शेष्वास्यां सुखं राघवनन्दन ॥	३
उचितोऽयं जनः सर्वो दुःखानां त्वं सुखोचितः । धर्मात्मस्तस्य गुप्त्यर्थं जागरिष्यामहे वयम् ॥	४
न हि रामात् प्रियतरो ममास्ति भुवि कश्चन । मोत्सुको भूर्ब्रवीम्येतदप्यसत्यं तवाग्रतः ॥	५
अस्य प्रसादादाशंसे लोकेऽस्मिन् सुमहद्यशः । धर्मावाप्तिं च त्रिपुलामर्थावाप्तिं च केवलाम् ॥	६
सोऽहं प्रियसखं रामं शयानं मह सीतया । रक्षिष्यामि धनुष्पाणिः सर्वैः स्वैर्ज्ञातिभिः सह ॥	७
न हि मेऽविदितं किंचिद्वनेऽस्मिञ्चरतः सदा । चतुरङ्गं ह्यपि बलं प्रसहेम वयं युधि ॥	८
एवमस्माभिरुक्तेन लक्ष्मणेन महात्मना । अनुनीता वयं सर्वे धर्ममेवानुपश्यता ॥	९
कथं दाशरथौ भूमौ शयाने मह सीतया । शक्या निद्रा मया लब्धुं जीवितं वा सुखानि वा ॥	१०
यो न देवासुरैः सर्वैः शक्यः प्रमहितुं युधि । तं पश्य गुह संविष्टं तृणेषु सह सीतया ॥	११
महता तपसा लब्धो चिविधैश्च परिश्रमैः । एको दशरथस्यैव पुत्रः सदृशलक्षणः ॥	१२
अस्मिन् प्रव्राजिते राजा न चिरं वर्तयिष्यति । विधवा मेदिनी नूनं क्षिप्रमेव भविष्यति ॥	१३
विनद्य सुमहानादं श्रमेणोपगताः स्त्रियः । निर्घोषोपरतं नूनमद्य राजनिवेशनम् ॥	१४
कौसल्या चैव राजा च तथैव जननी मम । नाशंसे यदि जीवेयुः सर्वे ते शर्वरीमिमाम् ॥	१५
जीवेदपि हि मे माता शत्रुघ्नस्यान्ववेक्षया । दुःखिता या तु कौसल्या वीरसूर्विनशिष्यति ॥	१६
अतिक्रान्तमतिक्रान्तमनवाप्य मनोरथम् । राज्ये राममनिक्षिप्य पिता मे विनशिष्यति ॥	१७
सिद्धार्थाः पितरं वृत्तं तस्मिन् काले ह्यपस्थिते । प्रेतकार्येषु सर्वेषु संस्करिष्यन्ति भूमिपम् ॥	१८
रम्यचत्वरसंस्थानां मुविभक्तमहापथाम् । हर्म्यग्रासादसंपन्नां सर्वरत्नविभूषिताम् ॥	१९
गजाश्रगथसंवाधां तूर्यनाद्विनादिताम् । सर्वकल्याणसंपूर्णां हृष्टपुष्टजनाकुलाम् ॥	२०
आरामोद्यानसंपन्नां समाजोत्सवशालिनीम् । सुखिता विचरिष्यन्ति राजधानीं पितुर्मम ॥	२१
अपि सत्यप्रतिज्ञेन सार्धं कुशलिना वयम् । निवृत्ते समये ह्यस्मिन् सुखिताः प्रविशेमहि ॥	२२
परिदेवयमानस्य तस्यैवं सुमहात्मनः । तिष्ठतो राजपुत्रस्य शर्वरी सात्यवर्तेत ॥	२३
प्रभाते विमले सूर्ये कारयित्वा जटा उभौ ^१ । अस्मिन् भागीरथीतीरे सुखं संतारितौ मया ॥	२४

जटाधरौ तौ द्रुमचीरवाससौ महाबलौ कुञ्जरयूथपोपमौ ।

वरेपुत्रापासिधरौ परंतपौ व्यवक्षमाणौ सह सीतया रतौ ॥ २५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अयोध्याकाण्डे गुहवाक्यं नाम षडशीतितमः सर्गः

1. एक इति मुख्य इत्यर्थः, राज्याहं इति इत्यनेन चान्वितम् ।
वाक्ये । दशरथस्येति पदं पुत्र इत्यनेन सदृशलक्षण-

१. जटाधुभौ च,

सप्ताशीतितमः सर्गः

रामशयनादिप्रश्नः

गुहस्य वचनं श्रुत्वा भरतो भृशमप्रियम् । ध्यानं जगाम तत्रैव यत्र तच्छ्रुतमप्रियम् ॥	१
सुकुमारो महासत्त्वः सिंहस्कन्धो महाभुजः । पुण्डरीकविशालाक्षस्तरुणः प्रियदर्शनः ॥	२
प्रत्याश्रयस्य मुहूर्तं तु कालं परमदुर्मनाः । पपात सहसा तोत्रैर्हृदि विद्ध इव द्विपः ॥	३
तदवस्थं तु भरतं शत्रुत्रोऽनन्तरस्थितः । परिष्वज्य रुरोदोच्चैर्विसंज्ञः शोककर्षितः ॥	४
ततः सर्वाः समापेतुर्मातरो भरतस्य ताः । उपवासकृशा दीना भर्तुर्व्यसनकर्षिताः ॥	५
ताश्च तं पतितं भूमौ रुदन्त्यः पर्यवारयन् । कौसल्या त्वनुसृत्यैनं दुर्मनाः परिष्वजे ॥	६
वत्सला स्वं यथा वत्समुपगृह्य तर्पस्विनी । परिपप्रच्छ भरतं रुदन्ती शोककर्षिता ॥	७
पुत्रं व्याधिर्न ते कञ्चिच्छरीरं परिबाधते । अद्य राजकुलस्यास्य त्वदधीनं हि जीवितम् ॥	८
त्वां दृष्ट्वा पुत्रं जीवामि रामे सध्रातृके गते । वृत्ते दशरथे राज्ञि नाथ एकस्त्वमग्न नः ॥	९
कञ्चिन्तु लक्ष्मणे पुत्रं श्रुतं ते किञ्चिदप्रियम् । पुत्रे वा ह्येकपुत्रायाः महभायं वनं गते ॥	१०
स मुहूर्तं समाश्रयस्य रुदन्नेव मद्वायदाः । कौमल्यां परिसान्त्वयेदं गुहं वचनमब्रवीत् ॥	११
भ्राता मे कावसद्रात्रिं क सीता क च लक्ष्मणः । अस्वपच्छयने कस्मिन् किं भुक्त्वा गुहं शंस मे ॥	१२
सोऽब्रवीद्भरतं ह्यग्रे निपादाधिपतिर्गुहः । यद्विधं प्रतिपेदे च रामे प्रियहितेऽतिथौ ॥	१३
अन्नमुच्चावचं भक्षाः फलानि विविधानि च । रामायाभ्यवहागर्थं बहु चोपहृतं मया ॥	१४
तत्सर्वं प्रत्यनुज्ञासीद्रामः सत्यपराक्रमः । न तु तत्प्रत्यगृह्णात्स क्षत्रधर्ममनुस्मरन् ॥	१५
न ह्यस्माभिः प्रतिप्राह्यं मग्ने देयं तु सर्वदा । इति तेन वयं राजन्ननुनीता महात्मना ॥	१६
लक्ष्मणेन समानीतं पीत्वा वारि महात्मना । औपवास्यं तदाकार्पाद्राघवः सह सीतया ॥	१७
ततस्तु जलशेषेण लक्ष्मणोऽप्यकरोत्तदा । वाग्यतास्ते त्रयः सन्ध्यां समुपासत संहिताः ॥	१८
सौमित्रिस्तु ततः पश्चादकरोन् स्वास्तरं शुभम् । स्वयमानीय बर्ही पि क्षिप्रं राघवकारणात् ॥	१९
तस्मिन् समाविशद्रामः स्वास्तरे सह सीतया । प्रक्षाल्य च तयोः पादावपचक्राम लक्ष्मणः ॥	२०
एतत्तदिङ्गुदीमूलमिदमेव च तत्तृणम् । यस्मिन् रामश्च सीता च रात्रिं तां शयितावुभौ ॥	२१
नियम्य प्रुष्टे तु तलाङ्गुलित्रवाञ्छरैः सुपूर्णाविपुधी परंतपः ।	
महद्ब्रुवुः सज्यमुपोह लक्ष्मणो निशामतिष्ठन् परितोऽस्य केवलम् ॥	२२
ततस्त्वहं चोत्तमबाणचापधृन् स्थितोऽभवं तत्र स यत्र लक्ष्मणः ।	
अतन्द्रिभिर्ज्ञातिभिरात्तकार्मुकैः सहेन्द्रकरूपं परिपालयंस्तदा ॥	२३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

अयोध्याकाण्डे रामशयनादिप्रश्नो नाम सप्ताशीतितमः सर्गः

अष्टाशीतितमः सर्गः

शय्यानुबीक्षणम्

तच्छ्रुत्वा निपुणं सर्वं भरतः सह मन्त्रिभिः । इङ्गुदीमूलभागम्य रामशय्यामवेक्ष्य ताम् ॥	१
अब्रवीज्जननीः सर्वा इह तेन महात्मना । शर्वरी शयिता भूमाविदमस्य विमर्दितम् ॥	२
महाभागकुलीनेन महाभागेन धीमता । जातो दशरथेनोर्व्यां न रामः स्वप्तुमर्हति ॥	३
अजिनोत्तरसंस्तीर्णं वरास्तरणसंवृते । शयित्वा पुरुषव्याघ्रः कथं शेते महीतले ॥	४
प्रासादाप्रविमानेषु बलभीषु च सर्वदा । हैमराजतभौमेषु वरास्तरणशालिषु ॥	५
पुष्पसंचयचित्रेषु चन्दनागरुगन्धिषु । पाण्डराभ्रप्रकाशेषु शुकसङ्करुतेषु च ॥	६
प्रामादवग्वर्येषु शीतवत्सु सुगन्धिषु । उषित्वा मेरुकल्पेषु कृतकाञ्चनभित्तिषु ॥	७
गीतवादित्रनिर्घोषैर्वगभरणनिःस्वनैः । मृदङ्गवरशब्दैश्च सततं प्रतिबोधितः ॥	८
वन्दिभिर्वन्दितः काले बहुभिः सूतमागधैः । गाथाभिरनुरूपाभिः स्तुतिभिश्च परंतपः ॥	९
अश्रद्धेयमिदं लोके न सत्यं प्रतिभाति माम् । मुह्यते खलु मे भावः स्वप्नोऽयमिति मे मतिः ॥	१०
न नूनं दैवतं किञ्चन कालेन बलवत्तरम् । यत्र दाशरथी रामो भूमावेवमशेत सः ॥	११
विदेहराजस्य सुता सांता च प्रियदर्शना । दयिता शयिता भूमौ स्नुषा दशरथस्य च ॥	१२
इयं शय्या मम भ्रातुरिदं हि परिवर्तितम् । स्थण्डिले कठिने सर्वं गात्रैर्विमृदितं तृणम् ॥	१३
मये माभरणा सुप्ता मीतास्मिञ्शयने शुभा । तत्र तत्र हि दृश्यन्ते सक्ताः कनकबिन्दवः ॥	१४
उत्तरीयमिद्रामक्तं मुच्यक्तं सीतया तदा । तथा ह्येते प्रकाशन्ते सक्ताः कौशेयतन्तवः ॥	१५
मन्ये भर्तुः सुखा शय्या येन बाला तपस्विनी । सुकुमारी सती दुःखं न विजानाति मैथिली ॥	१६
हा हनोऽस्मि नृशंसोऽहं यत् सभार्यः कृते मम । ईदृशीं राघवः शय्यामधिशेते ह्यनाथवत् ॥	१७
सार्वभौमकुले जातः सर्वलोकसुखावहः । सर्वलोकप्रियस्त्यक्त्वा राज्यं सुखमनुत्तमम् ॥	१८
कथमिन्दीवरश्यामो रक्ताक्षः प्रियदर्शनः । सुखभागी न दुःखार्हः शयितो भुवि राघवः ॥	१९
धन्यः खलु महाभागो लक्ष्मणः शुभलक्षणः । भ्रातरं विषमे काले यो राममनुवर्तते ॥	२०
सिद्धार्था खलु वैदेही पतिं यानुगता वनम् । वयं संशयिताः सर्वे हीनास्तेन महात्मना ॥	२१
अकर्णधारा पृथिवी शून्येव प्रतिभाति मे । गते दशरथे स्वर्गं रामे चारण्यमाश्रिते ॥	२२
न च प्रार्थयते कश्चिन्मनसापि वसुंधराम् । वनेऽपि वसतस्तस्य बाहुवीर्याभिरक्षिताम् ॥	२३
शून्यसंवरणारक्षामयन्त्रितहर्याद्विपाम् । अपावृतपुरद्वारां राजधानीभरक्षिताम् ॥	२४
अप्रहृष्टबलां न्यूनां विषमस्थामनावृताम् । शत्रवो नाभिमन्यन्ते भक्ष्यान् विषकृतानिव ॥	२५
अथ प्रभृति भूमौ तु शयिष्येऽहं तृणेषु वा । फलमूलाशनो नित्यं जटाचीराणि धारयन् ॥	२६

तस्यार्थमुत्तरं कालं निवत्स्यामि सुखं वने । तं प्रतिश्रवणमुच्य नास्य मिथ्या भविष्यति^१ ॥ २७
 वसन्तं भ्रातुरर्थाय शत्रुघ्नो मानुवत्स्यति । लक्ष्मणेन सह त्वार्यो ह्ययोध्यां पालयिष्यति ॥ २८
 अभिषेक्ष्यन्ति काकुत्स्थमयोध्यायां द्विजातयः । अपि मे देवताः कुर्युरिमं सत्यं मनोरथम् ॥ २९

प्रसाद्यमानः शिरसा मया स्वयं बहुप्रकारं यदि नाभिपत्स्यते ।

ततोऽनुवत्स्यामि चिराय राघवं वनेचरं नार्हति मामुपेक्षितुम् ॥ ३०

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 अयोध्याकाण्डे शय्यानुवीक्षणं नाम अष्टाशीतितमः सर्गः

एकोनवतितमः सर्गः

गङ्गातरणम्

व्युष्य रात्रिं तु तत्रैव गङ्गाकूले स राघवः । भरतः कल्यमुत्थाय शत्रुघ्नमिदमब्रवीत् ॥ १
 शत्रुघ्नोत्तिष्ठ किं शेषे निषादाधिपतिं गुहम् । शीघ्रमानय भद्रं ते तारयिष्यति वाहिनीम् ॥ २
 जागर्मि नाहं स्वपिमि तमेवार्यं विचिन्तयन् । इत्येवमब्रवीद्भ्रात्रा शत्रुघ्नोऽपि प्रचोदितः ॥ ३
 इति संबदतोरेवमन्योन्यं नरसिंहयोः । आगत्य प्राञ्जलिः काले गुहो भरतमब्रवीत् ॥ ४
 कश्चिन् सुखं नदीतीरेऽवात्सीः काकुत्स्थ शर्वरीम् । कश्चित्ते सह सैन्यस्य तावन् सर्वमनामयम् ॥ ५
 गुहस्य तत्तु वचनं श्रुत्वा स्तोहादुदीरितम् । रामस्यानुवशो वाक्यं भरतोऽपीदमब्रवीत् ॥ ६
 सुखा नः शर्वरी राजन् पूजिताश्चपि ते वयम् । गङ्गां तु नौभिर्बह्वीभिर्दाशाः संतरयन्तु नः ॥ ७
 ततो गुहः संत्वरितं श्रुत्वा भरतशासनम् । प्रतिप्रविश्य नगरं तं ज्ञातिजनमब्रवीत् ॥ ८
 उत्तिष्ठत प्रबुध्यध्वं भद्रमस्तु च वः सदा । नावः समनुकर्षध्वं तारयिष्याम वाहिनीम् ॥ ९
 ते तथोक्ताः समुत्थाय त्वरिता राजशासनात् । पञ्च नावां शतान्याशु समानिन्युः समन्ततः ॥ १०
 अन्याः स्वस्तिकविज्ञेया महाघण्टाधरा वराः । शोभमानाः पताकाभिर्युक्तवाताः सुसंहताः ॥ ११
 ततः स्वस्तिकविज्ञेयां पाण्डुकम्बलसंश्रुताम् । सनन्दिघोषां कल्याणीं गुहो नावमुपाहरत् ॥ १२
 तामारुरोह भरतः शत्रुघ्नश्च महायशाः । कौसल्या च सुमित्रा च याश्चान्या राजयोषितः ॥ १३
 पुरोहितश्च तत्पूर्वं गुरवो ब्राह्मणाश्च ये । अनन्तरं राजदारास्तथैव शकटापणाः ॥ १४
 आवासमादीपयतां तीर्थं चाप्यवगाहताम् । भाण्डानि चाददानानां घोषस्त्रिदिबमस्पृशत् ॥ १५
 पताकिन्यस्तु ता नावः स्वयं दाशैरधिष्ठिताः । वहन्त्यो जनमारूढं तदा संपेतुराशुगाः ॥ १६
 नारीणामभिपूर्णास्तु काश्चित् काश्चिच्च वाजिनाम् । काश्चिदत्र वहन्ति स्म यानयुग्यं महाघनम् ॥ १७

1. तं प्रतिश्रवणं रामकृतां प्रतिज्ञाम् आमुच्य सुखं वने वत्स्यामि; तेनास्य प्रतिज्ञावाक्यं मिथ्या न स्वयं गृहीत्वा रामस्यार्थे उत्तरं प्रतिज्ञाशेषभूतं काकमहं भविष्यतीत्यर्थः ।

ताः स्म गत्वा परं तीरमवरोप्य च तं जनम् । निवृत्ताः काण्डचित्राणि क्रियन्ते दाशबन्धुभिः ॥ १८	
सवैजयन्तास्तु गजा गजारोहप्रचोदिताः । तरन्तः स्म प्रकाशन्ते सध्वजा इव पर्वताः ॥ १९	
नावश्चारुरुहुश्चान्ये प्लवैस्तेरुन्तथापरे । अन्ये कुम्भघटैस्तेरुन्ये तेरुश्च बाहुभिः ॥ २०	
सा पुण्या ध्वजिनी गङ्गां दाशैः संतारिता स्वयम् । मैत्रे मुहूर्तं प्रययौ प्रयागवनमुत्तमम् ॥ २१	
आश्वासयित्वा च चर्मं महात्मा निवेशयित्वा च यथोपजोषम् ।	
द्रष्टुं भरद्वाजमृषिप्रवर्यमृत्विग्वृतः सन् ^१ भरतः प्रतस्थे ॥ २२	
स ब्राह्मणस्याश्रममभ्युपेत्य महात्मनो देवपुरोहितस्य ।	
ददर्श रम्योटजवृक्षपण्डं महद्वनं विप्रवरस्य रम्यम् ॥ २३	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया महितायाम्
अयोध्याकाण्डे गङ्गातरण नाम एकोननवतितमः सर्गः

नवतितमः सर्गः

भरद्वाजाश्रमनिवासः

भरद्वाजाश्रमं दृष्ट्वा क्रोशादेव नरर्षभः । बलं सर्वमवस्थाप्य जगाम सह मन्त्रिभिः ॥ १	
पद्मगामेव हि धर्मज्ञो न्यस्तशस्त्रपरिच्छदः । वसानो वामसी क्षौमे पुरोधाय पुरोधसम् ॥ २	
ततः मंदर्शने तस्य भरद्वाजस्य राघवः । मन्त्रिणस्तानवस्थाप्य जगामानुपुरोहितम् ॥ ३	
वसिष्ठमथ दृष्ट्वैव भग्द्वाजो महातपाः । संच्चालासनात्तूर्णं शिष्यानर्च्यमिति ब्रुवन् ॥ ४	
सभागम्य वसिष्ठेन भरतेनाभिवादितः । अबुध्यत महातेजाः सुतं दशरथस्य तम् ॥ ५	
ताभ्यामर्घ्यं च पाद्यं च दत्त्वा पश्चात् फलानि च । आनुपूर्व्याञ्च धर्मज्ञः पप्रच्छ कुशलं कुले ॥ ६	
अयोध्यायां बले कोशे मित्रेष्वपि च मन्त्रिषु । जानन् दशरथं वृत्तं न राजानमुदाहरत् ॥ ७	
वसिष्ठो भरतश्चैनं पप्रच्छतुरनामयम् । शरीरेऽग्निषु वृक्षेषु शिष्येषु मृगपक्षिषु ॥ ८	
तथेति तन् प्रतिज्ञाय भरद्वाजो महातपाः । भरतं प्रत्युवाचेदं राघवस्नेहबन्धनात् ^२ ॥ ९	
किमिहागमने कार्यं तव राज्यं प्रशासतः । एतदाचक्ष्व मे सर्वं न हि मे शुध्यते मनः ॥ १०	
सुषुवे यममित्रघ्नं कौसल्यानन्दवर्धनम् । भ्रात्रा सह सभार्षो यश्चिरं प्रव्राजितो वनम् ॥ ११	
नियुक्तः स्त्रीनियुक्तेन पित्रा योऽसौ महायशः । वनवासी भवेतीह समाः किल चतुर्दश ॥ १२	
कश्चिन्न तस्यापापस्य पापं कर्तुमिहेच्छसि । अकण्टकं भोक्तुमना राज्यं तस्यानुजस्य च ॥ १३	
एवमुक्तो भरद्वाजं भरतः प्रत्युवाच ह । पर्यश्रुनयनो दुःखाद्वाचा संमज्जमानया ॥ १४	
हतोऽस्मि यदि मामेवं भगवानपि मन्यते । मत्तो न दोषमाशङ्के नैवं मामनुशाधि हि ॥ १५	

न चैतदिष्टं माता मे यदबोचन्मदन्तरे । नाहमेतेन तुष्टश्च न तद्वचनमाददे ॥	१६
अहं तु तं नरव्याघ्रमुपयातः प्रसादकः । प्रतिनेतुमयोध्यां च पादौ तस्याभिवन्दितुम् ॥	१७
तं मामेवंगतं मत्वा प्रसादं कर्तुमर्हसि । शंस मे भगवन् रामः क संप्रति महीपतिः ॥	१८
वसिष्ठादिभिर्ऋत्विग्भिर्याचितो भगवांस्ततः । उवाच तं भरद्वाजः प्रसादाद्भरतं वचः ॥	१९
त्वय्येतत् पुरुषव्याघ्र युक्तं राघववंशजे । गुरुवृत्तिर्दमश्चैव साधूनां चानुयायिता ॥	२०
जाने चैतन्मनःस्थं ते दृढीकरणमस्त्विति । अपृच्छं त्वां तथात्यर्थं कीर्तिं समभिवर्धयन् ॥	२१
जाने च रामं धर्मज्ञं ससीतं सहलक्ष्मणम् । असौ वसति ते भ्राता चित्रकूटे महागिरौ ॥	२२
श्वस्तु गन्तासि तं देशं वसाद्य सह मन्त्रिभिः । एतं मे क्रुद् सुप्राज्ञ कामं कामार्थकोविद् ॥	२३

ततस्तथेत्येवमुदारदर्शनः प्रतीतरूपो भरतोऽब्रवीद्वचः ।

चकार बुद्धिं च तदा तदाश्रमे निशानिवासाय नराधिपात्मजः ॥

२४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे भरद्वाजाश्रमनिवासो नाम नवतितमः सर्गः

एकनवतितमः सर्गः

भरद्वाजातिथ्यम्

कृतबुद्धिं निवासाय तत्रैव स मुनिस्तथा । भरतं कैकयीपुत्रमातिथ्येन न्यमन्त्रयत् ॥	१
अब्रवीद्भरतस्त्वेनं नन्विदं भवता कृतम् । पाद्यमर्घ्यं तथातिथ्यं वने यदुपपद्यते ॥	२
अथोवाच भरद्वाजो भरतं प्रहसन्निव । जाने त्वां प्रीतिसंयुक्तं तुष्येस्त्वं येन केनचित् ॥	३
सेनायास्तु तवैतस्याः कर्तुमिच्छामि भोजनम् । मम प्रीतिर्यथारूपा त्वमर्हो मनुजाधिप ॥	४
किमर्थं चापि निक्षिप्य दूरे बलमिहागतः । कस्मान्नेहोपयातोऽसि सबलः पुरुषर्षभ ॥	५
भरतः प्रत्युवाचेदं प्राञ्जलिस्तं तपोधनम् । ससैन्यो नोपयानोऽस्मि भगवन् भगवद्भ्यात् ॥	६
राज्ञा च भगवन्नित्यं राजपुत्रेण वा सदा । यन्नतः परिहर्तव्या विषयेषु तपरिवनाम् ॥	७
वाजिमुख्या मनुष्याश्च मत्ताश्च वरवारणाः । प्रच्छाद्य भृंगवन् भूमिं महतीमनुयान्ति माम् ॥	८
ते वृक्षानुदकं भूमिमाश्रमेपूटजांस्तथा । न हिंस्युरिति तेनाहमेक एव समागतः ॥	९
आनीयतामितः सेनेत्याज्ञप्तः परमर्षिणा । ततस्तु चक्रे भरतः सेनायाः समुपागमम् ॥	१०
अग्निशालं प्रविश्याथ पीत्वापः परिमृज्य च । आतिथ्यस्य क्रियाद्देतोर्विश्वकर्माणमाह्वयत् ॥	११
आह्वये विश्वकर्माणमहं त्वष्टारमेव च । आतिथ्यं कर्तुमिच्छामि तत्र मे संविधीयताम् ॥	१२
आह्वये लोकपालांस्त्रीन् देवाब्शक्रमुखांस्तथा । आतिथ्यं कर्तुमिच्छामि तत्र मे संविधीयताम् ॥	१३

- प्राक्स्रोतसश्च या नद्यः प्रत्यक्स्रोतस एव च । पृथिव्यामन्तरिक्षे च समायान्वव्य सर्वशः ॥ १४
- अन्याः स्रवन्तु मैरेयं सुरामन्याः सुनिष्ठिताम् । अपराश्रोदकं शीतमिक्षुकाण्डरसोपमम् ॥ १५
- आह्वये देवगन्धर्वान् विश्वावसुहहाहुहून् । तथैवाप्सरसो देवीगन्धर्वाश्चापि सर्वशः ॥ १६
- घृताचीमथ विश्वाचीं मिश्रकेशीमलम्बुसाम् । नागदन्तां च हेमां च हेमामट्टिकतस्थलाम् ॥ १७
- शक्रं याश्रोपतिष्ठन्ति ब्रह्माणं याश्च योषितः । सर्वास्तुम्बुरुणा सार्धमाह्वये सपरिच्छदाः ॥ १८
- वनं कुरुपु यद्विव्यं वासोभूषणपत्रवत् । दिव्यनारीफलं शश्वत्तत् कौवेगमिहेतु च ॥ १९
- इह मे भगवान् सोमो विधत्तामन्नमुत्तमम् । भक्ष्यं भोज्यं च चोष्यं च लेह्यं च पिविधं बहु ॥ २०
- विचित्राणि च मान्यानि पादपप्रच्युतानि च । सुरादीनि च पेयानि मांमानि विविधानि च ॥ २१
- एवं समाधिना युक्तरतेजनाप्रतिमेन च । शिक्षास्वरसमायुक्तं तपसा चाब्रवीन्मुनिः ॥ २२
- मनमा ध्यायतस्तस्य प्राङ्मुखस्य कृताञ्जलेः । आजग्मुस्तानि सर्वाणि देवतानि पृथक् पृथक् ॥ २३
- मलयं इन्दुं चैव ततः स्वेदनुदोऽनिलः । उपस्पृश्य यवौ युक्त्या सुप्रियात्मा सुवः शिवः ॥ २४
- ततोऽभ्यवर्षन् घना दिव्याः कुसुमवृष्टयः । दिव्यदुन्दुभिघोषश्च दिक्षु सर्वासु शुश्रुवे ॥ २५
- प्रवगुश्रोत्तमा वाता ननृतुश्चाप्सरोगणाः । प्रजगुर्देवगन्धर्वा वीणाः प्रमुमुचुः स्वगान ॥ २६
- स गन्धो ग्रां च भूमि च प्राणिनां श्रवणानि च । त्रिवेशोच्चावचः श्लक्ष्णः ममो लयगुणान्वितः ॥ २७
- तस्मिन्नुपगते गन्धे दिव्ये श्रोत्रमुखे नृणाम् । ददर्श भारतं सैन्यं विधानं विश्वकर्मणः ॥ २८
- बभूव हि ममा भूमिः ममन्तात् पञ्चयोजनम् । शाद्वलैर्बहुभिश्छन्ना नीलवैदूर्यसंनिभैः ॥ २९
- तारिमन त्रिन्वाः रुपित्थाश्च पनमा बीजपूरकाः । आमलक्यो बभूवुश्च चूताश्च फलभूषणाः ॥ ३०
- उत्तरेभ्यः कुरुभ्यश्च वनं दिव्योपभोगवत् । आजगाम नदी दिव्या तीरजैर्बहुभिर्वृता ॥ ३१
- चतुःशालानि शुभ्राणि मालश्च गजवाजिनाम् । हर्म्यप्रासादमंवाधास्तोरणानि शुभानि च ॥ ३२
- सितमेघनिभं चापि राजवेश्म सुतोरणम् । दिव्यमाल्यकृताकारं दिव्यगन्धसमुक्षितम् ॥ ३३
- चतुरश्रमसंबाधं शयनासनयानवत् । दिव्यैः सर्वरमैर्युक्तं दिव्यभोजनवस्त्रवत् ॥ ३४
- उपकल्पितमर्वाञ्जं धौतानर्मलभाजनम् । क्लृप्तसर्वात्मनं श्रीमत् त्वास्तीर्णशयनो तमम् ॥ ३५
- प्रविवेश महाबाहुरनुज्ञातो महार्पणा । वेश्म तद्रत्नसंपूर्णं भरतः कैकयीसुतः ॥ ३६
- अनुजग्मुश्च तं सर्वे मन्त्रिणः सपुरोहिताः । बभूवुश्च मुदा युक्ता दृष्ट्वा तं वेश्मसंविधिम् ॥ ३७
- तत्र राजासनं दिव्यं व्यजनं छत्रमेव च । भरतो मन्त्रिभिः सार्धमभ्यवर्तत राजवत् ॥ ३८
- आसनं पूजयामास रामायाभिप्रणम्य च । वालव्यजनमादाय न्यषीदत् सचिवासने ॥ ३९
- आनुपूर्व्यान्निपेदुश्च सर्वे मन्त्रिपुरोहिताः । ततः सेनापतिः पश्चात् प्रशास्ता च निपेदतुः ॥ ४०
- ततस्तत्र मुहूर्तेन नद्यः पायसकर्दमा । उपातिष्ठन्त भरतं भरद्वाजस्य शासनात् ॥ ४१

तासामुभयतः कूलं पाण्डुमृत्तिकलेपनाः । रम्याश्चावसथा दिव्या ब्राह्मणस्य प्रसादजाः ॥	४२
तेनैव च मुहूर्तेन दिव्याभरणभूषिताः । आगुर्विंशतिसाहस्रा ब्रह्मणा प्रहिताः स्त्रियः ॥	४३
सुवर्णमणिमुक्ताभिः प्रवालेन च शोभिताः । आगुर्विंशतिसाहस्राः कुबेरप्रहिताः स्त्रियः ॥	४४
याभिर्गृहीतः पुरुषः सोन्माद इव लक्ष्यते । आगुर्विंशतिसाहस्रा नन्दनादप्सरोगणाः ॥	४५
नारदस्तुम्बुरुगौपः प्रभया सूर्यवर्चसः । एते गन्धर्वराजानो भरतस्याप्रतो जगुः ॥	४६
अलम्बुसा मिश्रकेशी पुण्डरीकाक्ष वामना । उपानृत्यंस्तु भरतं भरद्वाजस्य शासनात् ॥	४७
यानि माल्यानि देवेषु यानि चैत्ररथे वने । प्रयागे तान्यदृश्यन्त भरद्वाजस्य तेजसा ॥	४८
बिल्वा मार्दङ्गिका आसन् कांस्यग्राहा विभीतकाः । अश्वत्था नर्तकाश्चासन् भरद्वाजस्य शासनात् ॥४९	
ततः सरलतालाश्च तिलका नक्तमालकाः । प्रहृष्टास्तत्र संपेतुः कुब्जा भूत्वाथ वामनाः ॥	५०
शिंशुपामलक्रीजम्बो याश्चान्याः कानने लताः ^१ । प्रमदाविग्रहं कृत्वा भरद्वाजाश्रमेऽवसन् ॥	५१
सुराः सुरापाः पिबत पायसं च बुभुक्षिताः । मांसानि च सुमेध्यानि भक्ष्यन्तां यावदिच्छथ ^२ ॥५२	
उच्छाद्य ^३ स्नापयन्ति स्म नदीतीरेषु वल्गुषु । अप्येकमेकं पुरुषं प्रमदाः मत्त चाष्ट च ॥	५३
संवाहन्त्यः समापेतुर्नार्यो रुचिरलोचनाः । परिमृज्य तथान्योन्यं पाययन्ति वराङ्गनाः ॥	५४
हयान् गजान् खरानुष्ट्रांस्तथैव मुरभेः सुतान् । अभोजयन् वाहनपास्तेषां भोज्यं यथाविधि ॥	५५
इक्षुंश्च मधु लाजांश्च भोजयन्ति स्म वाहनान् । इक्ष्वाकुवरयोधानां चोदयन्तो महाबलाः ॥	५६
नाश्वबन्धोऽश्वमाजानान्न गजं कुञ्जरग्रहः । मत्तप्रमत्तमुदिता चमूः सा तत्र संबभौ ॥	५७
तर्पिताः सर्वकामैस्ते रक्तचन्दनरूषिताः । अप्सरोगणसंयुक्ताः सैन्या वाचमुदैरयन् ॥	५८
नैवायोध्यां गमिष्यामो न गमिष्याम दण्डकान् । कुशलं भरतस्यास्तु रामस्यास्तु तथा सुखम् ॥५९	
इति पादातयोधाश्च हस्त्यधरोहकधकाः । अनाथास्तं विधिं लब्ध्वा वाचमेतामुदैरयन् ॥	६०
संप्रहृष्टा विनेदुस्ते नरास्तत्र सहस्रशः । भरतस्यानुयातारः स्वर्गोऽयमिति चाम्बुवन् ॥	६१
नृत्यन्ति स्म हसन्ति स्म गायन्ति स्म च सैनिकाः । समन्तात्परिधावन्ति माल्योपेताः सहस्रशः ॥	
ततो भुक्तवतां तेषां तदन्नममृतोपमम् । दिव्यानुद्वीक्ष्य भक्ष्यांस्तानभवद्भक्षणे मतिः ॥	६३
प्रेष्याश्चेष्ट्यश्च बन्धश्च बलस्थाश्च सहस्रशः । बभूवुस्ते भृशं तृप्ताः ^४ सर्वं चाहतवाससः ॥	६४
कुञ्जराश्च खरोष्ट्राश्च गोऽश्वाश्च मृगपक्षिणः । बभूवुः सुभृतास्तत्र नान्यो ह्यन्यमकल्पयत् ॥	६५
नाशुक्लवासास्तत्रासीन् क्षुधितो मल्लिनोऽपि वा । रजसा ध्वस्तकेशो वा नरः कश्चिददृश्यत ॥	६६
आजैश्चापि च वाराहैर्निघ्नानवरसंचयैः । फलनिर्व्यूहसंसिद्धैः सूर्पैर्गन्धरसान्वितैः ॥	६७
पुष्पध्वजवतीः पूर्णाः शुक्लस्यान्नस्य चाभितः । ददृशुर्विस्मितास्तत्र नरा लौहीः सहस्रशः ॥	६८

१. इच्छथेति एवमारामन्तत्रत्यैः शुक्लवे इति शेषः ।

२. तैकादिना शरीरमर्दनं कृत्वेति गोविन्दराजः ।

१. अस्यानन्तरम्—मालतां मङ्गिका जाति-
वीक्ष्याः कानने लताः—इति च. छ. झ. ञ.

२. इमाः च. छ.

बभ्रुवुर्बनपार्श्वेषु कृपाः पायसकर्दमाः । ताश्च कामदुघा गावो द्रुमाश्चासन् मधुच्युतः ॥	६९
वाप्यो मैरेयपूर्णाश्च सृष्ट्रमांसचयैर्वृताः । प्रतप्तपिठरैश्चापि मार्गमायूरकौक्कुटैः ॥	७०
पात्रीणां च सहस्राणि स्थालीनां नियुतानि च । न्यर्षुद्दानि च पात्राणि शातकुम्भमयानि च ॥	७१
स्थाल्यः कुम्भ्यः करम्भ्यश्च दधिपूर्णाः सुसंस्कृताः । यौवनस्थस्य गौरस्य कपित्थस्य सुगन्धिनः ॥	७२
हृदाः पूर्णा रसालस्य दध्नः श्वेतस्य चापरे । बभ्रुवुः पायसस्यान्ये शर्करायाश्च संचयाः ॥	७३
कल्कांश्चूर्णकपायांश्च स्नानानि विविधानि च । ददृशुर्भाजनस्थानि तीर्थेषु सरितां नराः ॥	७४
शुक्लानंशुमतश्चापि दन्तधावनसंचयान् । शुक्लांश्चन्दनकल्कांश्च समुद्रेष्ववतिष्ठतः ॥	७५
दर्पणान् परिमृष्टांश्च वासमां चापि संचयान् । पादुकोपानहां चैव युग्मान्यत्र सहस्रशः ॥	७६
आञ्जनीः कङ्कतान् कूर्चांश्चाम्बाणि च धनूंषि च । मर्मत्राणानि चित्राणि शयनान्यासनानि च ॥	७७
प्रतिपानहृदान् पूर्णान् खरोप्ट्रगजवाजिनाम् । अवगाह्य सुतीर्थाश्च हृदान् सोत्पलपुष्करान् ॥	७८
आकाशवर्णप्रतिमान् स्वच्छतोयान् सुग्वाप्तवान् । नीलवैदूर्यवर्णांश्च मृदून् यवससंचयान् ॥	७९
निर्वापार्थान् पशूनां ते ददृशुस्तत्र सर्वशः । व्यस्मयन्त मनुष्यास्ते स्वप्रकल्पं तदद्भुतम् ॥	८०
दृष्ट्वानिर्धयं कृतं तादृग्भरतस्य महर्षिणा । इत्येवं रममाणानां देवानामिव नन्दने ॥	८१
भग्द्वाराश्रमे रम्ये सा रात्रिर्व्यत्यवर्तत । प्रतिजग्मुश्च ता नद्यो गन्धर्वाश्च यथागतम् ॥	८२
भग्द्वारजमनुज्ञाप्य ताश्च मर्वा वराङ्गनाः ॥	

तथैव मत्ता मदिरोत्कटा नरास्तथैव दिव्यागरुचन्दनोक्षिताः ।

तथैव दिव्या विविधाः स्रगुत्तमाः पृथक्प्रकीर्णा मनुजैः प्रमर्दिताः ॥

८३

इयार्थे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अथाऽऽकाण्डे भग्द्वाराश्रमं नाम एकनवतितमः सर्गः

द्विनवतितमः सर्गः

भग्द्वाराश्रमं

ततस्तां रजनीं व्युष्य भरतः सपरिच्छदः । कृतातिथ्यो भग्द्वारां कामादभिजगाम ह ॥	१
तमृषिः पुरुपव्यात्रं प्रेक्ष्य प्राञ्जलिमागतम् । हुताग्निहोत्रो भरतं भग्द्वारोऽभ्यभाषत ॥	२
कश्चिदत्र सुखा रात्रिन्तवास्मद्विषये गता । समप्रस्ते जनः कश्चिदातिथ्ये शंस मेऽनघ ॥	३
तमुवाचाञ्जलिं कृत्वा भरतोऽभिप्रणम्य च । आश्रमादभिनिष्क्रान्तमृषिमुत्तमतेजसम् ॥	४
सुखोषितोऽस्मि भगवन् समप्रबलवाहनः । तर्पितः सर्वकामैश्च सामात्यो भृगवंस्त्वया ॥	५
अपेतहृमसंतापाः सुभिक्षाः सुप्रतिश्रयाः । अपि प्रेष्यानुपादाय सर्वे स्म सुसुखोषिताः ॥	६
आमन्त्रयेऽहं भगवन् कामं त्वामृषिसत्तम । समीपं प्रस्थितं भ्रातुर्मैत्रेणोक्षस्व चक्षुषा ॥	७

आश्रमं तस्य धर्मज्ञ धार्मिकस्य महात्मनः । आचक्ष्व कतमो मार्गः कियानिति च शंस मे ॥	८
इति पृष्टस्तु भरतं भ्रातृदर्शनलोलसम् । प्रत्युवाच महातेजा भरद्वाजो महातपाः ॥	९
भरतार्धवृत्तीयेषु योजनेष्वजने वने । चित्रकूटो गिरिस्तत्र रम्यनिर्दरकाननः ॥	१०
उत्तरं पार्श्वमासद्य तस्य मन्दाकिनी नदी । पुष्पितद्रुमसंच्छन्ना रम्यपुष्पितकानना ॥	११
अनन्तरं तत्सरितश्चित्रकूटश्च पर्वतः । तयोः पर्णकुटी तात तत्र तौ वसतो ध्रुवम् ॥	१२
दक्षिणेनैव मार्गेण सव्यदक्षिणमेव वा । गजवाजिरथाकीर्णा वाहिनी वाहिनीपते ॥	१३
बाहयस्व महाभाग ततो द्रक्ष्यसि राघवम् । प्रयाणमिति तच्छ्रुत्वा राजराजस्य योषितः ॥	१४
हित्वा यानानि यानार्हा ब्राह्मणं पर्यवारयन् । वेपमाना कृशा दीना सह देव्या सुमित्रया ॥	१५
कौसल्या तत्र जग्राह कराभ्यां चरणौ मुनेः । असमृद्धेन कामेन सर्वलोकस्य गर्हिता ॥	१६
कैकेयी तस्य जग्राह चरणौ सव्यपत्रपा । तं प्रदक्षिणमागम्य भगवन्तं महामुनिम् ॥	१७
अदूराद्भरतस्यैव तस्थौ दीनमनास्तदा । ततः पप्रच्छ भरतं भरद्वाजो दृढव्रतः ॥	१८
विशेषं ज्ञातुमिच्छामि मातृणां तव राघव । एवमुक्तस्तु भरतो भरद्वाजेन धार्मिकः ॥	१९
उवाच प्राञ्जलिर्भूत्वा वाक्यं वचनकोविदः । यामिमां भगवन् दीनां शोकानशनकर्षिताम् ॥	२०
पितुर्हि महिषीं देवीं देवतामिव पश्यसि । एषा तं पुरुषव्याघ्रं सिंहविक्रान्तगामिनम् ॥	२१
कौसल्या सुपुत्रे रामं धातारमदितिर्यथा । अस्या वामभुजं श्लिष्टा येषा तिष्ठति दुर्मनाः ॥	२२
इयं सुमित्रा दुःस्वार्ता देवी राज्ञश्च मध्यमा । कर्णिकारस्य शाखेव शीर्णपुष्पा वनान्तरे ॥	२३
एतस्यास्तौ सुतौ देव्याः कुमारौ देववर्णिनौ । उभौ लक्ष्मणशत्रुघ्नौ वीरौ सत्यपराक्रमौ ॥	२४
यस्याः कृते नरव्याघ्रौ जीवनाशमितो गतौ । राजा पुत्रविहीनश्च स्वर्गं दशरथो गतः ॥	२५
क्रोधनामकृतप्रज्ञां दृष्ट्वां सुभगमानिनीम् । ऐश्वर्यकामां कैकेयीमनार्यामार्यरूपिणीम् ॥	२६
ममैतां मातरं विद्धि नृशंसां पापनिश्चयाम् । यतोमूलं हि पश्यामि व्यमनं महदात्मनः ॥	२७
इत्युक्त्वा नरशार्दूलो बाष्पगद्गदया गिरा । स निशब्दास ताम्राक्षो नागः क्रुद्ध इव श्वसन् ॥	२८
भरद्वाजो महर्षिस्तं ब्रुवन्तं भरतं तथा । प्रत्युवाच महाबुद्धिरिदं वचनमर्थवन् ॥	२९
न दोषेणावगन्तव्या कैकेयी भरत त्वया । रामप्रत्राजनं ह्येतत् सुखोदरकं भविष्यति ॥	३०
देवानां दानवानां च ऋषीणां भावितात्मनाम् । हितमेव भविष्यद्वि रामप्रत्राजनादिह ॥	३१
अभिवाद्य तु संसिद्धः कृत्वा चैनं प्रदक्षिणम् । आमन्त्र्य भरतः सैन्यं युज्यतामित्यचोदयत् ॥	३२
ततो वाजिरथान् युक्त्वा दिव्यान् हेमपरिष्कृतान् । अध्यारोहन् प्रयाणार्थी बहून् बहुविधो जनः ॥	३४
गजकन्या गजाश्चैव हेमकक्ष्याः पताकिनः । जीमूता इव घर्मान्ते सघोपाः संप्रतस्थिरे ॥	३४
विविधान्यापि यानानि महान्त च लग्नानि च । प्रययुः सुमहार्हाणि पादैरेव पदातयः ॥	३५
अथ यानप्रवेकैस्तु कौसल्याप्रमुखाः स्त्रियः । रामदर्शनकाङ्क्षिण्यः प्रययुर्मुदितास्तदा ॥	३६
चन्द्रार्कतरुणाभासां नियुक्तां शिबिकां शुभाम् । आश्रय्य प्रययौ श्रीमान् भरतः सपरिच्छदः ॥३७	३७

सा प्रयाता महासेना गजवाजिरथाकुला । दक्षिणां दिशमावृत्य महामेघ इवोत्थितः ॥	३८
वनानि तु व्यतिक्रम्य जुष्टानि मृगपक्षिभिः । गङ्गायाः परवेलायां गिरिष्वपि नदीषु च ॥	३९
सा संप्रहृष्टद्विपवाजियोधा वित्रासयन्ती मृगपक्षिसङ्घान् ।	
महद्वनं तत्प्रतिगाहमाना रराज सेना भरतस्य तत्र ॥	४०
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वात्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अयोध्याकाण्डे भरद्वाजामन्त्रण नाम द्विनवतितमः सर्गः	

त्रिनवतितमः सर्गः

चित्रकूटवनप्रेक्षणम्

तया महत्या यायिन्या ध्वजिन्या वनवासिनः । अर्दिता यूथपा मत्ताः मयूथाः संप्रदुद्रुवुः ॥	१
ऋक्षाः पृषतसङ्घाश्च रुरयश्च ममन्ततः । दृश्यन्ते वनवाटेषु ^१ गिरिष्वपि नदीषु च ॥	२
स संप्रतस्थे धर्मात्मा प्रीतो दशरथात्मजः । वृत्तो महत्या नादिन्या सेनया चतुरङ्गया ॥	३
सागरौघनिभा सेना भरतस्य महात्मनः । महीं संछादयामास प्रावृष्टि द्यामिवाम्बुदः ॥	४
तुरङ्गौघैरवतता वाग्नेश्च महाबलैः । अनालक्ष्या चिरं कालं तस्मिन् काले बभूव भूः ॥	५
स गत्वा दृग्मध्वानं सुपरिश्रान्तवाहनः । उवाच भरतः श्रीमान् वसिष्ठं मन्त्रिणां वरम् ॥	६
यादृशं लक्ष्यते रूपं यथा चैव श्रुतं मया । व्यक्तं प्राप्ताः स्म तं देशं भरद्वाजो यमब्रवीत् ॥	७
अयं गिरिश्चित्रकूट इयं मन्दाकिनी नदी । एतत् प्रकाशतं दूरात्रीलमेघनिभं वनम् ॥	८
गिरेः सानूनि रम्याणि चित्रकूटस्य संप्रति । वारणैरवमृद्यन्ते मामकैः पर्वतोपमैः ॥	९
मुञ्चन्ति कुसुमान्येते नगाः पर्वतमानुषु । नीला इवातपापाये तोयं तोयधरा घनाः ॥	१०
किनराचरितं देशं पश्य शत्रुघ्न पर्वतम् । मृगैः समन्तादाकीर्णं मकरैरिव सागरम् ॥	११
एते मृगगणा भान्ति शीघ्रवेगाः प्रचोदिताः । वायुप्रविद्धा शरदि मेघराजिरिवाम्बुदे ॥	१२
कुर्वन्ति कुसुमापीडाङ्गिरःसु सुरभीनमी । मेघप्रकाशैः फलकैर्दक्षिणात्या यथा नराः ॥	१३
निष्कूजमिव भूत्वेदं वनं घोरप्रदर्शनम् । अयोध्येव जनाकीर्णां संप्रति प्रतिभाति मे ॥	१४
खुरैरुदीरितो रेणुर्दिवं प्रच्छाद्य तिष्ठति । तं वहत्यनिलः शीघ्रं कुर्वन्निव मम प्रियम् ॥	१५
स्यन्दनांस्तुरगोपेतान् सूतमुख्यैरधिष्ठितान् । एतान् संपततः शीघ्रं पश्य शत्रुघ्न कानने ॥	१६
एतान् वित्रासितान् पश्य बर्हिणः प्रियदर्शनान् । एवमापततः शैलमधिवासं पतत्रिणाम् ॥	१७
अत्तिमात्रमयं देशो मनोज्ञः प्रतिभाति मे । तापसानां निवासोऽयं व्यक्तं स्वर्गपथो यथा ॥	१८
मृगा मृगीभिः सहिता बहवः पृषता वने । मनोज्ञरूपा लक्ष्यन्ते कुसुमैरिव चित्रिताः ॥	१९

साधु सैन्याः प्रतिष्ठन्तां विचिन्वन्तु च काननम् । यथा तौ पुरुषव्याघ्रौ दृश्येते रामलक्ष्मणौ ॥ २०	
भरतस्य वचः श्रुत्वा पुरुषाः शरणागतयः । विविशुस्तद्वनं शूरा धूमाग्रं ददृशुस्ततः ॥	२१
ते समालोक्य धूमाग्रमूचुर्भरतमागताः । नामनुष्ये भवत्यग्निर्व्यक्तमत्रैव राघवौ ॥	२२
अथ नात्र नरव्याघ्रौ राजपुत्रौ परंतपौ । अन्ये रामोपमाः सन्ति व्यक्तमत्र तपस्विनः ॥	२३
तच्छ्रुत्वा भरतस्तेषां वचनं साधुसंमतम् । सैन्यानुवाच सर्वास्तानमित्रबलमर्दनः ॥	२४
यत्ता भवन्तस्तिष्ठन्तु नेतो गन्तव्यमग्रतः । अहमेव गमिष्यामि सुमन्त्रो धृतिरेव च ॥	२५
एवमुक्तास्ततः सैन्यास्तत्र तस्थुः समन्ततः । भरतो यत्र धूमाग्रं तत्र दृष्टिं समादधे ॥	२६
व्यवस्थिता या भरतेन सा चमूर्निरीक्षमाणापि च धूममग्रतः ।	
बभूव हृष्टा नचिरेण जानती प्रियस्य रामस्य समागमं तदा ॥	२७
इत्थार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्गात्मिकायां संहितायाम् अयोध्याकाण्डे चित्रकूटवनप्रेक्षणं नाम त्रिनवतितमः सर्गः	

चतुर्नवतितमः सर्गः

चित्रकूटवर्णना

दीर्घकालोषितस्तस्मिन् गिरौ गिरिवनप्रियः । वैदेह्याः प्रियमाकाङ्क्षन् स्वं च चित्तं विलोभयन् ॥ १	
अथ दाशरथिश्चित्रं चित्रकूटमदर्शयत् । भार्याममरसंकाशः शचीमिव पुरन्दरः ॥	२
न राज्याद्भ्रंशानं भद्रे न सुहृद्भिर्विनाभवः । मनो मे बाधते दृष्ट्वा रमणीयमिमं गिरिम् ॥	३
पश्येममचलं भद्रे नानाद्विजगणायुतम् । शिखरैः खमिवोद्विद्धैर्धनुमद्भिर्विभूषितम् ॥	४
केचिद्भ्रजतसंकाशाः केचित् क्षतजसंनिभाः । पीतमार्ज्ज्वलवर्णाश्च केचिन्मणियरप्रभाः ॥	५
पुष्यार्ककेतकाभाश्च केचिज्ज्योतीरसप्रभाः । विराजन्तेऽचलेन्द्रस्य देशा धातुचिभूषिताः ॥	६
नानामृगागणैर्द्वीपितरक्षवृक्षगणैर्वृतः । अदुष्टैर्भात्ययं शैलो बहुपक्षिसमाकुलः ॥	७
आम्रजम्बवसनेर्लौघैः प्रियालैः पनसैर्धवैः । अङ्गोलैर्भव्यतिनिर्देशैर्वित्त्वित्न्दुकवेणुभिः ॥	८
काशमर्यरिष्टवरणैर्मधुकैस्तिलकैस्तथा । बदर्यामलकैर्नीपैर्वेत्रधन्वनवीजकैः ॥	९
पुष्पवद्भिः फलोपेतैश्छायावद्भिर्मनोरमैः । एवमादिभिराकीर्णः श्रियं पुष्यत्ययं गिरिः ॥	१०
शैलप्रस्थेषु रम्येषु पश्येमान् रोमहर्षणान् । किन्नरान् द्वन्द्वशो भद्रे रममाणान् मनस्विनः ॥	११
शास्त्रावसक्तान् खड्गांश्च प्रवराण्यम्बराणि च । पश्य विशाधरस्त्रीणां क्रीडोद्देशान् मनोरमान् ॥ १२	
जलप्रपातैरुद्भेदैर्निष्यन्दैश्च क्वचित् क्वचित् । स्रवद्भिर्भात्ययं शैलः स्रवन्मद इव द्विपः ॥	१३
गुह्यासमीरणो गन्धान्नानापुष्पभवान् वहन् । घ्राणतर्पणमभ्येत्य कं नरं न प्रहर्षयेत् ॥	१४
यदीह शरदोऽनेकास्त्वया सार्धमनिन्दिते । लक्ष्मणेन च वत्स्यामि न मां शोकः प्रधक्ष्यति ॥	१५

बहुपुष्पफले रम्ये नानाद्विजगणायुते । विचित्रशिखरे ह्यस्मिन् रतवानस्मि भामिनि ॥	१६
अनेन वनवासेन मया प्राप्तं फलद्वयम् । पितृश्वानृणता धर्मे भरतस्य प्रियं तथा ॥	१७
बैदेहि रममे कश्चिच्चित्रकूटे मया सह । पश्यन्ती विविधान् भावान् मनोवाक्कायसंयतान् ॥	१८
इदमेवामृतं प्राह राज्ञि राजर्षयः परे । वनवासं भवार्थाय प्रेत्य मे प्रपितामहाः ॥	१९
शिलाः शैलस्य शोभन्ते विजालाः शतशोऽभितः । बहुला बहुलैर्वर्णैर्नीलपीतसितारूपैः ॥	२०
निशि भान्त्यचलेन्द्रस्य हृताशनशिखा इव । ओपथ्यः स्वप्रभालक्ष्या भ्राजमानाः सहस्रशः ॥	२१
केचिन् क्षयनिभाः देशाः केचिदुद्यानसंनिभाः । केचिदेकशिला भान्ति पर्वतस्यास्य भामिनि ॥	२२
भित्त्वेव वमुधां भाति चित्रकूटः समुत्थितः । चित्रकूटस्य कूटोऽयं दृश्यते सर्वतः शुभः ॥	२३
कुट्टपुंतागस्थगरभर्जपत्रोत्तरच्छदान । कामिनां स्वान्तगान् पश्य कुशेशयदलायुतान् ॥	२४
मृदिताश्चापविद्धाश्च दृश्यन्ते कमलस्रजः । कामिभिर्वनिते पश्य फलानि विविधानि च ॥	२५
वस्योकमारां नलिनोमस्येतीवोत्तगान् कुरुन् । पर्वतश्चित्रकूटोऽसौ बहुमूलफलोदकः ॥	२६
इमं तु कालं वनिते विजह्निवांस्त्वया च सीते सह लक्ष्मणेन च ।	
रति प्रपत्स्ये फुलधर्भर्वाधिनी सतां पथि स्वैर्नियमैः परैः स्थितः ॥	२७
द्वयार्थं श्रीमद्रामायणे नाम्नीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अथोप्याकाण्डे चित्रकूटवर्णना नाम चतुर्नवतितमः सर्गः	

पञ्चनवतितमः सर्गः

मन्दाकिनीवर्णना

अथ शैलाद्विनिष्कम्य मैथिली कोमलेश्वरः । अदर्शयच्छुभत्रलं रम्यां मन्दाकिनीं नदीम् ॥	१
अब्रवीच्च वरारोहो चन्द्रचारुनिभाननाम् । विदेहराजस्य सुतां रामो राजीबलोचनः ॥	२
विचित्रपुलिनां रम्यां हंससारससेविताम् । कमलैरुपसंपन्नां पश्य मन्दाकिनीं नदीम् ॥	३
नानाविधैस्तीररुहैर्भृतां पुष्पफलद्रमैः । राजन्तीं राजराजस्य नलिनीमिव सर्वतः ॥	४
मृगयूथनिपीतानि कल्पपद्मभांसि सांप्रतम् । तीर्थानि रमणीयानि रतिं संजनयन्ति मे ॥	५
जटाजिनधराः काले बल्कलोत्तरवासमः । ऋषयस्त्ववगाहन्ते नदीं मन्दाकिनीं प्रिये ॥	६
आदित्यमुपतिष्ठन्ते नियमादूर्ध्वबाहवः । एते परे विशालाक्षि मुनयः संशितव्रताः ॥	७
मारुतोद्धूतशिखरैः प्रनृत्त इव पर्वतः । पादपैः पत्रपुष्पाणि सृजद्भिरभितो नदीम् ॥	८
कचिन्मणिकान्तोदां क्वचित् पुलिनशालिनीम् । क्वचित् सिद्धजनाकीर्णां पश्य मन्दाकिनीं नदीम् ॥१९	

निर्धृतान् वायुना पश्य विततान् पुष्पसंचयान् । पोप्लूयमानानपरान् पश्य त्वं जलमध्यगान् ॥ १०
 पश्यैतान् वल्गुवचसो रथाङ्गाह्वयना द्विजाः । अधिरोहन्ति कल्याणि निष्कृजन्तः शुभा गिरः ॥ ११
 दर्शनं चित्रकूटस्य मन्दाकिन्याश्च शोभने । अधिकं पुरवासाश्च मन्ये तव च दर्शनात् ॥ १२
 विधूतकल्पैः सिद्धैस्तपोदमशमान्वितैः । नित्यविक्षोभितजलां विगाहस्व मया सह ॥ १३
 सखीवञ्च विगाहस्व सीते मन्दाकिनीं नदीम् । कमलान्यवमज्जन्ती पुष्कराणि च भामिनि ॥ १४
 त्वं पौरजनवद्भ्यालानयोध्यामिव पर्वतम् । मन्यस्व वनिते नित्यं सरयूवदिमां नदीम् ॥ १५
 लक्ष्मणश्चापि धर्मात्मा मन्निदेशे व्यवरिथतः । त्वं चानुकूला वैदेहि प्रीतिं जनयतो मम ॥ १६
 उपस्पृशंस्त्रिषवणं मधुमूलफलाशनः । नायोध्यायै न राज्याय स्पृहयेऽद्य त्वया सह ॥ १७

इमां हि रम्यां गजयूथल्लोलितां निपीततोयां गजसिंहवानरैः ।

सुपुष्पितैः पुष्पधरैरलंकृतां न सोऽस्ति यः स्यादगतल्लमः सुखी ॥

इतीव रामो बहुसंगतं वचः प्रियासहायः सरितं प्रति ब्रुवन् ।

चचार रम्यं नयनाञ्जनप्रभं स चित्रकूटं रघुवंशवर्धनः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अयोध्याकाण्डे मन्दाकिनीवर्णना नाम पञ्चनवातितमः सर्गः

षण्णवतितमः सर्गः

लक्ष्मणक्रोध

तां तथा दर्शयित्वा तु मैथिलीं गिरिनिम्नगाम् । निपसाद् गिरिप्रस्थे सीतां मांसेन छन्दयन् ॥ १

१. तनुमध्यमे पुना ।

२. अस्य सर्गस्थानन्तरमयं सर्गः प्रक्षिप्त इति च. वृद्ध्यते ॥ रामस्तु नालिनीं रम्यां चित्रकूटं च पर्वतम् । उत्तरे तु गिरेः पादे चित्रकूटस्य राषवः ॥ १ ॥ ददशं कन्दरं रम्यं शिलाधातुसमन्वितम् । सुखप्रसेकैस्तरुभिः पुष्पभारा-वलम्बितम् ॥ २ ॥ संवृतं च रहस्यं च मत्तद्विजगणा-शुतम् । तद्दृष्ट्वा सर्वभूतानां मनोदृष्टिहरं वनम् ॥ ३ ॥ उवाच सीतां काकुत्स्थां वनदर्शनविस्मितः । वैदेहि रमते चक्षुस्तवारिमन् गिरिकन्दरे ॥ ४ ॥ परिश्रमविषातार्थं साधु तावदिहास्यताम् । त्वदर्थमिह विन्यस्ता स्विद्यं शृङ्खणसमा शिला ॥ ५ ॥ यस्याः पार्श्वे तरुः पुष्पैः प्रविष्ट इव केसरैः । राषवेणैवमुक्ता सा सीता प्रकृतिदक्षिणा ॥ ६ ॥ उवाच प्रणयस्त्रिभुवन्मिदं शृङ्खणतरं वचः । अवश्यकार्यं वचनं तव मे रघुनन्दना ॥ ७ ॥ बहुशो भ्रमितश्चाथ तव चैवं मनोरथः ।

एवमुक्त्वा बरारोहा शिलां तामुपसर्षे ॥ ८ ॥ सह भर्त्रानवथाङ्गा रन्तुकामा मनस्विनी । तामेवं ब्रुवती सीतां रामो वचनमब्रवीत् ॥ ९ ॥ रम्यं पश्यसि भूतार्थं वनं पुष्पितपादपम् । पश्य देवि गिरौ रम्ये रम्यपुष्पाङ्गि-तानिमान् ॥ १० ॥ गजदन्तक्षतान् वृक्षान् पश्य निर्यास-वर्षिणः । शिथिकाविरुतदीर्घै रुदतीव समन्ततः ॥ ११ ॥ पुत्रप्रियोऽसौ शकुनिः पुत्र पुत्रेति भाषते । मधुरां करुणां वाचं पुरेव जननी मम ॥ १२ ॥ दिहगो सृङ्गराजोऽयं शालस्कन्धसमास्थितः । सङ्गीतमिव कुर्वाणः कोकिलेनाव-कूजति ॥ १३ ॥ अयं वा बालकः शङ्के कोकिलानां विहङ्गमः । सुखवद्धमसंबद्धं तथा श्लेष प्रभाषते ॥ १४ ॥ एषा कुसुमिता नूनं पुष्पभारानता लता । वृद्ध्यते मामि-वात्यर्थं श्रमोऽपि त्वमाभिता ॥ १५ ॥ एवमुक्ता प्रियत्याङ्के मैथिली प्रियभाषिणी । भूयस्तरां त्वनिन्धाङ्गी समारोहत्

इदं मेध्यमिदं स्वादु निष्टममिदमग्निना । एवमास्ते स धर्मात्मा सीतया सह राघवः

भामिनी ॥ १६ ॥ अङ्गे तु परिवर्तन्ती सीता सुरसुतोपमा ।
 हर्षयामास रामस्य मनो मनमिजापितम् ॥ १७ ॥ स
 निघृष्याद्गुलि रामो धीते मनःशिलोच्चये । चकार तिलक
 तस्वा ललाटे रुचिर तदा ॥ १८ ॥ बालार्कसमवर्णेन
 तेजसा गिरिधातुना । चकाशे विनिविष्टेन ममन्ध्येव
 निशा सिता ॥ १९ ॥ केसरस्य च पुष्पाणि करेणामृष्य
 राघवः । अलक पूरयामास मैथिल्याः प्रीतमानम ॥ २० ॥
 अभिरम्य तदा तस्यां शिलाया रतुनन्दनः । अन्वीयमानो
 वैदेह्या देशमन्य जगाम ह ॥ २१ ॥ विचरन्ती तदा
 सीता ददश हरियुधपम् । वने बहुसृगाकीर्णे वित्रस्ता
 राममाश्लिषत् ॥ २२ ॥ रामस्ता परिरिधाङ्गी परिरभ्य
 महामजः । मान्वयामाम वामोरूमवभत्स्याय वानरम्
 ॥ २३ ॥ मनःशिलायारितलक सीतायाः मोक्ष्य वक्षामि ।
 ममदृश्यन सक्रान्तो रामस्य विपुलोजमः ॥ २४ ॥
 प्रजहाम तदा सीता गते वानरपुङ्गवे । दष्टवा भर्तरि
 सक्रान्तमपाङ्ग समनःशिलम् ॥ २५ ॥ नातिदृग् त्वशोकानां
 प्रदीप्तामिव काननम् । ददर्श पुष्पस्तवकैस्मिन् द्विरिव
 वानरैः ॥ २६ ॥ वेदेहा त्वब्रवाद्राममशोककुसुमायिनी ।
 वय तर्भगन्धानो वनमिक्ष्वाकुनन्दन ॥ २७ ॥ तस्याः
 प्रियं स्वित्नागामोऽव्यादिन्यार्थरूपया । महिनस्तदशोकानां
 विशोकः प्रययौ वनम् ॥ २८ ॥ तदशोकवन रामः
 समाया व्यचरत्तदा । गिरिपु या पिनाकाव मह हेमवत
 वनम् ॥ २९ ॥ तावन्वोन्धमशोकस्य पुष्पैः पल्लवधारिभिः ।
 ममलंचक्रतुरुमौ कामिनो नीललेहितो ॥ ३० ॥ आबद्ध-
 वनमालौ तौ कृतापीडावतसर्का । भायापती तावचल
 शोमयाचक्रतुर्भ्रंशम् ॥ ३१ ॥ एव स विविधान् देशान् दर्श-
 यित्वा प्रिया प्रियः । आजगामाश्रमपद सुसंरुष्टमल-
 ह्कृतम् ॥ ३२ ॥ प्रयुञ्जगाम त भ्राता लक्ष्मणो
 गुरुवत्सलः । दर्शयन् विविध धर्म सौमित्रिः सुकृत तदा
 ॥ ३३ ॥ शुद्धबाणहस्तास्तत्र भयान् कृष्णमृगान् दश ।
 राशीकृताङ्गुष्पमाणानन्यान् काश्चन काश्चन ॥ ३४ ॥ तद्दृ-
 ष्ट्वा कर्म सौमित्रेभ्राता धीतोऽभवत्तदा । क्रियन्ता बलय-
 श्चेति रामः सीतामथान्वशात् ॥ ३५ ॥ अग्र प्रदाय भूतेभ्यः
 सीताथ वरवर्णिनी । तयोरुपाददद्वाश्रोमेषु मास च
 तद्गृहम् ॥ ३६ ॥ तयोस्तुष्टिमथोत्पाद्य वीरयोः कृत-

शौचयोः । विविधञ्जानकी पश्चाच्चक्रे सा प्राणधारणम्
 ॥ ३७ ॥ शिष्ट मास निकृष्ट यच्छोषणायावकल्पितम् ।
 तद्रामवचनात् सीता काकेभ्यः पर्यरक्षत् ॥ ३८ ॥ तां ददर्श
 तदा भर्ता काकेनाद्यासितां दृढम् । यस्या हारान्तरचरः
 कामचारी विहङ्गमः ॥ ३९ ॥ काकेनारोध्यमानां तां सा
 मुमोह तदातुरम् । सा सुकोपानवधाङ्गी भर्तृप्रणयदपिता
 ॥ ४० ॥ इतश्चेतश्च ता काको वारयन्तीं पुनः पुनः ।
 पक्षतुण्डनखाग्रैश्च कोपयामास कोपनाम् ॥ ४१ ॥ तस्याः
 प्रस्फुरमाणौष्ठ भ्रुकुटीपुटसूचितम् । मुखमालोक्य काकुत्स्थस्त
 काक प्रत्यपेधयत् ॥ ४२ ॥ स भृष्टमानो विहगो राम-
 वाक्यमचिन्तयन् । सीतामभिपपातैव ततश्चुक्रोष राघवः
 ॥ ४३ ॥ सोऽमिमन्थ्य शरैषीकामैषीकाक्षेण वीर्यवान् ।
 काक तमभिसधाय ससर्ज पुरुषषभः ॥ ४४ ॥ स तेनाभिद्रुतः
 काकस्त्रीलोकान् पर्यगच्छत् । देवैर्दत्तवरः पक्षी हारान्तरचरो
 लघुः ॥ ४५ ॥ यत्र यत्रागमत् काकस्तत्र तत्र ददर्श ह ।
 इषीका भूतमकाशा स राम पुनरागमत् ॥ ४६ ॥ स मूर्ध्ना
 न्यपतत्काको राघवस्य महात्मनः । सीतायास्तत्र पश्यन्त्या
 मानुषामैरयद्विरम् ॥ ४७ ॥ प्रसाद कुरु मे राम प्राणैः
 मामग्रयमस्तु मे । अम्रस्यास्य प्रभावेण शरण न लभे
 कचिद् ॥ ४८ ॥ त काकमब्रवीद्रामः पादयोः शिरसा
 गतम् । सानुक्रोशतया धीमानिद वचनमर्थवत् ॥ ४९ ॥
 मया रोषपरीतन सीताप्रियद्वितायिना । अलमेतत्समाधाय
 त्वदधायाभिमन्त्रितम् ॥ ५० ॥ यत्तु मे चरणौ मूर्ध्ना
 गतस्त्व जीवितेभ्यया । अत्रास्त्यवेक्षा त्वयि मे रक्ष्यो हि
 शरणागतः ॥ ५१ ॥ अमोघ क्रियतामस्त्रमेकमङ्ग परित्यज ।
 किमङ्ग शातयतु ते शरैषीका ब्रवीहि मे ॥ ५२ ॥ एता-
 वद्धि मया शक्य तव कर्तुं प्रियं खग । एकाङ्गहीन
 ह्यक्षेण जीवित मरणाद्वरम् ॥ ५३ ॥ एवमुक्तस्तु रामेण
 सप्रथार्य स वायसः । अभ्यगच्छद्द्वयोरक्षोरस्थागमेकस्य
 पण्डितः ॥ ५४ ॥ सोऽब्रवीद्राघव काको नेत्रमेक
 लजाम्यहम् । एकनेत्रोऽपि जीवेऽह त्वत्प्रसादान्नराधिप
 ॥ ५५ ॥ रामानुजातमस्त्र तत् काकस्य नयनेऽपतत् ।
 वैदेही विस्मिता तत्र काकस्य नयने हते ॥ ५६ ॥
 निपत्य शिरसा काको जगामाशु यथेभ्यितम् । लक्ष्मणा-
 नुचरो रामश्चकारानन्तरक्रियाः ॥ ५७ ॥

तथा तत्रासतस्तस्य भरतस्योपयायिनः । सैन्यरेणुश्च शब्दश्च प्रादुरास्तां नभःस्पृशौ ॥	३
एतस्मिन्नन्तरे त्रस्ताः शब्देन महता ततः । अर्दिता यूथपा मत्ताः सयूथा दुद्रुवुर्दिशः ॥	४
स तं सैन्यसमुद्भूतं शब्दं शुश्राव राघवः । तांश्च विप्रद्रुतान् सर्वान् यूथपानन्ववैक्षत ॥	५
तांश्च विद्रवतो दृष्ट्वा तं च श्रुत्वा महास्वनम् । उवाच रामः सौमित्रिं लक्ष्मणं दीप्ततेजसम् ॥	६
हन्त लक्ष्मण पश्येह सुमित्रा सुप्रजास्त्वया । भीमस्तनितगम्भीरस्तुमुलः श्रूयते स्वनः ॥	७
गजयूथानि वारण्ये महिषा वा महाबने । वित्रासिता मृगाः सिंहैः सहसा प्रद्रुता दिशः ॥	८
राजा वा राजमात्रो ^१ वा मृगयामटते वने । अन्यद्वा श्वापदं किञ्चित् सौमित्रे ज्ञातुमर्हसि ॥	९
सुदुश्चरो गिरिश्चायं पक्षिणामपि लक्ष्मण । सर्वमेतद्यथातत्त्वमचिराज्ज्ञातुमर्हसि ॥	१०
स लक्ष्मणः संत्वरितः साल्भारुण पुष्पितम् । प्रेक्षमाणो दिशः सर्वाः पूर्वा दिशमवैक्षत ॥	११
उदङ्मुखः प्रेक्षमाणो ददर्श महतीं चमूम । गजाश्वरथसंवाधां यनैर्युक्तां पदातिभिः ॥	१२
तामश्वगजसंपूर्णां रथध्वजविभूषिताम् । शशंस सेनां रामाय वचनं चेदमब्रवीत् ॥	१३
अग्निं संशमयत्वार्यः सीता च भजतां गुहाम् । सज्यं कुरुष्व चापं च शरांश्च कवचं तथा ॥	१४
तं रामः पुरुषव्याघ्रो लक्ष्मणं प्रत्युवाच ह । अङ्गावैक्षस्व सौमित्रे कस्येमां मन्यसे चमूम ॥	१५
एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् । दिधक्षन्निव तां सेनां रुपितः पावको यथा ॥	१६
संपन्नं राज्यमिच्छंस्तु व्यक्तं प्राप्याभिषेचनम् । आवां हन्तुं समभ्येति भरतः कैकेयीमुतः ॥	१७
एष वै सुमहाब्धीमान् विटपी संप्रकाशते । विराजत्युद्गतस्कन्धः कोविदारध्वजो रथे ^२ ॥	१८
भजन्येते यथाकाममश्रानारुह्य शीघ्रगान् । एते भ्राजन्ति संहृष्टा गजानारुह्य म्वादिनः ॥	१९
गृहीतधनुषौ चावां गिरिं वीर श्रयावहे । अथवेहैव तिष्ठावः संनद्धावुद्यतायुधौ ॥	२०
अपि नौ वशमागच्छेत् कोविदारध्वजो रणे । अपि द्रक्ष्यामि भरतं यत्कृतं व्यसनं महत् ॥	२१
त्वया राघव संप्राप्तं सीतया च मया तथा । यन्निमित्तं भवान् राज्याच्छ्रयुतो राघव शाश्वतात् ॥२२	२२
संप्राप्तोऽयमरिर्वीर भरतो वध्य एव मे । भरतस्य वधे दोषं नाहं पश्यामि राघव ॥	२३
पूर्वापकारिणं हित्वा न ह्यधर्मेण युज्यते । पूर्वापकारी भरतस्त्यक्तधर्मश्च राघव ॥	२४
एतस्मिन्निहते कृत्स्नामनुशाधि वसुंधराम् । अद्य पुत्रं हतं संख्ये कैकेयी राज्यकामुका ॥	२५
मया पश्येन् सुदुःखार्ता हस्तिभ्रममिव द्रुमम् । कैकेयी च वधिष्यामि सानुबन्धां सबान्धवाम् ॥२६	२६
कलुषेणाद्य महता मेदिनी परिमुच्यताम् । अद्येयं संयतं ^३ क्रोधमसत्कारं च मानद ॥	२७
मोक्ष्यामि शत्रुसैन्येषु कक्षेष्विव हुताशनम् । अद्यैतस्त्रिकूटस्य काननं निशितैः शरैः ॥	२८
भिन्दन्शत्रुशरीराणि करिष्ये शोणितोक्षितम् । शरैर्निर्भिन्नहृदयान् कुञ्जरांस्तुरगांस्तथा ॥	२९

१. राजपुत्रः प्र.

रथे—इति क.

२. अस्यानन्तरम्—अयं हि सुमहास्कन्धो

३. त्यागे श.

विटपी च महाद्रुमः । विराजति महासैन्ये कोविदारध्वजो

४. संभृतम् ख.

श्रापदाः परिकर्षन्तु नरांश्च निहतान् मया । शराणां धनुषश्चाहमनृणोऽस्मि महामृधे ॥ ३०
ससैन्यं भरतं हत्वा भविष्यामि न संशयः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे लक्ष्मणक्रोधो नाम षण्णवतितमः सर्गः

सप्तनवतितमः सर्गः

भरतगुणप्रशंसा

सुसंरब्धं तु सौमित्रिं लक्ष्मणं क्रोधमूर्च्छितम् । रामस्तु परिसान्त्वय्याथ वचनं चेदमब्रवीत् ॥ १
किमत्र धनुषा कार्यमसिना वा सचर्मणा । महेष्वासे महाप्राज्ञे भरते स्वयमागते ॥ २
पितुः मन्यं प्रतिश्रुत्य हत्वा भरतमागतम् । किं करिष्यामि राज्येन सापवादेन लक्ष्मण ॥ ३
यद्द्रव्यं बान्धवानां वा मित्राणां वा क्षये भवेत् । नाहं तत् प्रतिगृह्णीयां भक्षान् 'विषकृतानिव ॥४
धर्ममर्थं च कामं च पृथिवीं चापि लक्ष्मण । इच्छामि भवतामर्थं एतत् प्रतिशृणोमि ते ॥ ५
भ्रातॄणां संग्रहार्थं च सुखार्थं चापि लक्ष्मण । राज्यमप्यहमिच्छामि सत्येनायुधमालभे ॥ ६
नेयं मम मही मौम्य दुर्लभा सागराम्बरा । न हीच्छेयमधर्मेण शकत्वमपि लक्ष्मण ॥ ७
यद्विना भरतं त्वां च शत्रुघ्नं चापि मानद । भवेन्मम सुखं किञ्चिद्भस्म तत् कुरुतां शिखी ॥ ८
मन्येऽहमागतोऽयोध्यां भरतो भ्रातृवत्सलः । मम प्राणात् प्रियतरः कुलधर्ममनुस्मरन ॥ ९
श्रुत्वा प्रत्राजितं मां हि जटावल्कलधारिणम् । जानक्या सहितं वीर त्वया च पुरुषर्षभ ॥ १०
स्नेहेनाक्रान्तहृदयः शोकेनाकुलितेन्द्रियः । द्रष्टुमभ्यागतो ह्येष भरतो नान्यथागतः ॥ ११
अम्बां च कैकेयीं रुष्य परुषं चाप्रियं वदन । प्रसाद्य पितरं श्रीमान् राज्यं मे दातुमागतः ॥ १२
प्राप्तकालं यदेपोऽस्मान् भरतो द्रष्टुमिच्छति । अस्मासु मनसाप्येष नाहितं किञ्चिदाचरेत् ॥ १३
विप्रियं कृतपूर्वं ते भरतेन कदा नु किम् । ईदृशं वा भयं तेऽद्य भरतं यद्विशङ्कसे ॥ १४
न हि ते निष्ठुरं वाच्यो भरतो नाप्रियं वचः । अहं ह्यप्रियमुक्तः स्यां भरतस्याप्रिये कृते' ॥ १५
कथं नु पुत्राः पितरं हन्युः कस्यांचिदार्पाद् । भ्राता वा भ्रातरं हन्यात् सौमित्रे प्राणमात्मनः ॥ १६
यदि राज्यस्य हेतोस्त्वमिमां वाचं प्रभाषसे । वक्ष्यामि भरतं दृष्ट्वा राज्यमस्मै प्रदीयताम् ॥ १७
उच्यमानोऽपि भरतो मया लक्ष्मण तत्त्वतः । राज्यमस्मै प्रयच्छेति बाढमित्येव वक्ष्यति ॥ १८
तथोक्तो धर्मशीलेन भ्रात्रा तस्य हिते रतः । लक्ष्मणः प्रविवेशेव स्वानि गात्राणि लज्जया ॥ १९

1. विषकृतानिति विषामिभ्रतानित्यर्थः । क्रिया-
सामान्ये कृञ् ।

2. कृते इति उक्ते इत्यर्थः ।

१. अर्हति प्र.

२. वोऽत्र शङ्कसे श. अ.

तद्वाक्यं लक्ष्मणः श्रुत्वा व्रीडितः प्रत्युवाच ह । त्वां मन्ये द्रष्टुमायातः पिता दशरथः स्वयम् ॥२०	
व्रीडितं लक्ष्मणं दृष्ट्वा राघवः प्रत्युवाच ह । एष मन्ये महाबाहुरिहास्मान् द्रष्टुमागतः ॥	२१
अर्थवा नौ ध्रुवं मन्ये मन्यमानः सुखोचितौ । वनवासमनुध्याय गृहाय प्रतिनेष्यति ॥	२२
इमां वाप्येष वैदेहीमत्यन्तसुखसेविनीम् । पिता मे राघवः श्रीमान् वनादादाय यास्यति ॥	२३
एतौ तौ संप्रकाशेते गोत्रवन्तौ मनोरमौ । वायुवेगसमौ वीर जवनौ तुरगोत्तमौ ॥	२४
स एष सुमहाकायः कम्पते वाहिनीमुग्धे । नागः शत्रुंजयो नाम वृद्धस्तातस्य धीमतः ॥	२५
न तु पश्यामि तच्छत्रं पाण्डरं लोकसत्कृतम् । पितुर्दिव्यं महाबाहो संशयो भवतीह मे ॥	२६
वृक्षाप्रादवरोह त्वं कुरु लक्ष्मण मद्रचः । इतीव रामो धर्मात्मा सौमित्रिं तमुवाच ह ॥	२७
अवतीर्य तु सालाप्रात्तस्मात् स समितिंजयः । लक्ष्मणः प्राञ्जलिर्भूत्वा तस्थौ रामस्य पार्श्वतः ॥	२८
भरतेनाथ संदिष्टा संमर्दाने न भवेदिति । समन्तात्तस्य शैलस्य सेना वासमकल्पयन् ॥	२९
अध्यर्धमिक्ष्वाकुचमूर्योजनं पर्वतस्य सा । पार्श्वं न्यविशदावृत्य गजवाजिरथाकुला ॥	३०
सा चित्रकूटे भरतेन सेना धर्मं पुरस्कृत्य विभूय दर्पम् ।	
प्रसादनार्थं रघुनन्दनस्य विराजते नीतिमता प्रणीता ॥	३१
इत्यापिं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्	
अयोध्याकाण्डे भरतगुणप्रशंसा नाम सप्तनवतितमः सर्गः	

अष्टनवतितमः सर्गः

रामान्वेषणम्

निवेश्य सेनां तु विभुः पद्भ्यां पादवतां वरः । अभिगन्तुं स काकुत्स्थाम्रियेष गुरुवर्तकम् ॥	१
निविष्टमात्रे सैन्ये तु यथोद्देशं विनीतवत् । भरतो भ्रातरं वाक्यं शत्रुप्रमिदमब्रवीत् ॥	२
क्षिप्रं वनमिदं सौम्य नरसङ्घैः समन्ततः । लुब्धैश्च सहितैरेभिस्त्वमन्वेषितुमर्हसि ॥	३
गुह्यो ज्ञातिसहस्रेण शरचापासिधारिणा । समन्वेषतु काकुत्स्थावस्मिन् परिवृतः स्वयम् ॥	४
अमात्यैः सह पौरैश्च गुरुभिश्च द्विजातिभिः । वनं सर्वं चरिष्यामि पद्भ्यां परिवृतः स्वयम् ॥	५
यावन्न रामं द्रक्ष्यामि लक्ष्मणं वा महाबलम् । वैदेहीं वा महाभागं न मे शान्तिर्भविष्यति ॥	६
यावन्न चन्द्रसंकाशं द्रक्ष्यामि शुभमाननम् । भ्रातुः पद्मपलाशाक्षं न मे शान्तिर्भविष्यति ॥	७
यावन्न चरणौ भ्रातुः पार्थिवव्यञ्जनान्वितौ । प्रग्रहीष्यामि शिरसा न मे शान्तिर्भविष्यति ॥	८
यावन्न राज्ये राज्यार्हः पितृपैतामहे स्थितः । अभिषेकजलङ्घिन्नो न मे शान्तिर्भविष्यति ॥	९

सिद्धार्थः खलु सौमित्रिर्यश्चन्द्रविमलोपमम् । मुखं पश्यति रामस्य राजीवाक्षं महाद्युति ॥	१०
कृतकृत्या महाभागा वैदेही जनकात्मजा । भर्तारं मागरान्तायाः पृथिव्या यानुगच्छति ॥	११
सुभगाश्चित्रकूटोऽसौ गिरिराजोपमो गिरिः । यस्मिन् वसति काकुत्स्थः कुबेर इव नन्दने ॥	१२
कृतकार्यमिदं दुर्गं वनं व्यालनिपेवितम् । यदध्यास्ते महातेजा रामः शस्त्रभृतां वरः ॥	१३
एवमुक्त्वा महातेजा भरतः पुरुपर्षभः । पद्मधामेव महाबाहुः प्रविवेश महद्वनम् ॥	१४
स तानि द्रुमजालानि जातानि गिरिमानुषु । पुष्पिताम्राणि मध्येन जगाम वदतां वरः ॥	१५
स गिरेश्चित्रकूटस्य सालमामात्र पुष्टितम् । रामाश्रमगतस्याग्नेर्ददर्श ध्वजमुच्छ्रितम् ॥	१६
तं दृष्ट्वा भगतः श्रीमान् मुमोद सहबान्धवः । अत्र राम इति ज्ञात्वा गतः पारमिवाम्भसः ॥	१७
स चित्रकूटे तु गिरौ निशम्य रामाश्रमं पुण्यजनोपपन्नम् ।	
गुहेन सार्धं त्वरितो जगाम पुनर्निवेश्यैव चमूं महात्मा ॥	
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अयोध्याकाण्डे रामान्वेषण नाम अष्टनवतितमः सर्गः	

एकोनशततमः सर्गः

रामसमागमः

निविष्टायां तु सेनायामुत्सुको भरतस्ततः । जगाम भ्रातरं द्रष्टुं शत्रुघ्नमनुदर्शयन् ॥	१
ऋषिं वसिष्ठं संदिश्य मातर्मं शीघ्रमानय । इति त्वरितमग्रे म जगाम गुरुवत्सलः ॥	२
सुमन्त्रस्त्वपि शत्रुघ्नमदूरादन्वपद्यत । रामदर्शनजस्तर्पो भरतस्येव तस्य च ॥	३
गच्छन्नेवाथ भरतस्तापसालयसंश्रिताम् । भ्रातुः पर्णकुटीं श्रीमानुदजं च ददर्श ह ॥	४
शालायास्त्वग्रतस्तस्या ददर्श भरतस्तदा । काष्ठानि चावभग्नानि पुष्पाण्यपचितानि च ॥	५
सलक्ष्मणस्य रामस्य ददर्शाश्रममीयुषः । ऋतं वृक्षेष्वभिज्ञानं कुशचीरैः क्वचित् क्वचित् ॥	६
ददर्श च वने तस्मिन् महतः संचयान् कृतान् । मृगाणां महिषाणां च करीपैः शीतकारणात् ॥	७
गच्छन्नेव महाबाहुर्द्युतिमान् भरतस्तदा । शत्रुघ्नं चाब्रवीद्दृष्टस्तानमात्यांश्च सर्वशः ॥	८
मन्ये प्राप्ताः स्म तं देशं भरद्वाजो यमब्रवीत् । नातिदूरे हि मन्येऽहं नदीं मन्दाकिनीमितः ॥	९
उच्चैर्बेद्धानि चीराणि लक्ष्मणेन भवेदयम् । अभिज्ञानकृतः पन्था विकाले गन्तुमिच्छता ॥	१०
इदं चोदात्तदन्तानां कुञ्जराणां तरस्विनाम् । शैलपार्श्वे परिक्रान्तमन्योन्यमभिगर्जताम् ॥	११
यमेवाधातुमिच्छन्ति तापसाः सततं वने । तस्यासौ दृश्यते धूमः संकुलः कृष्णवर्त्मनः ॥	१२
अत्राहं पुरुषव्याघ्रं गुरुसंस्कारकारिणम् । आर्यं द्रक्ष्यामि संदृष्टं महर्षिमिव राघवम् ॥	१३
अथ गत्वा मुहूर्तं तु चित्रकूटं स राघवः । मन्दाकिनीमनुप्राप्तस्तं जनं चेदमब्रवीन् ॥	१४

जगत्यां पुरुषव्याघ्र आस्ते वीरासने रतः । जनेन्द्रो निर्जनं प्राप्य धिक्मे जन्म सजीवितम् ॥	१५
मत्कृते व्यसनं प्राप्तो लोकनाथो महाद्युतिः । सर्वान् कामान् परित्यज्य वने वसति राघवः ॥	१६
इति लोकसमाकृष्टः पादेष्वद्य प्रसादयन् । रामं तस्य पतिष्यामि सीताया लक्ष्मणस्य च ^१ ॥	१७
एवं स विलपंस्तस्मिन् वने दशरथात्मजः । ददर्श महतीं पुण्यां पर्णशालां मनोरमाम् ॥	१८
सालतालाश्वकर्णानां पणैर्बहुभिरावृताम् । विशालां मृदुविस्तीर्णां कुशैर्वेदिमिवाध्वरे ॥	१९
शक्रायुधनिकाशैश्च कार्मुकैर्भारसाधनैः । रुक्मपृष्ठैर्महासारैः शोभितां शत्रुबाधकैः ॥	२०
अर्करश्मिप्रतीकाशैर्घां रैस्तृणीगतैः शरैः । शोभितां दीप्तवदनैः सपैर्भोगवतीमिव ॥	२१
महारजतवासोभ्यामसिभ्यां च विराजिताम् । रुक्मबिन्दुविचित्राभ्यां चर्मभ्यां चापि शोभिताम् ॥	२२
गोधाङ्गुलित्रैरासक्तैश्चित्रैः काञ्चनभूषितैः । अरिसङ्घैरनाधृष्यां मृगैः सिंहगुहामिव ॥	२३
प्रागुदकप्रवणां वेदिं विशालां दीप्तपावकाम् । ददर्श भरतस्तत्र पुण्यां रामनिवेशने ॥	२४
निरीक्ष्य स मुहूर्तं तु ददर्श भरतो गुरुम् । उदजे राममासीनं जटामण्डलधारिणम् ॥	२५
कृष्णाजिनधरं तं तु चीरवल्कलवासमम् । ददर्श राममासीनमभितः पावकोपमम् ॥	२६
सिंहस्कन्धं महाबाहुं पुण्डरीकनिभेक्षणम् । पृथिव्याः सागरान्ताया भर्तारिं धर्मचारिणम् ॥	२७
उपविष्टं महाबाहुं ब्रह्माणमिव ज्ञाश्रतम् । स्थण्डिले दर्भसंस्तीर्णं सीतया लक्ष्मणेन च ॥	२८
तं दृष्ट्वा भरतः श्रीमान् दुःखमोहपरिप्लुतः । अभ्यधावत धर्मात्मा भरतः कैकयीसुतः ॥	२९
दृष्ट्वैव विललापान्तो बाष्पसंदिग्धया गिरा । अश्रकनुवन् धारयितुं धैर्याद्वचनमब्रवीत् ॥	३०
यः संसदि प्रकृतिभिर्भवेद्युक्त उपामितुम् । वन्यैर्मृगैरुपासीनः सोऽयमास्ते ममाग्रजः ॥	३१
वासोभिर्बहुसाहस्रैर्यो महात्मा पुरोचितः । मृगाजिने सोऽयमिह प्रवस्ते धर्ममाचरन् ॥	३२
अधारयद्यो विविधाश्चित्राः मुमनसस्तदा । सोऽयं जटाभारमिमं वहते राघवः कथम् ॥	३३
यस्य यज्ञैर्यथोद्दिष्टैर्युक्तो धर्मस्य संचयः । शरीरच्छेशसंभृतं स धर्मं परिमार्गते ॥	३४
चन्दनेन महार्हणं यस्याङ्गमुपसेवितम् । मलेन तस्याङ्गमिदं कथमार्यस्य सेव्यते ॥	३५
मन्निमित्तमिदं दुःखं प्राप्तो रामः सुखोचितः । धिग्जीवितं नृशंसस्य मम लोकविगर्हितम् ॥	३६
इत्येवं विलपन् दीनं प्रस्विन्नमुखपङ्कजः । पादावप्राप्य रामस्य पपात भरतो रुदन ॥	३७
दुःखाभितप्तो भरतो राजपुत्रो महाबलः । उक्त्वार्येति सकृद्दीनं पुनर्नोवाच किञ्चन ॥	३८
बाष्पापिहितकण्ठश्च प्रक्ष्य रामं यशस्विनम् । आर्येत्येवाभिसंक्रुश्य व्याहृतुं नाशक्ततः ॥	३९
शत्रुघ्नश्चापि रामस्य ववन्दे चरणौ रुदन । तावुभौ स समालिङ्ग्य रामोऽप्यश्रुण्वर्तयत् ॥	४०
ततः मुमन्त्रेण गुहेन चैव समीयन् राजसुतावरण्ये ।	
दिवाकरश्चैव निशाकरश्च यथाम्बरे शुक्रबृहस्पतिभ्याम् ॥	४१

तान् पार्थिवान् वारणयूथपार्हान् समागतांस्तत्र महत्परण्ये ।

वनौकसस्तेऽपि समीक्ष्य सर्वेऽप्यश्रूण्यमुञ्चन् प्रविहाय हर्षम् ॥

४२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अयोध्याकाण्डे रामसमागमो नाम एकोनशततमः सर्गः

शततमः सर्गः

कच्चिःसर्गः

- जटिलं चीरवसनं प्राञ्जलिं पतितं भुवि । ददर्श रामो दुर्दर्शं युगान्ते भास्करं यथा ॥ १
- कथंचिदभिविज्ञाय विवर्णवदनं कृशम् । भ्रातरं भरतं रामः परिजग्राह बाहुना ॥ २
- आघ्राय रामस्तं मूर्ध्नि परिष्वज्य च राघवः । अङ्गे भरतमारोप्य पर्यपृच्छत् समाहितः^१ ॥ ३
- क नु तेऽभूत् पिता तात यदरण्यं त्वमागतः । न हि त्वं जीवतस्तस्य वनमागन्तुमर्हसि ॥ ४
- चिरस्य बत पश्यामि दूराद्भरतमागतम् । दुष्प्रतीकमरण्येऽस्मिन् किं तात वनमागतः ॥ ५
- कैश्चिन्नु धरते तात राजा यत्त्वमिहागतः । कश्चिन्न दीनः सहसा राजा लोकान्तरं गतः ॥ ६
- कच्चित्सौम्य न ते राज्यं भ्रष्टं बालस्य शाश्वतम् । कच्चिच्छ्रृपसे तात पितरं सत्यविक्रमम् ॥ ७
- कच्चिद्दशरथो राजा कुशली सत्यसंगरः । राजसूयाश्रमेधानामाहर्ता धर्मनिश्चितः ॥ ८
- स कच्चिद्ब्राह्मणो विद्वान् धर्मनित्यो महाद्युतिः । इक्ष्वाकृणामुपाध्यायो यथावत्तात पूज्यते ॥ ९
- सा तात कच्चिन् कौमल्या सुमित्रा च प्रजावती । सुखिनी कच्चिदार्या च देवी नन्दति कैकयी ॥ १०
- कच्चिद्विनयसंग्रहः कुलपुत्रो बहुश्रुतः । अनसूयुरनुद्रष्टा सत्कृतस्ते पुरोहितः ॥ ११
- कच्चिदग्निपु ते युक्तो विधिज्ञो मतिमानृजुः । हुतं च होष्यमाणं च काले वेदयते सदा ॥ १२
- कच्चिद्देवान् पितॄन्^२ भृत्यान् गुरुन् पितृसमानपि । वृद्धांश्च तात वैद्यांश्च ब्राह्मणांश्चाभिमन्यसे ॥ १३
- इष्वस्त्रवरसंपन्नमर्थशास्त्रविशारदम् । सुधन्वानमुपाध्यायं कच्चित्त्वं तात मन्यसे ॥ १४
- कच्चिदात्मसमाः शूराः श्रुतवन्तो जितेन्द्रियाः । कुलीनाश्चेङ्गितज्ञाश्च कृतारस्ते तात मन्त्रिणः ॥ १५
- मन्त्रो विजयमूलं हि राज्ञां भवति राघव । सुसंवृतो मन्त्रधरैरमात्यैः शास्त्रकोविदैः ॥ १६
- कच्चिन्निद्रावशं नैपीः कच्चित् काले प्रबुध्यसे । कच्चिच्चापररात्रेषु चिन्तयस्वर्थनैपुणम् ॥ १७
- कच्चिन्मन्त्रयसे नैकः कच्चिन्न बहुभिः सह । कच्चित्ते मन्त्रितो मन्त्रो राष्ट्रं न परिधावति ॥ १८
- कच्चिदर्थं विनिश्चित्य लघुमूलं महोदयम् । क्षिप्रमारभसे कर्तुं न दीर्घयासि राघव ॥ १९
- कच्चित्ते सुकृतान्येव कृतरूपाणि वा पुनः । विदुस्ते सर्वकार्याणि न कर्तव्यानि पार्थिवाः ॥ २०

१. दुष्प्रतीकमिति वनविशेषणम् । गहनतया
दुर्लक्षप्रविभागमित्यर्थः ।

२. कच्चिद्धारयते झ. ञ.

३. मातुः झ.

१. पर्यपृच्छत सादरम् ग.

कश्चिन्न तर्कर्युक्त्या वा ये चाप्यपरिकीर्तिताः । त्वया वा तव वामात्यैर्बुध्यते तात मन्त्रितम् ॥	२१
कश्चित् सहस्रान्मूर्खाणामेकमिच्छसि पण्डितम् । पण्डितो ह्यर्थकृच्छ्रेषु कुर्यान्निःश्रेयसं महत् ॥	२२
सहस्राण्यपि मूर्खाणां यद्युपास्ते महीपतिः । अथ वाप्ययुतान्येव नास्ति तेषु सहायता ॥	२३
एकोऽप्यमात्यो मेधावी शूरो दक्षो विचक्षणः । राजानं राजमंत्रं वा प्रापयेन्महतीं श्रियम् ॥	२४
कश्चिन्मुख्या महत्त्वेव मध्यमेषु च मध्यमाः । जघन्यास्तु जघन्येषु भृत्याः कर्मसु योजिताः ॥	२५
अमात्यानुपधातीतान् ^१ पितृपैतामहाञ्छुचीन् । श्रेष्ठाञ्श्रेष्ठेषु कश्चित्त्वं नियोजयसि कर्मसु ॥	२६
कश्चिन्नोप्रेण दण्डेन भृशमुद्वेजितप्रजम् ^२ । राष्ट्रं ^३ तवानुजानन्ति मन्त्रिणः कैकयीसुत ॥	२७
कश्चित्त्वां नावजानन्ति याजकाः पतितं यथा । ^४ उग्रप्रतिग्रहीतारं कामयानमिव ह्यियः ॥	२८
उपायकुशलं वैद्यं भृत्यं संदूषणे रतम् । शूरमैश्वर्यकामं च यो न हन्ति स बध्यते ॥	२९
कश्चिद्घृष्टश्च शूरश्च मतिमान् भृतिमाञ्छुचिः । कुलीनश्चानुरक्तश्च दक्षः सेनापतिः कृतः ॥	३०
बलवन्तश्च कश्चित्ते मुख्या युद्धविशारदाः । दृष्टापदाना विक्रान्तास्त्वया सत्कृत्य मानिताः ॥	३१
कश्चिद्बलस्य भक्तं च वेतनं च यथोचितम् । संप्राप्तकालं दातव्यं ददासि न विलम्बसे ॥	३२
कालातिक्रमणाञ्चैव भक्तवेतनयोर्भृताः । भर्तुः कुप्यन्ति दुष्यन्ति सोऽनर्थः सुमहान् स्मृतः ॥	३३
कश्चित् सर्वेऽनुरक्तास्त्वां कुलपुत्राः प्रधानतः । कश्चित् प्राणांस्तयार्थेषु संत्यजन्ति समाहिताः ॥	३४
कश्चिज्जनपदो विद्वान् दक्षिणः प्रतिभानवान् । यथोक्तवादी दूतस्ते कृतो भरत पण्डितः ॥	३५
कश्चिदष्टादशान्येषु स्वपक्षे दश पञ्च च । त्रिभिस्त्रिभिरविज्ञातैर्वत्सि तीर्थानि चारणैः ॥	३६
कश्चिश्चपास्तानहितान् प्रतियातांश्च सर्वदा । दुर्वलाननवज्ञाय वर्तमे रिपुमूदन ॥	३७
कश्चिन्न लौकायतिकान् ब्राह्मणांस्तात सेवसे । अनर्थकुशला ह्येते बालाः पण्डितमानिनः ॥	३८
धर्मशास्त्रेषु मुख्येषु विद्यमानेषु दुर्बुधाः । बुद्धिमान्बीक्षिकीं प्राप्य निरर्थं प्रवदन्ति ते ॥	३९
वीरैरध्युपितां पूर्वमस्माकं तातपूर्वकैः । सत्यनामां दृढद्वारां हस्त्यश्वरथसंकुलाम् ॥	४०
ब्राह्मणैः क्षत्रियैर्वैश्यैः स्वकर्मनिरतैः सदा । जितेन्द्रियैर्महोत्साहैर्वृतामार्यैः सहस्रशः ॥	४१
प्रासादैर्विबिधाकारैर्वृतां वैद्यजनाकुलाम् । कश्चिन् समुदितां स्फीतामयोध्यां परिरक्षसि ॥	४२
कश्चिच्चैत्यशतैर्जुष्टः सुनिविष्टजनाकुलः । देवस्थानैः प्रपाभिश्च तटाकैश्चोपशोभितः ॥	४३
ग्रहप्रनरनारीकः समाजोत्सवशोभितः । सुकृष्टमीमा पशुमान् हिंसाभिरभिवर्जितः ॥	४४
अदेवमातृको रम्यः श्वापदैः परिवर्जितः । परित्यक्तो भयैः सर्वैः खानिभश्चोपशोभितः ॥	४५
विवर्जितो नरैः पापैर्मम पूर्वैः सुरक्षितः । कश्चिज्जनपदः स्फीतः सुखं वसति राघव ॥	४६

१. धर्मं अर्थे कामं च कृतपराक्षानित्यर्थः ।

२. राजपुत्र प्र.

३. उद्वेजिताः प्रजाः ग.

४. राष्ट्रं पना

५. उग्र- प्र.

६. भर्तुरप्यतिकुप्यन्ति पुना.

कश्चित्ते दयिताः सर्वे कृषिगोरक्षजीविनः । वार्तायां संश्रितस्तात लोको हि सुखमेधते ॥ ४७
 तेषां गुप्तिपरीहारैः कश्चित्ते भरणं कृतम् । रक्ष्या हि राज्ञा धर्मेण सर्वे विषयवासिनः ॥ ४८
 कश्चित् स्त्रियः सान्त्वयसि कश्चिन्नाश्च सुरक्षिताः । कश्चिन्न श्रद्धास्यासां कश्चिद्गुह्यं न भापसे ॥ ४९
 कश्चिन्नागवनं सुप्तं कश्चित्ते सन्ति धेनुकाः^१ । कश्चिन्न गणिकाश्वानां कुञ्जराणां च तृप्यसि ॥ ५०
 कश्चिद्दर्शयसे नित्यं मनुष्याणां विभूषितम् । उत्थायोत्थाय पूर्वाह्ने राजपुत्र महापथे ॥ ५१
 कश्चिन्न सर्वे कर्मन्ताः प्रत्यक्षास्तेऽविशङ्क्या । सर्वे वा पुनरुत्सृष्टा मध्यमेवात्र कारणम् ॥ ५२
 कश्चित् सर्वाणि दुर्गाणि धनधान्यायुधोदकैः । यन्त्रैश्च परिपूर्णानि तथा शिल्पिधनुर्धरैः ॥ ५३
 आयस्ते विपुलः कश्चिन् कश्चिदल्पतगे व्ययः । अपात्रेषु न ते कश्चिन् कोशो गच्छति राघव ॥ ५४
 देवतार्थं च पित्रर्थं ब्राह्मणाभ्यागतेषु च । योधेषु मित्रवर्गेषु कश्चिद्गच्छति ते व्ययः ॥ ५५
 कश्चिदायौ विशुद्धात्मा क्षारितश्चोरकर्मणा । अदृष्टः^२ जाल्मकुशलैर्न लोपाद्बध्यते शुचिः ॥ ५६
 गृहीतश्चैव पृष्टश्च काले दृष्टः मकारणः । कश्चिन्न मुच्यते चोरो धनलोभान्नरर्षभ ॥ ५७
 व्यसने कश्चिदाह्वयस्य दुर्गतस्य च राघव । अर्थ विरागाः पश्यन्ति तवामात्या बहुश्रुताः ॥ ५८
 यानि मिथ्याभिज्ञस्तानां पतन्त्यस्त्राणि गधव । तानि पुत्रपशून् घ्नन्ति प्रीत्यर्थमनुशासतः ॥ ५९
 कश्चिद्वृद्धांश्च बालांश्च वैशमुग्यांश्च राघव । दानेन मनसा वाचा त्रिभिरेतैर्बुभूषसे ॥ ६०
 कश्चिद्गुरुंश्च वृद्धांश्च तापमान देवतातिथीन् । चैत्यांश्च सर्वान् सिद्धार्थान् ब्राह्मणांश्च नमस्यसि ॥ ६१
 कश्चिदर्थेन वा धर्ममर्थे धर्मेण वा पुनः । उभौ वा प्रीतिलोभेन कामेन च न बाधसे ॥ ६२
 कश्चिदर्थं च धर्मं च कामं च जयतां वर । विभज्य काले कालज्ञ सर्वान् वरदैः सेवसे ॥ ६३
 कश्चित् ब्राह्मणाः शर्म सर्वशास्त्रार्थकोविदाः । आशंमन्ते महाप्राज्ञ पौरजानपदैः सह ॥ ६४
 नारितक्यमनृतं क्रोधं प्रमादं दीर्घमृत्रताम् । अदर्शनं ज्ञानवतामालस्यं पञ्चवृत्तिताम् ॥ ६५
 एकाचन्तनमर्थानामनर्थज्ञैश्च मन्त्रणम् । निश्चितानामनारम्भं मन्त्रस्यापरिरक्षणम् ॥ ६६
 मङ्गलस्याप्रयोगं च प्रत्युत्थानं च सर्वतः । कश्चित्त्वं वर्जयस्येतान् राजदोषांश्चतुर्दश ॥ ६७
 दश पञ्च चतुर्वर्गान् सप्तवर्गं च तन्वतः । अपृष्टवर्गं त्रिवर्गं च विद्यास्तिम्नश्च राघव ॥ ६८
 इन्द्रियाणां जयं वदध्वा षाड्गुण्यं दैवमानुषम् । कृत्यं विशतिवर्गं च तथा प्रकृतिमण्डलम् ॥ ६९
 यात्रादण्डविधानं च द्वियोनी सन्धिविग्रहौ । कश्चिदेतान् महाप्राज्ञ यथावदनुमन्यसे ॥ ७०
 मन्त्रिभिस्त्वं यथोद्दिष्टैश्चतुर्भिस्त्रिभिरेव वा । कश्चित् समस्तैर्व्यस्तैर्वा मन्त्रं मन्त्रयसे मिथः ॥ ७१

1. धेनुका इति गणिकेति च करिण्य उच्यन्ते । भवति । तदिदमुक्तम् -- मध्यमिति । मध्यमा रीति-

2. कर्मकरा निश्शङ्क प्रत्यक्षा न कश्चित्; रेवात्रोपादेयेत्यर्थः ॥

तथा भवथोत्सृष्टाः परीक्षा एव न वार्त्ता इति योजना ।
 तदनेन— नृपो भीमः कान्तैश्च स्वगुणैः कमकराणा-
 मधुष्योऽभिगम्यश्च भवेत् यादोरक्षैरणैव इव—इत्युक्त

१. अपृष्टः च. छ.

२. पादन्त्यामानि ति. पाठान्तरम् ।

३. भरत ख. छ.

कश्चित्ते सफला वेदाः कश्चित्ते सफलाः क्रियाः । कश्चित्ते सफला दाराः कश्चित्ते सफलं श्रुतम् ॥७२
 कश्चिदेषैव ते बुद्धिर्यथोक्ता मम राघव । आयुष्या च यशस्या च धर्मकामार्थसंहिता ॥ ७३
 यां वृत्तिं वर्तते तातो यां च नः प्रप्रितामहाः । तां वृत्तिं वर्तसे कश्चिद्या च सत्यथगा शुभा ॥ ७४
 कश्चित् स्वादुकृतं भोज्यमेको नाभ्रासि राघव । कश्चिदाशंसमानेभ्यो मित्रेभ्यः संप्रयच्छसि ॥ ७५

राजा तु धर्मेण हि पालयित्वा महामतिर्दण्डधरः प्रजानाम् ।

अवाप्य कृत्स्नां वसुधां यथावदितश्च्युतः स्वर्गमुपैति विद्वान् ॥ ७६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 अयोध्याकाण्डे कच्चित्सर्गो नाम शततमः सर्गः

एकाधिकशततमः सर्गः

पितृदिष्टान्तश्रवणम्

रामस्य वचनं श्रुत्वा भरतः प्रत्युवाच ह । किं मे धर्माद्विहीनस्य राजधर्मः करिष्यति ॥ १
 शाश्वतोऽयं सदा धर्मः स्थितोऽस्मासु नरर्षभ । ज्येष्ठे पुत्रे स्थिते राजैन् कनीयान्न भवेन्नृपः ॥ २
 ससमृद्धां मया सार्धमयोव्यां गच्छ राघव । अभिषेचय चात्मानं कुलस्यास्य भवाय नः ॥ ३
 राजानं मानुषं प्राहुर्देवत्वे संमतो मम । यस्य धर्मार्थसहितं वृत्तमाहुरमानुषम् ॥ ४
 केकयस्थे च मयि तु त्वयि चारण्यमाश्रिते । दिवमार्यो गतो राजा यायजूकः सतां मतः ॥ ५
 निष्कान्तमात्रे भवति सहसीते सलक्ष्मणे । दुःखशोकाभिभूतस्तु राजा त्रिदिवमभ्यगान् ॥ ६
 उत्तिष्ठ पुरुषव्याघ्र क्रियतामुदकं पितुः । अहं चायं च शत्रुघ्नः पूर्वमेव कृतोदकौ ॥ ७
 प्रियेण खलु दत्तं हि पितृलोकेषु राघव । अक्षय्यं भवतीत्याहुर्भवांश्चैव पितुः प्रियः ॥ ८
 त्वामेव शोचंस्तव दर्शनेप्सुस्त्वय्येव सक्तामनिवर्त्य बुद्धिम् ।
 त्वया विहीनस्तव शोकरुणस्त्वां संस्मरन्नैस्तमितः पिता ते ॥ ९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 अयोध्याकाण्डे पितृदिष्टान्तश्रवणं नाम एकाधिकशततमः सर्गः

द्वयधिकशततमः सर्गः

निवापदानम्

तां श्रुत्वा करुणां वाचं पितुर्मरणसंहिताम् । राघवो भरतेनोक्तां बभूव गतचेतनः ॥ १
 तं तु वज्रमिवोत्सृष्टमाहवे दानवारिणा । वाग्बज्रं भरतेनोक्तममनोज्ञं परंतपः ॥ २

प्रगृह्य बाहू रामो वै पुष्पिताम्रो यथा द्रुमः । वने परशुना कृत्तस्तथा भुवि पपात ह ॥ ३
 तथा निपतितं रामं जगत्यां जगतीपतिम् । कूलघातपरिश्रान्तं प्रसुप्तमिव कुञ्जरम् ॥ ४
 भ्रातरस्ते महेष्वासं सर्वतः शोककर्षिताः । रुदन्तः सह वैदेह्या सिषिचुः सलिलेन वै ॥ ५
 स तु संज्ञां पुनर्लब्ध्वा नेत्राभ्यामस्रमुत्सृजन् । उपाक्रमत काकुत्स्थः कृपणं बहु भाषितुम् ॥ ६
 स रामः स्वर्गतं श्रुत्वा पितरं पृथिवीपतिम् । उवाच भरतं वाक्यं धर्मात्मा धर्मसंहितम् ॥ ७
 किं करिष्याम्ययोध्यायां ताते दिष्टां गतिं गते । कस्तां राजवराद्धीनामयोध्यां पालयिष्यति ॥ ८
 किं नु तस्य मया कार्यं दुर्जातेन महात्मनः । यो मृतो मम शोकेन मया चापि न संस्कृतः ॥ ९
 अहो भरत सिद्धार्थो येन राजा त्वयानघ । शत्रुघ्नेन च सर्वेषु प्रेतकृत्येषु सत्कृतः ॥ १०
 निष्प्रधानामनेकाप्रां नरेन्द्रेण विनाकृताम् । निवृत्तवनवासोऽपि नायोध्यां गन्तुमुत्सहे ॥ ११
 समाप्तवनवासं मामयोध्यायां परंतप । को नु शासिष्यति पुनस्ताते लोकान्तरं गते ॥ १२
 पुरा प्रेक्ष्य सुवृत्तं मां पिता यान्याह सान्त्वयन् । वाक्यानि तानि श्रोष्यामि कुतः कर्णसुखान्यहम् ॥ १३
 एवमुक्त्वा स भरतं भार्यामभ्येत्य राघवः । उवाच शोकसंतप्तः पूर्णचन्द्रनिभाननाम् ॥ १४
 सीते मृतस्ते श्वशुरः पित्रा हीनोऽसि लक्ष्मण । भरतो दुःखमाचष्टे स्वर्गतं पृथिवीपतिम् ॥ १५
 ततो बहुगुणं तेषां बाष्पो नेत्रेष्वजायत । तथा ब्रुवति काकुत्स्थे कुमाराणां यशस्विनाम् ॥ १६
 ततस्ते भ्रातरः सर्वे भृशमाश्रास्य राघवम् । अत्रुवञ्जगतीभर्तुः क्रियतामुदकं पितुः ॥ १७
 सा मीता श्वशुरं श्रुत्वा स्वर्गलोकगतं नृपम् । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यां न शशाकंक्षितुं पतिम् ॥ १८
 सान्त्वयित्वा तु तां रामो रुदन्तीं जनकात्मजाम् । उवाच लक्ष्मणं तत्र दुःखितो दुःखितं वचः ॥ १९
 आनयेङ्गुद्विपिण्याकं चीरमाहर चोत्तरम् । जलक्रियार्थं तातस्य गमिष्यामि महात्मनः ॥ २०
 सीता पुरस्ताद्ब्रजतु त्वमेनामभितो ब्रज । अहं पश्चाद्गमिष्यामि गतिर्हिंपा सुदारुणा ॥ २१
 ततो नित्यानुगस्तेषां विदितात्मा महामतिः । मृदुर्दान्तश्च शान्तश्च रामे च दृढभक्तिमान् ॥ २२
 सुमन्त्रस्त्वैर्नृपसुतैः सार्धमाश्रास्य राघवम् । अवातारयदालम्ब्य नदीं मन्दाकिनीं शिवाम् ॥ २३
 ते सुतीर्था ततः कृच्छ्रादुपागम्य यशस्विनः । नदीं मन्दाकिनीं रम्यां सदा पुष्पितकाननाम् ॥ २४
 शीघ्रस्रोतसमासाद्य तीर्थं शिवमकर्दमम् । सिपिचुस्तूदकं राज्ञे ततैतत्ते भवत्विति ॥ २५
 प्रगृह्य च महीपालो जलपूरितमञ्जलिम् । दिशं याम्यामभिमुखो रुदन् वचनमब्रवीत् ॥ २६
 एतत्तं राजशार्दूलं विमलं तोयमक्षयम् । पितृलोकगतस्याद्य महत्तमुपतिष्ठतु ॥ २७
 ततो मन्दाकिनीतीरात् प्रत्युत्तीर्य स राघवः । पितुश्चकार तेजस्वी निवापं भ्रातृभिः सह ॥ २८
 ऐङ्गुदं बदरीमिश्रं पिण्याकं दर्भसंस्तरे । न्यस्य रामः सुदुःखार्तो रुदन् वचनमब्रवीत् ॥ २९
 इदं भुङ्क्ष्व महाराज प्रीतो यदज्ञानं वयम् । यदन्नः पुरुषो भवति तदन्नास्तस्य देवताः ॥ ३०
 ततस्तेनैव मार्गेण प्रत्युत्तीर्य नदीतटान् । आरुरोह नरव्याघ्रो रम्यसानुं महीधरम् ॥ ३१
 ततः पर्णकुटीद्वारमासाद्य जगतीपतिः । परिजग्राह बाहुभ्यामुभौ भरतलक्ष्मणौ ॥ ३२

तेषां तु रुदतां शब्दात् प्रतिशब्दोऽभवद्विरौ । भ्रातृणां सह वैदेह्या सिंहानामिव नर्दताम् ॥ ३३
 महाबलानां रुदतां कुर्वतामुदकं पितुः । विज्ञाय तुमुलं शब्दं त्रस्ता भरतसैनिकाः ॥ ३४
 अद्भुतश्चापि रामेण भरतः संगतो ध्रुवम् । तेषामेव महाब्जशब्दः शोचतां पितरं मृतम् ॥ ३५
 अथ वासान् परित्यज्य तं सर्वेऽभिमुखाः स्वनम् । अप्येकमनसो जग्मुर्यथास्थानं प्रधाविताः ॥ ३६
 ह्यैरन्ये गजैरन्ये रथैरन्ये स्वलंकृतैः । सुकुमारास्तथैवान्ये पद्मिरेव नरा ययुः ॥ ३७
 अचिरप्रोषितं रामं चिरविप्रोषितं यथा । द्रष्टुकामो जनः सर्वो जगाम सहसाश्रमम् ॥ ३८
 भ्रातृणां त्वरितास्तत्र द्रष्टुकामाः समागमम् । ययुर्बहुविधैर्यानेः खुरनेमिस्वनाकुलैः ॥ ३९
 सा भूमिर्बहुभिर्यानेः खुरनेमिसमाहता । सुमोच तुमुलं शब्दं द्यौरिवाभ्रसमागमे ॥ ४०
 तेन वित्रासिता नागाः करेणुपरिवारिताः । आवासयन्तो गन्धेन जग्मुरन्यद्वनं ततः ॥ ४१
 वराहवृकसङ्घाश्च महिषाः सर्पवानराः । व्याघ्रगोकर्णगवया वित्रेसुः प्रुषतैः सह ॥ ४२
 रथाङ्गसाह्या नत्यूहा हंसाः कारण्डवाः प्लवाः । तथा पुंस्कोकिलाः क्रौञ्चा विसंज्ञा भोजिरे दिशः ॥ ४३
 तेन शब्देन वित्रस्तैराकाशं पक्षिभिर्वृतम् । मनुष्यैरावृता भूमिरुभयं प्रबभौ तदा ॥ ४४
 ततस्तं पुरुषव्याघ्रं यशस्विनमकल्मषम् । आसीनं स्थण्डिले रामं ददर्श सहसा जनः ॥ ४५
 विगर्हमाणः कैकेयी सहितो मन्थरामपि । अभिगम्य जनो रामं बाष्पपूर्णमुखोऽभवत् ॥ ४६
 तान्नरान् बाष्पपूर्णाक्षान् समीक्ष्याथ सुदुःखितान् । पर्यष्वजत धर्मज्ञः पितृवन्मातृवञ्च सः ॥ ४७

स तत्र कांश्चित् परिष्वजे नरान्नराश्च केचित्तु तमभ्यवाद्यन् ।

चकार सर्वान् सवयस्यबान्धवान् यथार्हमासाद्य तदा नृपात्मजः ॥ ४८

स तत्र तेषां रुदतां महात्मनां भुवं च खं चानुनिनादयन् स्वनः ।

गुहा गिरीणां च दिशश्च संततं मृदङ्गघोषप्रतिमः प्रशुश्रुवे ॥ ४९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अयोध्याकाण्डे निवापदानं नाम द्व्याधिकशततमः सर्गः

व्यधिकशततमः सर्गः

मातृदर्शनम्

वसिष्ठः पुरतः कृत्वा दारान् दशरथस्य च । अभिचक्राम तं देशं रामदर्शनतर्षितः ॥ १

राजपत्न्यश्च गच्छन्त्यो मन्दं मन्दाकिनीं प्रति । ददृशुस्तत्र तत्तीर्थं रामलक्ष्मणसेवितम् ॥ २

कौसल्या बाष्पपूर्णेन मुखेन परिशुष्यता । सुमित्रामब्रवीद्दीना याश्चान्या राजयोषितः ॥ ३

इदं तेषामनाथानां छिष्टमछिष्टकर्मणाम् । वने प्राक्केवलं तीर्थं ये ते निर्विषयीकृताः ॥ ४

इतः सुमित्रे पुत्रस्ते सदा जलमतन्द्रितः । स्वयं हरति सौमित्रिर्मम पुत्रस्य कारणात् ॥	५
जघन्यमपि ते पुत्रः कृतवान्न तु गर्हितः । भ्रातुर्यदर्थसहितं ^१ सर्वं तद्विहितं ^२ गुणैः ॥	६
अद्यायमपि ते पुत्रः क्लेशानामतथोचितः । ^३ नीचानर्थसमाचारं सज्जं कर्म प्रमुञ्चतु ॥	७
दक्षिणाश्रेषु दर्भेषु सा ददर्श महीतले । पितुरिङ्गुदिपिण्याकं न्यस्तमायतलोचना ॥	८
तं भूमौ पितुरार्तेन न्यस्तं रामेण वीक्ष्य सा । उवाच देवी कौसल्या सर्वा दशरथस्त्रियः ॥ ९	९
इदमिदंवाकुनाथस्य राघवस्य महात्मनः । राघवेण पितुर्दत्तं पश्यतैतद्यथाविधि ॥	१०
तस्य देवसमानस्य पार्थिवस्य महात्मनः । नैतदौपयिकं मन्ये भुक्तभोगस्य भोजनम् ॥	११
चतुरन्तां महीं भुक्त्वा महेन्द्रसदृशो भुवि । कथमिङ्गुदिपिण्याकं स भुङ्क्ते वसुधाधिपः ॥	१२
अतो दुःखतरं लोके न किञ्चित् प्रतिभाति मे । यत्र रामः पितुर्दद्यादिङ्गुदीक्षोदमृद्धिमान् ॥	१३
रामेणेङ्गुदिपिण्याकं पितुर्दत्तं समीक्ष्य मे । कथं दुःखेन हृदयं न स्फोटति सहस्रधा ॥	१४
श्रुतिस्तु खल्वियं सत्या लौकिकी प्रतिभाति मा ^४ । यदन्नः पुरुषो भवति तदन्नास्तस्य देवताः ॥ १५	१५
एवमार्ता सपन्न्यस्ता जग्मुराश्वस्य तां तदा । ददृशुश्चाश्रमे रामं स्वर्गच्युतमिवामरम् ॥	१६
सर्वभोगैः परित्यक्तं रामं संप्रेक्ष्य मातरः । आर्ता मुमुचुरश्रूणि सस्वरं शोककर्षिताः ॥	१७
तासां रामः समुत्थाय जग्राह चरणाञ्छुभान् ^५ । मातृणां मनुजव्याघ्रः सर्वासां सत्यसंगरः ॥	१८
ताः पाणिभिः सुखस्पर्शमृद्वङ्गुलितलैः शुभैः । प्रममार्जू रजः पृष्ठाद्रामस्यायतलोचनाः ॥	१९
सौमित्रिरपि ताः सर्वा मातृः संप्रेक्ष्य दुःखितः । अभ्यवाद्यतासक्तं शनै रामादनन्तरम् ॥	२०
यथा रामे तथा तस्मिन् सर्वा ववृतिरे स्त्रियः । वृत्तिं दशरथाज्जाते लक्ष्मणे शुभलक्षणे ॥	२१
सीतापि चरणांस्तासामुपसंगृह्य दुःखिता । श्वश्रूणामश्रुपूर्णाक्षी सा बभूवाप्रतः स्थिता ॥	२२
तां परिष्वज्य दुःखार्ता माता दुहितरं यथा । वनवासकृशां दीनां कौसल्या वाक्यमब्रवीत् ॥	२३
विदेहराजस्य सुता स्नुषा दशरथस्य च । रामपत्नी कथं दुःखं संप्राप्ता निर्जने वने ॥	२४
पद्ममातपसंतप्तं परिक्लिष्टमिवोत्पलम् । काञ्चनं राजसा ध्वस्तं क्लिष्टं चन्द्रमिवाम्बुदैः ॥	२५
मुखं ते प्रेक्ष्य मां शोको दहत्यग्निरिवाश्रयम् । शृशं मनसि वैदेहि व्यसनारणिसंभवः ॥	२६
ब्रुवन्त्यामेवमार्तायां जनन्यां भरताप्रजः । पादावासाद्य जग्राह बसिष्ठस्य च राघवः ॥	२७
पुरोहितस्याग्निसमस्य वै तदा बृहस्पतेरिन्द्र इवामराधिपः ।	
प्रगृह्य पादौ सुसमृद्धतेजसः सहैव तेनोपविवेश राघवः ॥	२८
ततो जघन्यं सहितैः समन्त्रिभिः पुरप्रधानैश्च सहैव सैनिकैः ।	
जनेन धर्मज्ञतमेन धर्मवानुपोपविष्टो भरतस्तदाप्रजम् ॥	२९

१. -रहितम् ति.
२. तद्विहितम् ति.
३. वानप्रस्थ- छ.

४. मे. प्र.
५. चरणाम्बुजान् प्र.

उपोपविष्टस्तु तदा स वीर्यवांस्तपस्त्रिवेषेण समीक्ष्य राघवम् ।	
श्रिया ज्वलन्तं भरतः कृताञ्जलिर्यथा महेन्द्रः प्रयतः प्रजापतिम् ॥	३०
किमेष वाक्यं भरतोऽद्य राघवं प्रणम्य सत्कृत्य च साधु वक्ष्यति ।	
इतीव तस्यार्यजनस्य तत्त्वतो बभूव कौतूहलमुत्तमं तदा ॥	३१
स राघवः सत्यधृतिश्च लक्ष्मणो महानुभावो भरतश्च धार्मिकः ।	
वृताः सुहृद्भिश्च विरेजुरध्वरे यथा सदस्यैः सहितास्त्रयोऽग्रयः ॥	३२
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां	
अयोध्याकाण्डे मातृदर्शनं नाम त्र्यधिकशततमः सर्गः	

चतुरधिकशततमः सर्गः

रामभरतसंवादः

तं तु रामः समाज्ञाय भ्रातरं गुरुवत्सलम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा प्रपुं ममुपचक्रमे ॥	१
किमेतदिच्छेयमहं श्रोतुं प्रव्याहृतं त्वया । यस्मात्त्वमागतो देशमिमं चीरजटाजिनी ॥	२
यन्निमित्तमिमं देशं कृष्णाजिनजटाधरैः । हित्वा राज्यं प्रविष्टस्त्वं तत्सर्वं वक्तुमर्हसि ॥	३
इत्युक्तः कैकयीपुत्रः काकुत्स्थेन महात्मना । प्रगृह्य बलवद्भूयः प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ॥	४
आर्यं तातः परित्यज्य कृत्वा कर्म सुदुष्करम् । गतः स्वर्गं महाबाहो पुत्रशोकाभिपीडितः ॥	५
स्त्रिया नियुक्तः कैकेय्या मम मात्रा परंतप । चकार सुमहन् पापमिदमात्मयशोहरम् ॥	६
सा राज्यफलमप्राप्य विधवा शोककर्षिता । पतिष्यति महाघोरं निरये जननी मम ॥	७
तस्य मे दासभूतस्य प्रसादं कर्तुमर्हसि । अभिषिञ्चस्व चाद्यैव राज्येन मघवानिव ॥	८
इमाः प्रकृतयः सर्वा विधवा मातरश्च याः । त्वत्सकाशमनुप्राप्ताः प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥	९
तदानुपूर्व्या युक्तं च युक्तं चात्मनि मानद । राज्यं प्राप्नुहि धर्मेण सकामान सुहृदः कुरु ॥	१०
भवत्वविधवा भूमिः समग्रा पतिना त्वया । शशिना विमलेनेवै शारदी रजनी यथा ॥	११
एभिश्च सचिवैः सार्धं शिरसा याचितो मया । भ्रातुः शिष्यस्य दासस्य प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥	१२
तदिदं शाश्वतं पित्र्यं सर्वं प्रकृतिमण्डलम् । पूजितं पुरुषव्याघ्र नातिक्रमितुमर्हसि ॥	१३
एवमुक्त्वा महाबाहुः सबाष्पः कैकयीसुतः । रामस्य शिरसा पादौ जग्राह विधिवन् पुनः ॥	१४
तं मत्तमिव मातङ्गं निःश्रसन्तं पुनः पुनः । भ्रातरं भरतं रामः परिष्वज्येदमब्रवीत् ॥	१५
कुलीनः सत्त्वसंपन्नस्तेजस्वी चरितव्रतः । राज्यहेतोः कथं पापमाचरेन्मद्विधो जनः ॥	१६

१. इदमर्थम् घ. नारिन

३. विमलेनेह ति.

२. अभिषिञ्चस्वेत्यादि अर्हसीत्यन्तम् क. नारित ।

न दोषं त्वयि पश्यामि सूक्ष्ममप्यरिसूदन । न चापि जननीं बाल्यात्त्वं विगर्हितुमर्हसि ॥	१७
कामकारो महाप्रज्ञ गुरूणां सर्वदानध । उपपन्नेषु दारेषु पुत्रेषु च विधीयते ॥	१८
वयंमस्य यथा लोके संख्याताः सौम्य साधुभिः । भार्याः पुत्राश्च शिष्याश्च त्वमपि ज्ञातुमर्हसि ॥१९	१९
वने वा चीरवसनं सौम्य कृष्णाजिनाम्बरम् । राज्ये वापि महाराजो मां वासयितुमीश्वरः ॥	२०
यावन् पितरि धर्मज्ञे गौरवं लोकसत्कृते । तावद्धर्मभृतां श्रेष्ठ जनन्यामपि गौरवम् ॥	२१
एताभ्यां धर्मशीलाभ्यां वनं गच्छेति राघव । मातापितृभ्यामुक्तोऽहं कथमन्यत् समाचरे ॥	२२
त्वया राज्यमयोध्यायां प्राप्तव्यं लोकसत्कृतम् । वस्तव्यं दण्डकारण्ये मया वल्कलवाससा ॥	२३
एवं कृत्वा महाराजो विभागं लोकसंनिधौ । व्यादिश्य च महातेजा दिवं दशरथो गतः ॥	२४
स च प्रमाणं धर्मात्मा राजा लोकगुरुस्तव । पित्रा दत्तं यथाभागमुपभोक्तुं त्वमर्हसि ॥	२५
चतुर्दश समाः सौम्य दण्डकारण्यमाश्रितः । उपभोक्ष्ये त्वहं दत्तं भागं पित्रा महात्मनौ ॥	२६
यदब्रवीन्मां नरलोकसत्कृतः पिता महात्मा विबुधाधिपोपमः ।	
तदेव मन्ये परमात्मनो हितं न सर्वलोकेश्वरभावमप्यहम् ॥	२७
इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अयोध्याकाण्डे रामभरतसंवादो नाम चतुरधिकशततमः सर्गः	

पञ्चाधिकशततमः सर्गः

रामवाक्यम्

ततः पुरुपसिंहानां वृतानां तैः सुहृद्गणैः । शोचतामेव रजनी दुःखेन व्यत्यवर्तत ॥	१
रजन्यां सुप्रभातायां भ्रातरस्ते सुहृद्वृताः । मन्दाकिन्यां हुतं जप्यं कृत्वा राममुपागमन् ॥	२
तूष्णीं ते समुपासीना न कश्चित् किंचिदब्रवीत् । भरतस्तु सुहृन्मध्ये रामं वचनमब्रवीत् ॥	३
सान्त्विता मामिका माता दत्तं राज्यमिदं मम । तद्दामि तवैवाहं भुङ्क्व राज्यमकण्टकम् ॥	४
महतेवाम्बुवेगेन भिन्नः सेतुर्जलागमे । दुरावारं त्वदन्येन राज्यस्वण्डमिदं महन् ॥	५
गतिं खर इवाश्वस्य ताक्षर्यस्येव पतत्रिणः । अनुगन्तुं न शक्तिर्मे गतिं तव महीपते ॥	६
सुजीवं नित्यशस्तस्य यः परैरुपजीव्यते । राम तेन तु दुर्जीवं यः परानुपजीवति ॥	७

१. इममेवार्थमभिज्ञाने श्रीकालिदास आह— वायसः इत्येव वा सुखिद्योऽत्र पाठः संभाव्यते, 'उपपन्ना हि दारेषु प्रमुता सर्वतोमुखी' इति । रामायण- 'गतिं खर इवाश्वस्य इंसस्येव च वायसः' (युद्ध०, वचनसच्छायं च प्रायः कविवचनमिति पद्येऽस्मिन् स० १२८, श्लो० ६) इत्युत्तरानुरोधाय 'सर्वेथानध । उपपन्नो हि' इति पाठः शक्यसंभावनः । १. इदं पद्यम् पुना. नास्ति ।
२. ताक्षर्यस्येव च वायसः इति, इंसस्येव च

यथा तु रोपितो वृक्षः पुरुषेण विवर्धितः । ह्रस्वकेन दुरारोहो रूढस्कन्धो महाद्रुमः ॥	८
स यथा पुष्पितो भूत्वा फलानि न निदर्शयेत् । स तां नानुभवेत् प्रीतिं यस्य हेतोः प्ररोपितः ॥	९
एषोपमा महाबाहो तमर्थं ^१ वेत्नुमर्हसि । यदि त्वमस्मान् वृषभो भर्ता मृत्यान्न शाधि हि ॥	१०
श्रेणयस्त्वां महाराज पश्यन्त्वप्रथाश्च सर्वशः । प्रतपन्तमिवादित्यं राज्ये स्थितमरिदमम् ॥	११
तवानुयाने काक्कुत्थ मत्ता नर्दन्तु कुञ्जराः । अन्तःपुरगता नार्यो नन्दन्तु सुसमाहिताः ॥	१२
तस्य साध्वित्यमन्यन्त नागरा धिविधा जनाः ^२ । भरतस्य वचः श्रुत्वा रामं प्रत्यनुयाचतः ॥	१३
तमेवं दुःखितं प्रेक्ष्य विलपन्तं यशरिचनम् । रामः कृतात्मा भरतं समाश्रासयदात्मवान् ॥	१४
नात्मनः कामकारोऽस्ति पुरुषोऽयमनीश्वरः । इतश्चेतरतश्चैनं कृतान्तः परिकर्षति ॥	१५
सर्वे क्षयान्ता निचयाः पतनान्ताः समुच्छ्रयाः । संयोगा विप्रयोगान्ता मरणान्तं च जीवितम् ॥१६	
यथा फलानां पक्वानां नान्यत्र पतनाद्भयम् । एवं नरस्य जातस्य नान्यत्र मरणाद्भयम् ॥	१७
यथागारं दृढस्थूणं जीर्णं भूत्वावसीदति । तथावसीदन्ति नरा जगामृत्युवज्रं गताः ॥	१८
अत्येति रजनी या तु सा न प्रतिनिवर्तते । यात्येव यमुना पूर्णा समुद्रं लवणार्णवम् ॥	१९
अहोरात्राणि गच्छन्ति सर्वेषां प्राणिनामिह । आर्युषि क्षपयन्त्याशु ग्रीष्मे ^३ जलमिवांशवः ॥	२०
आत्मानमनुशोच त्वं किमन्यमनुशोचसि । आयुस्ते हीयते यस्य स्थितस्य च गतस्य च ॥	२१
सहैव मृत्युर्ब्रजति सह मृत्युर्निषीदति । गत्वा सुदीर्घमध्वानं सहमृत्युर्निवर्तते ॥	२२
गात्रेषु बलयः प्राप्ताः श्वेताश्चैव शिरोरुहाः । जरया पुरुषो जीर्णः किं हि कृत्वा प्रभावयेत् ॥	२३
नन्दन्त्युदित आदित्ये नन्दन्त्यस्तमिते रवौ । आत्मनो नावबुध्यन्ते मनुष्या जीवितक्षयम् ॥	२४
हृष्यन्त्युतुमुखं दृष्ट्वा नवं नवमिहागतम् । ऋतूनां परिवर्तनं प्राणिनां प्राणसंक्षयः ॥	२५
यथा काष्ठं च काष्ठं च समेयातां महार्णवे । समेत्य च व्यपेयातां कालमामाद्य कंचन ॥	२६
एवं भार्याश्च पुत्राश्च ज्ञातयश्च धनानि च । समेत्य व्यवधावन्ति ध्रुवो ह्येषां विनाभवः ॥	२७
नात्र कश्चिद्यथाभावं प्राणी समभिवर्तते । तेन तस्मिन्न मामर्थ्यं प्रेतस्यान्त्यनुशोचतः ॥	२८
यथा हि सार्थं गच्छन्तं ऋयात् कश्चित् पथि स्थितः । अहमप्यागमिष्यामि पृष्टतो भवतामिति ॥२९	
एवं पूर्वैर्गतो मार्गः पितृपैतामहो ध्रुवः । तमापन्नः कथं शोचेद्यस्य नास्ति व्यतिक्रमः ॥	३०
वयसः पतमानस्य स्रोतसो वानिबर्तिनः । आत्मा सुखे नियोक्तव्यः सुखभाजः प्रजाः स्मृताः ॥ ३१	
धर्मात्मा स शुभैः कृत्स्नः क्रतुभिश्चाप्तदक्षिणैः । धूतपापो गतः स्वर्गं पिता नः पृथिवीपतिः ॥	३२
मृत्यानां भरणात् सम्यक् प्रजानां परिपालनात् । अर्थादानाच्च धर्मेण पिता नस्त्रिदिवं गतः ॥	३३
कर्मभिस्तु शुभैरिष्टैः क्रतुभिश्चाप्तदक्षिणैः । स्वर्गं दशरथः प्राप्तः पिता नः पृथिवीपतिः ॥	३४

१. तदर्धम् वि. पाठान्तरम् ।

३. उदकाकुलम् झ. अ,

२. अन्तःपुरगता इत्यादि जना इत्यन्तम् घ. नास्ति ।

इष्ट्वा बहुविधैर्यज्ञैर्भोगांश्चावाप्य पुष्कलान् । उत्तमं चायुरासाद्य स्वर्गतः पृथिवीपतिः ॥ ३५
 आयुरुत्तममासाद्य भोगानपि च राघवः^१ । स न शोच्यः पिता तातः स्वर्गतः सत्कृतः सताम् ॥३६
 स जीर्णं मानुषं देहं परित्यज्य पिता हि नः । देवीमृद्धिमनुप्राप्तो ब्रह्मलोकविहारिणीम् ॥ ३७
 तं तु नैवंविधः कश्चित् प्राह्नः शोचितुमर्हति । तद्विधो यद्विधश्चासि श्रुतवान् बुद्धिमत्तरः ॥ ३८
 एते बहुविधाः शोका विलापरुदिते तथा । वर्जनीया हि धीरेण सर्वावस्थासु धीमता ॥ ३९
 स स्वस्थो भव मा शोको यात्वा चावस तां पुरीम् । तथा पित्रा नियुक्तोऽसि वशिना वदतां वरः ॥४०
 यत्राहमपि तेनैव नियुक्तः पुण्यकर्मणा । तत्रैवाहं करिष्यामि पितुरार्यस्य शासनम् ॥ ४१
 न मया शासनं तस्य त्यक्तुं न्याय्यमरिंदम । तत्^२ त्वयापि सदा मान्यं^३ स वै बन्धुः स नः पिता ॥
 तद्वचः पितुरेवाहं संमतं धर्मचारिणाम् । कर्मणा पालयिष्यामि^४ वनवासेन राघव ॥ ४३
 धार्मिकेणानृशंसेन नरेण गुरुवर्तिना । भवितव्यं नरव्याघ्र परलोकं जिगीषता ॥ ४४
 आत्मानमनुतिष्ठ त्वं स्वभावेन नरर्षभ । निशाम्य तु शुभं वृत्तं पितुर्दशरथस्य नः ॥ ४५

इत्येवमुक्त्वा वचनं महात्मा पितुर्निदेशप्रतिपालनार्थम् ।

यवीयसं भ्रातरमर्थवच्च प्रभुर्मुहूर्ताद्विरराम रामः ॥

४६

इत्योषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायां
 अयोऽयाकाण्डे रामवाक्यं नाम पञ्चाधिकशततमः सर्गः

षडधिकशततमः सर्गः

भरतवचनम्

एवमुक्त्वा तु विरते गमे वचनमर्थवत् । ततो मन्दाकिनीतीरे रामं प्रकृतिवत्सलम् ॥ १
 उवाच भरतश्चित्रं धार्मिको धार्मिकं वचः । को हि स्यादीदृशो लोके यादृशस्त्वमरिंदम ॥ २
 न त्वां प्रव्यथयेद्दुःखं प्रीतिर्वा न प्रहर्षयेत् । संमतश्चासि वृद्धानां तांश्च पृच्छसि संशयान् ॥ ३
 यथा मृतस्तथा जीवन् यथासति तथा सति । यस्यैष बुद्धिलाभः स्यात् परितप्येत केन सः^१ ॥ ४
 परावरज्ञो यश्च स्यात्तथा त्वं मनुजाधिप । स एवं व्यसनं प्राप्य न विधीदितुमर्हति ॥ ५
 अमरोपमसत्त्वस्त्वं महात्मा सत्यसंगरः । सर्वज्ञः सर्वदर्शी च बुद्धिमांश्चासि राघव ॥ ६
 न त्वामेवंगुणैर्युक्तं प्रभवाभवकोविदम् । अविषह्यतमं दुःखमासादयितुमर्हति^२ ॥ ७
 एवमुक्त्वा तु भरतो रामं पुनरथाब्रवीत् । प्रोषिते मयि यत् पापं मात्रा मत्कारणात् कृतम् ॥ ८

१. यथा मृत इत्यादि । एव जीवतो मृतस्य
 च विशेषः तथा असतः सत्त्वामिमतस्य च विशेषो न
 भाविकः इत्येष बुद्धिलाभो यस्येति योजनीयम् ।
 १. इदमर्थम् ग. नास्ति ।
 २. स. प्र.
 ३. मान्यः प्र.
 ४. पितुरार्यस्येत्यादि पालयिष्यामीत्यन्तं क.
 नास्ति ।
 ५. ३-७ श्लोकौ क. न स्तः ।

क्षुद्रया तदनिष्टं मे प्रसीदतु भवान् मम । धर्मबन्धेन बद्धोऽस्मि तेनेमां नेह मातरम् ॥	९
हन्मि तीव्रेण दण्डेन दण्डार्हा पापकारिणीम् । कथं दशरथाज्जातः शुद्धाभिजनकर्मणः ॥	१०
जानन् धर्ममधर्मिष्ठं कुर्या कर्म जुगुप्सितम् । गुरुः क्रियावान् वृद्धश्च राजा प्रेतः पितेति च ॥	११
तातं न परिगह्यं दैवतं चेति संसदि । को हि धर्मार्थयोर्हानिमीदृशं कर्म किल्बिषम् ॥	१२
स्त्रियाः प्रियं चिकीर्षुः सन् कुर्याद्धर्मज्ञ धर्मवित् । अन्तकाले हि भूतानि मुखन्तीति पुराश्रुतिः ॥१३	१३
राज्ञैव कुर्वता लोके प्रत्यक्षं सा श्रुतिः कृता । साध्वर्थमभिसन्धाय क्रोधान्मोहाच्च साहसात् ॥	१४
तातस्य यदतिक्रान्तं प्रत्याहरतु तद्भवान् । पितुर्हि समतिक्रान्तं पुत्रो यः साधु मन्यते ॥	१५
तदपत्यं मतं लोके विपरीतमतोऽन्यथा । तदपत्यं भवानस्तु मा भवान् दुष्कृतं पितुः ॥	१६
अभिपत्ता कृतं कर्म लोके धीरविगर्हितम् । कैकेयीं मां च तातं च सुहृदो बान्धवांश्च नः ॥	१७
पौरजानपदान् सर्वांस्ताु सर्वमिदं भवान् । क चारण्यं क च क्षात्रं क जटाः क च पालनम् ॥१८	१८
ईदृशं व्याहतं कर्म न भवान् कर्तुमर्हति । एष हि प्रथमो धर्मः क्षत्रियस्याभिषेचनम् ॥	१९
येन शक्यं महाप्राज्ञ प्रजानां परिपालनम् । कश्च प्रत्यक्षमुत्सृज्य संशयस्थमलक्षणम् ॥	२०
आयतिस्थं चरेद्धर्मं क्षत्रबन्धुरनिश्चितम् । अथ क्लेशजमेव त्वं धर्मं चरितुमिच्छसि ॥	२१
धर्मेण चतुरो वर्णान् पालयन् क्लेशमानुहि । चतुर्णामाश्रमाणां हि गार्हस्थ्यं श्रेष्ठमाश्रमम् ॥	२२
प्राहुर्धर्मज्ञ धर्मज्ञास्तं कथं त्यक्तुमर्हसि । श्रुतेन बालः स्थानेनै जन्मना भवतो ह्यहम् ॥	२३
स कथं पालयिष्यामि भूमिं भवति तिष्ठति । हीनबुद्धिगुणो बालो हीनः स्थानेन चाप्यहम् ॥	२४
भवता च विनाभूतो न वर्तयितुमुत्सहे । इदं निखिलमव्यग्रं राज्यं पित्र्यमकण्ठकम् ॥	२५
अनुशाधि स्वधर्मेण धर्मज्ञ सह बान्धवैः । इहैव त्वाभिषिञ्चन्तु सर्वाः प्रकृतयः सह ॥	२६
ऋत्विजः सवसिष्ठाश्च मन्त्रवन्मन्त्रकोविदाः । अभिषिक्तस्त्वमस्माभिरयोध्यां पालने व्रज ॥	२७
विजित्य तरसा लोकान् मरुद्भिरिव वासवः । ऋणानि त्रीण्यपाकुर्वन् दुर्हृदः साधु निर्दहन् ॥	२८
सुहृदस्तर्पयन् कामैस्त्वमेवात्रानुशाधि माम् । अचार्यं मुदिताः सन्तु सुहृदस्तेऽभिषेचने ॥	२९
अद्य भीताः पलायन्तां दुर्हृदस्ते दिशो दश । आक्रोशं मम मातुश्च प्रमृज्य पुरुषर्षभ ॥	३०
अद्य तत्रभवन्तं च पितरं रक्ष किल्बिषात् । शिरसा त्वाभियाचेऽहं कुरुष्व करुणां मयि ॥	३१
बान्धवेषु च सर्वेषु भूतेष्विव महेश्वरः । अथैतन् पृच्छतः कृत्वा वनमेव भवानितः ॥	३२
गमिष्यति गमिष्यामि भवता सार्धमप्यहम् ॥	

तथा हि रामो भरतेन ताम्यता प्रसाद्यमानः शिरसा महीपतिः ।

न चैव चक्रे गमनाय सत्त्ववान् मति पितुस्तद्वचने व्यवस्थितः ॥

३३

तद्द्भुतं स्थैर्यमवेक्ष्य राघवे समं जनो हर्षमवाप दुःखितः ।	
न यात्ययोध्यामिति दुःखितोऽभवत् स्थिरप्रतिज्ञत्वमवेक्ष्य हर्षितः ॥	३४
तस्मृत्वजो नैगमयूथवल्लभास्तथा विसंज्ञाश्रुकलाश्च मातरः ।	
तथा ब्रुवाणं भरतं प्रतुष्टुवुः प्रणम्य रामं च ययाचिरे सह ॥	३५
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां महतायाम् अयोध्याकाण्डे भरतवचनं नाम षडधिकशततमः सर्गः	

सप्ताधिकशततमः सर्गः

रामप्रतिवचनम्

पुनरेवं ब्रुवाणं तं भरतं लक्ष्मणाग्रजः । प्रत्युवाच ततः श्रीमाञ्जातिमध्येऽभिमत्कृतः	१
उपपन्नमिदं वाक्यं यत्त्वमेवमभाषथाः । जातः पुत्रो दशरथान् कैकेय्यां राजसत्तमात् ॥	२
पुरा भ्रातः पिता नः स मातरं ते समुद्रहन् । मातामहे समाश्रौषीद्राज्यशुल्कमनुत्तमम् ॥	३
दैवासुरे च संग्रामे जनन्यै तव पार्थिवः । संग्रह्यो ददौ राजा वग्माराधितः प्रभुः ॥	४
ततः सा संप्रतिश्राव्य तव माता यशस्विनी । अयाचत नरश्रेष्ठ द्वौ वरौ वरवर्णिनी ॥	५
तव राज्यं नरव्याघ्र मम प्रत्राजनं तथा । नौ च राजा तदा तस्यै नियुक्तः प्रददौ वरौ ॥	६
तेन पित्राहमायत्र नियुक्तः पुरुषर्षभ । चतुर्दश वने वामं वर्षाणि वरदानिकम् ॥	७
सोऽहं वनमिदं प्राप्तो निर्जनं लक्ष्मणान्वितः । सीतया चाप्रतिद्वन्द्वः सत्यवादे स्थितः पितुः ॥	८
भवानपि तथेत्येव पितरं सत्यवादिनम् । कर्तुमर्हति राजेन्द्र क्षिप्रमेवाभिषेचनात् ॥	९
ऋणान्मोचय राजानं मत्कृते भरत प्रभुम् । पितरं त्राहि धर्मज्ञं मातरं चाभिनन्दय ॥	१०
श्रूयते हि पुरा तात श्रुतिर्गीता यशस्विना । गयेन यजमानेन गयेष्वेव पितृन् प्रति ॥	११
पुत्रान्नो नरकाद्यस्मान् पितरं त्रायते सुतः । तस्मान् पुत्र इति प्रोक्तः पितृन् यः पाति सर्वतः ॥	१२
एष्टव्या बहवः पुत्रा गुणवन्तो बहुश्रुताः । तेषां वै समवेतानामपि कश्चिद्गयां व्रजेत् ॥	१३
एवं राजर्षयः सर्वे प्रतीता राजनन्दन । तस्मान् त्राहि नरश्रेष्ठ पितरं नरकान् प्रभो ॥	१४
अयोध्यां गच्छ भरत प्रकृतीरनुरञ्जय । शत्रुन्नसहितो वीर सह सर्वैर्द्विजातिभिः ॥	१५
प्रवेक्ष्ये दण्डकारण्यमहमप्यविलम्बयन् । आभ्यां तु सहितो राजन् वैदेह्या लक्ष्मणेन च ॥	१६
त्वं राजा भरत भव स्वयं नराणां वन्यानामहमपि राजराण्मुगाणाम् ।	
गच्छ त्वं पुरवरमद्य संग्रह्यः संग्रह्यस्त्वहमपि दण्डकान् प्रवेक्ष्ये ॥	१७
छायां ते दिनकरभाः प्रबाधमानं वर्षत्रं भरत करोतु मूर्ध्नि शीताम् ।	
एतेषामहमपि काननद्रुमाणां छायां तामतिशयिनीं सुखी श्रियिष्ये ॥	१८

शत्रुघ्नः कुशलमतिस्तु ते सहायः सौमित्रिर्मम विदितः प्रधानमित्रम् ।
चत्वारस्तनयवरा वयं नरेन्द्रं सत्यस्थं भरत चराम मा विषीद् ॥

१९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे रामप्रतिवचनं नाम सप्ताधिकशततमः सर्गः

अष्टाधिकशततमः सर्गः

जाबालिवाक्यम्

- आश्वासयन्तं भरतं जाबालिर्ब्राह्मणोत्तमः । उवाच रामं धर्मज्ञं धर्मापेतमिदं वचः ॥ १
- साधु राघव मा भूत्ते बुद्धिरेवं निरर्थिका । प्राकृतस्य नरस्येव ह्यार्यबुद्धेर्मनस्विनः ॥ २
- कः कस्य पुरुषो बन्धुः किं कार्यं कस्य केनचित् । यदेको जायते जन्तुरेक एव विनश्यति ॥ ३
- तस्मान्माता पिता चेति राम सज्जेत यो नरः । उन्मत्त इव स ज्ञेयो नास्ति कश्चिद्धि कस्यचिन् ॥ ४
- यथा ग्रामान्तरं गच्छन्नरः कश्चित् क्वचिद्वसेत् । उत्सृज्य च तमावासं प्रतिष्ठेतापरेऽहनि ॥ ५
- एवमेव मनुष्याणां पिता माता गृहं वसु । आवासमात्रं काकुत्स्थ सज्जन्ते नात्र सज्जनाः ॥ ६
- पित्र्यं राज्यं परित्यज्य स नार्हसि नरोत्तम । आस्थातुं कापथं दुःखं विषमं बहुकण्टकम् ॥ ७
- समृद्धायामयोध्यायामात्मानमभिषेचय । एकवेणीधरा हि त्वां नगरी संप्रतीक्षते ॥ ८
- राजभोगाननुभवन् महार्हान् पार्थिवात्मज । विहर त्वमयोध्यायां यथा शक्रस्त्रिविष्टपे ॥ ९
- न ते कश्चिद्दृशरथस्त्वं च तस्य न कश्चन । अन्यो राजा त्वमन्यः स तस्मात् कुरु यदुच्यते ॥ १०
- बीजमात्रं पिता जन्तोः शुक्लं शोणितमेव च । संयुक्तमृतमन्मात्रा पुरुषस्येह जन्म तत् ॥ ११
- गतः स नृपतिस्तत्र गन्तव्यं यत्र तेन वै । प्रवृत्तिरेषा मर्त्यानां त्वं तु मिथ्या विहन्यसे ॥ १२
- अर्थधर्मपरा ये ये तांस्ताञ्शोचामि नेतरान् । ते हि दुःखमिह प्राप्य विनाशं प्रेत्य भेजिरे ॥ १३
- अष्टका पितृदैवत्यमित्ययं प्रसृतो जनः । अन्नस्योपद्रवं पश्य मृतो हि किमशिष्यति ॥ १४
- यदि भुक्तमिहान्येन देहमन्यस्य गच्छति । दद्यात् प्रवसतः श्राद्धं न तन् पथ्यशनं भवेत् ॥ १५
- दानसंबनना ह्येते ग्रन्था मेधाविभिः कृताः । यजस्व देहि दीक्षस्व तपस्तप्यस्व संत्यज ॥ १६
- स नास्ति परमित्येव कुरु बुद्धिं महामते । प्रत्यक्षं यत्तदातिष्ठ परोक्षं पृष्ठतः कुरु ॥ १७
- सतां बुद्धिं पुरस्कृत्य सर्वलोकनिदर्शिनीम् । राज्यं त्वं प्रतिगृहीष्व भरतेन प्रसादितः ॥ १८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे जाबालिवाक्यं नाम अष्टाधिकशततमः सर्गः

नवाधिकशततमः सर्गः

सत्यप्रशंसा

जाबालेस्तु वचः श्रुत्वा रामः सत्यवतां वरः । उवाच परया सूक्त्या ^१ स्वबुद्धया चाविपन्नया ॥ १	
भवान् मे प्रियकामार्थं वचनं यदिहोक्तवान् । अकार्यं कार्यसंकाशमपथ्यं पथ्यसंमितम् ॥	२
निर्मर्यादस्तु पुरुषः पापाचारसमन्वितः । मानं न लभते सत्सु भिन्नचारित्रदर्शनः ॥	३
कुलीनमकुलीनं वा वीरं पुरुषमानिनम् । चारित्रमेव व्याख्याति शुचिं वा यदि वाशुचिम् ॥	४
अनार्यस्त्वार्यसंकाशः शौचाद्वीनस्तथा शुचिः । लक्षण्यवदलक्षण्यो दुःशीलः शीलवानिव ॥	५
अधर्मं धर्मवेषेण यदीमं लोकसंकरम् । अभिपत्ये शुभं हित्वा क्रियां विधिविवर्जिताम् ॥	६
कश्चेतयानः पुरुषः कार्याकार्यविचक्षणः । बहु मंस्यति मां लोके दुर्वृत्तं लोकदूषणम् ॥	७
कस्य यास्याम्यहं वृत्तं केन वा स्वर्गमाप्नुयाम् । अनया वर्तमानोऽहं वृत्त्या हीनप्रतिज्ञया ॥	८
कामवृत्तस्त्वयं लोकः कृत्स्नः समुपवर्तते । यद्वृत्ताः सन्ति राजानस्तद्वृत्ताः सन्ति हि प्रजाः ॥	९
सत्यमेवानृशंसं च राजवृत्तं सनातनम् । तस्मान् सत्यात्मकं राज्यं सत्ये लोकः प्रतिष्ठितः ॥	१०
ऋषयश्चैव देवाश्च सत्यमेव हि मेनिरे । सत्यवादी हि लोकेऽस्मिन् परमं गच्छति क्षयम् ॥	११
उद्विजन्ते यथा सर्पान्नरादनृतवादिनः । धर्मः सत्यं परो लोके मूलं सर्वस्यै चोच्यते ॥	१२
सत्यमेवेश्वरो लोके सत्ये पद्मा प्रतिष्ठिता ^३ । सत्यमूलानि सर्वाणि सत्यान्नास्ति परं पदम् ॥	१३
दत्तमिष्टं हुतं चैव तपानि च तपांसि च । वेदाः सत्यप्रतिष्ठानास्तस्मात् सत्यपरो भवेत् ॥	१४
एकः पालयते लोकमेकः पालयते कुलम् । मज्जत्येको हि निरय एकः स्वर्गं महीयते ॥	१५
सोऽहं पितुर्नियोगं तु किमर्थं नानुपालये । सत्यप्रतिश्रवः सत्यं सत्येन समयीकृतः ॥	१६
नैव लोभान्न मोहाद्वा न ह्यज्ञानान्तमोऽन्वितः । सेतुं सत्यस्य भेतस्यामि गुरोः सत्यप्रतिश्रवः ॥	१७
असत्यसन्धस्य सतश्चलस्यास्थिरचेतसः । नैव देवा न पितरः प्रतीच्छन्तीति नः श्रुतम् ॥	१८
प्रत्यगात्ममिमं धर्मं सत्यं पश्याम्यहं ध्रुवम् । भारः सत्पुरुषैश्चीर्णास्तदर्थममभिन्यते ॥	१९
क्षात्रं धर्ममहं त्यक्ष्ये ह्यधर्मं धर्मसंहितम् । क्षुद्रैर्नृशंसैर्लुब्धैश्च सेवितं पापकर्मभिः ॥	२०
कायेन कुरुते पापं मनसा संप्रधार्य च । अनृतं जिह्वया चाह त्रिविधं कर्म पातकम् ॥	२१
भूमिः कीर्तिर्यशो लक्ष्मीः पुरुषं प्रार्थयन्ति हि । सत्यं समनुवर्तन्ते सत्यमेव भजेत्ततः ^५ ॥	२२
श्रेष्ठं ह्यनार्यमेव स्याद्यद्भवानवधार्य माम् । आह युक्तिकरैर्वाक्वैरिदं भद्रं कुरुष्व ह ॥	२३
कथं ह्यहं प्रतिज्ञाय वनवासमिमं गुरौ । भरतस्य करिष्यामि वचो हित्वा गुरोर्वचः ॥	२४
स्थिरा मया प्रतिज्ञाता प्रतिज्ञा गुरुसंनिधौ । प्रहृष्यमाणा सा देवी कैकेयी चाभवत्तदा ॥	२५

१. भक्त्या च. छ.

२. स्वर्गस्य च. छ.

३. सत्यं पद्मा भिता सदा च. छ.

४. अस्य स्थाने—स्वर्गस्थ चानुपश्यन्ति सत्यमेव भजेत तद्—इति च. छ. झ. ञ.

वनवासं वसन्नेवं शुचिर्नियतभोजनः । मूलैः पुष्पैः फलैः पुण्यैः पितृन् देवांश्च तर्पयन् ॥	२६
सन्तुष्टपञ्चवर्गोऽहं लोकयात्रां प्रवर्तये । अकुहः श्रद्धानः सन् कार्याकार्यविचक्षणः ॥	२७
कर्मभूमिभिमां प्राप्य कर्तव्यं कर्म यच्छुभम् । अग्निर्वायुश्च सोमश्च कर्मणां फलभागिनः ॥	२८
शतं क्रतूनामाहृत्य देवराट् त्रिदिवं गतः । तपांस्युग्राणि चास्थाय दिवं याता महर्षयः ॥	२९

अमृष्यमाणः पुनरुग्रतेजा निशम्य तन्नास्तिकहेतुवाक्यम् । अथाब्रवीत् नृपतेस्तनूजो विगर्हमाणो वचनानि तस्य ॥	३०
सत्यं च धर्मं च पराक्रमं च भूतानुकम्पां प्रियवादितां च । द्विजातिदेवातिथिपूजनं च पन्थानमाहुस्त्रिदिवस्य सन्तः ॥	३१
तेनैवमाज्ञाय यथावदर्थमेकोदयं संप्रतिपद्य विप्राः । धर्मं चरन्तः सकलं यथावत् काङ्क्षन्ति लोकागममप्रमत्ताः ॥	३२
निन्दाम्यहं कर्म पितुः कृतं तद्यस्त्वामगृह्णाद्विपमस्थबुद्धिम् । बुद्धयानयैवंविधया चरन्तं सुनास्तिकं धर्मपथादपेतम् ॥	३३
यथा हि चोरः स तथा हि बुद्धस्तथागतं नास्तिकमत्र विद्धि । तस्माद्धि यः शङ्क्यतमः प्रजानां न नास्तिकेनाभिमुखो बुधः स्यान् ॥	३४
त्वत्तो जनाः पूर्वतरेऽवराश्च शुभानि कर्माणि बहूनि चक्रुः । जित्वा सदेमं च परं च लोकं तस्माद्द्विजाः स्वरित हुतं कृतं च ॥	३५
धर्मं रताः सत्पुरुषैः समेतास्तेजस्विनो दानगुणप्रधानाः । अर्हिसका वीतमलाश्च लोके भवन्ति पूज्या मुनयः प्रधानाः ॥	३६
इति श्रुवन्तं वचनं सरोपं रामं महात्मानमदीनसत्त्वम् । उवाच तथ्यं पुनरास्तिकं च सत्यं वचः सानुनयं च विप्रः ॥	३७
न नास्तिकानां वचनं ब्रवीम्यहं न नास्तिकोऽहं न च नास्ति किञ्चन । समीक्ष्य कालं पुनरास्तिकोऽभवं भवेय काले पुनरेव नास्तिकः ॥	३८
स चापि कालोऽयमुपागतः जनैर्यथा मया नास्तिकवागुदीरिता । निवर्तनार्थं तव राम कारणात् प्रसादनार्थं च मयैतदीरितम् ॥	३९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे सत्यप्रशंसा नाम नवाधिकशततमः सर्गः

दशाधिकशततमः सर्गः

इक्ष्वाकुवंशकीर्तनम्

क्रुद्धमाहाय रामं तु वसिष्ठः प्रत्युवाच ह । जाबालिरपि जानीते लोकस्यास्य गतागतिम् ॥	१
निवर्तयितुकामस्तु त्वामेतद्वक्तव्यमुक्तवान् । इमां लोकसमुत्पत्तिं लोकनाथ निबोध मे ॥	२
सर्वं सलिलमेवासीत् पृथिवी यत्र निर्मिता । ततः समभवद्ब्रह्मा स्वयंभूद्वैवतैः सह ॥	३
स वराहस्ततो भूत्वा प्रोज्जहार वसुंधराम् । असृजच्च जगत् सर्वं सह पुत्रैः कृतात्मभिः ॥	४
आकाशप्रभवो ब्रह्मा शाश्वतो नित्य अव्ययः । तस्मान्मरीचिः संजज्ञे मरीचेः कश्यपः सुतः ॥	५
विवस्वान् कश्यपाज्जज्ञे मनुर्वैवस्वतः सुतः । स तु प्रजापतिः पूर्वमिक्ष्वाकुस्तु मनोः सुतः ॥	६
यस्येयं प्रथमं दत्ता समृद्धा मनुना मही । तमिक्ष्वाकुमयोध्यायां राजानं विद्धि पूर्वकम् ॥	७
इक्ष्वाकोस्तु सुतः श्रीमान् कुक्षिरित्येव विश्रुतः । कुक्षेरथात्मजो वीरो विकुक्षिरुदपद्यत ॥	८
विकुक्षेस्तु महातेजा बाणः पुत्रः प्रतापवान् । बाणस्य तु महाबाहुरनरण्यो महायशः ॥	९
नानावृष्टिर्वभूवास्मिन्न दुर्मिश्रं सतां वरे । अनरण्ये महाराजे तस्करो नापि कश्चन ॥	१०
अनरण्यान्महाबाहुः पृथू राजा बभूव ह । तस्मात्पृथोर्महाराजस्त्रिशङ्करुदपद्यत ॥	११
स सत्यवचनाद्वीरः सशरीरो दिवं गतः । त्रिशङ्कोरभवत्सू नुर्दुन्धुमारो महायशः ॥	१२
दुन्धुमारान्महातेजा युवनाश्रो व्यजायत । युवनाश्वसुतः श्रीमान् मान्धाता समपद्यत ॥	१३
मान्धातुस्तु महातेजाः ^१ सुसन्धिरुदपद्यत । सुसन्धेरपि पुत्रौ द्वौ ध्रुवसन्धिः प्रसेनजित् ॥	१४
यशस्वी ध्रुवसन्धेस्तु भरतो रिपुसूदनः । भरतान्तु महाबाहोरसितो नाम जायत ॥	१५
यस्यैते प्रतिराजान उदपद्यन्त शत्रवः । हैहयास्तालजङ्गाश्च गूराश्च शशिविन्दवः ॥	१६
तांस्तु सर्वान् प्रतिव्यूह्य युद्धे राजा प्रवासितः । स च शैलवरे रम्ये बभूवाभिरतो मुनिः ॥	१७
द्वे चास्य भायं गर्भिण्यौ बभूवतुर्रितं श्रुतिः । एका गर्भविनाशाय सपत्न्यै गरळं ^२ ददौ ॥	१८
भार्गवश्च्यवनो नाम हिमवन्तमुपाश्रितः । तमृषिं समुपागम्य कालिन्दी त्वभ्यवादयत् ॥	१९
स तामभ्यवदद्विप्रो वरेप्सुं पुत्रजन्मनि । पुत्रस्ते भविता देवि महात्मा लोकविश्रुतः ॥	२०
धार्मिकश्च सुशीलश्च वंशकर्तारिसूदनः । कृत्वा प्रदक्षिणं सा तु मुनिं तमनुमान्य च ॥	२१
पद्मपत्रसमानाक्षं पद्मगर्भसमप्रभम् । ततः सा गृहमागम्य देवी पुत्रं व्यजायत ॥	२२
सपत्न्या तु गरस्तस्यै दत्तो गर्भजिघांसया । गरेण सह तेनैव जातः स सगरोऽभवत् ॥	२३
स राजा सगरो नाम यः समुद्रमखानयत् । इष्ट्वा पर्वणि वेगेन त्रासयन्तमिमाः प्रजाः ॥	२४
असमञ्जस्तु पुत्रोऽभूत् सगरस्येति नः श्रुतम् । जीवन्नव स पित्रा तु निरस्तः पापकर्मकृत् ॥	२५
अंशुमानिनि पुत्रोऽभूदसमञ्जस्य वीर्यवान् । दिलीपोऽशुमतः पुत्रो दिलीपस्य भगीरथः ॥	२६

भगीरथात् ककुत्थस्तु काकुत्था येन विश्रुताः । ककुत्थस्य च पुत्रोऽभूद्रघुर्वेन तु राघवाः ॥ २७
 रघोस्तु पुत्रस्तेजस्वी प्रवृद्धः पुरुषादकः । कल्माषपादः सौदास इत्येवं प्रथितो भुवि ॥ २८
 कल्माषपादपुत्रोऽभूच्छङ्खणस्त्विति विश्रुतः । यस्तु तद्वीर्यमासाद्य सहसैन्यो^१ व्यनीनशत् ॥ २९
 शङ्खणस्य च पुत्रोऽभूच्छूरः श्रीमान् सुदर्शनः । सुदर्शनस्याग्निवर्णं अग्निवर्णस्य शीघ्रगः ॥ ३०
 शीघ्रगस्य मरुः पुत्रो मरोः पुत्रः प्रशुश्रुकः । प्रशुश्रुकस्य पुत्रोऽभूदम्बरीषो महाद्युतिः ॥ ३१
 अम्बरीषस्य पुत्रोऽभून्नहुषः सत्यविक्रमः । नहुषस्य च नाभागः पुत्रः परमधार्मिकः ॥ ३२
 अजश्च सुव्रतश्चैव नाभागस्य सुतावुभौ । अजस्य चैव धर्मात्मा राजा दशरथः सुतः ॥ ३३
 यो जित्वा वसुधां कृत्स्नां दिवं शासति स प्रभुः । तस्य ज्येष्ठोऽसि दाय्यादो राम इत्यभिबिभ्रुतः ॥ ३४
 तद्गृहाण स्वकं राज्यमवेक्षस्व जनं नृप । इक्ष्वाकूणां हि सर्वेषां राजा भवति पूर्वजः ॥ ३५
 पूर्वजे नावरः पुत्रो ज्येष्ठो राज्येऽभिषिच्यते ॥

स राघवाणां कुलधर्ममात्मनः सनातनं नाद्य विहन्तुमर्हसि ।

प्रभूतरत्नानुशाधि मेदिनी प्रभूतराष्ट्रां पितृवन्महायशः ॥

३६

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिगहसूकायां संहितायाम्
 अयोध्याकाण्डे इक्ष्वाकुवंशकीर्तनं नाम दशाधिकशततमः सर्गः

एकादशाधिकशततमः सर्गः

भरतानुशासनम्

वसिष्ठस्तु तदा राममुक्त्वा राजपुरोहितः । अत्रवीद्धर्मसंयुक्तं पुनरेवापरं वचः ॥ १
 पुरुषस्येह जातस्य भवन्ति गुरवस्त्रयः । आचार्यश्चैव काकुत्थ पिता माता च राघव ॥ २
 पिता ह्येनं जनयति पुरुषं पुरुषर्षभ । प्रज्ञां ददाति चाचार्यस्तस्मात् स गुरुरुच्यते ॥ ३
 सोऽहं ते पितुराचार्यस्तव चैव परंतप । मम त्वं वचनं कुर्वन्नातिवर्तेः सतां गतिम् ॥ ४
 इमा हि ते परिषदः श्रेणयश्च द्विजातयः । एषु तात चरन् धर्मं नातिवर्तेः सतां गतिम् ॥ ५
 वृद्धाया धर्मशीलाया मातुर्नार्हस्यवर्तितुम् । अस्यास्तु वचनं कुर्वन्नातिवर्तेः सतां गतिम् ॥ ६
 भरतस्य वचः कुर्वन् याचमानस्य राघव । आत्मानं नातिवर्तेस्त्वं सत्यधर्मपरायण^१ ॥ ७
 एवं मधुरमुक्तस्तु गुरुणा राघवः स्वयम् । प्रत्युवाच समासीनं वसिष्ठं पुरुषर्षभः ॥ ८
 यन्मातापितरौ वृत्तं तनये कुरुतः सदा । न सुप्रतिकरं तत्तु मात्रा पित्रा च यत्कृतम् ॥ ९
 यथाशक्ति प्रदानेन स्नापनाच्छादनेन च । नित्यं च प्रियवादेन तथा संवर्धनेन च ॥ १०

स हि राजा जनयिता पिता दशरथो मम । आह्नातं यन्मया तस्य न तन्मिथ्या भविष्यति ॥	११
एवमुक्तस्तु रामेण भरतः प्रत्यनन्तरम् । उवाच परमोदारः सूतं परमदुर्मेनाः ॥	१२
इह मे स्थण्डिले शीघ्रं कुशानास्तर सारथे । आर्यं प्रत्युपवेक्ष्यामि यावन्मे न प्रसीदति ॥	१३
अनाहारो निरालोको धनहीनो यथा द्विजः । शेष्ये पुरस्ताच्छालायां यावन्मां ^१ प्रतियास्यति ॥	१४
स तु राममवेक्षन्तं सुमन्त्रं प्रेक्ष्य दुर्मेनाः । कुशोत्तरमुपस्थाप्य भूमावेवास्थितः स्वयम् ॥	१५
तमुवाच महातेजा रामो राजर्षिसत्तमः । किं मां भरत कुर्वाणं तात प्रत्युपवेक्ष्यसि ॥	१६
ब्राह्मणो ह्येकपार्श्वेन नरान रोद्धुमिहार्हति । न तु मूर्धाभिषिक्तानां विधिः प्रत्युपवेशने ॥	१७
उत्तिष्ठ नरशार्दूल हित्वैतदारुणं व्रतम् । पुरवर्यामितः क्षिप्रमयोध्यां याहि राघव ॥	१८
आसीनस्त्वेव भरतः पौरजानपदं जनम् । उवाच सर्वतः प्रेक्ष्य किमार्यं नानुशासथ ॥	१९
ते तमूचुर्महात्मानं पौरजानपदा जनाः । काकुत्स्थमभिजानीमः सम्यग्वदति राघवः ॥	२०
एषोऽपि हि महाभागः पितुर्वचसि तिष्ठति । अत एव न शक्ताः स्मो व्यावर्तयितुमञ्जना ॥	२१
तेषामाज्ञाय वचनं रामो वचनमब्रवीत् । एतन्निबोध वचनं सुहृदां धर्मचक्षुषाम् ॥	२२
एतच्चैवोभयं श्रुत्वा सम्यक् संपश्य राघव । उत्तिष्ठ त्वं महाबाहो मां च स्पृश तथोदकम् ॥	२३
अथोत्थाय जलं स्पृष्ट्वा भरतो वाक्यमब्रवीत् । शृण्वन्तु मे परिषदो मन्त्रिणः श्रेण्यस्तथा ॥	२४
न याचे पितरं राज्यं नानुशासामि मातरम् । आर्यं परमधर्मज्ञं नानुजानामि राघवम् ॥	२५
यदि त्ववश्यं वस्तव्यं कर्तव्यं च पितुर्वचः । अहमेव निवत्स्यामि चतुर्दश समा वने ॥	२६
धर्मात्मा तस्य तभ्येन भ्रातुर्वाक्येन विस्मितः । उवाच रामः संप्रेक्ष्य पौरजानपदं जनम् ॥	२७
विक्रीतमाहितं क्रीतं यत् पित्रा जीवता मम । न तल्लोपयितुं शक्यं मया वा भरतेन वा ॥	२८
उपधिर्न मया कार्यो वनवासो जुगुप्सितः । युक्तमुक्तं च कैकेय्या पित्रा मे सुकृतं कृतम् ॥	२९
जानामि भरतं क्षान्तं गुरुसत्कारकारिणम् । सर्वमेवात्र कल्याणं सत्यसन्धे महात्मनि ॥	३०
अनेन धर्मशीलेन बनात् प्रत्यागतः पुनः । भ्रात्रा सह भविष्यामि पृथिव्याः पतिरुत्तमः ॥	३१
वृत्तो राजा हि कैकेय्या मया तद्वचनं कृतम् । अनृतान्मोचयानेन पितरं तं महीपतिम् ॥	३२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे भरतानुशासनं नाम एकादशाधिकशततमः सर्गः

द्वादशाधिकशततमः सर्गः

पादुकाप्रदानम्

तमप्रतिमतेजोभ्यां भ्रातृभ्यां रोमहर्षणम् । विस्मिताः संगमं प्रेक्ष्य समवेता महर्षयः ॥	१
अन्तर्हितास्त्वृषिगणाः सिद्धाश्च परमर्षयः । तौ भ्रातरौ महात्मानौ काकुत्स्थौ प्रशशंसिरे ॥	२

स धन्यो यस्य पुत्रौ द्वौ धर्मज्ञौ धर्मविक्रमौ । श्रुत्वा वयं हि संभाषामुभाभ्यां ^१ स्पृहयामहे ॥	३
ततस्तृषिगणाः क्षिप्रं दशग्रीववधैषिणः । भरतं राजशार्दूलमित्यूचुः संगता वचः ॥	४
कुलेजात महाप्राज्ञ महावृत्त महायशः । ग्राह्यं रामस्य वाक्यं ते पितरं यद्यवेक्षसे ॥	५
सदानृणमिमं रामं वयमिच्छामहे पितुः । अनृणत्वाच्च कैकेय्याः स्वर्गं दशरथो गतः ॥	६
एतावदुक्त्वा वचनं गन्धर्वाः समहर्षयः । राजर्षयश्चैव तदा सर्वे स्वां स्वां गतिं गताः ॥	७
ह्लादितस्तेन वाक्येन शुभेन शुभदर्शनः । रामः संहृष्टवदनस्तानृषीनभ्यपूजयत् ॥	८
त्रस्तगात्रस्तु भरतः स वाचा सज्जमानया । कृताञ्जलिरिदं वाक्यं राघवं पुनरब्रवीत् ॥	९
राजधर्ममनुप्रेक्ष्य कृलधर्मानुसंततिम् । कर्तुमर्हमि काकुत्स्थ मम मातुश्च याचनाम् ॥	१०
रक्षितुं सुमहद्राज्यमहमेकस्तु नोत्सहे । पौरजानपदांश्चापि रक्तान् रञ्जयितुं तथा ॥	११
ज्ञातयश्च हि योधाश्च मित्राणि सुहृदश्च नः । त्वामेव प्रतिकाङ्क्षन्ते पर्जन्यमिव कर्पकाः ॥	१२
इदं राज्यं महाप्राज्ञ स्थापय प्रतिपद्य हि । शक्तिमानसि काकुत्स्थ लोकस्य परिपालने ॥	१३
इत्युक्त्वा न्यपतद्भ्रातुः पादयोर्भरतस्तदा । भृशं संप्रार्थयामास राममेव प्रियंवदः ॥	१४
तमङ्गे भ्रातरं कृत्वा रामो वचनमब्रवीत् । श्यामं नलिनपत्राक्षं मत्तहंसस्वरः स्वयम् ॥	१५
आगता त्वामियं बुद्धिः स्वजा वैनयिकी च या । भृशमुत्सहमे तात रक्षितुं पृथिवीमपि ॥	१६
अमात्यैश्च सुहृद्भिश्च बुद्धिमद्भिश्च मन्त्रिभिः । सर्वकार्याणि संमन्त्र्य सुमहान्तर्याप कारय ॥	१७
लक्ष्मीश्चन्द्रादपेयाद्वा हिमवान् वा हिमं त्यजेत् । अतीयान् सागरो वेलं न प्रतिज्ञामहं पितुः ॥	१८
कामाद्वा तात लोभाद्वा मात्रा तुभ्यमिदं कृतम् । न तन्मनमि कर्तव्यं वर्तितव्यं च मातृवत् ॥	१९
एवं ब्रुवाणं भरतः कौसल्यामुतमब्रवीत् । तेजसादित्यसंकाशं प्रतिपञ्चन्द्रदर्शनम् ॥	२०
अधिरोहार्यं पादाभ्यां पादुके हेमभूषिते । एते हि सर्वलोकस्य योगक्षेमं विधास्यतः ॥	२१
सोऽधिरुह्य नगव्याघ्रः पादुके व्यवमुच्यै च । प्रायच्छन् सुमहातेजा भरताय महात्मने ॥	२२
स पादुके संप्रणम्य रामं वचनमब्रवीत् । चतुर्दश हि वर्षाणि जटाचीरधरो ह्यहम् ॥	२३
फलमूलशनो वीर भवेयं रघुनन्दन । तवागमकनमाकाङ्क्षन् वसन् वै नगराद्बहिः ॥	२४
तव पादुकयोर्न्यस्य राज्यतन्त्रं परंतप । चतुर्दशे हि संपूर्णे वर्षेऽहनि रघूत्तम ॥	२५
न द्रक्ष्यामि यदि त्वां तु प्रवेक्ष्यामि हुताशनम् । तथेति च प्रतिज्ञाय तं परिष्वज्य सादरम् ॥	२६
शत्रुघ्नं च परिष्वज्य भरतं चेदमब्रवीत् । मातरं रक्ष कैकेयीं मा रोपं कुरु तां प्रति ॥	२७
मया च सीतया चैव शनोऽसि रघुसत्तम । इत्युक्त्वाश्रुपरीताक्षो भ्रातरं विससर्ज ह ॥	२८
स पादुके ते भरतः प्रतापवान् स्वलंकृते संपरिगृह्य धर्मवित् ।	
प्रदक्षिणं चैव चकार राघवं चकार चैवोत्तमनागमूर्धनि ॥	२९

अथानुपूर्व्यात् प्रतिनन्द्य तं जनं गुरुंश्च मन्त्रिप्रकृतीस्तथानुजौ ।	
व्यसर्जयद्राघववंशवर्धनः स्थिरः स्वधर्मे हिमवानिवाचलः ॥	३०
तं मातरो बाष्पगृहीतकण्ठ्यो दुःखेन नामन्त्रयितुं हि शोक्नुः ।	
स त्वेव मातुरभिवाद्य सर्वा रुदन् कुटीं स्वां प्रविवेश रामः ॥	३१
इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायाम् संहितायाम् अयोध्याकाण्डे पादुकाप्रदानं नाम द्वादशाधिकशततमः सर्गः	

त्रयोदशाधिकशततमः सर्गः

पादुकाग्रहणम्

ततः शिरसि कृत्वा तु पादुके भरतस्तदा । आरुरोह रथं हृष्टः शत्रुघ्नेन समन्वितः ॥	१
वसिष्ठो वामदेवश्च जाबालिश्च दृढव्रतः । अग्रतः प्रययुः सर्वे मन्त्रिणो मन्त्रपूजिताः ॥	२
मन्दाकिनीं नदीं पुण्यां प्राङ्मुखारस्ते ययुस्तदा । प्रदक्षिणं च कुर्वाणाश्चित्रकूटं महागिरिम् ॥	३
पश्यन् धातुसहस्राणि रम्याणि विविधानि च । प्रययौ तस्य पार्श्वेन ससैन्यो भरतस्तदा ^१ ॥	४
अदूराश्चित्रकूटस्य ददर्श भरतस्तदा । आश्रमं यत्र न मुनिर्भरद्वाजः कृतालयः ॥	५
स तमाश्रममागम्य भरद्वाजस्य बुद्धिमान् । अवतीर्य रथान् पादौ ववन्दे कुलनन्दनः ॥	६
ततो हृष्टो भरद्वाजो भरतं वाक्यमब्रवीन् । अपि कृत्यं कृतं तात रामेण च समागतम् ॥	७
एवमुक्तस्तु भरतो भरद्वाजेन धीमता । प्रत्युवाच भरद्वाजं भरतो भ्रातृवत्सलः ॥	८
स याच्यमानो गुरुणा मया च दृढविक्रमः । राघवः परमप्रीतो वसिष्ठं वाक्यमब्रवीत् ॥	९
पितुः प्रतिज्ञां तामेव पालयिष्यामि तत्त्वतः । चतुर्दश हि वर्षाणि या प्रतिज्ञा पितुर्मम ॥	१०
एवमुक्तो महाप्राज्ञो वसिष्ठः प्रत्युवाच ह । वाक्यज्ञो वाक्यकुशलं राघवं वचनं महत् ॥	११
एते प्रयच्छ संहृष्टः पादुके हेमभूपिते । अयोध्यायां महाप्राज्ञ योगक्षेमकरे तव ॥	१२
एवमुक्तो वसिष्ठेन राघवः प्राङ्मुखः स्थितः । पादुके अधिरुह्यैते मम राज्याय वै ददौ ॥	१३
निवृत्तोऽहमनुज्ञातो रामेण सुमहात्मना । अयोध्यामेव गच्छामि गृहीत्वा पादुके शुभे ॥	१४
एतच्छ्रुत्वा शुभं वाक्यं भरतस्य महात्मनः । भरद्वाजः शुभतरं मुनिर्वाक्यमुवाच तम् ॥	१५
नैतच्चित्रं नरव्याघ्रे शीलवृत्तविदां वरे ^२ । यदार्यं त्वयि तिष्ठेत्तु निम्नोत्सृष्टमिवोदकम् ॥	१६
अनृणः ^३ स महाबाहुः पिता दशरथस्तव । यस्य त्वमीदृशः पुत्रो धर्मज्ञो धर्मवत्सलः ॥	१७
तमृषिं तु महात्मानमुक्तवाक्यं कृताञ्जलिः । आमन्त्रयितुमारेभे चरणानुपगृह्य च ॥	१८

१. प्रदक्षिणमित्यादि भरतस्तदा इत्यन्तम् क. वृत्तवता वर—इति च.
नास्ति ।

३. अमृतः च. छ.

२. अस्य स्थाने—नैतच्चित्रं नरव्याघ्र शील-

ततः प्रदक्षिणं कृत्वा भरद्वाजं पुनः पुनः । भरतस्तु ययौ श्रीमानयोध्यां सह मन्त्रिभिः ॥	१९
यानैश्च शकटैश्चैव हयैर्नागैश्च सा चमूः । पुनर्निवृत्ता विस्तीर्णा भरतस्यानुयायिनी ॥	२०
ततस्ते यमुनां दिव्यां नदीं तीर्थोर्मिमालिनीम् । ददृशुस्तां पुनः सर्वे गङ्गां शुभजलां नदीम् ॥	२१
तां पुण्यजलसंपूर्णां संतीर्य सहबान्धवः । शृङ्गिबेरपुरं रम्यं प्रविवेश ससैनिकः ॥	२२
शृङ्गिबेरपुराद्भूयस्त्वयोध्यां संददर्श ह । अयोध्यां च ततो दृष्ट्वा पित्रा भ्रात्रा विवर्जिताम् ॥	२३
भरतो दुःखसंतप्तः सारथिं चेदमब्रवीत् । सारथे पश्य विध्वस्ता सायोध्या न प्रकाशते ॥	२४
निराकारा निरानन्दा दीना प्रतिहतस्वना ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे पादुकाग्रहणं नाम त्रयोदशाधिकशततमः सर्गः

चतुर्दशाधिकशततमः सर्गः

अयोध्याप्रवेशः

स्निग्धगम्भीरघोषेण स्यन्दनेनोपयान् प्रभुः । अयोध्यां भरतः क्षिप्रं प्रविवेश महायशाः ॥	१
विडालोल्लूकचरितामालीननरवारणाम् । तिमिराभ्याहतां कालीमप्रकाशां निशामिव ॥	२
राहुशत्रोः प्रियां पत्नीं श्रिया प्रज्वलितप्रभाम् । ग्रहेणाभ्युदितेनैकां रोहिणीमिव पीडिताम् ॥	३
अनिलोत्फुल्लधसल्लिखं घर्मोत्तप्रविहङ्गमाम् । लीनमीनझषग्राहां कृशां गिरिनदीमिव ॥	४
विधूमामिव हेमाभामभ्वरान्नेः समुत्थिताम् । हविरभ्युक्षितां पश्चाच्छिखां प्रविलयं गताम् ॥	५
विष्वस्तकवचां रुग्णगजवाजिरथध्वजाम् । हतप्रवीरामापन्नां चमूमिव महाहवे ॥	६
सफेनां सस्वनां भूत्वा सागरस्य समुत्थिताम् । प्रशान्तमारुतोद्भूतां जलोर्मिमिव निःस्वनाम् ॥	७
त्यक्तां यज्ञायुधैः सर्वैरभिरूपैश्च याजकैः । सुत्याकाले विनिर्वृत्ते वेदिं गतरवामिव ॥	८
गोष्ठमग्न्ये स्थितामार्तामचरन्तीं तृणं नवम् । गोवृषेण परित्यक्तां गवां पत्नीमिवोत्सुकाम् ॥	९
प्रभाकरायैः सुस्निग्धैः प्रज्वलद्भिरिवोत्तमैः । वियुक्तां मणिभिर्जात्यैर्नवां मुक्तावलीमिव ॥	१०
सहसा चलितां स्थानान्महीं पुण्यक्षयाद्गताम् । संहृतद्युतिविस्तारां तारामिव दिवश्च्युताम् ॥	११
पुष्पनद्धां वसन्तान्ते मत्तभ्रमरनादिताम् । द्रुतदावाग्निविप्लुष्टां ह्यन्तां वनलतामिव ॥	१२
संमूढनिगमां स्तब्धां संक्षिप्रविपणापणाम् । प्रच्छन्नशशिनक्षत्रां ग्रामिवाम्बुधरैर्वृताम् ॥	१३
क्षीणपानोत्तमैर्भिन्नैः शरावैरभिसंवृताम् । गतशौण्डा ^१ मिव ध्वस्तां ^१ पानभूमिमसंस्कृताम् ॥	१४
वृक्णभूमितलां निम्नां वृक्णपात्रैः समावृताम् । उपयुक्तोदकां भग्नां प्रपां निपतितामिव ॥	१५
विपुलां विततां चैव युक्तपाशां तरस्विनाम् । भूमौ बाणैर्विनिष्कृतां पतितां ज्यामिवायुधात् ॥	१६

सहसा युद्धशौण्डेन हयारोहेण वाहिताम् । निक्षिप्तभाण्डामुत्सृष्टां किशोरीमिव दुर्बलाम् ॥	१७
शुष्कतोयां महामत्स्यैः क्रुमैश्च बहुभिर्बृताम् । प्रभिन्नतटविस्तीर्णां वापीमिव हतोत्पलाम् ॥	१८
पुरुषस्याप्रहृष्टस्य प्रतिषिद्धानुलपेनाम् । संतप्तामिव शोकेन गात्रयष्टिमभूषणाम् ॥	१९
प्रावृषि प्रविगाढायां प्रविष्टस्याभ्रमण्डलम् । प्रच्छन्नां नीलजीमूतैर्भास्करस्य प्रभामिवै ॥	२०
निहतां प्रतिसैन्येन बडबामिव पालिताम् ^१ । भरतस्तु रथस्थः सञ्जुश्रीमान् दशरथात्मजः ॥	२१
वाहयन्तं रथं श्रेष्ठं सारथिं वाक्यमब्रवीत् । किं नु खल्वद्य गम्भीरो मूर्छितो न निश्म्यते ॥	२२
यथापुरमयोध्यायां गीतवादित्रनिःस्वनः । वारुणीमदगन्धश्च माल्यगन्धश्च मूर्छितः ॥	२३
धूपितागरुगन्धश्च न प्रवाति समन्ततः । यानप्रवरघोषश्च स्निग्धश्च ह्यनिःस्वनः ॥	२४
प्रमत्तगजनादश्च महान्श्च रथनिःस्वनः ^२ । नेदानीं श्रूयते पुर्यामस्यां रामे विवासिते ॥	२५
चन्दनागरुगन्धाश्च महार्हाश्च नवस्रजः । गते हि रामे तरुणाः संतप्ता नोपभुञ्जते ॥	२६
बहिर्यात्रां न गच्छन्ति चित्रमाल्यधरा नराः । नोत्सवाः संप्रवर्तन्ते रामशोकार्दिते पुरे ॥	२७
सह नूनं मम भ्रात्रा पुरस्यास्य स्युतिर्गता । न हि राजत्ययोध्येयं सासारेवार्जुनी क्षपा ॥	२८
कदा नु खलु मे भ्राता महोत्सव इवागतः । जनयिष्यत्ययोध्यायां हर्षं ग्रीष्म इवाम्बुदः ॥	२९
तरुणैश्चारुवेषैश्च नरैरुन्नतगामिभिः । संपतद्भिरयोध्यायां नाभिभान्ति महापथाः ^३ ॥	३०
एवं बहुविधं जल्पन् विवेश वसतिं पितुं । तेन हीनां नरेन्द्रेण सिंहहीनां गुहामिव ॥	३१
तदा तदन्तःपुरमुज्झितप्रभं सुरैरिवोत्सृष्टमभास्करं दिनम् ।	
निरीक्ष्य सर्वं तु विविक्तमात्मवान् मुमोच बाष्पं भरतः सुदुःखितः ॥	३२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे अयोध्याप्रवेशो नाम चतुर्दशाधिकशततमः सर्गः

पञ्चदशाधिकशततमः सर्गः

नन्दिप्रामनिवासः

ततो निक्षिप्य मातृः स अयोध्यायां दृढव्रतः । भरतः शोकसंतप्तो गुरूनिदमथाब्रवीत् ॥	१
नन्दिप्रामं गमिष्यामि सर्वानामन्त्रयेऽद्य वः । तत्र दुःखमिदं सर्वं सहिष्ये राघवं विना ॥	२
गतश्च हि दिवं राजा वनस्थश्च गुरुर्मम । रामं प्रतीक्षे राज्याय स हि राजा महायज्ञाः ॥	३
एतच्छ्रुत्वा शुभं वाक्यं भरतस्य महात्मनः । अद्भुवन् मन्त्रिणः सर्वं वसिष्ठश्च पुरोहितः ॥	४

१. निक्षिपेत्यादि प्रभामिवेत्यन्तम् ग. नास्ति । दुःखितो भरतस्तथा—इति ग.

२. इदमर्थम् क. ख. घ. च. छ. नारित ।

५. अस्यानन्तरम्—अयोध्या सप्रविश्यैव विवेश

३. इदमर्थम् क. नारित ।

भवन पितुः—इति ग.

४. अस्यानन्तरम्—इति श्रुवन् सारथिना

सदृशं म्लाननीयं च यदुक्तं भरत त्वया । वचनं भ्रातृवात्सल्यादनु रूपं तथैव तत् ॥	५
नित्यं ते ऋषुलुब्धस्य तिष्ठतो भ्रातृसौहृदे । आर्यमार्गं प्रपन्नस्य नानुमन्येत कः पुमान् ॥	६
मन्त्रिणां वचनं श्रुत्वा यथाभिलषितं प्रियम् । अब्रवीत्सारथिं वाक्यं रथो मे युज्यतामिति ॥	७
प्रहृष्टवदनः सर्वा मातृः समभिवाद्य सः । आरुरोह रथं श्रीमाञ्शत्रुघ्नेन समन्वितः ॥	८
आरुह्य च रथं शीघ्रं शत्रुघ्नभरतावुमौ । ययतुः परमप्रीतौ वृतौ मन्त्रिपुरोहितैः ॥	९
अप्रतो गुरवस्तत्र वसिष्ठप्रमुखा द्विजाः । प्रययुः प्राङ्मुखाः सर्वे नन्दिग्रामो यतोऽभवत् ॥	१०
बलं च तदनाहूतं गजाश्वरथसंकुलम् । प्रययौ भरते याते सर्वे च पुरवासिनः ॥	११
रथस्थः स हि धर्मात्मा भरतो भ्रातृवत्सलः । नन्दिग्रामं ययौ तूर्णं शिरस्याधाय पादुके ॥	१२
ततस्तु भरतः क्षिप्रं नन्दिग्रामं प्रविश्य सः । अबतीर्य रथात्तूर्णं गुरुनिदमुवाच ह ॥	१३
एतद्वाज्यं मम भ्रात्रा दत्तं सन्न्यासवत् स्वयम् । योगक्षेमवद्दे तस्य पादुके हेमभूषिते ॥	१४
भरतः शिरसा कृत्वा सन्न्यासं पादुके ततः । अब्रवीद्दुःखसंतप्तः सर्वं प्रकृतिमण्डलम् ॥	१५
छत्रं धारयत क्षिप्रमार्यपादाविमौ मतौ । आभ्यां राज्ये स्थितो धर्मः पादुकाभ्यां गुरोर्मम ॥	१६
भ्रात्रा हि मयि सन्न्यासो निक्षिप्तः सौहृदादयम् । तमिमं पालयिष्यामि राघवागमनं प्रति ॥	१७
क्षिप्रं संयोजयित्वा तु ^१ राघवस्य पुनः स्वयम् । चरणौ तौ तु रामस्य द्रक्ष्यामि सहपादुकौ ॥	१८
ततो निक्षिप्तभारोऽहं राघवेण समागतः । निवेद्य गुरुवे राज्यं भजिष्ये गुरुवर्तिताम् ॥	१९
राघवाय च सन्न्यासं दत्त्वेमे वरपादुके । राज्यं चेदमयोध्यां च धूतपापो भवान्यहम् ॥	२०
अभिषिक्ते तु काकुत्स्थे प्रहृष्टमुदिते जने । प्रीतिर्मम यशश्चैव भवेद्राज्याच्चतुर्गुणम् ॥	२१
एवं तु विलपन् दीनो भरतः स महायशाः । नन्दिग्रामेऽकरोद्राज्यं दुःखितो मन्त्रिभिः सह ^२ ॥	२२
स बल्कलजटाधारी मुनिवेषधरः प्रभुः । नन्दिग्रामेऽवसद्वीरः ससैन्यो भरतस्तदा ॥	२३
रामागमनमाकाङ्क्षन् भरतो भ्रातृवत्सलः । भ्रातुर्वचनकारी च प्रतिज्ञापारगस्तथा ॥	२४
पादुके त्वभिषिच्यथा नन्दिग्रामेऽवसत्तदा ^३ । सवालव्यजनं छत्रं धारयामास स स्वयम् ॥	२५
भरतः शासनं सर्वं पादुकाभ्यां न्यवेदयत् । ततस्तु भरतः श्रीमानभिषिच्यार्यपादुके ॥	२६
तदधीनस्तदा राज्यं कारयामास सर्वदा ॥	

यदा हि यत् कार्यमुपैति किञ्चिदुपायनं चोपहृतं महार्हम् ।

स पादुकाभ्यां प्रथमं निवेद्य चकार पश्चाद्भरतो यथावत् ॥

२७

इत्याषिं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसदसिकायां संहितायाम्

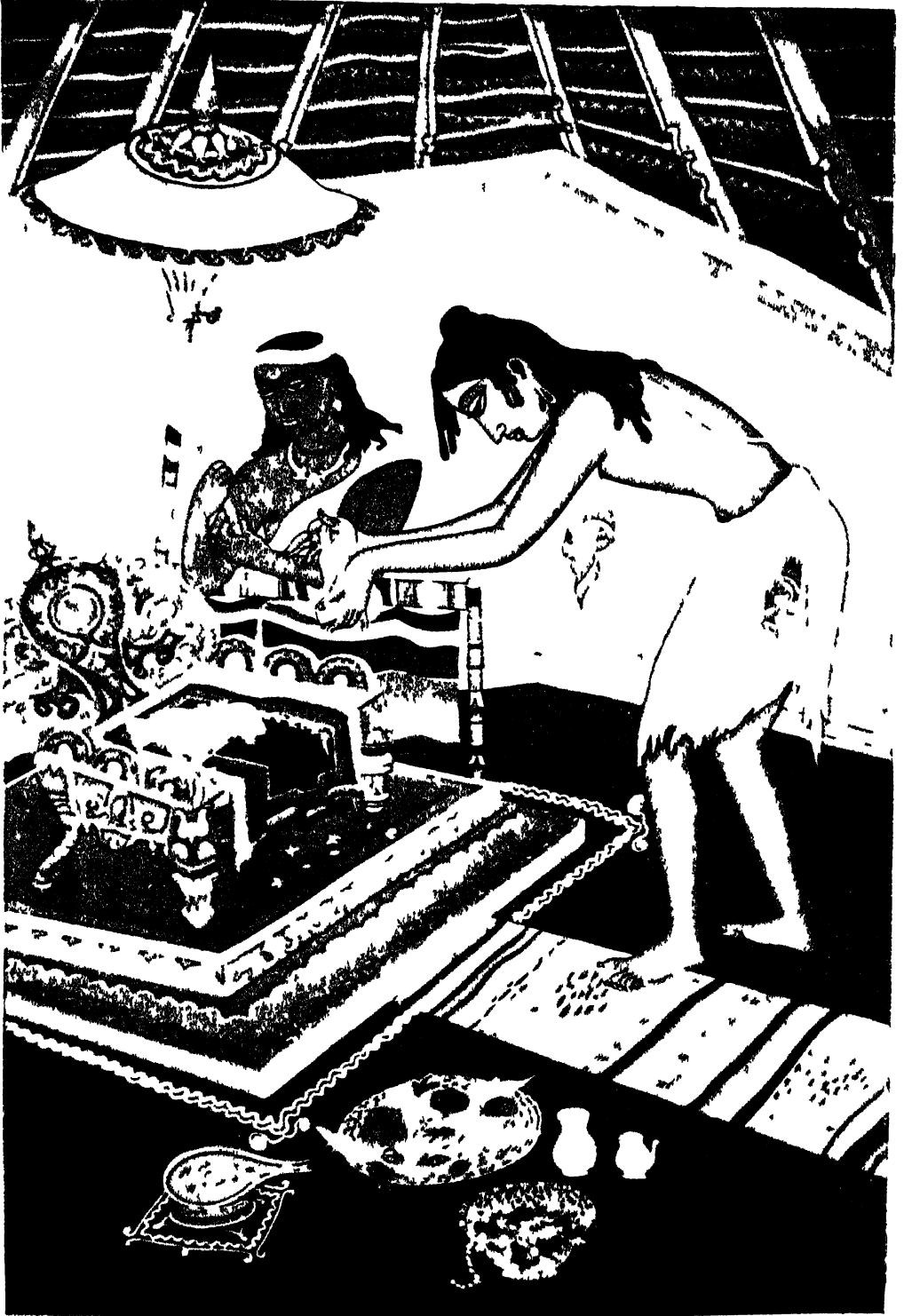
अयोध्याकाण्डे नन्दिग्रामनिवासो नाम पञ्चदशाधिकशततमः सर्गः

१. संयोजयिष्यामि घ.

३. इदमर्थम् ग. नास्ति । रामागमनमित्यादि

२. २१, २२—कोर्को पुना. न स्तः ।

अवसत्तदा इत्यन्तम् पुना. नास्ति ।

पादुके त्वभिपिन्ध्याथ नन्दिग्रामेऽवसत्तदा । सवालव्यजन छत्र भार्यामार म स्वयम ॥

षोडशाधिकशततमः सर्गः

खरविप्रकरणकथनम्

प्रतिप्रयाते भरते वसन् रामस्तपोवने । लक्षयामास सोद्वेगमथौत्सुक्यं तपस्विनाम् ॥	१
ये तत्र चित्रकूटस्य पुरस्तात्तापसाश्रमे । राममाश्रित्य निरतास्तानलक्षयदुत्सुकान् ॥	२
नयनैर्भ्रुकुटीभिश्च रामं निर्दिश्य शङ्किताः । अन्योन्यमुपजल्पन्तः शनैश्चकुर्मिथः कथाः ॥	३
तेषामौत्सुक्यमालक्ष्य रामस्वात्मनि शङ्कितः । कृताञ्जलिरुवाचेदमृषिं कुलपतिं ततः ॥	४
न कश्चिद्भगवन् किञ्चित् पूर्ववृत्तमिदं मयि । दृश्यते विकृतं येन विक्रियन्ते तपस्विनः ॥	५
प्रमादाच्चरितं कश्चित् कश्चिन्नावरजस्य मे । लक्ष्मणस्यर्षिभिर्वृष्टं नानुरूपमिवात्मनः ॥	६
कश्चिच्छुश्रूषमाणा वः शुश्रूषणपरा मयि । प्रमदाभ्युच्चितां वृत्तिं सीता युक्तां न वर्तते ॥	७
अथर्षिर्जरया वृद्धस्तपसा च जरां गतः । वेपमान इवोवाच रामं भूतदयापरम् ॥	८
कृतः कल्याणसत्त्वायाः कल्याणाभिरतेस्तथा । चलनं तात वैदेह्यास्तपस्विषु विशेषतः ॥	९
त्वन्निमित्तमिदं तावत्तापसान् प्रति वर्तते । रक्षोभ्यस्तेन संविन्नाः कथयन्ति मिथः कथाः ॥	१०
रावणावरजः कश्चित् खरो नामेह राक्षसः । उत्पाद्य तापसान् सर्वाञ्जनस्थाननिकेतान् ॥	११
धृष्टश्च जितकाशी च नृशंसः पुरुषादकः । अवलिप्तश्च पापश्च त्वां च तात न मृष्यते ॥	१२
त्वं यदाप्रभृति ह्यस्मिन्नाश्रमे तात वर्तसे । तदाप्रभृति रक्षांसि विप्रकुर्वन्ति तापसान् ॥	१३
दर्शयन्ति हि बीभत्सैः क्रूरैर्भीषणकैरपि । नानारूपैर्विरूपैश्च रूपैर्विकृतदर्शनैः ॥	१४
अप्रशस्तैरशुचिभिः संप्रयोज्य च तापसान् । प्रतिब्रन्त्यपरान् क्षिप्रं ^१ मायया पुरतः स्थितान् ॥	१५
तेषु तेष्वाश्रमस्थानेष्वबुद्धमवलीय च । रमन्ते तापसांस्तत्र नाशयन्तोऽल्पचेतसः ॥	१६
अपक्षिपन्ति मृगभाण्डानग्नीन् सिञ्चन्ति वारिणा । कलशांश्च प्रमृद्दन्ति हृषणे समुपस्थिते ॥	१७
तैर्दुरात्मभिरामृष्टानाश्रमान् प्रजिहासवः । गमनाथान्यदेशस्य चोदयन्त्यृषयोऽद्य माम् ॥	१८
तत् पुरा राम शारीरामुपहिंसां तपस्विषु । दर्शयन्ति हि दुष्टास्ते त्यक्ष्याम इममाश्रमम् ॥	१९
बहुमूलफलं चित्रमविदूरादितो वनम् । पुराणाश्रममेवाहं श्रयिष्ये सगणः पुनः ॥	२०
खरस्त्वय्यपि चायुक्तं पुरा तात प्रवर्तते । सहास्माभिरितो गच्छ यदि बुद्धिः प्रवर्तते ॥	२१
सकलत्रस्य संदेहो नित्यं यत्तस्य राघव । समर्थस्यापि हि सतो वासो दुःखमिहाद्य ते ॥	२२
इत्युक्तवन्तं रामस्तं राजपुत्रस्तपस्विनम् । न शशाकोत्तरैर्वाक्यैरवरोद्धुं समुत्सुकम् ॥	२३
अभिनन्द्य समापृच्छ्य समाधाय च राघवम् । स जगमाश्रमं त्यक्त्वा कुलैः कुलपतिः सह ॥	२४
रामः संसाध्य तृषिगणमनुगमनादेशात्तस्मात् कुलपतिमभिवाद्य ऋषिम् ।	
सम्यक् प्रीतैस्तैरनुमत उपदिष्टार्थः पुण्यं वासाय त्वनिलयमभिसंपेदे ॥	२५

आश्रमादृषिधिरहितं प्रभुः क्षणमपि न विजहौ स राघवः ।
राघवं हि सततमनुगतास्तापसाश्चार्थचरितधृतगुणाः ॥

२६

इत्यार्वे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे खरविप्रकरणकथनं नाम षोडशाधिकशततमः सर्गः

सप्तदशाधिकशततमः सर्गः

सीतापातिव्रत्यप्रशंसा

राघवस्त्वथ यातेषु तपस्विषु विचिन्तयन् । न तत्रारोचयद्वासं कारणैर्बहुभिस्तदा ॥	१
इह मे भरतो दृष्टो मातरश्च सनागराः । सा च मे स्मृतिरन्वेति ताम्प्रित्यमनुशोचतः ॥	२
स्कन्धावारनिवेशेन तेन तस्य महात्मनः । ह्यहस्तिकरीषैश्च उपमर्दः कृतो भृशम् ॥	३
तस्मादन्यत्र गच्छाम इति संचिन्त्य राघवः । प्रातिप्लुत स वैदेह्या लक्ष्मणेन च संगतः ॥	४
सोऽत्रेराश्रममासाद्य तं ववन्दे महायशाः । तं चापि भगवानत्रिः पुत्रवत् प्रत्यपश्यत ॥	५
स्वयमातिथ्यमादिश्य सर्वमस्य मुसत्कृतम् । सौमित्रिं च महाभागां सीतां च समसान्वयत् ॥	६
पत्नीं च समनुप्राप्तां वृद्धामामन्त्र्य सत्कृताम् । सान्त्वयामास धर्मज्ञः सर्वभूतहिते रतः ॥	७
अनसूयां महाभागां तापसीं धर्मचारिणीम् । प्रतिगृह्णीष्व वैदेहीमब्रवीदृषिसत्तमः ॥	८
रामाय चाचक्षे तां तापसीं धर्मचारिणीम् ^१ । दश वर्षाण्यनावृष्ट्या दग्धे लोके निरन्तरम् ॥	९
यया मूलफले सृष्टे जाह्नवी च प्रवर्तिता । उग्रेण तपसा युक्ता नियमैश्चाप्यलंकृता ॥	१०
दश वर्षसहस्राणि यया तप्तं महत्तपः । अनसूया व्रतैः स्नात्वा प्रत्यूहाश्च निवर्तिताः ॥	११
देवकार्यनिमित्तं च यया संत्वरमाणया । दशरात्रं कृता रात्रिः सेयं मातेव तेऽनघ ॥	१२
तामिमां सर्वभूतानां नमस्कार्यां यशस्विनीम् । अभिगच्छतु वैदेही वृद्धामक्रोधनां सदा ॥	१३
अनसूयेति या लोके कर्मभिः ख्यातिमागता ^२ । एवं ब्रुवाणं तमृषिं तथेत्युक्त्वा स राघवः ॥	१४
सीतामुवाच धर्मज्ञामिदं वचनमुत्तमम् । राजपुत्रि श्रुतं त्वेतन्मुनेरस्य समीरितम् ॥	१५
श्रेयोऽर्थमात्मनः शीघ्रमभिगच्छ तपस्विनीम् । सीता त्वेतद्वचः श्रुत्वा राघवस्य हितैषिणः ॥	१६
तामत्रिपत्नीं धर्मज्ञामभिचक्राम मैथिली । शिथिलां वलितां वृद्धां जरापाण्डरमूर्धजाम् ॥	१७
सततं वेपमानार्ङ्गी प्रवाते कदलीं यथा । यां तु सीता महाभागमनसूयां पतिव्रताम् ॥	१८
अभ्यवाद्यदव्यग्रा स्वं नाम समुदाहरत् । अभिवाद्य च वैदेही तापसीं तामनिन्दिताम् ॥	१९
बद्धाञ्जलिपुटा हृष्टा पर्यपृच्छदनामयम् । ततः सीतां महाभागां दृष्ट्वा तां धर्मचारिणीम् ॥	२०

१. प्रतिगृह्णीष्वेत्यादि धर्मचारिणीमित्यन्तम् घ. नास्ति ।

२. अस्यानन्तरम्—तां शीघ्रमभिगच्छ स्वमभिगम्यां तपस्विनीम् इति छ.

सान्त्वयन्त्यब्रवीद्धृष्टा दिष्ट्या धर्ममवेक्षसे । त्यक्त्वा ज्ञातिजनं सीते मानसृद्धिं च भाग्निनि ॥ २१
 अवरुद्धं वने रामं दिष्ट्या त्वमनुगच्छसि । नगरस्थो वनस्थो वा शुभो वा यदि वाशुभः ॥ २२
 यासां स्त्रीणां प्रियो भर्ता तासां लोका महोदयाः । दुःशीलः कामवृत्तो वा धनैर्वा परिवर्जितः ॥ २३
 स्त्रीणामार्यस्वभावनां परमं दैवतं पतिः । नातो विशिष्टं पश्यामि बान्धवं विमृशन्त्यहम् ॥ २४
 सर्वत्र योग्यं वैदेहि तपः कृतस्मिवाव्ययम् । न त्वेषमवगच्छन्ति गुणदोषमसत्स्त्रियः ॥ २५
 कामवक्तव्यहृदया भर्तृनाथाश्चरन्ति याः । प्राप्नुवन्त्ययशश्चैव धर्मभ्रंशं च मैथिलि ॥ २६
 अकार्यवशमापन्नाः स्त्रियो याः खलु तद्विधाः । त्वद्विधास्तु गुणैर्युक्ता दृष्टलोकपरावराः ॥ २७
 स्त्रियः स्वर्गं चरिष्यन्ति यथा धर्मकृतस्तथा ॥

तदेवमेनं त्वमनुव्रता सती पतिव्रतानां समयानुवर्तिनी ।

भव स्वभर्तुः सहधर्मचारिणी यशश्च धर्मं च ततः समाप्स्यसि ॥

२८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
 अयोध्याकाण्डे सीतापातिव्रत्यप्रशंसा नाम सप्तदशाधिकशततमः सर्गः

अष्टादशाधिकशततमः सर्गः

दिव्यालंकारप्रहणम्

सा त्वेवमुक्ता वैदेही त्वनसूयानसूयया । प्रतिपूज्य वचो मन्दं प्रवक्तुमुपचक्रमे ॥ १
 नैतदाश्चर्यमार्याया यन्मां त्वमनुभाषसे । विदितं तु मयाप्येतद्यथा नार्याः पतिर्गुरुः ॥ २
 यद्यप्येष भवेद्भर्ता ममायं^१ वृत्तवर्जितः । अद्बैधमुपचर्तव्यस्तथाप्येष मया भवेत् ॥ ३
 किं पुनर्यो गुणश्लाघ्यः सानुक्रोशो जितेन्द्रियः । स्थिरानुरागो धर्मात्मा मातृवत् पितृवत् प्रियः ॥ ४
 यां वृत्तिं वर्तते रामः कौसल्यायां महाबलः । तामेव नृपनारीणामन्यासामपि वर्तते ॥ ५
 सकृद्दृष्टास्वपि स्त्रीषु नृपेण नृपवत्सलः । मातृवद्वर्तते वीरो मानसुत्सृज्य धर्मवित् ॥ ६
 आगच्छन्त्याश्च विजनं वनमेवं भयावहम् । समाहितं मे श्चश्वा च हृदये तद्घृतं महत् ॥ ७
 पाणिप्रहणकाले च यत् पुरा त्वमिसंनिधौ । अनुशिष्टा जनन्यास्मि वाक्यं तदपि मे धृतम् ॥ ८
 नवीकृतं च तन् सर्वं^२ वाक्यैस्ते धर्मचारिणि । पतिशुश्रूषणाभार्यास्तपो नान्यद्विधीयते ॥ ९
 सावित्री पतिशुश्रूषां कृत्वा स्वर्गं महीयते । तथावृत्तिश्च याता त्वं पतिशुश्रूषया दिवम् ॥ १०
 वरिष्ठा सर्वनारीणामेषा च दिवि देवता । रोहिणी न विना चन्द्रं मुहूर्तमपि दृश्यते ॥ ११
 एवंबिधाश्च प्रवराः स्त्रियो भर्तृदृढव्रताः । देवल्लोके महीयन्ते पुण्येन स्वेन कर्मणा ॥ १२

१. अनार्यः ग.

३. न विस्मृतं तु तत्सर्वम् ग.

२. अद्वैधमत्र वर्तव्यम् पुना.

ततोऽनसूया संहृष्टा श्रुत्वोक्तं सीतया वचः । शिरस्याघ्राय चोवाच मैथिली हर्षयन्त्युत ॥	१३
नियमैर्विधिवैराप्तं तपो हि महदस्ति मे । तत् संश्रित्य बलं सीते छन्दये त्वां शुचिस्मिते ॥	१४
उपपन्नं मनोह्रं च वचनं तव मैथिलि । प्रीता चास्म्युचितं किं ते करवाणि ब्रवीहि मे ॥	१५
तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा विस्मिता मन्दविस्मया । कृतमित्यब्रवीत् सीता तपोक्लसमन्विताम् ॥	१६
सा त्वेवमुक्ता धर्मज्ञा तथा प्रीततराभवत् । सफलं च प्रहर्षं ते हन्त सीते करोम्यहम् ॥	१७
दृढं दिव्यं वरं माल्यं वस्त्रमाभरणानि च । अङ्गरागं च वैदेहि महाहं चानुलेपनम् ॥	१८
मया दत्तमिदं सीते तव गात्राणि शोभयेत् । अनुरूपमसंक्लिष्टं नित्यमेव भविष्यति ॥	१९
अङ्गरागेण दिव्येन लिप्ताङ्गी जनकात्मजे । शोभयिष्यसि भर्तारं यथा श्रीर्विष्णुमव्ययम् ॥	२०
सा वस्त्रमङ्गरागं च भूषणानि स्रजस्तथा । मैथिली प्रतिजग्राह प्रीतिदानमनुत्तमम् ॥	२१
प्रतिगृह्य च तत् सीता प्रीतिदानं यशस्विनी । श्लिष्टाञ्जलिपुटा तत्र समुपास्त तपोधनाम् ॥	२२
तथा सीतामुपासीनामनसूया दृढव्रता । वचनं प्रष्टुमारेभे कथां कांचिदनुप्रियाम् ॥	२३
स्वयंवरे किल प्राप्ता त्वमनेन यशस्विना । राघवेणेति मे सीते कथा श्रुतिमुपागता ॥	२४
तां कथां श्रोतुमिच्छामि विस्तरेण च मैथिलि । यथानुभूतं कात्स्न्येन तन्मे त्वं वक्तुमर्हसि ॥	२५
एवमुक्ता तु सा सीता तां ततो धर्मचारिणीम् । श्रूयतामिति चोक्त्वा वै कथयामास तां कथाम् ॥ २६	२६
मिथिलाधिपतिर्वीरो जनको नाम धर्मवित् । क्षत्रधर्मं ह्यभिरतो न्यायतः शास्ति मेदिनीम् ॥	२७
तस्य लाङ्गलहस्तस्य कृषतः क्षेत्रमण्डलम् । अहं किलोत्थिता भित्त्वा जगतीं नृपतेः सुता ॥	२८
स मां दृष्ट्वा नरपतिर्मुष्टिविक्षेपतत्परः । पांसुक्कुण्ठतसर्वाङ्गीं जनको विस्मितोऽभवत् ॥	२९
अनपत्येन च स्नेहादङ्गमारोप्य च स्वयम् । ममेयं तनयेत्युक्त्वा स्नेहो मयि निपातितः ॥	३०
अन्तरिक्षे च वागुक्ता प्रतिमा'मानुषी किल । एवमेतन्नरपते धर्मेण तनया तव ॥	३१
ततः प्रहृष्टो धर्मात्मा पिता मे मिथिलाधिपः । अवाप्तो विपुलामृद्धिं मामवाप्य नराधिपः ॥	३२
दत्ताचास्मीष्टवद्देव्यै ज्येष्ठायै पुण्यकर्मणा । तथा संभाविता चास्मि स्निग्धया मातृसौहृदात् ॥	३३
पतिसंयोगसुखं बभूवो दृष्ट्वा तु मे पिता । चिन्तामभ्यगमद्दीनो वित्तनाशादिबाधनः ॥	३४
सदृशाशापकृष्टाश्च लेके कन्यापिता जनात् । प्रधर्षणमवाप्नोति शक्रेणापि समो भुवि ॥	३५
तां धर्षणामदूरस्थां दृष्ट्वा चात्मनि पार्थिवः । चिन्तार्णवगतः पारं नाससादाद्भवो यथा ॥	३६
अयोनिजां हि मां ज्ञात्वा नाभ्यगच्छद्विचिन्तयन् । सदृशं चानुरूपं च महीपालः पतिं मम ॥	३७
तस्य बुद्धिरियं जाता चिन्तयानस्य संततम् । स्वयंवरं तनूजायाः करिष्यामीति धीमतः ॥	३८
महायज्ञे तदा तस्य बरुणेन महात्मना । दत्तं धनुर्वरं प्रीत्या तूणी चाक्षयसायकौ ॥	३९
असंचाल्यं मनुष्यैश्च यत्नेनापि च गौरवात् । तन्न शक्ता नमयितुं स्वप्नेष्वपि नराधिपाः ॥	४०

तद्वनुः प्राप्य मे पित्रा व्याहृतं सत्यवादिना । समवाये नरेन्द्राणां पूर्वमामन्त्र्य पार्थिवान् ॥	४१
इदं च धनुरुद्यम्य सज्यं यः कुरुते नरः । तस्य मे दुहिता भार्या भविष्यति न संशयः ॥	४२
तच्च दृष्ट्वा धनुःश्रेष्ठं गौरवाद्गिरिसंनिभम् । अभिवाद्य नृपा जग्मुश्शक्तास्तस्य तोलने ॥	४३
सुदीर्घस्याथ कालस्य राघवोऽयं महाद्युतिः । विश्वामित्रेण सहितो यज्ञं द्रष्टुं समागतः ॥	४४
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा रामः सत्यपराक्रमः । विश्वामित्रस्तु धर्मात्मा मम पित्रा सुपूजितः ॥	४५
प्रोवाच पितरं तत्र भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । सुतौ दशरथस्येमौ धनुर्दर्शनकाङ्क्षिणौ ॥	४६
धनुर्दर्शय रामाय राजपुत्राय दैविकम् । इत्युक्तस्तेन विप्रेण तद्वनुः समुपानयत् ॥	४७
निमेषान्तरमात्रेण तदानम्य स वीर्यवान् । ज्यां समारोप्य झटिति पूरयामास वीर्यवान् ॥	४८
तेन पूरयता वेगान्मध्ये भग्नं द्विधा धनुः । तस्य शब्दोऽभवद्भीमः पतितस्याशनेरिव ॥	४९
ततोऽहं तत्र रामाय पित्रा सत्याभिसन्धिना । निश्चिन्ता दातुमुद्यम्य जलभाजनमुत्तमम् ॥	५०
दीयमानां न तु तदा प्रतिजग्राह राघवः । अविज्ञाय पितुश्छन्दमयोध्याधिपतेः प्रभोः ॥	५१
ततः श्वशुरमामन्त्र्य वृद्धं दशरथं नृपम् । मम पित्रा त्वहं दत्ता रामाय विदितात्मने ॥	५२
मम चैवानुजा साध्वी ऊर्मिला प्रियदर्शना । भार्यार्थं लक्ष्मणस्यापि दत्ता पित्रा मम स्वयम् ॥	५३
एवं दत्तास्मि रामाय तदा तस्मिन् स्वयंवरे । अनुरक्तास्मि धर्मेण पतिं वीर्यवतां वरम् ॥	५४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे दिव्याङ्गालरग्रहणं नाम अष्टादशाधिकशततमः सर्गः

एकोनविंशत्यधिकशततमः सर्गः

दण्डकारण्यप्रवेशः

अनसूया तु धर्मज्ञा श्रुत्वा तां महतीं कथाम् । पर्यष्वजत बाहुभ्यां शिरस्याघ्राय मैथिलीम् ॥	१
व्यक्ताक्षरपदं चित्रं भाषितं मधुरं त्वया । यथा स्वयंवरं वृत्तं तत् सर्वं हि श्रुतं मया ॥	२
रमेऽहं कथया ते तु दृढं मधुरभाषिणि । रविरस्तं गतः श्रीमानुपोह्य रजनीं शिवाम् ॥	३
दिवसंप्रति कीर्णानामाहारार्थं पतत्रिणाम् । सन्ध्याकाले निलीनानां निद्रार्थं श्रूयते ध्वनिः ॥	४
एते चाप्यभिषेकार्द्रा मुनयः कलशोद्यताः । सहिता उपवर्तन्ते सलिलप्लुतवल्कलाः ॥	५
श्लथीणामग्निहोत्रेषु हुतेषु विधिपूर्वकम् । कपोताङ्गारुणो धूमो दृश्यते पवनोद्धतः ॥	६
अल्पपर्णा हि तरवो घनीभूताः समन्ततः । विप्रकृष्टेऽपि देशेऽस्मिन्न प्रकाशन्ति वै दिशः ॥	७
रजनीचरसत्त्वानि प्रचरन्ति समन्ततः । तपोवनमृगा ह्येते वेदितीर्थेषु शेरते ॥	८
संप्रवृत्ता निशा सीते नक्षत्रसमलंकृता । ज्योत्स्नाप्रावरणश्चन्द्रो दृश्यतेऽभ्युदितोऽम्बरे ॥	९
गम्यतामनुजानामि रामस्यानुचरी भव । कथयन्त्या हि मधुरं त्वयाहं परितोषिता ॥	१०

- अलङ्कुरु च तावत्त्वं प्रत्यक्षं मम मैथिलि । प्रीतिं जनय मे बत्से दिव्यालंकारशोभिता ॥ ११
- सा तथा समलङ्कृत्य सीता सुरसुतोपमा । प्रणम्य शिरसा तस्यै रामं त्वभिमुखी ययौ ॥ १२
- तथा विभूषितां सीतां ददर्श वदतां वरः । राघवः प्रीतिदानेन तपस्विन्या जहर्ष च ॥ १३
- न्यवेदयत्ततः सबं सीता रामाय मैथिली । प्रीतिदानं तपस्विन्या वसनाभरणस्रजाम् ॥ १४
- ग्रहप्रस्त्वभवद्रामो लक्ष्मणश्च महारथः । मैथिल्याः सत्क्रियां दृष्ट्वा मानुषेषु सुदुर्लभाम् ॥ १५
- ततस्तां शर्वरीं प्रीतः पुण्यां शशिनिभाननः । अर्चितस्तापसैः सिद्धैरुवास रघुनन्दनः ॥ १६
- तस्यां रात्र्यां व्यतीतायामभिषिच्य हुताग्निकान् । आपृच्छेतां नरव्याघ्रौ तापसान् वनगोचरान् ॥ १७
- तावूचुस्ते वनचरास्तापसा धर्मचारिणः । वनस्य तस्य संचारं राक्षसैः समभिप्लुतम् ॥ १८
- रक्षांसि पुरुषादीनि नानारूपाणि राघव । वसन्त्यस्मिन् महारण्ये व्यालाश्च रुधिराशनाः ॥ १९
- उच्छिष्टं वा प्रमत्तं वा तापसं धर्मचारिणम् । अदन्त्यस्मिन् महारण्ये तान्निवारय राघव ॥ २०
- एष पन्था महर्षीणां फलान्याहरतां वने । अनेन तु वनं दुर्गं गन्तुं राघव ते क्षमम् ॥ २१
- इतीव तैः प्राञ्जलिभिस्तपस्विभिर्द्विजैः कृतस्वस्त्ययनः परंतपः ।
- वनं सभार्यः प्रविवेश राघवः सलक्ष्मणः सूर्य इवाभ्रमण्डलम् ॥ २२
- इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे दण्डकारण्यप्रवेशो नाम एकोनविंशत्यधिकशततमः सर्गः

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे अयोध्याकाण्डः संपूर्णः

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमद्बालमीकिरामायणम् ॥

॥ अथ अरण्यकाण्डः ॥

प्रथमः सर्गः

महर्षिसङ्गः

प्रविश्य तु महारण्यं दण्डकारण्यमात्मवान् । ददर्श रामो दुर्धर्षस्तापसाश्रममण्डलम् ॥	१
कुशाचीरपरिक्षिप्तं ब्राह्मणा लक्ष्म्या समावृतम् । यथा प्रदीप्तं दुर्दर्शं गगने सूर्यमण्डलम् ॥	२
शरण्यं सर्वभूतानां सुसंमृष्टाजिरं सदा । मृगैर्बहुभिराकीर्णं पक्षिसङ्घैः समावृतम् ॥	३
पूजितं चोपनृतं च नित्यमप्सरसां गणैः । विशालैरग्निशरणैः स्तुग्भाण्डैरजिनैः कुशैः ॥	४
समिद्धिस्तोयकलशैः फलमूलैश्च शोभितम् । आरण्यैश्च महावृक्षैः पुण्यैः स्वादुफलैर्युतम् ॥	५
बलिहोमार्चितं पुण्यं ब्रह्मघोषनिनादितम् । पुष्पैर्वन्यैः परिक्षिप्तं पद्मिन्या च सपद्मया ॥	६
फलमूलाशनैर्दान्तैश्चैरिगृष्णाजिनाम्बरैः । सूर्यवैश्वानराभैश्च पुराणैर्मुनिभिर्वृतम् ॥	७
पुण्यैश्च नियताहारैः शोभितं परमर्षिभिः । तद्ब्रह्मभवनप्रस्थं ब्रह्मघोषनिनादितम् ॥	८
ब्रह्मविद्धिर्महाभागैर्ब्राह्मणैरुपशोभितम् । तद्दृष्ट्वा राघवः श्रीमांस्तापसाश्रममण्डलम् ॥	९
अभ्यगच्छन्महातेजा विज्यं कृत्वा महद्वनुः । दिव्यज्ञानोपपन्नास्ते रामं दृष्ट्वा महर्षयः ^१ ॥	१०
अभ्यगच्छंस्तथा प्रीता वैदेहीं च यशस्विनीम् ^२ । ते तं सोममिवोद्यन्तं दृष्ट्वा वै धर्मचारिणः ॥	११
लक्ष्मणं चैव दृष्ट्वा तु वैदेहीं च यशस्विनीम् । मङ्गलानि प्रयुञ्जानाः प्रत्यगृह्णन् दृढव्रताः ॥	१२
रूपसंहननं लक्ष्मीं सौकुमार्यं सुवेषताम् । ददृशुर्विस्मिताकारा रामस्य वनवासिनः ॥	१३
वैदेहीं लक्ष्मणं रामं नेत्रैरनिमिषैरिव । आश्चर्यभूतान् ददृशुः सर्वं ते वनचारिणः ॥	१४
अत्रैनं हि महाभागाः सर्वभूतहिते रतम् । अतिथिं पर्णशालायां राघवं संन्यवेशयन् ॥	१५
ततो रामस्य सत्कृत्य विधिना पावकोपमाः । आजहुस्तु महाभागाः सलिलं धर्मचारिणः ॥	१६
मूलं पुष्पं फलं वन्यमाश्रमं च महात्मनः । निवेदयित्वा धर्मज्ञास्ततः प्रञ्जलयोऽञ्जुवन् ॥	१७
धर्मपालो जनस्यास्य शरण्यस्त्वं महायशाः । पूजनीयश्च मान्यश्च राजा दण्डधरो गुरुः ॥	१८
इन्द्रस्येह चतुर्भागः प्रजा रक्षति राघव । राजा तस्माद्द्वरान् भोगान् भुङ्क्ते लोकनमस्कृतः ॥	१९

ते वयं भवता रक्षया भवद्विषयवासिनः । नगरस्थो वनस्थो वा त्वं नो राजा जनेश्वरः ॥	२०
न्यस्तदण्डा वयं राजञ्जितक्रोधा जितेन्द्रियाः । रक्षितव्यास्त्वया शश्वद्र्भभूतास्तपोधनाः ॥	२१
एवमुक्त्वा फलैर्मूलैः पुष्पैर्वन्यैश्च राघवम् । अन्यैश्च विविधाहारैः सलक्ष्मणमपूजयन् ॥	२२
तथान्ये तापसाः सिद्धा रामं वैश्वानरोपमाः । न्यायवृत्ता यथान्यायं तर्पयामासुरीश्वरम् ॥	२३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे महर्षिसङ्को नाम प्रथमः सर्गः

द्वितीयः सर्गः

विराधसंरोधः

कृतातिथ्योऽथ रामस्तु सूर्यस्योदयनं प्रति । आमन्त्र्य स मुनीन् सर्वान् वनमेवान्वगाहत् ॥	१
नानामृगागणाकीर्णं शार्दूलशृङ्गसेवितम् । ध्वस्तवृक्षलतागुल्मं ^१ दुर्दर्शसलिलाशयम् ॥	२
निष्कूजनानाशकुनि झिल्लिकागणनादितम् । लक्ष्मणानुचरो रामो वनमध्ये ददर्श ह ॥	३
वनमध्ये तु काकुत्स्थस्तस्मिन् घोरमृगायुते । ददर्श गिरिशृङ्गाभं पुरुषादं महास्वनम् ॥	४
गम्भीराक्षं महावक्रं धिकटं विषमोदरम् । बीभत्सं विषमं दीर्घं विकृतं घोरदर्शनम् ॥	५
वसानं चर्म वैयाघ्रं वसाद्रं रुधिरोक्षितम् । त्रासनं सर्वभूतानां व्यादितास्यमिवान्तकम् ॥	६
त्रीन् सिंहांश्वतुरो व्याघ्रान् द्वौ वृषौ पृषतान् दश । सविषाणं वसादिगंधं गजस्य च क्षिरो महत् ॥७	
अवसज्यायसे शूले विनदन्तं महास्वनम् । स रामं लक्ष्मणं चैव सीतां दृष्ट्वाथ मैथिलीम् ॥	८
अभ्यधावत संक्रुद्धः प्रजाः काल इवान्तकः । स कृत्वा भैरवं नादं चालयन्निव मेदिनीम् ॥	९
अङ्केनादाय वैदेहीमपक्रम्य ततोऽब्रवीत् । युवां जटाचीरधरौ सभार्यौ क्षीणजीवितौ ॥	१०
प्रविष्टौ दण्डकारण्यं शरचापासिधारिणौ । कथं तापसयोर्वा च वासः प्रमदया सह ॥	११
अधर्मचारिणौ पापौ कौ युवां मुनिदूषकौ । अहं वनमिदं दुर्गं विराधो नाम राक्षसः ॥	१२
चरामि सायुधो नित्यमृषिमांसानि भक्षयन् । इयं नारी वरारोहा मम भार्या भविष्यति ॥	१३
युवयोः पापयोश्चाहं पास्यामि रुधिरं मृचे । तस्यैवं ब्रुवतो धृष्टं विराधस्य दुरात्मनः ॥	१४
श्रुत्वा सगर्वितं वाक्यं ^२ संभ्रान्ता जनकात्मजा । सीता प्रावेपतोद्वेगात् प्रवाते कदली यथा ॥	१५
तां दृष्ट्वा राघवः सीतां विराधाङ्गतां शुभाम् । अब्रवील्लक्ष्मणं वाक्यं मुखेन परिशुष्यता ॥	१६
पश्य सौम्य नरेन्द्रस्य जनकस्यात्मसंभवाम् । मम भार्या शुभाचारां विराधाङ्के प्रवेक्षिताम् ^३ ॥	१७

अत्यन्तसुखसंवृद्धां राजपुत्रीं यशस्विनीम् । यदभिप्रेतमस्मासु प्रियं वरवृत्तं च यत् ॥	१८
कैकेय्यास्तु सुसंपन्नं क्षिप्रमद्यैव लक्ष्मण । या न तुष्यति राज्येन पुत्रार्थे दीर्घदर्शिनी ॥	१९
ययाहं सर्वभूतानां हितः प्रस्थापितो वनम् । अद्येदानीं सकामा सा या माता मम मध्यमा ॥	२०
परस्पर्शास्तु वैदेह्या ^१ न दुःखतरमस्ति मे । पितुर्वियोगान् सौमित्रे स्वराज्यहरणात्तथा ॥	२१
इति ब्रुवति काकुत्स्थे बाष्पशोकपरिप्लुते । अत्रवील्लक्ष्मणः ह्रुद्धो रुद्धो नाग एव श्वसन् ॥	२२
अनाथ इव भूतानां नाथस्त्वं वासवोपमः । मया प्रेष्येण काकुत्स्थ किमर्थं परितप्यसे ॥	२३
शरेण निहतस्याद्य मया क्रुद्धेन रक्षसः । विराधस्य गतासोर्हि मही पास्यति शोणितम् ॥	२४
राज्यकामे मम क्रोधो भरते यो बभूव ह । तं विराधे प्रमोक्ष्यामि बज्जी वज्रमिवाचले ॥	२५
मम भुजबलवेगवेगितः पततु शरोऽस्य महान् महोरसि ।	
व्यपनयतु तनोश्च जीवितं पततु ततः स महीं विघूर्णितः ॥	२६
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अरण्यकाण्डे विराधसंरोधो नाम द्वितीयः सर्गः	

तृतीयः सर्गः

विराधप्रहारः

अथोवाच पुनर्वाक्यं विराधः पूरयन् वनम् । आत्मानं पृच्छते ब्रूतं कौ युवां क्व गमिष्यथः ॥	१
तमुवाच ततो रामो राक्षसं ज्वलिताननम् । पृच्छन्तं सुमहातेजा इक्ष्वाकुकुलमात्मनः ॥	२
क्षत्रियौ वृत्तसंपन्नौ विद्धि नौ वनगोचरौ । त्वां तु वेदितुमिच्छावः कस्त्वं चरसि दण्डकान् ॥	३
तमुवाच विराधस्तु रामं सत्यपराक्रमम् । हन्त वक्ष्यामि ते राजन्निबोध मम राघव ॥	४
पुत्रः किल जवस्याहं मम माता शतहृदा । विराध इति मामाहुः पृथिव्यां सर्वराक्षसाः ॥	५
तपसा चापि मे प्राप्ता ब्रह्मणो हि प्रसादजा । शस्त्रेणावध्यता लेकेऽच्छेद्याभेद्यत्वमेव च ॥	६
उत्सृज्य प्रमदामेनामनपेक्षौ यथागतम् । त्वरमाणौ पलायेथां न वां जीवितमाददे ॥	७
तं रामः प्रत्युवाचेदं कोपसंरक्तलोचनः । राक्षसं विकृताकारं विराधं पापचेतसम् ॥	८
क्षुद्र धिक् त्वां तु हीनार्थं मृत्युमन्वेषसे ध्रुवम् । रणे संप्राप्स्यसे तिष्ठ न मे जीवन् गमिष्यसि ॥	९
ततः सज्यं धनुः कृत्वा रामः सुनिशिताञ्छरान् । सुशीघ्रमभिसन्धाय राक्षसं निजघान ह ॥	१०

1. वैदेह्या यः परस्पर्शः तदेपक्षया अधिक-
दुःखावहमन्यत् मे न किञ्चिदस्ति । अयमेव सर्वतोऽपि
दुःखतर इति भावः । तद्विवृणोति—पितुर्वियोगादिति ।
अयं दुःखतर इत्यध्याहारः । यतः पितुर्वियोगात् स्वराज्य-
हरणाच्च अयं परस्पर्शः दुःखतरः, अतः अद्य इदानीं

मध्यमा माता सकामेत्यन्वयः । परस्पर्शात् अतिदुःख
यथा तथा पितुर्वियोगान्नास्तीति योजनं तु अव्युत्पन्नम् ।
१. इतः पूर्व—इत्युक्त्वा लक्ष्मणः
अंमान् राक्षसं प्रहसन्निव । को भवान् वनमभ्येत्य
चरिष्यति यथासुखम् ॥—इति ग. छ.

धनुषा ज्यागुणवता सप्त बाणान् मुमोच ह । रुक्मपुङ्गवान् महावेगान् सुपर्णानिलतुल्यगान् ॥	११.
ते शरीरं विराधस्य भित्त्वा बर्हिणंवाससः । निपेतुः शोणितादिग्धा धरण्यां पावक्रोपमाः ॥	१२
स विद्धो न्यस्य वैदेहीं शूलमुद्यम्य राक्षसः । अभ्यद्रवत् सुसंकुद्धस्तदा रामं सलक्ष्मणम् ॥	१३
स विनद्य महानादं शूलं शक्रध्वजोपमम् । प्रगृह्याशोभत तदा व्यान्तानन इवान्तकः ॥	१४
अथ तौ भ्रातरौ दीप्तं शरवर्षं ववर्षतुः । विराधे राक्षसे तस्मिन् कालान्तक्यमोपमे ॥	१५
स प्रहस्य महारौद्रः स्थित्वाजृम्भत राक्षसः । जृम्भमाणस्य ते बाणाः कायान्निष्पेतुराशुगाः ॥	१६
स्पर्शात् ^१ वरदानेन प्राणान् संरुध्य राक्षसः । विराधः शूलमुद्यम्य राघवावभ्यधावत् ॥	१७
तच्छूलं वज्रसंकाशं गगने ज्वलनोपमम् । द्वाभ्यां चिच्छेद बाणाभ्यां रामः शश्वृतां वरः ॥	१८
तद्रामविशिखच्छिन्नं शूलं तस्य कराद्भुवि । पपाताशनिना छिन्नं मेरोरिव शिलातलम् ॥	१९
तौ खड्गौ क्षिप्रमुद्यम्य कृष्णसर्पोपमौ शुभौ । तूर्णमापततस्तस्य तदा प्राहरतां बलात् ॥	२०
स वध्यमानः सुभृशं बाहुभ्यां परिरभ्य तौ । अप्रकम्प्यौ नरव्याघ्रौ रौद्रः प्रस्थातुमैच्छत ॥	२१
तस्याभिप्रायमाज्ञाय रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । वहत्वयमलं तावत् पथानेन तु राक्षसः ॥	२२
यथा चेच्छति सौमित्रे तथा वंहतु राक्षसः ^२ । अयमेव हि नः पन्था येन याति निशाचरः ॥	२३
स तु स्वबलवीर्येण समुत्क्षिप्य निशाचरः ^३ । बालाविव स्कन्धगतौ चकारातिवलोद्धतः ^४ ॥	२४
तावारोप्य ततः स्कन्धं राघवौ रजनीचरः । विराधो निनदन् घोरं जगामाभिमुखो वनम् ॥	२५

वनं महामेघनिभं प्रविष्टो द्रुमैर्महद्भिर्विविधैरुपेतम् ।

नानाविधैः पक्षिशतैर्विचित्रं शिवायुतं व्यालमृगैर्विकीर्णम् ॥

२६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे विराधप्रहारो नाम तृतीयः सर्गः

चतुर्थः सर्गः

विराधनिखननम्

ह्रियमाणौ तु तौ दृष्ट्वा वैदेही रामलक्ष्मणौ । उच्चैःस्वरेण चुक्रोश प्रगृह्य सुभुजा भुजौ ॥	१
एष दाशरथी रामः सत्यवाञ्शीलवान्शुचिः । रक्षसा रौद्ररूपेण ह्रियते सहलक्ष्मणः ॥	२
मां वृका भक्षयिष्यन्ति शार्दूला द्वीपिनस्तथा । मां हरोत्सृज्य काकुत्स्थौ नमस्ते राक्षसोत्तम ॥	३
तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा वैदेह्या रामलक्ष्मणौ । वेगं प्रचक्रतुर्वीरौ वधे तस्य दुरात्मनः ॥	४

१. बलात् छ.

२. इदमर्षम् क. नास्ति ।

३. इदमर्षम् क. नास्ति

४. अतिबलौ ततः च. छ.

तस्य रौद्रस्य सौमित्रिर्बाहुं सव्यं बभञ्ज ह । रामस्तु दक्षिणं बाहुं तरसा तस्य रक्षसः ॥	५
स भग्नबाहुः संविभ्रो निपपाताशु राक्षसः । धरण्यां मेघसंकाशो वज्रभिन्न इवाचलः ॥	६
मुष्टिभिर्जानुभिः पद्भिः सूदन्यतौ तु राक्षसम् । उद्यम्योद्यम्य चाप्येनं स्थण्डिले निष्पिपेषतुः ॥	७
स विद्धो बहुभिर्बाणैः खड्गबाभ्यां च परिक्षतः । निष्पिष्टो बहुधा भूमौ न ममार स राक्षसः ॥	८
तं प्रेक्ष्य रामः सुभृशमवध्यमचलोपमम् । भयेष्वभयदः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥	९
तपसा पुरुषव्याघ्र राक्षसोऽयं न शक्यते । शस्त्रेण युधि निर्जेतुं राक्षसं निखनावहे ॥	१०
कुञ्जरस्येव रौद्रस्य राक्षसस्यास्य लक्ष्मण । वनेऽस्मिन् सुमहच्छृभ्रं खन्यतां रौद्रकर्मणः ॥	११
इत्युक्त्वा लक्ष्मणं रामः प्रदरः खन्यतामिति । तस्थौ विराधमाक्रम्य कण्ठे पादेन वीर्यवान् ॥	१२
तच्छ्रुत्वा राघवेणोक्तं राक्षसः प्रश्रितं वचः । इदं प्रोवाच काकुत्स्थं विराधः पुरुपर्षभम् ॥	१३
हतोऽहं पुरुषव्याघ्र शक्रतुल्यबलेन वै । मया तु पूर्वं त्वं मोहान्न ज्ञातः पुरुपर्षभ ॥	१४
कौसल्या सुप्रजा तात रामस्त्वं विदितो मया । वैदेही च महाभागा लक्ष्मणश्च महायशाः ॥	१५
अभिशापादहं घोरां प्रविष्टो राक्षसीं तनुम् । तुम्बुरुर्नाम गन्धर्वः शप्तो वैश्रवणेन ह ॥	१६
प्रसाद्यमानश्च मया सोऽब्रवीन्मां महायशाः । यदा दाशरथी रामस्त्वां वधिष्यति संयुगे ॥	१७
तदा प्रकृतिमापन्नो भवान् स्वर्गं गमिष्यति । इति वैश्रवणो राजा रम्भासक्तं पुरानघ ॥	१८
अनुपस्थीयमानो मां मंक्रुद्धो व्याजहार ह । तव प्रमादान्मुक्तोऽहमभिशापात् सुदारुणात् ॥	१९
भुवनं स्वं गमिष्यामि स्वस्ति वोऽस्तु परंतप । इतो वमति धर्मात्मा शरभङ्गः प्रतापवान् ॥	२०
अध्यर्धेयोजने तात महर्षिः सूर्यसंनिभः । तं क्षिप्रमभिगच्छ त्वं स ते श्रेयो विधास्यति ॥	२१
अवटे चापि मां राम प्रक्षिप्य कुशली व्रज । रक्षसां गतमत्त्वानामेष धर्मः सनातनः ॥	२२
अवटे ये निधीयन्ते तेषां लोकाः सनातनाः । एवमुक्त्वा तु काकुत्स्थं विराधः शरपीडितः ॥	२३
वभूव स्वर्गतिं प्राप्तो न्यस्तदेहो महाबलः । तच्छ्रुत्वा राघवो वाक्यं लक्ष्मणं व्यादिदेश ह ॥	२४
ततः खनित्रमादाय लक्ष्मणः श्वभ्रमुत्तमम् । अखनत् पार्श्वतस्तस्य विराधस्य महात्मनः ^१ ॥	२५
तं मुक्तकण्ठं निष्पिप्य शङ्कुकर्णं महास्वनम् । विराधं प्राक्षिपच्छृभ्रे नदन्तं भैरवस्वनम् ॥	२६
तमाहवे निर्जितमाशुविक्रमौ स्थिरावुभौ संयति रामलक्ष्मणौ ।	
मुदान्वितौ चिक्षिपतुर्भयावहं नदन्तमुत्क्षिप्य बिले तु ^२ राक्षसम् ॥	२७
अवध्यतां प्रेक्ष्य महासुरस्य तौ शितेन शस्त्रेण तदा नरर्षभौ ।	
समर्थ्य चात्यर्थविशारदावुभौ बिले विराधस्य वधं प्रचक्रतुः ॥	२८
स्वयं विराधेन हि मृत्युमात्मनः प्रसह्य रामेण वधार्थमीप्सितः ।	
निवेदितः काननचारिणा स्वयं न मे वधः शस्त्रकृतो भवेदिति ॥	२९

१. कुञ्जरस्येव रौद्रस्य राक्षसस्यास्य लक्ष्मण । विराधमाक्रम्य कण्ठे पादेन वीर्यवान् ॥ श्लोकद्वयमिदं वनेऽस्मिन् सुमहच्छृभ्रं खन्यतां रौद्रकर्मणः ॥ कुत्रचित् २४-२५ मध्ये पूर्वपठिन पुनरुक्तं दृश्यते । इत्युक्त्वा लक्ष्मण रामः प्रदरः खन्यतामिति । तस्थौ २. बलेन ख.

तदेव रामेण निशम्य भाषितं कृता मतिस्तस्य बिलप्रवेशने । बिलं च रामेण बलेन रक्षसा प्रवेश्यमानेन वनं विनादितम् ॥	३०
प्रहृष्टरूपाविव रामलक्ष्मणौ विराधमुग्रं प्रदरे निखाय तम् । ननन्दतुर्वीतभयौ महावने शिलाभिरन्तर्दधतुश्च राक्षसम् ।	३१
ततस्तु तौ कार्मुकखड्गधारिणौ निहत्य रक्षः परिगृह्य मैथिलीम् । विजहतुस्तौ मुदितौ महावने दिवि स्थितौ चन्द्रदिवाकराविव ॥	३२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
अरण्यकाण्डे विराधनिखननं नाम चतुर्थः सर्गः

पञ्चमः सर्गः

शरभङ्गब्रह्मलोकप्रस्थानम्

हत्वा तु तं भीमबलं विराधं राक्षसं वने । ततः सीतां परिष्वज्य समाश्रास्य च वीर्यवान् ॥	१
अब्रवील्लक्ष्मणं रामो भ्रातरं दीप्ततेजसम् । कष्टं वनमिदं दुर्गं न च स्म वनगोचराः ॥	२
अभिगच्छामहे शीघ्रं शरभङ्गं तपोधनम् । आश्रमं शरभङ्गस्य राघवोऽभिजगामह ॥	३
तस्य देवप्रभावस्य तपसा भावितात्मनः । समीपे शरभङ्गस्य ददर्श महद्द्भुतम् ॥	४
विभ्राजमानं वपुषा सूर्यवैश्वानरोपमम् । अवरुह्य रथोत्सङ्गात्सकाशे विबुधानुगम् ^१ ॥	५
असंसृशन्तं वसुधां ददर्श विबुधेश्वरम् । सुप्रभाभरणं देवं विरजोऽम्बरधारिणम् ॥	६
तद्विधैरेव बहुभिः पूज्यमानं महात्मभिः । हरिभिर्वाजिभिर्युक्तमन्तरिक्षगतं रथम् ॥	७
ददर्शादूरतस्तस्य तरुणादित्यसंनिभम् । पाण्डराभ्रघनप्रख्यं चन्द्रमण्डलसंनिभम् ॥	८
अपश्यद्विमलं छत्रं चित्रमाल्योपशोभितम् । चामरव्यजने चाश्रये रुक्मदण्डे महाधने ॥	९
गृहीते वरनारीभ्यां धूयमाने च मूर्धनि । गन्धर्वामरसिद्धाश्च बहवः परमर्षयः ॥	१०
अन्तरिक्षगतं देवं वाग्भिरश्याभिरीडिरे । सह संभाषमाणे तु शरभङ्गेण वासवे ॥	११
दृष्ट्वा शतक्रतुं तत्र रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । रामोऽथ रथमुद्दिश्य लक्ष्मणाय प्रदर्शयन् ^२ ॥	१२
अर्चिष्मन्तं श्रिया जुष्टमद्भुतं पश्य लक्ष्मण । प्रतपन्तमिवादित्यमन्तरिक्षगतं रथम् ^३ ॥	१३
ये ह्याः पुरुहूतस्य पुरा शक्रस्य नः श्रुताः । अन्तरिक्षगता दिव्यास्त इमे हरयो ध्रुवम् ॥	१४
इमे च पुरुषव्याघ्रा ये तिष्ठन्त्यभितो रथम् । शतं शतं कुण्डलिनो युवानः खड्गपाणयः ॥	१५

१. अस्य स्थाने—रथप्रवरभारूढमाकाशे विबु-
धाधिपम्—इति क.

२. इदमर्थम् ग. नास्ति ।

३. रामोऽथेत्यादि रथमित्यन्तं ख. नास्ति ।

विस्तीर्णविपुलोक्ताः परिघायतबाहवः । शोणांशुवसनाः सर्वे व्याघ्रा इव दुरासदाः ॥	१६
उरोदेशेषु सर्वेषां हारा ज्वलनसंनिभाः । रूपं बिभ्रति सौमित्रे पञ्चविंशतिवार्षिकम् ॥	१७
एतद्धि किल देवानां वयो भवति नित्यदा । यथेमे पुरुषव्याघ्र दृश्यन्ते प्रियदर्शनाः ॥	१८
इहैव सह वैदेह्या मुहूर्तं तिष्ठ लक्ष्मण । यावज्जानाम्यहं व्यक्तं क एष द्युतिमान् रथे ॥	१९
तमेवमुक्त्वा सौमित्रिमिहैव स्थीयतामिति । अभिचक्राम काकुत्स्थः शरभङ्गाश्रमं प्रति ॥	२०
ततः समभिगच्छन्तं प्रेक्ष्य रामं शचीपतिः । शरभङ्गमनुज्ञाप्य विबुधानिदमब्रवीन् ^१ ॥	२१
इहोपयात्यसौ रामो यावन्मां नाभिभाषते । निष्ठां नयत ^२ तावन्तु ततो मां द्रष्टुमर्हति ॥	२२
जितवन्तं कृतार्थं च द्रष्टाहमचिरादिमम् । कर्म ह्यनेन कर्तव्यं महदन्यैः सुदुष्करम् ॥	२३
निष्पादयित्वा तत् कर्म ततो मां द्रष्टुमर्हति । अथ वज्री तमामन्त्र्य मानयित्वा च तापसम् ॥	२४
रथेन हरियुक्तेन ययौ दिवमरिंदमः । प्रयाते तु सहस्राक्षे राघवः सपरिच्छदे ॥	२५
अग्निहोत्रमुपासीनं शरभङ्गमुपागतम् । तस्य पादौ च संगृह्य रामः सीता च लक्ष्मणः ॥	२६
निपेदुः समनुज्ञाता लब्धवासा निमन्त्रिताः । ततः शक्रोपयानं तु पर्यवृच्छन् स राघवः ॥	२७
शरभङ्गश्च तत्सर्वं राघवाय न्यवेदयत् । मामेष वरदो राम ब्रह्मलोकं निनीपति ॥	२८
जितमुप्रेण तपसा दुष्प्रापमकृतात्मभिः । अहं ज्ञात्वा नरव्याघ्र वर्तमानमदूरतः ॥	२९
ब्रह्मलोकं न गच्छामि त्वामदृष्ट्वा प्रियानिधिम् । त्वयाहं पुरुषव्याघ्र धार्मिकेण महात्मना ॥	३०
समागम्य गमिष्यामि त्रिदिवं देवसेवितम् । अक्षया नरशार्दूल मया लोका जिताः शुभाः ॥	३१
ब्राह्मथाश्च नाकप्रुष्ठयाश्च प्रतिगृह्णीष्व मामकान् । एवमुक्तो नरव्याघ्रः सर्वशास्त्रविशारदः ॥	३२
ऋषिणा शरभङ्गेण राघवो वाक्यमब्रवीत् । अहमेवाहरिष्यामि सर्वलोकान् महामुने ॥	३३
आवासं त्वहमिच्छामि प्रदिष्टमिह कानने । राघवेणैवमुक्तस्तु शक्रनुल्यबलेन वै ॥	३४
शरभङ्गो महाप्राज्ञः पुनरेवाब्रवीद्वचः । इह राम महातेजाः सुतीक्ष्णो नाम धार्मिकः ॥	३५
वसत्यरण्ये धर्मात्मा स ते वासं विधास्यति । सुतीक्ष्णमभिगच्छ त्वं शुचौ देशे तपस्विनम् ॥	३६
रमणीये वनोद्देशे स ते वासं विधास्यति ^३ । इमां मन्दाकिनीं गम प्रतिस्रोतामनुव्रज ॥	३७
नदीं पुष्पोडुपवहां तत्र तत्र गमिष्यामि । एष पन्था नरव्याघ्र मुहूर्तं पश्य तत माम् ॥	३८
यावज्जहामि गात्राणि जीर्णां त्वचमिवोरगः । नतोऽग्निं सुसमाधाय हुत्वा चाग्न्येन मन्त्रवित् ॥	३९
शरभङ्गो महातेजाः प्रविवेश हुताशनम् । तस्य रोमाणि केशांश्च ददाहामिर्महात्मनः ॥	४०
जीर्णां त्वचं तथास्थीनि यच्च मांसं सशोणितम् । रामस्तु विस्मितो भ्रात्रा भार्यया च सहात्मवान् ॥४१	
स च पावकसंकाशः कुमारः समपद्यत । उन्थायाम्निचयात्तस्माच्छरभङ्गो व्यरोचत ॥	४२

१. अस्य स्थाने—शरभङ्गमनुप्राप्य विविक्त-
शरभङ्गवत्—इति च. छ.

३. सुतीक्ष्णमित्यादि विधास्यतात्यन्तम् ख.
नास्ति ।

२. नयतु च. छ.

स लोकानाहिताग्नीनामृषीणां भावितात्मनाम् । देवानां च व्यतिक्रम्य ब्रह्मलोकं व्यरोहत ॥	४३
स पुण्यकर्मा भवने द्विजर्षभः पितामहं सानुचरं ददर्श ह ।	
पितामहश्चापि समीक्ष्य तं द्विजं ननन्द सुस्वागतमित्युवाच ह ॥	४४
इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अरण्यकाण्डे शरभङ्गब्रह्मलोकप्रस्थानं नाम पञ्चाशः सर्गः	

षष्ठः सर्गः

रक्षोवधप्रतिज्ञानम्

शरभङ्गे दिवं याते मुनिसङ्घाः समागताः । अभ्यगच्छन्त काकुत्स्थं रामं ज्वलिततेजसम् ॥	१
वैखानसा बालखिल्याः संप्रक्षाला मरीचिपाः । अश्मकुट्टाश्च बहवः पत्राहाराश्च तापसाः ॥	२
दन्तोलूखलिनश्चैव तथैवोन्मज्जकाः परे । गात्रशय्या अशय्याश्च तथैवानवकाशिकाः ^१ ॥	३
मुनयः सलिलाहारा वायुभक्षास्तथापरे । आकाशनिलयाश्चैव तथा स्थण्डिलशायिनः ॥	४
तथोर्ध्ववासिनो ^२ दान्तास्तथार्द्रपटवाससः । सजपाश्च तपोनित्यास्तथा पञ्चतपोऽन्विताः ॥	५
सर्वे ब्राह्मणा श्रिया जुष्टा दृढयोगाः समाहिताः । शरभङ्गाश्रमे राममभिजग्मुश्च तापसाः ॥	६
अभिगम्य च धर्मज्ञा रामं धर्मभृतां वरम् । उचुः परमधर्मज्ञमृषिसङ्घाः सामाहिताः ॥	७
त्वमिद्वक्त्रकुक्कुलस्यास्य पृथिव्याश्च महारथ । प्रधानश्चासि नाथश्च देवानां मघवानिष ॥	८
विश्रुतस्त्रिषु लोकेषु यशसा विक्रमेण च । पितृव्रतत्वं ^३ सत्यं च त्वयि धर्मश्च पुष्कलः ॥	९
त्वामासाद्य महात्मानं धर्मज्ञं धर्मवत्सलम् । अर्थित्वान्नाथ वक्ष्यामस्तच्च नः क्षन्तुमर्हसि ॥	१०
अधर्मस्तु महान्तात भवेत्तस्य महीपतेः । यो हरेद्वलियद्भागं न च रक्षति पुत्रवत् ॥	११
युञ्जानः स्वानिव प्राणान् प्राणैरिष्टान् सुतानिव । नित्ययुक्तः सदा रक्षन् सर्वान् विषयवासिनः ॥१२	१२
श्रान्नोति शाश्वतीं राम कीर्तिं स बहुवार्षिकीम् । ब्रह्मणः स्थानमासाद्य तत्र चापि महीयते ॥	१३
यत् करोति परं धर्मं मुनिर्मूलफलाशनः । तत्र राक्षश्चतुर्भागः प्रजा धर्मेण रक्षतः ॥	१४
सोऽयं ब्राह्मणभूयिष्ठो वानप्रस्थगणो महान् । त्वन्नाथोऽनाथवद्राम राक्षसैर्वध्यते भृशम् ॥	१५
एहि पश्य शरीराणि मुनीनां भावितात्मनाम् । हतानां राक्षसैर्चोर्बैर्बहूनां बहुधा वने ॥	१६
पम्पानदीनिवासानामनु मन्दाकिनीमपि । चित्रकूटालयानां च क्रियते कदनं महत् ॥	१७
एवं वयं न मृष्यामो विप्रकारं तपस्विनाम् । क्रियमाणं वने घोरं रक्षोभिर्भीमकर्मभिः ॥	१८

१. तथैवाभ्रावकाशकाः च. छ.

पितृभक्तिश्च च. छ.

२. त्रतोपवासिनः च. छ.

४. यः करोति ग.

३. पितृवृत्ते च. ख.

ततस्त्वां शरणार्थं च शरण्यं समुपस्थिताः । परिपालय नो राम वध्यमानान्निशाचरैः ॥	१९
परा त्वत्तो गतिर्वीरं पृथिव्यां नोपपद्यते । परिपालय नः सर्वान् राक्षसेभ्यो नृपात्मज ॥	२०
एतच्छ्रुत्वा तु काकुत्स्थस्तापसानां तपस्विनाम् । इदं प्रोवाच धर्मात्मा सर्वानेव तपस्विनः ॥	२१
नैवमर्हत मां वक्तुमाज्ञाप्योऽहं तपस्विनाम् । केवलेनात्मकार्येण प्रवेष्टव्यं मया वनम् ॥	२२
विप्रकारमपाकृष्टुं राक्षसैर्भवतामिमम् । पितुस्तु निर्देशकरः प्रविष्टोऽहमिदं वनम् ॥	२३
भवतामर्थसिद्धयर्थमागतोऽहं यदृच्छया । तस्य मेऽयं वने वासो भविष्यति महाफलः ॥	२४
तपस्विनां रणे शत्रून् हन्तुमिच्छामि राक्षसान् । पश्यन्तु वीर्यसृषयः मभ्रातुर्मे तपोधनाः ॥	२५
दत्त्वाभयं चापि तपोधनानां धर्मे धृतात्मा सह लक्ष्मणेन ।	
तपोधनेश्चापि सभाज्यवृत्तः सुतीक्ष्णमेवाभिजगाम वीरः ॥	२६
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अरण्यकाण्डे रत्नावधर्मातजान नाम षष्ठः सर्गः	

सप्तमः सर्गः

सुतीक्ष्णाश्रमः

रामस्तु सहितो भ्रात्रा मीतया च परंतपः । सुतीक्ष्णस्याश्रमपदं जगाम सह तैर्द्विजैः ॥	१
स गन्वादूरमध्वानं नदीस्तीर्त्वा बहूदकाः । ददर्श विपुलं शैलं महामेघमिवोन्नतम् ॥	२
ततस्तदिक्ष्वाकुवरौ संततं विविधैर्द्रुमैः । काननं तौ विविशतुः मीतया सह राघवौ ॥	३
प्रविष्टस्तु वनं घोरं बहुपुष्पफलद्रुमम् ^१ । ददर्शाश्रममेकान्ते चीरमालापरिष्कृतम् ॥	४
तत्र तापसमासीनं मलपङ्कजटाधरम् ^२ । रामः सुतीक्ष्णं विधिवत्तपोधनमभाषत ॥	५
रामोऽहमस्मि भगवन् भवन्तं द्रष्टुमागतः । तन्माभिवद धर्मज्ञ महर्षे सत्यविक्रम ॥	६
स निरीक्ष्य ततो वीरं रामं धर्मभृतां वरम् । समाश्लिष्य च बाहुभ्यामिदं वचनमब्रवीत् ॥	७
स्वागतं खलु ते वीर राम धर्मभृतां वर । आश्रमोऽयं त्वया प्राप्तः सनाथ इव सांप्रतम् ॥	८
प्रतीक्षमाणस्त्वामेव नारोहेऽहं महायशः । देवलोकमितो वीर देहं त्वक्त्वा महीतले ॥	९
चित्रकूटमुपादाय राज्यभ्रष्टोऽसि मे श्रुतः । इहोपयातः काकुत्स्थ देवराजः शतक्रतुः ॥	१०
उपागम्य च मां देवो महादेवः सुरेश्वरः । सर्वलोकोज्जितानाह मम पुण्येन कर्मणा ॥	११
तेषु देवर्षिजुष्टेषु जितेषु तपसा मया । मत्प्रसादात् सभार्यस्त्वं विहरस्व सलक्ष्मणः ॥	१२
तमुप्रतपसा युक्तं महर्षिं सत्यवादिनम् । प्रत्युवाचात्मवान् रामो ब्रह्माणमिव वासवः ^३ ॥	१३

१. बहुमूलफलद्रुमम् ख. छ.

२. काश्यपः च. छ.

३. मलपङ्कजधारिणम् ति.

अहमेवाहरिष्यामि स्वयं लोकान् महामुने । आवासं त्वहमिच्छामि प्रदिष्टमिह कानने ॥	१४
भवान् सर्वत्र कुशलः सर्वभूतहिते रतः । आख्यातः शरभङ्गेण गौतमेन महात्मना ॥	१५
एवमुक्तस्तु रामेण महर्षिर्लोकविश्रुतः । अत्रवीन्मधुरं वाक्यं हर्षेण महताप्लुतः ॥	१६
अयमेवाश्रमो राम गुणवान् रम्यतामिह । ऋषिसङ्गानुचरितः सदा मूलफलान्वितः ॥	१७
इममाश्रममागम्य मृगसङ्गा महीयसः ^१ । अहत्वा ^२ प्रतिगच्छन्ति लोभयित्वाकुतोभयाः ॥	१८
नान्यो दोषो भवेद्दत्र मृगेभ्योऽन्यत्र विद्धि वै । तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य महर्षेर्लक्ष्मणाप्रजः ॥	१९
उवाच वचनं धीरो विकृष्य सशरं धनुः । तानहं सुमहाभाग मृगसङ्गान् समागतान् ॥	२०
हन्यां निक्षिप्तधारेण शरेणाशनिवर्चसा । भवांस्तत्राभिषज्येत किं स्यात् कृच्छ्रतरं ततः ॥	२१
एतस्मिन्नाश्रमे वासं चिरं तु न समर्थये । तमेवमुक्त्वोपरमं ^३ रामः सन्ध्यामुपाविशत् ॥	२२
अन्वास्य पश्चिमां सन्ध्यां तत्र वासमकल्पयत् । सुतीक्ष्णस्याश्रमे रम्ये सीतया लक्ष्मणेन च ॥	२३
ततः शुभं तापसभोज्यमन्नं स्वयं सुतीक्ष्णः पुरुषर्षभाभ्याम् ।	
ताभ्यां सुसत्कृत्य ददौ महात्मा सन्ध्यानिवृत्तौ रजनीमवेक्ष्य ॥	२४
इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अरण्यकाण्डे सुतीक्ष्णाश्रमो नाम सप्तमः सर्गः	

अष्टमः सर्गः

सुतीक्ष्णाभ्यनुज्ञा

रामस्तु सहसौमित्रिः सुतीक्ष्णेनाभिपूजितः । परिणाम्य निशां तत्र प्रभाते प्रत्यबुध्यत ॥	१
उत्थाय तु यथाकालं राघवः सह सीतया । उपास्पृशन् सुशीतेन जलेनोत्पलगन्धिना ॥	२
अथ तेऽग्निं सुरांश्चैव वैदेही रामलक्ष्मणौ । कल्प्यं विधिवदभ्यर्च्य तपस्विशरणे वने ॥	३
उदयन्तं दिनकरं दृष्ट्वा विगतकल्मषाः । सुतीक्ष्णमभिगम्येदं ऋद्धं वचनमब्रुवन् ॥	४
सुखोषिताः स्म भगवंस्त्वया पूजयेन पूजिताः । आपृच्छामः प्रयास्यामो मुनयस्त्वरयन्ति नः ॥	५
त्वरामहे वयं द्रष्टुं कृत्स्नमाश्रममण्डलम् । ऋषीणां पुण्यशीलानां दण्डकारण्यवासिनाम् ॥	६
अभ्यनुज्ञातुमिच्छामः सहैभिर्मुनिपुंगवैः । धर्मनित्यैस्तपोदान्तैर्विशिखैरिव पावकैः ॥	७
अविपह्लातपो यावन् सूर्यो नातिविराजते । अमार्गेणागतां लक्ष्मीं प्राप्येवान्वयवर्जितः ॥	८
तावदिच्छामहे गन्तुमित्युक्त्वा चरणौ मुनेः । वचन्दे सहसौमित्रिः सीतया सह राघवः ॥	९

१. उपरममिति णमुन् । उपरम्यन्त्यर्थः ति.
तमेवमुक्त्वा वरदम् नः छ.
तमेवमुक्तः परमम् पुना.

१. महायशः च. छ.
२. अटित्वा च. छ.

तौ संस्पृशन्तौ चरणानुत्थाप्य मुनिपुङ्गवः । गाढमालिङ्ग्य सस्नेहमिदं वचनमब्रवीत् ॥	१०
अरिष्टं गच्छ पन्थानं राम सौमित्रिणा सह । मीतया चानया सार्धं छायेवानुवृत्तया ॥	११
पश्याश्रमपदं रम्यं दण्डकारण्यवासिनाम् । एषां तपस्विनां वीर तपसा भावितात्मनाम् ॥	१२
सप्राप्यफलमूलानि पुष्पितानि वनानि च । प्रशान्तमृगयूथानि शान्तपक्षिगणानि च ॥	१३
फुलपङ्कजषण्डानि प्रसन्नसलिलानि च । कारण्डवविकीर्णानि तटाकानि सरांसि च ॥	१४
द्रक्ष्यसे दृष्टिरम्याणि गिरिप्रस्रवणानि च । रमणीयान्यरण्यानि मयूराभिरुतानि च ॥	१५
गम्यतां वत्स सौमित्रे भवानपि च गच्छतु । आगन्तव्यं त्वया तात पुनरेरवाश्रमं मम ॥	१६
एवमुक्तस्तथेत्युक्त्वा काकुत्स्थः सहलक्ष्मणः । प्रदक्षिणं मुनिं कृत्वा प्रस्थातुमुपचक्रमे ॥	१७
ततः शुभतरे तूणी धनुषी चायतेक्षणा । ददौ सीता तयोभ्रात्रोः खड्गौ च विमलौ ततः ॥	१८
आबध्य च शुभे तूणी चापौ चादाय सस्वनौ । निष्कान्तावाश्रमाद्रन्तुमुभौ तौ रामलक्ष्मणौ ॥	१९
श्रीमन्तौ रूपसंपन्नौ दीप्यमानौ स्वतेजसा । प्रस्थितौ धृतचापौ तौ सीतया सह राघवौ ॥	२०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे सुतीक्ष्णाभ्यनुज्ञा नाम अष्टमः सर्गः

नवमः सर्ग

सीताधर्मावेदनम्

सुतीक्ष्णेनाभ्यनुज्ञातं प्रस्थितं रघुनन्दनम् । हृद्यया स्निग्धया वाचा भर्तारमिदमब्रवीत् ॥	१
अधर्मस्तु ^१ सुसूक्ष्मेण विधिना प्राप्यते महान् । निवृत्तेन तु शक्योऽयं व्यसनात् कामजादिह ॥	२
त्रीण्येव व्यसनान्यत्र कामजानि भवन्त्युत । मिथ्या वाक्यं गुरुतरं तस्मात् गुरुतमे ज्ञमे ^२ ॥	३
परदाराभिगमनं विना वैरं च रौद्रता । मिथ्या वाक्यं न ते भूतं न भविष्यति राघव ॥	४
कुतोऽभिलषणं स्त्रीणां परेषां धर्मनाशनम् ^३ । तव नास्ति मनुष्येन्द्र न चाभूत्ते कदाचन ॥	५
मनस्यपि तथा राम न चैतद्विद्यते क्वचित् । स्वदारनिरतस्त्वं च नित्यमेव नृपात्मज ॥	६
धर्मिष्ठः सत्यसन्धश्च पितुर्निर्देशकारकः ^४ । त्वयि सत्यं च धर्मश्च त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥	७
तच्च सर्वं महाबाहो शक्यं धर्तुं जितेन्द्रियैः । तव वश्येन्द्रियत्वं च जानामि शुभदर्शन ॥	८
वृतीयं यदिदं रौद्रं परप्राणाभिर्हिसनम् । निर्वैरं क्रियते मोहान्तञ्च ते समुपस्थितम् ॥	९
प्रतिज्ञातस्त्वया वीर दण्डकारण्यवासिनाम् । ऋषीणां रक्षणार्थाय बधः संयति रक्षसाम् ॥	१०

१. अय धर्मः च. छ.

नास्ति ।

२. परमकं तस्माद्गुरुतराद्भौ प्र.

४. अस्यानन्तरम्—सत्यमन्ध

महाभाग

३. मिथ्येत्यादि धर्मनाशनम् इत्यन्तम्

ख. श्रीमल्लक्ष्मणपूर्वज—इति ग, च, छ,

एतन्निमित्तं च वनं दण्डका इति विश्रुतम् । प्रस्थितस्त्वं सह भ्रात्रा धृतबाणशरासनः ॥	११
ततस्त्वां प्रस्थितं दृष्ट्वा मम चिन्ताकुलं मनः । त्वद्द्यूतं चिन्तयन्त्या वै भवेन्निःश्रेयसं महत् ॥	१२
न हि मे रोचते वीर गमनं दण्डकान् प्रति । कारणं तत्र वक्ष्यामि वदन्त्याः श्रूयतां मम ॥	१३
त्वं हि बाणधनुष्पाणिभ्रात्रा सह वनं गतः । दृष्ट्वा वनचरान् सर्वान् कञ्चित् कुर्याः शरव्ययम् ॥	१४
क्षत्रियाणां च हि धनुर्हुताशस्येन्धनानि च । समीपतः स्थितं तेजो बलमुच्छ्रयते भृशम् ॥	१५
पुरा किल महाबाहो तपस्वी सत्यवाक्शुचिः । कस्मिंश्चिदभवत् पुण्ये वने रतमृगद्विजे ॥	१६
तस्यैव तपसो विघ्नं कर्तुमिन्द्रः शचीपतिः । खड्गपाणिरथागच्छदाश्रमं भटरूपधृत् ॥	१७
तस्मिंस्तदाश्रमपदे निशितः खड्ग उत्तमः । स न्यासविधिना दत्तः पुण्ये तपसि तिष्ठतः ॥	१८
स तच्छस्त्रमनुप्राप्य न्यासरक्षणतत्परः । वने तं विचरत्येव रक्षन् प्रत्ययमात्मनः ॥	१९
यत्र गच्छत्युपादातुं मूलानि च फलानि च । न विना याति तं खड्गं न्यासरक्षणतत्परः ॥	२०
नित्यं शस्त्रं परिवहन् क्रमेण स तपोधनः । चकार रौद्रीं स्वां बुद्धिं त्यक्त्वा तपसि निश्चयम् ॥	२१
ततः स रौद्रेऽभिरतः प्रमत्तोऽधर्मकश्चितः । तस्य शस्त्रस्य संवासाज्जगाम नरकं मुनिः ॥	२२
एवमेतत् पुरावृत्तं शस्त्रसंयोगकारणम् । अग्निसंयोगवद्धेतुः शस्त्रसेयोग उच्यते ॥	२३
स्नेहाच्च बहुमानाच्च स्मारये त्वां न शिक्षये । न कथंचन सा कार्या गृहीतधनुषा त्वया ॥	२४
बुद्धिर्वैरं विना हन्तुं राक्षसान् दण्डकाश्रितान् । अपराधं विना हन्तुं लोकान् वीर न कामये ^१ ॥	२५
क्षत्रियाणां तु वीराणां वनेषु निरतात्मनाम् । धनुषां कार्यमेतावदातानामभिरक्षणम् ॥	२६
क च शस्त्रं क च वनं क च क्षात्रं तपः क च । व्याविद्धमिदमस्माभिर्दंशधर्मस्तु पूज्यताम् ॥	२७
तदार्यं ^२ कलुषा बुद्धिर्जायते शस्त्रसेवनात् । पुनर्गत्वा त्वयोध्यायां क्षत्रधर्मं चरिष्यसि ॥	२८
अक्षया तु भवेत् प्रीतिः श्वश्रुश्वशुरयोर्मम । यदि राज्यं परित्यज्य भवेस्त्वं निरतो मुनिः ॥	२९
धर्मार्थः प्रभवते धर्मात् प्रभवते सुखम् । धर्मेण लभते सर्वं धर्ममारमिदं जगत् ॥	३०
आत्मानं नियमैस्तैस्तैः कर्षयित्वा प्रयत्नतः । प्राप्यते निपुणैर्धर्मो न सुखाल्लभ्यते सुखम् ॥	३१
नित्यं शुचिमतिः सौम्य चर धर्मं तपोवने । सर्वं हि विदितं तुभ्यं त्रैलोक्यमपि तत्त्वतः ॥	३२

स्त्रीचापलादेतदुदाहृतं मे धर्मं च वक्तुं तव कः समर्थः ।

विचार्य बुद्धया तु सहानुजेन यद्रोचते तत् कुरु मा चिरेण ॥ ३३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे सीताधर्मावेदनं नाम नवमः सर्गः

दशमः सर्गः

रक्षोवधसमर्थनम्

वाक्यमेतत्तु वैदेह्या व्याहृतं भर्तृभक्त्या । श्रुत्वा धर्मे स्थितो रामः प्रत्युवाचाथ मैथिलीम् ॥	१
हितमुक्तं त्वया देवि स्निग्धया सदृशं वचः । कुलं व्यपदिशन्त्या च धर्मज्ञे जनकात्मजे ॥	२
किं तु वक्ष्याम्यहं देवि त्वचैवोक्तमिदं वचः । क्षत्रियैर्धार्यते चापो नार्तशब्दो भवेदिति ॥	३
मां सीते स्वयमागम्य शरण्याः शरणं गताः । ते चार्ता दण्डकारण्ये मुनयः संशितव्रताः ॥	४
वसन्तो धर्मनिरता वने मूलफलाशनाः । न लभन्ते सुखं भीता राक्षसैः क्रूरकर्मभिः ॥	५
काले काले चै निरता नियमैर्विधिधैर्वने । भक्ष्यन्ते राक्षसैर्भीमैर्नरमांसोपजीविभिः ॥	६
ते भक्ष्यमाणा मुनयो दण्डकारण्यवासिनः । अस्मानभ्यवपद्येति ^१ मामूर्चुर्द्विजसत्तमाः ॥	७
मया तु वचनं श्रुत्वा तेषामेवं मुखाच्छ्रुतम् । कृत्वा चरणशुश्रूषां वाक्यमेतदुदाहृतम् ॥	८
प्रसीदन्तु भवन्तो मे ह्रीरेषा हि ममातुल्या । यदीदृशैरहं विप्रैरुपस्थेयैरुपस्थितः ॥	९
किं करोमीति च मया व्याहृतं द्विजसन्निधौ । सर्वैरेतैः समागम्य वागियं समुदाहृता ॥	१०
राक्षसैर्दण्डकारण्ये बहुभिः कामरूपिभिः । अर्दिताः स्म भृशं राम भवान्भ्रान्तातुमर्हति ॥	११
होमकालेषु संप्राप्ताः पर्वकालेषु चानघ । धर्षयन्ति सुदुर्धर्षा राक्षसाः पिशिताशनाः ॥	१२
राक्षसैर्धर्षितानां च तापसानां तपस्विनाम् । गतिं मृगयमाणानां भवान्नः परमा गतिः ॥	१३
कामं तपःप्रभावेण शक्ता हन्तुं निशाचरान् । चिरार्जितं तु नेच्छामस्तपः खण्डयितुं वयम् ॥	१४
बहुविघ्नं तपो नित्यं दुश्चरं चैव राघव । तेन शापं न मुञ्चामो भक्ष्यमाणाश्च राक्षसैः ॥	१५
तदर्चमानान् रक्षोभिर्दण्डकारण्यवासिभिः । रक्ष नत्त्वं सह भ्रात्रा त्वन्नाथा हि वयं वने ॥	१६
मया चैतद्वचः श्रुत्वा कात्स्न्येन परिपालनम् । ऋषीणां दण्डकारण्ये संश्रुतं जनकात्मजे ॥	१७
संश्रुत्य च न शक्यामि जीवमानः प्रतिश्रवम् । मुनीनामन्यथा कर्तुं सत्यमिष्टं हि मे सदा ॥	१८
अप्यहं जीवितं जह्यां त्वां वा सीते सलक्ष्मणाम् । न तु प्रतिज्ञां संश्रुत्य ब्राह्मणेभ्यो विशेषतः ॥१९	१९
तदवश्यं मया कार्यमृषीणां परिपालनम् । अनुक्तेनापि वैदेहि प्रतिज्ञाय तु किं पुनः ॥	२०
मम स्नेहाच्च सौहार्दादिदमुक्तं न्वयानघे । परितुष्टोऽस्म्यहं सीते न ह्यनिष्टोऽनुशिष्यते ॥	२१
सदृशं चानुरूपं च कुलस्य तव चात्मनः । सधर्मचारिणी मे त्वं प्राणेभ्योऽपि गरीयसी ॥	२२
इत्येवमुक्त्वा वचनं महात्मा सीतां प्रियां मैथिलराजपुत्रीम् ।	
रामो धनुष्मान् सह लक्ष्मणेन जगाम रम्याणि तपोवनानि ॥	२३
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्	
अरण्यकाण्डे रक्षोवधसमर्थनं नाम दशमः सर्गः	

एकादशः सर्गः

अगस्त्याश्रमः

अग्रतः प्रययौ रामः सीता मध्ये सुमध्यमा । पृष्ठतस्तु धनुष्पाणिर्लक्ष्मणोऽनुजगाम ह ॥	१
तौ पश्यमानौ विविधाञ्शैलप्रस्थान् वनानि च । नदीश्च विविधा रम्या जम्भतुः सीतया सह ॥	२
सारसांश्चक्रवाकांश्च नदीपुलिनचारिणः । सरांसि च सपद्मानि युक्तानि जलजैः खगैः ॥	३
यूथबद्धांश्च पृषतान् मदोन्मत्तान् विषाणिनः । महिषांश्च वराहांश्च नागांश्च द्रुमबैरिणः ॥	४
ते गत्वा दूरमध्वानं लम्बमाने दिवाकरे । ददृशुः सहिता रम्यं तटाकं योजनायतम् ॥	५
पद्मपुष्करसंबाधं गजयूथैरलंकृतम् । सारसैर्हंसकादम्बैः संकुलं जलचारिभिः ॥	६
प्रसन्नसलिले रम्ये तस्मिन् सरसि शुश्रुवे । गीतवादित्रनिर्घोषो न तु कश्चन दृश्यते ॥	७
ततः कौतूहलाद्रामो लक्ष्मणश्च महाबलः । मुनिं धर्मभृतं नाम प्रष्टुं समुपचक्रमे ॥	८
इदमत्यद्भुतं श्रुत्वा सर्वेषां नो महामुने । कौतूहलं महज्जातं किमिदं साधु कथ्यताम् ॥	९
वक्तव्यं यदि चेद्विप्र नातिगुह्यमपि प्रभो । तेनैवमुक्तो धर्मात्मा राघवेण मुनिस्तदा ॥	१०
प्रभावं सरसः कृत्स्नमाख्यातुमुपचक्रमे । इदं पञ्चाप्सरो नाम तटाकं सार्वकालिकम् ॥	११
निर्मितं तपसा राम मुनिना माण्डकर्णिना । स हि तेपे तपस्तीव्रं माण्डकर्णिर्महामुनिः ॥	१२
दश वर्षसहस्राणि वायुभक्षो जलाश्रयः । ततः प्रव्यथिताः सर्वे देवाः सान्निपुरोगमाः ॥	१३
अत्रुवन वचनं सर्वे परस्परसमागताः । अस्माकं कस्यचित्स्थानमेष प्रार्थयते मुनिः ॥	१४
इति संविभ्रमनसः सर्वे ते त्रिदिवौकसः । तत्र कर्तुं तपोविघ्नं देवैः सर्वैर्नियोजिताः ॥	१५
प्रधानाप्सरसः पञ्च विशुच्चलितवर्चसः ^१ । अप्सरोभिस्ततस्ताभिर्मुनिर्दृष्टपरावरः ॥	१६
नीतो मदनवश्यत्वं सुराणां कार्यसिद्धये । ताश्चैवाप्सरसः पञ्च मुनेः पत्नीत्वमागताः ॥	१७
तटाके निर्मितं तासामस्मिन्नन्तर्हितं गृहम् । तथैवाप्सरसः पञ्च निवसन्त्यो यथासुखम् ॥	१८
रमयन्ति तपोयोगान्मुनिं यौवनमारिथतम् । तासां संकीडमानानामेव वादित्रनिःस्वनः ॥	१९
श्रूयते भूषणोन्मिश्रो गीतशब्दो मनोहरः । आश्चर्यमिति तस्यैतद्वचनं भावितात्मनः ॥	२०
राघवः प्रतिजग्राह सह भ्रात्रा महायशाः । एवं कथयमानस्य ददर्शाश्रममण्डलम् ॥	२१
कुशाचीरपरिक्षिप्तं ब्राह्मणा लक्ष्म्या समावृतम् । प्रविश्य सह वैदेह्या लक्ष्मणेन च राघवः ॥	२२
उवास मुनिभिः सर्वैः पूज्यमानो महायशाः । तथा तस्मिन् स काकुत्स्थः श्रीमत्याश्रममण्डले ॥	२३
उषित्वा तु सुखं तत्र पूज्यमानो महर्षिभिः । जगाम चाश्रमांस्तेषां पर्यायेण तपस्विनाम् ॥	२४
तेषामुषितवान् पूर्वं सकाशे स महास्त्वित् । क्वचित्परिदृशान् मासानेकं संवत्सरं क्वचित् ॥	२५
क्वचिच्च चतुरो मासान् पञ्च पद् चापरान् क्वचित् । अपरत्राधिकं मासादप्यधमधिकं क्वचित् ॥	२६

त्रीन् मासानष्टमासांश्च राघवो न्यवसत्सुखम् । एवं संवसतस्तस्य मुनीनामाश्रमेषु वै ॥	२७
रमतश्चानुकूल्येन ययुः संवत्सरा दश । परिवृत्य च धर्मज्ञो राघवः सह सीतया ॥	२८
सुतीक्ष्णस्याश्रमे श्रीमान् पुनरेवाजगाम ह । स तमाश्रममासाद्य मुनिभिः प्रतिपूजितः ॥	२९
तत्रापि न्यवसद्रामः किञ्चित्कालमरिंदमः । अथाश्रमस्थो विनयात्कदाचित्तं महामुनिम् ॥	३०
उपासीनः स काकुत्स्थः सुतीक्ष्णमिदमब्रवीत् । अस्मिन्नरण्ये भगवन्नगस्त्यो मुनिसत्तमः ॥	३१
वसतीति मया नित्यं कथाः कथयतां श्रुतम् । न तु जानामि तं देशं वनस्यास्य महत्तया ॥	३२
कुत्राश्रममिदं पुण्यं महर्षेस्तस्य धीमतः । प्रसादात्तत्रभवतः सानुजः सह सीतया ॥	३३
अगस्त्यमभिगच्छेयमभिवादयितुं मुनिम् । मनोरथो महानेष हृदि मे परिवर्तते ॥	३४
यदहं तं मुनिवरं शुकूपेयमपि स्वयम् । इति रामस्य स मुनिः श्रुत्वा धर्मात्मनो वचः ॥	३५
सुतीक्ष्णः प्रत्युवाचेदं प्रीतो दशरथात्मजम् । अहमप्येतदेव त्वां वक्तुकामः सलक्ष्मणम् ॥	३६
अगस्त्यमभिगच्छेति सीतया सह राघव । दिष्ट्या त्विदानीमर्थेऽस्मिन् स्वयमेव ब्रवीषि माम् ॥	३७
अहमाख्यामि ते त्वत्स यत्रागस्त्यो महामुनिः । योजनान्याश्रमादस्मान्नाथा चत्वारि वै ततः ॥	३८
दक्षिणेन महाञ्जरीमानगस्त्यभ्रातुराश्रमः । स्थलीप्राये वनोद्देशे पिप्पलीवनशोभिते ॥	३९
बहुपुष्पफले रम्ये नानाशकुनिनादिते । पद्मिन्यो विविधास्तत्र प्रसन्नसलिलाः शिवाः ॥	४०
हंसकारण्डवाकीर्णाश्चक्रवाकोपशोभिताः । तत्रैकां रजनीं व्युष्य प्रभाते राम गम्यताम् ॥	४१
दक्षिणां दिशमास्थाय वनपण्डस्य पार्श्वतः । तत्रागस्त्याश्रमपदं गत्वा योजनमन्तरम् ॥	४२
रमणीये वनोद्देशे बहुपादपसंवृते । रंस्यते तत्र वैदेही लक्ष्मणश्च सह त्वया ॥	४३
स हि रम्यो वनोद्देशो बहुपादपसंकुलः ^१ । यदि बुद्धिः कृता द्रष्टुमगस्त्यं तं महामुनिम् ॥	४४
अद्यैव गमने बुद्धिं रोचयस्व महायशः । इति रामो मुनेः श्रुत्वा सह भ्रात्राभिवाद्य च ॥	४५
प्रतस्थेऽगस्त्यमुद्दिश्य सानुजः सीतया सह । पश्यन् वनानि रम्याणि पर्वतांश्चाभ्रसंनिभान् ॥	४६
सरांसि सरितश्चैव पथि मार्गवशानुगाः । सुतीक्ष्णेनोपदिष्टेन गत्वा तेन पथा सुखम् ॥	४७
इदं परमसंहृष्टो वाक्यं लक्ष्मणमब्रवीन् । एतदेवाश्रमपदं नूनं तस्य महात्मनः ॥	४८
अगस्त्यस्य मुनेर्भ्रातुर्वृश्यते पुण्यकर्मणः । यथा हि मे वनस्यास्य ज्ञाताः पथि सहस्रशः ॥	४९
संनताः फलभारेण पुष्पभारेण च द्रुमाः । पिप्पलीनां च पक्वानां वनादस्मादुपागतः ॥	५०
गन्धोऽयं पवनोत्क्षिप्तः सहसा कटुकोदयः । तत्र तत्र च दृश्यन्ते संक्षिप्ताः काष्ठसंचयाः ॥	५१
लूनाश्च पथि दृश्यन्ते दर्भा वैडूर्यवर्चसः । एतच्च वनमध्यस्थं कृष्णाभ्रशिखरोपमम् ^२ ॥	५२
पावकस्याश्रमस्थस्य धूमाप्रं संप्रदृश्यते । विविक्तेषु च तीर्थेषु कृतस्ताना द्विजातयः ॥	५३
पुष्पोपहारं कुर्वन्ति कुसुमैः स्वयमार्जितैः । तत्सुतीक्ष्णस्य वचनं यथा सौम्य मया श्रुतम् ॥	५४

१. इदमर्थम् ग. नास्ति ।

२. कृष्णाभ्रनिचयोपमम् ख,

अगस्त्यस्याश्रमो भ्रातुर्नूनमेष भविष्यति । निगृह्य तरसा मृत्युं लोकानां हितकाम्यया ॥	५५
यस्य भ्रात्रा कृतेयं दिक्शरण्या पुण्यकर्मणा । इहैकदा किल क्रूरो वातापिरपि चेल्बलः ॥	५६
भ्रातरौ सहितावास्तां ब्राह्मणञ्चौ महासुरौ । धारयन् ब्राह्मणं रूपमिल्बलः संस्कृतं वदन् ॥	५७
आमन्त्रयति विप्रान् स्म श्राद्धमुद्दिश्य निर्घृणः । भ्रातरं संस्कृतं कृत्वा ततस्तं मेषरूपिणम् ॥	५८
तान् द्विजान् भोजयामास श्राद्धदृष्टेन कर्मणा । ततो भुक्तवतां तेषां विप्राणामिल्बलोऽब्रवीत् ॥	५९
वातापे निष्कमस्वेति स्वरेण महता वदन् । ततो भ्रातुर्वचः श्रुत्वा वातापिर्मेषवन्नदन् ॥	६०
भित्त्वा भित्त्वा शरीराणि ब्राह्मणानां विनिष्पतत् । ब्राह्मणानां सहस्राणि तैरेवं कामरूपिभिः ॥	६१
विनाशितानि संहृत्य नित्यशः पिशिताशनैः । अगस्त्येन तदा देवैः प्रार्थितेन महर्षिणा ॥	६२
अनुभूय किल श्राद्धे भक्षितः स महासुरः । ततः संपन्नमित्युक्त्वा दत्त्वा हस्तोदकं ततः ॥	६३
भ्रातरं निष्कमस्वेति चेल्बलः सोऽभ्यभापत । स तं तथा भापमाणं भ्रातरं विप्रघातिनम् ॥	६४
अब्रवीत्प्रहसन् धीमानगस्त्यो मुनिसत्तमः । कुतो निष्कमितुं शक्तिर्मया जीर्णस्य रक्षसः ॥	६५
भ्रातुस्ते मेषरूपस्य गतस्य यमसादनम् । अथ तस्य वचः श्रुत्वा भ्रातुर्निधनसंश्रयम् ॥	६६
प्रधर्षयितुमारोभे मुनिं क्रोधान्निशाचरः । सोऽभिद्रवन्मुनिश्रेष्ठं मुनिना दीप्ततेजसा ॥	६७
चक्षुषानलकल्पेन निर्दग्धो निधनं गतः । तस्यायमाश्रमो भ्रातुस्तटाकवनशोभितः ॥	६८
विप्रानुकम्पया येन कर्मदं दुष्करं कृतम् । एवं कथयमानस्य तस्य सौमित्रिणा सह ॥	६९
रामस्यास्तं गतः सूर्यः सन्ध्याकालोऽभ्यवर्तत । उपास्य पश्चिमां सन्ध्यां सह भ्रात्रा यथाविधि ॥७०	७०
प्रविवेशाश्रमपदं तमृषिं सोऽभ्यवादयत् । सम्यक्प्रतिगृहीतश्च मुनिना तेन राघवः ॥	७१
न्यवसत्तां निशामेकां प्राश्य मूलफलानि च । तस्यां रात्र्यां व्यतीतायां विमले सूर्यमण्डले ॥	७२
भ्रातरं तमगस्त्यस्य ह्यामन्त्रयत राघवः । अभिवादये त्वां भगवन् सुखमध्युषितो निशाम ॥	७३
आमन्त्रये त्वां गच्छामि गुरुं ते द्रष्टुमग्रजम् । गम्यतामिति तेनोक्तो जगाम रघुनन्दनः ॥	७४
यथोद्दिष्टेन मार्गेण वनं तच्चावलोकयन् । नीवारान् पनसांस्तालांस्तिनिशान् वञ्जुलान् धवान् ॥	७५
चिरिविल्वान् मधूकांश्च विल्वानपि च तिन्दुकान् । पुष्पितान् पुष्पिताप्राभिल्लताभिरनुवेष्टितान् ॥७६	७६
ददर्श रामः शतशस्तत्र कान्तारपादपान् । हस्तिहस्तैर्विमृदितान् वानरैरुपशोभितान् ॥	७७
मत्तैः शकुनिसङ्घैश्च शतशः प्रतिनादितान् । ततोऽब्रवीत्समीपस्थं रामो राजीवलोचनः ॥	७८
पृष्ठतोऽनुगतं वीरं लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् । स्निग्धपत्रा यथा वृक्षा यथा शान्तमृगद्विजाः ॥	७९
आश्रमो नातिदूरस्थो महर्षेर्भाषितात्मनः । अगस्त्य इति विख्यातो लोके स्वेनैव कर्मणा ^१ ॥	८०
आश्रमो दृश्यते तस्य परिश्रान्तश्रमापहः । प्रौढ्यधूमाकुलवनञ्चीरमाल्यपरिष्कृतः ॥	८१
प्रशान्तमृगयूथश्च नानाशकुनिनादितः । निगृह्य तरसा मृत्युं लोकानां हितकाम्यया ॥	८२

१. स्वेन कर्मणा विन्ध्यनामकस्य अगस्त्य- १. आज्य- च. छ.
स्तम्भनरूपेण कर्मणेलब्धः ।

दक्षिणा दिक्कृता येन शरण्या पुण्यकर्मणा । तस्येदमाश्रमपदं प्रभावाद्यस्य राक्षसैः ॥ ८३
 दिगियं दक्षिणा त्रासाद्दृश्यते नोपभुज्यते । यदाप्रभृति चाक्रान्ता दिगियं पुण्यकर्मणा ॥ ८४
 तदाप्रभृति निर्वैराः प्रशान्ताः पिशिताशनाः । नाम्ना चैयं भगवतो दक्षिणा दिक्प्रदक्षिणा^१ ॥ ८५
 प्रथिता त्रिषु लोकेषु दुर्धर्षा ऋकर्मभिः । गतिं निरोद्धुं निरतो भास्करस्याचलोत्तमः ॥ ८६
 निदेशं पालयन् यस्य विन्ध्यः शैलो न वर्धते । अयं दीर्घायुषस्तस्य लोके विश्रुतकर्मणः ॥ ८७
 अगस्त्यस्याश्रमः श्रीमान् विनीतजनसेवितः । एष लोकार्चितः साधुर्हिते नित्यरतः सताम् ॥ ८८
 अस्मानभिगतानेष श्रेयसा योजयिष्यति । आराधयिष्याम्यत्राहमगस्त्यं तं महामुनिम् ॥ ८९
 शेषं च वनवासस्य सौम्य वत्स्याम्यहं प्रभो^२ । अत्र देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः ॥ ९०
 अगस्त्यं नियताहारं मनतं पर्युपासते । नात्र जीवेन्मृपावादी क्रूरो वा यदि वा शठः ॥ ९१
 नृशंसः कामवृत्तो वा मुनिरेप तथाविधः । अत्र देवाश्च यक्षाश्च नागाश्च पतंगैः सह ॥ ९२
 वसन्ति नियताहारा धर्ममाराधयिष्णवः । अत्र सिद्धा महात्मानो विमानैः सूर्यसंनिभैः ॥ ९३
 त्यक्तदेहा नवैर्दंष्ट्रैः स्वर्याताः परमर्षयः । यक्षत्वममरत्वं च राज्यानि विविधानि च ॥ ९४
 अत्र देवाः प्रयच्छन्ति भूतैर्गगधिताः शुभैः । आगताः स्माश्रमपदं सौमित्रे प्रविशाप्रतः ॥ ९५
 निवेदयेह मां प्राप्तमृपये सीतया सह ॥

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम्
 अरण्यकाण्डे अगस्त्याश्रमो नाम एकादशः सर्गः

द्वादशः सर्गः

अगस्त्यदर्शनम्

स प्रविश्याश्रमपदं लक्ष्मणो राघवानुजः । अगस्त्यशिष्यमासाद्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १
 राजा दशरथो नाम ज्येष्ठस्तस्य सुतो बली । रामः प्राप्तो मुनिं द्रष्टुं भार्यया मह सीतया ॥ २
 लक्ष्मणो नाम तस्याहं भ्राता त्ववरजो हितः । अनुकूलश्च भक्तश्च यदि ते श्रोत्रमागतः ॥ ३
 ते वयं वनमत्युग्रं प्रविष्टाः पितृशामनान् । द्रष्टुमिच्छामहे सर्वे भगवन्तं निवेद्यताम् ॥ ४
 तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणस्य तपोधनः । तथेत्युक्त्वाग्निशरणं प्रविवेश निवेदितुम् ॥ ५
 स प्रविश्य मुनिश्रेष्ठं तपसा दुष्प्रधर्षणम् । कृताञ्जलिरुवाचेदं रामागमनमञ्जसा ॥ ६
 यथोक्तं लक्ष्मणेनैव शिष्योऽगस्त्यस्य संमतः । पुत्रौ दशरथस्येमौ रामो लक्ष्मण एव च ॥ ७

१. प्रदक्षिणा सञ्जनाभिगम्या ।

इति भक्तपराधीनस्य रामभद्रस्य चाट्टक्तिर्युज्यत एव ।

२. 'प्रभोः' इति क्वचित्पाठः— इति गोविन्द-
 राजः । शुश्रूषणनिपुणं भ्रातृभक्त लक्ष्मणं प्रति 'प्रभो'

एतादृश्येव चार्त्तिकः "प्रतीतोऽस्मि ते महत्कर्म त्वया
 कृतमिदं प्रभो" इत्यत्र पञ्चदशसर्गे अष्टाविंशश्लोके च ।

प्रविष्टावाश्रमपदं सीतया सह भार्यया । द्रष्टुं भवन्तमायातौ शुश्रूषार्थमरिंदमौ ॥	८
यद्ब्रानन्तरं तत्त्वमाज्ञापयितुमर्हसि । ततः शिष्यादुपश्रुत्य प्राप्तं रामं सलक्ष्मणम् ॥	९
वैदेहीं च महाभागामिदं वचनमब्रवीत् । दिष्ट्या रामश्चिरस्याद्य द्रष्टुं मां समुपागतः ॥	१०
मनसा काङ्क्षितं ह्यस्य मयाप्यागमनं प्रति । गम्यतां सत्कृतो रामः सभार्यः सहलक्ष्मणः ॥	११
प्रवेश्यतां समीपं मे किं चासौ न प्रवेशितः । एवमुक्तस्तु मुनिना धर्मज्ञेन महात्मना ॥	१२
अभिवाद्याब्रवीच्छिष्यस्तथेति नियताञ्जलिः । ततो निष्क्रम्य संभ्रान्तः शिष्यो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥	१३
कासौ रामो मुनिं द्रष्टुमेतु प्रविशतु स्वयम् । ततो गत्वाश्रमद्वारं शिष्येण सहलक्ष्मणः ॥	१४
दर्शयामास काकुत्स्थं सीतां च जनकात्मजाम् । तं शिष्यः प्रश्रितो वाक्यमगत्यवचनं ब्रुवन् ॥	१५
प्रावेश्यद्यथान्यायं सत्कारार्हं सुसत्कृतम् । प्रविवेश ततो रामः सीतया सहलक्ष्मणः ॥	१६
प्रशान्तहरिणाकीर्णमाश्रमं ह्यवलोकयन् । स तत्र ब्रह्मणः स्थानमग्नेः स्थानं तथैव च ॥	१७
विष्णोः स्थानं महेन्द्रस्य स्थानं चैव विवस्वतः । सोमस्थानं भगस्थानं स्थानं कौबेरमेव च ॥	१८
धातुर्विधातुः स्थाने च वायोः स्थानं तथैव च । नागराजस्य च स्थानमनन्तस्य महात्मनः ॥	१९
स्थानं तथैव गायत्र्या वसूनां स्थानमेव च । स्थानं च पाशहस्तस्य वरुणस्य महात्मनः ॥	२०
कार्तिकेयस्य च स्थानं धर्मस्थानं च पश्यति । ततः शिष्यैः परिवृतो मुनिरप्यभिनिष्पतत् ॥	२१
तं ददर्शप्रतो रामो मुनीनां दीप्ततेजसाम् । अब्रवीद्वचनं बीरो लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् ॥	२२
एष लक्ष्मण निष्क्रामत्यगस्त्यो भगवानृषिः । औदार्येणावगच्छामि निधानं तपसामिभम् ॥	२३
एवमुक्त्वा महाबाहुरगस्त्यं सूर्यवर्चसम् । जग्राह परमप्रीतस्तस्य पादौ परंतपः ॥	२४
अभिवाद्य तु धर्मात्मा तस्थौ रामः कृताञ्जलिः । सीतया सह वैदेह्या तदा रामः सलक्ष्मणः ॥	२५
प्रतिजग्राह काकुत्स्थमर्चयित्वासनोदकैः । कुशलप्रभमुक्त्वा च ह्यास्यतामिति चाब्रवीत् ॥	२६
अग्निं हुत्वा प्रदायार्च्यमतिथीप् प्रतिपूज्य च । वानप्रस्थेन धर्मेण स तेषां भोजनं ददौ ॥	२७
प्रथमं चोपविश्याथ धर्मज्ञो मुनिपुंगवः । उवाच राममासीनं प्राञ्जलिं धर्मकोविदम् ॥	२८
अग्निं हुत्वा प्रदायार्च्यमतिथिं प्रतिपूजयेत् । अन्यथा खलु काकुत्स्थ तपस्वी समुदाचरन् ॥	२९
दुःसाक्षीव परे लोके स्वानि मांसानि भक्षयेत् । राजा सर्वस्य लोकस्य धर्मेचारी महारथः ॥	३०
पूजनीयश्च मान्यश्च भवान् प्राप्तः प्रियातिथिः । एवमुक्त्वा फलैर्मूलैः पुष्पैरन्यैश्च राघवम् ॥	३१
पूजयित्वा यथाकामं पुनरेव ततोऽब्रवीत् । इदं दिव्यं महश्चापं हेमरत्नविभूषितम् ॥	३२
वैष्णवं पुरुषव्याघ्र निर्मितं विश्वकर्मणा । अमोघः सूर्यसंकाशो ब्रह्मदत्तः शरोत्तमः ॥	३३
दत्तौ मम महेन्द्रेण तूणी चाक्षयसायकौ । संपूर्णौ निशितैर्बाणैर्ज्वलद्भिरिव पावकैः ॥	३४
महारजतकोशोऽयमस्तिहैमविभूषितः । अनेन धनुषा राम हत्वा संख्ये महासुरान् ॥	३५
आजहार श्रियं दीप्तां पुरा विष्णुर्विबौकसाम् । तद्वनुस्तौ च तूणीरौ शरं खङ्गं च मानद ॥	३६

जयाय प्रतिगृहीष्व वज्रं वज्रधरो यथा^१ । एवमुक्त्वा महातेजाः समस्तं तद्वरायुधम् ॥ ३७
दत्त्वा रामाय भगवानगस्त्यः पुनरब्रवीत्^२ ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे अगस्त्यदर्शनं नाम द्वादशः सर्गः

१. अस्थानन्तरम्—इदं च ते तनुत्राणमभेषं
मधवा ददौ । स्वर्शयानुपमं वीर प्रतिगृहीष्व मानद ॥
जये च संशयं प्राप्य चिन्तविध्यासि विह्वलन् । हरियुगं
रथ दिव्यमुपनेष्यति मातलिः ॥—इति घ.

२. अस्थानन्तरम्—एतानि क. घ.
दृश्यन्ते । किञ्चिन्मूनाधिकतया अनन्तरसर्गस्थद्वादश-
श्लोकानन्तरं छ. दृश्यन्ते । (ततो रामं महाबाहु महवि-
रिदमब्रवीत् छ.) सुख स्वप महाबाहो समीतः
सहलक्ष्मणः । रविरस्त गतः सौम्य सन्ध्याकालोऽभ्यु-
पागमत् ॥१॥ एते निशाचरा राम निलीना मृगपक्षिणः ।
नगाग्नेषु शृश लीना दृश्यन्ते सुसमाहिताः ॥२॥ नैशेन
तमसा प्राप्तमप्रकाशं(न प्रकाशं छ.)नभस्तलम् । एवमुक्तो
महाबाहुरगस्त्येन महात्मना ॥ ३ ॥ उपास्य पश्चिर्मा
(स शिवां छ.)सन्ध्यां रामः सौमित्रणा सह । अभिवाद्य
पहात्मानमगस्त्यमृषिसत्तमम् ॥ ४ ॥ सुष्वाप रजनी-
मेकां पूजितः परमर्षिणा । सुखोषितस्तदा रामःसन्ध्या-
मन्वास्य सानुजः ॥ ५ ॥ कृत(कृत्वा छ.)पौर्वा-
ह्निकस्तस्थौ स्नात्वा हुतहुताशनः । लक्ष्मणेन सह
भ्रात्रा सीतया च परतपः ॥ ६ ॥ उपागमद-
मेयात्मा (उपागच्छन्महात्मान छ.) अगस्त्य सूर्य-
वर्चसम् । स दृष्ट्वा (तं दृष्ट्वा छ.) राघवं श्रीमानगस्त्यः
संयताञ्जलिम् ॥ ७ ॥ प्रतिपूज्य यथान्यायमिदं वचनम-
ब्रवीत् । कश्चित्सुखं निशा राम व्यतीता रघुनन्दन
॥ ८ ॥ तव सभ्रातृभार्यस्य मन्नाश्रमपदे शुभे । अगस्त्ये-
नैवमुक्तस्तु काकुत्स्थो वाक्यमब्रवीत् ॥ ९ ॥ स्वाशिताः
(मानिताः ख. छ.)सा यथान्यायं स्वया पूज्येन पूजिताः ।
शयनासनदानेन भोजनाच्छादनैः शुभैः ॥ १० ॥ राशो
दशरथस्यैव पुरस्यान्तःपुरे (पुरे चान्तःपुरे छ.) यथा ।
सुखोषिताः स्म भगवन् सर्वकामैरुपस्थिताः ॥ ११ ॥
(उपविश्याप्यगस्त्यस्तु निर्वाधममुवाच ह । सर्वांश्च

वाग्धनुष्वाप्य ये तत्रासन् समागताः ॥ इति क. छ.)
सुखोपविष्टे रामे तु सहसीते सलक्ष्मणे । स तेन
(शतेन क. छ.) ऋषिसङ्घेन अगस्त्यो वाक्यमब्रवीत्
॥ १२ ॥ कालोऽयं गतभूयिष्ठो यः कालस्तव राघव ।
समयो यो नरेन्द्रेण कृतो दशरथेन ते ॥ १३ ॥ तीर्ण-
प्रतिष्ठः काकुत्स्थ सुखं राज्ये निवत्स्यसि । धन्यस्ते जनको
राम स राजा रघुनन्दन ॥ १४ ॥ यस्त्वया अयेष्टपुत्रेण
ययातिरिव तारितः । एवमुक्तस्ततो रामः प्रत्युवाच
कृताञ्जलिः ॥ १५ ॥ प्रीतः प्रीततरं वाक्यमगस्त्यमृषि-
सत्तमम्(इदमाह महायशाः क. छ.) धन्योऽस्म्यनुगृही-
तोऽस्मि यस्य मे मुनिपुङ्गवः ॥ १६ ॥ प्रीयमाणस्य
सुप्रीतो नास्ति धन्यतरो मम । मया न तारितो राजा
स्वगुणैरेव तारितः ॥ १७ ॥ स्वर्गं दशरथः प्राप्तः स्वकृतैः
पुण्यकर्मभिः । अथ तु देशो निखिलः सर्व एव महातपः
॥ १८ ॥ अशरण्यः शरण्योऽभूयथैव विभिवेशितः ।
तदाख्याञ्जकतत्वेन परं कौतूहल मम ॥१९॥ श्रुत्वा
तु वचनं तस्य रामस्य मधुराक्षरम् । प्रत्युवाच ततो राम-
मगस्त्यो भगवानृषिः ॥२०॥ शृणु राघव तस्त्वेन
देशस्यास्य यथातथम् । दण्डकेन परित्यक्तो ह्ययं देशो
महात्मना ॥२१॥ भार्गवस्य च शापेन निर्मानुष्य-
मृगोऽभवत् । वृक्षगुल्मलताहीनं तापसैरपि वजितम्
॥ २२ ॥ कान्तारमभवत्तात घोरं परमदारुणम् ।
योजनार्धसहस्रं तु विन्ध्यपादस्य दक्षिणः ॥ २३ ॥
नानुवर्षति (नात्र वर्षति छ.) पर्जन्यो नापि वाति
सुखोऽनिलः । रूक्ष प्रतिभय घोरमासीत्परमदारुणम्
(भूमाकुलं वनम् छ.) ॥ २४ ॥ बहून्वृक्षसहस्राणि
एतदासीदनालयम् । गन्धर्वैर्ऋषिसङ्घैश्च देवैश्च परि-
वजितम् ॥२५॥ करयचित्स्वथ कालस्य दैवयागा-
दहं नृप । हिमबच्छिखराच्छ्रेतादिह प्रातोऽस्मि मानद
॥२६॥ ततो मया समाहृतः पेर्जन्या जलदैः सह ।

त्रयोदशः सर्गः

पञ्चवटीगमनम्

राम प्रीतोऽस्मि भद्रं ते परितुष्टोऽस्मि लक्ष्मण । अभिवादयितुं यन्मां संप्राप्तौ सह सीतया ॥	१
अध्वश्रमेण वां खेदो बाधते प्रचुरश्रमः । व्यक्तमुत्कण्ठते चापि मैथिली जनकात्मजा ॥	२
एषा हि सुक्लमारी च दुःखैश्च न विमानिता । प्राण्यदोषं वनं प्राप्ता भर्तृस्नेहप्रचोदिता ॥	३
यथैषा रमते राम इह सीता तथा कुरु । दुष्करं कृतवत्येषा वने त्वामनुगच्छती ॥	४
एषा हि प्रकृतिः स्त्रीणामासृष्टे रघुनन्दन । समस्थमनुरज्यन्ति विषमस्थं त्यजन्ति च ॥	५
शतहृदानां लोखत्वं शस्त्राणां तीक्ष्णतां तथा । गरुडानिलयोः शैघ्रधमनुगच्छन्ति योषितः ॥	६
इयं तु भवतो भार्या दोषैरेतैर्विर्वर्जिता । श्लाघ्या च व्यपदेश्या च यथा देवी हरुन्धती ॥	७
अलंकृतोऽयं देशश्च यत्र सौमित्रिणा सह । वैदेह्या चानया राम वत्स्यसि त्वमरिंदम ॥	८
एवमुक्तः स मुनिना राघवः संयताञ्जलिः । उवाच प्रश्रितं वाक्यमृषिं दीप्तमिवानलम् ॥	९
धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि यस्य मे मुनिपुंगवः । गुणैः सभ्रातृभार्यस्य वरदः परितुष्यति ॥	१०
किं तु व्यादिश मे देशं सोदकं बहुकाननम् । यत्राश्रमपदं कृत्वा वसेयं निरतः सुखम् ॥	११
ततोऽब्रवीन्मुनिश्रेष्ठः श्रुत्वा रामस्य तद्वचः । ध्यात्वा मुहूर्तं धर्मात्मा धीरो धीरतरं वचः ॥	१२
इतो द्वियोजने तात बहुमूलफलोदकः । देशो बहुमृगः श्रीमान् पञ्चवट्यभिविश्रुतः ॥	१३
तत्र गत्वाश्रमपदं कृत्वा सौमित्रिणा सह । रंस्यसे त्वं पितृर्वाक्यं यथोक्तमनुपालयन् ॥	१४
कालोऽयं गतभूयिष्ठो यः कालस्तव राघव । समयो यो नरन्द्रेण कृतो दशरथेन ते ॥	१५
तीर्णप्रतिज्ञः काकुत्स्थ सुखं राज्ये निवत्स्यसि । धन्यस्ते जनको राम स राजा रघुनन्दन ॥	१६

स्वच्छन्दवर्षश्च कृतः कंचित्कालमरिन्दम ॥२७॥ यमस्य चैव चारास्तु बहुन्यन्दशतानि वै । तेजसा मृत्युदूताश्च व्याधयश्च निराकृताः ॥२८॥ हिमवत्पादजा वृक्षाश्चिन्तिता मनसागताः । प्रवृत्ताश्च पुनर्नेत्रः फुलपङ्कजमण्डिताः ॥ २९ ॥ तटाकानि च रम्याणि सरितश्च सरांसि च (अस्थानन्तरम्—नीरदश्च सुगन्धश्च (नीरजस्कं सुगन्धं च. छ.) सुखशीतजलानिलम्—शत क.) प्रवृद्धवनपण्डं तु वीरुत्सस्यवनानुकुलम् ॥ ३० ॥ अचिरेणाभवद्रम्यमृषिसङ्घानुसेवितम् । केवलं त्वमिशपोन तस्यैवं रघुनन्दन ॥ ३१ ॥ सोपद्रुत (सोपद्रवम् छ.) मिवान्येतद्राक्षसैरग्रकर्मभिः । यदाप्रमृति चापि त्वं चित्रकूटमुपागतः ॥ ३२ ॥ तदाप्रमृति रक्षांसि विप्रकुर्वन्ति तापसान् । ऋषीणामभयं वीर दातुमर्हसि मानद ॥ ३२ ॥ अस्मादि

कारणाद्राम दण्डकारण्यवासिनाम् । त्राणार्थमिह संप्राप्तस्नातुमर्हति नो भवान् ॥ ३४ ॥ समर्थो ह्यसि काकुत्स्थ श्रेलोक्यस्यापि रक्षणे । किं पुनर्वीर रक्षांसि तव मन्युहतानि वै (द्विजमन्युहतानि वै व. छ.) ॥ ३५ ॥ अयमिद्वाकुपुत्रेण दण्डकेन महाबल । देशो निराकृतो राम शापदोषेण मानद ॥ ३६ ॥ दण्डकारण्यमखिलं दर्शनादेव राघव (पालितम् छ.) शपस्वान्ताय काकुत्स्थ प्राप्तस्त्वमरिन्दन ॥ ३७ ॥ स त्वमथ पुरावृत्तैः पितृभिश्च नि (पितृभिः स. छ.) राकृतम् । तारय त्वं महाबाहो (तारयस्व महाभाग छ.) दण्डकारण्यमथ वै ॥ ३८ ॥ (यस्य दोषादिदं राम दण्डकारण्यमुच्यते छ.) एवमुक्तस्तदा रामः प्रत्युवाच महासुनिम् । आश्चर्यमिदमाख्यानं देशस्थास्य यथावथम् ॥ ३९ ॥

यस्त्वया ज्येष्ठपुत्रेण ययातिरिव तारितः । विदितो ह्येष वृत्तान्तो मम सर्वस्तवानघ ॥ १७
 तपसश्च प्रभावेण स्नेहाद्दशरथस्य च । हृदयस्थश्च ते छन्दो विज्ञातस्तपसा मया ॥ १८
 इह वासं प्रतिज्ञाय मया सह तपोवने । अतश्च त्वामहं ब्रूमि गच्छ पञ्चवटीमिति ॥ १९
 स हि रम्यो वनोद्देशो मैथिली तत्र रंस्यते । स देशः श्लाघनीयश्च नातिदूरे च राघव ॥ २०
 गोदावर्याः समीपे च मैथिली तत्र रंस्यते । प्राज्यमूलफलश्चैव नानाद्विजगणायुतः ॥ २१
 विविक्तश्च महाबाहो पुण्यो रम्यस्तथैव च । भवानपि सदारश्च शक्तश्च परिरक्षणे ॥ २२
 अपि चात्र वसन् राम तापसान् पालयिष्यसि । एतदालक्ष्यते वीर मधूकानां महद्वनम् ॥ २३
 उत्तरेणास्य गन्तव्यं न्यग्रोधमभिगच्छता । ततः स्थलमुपारुह्य पर्वतस्याविदूरतः ॥ २४
 ख्यातः पञ्चवटीत्येव नित्यपुष्पितकाननः । अगस्त्येनैवमुक्तस्तु रामः सौमित्रिणा सह ॥ २५
 मत्कृत्यामन्त्रयामाम तमृषिं सत्यवादिनम् । तौ तु तेनाभ्यनुज्ञातौ कृतपादाभिवन्दनौ ॥ २६
 तदाश्रमान् पञ्चवटीं जग्मतुः सह सोतया ॥

गृहीतचापौ तु नराधिपात्मजौ विषक्ततूणौ समरेष्वकातरौ ।

यथोपदिष्टेन पथा महर्षिणा प्रजग्मतुः पञ्चवटीं समाहितौ ॥

२७

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 अरण्यकाण्डे पञ्चवटीगमनं नाम त्रयोदशः सर्गः

चतुर्दशः सर्गः

जटायुस्संगमः

अथ पञ्चवटीं गच्छन्नन्तरं रघुनन्दनः । आससाद् महाकायं गृध्रं भीमपराक्रमम् ॥ १
 तं दृष्ट्वा तौ महाभागौ वटस्थं रामलक्ष्मणौ । मेनाते राक्षसं पक्षिं ब्रुवाणौ को भवानिति ॥ २
 स तौ मधुरया वाचा सौम्यया प्रीणयन्निव । उवाच वत्स मां विद्धि वयस्यं पितुरात्मनः ॥ ३
 स तं पितृसखं बुद्ध्वा पूजयामास राघवः । स तस्य कुलमव्यग्रमथ प्रपच्छ नाम च ॥ ४
 रामस्य वचनं श्रुत्वा सर्वभूतसमुद्भवम् । आचक्षे द्विजस्तस्मै कुलमात्मानमेव च ॥ ५
 पूर्वकाले महाबाहो ये प्रजापतयोऽभवन् । तान् मे निगदतः सर्वानादितः शृणु राघव ॥ ६
 कर्दमः प्रथमस्तेषां विक्रीतस्तदनन्तरः । शेषश्च संश्रयश्चैव बहुपुत्रः प्रतापवान् ॥ ७
 स्थाणुर्मेरीचिरत्रिश्च क्रतुश्चैव महाबलः । पुलस्त्यश्चाङ्गिराश्चैव प्रचेताः पुलहस्तथा ॥ ८
 दक्षो विवस्वानपरोऽरिष्टनेमिश्च राघव । कश्यपश्च माहतेजास्तेषामासीच्च पश्चिमः ॥ ९
 प्रजापतेस्तु दक्षस्य भभूवुरिति विश्रुतम् । षष्टिर्दुहितरो राम यशस्विन्यो महायशः ॥ १०

कश्यपः प्रतिजग्राह तासामष्टौ सुमध्यमाः^१ । अदितिं च दितिं चैव दनुमप्यथ कालिकाम् ॥ ११
 ताम्नां क्रोधवशां चैव मनुं चाप्यनलामपि । तास्तु कन्यास्ततः प्रीतः कश्यपः पुनरब्रवीत् ॥ १२
 पुत्रांलैलोक्यभर्तृन् वै जनयिष्यथ मत्समान् । अदितिस्तन्मना राम दितिश्च दनुरेव च ॥ १३
 कालिका च महाबाहो शेषास्त्वमनसोऽभवन् । अदित्यां जह्निरे देवांस्त्रयस्त्रिंशदरिदम ॥ १४
 आदित्या वसवो रुद्रा ह्यश्विनौ च परंतप । दितिस्त्वजनयत् पुत्रान् दैत्यांस्तात यशस्विनः ॥ १५
 तेषामियं वसुमती पुरासीत् सवनार्णवा । दनुस्त्वजनयत् पुत्रमश्वप्रीवमरिदम ॥ १६
 नरकं कालकं चैव कालिकापि व्यजायत । क्रौञ्चीं भासीं तथा श्येनीं धृतराष्ट्रीं तथा शुकीम् ॥
 ताम्नापि सुषुवे कन्याः पञ्चैता लोकविश्रुताः । उल्काञ्जनयत् क्रौञ्ची भासी भासान् व्यजायत ॥
 श्येनी श्येनांश्च गृध्रांश्च व्यजायत सुतेजसः । धृतराष्ट्री तु हंसांश्च कल्हंसांश्च सर्वशः ॥ १९
 चक्रवाकांश्च भद्रं ते विजज्ञे सापि भामिनी । शुकी नतां विजज्ञे तु नताया विनता सुता ॥ २०
 दश क्रोधवशा राम विजज्ञे ह्यात्मसंभवाः । मृगीं च मृगमन्दां च हरिं भद्रमदामपि ॥ २१
 मातङ्गीमपि शार्दूलीं श्रेतां च सुरभिं तथा । सर्वलक्षणसंपन्नां सुरसां कद्रुकामपि ॥ २२
 अपत्यं तु मृगाः सर्वे मृग्या नरवरोत्तम । ऋक्षाश्च मृगमन्दायाः मृगराश्चमरास्तथा ॥ २३
 हर्याश्च हरयोऽपत्यं वानराश्च तरस्विनः । ततस्त्विवावतीं नाम जज्ञे भद्रमदा सुताम् ॥ २४
 तस्यास्त्वैरावतः पुत्रो लोकनाथो महागजः । मातङ्गास्त्वथ मातङ्ग्या अपत्यं मनुजर्षभ ॥ २५
 गोलाङ्गूलांश्च शार्दूली व्याघ्रांश्चाजनयन् सुतान् । दिशागजांश्च काकुत्स्थ श्रेताप्यजनयन् सुतान् ॥
 ततो दुहितरौ राम सुरभिर्द्वौ व्यजायत । रोहिणीं नाम भद्रं ते गन्धर्वीं च यशस्विनीम् ॥ २७
 रोहिण्यजनयद्वा वै गन्धर्वीं वाजिनः सुताम् । सुरसाजनयन्नागान् राम कद्रुस्तु पन्नगान् ॥ २८
 मनुर्मनुष्याञ्जनयद्गाम पुत्रान् यशस्विनः । ब्राह्मणान् क्षत्रियान् वैश्याञ्छूद्रांश्च मनुजर्षभैः ॥ २९
 सर्वान् पुण्यफलान् वृक्षाननलापि व्यजायत । विनता च शुकी पौत्री कद्रूश्च सुरसा स्वसा ॥
 कद्रूनांगं सहस्रास्यं विजज्ञे धरणीधरम् । द्वौ पुत्रौ विनतायास्तु गरुडोऽरुण एव च ॥ ३१
 तस्माज्जातोऽहमरुणात् संपातिस्तु ममाग्रजः । जटायुरिति मां विद्धि श्येनीपुत्रमरिदम ॥ ३२
 सोऽहं त्राससहायस्ते भविष्यामि यदीच्छसि । इदं दुर्गं हि कान्तारं मृगराक्षससेवितम् ॥ ३३
 सीतां च तात रक्षिष्ये त्वयि याते सलक्ष्मणे ॥

जटायुषं तं प्रतिपूज्य राघवो मुदा परिष्वज्य च संनतोऽभवत् ।

पितुर्हि शुश्राव सखित्वमात्मवाञ्छटायुपा संकथितं पुनः पुनः ॥

३४

१. अस्थानन्तरम्—अङ्गिरारस्वपरा राम कन्याः
 प्रत्यग्रहात्पदा—इति ख.

२. मनुजर्षभ च. छ.

३. अस्थानन्तरम्—मुखतो ब्राह्मणा जाता
 उरसः क्षत्रियास्तथा । ऊरुभ्यां जह्निरे वैश्याः पद्भ्यां
 शूद्रो व्यजायत ॥—इति ब.

स तत्र सीतां परिदाय मैथिलीं सहैव तेनातिबलेन पक्षिणा ।
जागाम तां पञ्चवटीं सलक्ष्मणो रिपून् दिधक्ष्वञ्शलभानिवानलः ॥ ३५
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे जटायुस्सङ्गमो नाम चतुर्दशः सर्गः

पञ्चदशः सर्गः

पञ्चवटीपर्णशाला

ततः पञ्चवटीं गत्वा नानाव्याल्मृगायुताम्^१ । उवाच भ्रातरं रामः सौमित्रिं दीप्ततेजसम् ॥ १
आगताः स्म यथोद्दिष्टं यं देशं मुनिरब्रवीत्^२ । अयं पञ्चवटीदेशः सौम्यः पुष्पितपादपः ॥ २
सर्वतश्चार्यतां दृष्टिः कानने निपुणो ह्यसि । आश्रमः कतरस्मिन्नो देशे भवति संमतः ॥ ३
रमते यत्र बैदेही त्वमहं चैव लक्ष्मण । तादृशो दृश्यतां देशः संनिवृष्टजलाशयः ॥ ४
वनरामण्यकं यत्र जलरामण्यकं तथा । संनिवृष्टं च यत्र स्यात् समित्पुष्पकुशोदकम् ॥ ५
एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः संयताञ्जलिः । सीतासमक्षं काकुत्स्थमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ६
परवानस्मि काकुत्स्थ त्वयि वर्षशतं स्थिते । स्वयं तु रुचिरे देशे क्रियतामिति मां वद ॥ ७
सुप्रीतस्तेन वाक्येन लक्ष्मणस्य महात्मनः । विमृशन् रोचयामास देशं सर्वगुणान्वितम् ॥ ८
स तं रुचिरमाक्रम्य देशमाश्रमकर्मणि । हस्तौ गृहीत्वा हस्तेन रामः सौमित्रिमब्रवीत् ॥ ९
अयं देशः समः श्रीमान् पुष्पितैस्तरुभिर्वृतः । इहाश्रमपदं सौम्यं यथावत् कर्तुमर्हसि ॥ १०
इयमादित्यसंकाशैः पद्मैः सुरभिगन्धिभिः । अदूरे दृश्यते रम्या पद्मिनी पद्मशोभिता ॥ ११
यथाख्यातमगस्त्येन मुनिना भावितात्मना । इयं गोदावरी रम्या पुष्पितैस्तरुभिर्वृता ॥ १२
हंसकारण्डवाकीर्णा चक्रवाकोपशोभिता । नातिदूरे न चासन्ने मृगयूथनिपीडिता ॥ १३
मयूरनादिता रम्याः प्रांशवो बहुकन्दराः । दृश्यन्ते गिरयः सौम्यं फुल्लैस्तरुभिरावृताः ॥ १४
सौवर्णे राजतैस्ताम्रैर्दंशे देशे च धातुभिः । गवाक्षिता इवाभान्ति गजाः परमभक्तिभिः ॥ १५
सालैस्तालैस्तमालैश्च खर्जूरपनसाभ्रकैः । नीवारैस्तिनिशैश्चैव पुंनागैश्चोपशोभिताः ॥ १६
चूतैरशोकैस्तिलकैश्चम्पकैः केतकैरपि । पुष्पगुल्मलतोपेतैस्तैस्तैस्तरुभिरावृताः ॥ १७
चन्दनैः स्यन्दनैर्नीपैः पनसैर्लिकुचैरपि । धवाश्वकर्णखदिरैः शमीकिंशुकपाटलैः ॥ १८
इदं पुण्यमिदं मेध्यमिदं बहुमृगाद्विजम् । इह वत्स्याम सौमित्रे सार्धमेतेन पक्षिणा ॥ १९
एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः परबीरहा । अचिरेणाश्रमं भ्रातुश्चकार सुमहाबलः ॥ २०

१. नानाद्विजमृगायताम् प्र.

२. अमुं देशं महाविषाणा च. छ.

पर्णशालं सुविपुलं तत्र सङ्घातमृत्तिकाम् । सुस्तम्भां मत्करैर्दीर्घैः कृतबंशां सुशोभनाम् ॥ २१
 शमीशाखाभिरास्तीर्णा^१ दृढपाशाबपाशिताम् । कुशकाशशरैः पर्णैः सुपरिच्छादितां तथा ॥ २२
 समीकृततलां^२ रम्यां चकार लघुविक्रमः^३ । निव.सं राघवस्यार्थे प्रेक्षणीयमनुत्तमम्^४ ॥ २३
 स गत्वा लक्ष्मणः श्रीमान्गदीं गोदावरीं तदा । स्नात्वा पद्मानि चादाय सफलः पुनरागतः ॥२४
 ततः पुष्पबलिं कृत्वा शान्तिं च स यथाविधि । दर्शयामास रामाय तदाश्रमपदं कृतम् ॥ २५
 स तं दृष्ट्वा कृतं सौम्यमाश्रमं सह सीतया । राघवः पर्णशालायां हर्षमाहारयद्भृशम् ॥ २६
 सुसंहृष्टः परिष्वज्य बाहुभ्यां लक्ष्मणं तदा । अतिस्निग्धं च गाढं च वचनं चेदमब्रवीत् ॥ २७
 प्रीतोऽस्मि ते महत् कर्म त्वया कृतमिदं प्रभो । प्रदेयो यन्निमित्तं ते परिष्वङ्गो मया कृतः ॥२८
 भावज्ञेन कृतज्ञेन धर्मज्ञेन च लक्ष्मण । त्वया पुत्रेण धर्मात्मा न संवृत्तः पिता मम ॥ २९
 एवं लक्ष्मणमुक्त्वा तु राघवो लक्ष्मिवर्धनम् । तस्मिन् देशे बहुफले न्यवसत् सुसुखं वशी ॥३०
 कंचित् कालं स धर्मात्मा सीतया लक्ष्मणेन च । अन्वास्यमानो न्यवसत् स्वर्गलोके यथामरः ॥ ३१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे पञ्चवटीपर्णशाला नाम पञ्चदशः सर्गः

षोडशः सर्गः

हेमन्तवर्णनम्

वैसतस्तस्य तु सुखं राघवस्य महात्मनः । शरद्व्यपाये हेमन्त ऋतुरिष्टः प्रवर्तते ॥ १
 स कदाचित् प्रभातायां शर्वर्यां रघुनन्दनः । प्रययावभिषेकार्थं रम्यां गोदावरीं नदीम् ॥ २
 प्रह्वः कलशहस्तरतं सीतया सह वीर्यवान् । पृष्टतोऽनुव्रजन् भ्राता सौमित्रिरिदमब्रवीत् ॥ ३
 अयं स कालः संप्राप्तः प्रियो यस्ते प्रियंवद । अलंकृत इवाभाति येन संवत्सरः शुभः ॥ ४
 नीहारपरुषो लोकः पृथिवी सत्यशालिनी । जलान्यनुपभोग्यानि सुभगो हृव्यवाहनः ॥ ५
 नवाप्रयणपूजाभिरभ्यर्च्य पितृदेवताः । कृताप्रयणका काले सन्तो विगतकल्मषाः ॥ ६
 प्राज्यकामा जनपदाः संपन्नतरंगोरसाः । विचरन्ति महीपाला यात्रार्थां विजिगीषवः ॥ ७
 सेवमाने दृढं सूर्ये दिशमन्तकसेविताम् । विहीनतिलकेव स्त्री नोत्तरा दिक् प्रकाशते ॥ ८

१. आस्तीर्ष्य च.

२. समीकृतबलान् छ.

३. शमीत्वादि विक्रम इत्यन्तम् ख. नास्ति । —इति ग.

४. चकार लघुविक्रमः ख. झ. ज.

५. इतः पूर्वं—स सीतया लक्ष्मणेन पक्षिराजा

जटाशुषा । न्यवसत् पञ्चवटीयां वै पूजयमानो महर्षिभिः ॥

६. यात्रार्थं म.

प्रकृत्या हिमकोशाढ्यो दूरसूर्यश्च साम्प्रतम् । यथार्थनामा सुव्यक्तं हिमवान् हिमवान् गिरिः ॥ ९
 अत्यन्तसुखसंचारा मध्याह्ने स्पर्शतः सुखाः । दिवसाः सुभगादित्याश्छायासलिलदुर्भगाः ॥ १०
 मृदुसूर्याः सनीहाराः पटुशीताः समारुताः । शून्यारण्या हिमध्वस्ता दिवसा भान्ति साम्प्रतम् ॥११
 निवृत्ताकाशशयनाः पुष्यनीता^१ हिमारुणाः । शीता वृद्धतरायामास्त्रियामा यान्ति साम्प्रतम् ॥ १२
 रविसंक्रान्तसौभाग्यस्तुषारावृतमण्डलः^२ । निःश्वासान्ध इवादर्शश्चन्द्रमा न प्रकाशते ॥ १३
 ज्योत्स्ना^३ तुषारमलिना पौर्णमास्यां न राजते । सीतेव चातपश्यामा लक्ष्यते न तु शोभते ॥ १४
 प्रकृत्या शीतलस्पर्शो हिमविद्धश्च साम्प्रतम् । प्रवाति पश्चिमो वायुः काले द्विगुणशीतलः ॥ १५
 बाष्पच्छन्नान्यरण्यानि यवगोधूमवन्ति च । शोभन्तेऽभ्युदिते सूर्ये नदद्भिः क्रौञ्चसारसैः ॥ १६
 खड्गैरपुष्पाकृतिभिः शिरोभिः पूर्णतण्डुलैः । शोभन्ते किञ्चिदानन्नाः शालयः कनकप्रभाः^४ ॥ १७
 मयूखैरुपसर्पद्भिर्हिमनीहारसंवृतैः । दूरमभ्युदितः सूर्यः शशाङ्क इव लक्ष्यते ॥ १८
 अग्राह्यवीर्यः पूर्वाह्ने मध्याह्ने स्पर्शतः सुखः । संरक्तः किञ्चिदापाण्डुरातपः शोभते क्षितौ ॥ १९
 अवश्यायनिपातेन किञ्चित्प्रच्छिन्नशाद्वला । वनानां शोभते भूमिर्निर्विष्टतरुणातपा^५ ॥ २०
 स्पृशंस्तु विपुलं शीतमुदकं द्विरदः सुखम् । अत्यन्तघृषितो वन्यः प्रतिसंहरते करम् ॥ २१
 एते हि समुपासीना विहगा जलचारिणः । नावगाहन्ति सलिलमप्रगल्भा इवाहवम् ॥ २२
 अवश्यायतमोनद्धा नीहारतमसा वृताः । प्रसुप्ता इव लक्ष्यन्ते विपुष्पा वनराजयः ॥ २३
 बाष्पसंछन्नसलिला रुतविज्ञेयसारसाः । हिमार्द्रवालुकैस्तारैः सरितो भान्ति साम्प्रतम् ॥ २४
 तुषारपतनाच्चैव मृदुत्वाद्वाक्करस्य च । शैत्यार्द्रगाग्रस्थमपि प्रायेण रसवज्जलम् ॥ २५
 जराजर्जरितैः पद्मैः शीर्णकेसरकर्णिकैः । नाल्लोपैर्हिमध्वस्तैर्न भान्ति कमलाकराः ॥ २६
 अस्मिन्स्तु पुरुषव्याघ्रः काले दुःखसमन्वितः । तपश्चरति धर्मात्मा त्वद्भक्त्या भरतः पुरे ॥ २७
 त्यक्त्वा राज्यं च मानं च भोगांश्च विविधान् बहून् । तपस्वी नियताहारः शेते शीते महीतले ॥ २८
 सोऽपि बेलामिमां नूनमभिषेकार्थमुद्यतः । घृतः प्रकृतिभिर्नित्यं प्रयाति सरयूं नदीम् ॥ २९
 अत्यन्तसुखसंवृद्धः सुकुमारः सुखोचितः । कथं न्वपररात्रेषु सरयूमवगाहते ॥ ३०
 पद्मपत्रेक्षणो वीरः श्यामो निरुदरो महान् । धर्मज्ञः सत्यवादी च ह्रीनिपेधो जितेन्द्रियः ॥ ३१
 प्रियाभिभाषी मधुरो दीर्घबाहुरिंदिमः । संत्यज्य विविधान् भोगानार्यं^६ सर्वात्मना श्रितः ॥ ३२

1. पुष्यनक्षत्रबोधितराश्यावसानाः । 2. अस्थानन्तरम्—निमग्नाः कर्णिकारेषु
 3. कोशेषु व्याख्यासु च तुषारारुणमण्डल- शकैः कनकपिङ्गलैः । गन्धान् केशरपद्मानां जिघ्रन्ति
 इत्येव पाठो दृश्यते । प्रसिद्धयनुसारिभिरस्माभिः वनशालयः ॥—इति घ.
 'तुषारारुणमण्डलः' इति पाठ आहतः । 4. निविष्टतरुणातपा च. छ.
 5. रसवत् विषतुल्यम् । 6. अगाधस्थमपि. ङ.
 7. ज्योत्स्नी गो.

जितः स्वर्गस्तव भ्रात्रा भरतेन महात्मना । वनस्थमपि तापस्ये यस्त्वामनुविधीयते ॥	३३
न पित्र्यमनुवर्तन्ते मातृकं द्विपदा इति । ख्यातो लोकप्रवादोऽयं भरतेनान्यथा कृतः ॥	३४
मर्ता दशरथो यस्याः साधुश्च भरतः सुतः । कथं नु साम्बा कैकेयी तादृशी क्रूरदर्शिनी ॥	३५
इत्येवं लक्ष्मणे वाक्यं स्नेहाद्ब्रुवति धार्मिके । परिवादं जनन्यास्तमसहन् राघवोऽब्रवीत् ॥	३६
न तेऽम्बा मध्यमा तात गर्हितव्या कथंचन । तामेवेक्ष्वाकुनाथस्य भरतस्य कथां कुरु ॥	३७
निश्चितापि हि मे बुद्धिर्वनवासे दृढव्रता । भरतस्नेहसंतप्ता बालिशीक्रियते पुनः ॥	३८
संस्मराम्यस्य वाक्यानि प्रियाणि मधुराणि च । हृद्यान्यमृतकल्पानि मनःप्रहादनानि च ॥	३९
कदा न्वहं समेष्यामि भरतेन महात्मना । शत्रुघ्नेन च वीरेण त्वया च रघुनन्दन ॥	४०
इत्येवं विलपन्तत्र प्राप्य गोदावरीं नदीम् । चक्रेऽभिषेकं काकुत्स्थः सानुजः सह सीतया ॥	४१
तर्पयित्वाथ सलिलैस्ते पितॄन् दैवतानि च । स्तुवन्ति स्मोदितं सूर्यं देवताश्च समाहिताः ॥	४२
कृताभिषेकः स रराज रामः सीताद्वितीयः सह लक्ष्मणेन ।	
कृताभिषेको गिरिराजपुत्र्यां रुद्रः सनन्दी ^१ भगवानिवेशः ॥	४३
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम् अरण्यकाण्डे हेमन्तवर्णनं नमः षोडशः सर्गः	

सप्तदशः सर्गः

शूर्पणखाभावाविष्करणम्

कृताभिषेको रामस्तु सीता सौमित्रिरेव च । तस्माद्गोदावरीतीरात्ततो जग्मुः स्वमाश्रमम् ॥	१
आश्रमं तमुपागम्य राघवः सहलक्ष्मणः । कृत्वा पौर्वाहिकं कर्म पर्णशालामुपागमन् ॥	२
उवासं सुखितस्तत्र पूज्यमानो महर्षिभिः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा चकार विविधाः कथाः ॥	३
स रामः पर्णशालायामासीनः सह सीतया । विरराज महाबाहुश्चित्रया चन्द्रमा इव ॥	४
तथासीनस्य रामस्य कथासंसक्तचेतसः । तं देशं राक्षसी काचिदाजगाम यदृच्छया ॥	५
सा तु शूर्पणखा नाम दशग्रीवस्य रक्षसः । भगिनी राममासाद्य ददर्श त्रिदशोपमम् ॥	६
सिंहोरस्कं महाबाहुं पद्मपत्रनिभेक्षणम् । आजानुबाहुं दीप्रास्यमतीव प्रियदर्शनम् ॥	७
गजविक्रान्तगमनं जटामण्डलधारिणम् । सुकुमारं महासत्त्वं पार्थिवव्यञ्जनान्वितम् ॥	८
राममिन्दीवरश्यामं कंदर्पसदृशप्रभम् । बभूवेन्द्रोपमं दृष्ट्वा राक्षसी काममोहिता ॥	९
सुमुखं दुर्मुखी रामं वृत्तमध्यं महोदरी । विशालाक्षं विरूपाक्षी सुकेशं ताम्रमूर्धजा ॥	१०

प्रीतिरूपं' विरूपा सा सुस्वरं भैरवस्वरा । तरुणं ^१ दारुणा वृद्धा दक्षिणं वामभाषिणी ॥	११
न्यायवृत्तं सुदुर्वृत्ता प्रियमप्रियदर्शना । शरीरजसमाविष्टा राक्षसी वाक्यमब्रवीत् ॥	१२
जटी तापसरूपेण सभार्यः शरचापधृत् । आगतस्त्वमिमं देशं कथं राक्षससेवितम् ॥	१३
किमागमनकृत्यं ते तत्त्वमाख्यातुमर्हसि । एवमुक्तस्तु राक्षस्या शूर्पणख्या ^२ परंतपः ॥	१४
ऋजुबुद्धितया सर्वमाख्यातुमुपचक्रमे । अनृतं न हि रामस्य कदाचिदपि संमतम् ॥	१५
विशेषेणाश्रमस्थस्य समीपे स्त्रीजनस्य च ^३ । आसीद्दशरथो नाम राजा त्रिदशविक्रमः ॥	१६
तस्याहमप्रजः पुत्रो रामो नाम जनैः श्रुतः । भ्रातायं लक्ष्मणो नाम यवीयान् मामनुव्रतः ॥	१७
इयं भार्या च वैदेही मम सीतेति विश्रुता । नियोगान्तु नरेन्द्रस्य पितुर्मातुश्च यन्त्रितः ॥	१८
धर्मार्थं धर्मकाङ्क्षी च वनं वस्तुमिहागतः । त्वां तु वेदितुमिच्छामि कथ्यतां कासि कस्य वा ॥	१९
न हि तावन्मनोव्याङ्गी राक्षसी प्रतिभासि मे । इह वा किं निमित्तं त्वमागता ब्रूहि तत्त्वतः ॥	२०
माब्रवीद्वचनं श्रुत्वा राक्षसी मदनार्दिना । श्रुयतां राम वक्ष्यामि तत्त्वार्थं वचनं मम ॥	२१
अहं शूर्पणखा नाम राक्षसी कामरूपिणी । अरण्यं विचरामीदमेका सर्वभयंकरा ॥	२२
रावणो नाम मे भ्राता वलीयान् राक्षसेश्वरः । वीरो विश्रवसः पुत्रो यदि ते श्रोत्रमागतः ॥	२३
प्रयुद्धनिद्रश्च सदा कुम्भकर्णो महाबलः । विभीषणस्तु धर्मात्मा न तु राक्षसचेष्टितः ^४ ॥	२४
प्रग्व्यातर्वायौ च रणे भ्रातरौ खरदूपणौ । तानहं समतिक्रान्ता राम त्वापूर्वदर्शनात् ॥	२५
ममुपेतास्मि भावेन भर्तायं पुरुपोत्तमम् । अहं प्रभायमंपन्ना स्वच्छन्दबलगामिनी ॥	२६
चिराय भव मे भर्ता सीतया किं करिष्यसि । विकृता च विरूपा च न चेयं सहशी तव ॥	२७
अहमेवानुरूपा ते भार्यारूपेण पश्य माम् । इमां विरूपामसतीं करालां निर्णतोदरीम् ॥	२८
अनेन ते मह् भ्रात्रा भक्षयिष्यामि मानुषीम् । ततः पर्वतशृङ्गाणि वनानि विविधानि च ॥	२९
पश्यन सह मया कान्त दण्डकान् विचरिष्यसि । इत्येवमुक्तः काकुत्स्थः प्रहस्य मदिरेक्षणाम् ॥३०	३०
इदं वचनमारंभे वक्तुं वाक्यविशारदः ॥	

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वान्मीर्कायै आदिकान्वये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम्

अरण्यकाण्डे शूर्पणखाभावाविष्करणं नाम सप्तदशः सर्गः

1. प्रातिः, गस्वगुणः रूप रवमाबो यस्य तम् । विशेषताऽऽदिभक्तमस्वगुणमित्येतत् । एतन्नुरोधात् विरूपेत्येतत् भूयसाद्रिक्तमोगुणेत्येतदर्थपरं बोध्यम् । तेन सुमुख दम्बुखीत्यादिनोपक्रान्तस्य विषमालंकारस्य नेह भङ्गः ।

2. तरुणं सौम्यदर्शनं युवानं चेत्यर्थः । अतएव दारुणोति वृद्धेति च वैषम्यनिर्देशः सगच्छते ।

3. शूर्पणख्येति । अनेन शूर्पोपमनखयुतेन अशुलिना सतर्ज्येति व्यज्यते । अत एव योगार्थवि-
वक्षणात् ईकारान्ततोपपत्तिः ।

१. अनृतमित्यादि स्त्रीजनस्येत्यन्तं पुना-
नाम्ति ।

२. इदमर्थम् ख. नारित ।

अष्टादशः सर्गः

शूर्पणखाविरूपणम्

ततः शूर्पणखां रामः कामपाशावपाशिताम् । स्वच्छया ऋक्षण्या वाचा स्मितपूर्वमथाब्रवीत् ॥	१
कृतदारोऽस्मि भवति भायेंयं दयिता मम । त्वद्विधानां तु नारीणां सुदुःखा ससपन्नता ॥	२
अनुजस्त्वेष मे भ्राता शीलवान् प्रियदर्शनः । श्रीमानकृतदारश्च लक्ष्मणो नाम वीर्यवान् ॥	३
अपूर्वा भार्यया चार्थी तरुणः प्रियदर्शनः । अनुरूपश्च ते भर्ता रूपस्यास्य भविष्यति ॥	४
एनं भज विशालाक्षि भर्तारं भ्रातरं मम । असपन्ना वरारोहे मेरुमर्कप्रभा यथा ॥	५
इति रामेण सा प्रोक्ता राक्षसी काममोहिता । विसृज्य रामं सहसा ततो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥	६
अस्य रूपस्य ते युक्ता भार्याहं वरवर्णिनी । मया सह सुखं सर्वान् दण्डकान् त्रिचरिष्यसि ॥	७
एवमुक्तस्तु सौमित्री राक्षस्या वाक्यकोविदः । ततः शूर्पणखीं स्मित्वा लक्ष्मणो युक्तमब्रवीत् ॥	८
कथं दासस्य मे दासी भार्या भवितुमिच्छसि । सोऽहमर्थेण परवान् भ्रात्रा कर्मलवर्णिनि ॥	९
समृद्धार्थस्य सिद्धार्था मुदिता वरवर्णिनी । आर्यस्य त्वं विशालाक्षि भार्या भव यवीयसी ॥	१०
एनां विरूपामसतीं करालां निर्णतोदरीम् । भार्या वृद्धां परित्यज्य त्वामेवैष भजिष्यति ॥	११
को हि रूपमिदं श्रेष्ठं संत्यज्य वरवर्णिनि । मानुषीषु वरारोहे कुर्याद्भावं विचक्षणः ॥	१२
इति सा लक्ष्मणेनोक्ता कराला निर्णतोदरी । मन्यते तद्वचस्तथ्यं परिहासाविचक्षणा ॥	१३
सा रामं पर्णशालायामुपविष्टं परंतपम् । सीतया सह दुर्धर्षमब्रवीत् काममोहिता ॥	१४
एनां विरूपामसतीं करालां निर्णतोदरीम् । वृद्धां भार्याभवष्टभ्य मां न त्वं बहु मन्यसे ॥	१५
अद्येमां भक्षयिष्यामि पश्यतस्तव मानुषीम् । त्वया सह चरिष्यामि निःसपन्ना यथासुखम् ॥	१६
इत्युक्त्वा मृगशाबाक्षीमलातसदृशेक्षणा । अभ्यधावत् सुसंकुद्धा महोल्का रोहिणीमिव ॥	१७
तां मृत्युपाशप्रतिमामापतन्तीं महाबलः । निगृह्य रामः कुपितस्ततो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥	१८
क्रूरैरनायैः सौमित्रे परिहासः कथंचन । न कार्यः पश्य वैदेहीं कथंचित् सौम्य जीवतीम् ॥	१९
इमां विरूपामसतीमतिमत्तां महोदरीम् । राक्षसीं पुरुषव्याघ्र विरूपयितुमर्हसि ॥	२०
इत्युक्तो लक्ष्मणस्तस्याः क्रुद्धो रामस्य पश्यतः । उद्धृत्य खड्गं चिच्छेद कर्णनासं महाबलः ॥	२१
निकृत्तकर्णनासा तु विस्वरं सा विनद्य च । यथागतं प्रदुद्राव घोरा शूर्पणखा वनम् ॥	२२
सा विरूपा महाघोरा राक्षसी शोणितोक्षिता । ननाद विविधानादान् यथा प्रावृषि तोयदः ॥	२३
सा विश्वरन्ती रुधिरं बहुधा घोरदर्शना । प्रगृह्य बाहू गर्जन्ती प्रविवेश महावनम् ॥	२४

ततस्तु सा राक्षससङ्घसंवृतं खरं जनस्थानगतं विरूपिता ।

इषेत्य तं भ्रातरमुग्रदर्शनं पपात भूमौ गगनाद्यथाज्ञानिः ॥

ततः सभार्थं भयमोहमूर्च्छिता सलक्ष्मणं राघवमागतं वनम् ।
 विरूपणं चात्मनि शोणितोक्षिता शशंस सर्वं भगिनी खरस्य सा ॥ २६
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 अरण्यकाण्डे शूर्पणखाविरूपणं नाम अष्टादशः सर्गः

एकोनविंशः सर्गः

खरक्रोधः

तां तथा पतितां दृष्ट्वा विरूपां शोणितोक्षिताम् । भगिनीं क्रोधसंतप्तः खरः पप्रच्छ राक्षसीम् ॥ १
 उत्तिष्ठ तावदाख्याहि प्रमोहं जहि संभ्रमम् । व्यक्तमाख्याहि केन त्वमेवंरूपा विरूपिता ॥ २
 कः कृष्णसर्पमासीनमाशीविषमनागसम् । तुदन्यभिसमापन्नमङ्गुल्यग्रेण लीलया ॥ ३
 कः कालपाशमामज्य कण्ठे मोहात्त्र बुध्यते । 'यस्त्वामद्य ममासाद्य पीतवान् विषमुत्तमम् ॥ ४
 बलविक्रमसंपन्ना कामगा कामरूपिणी । इमामवस्थां नीता त्वं केनान्तकसमागता' ॥ ५
 देवगन्धर्वभूतानामृषीणां च महात्मनाम् । कोऽयमेवं विरूपां त्वां महावीर्यश्चकार ह ॥ ६
 न हि पश्याम्यहं लोके यः कुर्यान्मम विप्रियम् । अन्तरेण सहस्राक्षं महेन्द्रं पाकशासनम् ॥ ७
 अद्य हं मार्गणैः प्राणानादास्ये जीवितान्तकैः । सलिले क्षीरमासक्तं निष्पिबन्निव सारसः ॥ ८
 निहृतस्य मया संख्ये शशंसं हृतमर्मगः । सफेत्तं रुधिरं रक्तं मेदिनी कस्य पास्यति ॥ ९
 कस्य पत्ररथाः कायान्मांसमुत्कृत्य संगताः । प्रहृष्टा भक्षयिष्यन्ति निहृतस्य मया रणे ॥ १०
 तं न देवा न गन्धर्वा न पिशाचा न राक्षसाः । मयापकृष्टं कृपणं शक्तास्त्रातुमिहाहवे ॥ ११
 उपलभ्य शनैः संज्ञां तं मे शंसितुमर्हसि । येन त्वं दुर्विनीतेन वने विक्रम्य निर्जिता ॥ १२
 इति भ्रातुर्वचः श्रुत्वा क्रुद्धस्य च विशेषतः । ततः शूर्पणखा चाक्यं सबाष्पमिदमब्रवीत् ॥ १३
 तरुणौ रूपसंपन्नौ सुकुमारौ महाबलौ । पुण्डरीकविशालाक्षौ चीरकृष्णाजिनाम्बरौ ॥ १४
 फलमूलाशनौ दान्तौ तापमौ धर्मचारिणौ । पुत्रौ दशरथस्यास्तां भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ १ ॥ १५
 गन्धर्वराजप्रतिभौ पार्थिवव्यञ्जानान्वितौ । देवौ^२ वा मानुषौ^३ वा तौ न तर्कयितुमुत्सहे ॥ १६

1. क इति वृश्यते चेत् स पाठः । र्लिष्टः ।

2. आगनेति छेदः । शृशुतुल्या सती केन स्वमिमामवस्थां नीता । कं च त्वा विरूपयन्तमभङ्गायित्वा इहागतासीत्यर्थः ।

3. सहस्राक्षं महेन्द्रं पाकशासनमिति त्रिरभ्या-
 मः खरस्याधिक क्रोधावेशं गमयति । इन्द्रस्य वा
 गर्वाधिक्यं ध्वनयितुं यौगिकार्थं विवक्षित्वा विशेषगद्दयं
 प्रयुक्तमिति बोध्यम् । इह अन्तरेणेत्यस्य स्थाने अमरे-

ध्विति पाठान्तरमपि महेश्वरतीर्थेन प्रदर्शितम् ।

4. 'पुत्रौ दशरथस्यास्तां भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ'
 इति यदुक्तं मया तत् तयोर्वचनमनुरुध्यैव; परमार्थतस्तु
 न मे तत्र निश्चयः, इति तयो रूपसौन्दर्यस्मरणविमोहिता
 पुनर्वर्णयति—देवाविति ।

१. अस्यानन्तरम्—शरण्यौ सर्वसत्त्वानां श्रेष्ठौ
 संबंधनुष्मताम्—इति ख.

२. दानवौ पुना, ।

तरुणी रूपसंपन्ना सर्वाभरणभूषिता । दृष्टा तत्र मया नारी तयोर्मध्ये सुमध्यमा ॥	१७
ताभ्यामुभाभ्यां संभूय प्रमदामधिकृत्य ताम् । इमामवस्थां नीताहं यथानाथासती तथा ॥	१८
तस्याश्चानृजुवृत्तायास्तयोश्च हतयोरहम् । सफेनं पातुमिच्छामि रुधिरं रणमूर्धनि ॥	१९
एष मे प्रथमः कामः कृतस्तात त्वया भवेत् । तस्यास्तयोश्च रुधिरं पिबेयमहमाहवे ॥	२०
इति तस्यां ब्रुवाणायां चतुर्दश महाबलान् । व्यादिदेश खरः क्रुद्धो राक्षसानन्तकोपमान् ॥	२१
मानुषौ शस्त्रसंपन्नौ चीरकृष्णाजिनाम्बरौ । प्रविष्टौ दण्डकारण्यं घोरं प्रमदया सह ^१ ॥	२२
तौ हत्वा तां च दुर्वृत्तामुपावर्तितुमर्हथ । इयं च रुधिरं तेषां भगिनी मम पास्यति ॥	२३
मनोरथोऽयमिष्टोऽस्या भगिन्या मम राक्षसाः । शीघ्रं संपाद्यतां गत्वा तौ प्रमथ्य स्वतेजसा ॥	२४
युष्माभिर्निहतौ दृष्ट्वा तावुभौ भ्रातरौ रणे । इयं प्रहृष्टा मुदिता रुधिरं युधि पास्यति ^२ ॥	२५
इति प्रतिसमादिष्टा राक्षसास्ते चतुर्दश । तत्र जग्मुस्तया सार्धं घना बातेरिता यथा ॥	२६

ततस्तु ते तं समुद्रप्रतेजसं तथापि तीक्ष्णप्रदरा निशाचराः ।

दुरासदं धर्षयितुं न चाशकन् वनद्विपा दीप्तमिवाग्निमुत्थितम्^३ ॥

२७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे खरक्रांधो नाम एकोनविंशः सर्गः

विंशः सर्गः

चतुर्दशरक्षोवधः

ततः शूर्पणखा घोरा राघवाश्रममागता । रक्षसामाचचक्षे तौ भ्रातरौ सह सीतया ॥	१
ते रामं पर्णशालायामुपविष्टं महाबलम् । ददृशुः सीतया सार्धं बैदेह्या लक्ष्मणेन च ॥	२
तान् दृष्ट्वा राघवः श्रीमानागतांस्तां च राक्षसीम् । अब्रवीद्भ्रातरं रामो लक्ष्मणं दीप्ततेजसम् ॥	३
मुहूर्तं भव सौमित्रे सीतायाः प्रत्यनन्तरः । इमानस्या वधिष्यामि पदवीमागतानिह ॥	४
वाक्यमेतत्ततः श्रुत्वा रामस्य विदितात्मनः । तथेति लक्ष्मणो वाक्यं रामस्य प्रत्यपूजयत् ॥	५
राघवोऽपि महच्चापं चामीकरविभूषितम् । चकार सज्यं धर्मात्मा तानि रक्षांसि चाब्रवीत् ॥	६
पुत्रो दशरथस्यावां भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । प्रविष्टौ सीतया सार्धं दुश्चरं दण्डकावनम् ॥	७

१. अस्यानन्तरम्—युष्माभित्तौ निहन्तव्यौ
सङ्घसा तापसाविमौ—इति ख.

२. इदं पद्यं क. ख. ग. च. छ. नास्ति ।

३. इदं पद्यं प्र. नास्ति ।

फलमूलाशनौ दान्तौ तापसौ धर्मचारिणौ । वसन्तौ दण्डकारण्ये किमर्थमुपहिंसथ ॥ ८
युष्मान् पापात्मकान् हन्तुं विप्रकारान् महाहवे । ऋषीणां तु नियोगेन प्राप्तोऽहं सशरायुधः ॥ ९
तिष्ठतैवात्र संतुष्टा नोपावर्तितुमर्हथ । यदि प्राणैरिहार्थो वा^१ निवर्तध्वं निशाचराः ॥ १०
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसास्ते चतुर्दश । ऊचुर्वाचं सुसंकुद्धा ब्रह्मप्राः शूलपाणयः^२ ॥ ११
क्रोधमुत्पाद्य नो भर्तुः खरस्य सुमहात्मनः । त्वमेव हास्यसे प्राणानद्यास्माभिर्हतो युधि ॥ १२
का हि ते शक्तिरेकस्य बहूनां रणमूर्धनि । अस्माकमप्रतः स्थातुं किं पुनर्योद्धुमाहवे ॥ १३
एहि बाहुप्रयुक्तैर्नः परिचैः शूलपट्टिभैः । प्राणांस्त्यक्ष्यसि वीर्यं च धनुश्च करपीडितम् ॥ १४
इत्येवमुक्त्वा संकुद्धा राक्षसास्ते चतुर्दश । उद्यतायुधनिस्त्रिंशा राममेवाभिदुद्रुवुः ॥ १५
अभिपत्य ततो वेगान् पृष्ठतस्ते निशाचराः । परिधान् पट्टिशान् शूलान् निस्त्रिंशान् हेमभूषितान्^३ ॥ १६
चिर्क्षिपुस्तानि शूलानि राघवं प्रति दुर्जयम् । तानि शूलानि काकृत्यथः समस्तानि चतुर्दश ॥ १७
तावद्भैरेव चिच्छेद शरैः काञ्चनभूषणैः । ततः पश्चान्महातेजा नाराचान् मूर्यसंनिभान् ॥ १८
जग्राह परमक्रुद्धश्चतुर्दश शिलाशितान् । गृहीत्वा धनुरायम्य लक्ष्यानुद्दिश्य राक्षसान् ॥ १९
मुमोच राघवो बाणान् वज्रानिव शतक्रतुः ।^४ रुक्मपुङ्गाश्च विशिखा दीप्ता हेमविभूषिताः ॥ २०
ते भित्त्वा रक्षसां वेगाद्दक्षांसि रुधिराप्लुताः । विनिष्पेतुस्तदा भूमौ वल्मीकादिव पद्मगाः^५ ॥ २१
ते भिन्नहृदया भूमौ छिन्नमूला इव द्रुमाः । निपेतुः शोणितार्द्राङ्गा विकृता विगतासवः ॥ २२
नान हृष्टा पतितान् भूमौ राक्षसी क्रोधमूर्च्छिता । परित्रस्ता पुनस्तत्र व्यम्जद्भैरवस्वनान्^६ ॥ २३
मा नदन्ती महानादं जवाच्छर्पणखा पुनः । उपगम्य खरं सा तु किञ्चित् संशुष्कशोणिता ॥ २४
पपात पुनरेवार्ता मनिर्यासेव सद्भकी । भ्रातुः समीपे शोकार्ता ससर्ज निनदं मुहुः^७ ॥ २५
सस्वरं मुमुचे बाष्पं विषण्णवदना तदा ।

निपातितान् दृश्य रणे तु राक्षसान् प्रधाविता शूर्पणखा पुनस्ततः ।

वधं च तेषां निखिलेन रक्षसां शशंस सर्वं भगिनी खरस्य सा^१ ॥ २६

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे चतुर्दशश्लोकवधो नाम विंशः सर्गः

१. इदम् उत्तरसर्गाद्यं सश्रेपतः कथनम् । महोत्काना बभूवुस्तुल्यदर्शनाः— इति छ.
२. वः रा. ५. न्यमञ्जन्ताशानिरवनाः च. छ.
३. अस्यानन्तरम्—संरक्तनयना घोरा रामं ६. तान् दृष्ट्वेत्यादि भैरवस्वमानिल्यन्तस्य पुना. संरक्तलोचनम् । पशुषा मधुगमाथ हृष्टा दृष्टपराक्रमम् ॥— नारित ।
४. इति च. छ. ७. अस्य पादस्य स्थाने—नष्टमङ्गाभवन्मुहुः ।
५. इदं पद्यं प्र. नारित । ८. भूमौ शयाना दुःखार्ता लब्धमंशाभवत्पुनः—इति घ.
६. इदं अर्थं प्र. नारित । अस्यानन्तरम्—अन्तरिक्षे

एकविंशः सर्गः

खरसन्धुक्षणम्

स पुनः पतितां दृष्ट्वा क्रोधाच्छूर्पणखां खरः । उवाच व्यक्तया वाचा तामनर्थार्थमागताम् ॥	१
मया त्विदानीं शूरास्ते राक्षसा रुधिराशनाः । त्वत्प्रियार्थं विनिर्दिष्टाः किमर्थं रुद्यते पुनः ॥	२
भक्ताश्चैवानुरक्ताश्च हिताश्च मम नित्यशः । घ्नन्तोऽपि न निहन्तव्या ^१ न न कुर्युर्वचो मम ॥	३
किमेतच्छ्रोतुमिच्छामि कारणं यत्कृते पुनः । हा नाथेति विनर्दन्ती सर्पवत्लुठसि ^१ क्षितौ ॥	४
अनाथवद्विलपसि नाथे तु मयि संस्थिते ^२ । उत्तिष्ठोत्तिष्ठ मा भैषीवेंकव्यं त्यज्यतामिह ॥	५
इत्येवमुक्ता दुर्धर्षा खरेण परिसान्त्विता । विमृज्य नयने सास्त्रे खरं भ्रातरमब्रवीत् ॥	६
अस्मीदानीमहं प्राप्ता हृतश्रवणनासिका । शोणितौघपरिक्लिन्ना त्वया च परिसान्त्विता ॥	७
प्रेषिताश्च त्वया वीर राक्षसास्ते चतुर्दश । निहन्तुं राघवं क्रोधान्मत्प्रियार्थं सलक्ष्मणम् ॥	८
ते तु रामेण सामर्षाः शूलपट्टिशपाणयः । समरे निहताः सर्वे सायकैर्मर्मभेदिभिः ॥	९
तान् दृष्ट्वा पतितान् भूमौ क्षणेनैव महाबलान् । रामस्य च महत् कर्म महान्वासोऽभवन्मम ॥ १०	१०
अहमस्मि समुद्विग्ना विषण्णा च निशाचर । शरणं त्वां पुनः प्राप्ता सर्वतोभयदर्शिनी ॥	११
विपादनक्राध्युषिते परित्रासोर्मिमालिनि । किं मां न त्रायसे मग्नां विपुले शोकसागरे ॥	१२
एते च निहता भूमौ रामेण निशितैः शरैः । येऽपि मे पदवीं प्राप्ता राक्षसाः पिशिताशनाः ॥	१३
मयि ते यद्यनुक्रोशो यदि रक्षःसु तेषु च । रामेण ^३ यदि ते शक्तिस्तेजो वास्ति निशाचर ॥	१४
दण्डकारण्यनिलयं जहि राक्षसकण्टकम् । यदि रामं ममामित्रं न त्वमद्य बधिष्यसि ॥	१५
तव चैवाग्रतः प्राणास्त्यक्ष्यामि निरपत्रपा । बुद्ध्याहमनुपश्यामि न त्वं रामस्य संयुगे ॥	१६
स्थातुं प्रतिमुखे शक्तः सबलोऽपि महारणे । शूरमानी न शूरस्त्वं मिथ्यारोपितविक्रमः ॥	१७
मानुषौ यौ न शक्नोषि हन्तुं तौ रामलक्ष्मणौ । रामेण यदि ते शक्तिस्तेजो वास्ति निशाचर ॥	१८
दण्डकारण्यनिलयं जहि तं कुलपांसन । निःसत्त्वस्याल्पवीर्यस्य वासस्ते कीदृशस्त्विह ॥	१९
अपयाहि जनस्थानात्स्वरितः सहबान्धवः । रामतेजोऽभिभूतो हि त्वं क्षिप्रं विनशिष्यसि ॥	२०
स हि तेजःसमायुक्तो रामो दशरथात्मजः । भ्राता चास्य महावीर्यो येन चास्मि विरूपिता ॥	२१

१. अपिश्चार्थे । परान् घ्नन्तश्च परेनिहन्तु-
मशक्याश्चेत्यर्थः । हन्यमाना न हन्यन्ते इति तिलकपाठे तु
परैस्तादृशमाना अपि ये न हन्तुं शक्यन्ते तादृशा इत्यर्थः ।

२ नाथे मयि संस्थिते मरणं प्राप्ते अनाथवत्त्वं
विकपिष्यसि इति विरुद्धार्थान्तरप्रतीतिकृत् इदं खरस्य

वचनं भाविनस्तदशुभस्य सूचकम् । संस्थितिर्मरणं . . .
इति हि कोशप्रसिद्धिः ।

३. रामेणेति योद्धुमिति शेषः ।

१. वेष्टसे च. छ.

एवं विलप्य बहुशो राक्षसी प्रदरोदरी^१ । कराभ्यामुदरं हत्वा रुरोद भृशदुःखिता ॥ २२

इत्यार्षे भीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे खरसन्धुक्षणं नाम एकविंशः सर्गः

द्वाविंशः सर्गः

खरसंनाहः

एवमाधर्षितः शूरः शूर्पणख्या खरस्तदा । उवाच रक्षसां मध्ये खरः खरतरं वचः ॥ १
तवावमानप्रभवः क्रोधोऽयमतुलो मम । न शक्यते धारयितुं लवणाम्भ इवोत्थितम्^२ ॥ २
न रामं गणये वीर्यान्मानुषं क्षीणजीवितम् । आत्मदुश्चरितैः प्राणान् हतो योऽद्य विमोक्ष्यति ॥ ३
बाष्पः संहियतामेष मंभ्रमश्च विमुच्यताम् । अहं रामं सह भ्रात्रा नयामि यमसादनम् ॥ ४
परश्वधहतस्याद्य मन्दप्राणस्य संयुगे । रामस्य रुधिरं रक्तमुष्णं पात्यसि राक्षासि ॥ ५
सा प्रहृष्टा वचः श्रुत्वा खरस्य वदनाच्चयुतम् । प्रशंसस पुनर्मौल्याद्भ्रातरं रक्षसां वरम् ॥ ६
तया परुषितः पूर्वं पुनरेव प्रशंसितः । अब्रवीद्दूषणं नाम खरः सेनापतिं तदा ॥ ७
चतुर्दश महन्त्राणि मम चित्तानुवर्तिनाम् । रक्षसां भीमवेगानां समरेष्वनिवर्तिनाम् ॥ ८
नीलजीमूतवर्णानां घोराणां क्रूरकर्मणाम् । लोकहिंसाविहाराणां बलिनामुग्रतेजमाम् ॥ ९
तेषां शार्दूलदर्पाणां महास्याना महौजसाम् । सर्वोद्योगमुदीर्णानां रक्षसां सौम्य कारय^१ ॥ १०
उपस्थापय मे क्षिप्रं रथं सौम्य धनुषि च । शरांश्चित्रांश्च खड्गांश्च शक्तीश्च विविधाः शिताः ॥ ११
अग्रे निर्यातुमिच्छामि पौलस्त्यानां महारथम् । वधार्थं दुर्विनीतस्य रामस्य रणकोविदः ॥ १२
इति तस्य ब्रुवाणस्य सूर्यवर्णं महारथम् । सदश्वैः शबलैर्युक्तमाचक्षेऽथ दूषणः ॥ १३
तं मेरुशिखराकारं तप्तकाञ्चनभूषणम् । हेमचक्रमसंबाधं वैदूर्यमयकूबरम् ॥ १४
मत्स्यैः पुष्पैर्द्रुमैः शैलैश्चन्द्रसूर्यैश्च काञ्चनैः । मङ्गलैः पक्षिसङ्घैश्च ताराभिरभिसंवृतम् ॥ १५
ध्वजनिखिंशसंपन्नं किङ्किणीकविराजितम् । सदश्वयुक्तं सोऽमर्षदारुरोह खरो रथम् ॥ १६
निशाम्य तु रथस्थं तं राक्षसा भीमविक्रमाः । तस्थुः संपरिवार्यैनं दूषणं च महाबलम् ॥ १७
खरस्तु तान् महेश्वासान् घोरवर्मायुधध्वजान् । निर्यातेत्यब्रवीद्दृष्टो रथस्थः सर्वराक्षसान् ॥ १८
ततस्तद्राक्षसं सैन्यं घोरवर्मायुधध्वजम् । निर्जगाम जनस्थानान्महानादं महाजवम् ॥ १९
सुद्वरैः पट्टिशैः शूलैः सुतीक्ष्णैश्च परश्वधैः । खड्गैश्चक्रैश्च हस्तस्थैर्भ्राजमानैश्च तोमरैः ॥ २०
शक्तिभिः परिघैर्घोरैरतिमात्रैश्च कार्मुकैः । गदासिमुसलैर्वज्रैर्गद्दीतैर्भीमदर्शनैः ॥ २१

१. रक्षसां सहस्राणि सर्वोद्योगं कारयेति योजना । नष्टसंज्ञा बभूव ह—इति च. छ.

२. अस्थानन्तरम्—भ्रातुः समापे इःशार्ता २. उल्बणम् म,

राक्षसानां सुघोराणां सहस्राणि चतुर्दश । निर्यातानि जनस्थानान् खरचित्तानुवर्तिनाम् ॥	२२
तांस्त्वभिद्रवतो दृष्ट्वा राक्षसान् भीमविक्रमान् । खरस्यापि रथः किञ्चिज्जगाम तदनन्तरम् ॥	२३
ततस्ताञ्जबलान्धांस्तप्तकाञ्चनभूषितान् । खरस्य मतिमाहाय सारथिः समचोदयत् ॥	२४
स चोदितो रथः शीघ्रं खरस्य रिपुघातिनः । शब्देनापूरयामास दिशश्च प्रदिशस्तदा ॥	२५

प्रवृद्धमन्युस्तु खरः खरस्वनो रिपोर्वधार्थं त्वरितो यथान्तकः ।

अचू चुदत् सारथिमुन्नदन् घनं महाबलो मेघ इवाश्मवर्षवान् ॥

२६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे खरसंनाहो नाम द्वाविंशः सर्गः

त्रयोविंशः सर्गः

उत्पातदर्शनम्

तस्मिन् याते जनस्थानादशिवं शोणितोदकम् । अभ्यवर्षन्महामेघस्तुमुलो गर्दभारुणः ॥	१
निपेतुस्तुरगास्तस्य रथयुक्ता महाजवाः । समे पुष्पचिते देशे राजमार्गे यदृच्छया ॥	२
श्यामं रुधिरपर्यन्तं बभूव परिवेषणम् । अलातचक्रप्रतिमं परिगृह्य दिवाकरम् ॥	३
ततो ध्वजमुपागम्य हेमदण्डं समुच्छ्रितम् । समाक्रम्य महाकायस्तस्थौ गृध्रः सुदारुणः ॥	४
जनस्थानसमीपे तु समागम्य खरस्वनाः । विस्वरान् विविधांश्चक्रुर्मासादा मृगपक्षिणः ॥	५
व्याजहुश्च प्रदीप्तायां दिशि वै भैरवस्वनम् । अशिवं यातुधानानां शिवा घोरा महास्वनाः ॥	६
प्रभिन्नगिरिसंकाशास्तोयशोणितधारिणः । आकाशं तदनाकाशं चक्रुर्भीमा वलाहकाः ॥	७
बभूव तिमिरं घोरमुद्धतं रोमहर्षणम् । दिशो वा विदिशो वापि न च व्यक्तं चकाशिरे ॥	८
क्षतजार्द्रसवर्णाभा सन्ध्या कालं विना बभौ । खरस्याभिमुखा नेदुस्तदा घोरमृगाः खगाः ॥	९
कङ्कगोमायुगृध्राश्च चुक्रुर्भयशंसिनः । नित्याशिवकरा युद्धे शिवा घोरनिदर्शनाः ॥	१०
नेदुर्बलस्याभिमुखं ज्वालोद्गारिभिराननैः । कबन्धः परिघाभासो दृश्यते भास्करान्तिके ॥	११
जग्राह सूर्यं स्वर्भानुरपर्वणि महाग्रहः । प्रवाति मारुतः शीघ्रं निष्प्रभोऽभूद्दिवाकरः ॥	१२
उत्पेतुश्च विना रात्रिं ताराः खशोतसप्रभाः । संलीनमीनविहगा नलिन्यः शुष्कपङ्कजाः ॥	१३
तस्मिन् क्षणे बभूवुश्च विना पुष्पफलैर्द्रुमाः । उद्धूतश्च विना वातं रेणुर्जलधरारुणः ॥	१४
वीचीकूचीति वाऽयन्त्यो बभूवुस्तत्र शारिकाः । उन्काश्चापि सनिर्घाता निपेतुर्घोरदर्शनाः ॥	१५
प्रचचाल मही सर्वा सशैलवनकानना । खरस्य च रथस्थस्य नर्दमानस्य धीमतः ॥	१६
प्राकम्पत भुजः सव्यः स्वरश्चास्याबसज्जत । सास्त्रा संपद्यते दृष्टिः पश्यमानस्य सर्षतः ॥	१७

ललाटे च रुजा जाता न च मोहान्यवर्तत । तान् समीक्ष्य महोत्पातानुत्थितान् रोमहर्षणान् ॥ १८
 अत्रवीद्राक्षसाम् सर्वान् प्रहसन् स खरस्तदा । महोत्पातानिमान् सर्वानुत्थितान् घोरदर्शनान् ॥ १९
 न चिन्तयाम्यहं बीर्याद्बलवान् दुर्बलानिव । तारा अपि शरैस्तीक्ष्णैः पातयामि नभःस्थलात् ॥ २०
 मृत्युं मरणधर्मेण संक्रुद्धो योजयाम्यहम् । राघवं तं बलोत्सिक्तं भ्रातरं चास्य लक्ष्मणम् ॥ २१
 अहत्वा सायकैस्तीक्ष्णैर्नोपावर्तितुमुत्सहे । सकामा भगिनी मेऽस्तु पीत्वा तु रुधिरं तयोः ॥ २२
 यन्निमित्तस्तु रामस्य लक्ष्मणस्य विपर्ययः । न क्वचित् प्राप्तपूर्वो मे संयुगेषु पराजयः ॥ २३
 युष्माकमेतत् प्रत्यक्षं नानृतं कथयाम्यहम् । देवराजमपि क्रुद्धो मत्तैरावतयायिनम् ॥ २४
 वज्रहस्तं रणे हन्यां किं पुनस्तौ कुमानुषौ । सा तस्य गर्जितं श्रुत्वा राक्षसस्य महाचमूः ॥ २५
 प्रहर्षमनुलं लेभे मृत्युपाशावपाशिता । समीयुश्च महात्मानो युद्धदर्शनकाङ्क्षिणः ॥ २६
 ऋषयो देवगन्धर्वाः सिद्धाश्च मह चारणैः । ममेत्य चोचुः सहितास्तेऽन्योन्यं पुण्यकर्मणः ॥ २७
 स्वग्नि गोत्राङ्गणभ्योऽन्तु लोकानां येऽभिसंगताः । जयतां राघवः मङ्गथे पौलस्त्यान रजनीचरान् ॥
 चक्रहस्तो यथा युद्धे सर्वानमुगपुंगवान् । एतच्चान्यच्च बहुशो ब्रुवाणाः परमर्षयः ॥ २९
 जानकौतूहलास्तत्र विमानस्थान् देवताः । दृग्शुर्वाहिनीं तेषां राक्षसानां गतायुषाम् ॥ ३०
 रथेन तु ग्वरो वेगादुग्रमैन्यो विनिःसृतः । तं दृष्ट्वा गक्षसं भूयो राक्षसाश्च विनिःसृताः ॥ ३१
 श्येनगामी पृथुग्रीवो यज्ञशत्रुर्विहंगमः । दुर्जयः कर्वीराक्षः परुषः कालकार्मुकः ॥ ३२
 मेघमाली महामाली सर्पास्यो रुधिराशनः । द्वादशैते महावीर्याः प्रतस्थुरभितः खरम् ॥ ३३
 महाकपालः स्थूलाक्षः प्रमाथी त्रिशिगस्तथा । चत्वार एते सेनान्यो दूषणं पृष्ठतो ययुः ॥ ३४

सा भीमवेगा समराभिकामा महाबला राक्षसवीरसेना ।

तौ राजपुत्रौ सहमाभ्युपेता माला प्रहाणामिव चन्द्रमूर्यौ ॥

३५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वान्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे उत्पानदर्शनं नाम त्रयोविंशः सर्गः

चतुर्विंशः सर्गः

रामखलबलसंनिकर्षः

आश्रमं प्रतियाते तु खरे खरपराक्रमे । तानेवौत्पातिकान् रामः सह भ्रात्रा ददर्श ह ॥ १
 तानुत्पातान् महाघोरानुत्थितान् रोमहर्षणान् । प्रजानामहितान् दृष्ट्वा रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥ २
 इमान् पश्य महाबाहो सर्वभूतापहारिणः । समुत्थितान् महोत्पातान् संहर्तुं सर्वराक्षमान् ॥ ३
 अमी रुधिरधारास्तु विसृजन्तः खरस्वनाः । व्योम्नि मेघा विवर्तन्ते परुषा गर्दभारुणाः ॥ ४

सधूमाश्च शराः सर्वे मम युद्धाभिनन्दिनः । रुक्मपृष्ठानि चापानि विवेष्टन्ते च लक्ष्मण ॥	५
यादृशा इह कूजन्ति पक्षिणो वनचारिणः । अग्रतो नो भयं प्राप्तं संशयो जीवितस्य च ॥	६
संप्रहारस्तु सुमहान् भविष्यति न संशयः । अयमाख्याति मे बाहुः स्फुरमाणो मुहुर्मुहुः ॥	७
संनिकर्षे तु नः शूरा जयं शत्रोः पराजयम् । सप्रभं च प्रसन्नं च तव वक्त्रं हि लक्ष्यते ॥	८
उद्यतानां हि युद्धार्थं येषां भवति लक्ष्मण । निष्प्रभं वदनं तेषां भवत्यायुःपरिक्षये ॥	९
रक्षसां नर्दतां घोरः श्रूयते च महाध्वनिः । आहतानां च भेरीणां राक्षसैः क्रूरकर्मभिः ॥	१०
अनागतविधानं तु कर्तव्यं शुभमिच्छता । आपदं शङ्कमानेन पुरुषेण विपश्चिता ॥	११
तस्माद्गृहीत्वा वैदेहीं शरपाणिर्धनुर्धरः । गुहामाश्रय शैलस्य दुर्गां पादपसंकुलाम् ॥	१२
प्रतिकूलितुमिच्छामि न हि वाक्यमिदं त्वया । शापितो मम पादाभ्यां गम्यतां बत्स मा चिरम् ॥ १३	१३
त्वं हि शूराश्च बलवान् हन्या ह्येतान्न संशयः । स्वयं तु हन्तुमिच्छामि सर्वानेव निशाचरान् ॥ १४	१४
एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः सह सीतया । शरानादाय चापं च गुहां दुर्गां समाश्रयन् ॥	१५
तस्मिन् प्रविष्टे तु गुहां लक्ष्मणे सह सीतया । हन्त निर्युक्तमित्युक्त्वा रामः कवचमाविशत् ॥ १६	१६
स तेनाग्निनिकाशेन कवचेन विभूषितः । बभूव रामस्तिमिरे विधूमोऽग्निरिवोत्थितः ॥	१७
स चापमुद्यम्य महच्छरानादाय वीर्यवान् । बभूवावस्थितस्तत्र ज्यास्वनैः पूरयन् दिशः ॥	१८
ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च सह चारणैः । समेयुश्च महात्मानो युद्धदर्शनकाङ्क्षिणः ॥	१९
ऋषयश्च महात्मानो लोके ब्रह्मर्षिसत्तमाः । समेत्य चोचुः सहिता अन्योन्यं पुण्यकर्मणः ॥	२०
स्वस्ति गोब्राह्मणेभ्योऽस्तु लोकानां येऽभिसंगताः । जयतां राघवो युद्धे पौलस्त्यान् रजनीचरान् ॥ २१	२१
चक्रहस्तो यथा युद्धे सर्वानसुरपुंगवान् । एवमुक्त्वा पुनः प्रोचुरालोक्य च परस्परम् १ ॥	२२
चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् । एकश्च रामो धर्मात्मा कथं युद्धं भविष्यति ॥	२३
इति राजर्षयः सिद्धाः सगणाश्च द्विजर्षभाः । जातकौतूहलास्तस्थुर्विमानस्थाश्च देवताः ॥	२४
आविष्टं तेजसा रामं संप्रामशिरसि स्थितम् । दृष्ट्वा सर्वाणि भूतानि भयाद्विव्यथिरे तदा ॥	२५
रूपमप्रतिमं तस्य रामस्याङ्घ्रिकर्मणः । बभूव रूपं क्रुद्धस्य रुद्रस्येव पिनाकिनः ॥	२६
इति संभाष्यमाणे तु देवगन्धर्वचारणैः २ । ततो गम्भीरनिर्द्वादं घोरवर्मायुधध्वजम् ॥	२७
अनीकं यातुधानानां समन्तात् प्रत्यदृश्यत । सिंहनादं विसृजतमन्योन्यमभिगर्जताम् ॥	२८
चापानि विस्फारयतां जृम्भतां चाप्यभीक्षणशः । विप्रघुष्टस्वनानां च दुन्दुभींश्चापि निम्नताम् ॥	२९
तेषां सुतुमुलः शब्दः पूरयामास तद्वनम् । तेन शब्देन बित्रस्ताः श्वापदा वनचारिणः ॥	३०
दु द्रुवुर्यत्र निःशब्दं पृष्ठतो न व्यलोकयन् । तत्त्वनीकं महावेगं रामं समुपसर्पत ॥	३१
घृतनानाप्रहरणं गम्भीरं सागरोपमम् । रामोऽपि चारयंश्चक्षुः सर्वतो रणपण्डितः ॥	३२

ददर्श खरसैन्यं तद्युद्धाभिमुखमुत्थितम् । बितत्य च धनुर्भीमं तूण्याश्चोद्धृत्य सायकान् ॥ ३३
 क्रोधमाहारयत्तीव्रं बधार्थं सर्वरक्षसाम् । दुष्प्रेक्षः सोऽभवत् क्रुद्धो युगान्ताग्निरिव ज्वलन् ॥ ३४
 तं दृष्ट्वा तेजसाविष्टं प्राद्रवन् वनदेवताः । तस्य क्रुद्धस्य रूपं तु रामस्य ददृशे तदा ॥ ३५
 दक्षस्येव क्रतुं हन्तुमुद्यतस्य पिनाकिनः^१ ॥

तत्कार्मुकेराभरणैर्ध्वजैश्च तैर्वर्मभिश्चाग्निसमानवणैः ।

बभूव सैन्यं पिशिताशनानां सूर्योदये नीलमिवाभ्रबृन्दम् ॥ ३६

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सहितायाम्
 अरण्यकाण्डे रामखरबलसंनिकर्षो नाम चतुर्विंशः सर्गः

पञ्चविंशः सर्गः

खरसैन्यावमर्दः

अवष्टब्धधनुं रामं क्रुद्धं च रिपुघातिनम् । ददर्शश्रममागम्य खरः सह पुरःसरैः ॥ १
 तं दृष्ट्वा मशरं चापमुद्यम्य खरनि स्वनम्^२ । रामस्याभिमुखं सूतं चोद्यतामित्यचोदयत् ॥ २
 स खरस्याज्ञया सूतस्तुरगान् समचोदयत् । यत्र रामो महाबाहुरेको धून्वन् स्थितो धनुः ॥ ३
 तं तु निर्ष्पाततं दृष्ट्वा सर्वे ते रजनीचराः । नर्दमाना महानादं सचिवाः पर्यवारयन् ॥ ४
 स तेषां यातुधानानां मध्ये रथगतः खरः । बभूव मध्ये ताराणां लोहिताङ्ग इवोदितः ॥ ५
 ततः शरमहत्त्रेण राममप्रनिमौजमम् । अर्दयित्वा महानादं ननाद समरे खरः ॥ ६
 ततस्तं भीमधन्वानं क्रुद्धाः सर्वे निशाचराः । रामं नानाविधैः शस्त्रैर्भ्यवर्षन्त दुर्जयम् ॥ ७
 सुद्ररैः पट्टिगैः शूलैः प्रासैः खड्गैः परश्वधैः । राक्षसाः समरे रामं निजघ्नू रोषतत्पराः ॥ ८
 ते बलाहकसंकाशा महानादा महौजसः । अभ्यधावन्त काकुत्स्थं रथैर्वाजिभिरेव च ॥ ९
 गजैः पर्वतकूटाभै रामं युद्धे जिघांसवः । ते रामे शरवर्षाणि व्यसृजन् रक्षसां गणाः ॥ १०
 शैलेन्द्रमिव धाराभिर्वर्षमाणा बलाहकाः । स तैः परिवृतो घोरै राघवो रक्षसां गणैः ॥ ११
 तिथिष्विव महादेवो वृतः परिषदां गणैः^३ । तानि मुक्तानि शस्त्राणि यातुधानैः स राघवः ॥ १२
 प्रतिजग्राह विशिखैर्नद्योधानिव सागरः । स तैः प्रहरणैर्घोरैर्भिन्नगात्रो न विव्यथे ॥ १३
 रामः प्रदीप्तैर्बहुभिर्वज्रैरिव महाचलः । स विद्धः क्षतजादिग्धः सर्वगात्रेषु राघवः ॥ १४

१. अस्यानन्तरम्—आविष्ट तेजसा रामं २. अस्यार्धस्य स्थाने—त दृष्ट्वा द्विगुण
 संप्रामाशिरसि स्थितम् । दृष्ट्वा सर्वाणि भूतानि क्रुद्धश्चापमायम्य सस्वनम्—इति ख.
 मयातानि प्रदुद्रवुः—इति ग. घ. च. छ. ३. इदं अर्थे क. ख. ग. घ. च. छ. नास्ति ।

बभूव रामः सन्ध्याभ्रैर्दिवाकर इवावृतः । विषेदुर्देवगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः ॥	१५
एकं सहस्रैर्बहुभिस्तदा दृष्ट्वा समावृतम् । ततो रामः सुसंकुद्धो मण्डलीकृतकार्मुकः ॥	१६
ससर्ज निशितान् बाणाञ्छतशोऽथ सहस्रशः । दुरावारान् दुर्विषहान् कालदण्डोपमान् रणे ॥	१७
मुमोच लीलया रामः कङ्कपत्रानजिह्वगान् । ते शराः शत्रुसैन्येषु मुक्ता रामेण लीलया ॥	१८
आददू रक्षसां प्राणान् पाशाः कालकृता इव । भित्त्वा राक्षसदेहांस्तांस्ते शरा रुधिराप्सुताः ॥	१९
अन्तरिक्षगता रेजुर्दीप्ताग्निसमतेजसः । असंख्येयास्तु रामस्य सायकाश्चापमण्डलान् ॥	२०
विनिष्पेतुरतीव्रोपा रक्षःप्राणापहारिणः । धनुषि च ध्वजाप्राणि वर्माणि च शिरसि च ॥	२१
बाहून् सहस्ताभरणान् ऊरून् करिकरोपमान् ^१ । चिच्छेद रामः समरे शतशोऽथ सहस्रशः ॥	२२
हयान् काञ्चनसंनाहान् रथयुक्तान् ससारथीन् । गजांश्च सगजारोहान् सहयान् सादिनस्तथा ॥	२३
चिच्छिदुर्विभिदुश्चापि रामचापगुणाच्च्युताः । पदातीन् समरे हत्वा ह्यनयद्यमसादनम् ॥	२४
ततो नालीकनाराचैस्तीक्ष्णाग्रैश्च विकर्णिभिः । भीममार्तस्वरं चक्रुर्भिद्यमाना निशाचराः ॥	२५
तत्सैन्यं निशितैर्बाणैरर्दितं मर्मभेदिभिः । रामेण न सुखं लेभे शुष्कं वनमिवाग्निना ॥	२६
केचिद्धीमबलाः शूराः शूलान् खड्गान् परश्वधान् । रामस्याभिमुखं गत्वा चिक्षिपुः परमायुधान् ॥	२७
तानि बाणैर्महाबाहुः शस्त्राण्यावार्ये राघवः । जहार समरे प्राणांश्चिच्छेद च शिरोधरान् ॥	२८
ते छिन्नशिरसः पेतुश्छिन्नवर्मशरासनाः । सुपर्णवातविक्षिप्ता जगत्यां पादपा यथा ॥	२९
अवशिष्टाश्च ये तत्र विपण्णाश्च निशाचराः । खरमेवाभ्यधावन्त शरणार्थे शरार्दिताः ॥	३०
तान् सर्वान् पुनरादाय समाश्रास्य च दूषणः । अभ्यधावत काकुत्थं कुद्धो रुद्रमिवान्तकः ॥	३१
निवृत्तास्तु पुनः सर्वे दूषणाश्रयनिर्भयाः । राममेवाभ्यधावन्त सालतालशिलायुधाः ॥	३२
शूलमुद्गरहस्ताश्च चापहस्ता महाबलाः । सृजन्तः शरवर्षाणि शस्त्रवर्षाणि संयुगे ॥	३३
द्रुमवर्षाणि मुञ्चन्तः शिलावर्षाणि राक्षसाः । तद्बभूवादभुतं युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् ॥	३४
रामस्य च महाघोरं पुनस्तेषां च रक्षसाम् । ते समन्तादभिक्रुद्धा राघवं पुनरभ्ययुः ॥	३५
तैश्च सर्वा दिशो दृष्ट्वा प्रदिशश्च समावृताः । राक्षसैरुद्यतप्रासैः शरवर्षाभिवर्षिभिः ॥	३६
स कृत्वा भैरवं नादमखं परमभास्वरम् । संयोजयत गान्धर्वं राक्षसेषु महाबलः ॥	३७
ततः शरसहस्राणि निर्ययुश्चापमण्डलात् । सर्वा दश दिशो बाणैरावार्यन्त समागतैः ॥	३८
नाददानं शरान् घोरान् मुञ्चन्तं शिलीमुखान् । विकर्षमाणं पश्यन्ति राक्षसास्ते शरार्दिताः ॥	३९
शरान्धकारस्माकाशमावृणोन् सदिवाकरम् । बभूवावस्थितो रामः प्रवमन्निव ताञ्शरान् ॥	४०
युगपत् पतमानैश्च युगपच्च हतैर्भृशम् । युगपत् पतितैश्चैव विकीर्णा बसुधाभवत् ॥	४१
निहताः पतिताः क्षीणाश्छिन्ना भिन्ना विदारिताः । तत्र तत्र स्म दृश्यन्ते राक्षसास्ते सहस्रशः ॥	४२
सोष्णीषैरुत्तमाङ्गैश्च साङ्गदैर्बाहुभिस्तथा । ऊरुभिर्जानुभिश्छिन्नैर्नारूपविभूषणैः ॥	४३
ह्यैश्च द्विपमुख्यैश्च रथैर्भिन्नैरनेकशः । चामरैर्व्यजनैश्छत्रैर्ध्वजैर्नानाविधैरपि ॥	४४

एतस्य बाणाभिद्वैर्विचित्रैः शूलपट्टिशैः^१ । विच्छिन्नैः समरे भूमिर्विकीर्णामूढयंकरा^२ ॥ ४५
इत्याथै भीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे खरसैन्यावमदौ नाम षड्विंशः सर्गः

षड्विंशः सर्गः

दूषणादिवधः

दूषणस्तु स्वकं सैन्यं हन्यमानं निरीक्ष्य सः । संदिदेश महाबाहुर्भीमवेगान् दुरासदान् ॥ १
राक्षसान् पञ्चसाहस्रान् समरेष्वनिवर्तिनः । ते शूलैः पट्टिशैः खड्गैः शिलावर्षैर्द्रुमैरपि ॥ २
शरवर्षैरविच्छिन्नं बध्नुस्तं समन्ततः । स द्रुमाणां शिलानां च वर्षं प्राणहरं महत् ॥ ३
प्रतिजग्राह धर्मात्मा राघवस्तीक्ष्णसायकैः । प्रतिगृह्य च तद्वर्षं निमीलित इवर्षभः ॥ ४
रामः क्रोधं परं भेजे बधार्थं सर्वरक्षसाम् । ततः क्रोधसमाविष्टः प्रदीप्त इव पावकः^३ ॥ ५
शरैरवाकिरन् सैन्यं सर्वतः सहदूषणम् । ततः सेनापतिः क्रुद्धो दूषणः शत्रुदूषणः ॥ ६
शरैरशनिकल्पैस्तं राघवं समवाकिरन् । ततो रामः सुसंक्रुद्धः क्षुरेणास्य महद्भुजः ॥ ७
विच्छेद समरे वीरश्चतुर्भिश्चतुरो हयान् । हत्वा चाश्राञ्जशरैस्तीक्ष्णैरर्धचन्द्रेण सारथेः ॥ ८
शिरो जहाग तद्रक्षस्त्रिभिर्विन्याध वक्षसि । स छिन्नधन्वा विरथो हताश्वो हतसारथिः ॥ ९
जग्राह गिरिशृङ्गाभं परिधं रोमहर्षणम् । वेष्टितं काञ्चनैः पट्टैर्देवसैन्यप्रमर्दनम् ॥ १०
आयसेः शङ्कुभिस्तीक्ष्णैः कीर्णं परवसोक्षितम् । वज्राशनिसमस्पर्शं परगोपुरदारणम् ॥ ११
प्रासनं सर्वभूतानां काञ्चनाङ्गदभूषणम्^४ । तं महोरगसंकाशं प्रगृह्य परिधं रणे ॥ १२
दूषणोऽभ्यद्रवद्रामं कृत्कर्मा निशाचरः । तस्याभिपतमानस्य दूषणस्य स राघवः ॥ १३
द्वाभ्यां शराभ्यां विच्छेद सहस्ताभरणौ भुजौ । भ्रष्टस्तस्य महाकायः पपात रणमूर्धनि ॥ १४
परिधच्छिन्नहस्तस्य शक्रध्वज इवाप्रतः । स कराभ्यां विकीर्णाभ्यां पपात भुवि दूषणः ॥ १५
विषाणाभ्यां विशीर्णाभ्यां मनस्वीव महागजः । तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ दूषणं निहतं रणे ॥ १६
साधु साध्विति काकुत्स्थं सर्वभूतान्यपूजयन् । एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धास्त्रयः सेनाप्रयायिनः ॥ १७

१. अस्यानन्तरम्—खड्गैः खण्डीकृतैः प्रासै- राक्षसदुर्बल बलम् । जघान रामः स्थिरधर्मपौत्रो
विकीर्णैश्च परश्वधैः । चूर्णिताभिः शिलामिश्र शरैश्चित्रै- धनुर्बलादप्रतिवारणैः शरैः ॥?—इति क. ख. घ. छ.
रनेकशः ॥—इति ख. ग. च. छ. ३. तेजसा च. छ.

२. अस्यानन्तरम्—तान् दृष्ट्वा निहतान् ४. इदमर्थम् ग. घ. च. छ.
संख्ये राक्षसान् परमातुरान् । न तत्र सद्बहुं शक्ता रामं नास्ति ।
परपुत्रं जयम् ॥ बलावशेषं तु निरस्तमाहवे स्व[ख]राधिकं

संहत्याभ्यद्रवन् रामं मृत्युपाशावपाशिताः । महाकपालः स्थूलाक्षः प्रमाथी च महाबलः ॥	१८
महाकपालो विपुलं शूलमुद्यम्य राक्षसः । स्थूलाक्षः पट्टिशं गृह्य प्रमाथी च परश्वधम् ॥	१९
दृष्ट्वापततस्तूर्णं राघवः सायकैः शितैः । तीक्ष्णाभ्रैः प्रविजग्राह संप्राप्तानतिथीनिव ॥	२०
महाकपालस्य शिरश्चिच्छेद परमेषुभिः । असंख्येयैस्तु बाणौघैः प्रममाथ प्रमाथिनम् ॥	२१
स पपात हतो भूमौ विटपीव महाद्रुमः । स्थूलाक्षस्याक्षिणी तीक्ष्णैः पूरयामास सायकैः ॥	२२
दूषणस्यानुगान् पञ्च साहस्रान् क्रुपितः क्षणान् । बाणौघैः पञ्चसाहस्रैरनयद्यमसादनम् ॥	२३
दूषणं निहतं दृष्ट्वा तस्य चैव पदानुगान् । व्यादिदेश खरः क्रुद्धः सेनाध्यक्षान् माहबलान् ॥	२४
अयं विनिहतः संख्ये दूषणः सपदानुगः । महत्या सेनया सार्धं युद्ध्वा रामं कुमानुषम् ॥	२५
शङ्खैर्नाविधाकारैर्हनध्वं सर्वराक्षसाः । एवमुक्त्वा खरः क्रुद्धो राममेवाभिदुद्रुवे ॥	२६
इयेनगामी पृथुग्रीवो यज्ञशत्रुर्विहङ्गमः । दुर्जयः करवीराक्षः परुषः कालकार्मुकः ॥	२७
मेघमाली महामाली सर्पास्यो रुधिराशनः । द्वादशैते महावीर्या बलाध्यक्षाः ससैनिकाः ॥	२८
राममेवाभ्यवर्तन्त विसृजन्तः शरोत्तमान । ततः पावकसंकाशैर्हैमवज्रविभूपितैः ॥	२९
जघान शेषं तेजस्वी तस्य सैन्यस्य सायकैः । ते रुक्मपुङ्खा विशिखाः सधूमा इव पावकाः ॥	३०
निजघ्नुस्तानि रक्षांसि वज्रा इव महाद्रुमान् । रक्षसां तु शतं रामः शतेनैकेन कर्णिना ॥	३१
सहस्रं च सहस्रेण जघान रणमूर्धनि । तैर्भिन्नवर्माभरणाश्छिन्नभिन्नशरासनाः ॥	३२
निपेतुः शोणितादिग्धा धरण्यां रजनीचराः । तैर्मुक्तकंशैः समरे पतितैः शोणितोक्षितैः ॥	३३
आस्तीर्णा वसुधा कृत्स्ना महावेदिः कुशैरिव । क्षणेन तु महाघोरं वनं निहतराक्षसम् ॥	३४
बभूव निरयप्रख्यं मांसशोणितकर्दमम् । चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् ॥	३५
हतान्येकेन रामेण मानुषेण पदातिना । तस्य सैन्यस्य सर्वस्य खरः शेषो महारथः ॥	३६
राक्षसस्त्रिशिराश्चैव रामश्च रिपुमृदनः । शेषा हता महामत्त्वा राक्षसा रणमूर्धनि ॥	३७
चोरा दुर्विपहाः सर्वे लक्ष्मणस्याग्रजेन ते ॥	

तनस्तु तद्भीमबलं महाहवे समीक्ष्य रामेण हतं बलीयसा ।

रथेन रामं महता खरस्तदा समाससादेन्द्र इवोद्यताशनः ॥

३८

इत्याषे श्रीमद्रामायण वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे दूषणादिवधो नाम पट्टिशः सर्गः

सप्तविंशः सर्गः

त्रिंशिरोवधः

खरं तु रामाभिमुखं प्रयान्तं वाहिनीपतिः । राक्षसस्त्रिशिरा नाम संनिपत्येदमब्रवीत् ॥	१
मां नियोजय विक्रान्त संनिवर्तस्व साहसात् । पश्य रामं महाबाहुं संयुगे विनिपातितम् ॥	२
प्रतिजानामि ते सत्यमायुधं चाहमालभे । यथा रामं वधिष्यामि वधाहं सर्वरक्षमाम् ॥	३
अहं वास्य रणे मृत्युरेप वा समरे मम । विनिवृत्य रणोत्साहान्मुहूर्तं प्राश्निको भव ॥	४
प्रहृष्टो वा हते रामे जनस्थानं प्रयास्यसि । मयि वा निहते रामं संयुगायोपयास्यसि ॥	५
खरस्त्रिशिरसा तेन मृत्युलोभात् प्रमादितः । गच्छ युध्येत्यनुज्ञातो राघवाभिमुखो ययौ ॥	६
त्रिशिराश्च रथेनैव वाजियुक्तेन भास्वता । अभ्यद्रवद्रणे रामं त्रिशृङ्ग इव पर्वतः ॥	७
शरधाराममूहान् स महामेघ इवोत्सृजन् । व्यमृजत्सदृशं नादं जलाद्रस्य तु दुन्दुभेः ॥	८
आगच्छन्तं त्रिशिरसं राक्षसं प्रेक्ष्य राघवः । धनुषा प्रतिजग्राह विधून्वन् मायकाञ्छितान् ॥	९
स संप्रहारस्तुमलो रामत्रिशिरसोर्महान् । बभूवातीव बलिनोः सिंहकुञ्जरयोरिव ॥	१०
नतस्त्रिशिरसा बाणैर्लङ्घ्ये ताडितस्त्रिभिः । अमर्षां क्रुपिनो गमः संरब्धमिदमब्रवीन् ॥	११
अहो विक्रमशृङ्गस्य राक्षमस्येदृशं बलम् । पुष्पैरिव शरैर्यस्य ललाटेऽस्मि परिक्षतः ॥	१२
ममापि प्रतिगृह्णीष्व शराश्चापगुणच्युतान् । एवमुक्त्वा तु संरब्धः शरानाशीविपोपमान् ॥	१३
त्रिंशिरोवधसि क्रुद्धो निजघान ^१ चतुर्दश । चतुर्भिस्तुरगानस्य शरैः संनतपर्वभिः ॥	१४
न्यपातयत तेजस्वी चतुरस्तस्य वाजिनः । अष्टभिः सायकैः सूतं रथोपस्थान्यपातयत् ॥	१५
रामश्चिच्छेद बाणेन ध्वजं चास्य समुच्छ्रितम् । ततो हतरथात्तस्मादुत्पतन्तं निशाचरम् ॥	१६
विभेद रामस्तं बाणैर्हृदये सोऽभवज्जडः । सायकैश्चाप्रमेयात्मा सामर्षस्तस्य रक्षसः ॥	१७
शिरांस्यपातयद्रामो वेगवद्भिस्त्रिभिः शितैः । स भूमौ रुधिरोद्गारी रामबाणाभिपीडितः ॥	१८
न्यपतत् पतितैः पूर्वं स्वशिरोभिर्निशाचरः । हतशेषास्ततो भग्ना राक्षमाः खरसंश्रयाः ॥	१९
द्रवन्ति स्म न तिष्ठन्ति व्याघ्रत्रस्ता मृगा इव । तान् खरो द्रवतो दृष्ट्वा निवर्त्य रुषितः स्वयम् ॥ २०	२०
राममेवाभिदुद्रान् राहुश्चन्द्रमसं यथा ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम्

अरण्यकाण्डे त्रिंशिरोवधो नाम सप्तविंशः सर्गः

अष्टाविंशः सर्गः

खररामसंप्रहारः

निहतं दूषणं दृष्ट्वा रणे त्रिशिरसा सह । खरस्याप्यभवत् त्रासो दृष्ट्वा रामस्य विक्रमम् ॥	१
स दृष्ट्वा राक्षसं सैन्यमविषह्यं महाबलः । हतमेकेन रामेण त्रिशिरोदूषणावपि ॥	२
तद्वलं हतभूयिष्ठं ^१ विमनाः प्रेक्ष्य राक्षसः । आससाद् खरो रामं नमुचिर्वासवं यथा ॥	३
विकृष्य बलवच्चापं नाराचान् रक्तभोजनान् । खरश्चिक्षेप रामाय क्रुद्धानाशीविषानिव ॥	४
ज्यां विधून्वन् सुबहुशः शिक्षयास्त्राणि दर्शयन् । चचार समरे मार्गाञ्छरै रथगतः खरः ॥	५
स सर्वाश्च दिशो बाणैः प्रदिशश्च महारथः । पूरयामास तं दृष्ट्वा रामोऽपि सुमहद्वनुः ^२ ॥	६
स सायकैर्दुर्विषहैः सस्फुलिङ्गैरिवाग्निभिः । नभश्चकाराविवरं पर्जन्य इव वृष्टिभिः ॥	७
तद्वभूव शितैर्बाणैः खररामविसर्जितैः । पर्याकाशमनाकाशं सर्वतः शरसंकुलम् ॥	८
शरजालावृतः सूर्यो न तदा स्म प्रकाशते । अन्योन्यवधसंरम्भादुभयोः संप्रयुध्यतोः ॥	९
ततो नालीकनाराचैस्तीक्ष्णाग्नेश्च विकर्णिभिः । आजघान खरो रामं तोत्रैरिव महाद्विपम् ॥	१०
तं रथस्थं धनुष्पाणिं राक्षसं पर्यवस्थितम् । ददृशुः सर्वभूतानि पाशहस्तमिवान्तकम् ॥	११
हन्तारं सर्वसैन्यस्य पौरुषे पर्यवस्थितम् । परिश्रान्तं महासत्त्वं मेने रामं खरस्तदा ॥	१२
तं सिंहमिव विक्रान्तं सिंहविक्रान्तगामिनम् । दृष्ट्वा नोर्द्विजते रामः सिंहः क्षुद्रमृगं यथा ॥	१३
ततः सूर्यनिकाशेन रथेन महता खरः । आस्मदाद् रणे रामं पतङ्ग इव पावकम् ॥	१४
ततोऽस्य सशरं चापं मुष्टिदेशे महात्मनः । खरश्चिच्छेद रामस्य दर्शयन् पाणिलाघवम् ॥	१५
स पुनस्त्वपरान् सम शरानादाय वर्मणि । निजघान खरः क्रुद्धः शक्राशनिसमप्रभान् ॥	१६
ततस्तत् प्रहन्तं बाणैः खरमुक्तैः सुपर्वभिः । पपात कवचं भूमौ रामस्यादित्यवर्चसः ॥	१७
ततः शरसहस्रेण राममप्रान्तमौजसम् । अर्दयित्वा महानादं ननाद् समरे खरः ॥	१८
स शरैरर्पितः क्रुद्धः सर्वगात्रेषु राघवः । रराज समरे रामो विधूमोऽग्निरिव ज्वलन् ॥	१९
ततो गम्भीरनिर्ह्रादं रामः शत्रुनिर्बहणः । चकारान्ताय स रिपोः सज्यमन्यमहद्वनुः ॥	२०

१. राक्षसमंबन्धि बल इतं दृष्ट्वा हतशिष्टं तन्प्रेक्ष्य चेति योजना ।

२. त समरे चरन्त रथगतं खरं दृष्ट्वा महारथो रामोऽपि सुमहत् खरयोधनानुरूपं अन्यद्वनुः तथा सर्वा दिशः प्रदिशश्च बाणैः पूरयामास इत्यर्थः । अत्र रथगतं खरं दृष्ट्वा महारथ इति वचनात् रथविहानोऽपि महारथो राम इति विरोधाभासो ध्वन्यते रथाविहीनेनापि रामेण साम्प्रतमेव राक्षसां चतुर्दश महत्पाणि

इतानीति तस्य महारथत्वोपपत्तिः । 'एको दश सहस्राणि योधयेषस्तु धन्विनाम् । शस्त्रशारप्रवीणश्च महारथ इति स्मृतः ॥' इति हि तल्लक्षणम् । धनुः दिशः प्रदिशश्च पूरयामासेति चकारेण समुच्चयघोतनात् 'नाददानं शरान् धोरान् न मुञ्चन्तं शिलीमुखान् । विकर्णमाण पश्यन्ति' इति पूर्वोक्तरात्या । निमेषमात्रेण शरसन्धानादि दिक्पूरणान्तं कृतवान् राम इति अतिशयोक्तिश्च ध्वन्यते ॥

सुमहद्वैष्णवं यत्तदतिसृष्टं महर्षिणा । वरं तद्धनुरुच्यस्य खरं समभिधावत ॥	२१
ततः कनकपुङ्खैस्तु शरैः संनतपर्वभिः । बिभेद रामः संक्रुद्धः खरस्य समरे ध्वजम् ॥	२२
स दर्शनीयो बहुधा विकीर्णः काञ्चनध्वजः । जगाम धरणीं सूर्यो देवतानामिवाह्वया ॥	२३
तं चतुर्भिः खरः क्रुद्धो रामं गात्रेषु मार्गणैः । विव्याध युधि मर्मज्ञो मातङ्गमिव तोमरैः ॥	२४
स रामो बहुभिर्बाणैः खरकार्मुकनिःसृतैः । विद्धो रुधिरसिक्ताङ्गो बभूव रूपितो भृशम्	२५
स धनुर्धन्विनां श्रेष्ठः प्रगृह्य परमाहवे । मुमोच परमेष्वासः पट् शरानभिलक्षितान् ॥	२६
शिरस्येकेन बाणेन द्वाभ्यां बाह्वोरथार्दयन् । त्रिभिश्चन्द्रार्धवक्त्रैश्च वक्षस्यभिजघान ह ॥	२७
ततः पश्चान्महातेजा नाराचान् भास्करोपमान् । जिघांसू गक्ष्मं क्रुद्धस्त्रयोदश समाददे ॥	२८
ततोऽस्य युगमेकेन चतुर्भिश्चतुरो हयान् । पट्टेन तु शिरः संख्ये खरस्य रथसारथेः ॥	२९
त्रिभिस्त्रिवेणुं बलवान् द्वाभ्यामक्षं महाबलः । द्वादशेन तु बाणेन खरस्य मशरं धनुः ॥	३०
छित्त्वा वज्रनिकाशेन गधवः प्रहसन्निव । त्रयोदशेनेन्द्रममो बिभेद समरे खरम् ॥	३१
प्रभन्नधन्वा विरथो हताश्वो हतसारथिः । गदापाणिरवलुत्य तस्थौ भूमौ खरस्तदा ॥	३२

तन् कर्म रामस्य महारथस्य समेत्य देवाश्च महर्षयश्च ।

अपूजयन् प्राञ्जलयः प्रहृष्टास्तदा विमानाग्रगताः समेताः ॥

३३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्गोऽष्टमोऽध्यायः
अरण्यकाण्डे खरराममप्रहाणं नाम अष्टाविंशः सर्गः

एकोनत्रिंशः सर्गः

खरगदाभेदनम्

खरं तु विरथं रामो गदापाणिमवस्थितम् । मृदुपूर्वं महातेजाः परुषं वाक्यमब्रवीत् ॥	१
गजाश्वरथसंबाधे बले महति तिष्ठता । कृतं सुदारुणं कर्म सर्वलोक्त्रुगुप्सितम् ॥	२
उद्वेजनीयो भूतानां नृशंसः पापकर्मकृत् । त्रयाणामपि लोकानामीश्वरोऽपि न तिष्ठति ॥	३
कर्म स्त्रोकविरुद्धं तु कुर्वाणं क्षणदाचर । तीक्ष्णं सर्वजनो हन्ति सर्वं दुष्टमिवागतम् ॥	४
लोभात् पापानि कुर्वाणः कामाद्वा यो न बुध्यते । 'हृष्टः पश्यति तस्यान्तं ब्राह्मणी करकादिव' ॥	५
वसतो दण्डकारण्ये तापसान् धर्मचारिणः । किं नु हत्वा महःभागान् फलं प्राप्स्यसि राक्षस ॥	६
न चिरं पापकर्माणः क्रूरा लोकजुगुप्सिताः । ऐश्वर्यं प्राप्य तिष्ठन्ति शीर्णमूला इव द्रुमाः ॥	७

1. करका अस्ति, मक्षयतीति करकात् । निगरणम त्रेण मृदुयुर्भवेतीति प्रसिद्धिः ।
ब्राह्मणी रक्तपुच्छिका नाम क्षुद्रजन्तुः । तस्याः करका- १. अष्टः २. अ

अवश्यं लभते जन्तुः फलं पापस्य कर्मणः । घोरं पर्यागते ताले द्रुमः पुष्पमिवार्तवम् ॥	८
न चिरात् प्राप्यते लोके पापानां कर्मणां फलम् । सविषाणामिवाज्ञानां भुक्तानां क्षणदाचर ॥	९
पापमाचरतां घोरं लोकस्याप्रियमिच्छताम् । अहमासादितो राज्ञा ^१ प्राणान् हन्तुं निशाचर ॥	१०
अद्य हि त्वां मया मुक्ताः शराः काञ्चनभूषणाः । विदार्य निपतिष्यन्ति वल्मीकमिव पन्नगाः ॥	११
ये त्वया दण्डकारण्ये भक्षिता धर्मचारिणः । तानद्य निहतः संख्ये ससैन्योऽनुगमिष्यसि ॥	१२
अद्य त्वां विहतं बाणैः पश्यन्तु परमर्षयः । निरयस्थं विमानस्था ये त्वया हिंसिताः पुरा ॥	१३
प्रहर त्वं यथाकामं कुरु यत्नं कुलाधम । अद्य ते पातयिष्यामि शिरस्तालफलं यथा ॥	१४
एवमुक्तस्तु रामेण क्रुद्धः संरक्तलोचनः । प्रत्युवाच खरो रामं प्रहसन् क्रोधमूर्च्छितः ॥	१५
प्राकृतान् राक्षसान् हत्वा युद्धे दशरथात्मज । आत्मना कथमात्मानमप्रशस्यं प्रशंससि ॥	१६
विक्रान्ता बलवन्तो वा ये भवन्ति नरर्षभाः । कथयन्ति न ते किञ्चित्तेजसा स्वेन गर्विताः ॥	१७
प्राकृतास्त्वकृतात्मानो लोके क्षत्रियपांसनाः । निरर्थकं विकथन्ते यथा राम विकथसे ॥	१८
कुलं व्यपदिशन् वीरः समरे कोऽभिधास्यति । मृत्युकाले हि संप्राप्ते स्वयमप्रस्तवे स्तवम् ॥	१९
सर्वथैव लघुत्वं ते कथमेन विदर्शितम् । सुवर्णप्रतिरूपेण तप्तनेव कुशाग्निना ॥	२०
न तु मामिह तिष्ठन्तं पश्यसि त्वं गदाधरम् । धराधरमिवाकम्प्यं पर्वतं धातुभिश्चितम् ॥	२१
पर्याप्तोऽहं गदापाणिर्हन्तुं प्राणान् रणे तव । त्रयाणामपि लोकानां पाशहस्त इवान्तकः ॥	२२
कामं बह्वपि वक्तव्यं त्वयि वक्ष्यामि न त्वहम् । अस्तं गच्छेद्वि सविता युद्धविघ्नस्ततो भवेत् ॥	२३
चतुर्दश सहस्राणि राक्षमानां हतानि ते । त्वद्विनाशात् करोम्येष तेपामन्नप्रमार्जनम् ^२ ॥	२४
इत्युक्त्वा परमक्रुद्धस्तां गदां परमाङ्गदः । खरश्चिक्षेप रामाय प्रदीपामशानिं यथा ॥	२५
खरबाहुप्रयुक्ता सा प्रदीप्ता महती गदा । भस्म वृक्षांश्च गुल्मांश्च कृत्वागात्समीपतः ॥	२६
तामापतन्ती ज्वलिता मृत्युपाशोपमां गदाम् । अन्तरिक्षगतां रामश्चिच्छेद बहुधा शरैः ॥	२७
सा विशीर्णा शरैर्भग्ना पपात धरणीतले । गदा मन्त्रौषधबलैर्व्यालीव विनिपातिता ॥	२८

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे खरगदाभेदनं नाम एकौनविंशः सर्गः

१. राजा नि. पाठान्तरम् ।

२. विदार्यानिपतिष्यन्ति ति. मा.

३. अस्यानन्तरम्—ततो बधिरधाराभिः

खशरीर[त्वच्छरीर]विमर्दनाद्य. करिष्यामि बलिं भूमौ
त्वां हत्वा संवेक्ष्यामू ॥—इति क.

त्रिंशः सर्गः

खरमंहारः

भित्त्वा तु तां गदां बाणै राघवो धर्मवत्तमलः । स्मयमानः खरं वाक्यं संरब्धमिदमब्रवीत् ॥	१
एतत्ते बलसर्वस्वं दर्शितं राक्षमाधम । शक्तिहीनतरो मत्तो वृथा त्वमवगर्जसि ॥	२
एषा बाणविनिर्भिन्ना गदा भूमितलं गता । अभिधानप्रगल्भस्य तव प्रत्यरिघातिनी ॥	३
यत्त्वयोक्तं विनष्टानामहमश्रुप्रमार्जनम् । राक्षसानां करोमीति मिथ्या तदपि ते वचः ॥	४
नीचस्य क्षुद्रशीलस्य मिथ्यावृत्तस्य रक्षमः । प्राणानपहरिष्यामि गरुत्मानमृतं यथा ॥	५
अद्य ते छिन्नकण्ठस्य फेनबुद्बुदभूषतम् । विदारितस्य मदबाणैर्मही पास्यति शोणितम् ॥	६
पांगुरुषितसर्वाङ्गः स्रस्तन्यस्तभुजद्वयः । स्वप्स्यसे गां समालिङ्ग्य दुर्लभां प्रमदामिव ॥	७
प्रवृद्धनिद्रं शयिते त्वयि राक्षमपांसने । भविष्यन्त्यशरण्यानां ^१ शरण्या दण्डका इमे ॥	८
जनस्थानं हतस्थाने तव राक्षस मच्छरैः । निर्भया विचरिष्यन्ति सर्वतो मुनयो वने ॥	९
अद्य विप्रसरिष्यन्ति राक्षस्यो हतबान्धवाः । बाष्पाद्रवदना दीना भयादन्यभयावहाः ॥	१०
अद्य शोकरसङ्घास्ता भविष्यन्ति निरर्थिकाः ^२ । अनुरूपकुलाः पत्न्यो यासां त्वं पतिरीदृशः ॥	११
नृशंभ नीच क्षुद्रात्मन्नित्यं ब्राह्मणकण्ठक । यत्कृते शङ्कितैरग्नौ मुनिभिः पात्यते हविः ॥	१२
तमेवमभिसंरब्धं ब्रुवाणं राघवं रणे । खरो निर्भर्त्सयामास रोषात् खरतरस्वनः ॥	१३
दृढं खन्ववलिप्रोऽसि भयेष्वपि च निर्भयः । वाच्यावाच्यं ततो हि त्वं मृत्युवश्यो न बुध्यसे ॥१४	१४
कालपाशपरिक्षिप्ता भवन्ति पुरुषा हि ये । कार्याकार्यं न जानन्ति ते निरस्तपडिन्द्रियाः ॥	१५
एवमुक्त्वा ततो रामं संरुध्य भ्रुकुटीं ततः । स ददर्श महासालमविदूरे निशाचरः ॥	१६
रणे प्रहरणस्यार्थं सर्वतो ह्यवलोकयन् । स तमुत्पाटयामास संदश्य दशनच्छदम् ॥	१७
तं समुत्पाट्य बाहुभ्यां विनद्य च महाबलः । राममुद्दिश्य चिक्षेप हनस्त्वमिति चाब्रवीत् ॥	१८
तमापतन्तं बाणौघैश्छित्त्वा रामः प्रतापवान् । रोषमाहारयत्तीव्रं निहन्तुं समरे खरम् ॥	१९
जातस्वेदस्ततो रामो रोषाद्रक्तान्तलोचनः । निर्विभेद सहस्रेण बाणानां समरे खरम् ॥	२०
तस्य बाणान्तराद्रक्तं बहु मुन्नाव फेनिलम् । गिरैः प्रस्रवणस्येव तोयधारापरिस्रवः ॥	२१
विह्वलः स कृतो बाणैः खरो रामेण संयुगे । मत्तो रुधिरगन्धेन तमेवाभ्यद्रवदूद्रुतम् ॥	२२
तमापतन्तं संरब्धं कृतास्त्रो रुधिराप्लुतम् । अपामर्षद्द्वित्रपदं ^३ किञ्चित्त्वरितविक्रमः ॥	२३
ततः पावकसंकाशं वधाय समरे शरम् । खरस्य रामो जग्राह ब्रह्मदण्डमिवापरम् ॥	२४
स तं दत्तं मघवता सुरराजेन धीमता । संदधे चापि धर्मात्मा मुमोच च खरं प्रति ॥	२५

१. भविष्यन्ति शरण्यानाम् ति.

३. प्रतिपदम् च.

२. निरर्थकाः च. छ.

स विमुक्तो महाबाणो निर्घातिसमनिःस्वनः । रामेण धनुरायम्य खरस्योरसि चापतत् ॥	२६
स पपात खरो भूमौ दह्यमानः शरान्निना । रुद्रेणेव ^१ विनिर्दग्धः श्वेतारण्ये यथान्तकः ^१ ॥	२७
स वृत्र इव बज्रेण फेनेन नमुर्चर्यथा । बलो वेन्द्राशनिहतो निपपात हतः खरः ॥	२८
ततो राजर्षयः सर्वे संगताः परमर्षयः । सभाज्य मुदिता राममिदं वचनमब्रुवन् ॥	२९
एतदर्थं महाभाग महेन्द्रः पाकशासनः । शरभङ्गाश्रमं पुण्यमाजगाम पुरंदरः ॥	३०
आनीतस्त्वमिमं देशमुपायेन महर्षिभिः । एषां वधार्थं क्रूराणां रक्षसां पापकर्मणाम् ॥	३१
तदिदं नः कृतं कार्यं त्वया दशरथात्मज । सुखं धर्मं चरिष्यन्ति दण्डकेषु महर्षयः ॥	३२
एतस्मिन्नन्तरे देवाश्चारणैः सह संगताः । दुन्दुभीश्चाभिनिघ्नन्तः पुष्पवर्ष समन्ततः ॥	३३
रामस्योपरि संदृष्ट्वा ववृषुर्विस्मितास्तदा । अर्धाधिकमुहूर्तेन रामेण निशितैः शरैः ॥	३४
चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् । खरदूषणमुख्यानां निहतानि महाहवे ॥	३५
अहो बत महत् कर्म रामस्य विदितात्मनः । अहो वीर्यमहो दाक्ष्यं विष्णोरिव हि दृश्यते ॥	३६
इत्येवमुक्त्वा तं सर्वं ययुर्देवा यथागतम् । एतस्मिन्नन्तरे वीरो लक्ष्मणः सह सीतया ॥	३७
गिरिदुर्गाद्विनिष्क्रम्य संविवेशाश्रमं सुखी । ततो रामस्तु विजयी पूज्यमानो महर्षिभिः ॥	३८
प्रविवेशाश्रमं वीरो लक्ष्मणेनाभिपूजितः । तं दृष्ट्वा शत्रुहन्तारं महर्षीणां सुखावहम् ॥	३९
बभूव हृष्टा वैदेही भर्तारं परिष्वजे । मुदा परमया युक्ता दृष्ट्वा रक्षोगणान् हतान् ॥	४०
रामं चैवाव्ययं दृष्ट्वा तुतोष जनकात्मजा ॥	

ततस्तु तं राक्षससङ्घमर्दनं सभाज्यमानं मुदितैर्महर्षिभिः ।

पुनः परिष्वज्य शंशिप्रभानना बभूव हृष्टा जनकात्मजा तदा ॥

४१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे खरसंहारो नाम त्रिंशः सर्गः

एकत्रिंशः सर्गः

रावणखरवृत्तोपलम्भः

त्वरमाणस्ततो गत्वा जनस्थानादकम्पनः । प्रविश्य लङ्कां वेगेन रावणं वाक्यमब्रवीत् ॥	१
जनस्थानस्थिता राजन् राक्षसा बहवो हताः । खरश्च निहतः संख्ये कथंचिदहमागतः ॥	२
एवमुक्तो दशग्रीवः क्रुद्धः संरक्तलोचनः । अकम्पनमुवाचेदं निर्दहन्निव चक्षुषा ॥	३

1. श्वशब्दो वाक्यलङ्कारे । श्वेतारण्यं नाम प्रसिद्धः । श्वेतनाम्नो राजर्षेः तपोवनं वा कोषरीतीरवर्त्ता स्वर्गविशेषः । तिरुवण्काड इति माषायां १. यथान्तकः ति.

केन रम्यं ^१ जनस्थानं हतं मम परासुना । को हि सर्वेषु लोकेषु गतिं नाधिगमिष्यति ॥	४
न हि मे विप्रियं कृत्वा शक्यं मधवता सुखम् । प्राप्तं वैश्रवणेनापि न यमेन न विष्णुना ॥	५
कालस्य चाप्यहं कालो दहेयमपि पावकम् । मृत्युं मरणधर्मेण संयोजयितुमुत्सहे ॥	६
दहेयमपि संक्रुद्धस्तेजसादित्यपावकौ । वातस्य तरसा वेगं निहन्तुमहमुत्सहे ॥	७
तथा क्रुद्धं दशग्रीवं कृताञ्जलिरकम्पनः । भयात्संदिग्धया वाचा रावणं याचतेऽभयम् ॥	८
दशग्रीवोऽभयं तस्मै प्रददौ रक्षसां वरः । स विस्रब्धोऽब्रवीद्वाक्यमसंदिग्धमकम्पनः ॥	९
पुत्रो दशरथस्यास्ति सिंहसंहननो युवा । रामो नाम वृषस्कन्धो वृत्तायतमहाभुजः ॥	१०
वीरः पृथुयशाः श्रीमानतुल्यबलविक्रमः । हतं तेन जनस्थानं खरश्च सहदृपणः ॥	११
अकम्पनवचः श्रुत्वा रावणो राक्षसाधिपः । नागेन्द्र इव निःश्वस्य वचनं चेदमब्रवीत् ॥	१२
स सुरेन्द्रेण संयुक्तो रामः सर्वाभरैः सह । उपयातो जनस्थानं बृहि ऋषिदकम्पन ॥	१३
रावणस्य पुनर्वाक्यं निशम्य तदकम्पनः । आचक्षे बलं तस्य विक्रमं च महात्मनः ॥	१४
रामो नाम महातेजाः श्रेष्ठः सर्वघनुष्मताम् । दिव्याम्बरगुणसंयुक्तः पुरंदरसमो युधि ^२ ॥	१५
तस्यानुरूपो बलवान् रक्ताक्षो दुन्दुभिस्वनः । कनीयाल्लक्ष्मणो नाम भ्राता शशिनिभाननः ॥	१६
स तेन सह संयुक्तः पावकेनानिलो यथा । श्रीमान् राजवरस्तेन जनस्थानं निपातितम् ॥	१७
नैव देवा महात्मानो नात्र कार्या विचारणा । शरा रामेण नूत्सृष्टा रुक्मपुङ्खाः पतत्रिणः ॥	१८
सर्पाः पञ्चानना भूत्वा भक्षयन्ति स्म राक्षसान् । येन येन च गच्छन्ति राक्षसा भयकर्षिताः ॥	१९
तेन तेन स्म पश्यन्ति राममेवाग्रतः स्थितम् । इत्थं विनाशितं तेन जनस्थानं तवानघ ॥	२०
अकम्पनवचः श्रुत्वा रावणो वाक्यमब्रवीत् । जनस्थानं गमिष्यामि हन्तुं रामं सलक्ष्मणम् ॥	२१
अथैवमुक्ते वचने प्रोवाचेदमकम्पनः । शृणु राजन् यथावृत्तं रामस्य बलपौरुषम् ॥	२२
असाध्यः कुपितो रामो विक्रमेण महायशाः । आपगायाः सुपूर्णाया वेगं परिहरेच्छरैः ॥	२३
सतारग्रहनक्षत्रं नभश्चाप्यवसादयेत् । असौ रामस्तु मज्जन्ती श्रीमानभ्युद्धरेन्महीम् ॥	२४
भित्त्वा वेलं समुद्रस्य लोकानाप्लावयेद्विभुः । वेगं वापि समुद्रस्य बायुं वा विधमेच्छरैः ॥	२५
संहृत्य वा पुनर्लोकान् विक्रमेण महायशाः । शक्तः स पुरुषव्याघ्रः स्रष्टुं पुनरपि प्रजाः ॥	२६
न हि रामो दशग्रीव शक्यो जेतुं त्वया युधि । रक्षसां वापि लोकेन स्वर्गः पापजनैरिव ॥	२७
न तं वध्यमहं मन्ये सर्वैर्देवासुरैरपि । अयं तस्य वधोपायस्तं ममैकमनाः शृणु ॥	२८
भार्या तस्योत्तमा लोके सीता नाम सुमध्यमा । श्यामा समविभक्ताङ्गी स्त्रीरत्नं रत्नभूषिता ॥	२९
नैव देवी न गन्धर्वा नाप्सरा नापि दानवी ^३ । तुल्या सीमन्तिनी तस्या मानुषीपु कुतो भवेत् ॥	३०

१. मीमं प्र.

३. पन्नगी पुना. ।

२. परं धर्मं गतो युधि पुना,

तस्यापहर भार्या त्वं प्रमथ्य ^१ तु महाबने । स तथा रहितः कामी रामो हास्यति जीवितम् ॥	३१
अरोचयत तद्वाक्यं रावणो राक्षसाधिपः । चिन्तयित्वा महाबाहुरकम्पनमुवाच ह ॥	३२
बाढं कल्यं गमिष्यामि ह्येकः सारथिना सह । आनयिष्यामि वैदेहीमिमां हृष्टो महापुरीम् ॥	३३
अथैवमुक्त्वा प्रथयौ खरयुक्तेन रावणः । रथेनादित्यवर्णेन दिशः सर्वाः प्रकाशयन् ॥	३४
स रथो राक्षसेन्द्रस्य नक्षत्रपथगो महान् । संचार्यमाणः ^२ शुशुभे जलदे चन्द्रमा इव ॥	३५
स मारीचाश्रमं प्राप्य ताटकेयमुपागमत् । मारीचेनार्चितो राजा भक्ष्यभोज्यैरमानुषैः ^३ ॥	३६
तं स्वयं पूजयित्वा तु आसनेनोदकेन च । अर्थोपहितया वाचा मारीचो वाक्यमब्रवीत् ॥	३७
कश्चिन् सुकुशलं राजल्लो ^४ कानां राक्षसेश्वर । आशङ्के ^५ नाथ जाने ^६ त्वं यतस्तूर्णमिहागतः ॥	३८
एवमुक्तो महातेजा मारीचेन स रावणः । ततः पश्चादिदं वाक्यमब्रवीद्वाक्यकोविदः ॥	३९
आरक्षो मे हतस्तात रामेणाङ्घ्रिकर्मणा । जनस्थानमवध्यं तन् सर्वं युधि निपातितम् ॥	४०
तस्य मे कुरु साचिव्यं तस्य भार्यापहारणे । राक्षसेन्द्रवचः श्रुत्वा मारीचो वाक्यमब्रवीत् ॥	४१
आख्याता केन सीता सा मित्ररूपेण शत्रुणा । त्वय. राक्षसशार्दूल को न नन्दति निन्दितः ^७ ॥	४२
सीतामिहानयस्वेति को ब्रवीति ब्रवीहि मे । रक्षोलोकस्य सर्वस्य कः शृङ्गं छेत्तुमिच्छति ॥	४३
प्रोत्साहयति कश्च त्वां स हि शत्रुरसंशयः । आशीविपमुख.हृन्द्रामुद्धर्तुं चेच्छति त्वया ॥	४४
कर्मणा तेन केनासि कापथं प्रतिपादितः । सुखमुपस्य ते राजन् प्रहृतं केन मूर्धनि ॥	४५
विशुद्धवंशाभिजनाग्रहस्तस्तेजोमदः संस्थितदोर्विषाणः ।	
उदीक्षितुं रावण नेह युक्तः स संयुगे राघवगन्धहस्ती ॥	४६
असौ रणान्तःस्थितिसन्धिवालो विदग्धरक्षोमृगहा नृसिंहः ।	
मुपस्त्वया बोधयितुं न युक्तः शराङ्गपूर्णो निशितासिदंष्ट्रः ॥	४७
चापावहारे भुजवेगपङ्क शरोर्मिमाले सुमहाहवौघे ।	
न रामपातालमुखेऽतिघोरे प्रस्कन्दितुं राक्षसराज युक्तम् ॥	४८
प्रसीद लङ्केश्वर राक्षसेन्द्र लङ्कां प्रसन्नो भव साधु गच्छ ।	
त्वं स्वेषु दारेषु रमस्व नित्यं रामः सभार्यो रमतां वनेषु ॥	४९
एवमुक्तो दशप्रवीचो मारीचेन स रावणः । न्यवर्तत पुरीं लङ्कां विवेश च गृहोत्तमम् ॥	५०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्यं चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे रावणखरवृत्तान्तोपलम्भो नाम एकत्रिंशः सर्गः

१. प्रमथ्य वञ्चयित्वा ।

२. अमानुषैरिति । मनुष्यलोकदुर्लभैरित्यर्थः ।

नरसंबन्धिमासादिव्यतिरिक्तः मक्ष्यभोज्यैः इत्यर्थान्तेरेऽपि
वैदग्ध्यादिदं पद प्रयुक्तम् । न खलु रामादत्यन्तधीतो
मारीचो नरमासमाहाराय जातुचिद् सभरतीति भावः ।

३. आशङ्के किमप्यनिष्टमापतितमिति । अथ

न जाने किं तदित्यर्थः ।

१. चञ्चूर्यमाणः ति.

२. नाधिजाने पुना.

३. नन्दितः पुना.

ततः शूर्पणखा दृष्ट्वा सहस्राणि चतुर्दश । हतान्येकेन रामेण रक्षसां भीमकर्मणाम् ॥	१
दूषणं च खरं चैव हतं त्रिंशद्गमा सह । दृष्ट्वा पुनर्महानादं ननाद जलदो यथा ॥	२
सा दृष्ट्वा कर्म रामस्य कृतमन्यैः सुदुष्करम् । जगाम पद्मोद्विग्ना लङ्कां रावणपालिताम् ॥	३
सा ददर्श विमानाग्रे रावणं दीप्तनेजसम् । उपोपविष्टं सचिबैर्मरुद्भिरिव वामवम् ॥	४
आसीनं सूर्यसंकाशे काञ्चने परमासने । रुक्मवेदिगतं प्राप्यं ज्वलन्तमिव पावकम् ॥	५
देवगन्धर्वभूतानामृषीणां च महात्मनाम् । अजेयं ममरे शूरं व्यात्ताननमिवान्तकम् ॥	६
देवामुगविमंदपु बन्नाशनिकृतत्रणम् । ऐरावतविपाणाग्नैरुद्घृष्टकणवक्षसम् ॥	७
विशदभुजं दशग्रीवं दर्शनीयपरिच्छदम् । विशालवक्षसं वीरं राजलक्षणशोभितम् ॥	८
स्निग्धवैदूर्यसंकाशं तमकाञ्चनकुण्डलम् । मुभुजं शुक्लदशनं महास्यं पर्वतोपमम् ॥	९
विष्णुचक्रनिपातैश्च शतशो देवसंयुगे । अन्यैः शस्त्रप्रहारैश्च महायुद्धेषु ताडितम् ॥	१०
आहताङ्गं ममस्तैश्च देवप्रहरणैस्तथा । अक्षोभ्याणां ममुद्राणां क्षोभणं क्षिप्रकारिणम् ॥	११
क्षेपारं पर्वतेन्द्राणां सुराणां च प्रमर्दनम् । उच्छ्लेत्तारं च धर्माणां परदारगभिमर्शनम् ॥	१२
सर्वदिव्यास्त्रयोक्तारं यज्ञविघ्नकरं मदा । पुरीं भोगवतीं प्राप्य पराजित्य च वासुकिम् ॥	१३
तक्षकस्य प्रियां भार्यां पराजित्य जहार यः । कैलासपर्वतं गत्वा विजित्य नरवाहनम् ॥	१४
विमानं पुष्पकं तस्य कामगं वै जहार यः । वनं चैत्रथं दिव्यं नलिनीं नन्दनं वनम् ॥	१५
विनाशयति यः क्रोधाद्देवोद्यानानि वीर्यवान् । चन्द्रमूर्त्यौ महाभागावुत्तिष्ठन्तौ परंतपौ ॥	१६
निवारयति बाहुभ्यां यः शैलशिखरोपमः । दशवर्षसहस्राणि तपस्तप्त्वा महावने ॥	१७
पुरा स्वयंभुवे धीरः शिरांरयुपजहार यः । देवदानवगन्धर्वपिशाचपतगोरगैः ॥	१८
अभयं यस्य संग्रामे मृत्युतो मानुषादृते । मन्त्रैरभिष्टुतं पुण्यमध्वरेषु द्विजातिभिः ॥	१९
हविर्धानेषु यः सोममुपहन्ति महाबलः । आप्तयज्ञहरं क्रूरं ब्रह्मघ्नं दुष्टचारिणम् ॥	२०
कर्कशं निरनुक्रोशं प्रजानामहिते रतम् । रावणं सर्वभूतानां सर्वलोकभयावहम् ॥	२१
राक्षसी भ्रातरं शूरं सा ददर्श महाबलम् । तं दिव्यवस्त्राभरणं दिव्यमाल्योपशोभितम् ॥	२२
आसने सूपविष्टं च कालकालमिवोद्यतम् । राक्षसेन्द्रं महाभागं पौलस्त्यकुलनन्दनम् ॥	२३
रावणं शत्रुहन्तारं मन्त्रिभिः परिवारितम् । अभिगम्यान्नवीद्वक्त्रं राक्षसी भयविह्वला ॥	२४

तमन्नवीदीप्तविशाललोचनं प्रदर्शयित्वा भयमोहमूर्च्छिता ।

सुदारुणं वाक्यमभीतचारिणी महात्मना शूर्पणखा विरूपिता ॥

२५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे शूर्पणखाद्यमो नाम द्वात्रिंशः सर्गः

त्रयस्त्रिंशः सर्गः

रावणनिन्द।

ततः शूर्पणखा दीना रावणं लोकरावणम् । अमात्यमध्ये संक्रुद्धा परुषं वाक्यमब्रवीत् ॥	१
प्रमत्तः कामभोगेषु स्वैरवृत्तो निरङ्कुशः । समुत्पन्नं भयं घोरं बोद्धव्यं नावबुध्यसे ॥	२
सक्तं ग्राम्येषु भोगेषु कामवृत्तं महीपतिम् । लुब्धं न बहु मन्यन्ते श्मशानाग्निमिव प्रजाः ॥	३
स्वयं कार्याणि यः काले नानुतिष्ठति पार्थिवः । स तु वै सह राज्येन तैश्च कार्यैर्विनश्यति ॥	४
अयुक्तचारं दुर्दर्शम् ^१ अस्वाधीनं नराधिपम् । वर्जयन्ति नरा दूरान्नदीपङ्कमिव द्विपाः ॥	५
ये न रक्षन्ति विषयमस्वाधीना नराधिपाः । ते न वृद्धया प्रकाशन्ते गिरयः सागरे यथा ॥	६
आत्मवद्भिर्विगृह्य त्वं देवगन्धर्वदानवैः । अयुक्तचारश्चपलः कथं राजा भविष्यसि ॥	७
त्वं तु बालस्वभावश्च बुद्धिहीनश्च राक्षस । ज्ञातव्यं तु न जानीषे कथं राजा भविष्यसि ॥	८
येषां चारश्च कोशश्च नयश्च जयतां वर । अस्वाधीना नरेन्द्राणां प्राकृतैस्ते जनैः समाः ॥	९
यस्मात् पश्यन्ति दूरस्थान् सर्वानर्थान्नराधिपाः । चारेण तस्मादुच्यन्ते राजानो दीर्घचक्षुषः ॥	१०
अयुक्तचारं मन्ये त्वां प्राकृतैः सचिवैर्वृतम् । स्वजनं तु जनस्थाने हतं यो नावबुध्यसे ॥	११
चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां क्रूरकर्मणाम् । हतान्येकेन रामेण खरश्च सहदृषणः ॥	१२
ऋषीणामभयं दत्तं कृतक्षेमाश्च दण्डकाः । धर्षितं च जनस्थानं रामेणाङ्घ्रिकर्मणा ॥	१३
त्वं तु लुब्धः प्रमत्तश्च पराधीनश्च रावण । विषये स्वे समुत्पन्नं भयं यो नावबुध्यसे ॥	१४
तीक्ष्णमल्पप्रदातारं प्रमत्तं गर्वितं शठम् । व्यसने सर्वभूतानि नाभिधावन्ति पार्थिवम् ॥	१५
अतिमानिनमप्राह्यमात्मसंभावितं नरम् । क्रोधनं व्यसने हन्ति स्वजनोऽपि महीपतिम् ॥	१६
नानुतिष्ठति कार्याणि भयेषु न बिभेति च । क्षिप्रं राज्याच्छ्रुतो दीनस्तृणैस्तुल्यो भवेदिह ^२ ॥	१७
शुष्कैः काष्ठैर्भवेन् कार्यं लोष्टैरपि च पांसुभिः । न तु स्थानान् परिभ्रष्टैः कार्यं स्याद्वसुधाधिपैः ॥	१८
उपभुक्तं यथा वासः स्रजो वा मृदिता यथा । एवं राज्यात् परिभ्रष्टः समर्थोऽपि निरर्थकः ॥	१९
अप्रमत्तश्च यो राजा सर्वज्ञो विजितेन्द्रियः । कृतज्ञो धर्मशीलश्च स राजा तिष्ठते चिरम् ॥	२०
नयनाभ्यां प्रसुप्तोऽपि जागर्ति नयचक्षुषा । व्यक्तक्रोधप्रसादश्च स राजा पूज्यते जनैः ॥	२१
त्वं तु रावण दुर्बुद्धिर्गुणैरतैर्विर्वर्जितः । यस्य तेऽविदितश्चरै रक्षसां सुमहान् वधः ॥	२२

परावमन्ता विषयेषु संगतो न देशकालप्रविभागतत्त्ववित् ।

अयुक्तबुद्धिर्गुणदोषनिश्चये विपन्नराज्यो नचिराद्विपत्त्यसे ॥

२३

इति स्वदोषान् परिकीर्तितांस्तथा समीक्ष्य बुद्ध्या क्षणदाचरेश्वरः ।

धनेन दर्पेण बलेन चान्वितो विचिन्तयामास चिरं स रावणः ॥

२४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे रावणनिन्दा नाम त्रयस्त्रिंशः सर्गः

चतुर्विंशः सर्गः

सीताहरणोपदेशः

ततः शूर्पणखां क्रुद्धां व्रुवन्तीं परुषं वचः । अमात्यमध्ये संक्रुद्धः परिपप्रच्छ रावणः ॥	१
कश्च रामः कथंवीर्यः किरूपः किंपराक्रमः । किमर्थं दण्डकारण्यं प्रविष्टः ^१ स दुरासदम् ॥	२
आयुधं किं च रामस्य निहता येन राक्षसाः । खरश्च निहतः संख्ये दूषणस्त्रिशिरास्तथा ॥	३
इत्युक्त्वा राक्षसेन्द्रेण राक्षसी क्रोधमूर्च्छिता । ततो रामं यथातत्त्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥	४
दीर्घबाहुर्विशालाक्षश्चीरकृष्णाजिनाम्बरः । कंदर्पममरूपश्च रामो दशरथात्मजः ॥	५
शक्रचापनिभं चापं विकृष्य कनकाङ्गदम् । दीमान् क्षिपति नाराचान् सर्पानिव महाषिषान् ॥	६
नाददानं शरान् घोरान् मुञ्चन्तं शिलीमुखान् । न कार्मुकं विकर्पन्तं रामं पश्यामि संयुगे ॥	७
हन्यमानं तु तत् सैन्यं पश्यामि शरवृष्टिभिः । इन्द्रेणोत्तमं सस्यमाहतं त्वश्मवृष्टिभिः ॥	८
रक्षसां भूमरूपाणां सहस्राणि चतुर्दश । निहतानि शरैस्तीक्ष्णैस्तेनैकेन पदातिना ॥	९
अर्धाधिकमुहूर्तं खरश्च सहदूपणः । ऋषीणामभयं दत्तं कृतक्षेमाश्च दण्डकाः ॥	१०
एका कथंचिन्मुक्ताहं परिभूय महात्मना । स्त्रीवधं शङ्कमानेन रामेण विदितात्मना ॥	११
भ्राता चास्य महातेजा गुणतस्तुल्यविक्रमः । अनुरक्तश्च भक्तश्च लक्ष्मणो नाम वीर्यवान् ॥	१२
अमर्षी दुर्जयो जेता विक्रान्तो बुद्धिमान् बली । रामस्य दक्षिणो बाहुर्नित्यं प्राणो बहिश्चरः ॥	१३
रामस्य तु विशालाक्षी पूर्णन्दुसदृशानना । धर्मपत्नी प्रिया भर्तुर्नित्यं प्रियाहिते रता ॥	१४
सा सुकेशी सुनासोरुः सुरूपा च यशस्विनी । देवतेव वनस्यास्य राजते श्रीरिवापरा ॥	१५
तप्तकाञ्चनवर्णाभा रक्ततुङ्गनखी शुभा । सीता नाम वरारोहा वैदेही तनुमध्यमा ॥	१६
नैव देवी न गन्धर्वी न यक्षी न च किंनरी । नैवंरूपा मया नारी दृष्टपूर्वा महीतले ॥	१७
यस्य सीता भवेद्भार्या यं च हृष्टा परिष्वजेत् । अतिजीवेत् स सर्वेषु लोकेष्वपि पुरंदरात् ॥	१८
सा सुशीला वपुःश्लाघ्या रूपेणाप्रतिमा भुवि । तवानुरूपा भार्या स्यात्त्वं च तस्यास्तथा पतिः ॥	१९
तां तु विस्तीर्णजघनां पीनश्रोणिपयोधरात् । भार्यार्थं च तवानेतुमुद्यताहं वराननाम् ॥	२०
विरूपितास्मि क्रूरेण लक्ष्मणेन महाभुज । तां तु दृष्ट्वाद्य वैदेहीं पूर्णचन्द्रनिभाननाम् ॥	२१
मन्मथस्य शराणां वै त्वं विधेयो भविष्यसि । यदि तस्यामभिप्रायो भार्यार्थं तव जायते ॥	२२

शीघ्रमुद्ध्रियतां पादो जयार्थमिह दक्षिणः । कुरु प्रियं तथा तेषां रक्षसां राक्षसेश्वर ॥	२३
वधात्तस्य नृशंसस्य रामस्याश्रमवासिनः । तं शरैर्निशितैर्हत्वा लक्ष्मणं च महारथम् ॥	२४
हतनाथां सुखं सीतां यथावदुपभोक्ष्यसि ^१ । रोचते यदि ते वाक्यं ममैतद्राक्षसेश्वर ॥	२५
क्रियतां निर्विशङ्केन वचनं मम रावण । विज्ञायेहात्मशक्तिं च द्वियतामबला बलात् ॥	२६
सीता सर्वानवद्याङ्गी भार्यार्थं राक्षसेश्वर ॥	

निशम्य रामेण शरैरजिह्वगैर्हताञ्जनस्थानगताग्निशाचरान् ।

खरं च बुद्ध्वा निहतं च दूषणं त्वमत्र कृत्यं प्रतिपत्तुमर्हसि ॥ २७

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे सीताहरणोपदेशो नाम चतुर्विंशः सर्गः

पञ्चत्रिंशः सर्गः

मारीचाश्रमपुनर्गमनम्

ततः शूपणखावाक्यं तच्छ्रुत्वा रोमहर्षणम् । सचिवानभ्यनुज्ञाय कार्यं बुद्ध्वा जगाम सः ॥	१
तत्कार्यमनुगम्यार्थयथावदुपलभ्य च । दोषाणां च गुणानां च संप्रधार्य बलाबलम् ॥	२
इति कर्तव्यमित्येव कृत्वा निश्चयमात्मनः । स्थिरबुद्धिस्ततो रम्यां यानशालामुपागमन् ॥	३
यानशालां ततो गत्वा प्रच्छन्नो राक्षसाधिपः । मृतं संचोदयामास रथः ^३ संयोज्यतामिति ॥	४
एवमुक्तः क्षणेनैव सारथिल्युविक्रमः । रथं संयोजयामास तस्याभिमतमुत्तमम् ॥	५
काञ्चनं रथमास्थाय कामगं रत्नभूपितम् । पिशाचवदनैर्युक्तं खरैः कनकभूषणैः ॥	६
मेघप्रतिमनादेन स तेन धनदानुजः । राक्षसाधिपतिः श्रीमान् ययौ नदनदीपतिम् ॥	७
स श्वेतवालव्यजनः श्वेतच्छत्रो दशाननः । स्निग्धवैदूर्यसंकाशस्तप्तकाञ्चनकुण्डलः ॥	८
विंशद्भुजो दशग्रीवः ^४ दर्शनीयपरिच्छदः । त्रिदशारिर्मुनीन्द्रप्रो दशशीर्ष इवाद्रिराट् ॥	९
कामगं रथमास्थाय शुशुभे राक्षसेश्वरः । विद्युन्मण्डलवान् मेघः सबलाक इवाम्बरे ॥	१०
सशैलं सागरानूपं वीर्यवानवलोकयन् । नानापुष्पफलैर्बृक्षैरनुकीर्णं सहस्रशः ॥	११
शीतमङ्गलतोयाभिः पद्मिनीभिः समन्ततः । विशालैराश्रमपदैर्बन्दिमद्भिरलंकृतम् ॥	१२
कदन्यटविसंबाधं ^५ नालिकेरोपशोभितम् । सालैस्तालैस्तमालैश्च पुष्पितैस्तरुभिर्वृतम् ॥	१३
अत्यन्तनियताहारैः शोभितं परमर्षिभिः । नागैः सुपर्णैर्गन्धर्वैः किन्नरैश्च सहस्रशः ॥	१४

१. कुरु प्रियम् इत्यादि उपभोक्ष्यसि इत्यन्त
सि, नास्ति ।

२. अनुगम्यान्तर्यथा प्र.

३. संयुज्यताम् पुना ।

४. दशास्यो विंशतिभुजः प्र.

५. कदत्वाढकिसबापम् क. ख. ग. घ. च.

आजैर्वेखानसैर्धुम्नैर्बालखिल्यैर्मरीचिपैः । जितकामैश्च सिद्धैश्च चारणैरुपशोभितम् ॥	१५
दिव्याभरणमाल्याभिर्दिव्यरूपाभिरावृतम् । क्रीडारतिविधिज्ञाभिरप्सरोभिः सहस्रशः ॥	१६
सेवितं देवपत्नीभिः श्रीमतीभिरुपासितम् ^१ । देवदानवसङ्घैश्च चरितं त्वमृताग्निभिः ॥	१७
हंसक्रौञ्चप्लवाकीर्णं सागरसैः संप्रणादितम् । वैडूर्यप्रस्तरं रम्यं स्निग्धं सागरतेजसा ॥	१८
पाण्डराणि विशालानि दिव्यमाल्ययुतानि च । तूर्यगीताभिजुष्टानि विमानानि समन्ततः ॥	१९
तपसा जितलोकानां कामगान्यभिसंपतन् । गन्धर्वाप्सरसश्चैव ददर्श धनदानुजः ॥	२०
निर्यासरममूलानां चन्दनानां सहस्रशः । वनानि पश्यन् सौम्यानि घ्राणवृप्तिकराणि च ॥	२१
अगरूपां च मुस्त्यानां वनान्युपवनानि च । तक्षोलानां च जात्यानां फलानां च सुगान्धिनाम् ॥२२	२२
पुष्पाणि च तमालस्य गुल्मानि मरिचस्य च । मुक्तानां च समूहानि शुष्यमाणानि तीरतः ॥	२३
शङ्खानां प्रस्तरं चैव प्रवालनिचयं तथा । काञ्चनानि च शैलानि राजतानि च सर्वशः ॥	२४
प्रस्रवाणि मनोज्ञानि प्रसन्नानि हृदानि च । धनधान्योपपन्नानि स्त्रीरत्नैर्गावृतानि च ॥	२५
हस्त्यश्वरथगाढानि नगगण्यवलोकयन् । तं समं मर्वतः स्निग्धं मृदुसंस्पर्शमाकृतम् ॥	२६
अनूपं सिन्धुराजस्य ददर्श त्रिदिवोपमम् । तत्रापश्यत् स मेघाभं न्यग्रोधमृषिभिवृतम् ॥	२७
समन्ताद्यस्य ताः शाखाः शतयोजनमायताः । यस्य हस्तिनमादाय महाकायं च कच्छपम् ॥	२८
भक्षार्थं गरुडः शाखामाजगाम महाबलः । तस्य तां सहसा शाखां भारेण पतगोत्तमः ॥	२९
सुपर्णः पर्णवहुलां बभञ्ज च महाबलः । तत्र वैखानमा माषा वालखिल्या मरीचिपाः ॥	३०
आजा बभ्रुवुर्धुम्नाश्च सङ्गताः परमर्षयः । तेषां दयार्थं गरुडस्तां शाखां शतयोजनाम् ॥	३१
भग्नामादाय ^२ वेगेन तौ चोभौ गजकच्छपौ । एकपादेन धर्मात्मा भक्षयित्वा तदाम्बिपम् ॥	३२
निपादविपयं हत्वा शाखया पतगोत्तमः । प्रहर्षमतुलं लेभे मोक्षयित्वा महामुनीन् ॥	३३
स तेनैव प्रहर्षेण द्विगुणिकृतविक्रमः । अमृतानयनार्थं वै चकार मतिमान् मतिम् ॥	३४
अयोजालानि निर्मथ्य भित्त्वा रत्नमयं गृहम् । महेन्द्रभवनाद्गुप्तमाजहारामृतं ततः ॥	३५
तं महर्षिगणैर्जुष्टं सुपर्णकृतलक्षणम् । नाम्ना सुभद्रं न्यग्रोधं ददर्श धनदानुजः ॥	३६
तं तु गत्वा परं पारं समुद्रस्य नदीपतेः । ददर्शाश्रममेकान्ते रम्ये पुण्ये वनान्तरे ॥	३७
तत्र कृष्णाजिनधरं जटावल्कलधारिणम् । ददर्श नियताहारं मारीचं नाम राक्षसम् ॥	३८
रावणस्तं समागम्य विधिवत्तेन रक्षसा । मारीचेनार्चितो राजा सर्वकामैरमानुषैः ॥	३९
तं स्वयं पूजयित्वा तु भोजनेनोदकेन च । अर्थोपहितया वाचा मारीचो द. "मब्रवीत् ॥	४०

कञ्चिन् सुकुशलं राजलैङ्कायां राक्षसेश्वर । केनार्थेन पुनस्त्वं वै तूर्णमेवमिहागतः ॥ ४१

एवमुक्तो महातेजा मारीचेन स रावणः । तं तु पञ्चादिदं वाक्यमब्रवीद्वाक्यकोविदः ॥ ४२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे मारीचाश्रमपुनर्गमनं नाम पञ्चत्रिंशः सर्गः

षट्त्रिंशः सर्गः

सहायैषणा

मारीच श्रूयतां तात वचनं मम भाषतः । आर्तोऽस्मि मम चार्तस्य भवान् हि परमा गतिः ॥ १
जानीषे त्वं जनस्थानं भ्राता यत्र खरो मम । दूषणश्च महाबाहुः स्वसा शूर्पणखा च मे ॥ २
त्रिशिराश्च महातेजा राक्षसः पिशिताशनः । अन्ये च बहवः शूरा लब्धलक्षा निशाचराः ॥ ३
वसन्ति मन्त्रियोगेन नित्यवासं^१ च राक्षसाः । बाधमाना महारण्ये मुनीन् वै धर्मचारिणः ॥ ४
चतुर्दश सहस्राणि^२ रक्षसां भीमकर्मणाम् । शूराणां लब्धलक्षणां खरचित्तानुवर्तिनाम् ॥ ५
ते त्विदानीं जनस्थाने वसमाना महाबलाः । सङ्गताः परमायत्ता रामेण सह संयुगे ॥ ६
नानाप्रहरणोपेताः खरप्रमुखराक्षसाः^३ । तेन सञ्जातरोषेण रामेण रणमूर्धनि ॥ ७
अनुक्त्वा परुषं किञ्चिच्छरैर्व्यापारितं धनुः । चतुर्दश सहस्राणि रक्षसामुपतेजसाम् ॥ ८
निहतानि शरैस्तीक्ष्णैर्मानुषेण पदातिना । खरश्च निहतः संख्ये दूषणश्च निपातितः ॥ ९
हतश्च त्रिशिराश्चापि निर्भया दण्डकाः कृताः । पित्रा निरस्तः क्रुद्धेन सभार्यः क्षीणजीवितः ॥ १०
स हन्ता तस्य सैन्यस्य रामः क्षत्रिययांसनः । दुःशीलः कर्कशस्तीक्ष्णो मूर्खो लुब्धोऽजितेन्द्रियः ॥ ११
त्यक्तधर्मो ह्यधर्मात्मा^४ भूतानामहिते रतः । येन वैरं विनारण्ये^५ सत्त्वमाश्रित्य केवलम् ॥ १२
कर्णनासापहरणाद्भगिनी मे विरूपिता । तस्य भार्या जनस्थानात् सीतां सुरसुतोपमाम् ॥ १३
आनयिष्यामि विक्रम्य सहायस्तत्र मे भव । त्वया ह्यहं सहायेन पार्श्वस्थेन महाबल ॥ १४
भ्रातृभिश्च सुरान् युद्धे समग्रान्नाभिचिन्तये । तत् सहायो भव त्वं मे समर्थो ह्यसि राक्षस ॥ १५
वीर्ये युद्धे च दर्पे च न ह्यस्ति सदृशस्तव । उपायज्ञो महाञ्जरो महामायाविशारदः ॥ १६
एतदर्थमहं प्राप्तस्त्वत्समीपं निशाचर । शृणु तत्कर्म साहाय्ये यत्कार्यं वचनान्मिम ॥ १७

१. अधिवःसामिति तिलकपाठे उपद्रव कुवन्तीति
शेषेण योज्यम् ।

२. चतुर्दश सहस्राणि यानि सन्ति ते
त्विदानीमित्युत्तरेणाम्बवः । खरप्रमुखराक्षसा इति
विशेष्यापेक्षया पुंस्त्वन् ।

३. असरवमित्यपि छेदः संभवति, असापु-
भार्यामित्यर्थः

१. इदमर्थम् ख. नास्ति ।
२. स्वक्त्वा धर्ममधर्मात्मा छ.

सौवर्णस्त्वं मृगो भूत्वा चित्रो रजतबिन्दुभिः । आश्रमे तस्य रामस्य सीतायाः प्रमुखे चर ॥	१८
त्वां तु निःसंशयं सीता दृष्ट्वा तु मृगरूपिणम् । गृह्यतामिति भर्तारं लक्ष्मणं चाभिधास्यति ॥	१९
ततस्तयोरपाये तु शून्ये सीतां यथासुखम् । निराबाधो हरिष्यामि राहुश्चन्द्रप्रभामिव ॥	२०
ततः पश्चात् सुखं रामे भार्याहृगणकश्चिते । विस्रब्धः प्रहरिष्यामि कृतार्थेनान्तरात्मना ॥	२१
तस्य रामकथां श्रुत्वा मारीचस्य महात्मनः । शुष्कं समभवद्वक्त्रं परित्रस्तो बभूव ह ॥	२२
ओष्ठौ परिलिहन्शुष्कौ नेत्रैरनिमिषैरिव । मृतभूत इवार्तस्तु रावणं समुद्वेक्षत ॥	२३
स रावणं त्रस्तविषण्णचेता महावने रामपराक्रमज्ञः ।	
कृताञ्जलिस्तत्त्वमुवाच वाक्यं हितं च तस्मै हितमात्मनश्च ॥	२४
इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अरण्यकाण्डे महायैषणा नाम षट्त्रिंशः सर्गः	

सप्तत्रिंशः सर्गः

अप्रियपथ्यवचनम्

तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रस्य वाक्यं वाक्यविशारदः । प्रत्युवाच महाप्राज्ञो मारीचो राक्षसेश्वरम् ॥	१
मुलभाः पुरुषा राजन् सततं प्रियवादिनः । अप्रियस्य च पथ्यस्य वक्ता श्रोता च दुर्लभः ॥	२
न नूनं बुध्यसे रामं महावीर्यं गुणोन्नतम् । अयुक्तचारश्चपलो महेन्द्रवरुणोपमम् ॥	३
अपि स्वस्ति भवेत्तात सर्वेषां भुवि रक्षसाम् । अपि रामो न संक्रुद्धः कुर्याल्लोकमराक्षमम् ॥	४
अपि ते जीवितान्ताय नोत्पन्ना जनकात्मजा । अपि सीतानिमित्तं च न भवेद्व्यसनं महत् ॥	५
अपि त्वामीश्वरं प्राप्य कामवृत्तं निरङ्कुशम् । न विनश्येन् पुरी लङ्का त्वया सह सराक्षसा ॥	६
त्वद्विधः कामवृत्तो हि दुःशीलः पापमन्त्रितः । आत्मानं स्वजनं राष्ट्रं स राजा हन्ति दुर्मतिः ॥	७
न च पित्रा परित्यक्तो नामर्यादः कथंचन । न लुब्धो न च दुःशीलो न च क्षत्रियपांसनः ॥	८
न च धर्मगुणैर्हीनः कौसल्यानन्दवर्धनः । न तीक्ष्णो न च भूतानां सर्वेषामहिने रतः ॥	९
वञ्चितं पितरं दृष्ट्वा कैकेय्या सत्यवादिनम् । करिष्यामीति धर्मात्मा तात प्रव्रजितो वनम् ॥	१०
कैकेय्याः प्रियकामार्थं पितुर्देशरथस्य च । हित्वा राज्यं च भोगांश्च प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥	११
न रामः कर्कशस्तात नाविद्वान्नाजितेन्द्रियः । अनृतं दुःश्रुतं चैव नैव त्वं वक्तुमर्हसि ॥	१२
रामो विग्रहवान् धर्मः साधुः सत्यपराक्रमः । राजा सर्वस्य लोकस्य देवानां मघवानिव ॥	१३

1. कृतार्थेनान्तरात्मना । अन्तःस्पर्धयेणेति कारं कृत्वा लब्धनिवृत्तना मनसा इत्यपि शक्यं व्याख्यातम् । मगिनीविरूपणारूपं मैथिलीहरणं प्रती- व्याख्यातम् ।

कथं त्वं तस्य वैदेहीं रक्षितां स्वेन तेजसा । इच्छसि प्रसभं हर्तुं प्रभामिव विवस्वतः ॥	१४
शरार्चिषमनाघृष्यं चापखड्गोन्धनं रणे । रामाग्निं सहसा दीप्तं न प्रवेष्टुं त्वमर्हसि ॥	१५
धनुर्व्यादितदीप्तास्थं शरार्चिषममर्षणम् । चापपाशधरं वीरं शत्रुसैन्यप्रहारिणम् ॥	१६
राज्यं सुखं च संत्यज्य जीवितं चेष्टमात्मनः । नात्यासादयितुं तात रामान्तकमिहार्हसि ॥	१७
अप्रमेयं हि तत्तेजो यस्य सा जनकात्मजा । न त्वं समर्थस्तां हर्तुं रामचापाश्रयां वने ॥	१८
तस्य सा नरसिंहस्य सिंहोरस्कस्य भ्रामिनी । प्राणेभ्योऽपि प्रियतरा भार्या नित्यमनुव्रता ॥	१९
न सा धर्षयितुं शक्या मैथिल्योजस्विनः प्रिया । दीप्तस्येव हुताशस्य शिखा सीता सुमध्यमा ॥	२०
किमुद्यममिमं व्यर्थं कृत्वा ते राक्षसाधिप । दृष्टश्चेत्त्वं रणे तेन तदन्तं तव जीवितम् ॥	२१
जीवितं च सुखं चैव राज्यं चैव सुदुर्लभम् । यदीच्छसि चिरं भोक्तुं मा कृथा रामविप्रियम् ^१ ॥	२२
स सर्वैः सचिवैः सार्धं विभीषणपुरोगमैः । मन्त्रयित्वा तु धर्मिष्ठैः कृत्वा निश्चयमात्मनः ॥	२३
दोषाणां च गुणानां च संप्रधार्य बलाबलम् । आत्मनश्च बलं ज्ञात्वा राघवस्य च तत्त्वतः ॥	२४
हिताहितं विनिश्चित्य क्षमं त्वं कर्तुमर्हसि ॥	

अहं तु मन्ये तव न क्षमं रणे समागमं कोसलराजसूनुना ।

इदं हि भूयः शृणु वाक्यमुत्तमं क्षमं च युक्तं च निशचरेश्वर ॥ २५

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे अप्रियपथ्यवचनं नाम सप्तत्रिंशः सर्गः

अष्टात्रिंशः सर्गः

रामास्त्रमहिमा

कदाचिदप्यहं वीर्यात् पर्यटन् पृथिवीमिमाम् । बलं नागसहस्रस्य धारयन् पर्वतोपमः ॥	१
नीलजीमूतसंकाशस्तप्तकाञ्चनकुण्डलः । भयं लोकस्य जनयन् किरीटी परिघायुधः ॥	२
व्यचरं दण्डकारण्ये श्लघिमांसानि भक्षयन् । विश्वामित्रोऽथ धर्मात्मा मद्वित्रस्तो महामुनिः ॥	३
स्वयं गत्वा दशरथं नरेन्द्रमिदमब्रवीत् । असौ रक्षतु मां रामः पर्वकाले समाहितः ॥	४
मारीचान्मे भयं घोरं समुत्पन्नं नरेश्वर । इत्येवमुक्तो धर्मात्मा राजा दशरथस्तदा ॥	५
प्रत्युवाच महाभागं विश्वामित्रं महामुनिम् । बालो ^१ द्वादशवर्षोऽयमकृतास्त्रश्च राघवः ॥	६
कामं तु मम यत्सैन्यं मया सह गमिष्यति । घलेन चतुरङ्गेण स्वयमेत्य निशाचरान् ॥	७
वधिष्यामि मुनिश्रेष्ठ शत्रूस्तव यथेप्सितम् । इत्येवमुक्तः स मुनी राजानं पुनरब्रवीत् ॥	८

१. इदमर्थम् ख. नास्ति । अस्य स्थाने— २. कन—पुना.

दौराभ्यात् लक्ष्यते राजन् रणे रामेण रावण—इति व.

रामान्नान्यद्वलं लोके पर्याप्तं तस्य रक्षसः । देवतानामपि भवान् समरेष्वभिपालकः ॥	९
आसीत्तव कृतं कर्म त्रिलोके विदितं नृप । काममस्तु महत् सैन्यं तिष्ठत्विह परंतप ॥	१०
बालोऽप्येष महातेजाः समर्थस्तस्य निग्रहे । गमिष्ये राममादाय स्वस्ति तेऽस्तु परंतप ॥	११
एवमुक्त्वा तु स मुनिस्तमादाय नृपात्मजम् । जगाम परमप्रीतो विश्वामित्रः स्वमाश्रमम् ॥	१२
तं तदा दण्डकारण्ये यज्ञमुद्दिश्य दीक्षितम् । बभूवोपरिथितो रामश्चित्रं विस्फारयन् धनुः ॥	१३
अजातव्यञ्जनः श्रीमान् पद्मपत्रनिभेक्षणः । काकपक्षधरो ^१ धन्वी शिखी कनकमालया ॥	१४
शोभयन् दण्डकारण्यं दीप्तेन स्वेन तेजसा । अदृश्यत ततो रामो बालचन्द्र इवोदितः ॥	१५
ततोऽहं मेघसंकाशस्तप्रकाञ्चनकुण्डलः । बली दत्तवरो दर्पादाजगाम तदाश्रमम् ॥	१६
तेन हृष्टः प्रबिष्टोऽहं सहसैवोद्यतायुधः । मां तु दृष्ट्वा धनुः सज्यमसंभ्रान्तश्चकार सः ॥	१७
अवजानन्नहं मोहाद्वालोऽयमिति राघवम् । विश्वामित्रस्य तां वेदिमभ्यधावं कृतत्वरः ॥	१८
तेन मुक्तस्ततो बाणः शितः शत्रुनिर्बहणः । तेनाहं ^२ त्वाहतः क्षिप्तः समुद्रे शतयोजने ॥	१९
नेच्छता तात मां हन्तुं तदा वीरेण रक्षितः । रामस्य शरवेगेन निरस्तोऽहमचेतनः ॥	२०
पातितोऽहं तदा तेन गम्भीरे सागराम्भसि । प्राप्य संज्ञां चिरान्तात् लङ्कां प्रतिगतः पुरीम् ॥	२१
एवमस्मि तदा मुक्तः सहायास्तु निपातिताः । अकृतास्त्रेण ^३ बालेन रामेणाच्छिष्टकर्मणा ॥	२२
तन्मया धार्यमाणस्त्वं यदि रामेण विग्रहम् । करिष्यस्यापदं घोरां क्षिप्रं ^३ प्राप्स्यसि रावण ॥	२३
क्रीडारतिविधिज्ञानां समाजोत्सवदर्शिनाम् । रक्षसां चैव सन्तापमनर्थं चाहरिष्यसि ॥	२४
हर्म्यप्रासादसंवाधां नानारत्नविभूषिताम् । द्रक्ष्यसि त्वं पुरीं लङ्कां विनष्टां मैथिलीकृते ॥	२५
अकुर्वन्नोऽपि पापानि शुचयः पापसंश्रयात् । परपापैर्विनश्यन्ति मत्स्या नागहृदे यथा ॥	२६
दिव्यचन्दनदिग्धाङ्गान् दिव्याभरणभूषितान् । द्रक्ष्यस्यभिहतान् भूमौ तव दोषान्तु राक्षसान् ॥२७	२७
हतदारान् सदारांश्च दश विद्रवतो दिशः । हतशेषानशरणान् द्रक्ष्यसि त्वं निशाचरान् ॥	२८
शरजालपरिक्षिप्तामग्निज्वालासमावृताम् । प्रदग्धभवनां लङ्कां द्रक्ष्यसि त्वं न संशयः ॥	२९
परदाराभिमर्शान्तु नान्यत् पापतरं महत् । प्रमदानां सहस्राणि तव राजन् परिग्रहः ॥	३०
भव स्वदारनिरतः स्वकुलं रक्ष राक्षस । मानमृद्धिं च राज्यं च जीवितं चेष्टमात्मनः ॥	३१
कलत्राणि च सौम्यानि मित्रवर्गं तथैव च । यदीच्छसि चिरं भोक्तुं मा कृथा रामविप्रियम् ॥	३२
निवार्यमाणः सुहृदा मया भृशं प्रसह्य सीतां यदि धर्षयिष्यसि ।	
गमिष्यसि क्षीणबलः सबान्धवो यमक्षयं रामशरान्तजीवितः ॥	३३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे रामात्महिमा नाम अष्टात्रिंशः सर्गः

ए षोडशोऽध्यायः सर्गः

साहस्यज्ञानभ्युपगमः

एवमस्मि तदा मुक्तः कथंचित्तेन संयुगे । इदानीमपि यद्वृत्तं तच्छृणुष्व निरुत्तरम् ॥	१
राक्षसाभ्यामहं द्वाभ्यामनिर्विण्णस्तथा कृतः । सहितो मृगरूपाभ्यां प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥	२
दीप्तजिह्वो महाकायस्तीक्ष्णदंष्ट्रो महाबलः । व्यचरं दण्डकारण्यं मांसभक्षो महामृगः ॥	३
अग्निहोत्रेषु तीर्थेषु चैत्यवृक्षेषु रावण । अत्यन्तघोरो व्यचरं तापसान् संप्रधर्षयन् ॥	४
निहत्य दण्डकारण्ये तापसान् धर्मचारिणः । रुधिराणि पिबंतेषां तथा मांसानि भक्षयन् ॥	५
ऋषिमांसाशनः क्रूरस्त्रासयन् वनगोचरान् । तथा रुधिरमत्तोऽहं विचरन् दण्डकावनम् ॥	६
आसादयं तदा रामं तापसं धर्ममाश्रितम् । वैदेहीं च महाभागां लक्ष्मणं च महारथम् ॥	७
तापसं नियताहारं सर्वभूतहिते रतम् । सोऽहं वनगतं रामं परिभूय महाबलम् ॥	८
तापसोऽयमिति ज्ञात्वा पूर्ववैरमनुस्मरन् । अभ्यधावं हि संक्रुद्धस्तीक्ष्णशृङ्गो मृगाकृतिः ॥	९
जिघांसुरकृतप्रज्ञस्तं प्रहारमनुस्मरन् । तेन मुक्ताम्बयो बाणाः शिताः शत्रुनिबर्हणाः ॥	१०
विकृष्य सुमहच्चपं सुपर्णानिलनिस्वनाः ^१ । ते बाणा वज्रसङ्काशाः सुघोरा रक्तभोजनाः ॥	११
आजग्मुः सहिताः सर्वे त्रयः संततपर्वणः ^१ पराक्रमज्ञो रामस्य शठो ^३ दृष्टभयः पुरा ॥	१२
समुत्क्रान्तस्ततो ^३ मुक्तस्तानुभौ राक्षसौ हतौ । शरेण मुक्तो रामस्य कथंचित् प्राप्य जीवितम् ॥१३	१३
इह प्रत्राजितो युक्तस्तापसोऽहं समाहितः । वृक्षे वृक्षे च पश्यामि चीरकृष्णाजिनाम्बरम् ॥	१४
गृहीतधनुषं रामं पाशहन्तमिवान्तकम् । अपि रामसहस्राणि भीतः पश्यामि रावण ॥	१५
रामभूतमिदं सर्वमरण्यं प्रतिभाति मे । राममेव हि पश्यामि रहिते राक्षसाधिप ॥	१६
दृष्ट्वा स्वप्रगतं राममुद्भ्रमामि विचेतनः । रकारादीनि नामानि रामत्रस्तस्य रावण ॥	१७
रत्नानि च रथाश्चैव वित्रासं जनयन्ति मे । अहं तस्य प्रभावज्ञो न युद्धं तेन ते क्षमम् ॥	१८
बलिं वा नमुचिं वापि हन्याद्वि रघुनन्दनः । रणे रामेण युध्यस्व क्षमां वा कुरु राक्षस ॥	१९
न ते रामकथा कार्या यदि मां द्रष्टुमिच्छसि । बहवः साधवो लोके युक्ता धर्ममनुष्ठिताः ॥	२०
परेषामपराधेन विनष्टाः सपरिच्छदाः । सोऽहं तवापराधेन विनश्येयं निशाचर ॥	२१
कुरु यत्ते क्षमं तत्त्वमहं त्वां नानुयामि ह । रामश्च हि महातेजा महासत्त्वो महाबलः ॥	२२
अपि राक्षसलोकस्य भवेदन्तकरोऽपि हि ^४ । यदि शूर्पणखाहेतोर्जनस्थानगतः खरः ॥	२३
अतिवृत्तो हतः पूर्वं रामेण क्लिष्टकर्मणा । अत्र ब्रूहि यथातत्त्वं को रामस्य व्यतिक्रमः ॥	२४

१. अस्यानन्तरम्—नेबाणंदण्डकारण्ये मुक्त-
राशोविषोपमैः । कृत विविचरं सर्व रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥
—इति क.

२. शरः च. छ.

३. समुद्भ्रान्तस्ततो च. छ.

४. न भवेदन्तको हि सः च.

इदं वचो बन्धुहितार्थिना मया यथोच्यमानं यदि नाभिपत्स्यसे ।

सबान्धवस्त्यक्ष्यसि जीवितं रणे हतोऽद्य रामेण शरैरजिह्वगैः ॥

२५

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहासूक्ताया सहितायाम्

अरण्यभाण्डे साहाय्यकानभ्युपगमो नाम एकोनचत्वारिंशः सर्गः

चत्वारिंशः सर्गः

मायामृगरूपपरिग्रहानर्बन्धः

- मारीचेन तु तद्वाक्यं क्षमं युक्तं निशाचरः । उक्तो न प्रतिजग्राह मर्तुकाम^१ इवौपधम् ॥ १
- तं पथ्यहितवचनारं मारीचं राक्षसाधिपः । अत्रवीन् परुषं वाक्यमयुक्तं कालचोदितः ॥ २
- यैत्किलैनद्युक्तार्थं मारीच मयि कथ्यते । वाक्यं निष्फलमत्यर्थमुग्रं बीजमिवोपरे ॥ ३
- त्वद्वाक्यैर्न तु मां शक्यं भेक्तुं रामस्य संयुगे । पापशीलस्य मूर्खस्य मानुपस्य विशेषतः ॥ ४
- यस्त्यक्त्वा मुद्गदो राज्यं मातरं पितरं तथा । स्त्रीवाक्यं प्राकृतं श्रुत्वा वनमेकपदे गतः ॥ ५
- अवश्यं तु मया तस्य संयुगे खरघातिनः । प्राणैः प्रियतरा सीता हर्तव्या तव संनिधौ ॥ ६
- एवं मे निश्चिता बुद्धिर्द्वेदि मारीच वर्तते । न व्यावर्तयितुं शक्या सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥ ७
- दोषं गुणं वा संप्रष्टस्त्वमेवं वक्तुमर्हसि । अपायं वाप्युपायं वा कार्यस्यास्य विनिश्चये ॥ ८
- संप्रष्टेन तु वक्तव्यं सचिवेन विपश्चिता । उद्यताञ्जलिना राज्ञो य इच्छेद्भूतिमात्मनः ॥ ९
- वाक्यमप्रतिकूलं तु मृदुपूर्वं हितं शुभम् । उच्यते युक्तं च वक्तव्यो वसुधाधिपः ॥ १०
- सावमर्दं तु यद्वाक्यं मारीच हितमुच्यते । नाभिनन्दति तद्राजा मान,र्हो मानवर्जितम् ॥ ११
- पञ्च रूपाणि राजानो धारयन्त्यमितौजसः । अग्नेरिन्द्रस्य सोमस्य यमस्य वरुणस्य च ॥ १२
- औष्ण्यं तथा विक्रमं च सौम्यं दण्डं प्रसन्नताम् । धारयन्ति महात्मानो गजानः क्षणदाचर ॥ १३
- तस्मात् सर्वास्ववस्थासु मान्याः पूज्याश्च पार्थिवाः । त्वं तु धर्ममविज्ञाय केवलं मोहमास्थितः ॥ १४
- अभ्यागतं मां दौरात्म्यात् परुषं वदसीदृशम् । गुणदोषौ न पृच्छामि क्षमं^२ चात्मनि राक्षस ॥ १५
- मयोक्तं तव चैतावत् संप्रत्यमितविक्रम । अस्मिस्तु त्वं महाकृत्ये साहाय्यं कर्तुमर्हसि ॥ १६
- शृणु तत् कर्म साहाय्ये यत् कार्यं वचनान्मम । सौवर्णस्त्वं मृगो भूत्वा चित्रो रजतविन्दुभिः ॥ १७
- आश्रमे तस्य रामस्य सीतायाः प्रमुखे चर । प्रलोभयित्वा वैदेहीं यथेष्टं गन्तुमर्हसि ॥ १८
- त्वां तु मायामृगं दृष्ट्वा काञ्चनं जातविस्मया । आनयैनमिति क्षिप्रं रामं वक्ष्यति मैथिली ॥ १९
- अपक्रान्ते तु काकुत्स्थे दूरं गत्वाप्युदाहर । हा सीते लक्ष्मणेत्येवं रामवाक्यानु रूपकम् ॥ २०

१. मर्तुकामः मृगुषः, प्रत्यासन्नमरण इत्यर्थः । १. इच्छुके प्र. २. क्षमं गो.

तच्छ्रुत्वा रामपदवीं सीतया च प्रचोदितः । अनुगच्छति संभ्रान्तः सौमित्रिरपि सौहृदात् ॥ २१
 अपक्रान्ते च काकुत्स्थे लक्ष्मणे च यथासुखम् । आहरिष्यामि वैदेहीं सहस्राक्षः शचीमिव ॥ २२
 एवं कृत्वा त्विदं कार्यं यथेष्टं गच्छ राक्षस । राज्यस्यार्थं प्रदास्यामि मारीच तव सुव्रत ॥ २३
 गच्छ सौम्य शिवं मार्गं कार्यस्यास्य विवृद्धये । अहं त्वानुगमिष्यामि सरथो दण्डकावनम् ॥ २४
 प्राप्य सीतामयुद्धेन वद्धयित्वा तु राघवम् । लङ्कां प्रतिगमिष्यामि कृतकार्यः सह त्वया ॥ २५
 न चेत् करोषि मारीच हन्मि त्वामहमद्य वै । एतत् कार्यमवश्यं मे बलादपि करिष्यसि ॥ २६
 राज्ञो हि प्रतिकूलस्थो न जातु सुखमेधते ॥

आसाद्य तं जीवितसंशयस्ते मृत्युर्ध्रुवो ह्यद्य मया विरुध्य ।

एतद्यथावत् प्रतिगृह्य बुद्धया यदत्र पथ्यं कुरु तत्तथा त्वम् ॥ २७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 अरण्यकाण्डे मायामृगरूपपरिग्रहनिर्बन्धो नाम चत्वारिंशः सर्गः

एकचत्वारिंशः सर्गः

रावणनिन्दा

आह्वसो रावणेनेत्थं प्रतिकूलं च 'राजवत्' । अत्रवीत् परुषं वाक्यं निद्रशङ्को^१ राक्षसाधिपम् ॥ १
 केनायमुपदिष्टस्ते विनाशः पापकर्मणा । सपुत्रस्य सराष्टस्य साम्राज्यस्य निशाचर ॥ २
 कस्त्वया सुखिना राजन्नाभिनन्दति पापकृत् । केनेदमुपदिष्टं ते मृत्युद्वारमुपायतः ॥ ३
 शत्रवस्तव सुव्यक्तं हीनवीर्यां निशाचराः । इच्छन्ति त्वां विनश्यन्तमुपरुद्धं बलीयसा ॥ ४
 केनेदमुपदिष्टं ते क्षुद्रेणाहितवादिना । यस्त्वामिच्छति नश्यन्तं स्वकृतेन निशाचर ॥ ५
 वध्याः खलु न हन्यन्ते सचिवास्तव रावण । ये त्वामुत्पथमारूढं न निगृह्णन्ति सर्वशः ॥ ६
 अमात्यैः कामवृत्तो हि राजा कापथमाश्रितः । निग्राह्यः सर्वथा सद्भिर्न निग्राह्यो निगृह्यसे ॥ ७
 धर्ममर्थं च कामं च यशश्च जयतां वर । स्वामिप्रसादात् सचिवाः प्राप्नुवन्ति निशाचर ॥ ८
 विपर्यये तु तत्सर्वं व्यर्थं भवति रावण । व्यसनं स्वामिवैगुण्यात् प्राप्नुवन्तीतरे जनाः ॥ ९
 राजमूले हि धर्मश्च जयश्च जयतां वर । तस्मात् सर्वास्ववस्थासु रक्षितव्या नराधिपाः ॥ १०
 राज्यं पालयितुं शक्यं न तीक्ष्णेन निशाचर । न चापि प्रतिकूलेन नाविनीतेन राक्षस ॥ ११
 ये तीक्ष्णमन्त्राः सचिवा भज्यन्ते सह तेन वै । विषमेषु रथाः^३ शीघ्रा मन्दसारथयो यथा ॥ १२

१. राजवत् राजयोग्यम् ।

२. मारीचो च. छ.

३. अस्य स्थाने—आह्वसोऽराजवद्वाक्यं प्रति-

३. विषमे गुरगाः च. छ.

कूलं निशाचरः—इति च. छ.

बहवः साधवो लोके युक्ता धर्ममनुष्ठिताः । परेषामपराधेन विनष्टाः सपरिच्छदाः ॥	१३
स्वामिना प्रतिकूलेन प्रजातीक्षणेन रावण । रक्ष्यमाणा न वर्धन्ते मेषा गोमायुना यथा ॥	१४
अवश्यं विनशिष्यन्ति सर्वे रावण राक्षसाः । येषां त्वं कर्कशो राजा दुर्बुद्धिरजितेन्द्रियः ॥	१५
तदिदं काकतालीयं घोरमासादितं मया । अत्रैव शोचनीयस्त्वं ससैन्यो विनशिष्यसि ॥	१६
मां निहत्य तु रामोऽसावचिरात्त्वां वधिष्यति । अनेन कृतकृत्योऽस्मि म्रिये यदरिणा हतः ॥	१७
दर्शनादेव रामस्य हतं मामवधारय । आत्मानं च हतं विद्धि हत्वा सीतां सबान्धवम् ॥	१८
आनयिष्यसि चेत् सीतामाश्रमात् सहितो मया । नैव त्वमसि नाहं च नैव लङ्का न राक्षसाः ॥ १९	
निवार्यमाणस्तु मया हितैषिणा न मृष्यसे वाक्यमिदं निशाचर ।	
परेतकल्पा हि गतायुषो नरा हितं न गृह्णन्ति सुहृद्भिरिरितम् ॥	२०
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अरण्यकाण्डे रावणनिन्दा नाम एकचत्वारिंशः सर्गः	

द्विचत्वारिंशः सर्गः

स्वर्णमृगप्रेक्षणम्

एवमुक्त्वा तु वचनं मारीचो रावणं ततः । गच्छावेत्यब्रवीद्दीनो भयाद्रात्रिंशत्प्रभोः ॥	१
दृष्टः सोऽहं पुनस्तेन शरचापासिधारिणा । मद्बधोद्यतश्लेणे विनष्टं जीवितं च मे ॥	२
न हि रामं पराक्रम्य जीवन् प्रतिनिवर्तते । वर्तते प्रतिरूपोऽसौ यमदण्डहतस्य ते ॥	३
किं नु शक्यं मया कर्तुमेवं त्वयि दुरात्मनि । एष गच्छाम्यहं तात स्वस्ति तेऽस्तु निशाचर ॥	४
प्रहृष्टस्त्वभवत्तेन वचनेन स रावणः । परिष्वज्य सुसंश्लिष्टमिदं वचनमब्रवीत् ॥	५
एतच्छौण्डीर्ययुक्तं ते मच्छन्दादिव भाषितम् ^१ । इदानीमसि मारीचः पूर्वमन्यो निशाचरः ॥	६
आरुह्यतामयं शीघ्रं रथो ^२ रत्नविभूषितः । मया सह तथा युक्तः पिशाचवदनैः स्वरैः ॥	७
प्रलोभयित्वा वैदेहीं यथेष्टं गन्तुमर्हसि । तां शून्ये प्रसभं सीतामानयिष्यामि मैथिलीम् ^३ ॥	८
ततो रावणमारीचौ विमानमिव तं रथम् । आरुह्य ययतुः शीघ्रं तस्मादाश्रममण्डलात् ॥	९
तथैव तत्र पश्यन्तौ पत्तनानि वनानि च । गिरींश्च सरितः सर्वां राष्ट्रानि नगराणि च ॥	१०
समेत्य दण्डकारण्यं राघवस्याश्रमं ततः । ददर्श सहमारीचो रावणो राक्षसाधिपः ॥	११
अवतीर्थ रथात्समात्ततः काञ्चनभूषणात् । हस्ते गृहीत्वा मारीचं रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥	१२
एतद्रामाश्रमपदं दृश्यते कदलीवृत्तम् । क्रियतां तत् सखे शीघ्रं यदर्थं वयमागताः ॥	१३

१. मच्छन्दश्चरितिनः पुना.

२. खगः, प्र,

३. अस्यानन्तरम्—ततस्तथेत्युवाचैनं रावणं

तादृकाद्युतः—इति पुना.

स रावणवचः श्रुत्वा मारीचो राक्षसस्तदा । मृगो भूत्वाश्रमद्वारि रामस्य विचचार ह ॥	१४
स तु रूपं समास्थाय महदद्भुतदर्शनम् । मणिप्रवरशृङ्गाग्रः सितासितमुखाकृतिः ॥	१५
रक्तपद्मोत्पलमुख इन्द्रनीलोत्पलश्रवाः । किञ्चिदभ्युन्नतग्रीव इन्द्रानीलदलाधरः ॥	१६
कुन्देन्दुवज्रसंकाशमुदरं चास्य भास्वरम् । मधूकनिभपार्श्वश्च पद्मकिञ्जल्कसंनिभः ॥	१७
वैडूर्यसंकाशस्वरस्तनुजङ्घः मुसंहतः । इन्द्रायुधसवर्णेन पुच्छेनोर्ध्वं विराजता ॥	१८
मनोहरः म्निग्धवर्णो रत्नैर्नानाविधैर्वृतः । क्षणेन राक्षसो जातो मृगः परमशोभनः ॥	१९
वनं प्रव्रजत्यन् रम्यं रामाश्रमपदं च तत् । मनोहरं दर्शनीयं रूपं कृत्वा स राक्षसः ॥	२०
प्रलोभनार्थं वैदेह्या नानाधातुविचित्रितम् । विचरन् गच्छते तस्माच्छाद्वलानि समन्ततः ॥	२१
रूप्यैर्विन्दुशतैश्चित्रो भूत्वा स प्रियदर्शनः । विटपीनां किसलयान् भङ्क्त्वादन विचचार ह ॥	२२
कदलीगृहकं गत्वा कर्णिकारानितस्ततः । समाश्रयन् मन्दगतिं सीतासंदर्शनं तथा ॥	२३
राजीवचित्रपृष्ठः स विरराज महामृगः । रामाश्रमपदाभ्यांश्च विचचार यथामुखम् ^१ ॥	२४
पुनर्गत्वा निवृत्तश्च विचचार मृगोत्तमः । गत्वा मुहूर्तं त्वरया पुनः प्रतिनिवर्तते ॥	२५
विक्रीडंश्च क्वचिद्भूमौ पुनरेव निपीदति । आश्रमद्वारमगम्य मृगयूथानि गच्छति ॥	२६
मृगयूथैरनुगतः पुनरेव निवर्तते । सीतादर्शनमाकाङ्क्षन् राक्षसो मृगतां गतः ॥	२७
परिभ्रमन् चित्राणि मण्डलानि विनिष्पतन् । समुद्वीक्ष्य च तं सर्वे मृगा ह्यन्ये वनेचराः ॥	२८
उपागम्य समाघ्राय विद्रवन्ति दिशो दश । राक्षसः सोऽपि तान् वन्यान् मृगान् मृगवचे रतः ॥	२९
प्रच्छादनार्थं भावस्य न भक्षयति संस्पृशन् । तस्मिन्नेव ततः काले वैदेही शुभलोचना ॥	३०
कुमुमापचयव्यग्रा पादपानभ्यवर्तत । कर्णिकारानशोकांश्च चूतांश्च मदिरेक्षणा ॥	३१
कुसुमान्यवचिन्वन्ती चचार रुचिरानना । अनर्हारण्यवासस्य सा तं रत्नमयं मृगम् ॥	३२
मुक्तामणिविचित्राङ्गं ददर्श परमाङ्गना । सा तं रुचिरदन्तोष्ठं ^२ रूप्यधातुतनूरुहम् ॥	३३
विस्मयोत्कृष्टनयना सग्नेहं समुद्वैक्षन् । स च तां रामदयितां पश्यन् मायामयो मृगः ॥	३४
विचचार पुनश्चित्रं दीपयन्निव तद्वनम् । अदृष्टपूर्वं तं दृष्ट्वा नानारत्नमयं मृगम् ॥	३५
विस्मयं परमं सीता जगाम जनकात्मजा ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
अरण्यकाण्डे स्वर्णमृगप्रेक्षणं नाम द्विचत्वारिंशः सर्गः

शिवमूर्ति की मूर्ति का स्थापना का अर्थ है ।

त्रिचत्वारिंशः सर्गः

लक्ष्मणशङ्काप्रतिसमाधानम्

सा तं संप्रेक्ष्य सुश्रोणी कुसुमान्यवचिन्वती । हैमराजतवर्णाभ्यां पार्श्वीभ्यामुपशोभितम् ॥	१
प्रहृष्टा चानवद्याङ्गी मृष्टहाटकवर्णिनी । भर्तारमभिचक्रन्द लक्ष्मणं चापि सायुधम् ^१ ॥	२
तयाहूतौ नरव्याघ्रौ वैदेह्या रामलक्ष्मणौ । वीक्ष्माणौ तु तं देशं तदा ददृशतुर्मगम् ॥	३
शङ्कमानस्तु तं दृष्ट्वा लक्ष्मणो राममब्रवीन् । तमेवैतमहं मन्ये मारीचं राक्षसं मृगम् ॥	४
चरन्तो मृगयां हृष्टाः पापेनोपाधिना वने । अनेन निहता राम राजानः कामरूपिणा ॥	५
अस्य मायाविदो मायामृगरूपमिदं कृतम् । भानुमन् पुरुषव्याघ्र गन्धर्वपुरसंनिभम् ॥	६
मृगो ह्येवंविधो रत्नविचित्रो नास्ति राघव । जगत्यां जगतीनाथ मायेपा हि न संशयः ॥	७
एवं ब्रुवाणं सौमित्रिं प्रतिवार्यं शुचिस्मिता । उवाच सीता संदृष्ट्वा चर्मणा ^२ हृतचेतना ॥	८
आर्यपुत्राभ्रामोऽमौ मृगो हरति मे मनः । आनयेन महाबाहो क्रीडार्थं नो भविष्यति ॥	९
इहाश्रमपदेऽस्माकं बह्व्यः पुण्यदर्शनाः । मृगाश्चरन्ति महिताः सुमराश्चमरास्तथा ॥	१०
ऋक्षाः पृषतसङ्गाश्च वानराः किन्नरास्तथा । विवरन्ति महाबाहो रूपश्रेष्ठा मनोहराः ॥	११
न चास्य सदृशो राजन् दृष्टपूर्वो मृगः पुरा । तेजसा क्षमया दीप्त्या यथायं मृगसत्तमः ॥	१२
नानावर्णविचित्राङ्गो रत्नविन्दुममाचितः । द्योतयन् वनमव्यग्रं शोभते शशिसंनिभः ॥	१३
अहो रूपमहो लक्ष्मीः श्वरमम्पन्न शोभना । मृगोऽद्भुतो विचित्राङ्गो हृदयं हरतीव मे ॥	१४
यदि ग्रहणमभ्येति जीवन्नेव मृगस्तव । आश्चर्यभूतं ^३ भवति विस्मयं जनयिष्यति ॥	१५
समाप्रवनवासानां राज्यस्थनां च नः पुनः । अन्तःपुरविभूषार्थो मृग एव भविष्यति ॥	१६
भरतस्यार्यपुत्रस्य श्रृण्णां मम च प्रभो । मृगरूपमिदं व्यक्तं विस्मयं जनयिष्यति ॥	१७
जीवन्न यदि तेऽभ्येति ग्रहणं मृगसत्तमः । अजिनं नरशार्दूल रुचिरं मे भविष्यति ॥	१८
निहतस्यास्य सत्त्वस्य जाम्बूनदमयत्वचि । शप्पवृस्यां विनीतायामिच्छाम्यहमुपासितुम् ॥	१९
कामवृत्तमिदं ^४ रौद्रं स्त्रीणामसदृशं मतम् । वपुषा त्वस्य सत्त्वस्य विस्मयो जनितो मम ॥	२०
तेन काञ्चनरोम्णा तु मणिप्रवरशृङ्गिणा । तरुणादित्यवर्णेन नक्षत्रपथवर्चसा ॥	२१
एवं सीतावचः श्रुत्वा दृष्ट्वा च मृगमद्भुतम् । बभूव राघवस्यापि मनो विस्मयमागतम् ॥	२२

1. यदि ग्रहणमभ्येति, तदा आश्चर्यभूतमिदं प्रेरणरूपस्वेच्छाव्यापार इति तु व्यख्यातारः । जाम्बूशम् कर्म, भवति त्वायं विस्मयं मे जनयिष्यतीत्यर्थः । अननुरूपम अयुक्तमित्यर्थः ।
व्याख्यातुमिस्तु—जीवतो ग्रहणमाश्चर्यभूतं भवति, अतो १. अस्यानन्तरम्—अह्याहूय च पुनस्तं विस्मयं जनयिष्यतीति, यदि जीवन् गृह्यते तदा एष मृगं साधु वीक्षते । अगच्छागच्छ शीघ्रं वै आर्यपुत्र मृगः आश्चर्यभूतं, विस्मयावहमत्वं भवतीति च विवृतम् । सहातुज ॥—इति पुनः ।
2. कामवृत्तमिति दुर्निग्रहेच्छत्वमित्यर्थः । मर्तुः २. छशना प्र,

लोभितस्तेन रूपेण सीतया च प्रचोदितः । उवाच राघवो हृष्टो भ्रातरं लक्ष्मणं वचः ॥	२३
पश्य लक्ष्मण वैदेह्याः स्पृहां मृगगतामिमाम् । रूपश्रेष्ठतया ह्येष मृगोऽद्य न भविष्यति ॥	२४
न वने नन्दनोद्देशे न चैत्ररथसंश्रये । कुतः पृथिव्यां सौमित्रे योऽस्य कश्चित् समो मृगः ॥	२५
प्रतिलोमानुलोमाश्च रुचिरा रोमराजयः । शोभन्ते मृगमाश्रित्य चित्राः कनकबिन्दुभिः ॥	२६
पश्यस्य जृम्भमाणस्य दीप्तामग्निश्लोपमाम् । जिह्वां मुखाग्निःसरन्तीं मेघादिव शतहृदाम् ॥	२७
मसारागल्लर्कमुखः शङ्खमुक्तानिभोदरः । कस्य नामाभिरूपोऽसौ न मनो लोभयेन्मृगः ॥	२८
कस्य रूपमिदं दृष्ट्वा जाम्बूनदमयप्रभम् । नानारत्नमयं दिव्यं न मनो विस्मयं व्रजेत् १ ॥	२९
मांसहेतोरपि मृगान् विहारार्थं च धन्विनः । व्रन्ति लक्ष्मण राजानो मृगयायां महावने ॥	३०
धनानि व्यवसायेन विचीयन्ते महावने । धातवो विविधाश्चापि मणिरत्नसुवर्णिनः ॥	३१
तत्सारमखिलं नृणां धनं निचयवर्धनम् । मनसा चिन्तितं सर्वं यथा शुकस्य लक्ष्मण ॥	३२
अर्थी येनार्थकृत्येन संव्रजत्यविचारयन् । तमर्थमर्थशास्त्रज्ञाः प्राहुरर्ध्याश्च लक्ष्मण ॥	३३
एतस्य मृगरत्नस्य परार्थ्यं काञ्चनत्वचि । उपवेक्ष्यति वैदेही मया सह सुमध्यमा ॥	३४
न कादली न प्रियकी न प्रवेणी न चाविकी । भवेदेतस्य सदृशी स्पृशनेनेति मे मतिः ॥	३५
एष चैव मृगः श्रीमान् यश्च दिव्यो नभश्चरः । उभावेतौ मृगौ दिव्यौ तारामृगमहीमृगौ ॥	३६
यदि वायं तथा यन्मां भवेद्ददसि लक्ष्मण । मायैषा राक्षसस्येति कर्तव्योऽस्य वधो मया ॥	३७
एतेन हि नृशंसेन मारीचेनाकृतात्मना । वने विचरता पूर्वं हिंसिता मुनिपुंगवाः ॥	३८
उत्थाय बहवो येन मृगयायां जनाधिपाः । निहताः परमेष्वासास्तस्माद्बध्यस्त्वयं मृगः ॥	३९
पुरस्तादिह वातापिः परिभूय तपस्विनः । उदरस्थो द्विजान् हन्ति स्वगर्भोऽश्वतरीमिव ॥	४०

1. मांसहेतोरिति । मांसनिमित्तं विनोद-
निमित्तं वा यद्राजानो मृगान् व्रन्ति एषा मृगयेति लोकस्य
व्यवहारमात्रम् । तत्त्वतो न सा परमार्थमृगया ।
किं तदिह? इदृशस्य मृगस्य सम्पादनमेवेति भावः ।

2. धनानिति । बहुनोद्यमेन मुक्ताफलादीनि
विविधानि धनानि तथा मणिरत्नसुवर्णयुता गैरिका-
दयो धातवश्च महावने राजभिरान्वध्यन्ते । एवं व्यवसाय-
लब्धं सारभूतमप्यखिलं धनं नराणां नरपतीनां वा
केवलं कोशप्रपूर्णायात्र कल्पते । मुख्यस्तु अर्थात्मा
द्वितीयः पुरुषार्थो नाथं भवतीति तात्पर्यम् । न चैतत्
स्वोत्प्रेक्षामात्रेणोच्यते । यत् भाष दर्शनमपि एवंविधमेव
इत्याह—मनसेति ॥ सर्वं धनानीत्यादिना यन्मयोक्तं
तदखिलम्, शुकस्य नीतिशास्त्रप्रणेतुः यथा मनसा

चिन्तितम्, तथैवेत्यर्थोऽस्मात्तदीयविचारपूर्वकनिर्णयानु-
रोध्येवेत्यर्थः । अत्र यथा शुकस्येति उपमा इत्यभिप्रायण
प्रवृत्ता बहवो व्याख्याविकल्पाः तिलकभूषणादिपु
प्रदर्शितास्तत् एवावगन्तव्याः । स्यादेतत् । धनानां
धातूनां च निचयो यदि मुख्यो द्वितीयः पुरुषार्थो
न भवति कस्तर्हि मुख्य इति तदाह—अर्थाति ।
यस्य वस्तुनो लाभाय पुरुषोऽविचारयन् तत्सौभाग्या-
नुष्ठानापहृतहृदयः क्षणादेव प्रवर्तते न एवार्थ इति अर्था-
त्मनो द्वितीयस्य पुरुषार्थस्य लक्षणम् । एतदेव अर्थनिरू-
पणप्रधाना अर्थशास्त्रज्ञाः, अर्थसंपादनचतुरा अर्ध्याश्च
अभिप्रयन्तीत्यर्थः ।

१. अस्यानन्तरम्—किं पुनर्भैषिकी सीता
वाका नारी न विस्मयेत्—इति च, छ.

स कदाचिच्चिरालोभादाससाद महामुनिम् । अगस्त्यं तेजसा युक्तं भक्ष्यस्तस्य बभूव ह ॥	४१
समुत्थाने च तद्रूपं कर्तुकामं समीक्ष्य तम् । उत्तमयित्वा तु भगवान् वातापिमिदमब्रवीत् ॥	४२
त्वयाविगण्य वातापे परिभूताः स्वतेजसा । जीवलोके द्विजश्रेष्ठास्तस्मादसि जरां गतः ॥	४३
तदेतन्न भवेद्रक्षो वातापिरिव लक्ष्मण । मद्धिं योऽतिमन्येत धर्मनित्यं जितेन्द्रियम् ॥	४४
भवेद्भ्रतोऽयं वातापिरगस्त्येनेव मां गतः । इह त्वं भव संनद्धो यन्त्रितो रक्ष मैथिलीम् ॥	४५
अस्यामायत्तमस्माकं यत् कृत्यं रघुनन्दन । अहमेनं वधिष्यामि प्रहीष्याम्यपि वा मृगम् ॥	४६
यावद्रच्छामि सौमित्रे मृगमानयितुं द्रुतम् । पश्य लक्ष्मण वैदेहीं मृगत्वचि गतस्पृहाम् ॥	४७
त्वचा प्रधानया ह्येष मृगोऽद्य न भविष्यति । अप्रमत्तेन ते भाव्यमाश्रमस्थेन सीतया ॥	४८
यावन् पृषतमेकेन सायकेन निहन्यहम् । हत्वैतच्चर्म चादाय शीघ्रमेष्यामि लक्ष्मण ॥	४९
प्रदक्षिणेनातिबलेन पक्षिणा जटायुषा बुद्धिमता च लक्ष्मण ।	
भवाप्रमत्तः परिगृह्य मैथिलीं प्रतिक्षणं सर्वत एव शङ्कितः ॥	५०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
अरण्यकाण्डे लक्ष्मणशङ्काप्रतिसमाधानं नाम त्रिचत्वारिंशः सर्गः

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः

मारीचवधना

तथा तु तं समादिश्य भ्रातरं रघुनन्दनः । बबन्धासिं महातेजा जाम्बूनदमयत्सरुम् ॥	१
ततस्त्र्यवनतं चापमादायात्मविभूषणम् । आबध्य च कलापौ द्वौ जगामोदप्रविक्रमः ॥	२
तं वञ्चयानो ^१ राजेन्द्रमापतन्तं निरीक्ष्य वै । बभूवान्तर्हितस्त्रासात् पुनः संदर्शनेऽभवत् ॥	३
बद्धासिर्धनुरादाय प्रदुद्राव यतो मृगः । तं स्म पश्यति रूपेण द्योतमानमिवाप्रतः ॥	४
अवेक्ष्यावेक्ष्य धावन्तं धनुष्पाणिं महावने । अतिवृत्तमिषोः पाताल्लोभयानं कदाचन ॥	५
शङ्कितं तु समुद्भ्रान्तमुत्पतन्तमिवाम्बरे । दृश्यमानमदृश्यं च वनोद्देशेषु ^२ केपुचित् ॥	६
छिन्नाभ्रैरिव संबोतं शारदं चन्द्रमण्डलम् । मुहूर्तादेव ददृशे मुहुर्दूरात् प्रकाशते ॥	७
दर्शनादर्शनादेवं सोऽपार्कषत राघवम् । सुदूरमाश्रमस्यास्य मारीचो मृगतां गतः ॥	८
असीत् क्रुद्धस्तु काकुत्थो विवशस्तेन मोहितः । अथावतस्थे संभ्रान्तश्छायामाश्रित्य शाद्वले ॥	९
स तमुन्मादयामास मृगरूपो निशाचरः । मृगैः परिवृतो वन्यैरदूरात् प्रत्यदृश्यत ॥	१०
प्रहीतुकामं दृष्ट्वैनं पुनरेवाभ्यधावत । तत्क्षणादेव संत्रासात् पुनरन्तर्हितोऽभवत् ॥	११

पुनरेव ततो दूराद्वृक्षषण्डाद्विनिःसृतम् । दृष्ट्वा रामो महातेजास्तं हन्तुं कृतनिश्चयः ॥	१२
भूयस्तु शरमुद्धृत्य कुपितस्तत्र राघवः । सूर्यरश्मिप्रतीकाशं ज्वलन्तमरिमर्दनः ॥	१३
संधाय सुदृढे चापे विकृष्य बलवद्बली । तमेव मृगमुद्दिश्य श्वसन्तमिव पन्नगम् ॥	१४
मुमोच ज्वलितं दीप्तमखं ब्रह्मविनिर्मितम् । शरीरं ^१ मृगरूपस्य विनिर्मिद्य शरोत्तमः ॥	१५
मारीचस्यैव हृदयं बिभेदाशनिसंनिभः । ताल्मात्रमथोत्प्लुत्य न्यपतत् स शरातुरः ॥	१६
विनदन् भैरवं नादं धरण्यामल्पजीवितः । त्रियमाणस्तु मारीचो जहौ तां कृत्रिमां तनुम् ॥	१७
स्मृत्वा तद्वचनं रक्षो ^२ दध्यौ केन तु लक्ष्मणम् । इह प्रस्थापयेत् सीता शून्ये तां रावणो हरेत् ॥१८	१८
स प्राप्तकालमाज्ञाय चकार च ततः स्वरम् । सदृशं राघवस्यैव हा सीते लक्ष्मणेति च ॥	१९
तेन मर्मणि निर्विद्धः शरेणानुपमेन च । मृगरूपं तु तत्त्यक्त्वा राक्षसं रूपमास्थितः ^३ ॥	२०
चक्रे स सुमहाकायो मारीचो जीवितं त्यजन् । ततो विचित्रकेयूरः सर्वाभरणभूषितः ॥	२१
हेममाली महादंष्ट्रो राक्षसोऽभूच्छराहतः । तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ राक्षसं घोरदर्शनम् ॥	२२
रामो रुधिरसिक्ताङ्गं वेष्टमानं महीतले । जगाम मनसा सीतां लक्ष्मणस्य वचः स्मरन् ॥	२३
मारीचस्यैव मायैषा पूर्वोक्तं लक्ष्मणेन तु । तत्तथा ह्यभवच्चाद्य मारीचोऽयं मया हतः ॥	२४
हा सीते लक्ष्मणेत्येवमाकुश्य च महास्वनम् । ममार राक्षसः सोऽयं श्रुत्वा सीता कथं भवेत् ॥२५	२५
लक्ष्मणश्च महाबाहुः कामवस्थां गमिष्यति । इति संचिन्त्य धर्मात्मा रामो हृष्टतनूरुहः ॥	२६
तत्र रामं भयं तीव्रमाविवेश विपादजम् । राक्षसं मृगरूपं तं हत्वा श्रुत्वा च तत्स्वरम् ॥	२७
निहत्य पृषतं चान्यं मांसमादाय राघवः । त्वरमाणो जनस्थानं ससाराभिमुखस्तदा ॥	२८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे मारीचवञ्चना नाम चतुश्चत्वारिंशः सर्गः

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः

सीतापारुथ्यम्

आर्तस्वरं तु तं भर्तुर्विज्ञाय सदृशं वने । उवाच लक्ष्मणं सीता गच्छ जानीहि राघवम् ॥	१
न हि मे हृदयं स्थाने जीवितं वावतिष्ठते । क्रोशतः परमार्तस्य श्रुतः शब्दो मया शृणुम् ॥	२
आक्रन्दमानं तु वने भ्रातरं त्रातुमर्हसि । तं क्षिप्रमभिधाव त्वं भ्रातरं शरणैषिणम् ॥	३
रक्षसां वशमापन्नं सिंहानामित्र गोवृषम् । न जगाम तथोक्तस्तु भ्रातुराज्ञाय शासनम् ॥	४
तमुवाच ततस्तत्र कुपिता जनकात्मजा । सौमित्रे मित्ररूपेण भ्रातुस्त्वमसि शत्रुवत् ॥	५

१. स शृशं प्र.
सदृशं म.

२. जहावित्वादि रक्ष इत्यन्तं क. ख. नास्ति ।
३. आत्मनः च. छ.

यस्त्वमस्यामवस्थायां भ्रातरं नाभिपत्स्यसे । इच्छसि त्वं विनश्यन्तं रामं लक्ष्मण मत्कृते ॥	६
लोभान्ममकृते नूनं नानुगच्छसि राघवम् । व्यसनं ते प्रियं मन्ये स्नेहो भ्रातरि नास्ति ते ॥	७
तेन तिष्ठसि विस्रब्धस्तमपश्यन् महाद्युतिम् । किं हि संशयमापन्ने तरिमन्निह मया भवेत् ॥	८
कर्तव्यमिह तिष्ठन्त्या यत्प्रधानस्त्वमागतः । इति ब्रुवाणां वैदेहीं बाष्पशोकपरिप्लुताम् ॥	९
अब्रवील्लक्ष्मणस्तान् सीतां मृगवधूमिव । पन्नगासुरगन्धर्वदेवमानुषराक्षसैः ^१ ॥	१०
अशक्यस्त्व वैदेहि भर्ता जेतुं न संशयः । देवि देवमनुष्ययेषु गन्धर्वेषु पतत्रिषु ॥	११
राक्षसेषु पिशाचेषु किनरेषु मृगेषु च । दानवेषु च घोरेषु न स विद्येत शोभने ॥	१२
यो रामं प्रतियुष्येत समरे वासवोपमम् । अवध्यः समरे रामो नैवं त्वं वक्तुमर्हसि ॥	१३
न त्वामस्मिन् वने हातुमुत्सहे राघवं विना । अनिवार्यं बलं तस्य बलैर्बलव्रतामपि ॥	१४
त्रिभिर्लोकैः समुद्युक्तैः सेश्वरैरपि सामरैः । हृदयं निर्वृतं तेऽस्तु संतापस्त्यज्यतामयम् ॥	१५
आगमिष्यति ते भर्ता शीघ्रं हृत्वा मृगोत्तमम् । न च तस्य स्वरो व्यक्तं मायया केनचित्कृतः ॥	१६
गन्धर्वनरप्रख्या माया सा तस्य रक्षस । न्यासभूतासि वैदेहि न्यस्ता मयि महात्मना ॥	१७
रामेण त्वं वरारोहे न त्वां त्यक्तुमिहोत्सहे । कृतवैराश्च कल्याणि वयमेतैर्निशाचरैः	१८
खरस्य निधनादेव जनस्थानबधं प्रति । राक्षसा विविधा वाचो विमृजन्ति महावने ॥	१९
हिंसाविहारा वैदेहि न चिन्तयितुमर्हसि । लक्ष्मणेनैवमुक्ता सा क्रुद्धा संरक्तलोचना ॥	२०
अब्रवीत्पुरुषं वाक्यं लक्ष्मणं मत्यवादिनम् । अनार्याकरुणारम्भं नृशंसं कुलपांसन ॥	२१
अहं तव प्रियं मन्ये रामस्य व्यसनं महत् । रामस्य व्यसनं दृष्ट्वा तेनैतानि प्रभाषसे ॥	२२
नैतच्चित्रं सपत्नेषु पापं लक्ष्मण यद्भवेत् । त्वद्विधेषु नृशंसेषु नित्यं प्रच्छन्नचारिषु ॥	२३
सुदुष्टस्त्वं वने राममेकमेकोऽनुगच्छसि । मम हेतोः प्रतिच्छन्नः प्रयुक्तो भरतेन वा ॥	२४
तन्न सिध्यति मौमित्रे तव वा भरतस्य वा । कथमिन्दीवरश्यामं पद्मपत्रनिभेक्षणम् ॥	२५
उपसंश्रित्य भर्तारं कामयेयं पृथग्जनम् । समक्षं तव सौमित्रे प्राणांस्यक्ष्ये न संशयः ॥	२६
रामं विना क्षणमपि न हि जीवामि भूतले । इत्युक्तः परुषं वाक्यं सीतया रोमहर्षणम् ॥	२७
अब्रवील्लक्ष्मणः सीतां प्राञ्जलिर्विजितेन्द्रियः । उत्तरं नोत्सहे वक्तुं दैवतं भवती मम ॥	२८
वाक्यमप्रतिरूपं तु न चित्रं स्त्रीषु मैथिलि । स्वभावस्त्वेष नारीणामेवं लोकेषु दृश्यते ॥	२९
विमुक्तधर्माश्चपलास्तीक्ष्णा भेदकराः स्त्रियः । न सहे हीदृशं वाक्यं वैदेहि जनकात्मजे ॥	३०
श्रोत्रयोरुभयोर्मेऽद्य तप्रनाराचसंनिभम् । उपशृण्वन्तु मे सर्वे साक्षिभूता वनेचराः ॥	३१
न्यायवादी यथान्यायमुक्तोऽहं परुषं त्वया । धिक्त्वामद्य प्रणश्य त्वं यन्मामेवं विशङ्कसे ॥	३२
स्त्रीत्वात् दुष्टस्वभावेनै गुरुवाक्ये व्यवस्थितम् । गमिष्ये यत्र काकुत्स्थः स्वस्ति तेऽस्तु वरानने ॥३३	

१. -दानवराक्षसैः पुना.

३. स्त्रीत्वं दुष्ट स्वभावेन छ.

२. अनार्यं करुणारम्भ पुना.

रक्षन्तु त्वां विशालाक्षि समग्रा वनदेवताः । निमित्तानि हि घोराणि यानि प्रादुर्भवन्ति मे ॥ ३४
 अपि त्वां सह रामेण पश्येयं पुनरागतः^१ । लक्ष्मणेनैवमुक्ता सा रुदन्ती जनकात्मजा ॥ ३५
 प्रत्युवाच ततो वाक्यं तीव्रं बाष्पपरिप्लुता । गोदावरीं प्रवेक्ष्यामि बिना रामेण लक्ष्मण ॥ ३६
 आबन्धिष्येऽथ वा त्यक्ष्ये विषमे देहमात्मनः । पिबाम्यहं विषं तीक्ष्णं प्रवेक्ष्यामि हुताशनम् ॥ ३७
 न त्वहं राघवादन्यं पदापि पुरुषं स्पृशे । इति लक्ष्मणमाक्रुश्य सीता दुःखसमन्विता ॥ ३८
 पाणिभ्यां रुदती दुःखादुदरं प्रजघान ह ॥

तामार्तरूपां विमना रुदन्तीं सौमित्रिरालोक्य विशालनेत्राम् ।
 आश्वासयामास न चैव भर्तुस्तं भ्रातरं किंचिदुवाच सीता ॥ ३९
 ततस्तु सीतामभिवाद्य लक्ष्मणः कृताञ्जलिः किंचिदभिप्रणम्य च ।
 अन्वीक्षमाणो बहुशश्च मैथिलीं जगाम रामस्य समीपमात्मवान् ॥ ४०
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
 अरण्यकाण्डे सीतापारुष्यं नाम पञ्चचत्वारिंशः सर्गः

षट्चत्वारिंशः सर्गः

रावणभिक्षुसत्कारः

तथा परुषमुक्तस्तु कुपितो राघवानुजः १ स विक्राङ्गन् भृशं रामं प्रतस्थे न चिरादिव ॥ १
 तदासाद्य दशम्रीवः क्षिप्रमन्तरमास्थितः । अभिचक्राम वैदेहीं परिव्राजकरूपधृत् ॥ २
 ऋक्ष्णकाषायसंबीतः शिखी छत्री उपानही । वामे चांसेऽवसज्याथ शुभे यष्टिकमण्डलू ॥ ३
 परिव्राजकरूपेण वैदेहीमन्वपद्यत । तामाससादातिबलो भ्रातृभ्यां रहितां वने ॥ ४
 रहितां चन्द्रसूर्याभ्यां सन्ध्यामिव महत्तमः । तामपश्यत्ततो बालं रामपत्नीं यशस्विनीम् ॥ ५
 रोहिणीं शशिना हीनां ग्रहवद्भृशदारुणः । तमुग्रतेजःकर्माणं जनस्थानरुहा द्रुमाः ॥ ६
 समीक्ष्य न प्रकम्पन्ते न प्रवाति च मारुतः । शीघ्रस्रोताश्च तं दृष्ट्वा वीक्षन्तं रक्तलोचनम् ॥ ७
 स्तिमितं गन्तुमारोभे भयाद्गोदावरी नदी । रामस्य त्वन्तरं प्रेप्सुर्दशम्रीवस्तदन्तरे ॥ ८
 उपतस्थे च वैदेहीं भिक्षुरूपेण रावणः । अभव्यो भव्यरूपेण भर्तारमनुशोचतीम् ॥ ९
 अभ्यवर्तत वैदेहीं चित्रामिव शनैश्चरः । स पापो भव्यरूपेण तृणैः कूप इवावृतः ॥ १०
 अतिष्ठत्प्रेक्ष्य वैदेहीं रामपत्नीं यशस्विनीम्^२ । शुभां रुचिरदन्तोष्ठीं पूर्णचन्द्रनिभाननाम् ॥ ११

१. अस्यानन्तरम्—न वेलेतत्र जानामि २. अस्यानन्तरम्—तिष्ठन् संप्रेक्ष्य च तदा
 वैदेहि जनकात्मजे—इति ख. ग. घ. च. छ. पत्नीं रामस्य रावणः—इति पुना.

आसीनां पर्णशालायां बाष्पशोकाभिपीडिताम् । स तां पद्मपलाशाक्षीं पीतकौशेयवासिनीम् ॥ १२
 अभ्यगच्छत वैदेहीं हृष्टचेता^१ निशाचरः । स मन्मथशराविष्टो ब्रह्मघोषमुदीरयन् ॥ १३
 अब्रवीत्प्रश्रितं वाक्यं रहिते राक्षसाधिपः । तामुत्तमां स्त्रियं^२ लोके पद्महीनामिव श्रियम् ॥ १४
 विभ्राजमानां वपुषा रावणः प्रशंसं स ह । का त्वं काञ्चनवर्णाभे पीतकौशेयवासिनि ॥ १५
 कम्मलानां शुभां मालां पद्मिनीव हि विभ्रती । ह्रीः श्रीः कीर्तिः शुभा लक्ष्मीरप्सरा वा शुभानने ॥ १६
 भूतिर्वा त्वं वरारोहे रतिर्वा स्वैरचारिणी । समाः शिखरिणः स्निग्धाः पाण्डरा दशनास्तव ॥ १७
 विशाले विमले नेत्रे रक्तान्ते कृष्णतारके । विशालं जघनं पीनमूरु करिकरोपमौ ॥ १८
 एतावुपचितौ वृत्तौ संहतौ संप्रवल्गितौ । पीनोन्नतमुखौ कान्तौ स्निग्धौ तालफलोपमौ ॥ १९
 मणिप्रवेकाभरणौ रुचिरौ ते पयोधरौ । चारुस्मिते चारुदति चारुनेत्रे विलासिनि ॥ २०
 मनो हरसि मे कान्ते नदी कूलमिवाम्भसा । करान्तमितमध्यासि सुकेशी संहतस्तनी ॥ २१
 नैव देवो न गन्धर्वा न यक्षी न च किंनरी । नैवंरूपा^३ मया नारी दृष्टपूर्वा महीतले ॥ २२
 रूपमग्र्यं च लोकेषु सौकुमार्यं वयश्च ते । इह वासश्च कान्तारे चित्तमुन्मादयन्ति मे ॥ २३
 सा प्रतिक्राम भद्रं ते न त्वं वस्तुमिहार्हसि । राक्षसानामयं वासो घोराणां कामरूपिणाम् ॥ २४
 प्रासादाग्राणि रम्याणि नगरोपवनानि च । संपन्नानि सुगन्धीनि युक्तान्याचरितुं त्वया ॥ २५
 वरं माल्यं वरं भोज्यं वरं वस्त्रं च शोभने । भर्तारं च वरं मन्ये त्वद्युक्तमसितेक्षणे ॥ २६
 का त्वं भवसि रुद्राणां मरुतां वा वरानने । वसूनां वा वरारोहे देवता प्रतिभासि मे ॥ २७
 नेहागच्छन्ति गन्धर्वा न देवा न च किंनराः । राक्षसानामयं वासः कथं नु त्वमिहागता ॥ २८
 इह शाखामृगाः सिंहा द्वीपिव्याघ्रमृगास्तथा । ऋक्षास्तरक्षवः कङ्काः कथं तेभ्यो न विभ्यसि ॥ २९
 मदान्वितानां घोराणां कुञ्जराणां तरस्विनाम् । कथमेका महारण्ये न विभेषि वरानने ॥ ३०
 कासि कस्य श्रुतश्च त्वं किंनिमित्तं च दण्डकान् । एका चरसि कल्याणि घोरां राक्षससेवितान् ॥
 इति प्रशस्ता वैदेही रावणेन दुरात्मना । द्विजातिवेषेण हि तं दृष्ट्वा रावणमागतम् ॥ ३२
 सर्वैरतिथिसत्कारैः पूजयामास मैथिली । उपनीयासनं पूर्वं पाद्येनाभिनिमन्त्र्य च ॥ ३३
 अब्रवीत्सिद्धमित्येव तदा तं सौम्यदर्शनम् ॥

द्विजातिवेषेण समीक्ष्य मैथिली समागतं पात्रकुसुम्भधारिणम् ।

अशक्यमुद्दुष्टमुपायदृष्टान्तिमन्त्रयद्ब्राह्मणवत्तदाङ्गना ॥

३४

1. नैवरूपेति नञ्बद्धित एव सर्वत्र कोशेषु मतः 'एवं रूप यस्याः सा नारी देव्यादिमया पाठः । तत्र एकस्य नञः आधिक्यमेवं परिहृतं दृष्टपूर्वा न' इति तत्र दर्शनात् ।

भूषणभ्याख्याने 'एवरूपा देवी देवस्त्री देवलोके न दृष्टा । एवमुत्तरत्रापि योज्यम् । नारी मनुष्यस्त्री' इति । नञ्बद्धित एव तु पाठो रामायणशिरोमण्यभि-

१. दृष्टचेताः च. छ.

२. त्रिलोकानां क. श. प्र.

३. अपायदर्शनम् च. छ.

इयं वृसी ब्राह्मण काममास्यतामिदं च पाद्यं प्रतिगृह्यतामिति ।	
इदं च सिद्धं वनजातमुत्तमं त्वदर्थमव्यग्रमिहोपभुज्यताम् ॥	३५
निमन्त्र्यमाणः प्रतिपूर्णभाषिणीं नरेन्द्रपत्नीं प्रसमीक्ष्य मैथिलीम् ।	
प्रसह्य तस्या हरणे धृतं मनः समर्पयत्स्वात्मवधाय ^१ रावणः ॥	३६
ततः सुवेषं मृगयागतं पतिं प्रतीक्षमाणा सहलक्ष्मणं तदा ।	
विवीक्षमाणा ^१ हरितं ददर्श तन्महद्वनं नैव तु रामलक्ष्मणौ ॥	३७
इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अरण्यकाण्डे रावणमिक्षुस्कारो नाम षट्चत्वारिंशः सर्गः	

सप्तचत्वारिंशः सर्गः

रावणाधिपेक्षेपः

रावणेन तु वैदेहीं तथा पृष्टा जिहीर्षता । परित्राजकलिङ्गेन शशंसात्मानमङ्गना ॥	१
ब्राह्मणश्चातिथिश्चायमनुत्तो हि शपेत माम् । इति ध्यात्वा मुहूर्तं तु सीता वचनमब्रवीत् ॥	२
दुहिता जनकस्याहं मैथिलस्य महात्मनः । सीता नाम्नास्मि भद्रं ते रामस्य महिषी प्रिया ॥	३
उषित्वा ^१ द्वादश समा इक्ष्वाकूणां निवेशने । भुञ्जानामानुषान् भोगान् सर्वकामसमृद्धिर्ना ॥	४
ततस्त्रयोदशे वर्षे राजामन्त्रयत प्रभुः । अभिपेक्षयितुं गमं समेतो राजमन्त्रिभिः ॥	५
तस्मिन् संभ्रियमाणे तु राघवस्याभिपेक्षने । कैकेयी नाम भर्तारमार्या सा याचते वरम् ॥	६
प्रतिगृह्य तु कैकेयी श्वशुरं सुकृतेन मे । मम प्रत्राजनं भर्तुर्भरतस्याभिपेक्षनम् ॥	७
द्वावयाचत भर्तारं सत्यसन्धं नृपोत्तमम् । नाद्य भोक्ष्ये न च स्वप्स्ये न च पास्ये कथंचन ॥	८
एष मे जीवितस्यान्तो रामो यदाभिषिच्यते । इति ब्रुवाणां कैकेयी श्वशुरो मे स मानदः ॥	९
अयाचताथैरन्वर्थेन च याचत्रां चकार सा । मम भर्ता महानेजा वयसा पञ्चविंशकः ॥	१०
अष्टादश हि वर्षाणि मम जन्मनि गण्यते । रामेति प्रथितो लोके गुणवान् सत्यवाञ्छुचिः ॥	११
विशालाक्षो महाबाहुः सर्वभूतहिते रतः । कामार्तस्तु महातेजाः पिता दशरथः स्वयम् ॥	१२
कैकेय्याः प्रियकामार्थं तं रामं नाभ्यपेक्षयत् । अभिपेक्षाय तु पितुः समीपं राममागतम् ॥	१३

1. 'समर्पयामास वधाय'—इति तिलकाट्टतः 2. उषित्वेति । इदं वाक्यमपरिसमाप्तमिति, पठः । तत्रैवं योजना—वधाय आत्मवधाय, रावणः, एवं गोविन्दराजेन व्याख्यातम्—उषित्वा उषित-समर्पयामास—इति । प्रकृते वधायत्वार्षं ६. ६. ६. मनुष्यावत्य-वत्यस्मि; व्यत्ययेन क्त्वाप्रत्ययः—इति । १. निरीक्षमाणा ति. अबिम्बतीति ।

कैकेयी मम भर्तारमित्युवाच धृतं वचः । तव पित्रा समाह्वयं ममेदं शृणु राघव ॥	१४
भरताय प्रदातव्यमिदं राज्यमकण्टकम् । त्वया हि खलु वस्तव्यं नव वर्षाणि पञ्च च ॥	१५
वने प्रव्रज काकुत्स्थ पितरं मोचयानृतात् । तथेत्युक्त्वा च तां रामः कैकेयीमकुतोभयः ॥	१६
चकार तद्वचस्तस्या मम भर्ता दृढव्रतः । दद्यान्न प्रतिगृहीयात् सत्यं ब्रूयान्न चानृतम् ॥	१७
एतद्ब्राह्मण रामस्य व्रतं धृतमनुत्तमम् । तस्य भ्राता तु वैमात्रो ^१ लक्ष्मणो नाम वीर्यवान् ॥	१८
रामस्य पुरुषव्याघ्रः महायः समरेऽरिहा । स भ्राता लक्ष्मणो नाम धर्मचारी दृढव्रतः ॥	१९
अन्वगच्छद्वनुष्पाणिः प्रव्रजन्तं मया सह । जटी तापसरूपेण मया सह सहानुजः ॥	२०
प्रविष्टो दण्डकारण्यं धर्मनित्यो जितेन्द्रियः । ते वयं प्रच्युता राज्यात् कैकेय्यास्तु कृते त्रयः ॥	२१
विचराम द्विजश्रेष्ठ वनं गम्भीरमोजसा । समाश्वस्य मुहूर्तं तु शक्यं वस्तुमिह त्वया ॥	२२
आगमिष्यति मे भर्ता वन्यमादाय पुष्कलम् । रुक्मन् गोधान् वगहांश्च हत्वादायामिपान् बहून् ॥	२३
स त्वं नाम च गोत्रं च कुलं चाचक्ष्व तत्त्वतः । एकश्च दण्डकारण्ये किमर्थं चरसि द्विज ॥	२४
एवं ब्रुवन्त्यां मीतायां गमपत्यां महाबलः । प्रत्युवाचोत्तरं तीव्रं रावणो राक्षसाधिपः ॥	२५
येन वित्रासिता लोकाः सदेवासुरभानुपाः । अहं स रावणो नाम सीते रक्षोगणेश्वरः ॥	२६
त्यां तु काञ्चनवर्णाभां दृष्ट्वा कौशेयवामिनीम् । रतिं स्वकेपु दारेषु नाधिगच्छाम्यनिन्दिते ॥	२७
बह्वीनामुत्तमस्त्रीणामाहृतानामिनस्ततः । सर्वासामेव भद्रं ते ममाप्रमहिषी भव ॥	२८
लङ्का नाम समुद्रस्य मध्ये मम महापुरी । नागरेण परिक्षिप्त्वा निविष्टा गिरिमूर्धनि ॥	२९
तत्र सीते मया सार्धं वनेषु विहरिष्यसि । न चास्य वनवासस्य स्पृहयिष्यसि भामिनि ॥	३०
पञ्च दास्यः सहस्राणि सर्वाभरणभूषिताः । सीते परिचरिष्यन्ति भार्या भवसि मे यदि ॥	३१
रावणेनैवमुक्त्वा तु कुपिता जनकात्मजा । प्रत्युवाचानवद्याङ्गी तमनादत्य राक्षसम् ॥	३२
महागिरिमिवाकम्प्यं महेन्द्रसदृशं पतिम् । महोदधिमिवाक्षोभ्यमहं राममनुव्रता ॥	३३
सर्वलक्षणसंपन्नं न्यमोवपरिमण्डलम् । सत्यसन्धं महाभागमहं राममनुव्रता ॥	३४
महाबाहुं महोरस्कं सिंहविक्रान्तगामिनम् । नृसिंहं सिंहसंकाशमहं राममनुव्रता ॥	३५
पूर्णचन्द्राननं रामं राजवत्सं जितेन्द्रियम् । पृथुकीर्तिं महात्मानमहं राममनुव्रता ॥	३६
त्वं पुनर्जम्बुकः सिंहीं मामिच्छसि सुदुर्लभाम् । नाहं शक्या त्वया स्पर्शमादित्यस्य प्रभा यथा ॥	३७
पादपान् काञ्चनानूनं बहून् पश्यसि मन्दभाक् । राघवस्य प्रियां भार्या यस्त्वमिच्छसि रावण ॥	३८
क्षुधितस्य हि सिंहस्य मृगशत्रोस्तरस्विनः । आशीविषस्य चदनाहंष्ट्रामादातुमिच्छसि ॥	३९
मन्दरं पर्वतश्रेष्ठं पाणिना हर्तुमिच्छसि । कालकूटं विषं पीत्वा स्वस्तिमान् गन्तुमिच्छसि ॥	४०
अक्षि सूच्या प्रमृजसि जिह्वया लेढिं ^२ च क्षुरम् । राघवस्य प्रियां भार्या योऽधिगन्तुं त्वमिच्छसि ॥	४०

१. वैमात्रः च. छ.

२. लेखि च. छ.

अवसज्य शिखं कण्ठे समुद्रं तर्तुमिच्छसि । सूर्याचन्द्रमसौ चोभौ पाणिभ्यां हर्तुमिच्छसि ॥ ४२
 यो रामस्य प्रियां भार्यां प्रधर्षयितुमिच्छसि । अग्निं प्रज्वलितं दृष्ट्वा वक्षेणाहर्तुमिच्छसि ॥ ४३
 कल्याणवृत्तां रामस्य यो भार्यां हर्तुमिच्छसि । अयोमुखानां शूलानां मध्ये चरितुमिच्छसि ॥ ४४
 रामस्य सदृशीं भार्यां योऽधिगन्तुं त्वमिच्छसि ॥

यदन्तरं सिंहशृगालयोर्वने यदन्तरं स्यन्दिनिकासमुद्रयोः ।

सुराग्र्यसौवीरकयोर्यदन्तरं तदन्तरं वै तव राघवस्य च ॥ ४५

यदन्तरं काञ्चनसीसलोहयोर्यदन्तरं चन्दनवारिपङ्क्तयोः ।

यदन्तरं हस्तिबिडालयोर्वने तदन्तरं दाशरथेस्तवैव च ॥ ४६

यदन्तरं वायसवैनतेययोर्यदन्तरं मद्गुमयूरयोरपि ।

यदन्तरं सारसगृध्रयोर्वने तदन्तरं दशरथेस्तवैव च ॥ ४७

तस्मिन् सहस्राक्षसमप्रभावे रामे स्थिते कार्मुकबाणपाणौ ।

हतापि तेऽहं न जरां गमिष्ये वञ्चं यथा मक्षिकयावगीर्णम् ॥ ४८

इतीव तद्वाक्यमदुष्टभावा सुधृष्टमुक्त्वा रजनीचरं तम् ।

गात्रप्रकम्पाद्ध्यथिता बभूव वातोद्धता सा कदलीव तन्वी ॥ ४९

तां वेपमानामुपलक्ष्य सीतां स रावणो मृत्युसमप्रभावः ।

कुलं बलं नाम च कर्म च स्वं समाचक्षे भयकारणार्थम् ॥ ५०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे रावणाभिक्षेपो नाम सप्तचत्वारिंशः सर्गः

अष्टचत्वारिंशः सर्गः

रावणविकारथनम्

एवं ब्रुवन्त्यां सीतायां संरब्धः परुषं वचः । ललाटे भ्रुकुटीं कृत्वा रावणः प्रत्युवाच ह ॥ १

भ्राता वैश्रवणस्याहं सापन्नो वरवर्णिनि । रावणो नाम भद्रं ते दशग्रीवः प्रतापवान् ॥ २

यस्य देवाः सगन्धर्वाः पिशाचपतगोरगाः । विद्रवन्ति भयाद्गीता मृत्योरिव सदा प्रजाः ॥ ३

येन वैश्रवणो भ्राता वैमात्रः^१ कारणान्तरे । द्वन्द्वमासादितः क्रोधाद्रणे विक्रम्य निर्जितः ॥ ४

यद्भयार्तः परित्यज्य स्वमधिष्ठानमृद्धिमन् । कैलासं पर्वतश्रेष्ठमध्यास्ते नरवाहनः ॥ ५

यस्य तत् पुष्पकं नाम विमानं कामगं शुभम् । वीर्यादेवार्जितं भद्रे येन यामि विहायसम् ॥ ६

मम संजातरोषस्य मुखं दृष्ट्वैव मैथिलि । महारथाः परित्रस्ताः सुराः शक्रपुरोगमाः ॥	७
यत्र तिष्ठाम्यहं तत्र मारुतो वाति शङ्कितः । तीव्रांशुः शिशिरांशुश्च भयात् संपद्यते रविः ॥	८
निष्कम्पपत्रास्तरवो नद्यश्च स्तिमितोदकाः । भवन्ति यत्र यत्राहं तिष्ठामि विचरामि च ॥	९
मम पारे समुद्रस्य लङ्का नाम पुरी शुभा । संपूर्णा राक्षसैर्घो रैर्यथेन्द्रस्यामरावती ॥	१०
प्राकारेण परिक्षिप्ता पाण्डरेण विराजता । हेमकक्ष्या पुरी रम्या वैडूर्यमयतोरणा ॥	११
हस्त्यश्वरथसंबाधा तूर्यनादविनादिता । सर्वकालफलैर्वृक्षैः संकुलोद्यानशोभिता ॥	१२
तत्र त्वं वसती सीते राजपुत्रि मया सह । न स्मरिष्यसि नारीणां मानुषीणां मनस्विनी ॥	१३
भुञ्जाना मानुषान् भोगान् दिव्यांश्च वरवर्णिनि । न स्मरिष्यसि रामस्य मानुषस्य गतायुषः ॥	१४
स्थापयित्वा प्रियं पुत्रं राज्ये दशरथेन यः । मन्दवीर्यः सुतो ज्येष्ठस्ततः प्रस्थापितो वनम् ॥	१५
तेन किं भ्रष्टराज्येन रामेण गतचेतसा । करिष्यमि विशालाक्षि तापसेन तपस्विना ॥	१६
सर्वराक्षसभर्तारं कामय स्वयमागतम् । न मन्मथशरार्विष्टं प्रत्याग्व्यातुं त्वमर्हसि ॥	१७
प्रत्याख्याय हि मां भीरु परितापं गमिष्यसि । चरणेनाभिहत्येव पुरुरवसमुर्वशी ॥	१८
अङ्गुल्या न समो रामो मम युद्धे स मानुषः । तव भाग्येन संप्राप्तं भजस्व वरवर्णिनि ॥	१९
एवमुक्त्वा तु वैदेही क्रुद्धा संरक्तलोचना । अत्रवीत् परुषं वाक्यं रहिते राक्षसाधिपम् ॥	२०
कथं वैश्रवणं देवं सर्वभूतनमस्कृतम् । भ्रातरं व्यपदिश्य त्वमशुभं कर्तुमिच्छसि ॥	२१
अवश्यं विनशिष्यन्ति सर्वे रावण राक्षसाः । येषां त्वं कर्कशो राजा दुर्बुद्धिरजितेन्द्रियः ॥	२२
अपहत्य शचीं भार्यां शक्यमिन्द्रस्य जीवितुम् । न च रामस्य भार्यां मामपनीयारिषि जीवितम् ॥२३	
जीवेश्वरं वज्रधरस्य हस्ताच्छचीं प्रधृष्याप्रतिरूपरूपाम् ।	
न मादृशीं राक्षस दूपयित्वा पीतामृतस्यापि तवास्ति मोक्षः ॥	२४
इत्यार्षं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये ऋतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम् अरण्यकाण्डे रावणविकथनं नाम अष्टचत्वारिंशः सर्गः	

एकोनपञ्चाशः सर्गः

सीतापहरणम्

सीताया वचनं श्रुत्वा दशग्रीवः प्रतापवान् । हस्ते हस्तं समाहत्य चकार सुमहद्बुधुः ॥	१
स मैथिलीं पुनर्वाक्यं बभाषे वाक्यकोविदः ^३ । नोन्मत्तया श्रुतौ मन्ये मम वीर्यपराक्रमौ ॥	२

१. अस्थानन्तरम् — सप्तमसकवेत्ताहमष्टाष्टक

२. आनीय स्वस्तिमान् भवत् रा.

विभूषितः । पञ्चपञ्चकतरवशो रावणोऽह भजस्व माम् ॥

३. च ततो भृशम् च. छ.

—इति काचित्कोऽधिकः पाठः ।

उद्वहेयं भुजाभ्यां तु मेदिनीमम्बरे स्थितः । आपिवेयं समुद्रं च हन्यां मृत्युं रणे स्थितः ॥	३
अर्कं रुन्ध्यां शरैस्तीक्ष्णैर्निर्भिन्ध्यां हि महीतलम् । कामरूपिणमुन्मत्ते पश्य मां कामदं पतिम् ॥	४
एवमुक्तवतस्तस्य रावणस्य शिखिप्रभे । क्रुद्धस्य हरिपर्यन्ते रक्ते नेत्रे बभूवतुः ॥	५
सद्यः सौम्यं परित्यज्य भिक्षुरूपं स रावणः । स्वं रूपं कालरूपाभं भेजे वैश्रवणानुजः ॥	६
संरक्तनयनः श्रीमांस्तप्तकाञ्चनभूषणः । क्रोधेन महताविष्टो नीलजीमूतसंनिभः ॥	७
दशास्यो विंशतिभुजो बभूव क्षणदाचरः । स परिव्राजकच्छद्म महाकायो विहाय तत् ॥	८
प्रतिपेदे स्वकं रूपं रावणो राक्षसाधिपः । संरक्तनयनः क्रोधाज्जीमूतनिचयप्रभः ^१ ॥	९
रक्ताम्बरधरस्तस्थौ खीरब्रं प्रेक्ष्य मैथिलीम् । सीतामसितकेशान्तां भास्करस्य प्रभामिव ॥	१०
वसनाभरणोपेतां मैथिलीं रावणोऽब्रवीत् । त्रिपु लोकेषु विख्यातं यदि भर्तारमिच्छसि ॥	११
मामाश्रय वरारोहे तवाहं सदृशः पतिः । मां भजस्व चिराय त्वमहं श्लाघ्यः पतिस्त्व ॥	१२
नैव चाहं क्वचिद्भेदे करिष्ये तव विप्रियम् । त्यज्यतां मानुषो ^१ भावो मयि भावः प्रणीयताम् ॥	१३
राज्याच्च्युतमसिद्दार्थं रामं परिमितायुषम् । कैर्गुणैरनुरक्तासि मूढे पण्डितमानिनि ॥	१४
यः स्त्रिया वचनाद्राज्यं विहाय समुहृज्जनम् । अस्मिन् व्यालानुचरिते वने वसति दुर्मतिः ॥१५	१५
इत्युक्त्वा मैथिलीं वाक्यं प्रियाहं प्रियवादिनीम् । अभिगम्य सुदुष्टात्मा राक्षसः काममोहितः ॥	१६
जग्राह रावणः सीतां बुधः खे रोहिणीमिव । वामेन सीतां पद्माक्षीं मूर्धजेषु करेण सः ॥१७	१७
उर्वोस्तु दक्षिणेनैव परिजग्राह पाणिना । तं दृष्ट्वा मृत्युसंकाशं ^२ तीक्ष्णदंष्ट्रं महाभुजम् ॥	१८
प्राद्रवन् गिरिसंकाशं भयार्ता वनदेवताः । स च मायामयो दिव्यः खरयुक्तः खरस्वनः ॥१९	१९
प्रत्यदृश्यत हेमाङ्गो रावणस्य महारथः । ततस्तां परुषैवाक्यैर्भर्त्सयन् स महास्वनः ॥	२०
अङ्केनादाय वैदेहीं रथमारोपयत्तदा । सा गृहीता विचुक्रोश रावणेन यशस्विनी ॥	२१
रामेति सीता दुःखार्ता रामं दूरगतं वने । तामकामां स कामार्तः पन्नगेन्द्रवधूमिव ॥	२२
विवेष्टमानामादाय उत्पपाताथ रावणः । ततः सा राक्षसेन्द्रेण द्वियमाणा विहायसा ॥	२३
भृशं चुक्रोश मत्तेव भ्रान्तचित्ता यथातुरा । हा लक्ष्मण महाबाहो गुरुचित्तप्रसादक ॥	२४
द्वियमाणां न जानीषे रक्षसा माममर्षिणा । जीवितं सुखमर्थाश्च धर्महेतोः परित्यजन् ॥	२५
द्वियमाणामधर्मेण मां राघव न पश्यसि । ननु नामाविनीतानां विनेतासि परंतप ॥	२६
कथमेवंविधं पापं न त्वं शाधि हि रावणम् । ननु सद्योऽविनीतस्य दृश्यते कर्मणः फलम् ॥२७	२७
कालोऽप्यङ्गी भवत्यत्र सस्यानामिव पक्तये । स कर्म कृतवानेतत् कालोपहतचेतनः ॥	२८
जीवितान्तकरं घोरं रामाद्यसनमाप्नुहि । हन्तेदानीं सकामास्तु कैकेयी सह बान्धवैः ॥	२९
द्विये यद्धर्मकामस्य धर्मपत्नी यशस्विनः । आमन्त्रये जनस्थाने कर्णिकारान् सुपुष्पितान् ॥	३०

१. 'मानुषे' इति दृश्यते चेत्स पाठः क्लृष्टः । २. गिरिशङ्कामं प्र.

१. अर्धदिं प्र. नास्ति.

क्षिप्रं रामाय शंसध्वं सीतां हरति रावणः । माल्यवन्तं शिखरिणं वन्दे प्रस्रवणं गिरिम् ॥	३१
क्षिप्रं रामाय शंस त्वं सीतां हरति रावणः । हंसकारण्डवाकीर्णां वन्दे गोदावरीं नदीम् ॥	३२
क्षिप्रं रामाय शंस त्वं सीतां हरति रावणः । दैवतानि च यान्यस्मिन् वने विविधपादपे ॥	३३
नमस्करोम्यहं तेभ्यो भर्तुः शंसत मां हृताम् । यानि कानिचिदप्यत्र सत्त्वानि निवसन्त्युत ॥	३४
सर्वाणि शरणं यामि मृगपक्षिगणानपि । ह्रियमाणां प्रियां भर्तुः प्राणेभ्योऽपि गरीयसीम् ॥	३५
विवशापहता सीता रावणेनेति शंसत । विदित्वा मां महाबाहुरमुत्रापि महाबलः ॥	३६
आनेप्यति पराक्रम्य वैवस्वतहृतामपि । सा तदा करुणा वाचो विलपन्ती मुदुःखिता ॥	३७
वनस्पतिगतं गृध्रं ददर्शयतलोचना । सा तमुद्धीक्ष्य सुश्रोणी रावणस्य वशं गता ॥	३८
समाक्रन्दद्भयपरा दुःखोपहतया गिरा । जटायो पश्य मामार्य ह्रियमाणामनाथवत् ॥	३९
अनेन राक्षसेन्द्रेण करुणं पापाकर्मणा । नैप वारयितुं शक्यस्तव क्रूरो निशाचरः ॥	४०
रात्त्ववाञ्जितकाशी च सायुधश्चैव दुर्मतिः । रामाय तु यथातत्त्वं जटायो हरणं मम ॥	४१
लक्ष्मणाय च तन् सर्वमाख्यातव्यमशेषतः ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
अरण्यकाण्डे सीतापहरणं नाम एकोनपञ्चाशः सर्गः

पञ्चाशः सर्गः

जटायुर्भियोगः

तं शब्दमवमुप्रस्तु जटायुरथ शुश्रुवे । निरीक्ष्य रावणं क्षिप्रं वैदेहीं च ददर्श सः ॥	१
ततः पर्वतकूटाभग्तीक्ष्णतुण्डः खगोत्तमः । वनस्पतिगतः श्रीमान् व्याजहार शुभां गिरिम् ॥	२
दशग्रीव स्थितो धर्मे पुराणे सत्यसंश्रयः । भ्रातस्त्वं निन्दितं कर्म कर्तुं नार्हसि साम्प्रतम् ^१ ॥	३
जटायुर्नाम नाम्नाहं गृध्रराजो महाबलः । राजा सर्वस्य लोकस्य महेन्द्रवरुणोपमः ॥	४
लोकानां च हिते युक्तो रामो दशरथात्मजः । तस्यैषा लोकनाथस्य धर्मपत्नी यशस्विनी ॥	५
सीता नाम वरारोहा यां त्वं हर्तुमिहेच्छसि । कथं राजा स्थितो धर्मे परदारान् परामृशेत् ॥	६
रक्षणीया विशेषेण राजदारा महाबल । निवर्तय मतिं नीचां परदाराभिर्मर्शनात् ॥	७
न तत् समाचरेद्धीरो यत् परोऽस्य विगर्हयेत् । यथात्मनस्तथान्येषां दारा रक्ष्या विपश्चिता ॥	८
धर्ममर्थं च कामं चै शिष्टाः शाल्लेष्वनागतम् । व्यवस्यन्ति न राजानः पौलस्त्यकुलनन्दन ॥	९
राजा धर्मश्च कामश्च द्रव्याणां चोत्तमो निधिः । धर्मः शुभं वा पापं वा राजमूलं प्रवर्तते ॥	१०
पापस्वभावश्चपलः कथं त्वं रक्षसां वर । ऐश्वर्यमभिसंप्राप्तो विमानमिव दुष्कृती ॥	११

१. इदमर्थम् च. छ. नास्ति ।

२. अर्थं वा यदि वा कामम् च.

कामं स्वभावो यो यस्य न शक्यः परिमार्जितुम् । न हि दुष्टात्मनामर्थमावसत्यालये चिरम् ॥ १२	
विषये वा पुरे वा ते यदा रामो महाबलः । नापराध्यति धर्मात्मा कथं तस्यापराध्यसि ॥ १३	
यदि शूर्पणखाहेतोर्जनस्थानगतः खरः । अतिवृत्तो हतः पूर्वं रामेणाच्छिष्टकर्मणा ॥ १४	
अत्र ब्रूहि यथातत्त्वं को रामस्य व्यतिक्रमः । यस्य त्वं लोकनाथस्य भार्वा हत्वा गमिष्यसि ॥ १५	
क्षिप्रं विधुज वैदेहीं मा त्वा घोरेण चक्षुषा । दहेद्दहनभूतेन वृत्रमिन्द्राशनिर्यथा ॥ १६	
सर्पमाशीविषं बद्ध्वा वस्त्रान्ते नावबुध्यसे । ग्रीवायां प्रतिमुक्तं च कालपाशं न पश्यसि ॥ १७	
स भारः सौम्य भर्तव्यो यो नरं नावसदयेत् । तदन्नमपि भोक्तव्यं जीर्यते यदनामयम् ॥ १८	
यत् कृत्वा न भवेद्धर्मो न कीर्तिर्न यशो भुवि । शरीरस्य भवेत् खेदः कस्तत् कर्म समाचरेत् ॥ १९	
षष्टिवर्षसहस्राणि मम जातस्य रावण । पितृपैतामहं राज्यं यथावदनुतिष्ठतः ॥ २०	
वृद्धोऽहं त्वं युवा धन्वी सशरः कवची रथी । तथाप्यादाय वैदेहीं कुशली न गमिष्यसि ॥ २१	
न शक्स्त्वं बलाद्धर्तुं वैदेहीं मम पश्यतः । हेतुभिर्न्यायसंयुक्तैर्ध्रुवां वेदश्रुतीमिव ॥ २२	
युध्यस्व यदि शूरोऽसि मुहूर्तं तिष्ठ रावण । शयिष्यसे हतो भूमौ यथा पूर्वं खरस्तथा ॥ २३	
असकृत् संयुगे येन निहता दैत्यदानवाः । न चिराञ्जीरवासास्त्वां रामो युधि वधिष्यति ॥ २४	
किं नु शक्यं मया कर्तुं गतौ दूरं नृपात्मजौ । क्षिप्रं त्वं नश्यसे नीच तयोर्भीतो न संशयः ॥ २५	
न हि मे जीवमानस्य नयिष्यसि शुभामिमाम् । सीतां कमलपत्राक्षीं रामस्य महिषीं प्रियाम् ॥ २६	
अवश्यं तु मया कार्यं प्रियं तस्य महात्मनः । जीवितेनापि रामस्य तथा दशरथस्य च ॥ २७	
तिष्ठ तिष्ठ दशग्रीव मुहूर्तं पश्य रावण । युद्धातिथ्यं प्रदास्यामि यथाप्राणं निशाचर ॥ २८	
वृन्तादिव फलं त्वां तु पातयेयं रथोत्तमात् ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अयोध्याकाण्डे जटायुराभियोगो नाम पञ्चाशः सर्गः

एकपञ्चाशः सर्गः

जटायुरावणयुद्धम्

इत्युक्तस्य यथान्यायं रावणस्य जटायुषा । क्रुद्धस्याग्निभाः सर्वा रेजुर्विशतिदृष्टयः ^१ ॥	१
संरक्तनयनः कोपात् ^२ तप्तकाञ्चनकुण्डलः । राक्षसेन्द्रोऽभिदुद्राव पतगेन्द्रमभर्षणः ॥	२
स संप्रहारस्तुमुलस्तयोस्तस्मिन् महावने । बभूव वातोद्धतयोर्मध्ययोगिगने यथा ॥	३
तद्बभूवादभुतं युद्धं गृध्रराक्षसयोस्तदा । सपक्षयोर्माल्यवतोर्महापर्वतयोरिव ॥	४

ततो नालीकनाराचैस्तीक्ष्णाग्रैश्च विकर्णिभिः । अभ्यवर्षन्महाघोरैर्गृध्रराजं महाबलः ॥	५
स तानि शरजालानि गृध्रः पत्ररथेश्वरः । जटायुः प्रतिजग्राह रावणास्त्राणि संयुगे ॥	६
तस्य तीक्ष्णनखाभ्यां तु चरणाभ्यां महाबलः । चकार बहुधा गात्रे ब्रणान् पतगसत्तमः ॥	७
अथ क्रोधाद्दशग्रीवो जग्राह दश मार्गणान् । मृत्युदण्डनिभान् घोराञ्शत्रोर्निधनकाङ्क्षया ॥	८
स तैर्बाणैर्महावीर्यैः पूर्णमुक्तैरजिह्वगैः । बिभेद निशितैस्तीक्ष्णैर्गृध्रं घोरैः शिलीमुखैः ॥	९
स राक्षसरथे पश्यञ्जानकीं बाष्पलोचनाम् । अचिन्तयित्वा तान् बाणान् राक्षसं समभिद्रवत् ॥१०	
ततोऽस्य सशरं चापं मुक्तामणिविभूषितम् । चरणाभ्यां महातेजा बभञ्ज पतगेश्वरः ॥	११
ततोऽन्यद्दुनुरादाय रावणः क्रोधमूर्च्छितः । ववर्ष शरवर्षाणि शतशोऽथ सहस्रशः ॥	१२
शरैरावारितस्तस्य संयुगे पतगेश्वरः । कुलायमुपसंप्राप्तः पक्षीव प्रबभौ तदा ॥	१३
स तानि शरवर्षाणि पक्षाभ्यां च विभूय च । चरणाभ्यां महातेजा बभञ्जास्य महद्भुजः ॥	१४
तच्चाग्निसदृशं दीप्तं रावणस्य शरावरम् । पक्षाभ्यां स महावीर्यो व्याधुनोत् पतगेश्वरः ॥	१५
काञ्चनोर्गच्छदान् दिव्यान् पिशाचवदनान् खरान् । तांश्चास्य जवसंपन्नाञ्जघान समरे बली ॥ १६	
वरं त्रिवेणुसंपन्नं कामगं पावकार्चिषम् । मणिहेमविचित्राङ्गं बभञ्ज च महारथम् ॥	१७
पूर्णचन्द्रप्रतीकाशं छत्रं च व्यजनैः सह । पातयामास वेगेन ग्राहिभी राक्षसैः सह ॥	१८
साग्नेश्चास्य वेगेन तुण्डेनैव महच्छिरः । पुनर्व्यपाहरच्छीमान् पक्षिराजो महाबलः ॥	१९
स भग्नधन्वा विरथो हताश्रो हतसारथिः । अङ्केनादय वैदेहीं पपात भुवि रावणः ॥	२०
ऋष्ट्वा निपतितं भूमौ रावणं भग्नवाहनम् । साधु साध्विति भूतानि गृध्रराजमपूजयन् ॥	२१
परिश्रान्ते तु तं दृष्ट्वा जग्या पक्षियूथपम् । उत्पपात पुनर्हृष्टो मैथिलीं गृह्य रावणः ॥	२२
तं प्रहृष्टं निधायाङ्कं गच्छन्तं जनकात्मजाम् । गृध्रराजः समुत्पत्य समभिद्रुत्य रावणम् ॥	२३
ममावार्यं महातेजा जटायुरिदमब्रवीत् । वञ्चसंस्पर्शबाणस्य भार्या रामस्य रावण ॥	२४
अल्पबुद्धे हरस्येनां वधाय खलु रक्षसाम् । समित्रबन्धुः सामात्यः सबलः सपरिच्छदः ॥	२५
विषपानं पिबस्येत् पिपासित इवोदकम् । अनुबन्धमजानन्तः कर्मणामविचक्षणाः ॥	२६
शीघ्रमेव विनश्यन्ति यथा त्वं विनशिष्यसि । बद्धस्त्वं कालपाशेन क्व गतस्तस्य मोक्ष्यसे ॥	२७
वधाय बद्धिं गृह्य सामिषं जलजो यथा । न हि जातु दुराधर्षो काकुत्स्थो तव रावण ॥	२८
धर्षणं चाश्रमस्यास्य क्षमिष्येते तु राघवौ । यथा त्वया कृतं कर्म भीरुणा लोकगर्हितम् ॥	२९
तस्कराचरितो मार्गो नैष वीरनिषेवितः । युद्धधस्व यदि शूरोऽसि मुहूर्तं तिष्ठ रावण ॥	३०
शयिष्यसे हतो भूमौ यथा भ्राता खरस्तथा । परेतकाले पुरुषो यत् कर्म प्रतिपद्यते ॥	३१
विनाशायात्मनोऽधर्म्यं प्रतिपन्नोऽसि कर्म तत् । पापानुबन्धो वै यस्य कर्मणः कर्म को नु तत् ॥३२	
कुर्वीत लोकाधिपतिः स्वयंभूर्भगवानपि । एवमुक्त्वा शुभं वाक्यं जटायुस्तस्य रक्षसः ॥	३३

निपपात भृशं पृष्ठे दशग्रीवस्य वीर्यवान् । तं गृहीत्वा नखैस्तीक्ष्णैर्षिददार समन्ततः ॥	३४
अधिरूढो गजारोहो यथा स्याद्दुष्टवारणम् । विददार नखैरस्य तुण्डं पृष्ठे समर्पयन् ॥	३५
केशांश्चोत्पाटयामास नखपक्षमुखायुधः । स तथा गृध्रराजेन छिद्यमानो मुहुर्मुहुः ॥	३६
अमर्षस्फुरितोष्ठः सन् प्राकम्पत स रावणः । स परिष्वज्य वैदेहीं वामेनाङ्केन रावणः ॥	३७
तलेनाभिजघानाशु जटायुं क्रोधमूर्च्छितः । जटायुस्तमभिक्रम्य तुण्डेनास्य खगाधिपः ॥	३८
वामबाहून् दश तदा व्यपाहरदर्दिमः । संछिन्नबाहोः सद्यैव बाहवः सहसाभवन् ॥	३९
विषज्वालावलीयुक्ता वल्मीकादिव पन्नगाः । ततः क्रोधाद्दशग्रीवः सीतामुत्सृज्य रावणः ॥	४०
मुष्टिभ्यां चरणाभ्यां च गृध्रराजमपोथयत् । ततो मुहूर्तं संप्रामो बभूवातुलवीर्ययोः ॥	४१
राक्षसानां च मुख्यस्य पक्षिणां प्रवरस्य च । तस्य व्यायच्छमानस्य रामस्यार्थं स ^१ रावणः ॥	४२
पक्षौ पार्श्वौ च पादौ च खड्गमुदधृत्य सोऽच्छिनत् । स च्छिन्नपक्षः सहसा रक्षसा रौद्रकर्मणा ॥४३	
निपपात हतो गृध्रो धरण्यामल्पजीवितः । तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ क्षतजार्द्रं जटायुषम् ॥	४४
अभ्यधावत वैदेही स्वबन्धुमिव दुःखिता ॥	

तं नीलजीमूतनिकाशं कल्पं सपाण्डरोरस्कमुदारवीर्यम् ।

ददर्श लङ्काधिपतिः पृथिव्यां जटायुषं शान्तमिवाग्निदावम् ॥ ४५

ततस्तु तं पत्ररथं महीतले निपातितं रावणवेगमर्दितम् ।

पुनः परिष्वज्य शशिप्रभानना रुरोद् सीता जनकात्मजा तदा ॥ ४६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे जटायूरावणयुद्ध नाम एकपञ्चाशः सर्गः

द्विपञ्चाशः सर्गः

सीताविक्रोशः

तमल्पजीवितं गृध्रं स्फुरन्तं राक्षसाधिपः । ददर्श भूमौ पतितं समीपे राघवाश्रमान् ॥	१
सा तु ताराधिपमुखी रावणेन समीक्ष्य तम् । गृध्रराजं विनिहतं विललाप सुदुःखिता ॥	२
आलिङ्ग्य गृध्रं निहतं रावणेन बलीयसा । विललाप सुदुःखार्ता सीता शशिनिभानना ॥	३
निमित्तं लक्षणं स्वप्नं ^१ शकुनिस्वरदर्शनम् । अवश्यं सुखदुःखेषु नराणां प्रतिदृश्यते ॥	४
नूनं राम न जानासि महद्भयसनम्रात्मनः । धावन्ति नूनं काकुत्स्थं मदर्थं मृगपक्षिणः ॥	५
अयं हि कृपया राम ^२ मां त्रातुमभिसंगतः । शेते विनिहतो भूमौ ममाभाग्याद्विहंगमः ॥	६

१. अत्र स इति पदं पुनरुक्तम् । अथेन इति चेद्दृश्यते स पाठः क्लृप्तः ।

१. लक्षणज्ञानम् च. छ.

२. पापचारेण च. छ.

२. निकाशः प्रकाशः ।

त्राहि मामद्य काकुत्स्थ लक्ष्मणेति वराङ्गना । सुसंत्रस्ता समाक्रन्दच्छृण्वतां तु यथान्तिके ॥	७
तां छिष्टमाल्याभरणां विलपन्तीमनाथवत् । अभ्यधावत वैदेहीं रावणो राक्षसाधिपः ^१ ॥	८
तां लतामिव वेष्टन्तीमालिङ्गन्तीं महाद्रुमान् । मुञ्च मुञ्चेति बहुशः प्रवदन् राक्षसाधिपः ॥	९
क्रोशन्ती राम रामेति रामेण रहितां वने । जीवितान्ताय केशेषु जग्राहान्तकसंनिभः ॥	१०
प्रधर्षितायां सीतायां बभूव सचराचरम् । जगत् सर्वममर्यादं तमसान्वेन संवृतम् ॥	११
न वाति मारुतस्तत्र निष्प्रभोऽभूद्दिवाकरः । दृष्ट्वा सीतां परामृष्टां दीनां दिव्येन चक्षुषा ॥	१२
कृतं कार्यमिति श्रीमान् व्याजहार पितामहः । प्रहृष्टा व्यथिताश्चामन् सर्वे ते परमर्षयः ॥	१३
दृष्ट्वा सीतां परामृष्टां दण्डकारण्यवासिनः । रावणस्य विनाशं च प्राप्तं बुद्ध्वा यदृच्छया ॥	१४
स तु तां राम रामेति रुदन्ती लक्ष्मणेति च । जगामादाय चाकाशं रावणो राक्षसेश्वरः ॥	१५
तप्राभरणवर्णाङ्गी पीतकौशेयवासिनी । रराज राजपुत्री तु विशुत्सौदामिनी यथा ॥	१६
उद्धृतं च वस्त्रं तस्याः पीतेन रावणः । अधिकं प्रतिबभ्राज गिरिर्दीप्त इवाग्निना ॥	१७
तस्याः परमकल्याण्यास्ताम्राणि सुरभीणि च । पद्मपत्राणि वैदेह्या अभ्यकीर्यन्त रावणम् ॥	१८
तस्याः कौशेयमुदधृतमाकाशे कनकप्रभम् । बभौ चादित्यरागेण ताम्रमभ्रमिवातपे ॥	१९
तस्यास्तद्विमलं ^२ वक्त्रमाकाशे गवणाङ्गम् । न रराज विना रामं विनालमिव पङ्कजम् ॥	२०
वभूव जलदं नील भित्त्वा चन्द्र इवोदितः । मुल्लाला सुकेशान्तं पद्मगर्भाभमव्रणम् ॥	२१
शुद्धैः सुविमलैर्दन्तैः प्रभावद्विरलंकृतम् । तस्याः मुनयनं वक्त्रमाकाशे रावणाङ्गम् ॥	२२
रुदितं व्यपमृष्टाम्रं चन्द्रवत् प्रियदर्शनम् । मुनासं चारु ताम्रोष्ठमाकाशे हाटकप्रभम् ॥	२३
राक्षसेन्द्रसमाधृतं तस्यास्तद्वदनं शुभम् । शुशुभे न विना रामं दिवा चन्द्र इवोदितः ॥	२४
सा हेमवर्णा नीलाङ्ग मैथिली राक्षसाधिपम् । शुशुभे काञ्चनी काञ्ची नीलं गजमिवाश्रिता ^१ ॥	२५
सा पद्मगौरी हेमाभा रावणं जनकात्मजा । विशुद्धिनमिवाविश्य शुशुभे तप्तभूषणा ॥	२६
तस्या भूषणघोषेण वैदेह्या राक्षसाधिपः । बभौ सचपलो नीलः सघोष इव तोयदः ॥	२७
उत्तमाङ्गाच्छ्रुता तस्याः पुष्पवृष्टिः समन्ततः । सीताया ह्वियमाणायाः पपात धरणीतले ॥	२८
सा तु रावणवेगेन पुष्पवृष्टिः समन्ततः । समाधूता दशग्रीवं पुनरेवाभ्यवर्तत ॥	२९
अभ्यवर्तत पुष्पाणां धारा वैश्रवणानुजम् । नक्षत्रमाला विमला मेरुं नगमिवोन्नतम् ॥	३०
चरणान् पुरं भ्रष्टं वैदेह्या रत्नभूषितम् । विशुन्मण्डलसंकाशं पपात मधुरस्वनम् ॥	३१

1. नील मणिमिवाश्रिताति पठित्वा गोविन्द-
राजो व्याचल्यौ, रजतमेव नीलरत्नरय शोभाकरम्,
काञ्चन तु तच्छोभातिरस्कारकम्, शुशुभ इति काका
व्यतिरेकोक्तिः न शुशुभ इत्यर्थे इति ।

१. अस्यानन्तरम्—सकृदाम पुनः श्वश्रु
पुनर्लक्ष्मणमङ्गना । असकृत्तत्र वैदेहीं विललाप द्विजा-
न्तिके ॥—इति क.

२. तस्यास्तस्मिन्सम् च. छ.

तरुप्रवालरक्ता सा नीलाङ्गं राक्षसेश्वरम् । प्राशोभयत वैदेही गजं कक्ष्येव काञ्चनी ॥	३२
तां महोल्कामिवाकाशे दीप्यमानां स्वतेजसा । जहाराकाशमाविश्य सीतां वैश्रवणानुजः ॥	३३
तस्यास्तान्यग्निवर्णानि भूषणानि महीतले । सघोषाप्यवशीर्यन्त क्षीणास्तारा इवाम्बरात् ॥	३४
तस्याः स्तनान्तराद्ब्रह्मो हारस्ताराधिपद्युतिः । वैदेह्या निपतन् भाति गङ्गेव गगनाच्च्युता ॥	३५
उत्पातवाताभिहता नानाद्विजगणायुताः । मा भैरिति विधूताप्रा व्याजहुरिव पादपाः ॥	३६
नलिन्यो ध्वस्तकमलास्तमीनजलेचराः । सखीमिव गतोच्छ्वासात्मन्वशोचन्त मैथिलीम् ॥	३७
समन्तादभिसंपत्य सिंहव्याघ्रमृगद्विजाः । अन्वधावंस्तदा रोषात् सीतां छायाणुगामिनः ॥	३८
जलप्रपातास्रमुखाः शृङ्गैरुच्छ्रितबाहवः । सीतायां ह्रियमाणयां विक्रोशन्तीव पर्वताः ॥	३९
ह्रियमाणां तु वैदेहीं दृष्ट्वा दीनो दिवाकरः । प्रतिध्वस्तप्रभः श्रीमानासीत् पाण्डरमण्डलः ॥	४०
नास्ति धर्मः कुतः सत्यं नार्जवं नानृशंसता । यत्र रामस्य वैदेहीं भार्या हरति रावणः ॥	४१
इति सर्वाणि भूतानि गणशः पर्यदेवयन् । वित्रस्तका दीनमुखा रुरुदुर्मृगपोतकाः ॥	४२
उद्वीक्ष्योद्वीक्ष्य नयनैरम्बपाताविलेक्षणाः । सुप्रवेपितगात्राश्च बभूवुर्वनदेवताः ॥	४३
विक्रोशन्तीं दृढं सीतां दृष्ट्वा दुःखं तथागताम् । तां तु लक्ष्मण रामेति क्रोशन्तीं मधुरस्वरम् ॥	४४
अवेक्षमाणां बहुशो वैदेहीं धरणीतलम् । स तामाकुलकेशान्तां विप्रमृष्टविशेषकाम् ॥	४५
जहारात्मविनाशाय दशध्रीवो मनस्विनीम् ॥	

ततस्तु सा चारुदती शुचिस्मिता विनाकृता बन्धुजनेन मैथिली ।

अपश्यती राघवलक्ष्मणावुभौ विवर्णवक्त्रा भयभारपीडिता ॥

४६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे सीताविक्रोशो नाम द्विपञ्चाशः सर्गः

त्रिपञ्चाशः सर्गः

रावणभर्त्सनम्

खमुत्पतन्तं तं दृष्ट्वा मैथिली जनकात्मजा । दुःखिता परमोद्विग्ना भये महति वर्तिनी ॥	१
रोषरोदनाम्नाक्षी भीमाक्षं राक्षसाधिपम् । रुदती करुणं सीता ह्रियमाणेदमब्रवीत् ॥	२
न व्यपत्रपसे नीच कर्मणानेन रावण । ज्ञात्वा विरहितां यन्मां चोरयित्वा पलायसे ॥	३
त्वयैव नूनं दुष्टात्मन् भीरुणा हर्तुमिच्छता । ममापवाहितो भर्ता मृगरूपेण मायया ॥	४
यो हि मामुद्यतस्नातुं सोऽप्ययं विनिपातितः । गृध्रराजः पुराणोऽसौ श्वशुरस्य सखा मम ॥	५
परमं खलु ते वीर्यं दृश्यते राक्षसाधम । विश्राव्य नामधेयं हि युद्धे नास्मि जिता त्वया ॥	६
ईदृशं गर्हितं कर्म कथं कृत्वा न लज्जसे । स्त्रियाश्च हरणं नीच रहिते तु परस्य च ॥	७

कथयिष्यन्ति लोकेषु पुरुषाः कर्म कुत्सितम् । सुनृशंसमधर्मिष्ठं तव शौण्डीर्यमानिनः ॥ ८
 धिक् ते शौर्यं च सत्त्वं च यत्त्वं कथितवांस्तदा । कुलाक्रोशकरं लोके धिक् ते चारित्रमीदृशम् ॥ ९
 किं कर्तुं शक्यमेवं हि यज्जवेनैव धावसि । मुहूर्तमपि तिष्ठ त्वं न जीवन् प्रतियास्यसि ॥ १०
 न हि चक्षुष्पथं प्राप्य तयोः पार्थिवपुत्रयोः । ससैन्योऽपि समर्थस्त्वं मुहूर्तमपि जीवितुम् ॥ ११
 न त्वं तयोः शरस्पर्शं शक्तः सोढुं कथंचन । वने प्रज्वलितस्येव स्पर्शमग्नेर्विहंगमः ॥ १२
 साधु कृत्वात्मनः पथ्यं साधु मां मुञ्च रावण । मत्प्रधर्षणरुष्टो हि भ्रात्रा सह पतिर्मम ॥ १३
 विधास्यति विनाशाय त्वं मां यदि न मुञ्चसि । येन त्वं व्यवसायेन बलान्मां हर्तुमिच्छसि ॥ १४
 व्यवसायः स ते नीच भविष्यति निरर्थकः । न ह्यहं तमपश्यन्ती भर्तारं विबुधोपमम् ॥ १५
 उत्सहे शत्रुवशगा प्राणान् धारयितुं चिरम् । न नूनं चात्मनः श्रेयः पथ्यं वा समवेक्षसे ॥ १६
 मृत्युकाले यथा मर्त्यो विपरीतानि सेवते । सुमूर्च्छां हि सर्वेषां यत् पथ्यं तन्न रोचते ॥ १७
 पश्याम्यद्य हि कण्ठे त्वां कालपाशावपाशितम् । यथा चारिमन् भयस्थाने न बिभेषि दशाननम् ॥ १८
 व्यक्तं हिरण्मयान् हि त्वं संपश्यसि महीरुहान् । नदीं बैतरणीं घोरां रुधिरौघप्रवाहिनीम् ॥ १९
 असिपत्रवनं चैव भीमं पश्यसि रावण । तप्तकाञ्चनपुष्पां च वैडूर्यप्रवरच्छदाम् ॥ २०
 द्रव्यसे शास्मलीं तीक्ष्णामागसैः कण्ठकैश्चिताम् । न हि त्वमीदृशं कृत्वा तस्यालीकं महात्मनः ॥ २१
 धरितुं शक्यसि चिरं विषं पीत्वेव निर्दृण । बद्धस्त्वं कालपाशेन दुर्निवारेण रावण ॥ २२
 क गतो लप्स्यसे शर्म भर्तुर्मम महात्मनः । निमेषान्तरमात्रेण विना भ्रातरमाहवे ॥ २३
 राक्षसा निहता येन सहस्राणि चतुर्दश । स कथं राघवो वीरः सर्वास्त्रकुशलो बली ॥ २४
 न त्वां हन्याच्छरैस्तीक्ष्णैरिष्टभार्यापहारिणम् । एतच्चान्यच्च परुषं वैदेही रावणाङ्गगा ॥ २५
 भयशोकसमाविष्टा करुणं विललाप ह ॥

तथा भृशार्ता बहु चैव भाषिणीं विलापपूर्वं करुणं च भाषिनीम् ।

जहार पापः करुणं विवेष्टतीं नृपात्मजामागतगात्रवेपथुम् ॥ २६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वात्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे रावणभर्त्सनं नाम त्रिपञ्चाशः सर्गः

चतुःपञ्चाशः सर्गः

लङ्काप्रापणम्

ह्रियमाणा तु वैदेही कंचिन्नाथमपश्यती । ददर्श गिरिशृङ्गस्थान् पञ्च वानरपुंगवान् ॥ १

तेषां मध्ये विशालाक्षी कौशेयं कनकप्रभम् । उत्तरीयं वरारोहा शुभान्याभरणानि च ॥ २

मुमोच यदि रामाय शंसेयुरिति मैथिली ^१ । वरुमुत्सृज्य तन्मध्ये निक्षिप्तं सहभूषणम् ॥	३
संभ्रमातु दशग्रीवस्तत् कर्म न स बुद्धवान् । पिङ्गाक्षस्तां विशालाक्षीं नेत्रैरनिमिषैरिव ॥	४
विक्रोशन्तीं तथा सीतां ददृशुर्वा नरर्षभाः । स च पम्पामतिक्रम्य लङ्कामभिमुखः पुरीम् ॥	५
जगाम रुदतीं गृह्य वैदेहीं राक्षसेश्वरः । तां जहार सुसंहृष्टो रावणो मृत्युमात्मनः ॥	६
उत्सङ्गनेव भुजगीं तीक्ष्णदंष्ट्रां महाविषाम् । वनानि सरितः शैलान् सरांसि च विहायसा ॥	७
स क्षिप्रं समतीयाय शरश्चापादिव च्युतः । तिमिनक्रनिकेतं तु वरुणालयमक्षयम् ॥	८
सरितां शरणं गत्वा समतीयाय सागरम् । संभ्रमात् परिवृत्तोर्मी रुद्धमीनमहोरगः ॥	९
वैदेह्यां ह्रियमाणयां बभूव वरुणालयः । अन्तरिक्षगता वाचः ससृजुश्चाराणास्तदा ॥	१०
एतदन्तो दशग्रीव इति सिद्धास्तदाब्रुवन् । स तु सीतां विवेष्टन्तीमङ्केनादाय रावणः ॥	११
प्रविवेश पुरीं लङ्कां रूपिणीं मृत्युमात्मनः । सोऽभिगम्य पुरीं लङ्कां सुविभक्तमहापथाम् ॥	१२
संरूढकक्ष्याबहुलं स्वमन्तःपुरमाविशात् । तत्र तामसितापाङ्गीं शोकमोहपरायणाम् ॥	१३
निदधे रावणः सीतां मयो मायामिव स्त्रियम् । अत्रवीञ्च दशग्रीवः पिशाचीर्घोरदर्शनाः ॥	१४
यथा नेमां पुमान् स्त्री वा सीतां पश्यत्यसंमतः । मुक्तामणिसुवर्णानि वस्त्राण्याभरणानि च ॥	१५
यद्यदिच्छेत्तदैवास्या देयं मच्छन्दतो यथा । या च वक्ष्यति वैदेहीं वचनं किञ्चिदप्रियम् ॥	१६
अज्ञानाद्यदि वा ज्ञानान्न तस्या जीवितं प्रियम् । तथोक्त्वा राक्षसीस्तास्तु राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् ॥	१७
निष्क्रम्यान्तःपुरात्तस्मात् किं कृत्यमिति चिन्तयन् । ददर्शाष्टौ महावीर्यान् राक्षसान् पिशिताशनान् ॥	१८
स तान् दृष्ट्वा महावीर्यो वरदानेन मोहितः । उवाचैतानिदं वाक्यं प्रशस्य बलवीर्यतः ॥	१९
नानाप्रहरणाः क्षिप्रमितो गच्छत सत्वराः । जनस्थानं हतस्थानं भूतपूर्वं खरालयम् ॥	२०
तत्रोष्यतां जनस्थाने शून्ये निहतराक्षसे । पौरुषं बलमाश्रित्य त्रासमुत्सृज्य दूरतः ॥	२१
बलं हि सुमहद्यन्मे जनस्थाने निवेशितम् । सदूषणखरं युद्धे हतं रामेण सायकैः ॥	२२
तत्र क्रोधो ममामर्षाद्वैर्यस्योपरि वर्तते । वैरं च सुमहज्जातं रामं प्रति सुदारुणम् ॥	२३
निर्यातयितुमिच्छामि तच्च वैरमहं रिपोः । न हि लप्स्याम्यहं निद्रामहत्वा संयुगे रिपुम् ॥	२४
तं त्विदानीमहं हत्वा खरदूषणघातिनम् । रामं शर्मोपलप्स्यामि धनं लब्ध्वेव निर्धनः ॥	२५
जनस्थाने वसद्भिस्तु भवद्भी राममाश्रिता । प्रवृत्तिरुपनेतव्या किं करोतीति तत्त्वतः ॥	२६
अप्रमादाच्च गन्तव्यं सर्वैरपि निशाचरैः । कर्तव्यञ्च सदा यत्नो राघवस्य वधं प्रति ॥	२७
युष्माकं च बलञ्चोऽहं बहुशो रणमूर्धनि । अतश्चास्मिञ्जनस्थाने मया यूयं नियोजिताः ॥	२८
ततः प्रियं वाक्यमुपेत्य राक्षसा महार्थमष्टावभिवाद्य रावणम् ।	
विहाय लङ्कां सहिताः प्रतस्थिरे यतो जनस्थानमलक्ष्यदर्शनाः ॥	२९

ततस्तु सीतामुपलभ्य रावणः सुसंप्रहृष्टः परिगृह्य मैथिलीम् ।

प्रसज्य रामेण च बैरमुत्तमं बभूव मोहान्मुदितः स राक्षसः^१ ॥

३०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे लङ्काप्रापणं नाम चतुःपञ्चाशः सर्गः

पञ्चपञ्चाशः सर्गः

सीताविलोभनोद्यमः

- संदिश्य राक्षसान् घोरान् रावणोऽथै महाबलान् । आत्मानं बुद्धिवैकुल्यात् कृतकृत्यममन्यत ॥ १
- स चिन्तयानो वैदेहीं कामबाणप्रपीडितः । प्रविवेश गृहं रम्यं सीतां द्रष्टुमभित्वरन् ॥ २
- स प्रविश्य तु तद्वेश्म रावणो राक्षसाधिपः । अपश्यद्राक्षसीमध्ये सीतां शोकपरायणाम् ॥ ३
- अश्रुपूर्णामुखीं दीनां शोकभाराभिपीडिताम् । वायुवेगैरिवाक्रान्तां मज्जन्तीं नावमर्णवे ॥ ४
- मृगयूथपरिभ्रष्टां मृगीं श्रभिरिवावृताम् । अधोमुखमुखीं सीतामभ्येत्य च निशाचरः ॥ ५
- तां तु शोकपरां दीनामवशां राक्षसाधिपः । स बलादर्शयामास गृहं देवगृहोपमम् ॥ ६
- हर्म्यप्रामादसंवाधं स्त्रीसहस्रनिपेवितम् । नानापक्षिगणैर्जुष्टं नानारत्नसमन्वितम् ॥ ७
- दान्तकैस्तापनीयैश्च स्फाटिकै राजतैरपि । वज्रवैडूर्यैश्चित्रैश्च स्तम्भैर्दृष्टिमनोहरैः ॥ ८
- दिव्यदुन्दुभिनिर्हादं तप्तकाञ्चनतोरणम् । सोपानं काञ्चनं चित्रमारुरोह तया सह ॥ ९
- दान्तका राजताश्चैव गवाक्षाः प्रियदर्शनाः । हेमजालावृताश्चासंस्तत्र प्रासादपङ्क्तयः ॥ १०
- सुधामणिविचित्राणि भूमिभागानि सर्वशः । दशग्रीवः स्वभवने प्रादर्शयत मैथिलीम् ॥ ११
- दीर्घिकाः पुष्करिण्यश्च नानावृक्षसमन्विताः । रावणो दर्शयामास सीतां शोकपरायणाम् ॥ १२
- दर्शयित्वा तु वैदेह्याः कृत्स्नं तद्भवनोत्तमम् । उवाच वाक्यं पापात्मा सीतां लोभितुमिच्छया ॥ १३
- दश राक्षसकोट्यश्च द्वाविंशतिरथापराः । तेषां प्रभुरहं सीते सर्वेषां भीमकर्मणाम् ॥ १४
- वर्जयित्वा जरावृद्धान्^२ बालांश्च रजनीचरान् । सहस्रमेकमेकस्य मम कार्यपुरःसरम् ॥ १५
- यदिदं राजतन्त्रं मे त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् । जीवितं च विशालाक्षि त्वं मे प्राणैर्गरीयसी ॥ १६
- बहूनां स्त्रीसहस्राणां मम योऽसौ परिग्रहः । तासां त्वमीश्वरी सीते मम भार्या भव प्रिये ॥ १७
- साधु किं तेऽन्यथा बुद्धया रोचयस्व वचो मम । भजस्व माभितप्तस्य प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ १८
- परिक्षिप्ता समुद्रेण लङ्केयं शतयोजना । देयं धर्षयितुं शक्या सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥ १९
- न देवेषु न यक्षेषु न गन्धर्वेषु नर्षिषु^३ । अहं पश्यामि लोकेषु यो मे वीर्यसमो भवेत् ॥ २०
- राज्यभ्रष्टेन दीनेन तापसेन पदातिना । किं करिष्यसि रामेण मानुषेणाल्पतेजसा ॥ २१
- भजस्व सीते मामेव भर्ताहं सदृशस्तव । यौवनं ह्यधुवं भीरु रमस्वेह मया सह ॥ २२

दर्शने मा कृथा बुद्धिं राघवस्य वरानने । कास्य शक्तिरिहागन्तुमपि सीते मनोरथैः ॥ २३
 न शक्यो वायुराकाशे पार्श्वेर्बन्धुं महाजवः । दीप्यमानस्य चाप्यग्नेर्भेदीतुं विमला शिखा^१ ॥ २४
 त्रयाणामपि लोकानां न तं पश्यामि शोभने । विक्रमेण नयेद्यस्त्वां मद्वाहुपरिपालिताम् ॥ २५
 लङ्कायां सुमहद्राज्यमिदं त्वमनुपालय । त्वत्प्रेष्या मद्द्विधाञ्चैव देवाश्चापि चराचराः ॥ २६
 अभिषेकोदकङ्किन्ना तुष्टा च रमयस्व माम् । दुष्कृतं यत्पुरा कर्म वनवासेन तद्रतम् ॥ २७
 यश्च ते सुकृतो धर्मस्तस्येह फलमाप्नुहि । इह माल्यानि सर्वाणि दिव्यगन्धानि मैथिलि ॥ २८
 भूषणानि च मुख्यानि सेवस्व च मया सह । पुष्पकं नाम सुश्रोणि भ्रातुर्वैश्रवणस्य मे ॥ २९
 विमानं सूर्यसंकाशं तरसा निर्जितं मया । विशालं रमणीयं च तद्विमानं मनोजवम् ॥ ३०
 तत्र सीते मया सार्धं विहरस्व यथासुखम् । वदनं पद्मसंकाशं विमलं चारुदर्शनम् ॥ ३१
 शोकार्तं तु वरारोहे न भ्राजति वरानने । एवं वदति तस्मिन् सा वल्लान्तेन वराङ्गना ॥ ३२
 पिधायेन्दुनिभं सीता मुखमश्रूण्यवर्तयत् । ध्यायन्तीं तामिवास्वस्थां दीनां चिन्ताहतप्रभाम् ॥ ३३
 उवाच वचनं पापो रावणो राक्षसेश्वरः । अलं व्रीडेन^१ वैदेहि धर्मलोपकृते न च ॥ ३४
 आर्षोऽयं दैवनिष्यन्दो यस्त्वामभिगमिष्यति^१ । एतौ पादौ मया स्निग्धौ शिरोभिः परिपीडितौ ॥ ३५
 प्रसादं कुरु मे क्षिप्रं वश्यो दासोऽहमस्मि ते । इमाः शून्या मया वाचः शुष्यमाणेन भाषिताः ॥ ३६
 न चापि रावणः काञ्चिन्मूर्धा स्त्रीं प्रणमेत ह । एवमुक्त्वा दशग्रीवो मैथिलीं जनकात्मजाम् ॥ ३७
 कृतान्तवशमापन्नो ममेयमिति मन्यते ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे सीताविलोभनोद्यमो नाम पञ्चपञ्चाशः सर्गः

१. व्याख्यातारः धर्मलोपकृतेनेति सुतीयान्तं व्रीडेनेत्येतस्य विशेषणं योजयन्ति । अपरा योजना अलं व्रीडेनेति । मन्त्रुपेक्षणेन परपुरुषाभ्युपगमेन च ते लज्जा मा भूत् । धर्मलोपकृते धर्मभ्रंशनिमित्तं च न त्वमनुशोचितुमर्हसि । तथा हि अयं त्वयि मदीयोऽनुरागो दैवनिष्यन्दः दैवाद्बुद्धभूतः । तेन खलु स्वामिह बलात्कारेण आनयम् इति भावः । बलात्कारेण परदारपरिग्रहोऽपि हि आर्षः ऋषिदृष्टः । 'बलात्कारेण राक्षसः' इति राक्षसविवाहस्मरणम् । अतो न धर्मलोपः शङ्कनीय इति भावः । न केवलमत्र धर्मलोपाभावमात्रम्, यावत्—अयस्त्वामभिगमिष्यति सुखावहश्च विधिः अनेन तव भविष्यतीत्यर्थः । वस्तुतस्तु बलात्कारेण कन्याया ग्रहणमेव राक्षसविवाह इति स्मृत्य-

भिप्रायात् आर्ष इतीदं रावणवचनं कामोद्रेकमूलमेव इति ध्येयम् । व्याख्यातूणां शैलीमनुसृत्य चेदमुक्तम् । तत्त्वतस्तु, य इति परोक्षेणात्मनो निर्देशः । यो रावणः त्वामभिगमिष्यति स्वच्छाममेव पुरुषार्थं मन्यमान आस्ते नासौ प्राकृतवद्विषेयः; किं तर्हि, दैवनिष्यन्दः देवस्य चतुर्मुखस्य वंशजः, आर्षः ऋषेर्विश्वसः पुत्रः । न खल्वेवंभूतो जातुचित् लोकविरुद्धं धर्मविरुद्धं वाचरेत् । तस्मान्नास्मिन् विषये तव लज्जा धर्मलोपशङ्का वा युक्ता इत्यर्थं एव क्लृष्टः स्वरसञ्चेति नः प्रतिभाति ।

१. विमलाः शिखाः ति.

विमलां शिखाम् च. छ.

२. अस्य स्थाने—आर्षोऽयं देवि निष्यन्दो यस्त्वामभिगमिष्यति—इति पुना.

षट्पञ्चाशः सर्गः

वत्सरावधिकरणम्

सा तथोक्ता तु वैदेही निर्भया शोककर्षिता । तृणमन्तरतः कृत्वा रावणं प्रत्यभाषत ॥	१
राजा दशरथो नाम धर्मसेतुरिवाचलः । सत्यसन्धः परिज्ञातो यस्य पुत्रः स राघवः ॥	२
रामो नाम स धर्मात्मा त्रिपु लोकेषु विश्रुतः । दीर्घबाहुर्विशालाक्षो दैवतं स पतिर्मम ॥	३
इक्ष्वाकूणां कुले जातः सिंहस्कन्धो महाद्युतिः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा यस्ते प्राणान् हरिष्यति ॥	४
प्रत्यक्षं यद्यहं तस्य त्वया स्यां धर्षिता बलात् । शयिता त्वं हतः संख्ये जनस्थाने यथा खरः ॥	५
य एते राक्षसाः प्रोक्ता घोररूपा महाबलाः । राघवे निर्विषाः सर्वे सुपर्णं पन्नगा यथा ॥	६
तस्य ज्याविप्रमुक्तास्ते शराः काञ्चनभूषणाः । शरीरं विधमिष्यन्ति गङ्गाकूलमिवोर्मयः ॥	७
असुरैर्वा सुरैर्वा त्वं यद्यवध्योऽसि रावण । उत्पाद्य सुमहद्वैरं जीवंस्तस्य न मोक्ष्यसे ॥	८
स ते जीवितशेषस्य राघवोऽन्तकरो बली । पशोर्यूपगतस्येव जीवितं तव दुर्लभम् ॥	९
यदि पश्येत् स रामस्त्वां रोषदीप्तेन चक्षुषा । रक्षस्त्वमद्य निर्दग्धो यथा रुद्रेण मन्मथः ^१ ॥	१०
यश्चन्द्रं नभसो भूमौ पातयेन्नाशयेत् वा । सागरं शोषयेद्वापि स ^१ सीतां मोचयेदिह ॥	११
गतायुस्त्वं गतश्रीको गतसत्त्वो गतेन्द्रियः । लङ्का ^२ वैधव्यसंयुक्ता त्वत्कृते न भविष्यति ॥	१२
न ते पापमिदं कर्म सुखोदकं भविष्यति । याहं नीता विनाभावं पतिपार्श्वान्त्वया बलात् ॥	१३
स हि देवरसंयुक्तो ^३ मम भर्ता महाद्युतिः । निर्भयो वीर्यमाश्रित्य शून्ये वसति दण्डके ॥	१४
स ते द्रुप बलं वीर्यमुत्सेकं च तथाविधम् । अपनेष्यति गात्रेभ्यः शरवर्षेण संयुगे ॥	१५
यदा विनाशो भूतानां दृश्यते कालचोदितः । तदा कार्यं प्रमाद्यन्ति नराः कालवशं गताः ॥	१६
मां प्रधृष्य स ते कालः प्राप्नोऽयं राक्षसाधम । आत्मनो राक्षसानां च वधायान्तःपुरस्य च ^४ ॥	१७
न शक्या यज्ञमध्यस्था वेदिः स्रग्भाण्डमण्डिता । द्विजातिमन्त्रसंपूता चण्डालेनावमर्दितुम् ॥	१८
तथाहं धर्मनित्यस्य धर्मपत्नी पतिव्रता । त्वया स्प्रष्टुं न शक्यास्मि राक्षसाधम पापिना ॥	१९
क्रीडन्ती राजहंसेन पद्मषण्डेषु नित्यदा । हंसी सा तृणषण्डस्थं कथं द्रक्ष्येत् ^५ मद्गुकम् ॥	२०
इदं शरीरं निःसंज्ञं बन्ध वा खादयस्व वा । नेदं शरीरं रक्ष्यं मे जीवितं वापि राक्षस ॥	२१
न तु शक्याम्युपक्रोशं पृथिव्यां दातुमात्मनः । एवमुक्त्वा तु वैदेही क्रोधात् सुपरुषं वचः ॥	२२

१. नेति षोडशोऽक्षरैः कालचोदितेति काकुर्द्रष्टव्या ।

२. दैवतसंयुक्तः च. छ.

३. लङ्का त्वत्कृते त्वन्निमित्तं वैधव्य-
संयुक्ता सती न भविष्यति न जीविष्यतीत्यर्थः। त्वत्कृतेन
अपराधेन लङ्का वैधव्यं गामिष्यतीति इति तु व्याख्यातारः।

३. अस्यानन्तरम्—इदमन्तःपुरं रम्यं रक्तः
स्थापितमीदृशम् । समवाणानलः सर्वं दग्धं तव
करिष्यति ॥—इति घ.

४. गच्छेः सषः पराभवम् च. छ.

५. पश्येत् च. छ.

रावणं मैथिली तत्र पुनर्नोवाच किञ्चन । सीताया वचनं श्रुत्वा परुषं रोमहर्षणम् ॥	२३
प्रत्युवाच ततः सीता ^१ भयसंदर्शनं वचः । शृणु मैथिलि मद्वाक्यं मासान् द्वादश भामिनि ॥	२४
कालेनानेन नाभ्येषि यदि मां चारुहासिनि । ततस्त्वां प्रातराशार्थं सूदाशच्छेत्यन्ति लेशशः ॥	२५
इत्युक्त्वा परुषं वाक्यं रावणः शत्रुरावणः । राक्षसीश्च ततः क्रुद्ध इदं वचनमब्रवीत् ॥	२६
शीघ्रमेव हि राक्षस्यो विकृता घोरदर्शनाः । दर्पमस्या विनेष्यध्वं मांसशोणितभोजनाः ॥	२७
वचनादेव तास्तस्य सुघोरा राक्षसीगणाः । कृतप्राञ्जलयो भूत्वा मैथिलीं पर्यवारयन् ॥	२८
स ताः प्रोवाच राजासौ रावणो घोरदर्शनः । प्रचाल्य चरणोत्कषेर्दारयन्निव मोदिनीम् ॥	२९
अशोकवनिकामध्ये मैथिली नीयतामियम् । तत्रेयं रक्ष्यतां गूढं युष्माभिः परिवारिता ॥	३०
तत्रैनां तर्जनैघोरैः पुनः सान्त्वैश्च मैथिलीम् । आनयध्वं वशं सर्वा वन्यां गजवधूमिव ॥	३१
इति प्रतिसमादिष्टा राक्षस्यो रावणेन ताः । अशोकवनिकां जग्मुर्मैथिलीं प्रतिगृह्य तु ॥	३२
सर्वकालफलैर्वृक्षैर्नानापुष्पफलैर्वृताम् । सर्वकालमदैश्यापि द्विजैः समुपसेविताम् ॥	३३
सा तु शोकपरीताङ्गी मैथिली जनकात्मजा । राक्षसीवशमापन्ना व्याघ्रीणां हरिणी यथा ॥	३४
शोकेन महता ग्रस्ता मैथिली जनकात्मजा । न शर्म लभते भीरुः पाशवद्वा मृगी यथा ॥	३५
न विन्दते तत्र तु शर्म मैथिली विरूपनेत्राभिरतीव तर्जिता ।	
पतिं स्मरन्ती दयितं च दैवतं विचेतनाभूद्भयशोकपीडिता ॥	३६
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्गात्मिकायां संहितायाम् अरण्यकाण्डे वत्सरावधिकरणं नाम षट्पञ्चाशः सर्गः ^१	

सप्तपञ्चाशः सर्गः

रामप्रत्यागमनम्

राक्षसं मृगरूपेण चरन्तं कामरूपिणम् । निहत्य रामो मारीचं तूर्णं पथि निवर्तते ॥	१
तस्य संत्वरमाणस्य द्रष्टुकामस्य मैथिलीम् । क्रूरस्वनोऽथ गोमायुर्विननादास्य पृष्ठतः ॥	२

१. सन्तर्दन क.

१. अस्य सर्गस्यानन्तरमयं सर्गः प्रक्षिप्ततया च. वृश्यते । प्रवेशितायां सीतायां लङ्कां प्रति पिता-महः । तदा प्रोवाच देवेन्द्रं परितुष्टं शतक्रतुम् ॥ १ ॥ वैलोक्यस्य हितार्थाय रक्षसामहिताय च । लङ्कां प्रवेशिता सीता रावणेन दुरात्मना ॥२॥ पतिव्रता महाभागा नित्यं चैव सुखैषिता । अपश्यन्ती च भर्तारं पश्यन्ती राक्षसीजनम् ॥ ३ ॥ राक्षसीभिः परिभृता भर्तृदर्शन-काकता । निविष्टा हि पुरी लङ्का तीरे नदनदी-

पतेः ॥ ४ ॥ कथं ज्ञास्यति तां रामस्तत्रस्थां तामानिन्द्रिताम् । दुःखं संचिन्तयन्ती सा बहुशःपरिदुर्लभा ॥५॥ प्राणयात्रामकुर्वाणा प्राणांस्यक्षयसंशयम् । स-भूयः संशयो जातः सीतायाः प्राणसंक्षये ॥ ६ ॥ स त्वं शीघ्रमितो गत्वा सीतां पश्य शुभाननाम् । प्रविश्य नगरीं लङ्कां प्रयच्छ हविरुत्तमम् ॥७॥ एवमुक्तोऽथ देवेन्द्रः पुरीं रावणपालिताम् । आगच्छन्नित्थया सार्धं भगवान् पाक-शासनः ॥ ८ ॥ निर्द्वां चोवाच गच्छ त्वं राक्षसांश्च संप्रमोहय । सा तथोक्ता मववता देवी परमहृषिता ॥९॥

स तस्य स्वरमाहाय दारुणं रोमहर्षणम् ।। चिन्तयामास गोमायोः स्वरेण परिशङ्कितः॥ ३
 अशुभं बत मन्येऽहं गोमायुर्वाशते यथा । स्वस्ति स्यादपि वैदेह्या राक्षसैर्भक्षणं विना ॥ ४
 मारीचेन तु विज्ञाय स्वरमालक्ष्य^१ मामकम् । आक्रुष्टं मृगरूपेण लक्ष्मणः शृणुयाद्यदि ॥ ५
 स सौमित्रिः स्वरं श्रुत्वा तां च हित्वा च मैथिलीम् । तयैव प्रहितः क्षिप्रं मत्सकाशमिहैष्यति ॥ ६
 राक्षसैः सहितैर्नृनं सीताया ईप्सितो वधः । काञ्चनश्च मृगो भूत्वा व्यपनीयाश्रमात्तु माम् ॥ ७
 दूरं नीत्वा तु मारीचो राक्षसोऽभूच्छराहतः । हा लक्ष्मण हतोऽस्मीति यद्वाक्यं व्याजहार ह ॥ ८
 अपि स्वस्ति भवेद्द्वाभ्यां^२ रहिताभ्यां मया वने । जनस्थाननिमित्तं हि कृतवैरोऽस्मि राक्षसैः ॥ ९
 निमित्तानि च घोरानि दृश्यन्तेऽद्य बहूनि च । इत्येवं चिन्तयन् रामः श्रुत्वा गोमायुनिःस्वनम् ॥१०
 आत्मनश्चापनयनान्मृगरूपेण रक्षसा । आजगाम जनस्थानं राघवः परिशङ्कितः ॥ ११
 तं दीनमानसं दीनमासेदुर्मृगपक्षिणः । सव्यं कृत्वा महात्मानं घोरान्श्च ससृजुः स्वरान् ॥ १२
 तानि दृष्ट्वा निमित्तानि महाघोरानि राघवः । न्यवर्तन्नाथ त्वरितो जवेनाश्रममात्मनः ॥ १३
 स तु सीतां वगरोहां लक्ष्मणं च महाबलम् । आजगाम जनस्थानं^३ चिन्तयन्नेव राघवः ॥ १४

देवकार्यसिद्धयर्थं प्रामोहयन् राक्षमान् । प्तन्मिन्नन्तेर
 देवः महस्राक्षः शचापनिः ॥ १० ॥ आमसाद
 वनस्था ता वचन चेदमत्रवात् । देवराजोऽस्मि भद्र
 ते इह चार्म्मि शुचिस्मितं ॥ ११ ॥ अहं त्वा
 कार्यसिद्धयर्थं राघवस्थ महात्मनः । साहाय्यं कल्पयि-
 ष्यामि मा शुचो जनकात्मजे ॥१२॥ मत्प्रमादात् समुद्रं
 स तरिष्यति बलैः मह । मयैवेह च राक्षस्यो मायया
 मोहिताः शुभे ॥ १३ ॥ तस्मादन्नमिदं सीते हविष्या-
 न्नमहं स्वकम् । स त्वां सगृह्य वैदेहि आगतः सह
 निद्रया ॥१४॥ पतदस्स्यसि मद्धस्तात्र त्वां बाधिष्यते
 शुभे । क्षुधा तृषा च रम्भोरु वर्षाणामयुत्तरपि ॥१५॥
 एवमुक्त्वा तु देवेन्द्रमुवाच परिशङ्किता । कथं जानामि
 देवेन्द्र त्वामिहस्थं शचीपतिम् ॥ १६ ॥ देवलङ्गानि
 वृष्टानि रामलक्ष्मणसनिधौ । तानि दर्शय देवन्द्र यदि
 त्वं देवराट् स्वयम् ॥१७॥ सीताया वचनं श्रुत्वा
 तथा चक्रे शचीपतिः । पृथिवीं नास्पृशत् पद्भ्यामानिमे-
 षेक्षणानि च ॥ १८ ॥ अस्त्रजोऽम्बरधारी च नम्लान
 कुसुमस्तथा । तं ज्ञात्वा लक्ष्मणैः सीता वासवं परि-
 हृषिता ॥ १९ ॥ उवाच वाक्यं रुदती भगवद्राघवं

प्रति । सह भ्रात्रा महाबाहुर्दिष्ट्या मे श्रुतिमागतः॥२०॥
 यथा मे श्वशुरो राजा यथा च मिथिलाधिपः । तथा
 त्वामप्य पश्यामि सनाथो मे पतिस्त्वया ॥ २१ ॥
 तवाश्रया च देवेन्द्र पयोभृतमिदं हविः । अशिष्यामि
 त्वया दत्त रघूर्णा कुलवर्धनम् ॥२२॥ इन्द्रहस्ताद्गृहीत्वा
 तत् पायमं सा शुचिस्मिता । न्यवेदयत् भ्रंशे सा
 लक्ष्मणाय च मैथिली ॥ २३ ॥ यदि जीवति मे
 भर्ता सह भ्रात्रा महाबलः । इदमस्तु तयोर्भक्त्या
 तदाश्रात् पायसं स्वयम् ॥२४॥ इतीव तत् प्राश्य हवि-
 र्वरानना जहौ क्षुधातुःखममुद्भव च तम् । इन्द्रात्
 प्रवृत्तिमुपलभ्य जानकी काकुत्स्थयोः प्रीतमना बभूव ॥
 २५॥ स चापि शक्रस्त्रिदिवालयं तदा प्रातो ययो
 राघवकार्यसिद्धये । आमन्थ्य सीतां स ततो महात्मा
 जगाम निद्रासहितः स्वमालयम् ॥ २६ ॥

१- आलम्ब्य च. छ.

२- भवेत्ताभ्याम् च. छ.

३- घोरान्श्वेत्यादि जनस्थानमित्यन्तम् घ.
 नास्ति ।

ततो लक्ष्मणमायान्तं ददर्श विगतप्रभम् । ततोऽविदूरे रामेण समीपाय स लक्ष्मणः ॥ १५
विषण्णः सुविषण्णेन दुःखतो दुःखभागिना । संजगर्हेऽथ तं भ्राता दृष्ट्वा^१ लक्ष्मणमागतम् ॥ १६
विहाय सीतां विजने वने राक्षससेविते । गृहीत्वा च करं सव्यं लक्ष्मणं रघुनन्दनः ॥ १७
उवाच मधुरोदर्कमिदं वचनमार्तवन् । अहो लक्ष्मण गर्ह्यं ते कृतं यस्त्वं विहाय ताम् ॥ १८
सीतामिहागतः सौम्य कश्चित् स्वस्ति भवेदिह । न मेऽस्ति संशयो वीर सर्वथा जनकात्मजा ॥ १९
विनष्टा भक्षिता वापि राक्षसैर्वनचारिभिः । अशुभान्येव भूयिष्ठं यथा प्रादुर्भवन्ति मे ॥ २०
अपि लक्ष्मण सीतायाः सामर्थ्यं^२ प्राप्नुयावहे । जीवन्त्याः पुरुषव्याघ्र सुताया जनकस्य वै ॥ २१
यथा वै मृगसङ्घाश्च गोमायुश्चैव भैरवम् । वाशन्ते शकुनाश्चापि प्रदीप्तामभितो दिशम् ॥ २२
अपि स्वस्ति भवेत्तस्या राजपुत्र्या महाबल ॥

इदं हि रक्षो मृगसंनिकाशं प्रलोभ्य मां दूरमनुप्रयातम् ।

हतं कथंचिन्महता श्रमेण स राक्षसोऽभून्म्रियमाण एव ॥ २३

मनश्च मे दीनमिहाप्रहृष्टं चक्षुश्च सव्यं कुरुते विकारम् ।

असंशयं लक्ष्मण नास्ति सीता हृता मता वा पथि वर्तते वा^३ ॥ २४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहमिकायां सहितायाम्
अरण्यकाण्डे रामप्रत्यागमन नाम समपञ्चशः सर्गः

अष्टपञ्चाशः सर्गः

अनिमित्तदर्शनम्

स दृष्ट्वा लक्ष्मणं दीनं शून्यं दशरथात्मजः । पर्यपृच्छत् धर्मात्मा वैदेहीमागतं विना ॥ १
प्रस्थितं दण्डकारण्यं या मःमनुजगाम ह । क सा लक्ष्मण वैदेही यां हित्वा त्वमिहागतः ॥ २
राज्यभ्रष्टस्य दीनस्य दण्डकान् परिधावतः । क सा दुःखमहया मे वैदेही तनुमभ्यमा ॥ ३
यां विना नोत्सहे वीर मुहूर्तमपि जीवितुम् । क सा प्राणसहाया मे सीता सुरसुतोपमा ॥ ४
पतित्वममराणां वा पृथिव्याश्चापि लक्ष्मण । तां विना तपनीयाभां नेच्छेयं जनकात्मजाम् ॥ ५
कश्चिज्जीवति वैदेही प्राणैः प्रियतरा मम । कश्चिन् प्रत्राजनं सौम्य न मे मिथ्या भविष्यति ॥ ६
सीतानिमित्तं सौमित्रे मृते मयि गते त्वयि । कश्चित् सकामा सुखिता कैकेयी सा भविष्यति ॥ ७

सपुत्रराज्यां सिद्धार्थां मृतपुत्रा तपरिवनी । उपस्थास्यति कौसल्या कञ्चिन् सौम्य न कैकयीम् ॥	८
यदि जीवति वैदेही गमिष्याम्याश्रमं पुनः । सुवृत्ता यदि वृत्ता सा प्राणांस्त्यक्ष्यामि लक्ष्मण ॥	९
यदि मामाश्रमगतं वैदेही नाभिभापते । पुनः प्रहसिता सीता विनशिष्यामि लक्ष्मण ॥	१०
ब्रूहि लक्ष्मण वैदेही यदि जीवति वा न वा । त्वयि प्रमत्ते रक्षोभिर्भक्षिता वा तपरिवनी ॥	११
सुकुमारी च बाला च नित्यं चादुःखदर्शिनी । मद्द्वियोगेन वैदेही व्यक्तं शोचति दुर्मनाः ॥	१२
सर्वथा रक्षसा तेन जिह्वेन सुदुरात्मना । वदता लक्ष्मणेत्युच्चैस्त्ववापि जनितं भयम् ॥	१३
श्रुतस्तु शङ्के वैदेह्या स स्वरः सदृशो मम । त्रस्तया प्रेषितस्त्वं च द्रष्टुं मां शीघ्रमागतः ॥	१४
सर्वथा तु कृतं कष्टं मीतामुत्सृजता वने । प्रतिकर्तुं नृशंसानां रक्षसां दत्तमन्तरम् ॥	१५
दुःखिताः खरघातेन राक्षसाः पिशिताशनाः । तैः सीता निहता घोदैर्भविष्यति न संशयः ॥	१६
अहोऽस्मिन् व्यसने मग्नः सर्वथा शत्रुसूदन । किं न्विदानीं करिष्यामि शङ्के प्राप्रव्यमीदृशम् ॥	१७
इति सीतां वरारोहां चिन्तयन्नैव राघवः । आजगाम जनस्थानं त्वरया महलक्ष्मणः ॥	१८

विगर्हमाणोऽनुजमार्तरूपं क्षुधा श्रमाश्चैव पिपासया च ।

विनिःश्रमञ्जुष्कमुखो विवर्णः प्रतिश्रयं प्राप्य समीक्ष्य शून्यम् ॥ १९

स्वमाश्रमं मंत्रविगाह्य वीरो विहारदेशाननुसृत्य कांश्चित् ।

एतन्नदित्येव निवामभूमौ प्रहृष्टरोमा व्यथितो बभूव ॥ २०

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे अनिमित्तदर्शनं नाम अष्टपञ्चाशः सर्गः

एकोनषष्टितमः सर्गः

लक्ष्मणागमनविगर्हणम्

अथाश्रमादुपावृत्तमन्तरा रघुनन्दनः । परिपप्रच्छ सौमित्रिं रामो दुःखादिदं वचः ॥	१
तमुवाच किमर्थं त्वमागतोऽपास्य मैथिलीम् । यदा सा तव विश्वासाद्वने विरहिता मया ॥	२
दृष्ट्वाभ्यागतं त्वां मे मैथिलीं त्यज्य लक्ष्मण । शङ्कमानं महत् पापं यत् सत्यं व्यथितं मनः ॥	३
स्फुरते नयनं सव्यं बाहुश्च हृदयं च मे । दृष्ट्वा लक्ष्मण दूरे त्वां सीताविरहितं पथि ॥	४
एवमुक्तस्तु सौमित्रिलक्ष्मणः शुभलक्षणः । भूयो दुःखसमाविष्टो दुःखितं राममब्रवीत् ॥	५
न स्वयं कामकारेण तां त्यक्त्वाहमिहागतः । प्रचोदितस्तयैवोभ्रैस्त्वत्सकाशमिहागतः ॥	६
आर्येणैव परिक्रुष्टं हा सीते लक्ष्मणेति च । परित्राहीति यद्वाक्यं मैथिल्यास्तच्छ्रुतिं गतम् ॥	७
सा तमार्तस्वरं श्रुत्वा तव स्नेहेन मैथिली । गच्छ गच्छेति मामाह रुदती भयविह्वला ॥	८

प्रचोद्यमानेन मया गच्छेति बहुशस्तया । प्रत्युक्ता मैथिली वाक्यमिदं त्वत्प्रत्ययान्वितम् ॥	९
न तत् पश्याम्यहं रक्षो यदस्य भयमावहेत् । निर्वृता भव नास्त्येतत् केनाप्येवमुदाहृतम् ॥	१०
विगर्हितं च नीचं च कथमार्योऽभिधाम्यति । त्राहीति वचनं सीते यस्मायेत् त्रिदशानपि ॥	११
किंनिमित्तं तु केनापि भ्रातुरालम्ब्य मे स्वरम् । राक्षसेनेरितं वाक्यं त्राहि त्राहीति शोभने ॥	१२
विस्वरं व्याहृतं वाक्यं लक्ष्मण त्राहि मामिति । न भवत्या व्यथा कार्या कुनारीजनसेविता ॥	१३
अलं वैकुण्ठमालम्ब्य स्वस्था भव निरुत्सुका । न सोऽस्ति त्रिषु लोकेषु पुमान् यो राघवं रणे ॥	१४
जातो वा जायमानो वा संयुगे यः पराजयेत् । न जय्यो राघवो युद्धे देवैः शक्रपुरोगमैः ॥	१५
एवमुक्ता तु वैदेही परिमोहितचेतना । उवाचाश्रुणि मुञ्चन्ती दारुणं मामिदं वचः ॥	१६
भावो मयि तवात्यर्थं पाप एव निवेशितः । विनष्टे भ्रातरि प्राप्तुं न च त्वं मामवाप्स्यसि ॥	१७
संकेताद्भ्रगतेन त्वं गमं ममनुगच्छसि । क्रोशन्तं हि यथात्यर्थं नैनमभ्यवपद्यसे ॥	१८
रिपुः प्रच्छन्नचारी त्वं मदर्थमनुगच्छसि । राघवस्यान्तरं प्रप्सुस्तथैनं नाभिपद्यसे ॥	१९
एवमुक्तो हि वैदेह्या संग्रधो रक्तलोचनः । क्रोधात् प्रस्फुरमाणोऽप्य आश्रमादस्मि निर्गतः ॥	२०
एवं ब्रुवाणं सौमित्रिं रामः संतापमोहितः । अब्रवीद्दुष्टकृतं सौम्य तां विना यत्त्वमागतः ॥	२१
जानन्नपि समर्थं मां रक्षमां विनिवारणे । अनेन क्रोधवाक्येन मैथिल्या निःसृतो भवान् ॥	२२
न हि ते परितुष्यामि त्यक्त्वा यदसि मैथिलीम् । क्रुद्धायाः परुषं वाक्यं श्रुत्वा यत्त्वमिहागतः ॥	२३
सर्वथा न्वपनीतं ते मीतया यत् प्रचोदितः । क्रोधस्य वशमापन्नो नाकरोः शासनं मम ॥	२४
असौ हि राक्षसः शेते शरेणाभिहतो मया । मृगरूपेण येनाहमाश्रमादपवाहितः ॥	२५
विकृष्य चापं परिधाय मायकं सलीलबाणेन च ताडितो मया ।	
मार्गीं तनुं त्यज्य स त्रिक्लवस्वरो बभूव केयूरधरः स राक्षसः ॥	२६
शगहतेनैव तदार्तया गिरा स्वरं ममालम्ब्य सुदूरसंश्रवम् ।	
उदाहृतं तद्वचनं सुदारुणं त्वमागतो येन विहाय मैथिलीम् ॥	२७
इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अरण्यकाण्डे लक्ष्मणागमनविगर्हणं नाम एकोनषष्टितमः सर्गः	

षष्टितमः सर्गः

रामोन्मादः

भृशमाव्रजमानस्य नस्याधोवामलोचनम् । प्रास्फुरन्नास्वलद्रामो वेपथुश्चाप्यजायत ॥	१
उपालक्ष्य निमित्तानि सोऽशुभानि मुहुर्मुहुः । अपि क्षेमं नु सीताया इति वै व्याजहार च ॥	२

त्वरमाणो जगामाथ सोतादर्शनलालसः । शून्यभावसथं दृष्ट्वा बभूवोद्विप्रमानमः ॥	३
उद्भ्रमन्निव वेगेन विक्षिपन् रघुनन्दनः । तत्र तत्रोदजस्थानमभिवीक्ष्य समन्ततः ॥	४
ददर्श पर्णशालं च रहितां सीतया तदा । श्रिया विरहितां ध्वस्तां हेमन्ते पद्मिनीमिव ॥	५
रुदन्तमिव वृक्षैश्च म्लानपुष्पमृगद्विजम् । श्रिया विहीनं विध्वस्तं संत्यक्तवनदेवतम् ॥	६
विप्रकीर्णाजिनकुशं विप्रविद्धबृसीकटम् । दृष्ट्वा शून्योदजस्थानं विल्लाप पुनः पुनः ॥	७
हता मृता वा नष्टा वा भक्षिता वा भविष्यति । निलीनाप्यथवा भीरुरथवा वनमाश्रिता ॥	८
गता विचेतुं पुष्पाणि फलान्यपि च वा पुनः । अथवा पद्मिनीं याता जलार्थं वा नदीं गता ॥	९
यत्नान्मृगयमाणस्तु नाससाद् वने प्रियाम् । शोकरक्तेक्षणः शोकादुन्मत्न इव लक्ष्यते ॥	१०
वृक्षाद्वृक्षं प्रधावन् स गिरेश्चाद्रिं नदानदीम । बभूव विलपन् रामः शोकपङ्कणवाप्लुतः ॥	११
अपि कश्चित्त्वया दृष्टा सा कदम्बप्रिया प्रिया । कदम्ब यदि जानीषे शंम मीतां शुभाननाम ॥	१२
स्निग्धपल्लवसंकाशा पीतकौशेयवामिनी । शंसम्ब यदि वा दृष्टा विल्व विल्वोपमस्तना ॥	१३
अथवार्जुन शंम त्वं प्रियां तामर्जुनप्रियाम् । जनकस्य मुना भीरुर्यदि जीर्यति वा न वा ॥	१४
ककुभः ककुभोरुं तां व्यक्तं जानानि मैथिलीम् । यथा पल्लवपुष्पाङ्गो भाति ह्येव वनस्पतिः ॥	१५
भ्रमरैरुपगीतश्च यथा द्रुमवरो ह्ययम् । एष व्यक्तं विजानाति निलकस्तिलकपापयाम् ॥	१६
अशोक शोकापनुद् शोकोपहतचेतसम् । त्वन्नामानं कुरु क्षिप्रं प्रियामंदर्शनेन माम् ॥	१७
यदि ताल त्वया दृष्टा पक्कतालफलस्तनी । कथयस्व वरारोहां कारुण्यं यदि ते मयि ॥	१८
यदि दृष्टा त्वया सीता जम्बु जाम्बूनदप्रभा ^१ । प्रियां यदि विजानापे निःशङ्कं कथयस्व मे ॥	१९
अहो त्वं कर्णिकाराद्य गुपुष्पैः शोभसे भृशम् । कर्णिकार प्रिया मध्वा शंम दृष्टा प्रिया यदि ॥	२०
चूतनीपमहासालान् पनसान् कुरवान् ^२ धवान् । दाडिमानमैतान् गत्वा दृष्ट्वा रामो महायशाः ॥	२१
बकुलानथ पुंनागान् ^३ चम्पकान् केतकीस्तथा । प्रच्छन् रामो वने भ्रान्त उन्मत्त इव लक्ष्यते ॥	२२
अथवा मृगशाबाक्षीं मृग जानासि मैथिलीम् । मृगविप्रक्षणी कान्ता मृगीभिः सहिता भवेत् ॥	२३
गज सा गजनासोरुर्यदि दृष्टा त्वया भवेत् । तां मन्ये विदितां तुभ्यमग्राह्यि वरवारण ॥	२४
शार्दूल ^४ यदि सा दृष्टा प्रिया चन्द्रनिभानना । मैथिली मम विम्वर्धं कथयस्व न ते भयम् ॥	२५
किं धावसि प्रिये दूरं दृष्टासि कमलेक्षणे । वृक्षैराच्छाद्य चात्मानं किं मां न प्रतिभापसे ॥	२६

१. व्याघ्रेण कदाचित् भक्षिता स्यादिति शङ्क-
मानस्तमेव पृच्छति—शार्दूलति। अतश्च गजादिविव
शार्दूले सीतासादृश्यस्य अदर्शनेऽपि प्रश्नप्रवृत्ती रामस्य
संभवत्वेवेति द्रष्टव्यम् । यदि दृष्टेति । यदि भक्षितेति च
युक्तत्वादध्याहार्यम् ।

१. श्यामान् पुना ।
२. जम्बुफलापभाग
३. कुरवान्तया क.
४. ननमा प्र.
५. मल्लिका माधवाक्षेव

तिष्ठ तिष्ठ वरारोहे न तेऽस्ति करुणा मयि । नात्यर्थं हास्यशीलासि किमर्थं मामुपेक्षसे ॥	२७
पीतकौशेयकेनासि सूचिता वरवर्णनि । धावन्त्यपि मया दृष्टा तिष्ठ यद्यस्ति सौहृदम् ॥	२८
नैव सा नूनमथवा हिंसिता चारुहासिनी । कृच्छ्रं प्राप्तं हि मां नूनं यथोपेक्षितुमर्हति ॥	२९
व्यक्तं मा भक्षिता बाला राक्षसैः पिशिताशनैः । विभज्याङ्गानि सर्वाणि मया विरहिता प्रिया ॥	३०
नूनं तच्छुभदन्तोष्ठं सुनासं चारुकुण्डलम् । पूर्णचन्द्रनिभं ग्रस्तं मुखं निष्प्रभतां गतम् ॥	३१
सा हि चम्पकवर्णाभा ग्रीवा भ्रैवेयशोभिता । कोमला विलपन्त्यास्तु कान्ताया भक्षिता शुभा ॥	३२
नूनं विक्षिप्यमाणौ तौ बाहू पल्लवकोमलौ । भक्षितौ वेपमानाभौ सहस्ताभरणाङ्गदौ ॥	३३
मया विरहिता बाला रक्षसां भक्षणाय वै । सार्थनेव परित्यक्ता भक्षिता बहुबान्धवा ॥	३४
हा लक्ष्मण महाबाहो पश्यसि त्वं प्रियां क्वचित् । हा प्रिये क्व गता भद्रे हा सीतेति पुनः पुनः ॥	३५
इत्येवं विलपन रामः परिधावन् वनाद्वनम् । क्वचिदुद्धमते वेगात् क्वचिद्विभ्रमते बलात् ॥	३६
क्वचिन्मत्त इवाभाति कान्तान्वेपणतत्परः । स वनानि नदीः शैलानि गिरिप्रस्त्रवर्णानि च ॥	३७
कान्तानि च वेगेन भ्रमत्यपरिसंस्थितः ॥	

तथा स गत्वा विपुलं महद्वनं परीत्य सर्वं त्वथ मैथिलीं प्रीति ।

अनिष्टिताशः स चकार मार्गणे पुनः प्रियायाः परमं परिश्रमम् ॥

३८

दलापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहाम्बिकायां गण्डितायाम्
अरण्यकाण्डे रामेन्मादे। नाम षष्ठितमः सर्गः

एकषष्टितमः सर्गः

सीतान्वेपणम्

दृष्ट्वाश्रमपदं शून्यं रामो दशरथात्मजः । रहितां पर्णशालां च विध्वस्तान्यारनानि च ॥	१
अदृष्ट्वा तत्र वैदेहीं संनिरीक्ष्य च सर्वशः । उवाच रामः प्राकृश्य प्रगृह्य रुचिरौ भुजौ ॥	२
क्व नु लक्ष्मण वैदेहो क्व वा देशमितो गता । केनाहता वा सौमित्रं भक्षिता केन वा प्रिया ॥	३
वृक्षेणाच्छाद्य यदि मां सोते हसितुमिच्छसि । अलं ते हसितेनाद्य मां भजस्व सुदुःखितम् ॥	४
यैः सह क्रीडसे सीते विश्वस्तैर्मृगपोतकैः । एते हीनास्त्वया सौम्ये ध्यायन्त्यस्त्राविलक्षणाः ॥	५
सीतया रहितोऽहं वै न हि जीवामि लक्ष्मण । मृतं शोकेन महता सीताहरणजेन माम् ॥	६
परलोके महाराजो नृनं द्रक्ष्यति मे पिता । कथं प्रतिज्ञां संश्रुत्य मया त्वमभियोजितः ॥	७
अपूरयित्वा तं कालं मत्तकाशमिहागतः । कामवृत्तमनार्थं मां मृपावादिनमेव च ॥	८
धिकं त्वामिति परे लोके व्यक्तं वक्ष्यति मे पिता । विवशं शोकसंतप्तं दीनं भग्नमनोरथम् ॥	९

मामिहोत्सृज्य करुणं कीर्तिर्नरमिवानृजुम् । क्व गच्छसि वरारोहे मां नोत्सृज्य सुमध्यमे ॥	१०
त्वया विरहितश्चाहं त्यक्ष्ये जीवितमात्मनः । इतीव विलपन् रामः सीतादर्शनलालसः ॥	११
न ददर्श सुदुःखतीं राघवो जनकात्मजाम् । अनासादयमानं तं सीतां शोकपरायणम् ॥	१२
पङ्कमासाद्य विपुलं सीदन्तमिव कुञ्जरम् । लक्ष्मणो राममत्यर्थमुवाच हितकाम्यया ॥	१३
मा विपादं महाबुद्धे कुरु यन्नं मया सह । इदं गिरिवरं शूर बहुकन्दरशोभितम् ॥	१४
प्रियकाननसंचारा वनोन्मत्ता च मैथिली । सा वनं वा प्रविष्टा स्यान्नलिनीं वा सुपुष्पिताम् ॥	१५
मरितं वापि संतप्ता मीनवञ्जुलसेविताम् । स्नातुकामा निलीना स्याद्वासकामा वने क्वचित् ॥	१६
वित्रासयितुकामा वा लीना स्यान् कानने क्वचित् । जिज्ञासमाना वैदेही त्वां मां च पुरुषर्षभ ॥	१७
तस्या ह्यन्वेषणे श्रीमन् क्षिप्रमेव यतावहै । वनं सर्वं विचिन्वानौ यत्र सा जनकात्मजा ॥	१८
गन्गसे यदि काकुत्स्थ मा स्म शोके मनः कृथाः । एवमुक्तस्तु सौहार्दाल्लक्ष्मणेन समाहितः ॥	१९
गह्न सौमित्रिणा रामो विचेतुमुपचक्रमे । तौ वनानि गिरींश्चैव सरितश्च सरांसि च ॥	२०
निग्विलेन विचिन्वानौ सीतां दशरथात्मजौ । तस्य शैलस्य सानूनि गुहाश्च शिखराणि च ॥	२१
निग्विलेन विचिन्वन्तौ नैव तामभिजग्मतुः । विचित्य सर्वतः शैलं रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥	२२
नेह पश्यामि सौमित्रं वैदेहीं पर्वते शुभाम् । ततो दुःखाभिसंतप्तो लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् ॥	२३
विचरन् दण्डकारण्यं भ्रातरं दीप्ततेजसम् । प्राप्स्यसि त्वं महाप्राज्ञ मैथिलीं जनकात्मजाम् ॥	२४
यथा विष्णुर्महाबाहुर्बलिं बद्ध्वा महीमिमाम् । एवमुक्तस्तु सौहार्दाल्लक्ष्मणेन स राघवः ॥	२५
उवाच दीनया वाचा दुःखाभिहतचेतनः । वनं सर्वं सुविचितं पद्मिन्यः फुल्लपङ्कजाः ॥	२६
गिरिश्चायं महाप्राज्ञ बहुकन्दरनिर्झरः । न हि पश्यामि वैदेहीं प्राणेभ्योऽपि गरीयसीम् ॥	२७
एवं स विलपन् रामः सीताहरणकर्षितः । दीनः शोकसमाविष्टो मुहूर्तं विह्वलोऽभवत् ॥	२८
स विह्वलितसर्वाङ्गो गतबुद्धिर्विचेतनः । निषसादातुरो दीनो निःश्वस्याशीतमायतम् ॥	२९
बहुशः स तु निःश्वस्य रामो राजीवलोचनः । हा प्रियेति विचुक्रोश बहुशो बाष्पगद्गदः ॥	३०
तं ततः सान्त्वयामास लक्ष्मणः प्रियबान्धवः । बहुप्रकारं धर्मज्ञः प्रश्रितः प्रश्रिताञ्जलिः ॥	३१
अनादृत्य तु तद्वाक्यं लक्ष्मणोऽप्युवाच ॥ अपश्यस्तां प्रियां सीतां प्राक्रोशत्स पुनः पुनः ॥ ३२	३२

इत्यापि धीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे सीतान्वेषणं नाम एकषष्टितमः सर्गः

द्विषष्टितमः सर्गः

राघवविलापः

सीतामपश्यन् धर्मात्मा शोकोपहतचेतनः । विल्लाप महाबाहू रामः कमललोचनः ॥	१
पश्यन्निव स तां सीतामपश्यन् मदनार्दितः । उवाच राघवो वाक्यं विलापाश्रयदुर्वचम् ॥	२
त्वमशोकस्य शाखाभिः पुष्पप्रियतया प्रिये । आवृणोषि शरीरं ते मम शोकविवर्धनी ॥	३
कदलीकाण्डसङ्गौ कदल्या संवृतावुभौ । ऊरू पश्यामि ते देवि नासि शक्ता निगूहितुम् ॥	४
कर्णिकारवनं भद्रे हसन्ती देवि सेवसे । अलं ते परिहासेन मम बाधावहेन वै ॥	५
परिहासेन किं सीते परिश्रान्तस्य मे प्रिये । अयं स परिहासोऽपि साधु देवि न रोचते ॥	६
विशेषेणाश्रमस्थाने हासोऽयं न प्रशस्यते । अवगच्छामि ते शीलं परिहासप्रियं प्रिये ॥	७
आगच्छ त्वं विशालाक्षि शून्योऽयमुदजस्तव । सुव्यक्तं राक्षसैः सीता भक्षिता वा हतापि वा ॥	८
न हि सा विलपन्तं मामुपसंप्रैति लक्ष्मण । एतानि मृगयूथानि साश्रुनेत्राणि लक्ष्मण ॥	९
शंसन्तीव हि वैदेहीं भक्षितां रजनीचरैः । हा ममार्ये क यातासि हा माध्व वरवर्णिनि ॥	१०
हा मकामाद्य कैकेयी देवी सापि भविष्यति । सीतया सह निर्यातो विना सीतामुपागतः ॥	११
कथं नाम प्रवेक्ष्यामि शून्यमन्तःपुरं पुनः । निर्वीर्य इति लोको मां निर्दयश्चेति वक्ष्यति ॥	१२
कातरत्वं प्रकाशं हि सीतापनयनेन मे । निवृत्तवनवासश्च जनकं मिथिलाधिपम् ॥	१३
कुशलं परिपृच्छन्तं कथं शक्ये निरीक्षितुम् । विदेहराजो नूनं मां दृष्ट्वा विरहितं तया ॥	१४
सुतास्नेहेन संतपो ^१ मोहस्य वशमेष्यति । अथवा न गमिष्यामि पुरीं भरतपालिताम् ॥	१५
स्वर्गोऽपि सीतया हीनः शून्य एव मतो मम । मामिहोत्सृज्य हि वनं गच्छायोध्यां पुरीं शुभाम् ॥	१६
न त्वहं तां विना सीतां जीवेयं हि कथंचन । गाढमाश्लिष्य भरतो वाच्यो मद्रचनात्त्वया ॥	१७
अनुज्ञातोऽसि रामेण पालयेति वसुंधराम् । अम्बा च मम कैकेयी सुमित्रा च त्वया विभो ॥	१८
कौसल्या च यथान्यायमभिवाद्या ममाज्ञया । रक्षणीया प्रयत्नेन भवता सूक्तकारिणा ॥	१९
सीतायाश्च विनाशोऽयं मम चामित्रकर्शन । विस्तरेण जनन्या मे विनिवेद्यस्त्वया भवेत् ॥	२०
इति विलपति राघवे सुदीने वनमुपगम्य तया विना सुकेश्या ।	
भयविकलमुखस्तु लक्ष्मणोऽपि व्यथितमना भृशमातुरो बभूव ॥	२१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सहितायाम्
अरण्यकाण्डे राघवविलापो नाम द्विषष्टितमः सर्गः

त्रिषष्टितमः सर्गः

दुःखानुचिन्तनम्

स राजपुत्रः प्रियया विहीनः शोकेन मोहेन च पीड्यमानः ।	
विषादयन् भ्रातरमार्तरूपो भूयो विषादं प्रविवेश तीव्रम् ॥	१
स लक्ष्मणं शोकवशाभिपन्नं शोके निमग्नो विपुले तु रामः ।	
उवाच वाक्यं व्यसनानुरूपमुष्णं विनिश्चस्य रुदन् सशोकम् ॥	२
न मद्दिधो दुष्कृतकर्मकारी मन्ये द्वितीयोऽस्ति वसुंधरायाम् ।	
शोकेन शोको हि परम्पराया मामेति भिन्दन् हृदयं मनश्च ॥	३
पूर्वं मया नूनमभीप्सितानि पापानि कर्माण्यसकृत् कृतानि ।	
तत्रायमद्यापतितो विपाको दुःखेन दुःखं यदहं विशामि ॥	४
राज्यप्रणाशः स्वजनैर्वियोगः पितुर्विनाशो जननीवियोगः ।	
सर्वाणि मे लक्ष्मण शोकवेगमापूरयन्ति प्रविचिन्तितानि ॥	५
सर्वं तु दुःखं मम लक्ष्मणेदं शान्तं शरीरे वनमेत्य शून्यम् ।	
सीतावियोगात् पुनरप्युदीर्णं काष्ठैरिवाग्निः सहसा प्रदीप्तः ॥	६
मा नृनमार्या मम राक्षसेन बलाद्धृता खं समुपेत्य भीरुः ।	
अपस्वरं सस्वरविप्रलापा भयेन विक्रन्दितवत्यभीक्षणम् ॥	७
तौ लोहितस्य प्रियदर्शनस्य सदोचितावुत्तमचन्दनस्य ।	
वृत्तौ स्तनौ शोणितपङ्कदिग्धौ नूनं प्रियाया मम नाभिभातः ॥	८
तच्छूलक्षणसुव्यक्तमृदुप्रलापं ^१ तस्या मुखं कुञ्चितकेशभारम् ।	
रक्षोवशं नूनमुपागताया न भ्राजते राहुमुखे यथेन्दुः ॥	९
तां हारपाशस्य सदोचिताया म्रीवां प्रियाया मम सुव्रतायाः ।	
रक्षांसि नूनं परिपीतवन्ति विभिद्य शून्ये रुधिराशनानि ॥	१०
मया विहीना विजने वने या रक्षोभिराहृत्य विकृष्यमाणा ।	
नूनं विनादं कुररीव दीना सा मुक्तवत्यायतकान्तनेत्रा ॥	११
अस्मिन् मया सार्धमुदारशीला शिलातले पूर्वमुपोपविष्टा ।	
कान्तस्मिता लक्ष्मण जातहासा त्वामाह सीता बहुवाक्यजातम् ॥	१२

गोदावरीयं सरितां वरिष्ठा प्रिया प्रियाया मम नित्यकालम् । अप्यत्र गच्छेदिति चिन्तयामि नैकाकिनी याति हि सा कदाचित् ॥	१३
पद्मानना पद्मविशालनेत्रा पद्मानि वानेतुमभिप्रयाता । तदप्ययुक्तं न हि सा कदाचिन्मया विना गच्छति पङ्कजानि ॥	१४
कामं त्विदं पुष्पितवृक्षपण्डं नानाविधैः पक्षिगणैरुपेतम् । वनं प्रयाता नु तदप्ययुक्तमेकाकिनी सातिबिभेति भीरुः ॥	१५
आदित्य भो लोककृताकृतज्ञ लोकस्य सत्यानृतकर्मसाक्षिन् । मम प्रिया सा क्व गता हृता वा शंसस्व मे शोकवशस्य नित्यम् ॥	१६
लोकेषु सर्वेषु च नास्ति किञ्चिद्यत्ते न नित्यं विदितं भवेत्तत् । शंसस्व वायो कुलशालिनीं तां हृता मृता वा पथि वर्तते वा ॥	१७
इतीव तं शोकविधेयदेहं गमं विसंज्ञं विलपन्तमेवम् ^१ । उवाच सौमित्रिरदीनसत्त्वो न्यार्ये स्थितः कालयुतं च वाक्यम् ॥	१८
शोकं विमुञ्च्यार्थं धृतिं भजस्व सोत्साहता चास्तु विमार्गणेऽरयाः । उत्साहवन्तो हि नरा न लोके सीदन्ति कर्मस्वतिदुष्करेषु ॥	१९
इतीव सौमित्रिमुदग्रपौरुषं ब्रुवन्तमार्तो रघुवंशवर्धनः । न चिन्तयामास धृतिं विमुक्तवान् पुनश्च दुःखं महदभ्युपागमत् ॥	२०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतसहस्रिकाया साहस्रायाम्
अरण्यकाण्डे दुःखानुचिन्तन नाम त्रिप्राष्टतमः सर्गः

चतुःपष्टितमः सर्गः

रामक्रोधः

स दीनो दीनया वाचा लक्ष्मणं वाक्यमब्रवीत् । शीघ्रं लक्ष्मण जानीहि गत्वा गोदावरीं नदीम् ॥	१
अपि गोदावरीं सीता पद्मान्यानयितुं गता । एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मण पुनरेव हि ॥	२
नदीं गोदावरीं रम्यां जगाम लघुविक्रमः । तां लक्ष्मणस्तीर्थवतीं विचित्रा राममब्रवीत् ॥	३
नैनां पश्यामि तीर्थेषु क्रोशतो न शृणोति मे । कं नु सा देशमापन्ना वैदेही क्लेशनाशिनी ॥	४

१. एवमात्त तिलकभूषणयाः पाठः । तत्र क्षरेण सम्बन्धात् अपौनरुक्त्वमिति बाध्यम् ।
आद्ये इतीवत्यस्य अर्तावेति व्याख्यानात्, तेन एवमि १. परवीरहा च. छ,
त्यस्य न पांनरुक्त्वम् । द्वितीये एवमित्यस्य उवाचेत्यु-

न हि तं वेद्मि वै राम यत्र सा तनुमध्यमा ^१ । लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा दीनः सन्तापमोहितः ॥	५
रामः समभिकक्राम स्वयं गोदावरीं नदीम् । स तामुपस्थितो रामः क सीतेत्येवमब्रवीत् ॥	६
भृतानि राक्षसेन्द्रेण वधाहंण हृतामपि । न तां शशंसू रामाय तथा गोदावरी नदी ॥	७
ततः प्रचोदिता भूतैः शंसारमै ^२ तां प्रियामिति । न च साभ्यवदत् सीतां पृष्टा रामेण शोचता ॥	८
रावणस्य च तद्रूपं कर्माणि च दुरात्मनः । ध्यात्वा भयान्तु वैदेहीं सा नदी न शशंस ताम् ॥	९
निराशस्तु तथा नद्या सीताया दर्शने कृतः । उवाच रामः सौमित्रिं सीतादर्शनकर्षितः ॥	१०
एषा गोदावरी सौम्य किंचिन्न प्रतिभाषते । किं नु लक्ष्मण वक्ष्यामि समेत्य जनकं वचः ॥	११
मातरं चैव वैदेह्या विना तामहमप्रियम् । या मे राज्यविहीनस्य वने वन्येन जीवतः ॥	१२
सर्वं व्यपानयच्छोकं वैदेही क नु सा गता । ज्ञातिपक्षविहीनस्य राजपुत्रीमपश्यतः ॥	१३
मन्ये दीर्घा भविष्यन्ति रात्रयो मम जाग्रतः । मन्दाकिनीं जनस्थानमिमं प्रस्रवणं गिरिम् ॥	१४
सर्वाण्यनुचरिष्यामि यदि सीता हि दृश्यते । एते मृगा महावीर्या मामीक्षन्ते मुहुर्मुहुः ॥	१५
वक्तुकामा इव हि मे इङ्गितान्युपलक्ष्ये । तांस्तु दृष्ट्वा नरव्याघ्रो राघवः प्रत्युवाच ह ॥	१६
क सीतेति निरीक्षन् वै बाष्पसंरुद्धया गिरा ^३ । एवमुक्त्वा नरेन्द्रेण ते मृगाः सहस्रोत्थिताः ॥	१७
दक्षेणाभिमुग्धाः सर्वं दर्शयन्तो नभःस्थलम् । मैथिली ह्वियमाणा सा दिशं यामन्वपद्यत् ॥	१८
तेन मार्गेण धावन्तो निरीक्षन्ते नराधिपम् । येन मार्गं च भूमिं च निरीक्षन्ते स्म ते मृगाः ॥	१९
पुनश्च मार्गमिच्छन्तो लक्ष्मणेनोपलक्षिताः । तेषां वचनसर्वस्वं लक्ष्यामास चेङ्गितम् ॥	२०
उवाच लक्ष्मणो ज्येष्ठं धीमान् भ्रातरमार्तवत् । क सीतेति त्वया पृष्टा यथेमे सहस्रोत्थिताः ॥	२१
दर्शयन्ति क्षितिं चैव दक्षिणां च दिशं मृगाः । साधु गच्छावहै देव दिशमेतां हि नैर्ऋतीम् ॥	२२
यदि स्यादागमः कश्चिदार्या वा साथ लक्ष्यते । बाढमित्येव काकुत्स्थः प्रस्थितो दक्षिणां दिशम् ॥	२३
लक्ष्मणानुगतः श्रीमान् वीक्षमाणो वसुंधराम् । एवं संभाषमाणौ तावन्योन्यं भ्रातरावुभौ ॥	२४
वसुंधरायां पतितं पुष्पमार्गमपश्यताम् । तां पुष्पवृष्टिं पतितां दृष्ट्वा रामो महीतले ॥	२५
उवाच लक्ष्मणं वीरो दुःखितो दुःखितं वचः । अभिजानामि पुष्पाणि तानीमानिह लक्ष्मण ॥	२६
अपिनद्धानि वैदेह्या मया दत्तानि कानने । मन्ये सूर्यश्च वायुश्च मेदिनी च यशस्विनी ॥	२७
अभिरक्षन्ति पुष्पाणि प्रकुर्वन्तो मम प्रियम् । एवमुक्त्वा महाबाहुं लक्ष्मणं पुरुपर्षभः ॥	२८

१. मार्गमिति । इदं पदं पदवार्तामत्यर्थकं विभृते
न्याख्यानेषु । मार्गं सीताया अन्वेषणम् इच्छन्तो मृगाः
लक्ष्मणेन उपलक्षिताः । दक्षिणस्यां दिशि अन्वेषणे
सीताप्रवृत्तिः सुलभेति मृगाणामन्तर्गतं भावं लक्ष्मणो
लक्ष्यामासत्वेवमपि न्याख्यातुं युक्तम् ।

१. न इह वै वेदं तं देशं यत्र सा जनका-
त्मजा च. छ.
२. अस्मत् गो.
३. इशा च. छ.

उवाच रामो धर्मात्मा गिरिं प्रस्रवणाकुलम् । 'कश्चित् क्षितिभृतां नाथ दृष्ट्वा सर्वाङ्गसुन्दरी ॥	२९
रामा रम्ये वनोद्देशे मया विरहिता त्वया । क्रुद्धोऽब्रवीद्गिरिं तत्र सिंहः क्षुद्रमृगं यथा ॥	३०
तां हेमवर्णां हेमाभां सीतां दर्शय पर्वत । यावत् सानूनि सर्वाणि न ते विध्वंसयाम्यहम् ॥	३१
एवमुक्तस्तु रामेण पर्वतो मैथिलीं प्रति । 'दर्शयन्निव तां' सीतां नादर्शयत् राघवे ॥	३२
ततो दाशरथी राम उवाच च शिलोच्चयम् । मम बाणाग्निनिर्दग्धो भस्मीभूतो भविष्यसि ॥	३३
असेव्यः सर्वतश्चैव निस्तृणद्रुमपल्लवः । इमां वा सरितं चाद्य शोषयिष्यामि लक्ष्मण ॥	३४
यदि नाख्याति मे सीतामद्यै चन्द्रनिभाननाम् । एवं स रुषितो रामो दिधक्षन्निव चक्षुषा ॥	३५
ददर्श भूमौ निष्क्रान्तं राक्षसस्य पदं महत् । त्रस्ताया रामकाङ्क्षिण्याः प्रधावन्त्या इतस्ततः ॥	३६
राक्षसेनानुवृत्ताया मैथिल्याश्च पदान्यथ । स समीक्ष्य परिक्रान्तं सीताया राक्षसस्य च ॥	३७
भग्नं धनुश्च तूणी च विकीर्णं बहुधा रथम् । संध्रान्तहृदयो रामः शशंस भ्रातरं प्रियम् ॥	३८
पश्य लक्ष्मण वैदेह्याः शीर्णाः कनकबिन्दवः । भूपणानां हि सौमित्रे माल्यानि विविधानि च ॥	३९
तमबिन्दुनिकाशैश्च चित्रैः क्षतजबिन्दुभिः । आवृतं पश्य सौमित्रे सर्वतो धरणीतलम् ॥	४०
मन्ये लक्ष्मण वैदेही राक्षसैः कामरूपिभिः । भित्त्वा भित्त्वा विभक्त्वा वा भक्षिता वा भविष्यति ॥	४१
तस्या निमित्तं वैदेह्या द्वयोर्विदमानयोः । बभूव युद्धं सौमित्रे घोरं राक्षसयोरिह ॥	४२
मुक्तामणिचित्तं चेदं तपनोयविभूषितम् । धरण्यां पतितं सौम्य कस्य भग्नं महद्भुजः ॥	४३
राक्षसानामिदं वत्स शूराणामथवापि वा । तरुणादित्यसंकाशं वैदूर्यगुल्फिकाचितम् ॥	४४
विशीर्णं पतितं भूमौ क्वचं कस्य काञ्चनम् । छत्रं शतशलाकं च दिव्यमाल्योपशोभितम् ॥	४५

1. कश्चित् क्षितिभृतां नाथेति सर्वेषु कोशेषु उपलभ्यमानं तथैव निवेशितम् । सर्वाक्षितिभृतां नाथे-
लेव समञ्जसः पाठः । एवमेव हि इदं पद्यं महाकविः
श्रीकालिदासो विक्रमोर्वशीयेऽनुवदति पुरुरवसो वचनेन ।
तथा हि—अस्य पद्यस्य कमपि हृदयं कवेर्भावं स्वयं
विभाष्य श्रीकालिदासः पद्यमिदं स्वग्रन्थेऽनुवदन् अत्र
निगूढं भावम् उन्मीलयितुं पुरुरवसो वचनान्तरमुप-
क्षिपति 'आः कथं दृष्टव्याह' इति । इदमत्र आकृतम्—
पुरुरवाः किल 'सर्वक्षितिभृतां नाथ' इति पर्वतं संबोध्य
मया विरहिता उर्वशा अपि नाम त्वया दृष्टेति प्रप्रच्छ ।
तत्र प्रत्युत्तरं किमपि अप्रतिपद्यमानेऽपि पर्वते गुहा-
बिनिस्सृतं प्रश्रममानरूपं स प्रतिध्वनिमशृणोत् । पर्वतोक्तं
प्रतिवचनमिव तं गुह्यं तस्येवमर्थं प्रतिबुद्धे ।
सर्वक्षितिभृतां नाथ सर्वेषां राज्ञाम् अधीश त्वया
विरहिता रामा रम्ये वनोद्देशे मया दृष्टेति ।

तथैवेहापि प्रतिध्वनिश्रवणेन रामस्य प्रातिवचनप्रतीतिः
अवश्यं कल्पनीया । एवं हि सति पश्यन्नप्ययं सीतां
मह्यं न प्रयच्छतीति पर्वते रामस्य क्रोधः 'तां हेमवर्णां'
इत्यादिना वर्णयमानः साधु संगच्छत इति काव्यज्ञानां
संप्रदायः ॥

2. एवं पठित्वा दर्शयन्निव 'ददर्श भूमौ'
इत्यादिवक्ष्यमाणलिङ्गद्वारा, नादर्शयत् वाग्नाहिल्येन
साक्षादिति शेष इति व्याख्यातं तिलके । शसन्निवेति
पाठे तु प्रतिध्वनिना कथयन्निवेति प्रतिध्वन्यवलम्बनेन
पूर्वं दर्शितया रीत्या व्याख्येयम् ।

१. शंसन्निव ततः च. छ.

२. सततं चैव च. छ.

३. आर्याम् च. छ.

४. इदमर्थम् क. ख. च. नास्ति ।

भग्नदण्डमिदं कस्य भूमौ सम्यङ्निपातितम् । काञ्चनोरञ्छदाश्रेमे पिशाचवदनाः खराः ॥	४६
भीमरूपा महाकायाः कस्य वा निहता रणे । दीप्तपावकसंकाशो द्युतिमान् समरध्वजः ॥	४७
अपविद्धश्च भग्नश्च कस्य सांग्रामिको रथः । रथाक्षमात्रा विशिखास्तपनीयविभूषणाः ॥	४८
कस्येमेऽभिहता बाणाः प्रकीर्णा घोरकर्मणः । शरावरौ शरैः पूर्णौ विध्वस्तौ पश्य लक्ष्मण ॥	४९
प्रतोदाभीपुहस्तोऽयं कस्यायं सारथिर्हतः । कस्येमौ पुरुषव्याघ्र शयाते निहतौ युधि ॥	५०
चामरग्राहिणौ सौम्य सोष्णीषमणिकुण्डलौ । पदवी पुरुषस्यैषा व्यक्तं कस्यापि रक्षसः ॥	५१
वैरं शतगुणं पश्य ममेदं जीवितान्तकम् । सुघोरहृदयैः सौम्य राक्षसैः कामरूपिभिः ॥	५२
हता मृता वा सीता सा भक्षिता वा तपस्विनी । न धर्मस्त्रायते सीतां ह्रियमाणां महावने ॥	५३
भक्षितायां हि वैदेहां हतायामपि लक्ष्मण । के हि लोकेऽप्रियं कर्तुं शक्ताः सौम्य ममेश्वराः ॥	५४
कर्तारमपि लोकानां शूरं करुणवेदिनम् । अज्ञानादवमन्येरन् सर्वभूतानि लक्ष्मण ॥	५५
मृतुं लोकहिते युक्तं दान्तं करुणवेदिनम् । निर्वीर्यं इति मन्यन्ते नूनं मां त्रिदशेश्वराः ॥	५६
मां प्राप्य हि गुणो दोषः संवृत्तः पश्य लक्ष्मण । अद्यैव सर्वभूतानां रक्षसामभवाय च ॥	५७
संहृत्यैव शशज्योत्स्नां महान सूर्य इवोदितः । संहृत्यैव गुणान् सर्वान् मम तेजः प्रकाशये ॥	५८
नैव यक्षा न गन्धर्वा न पिशाचा न राक्षसाः । किंनरा वा मनुष्या वा सुखं प्राप्स्यन्ति लक्ष्मण ॥	५९
ममास्त्रबाणसंपूर्णमाकाशं पश्य लक्ष्मण । निःसंपातं करिष्यामि ह्यद्य त्रैलोक्यचारिणाम् ॥	६०
मंनिरुद्धप्रहृगणमावारितनिशाकरम् । विप्रनष्टानलमरुद्भास्करद्युतिसंवृतम् ॥	६१
विनिर्मथितशैलाग्रं शृण्व्यमाणजलाशयम् । ध्वस्तद्रुमलतागुल्मं विप्रणाशितसागरम् ॥	६२
त्रैलोक्यं तु करिष्यामि संयुक्तं कालधर्मणा । न तां कुशलिनीं सीतां प्रदास्यन्ति यदीश्वराः ॥	६३
अस्मिन् मुहूर्ते सौमित्रे मम द्रक्ष्यन्ति विक्रमम् । नाकाशमुत्पतिष्यन्ति सर्वभूतानि लक्ष्मण ॥	६४
मम चापगुणोन्मुक्तैर्बाणजालैर्निरन्तरम् । अर्दितं मम नाराचैर्ध्वस्तभ्रान्तमृगद्विजम् ॥	६५
समाकुलममर्यादं जगत् पश्याद्य लक्ष्मण । आकर्णपूर्णैरिषुभिर्जीषलोकं दुरासदैः ॥	६६
करिष्ये मैथिलीहेतोरपिशाचमराक्षसम् । मम रोषप्रयुक्तानां सायकानां बलं सुराः ॥	६७
द्रक्ष्यन्त्यद्य विमुक्तानाममर्षाद्दूरगामिनाम् । नैव देवा न दैतेया न पिशाचा न राक्षसाः ॥	६८
भविष्यन्ति मम क्रोधात् त्रैलोक्ये विप्रणाशिते । देवदानवयक्षाणां लोका ये रक्षसामपि ॥	६९
बहुधा निपतिष्यन्ति बाणौघैः शकलीकृताः । निर्मर्यादानिमौल्लोकान् करिष्याम्यद्य सायकैः ॥	७०
हतां मृतां वा सौमित्रे न दास्यन्ति ममेश्वराः । तथारूपां हि वैदेहीं न दास्यन्ति यदि प्रियाम् ॥	७१
नाशयामि जगत् सर्वं त्रैलोक्यं सचराचरम् । यावद्दर्शनमस्या वै तापयामि च सायकैः ^१ ॥	७२
इत्युक्त्वा रोषताम्राक्षः स्फुरमाणोष्ठसंपुटः ^२ । वल्कलाजिनमाबध्य जटाभारमबन्धयत् ॥	७३

तस्य क्रुद्धस्य रामस्य तथाभूतस्य धीमतः । त्रिपुरं जघ्नुषः पूर्वं रुद्रस्येव बभौ तनुः ॥ ७४
 लक्ष्मणादथ चादाय रामो निष्पीड्य कार्मुकम्^१ । शरमादाय संदीप्तं घोरमाशीविषोपमम् ॥ ७५
 संदधे धनुषि श्रीमान् रामः परपुरंजयः । युगान्ताग्निरिव क्रुद्ध इदं वचनमब्रवीन् ॥ ७६
 यथा जरा यथा मृत्युर्यथा कालो यथा विधिः । नित्यं न प्रतिहन्यन्ते सर्वभूतेषु लक्ष्मण ॥ ७७
 तथाहं क्रोधसंयुक्तो न निवार्योऽस्म्यसंशयम् ॥

पुरेव मे चारुदतीमनिन्दितां दिशन्ति सीतां यदि नाद्य मैथिलीम् ।
 सदेवगन्धर्वमनुष्यपन्नगं जगत् सशैलं परिवर्तयाम्यहम् ॥ ७८
 इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 अरण्यकाण्डे रामक्रोधो नाम चतुःषष्ठितमः सर्गः

पञ्चषष्ठितमः सर्गः

क्रोधसंहारप्रार्थना

तप्यमानं तथा रामं सीताहरणकर्षितम् । लोकानामभवे युक्तं संवर्तकमिवानलम् ॥ १
 वीक्षमाणं धनुः सज्यं निःश्वसन्तं पुनः पुनः । दग्धुकामं जगत् सर्वं युगान्ते तु यथा हरम् ॥ २
 अहृष्टपूर्वं संक्रुद्धं दृष्ट्वा रामं तु लक्ष्मणः । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं मुखेन परिशुष्यता ॥ ३
 पुरा भूत्वा मृदुर्दान्तः सर्वभूतहिते रतः । न क्रोधवशमापन्नः प्रकृतिं हातुमर्हसि ॥ ४
 चन्द्रे लक्ष्मीः प्रभा सूर्ये गतिर्वायौ भुवि क्षमा । एतच्च नियतं सर्वं त्वयि चानुत्तमं यशः ॥ ५
 एकस्य नापराधेन लोकान् हन्तुं त्वमर्हसि । ननु^३ जानामि कस्यायं भग्नः सांप्राप्तिको रथः ॥ ६
 केन वा कस्य वा हेतोः सायुधः सपरिच्छदः । खुरनेमिक्षितश्चायं सिक्तो रुधिरबिन्दुभिः ॥ ७
 देशो निर्वृत्तसंप्रामः सुघोरः पार्थिवात्मज । एकस्य तु विमर्दोऽयं न द्वयोर्वदतां वर ॥ ८
 न हि वृत्तं हि पश्यामि बलस्य महतः पदम् । नैकस्य तु कृते लोकान् विनाशयितुमर्हसि ॥ ९
 युक्तदण्डा हि मृदवः प्रशान्ता वसुधाधिपाः । सदा त्वं सर्वभूतानां शरण्यः परमा गतिः ॥ १०
 को नु दारप्रणाशं ते साधु मन्येत राघव । सरितः सागराः शैला देवगन्धर्वदानवाः ॥ ११
 नालं ते विप्रियं कर्तुं दीक्षितस्येव साधवः । येन राजन् हृता सीता तमन्वेषितुमर्हसि ॥ १२
 मद्द्वितीयो धनुष्पाणिः सहायैः परमर्षिभिः । समुद्रं च विचेष्ट्यामः पर्वतांश्च वनानि च ॥ १३

१. बरकलाजिनमित्यदि कार्मुकमित्यन्तम् क. कदाचिदपि चोभयोः ॥ सीता पतिव्रता लक्ष्मीर्न वशं
 च. च. छ. नास्ति । वै गामध्यति—इति घ. पुना.

२. अस्थानन्तरम्—अन्यद्दामि राजेन्द्र ३. न तु च. छ
 निठानं सर्वसम्पदाम् । धर्मो जयति नाधर्मः

गुहाश्च विविधा घोरा नदीः पद्मवनानि च । देवगन्धर्वलोकांश्च विचेष्ट्यामः समाहिताः ॥ १४
यावन्नाधिगमिष्यामस्तव भार्यापहारिणम् । न चेत् साम्ना प्रदास्यन्ति पत्नीं ते त्रिदशेश्वराः ॥ १५
कोसलेन्द्र ततः पश्चात् प्राप्तकालं करिष्यसि ॥

शीलेन साम्ना विनेयन सीतां नयेन न प्राप्स्यसि चेन्नरेन्द्र ।

ततः समुत्सादय हेमपुङ्खैर्महेन्द्रवज्रप्रतिमैः शरौघैः ॥

१६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदित्राय्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सहितायाम्
अरण्यकाण्डे क्रोधसहागप्रार्थना नाम षष्ठपष्ठितमः सर्गः

षट्षष्टितमः सर्गः

औचित्यप्रबोधनम्

तं तथा शोकसंनतं विलपन्तमनाथवत् । मोहेन महताविष्टं परिद्यूनमचेतसम् ॥ १
ततः सौमित्रिराश्रास्य मुहूर्त्सादिव लक्ष्मणः । रामं संबोधयामास चरणौ चाभिपीडयन् ॥ २
महता तपसा राम महता चापि कर्मणा । राज्ञा दशरथेनासि लब्धोऽमृतमिवामरैः ॥ ३
तव चैव गुणैर्वद्वस्त्वद्वियोगान्महोपतिः । राजा देवत्वमापन्नो भरतस्य यथा श्रुतम् ॥ ४
गृशन्त्यग्निलवद्राजन् क्षणेन न भवन्ति च । आश्रसिहि नरश्रेष्ठ प्राणिनः कस्य नापदः^१ ॥ ५
यदि दुःखमिदं प्राप्तं काक्कुत्स्थ न सहिष्यसे । प्राकृतश्चाल्पसत्त्वश्च इतरः कः सहिष्यते ॥ ६
दुःखेतो हि भवान्श्लोकांस्तेजसा यदि धक्ष्यते । आर्ताः प्रजा नरव्याघ्र क्व नु यास्यन्ति निर्वृतिम् ॥७
लोकस्वभाव एवैप ययातिर्नहुषात्मजः । गतः शक्रेण सालोक्यमनयस्तं समस्पृशन् ॥ ८
महर्षिर्यो वसिष्ठस्तु यः पितुर्नः पुरोहितः । अह्ना पुत्रशतं जज्ञे तथैवस्य पुनर्हृतम् ॥ ९
या चेयं जगतां माता देवी लोकनमस्कृता । अस्याश्च चलनं भूमेर्दृश्यते कोसलेश्वर^२ ॥ १०
यौ धर्मौ जगतां नेत्रे^३ यत्र सर्वं प्रतिष्ठितम् । आदित्यचन्द्रौ ग्रहणमभ्युपेतौ महाबलौ ॥ ११
सुमहान्त्यपि भूतानि देवाश्च पुरुषर्षभ । न दैवस्य प्रमुञ्चन्ति सर्वभूतानि देहिनः ॥ १२
शक्रादिष्वपि देवेषु वर्तमानौ नयानयौ । श्रूयेते नरशार्दूल न त्वं व्यथितुमर्हसि ॥ १३
नष्टायामपि वैदेह्यां हतायामपि राघव । शोचितुं नार्हसे वीर यथान्यः प्राकृतस्तथा ॥ १४
त्वद्विधा न हि शोचन्ति सततं सत्यदर्शिनः । सुमहत्त्वपि कृच्छ्रेषु रामानिर्विण्णदर्शनाः ॥ १५
तत्त्वतो हि नरश्रेष्ठ बुद्धया समनुचिन्तय । बुद्धया युक्ता महाप्राज्ञा विजानन्ति शुभाशुभे ॥ १६
अदृष्टगुणदोषाणामध्रुवाणां च कर्मणाम् । नान्तरेण क्रियां तेषां फलमिष्टं प्रवर्तते ॥ १७

त्वमेव हि पुरा राम मामेवं बहुशोऽन्वशाः । अनुशिष्याद्धि को नु त्वामपि साक्षाद्बृहस्पतिः ॥१८	
बुद्धिश्च ते महाप्राज्ञ देवैरपि दुरन्वया । शोकेनाभिप्रसुप्तं ते ज्ञानं संबोधयाम्यहम् ॥	१९
दिव्यं च मानुषं च त्वमात्मनश्च पराक्रमम् । इक्ष्वाकुवृषभावेक्ष्य यतस्व द्विषतां ववे ॥	२०
किं ते सर्वविनाशेन कृतेन पुरुषर्षभ । तमेव त्वं रिपुं पापं विज्ञायोद्धर्तुमर्हसि ॥	२१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे आंचित्यप्रबोधनं नाम षट्षष्टितमः सर्गः

सप्तषष्टितमः सर्गः

गृध्राजदर्शनम्

पूर्वजोऽप्युक्तमात्रस्तु लक्ष्मणेन सुभाषितम् । सारग्राही महासारं प्रतिजग्राह राघवः ॥	१
संनिगृह्य महाबाहुः प्रवृद्धं रोषमात्मनः । अवष्टभ्य धनुश्चित्रं रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥	२
किं करिष्यावहे वत्स क वा गच्छाव लक्ष्मण । केनोपायेन पश्याव सीतामिति विचिन्तय ॥	३
तं तथा परितापार्तं लक्ष्मणो राममब्रवीत् । इदमेव जनस्थानं त्वमन्वेषितुमर्हसि ॥	४
राक्षसैर्बहुभिः कीर्णं नानाद्रुमलतायुतम् । सन्तीह गिरिदुर्गाणि निर्दराः कन्दराणि च ॥	५
गुहाश्च विविधा घोरा नानामृगगणाकुलाः । आवासाः किंनराणां च गन्धर्वभवनानि च ॥	६
तानि युक्तो मया सार्धं समन्वेषितुमर्हसि । त्वद्विधा बुद्धिसंपन्ना महात्मानो नरर्षभाः ॥	७
आपत्सु न प्रकम्पन्ते वायुवेगैरिवाचलाः । इत्युक्तस्तद्वनं सर्वं विचचार सलक्ष्मणः ॥	८
क्रुद्धो रामः शरं घोरं संधाय धनुषि क्षुरम् । ततः पर्वतकूटाभं महाभागं द्विजोत्तमम् ॥	९
ददर्श पतितं भूमौ क्षतजार्द्रं जटायुपम् । तं दृष्ट्वा गिरिशृङ्गाभं रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥	१०
अनेन सीता वैदेही भक्षिता नात्र संशयः । गृध्ररूपमिदं व्यक्तं रक्षो भ्रमति काननम् ॥	११
भक्षयित्वा विशालाक्षीमास्ते सीतां यथासुखम् । एनं वधिष्ये दीप्तास्यैर्घोरैर्बाणैरजिह्वगैः ॥	१२
इत्युक्त्वाभ्यपतद्गुध्रं संधाय धनुषि क्षुरम् । क्रुद्धो रामः समुद्रान्तां चालयन्निव मेदिनीम् ॥	१३
तं दीनं दीनया वाचा सफेनं रुधिरं वमन् । अभ्यभाषत पक्षी तु रामं दशरथात्मजम् १ ॥	१४
यामोषधिभिवायुष्मन्नन्वेषसि महावने । सा देवी मम च प्राणा रावणेनोभयं हृतम् ॥	१५
त्वया विरहिता देवी लक्ष्मणेन च राघव । ह्रियमाणा मया दृष्टा रावणेन बलीयसा ॥	१६
सीतामभ्यवपन्नोऽहं रावणश्च रणे मया । विध्वंसितरथच्छत्रः पातितो धरणीतले ॥	१७
एतदस्य धनुर्भ्रममेते चास्य शरास्तथा । अयमस्य रणे राम भद्रः सांप्राप्तिको रथः ॥	१८
अयं तु सारथिस्तस्य मत्पक्षनिहतो भुवि । परिश्रान्तस्य मे पक्षौ छित्त्वा खड्गेन रावणः ॥	१९

सीतामादाय वैदेहीमुत्पपात विहायसम् । राक्षसा निहतं पूर्वं न मां हन्तुं त्वमर्हसि ॥ २०
 रामस्तस्य तु विज्ञाय बाष्पपूर्णमुखस्तदा । द्विगुणीकृततापार्तः सीतासक्तां प्रियां कथाम् ॥ २१
 श्रुत्वा जटायुषो वाक्यं रामः सौमित्रिणा सह । गृध्रराजं परिष्वज्य परित्यज्य महद्व्रतुः ॥ २२
 निपपातावशो भूमौ रुरोद सहलक्ष्मणः । एकमेकायने दुर्गे निःश्वसन्तं कथंचन ॥ २३
 समीक्ष्य दुःखिततरो रामः सौमित्रिमब्रवीन् । राज्याद्भ्रंशो बने वासः सीता नष्टा द्विजो हतः ॥ २४
 ईदृशीयं ममालक्ष्मीनिर्देहेदपि पावकम् । संपूर्णमपि चेदद्य प्रतरेयं महोदधिम् ॥ २५
 सोऽपि नूनं ममालक्ष्म्या विश्रुष्येत् सरितां पतिः । नस्त्यभाग्यतरो लोके मत्तोऽस्मिन् सचराचरे ॥ २६
 येनेयं महती प्राप्ता मया व्यसनवागुरा । अयं पितृवयस्यो मे गृध्रराजो जरान्वितः ॥ २७
 शेते विनिहतो भूमौ मम भाग्यविपर्ययात् । इत्येवमुक्त्वा बहुशो राषवः सहलक्ष्मणः ॥ २८
 जटायुषं च पस्पर्श पितृस्नेहं विदर्शयन् ॥

निकृत्तपक्षं रुधिरावसिक्तं स गृध्रराजं परिरभ्य रामः ।

क मेथिली प्राणसमा ममेति विमुच्य वाचं निपपात भूमौ ॥ २९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सहितायाम्

अरण्यकाण्डे गृध्रराजदर्शन नाम सप्तपष्ठितमः सर्गः

अष्टपष्ठितमः सर्गः

५५ संस्कारः

रामः संप्रेक्ष्य तं गृध्रं भुवि रौद्रेण पातितम् । सौमित्रिं मित्रसंपन्नमिदं ऋचनमब्रवीत् ॥ १
 ममायं नूनमर्थेषु यतमानो विहङ्गमः । राक्षसं हतः संख्ये प्राणांस्त्यजति दुस्त्यजान् ॥ २
 अतिखिन्नः शरीरेऽस्मिन् प्राणो लक्ष्मण विद्यते । तथा रवरविहीनोऽयं विह्वलः समुदीक्षते ॥ ३
 जटायो यदि शक्नोषि वाक्यं व्याहृत्तुं पुनः । सीतामाख्याहि भद्रं ते बधमाख्याहि चात्मनः ॥ ४
 किंनिमित्तोऽहरत् सीतां रावणस्तस्य किं मया । अपराधं^१ तु यं दृष्ट्वा रावणेन हता प्रिया ॥ ५
 कथं तच्चन्द्रसंकाशं मुखमासीन्मनोहरम् । सीतया कानि चोक्तानि तस्मिन् काले द्विजोत्तम ॥ ६
 कथंवीर्यः कथंरूपः किकर्मा स च राक्षसः । क चास्थ भवनं तात ब्रूहि मे परिपृच्छतः ॥ ७
 तैमुद्रीक्ष्य स धर्मात्मा विलपन्तमनाथवत् । वाचा विह्वलया रामं जटायुरिदमब्रवीत् ॥ ८
 हता सा राक्षसेन्द्रेण रावणेन^२ दुरात्मना । मायामास्थाय विपुलां वातदुर्दिनसंकुलाम् ॥ ९
 परिभ्रान्तस्य मे तात पक्षौ छित्त्वा स राक्षसः । सीतामादाय वैदेही प्रयातो दक्षिणां दिशम् ॥ १०

१. किं मयेति, कृतमिति शेषः

२. अपराधम् च. छ.

२. तमुद्रीक्ष्याथ दीनात्मा श. न.

३. विहायसा. श. न.

उपरुच्यन्ति मे प्राणा दृष्टिर्भ्रमति राघवे । पश्यामि वृक्षान् सौवर्णानुशीरकृतमूर्धजान् ॥	११
येन यातो मुहुर्तेन सीतामादाय रावणः । विप्रनष्टं धनं क्षिप्रं तत्स्वामी प्रतिपद्यते ॥	१२
विन्दो नाम मुहुर्तोऽसौ स च काकुत्स्थ नाबुधत् । त्वत्प्रियां जानकीं हत्वा रावणो राक्षसेश्वरः ॥१३	१३
झषवद्बुद्धिशं गुह्य क्षिप्रमेव विनश्यति । न च त्वया व्यथा कार्या जनकस्य सुतां प्रति ॥	१४
वैदेह्या रंस्यसे क्षिप्रं हत्वा तं राक्षसं रणे । असंमूढस्य गृध्रस्य रामं प्रत्यनुभाषतः ॥	१५
आस्यात् सुप्ताव रुधिरं भ्रियमाणस्य सामिषम् । पुत्रो विश्रवसः साक्षाद्भाता वैश्रवणस्य च ॥	१६
इत्युक्त्वा दुर्लभान् प्राणान् मुमोच पतगेश्वरः । ब्रूहि ब्रूहीति रामस्य ब्रुवाणस्य कृताञ्जलेः ॥	१७
त्यक्त्वा शरीरं गृध्रस्य जग्मुः प्राणा विहायसम् । स निक्षिप्य शिरो भूमौ प्रसार्य चरणौ तदा ॥१८	१८
विक्षिप्य च शरीरं स्वं पपात धरणीतले । तं गृध्रं प्रेक्ष्य ताम्राक्षं गतासुमचलोपमम् ॥	१९
रामः सुषड्बुभिर्दुःखैर्दीनः सौमित्रिमब्रवीत् । बहूनि रक्षसां वासे वर्षाणि वसता सुखम् ॥	२०
अनेन दण्डकारण्ये विशीर्णमिह पक्षिणा । अनेकवार्षिको यस्तु चिरकालसमुत्थितः ॥	२१
सोऽयमद्य हतः शेते काले हि दुरतिक्रमः । पश्य लक्ष्मण गृध्रोऽयमुपकारी हतश्च मे ॥	२२
सीतामभ्यवन्नो वै रावणेन बलीयसा । गृध्रराज्यं परित्यज्य पितृपैतामहं महत् ॥	२३
मम हेतोरयं प्राणान् मुमोच पतगेश्वरः । सर्वत्र खलु दृश्यन्ते साधवो धर्मचरिणः ॥	२४
शूराः शरण्याः सौमित्रे तिर्यग्योनिगतेष्वपि । सीताहरणजं दुःखं न मे सौम्य तथागतम् ॥	२५
यथाग्निनाशे गृध्रस्य मत्कृते च परंतप । राजा दशरथः श्रीमान् यथा मम महायशाः ॥	२६
पूजनीयश्च गणपतिश्च त्वत्पुत्रोऽहम् । सौमित्रे हर काष्ठाणि निर्मथिष्यामि पावकम् ॥	२७
गृध्रराजं दिधक्ष्यामि मत्कृते निधनं गतम् । नाथं पतगलोकस्य चितामारोषयाम्यहम् ॥	२८
इमं धक्ष्यामि सौमित्रे हतं रौद्रेण रक्षसां । या गतिर्यज्ञशीलानामाहिताग्नेश्च या गतिः ॥	२९
अपरावर्तिनां या च या च भूमिप्रदायिनाम् । मया त्वं समनुज्ञातो गच्छ लोकाननुत्तमान् ॥	३०
गृध्रराज महासत्त्व संस्कृतश्च मया ब्रज । एवमुक्त्वा चितां दीप्तामारोप्य पतगेश्वरम् ॥	३१
ददाह रामो धर्मात्मा स्वबन्धुमिव दुःखितः । रामोऽथ सहसौमित्रिर्वनं गत्वा स वीर्यवान् ॥	३२
स्थूलान् हत्वा महारोहीनुनु तस्तार तं द्विजम् । रोहिमांसानि चोत्कृत्य पेशीकृत्य महायशाः ॥	३३
शकुनाय ददौ रामो रम्ये हरितशाड्वले । यत्तत् प्रेतस्य मर्त्यस्य कथयन्ति द्विजातयः ॥	३४
तत् स्वर्गगमनं तस्य पित्र्यं रामो जजाप ह । ततो गोदावरीं गत्वा नदीं नरवरात्मजौ ॥	३५

१. अस्थानन्तरम्—सर्वकेशविमुक्तं मां बाहु- कुरु महाभुज । एवमुक्त्वा तु सौमित्रिं समालिङ्ग्य
भ्यां संपरिष्वज—इति घ. जटायुषम् ॥ समुद्धृत्य गतः श्रीमान् गोदावर्यास्तटे प्रति ।
२. अस्थानन्तरम्—पक्षिराजेन वृद्धेन तात- ततो गत्वा समालिङ्ग्य श्वभ्रे कुशसमन्विते ॥ अवतीर्य
मित्रेण नः सुखम्—इति ग. विनिक्षिप्य मथित्वाग्निं महायशाः । लक्ष्मणेनाहूतैः काष्ठै-
३. अस्थानन्तरम्—गोदावर्यास्तटे शुभ्रे चितां क्षितां कृत्वा महाभुजः ॥—इति घ.

उदकं चक्रतुस्तस्मै गृध्रराजाय तावुभौ । शास्त्रदृष्टेन विधिना जलं गृध्राय राघवौ ॥ ३६
स्नात्वा तौ गृध्रराजाय उदकं चक्रतुस्तदा ॥

स गृध्रराजः कृतवान् यशस्करं सुदुष्करं कर्म रणे निपातितः ।
महर्षिकल्पेन च संस्कृतस्तदा जगाम पुण्यां गतिमात्मनः शुभाम् ॥ ३७
कृतोदकौ तावपि पक्षिसन्तमे स्थिरां च बुद्धिं प्रणिधाय जन्मतुः ।
प्रवेश्य सीताधिगमे ततो मनो वनं सुरेन्द्राविव विष्णुवासवौ ॥ ३८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे जटायुस्संस्कारो नाम अष्टषष्ठितमः सर्गः

एकोनसप्ततितमः सर्गः

कवन्धप्राहः

कृत्वैवमुदकं तस्मै प्रस्थितौ रामलक्ष्मणौ । अवेक्षन्तौ वने सीतां पश्चिमां जन्मतुर्दिशम् ॥ १
तौ दिशं दक्षिणां गत्वा शरचापासिधारिणौ । अविप्रहतमैश्वाकौ पन्थानं प्रतिजन्मतुः ॥ २
गुल्मैर्वृक्षैश्च बहुभिर्लताभिश्च प्रवेष्टितम् । आवृतं सर्वतो दुर्गं गहनं घोरदर्शनम् ॥ ३
व्यतिक्रम्य तु वेगेन गृहीत्वा दक्षिणां दिशम् । सुभीमं तन्महारण्यं व्यतियातौ महाबलौ ॥ ४
ततः परं जनस्थानान्विक्रोशं गम्य राघवौ । क्रौञ्चारण्यं विविशत्तुर्गन्तुः ॥ ५
नानामेघघनप्रख्यं प्रहृष्टमिव सर्वतः । नानावर्णैः शुभैः पुष्पैः मृगपक्षिगणैर्वृतम् ॥ ६
दिदृक्षमाणौ वैदेहीं तद्वनं तौ विचिन्वतुः । तत्र तत्रावतिष्ठन्तौ सीताहरणकर्षितौ ॥ ७
ततः पूर्वेण तौ गत्वा त्रिक्रोशं भ्रातरौ तदा । क्रौञ्चारण्यमतिक्रम्य मतङ्गाश्रममन्तरे ॥ ८
दृष्ट्वा तु तद्वनं घोरं बहुभीममृगद्विजम् । नानासत्त्वसमाकीर्णं सर्वं गहनपादपम् ॥ ९
ददृशाते गिरौ तत्र दरीं दशरथात्मजौ । पातालसमगम्भीरां तमसा नित्यसंवृताम् ॥ १०
आसाद्य तौ नरव्याघ्रौ दर्यास्तस्याविदूरतः । ददृशाते महारूपां राक्षसीं विकृताननाम् ॥ ११
भयदामल्पसत्त्वानां धीभस्तां रौद्रदर्शनाम् । लम्बोदरीं तीक्ष्णदंष्ट्रां करालां परुषत्वचम् ॥ १२
भक्षयन्तीं मृगान् भीमान् विकटां मुक्तमूर्धजां । प्रैक्षेतां तौ ततस्तत्र भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ १३
सा समासाद्य तौ वीरौ ब्रजन्तं भ्रातुरग्रतः । एहि रंस्यावहेत्युक्त्वा समालम्बत लक्ष्मणम् ॥ १४
उवाच चैनं वचनं सौमित्रिसुपगूह्य सा । अहं त्वयोमुखी नाम लाभस्ते त्वमसि प्रियः ॥ १५
नाथ पर्वतकूटेषु नदीनां पुलिनेषु च । आयुःशेषमिमं वीर त्वं मया सह रंश्यसे ॥ १६

एवमुक्तस्तु कुपितः खड्गमुद्धृत्य लक्ष्मणः । कर्णनासस्तनं चास्या निचकर्तारिसूदनः ॥	१७
कर्णनासे निकृत्ते तु विस्वरं सा विनद्य च । यथागतं प्रदुद्राव राक्षसी भीमदर्शना ॥	१८
तस्यां गतायां गहनं विशन्तौ वनमोजसा । आसेदतुरभिन्नप्रौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥	१९
लक्ष्मणस्तु महातेजाः सत्त्ववाञ्शीलवाञ्शुचिः । अब्रवीत् प्राञ्जलिर्वाक्यं भ्रातरं दीप्ततेजसम् ॥२०	
स्पन्दते मे दृढं बाहुरुद्विप्रमिव मे मनः । प्रायशश्चाप्यनिष्टानि निमित्तान्युपलक्ष्ये ॥	२१
तस्मात् सज्जीभवार्यं त्वं कुरुष्व वचनं हितम् । ममैव हि निमित्तानि सद्यः शंसन्ति संभ्रमम् ॥	२२
एष वञ्चुलको नाम पक्षी परमदारुणः । आवयोर्विजयं युद्धे शंसन्निव विनर्दति ॥	२३
तयोरन्वेषतोरेवं सर्वं तद्वनमोजसा । संजज्ञे विपुलः शब्दः प्रभञ्जन्निव तद्वनम् ॥	२४
संवेष्टितमिवात्यर्थं गगनं मातरिश्रना । वनस्य तस्य शब्दोऽभूद्विमपापूरयन्निव ॥	२५
तं शब्दं काङ्क्षमाणस्तु रामः कक्षे सहानुजः । ददर्श सुमहाकायं राक्षसं विपुलोरसम् ॥	२६
आसेदतुस्ततस्त्र तावुभौ प्रमुखे स्थितम् । विवृद्धमशिरोम्रीवं कबन्धमुदरेमुखम् ॥	२७
रोमभिर्निचितैस्तीक्ष्णैर्महागिरिमिवोच्छ्रितम् । नीलमेघनिभं रौद्रं मेघस्तनितनिःस्वनम् ॥	२८
अग्निज्वालानिकाशेन ललाटस्थेन दीप्यता । महापक्ष्मेण पिङ्गेन विपुलेनायतेन च ॥	२९
एकेनोरसि घोरेण नयनेनाशुदर्शिना । माहदंष्ट्रोपपन्नं तं लेलिहानं महामुखम् ॥	३०
भक्षयन्तं महाघोरानृक्षसिंहमृगाद्विपान् । घोरौ भुजौ विकुर्वाणमुभौ योजनमायतौ ॥	३१
करान् विविधान् गृह्य ऋक्षान् पक्षिगणान् मृगान् । आकर्षन्तं विकर्षन्तमनेकान् मृगयूथपान् ॥	
स्थितमावृत्य पन्थापान् पश्यन्त्येव पश्यन्त्येव । अथ तौ समभिक्रम्य क्रोशमान्ने ददर्शतुः ॥	३३
महान्तं दारुणं भीमं कबन्धं भुजसंवृतम् । कबन्धमिव संस्थानादतिघोरप्रदर्शनम् ॥	३४
स महाबाहुरत्यर्थं प्रसार्य विपुलौ मुजौ । जग्राह सहितावेव राघवौ पीडयन् बलात् ॥	३५
खड्गिणौ दृढधन्वानौ तिग्मतोजोवपुर्धरौ । भ्रातरौ विवशं प्राप्तौ कृष्यमाणौ महाबलौ ॥	३६
तत्र धैर्येण शूरस्तु राघवो नैव विव्यथे । बाल्यादनाश्रयत्वाच्च लक्ष्मणस्त्वतिविव्यथे ॥	३७
उवाच च विपण्णः सन् राघवं राघवानुजः । पश्य मां वीर विवशं राक्षसस्य वशं गतम् ॥	
मयैकेन विनिर्मुक्तः परिसुञ्जस्व राघव । मां हि भूतबलिं दत्त्वा पलायस्व यथासुखम् ॥	३९
अधिगन्तासि वैदेहीमचिरेणेति मे मतिः । प्रतिलभ्य च काकुत्स्थ पित्रपैतामहीं महीम् ॥	४०
तत्र मां राम राज्यस्थः स्मर्तुमर्हसि सर्वदा । लक्ष्मणेनैवमुक्तस्तु रामः सौमित्रिमब्रवीत् ॥	४१
मा स्म त्रासं कृथा वीर न हि त्वाद्गृह्णिवीदति । एतरिमन्नन्तरे क्रूरो भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥	४२
पप्रच्छ घननिर्घोषः कबन्धो दानवोत्तमः । कौ युवां वृषभस्कन्धौ महाखड्गधनुर्धरौ ॥	४३
घोरं देशमिमं प्राप्तौ दैवेन मम चाक्षुषौ ^१ । वदतं कार्यमिह वां किमर्थं चागतौ युवाम् ॥	४४

इमं देशमनुप्राप्तौ क्षुधार्तस्येह तिष्ठतः । सबाणचापखड्गौ च तीक्ष्णशृङ्गाविवर्षभौ ॥	४५
ममास्यमनुसंप्राप्तौ दुर्लभं जीवितं पुनः । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा कबन्धस्य दुरात्मनः ॥	४६
उवाच लक्ष्मणं रामो मुखेन परिशुष्यता । कृच्छ्रात् कृच्छ्रतरं प्राप्य दारुणं सत्यविक्रम ॥	४७
व्यसनं जीवितान्ताय प्राप्तमप्राप्य तां प्रियाम् । कालस्य सुमहद्वीर्यं सर्वभूतेषु लक्ष्मण ॥	४८
त्वां च मां च नरव्याघ्र व्यसनैः पश्य मोहितौ । नातिभारोऽस्ति दैवस्य सर्वभूतेषु लक्ष्मण ॥	४९
शूराश्च बलवन्तश्च कृतास्त्राश्च रणाजिरे । कालाभिपन्नाः सीदन्ति यथा वालुकसेतवः ॥	५०
इति ब्रुवाणो दृढसत्यविक्रमो महायशाः दाशरथिः प्रतापवान् ।	
अवेक्ष्य सौमित्रिमुदग्रपौरुषं स्थिरां तदा स्वां मतिमात्मनाकरोन् ॥	५१
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् अरण्यकाण्डे कबन्धग्राहो नाम एकोनसप्ततितमः सर्गः	

सप्ततितमः सर्गः

कबन्धबाहुच्छेदः

तौ तु तत्र स्थितौ दृष्ट्वा भ्रातरौ गमलक्ष्मणौ । बाहुपाशपरिक्षिप्तौ कबन्धो वाक्यमब्रवीत् ॥	१
तिष्ठतः किं नु मां दृष्ट्वा क्षुधार्तं क्षत्रित्रयर्षभौ । आहारार्थं तु संदिष्टौ दैवेन गन्धर्वेभ्यस्तौ ॥	२
तच्छ्रुत्वा लक्ष्मणो वाक्यं प्राप्तकालं हितं तदा । उवाचार्तिं समापन्नो विक्रमे कृतनिश्चयः ॥	३
त्वां च मां च पुरा तूर्णमादत्ते राक्षसाधमः । तस्मादसिभ्यामस्याशु बाहू छिन्दावहै गुरू ॥	४
भीषणोऽयं महाकायो राक्षसो भुजविक्रमः । लोकं ह्यतिजितं कृत्वा ह्यावां हन्तुमिहेच्छति ॥	५
निश्चेष्टानां वधो राजन् कुत्सितो जगतीपतेः ^१ । क्रतुमध्योपनीतानां पशूनामिव राघव ॥	६
एतत् संजल्पितं श्रुत्वा तयोः क्रुद्धस्तु राक्षसः । विदार्यास्यं ततो रौद्रं तौ भक्षयितुमारभन् ॥	७
ततस्तौ देशकालज्ञौ खड्गाभ्यामेव राघवौ । अच्छिन्दतां सुसंहृष्टौ बाहू तस्यांसदेशतः ॥	८
दक्षिणो दक्षिणं बाहुमसक्तमसिना ततः । चिच्छेद रामो वेगेन सव्यं वीरस्तु लक्ष्मणः ॥	९
स पपात महाबाहुश्छिन्नबाहुर्महास्वनः । खं च गां च दिशश्चैव नादयञ्जलदो यथा ॥	१०
स निकृत्तौ भुजौ दृष्ट्वा शोणितौघपरिप्लुतः । दीनः पप्रच्छ तौ वीरौ कौ युवामिति दानवः ॥	११
इति तस्य ब्रुवाणस्य लक्ष्मणः शुभलक्षणः । शशंस राघवं तस्य कबन्धस्य महाबलः ॥	१२
अयमिदंवाकुदायादो रामो नाम जनैः श्रुतः । अस्यैवावरजं विद्धि भ्रातरं मां च लक्ष्मणम् ॥	१३
मात्रा प्रतिहते राज्ये रामः प्रत्राजितो वनम् । मया सह चरत्येष भार्यया च महद्वनम् ॥	१४

अस्य देवप्रभावस्य वसतो विजने वने । रक्षसापहृता भार्या यामिच्छन्ताविहागतौ ॥	१५
त्वं तु को वा किमर्थं वा कबन्धसदृशो वने । आस्येनोरसि दीप्तेन भग्नजङ्घो विवेष्टसे ॥	१६
एवमुक्तः कबन्धस्तु लक्ष्मणेनोत्तरं वचः । उवाच परमप्रीतस्तदिन्द्रवचनं स्मरन् ॥	१७
स्वागतं वां नरव्याघ्रौ दिष्ट्या पश्यामि वामहम् । दिष्ट्या चेमौ निकृत्तौ मे युवाभ्यां बाहुबन्धनौ ॥	
विरूपं यच्च मे रूपं प्राप्तं ह्यविनयाद्यथा । तन्मे शृणु नरव्याघ्र तत्त्वतः शंसतस्तव ॥	१९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे कबन्धवाहुच्छेदो नाम सप्ततितमः सर्गः

एकसप्ततितमः सर्गः

कबन्धशापाख्यानम्

पुरा राम महाबाहो महाबलपरक्रमम् । रूपमासीन्ममाचिन्त्यं त्रिपु लोकेषु विश्रुतम् ॥	१
यथा सूर्यस्य सोमस्य शक्रस्य च यथा वपुः । सोऽहं रूपमिदं कृत्वा लोकवित्रासनं महत् ॥	२
ऋषीन् वनगतान् गम त्रासयामि ततस्ततः । ततः स्थूलशिरा नाम महर्षिः कोपितो मया ॥	३
संचिन्वन् विविधं वन्यं रूपेणानेन धर्षितः । तेनाहमुक्तः प्रेक्ष्यैवं घोरशापाभिधायिना ॥	४
अनदेव नृशंसं ते रूपमस्तु विगर्हितम् । स मया याचितः क्रुद्धः शापस्यान्तो भवेदिति ॥	५
अभिशापकृतस्येति' तेनेदं भाषितं वचः । यदा छित्त्वा भुजौ रामस्त्वां दहेद्विजने वने ॥	६
तदा त्वं प्राप्स्यसे रूपं स्वमेव विपुलं शुभम् । श्रिया' विराजितं पुत्रं दनोस्त्वं' विद्धि लक्ष्मण ॥	७
इन्द्रकोपादिदं रूपं प्राप्तमेवं रणाजिरे । अहं हि तपसोऽग्रेण पितामहमतोषयम् ॥	८
दीर्घमायुः स मे प्रादात्ततो मां विभ्रमोऽस्पृशत् । दीर्घमायुर्मया प्राप्तं किं मे शक्रः करिष्यति ॥	९
इत्येवं बुद्धिमास्थाय रणे शक्रमधर्षयम् । तस्य बाहुप्रमुक्तेन वज्रेण शतपर्वणा ॥	१०
सक्थिनी चैव मूर्धा च शरीरे संप्रवेशितम् । स मया याच्यमानः सन्नानयद्यमसादनम् ॥	११
पितामहवचः सत्यं तदस्त्विति ममाब्रवीन् । अनाहारः कथं शक्तो भग्नसक्थिशिरोमुखः ॥	१२
वज्रेणाभिहतः कालं सुदीर्घमपि जीवितुम् । एवमुक्तस्तु मे शक्रो बाहू योजनमायतौ ॥	१३
प्रादादास्यं च मे कुक्षौ तीक्ष्णदंष्ट्रमकल्पयन् । सोऽहं भुजाभ्यां दीर्घाभ्यां संक्षिप्यास्मिन् वनेचरान् ॥१४	

1. अभिशापकृतस्येति, अभिशापो निन्दनम्, तादृशं मां दनोः पुत्रं विद्धि । श्रियाः श्रीनाम्नो दनोः तन्मूलस्य शापस्येति पूर्वोपान्वयः । इतीदं वचस्तेन पुत्रमिति वा । अस्मिन् पक्षे विराजितमित्यत्र रूपसंपदेत्यर्थसिद्धमिति द्रष्टव्यम् ।

2. कस्तावस्वमचिन्त्यरूपो यः स्थूलशिरसा पर्वरूपः कृणः इति तदाह—श्रियेति ॥ श्रिया, रूपसंपदा विराजितं सशुद्धम् इति शापपूर्वावस्थानिर्देशः

१. महाबलपराक्रम च. छ.
२. दनुं त्वम् इति पाठान्तरम् ।

सिंहद्विपमृगव्याघ्रान् भक्षयामि समन्ततः । स तु मामब्रवीदिन्द्रो यदा रामः सलक्ष्मणः ॥	१५
छेत्स्यते समरे बाहू तदा स्वर्गं गमिष्यसि । अनेन वपुषा राम वनेऽस्मिन् राजसत्तम ॥	१६
यद्यत् पश्यामि सर्वस्य ग्रहणं साधु रोचये । अवश्यं ग्रहणं रामो मन्येऽहं समुपैष्यति ॥	१७
इमां बुद्धिं पुरस्कृत्य देहन्यासकृतश्रमः । स त्वं रामोऽसि भद्रं ते नाहमन्येन राघव ॥	१८
शक्यो हन्तुं यथातत्त्वमेवमुक्तं महर्षिणा । अहं हि मतिसांच्छिव्यं करिष्यामि नरर्षभ ॥	१९
मित्रं चैवोपदेक्ष्यामि युवाभ्यां संस्कृतोऽग्निना । एवमुक्तस्तु धर्मात्मा दनुना तेन राघवः ॥	२०
इदं जगद् वचनं लक्ष्मणस्योपशृण्वतः । रावणेन हता भार्या मम सीता यशस्विनी ॥	२१
निष्क्रान्तस्य जनस्थानात् सह भ्रात्रा यथासुखम् । नाममात्रं तु जानामि न रूपं तस्य रक्षसः ॥	२२
निवासं वा प्रभावं वा वयं तस्य न विद्महे । शोकार्तानामनाथानामेवं विपरिधावताम् ॥	२३
कारुण्यं सदृशं कर्तुमुपकारेण वर्तताम् । काष्ठान्यादाय शुष्काणि काले भग्नानि कुञ्जरैः ॥	२४
धक्ष्यामस्त्वां वयं वीर श्रद्धे महति कल्पिते । स त्वं सीतां समाचक्ष्व येन वा यत्र वा हता ॥	२५
कुरु कल्याणमत्यर्थं यदि जानासि तत्त्वतः । एवमुक्तस्तु रामेण वाक्यं दनुरनुत्तमम् ॥	२६
प्रोवाच कुशलो वक्तुं वक्तारमपि राघवम् । दिव्यमस्ति न मे ज्ञानं नाभिजानामि मैथिलीम् ॥	२७
यस्तां ज्ञास्यति तं वक्ष्ये दग्धः स्वं रूपमास्थितः । अदग्धस्य तु विज्ञातुं शक्तिरस्ति न मे प्रभो ॥	२८
राक्षसं तं महावीर्यं सीता येन हता तव । विज्ञानं हि मम भ्रष्टं शापदोषेण राघव ॥	२९
स्वकृतेन मया प्राप्तं रूपं लोकविगर्हितम् । किं तु यावन्न यात्यस्तं सविता श्रान्तवाहनः ॥	३०
तावन्मामवटे श्लिप्त्वा दह राम यथाविधि । दग्धस्त्वयाहमवटे न्यायेन स्फुण्णम् ॥	३१
वक्ष्यामि तमहं वीर यस्तं ज्ञास्यति राक्षसम् । तेन सख्यं च कर्तव्यं न्यायवृत्तेन राघव ॥	३२
कल्पयिष्यति ते प्रीतः साहाय्यं लघुविक्रमः । न हि तस्यास्त्यविज्ञातं त्रिपु लोकेषु राघव ॥	३३
सर्वान् परिमृतो लोकान् पुरासौ कारणान्तरे ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे कबन्धशापाख्यानं नाम एकसप्ततितमः सर्गः

द्विसप्ततितमः सर्गः

सीताधिगमोपायः

एवमुक्तौ तु तौ वीरौ कबन्धेन नरेश्वरौ । गिरिप्रदरमासाद्य पावकं विससर्जतुः^१ ॥ १

१. अस्य स्थाने—न्यायेन कृत्वा महतीं ज्वलिततेजसौ ॥ बाहू च सुमहाबाहू योजनायतविभ्रतौ । चित्ता गिरिगुह्योपमात् । ततः कबन्धमारोप्य चित्ता —इति ख.

लक्ष्मणस्तु महोल्काभिर्ज्वलिताभिः समन्ततः । चितामादीपयामास सा प्रजज्वाल सर्वतः^१ ॥ २
 तच्छरीरं कबन्धस्य घृतपिण्डोपमं महत् । मेदसा पच्यमानस्य मन्दं दहति पावकः ॥ ३
 स विधूय चितामाशु विधूमोऽग्निरिवोत्थितः । अरजे वाससी बिभ्रन्मालां दिव्यां महाबलः ॥ ४
 ततश्चिताया वेगेन भास्वरो विमलाम्बरः । उत्पपाताशु संहृष्टः सर्वप्रत्यङ्गभूषणः ॥ ५
 विमाने भास्वरे तिष्ठन् हंसयुक्ते यशस्करे^२ । प्रभया च महातेजा दिशो दश विराजयन् ॥ ६
 सोऽन्तरिक्षगतो रामं कबन्धो वाक्यमब्रवीत् । शृणु राघव तत्त्वेन यथा सीतामवाप्स्यसि ॥ ७
 राम षड्युक्तयो लोके याभिः सर्वं विमृश्यते । परिमृष्टो दशान्तेन दशाभागेन सेव्यते ॥ ८
 दशाभागागतो हीनस्त्वं हि राम सलक्ष्मणः । यत्कृते व्यसनं प्राप्तं त्वया दारप्रघर्षणम् ॥ ९
 तदवश्यं त्वया कार्यः स सुहृत् सुहृदां वर । अकृत्वा हि न ते सिद्धिमहं पश्यामि चिन्तयन् ॥१०
 श्रूयतां राम वक्ष्यामि सुग्रीवो नाम वानरः । भ्रात्रा निरस्तः क्रुद्धेन वालिना शक्रसूनुना ॥ ११
 ऋश्यमूके गिरिवरे पम्पापर्यन्तशोभिते । निवसत्यात्मवान् वीरश्चतुर्भिः सह वानरैः ॥ १२
 वानरेन्द्रो महावीर्यस्तेजोवानमितप्रभः । सत्यसन्धो विनीतश्च धृतिमान् मतिमान् महान् ॥ १३
 दक्षः प्रगल्भो द्युतिमान् महाबलपराक्रमः । भ्रात्रा विवासितो राम राज्यहेतोर्महाबलः ॥ १४
 स ते सहायो मित्रं च सीतायाः परिमार्गणे । भविष्यति हि हे^३ राम मा च शोके मनः कृथाः ॥ १५
 भवितव्यं हि यच्चापि न तच्छक्यमिहान्यथा । कर्तुमिदंवाकुशार्दूल कालो हि दुरतिक्रमः ॥ १६
 गच्छ शीघ्रमितो राम सुग्रीवं तं महाबलम् । वयस्यं तं कुरु क्षिप्रमितो गत्वाद्य राघव ॥ १७
 अद्रोहाय समागम्य दीप्पन्नाने निभावसौ । स च ते नावमन्तव्यः सुग्रीवो वानराधिपः ॥ १८
 कृतज्ञः कामरूपी च सहायार्थी च वीर्यवान् । शक्तौ ह्यद्य युवां कर्तुं कार्यं तस्य चिकीर्षितम् ॥ १९
 कृतार्थो वाकृतार्थो वा कृत्यं तव करिष्यति । स ऋश्ररजसः पुत्रः पम्पामटति शङ्कितः ॥ २०
 भास्करस्यौरसः पुत्रो वालिना कृतकिल्बिषः । संनिधायायुधं क्षिप्रमृश्यमूकालयं कपिम् ॥ २१
 कुरु राघव सत्येन वयस्यं वनचारिणम् । स हि स्थानानि सर्वाणि कात्स्न्येन कपिकुञ्जरः ॥ २२
 नरमांसाशिनां लोके नैपुण्यादधिगच्छति । न तस्याविदितं लोके किञ्चिदस्ति हि राघव ॥ २३
 यावत् सूर्यः प्रतपति सहस्रांशुररिंदम । स नदीर्विपुलाब्जैलान् गिरिदुर्गाणि कन्दरान् ॥ २४
 अन्वेप्य वानरैः सार्धं पत्नीं तेऽधिगमिष्यति । वानरांश्च महाकायान् प्रेषयिष्यति राघव ॥ २५
 दिशो विचेतुं तां सीतां त्वद्वियोगेन शोचतीम् । स ज्ञास्यति वरारोहां निर्मल्यं रावणालये ॥ २६

१. इदं तिलकानुसारि । मूलकोशेषु उपलभ्य-
मानं 'ते' इति तु पुनरुक्तम् ।

२. अस्यानन्तरम्—तां प्रेक्ष्य सर्वतो दीप्तां
चित्तां दृढबनुषेरः । उत्तमयान इदं वानर्यं राघवं लक्ष्म-

णोऽब्रवीत् ॥ दरधो जटाशुः पूर्वं तु सीतामन्वेष्टता स्वया ॥

अयं द्वितीयो निर्दग्धस्तृतीयं किं [कं] नु ब [ध] क्ष्यसि ॥

महाभ्रशिखरप्रख्यं कबन्धमनलो महान् । अन्तरिक्षं
महोल्कामिरावृणोत स सहस्रशः ॥—इति ५.

स मेरुशृङ्गाभ्रगतामनिन्दितां प्रविश्य पातालसलेऽपि वा श्रिताम् ॥

प्लवंगमानां प्रवरस्तव प्रियां निहत्य रक्षांसि पुनः प्रदास्यति ॥

२७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे सीताधिगमोपायो नाम द्विसप्ततितमः सर्गः

त्रिसप्ततितमः सर्गः

ऋश्यमूकमार्गकथनम्

दर्शयित्वा तु रामाय सीतायाः परिमार्गणे । वाक्यमन्वर्थमर्थज्ञः कबन्धः पुनरब्रवीत् ॥	१
एष राम शिवः पन्था यत्रैते पुष्पिता द्रुमाः । प्रतीचीं दिशमाश्रित्य प्रकाशन्ते मनोरमाः ॥	२
जम्बूप्रियालपनसप्तक्षन्त्यमोधतिन्दुकाः । अश्वत्थाः कर्णिकाराश्च चूताश्चान्ये च पादपाः ॥	३
धन्वना नागवृक्षाश्च तिलका नक्तमालकाः । नीलाशोकाः कदम्बाश्च करवीराश्च पुष्पिताः ॥	४
अग्निमुल्या अशोकाश्च सुरक्ताः पारिभद्रकाः । तानारुह्याथवा भूमौ पातयित्वा च तान् बलात् ॥५	५
फलान्यमृतकल्पानि ^१ भक्षयन्तौ गमिष्यथः । तदतिक्रम्य काष्ठुत्थ वनं पुष्पितपादपम् ॥	६
नन्दनप्रतिमं चान्यन् कुरवो ह्युत्तरा इव । सर्वकामफला यत्र पादपास्तु मधुस्रवाः ॥	७
सर्वे च ऋतवस्तत्र वने चैत्ररथे यथा । फलभारानतास्तत्र महाविटपधारिणः ॥	८
शोभन्ते सर्वतस्तत्र मेघपर्वतसंनिभाः । तानारुह्याथवा भूमौ पातयित्वा यथासुखम् ॥	९
फलान्यमृतकल्पानि लक्ष्मणस्ते प्रदास्यति । चक्रमन्तौ वरान् देशाब्जैलाच्छैलं वनाद्वनम् ॥	१०
ततः पुष्करिणीं वीरौ पम्पां नाम गमिष्यथः । अशर्करामविभ्रंशां समतीर्थामशैवलाम् ॥	११
राम संजातवाल्मीकं कमलोत्पलशालिनीम् । तत्र हंसाः प्लवाः क्रौञ्चाः कुरराश्चैव राघव ॥	१२
वल्गुस्वना निक्कृजन्ति पम्पासल्लिगोचराः । नोद्विजन्ते नरान् दृष्ट्वा वधस्याकोविदाः पुरा ॥	१३
घृतपिण्डोपमान् स्थूलांस्तान् द्विजान् भक्षयिष्यथः । रोहितान् वक्रतुण्डांश्च नडमीनांश्च राघव ॥१४	१४
पम्पायामिपुभिर्मत्स्यांस्तत्र राम वरान् हतान् । निम्बकपक्षानयस्तप्रानकृशानेककण्टकान् ॥	१५
तव भक्त्या समायुक्तो लक्ष्मणः संप्रदास्यति । शृशं ते खादतो मत्स्यान् पम्पायाः पुष्पसंचये ॥१६	१६
पद्मगन्धि शिवं वारि स्वादुशीतमनामयम् । उद्धृत्य सतताच्छिष्टं रौप्यस्फाटिकसंनिभम् ॥	१७
असौ पुष्करपर्णेन लक्ष्मणः पाययिष्यति । स्थूलान् गिरिगुहाशय्यान् वानरान् वनचारिणः ॥	१८
सायाह्ने विचरन् राम दर्शयिष्यति लक्ष्मणः ^२ । अपां लोभादुपावृत्तान् वृषभानिव नर्दतः ॥	१९

१. फलान्यमृतपुष्पाणि घ.

२. इदमर्थम् क, ख, ग, घ, च, छ, नास्ति ।

रूपान्वितांश्च पम्पायां द्रक्ष्यसि त्वं नरोत्तम । सायाह्ने विचरन् राम 'विटपीमात्यधारिणः' ॥	२०
शीतोदकं च पम्पाया दृष्ट्वा शोकं विहास्यसि । सुमनोभिश्चितास्तत्र तिलका नक्तमालकाः ॥ ॥	२१
उत्पलानि च फुल्लानि पङ्कजानि च राघव । न तानि कश्चिन्माल्यानि तत्रारोपयिता नरः ॥	२२
न च वै म्लानतां यान्ति न च शीर्यन्ति राघव । मतङ्गशिष्यास्तत्रासन्नृषयः सुसमाहिताः ॥	२३
तेषां भारभित्तानां वन्यमाहरतां गुरोः । ये प्रपेतुर्महीं तूर्णं शरीरात् स्वेदबिन्दवः ॥	२४
तानि जातानि माल्यानि मुनीनां तपसा तदा । स्वेदबिन्दुसमुत्थानि न विनश्यन्ति राघव ॥	२५
तेषामद्यापि तत्रैव दृश्यते परिचारिणी । श्रमणी शबरी नाम काकुत्स्थ चिरजीविनी ॥	२६
त्वां तु धर्मे स्थिता नित्यं सर्वभूतनमस्कृतम् । दृष्ट्वा देवोपमं राम स्वर्गलोकं गमिष्यति ॥	२७
ततस्तद्राम पम्पायास्तीरमाश्रित्य पश्चिमम् । आश्रमस्थानमतुलं गुह्यं काकुत्स्थ पश्यसि ॥	२८
न तत्राक्रमितुं नागाः शक्नुवन्ति तमाश्रमम् । विविधास्तत्र वै नागा वने तस्मिंश्च पर्वते ॥	२९
ऋषेस्तत्र मतङ्गस्य विधानान्तश्च काननम् । मतङ्गवनमित्येव विश्रुतं रघुनन्दन ॥	३०
तस्मिन्नन्दनसंकाशे देवारण्योपमे वने । नानाविहगसंकीर्णं रंस्यसे राम निर्वृतः ॥	३१
ऋश्यमूकश्च पम्पायाः पुरस्तान् पुष्पितद्रुमः । सुदुःखारोहणो नाम शिशुनागाभिरक्षितः ॥	३२
उदारो ब्रह्मणा चैव पूर्वकाले विनिर्मितः । शयानः पुरुषो राम तस्य शैलस्य मूर्धनि ॥	३३
यत्स्वप्ने लभते वित्तं तन् प्रबुद्धोऽधिगच्छति । न त्वेनं विषमाचारः पापकर्माधिरोहति ॥	३४
यस्तु तं विषमाचारः पापकर्माधिरोहति । तत्रैव प्रहरन्त्येनं सुप्रमादाय राक्षसाः ॥	३५
तत्रापि शिशुनागानामाक्रन्दः श्रूयते महान् । क्रीडतां राम पम्पायां मतङ्गारण्यवामिनाम् ॥	३६
सिक्ता रुधिरधाराभिः संहत्य परमद्विपाः । प्रचरन्ति पृथङ्कीर्णां मेघवर्णांस्तरस्विनः ॥	३७
ते तत्र पीत्वा पानीयं विमलं शीतमव्ययम् । निर्वृताः संविगाहन्ते वनानि वनगोचराः ॥	३८
ऋक्षांश्च द्वीपिनश्चैव नीलकोमलकप्रभान् । हरूनपेतापजयान् दृष्ट्वा शोकं प्रहास्यसि ॥	३९
राम तस्य तु शैलस्य महती शोभते गुहा । शिलापिधाना काकुत्स्थ दुःखं चास्याः प्रवेशनम् ॥	४०
तस्या गुहायाः प्राग्द्वारे महाञ्शीतोदको हृदः । फलमूलान्वितो रम्यो नानामृगसमावृतः ॥	४१
तस्यां वसति सुग्रीवश्चतुर्भिः सह वानरैः । कदाचिच्छिखरे तस्य पर्वतस्यावतिष्ठते ॥	४२
कबन्धस्त्वनुशास्यैवं तावुभौ रामलक्ष्मणौ । स्रग्वी भास्करवर्णाभः खे व्यरोचत वीर्यवान् ॥	४३
तं तु खस्थं महाभागं कबन्धं रामलक्ष्मणौ । प्रस्थितौ त्वं ब्रजस्वेति वाक्यमूचतुरन्तिके ॥	४४
गम्यतां कार्यासिद्धयर्थमिति तावब्रवीत् स च । सुप्रीतौ तावनुज्ञाप्य कबन्धः प्रस्थितस्तदा ॥	४५

१. विटपीमात्यधारिण इति वानराविशेषणम् । युतम्—इति घ.

विटपीति दीर्घं आर्षः ।

२. अस्थानन्तरम्—महात्मभिर्महायज्ञैः स्तोम-

१. विटपीन् मात्यधारिणः च. छ. । मन्त्रैर्द्विजातिभिः—इति क.

अस्थार्थस्थानन्तरम्—पषण्ण्डयुतं स्वादु कूजत्पक्षिगणै-

३. जहिष्यासि गो,

स तत् कबन्धः प्रतिपद्य रूपं वृतः श्रिया भास्करतुल्यदेहः ।
निदर्शयन् राममवेक्ष्य स्वस्थः सख्यं कुरुष्वेति तदाभ्युवाच ॥

४६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहास्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे ऋश्यमूकमार्गकथनं नाम त्रिसप्ततितमः सर्गः

चतुःसप्ततितमः सर्गः

शबरीस्वर्गप्राप्तिः

तौ कबन्धेन तं मार्गं पम्पाया दर्शितं वने । प्रतस्थतुर्दिशं गृह्य प्रतीचीं नृवरात्मजौ ॥	१
तौ शैलेष्वाचितानेकान् क्षौद्रकल्पफलान् द्रुमान् । वीक्षन्तौ जग्मतुर्द्रष्टुं सुग्रीवं रामलक्ष्मणौ ॥	२
कृत्वा च शैलपट्टे तु तौ वासं रामलक्ष्मणौ । पम्पायाः पश्चिमं तीरं राघवावुपतस्थतुः ॥	३
तौ पुष्करिण्याः पम्पायास्तीरमामाद्य पश्चिमम् । अपश्यतां ततस्तत्र शबर्या रम्यमाश्रमम् ॥	४
तौ तमाश्रममासाद्य द्रुमैर्बहुभिगवृतम् । सुरम्यमभिवीक्षन्तौ शबरीमभ्युपेयतुः ॥	५
तौ च दृष्ट्वा तदा सिद्धा समुत्थाय कृताञ्जलिः । रामस्य पादौ जग्राह लक्ष्मणस्य च धीमतः ॥	६
पाद्यमाचमनीयं च सर्वं प्रादाद्यथाविधि । तामुवाच ततो रामः श्रमणीं संशितव्रताम् ॥	७
कञ्चित्ते निर्जिता विघ्ना कञ्चित्ते वर्धते तपः । कञ्चित्ते नियतः क्रोध आहारश्च तपोधने ॥	८
कञ्चित्ते नियमाः प्राप्ताः कञ्चित्ते मनसः सुखम् । कञ्चित्ते गुरुशुश्रवा सफला चारुभारिणि ॥	९
रामेण तापसी प्रष्टा सा सिद्धा सिद्धसंमता । शशंस शबरी वृद्धा रामाय प्रत्युपस्थिता ॥	१०
अद्य प्राप्ता तपःसिद्धिस्तव संदर्शनान्मया । अद्य मे सफलं तप्तं गुरवश्च सुपूजिताः ॥	११
अद्य मे सफलं जन्म स्वर्गश्चैव भविष्यति । त्वयि देववरे राम पूजिते पुरुषर्षभ ॥	१२
चक्षुषा तव सौम्येन पूतास्मि रघुनन्दन । गमिष्याम्यक्षयाँल्लोकांस्त्वत्प्रसादादरिंदम ॥	१३
चित्रकूटं त्वयि प्राप्ते विमानैरतुलप्रभैः । इतरते दिवमारूढा यानहं पर्यचारिषम् ॥	१४
तैश्चाहमुक्ता धर्मज्ञैर्महाभागैर्महर्षिभिः । आगमिष्यति ते रामः सुपुण्यमिममाश्रमम् ॥	१५
स ते प्रतिग्रहीतव्यः सौमित्रिसहितोऽतिथिः । तं च दृष्ट्वा वरालोकानक्षयांस्त्वं गमिष्यसि ॥	१६
मथा तु विविधं वन्यं संचितं पुरुषर्षभ । तवार्थे पुरुषव्याघ्र पम्पायास्तीरसंभवम् ॥	१७

१. आचिन्नेकान्. झ.

२. जग्मतुः झ.

३. अस्यानन्तरम्—एवमुक्ता महाभागैस्तदाह

पुरुषर्षभ—इति क. घ. पुना.

एवमुक्तः स धर्मात्मा शबर्यां शबरीमिदम् । राघवः प्राह विज्ञाने तां नित्यमबहिष्कृताम् ॥	१८
दुनोः सकाशात्तत्त्वेन प्रभावं ते महात्मनः । श्रुतं प्रत्यक्षमिच्छामि संद्रष्टुं यदि मन्यसे ॥	१९
एतत्तु वचनं श्रुत्वा रामवक्त्राद्विनिःसृतम् । शबरी दर्शयामास तावुभौ तद्वनं महत् ॥	२०
पश्य मेघघनप्रख्यं मृगपक्षिसमाकुलम् । मतङ्गवनमित्येव विश्रुतं रघुनन्दन ॥	२१
इह ते भावितात्मानो गुरवो मे महावने । जुहवांचक्रिरे ^१ देहं मन्त्रवन्मन्त्रपूजितम् ॥	२२
इयं प्रत्यक्स्थली वेदिर्वत्र ते मे सुसत्कृताः । पुष्पोपहारं कुर्वन्ति श्रमादुद्वेपिभिः करैः ॥	२३
तेषां तपःप्रभावेण पश्याद्यापि रघूद्वह । द्योतयन्ति दिशः सर्वाः श्रिया वेद्योऽनुलप्रभाः ॥	२४
अशक्नुवद्भिस्तैर्गन्तुमुपवासश्रमालसैः । चिन्तितेऽभ्यागतान् पश्य सहितान् सम सागरान् ॥	२५
कृताभिषेकैस्तैर्न्यस्ता वल्कलाः पादपेष्विवह । अद्यापि नावशुष्यन्ति प्रदेशे रघुनन्दन ॥	२६
देवकार्याणि कुर्वद्भिर्यानीमानि कृतानि वै । पुष्पैः ^२ कुवलयैः सार्धं म्लानत्वं नोपयान्ति वै ॥	२७
कृत्स्नं वनमिदं दृष्टं श्रोतव्यं च श्रुतं त्वया । तदिच्छाम्यभ्यनुज्ञाता त्यक्तुमेतत् कलेबरम् ॥	२८
तेषामिच्छाम्यहं गन्तुं समीपं भावितात्मनाम् । मुनीनामाश्रमो येषामहं च परिचारिणी ॥	२९
धर्मिष्ठं तु वचः श्रुत्वा राघवः सहलक्ष्मणः । प्रहर्षमतुलं लेभे आश्चर्यमिति चाब्रवीत् ॥	३०
तामुवाच ततो रामः ^३ शबरीं संशितत्रताम् । अर्चितोऽहं त्वया भक्त्या गच्छ कामं यथासुखम् ॥३१	३१
इत्युक्त्वा जटिला वृद्धा चीरकृष्णाजिनाम्बरा । तस्मिन् मुहूर्ते शबरी देहं जीर्णं जिहासती ॥	३२
अनुज्ञाता तु रामेण हुत्वात्मानं हुताशने । ज्वलत्पावकसंकाशा स्वर्गमेव जगाम सा ॥	३३
दिव्याभरणसंयुक्ता दिव्यमाल्यानुलेपना । दिव्याम्बरधरा तत्र बभूव प्रियदर्शना ॥	३४
विराजयन्ती तं देशं विद्युत्सौदामनी यथा । यत्र ते सुकृतात्मानो विहरन्ति महर्षयः ॥	३५
तत्पुण्यं शबरी स्थानं जगामात्मसमाधिना ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

अरण्यकाण्डे शबरीस्वर्गप्राप्तिर्नाम चतुःसप्ततितमः सर्गः

पञ्चसप्ततितमः सर्गः

पम्पादर्शनम्

दिवं तु तस्यां यातायां शबर्यां स्वेन तेजसा । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा चिन्तयामास राघवः ॥ १

१. तीर्थं ज. झ. ञ.

२. किसलयैः झ.

३. श्रमणीं ज. झ. ञ.

४. अस्यानन्तरम्—प्रणम्य शिरसा रामं
स्वर्गता सुप्रभानना—इति—ग,

स चिन्तयित्वा धर्मात्मा प्रभावं तं महात्मनाम् । हितकारिणमेकाग्रं लक्ष्मणं राघवोऽब्रवीत् ॥	२
दृष्टोऽयमाश्रमः सौम्य बह्वाश्रयः कृतात्मनाम् । विश्वस्तमृगशार्दूले नानाविहगसेवितः ॥	३
सप्तानां च समुद्राणामेषु तीर्थेषु लक्ष्मण । उपस्पृष्टं च विधिवत् पितरश्चापि तर्पिताः ॥	४
प्रनष्टमशुभं तत्तत् कल्याणं समुपस्थितम् । तेन तत्त्वेन हृष्टं मे मनो लक्ष्मण संप्रति ॥	५
हृदये हि नरव्याघ्र शुभमाविर्भविष्यति । तदागच्छ गमिष्यावः पम्पां तां प्रियदर्शनाम् ॥	६
ऋश्यमूको गिरिर्ध्रुव नातिदूरे प्रकाशते । यस्मिन् वसति धर्मात्मा सुग्रीवोऽशुमतः सुतः ॥	७
नित्यं वाल्मिभैयत्रस्तश्चतुर्भिः सह वानरैः । अभित्वरे च तं द्रष्टुं सुग्रीवं वानरर्षभम् ॥	८
तदधीनं हि मे सौम्य सीतायाः परिमार्गणम् । एवं ब्रुवाणं तं धीरं रामं सौमित्रिब्रवीत् ॥	९
गच्छावस्त्वरितं तत्र ममापि त्वरते मनः । आश्रमात्तु ततस्तस्मान्निष्क्रम्य स विशां पतिः ॥	१०
आजगाम ततः पम्पां लक्ष्मणेन सह प्रभुः । स ददर्श ततः पुण्यामुदारजनसेविताम् ॥	११
नानाद्रुमलताकीर्णां पम्पां पानीयवाहिनीम् । पद्मैः सौगन्धिकैस्ताम्रां शुक्लां कुमुदमण्डलैः ॥	१२
नीलां कुवलयोद्घाटैर्वह्ववर्णां कुथामिव । स तामासाद्य वै रामो दूरादुदकवाहिनीम् ॥	१३
मतङ्गसरसं नाम हृदं समवगाहत । अरविन्दोत्पलवतीं पद्मसौगन्धिकायुताम् ॥	१४
पुष्पिताम्रवणोपेतां बर्हिणोद्घुष्टनादिताम् । तिलकैर्बीजपुरैश्च धवैः शुक्लद्रुमैस्तथा ॥	१५
पुष्पितैः करवीरैश्च पुंनागैश्च सुपुष्पितैः । मालतीकुन्दगुल्मैश्च भण्डीरैर्निचुलैस्तथा ॥	१६
अशोकैः समपर्णैश्च केतकैरतिमुक्तकैः । अन्यैश्च धिविधैर्वृक्षैः प्रमदामिव भूषिताम् ॥	१७
समीक्षमाणौ पुष्पाढ्यं सर्वतो विपुलद्रुमम् । कोयष्टिकैश्चार्जुनकैः शतपत्रैश्च कीरकैः ॥	१८
एतैश्चान्यैश्च विहगैर्नादितं तु वनं महत् । ततो जग्मतुरव्यग्रौ गघवौ सुसमाहितौ ॥	१९
तद्वनं चैव सरसः पश्यन्तौ शकुनैर्युतम् । स ददर्श ततः पम्पां शीतवारिनिधिं शुभाम् ॥	२०
प्रहृष्टनानाशकुनां पादपैरुपशोभिताम् । स रामो विविधान् वृक्षान् सरांसि विविधानि च ॥	२१
पश्यन् कामाभिसंतप्तो जगाम परमं हृदम् । पुष्पितोपवनोपेतां सालचम्पकशोभिताम् ॥	२२
षट्पदौघसमाविष्टां श्रीमतीमतुलप्रभाम् । स्फटिकोपमतोयाढ्यां ऋक्षणवालुकसंयुताम् ॥	२३
स तां दृष्ट्वा पुनः पम्पां पद्मसौगन्धिकैर्युताम् । इत्युवाच तदा वाक्यं लक्ष्मणं सत्यविक्रमः ॥	२४
अस्यास्तीरे तु पूर्वोक्तः पर्वतो धातुमण्डितः । ऋश्यमूक इति ख्यातः पुण्यः पुष्पितपादपः ॥	२५
हरेर्ऋक्षरजोनाम्नः पुत्रस्तस्य महात्मनः । अभ्यास्ते तं महावीर्यः सुग्रीव इति विश्रुतः ॥	२६
सुग्रीवमभिगच्छ त्वं वानरेन्द्रं नरर्षभ । इत्युवाच पुनर्वाक्यं लक्ष्मणं सत्यविक्रमम् ॥	२७
राज्यभ्रष्टेन दीनेन तस्यामासक्तचेतसा । कथं मया विना शक्यं सीतां लक्ष्मण जीवितुम् ॥	२८

इत्येवमुक्त्वा मदनाभिपीडितः स लक्ष्मणं वाक्यमनन्यचेतसम् ।

बिवेश पम्पां नलिनीं मनोहरां रघूत्तमः शोकविषादयन्त्रितः ॥

२९

ततो महद्वर्त्म सुदूरसंक्रमः क्रमेण गत्वा प्रतिकूलधन्वनम् ।

ददर्श पम्पां शुभदर्शकाननामनेकनानाविधपक्षिजालकाम् ॥

३०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
अरण्यकाण्डे पम्पादर्शनं नाम पञ्चसप्ततितमः सर्गः

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे अरण्यकाण्डः संपूर्णः

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमद्वालमीकिरामायणम् ॥

॥ अथ किष्किन्धाकाण्डः ॥

प्रथमः सर्गः

रामविप्रलम्भावेशः

म तां पुष्करिणीं गत्वा पद्मोत्पलझपाकुलाम् । रामः सौमित्रिसहितो विललापाकुलेन्द्रियः ॥	१
तस्य दृष्ट्वैव तां हर्षादिन्द्रियाणि चकम्पिरे । स कामवशमापन्नः सौमित्रिमिदमब्रवीत् ॥	२
सौमित्रे शोभते पम्पा वैदूर्यविमलोदका । फुल्लपद्मोत्पलवती शोभिना विविधैर्द्रुमैः ॥	३
सौमित्रे पश्य पम्पायाः काननं शुभदर्शनम् । यत्र राजन्ति शैलाभा द्रुमाः सशिखरा इव ॥	४
मां तु शोकाभिसंतप्रमाधयः पीडयन्ति वै ^१ । भरतस्य च दुःखेन वैदेह्या हरणेन च ॥	५
शोकार्तस्यापि मे पम्पा शोभते चित्रकानना । व्यवकीर्णा बहुविधैः पुष्पैः शीतोदका शिवा ॥	६
नलिनैरपि संछन्ना ह्यत्यर्थं शुभदर्शना । सर्पव्यालानुचरिता मृगद्विजसमाकुला ॥	७
अधिकं प्रतिभात्येतन्नीलपीतं तु शाद्वलम् । द्रुमाणां विविधैः ^२ पुष्पैः परिस्तोमैरिवार्पितम् ^३ ॥	८
पुष्पभारसमृद्धानि शिखराणि समन्ततः । लताभिः पुष्पिताम्राभिरुपगृहानि सर्वतः ॥	९
सुखानिलोऽयं सौमित्रे कालः प्रचुरमन्मथः । गन्धवान् सुरभिर्मासो जातपुष्पफलद्रुमः ॥	१०
पश्य रूपाणि सौमित्रे यनानां पुष्पशालिनाम् । सृजतां पुष्पवर्षाणि तोयं तोयमुचामिव ॥	११
प्रस्तरेषु च रम्येषु विविधाः काननद्रुमाः । वायुवेगप्रचलिताः पुष्पैरवकिरन्ति गाम् ॥	१२
पतितैः पतमानैश्च पादपस्थैश्च मारुतः । कुसुमैः पश्य सौमित्रे क्रीडन्निव समन्ततः ॥	१३
विक्षिपन् विविधाः शाखा नगानां कुसुमोत्कचाः ^४ । मारुतश्चलितस्थानैः षट्पदैरनुगीयते ॥	१४
मत्तकोकिलसंनार्दैर्नेर्तयन्निव पादपान् । शैलकन्दरनिष्क्रान्तः प्रगीत इव ^५ चानिलः ॥	१५
तेन विक्षिपतात्यर्थं पवनेन समन्ततः । अमी संसक्तशाखाप्रा प्रथिता इव पादपाः ॥	१६
स एष सुखसंस्पर्शो वाति चन्दनशीतलः । गन्धमभ्यावहन् पुष्पं श्रमापनयनोऽनिलः ॥	१७

१. परिस्तोमाः चित्रकम्बलानि ।

२. प्रगीत इव प्रकर्षेण गातुमारुत इव ।

३. माधवः पीडयन्निव च. छ.

४. उच्छ्रितैः ति. पाठान्तरम् ।

५. अस्यानन्तरम् — नानाप्रस्थातकुसुमैश्छन्ना-

शुभोति लक्ष्मण—इति ख. ग. घ.

६. कुसुमोत्कचाः झ. ञ.

अमी पवनविक्षिप्ता विनदन्तीव पादपाः । षट्पदैरनुकूजद्भिर्वनेषु मधुगन्धिषु ॥	१८
गिरिप्रस्थेषु रम्येषु पुष्पवद्भिर्मनोरमैः । संसक्तशिखराः शैला विराजन्ते महाद्रुमैः ॥	१९
पुष्पसंछन्नशिखरा मारुतोत्क्षेपचञ्चला । अमी मधुकरोत्तंसाः प्रगीता इव पादपाः ॥	२०
सुपुष्पितास्तु पश्येमान् कर्णिकारान् समन्ततः । हाटकप्रतिसंछन्नान्नरान् पीताम्बरानिव ॥	२१
अयं वसन्तः सौमित्रे नानाविहगनादितः । सीतया विप्रहीणस्य शोकसंदीपनो मम ॥	२२
मां हि शोकसमाक्रान्तं संतापयति मन्मथः । हृष्टः प्रवदमानश्च मामाह्वयति कोकिलः ॥	२३
एष दात्यूहको हृष्टो रम्ये मां वननिर्झरे । प्रणदन् मन्मथाविष्टं शोचयिष्यति लक्ष्मण ॥	२४
श्रुत्वैतस्य पुरा शब्दमाश्रमस्था मम प्रिया । मामाहूय प्रमुदिता परमं प्रत्यनन्दत ॥	२५
एवं विचित्राः पतगा नानारावविराविणः । वृक्षगुल्मलताः पश्य संपतन्ति समन्ततः ॥	२६
विमिश्रा विहगाः पुंभिरात्मव्यूहाभिनन्दिताः । शृङ्गराजप्रमुदिताः सौमित्रे मधुरस्वराः ॥	२७
अस्याः कूले प्रमुदिताः शकुनाः सङ्घशस्त्रिह । दात्यूहरतिविक्रन्दैः पुंस्कोकिलरुतैरपि ॥	२८
स्वनन्ति पादपाश्चमे ममानङ्गप्रदीपनाः । अशोकस्तवकाङ्गारः षट्पदस्वननिःस्वनः ॥	२९
मां हि पल्लवताम्राचिर्वसन्ताम्रिः प्रधक्ष्यति । न हि तां सूक्ष्मपक्ष्माक्षीं सुकेशीं मृदुभाषिणीम् ॥	३०
अपश्यतो मे सौमित्रे जीवितेऽस्ति प्रयोजनम् । अयं हि दयितस्तस्याः कालो रुचिरकाननः ॥	३१
कोकिलाकुलसीमान्तो दयिताया ममानघ । मन्मथायाससंभूतो वसन्तगुणवर्धितः ॥	३२
अयं मां धक्ष्यति क्षिप्रं शोकाग्निर्नचिरादिव । अपश्यत्स्तां दयितां पश्यतो रुचिरद्रुमान् ॥	३३
ममायमात्मप्रभवो भूयस्त्वमुपयास्यति । अदृश्यमाना वैदेही शोकं वर्धयतीह मे ॥	३४
दृश्यमानो वसन्तश्च स्वेदसंसर्गदूपकः । मां हि सा मृगशाबाक्षी चिन्ताशोकबलात्कृतम् ॥	३५
संतापयति सौमित्रे क्रूरश्चैत्रो वनानिलः । अमी मयूराः शोभन्ते प्रनृत्यन्तस्ततस्ततः ॥	३६
स्वैः पक्षैः पवनोद्भूतैर्गवाक्षैः स्फाटिकैरिव । शिखिनीभिः परिवृतास्त एते मदमूर्च्छिताः ॥	३७
मन्मथाभिपरीतस्य मम मन्मथवर्धनाः । पश्य लक्ष्मण नृत्यन्तं मयूरमुपनृत्यति ॥	३८
शिखिनी मन्मथातैषा भर्तारं गिरिसानुषु । तामेव मनसा रामां मयूरोऽप्युपधावति ॥	३९
वितत्य रुचिरौ पक्षौ रुतैरुपहसन्निव । मयूरस्य वने नूनं रक्षसा न हता प्रिया ॥	४०
तस्मान्मनृत्यति रम्येषु वनेषु सह कान्तया । मम त्वयं विना वासः पुष्पमासे सुदुःसहः ॥	४१
पश्य लक्ष्मण संरागं तिर्यग्योनिगतेष्वपि । यदेषा शिखिनी कामाङ्गर्तारमभिवर्तते ॥	४२
ममायेवं विशालाक्षी जानकी जातसंभ्रमा । मदनेनाभिवर्तत यदि नापहता भवेत् ॥	४३
पश्य लक्ष्मण पुष्पाणि निष्फलानि भवन्ति मे । पुष्पभारसमृद्धानां वनानां शिशिरात्यये ॥	४४
रुचिराण्यपि पुष्पाणि पादपानामतिश्रिया । निष्फलानि महीं यान्ति समं मधुकरोत्करैः ॥	४५

नदन्ति कामं मुदिताः शकुनाः सङ्घशः कलम् । आह्वयन्त इवान्योन्यं कामोन्मादकरा मम ॥	४६
वसन्तो यदि तत्रापि यत्र मे वसति प्रिया । नूनं परवशा सीता सापि शोचत्यहं यथा ॥	४७
नूनं न तु वसन्तोऽयं देशं स्पृशति यत्र सा । कथं ह्यसितपद्माक्षी वर्तयेत् सा मया विना ॥	४८
अथवा वर्तते तत्र वसन्तो यत्र मे प्रिया । किं करिष्यति सुश्रोणी सा तु निर्भर्त्सिता परैः ॥	४९
श्यामा पद्मपलाशाक्षी मृदुपूर्वाभिभाषिणी । नूनं वसन्तमासाद्य परित्यक्ष्यति जीवितम् ॥	५०
दृढं हि हृदये बुद्धिर्मम संप्रति वर्तते । नालं वर्तयितुं सीता साध्वी मद्विरहं गता ॥	५१
मयि भावो हि वैदेह्यास्तत्त्वतो विनिवेशितः । ममापि भावः सीतायां सर्वथा विनिवेशितः ॥	५२
एष पुष्पवहो वायुः सुखस्पर्शो हिमावहः । तां विचिन्तयतः कान्तां पावकप्रतिमो मम ॥	५३
सदा सुखमहं मन्ये यं पुरा सह सीतया । मारुतः स यिना सीतां शोकं वर्धयते मम ॥	५४
तां विना स विहंगोऽसौ पक्षी प्रणदितस्तदा । वायसः पादपगतः प्रहृष्टमभिनर्दति ॥	५५
एष वै तत्र वैदेह्या विहगः प्रतिहारकः । पक्षी मां तु विशालाक्ष्याः समीपमुपनेष्यति ॥	५६
शृणु लक्ष्मण संनादं वने मद्विवर्धनम् । पुष्टिताम्रेषु वृक्षेषु द्विजानामुपकूजताम् ॥	५७
विक्षिप्तं पवनेनैतामसौ तिलकमञ्जरीम् । पट्टपदः सहमाभ्येति मदोदधूतामिव प्रियाम् ॥	५८
कामिनामयमत्यन्तमशोकः शोकवर्धनः । स्तवकैः पवनोत्क्षिप्तैस्तर्जयन्निव मां स्थितः ॥	५९
अमी लक्ष्मण दृश्यन्ते चूताः कुमुमशालिनः । विभ्रमोत्सिक्तमनसः साङ्गरागा नरा इव ॥	६०
सौमित्रे पश्य पम्पायाश्चित्रासु वनराजिषु । किंनरा नरशार्दूल विचरन्ति ततस्ततः ॥	६१
इमानि शुभगन्धीनि पश्य लक्ष्मण सर्वशः । नलिनानि प्रकाशन्ते जले तरुणसूर्यवत् ॥	६२
एषा प्रसन्नसलिला पद्मनीलोत्पलायुता । हंगकारण्डवाकीर्णा पम्पा सौगन्धिकान्विता ॥	६३
जले तरुणसूर्याभिः पट्टपदाहतकेसरैः । पङ्कजैः शोभते पम्पा समन्तादभिसंवृता ॥	६४
चक्रवाकयुता नित्यं चित्रप्रस्थवनान्तरा । मातङ्गमृगयूथैश्च शोभते सलिलार्थिभिः ॥	६५
पवनाहितवेगाभिर्ूर्मभिर्विमलेऽम्भसि । पङ्कजानि विराजन्ते ताड्यमानानि लक्ष्मण ॥	६६
पद्मपत्रविशालाक्षीं सततं प्रियपङ्कजाम् । अपश्यतो मे वैदेहीं जीवितं नाभिरोचते ॥	६७
अहो कामस्य वामत्वं यो गतामपि दुर्लभाम् । स्मारयिष्यति कल्याणीं कल्याणतरवादिनीम् ॥	६८
शक्यो धारयितुं कामो भवेदभ्यागतो मया । यदि भूयो वसन्तो मां न हन्यात् पुष्पितद्रुमः ॥	६९
यानि स्म रमणीयानि तथा सह भवन्ति मे । तान्येवारमणीयानि जायन्ते मे तथा विना ॥	७०
पद्मकोशपलाशानि द्रष्टुं दृष्टिर्हि मन्यते । सीताया नेत्रकोशाभ्यां सदृशानीति लक्ष्मण ॥	७१

1. अत्र आकाशगतस्य वायसस्य परुषं वाशितम् द्रष्टव्यम् ॥ प्रतिहारकः विशेषसूचक इत्यर्थः । इत्येकमनिष्टसूचकम् । वृक्षगतस्य तस्यैव महर्षेण नर्दन- उपरोक्तं भाविनं संयोगं सूचयतीति भावः । मित्त्वपरं ह्युभयसूचकं च कीर्तितम् । तदेतद्दृश्यमपि उत्तर- १. अस्यानन्तरम्— क्राञ्जसारससुष्ठु विचित्र- पथेन यथाक्रमं पूर्वोत्तरार्धाभ्यां विव्रियत इति कुसुमाकरा—इति क.

पद्मकेसरसंशुद्धो वृक्षान्तरविनिःसृतः । निःश्रास इव सीताया वाति वायुर्मनोहरः ॥	७२
सौमित्रे पश्य पम्पाया दक्षिणे गिरिमानुनि । पुष्पितां कर्णिकारस्य यष्टिं परमशोभनाम् ॥	७३
अधिकं शैलराजोऽयं धातुभिः सुविभूषितः । विचित्रं सृजते रेणुं वायुवेगविघट्टितम् ॥	७४
गिरिप्रस्थास्तु सौमित्रे सर्वतः संप्रपुष्पितैः । निष्पत्रैः सर्वतो रम्यैः प्रदीप्ता इव किंशुकैः ॥	७५
पम्पातीररुहाश्चमे संसक्ता मधुगन्धिनः । मालतीमल्लिक्राषण्डाः करवीराश्च पुष्पिताः ॥	७६
केतक्यः सिन्धुवाराश्च वासन्यश्च सुपुष्पिताः । माधव्यो गन्धपूर्णाश्च कुन्दगुल्माश्च सर्वशः ॥	७७
चिरिबिल्वा मधूकाश्च वज्जुला वकुलास्तथा । चम्पकारितलकाश्चैव नागवृक्षाः सुपुष्पिताः ॥	७८
नीपाश्च वरणाश्चैव खर्जूराश्च सुपुष्पिताः । पद्मकाश्चोपशोभन्ते नीलाशोकाश्च पुष्पिताः ॥	७९
लोध्राश्च गिरिपृष्ठेषु सिंहकेसरपिञ्जराः । अङ्गोलाश्च कुरण्टाश्च पूर्णकाः पारिभद्रकाः ॥	८०
चूताः पाटलयश्चैव कोविदाराश्च पुष्पिताः । मुचुलिन्दार्जुनाश्चैव दृश्यन्ते गिरिसानुषु ॥	८१
केतकोद्दालकाश्चैव शरीपाः शिंशपा धवाः । शात्मल्यः किंशुकाश्चैव रक्ताः कुरबकास्तथा ॥	८२
तिनिशा नक्तमालाश्च चन्दनाः स्पन्दनास्तथा । हिन्तालास्तिलकाश्चैव नागवृक्षाश्च पुष्पिताः ^१ ॥	८३
पुष्पितान् पुष्पिताग्राभिर्लताभिः परिवेष्टितान् । द्रुमान् पश्येह सौमित्रे पम्पाया रुचिरान् बहून् ॥	८४
वातविश्रम्भितपान् यथासन्नान् द्रुमानिमान् । लताः समनुवेष्टन्ते मत्ता इव वरस्त्रियः ॥	८५
पादपात् पादपं गच्छच्छैलच्छैलं वनाद्वनम् । वाति नैकरसास्वादसंमोदित इवानिलः ॥	८६
केचिन् पर्याप्रकुसुमाः पादपा मधुगन्धिनः । केचिन्मुकुलसंवीताः श्यामवर्णा इवावभुः ॥	८७
इदं सृष्टमिदं स्वादु प्रफुल्लमिदमित्यापि । रागमत्तो मधुकरः कुसुमेष्ववलीयते ॥	८८
निर्लाय पुनरुपत्य सहसान्यत्र गच्छति । मधुलुब्धो मधुकरः पम्पातीरद्रुमेष्वसौ ॥	८९
इयं कुसुमसङ्घातैरुपस्तीर्णा मुखाकृता । स्वयं निपतितैर्भूमिः शयनप्रस्तरैरिव ॥	९०
विविधा विविधैः पुष्पैस्तैरेव नगसानुषु । विशीर्णैः पीतरक्ता हि सौमित्रे प्रस्तराः कृताः ॥	९१
हिमान्ते पश्य सौमित्रे वृक्षाणां पुष्पसंभवम् । पुष्पमासे हि तरवः सङ्घर्षादिव पुष्पिताः ॥	९२
आह्वयन्त इवान्योन्यं नगाः षट्पदनादिताः । कुसुमोत्तंसविटपाः शोभन्ते बहु लक्ष्मण ॥	९३
एष कारण्डवः पक्षी विगाह्य सलिलं शुभम् । रमते कान्तया सार्धं काममुद्दीपयन् मम ॥	९४
मन्दाकिन्यान्तु यदिदं रूपमेवं मनोहरम् । स्थाने जगति विख्याता गुणास्तस्या मनोरमाः ॥	९५
यदि दृश्येत सा साध्वी यदि चेह वसेमहि । स्पृहयेयं न शक्राय नायोभ्यायै रघूत्तम ॥	९६
न ह्येवं रमणीयेषु शाद्वलेषु तथा सह । रमतो मे भवेच्चिन्ता न स्पृहान्येषु वा भवेत् ॥	९७
अमी हि विविधैः पुष्पैस्तरवो रुचिरच्छदाः । काननेऽरिमन् विना कान्तां चिन्तमुन्मादयन्ति मे ॥	९८
पश्य शीतजलं चेमां सौमित्रे पुष्करायुताम् । चक्रावाकानुचरितां कारण्डवनिषेविताम् ॥	९९
प्लवैः क्रौञ्चैश्च संपूर्णा वराहमृगसेविताम् । अधिकं शोभते पम्पा विक्रूजद्विर्विहंगमैः ॥	१००

दीपयन्तीव मे कामं विविधा मुदिता द्विजाः । श्यामां चन्द्रमुखीं स्मृत्वा प्रियां पद्मनिभेक्षणाम् ॥
 पश्य सानुषु चित्रेषु मृगीभिः सहितान् मृगान् । मां पुनर्मृगशाबाक्ष्या वैदेह्या विरहीकृतम् ॥ १०२
 व्यथयन्तीव मे चित्तं संचरन्तस्ततस्ततः । अस्मिन् सानुनि रम्ये हि मत्तद्विजगणायुते ॥ १०३
 पश्येयं यदि तां कान्तां ततः स्वस्ति भवेन्मम । जीवेयं खलु सौमित्रे मया सह सुमध्यमा ॥ १०४
 सेवते यदि वैदेही पम्पायाः पत्रनं सुखम् । पद्मसौगन्धिकवहं शिवं शोकविनाशनम् ॥ १०५
 धन्या लक्ष्मण सेवन्ते पम्पोपवनमारुतम् । श्यामा पद्मपलाशाक्षी प्रिया विरहिता मया ॥ १०६
 कथं धारयति प्राणान् विवशा जनकात्मजा । किं नु वक्ष्यामि राजानं धर्मज्ञं सत्यवादिनम् ॥ १०७
 सीताया जनकं पृष्टः कुशलं जनमंसदि । या मामनुगता मन्दं पित्रा प्रस्थापितं वनम् ॥ १०८
 सीता सत्पथमास्थाय क नु सा वर्तते प्रिया । तथा विहीनः कृपणः कथं लक्ष्मण धारये ॥ १०९
 या मामपगता राज्याद्भ्रष्टं विगतचेतसम् । तच्चार्विञ्चतपक्ष्माक्षं सुगन्धि शुभमत्रणम् ॥ ११०
 अपश्यतो मुखं तस्याः सीदतीव मनो मम । स्मितहास्यान्तरयुतं गुणवन्मधुरं हितम् ॥ १११
 वैदेह्या वाक्यमतुलं कदा श्रोष्यामि लक्ष्मण । प्राप्य दुःखं वने श्यामा सा मां मन्मथकरीतम् ॥
 नष्टदुःखेव हृष्टेव साध्वो साध्वभ्यभाषत । किं नु वक्ष्यामि कौसल्यामयोध्यायां नृपात्मज ॥ ११३
 क मा स्तुपेति पृच्छन्तीं कथं चातिमनस्विनोम । गच्छ लक्ष्मण पश्य त्वं भरतं भ्रातृवत्सलम् ॥ ११४
 न ह्यहं जीवितुं शक्तामृते जनकात्मजाम् । इति रामं महात्मानं विलपन्तमनाथवन् ॥ ११५
 उवाच लक्ष्मणो भ्राता वचनं युक्तमव्ययम् । संस्तम्भ राम भद्रं ते मा शुचः पुरुषोत्तम ॥ ११६
 नेदृशानां मतिर्मन्दा भवत्यकलुपात्मनाम् । स्मृत्वा वियोगजं दुःखं त्यज स्नेहं प्रिये जने ॥ ११७
 अतिस्नेहपरिष्वङ्गाद्वर्तिरात्रापि दह्यते । यदि गच्छति पातालं ततो ह्यधिकमेव वा ॥ ११८
 सर्वथा रावणस्तावन्न भविष्यति राघव । प्रवृत्तिर्लभ्यतां तावत्तस्य पापस्य रक्षसः ॥ ११९
 ततो हास्यति वा सीतां निधनं वा गमिष्यति । यदि याति दितेर्गर्भं^१ रावणः सह सीतया ॥ १२०
 तत्राप्येनं हनिष्यामि न चेहास्यति मैथिलीम् । स्वास्थ्यं भद्रं भजस्वार्यं त्यज्यतां कृपणा मतिः ॥
 अर्थोहि नष्टकार्यार्थिनार्यत्नेनाधिगम्यते । उत्साहो बलवानार्यं नास्त्युत्साहात् परं बलम् ॥ १२२
 सोत्साहस्यास्ति लोकेषु न किञ्चिदपि दुर्लभम् । उत्साहवन्तः पुरुषा नावसीदन्ति कर्मसु ॥ १२३
 उत्साहमात्रमाश्रित्य प्रतिलभ्यास जानकीम्^२ । त्यज्यतां कामवृत्तत्वं शोकं संन्यस्य पृष्टतः ॥ १२४
 महात्मानं कृतात्मानमात्मानं नावबुध्यसे । एवं संबोधितस्तत्र शोकोपहनचेतनः ॥ १२५
 न्यस्य शोकं च मोहं च ततो वैर्यमुपागमत् । सोऽभ्यतिक्रामद्व्यग्रस्तामचिन्त्यपराक्रमः ॥ १२६
 रामः पम्पां सुरुचिरां रम्यां पारिप्लवद्रुमाम् ॥

निरीक्षमाणः सहसा महात्मा सर्वं वनं निर्झरकन्दरांश्च ।

उद्विग्नचेताः सह लक्ष्मणेन विचार्य दुःखोपहतः प्रतस्थे ॥

१२७

तं मत्तमात्तङ्गविलासगामी गच्छन्तमव्यग्रमना महात्मा ।	
स लक्ष्मणो राघवमिष्टचेष्टो ररक्ष धर्मेण बलेन चैव ॥	१२८
तावृश्यमूकस्य समीपचारी चरन् ददर्शाद्भुतदर्शनीयौ ।	
शाखामृगाणामधिपस्तरस्वी वितत्रसे नैव चिचेष्ट किञ्चित् ॥	१२९
स तौ महात्मा गजमन्दगामी शाखामृगस्तत्र चिरं चरन्तौ ॥	
दृष्ट्वा त्रिषादं परमं जगाम चिन्तापरीतो भयभारमग्नः ॥	१३०
तमाश्रमं पुण्यसुखं शरण्यं सदैव शाखामृगसेवितान्तम् ।	
त्रस्ताश्च दृष्ट्वा हरयोऽभिजग्मुर्महौजसौ राघवलक्ष्मणौ तौ ॥	१३१
इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् किष्किन्धाकाण्डे रामविप्रलम्भावेशो नाम प्रथमः सर्गः	

द्वितीयः सर्गः

सुग्रीवमन्त्रः

तौ तु दृष्ट्वा महात्मानौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । वरायुधधरौ वीरौ सुग्रीवः शङ्कितोऽभवत् ॥	१
उद्विग्नहृदयः सर्वा दिशः समवलोकयन् । न व्यतिष्ठत कस्मिंश्चिद्देशे वानरपुंगवः ॥	२
नैव चक्रे मनः स्थाने वीक्षमाणो महाबलौ । कपेः परमभीतस्य चित्तं व्यवससाद् ह ॥	३
चिन्तयित्वा स धर्मात्मा विमृश्य गुरुलाघवम् । सुग्रीवः परमोद्विग्नः सर्वैरनुचरैः सह ॥	४
ततः स सचिवेभ्यस्तु सुग्रीवः प्लवगाधिपः । शशंस परमोद्विग्नः पश्यन्तौ रामलक्ष्मणौ ॥	५
एतौ वर्नामदं दुर्गं वालिप्रणिहितौ ध्रुवम् । छद्मना चीरवसनौ प्रचरन्ताविहागतौ ॥	६
ततः सुग्रीवसचिवा दृष्ट्वा परमधन्विनौ । जग्मुर्गिरितटात्तस्मादन्यच्छिखरमुत्तमम् ॥	७
ते क्षिप्रमधिगम्याथ यूथपा यूथपर्षभम् । हरयो वानरश्रेष्ठ परिवार्योपतस्थिरे ॥	८
एकमेकायनगताः प्रवमाना गिरेर्गिरिम् । प्रकम्पयन्तो वेगेन गिरीणां शिखराण्यपि ॥	९
ततः शाखामृगाः सर्वे प्लवमाना महाबलाः । बभञ्जुश्च नगास्तत्र पुष्पितान् दुर्गसंश्रिताम् ॥१०	
आप्लवन्तो हरिवराः सर्वतस्तं महागिरिम् । मृगमार्जारशार्दूलान्वासयन्तो ययुस्तदा ॥	११
ततः सुग्रीवसचिवाः पर्वतेन्द्रं समाश्रिताः । संगम्य कपिमुख्येन सर्वे प्राञ्जलयः स्थिताः ॥	१२
ततस्तं भयसंविग्नं वालिकिल्बिपशङ्कितम् । उवाच हनुमान् वाक्यं सुग्रीवं वाक्यकोविदः ॥	१३
संभ्रमस्त्यज्यतामेप सर्वैर्वालिकृते महान् । मलयोऽयं गिरिवरो भयं नेहास्ति वालिनः ॥	१४

यस्मादुद्विग्नचेतास्त्वं प्रदत्तो हरिपुंगव । तं क्रूरदर्शनं क्रूरं नेह पश्यामि वालिनम् ॥	१५
यस्मात्तव भयं सौम्यं पूर्वजात् पापकर्मणः । स नेह वाली दुष्टात्मा न ते पश्याम्यहं भयम् ॥	१६
अहो शाखाभृगत्वं ते व्यक्तमेव प्लवंगम । लघुचित्ततयात्मानं न स्थापयसि यो मतौ ॥	१७
बुद्धिविज्ञानसंपन्न इङ्गितैः सर्वमाचर । न ह्यबुद्धिं गतो राजा सर्वभूतानि शास्ति हि ॥	१८
सुग्रीवस्तु शुभं वाक्यं श्रुत्वा सर्वं हनूमतः । ततः शुभतरं वाक्यं हनूमन्तमुवाच ह ॥	१९
दीर्घबाहू विशालाक्षौ शरचापासिधारिणौ । कस्य न स्याद्भयं दृष्ट्वा ह्येतौ सुरसुतोपमौ ॥	२०
वालिप्रणिहितावेतौ शङ्केऽहं पुरुषोत्तमौ । राजानो बहुमित्राश्च विश्वासो नात्र हि क्षमः ॥	२१
अरयश्च मनुष्येण विज्ञेयाश्छन्नचारिणः । विश्वस्तानामविश्वस्ता रन्ध्रेषु प्रहरन्ति हि ॥	२२
कृत्येषु वाली मेधावी राजानो बहुदर्शनाः । भवन्ति परहन्तारस्ते ज्ञेयाः प्राकृतैर्नरैः ॥	२३
तौ त्वया 'प्राकृतेनेव गत्वा ज्ञेयौ प्लवंगम । इङ्गितानां प्रकारैश्च रूपव्याभापणेन च ॥	२४
लक्ष्यस्व तयोर्भावं प्रहृष्टमनसौ यदि । विश्वासयन् प्रशंसाभिरिङ्गितैश्च पुनः पुनः ॥	२५
ममैवाभिमुखं स्थित्वा पृच्छ त्वं हरिपुंगव । प्रयोजनं प्रवेशस्य वनस्यास्य धनुर्धरौ ॥	२६
शुद्धात्मानौ यदि त्वेतौ जानीहि त्वं प्लवंगम । व्याभापितैर्वा विज्ञेया स्याद्दुष्टादुष्टता तयोः ॥	२७
इत्येवं कपिराजेन संदिष्टो मारुतात्मजः । चकार गमने बुद्धिं यत्र तौ रामलक्ष्मणौ ॥	२८
तथेति संपूज्य वचस्तु तस्य तत् कपेः सुभीतस्य दुरासदस्य च ।	
महानुभावो हनुमान् ययौ तदा स यत्र रामोऽतिबलश्च लक्ष्मणः ॥	

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम्
किङ्किन्वाकाण्डे सुग्रीवमन्त्रा नाम द्वितीयः सर्गः

तृतीयः सर्गः

हनूमत्प्रेषणम्

वचो विज्ञाय हनुमान् सुग्रीवस्य महात्मनः । पर्वतादृश्यमूकान्तु पुप्लुवे यत्र राघवौ ॥	१
कपिरूपं परित्यज्य हनुमान् मारुतात्मजः । भिक्षुरूपं ततो भेजे शठबुद्धितया कपिः ॥	२
ततः स हनुमान् वाचा ऋक्षण्या सुमनोज्ञया । विनीतबदुपागम्य राघवौ प्रणिपत्य च ॥	३
आबभाषेऽथ तौ वीरौ यथावत् प्रशंस च । संपूज्य विधिवद्वीरौ हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ४	

1. प्राकृतेन दीनेवेषधारिणा । प्रअरय गिरिकन्दरमाश्रितानपि अभियेकनुमेनौ चारौ
2. अविस्त्रब्धबुद्धितयेत्यर्थः । यदा शठबुद्धि-प्रेषयति । तद् वेषान्तरच्छन्नयोरनयोऽभिधुरूपेण वचन-तथेति, वालिन इत्यादिः । शठबुद्धिर्हि वाली, येन नगरात् युक्तमेवेति मन्यमानो वेषान्तरं जग्राहेति भावः ।

उवाच कामतो वाक्यं मृदु सत्यपराक्रमौ । राजर्षिदेवप्रतिमौ तापसौ संशितव्रतौ ॥	५
देशं कथमिमं प्राप्तौ भवन्तौ वरवर्णिनौ । त्रासयन्तौ मृगगणानन्यांश्च वनचारिणः ॥	६
पम्पातीररुहान् वृक्षान् वीक्षमाणौ समन्ततः । इमां नदीं शुभजलां शोभयन्तौ ^१ तरस्विनौ ॥	७
धैर्यवन्तौ सुवर्णाभौ कौ युवां चीरवामसौ । निःश्वसन्तौ वरभुजौ पीडयन्ताविमाः प्रजाः ॥	८
सिंहविप्रेक्षितौ वीरौ सिंहातिबलविक्रमौ । शक्रचापनिभे चापे गृहीत्वा शत्रुसूदनौ ॥	९
श्रीमन्तौ रूपसंपन्नौ वृषभश्रेष्ठविक्रमौ । हस्तिहस्तोपमभुजौ श्रुतिमन्तौ नरर्षभौ ॥	१०
प्रभया पर्वतेन्द्रोऽयं युवयोरवभासितः । राज्यार्हावमरप्रख्यौ कथं देशमिहागतौ ॥	११
पद्मपत्रेक्षणौ वीरौ जटामण्डलधारिणौ । अन्योन्यसदृशौ वीरौ देवलोकादिवागतौ ॥	१२
यदृच्छयेव संप्राप्तौ चन्द्रसूर्यौ वसुंधराम् । विशालवक्षसौ वीरौ मानुषौ देवरूपिणौ ॥	१३
सिंहस्कन्धौ महोत्साहौ समदाविव गोवृषौ । आयताश्च सुवृत्ताश्च बाहवः परिघोपमाः ॥	१४
सर्वभूषणभूषार्हाः किमर्थं न विभूषिताः । उभौ योग्यावहं मन्ये रक्षितुं पृथिवीमिमाम् ॥	१५
ससागरवनां कृत्स्नां विन्ध्यमेरुविभूषिताम् । इमे च धनुषी चित्रे ऋक्षणे चित्रानुलेपने ॥	१६
प्रकाशेते यथेन्द्रस्य वज्रं हेमविभूषिते । संपूर्णा निशितैर्बाणैस्तूणाश्च शुभदर्शनाः ॥	१७
जीवितान्तकरैर्यौ रैः श्वसद्भिरिव पन्नगैः । महाप्रमाणौ विस्तीर्णौ तमहाटकभूपितौ ॥	१८
खड्गावेतौ विराजेते निर्मुक्ताविव पन्नगौ । 'एवं मां परिभाषन्तं कस्माद्वै नाभिभाषथः ॥	१९
सुग्रीवो नाम धर्मात्मा कश्चिद्धानरयूथपः । वीरो विनिर्कृतो भ्रात्रा जगद्भ्रमति दुःखितः ॥	२०
प्राप्तोऽहं प्रेषितप्तेन सुग्रीवेण महात्मना । राज्ञा वानरमुख्यानां हनूमान्नाम वानरः ॥	२१
युवाभ्यां सह धर्मात्मा सुग्रीवः सख्यमिच्छति । तस्य मां सचिवं वित्तं वानरं पवनात्मजम् ॥	२२
भिक्षुरूपप्रतिच्छन्नं सुग्रीवप्रियकाम्यया । ऋश्यमूकादिह प्राप्तं कामगं कामरूपिणम् ॥	२३
एवमुक्त्वा तु हनुमांस्तौ वीरौ रामलक्ष्मणौ । वाक्यज्ञौ वाक्यकुशलः पुनर्नोवाच किञ्चन ॥	२४
एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य रामो लक्ष्मणमब्रवीन् । प्रहृष्टवदनः श्रीमान् भ्रातरं पार्श्वतः स्थितम् ॥	२५
सचिवोऽयं कपीन्द्रस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । तमेव काङ्क्षमाणस्य ममान्तिकमुपागतः ॥	२६
अभिभाषस्व सौमित्रे सुग्रीवसचिवं कपिम् । वाक्यज्ञं मधुरैर्वाक्यैः स्तेह्युक्तमरिंदम ॥	२७
नानृग्वेदविनीतस्य नायजुर्वेदधारिणः । नासामवेदविदुषः शक्यमेवं प्रभाषितुम् ॥	२८
नूनं व्याकरणं कृत्स्नमनेन बहुधा श्रुतम् । बहु व्याहरतानेन न किञ्चिदपशब्दितम् ॥	२९
न मुखे नेत्रयोर्वापि ललाटे च भ्रुवोस्तथा । अन्येष्वपि च गात्रेषु दोषः संविदितः क्वचित् ॥	३०
अविस्तरमसन्दिग्धमविलम्बितमद्रुतम् । उरःस्थं कण्ठगं वाक्यं वर्तते मध्यमे स्वरे ॥	३१
संस्कारक्रमसंपन्नामद्रुतामविलम्बिताम् । उच्चारयति कल्याणीं वाचं हृदयहारिणीम् ॥	३२

१. एवं प्रशंसन् स्ववर्चोभिः तयोराराधितं एवमित्यादिना ।

अनया चित्रया वाचा त्रिस्थानव्यञ्जनस्थया । कस्य नाराध्यते चित्तमुद्यतासेररेरपि ॥ ३३
 एवंविधो यस्य दूतो न भवेत् पार्थिवस्य तु । सिध्यन्ति हि कथं तस्य कार्याणां गतयोऽनघ ॥ ३४
 एवंगुणगणैर्युक्ता यस्य स्युः कार्यसाधकाः । तस्य सिध्यन्ति सर्वार्था दूतवाक्यप्रचोदिताः ॥ ३५
 एवमुक्तस्तु सौमित्रिः सुग्रीवसचिवं कपिम् । अभ्यभाषत वाक्यज्ञो वाक्यज्ञं पवनात्मजम् ॥ ३६
 विदिता नौ गुणा विद्वन् सुग्रीवस्य महात्मनः । तमेव चावां मार्गावः सुग्रीवं प्रवगेश्वरम् ॥ ३७
 यथा ब्रवीषि हनुमन् सुग्रीववचनादिह । तत्तथा हि करिष्यावो वचनात्तव सत्तम ॥ ३८
 तत्तस्य वाक्यं निपुणं निशम्य प्रहृष्टरूपः पवनात्मजः कपिः ।
 मनः समाधाय जयोपपत्तौ सख्यं तदा कर्तुमिवेष ताभ्याम् ॥ ३९
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
 किष्किन्धाकाण्डे हनूमत्प्रेषणं नाम तृतीयः सर्गः

चतुर्थः सर्गः

सुग्रीवसमीपगमनम्

ततः प्रहृष्टो हनुमान् 'कृत्यवानिति तद्वचः । श्रुत्वा मधुरभावं च^१ सुग्रीवं मनसा गतः ॥ १
 भव्यो राज्यागमस्तस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । यदयं कृत्यवान् प्राप्तः कृत्यं चैतदुपागतम् ॥ २
 ततः परमसंहृष्टो हनुमान् प्लवगर्षभः । प्रत्युवाच ततो वाक्यं रामं वाक्यविशारदः ॥ ३
 किमर्थं त्वं वनं घोरं पम्पाकाननमण्डितम् । आगतः सानुजो दुर्गं नानाव्यालमृगायुतम् ॥ ४
 तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणो रामचोदितः । आचक्षे महात्मानं रामं दशरथात्मजम् ॥ ५
 राजा दशरथो नाम द्युतिमान् धर्मवत्सलः । चातुर्वर्ण्यं स्वधर्मेण नित्यमेवाभ्यपालयत् ॥ ६
 न द्वेष्य विद्यते तस्य न च स द्वेषि कंचन । स च सर्वेषु भूतेषु पितामह इत्रापरः ॥ ७
 अग्निष्टोमादिभिर्यज्ञैरिष्टवानापदक्षिणैः^२ । तस्यायं पूर्वजः पुत्रो रामो नाम जनैः श्रुतः ॥ ८
 शरण्यः सर्वभूतानां पितुर्निर्देशपारगः । वीरो दशरथस्यायं पुत्राणां गुणवत्तमः ॥ ९
 राजलक्षणसंपन्नः संयुक्तो राजसंपदा । राज्याद्भ्रष्टो घने वस्तुं मया सार्धमिहागतः ॥ १०
 भार्यया च महातेजाः सीतयानुगतो वशी । दिनक्षये महातेजाः प्रभयेव दिवाकरः ॥ ११
 अहमस्यावरो भ्राता गुणैर्दास्यमुपागतः । कृतज्ञस्य बहुज्ञस्य लक्ष्मणो नाम नामतः ॥ १२

१. तद्वचः श्रुत्वा कृत्यवानिति, तमेव काङ्क्ष-
 माणस्येत्यादिना सूचितेन सुग्रीवविधेयेन केनापि कृत्येन
 तद्वान् राम इति हेतोः प्रहृष्टो मुदित इति वचनात् ।

१. मधुरसंभाषम् च. छ.
 २. अस्यानन्तरम्—अयोध्याधिपतिवार
 ३५वा-
 कूणां महारथः—इति थ.

सुखार्हस्य महार्हस्य सर्वभूतहितात्मनः । ऐश्वर्येण च हीनस्य वनवासाश्रितस्य च ॥	१३
रक्षसापहृता भार्या रहिते कामरूपिणा । तच्च न ज्ञायते रक्षः पत्नी येनास्य सा हृता ॥	१४
दनुर्नाम दितेः पुत्रः शापाद्राक्षसतां गतः । आख्यातस्तेन सुग्रीवः समर्थो वानरर्षभः ॥	१५
स ज्ञास्यति महावीर्यस्तव भार्यापहारिणम् । एवमुक्त्वा दनुः स्वर्गं भ्राजमानो गतः सुखम् ॥	१६
एतत्ते सर्वमाख्यातं याथातथ्येन पृच्छतः । अहं चैव हि रामश्च सुग्रीवं शरणं गतौ ॥	१७
एष दत्त्वा च वित्तानि प्राप्य चानुत्तमं यशः । लोकनाथः पुरा भूत्वा सुग्रीवं नाथमिच्छति ॥	१८
पिता यस्य पुरा ^१ ह्यासीच्छरण्यो धर्मवत्सलः । तस्य पुत्रः शरण्यश्च सुग्रीवं शरणं गतः ॥	१९
सर्वलोकस्य धर्मात्मा शरण्यः शरणं पुरा । गुरुर्मे राघवः सोऽयं सुग्रीवं शरणं गतः ॥	२०
यस्य प्रसादे सततं प्रसीदेयुरिमाः प्रजाः । स रामो वानरेन्द्रस्य प्रसादमभिकाङ्क्षते ॥	२१
येन सर्वगुणोपेताः पृथिव्यां सर्वपार्थिवाः । मानिताः सततं राज्ञा सदा दशरथेन वै ॥	२२
तस्यायं पूर्वजः पुत्रास्त्रिषु लोकेषु विश्रुतः । सुग्रीवं वानरेन्द्रं तु रामः शरणमागतः ॥	२३
शो हाभिभूते रामे तु शोकात्तं शरणं गते । कर्तुमर्हति सुग्रीवः प्रसादं हरियूथपः ॥	२४
एवं ब्रुवाणं सौमित्रिं करुणं साश्रुलोचनम् । हनुमान् प्रत्युवाचेदं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥	२५
ईदृशा बुद्धिसंपन्ना जितक्रोधा जितेन्द्रियाः । द्रष्टव्या वानरेन्द्रेण दिष्ट्या दर्शनमागताः ॥	२६
स हि राज्यात् परिभ्रष्टः कृतवैरश्च वालिना । हंतदारो बने त्यक्तो भ्रात्रा विनिकृतो भृशम् ॥	२७
करिष्यति स साहाय्यं युवयोर्भास्करात्मजः । सुग्रीवः सह चास्माभिः सीतायाः परिमार्गणे ॥	२८
इत्येवमुक्त्वा हलुमाञ्छरक्षं मधुरया गिरा । बभाषे साधु गच्छेम सुग्रीवमिति राघवम् ^२ ॥	२९
एवं ब्रुवाणं धर्मात्मा हनुमन्तं स लक्ष्मणः । प्रतिपूज्य यथान्यार्यामिदं प्रोवाच राघवम् ॥	३०
कपिः कथयते हृष्टो यथायं मारुतात्मजः । कृत्यवान् सोऽपि संप्राप्तः कृतकृत्योऽसि राघव ॥	३१
प्रसन्नमुखवर्णश्च व्यक्तं हृष्टश्च भाषते । नानृतं वक्ष्यते धीरो हनुमान् मारुतात्मजः ॥	३२
ततः स तु महाप्राज्ञो हनुमान् मारुतात्मजः ^३ । जगामादाय तौ वीरौ हरिराजाय राघवौ ^४ ॥	३३
भिक्षुरूपं परित्यज्य वानरं रूपमारिथतः । पृष्टमारोप्य तौ वीरौ जगाम कपिकुञ्जरः ॥	३४
स तु विपुलयशाः कपिप्रवीरः पवनसुतः कृतकृत्यवत् प्रहृष्टः ।	
गिरिवरमुखविक्रमः प्रयातः सुशुभमतिः सह रामलक्ष्मणाभ्याम् ॥	३५
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् किष्किन्धाकाण्डे सुग्रीवसर्मापगमन नाम चतुर्थः सर्गः	

१. सीता यस्य स्नुषा पुना.

२. इदं पद्यम् घ. नास्ति ।

३. इदमर्थम् ख. नास्ति ।

४. इदमर्थम् क. ख. ग. घ. नास्ति ।

पञ्चमः सर्गः

सुग्रीवसख्यम्

ऋश्यमूकात् ^१ हनुमान् गत्वा तं मलयं गिरिम् । आचचक्षे तदा वीरौ कपिराजाय राघवौ ॥	१
अयं रामो ^२ महाप्राज्ञः संप्राप्तो दृढविक्रमः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा रामोऽयं सत्यविक्रमः ॥	२
इक्ष्वाकूणां कुले जातो रामो दशरथात्मजः । धर्मं च निरतश्चैव पितुर्निर्देशपालकः ॥	३
राजसूयाश्वमेधैश्च बह्विर्येनाभितर्पितः । दक्षिणाश्च तथोत्सृष्टा गावः शनसहस्रशः ॥	४
तपसा सत्यवाक्येन वसुधा येन पालिता । स्त्रीहेतोस्तस्य पुत्रोऽयं रामोऽरण्यं समागतः ^३ ॥	५
तस्यास्य वसतोऽरण्ये नियतस्य महात्मनः । रावणेन हृता भार्या स त्वां शरणमागतः ॥	६
भवता सख्यकामौ तौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । प्रतिगृह्यार्चयस्वैतौ पूजनीयतमावुभौ ॥	७
श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं सुग्रीवो हृष्टगानसः । भयं स राघवाद्गोरं प्रजहौ विगतज्वरः ॥	८
स कृत्वा मानुषं रूपं सुग्रीवः प्लवगर्पभः ^३ । दर्शनीयतमो भूत्वा प्रीत्या प्रोवाच राघवम् ॥९	९
भवान् धर्मविनीतश्च विक्रान्तः सर्ववत्सलः । आख्याता वायुपुत्रेण तत्त्वतो मे भवद्गुणाः ॥ १०	१०
तन्ममैवैष सत्कारो लाभश्चैवोत्तमः प्रभो । यत्त्वमिच्छसि सौहार्दं वानरेण मया सह ॥	११
रोचते यदि वा सख्यं बाहुरेष प्रसारितः । गृह्यतां पाणिना पाणिर्मर्यादा बध्यतां ध्रुवा ॥	१२
एतत्तु वचनं श्रुत्वा सुग्रीवेण सुभाषितम् । स प्रहृष्टमना हस्तं पीडयामास पाणिना ॥	१३
हृद्यं सौहृदमालम्ब्य पर्यष्वजत पीडितम् । ततो हनूमान् संत्यज्य भिक्षुरूपमर्दिदमः ॥	१४
काष्ठयोः स्वेन रूपेण जनयामास पावकम् । दीप्यमानं ततो वह्निं पुष्पैरभ्यर्च्य सत्कृतम् ॥	१५
तयोर्मध्येऽथ सुग्रीतो निदधे सुसमाहितः । ततोऽग्निं दीप्यमानं तौ चक्रतुश्च प्रदक्षिणम् ॥	१६
सुग्रीवो राघवश्चैव वयस्यत्वमुपागतौ । ततः सुग्रीतमनसौ तावुभौ हरिराघवौ ॥	१७
अन्योन्यमभिर्वाक्षन्तौ न तृप्तिमुपजग्मतुः । त्वं वयस्योऽसि मे हृद्यो ह्येकं दुःखं सुखं च नौ ॥	१८
सुग्रीवं राघवो ^३ वाक्यमित्युवाच प्रहृष्टवत् । ततः स पर्णबहुलां छित्त्वा शाखां सुपुष्पिताम् ॥	१९
सालस्यास्तीर्य सुग्रीवो निषसाद सराघवः । लक्ष्मणायाथ संहृष्टो हनुमान् प्लवगर्पभः ॥	२०
शाखां चन्दनवृक्षस्य ददौ परमपुष्पिताम् । ततः प्रहृष्टः सुग्रीवः ऋक्षं मधुरया गिरा ॥	२१
प्रत्युवाच तदा रामं हर्षव्याकुललोचनः । अहं विनिकृतो राम चरामीह भयार्दितः ॥	२२

१. ऋश्यमूकादिति । तत्रैव ऋश्यमूक एव राघवौ स्थापयित्वा हनूमान् तत्र सुग्रीवमानेनं मलय गिरिं गत्वा आचचक्षे । आख्यानकाले च पुनर्भिक्षुवेषं धृतवानिति द्रष्टव्यम् । तेन 'ततो हनूमान् संत्यज्य भिक्षुरूपम्' इति बक्ष्यमाणमुपपद्यते ।

२. कश्चित्कालं दर्शनसंभाषणमात्रेण रामे

कथमपि जातव्यतिषङ्गो हनूमान् संवृत्तः । तन्निमित्ताच्चास्य वचने रामनामपुनरुक्तिः । भक्तिप्रकर्षं रामे तरय व्यनक्ति ।

१. रामस्त्वां शरणं गतः च छ.

२. भयमित्यादि प्लवगर्पभ इत्यन्तम् पुना. नारित ।

३. सुग्रीवो राघवम् च.

हृतभार्यो वने त्रस्तो दुर्गमेतदुपाश्रितः । सोऽहं त्रस्तो वने भीतो वसान्युद्गान्तचेतनः ॥	२३
वाल्लिना निरुक्तो भ्रात्रा कृतवैरश्च राघव । वाल्लिनो मे महाभाग भयार्तस्याभयं कुरु ॥	२४
कर्तुमर्हसि काकुत्स्थ भयं मे न भवेद्यथा । एवमुक्तस्तु तेजस्वी धर्मज्ञो धर्मवत्सलः ॥	२५
प्रत्यभाषत काकुत्स्थः सुग्रीवं प्रहसन्निव । उपकारफलं मित्रं विदितं मे महाकपे ॥	२६
वाल्लिनं तं वधिष्यामि तव भार्यापहारिणम् । अमोघाः सूर्यसंकाशा ममैते निशिताः शराः ॥	२७
तस्मिन् वाल्लिनि दुर्वृत्ते निपतिष्यन्ति वेगिताः । कङ्कपत्रप्रतिच्छन्ना महेन्द्राशनिसंनिभाः ॥	२८
तीक्ष्णाग्रा ऋजुपर्वाणः सरोषा भुजगा इव । तमद्य वाल्लिनं पश्य क्रूरैराशीविषोपमैः ॥	२९
शरैर्विनिहतं भूमौ विकीर्णमिव पर्वतम् । स तु तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्यात्मनो हितम् ॥	३०
सुग्रीवः परमप्रीतः सुमहद्वाक्यमब्रवीत् ॥	

तव प्रसादेन नृसिंह राघव प्रियां च राज्यं च समाप्नुयामहम् ।

तथा कुरु त्वं नरदेव वैरिणं यथा न हिंस्यात् स पुनर्ममाग्रजम्^१ ॥ ३१

सीताकपीन्द्रक्षणदाचराणां राजीवहेमञ्ज्वलनोपमानि ।

सुग्रीवरामप्रणयप्रसङ्गे वामानि नेत्राणि समं स्फुरन्ति ॥ ३२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

किष्किन्धाकाण्डे सुग्रीवसख्यं नाम पञ्चमः सर्गः

षष्ठः सर्गः

भूषणप्रत्यभिज्ञानम्

पुनरेवाब्रवीत् प्रीतः सुग्रीवो रघुनन्दनम् । अयमाख्याति मे राम सचिवो मन्त्रिसत्तमः ॥	१
हनुमान् यन्निमित्तं त्वं निर्जनं वनमागतः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वसतश्च वने तव ॥	२
रक्षसापहता भार्या मैथिली जनकात्मजा । त्वया वियुक्ता रुदती लक्ष्मणेन च धीमता ॥	३
अन्तरप्रेप्सुना तेन हत्वा गृध्रं जटायुषम् । भार्यावियोगजं दुःखमचिरात्त्वं विमोक्ष्यसे ॥	४
अहं तामानधिष्यामि नष्टां वेदश्रुतिं यथा ^२ । रसातले वा वर्तन्तीं वर्तन्तीं वा नभःस्थले ॥	५
अहमानीय दास्यामि तव भार्यामरिंदम । इदं तथ्यं मम वचस्त्वमवेहि च राघव ॥	६
न शक्या सा जरयितुमपि सेन्द्रैः सुरासुरैः । तव भार्या महाबाहो भक्ष्यं विपकृतं यथा ॥	७
त्यज शोकं महाबाहो तां कान्तामानयामि ते । अनुमानात्तु जानामि मैथिली सा न संशयः ॥	८
ह्रियमाणा मया दृष्टा रक्षसा क्रूरकर्मणा । क्रोशन्ती राम रामेति लक्ष्मणेति च विस्वरम् ॥	९
स्फुरन्ती रावणस्याङ्गे पन्नगेन्द्रवधूर्यथा । आत्मनापञ्चमं मां हि दृष्ट्वा शैलतटे स्थितम् ॥	१०

१. निहंस्यथ रिजुं ममाग्रजम् च.

२. देवश्रुतीमिव ति. वेदश्रुतीमिव च. ७.

नाहं जानामि केयूरे नाहं जानामि कुण्डले ।
नृपुत्रे त्वभिजानामि नित्यं पादाभिवन्दनात् ॥ ११

उत्तरीयं तथा त्यक्तं शुभान्याभरणानि च । तान्यस्माभिर्गृहीतानि निहितानि च राघव ॥	११
आनयिष्याम्यहं तानि प्रत्यभिज्ञानुमर्हसि । तमब्रवीत्ततो रामः सुग्रीवं प्रियवादिनम् ॥	१२
आनयस्व सखे शीघ्रं किमर्थं प्रविलम्बसे । एवमुक्तस्तु सुग्रीवः शैलस्य गह्वनां गुहाम् ॥	१३
प्रविवेश ततः शीघ्रं राघवप्रियकाम्यया । उत्तरीयं गृहीत्वा तु शुभान्याभरणानि च ॥	१४
इदं पश्येति रामाय दर्शयामास वानरः । ततो गृहीत्वा तद्वासः शुभान्याभरणानि च ॥	१५
अभवद्वाष्पसंरुद्धो नीहारेणेव चन्द्रमाः । सीतास्नेहप्रवृत्तेन स तु बाष्पेण दूषितः ॥	१६
हा प्रियेति रुदन् धैर्यमुत्तमृज्य न्यपतन् क्षितौ । हृदि कृत्वा तु बहुशस्तमलंकारमुत्तमम् ॥	१७
निशश्वास भृशं सर्पो बिलस्थ इव रोषितः । अविच्छिन्नाश्रुवेगस्तु सौमित्रिं वीक्ष्य पार्श्वतः ॥	१८
परिदेवयितुं दीनं रामः समुपचक्रमे । पश्य लक्ष्मण वैदेह्या संत्यक्तं ह्रियमाणया ॥	१९
उत्तरीयमिदं भूमौ शरीराद्भूषणानि च । शाद्वलिन्यां ध्रुवं भूम्यां सीतया ह्रियमाणया ॥	२०
उत्सृष्टं भूषणमिदं तथारूपं हि दृश्यते । एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् ॥	२१
नाहं ^१ जानामि केयूरे नाहं जानामि कुण्डले । नूपुरे त्वभिजानामि नित्यं पादाभिवन्दनात् ॥	२२
ततः स राघवो दीनः सुग्रीवमिदमब्रवीत् । ब्रूहि सुग्रीव कं देशं ह्रियन्ती लक्षिता त्वया ॥	२३
रक्षसा रौद्ररूपेण मम प्राणैः प्रिया प्रिया । क वा वसति तद्रक्षो महद्भयसनदं मम ॥	२४
यन्निमित्तमहं सर्वाङ्गाशयिष्यामि राक्षसान् । हरता मैथिलीं येन मां च रोषयता भृशम् ॥	२५
आत्मनो जीवितान्ताय मृत्युद्वारमपावृतम् ॥	

मम दयिततरा हृता वनान्ताद्रजनिचरेण विमथ्य येन सा ।

कथय मम रिपुं त्वमद्य वै प्लवगपते यमसंनिधिं नयामि ॥

२६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे भूषणप्रत्यभिज्ञानं नाम षष्ठः सर्गः

सप्तमः सर्गः

रामममाश्वसनम्

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो रामेणार्तेन वानरः । अब्रवीत् प्राञ्जलिर्वाक्यं सबाष्पं बाष्पगद्गदः ॥	१
न जाने नित्यं तस्य सर्वथा पापरक्षसः । सामर्थ्यं विक्रमं वापि दौष्कुलेयस्य वा कुलम् ॥ २	२
सत्यं ते प्रतिजानामि त्यज शोकमरिंदम । कञ्चिष्यामि तथा यन्नं यथा प्राप्स्यसि मैथिलीम् ॥ ३	३
रावणं सगणं हत्वा परितोष्यात्मपौरुषम् । तथास्मि कर्ता न चिराद्यथा प्रीतो भविष्यसि ॥ ४	४
अलं वैकुण्ठमालङ्क्य धैर्यमात्मगतं स्मर । त्वद्विधानामसदृशमीदृशं विद्धि लाघवम् ॥	५

मयापि व्यसनं प्राप्तं भार्याहरणजं महत् । न चाहमेवं शोचामि न च धैर्यं परित्यजे ॥ ६
 नाहं तामनुशोचामि प्राकृतो वानरोऽपि सन् । महत्मा च विनीतश्च किं पुनर्धृतिमान् भवान् ॥ ७
 बाष्पमापतितं धैर्याग्निप्रहीतुं त्वमर्हसि । मर्यादां सत्त्वयुक्तानां धृतिं नोत्स्रष्टुमर्हसि ॥ ८
 व्यसने बार्थकृच्छ्रे वा भये वा जीवितान्तके । विमृशन् वै स्वया बुद्धया धृतिमान्नावसीदति ॥ ९
 बालिशस्तु नरो नित्यं वैक्लव्यं योऽनुवर्तते । स मज्जत्यवशः शोके भाराक्रान्तेव नौर्जले ॥ १०
 एषोऽञ्जलिर्मया बद्धः प्रणयात्त्वां प्रसादये । पौरुषं श्रय शोकस्य नान्तरं दातुमर्हसि ॥ ११
 ये शोकमनुवर्तन्ते न तेषां विद्यते सुखम् । तेजश्च क्षीयते तेषां न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ १२
 शोकेनाभिप्रपन्नस्य जीविते चापि संशयः । स शोकं त्यज राजेन्द्र धैर्यमाश्रय केवलम् ॥ १३
 हितं वयस्यभावेन ब्रूमि नोपदिशामि ते । वयस्यतां पूजयन् मे न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ १४
 मधुरं सान्त्विक्तस्तेन सुप्रीवेण स राघवः । सुखमश्रुपरिक्लिन्नं वल्मान्तेन प्रमार्जयन् ॥ १५
 प्रकृतिस्थस्तु काकुत्स्थः सुप्रीवचनान् प्रभुः । संपरिष्वज्य सुप्रीवमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १६
 कर्तव्यं यद्वयस्येन स्निग्धेन च हितेन च । अनुरूपं च युक्तं च कृतं सुप्रीव तत्त्वया ॥ १७
 एष च प्रकृतिस्थोऽहमनुनीतस्त्वया सखे । दुर्लभो हीदृशो बन्धुरस्मिन् काले विशेषतः ॥ १८
 किं तु यत्नस्त्वया कार्यो मैथिल्याः परिमार्गणे । राक्षसस्य च रौद्रस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥ १९
 मया च यदनुष्ठेयं विस्मयेन तदुच्यताम् । वर्षास्विव च सुक्षेत्रे सुर्वं संपद्यते मयि ॥ २०
 मया च यदिदं वाक्यमभिमानान् समीरितम् । तत्त्वया हरिशार्दूल तत्त्वमित्युपधार्यताम् ॥ २१
 अनृतं नोक्तपूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन । एतत्ते प्रतिजानामि सत्येनैव शपामि ते ॥ २२
 ततः प्रहृष्टः सुप्रीवो वानरैः सचिवैः सह । राघवस्य वचः श्रुत्वा प्रतिज्ञातं विशेषतः ॥ २३
 एवमेकान्तसंपृक्तौ ततस्तौ नरवानरौ । उभावन्योन्यसदृशं सुखं दुःखं प्रभाषताम् ॥ २४

महानुभावस्य वचो निशम्य हरिर्नराणामृषभस्य तस्य ।

कृतं स मेने हरिवीरमुख्यस्तदा स्वकार्यं हृदयेन विद्वान् ॥

२५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे रामसमाश्वासनं नाम सप्तमः सर्गः

अष्टमः सर्गः

वालिबधप्रतिज्ञा

परितुष्टस्तु सुप्रीवस्तेन वाक्येन वानरः । लक्ष्मणस्याग्रतो राममिदं वचनमब्रवीत् ॥ १

सर्वथाहमनुप्राप्तो देवतानामसंशयः । उपपन्नगुणोपेतः सखा यस्य भवान् मम ॥ २

शक्यं खलु भवेद्राम सहायेन त्वयानघ । सुरराज्यमपि प्रप्तुं स्वराज्यं किं पुनः प्रभो ॥ ३

सोऽहं सभाञ्चो बन्धूनां सुहृदां चैव राघव । यस्याग्निसाक्षिकं मित्रं लब्धं राघववंशजम् ॥	४
अहमप्यनुरूपस्ते वयस्यो ज्ञायसे शनैः । न तु वक्तुं समर्थोऽहं स्वयमात्मगतान् गुणान् ॥	५
महात्मनां तु भूयिष्ठं त्वद्विधानां कृतात्मनाम् । निश्चला भवति प्रीतिर्धैर्यमात्मवतां वर ॥	६
रजतं वा सुवर्णं वा वस्त्राण्याभरणानि च । अविभक्तानि साधूनामवगच्छन्ति साधवः ॥	७
आह्व्यो वापि दरिद्रो वा दुःखितः सुखितोऽपि वा । निर्दोषो वा सदोषो वा वयस्यः परमा गतिः ॥	
धनत्यागः सुखत्यागो देहत्यागोऽपि वा पुनः । वयस्यार्थं प्रवर्तन्ते स्नेहं दृष्ट्वा तथाविधम् ॥	९
तत्तथेत्यब्रवीद्रामः सुग्रीवं प्रियवादिनम् । लक्ष्मणस्याग्रतो लक्ष्म्या वासवस्येव धीमतः ॥	१०
ततो रामं रिथतं दृष्ट्वा लक्ष्मणं च महाबलम् । सुग्रीवः सर्वतश्चक्षुर्वेने लोलमपातयत् ॥	११
स ददर्श ततः सालमविदूरे हरीश्वरः । सुपुष्पमीपत्पत्राह्व्यं भ्रमरैरुपशोभितम् ॥	१२
तस्यैकां पर्णबहुलां भङ्गात्वा शाखां सुपुष्पिताम् । मालस्यास्तीर्य सुग्रीवो निषसाद सराघवः ॥	१३
तावासीनौ ततो दृष्ट्वा हन्मानपि लक्ष्मणम् । सालशाखां समुत्पाद्य विनीतमुपवेशयन् ॥	१४
सुखोर्षविष्टं रामं तु प्रसन्नमुदधिं यथा । फलपुष्पसमाकीर्णं तस्मिन् गिरिवरोत्तमे ॥	१५
ततः प्रहृष्टः सुग्रीवः श्लक्ष्णं मधुरया गिरा । उवाच प्रणयाद्रामं हर्षव्याकुलिताक्षरम् ॥	१६
अहं विनिकृतो भ्रात्रा चराम्येप भयार्दितः । ऋश्यमूकं गिरिवरं हृतभार्यः सुदुःखितः ॥	१७
मोऽहं त्रस्तो भये मग्नो वमाम्युद्गान्तचेतनः । वालिना निकृतो भ्रात्रा कृतवैरश्च राघव ॥	१८
वालिनो मे भयार्तस्य सर्वलोकाभयंकर । ममापि त्वमनाथस्य प्रमादं कर्तुमर्हसि ॥	१९
एवमुक्तस्तु तेजस्वी धर्मज्ञो धर्मवत्सलः । प्रत्युवाच स काकुत्स्थ सुग्रीवं प्रहसन्निव ॥	२०
उपकारफलं मित्रमपकारोऽरिर्लक्षणम् । अद्यैव तं हनिष्यामि तव भार्यापहारिणम् ॥	२१
इमे हि मे महावेगाः पत्रिणस्तिग्मतेजसः । कार्तिकेयवनोद्भूताः शरा हेमविभूषिताः ॥	२२
कङ्कपत्रप्रतिच्छन्ना महेन्द्राशानिसंनिभाः । सुपर्वाणः सुतीक्ष्णाग्राः सरोपा इव पन्नगाः ॥	२३
भ्रातृसंज्ञममित्रं ते वालिनं कृतकिल्बिषम् । शरैर्विनिहतं पश्य विकीर्णमिव पर्वतम् ॥	२४
राघवस्य वचः श्रुत्वा सुग्रीवो वाहिनीपतिः ^१ । प्रहर्षमतुलं लेभे साधु साध्विति चाब्रवीत् ॥	२५
राम शोकाभिभूतोऽहं शोकार्तानां भवान् गतिः । वयस्य इति कृत्वा हि त्वय्यहं परिदेवये ॥	२६
त्वं हि पाणिप्रदानेन वयस्यो मेऽग्निसाक्षिकम् । कृतः प्राणैर्बहुमतः सत्येनापि शपामि ते ॥	२७
वयस्य इति कृत्वा च विस्रब्धं प्रवदाम्यहम् । दुःखमन्तर्गतं यन्मे मनो हरति नित्यशः ॥	२८
एतावदुक्त्वा वचनं बाष्पदूषितलोचनः । बाष्पोपहतया वाचा नोच्चैः शक्नोमि भाषितुम् ॥	२९
बाष्पवेगं तु सहसा नदीवेगमिवागतम् । धारयामास धैर्येण सुग्रीवो रामसंनिधौ ॥	३०
स निगृह्य ^२ तु तं बाष्पं प्रभृज्य नयने शुभे । विनिःश्वस्य च तेजस्वी राघवं पुनरब्रवीत् ॥	३१

पुराहं वालिना राम राज्यात् स्वादवरोपितः । परुषाणि च संश्राव्य निर्धृतोऽस्मि बलीयसा ॥	३२
हृता भार्या च मे तेन प्राणेभ्योऽपि गरीयसी । सुहृदश्च मदीया ये संयता बन्धनेषु ते ॥	३३
यत्नवांश्च सुदुष्टात्मा मद्विनाशाय राघव । बहुशस्तत्प्रयुक्ताश्च वानरा निहता मया ॥	३४
शङ्कया त्वेतया चेह दृष्ट्वा त्वामपि राघव । नोपसर्पाम्यहं भीतो भये सर्वे हि विभ्यति ॥	३५
केवलं हि सहाया मे हनूमत्प्रमुखास्त्वमे । अतोऽहं धारयाम्यद्य प्राणान् कृच्छ्रगतोऽपि सन् ॥३६	३६
एते हि कपयः स्निग्धा मां रक्षन्ति समन्ततः । मह गच्छन्ति गन्तव्ये नित्यं तिष्ठन्ति च स्थिते ॥३७	३७
संक्षेपस्त्वेष ते राम किमुक्त्वा विस्तरं हि ते । स मे ज्येष्ठो रिपुभ्राता बाली विश्रुतपौरुषः ॥	३८
तद्विनाशाद्धि मे दुःखं प्रनष्टं स्यादनन्तरम् । सुखं मे जीवितं चैव तद्विनाशनिबन्धनम् ॥	३९
एष मे राम शोकान्तः शोकात्तेन निवेदितः । दुःखितः सुखितो वार्षि सख्युर्नित्यं सखा गतिः ॥	४०
श्रुत्वैतद्वचनं रामः सुग्रीवमिदमब्रवीत् । किंनिमित्तमभूद्वैरं श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥	४१
सुखं हि कारणं श्रुत्वा वैरस्य तव वानर । आनन्तर्यं विधास्यामि संप्रधार्य बलाबलम् ॥	४२
बलवान् हि ममामर्षः श्रुत्वा त्वामवमानितम् । वर्धते हृद्योत्कम्पी प्रावृद्धवेग इवाम्भसः ॥	४३
हृष्टः कथय विस्रब्धो यावदारोप्यते धनुः । मृष्टश्च हि मया बाणो निरस्तश्च रिपुस्तव ॥	४४
एवमुक्तस्तु सुग्रीवः काकुत्स्थेन महात्मना । प्रहर्षमतुलं लेभे चतुर्भिः सह वानरैः ॥	४५
ततः प्रहृष्टवदनः सुग्रीवो लक्ष्मणाग्रजे । वैरस्य कारणं तत्त्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥	४६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिभाष्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
किष्किन्धाकाण्डे वाञ्छिवधप्रतिज्ञा नाम अष्टमः सर्गः

नवमः सर्गः

वैरवृत्तान्तानुक्रमः

बाली नाम मम भ्राता ज्येष्ठः शत्रुनिपूदनः । पितुर्बहुमतो नित्यं ममापि च तथा पुरा ॥	१
पितर्युपरतेऽस्माकं ज्येष्ठोऽयमिति मन्त्रिभिः । कपीनामीश्वरो राज्ये कृतः परमसंमतः ॥	२
राज्यं प्रशासतस्तस्य पितृपैतामहं महत् । अहं सर्वेषु कालेषु प्रणतः प्रेक्ष्यवत् स्थितः ॥	३
मायावी नाम तेजस्वी पूर्वजो दुन्दुभेः सुतः । तेन तस्य महद्वैरं स्त्रीकृतं विश्रुतं पुरा ॥	४

१. अहम् छ.

२. सृष्टश्चेद्धि छ.

३. अस्य सर्गस्य प्रथमकोक्तयेदं ग. छ.

दृश्यते—श्रूयतां राम यद्वृत्तमादितः प्रभृति स्वया ।

यथा वैरं समुद्भूतं यथा चाहं निराकृतः ॥—इति ।

स तु सुमजने रात्रौ किष्किन्धाद्वारमागतः । नर्दति स्म सुसंरब्धो वालिनं चाह्वयद्रणे ॥ ५
 प्रसुप्तस्तु मम भ्राता नर्दितं भैरवस्वनम् । श्रुत्वा न ममृषे वाली निष्पपात जवात्तदा ॥ ६
 स तु वै निःसृतः क्रोधात्तं हन्तुमसुरोत्तमम् । वार्यमाणस्ततः स्त्रीभिर्मया च प्रणतात्मना ॥ ७
 स तु निर्धूय सर्वाङ्गो निर्जगाम महाबलः । ततोऽहमपि सौहार्दान्निःसृतो वालिना सह ॥ ८
 स तु मे भ्रातरं दृष्ट्वा मां च दूरादवस्थितम् । असुरो जातसंत्रासः प्रदुद्राव ततो भृशम् ॥ ९
 तस्मिन् द्रवति संत्रस्ते ह्यावां द्रुततरं गतौ । प्रकाशश्च कृतो मार्गश्चन्द्रेणोद्गच्छता तदा ॥ १०
 स तृणैरापृतं दुर्गं धरण्या विवरं महत् । प्रविवेशासुरो वेगादावामासाद्य विष्टितौ ॥ ११
 तं प्रविष्टं रिपुं दृष्ट्वा बिलं रोषवशं गतः । मामुवाच तदा वाली वचनं क्षुभितेन्द्रियः ॥ १२
 इह त्वं तिष्ठ सुभीव बिलद्वारि समाहितः । यावदत्र प्रविश्याहं निहन्मि सहसा रिपुम् ॥ १३
 मया त्वेतद्वचः श्रुत्वा याचितः स परंतपः । शापयित्वा च मां पद्भ्यां प्रविवेश बिलं महत् ॥ १४
 तस्य प्रविष्टस्य बिलं साप्रः संवत्सरो गतः । स्थितस्य च मम द्वारि स काले व्यत्यवर्तत ॥ १५
 अहं तु नष्टं तं ज्ञात्वा स्नेहादागतसंभ्रमः । भ्रातरं न च पश्यामि पापाशङ्कि च मे मनः ॥ १६
 अथ दीर्घस्य कालस्य बिलात्तस्माद्विनिःसृतम् । सफेनं रुधिरं रक्तमहं दृष्ट्वा सुदुःखितः ॥ १७
 नर्दतामसुराणां च ध्वानिमं श्रोत्रमागतः । निरस्तस्यै च संप्रामे क्रोशतो निःस्वनो गुरोः ॥ १८
 अहं त्ववगतां बुद्ध्या चिह्नैस्तेभ्रातरं हतम् । पिधाय च बिलद्वारं शिलया गिरिमात्रया ॥ १९
 शोकार्तश्चोदकं कृत्वा किष्किन्धामागतः सखे । गूहमानस्य मे तत्त्वं यत्नतो मन्त्रिभिः श्रुतम् ॥ २०
 ततोऽहं तैः समागम्य संमत्तैरभिपेक्षितः । राब्धं प्रशामतस्तस्य न्यायतो मम राघवै ॥ २१
 न प्रावर्तत मे बुद्धिभ्रातुगौरवयन्त्रिता । हत्वा शत्रुं स मे भ्राता प्रविवेश पुरं तदा ॥ २२
 मानयंतं महात्मानं यथावच्चाभ्यवादयम् । उक्ताश्च नाशिपस्तेन संतुष्टेनान्तरात्मना । २३
 नत्वा पादावहं तस्य मुकुटेनास्पृशं प्रभो^१ । अपि वाली मम क्रोधान्न प्रसादं चकार सः ॥ २४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे वैरवृत्तान्तानुक्रमो नाम नवमः सर्गः

१. सा प्र.

२. नरतस्य प्र.

३. अस्यानन्तरम्—आजगाम रिपुं इत्वा वालि

तमसुरोत्तमम् । अभिषिक्तं तु मां दृष्ट्वा क्रोधात् संरक्त-

लोचनः ॥ मदीयान् मन्त्रिणो बद्ध्वा परुष वाक्यमब्रवीत् ।

निर्ग्रहंऽपि समर्षस्य तं पापं प्रति राघव ॥—इति च. छ.

४. अस्यानन्तरम्—कृताञ्जलिरुषागम्य स्थितोऽहं

तस्य पार्श्वतः—इति छ.

दशमः सर्गः

राज्यनिर्वासकथनम्

ततः क्रोधसमाविष्टं संरब्धं तमुपागतम् । अहं प्रसादयांचक्रे भ्रातरं हितकाम्यया ॥	१
दिष्ट्यासि कुशली प्राप्नो दिष्ट्यापि निहतो रिपुः । अनाथस्य हि मे नाथस्त्वमेकोऽनाथनन्दनः ॥	२
इदं बहुशलाकं ते पूर्णचन्द्रमिवोदितम् । छत्रं सवालव्यजनं प्रतीच्छस्व मयोद्यतम् ॥	३
भार्तश्राथ बिलद्वारि स्थितः संवत्सरं नृप । दृष्ट्वाहं शोणितं द्वारि बिलाश्चापि समुत्थितम् ॥	४
शोकसंचिप्रहृदयो भृशं व्याकुलितंन्द्रियः । अपिधाय बिलद्वारं गिरिशृङ्गेण तत्तदा ॥	५
तस्माद्देशादपाक्रम्य किंष्किन्धां प्राविशं पुनः । विपादास्त्रिह मां दृष्ट्वा पौरैर्मन्त्रिभिरेव च ॥	६
अभिषिक्तो न कामेन तन्मे त्वं क्षन्तुमर्हसि । त्वमेव राजा मानार्हः सदा चाहं यथापुरम् ॥	७
राजभावनियोगोऽयं मया त्वद्विरहान् कृतः । सामात्यपौरुषगरं स्थितं निहतकण्टकम् ॥	८
न्यासभूतमिदं राज्यं तव निर्यातयाम्यहम् । मा च रोषं कृथाः सौम्य मयि शत्रुनिबर्हण ॥	९
याचे त्वां शिरसा राजन् मया बद्धोऽयमञ्जलिः । बलादरिम समागम्य मन्त्रिभिः पुरवासिभिः ॥१०	
राजभावे नियुक्तोऽहं शून्यदेशजिगीषया । स्निग्धमेवं ब्रुवाणं मां स तु निर्भर्त्स्य वानरः ॥	११
धिक् त्वामिति च मामुक्त्वा बहु तत्तदुवाच ह । प्रकृतीश्च समानीय मन्त्रिणश्चैव संमतान् ॥	१२
मामाह सुहृदां मध्ये वाक्यं परमगर्हितम् । विदितं वो यथा रात्रौ मायावी स महासुरः ॥	१३
मां समाह्वयत क्रूरो युद्धकाङ्क्षी सुदुर्मतिः । तस्य तद्रर्जितं श्रुत्वा निःसृतोऽहं नृपालयात् ॥	१४
अनुयातश्च मां तूर्णमयं भ्राता सुदारुणः । स तु दृष्ट्वैव मां रात्रौ सद्वितीयं महाबलः ॥	१५
प्राद्रवद्भयसंत्रस्तो वीक्ष्यावां तमनुद्रुतौ । अनुद्रुतश्च वेगेन प्रविशेश महाबिलम् ॥	१६
तं प्रविष्टं विदित्वा तु सुघोरं सुमहद्बिलम् ^१ । अयमुक्तोऽथ मे भ्राता मया तु क्रूरदर्शनः ॥	१७
अहत्वा नास्ति मे शक्तिः प्रतिगन्तुमितः पुरीम् । बिलद्वारि प्रतीक्ष त्वं यावदेनं निहन्यहम् ॥	१८
स्थितोऽयमिति मत्वा तु प्रविष्टोऽहं दुरासदम् । तं च मे मार्गमाणस्य गतः संवत्सरस्तदा ॥	१९
स तु दृष्टो मया शत्रुनिर्वंदाद्भयावहः । निहतश्च मया तत्र सोऽसुरो बन्धुभिः सह ॥	२०
तस्यास्यान्तु प्रवृत्तेन रुधिरौघेण तद्बिलम् । पूर्णमासीदुराक्रामं स्तनतस्तस्य भूतले ॥	२१
सूदयित्वा तु तं शत्रुं विक्रान्तं दुन्दुभेः सुतम् ^२ । निष्कामोऽहं पश्यामि बिलस्यापिहितं मुखम् ॥	२२
विक्रोशमानस्य तु मे सुग्रीवेति पुनः पुनः । यदा प्रतिवन्तं तास्ति ततोऽहं भृशदुःखितः ॥	२३

१. अराजके हि देशे परेषां जिगीषा भवति ।
तया जिगीषया हेतुना तान्प्रवृत्त्यर्थमिति भावः । मशकायां
धूम शान्तवदिति तिलकः ।
१. महाबलम् घ.

२. इदमर्थम् ग. घ. नास्ति ।
३. तं महासुरम् छ.
४. निष्काममेव क.

पादप्रहारैस्तु मया बहुभिस्तद्विदारितम् । ततोऽहं तेन निष्क्रम्य पथा पुरसुपागतः ^१ ॥	२४
अत्रानेनास्मि संरुद्धो राज्यं प्रार्थयतात्मनः । सुग्रीवेण नृशंसेन विस्मृत्य भ्रातृसौहृदम् ॥	२५
एवमुक्त्वा तु मां तत्र बल्लेणैकेन वानरः । तदा निर्वासयामास वाली विगतसाध्वसः ॥	२६
तेनाहमपविद्धश्च हृतदारश्च राघव । तद्गयाश्च मही कृत्स्ना क्रान्तेयं सवनार्णवा ॥	२७
ऋश्यमूकं गिरिवरं भार्याहरणदुःखितः । प्रविष्टोऽस्मि दुराघर्षं बालिनः कारणान्तरे ॥	२८
एतत्ते सर्वमाख्यातं वैरानुकथनं महत् । अनागसा मया प्राप्तं व्यसनं पश्य राघव ॥	२९
बालिनस्तु भयार्तस्य सर्वलोकाभयंकर । कर्तुमर्हसि मे वीर प्रसादं तस्य निग्रहात् ॥	३०
एवमुक्तस्तु तेजस्वी धर्मज्ञो धर्मसंहितम् । वचनं वक्तुमारेभे सुग्रीवं प्रहसन्निव ॥	३१
अमोघाः सूर्यसंकाशा ममैते निशिताः शराः । तस्मिन् बालिनि दुर्वृत्ते निपतिष्यन्ति वेगिताः ॥	३२
यावत्तं नाभिपश्यामि तव भार्यापहारिणम् । तावत् स जीवेत् पापात्मा वाली चारित्रदूषकः ॥	३३
आत्मानुमानात् पश्यामि मग्नं त्वां शोकसागरे । त्वामहं तारयिष्यामि कामं प्राप्स्यसि पुष्कलम् ॥ ३४	३४
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्यात्मनो हितम् । सुग्रीवः परमप्रीतः सुमहद्वाक्यमब्रवीत् ॥	३५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
किष्किन्धाकाण्डे राज्यनिर्वासकथनं नाम दशमः सर्गः

एकादशः सर्गः

बालिबलाविष्करणम्

रामस्य वचनं श्रुत्वा हर्षपौरुषवर्धनम् । सुग्रीवः पूजयांचक्रे राघवं प्रशंसं च ॥	१
असंशयं 'प्रज्वलितैस्तीक्ष्णैर्ममातिगैः शरैः । त्वं दहेः कुपितो लोकान् युगान्त इव भास्करः ॥	२
बालिनः पौरुषं यत्तद्यच्च वीर्यं धृतिश्च या । तन्ममैकमनाः श्रुत्वा विधत्स्व यदनन्तरम् ॥	३
समुद्रात् पश्चिमात् पूर्वं दक्षिणादपि चोत्तरम् । क्रामत्यनुदिते ^२ सूर्ये वाली व्यपगतक्लमः ॥	४
अप्राप्यारुह्य शैलानां शिखराणि महान्त्यपि । ऊर्ध्वमुत्पात्य तरसा प्रतिगृह्णाति वीर्यवान् ॥	५
बहवः सारवन्तश्च वनेषु विविधा द्रुमाः । बालिना तरसा भग्ना बलं प्रथयतात्मनः ॥	६
महिषो दुन्दुभिर्नाम कैलासशिखरप्रभः । बलं नागसहस्रस्य धारयामास वीर्यवान् ॥	७
वीर्योत्सेकेन दुष्टात्मा वरदानाच्च मोहितः । जगाम सुमहाकायः समुद्रं सरितां पतिम् ॥	८
उर्मिमन्तमभिक्रम्य सागरं रत्नसंचयम् । मह्यं युद्धं प्रयच्छेति तमुवाच महार्णवम् ॥	९
ततः समुद्रो धर्मात्मा समुत्थाय महाबलः । अत्रवीद्वचनं राजभसुरं कालचोदितम् ॥	१०

१. प्रज्वलितैरित्वादि भास्करपक्षेऽपि बोध्यम् ।

२. अर्धाद् प्राप्ते सुदृते उत्थावेति ।

शराः बाणाः पक्षे मयूक्षाश्च ।

१. वधापुरसुपागतः गो. पाठान्तरम् ।

समर्थो नास्मि ते दातुं युद्धं युद्धविशारद । श्रूयतामभिधास्यामि यस्ते युद्धं प्रदास्यति ॥	११
शैलराजो महारण्ये तपस्विशरणं परम् । शंकरश्वशुरो नाम्ना हिमवानिति विश्रुतः ॥	१२
महाप्रसन्नवणोपेतो ^१ बहुकन्दरनिर्दरः । स समर्थस्तव प्रीतिमतुलां कर्तुमाहवे ॥	१३
तं भीत इति बिभ्राय समुद्रमसुरोत्तमः । हिमवद्वनमागच्छच्छरश्चापादिव च्युतः ॥	१४
ततस्तस्य गिरेः श्वेता गजेन्द्रविपुलाः शिलाः । चिक्षेप बहुधा भूमौ दुन्दुभिर्विननाद च ॥	१५
ततः श्वेताम्बुदाकारः सौम्यः प्रीतिकराकृतिः । हिमवानब्रवीद्वाक्यं स्व एव शिखरे स्थितः ॥	१६
छेष्टुमर्हसि मां न त्वं दुन्दुभे धर्मवत्सल । रणकर्मस्वकुशलस्तपस्विशरणं हाहम् ^२ ॥	१७
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा गिरिराजस्य धीमतः । उवाच दुन्दुभिर्वाक्यं रोषात् संरक्तलोचनः ॥	१८
यदि युद्धेऽसमर्थस्त्वं मद्भयाद्वा निरुद्यमः । तमाचक्ष्व प्रदद्यान्मे योऽद्य युद्धं युयुत्सतः ॥	१९
हिमवानब्रवीद्वाक्यं श्रुत्वा वाक्यविशारदः । अनुक्तपूर्वं ^३ धर्मात्मा क्रोधात्तमसुरोत्तमम् ॥	२०
वाली नाम महाप्राज्ञः शक्रतुल्यपराक्रमः ^३ । अध्यास्ते वानरः श्रीमान् किष्किन्धासुतुलप्रभाम् ॥	२१
स समर्थो महाप्राज्ञस्तव युद्धविशारदः । द्वन्द्वयुद्धं महदातुं नमुचेरिव वासवः ॥	२२
तं शीघ्रमभिगच्छ त्वं यदि युद्धमिद्देच्छसि । स हि दुर्धर्षणो नित्यं शूरः समरकर्मणि ॥	२३
श्रुत्वा हिमवतो वाक्यं क्रोधाविष्टः स दुन्दुभिः । जगाम तां पुरीं तस्य किष्किन्धां वालिनस्तदा ॥	२४
धारयन् माहिषं रूपं तीक्ष्णशृङ्गो भयावहः । प्रावृषीव महामेघस्तोयपूर्णो नभस्तले ॥	२५
ततस्तद्द्वारमागम्य किष्किन्धाया महाबलः । ननर्द कम्पयन् भूमिं दुन्दुभिर्दुन्दुभिर्यथा ॥	२६
समीपस्थान् द्रुमान् भञ्जन् वसुधां दारयन् सूरैः । विषाणेनोल्लिखन् दर्पात्तद्द्वारं द्विरदो यथा ॥	२७
अन्तःपुरगतो वाली श्रुत्वा शब्दममर्षणः । निष्पपात सह स्त्रीभिस्ताराभिरिव चन्द्रमाः ॥	२८
मितं व्यक्ताक्षरपदं तमुवाचाथ दुन्दुभिम् । हरीणामीश्वरो वाली सर्वेषां वनचारिणाम् ॥	२९
किमर्थं नगरद्वारमिदं रुद्ध्वा विनर्दसि । दुन्दुभे विदितो मेऽसि रक्ष प्राणान् महाबल ॥	३०
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वानरेन्द्रस्य धीमतः । उवाच दुन्दुभिर्वाक्यं रोषात् संरक्तलोचनः ॥	३१
न त्वं स्त्रीसंनिधौ वीर वचनं वक्तुमर्हसि । मम युद्धं प्रयच्छाद्य ततो ज्ञास्यसि ते बलम् ॥	३२
अथवा धारयिष्यामि क्रोधमद्य निशामिमाम् । गृह्यतामुदयः स्वैरं कामभोगेषु वानर ॥	३३
दीयतां संप्रदानं च परिष्वज्य च वानरान् । सर्वशाखाभृगेन्द्रस्त्वं संसादय सुहृज्जनम् ॥	३४

1. हिमवन्तमुद्दिश्य अन्येन केनापि ततः दुन्दुभेः विशेषणं चेत् सरसमिदं क्रोधात्तमिति । क्रोधेन पूर्वमनुक्तं दुन्दुभेर्वाक्यं श्रुत्वेति, यस्य दुन्दुभेः पूर्वं युद्धदाता केनाप्यनुक्तः तमसुरोत्तममिति, अन्यं कंचिद् प्रति स्वेन पूर्वमनुक्तं वाक्यम् असुरोत्तमं प्रति इति वा सम्बन्धः । क्रोधात् तम् इति ङित्वा व्याख्यातं सर्वैः । इह हिमवतो धर्मात्मेति विशेषणात् तत्प्रतिसंबन्धिनो

1. गुहाप्रसन्नवणोपेतः च. छ.
 2. तपस्विशरणोऽस्म्यहम् ब.
 3. शक्रपुत्रः प्रतापवान् घ.

सुदृष्टां कुरु किष्किन्धां कुरुष्वात्मसमं पुरे । क्रीडस्व च सह स्त्रीभिरहं ते दर्पनाशनः ॥ ३५
यो हि मत्तं प्रमत्तं वा सुप्तं वा रहितं भृशम् । हन्यात् स भ्रूणहा लोके त्वद्विधं मदमोहितम् ॥ ३६
स प्रहस्याब्रवीन्मन्दं क्रोधात्तमसुरोत्तमम् । विसृज्य ताः स्त्रियः सर्वास्ताराप्रभृतिकास्तदा ॥ ३७
मत्तोऽयमिति मा मंस्था यद्यभीतोऽसि संयुगे । मदोऽयं संप्रहारेऽस्मिन् वीरपाणं समर्ध्वताम् ॥ ३८
तमेवमुक्त्वा संक्रुद्धो मालामुत्क्षिप्य^१ काञ्चनीम् । पित्रा दत्तां महेन्द्रेण युद्धाय व्यवतिष्ठत् ॥ ३९
विषाणयोगैर्गृहीत्वा तं दुन्दुभिं गिरिसंनिभम् । अविध्यत तदा वाली विनदन् कपिकुञ्जरः ॥ ४०
वाली व्यापातयांचक्रे ननर्द च महास्वनम् । श्रोत्राभ्यामथ रक्तं तु तस्य सुस्त्राव पात्यतः^२ ॥ ४१
तयोस्तु क्रोधसंरम्भात् परस्परजयैपिणोः । युद्धं समभवद्भोरं दुन्दुभेर्वानरस्य च ॥ ४२
अयुध्यत तदा वाली शक्रतुल्यपराक्रमः । मुष्टिभिर्जानुभिः पद्भिः शिलाभिः पादपैस्तथा ॥ ४३
परस्परं व्रतोस्तत्र वानरासुरयोस्तदा^३ । ^३आसीद्वीनोऽसुरो युद्धे शक्रसूनुर्व्यवर्धत^४ ॥ ४४
तं तु दुन्दुभिमुद्यम्य धरण्यामभ्यपातयत् । युद्धे प्राणहरे तस्मिन्निष्पिष्टो दुन्दुभिस्तदा ॥ ४५
पपात च महाकायः क्षितौ पञ्चत्वमागतः^५ । तं तोलयित्वा बाहुभ्यां गतसत्त्वमचेतनम् ॥ ४६
चिक्षेप बलवान् वाली वेगोनैकेन योजनम् । तस्य वेगप्रविद्धस्य वक्त्रात् क्षतजबिन्दवः ॥ ४७
प्रपेतुर्भारुतोत्क्षिप्त्वा मतङ्गस्याश्रमं प्रति । तान् दृष्ट्वा पतितांस्तस्य मुनिः शोणितविप्रुपः ॥ ४८
क्रुद्धस्तस्य महाभागश्चिन्त्यामास को न्वयम् । येनाहं सहसा स्पृष्टः शोणितेन दुरात्मना ॥ ४९
कोऽयं दुरात्मा दुर्बुद्धिरकृतात्मा च बालिशः । इत्युक्त्वाथ विनिष्क्रम्य ददर्श मुनिपुंगवः ॥ ५०
महिषं पर्वताकारं गतासुं पतितं भुवि । स तु विज्ञाय तपसा वानरेण कृतं हि तत् ॥ ५१
उत्ससर्ज महाशापं क्षेत्रारं वालिनं प्रति । इह तेनाप्रवेष्टव्यं प्रविष्टस्य वधो भवेत् ॥ ५२
वनं मत्संश्रयं येन दूषितं रुधिररुचैः । संभग्नाः पादपाश्र्वेमे क्षिपतेहासुरीं तनुम् ॥ ५३
समन्ताद्योजनं पूर्णमाश्रमं मामकं यदि । आगमिष्यति दुर्बुद्धिर्व्यक्तं स न भविष्यति ॥ ५४
ये चापि सचिवास्तस्य संश्रिता मामकं वनम् । न च तैरिह वस्तव्यं श्रुत्वा यान्तु यथासुखम् ॥ ५५
यदि तेऽपीह तिष्ठन्ति शपिष्ये तानपि ध्रुवम् । वनेऽस्मिन् मामकेऽत्यर्थं पुत्रवत् परिपालिते ॥ ५६
पत्राङ्कुरविनाशाय फलमूलभवाय च । दिवसश्चास्य मर्यादा यं द्रष्टा श्वोऽस्मि^५ वानरम् ॥ ५७

१. उत्क्षिप्य आमुच्येत्यर्थः ।

सुस्त्राव पात्यतः—इति क.

२. अस्मीति अहमित्यर्थे विभक्तिप्रतिरूपकम् ।

३. असीददसुरः च. छ.

अत्र अस्मीति वानरमिति च अर्थान्तरसंक्रमितम् ।
प्राकृतबुद्धिं वानरं यं शापानुग्रहसमर्थोऽहं श्रो द्रष्टा स
इत्यादि सम्बन्धः ।

४. अस्यानन्तरम्—व्यापारवीर्यधैर्यैश्च परि-

क्षीणं पराक्रमैः—इति च. छ.

५. अस्यानन्तरम्—तस्मिन् पञ्चत्वमापन्ने वाली

१. ४०-४१ श्लोको पुना. ख. न स्तः ।

क्रोधसमन्वितः । तत्कार्यं लोष्टवत् क्षेप्तुमारब्धो

२. अस्यानन्तरम्—स्रोतोभ्यां बहुरक्तं तु तस्य

धीर्यवास्तदा ॥—इति क. घ.

बहुवर्षसहस्राणि स वै शैलो भविष्यति । ततस्ते वानराः श्रुत्वा गिरं मुनिसमीरिताम् ॥	५८
निश्चक्रमुर्वनात्तस्मात्तान् दृष्ट्वा वालिरब्रवीत् । किं भवन्तः समस्ताश्च मतङ्गवनवासिनः ॥	५९
मत्समीपमनुप्राप्ता अपि स्वरितं वनौकसाम् । ततस्ते कारणं सर्वं तदा शापं च वालिनः ॥	६०
शशंसुर्वानराः सर्वे वालिने हेममालिने । एतच्छ्रुत्वा तदा वाली वचनं वानरेरितम् ॥	६१
स महर्षिं तमासाद्य याचते स्म कृताञ्जलिः । महर्षिस्तमनादृत्य प्रविवेशाश्रमं तदा ॥	६२
शापधारणभीतस्तु वाली विह्वलतां गतः । ततः शापभयाङ्गीत ऋश्यमूकं महांगिरिम् ॥	६३
प्रवेष्टुं नेच्छति हरिर्द्रष्टुं वापि नरेश्वर । तस्याप्रवेशं ज्ञात्वाहमिदं राम महावनम् ॥	६४
विचरामि सहामात्यो विषादेन विवर्जितः । एषोऽस्थिनिचयस्तस्य दुन्दुभेः संप्रकाशते ॥	६५
वीर्योत्सेकाग्निरस्तस्य गिरिकूटोपमो महान् । इमे च विपुलाः सालाः सप्त शाखावलम्बिनः ॥	६६
यत्रैकं घटते वाली निष्पन्नयितुमोजसा । एतदस्यासमं वीर्यं मया राम प्रकीर्तितम् ॥	६७
कथं तं वालिनं हन्तुं समरे शक्यसे नृप । तथा ब्रुवाणं सुग्रीवं प्रहसल्लक्ष्मणोऽब्रवीत् ॥	६८
करिम् कर्मणि निर्वृत्ते श्रद्दध्या वालिनो वधम् । तमुवाचाथ सुग्रीवः सप्त सालानिमान् पुरा ॥	६९
एवमेकैकशो वाली विव्याधाथ स चासकृत् । रामो विदारयेदेषां बाणेनैकेन चेद्द्रुमम् ॥	७०
वालिनं निहतं मन्ये दृष्ट्वा रामस्य विक्रमम् । हतस्य महिषस्यास्थि पादेनैकेन लक्ष्मण ॥	७१
उद्यम्याथ प्रक्षिपेच्चैतरसा द्वे धनुःशते । एवमुक्त्वा तु सुग्रीवो रामं रक्तान्तलोचनम् ॥	७२
ध्यात्वा मुहूर्तं काकुत्स्थं पुनरेव वचोऽब्रवीत् । शूरश्च शूरघाती च ^१ प्रख्यातबलपौरुषः ॥	७३
बलवान् वानरो वाली संयुगोष्वपराजितः । दृश्यन्ते चास्य कर्माणि दुष्कराणि सुरैरपि ॥	७४
यानि संचिन्त्य भीतोऽहमृश्यमूकं समाश्रितः । तमजय्यमधृष्यं च वानरेन्द्रममर्षणम् ॥	७५
विचिन्त्यन्न मुञ्चामि ऋश्यमूकमहं त्विमम् । उद्विग्नः शङ्कितश्चापि विचरामि महावने ॥	७६
अनुरक्तैः सहामात्यैर्हेनुमत्प्रमुखैर्वरैः । उपलब्धं च मे श्लाघ्यं सन्मित्रं मित्रवत्सल ॥	७७
त्वामहं पुरुषव्यग्र हिमवन्तमिवाश्रितः । किं तु तस्य बलज्ञोऽहं दुर्भ्रातुर्बलशालिनः ॥	७८
अप्रत्यक्षं तु मे वीर्यं समरे तव राघव । न खल्वहं त्वां तुल्ये नावमन्ये न भीषये ॥	७९
कर्मभिस्तस्य भीमैस्तु कातर्यं जनितं मम । कामं राघव ते वाणी प्रमाणं धैर्यमाकृतिः ॥	८०
सूचयन्ति परं तेजो भस्मच्छन्नमिवानलम् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सुग्रीवस्य महात्मनः ॥	८१
स्मितपूर्वमथो रामः प्रत्युवाच हरिं प्रभुः । यदि न प्रत्ययोऽस्मासु विक्रमे तव वानर ॥	८२
प्रत्ययं समरे श्लाघ्यमहमुत्पादयामि ते । एवमुक्त्वा तु सुग्रीवं सान्त्वं लक्ष्मणपूर्वजः ॥	८३
राघवो दुन्दुभेः कायं पादाङ्गुष्ठेन लीलया । तोलयित्वा महाबाहुश्चिक्षेप दशयोजनम् ॥	८४
असुरस्य तनुं शुष्कं पादाङ्गुष्ठेन वीर्यवान् ^२ । क्षिप्रं दृष्ट्वा ततः कायं सुग्रीवः पुनरब्रवीत् ॥	८५

लक्ष्मणस्याप्रतो रामं तपन्तमिव भास्करम् । हरीणामप्रतो ^१ वीरमिदं वचनमर्थवत् ^२ ॥	८६
आर्द्रः समांसः प्रत्यग्रः क्षिप्तः कायः पुरा सखे । लघुः संप्रति निर्मासस्तृणभूतश्च राघव ॥	८७
परिश्रान्तेन मत्सेन भ्रात्रा मे वालिना तदा । क्षिप्तमेवं प्रहर्षेण भवता रघुनन्दन ॥	८८
नात्र शक्यं बलं ज्ञातुं तव वा तस्य बाधिकम् । आर्द्रं शुष्कमिति ह्येतत् सुमहद्राघवान्तरम् ॥	८९
स एव संशयस्तात तव तस्य च यद्वले । सालमेकं तु निर्भिन्द्या भवेद्व्यक्तिर्बलाबले ॥	९०
कृत्वेदं कार्मुकं सज्यं हस्तिहस्तमिवाततम् । आकर्णपूर्णमायम्य विसृजस्व महाशरम् ॥	९१
इमं हि सालं प्रहितस्त्वया शरो न संशयोऽत्रास्ति विदारयिष्यति ।	
अलं विमर्शनं मम प्रियं ध्रुवं कुरुष्व राजात्मज शापितो मया ॥	९२
यथा हि तेजःसु वरः सदा रविर्यथा हि शैले हिमवान् महाद्रिषु ।	
यथा चतुष्पात्सु च केसरी वरस्तथा नराणामसि विक्रमे वरः ॥	९३
इत्यार्षे भीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् किष्किन्धाकाण्डे वालिबलाविष्करणं नाम एकादशः सर्गः	

द्वादशः सर्गः

सुग्रीवप्रत्ययदानम्

एतच्च वचनं श्रुत्वा सुग्रीवेण सुभाषितम् । प्रत्ययार्थं महातेजा रामो जग्राह कार्मुकम् ॥	१
स गृहीत्वा धनुर्घोरं शरमेकं च मानदः । सालमुद्दिश्य चिक्षेप ज्यास्वनैः पूरयन् दिशः ॥	२
स विसृष्टो बलवता बाणः स्वर्णपरिष्कृतः । भित्त्वा सालान् गिरिप्रस्थं सप्तभूमिं ^१ विवेश ह ॥	३
प्रविष्टश्च मुहूर्तेन धरां भित्त्वा महाजवः । निष्पत्य च पुनस्तूर्णं स्वतूर्णीं पुनराविशत् ॥	४
तान् दृष्ट्वा सप्त निभिन्नान् ^२ सालान् वानरपुंगवः । रामस्य शरवेगेन विस्मयं परमं गतः ^३ ॥	५
स मूर्ध्ना न्यपतद्भूमौ प्रलम्बीकृतभूषणः । सुग्रीवः परमप्रीतो राघवाय कृताञ्जलिः ॥	६
इदं चोवाच धर्मज्ञं कर्मणा तेन हर्षितः । रामं सर्वास्त्रविदुषां श्रेष्ठं शूरमवस्थितम् ॥	७

१. सप्तभूमि रसातलमिति तिलकः ।

२. निभिन्नान् सप्तसालान् दृष्ट्वा पूर्वोक्ताथ-
स्यैव पुनर्ग्रहण सालनिर्भेदनमात्रं सुग्रीवस्य चक्षुर्गोचर
आसीत्, न पुना रसातलप्रवशादिरिति विवेकार्थम् ।

१. तपन्तमित्यादि वीरमित्यन्तम् च, नास्ति ।

२. अत्रर्थात् च.

३. सायकस्तु पुना,

४: अस्यानन्तरम्—अहो शरनिपातोऽयं राम-

रथादिष्टकर्मणः । यमदण्डोपमो ह्यतन्मृत्युपाशसमन्वितः ॥

विस्मयन्तश्च ते सर्वे हनूमत्प्रमुखास्तदा । गजो गवाक्षो

गवयः शरभो गन्धमादनः ॥ शोभनं शोभनं राम

कृतं कर्म सुदुष्करम् । यस्य ते शरवेगेन त्रयो लोकाः

प्रकम्पिताः ॥—इति ग,

सेन्द्रानपि सुरान् सर्वास्त्वं बाणैः पुरुषर्षभ । समर्थः समरे हन्तुं किं पुनर्बालिनं प्रभो ॥	८
येन सप्त महासाला गिरिभूमिश्च दारिताः । बाणेनैकेन काकुत्स्थ स्थाता ते को रणाग्रतः ॥	९
अद्य मे विगतः शोकः प्रीतिरद्य परा मम । सुहृदं त्वां समासाद्य महेन्द्रवरूपोपमम् ॥	१०
तमद्यैव प्रियार्थं मे वैरिणं भ्रातृरूपिणम् । वालिनं जहि काकुत्स्थ मया बद्धोऽयमञ्जलिः ॥	११
ततो रामः परिष्वज्य सुग्रीवं प्रियदर्शनम् । प्रत्युवाच महाप्राज्ञो लक्ष्मणानुमतं वचः ॥	१२
अस्माद्गच्छेम किष्किन्धां क्षिप्रं गच्छ त्वमग्रतः । गत्वा चाह्वय सुग्रीव वालिनं भ्रातृगन्धिधनम् ॥	१३
सर्वे ते त्वरितं गत्वा किष्किन्धां वालिनः पुरीम् । वृक्षैरात्मानमावृत्य व्यतिष्ठन् गहने वने १ ॥	१४
सुग्रीवो व्यनदद्दोरं वालिनो ह्वानकारणात् । गाढं परिहितो वेगान्नादैर्भिन्दन्निवाम्बरम् ॥	१५
तं श्रुत्वा निनदं भ्रातुः क्रुद्धो बाली महाबलः । निष्पपात सुसंरब्धो भास्करोऽस्ततटादिव २ ॥	१६
ततः सुतुमुलं युद्धं वालिसुग्रीवयोरभूत् । गगने ग्रहयोर्घोरं बुधाङ्गारकयोरिव ३ ॥	१७
तलैरज्ञनिकल्पैश्च वज्रकल्पैश्च मुष्टिभिः । जघ्नतुः समरोऽन्योन्यं भ्रातरौ क्रोधमूर्च्छितौ ॥	१८
ततो रामो धनुष्पाणिस्तावुभौ समुदीक्ष्य तु । अन्योन्यसदृशौ वीरावुभौ देवाविवाधिनौ ॥	१९
यन्नावगच्छत् सुग्रीवं वालिनं वापि राघवः । ततो न कृतवान् बुद्धिं मोक्तुमन्तकरं शरम् ॥	२०
एतस्मिन्नन्तरे भग्नः सुग्रीवस्तेन वालिना । अपश्यन् राघवं नाथमृश्यमूकं प्रदुद्रुवे ॥	२१
छान्तो रुधिरसिक्ताङ्गः प्रहारैर्जर्जरीकृतः । वालिनाभिद्रुतः क्रोधात् प्रविवेश महावनम् ॥	२२
तं प्रविष्टं वनं दृष्ट्वा बाली शापभयार्दितः । मुक्तो ह्यसि त्वमित्युक्त्वा संनिवृत्तो महाद्युतिः ॥	२३
राघवोऽपि सह भ्रात्रा सह चैव हनूमता । तदेव वनमंगच्छत् सुग्रीवो यत्र वानरः ॥	२४
तं समीक्ष्यागतं रामं सुग्रीवः सहलक्ष्मणम् । ह्रीमान् दीनमुवाचेदं वसुधामवलोकयन् ॥	२५
आह्वयस्वेति मामुक्त्वा दर्शयित्वा च विक्रमम् । वैरिणा घातयित्वा च किमिदानीं त्वया कृतम् ॥२६	
तामेव वेलां वक्तव्यं त्वया राघव तत्त्वतः । वालिनं न निहन्मीति ततो नाहमितो ब्रजे ४ ॥	२७

१. अस्यानन्तरम्—स रामो वृक्षसंछन्ने वनोद्देशे वनप्रियः । आहृतः स च सौमित्रिरि[मि]दं वचनमब्रवीत् ॥ पश्य लक्ष्मण सौमित्रे भ्रातृणां राज्यकारणात् । व्यसनं घोरमुत्पन्नं गदितं प्रतिभाति मे ॥ राज्यं नाम महाभ्याधिरचिकित्सो विनाशनः । भ्रातरं वा सुतं वापि त्यजन्ति खलु भूमिपाः ॥ पयमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् । इदृशो राज्यवृत्तान्तो राज्यहेतोर्न संशयः ॥ भ्रातृन् पुत्रांश्च दारांश्च त्यजन्ते राज्यकारणात् । लुब्धास्त्वेवं प्रकुर्वन्ति लोभमोहवशं गताः ॥ पूर्वमासीन्महाराजा [जो] लोष्टको नाम भूमिपः । राज्यार्थं तेन पुत्राश्च भ्राता वैरनिराकृतः ॥ अन्यैरपि च दुर्वृत्तैः कृतमेव न संशयः ।

राज्यहेतोर्विशालाक्षा[क्ष] वैरसंग्रहणाय च ॥ मा विषादं कृथा वीर नेतत् क्षत्रियचेष्टितम् । न विनन्दन्ति राजानो दृष्ट्वात्मानं तथाविधम् ॥—इति ग. घ.

१. अस्यानन्तरम्—ननाद सुमहानादं पूर्यन् वे नभःस्थलम्—इति छ.

३. भास्करोऽद्रितटादिव क.

४. अस्यानन्तरम्—अग्न्यर्कबोर्षदा [था] काशे मेरुमन्दरयोरिव । हिमवद्विन्ध्ययोश्चैव मेनाककौशयोरिव ॥ वज्रगोकर्णयोरिव महेन्द्रारिष्टयोरिव ॥—इति क. ग.

५. अस्यानन्तरम्—किं नु तत्कारणं येन शक्तेनापि न गण्यते—इति क.

तस्य चैवं भ्रुवाणस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । करुणं दीनया वाचा राघवः पुनरब्रवीत् ॥	२८
सुग्रीव श्रूयतां तात क्रोधश्च व्यपनीयताम् । कारणं येन बाणोऽयं न मया स विसर्जितः ॥	२९
अलंकारेण वेषेण प्रमाणेन गतेन च । त्वं च सुग्रीव वाली च सदृशौ स्थः परस्परम् ॥	३०
स्वरेण बर्चसा चैव प्रेक्षितेन च वानर । विक्रमेण च वाक्यैश्च व्यक्तिं वां नोपलक्ष्ये ॥	३१
ततोऽहं रूपसादृश्यान्मोहितो वानरोत्तम । नोत्सृजामि महावेगं शरं शत्रुनिबर्हणम् ॥	३२
जीवितान्तकरं घोरं सादृश्यात्तु विशङ्कितः । मूलघातो न नौ स्याद्धि द्वयोरपि कृतो मया ॥	३३
त्वयि वीरे विपन्ने हि अज्ञानाल्लाघवान्मया । मौढ्यं च मम बाल्यं च ख्यापितं स्याद्धरीश्वर ॥	३४
दत्ताभयवधो नाम पातकं महदुच्यते । अहं च लक्ष्मणश्चैव सीता च वरवर्णिनी ॥	३५
त्वदधीना वयं सर्वे वनेऽस्मिञ्शरणं भवान् । तस्माद्युध्यस्व भूयस्त्वं मा मा शङ्कीश्च वानर ^१ ॥३६	
अस्मिन् मुहूर्ते सुग्रीव पश्य वालिनमाहवे । निरस्तमिपुणैकेन वेष्टमानं महीतले ॥	३७
अभिज्ञानं कुरुष्व त्वमात्मनो वानरेश्वर । येन त्वामभिजानीयां द्वन्द्वयुद्धमुपागतम् ॥	३८
गजपुष्पीमिमां फुल्लामुत्पाट्य शुभलक्षणाम् । कुरु लक्ष्मण कण्ठेऽस्य सुग्रीवस्य महात्मनः ॥	३९
ततो गिरितटे जातामुत्पाट्य कुसुमाकुलाम् । लक्ष्मणो गजपुष्पीं तां तस्य कण्ठे व्यसर्जयत् ॥	४०
स तया शुशुभे श्रीमालैतया कण्ठसक्तया ^२ । मालयेव बलकानां ससन्ध्य इव तोयदः ॥	४१
विभ्राजमानो वपुषा रामवाक्यसमाहितः । जगाम सह रामेण किष्किन्धां वालिपालिताम् ॥	४२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकण्ठे सुग्रीवप्रत्ययदानं नाम द्वादशः सर्गः

त्रयोदशः सर्गः

सप्तजनाश्रमप्रणामः

ऋश्यमूकात् स धर्मात्मा किष्किन्धां लक्ष्मणाग्रजः । जगाम सहसुग्रीवो वालिविक्रमपालिताम् ॥	१
समुद्यम्य महद्वापं रामः काञ्चनभूषितम् । शरांश्चादित्यसंकाशान् गृहीत्वा रणसाधकान् ॥	२
अग्रतस्तु ययौ तस्य राघवस्य महात्मनः । सुग्रीवः संहतग्रीवो ^३ लक्ष्मणश्च महाबलः ॥	३
पृष्ठतो हनुमान् वीरो नल्ले नीलश्च वानरः । तारश्चैव महातेजा हरियूथपयूथपः ॥	४
ते वीक्षमाणा ^१ वृक्षांश्च पुष्पभारावलम्बिनः । प्रसन्नान्बुवहाश्चैव सरितः सागरंगमाः ॥	५

१. ते इति । वीक्षमाणा न्यलोकवन्निति २. अस्यानन्तरम्—विपरीत इवाकाशे स्वर्गे
उत्तरेण संबन्धः । पार्श्वयोर्दृष्टिं विक्षिपतां तेषां वृक्षसलि- नक्षत्रमालया—इति च. छ.
लादयश्छुगोचरा अभवन्नित्यर्थः । ३. वालिविक्रमपालितामित्यादि संहतग्रीव-
१. निःशङ्को वानरेश्वर ख. घ. छ, इत्यन्तम् ख. नास्ति ।

कन्दराणि च शैलान्श्च निर्दराणि गुहास्तथा । शिखराणि च मुख्यानि दरीश्च प्रियदर्शनाः ॥	६
वेदूर्यविमलैस्तोयैः ^१ पद्मैश्चाकोशकुट्टमलैः । शोभितान् सजलान् मार्गं तटाकांश्च व्यलोकयन् ॥	७
कारण्डैः स्मारसैर्हसैर्वञ्जुलैर्जलकुम्फुटैः । चक्रवाकैस्तथा चान्यैः शकुनैरुपनादितान् ॥	८
मृदुशष्पाङ्कुराहारान्निर्भयान् वनगोचरान् । चरतः सर्वतोऽपश्यन् स्थलीषु हरिणान् स्थितान् ^१ ॥९	९
तटाकवैरिणश्चापि शुक्लदन्तविभूषितान् । घोरानेकचरान् वन्यान् द्विरदान् कूलघातिनः ॥	१०
मत्तान् गिरितटोत्कृष्टाञ्जङ्गमानिव पर्वतान् । वारणान् वारिदप्रख्यान् ^२ महीरेणुसमुक्षितान् ॥	११
वने वनचरांश्चान्यान् खेचरांश्च विहंगमान् । पश्यन्तस्त्वरिता जग्मुः सुग्रीववशवर्तिनः ॥	१२
तेषां तु गच्छतां तत्र त्वरितं रघुनन्दनः । द्रुमषण्डं वनं दृष्ट्वा रामः सुग्रीवमब्रवीत् ॥	१३
एष मेघ इवाकाशे वृक्षषण्डः प्रकाशते । मेघसङ्घातविपुलः पर्यन्तकदलीवृतः ॥	१४
किमेतज्ज्ञातुमिच्छामि सखे कौतूहलं हि मे । कौतूहलापनयनं कर्तुमिच्छाम्यहं त्वया ॥	१५
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । गच्छन्नेवाचचक्षेऽथ सुग्रीवस्तन्महद्वनम् ॥	१६
एतद्राघव विस्तीर्णमाश्रमं श्रमनाशनम् । उद्यानवनसंपन्नं स्वादुमूलफलोदकम् ॥	१७
अत्र सप्तजना नाम मुनयः संशितव्रताः । सप्तैवासन्नधःशीर्षा नियतं जलशायिनः ॥	१८
सप्तरात्रकृताहारा वायुना वनवासिनः । दिवं वर्षशतैर्याताः सप्तभिः सकलेबराः ॥	१९
तेषामेवंप्रभावेण द्रुमप्राकारसंवृतम् । आश्रमं सुदुराधर्षमपि सेन्द्रैः सुरासुरैः ॥	२०
पक्षिणो वर्जयन्त्येतत्तथान्ये वनचारिणः । विशन्ति मोहाद्येऽप्यत्र निवर्तन्ते न ते पुनः ॥	२१
विभूषणरवाश्चात्र श्रूयन्ते सकलाक्षराः । तूर्यगीतस्वनाश्चात्र गन्धो दिव्यश्च राघव ॥	२२
त्रेताप्रयोऽपि दीप्यन्ते धूमो ह्येष प्रदृश्यते । वेष्टयन्निव वृक्षामान् कपोताङ्गारुणो घनः ॥	२३
एते वृक्षाः प्रकाशन्ते धूमसंसक्तमस्तकाः । मेघजालप्रतिच्छन्ना वेदूर्यगिरयो यथा ॥	२४
कुरु प्रणामं धर्मात्मस्तान् समुद्दिश्य राघव । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा प्रयतः संयताञ्जलिः ॥	२५
प्रणमन्ति हि ये तेषां मुनीनां भावितात्मनाम् । न तेषामशुभं किञ्चिच्छरीरे राम दृश्यते ॥	२६
ततो रामः सह भ्रात्रा लक्ष्मणेन कृताञ्जलिः । समुद्दिश्य महात्मानस्तानृषीन्भ्यवादेयत् ॥	२७
अभिवाद्य तु धर्मात्मा रामो भ्राता च लक्ष्मणः । सुग्रीवो वानराश्चैव जग्मुः संहृष्टमानसाः ॥	२८
ते गत्वा दूरमध्वानं तस्मात् सप्तजनाश्रमात् । ददृशुस्तां दुराधर्षां किष्किन्धां वालिपालिताम् ॥	२९

१. चरतः स्थितांश्च हरिणान् अपश्यन्निति चकाराध्याहारं विनापि सुयोजमेतत् ।

योजितं भूषणे । वनगोचरान् वनेषु स्वयं प्रकृष्टान्

१. पणैः च. छ.

दृणाङ्कुराहारान् चरतो मक्षयतः स्थितान् हरिणानिति

२. वानरान् द्विरदप्रख्यान् ति,

ततस्तु रामानुजरामवानराः प्रगृह्य शस्त्राण्युदितार्कतेजसः ।
 पुरीं सुरेशात्मजवीर्यपालितां वधाय शत्रोः पुनरागताः सह ॥ ३०
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 किष्किन्धाकाण्डे सप्तजनाश्रमप्रणामो नाम त्रयोदशः सर्गः

चतुर्दशः सर्गः

सुग्रीवगर्जनम्

सर्वे ते त्वरितं गत्वा किष्किन्धां वालिपालिताम् । वृक्षैरात्मानमाश्रुत्य व्यतिष्ठन् गहने वने ॥ १
 विस्तार्य सर्वतो दृष्टिं कानने काननप्रियः । सुग्रीवो विपुलग्रीवः क्रोधमाहारयद्भृशम् ॥ २
 ततः स निनदं घोरं कृत्वा युद्धाय चाह्वयन् । परिवारैः परिवृतो नादैर्भिन्दन्निवाम्बरम् ॥ ३
 गर्जन्निव महामेघो वायुवेगपुरःसरः । अथ बालार्कसदृशो दृप्तसिंहगतिस्तदा ॥ ४
 दृष्ट्वा रामं क्रियादक्षं सुग्रीवो वाक्यमब्रवीन् । हरिवागुरया^१ व्याप्तां तप्तकाञ्चनतोरणाम् ॥ ५
 प्राप्ताः स्त ध्वजयन्त्राढ्यां^२ किष्किन्धां वालिनः पुरीम् । प्रतिज्ञा या त्वया वीर कृता वालिवधे पुरा ॥
 सफलं तां कुरु क्षिप्रं लतां काल इवागतः । एवमुक्तस्तु धर्मात्मा सुग्रीवेण स राघवः ॥ ७
 नमथोवाच सुग्रीवं वचनं शत्रुमूदनः । कृताभिज्ञानचिह्नस्त्वमनया गजसाह्वया ॥ ८
 लक्ष्मणं समुत्पाद्य यैषा कण्ठे कृता तव । शोभसे ह्यधिकं^३ वीर लतया कण्ठसक्तया ॥ ९
 विपरीत इवाकाशे सूर्यो नक्षत्रमालया । अद्य वालिसमुत्थं ते भयं वैरं च वानर ॥ १०
 एकेनाहं प्रसोक्ष्यामि बाणमोक्षेण संयुगे । मम दर्शय सुग्रीव वैरिणं भ्रातृरूपिणम्^४ ॥ ११
 अद्य वाली विनिहतो वनपांसुषु वेष्टते । यदि दृष्टिपथं प्राप्तो जीवन् स विनिवर्तते ॥ १२
 ततो दोषेण मा गच्छेत् सद्यो गहंश्च मां भवान् । प्रत्यक्षं सप्त ते साला मया बाणेन दारिताः ॥ १३
 तेनावेहि बलेनाद्य वालिनं निहतं मया । अनृतं नोक्तपूर्वं मे वीर कृच्छ्रेऽपि तिष्ठता ॥ १४
 धर्मलोभपरीतेन न च वक्ष्ये कथंचन । सफलां च करिष्यामि प्रतिज्ञां जहि संभ्रमम् ॥ १५
 प्रसृतं कलमं क्षेत्रे वर्षेणेव शतक्रतुः । तदाह्वाननिमित्तं त्वं वालिनो हेममालिनः ॥ १६
 सुग्रीव कुरु तं शब्दं निष्पतेद्येन वानरः । जितकाशी बलश्लाघी त्वया चाधर्षितः पुरा ॥ १७

१. प्रसारितजालकसदृशाकारं निवेशं कृत्वा-
 वस्थितैर्बानैर्व्याप्तामित्यर्थः । कथंचिदन्तःप्रविष्टानां
 प्रतिपक्षाणां वानरैः परितो निगृह्यमाणानां दुर्निर्गममस्या
 हारमिति भावः ।

२. विपरीत इति अभूतोपमा ।

१. वालिनः पुरीम् क. ख.

२. पश्य प्राकारयन्त्राढ्याम् छ.

३. ह्यनया घ.

४. अबेलादि भ्रातृरूपिणमित्यन्तम् ग.

नास्ति ।

निष्पतिष्यत्यसङ्गेन वाली स प्रियसंयुगः । रिपूणां धर्षणं शूरा मर्षयन्ति न संयुगे ॥	१८
जानन्तस्तु स्वकं वीर्यं स्त्रीसमक्षं विशेषतः । स तु रामवचः श्रुत्वा सुग्रीवो हेमपिङ्गलः ॥	१९
नन्दं क्रूरनादेन विनिर्मिन्दन्निवाम्बरम् । तस्य शब्देन वित्रस्ता गावो यान्ति हतप्रभाः ॥	२०
राजदोषपरामृष्टाः कुलक्षिय इवाकुलाः । द्रवन्ति च मृगाः शीघ्रं भग्ना इव रणे हयाः ॥	२२
पतन्ति च खगा भूमौ क्षीणपुण्या इव प्रहाः ॥	

ततः स जीमूतगणप्रणादो नादं ह्यमुञ्चत्त्वरया प्रतीतः ।

सूर्यात्मजः शौर्यविवृद्धतेजाः सरित्पतिर्वानिलचञ्चलोर्मिः ॥

२२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
किष्किन्धाकाण्डे सुग्रीवगर्जनं नाम चतुर्दशः सर्गः

पञ्चदशः सर्गः

ताराहितोक्तिः

अथ तस्य निनादं तं सुग्रीवस्य महात्मनः । शुश्रावान्तःपुरगतो वाली भ्रातुरमर्षणः ॥	१
श्रुत्वा तु तस्य निन्दं सर्वभूतप्रकम्पनम् । मदञ्चैकपदे नष्टः क्रोधश्चापतितो महान् ॥	२
स तु रोषपरीताङ्गो वाली सन्ध्यातपप्रभः । उपरक्त इवादित्यः सद्यो निष्प्रभतां गतः ॥	३
वाली दंष्ट्राकरालस्तु क्रोधादीप्ताग्निलोचनः ^१ । भात्युत्पतितपद्माभः समृणाल इव ह्रदः ॥	४
शब्दं दुर्मर्षणं श्रुत्वा निष्पपात ततो हरिः । वेगेन चरणन्यासैर्दारयन्निव मेदिनीम् ॥	५
तं तु तारा परिष्वज्य स्नेहादर्शितसौहृदा । त्रस्ता प्रोवाच संभ्रान्ता हितोदर्कमिदं वचः ॥	६
साधु क्रोधमिमं वीर नदीवेगमिवागतम् । शयनादुत्थितः कल्पं त्यज भुक्तामिव स्रजम् ॥	७
कल्पमेतेन संग्रामं करिष्यसि हरीश्वर । वीर ते शत्रुबाहुल्यं फल्गुता वा न विद्यते ॥	८
सहसा तव निष्कामो मम तावन्न रोचते । श्रूयतां चाभिधास्यामि यन्निमित्तं निवार्यसे ॥	९
पूर्वमापतितः क्रोधात् स त्वामाह्वयते युधि । निष्पत्य च निरस्तस्ते हन्यमानो दिशो गतः ॥	१०
त्वया तस्य निरस्तस्य पीडितस्य विशेषतः । इहेत्य पुनराह्वानं शङ्कां जनयतीव मे ॥	११
दर्पश्च व्यवसायश्च यादृशस्तस्य नर्दतः । निनादस्य च संरम्भो नैतदल्पं हि कारणम् ॥	१२
नासहायमहं मन्ये सुग्रीवं तमिहागतम् । अवष्टब्धसहायश्च यमाश्रित्यैष गर्जति ॥	१३
प्रकृत्या निपुणश्चैव बुद्धिमांश्चैव वानरः । अपरीक्षितवीर्येण सुग्रीवः सह नैष्यति ^२ ॥	१४
पूर्वमेव मया वीर श्रुतं कथयतो वचः । अङ्गदस्य कुमारस्य वक्ष्याम्यद्य हितं वचः ॥	१५
अङ्गदस्तु कुमारोऽयं वनान्तमुपनिर्गतः । प्रवृत्तिस्तेन कथिता चारैराप्तैर्निवेदिता ॥	१६

अयोध्याधिपतेः पुत्रौ शूरौ समरतुर्जयौ । इक्ष्वाकूणां कुले जातौ प्रथितौ रामलक्ष्मणौ ॥	१७
सुग्रीवप्रियकार्थं प्राप्तौ तत्र दुरासदौ । तव भ्रातुर्हि विख्यातः सहायो रणकर्कशः ॥	१८
रामः परबलामर्दी युगान्ताग्निरिवोत्थितः । निवासवृक्षः साधूनामापन्नानां परा गतिः ॥	१९
आर्तानां संश्रयश्चैव यशसश्चैकभाजनम् । ज्ञानविज्ञानसंपन्नो निदेशे निरतः पितुः ॥	२०
धातूनामिव शैलेन्द्रो गुणानामाकरो महान् । तत् क्षमो न विरोधस्ते सह तेन महात्मना ॥	२१
दुर्जयेनाप्रमेयेण रामेण रणकर्मसु । शूर वक्ष्यामि ते किञ्चिन्न चेच्छाम्यभ्यसूयितुम् ॥	२२
श्रूयतां क्रियतां चैव तव वक्ष्यामि यद्वितम् । यौवराज्येन सुग्रीवं तूर्णं साध्वभिषेचय ॥	२३
विग्रहं मा कृथा वीर भ्रात्रा राजन् यवीयसा । अहं हि ते क्षमं मन्ये तेन रामेण सौहृदम् ॥	२४
सुग्रीवेण च संप्रीतिं वैरमुत्सृज्य दूरतः । लालनीयो हि ते भ्राता यवीयानेष वानरः ॥	२५
तत्र वा सन्निहस्थो वा सर्वथा बन्धुरेव ते । न हि तेन समं बन्धुं भुवि पश्यामि कंचन ॥	२६
दानमानादिसत्कारैः कुरुष्व प्रत्यनन्तरम् । वैरमेतत् समुत्सृज्य तव पार्श्वे स तिष्ठतु ॥	२७
सुग्रीवो विपुलग्रीवस्तव बन्धुः सदा मतः । भ्रातुः सौहृदमालम्ब्य ^१ नान्या गतिरिहास्ति ते ॥	२८
यदि ते मत्प्रियं कार्यं यदि चावैषि मां हिताम् । याच्यमानः प्रयत्नेन साधु वाक्यं कुरुष्व मे ॥	२९

प्रसीद पथ्यं शृणु जल्पितं हि मे न रोषमेवानुविधातुमर्हसि ।

क्षमो हि ते कोसलराजसूनुना न विग्रहः शक्रसमानतेजसा ॥ ३०

तदा हि तारा हितमेव वाक्यं तं वालिनं पथ्यमिदं बभाषे ।

न रोचते तद्वचनं हि तस्य कालाभिपन्नस्य विनाशकले ॥ ३१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहासिकायां संहितायां

किङ्किन्धाकाण्डे ताराहितोक्तिर्नाम पञ्चदशः सर्गः

षोडशः सर्गः

वालिसंहारः

तामेवं ब्रुवतीं तारां ताराधिपनिभाननाम् । वाली निर्भर्त्सयामास वचनं चेदमब्रवीत् ॥	१
गर्जतोऽस्य ससंरम्भं भ्रातुः शत्रोर्विशेषतः । मर्षयिष्याम्यहं केन कारणेन वरानने ॥	२
अधर्षितानां शूराणां समेरष्वनिवर्तिनाम् । धर्षणामर्षणं भीरु मरणादतिरिच्यते ॥	३
सोढुं न च समर्थोऽहं युद्धकामस्य संयुगे । सुग्रीवस्य च संरम्भं हीनग्रीवस्य गर्जतः ॥	४
न च कार्यो विषादस्ते राघवं प्रति मत्कृते । धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च कथं पापं करिष्यति ॥	५

निवर्तस्व सह स्त्रीभिः कथं भूयोऽनुगच्छस्ति । सौहृदं दर्शितं तारे मयि भक्तिः कृता त्वया ॥	६
प्रतियोत्स्याम्यहं गत्वा सुग्रीवं जहि संभ्रमम् । दर्पमस्य विनेष्यामि न च प्राणैर्बियोक्ष्यते ॥	७
अहं ह्यजिस्थितस्यास्य करिष्यामि यथेप्सितम् । वृक्षैर्मुष्टिप्रहारैश्च पीडितः प्रतियास्यति ॥	८
न मे गर्वितमायस्तं सहिष्यति दुरात्मवान् । कृतं तारे सहायत्वं सौहृदं दर्शितं मयि ॥	९
शापितासि मम प्राणैर्निवर्तस्व जनेन ^१ च । अहं जित्वा निवर्तिष्ये तमहं भ्रातरं रणे ॥	१०
तं तु तारा परिष्वज्य वालिनं प्रियवादिनी । चकार रुदती मन्दं दक्षिणा सा प्रदक्षिणम् ॥	११
ततः स्वस्त्ययनं कृत्वा मन्त्रविद्विजयैषिणी । अन्तःपुरं सह स्त्रीभिः प्रविष्टा शोकमोहिता ॥	१२
प्रविष्टायां तु तारायां सह स्त्रीभिः स्वमालयम् । नगरान्निर्ययौ क्रुद्धो महासर्प इव श्वसन् ॥	१३
स निष्पत्य महातेजा वाली परमरोषणः । सर्वतश्चारयन् दृष्टिं शत्रुदर्शनकाङ्क्षया ॥	१४
स ददर्श ततः श्रीमान् सुग्रीवं हेमपिङ्गलम् । सुसंवीतमवष्टब्धं दीप्यमानमिवानलम् ॥	१५
स तं दृष्ट्वा महावीर्यं सुग्रीवं पर्यवस्थितम् । गाढं परिदधे वासो वाली परमरोषणः ॥	१६
स वाली गाढसंवीतो मुष्टिमुद्यम्य वीर्यवान् । सुग्रीवमेवाभिमुखो ययौ योद्धुं कृतक्षणम् ^२ ॥	१७
मृष्टमुष्टिं समुद्यम्य संरब्धतरमागतः । सुग्रीवोऽपि तमुद्दिश्य वालिनं हेममालिनम् ^३ ॥	१८
तं वाली क्रोधताम्राक्षः सुग्रीवं रणपण्डितम् । आपतन्तं महावेगमिदं वचनमब्रवीत् ॥	१९
एष मुष्टिर्मया बद्धो गाढः संनिहिताङ्गुलिः । मया वेगविमुक्तस्ते प्राणानादाय यास्यति ॥	२०
एवमुक्तस्तु सुग्रीवः क्रुद्धो वालिनमब्रवीत् । तव चैव हरन् प्राणान् मुष्टिः पततु मुर्धनि ॥	२१
ताडितस्तेन संक्रुद्धस्तमभिक्रम्य वेगितः । अभवच्छोणितोद्गारी सोत्पीड इव पर्वतः ॥	२२
सुग्रीवेण तु निःशङ्कं सालमुत्पाट्य तेजसा । गात्रेष्वभिहतो वाली वज्रेणेव महागिरिः ॥	२३
स तु वाली प्रचलितः सालताडनविह्वलः । गुरुभारसमाक्रान्ता नौः ससार्थेव सागरे ^४ ॥	२४
तौ भीमबलविक्रान्तौ सुपर्णसमवेगिनौ । प्रवृद्धौ घोरवपुषौ चन्द्रसूर्याविवाम्बरे ॥	२५
परस्परमभिन्नौ छिद्रान्वेषणतत्परौ । ततोऽवर्धत वाली तु बलवीर्यसमन्वितः ॥	२६
सूर्यपुत्रो महावीर्यः सुग्रीवः परिहीयते । वालिना भग्नदर्पस्तु सुग्रीवो मन्दविक्रमः ॥	२७
वालिनं प्रति सामर्षो दर्शयामास 'राघवम्' । वृक्षैः सशालैः सशिखैर्वज्रकोटिनिभैर्नखैः ॥	२८
मुष्टिभिर्जानुभिः पद्भिर्बाहुभिश्च पुनः पुनः । तयोर्युद्धमभूद्गोरं वृत्रवासवयोरिव ॥	२९

१. राघवं दर्शयामास स्वहानिमिति शेष इति क्षणः ॥—इति ष.

तिलकः ।

१. जयेन च. छ.

२. अस्थानन्तरम्—सुग्रीवो गाढसंवीतो मुष्टि- गुरुभारसमाक्रान्तो नौसार्थ इव सागरे च,

मुद्यम्य वीर्यवान् । इन्द्रपुत्रं समाहूय ययौ योद्धुं कृप-

३. इदमर्थम् ष. नास्ति ।

४. सागरे नौरिवामवद् ग.

५. कापवम् च. छ,

तौ शोणित्ताकौ युध्येतां वानरौ वनचारिणौ । मेघाविव महाशब्दैस्तर्जयानौ परस्परम् ॥	३०
हीयमानमथापश्यत् सुप्रीवं वानरेश्वरम् । प्रेक्षमाणं दिशश्चैव राघवं च मुहुर्मुहुः ॥	३१
ततो रामो महातेजा आर्तं दृष्ट्वा हरीश्वरम् । शरं च वीक्षते वीरो वालिनो वधकारणात् ॥	३२
ततो धनुषि संधाय शरमाशीविषोपमम् । पूरयामास तन्नापं कालचक्रमिवान्तकः ॥	३३
तस्य ज्यातलघोषेण त्रस्ताः पत्ररथेश्वराः । प्रदुद्रुवुर्भृगाश्चैव युगान्त इव मोहिताः ॥	३४
मुक्तस्तु वज्रनिर्घोषः प्रदीप्ताशनिसंनिभः । राघवेण महाबाणो वालिवक्षसि पातितः ॥	३५
ततस्तेन महातेजा वीर्योत्सिक्तः कपीश्वरः । वेगेनाभिहतो वाली निपपात महीतले ॥	३६
इन्द्रध्वज इवोद्भूतः पौर्णमास्यां महीतले । आश्वयुक्समये मासि गतश्रीको विचेतनः ^१ ॥	३७
नरोत्तमः कालयुगान्तकोपमं शरोत्तमं काञ्चनरूप्यभूषितम् ।	
ससर्ज दीप्तं तममित्रमर्दनं सधूममग्निं मुखतो यथा हरः ॥	३८
अथोक्षितः शोणिततोयविस्रवैः सुपुष्पिताशोक इवानिलोद्धतः ।	
विचेतनो बासवसूनुराहवे विभ्रंशितेन्द्रध्वजवत् क्षितिं गतः ॥	३९
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां छंदितायाम् किष्किन्धाकाण्डे वालिसंहारो नाम षोडशः सर्गः	

सप्तदशः सर्गः

रामाधिकेपः

ततः शरेणाभिहतो रामेण रणकर्कशः । पपात सहसा वाली निऋत्त इव पादपः ॥	१
स भूमौ न्यस्तसर्वाङ्गस्तप्तकाञ्चनभूषणः । अपतद्देवराजस्य मुक्तरश्मिरिव ध्वजः ॥	२
तरिमन्निपतिते भूमौ वानराणां ^२ गणेश्वरे । नष्टचन्द्रमिव व्योम न व्यराजत मेदिनी ॥	३
भूमौ निपतितस्यापि तस्य देहं महात्मनः । न श्रीर्जहाति न प्राणा न तेजो न पराक्रमः ॥	४
शक्रदत्ता वरा माला काञ्चनी वज्रभूषिता । दधार हरिसुख्यस्य प्राणांस्तेजः श्रियं च सा ॥	५
स तथा मालया वीरो हैमया हरियूथपः । सन्ध्यानुगतपर्यन्तः पयोधर इवाभवत् ॥	६
तस्य माला च देहश्च मर्मघाती च यः शरः । त्रिवेव रचिता लक्ष्मीः पतितस्यापि शोभते ॥	७
तद्वस्त्रं तस्य वीरस्य स्वर्गमार्गप्रभावनम् । रामबाणासनोत्क्षिप्तमावहत् परसां गतिम् ॥	८
त तथा पतितं संख्ये गतार्चिषमिवानलम् । बहुमान्य च तं वीरं वीक्षमाणं शनैरिव ॥	९

१. अस्यानन्तरम्—वाभ्यसंस्कृतकण्ठस्तु वाणी

२. इयंवाणाश् च.

पार्श्वरः श्वनेः—इति पुना.

ययातिमिव पुण्यान्ते देवलोकात् परिच्युतम् । आदित्यमिव कालेन युगान्ते भुवि पातितम् ॥	१०
महेन्द्रमिव दुर्धर्षं महेन्द्रमिव दुःसहम् । महेन्द्रपुत्रं पतितं वालिनं हेममालिनम् ॥	११
व्यूढोरस्कं महाबाहुं दीप्तास्यं हरिलोचनम् । लक्ष्मणानुगतो रामो ददर्शोपससर्प च ^१ ॥	१२
तं दृष्ट्वा राघवं वाली लक्ष्मणं च महाबलम् । अब्रवीत् प्रश्रितं वाक्यं परुषं धर्मसंहितम् ^२ ॥	१३
त्वं नराधिपतेः पुत्रः प्रथितः प्रियदर्शनः । कुलीनः सत्त्वसंपन्नस्तेजस्वी चरितव्रतः ॥	१४
पराङ्मुखबन्धं कृत्वा को नु प्राप्तस्त्वया गुणः । यदहं युद्धसंरब्धः शरेणोरसि ताडितः ॥	१५
रामः करुणवेदी च प्रजानां च हिते रतः । सानुक्रोशो महोत्साहः समयज्ञो दृढव्रतः ॥	१६
इति ते सर्वभूतानि कथयन्ति यशो भुवि । दमः शमः क्षमा धर्मो धृतिः सत्यं पराक्रमः ॥	१७
पार्थिवानां गुणा राजन् दण्डश्चाप्यपराधिषु । तान् गुणान् संप्रधार्याहमग्र्यं चाभिजनं तव ॥	१८
तारया प्रतिषिद्धोऽपि सुग्रीवेण समागतः । न मामन्येन संरब्धं प्रमत्तं योद्धुमर्हति ॥	१९
इति मे बुद्धिरुत्पन्ना बभूवाददर्शने तव । न त्वां विनिहतात्मानं धर्मध्वजमधार्मिकम् ॥	२०
जाने पापसमाचारं तृणैः कूपमिवावृतम् । सतां वेषधरं पापं प्रच्छन्नमिव पावकम् ॥	२१
नाहं त्वामभिजानामि धर्मच्छद्माभिसंवृतम् । विषये वा पुरे वा ते यदा नापकरोम्यहम् ^३ ॥	२२
न च त्वामवजानेऽहं कस्मान्मां हंस्यकिल्बिषम् । फलमूलाशनं नित्यं वानरं वनगोचरम् ॥	२३
मामिहाप्रतियुध्यन्तमन्येन च समागतम् । त्वं नराधिपतेः पुत्रः प्रतीतः प्रियदर्शनः ^४ ॥	२४
लिङ्गमप्यस्ति ते राजन् दृश्यते धर्मसंहितम् । कः क्षत्रियकुले जातः श्रुतवान्नष्टसंशयः ॥	२५
धर्मलिङ्गप्रतिच्छन्नः क्रूरं कर्म समाचरेत् । राम राजकुले जातो धर्मवानिति विश्रुतः ॥	२६
अभव्यो भव्यरूपेण किमर्थं परिधावसि । साम दानं क्षमा धर्मः सत्यं धृतिपराक्रमौ ॥	२७
पार्थिवानां गुणा राजन् दण्डश्चाप्यपराधिषु । वयं वनचरा राम मृगा मूलफलाशनाः ॥	२८
एषा प्रकृतिरस्माकं पुरुषस्त्वं नरेश्वरः । भूमिर्हिरण्यं रूप्यं च विग्रहे कारणानि च ॥	२९
अत्र कस्ते वने लोभो मदीयेषु फलेषु वा । नयश्च विनयश्चोभौ निग्रहानुग्रहावपि ॥	३०
राजवृत्तिरसंकीर्णा न नृपाः कामवृत्तयः । त्वं तु कामप्रधानश्च कोपनश्चानवस्थितः ॥	३१
राजवृत्तैरसंकीर्णः शरासनपरायणः । न तेऽस्त्यपचितिर्धर्मे नार्थे बुद्धिरवस्थिता ॥	३२
इन्द्रियैः कामवृत्तः सन् कृष्यसे मनुजेश्वर । हत्वा बाणेन काकुत्स्थ मामिहानपराधिपन्म् ॥	३३

१. अस्थानन्तरम्—तं तथा पतितं संख्ये सार्तस्वरं जनैः । अर्थसंहितया वाचा गर्भितं रणगर्भितः ॥
 गताच्चिपमिवानलम् । बहुमान्य च तं वीरं कृष्यमाणः[णौ]
 जनैरिव ॥ उपयातौ महाबाँरौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ।—
 इति ग.
 २. अस्थानन्तरम्—बाष्पसंरुद्धकण्ठस्तु वाली नास्ति ।
 उवाच रामं संप्रेक्ष्य पङ्कज इव द्विपः ।—इति ख.
 ३. पापं करोम्यहम् ति.
 ४. इदमर्थम् क. ग. घ. च. छ.

किं वक्ष्यसि सतां मध्ये कृत्वा कर्म जुगुप्सितम् । राजहा ब्रह्महा गोघ्नश्चोरः प्राणिवधे रतः ॥ ३४
 नास्तिकः परिवेत्ता च सर्वे निरयगामिनः । सूचकश्च कदर्यश्च मित्रघ्नो गुरुतल्पगः ॥ ३५
 लोकं पापात्मनामेते गच्छन्त्यत्र न^१ संशयः । अधार्यं चर्म मे सद्मी रोमाण्यस्थि च वर्जितम् ॥ ३६
 अभक्ष्याणि च मांसानि त्वद्विधैर्धर्मचारिभिः । पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या ब्रह्मक्षत्रेण राघव ॥ ३७
 शल्यकः श्वाविधो गोघा शशः कूर्मश्च पञ्चमः । चर्म चास्थि च मे राजन्न स्पृशन्ति मनीषिणः ॥३८
 अभक्ष्याणि च मांसानि सोऽहं पञ्चनखो हतः । तारया वाक्यमुक्तोऽहं सत्यं सर्वज्ञया हितम् ॥३९
 तदतिक्रम्य मोहेन कालस्य वशमागतः । त्वया नाथेन काकुत्स्थ न सनाथा वसुंधरा ॥ ४०
 प्रमदा शीलसंपन्ना धूर्तेन पतिना यथा । शठो नैकृतिकः क्षुद्रो मिथ्याप्रश्रितमानसः ॥ ४१
 कथं दशरथेन त्वं जातः पापो महात्मना । छिन्नचारित्रकक्ष्येण सतां धर्मातिवर्तिना ॥ ४२
 त्यक्तधर्माङ्कुशेनाहं निहतो रामहस्तिना । अशुभं चाप्ययुक्तं च सतां चैव विगर्हितम् ॥ ४३
 वक्ष्यसे चेदृशं कृत्वा सद्भिः सह समागतः । उदासीनेषु योऽस्मासु विक्रमस्ते प्रकाशितः ॥ ४४
 अपकारिषु तं राजन्न हि पश्यामि विक्रमम् । दृश्यमानस्तु युध्येथा मया यदि नृपात्मज ॥ ४५
 अद्य वैवस्वतं देवं पश्येत्त्वं निहतो मया । त्वयादृश्येन तु रणे निहतोऽहं दुरासदः ॥ ४६
 प्रसुप्तः पन्नगेनेव नरः पानवशं गतः । मामेव यदि पूर्वं त्वमेतदर्थमचोदयः ॥ ४७
 मैथिलीभहमेकाहा तव चानीतवान् 'भवेः'^२ । सुग्रीवप्रियकामेन यत्कृतेऽस्मि हतस्त्वया ॥ ४८
 कण्ठे बद्ध्वा प्रदद्यां तेऽनिहतं रावणं रणे । न्यस्तां सागरतोये वा पाताले वापि मैथिलीम् ॥ ४९
 आनयेयं तवादेशच्छ्रेतामश्वतरीमिव । युक्तं यत् प्राप्नुयाद्राज्यं सुग्रीवः स्वर्गते मयि ॥ ५०
 अयुक्तं यदधर्मेण त्वयाहं निहतो रणे । काममेवंविधो लोकः कालेन विनियुज्यते ॥ ५१
 क्षमं चेद्भवता प्राप्तमुत्तरं साधु चिन्त्यताम् ॥

इत्येवमुक्त्वा परिशुष्कवक्त्रः शराभिघाताभ्यथितो महात्मा ।

समीक्ष्य रामं रविसंनिकाशं तूष्णीं बभूवामरराजसूनुः^३ ॥

५२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे रामाधिष्ठेपो नाम सप्तदशः सर्गः

१. भवेः इति पुरुषव्यत्ययः । भवेयमित्यर्थः । भवेदिति पाठमाश्लित्य व्यत्ययेनैव भवेयमिति व्याख्यातं भूषणे । अहम् आनीतवान् इत्येतद् भवेदिति वाक्यार्थ-कर्तृकं भवनम् इत्यपि व्याख्यातुं शक्यम् ।

१. गच्छन्ते नात्र च.

२. भवद् च छ. अस्यानन्तरम्—

राक्षसं च दुरात्मानं तव भार्यापहारिणम् । ग्रीवार्था तु दशग्रीवं बद्ध्वा संप्रदे तवा—इति क. ख. ग. घ.

३. अस्यानन्तरम्—तमुक्तवन्तं प्रवरं हरीणा-मथोत्तरं वाक्यमुवाच रामः । हितं च तत्त्वं बचनं प्रसक्तं सप्तम धर्मार्थसमाहितं च ॥ इति क. ख. घ. छ.

महादशः सर्गः

वाक्यवचनसर्वधनम्

इत्युक्तः प्रमितं वाच्यं धर्मार्थसहितं हितम् । वचनं वाक्येन रामो विदितेन विचेषया ॥	१
तं निष्प्रममिषावित्त्वं शुक्लतोयमिवान्नुदम् । उरुवाच्यं हरिभेदशुभ्रान्तमिवानुदम् ॥	२
धर्मार्थगुणसंपन्नं हरीश्वरमुत्तमम् । अधिक्षितस्तदा रामः पञ्चाङ्गस्त्रिमप्रदीत् ॥	३
धर्मोर्ध्वं च कामं च समर्थं चापि लौकिकम् । अविज्ञाय कथं वास्यान्नाभिदुःखं विगर्हसे ॥	४
अदृष्ट्वा शुद्धिसंपन्नान् वृद्धानाचार्यसंमतान् । सौम्यं वानरचार्यस्यास्त्वं मां वक्तुमिहेच्छसि ॥	५
इत्याहूणामिधं भूमिः ससैलवनकानना । मृगपक्षिमुष्याणां निमग्नप्रहावपि ॥	६
तां पालयति धर्मोत्सा भरतः सत्यवानृजुः । धर्मकामार्थतत्त्वज्ञो निमहानुग्रहे रतः ॥	७
नवम्य विनयश्रोभौ यस्मिन् सत्यं च सुरिथतम् । विक्रमश्च यथादृष्टः स राजा देशकालवित् ॥	८
सत्य धर्मकृतादेशा वयमन्ये च पार्थिवाः । चरामो वसुधां कृत्स्नां धर्मसंतानमिच्छवः ॥	९
तस्मिन्वृषतिशार्दूले भरते धर्मवत्सले । पालयत्यस्त्रिंशं भूमिं कश्चिद्वर्मनिग्रहम् ॥	१०
ते वयं धर्मविभ्रष्टं स्वधर्मे परमे स्थिताः । भरताङ्गां पुरस्कृत्य निगृहीमो यथाविधि ॥	११
त्वं तु संश्लिष्टधर्मा च कर्मणा च विगर्हितः । कामतन्त्रप्रधानश्च न स्थितो राजवर्त्मनि ॥	१२
अज्ञेहो भ्राता मित्ता वैव यश्च विद्यां प्रयच्छति । त्रयस्ते पितरो ज्ञेया धर्मे वर्त्मनि वर्तिनः ॥	१३
वहीत्यानात्मनः पुत्रः शिष्यश्चापि गुणोदितः । पुत्रवत्ते त्रयश्चिन्त्या धर्मज्ञेदत्र कारणम् ॥	१४
सूक्ष्मः परमदुर्ज्ञेयः सतां धर्मः प्रवंगम । हृदिस्थः सर्वभूतानामात्मा वेद शुभाशुभे ॥	१५
अपकृष्टपलैः सार्धं वानरैरकृतात्मभिः । जात्यन्ध इव जात्यन्धैर्मन्त्रयन् द्रक्ष्यसे नु किम् ॥	१६
अहं तु व्यक्ततामस्य वचनस्य प्रवीमि ते । न हि मां केवलं रोषास्त्वं विगर्हितुमर्हसि ॥	१७
वदेतात् कारणं पश्य यदर्थं त्वं मया हतः । भ्रातुर्वर्तसि भार्यायां त्यक्त्वा धर्मं सनातनम् ॥	१८
अस्य त्वं धरमापत्य सुग्रीवस्य महात्मनः । रुमायां वर्तसे कामात् स्तुषायां पापकर्मकृत् ॥	१९
तज्यतीतस्य ते धर्मात् कामवृत्तस्य वानर । भ्रातृभार्याधर्मोऽस्मिन् दण्डोऽयं प्रतिपादितः ॥	२०
न हि धर्मविकृतस्य लोकेतृत्तादपेयुषः । दण्डादन्वत्र पश्यामि निम्नं हरियूथप ॥	२१
न हि ते मर्षये पापं क्षत्रियोऽहं कुलोद्भवः । औरसीं भगिनीं चापि भार्यां वाप्यनुजस्य वः ॥	२२
अचरेत् वरः कामात्स्य दण्डो वधः स्मृतः । मरतस्तु मदीपात्रो वयं चादेशवर्तिनः ॥	२३
त्वं तु धर्मावृत्तिप्रवन्तः कथं शक्यमुपेक्षितुम् । गुरुधर्मव्यतिक्रान्तं प्राप्नो धर्मेण पालयन् ॥	२४
भरतः कामवृत्तानां निग्रहे पर्यवस्थितः । वयं तु भरतादेशं विधिं कृत्वा हरीश्वर ॥	२५
स्थितिं चान् विजगमर्वाहामियन्तुं पर्यवस्थिताः । सुग्रीवेण च मे सत्यं लक्ष्मणेन यथा तथा ॥	२६

दारराज्यनिमित्तं च निःश्रेयसि रतः^१ स मे । प्रतिज्ञा च मया दत्ता तदा पावकसंनिधौ^२ ॥ २७
 प्रतिज्ञाय कथं शक्यं^३ मद्भिधेनानवेक्षितुम् । तदेभिः कारणैः सर्वैर्महद्भिर्धर्मसंहितैः ॥ २८
 शासनं तव यद्युक्तं तद्भवाननुमन्यताम् । सर्वथा धर्म इत्येव द्रष्टव्यस्तव निग्रहः ॥ २९
 वयस्यस्योपकर्तव्यं धर्ममेवानुपश्यतः । शक्यं त्वयापि तत् कार्यं धर्ममेवानुवर्तता ॥ ३०
 श्रूयते मनुना गीतौ श्लोकौ चारित्रवत्सलौ । गृहीतौ धर्मकुशलैस्तत्तथा चरितं मया^४ ॥ ३१
 राजभिर्धृतदण्डास्तु कृत्वा पापानि मानवाः । निर्मलाः स्वर्गमायान्ति सन्तः सुकृतिनो यथा ॥ ३२
 शासनाद्वा विमोक्षाद्वा स्तेनः स्तेयाद्विमुच्यते । राजा त्वशासनं पापस्य तदवाप्नोति किल्बिषम् ॥ ३३
 आर्येण मम मान्धात्रा व्यसनं घोरमीप्सितम् । श्रमणेन कृते पापे यथा पापं त्वया कृतम् ॥ ३४
 अन्यैरपि कृतं पापं प्रमत्तैर्वसुधाधिपैः । प्रायश्चित्तं च कुर्वन्ति तेन तच्छाम्यते रजः ॥ ३५
 तदलं परितापेन धर्मतः परिकल्पितः । वधो वानरशार्दूल न वयं स्ववशे स्थिताः ॥ ३६
 शृणु चाप्यपरं भूयः कारणं हरिपुंगव । यच्छ्रुत्वा हेतुमद्दीर न मन्युं कर्तुमर्हसि ॥ ३७
 न मे तत्र मनस्तापो न मन्युर्हरियूथप । वागुराभिश्च पाशैश्च कूटैश्च विविधैर्नराः ॥ ३८
 प्रतिच्छन्नाश्च दृश्याश्च गृह्णन्ति सुबहून् मृगान् । प्रधावितान् वा वित्रस्तान् विस्रब्धांश्चापि निष्ठितान् ॥
 प्रमत्तानप्रमत्तान् वा नरा मांसार्थिनो भृशम् । विध्यन्ति विमुखांश्चापि न च दोषोऽत्र विद्यते ॥ ४०
 यान्ति राजर्षयश्चात्र मृगयां धर्मकोविदाः । तस्मात्त्वं निहतो युद्धे मया बाणेन वानर ॥ ४१
 अयुध्यन् प्रतियुध्यन् वा यस्माच्छाखाभृगो ह्यसि^५ । दुर्लभस्य च धर्मस्य जीवितस्य शुभस्य च ॥ ४२
 राजानो वानरश्रेष्ठ प्रदातारो न संशयः । तान्न हिंस्यान्न चाक्रोशेन्नाक्षिपेन्नाप्रियं वदेत् ॥ ४३
 देवा मनुष्यरूपेण चरन्त्येते महीतले । त्वं तु धर्ममविज्ञाय केवलं रोषमास्थितः ॥ ४४
 प्रदूषयसि मां धर्मं पितृपैतामहे स्थितम् । एवमुक्तस्तु रामेण वाली प्रव्यथितो भृशम् ॥ ४५
 न दोषं राघवे दध्यौ धर्मैऽधिगतनिश्चयः । प्रत्युवाच ततो रामं प्राञ्जलिर्वानरेश्वरः ॥ ४६
 यत्त्वमात्थ नरश्रेष्ठ तदेवं नात्र संशयः । प्रतिवक्तुं प्रकृष्टे हि^६ नापकृष्टस्तु शक्नुयाम् ॥ ४७
 यद्युक्तं मया पूर्वं प्रमादादुक्तमप्रियम् । तत्रापि खलु मे दोषं कर्तुं नार्हसि राघव ॥ ४८
 त्वं हि दृष्टार्थतत्त्वज्ञः प्रजानां च हिते रतः । कार्यकारणसिद्धौ ते प्रसन्ना बुद्धिरव्यया ॥ ४९
 मामप्यगतधर्माणं व्यतिक्रान्तपुरस्कृतम् । धर्मसंहितया वाचा धर्मज्ञ परिपालय ॥ ५०
 न त्वात्मानमहं शोचे न तारां न च बान्धवान् । यथा पुत्रं गुणश्रेष्ठमङ्गदं कनकाङ्गदम् ॥ ५१

१. निःश्रेयसकरः पुना.

२. वानरसंनिधौ च. छ.

३. प्रतिज्ञा च कथं शक्या च. छ.

४. हरे च. छ.

५. अस्यानन्तरम्—तस्मात्त्वं निहतः पाप
 शरेण नतपर्वणा । गमिष्यसि च तौल्लोकान्शक्रसूनां
 मनोरमान् ॥—इति क.

६. प्रकृष्टेऽहम् छ.

स ममादर्शनादीनो बाल्यात् प्रभृति लालितः । तटाक इव पीताम्बुरुपशोषं गमिष्यति ॥ ५२
 बालश्चाकृतबुद्धिश्च एकपुत्रश्च मे प्रियः । तारेयो राम भवता रक्षणीयो महाबलः ॥ ५३
 सुग्रीवे चाङ्गदे चैव विधत्स्व मतिमुत्तमाम् । त्वं हि शास्ता च गोप्ता च कार्याकार्यविधौ स्थितः ॥
 या ते नरपते वृत्तिर्भरते लक्ष्मणे च या । सुग्रीवे चाङ्गदे राजस्तां त्वमाधातुमर्हसि ॥ ५५
 महोषकृतदोषां तां यथा तारां तपस्विनीम् । सुग्रीवो नावमन्येत तथावस्थातुमर्हसि ॥ ५६
 त्वया ह्यनुगृहीतेन राष्यं शक्यमुपासितुम् । त्वद्देशे वर्तमानेन तव चित्तानुवर्तिना ॥ ५७
 शक्यं दिवं चार्जयितुं वसुधां चापि शासितुम् । त्वत्तोऽहं वधमाकाङ्क्षन् वार्यमाणोऽपि तारया ॥
 सुग्रीवेण सह भ्रात्रा द्वन्द्वयुद्धमुपागतः । इत्युक्त्वा संनतो रामं विरराम हरीश्वरः ॥ ५९
 स तमान्धासयद्रामो वालिनं व्यक्तदर्शनम् । सामसंपन्नया वाचा धर्मतत्त्वार्थयुक्तया ॥ ६०
 न संतापस्त्वया कार्ये एतदर्थं प्लवङ्गम । न वयं भवता चिन्त्या नाप्यात्मा हरिसत्तम ॥ ६१
 वयं भवद्विशेषेण धर्मतः कृतनिश्चयाः । दण्ड्ये यः पातयेद्दण्डं दण्ड्यो यश्चापि दण्ड्यते ॥ ६२
 कार्यकारणसिद्धार्थानुभौ तौ नावसीदतः । तद्भवान् दण्डसंयोगादस्माद्विगतकिल्बिषः ॥ ६३
 गतः स्वां प्रकृतिं धर्म्यां धर्मदृष्टेन वर्त्मना । त्यज शोकं च मोहं च भयं च हृदये स्थितम् ॥
 त्वया विधानं हर्यग्र्य न शक्यमतिवर्तितुम्^१ । यथा त्वय्यङ्गदो नित्यं वर्तते वानरेश्वर ॥ ६५
 तथा वर्तेत सुग्रीवे मयि चापि न संशयः ॥

स तस्य वाक्यं मधुरं महात्मनः समाहितं धर्मपथानुवर्तिनः ।

निशम्य रामस्य रणावमर्दिनो वचः सुयुक्तं निजगाद् वानरः ॥ ६६

शराभितप्तेन विचेतसा मया प्रदूषितस्त्वं यदजानता प्रभो ।

इदं महेन्द्रोपम भीमविक्रम प्रसादितस्त्वं क्षम मे नरेश्वर ॥ ६७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे वालिवधसमर्थनं नाम अष्टादशः सर्गः

एकोनविंशः सर्गः

तारागमनम्

स वानरमहाराजः शयानः शरविक्षतः । प्रत्युक्तो हेतुमद्राक्यैर्नोत्तरं प्रत्यपद्यत ॥ १

अश्मभिः परिभिन्नाङ्गः पादपैराहतो भृशम् । रामबाणेन च छान्तो जीवितान्ते मुमोह सः ॥ २

तं भार्या बाणमोक्षेण रामदत्तेन संयुगे । हतं प्लवगशार्दूलं तारा शुश्राव वालिनम् ॥	३
सा सपुत्राप्रियं श्रुत्वा वधं भर्तुः सुदारुणम् । निष्पपात भृशं त्रस्ता मृगीव गिरिगङ्गरात् ॥	४
ये त्वङ्गदपरीवारा वानरा भीमविक्रमाः । ते सकार्मुकमालोक्य रामं त्रस्ताः प्रदुद्रुवुः ॥	५
सा ददर्श ततस्तान् हरीनापततो द्रुतम् । यूथादिव परिभ्रष्टान् मृगान्निहतयूथपान् ॥	६
तानुवाच समासाद्य दुःखितान् दुःखिता सती । रामवित्रासितान् सर्वाननुबद्धानिवेषुभिः ॥	७
वानरा राजसिंहस्य यस्य यूयं पुरःसराः । तं विहाय सुसंत्रस्ताः कस्माद्द्रवथ दुर्गताः ॥	८
राज्यहेतोः स चेद्भाता भ्रात्रा रौद्रेण पातितः । रामेण प्रहितै रौद्रैर्मार्गणैर्दूरपातिभिः ॥	९
कपिपत्न्या वचः श्रुत्वा कपयः कामरूपिणः । प्राप्तकालमविच्छिष्टमूर्चुर्वचनमङ्गनाम् ॥	१०
जीवपुत्रे निवर्तस्व पुत्रं रक्षस्व चाङ्गदम् । अन्तको रामरूपेण हत्वा नयति वालिनम् ॥	११
क्षिप्तान् वृक्षान् समाविध्य विपुलाश्च शिलास्तथा । वाली वज्रसमैर्बाणै रामेण विनिपातितः ॥	१२
अभिद्रुतमिदं सर्वं विद्रुतं प्रसृतं बलम् । तस्मिन् प्लवगशार्दूले हते शक्रसमप्रभे ॥	१३
रक्ष्यतां नगरद्वारमङ्गदश्चाभिषिच्यताम् । पदस्थं वालिनः पुत्रं भजिष्यन्ति प्लवंगमाः ॥	१४
अथवारुचितं ^१ स्थानमिह ते रुचिरानने । आविशन्ति हि दुर्गाणि क्षिप्रमन्यानि वानराः ॥	१५
अभार्याश्च सभार्याश्च सन्त्यत्र वनचारिणः । लुब्धेभ्यो विप्रयुक्तेभ्यः स्वेभ्यो नस्तुमुलं भयम् ॥१६	१६
अल्पान्तरगतानां तु श्रुत्वा वचनमङ्गना । आत्मनः प्रतिरूपं सा बभाषे चारुहासिनी ॥	१७
पुत्रेण मम किं कार्यं किं राज्येन किमात्मना । कपिसिंहे महाभागे तस्मिन् भर्तरि नश्यति ॥	१८
पादमूलं गमिष्यामि तस्यैवाहं महात्मनः । योऽसौ रामप्रयुक्तेन शरेण विनिपातितः ॥	१९
एवमुक्त्वा प्रदुद्राव रुदन्ती शोककर्षिता । शिरश्चोरश्च बाहुभ्यां दुःखेन समभिन्नती ॥	२०
आव्रजन्ती ददर्शाथ पतिं निपातितं भुवि । हन्तारं दानवेन्द्राणां समरेष्वनिवर्तिनाम् ॥	२१
क्षेप्तारं पर्वतेन्द्राणां वज्राणामिव वासवम् । महावातसमाविष्टं महामेघौघनिःस्वनम् ॥	२२
शक्रतुल्यपराक्रान्तं वृष्ट्वेवोपरतं घनम् । नर्दन्तं नर्दतां भीमं शूरं शूरेण पातितम् ॥	२३
शार्दूलेनामिषस्यार्थं मृगराजं यथा हतम् । अर्चितं सर्वलोकस्य सपताकं सवेदिकम् ॥	२४
नागहेतोः सुपर्णेन चैत्यमुन्मथितं यथा । अवष्टभ्य च तिष्ठन्तं ददर्श धनुरुत्तमम् ॥	२५
रामं रामानुजं चैव भर्तुश्चैवानुजं शुभम् । तानतीत्य समासाद्य भर्तारं निहतं रणे ॥	२६
समीक्ष्य व्यथिता भूमौ संभ्रान्ता निपपात ह । सुप्तैव पुनरुत्थाय आर्षपुत्रेति शोचती ॥	२७

रुरोद सा पतिं दृष्ट्वा संदितं मृत्युदामभिः । तामवेक्ष्य तु सुग्रीवः क्रोशन्तीं कुररीमिव ॥ २८
विषादमगमत् कष्टं दृष्ट्वा चाङ्गदमागतम् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
किष्किन्धाकाण्डे तारागमनं नाम एकोनविंशः सर्गः

विंशः सर्गः

ताराविलापः

रामचापविसृष्टेन शरेणान्तकरेण तम् । दृष्ट्वा विनिहतं भूमौ तारा ताराधिपानना ॥ १
सा समासाद्य भर्तारं पर्येष्वजत भामिनी । इषुणाभिहतं दृष्ट्वा बालिनं कुञ्जरोपमम्^१ ॥ २
वानरेन्द्रं महेन्द्राभं शोकसंतप्तमानसा । तारा तरुमिवोन्मूलं पर्यदेवयदातुरा ॥ ३
रणे दारुण विक्रान्त प्रवीर प्लवतां वर ।^२ किं दीनां मां पुरोभागामद्य त्वं नाभिभाषसे ॥ ४
उत्तिष्ठ हरिशार्दूल भजस्व शयनोत्तमम् । नैबंविधाः शेरते हि भूमौ नृपतिसत्तमाः ॥ ५
अतीव खलु ते कान्ता वसुधा वसुधाधिप । गतासुरपि यां गात्रैर्मा विहाय निषेवसे ॥ ६
व्यक्तमन्या त्वया वीर धर्मतः संप्रवर्तता^३ । किष्किन्धेव पुरी रम्या स्वर्गमार्गे विनिर्मिता ॥ ७
यान्यस्माभिस्त्वया सार्धं वनेषु मधुगन्धिषु । विहृतानि त्वया काले तेषामुपरमः कृतः ॥ ८
निरानन्दा निराशाहं निमग्ना शोकसागरे । त्वयि पञ्चत्वमापन्ने महायूथपयूथपे ॥ ९
हृदयं सुस्थिरं^४ मन्ये दृष्ट्वा विनिहतं पतिम् । यन्न शोकाभिसंतप्तं स्फुटतेऽद्य सहस्रधा ॥ १०
सुग्रीवस्य त्वया भार्या हता स च विवासितः । यत्तु तस्य त्वया व्युष्टिः प्राप्तेयं प्लवगाधिप ॥ ११
निःश्रेयसपरा मोहात्त्वया चाहं विगर्हिता । यैषाब्रवं हितं वाक्यं वानरेन्द्र हितैषिणी ॥ १२
रूपयौवनदप्रानां दक्षिणानां च मानद । नूनमप्सरसामार्यं चित्तानि प्रमथिष्यसि ॥ १३
कालो निःसंशयो नूनं जीवितान्तकरस्तव । बलाद्येनावपन्नोऽसि सुग्रीवस्यावशो वशम् ॥ १४
अस्थाने बालिनं हत्वा युद्धथमानं परेण च । न संतप्यति काकुत्स्थः कृत्वा कर्म सुगर्हितम्^५ ॥ १५
वैधव्यं शोकसंतापं कृपणं कृपणा सती । अदुःखोपचिता पूर्वं वर्तयिष्याम्यनाथवत् ॥ १६
लालितश्चाङ्गदो वीरः सुकुमारः सुखोचितः । वत्स्यते कामवस्थां मे पितृव्ये क्रोधमूर्छिते ॥ १७
कुरुष्व पितरं पुत्र सुदृष्टं धर्मवत्सलम् । दुर्लभं दर्शनं वत्स तव तस्य भविष्यति ॥ १८
समाश्वासय पुत्रं त्वं संदेशं संदिशस्व च । मूर्ध्नि चैनं समाघ्राय प्रवासं प्रस्थितो ह्यसि ॥ १९

१. इदमथं च. नास्ति ।

२. किं दीनामपुरोभागाम् च.

किं दीनामसुरस्तां माम् च.

३. सप्रवर्तिता च. छ.

४. मया प्र.

५. इदं पद्यम् च. छ. नास्ति ।

रामेण हि महत् कर्म कृतं त्वामभिनिघ्नता । आनृप्यं च गतं तस्य सुग्रीवस्य प्रतिश्रवे ॥ २०
 सकामो भव सुग्रीव रुमां त्वं प्रतिपत्स्यसे । भुङ्क्स्व राज्यमनुद्विभ्रः शक्तो भ्राता रिपुस्तव ॥ २१
 किं मामेवं विलपतीं प्रेम्णा त्वं नाभिभाषसे । इमाः पश्य वरा बह्वीर्भार्यास्ते वानरेश्वर ॥ २२
 तस्या विलपितं श्रुत्वा वानर्यः सर्वतश्च ताः । परिगृह्याङ्गदं दीनं दुःखार्ताः परिचुक्रुशुः ॥ २३

किमङ्गदं साङ्गदधीरबाहो विहाय यास्यद्य चिरप्रवासम् ।
 न युक्तमेवं गुणसंनिक्वृष्टं विहाय पुत्रं प्रियपुत्र गन्तुम् ॥ २४
 किमप्रियं ते प्रियचारुवेष मया कृतं नाथ सुतेन वा ते ।
 सहाङ्गदां मामपहाय वीर यत् प्रस्थितो दीर्घमितः प्रवासम् ॥ २५
 यद्यप्रियं किञ्चिदसंप्रधार्यं कृतं मया स्यात्तव दीर्घबाहो ।
 क्षमस्व मे तद्धरिवंशनाथ व्रजामि मूर्ध्ना तव वीर पादौ ॥ २६
 तथा तु तारा करुणं रुदन्ती भर्तुः समीपे सह वानरीभिः ।
 व्यवस्यत प्रायमुपोपवेष्टुमनिन्द्यवर्णा भूवि यत्र वाली ॥ २७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम्
 किष्किन्धाकाण्डे ताराविलापो नाम विंशः सर्गः

एकविंशः सर्गः

हनुमदाश्वासनम्

ततो निपतितां तारां च्युतां तारामिवाम्बरात् । शनैराश्वासयामास हनुमान् हरियूथपः ॥ १
 गुणदोषकृतं जन्तुः स्वकर्म फलहेतुकम्^१ । अव्यग्रस्तदबाप्नोति सर्वं प्रेत्य शुभाशुभम् ॥ २
 शोच्या शोचसि कं शोच्यं दीनं दीनानुकम्पसे । कस्य को वा नु शोच्योऽस्ति देहेऽस्मिन्बुद्बुदोपमे ॥
 अङ्गदस्तु कुमारोऽयं द्रष्टव्यो जीवपुत्रया । आयत्यां च विधेयानि समर्थान्यस्य चिन्तय ॥ ४
 जानास्यनियतामेवं भूतानामागतिं गतिम् । तस्माच्छुभं हि कर्तव्यं पण्डितैर्नैहलौकिकम् ॥ ५
 यस्मिन् हरिसहस्राणि प्रयुतान्यर्बुदानि च । वर्तयन्ति कृतांशानि^३ सोऽयं दिष्टान्तमागतः ॥ ६
 यदयं न्यायदृष्टार्थः सामदानक्षमापरः । गतो धर्मजितां भूमिं नैनं शोचितुमर्हसि ॥ ७
 सर्वे हि हरिशार्दूलाः पुत्रश्चायं तवाङ्गदः । इदं हर्यृक्षराज्यं च त्वत्सनाथमनिन्दिते ॥ ८
 ताविमौ शोकसंतप्तौ^५ शनैः प्रेरय भामिनि । त्वया परिगृहीतोऽयमङ्गदः शास्तु मेदिनीम् ॥ ९

१. फलं हेतुः अनुष्ठापकं यस्य तत् कर्म
 फलहेतुकम् । फलस्य हेतुः । स्वार्थे कः, इति तु तिलकः ।
 २. इदं पद्यं तिलके न व्याख्यातम् ।
 ३. कृतांशानि पुना.
 ४. शोकसन्तापौ च. छ.

संततिश्च ^१ यथा दृष्टा कृत्यं यच्चापि सांप्रतम् । राज्ञस्तत् क्रियतां तावदेष कालस्य निश्चयः ॥	१०
संस्कार्यो हरिराजश्च अङ्गदश्चाभिषिच्यताम् । सिंहासनगतं पुत्रं पश्यन्ती शान्तिमेष्यसि ॥	११
सा तस्य वचनं श्रुत्वा भर्तृव्यसनपीडिता । अब्रवीदुत्तरं तारा हनुमन्तमवस्थितम् ॥	१२
अङ्गदप्रतिरूपाणां पुत्राणामेकतः शतम् । हतस्याप्यस्य वीरस्य गात्रसंश्लेषणं वरम् ॥	१३
न चाहं हरिराज्यस्य प्रभवाम्यङ्गदस्य वा । पितृव्यस्तस्य सुग्रीवः सर्वकार्येष्वनन्तरः ॥	१४
न ह्येषा बुद्धिरास्थेया हनुमन्नङ्गदं प्रति । पिता हि बन्धुः पुत्रस्य न माता हरिसत्तम ॥	१५
न हि मम हरिराजसंश्रयात् क्षमतरमरित परत्र चेह वा ।	
अभिमुखहृत्वीरसेवितं शयनमिदं मम सेवितुं क्षमम् ॥	१६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे हनुमदाश्वासनं नाम एकविंशः सर्गः

द्वाविंशः सर्गः

वाल्म्यनुशासनम्

वीक्षमाणस्तु मन्दासुः सर्वतो मन्दमुच्छ्वसन् । आदावेव तु सुग्रीवं ददर्श त्वात्मजाप्रतः ^१ ॥	१
तं प्राप्तविजयं वाली सुग्रीवं प्लवगेश्वरः । आभाष्य व्यक्तया वाचा सस्नेहमिदमब्रवीत् ॥	२
सुग्रीव दोषेण न मां गन्तुमर्हसि किल्बिषात् । कृष्यमाणं भविष्येण बुद्धिमोहेन मां बलात् ॥	३
युगपद्विहितं तात न मन्ये सुखमावयोः । सौहार्दं भ्रातृयुक्तं हि तदिदं जातमन्यथा ^२ ॥	४
प्रतिपद्य त्वमद्यैव राज्यमेषां वनौकसाम् । मामप्यद्यैव गच्छन्तं विद्धि वैवस्वतक्षयम् ॥	५
जीवितं च हि राज्यं च श्रियं च विपुलाग्निमाम् । प्रजहाम्येष वै तूर्णं महद्भागहितं यज्ञः ॥	६
अस्यां त्वहमवस्थायां वीर वक्ष्यामि यद्वचः । यद्यप्यसुकरं राजन् कर्तुमेव तदर्हसि ॥	७
सुखार्हं सुखसंवृद्धं बालमेनमबालिशम् । बाष्पपूर्णमुखं पश्य भूमौ पतितमङ्गदम् ॥	८
मम प्राणैः प्रियतरं पुत्रं पुत्रमिवौरसम् । मया हीनमहीनार्थं सर्वतः परिपाल्य ॥	९
त्वमेवास्य हि दाता च परित्राता च सर्वतः । भयेष्वभयदञ्चैव यथाहं प्लवगेश्वर ॥	१०
एष तारात्मजः श्रीमांस्त्वया तुल्यपराक्रमः । रक्षसां तु वधे तेषामप्रतस्ते भविष्यति ॥	११
अनुरूपाणि कर्माणि विक्रम्य बलवान् रणे । करिष्यत्येष तारेयस्तरस्वी तरुणोऽङ्गदः ॥	१२
सुषेणदुहिता चेत्यमर्यसूक्ष्मविनिश्चये । औत्पातिके च विविधे सर्वतः परिनिष्ठिता ॥	१३
यद्देषा साध्विति ब्रूयान् कार्यं तन्मुक्तसंशयम् । न हि तारामतं किञ्चिदन्यथा परिवर्तते ॥	१४

१. सन्ततिश्चेति । सन्ततिर्हि यथा येन प्रकारेण भर्तृरहितया क्विया रक्षणीया दृष्टा धर्मशालेषु तथा अङ्गदस्त्वया परिगृहीत इति पूर्वेण संबन्धः ।

१. आत्मजं ततः उ.
अनुजमद्यतः पुना.
२. तात नान्यथा च, उ.

राघवस्य च ते कार्यं कर्तव्यमविशङ्कया । स्यादधर्मो ह्युकरणे त्वां च हिंस्याद्विमानितः ॥ १५
 इमां च मालामाधत्स्व दिव्यां सुग्रीव काञ्चनीम् । उदारा श्रीः स्थिता ह्यस्यां संप्रजह्यान्मृते मयि ॥
 इत्येवमुक्तः सुग्रीवो वालिना भ्रातृसौहृदात् । हर्षं त्यक्त्वा पुनर्दीनो ग्रहप्रस्त इवोडुराट् ॥ १७
 तद्वालिवचनाच्छान्तः कुर्वन् युक्तमतन्द्रितः । जग्राह सोऽभ्यनुज्ञातो मालां तां चैव काञ्चनीम् ॥१८
 तां मालां काञ्चनीं दत्त्वा वाली दृष्ट्वात्मजं स्थितम् । संसिद्धः प्रेत्यभावाय स्नेहादङ्गदमब्रवीत् ॥१९
 देशकालौ भजस्वाद्य क्षममाणः प्रियाप्रिये । सखदुःखसहः काले सुग्रीववशगो भव ॥ २०
 यथा हि त्वं महाबाहो लालितः सततं मया । न तथा वर्तमानं त्वां सुग्रीवो बहु मंस्यते ॥ २१
 मास्यामित्रैर्गतं गच्छेर्मा शत्रुभिररिंदम । भर्तुरर्थपरो दान्तः सुग्रीववशगो भव ॥ २२
 न चात्तिप्रणयः कार्यः कर्तव्योऽप्रणयश्च ते । उभयं हि महान् दोषस्तस्मादन्तरदृग्भव ॥ २३
 इत्युक्त्वाथ विवृत्ताक्षः शरसंपीडितो भृशम् । विवृतैर्दशनैर्भीमैर्बभूवोत्क्रान्तजीवितः ॥ २४
 नतो विचुकुशुस्तत्र वानरा हतयूथपाः । परिदेवयमानास्ते सर्वे प्लवगपुंगवाः ॥ २५
 किष्किन्धा ह्यद्य शून्यासीत् स्वर्गते वानराधिपे । उद्यानानि च शून्यानि पर्वताः काननानि च ॥ २६
 हते प्लवगशार्दूले निष्प्रभा वानराः कृताः । यस्योद्योगेन महता काननानि वनानि च ॥ २७
 पुष्पौघेणानुबध्यन्ते करिष्यति तदद्य कः । येन दत्तं महद्युद्धं गन्धर्वस्य महात्मनः ॥ २८
 गोलभस्य महाबाहोर्देश वर्षाणि पञ्च च । नैव रात्रौ न दिवसे तद्युद्धमुपशाम्यति ॥ २९
 ततस्तु षोडशे वर्षे गोलभो विनिपातितः । तं हत्वा दुर्विनीतं तु वाली दंष्ट्राकरालवान् ॥ ३०
 सर्वाभयकरोऽस्माकं कथमेष निपातितः ॥

हते तु बीरे प्लवगाधिपे तदा प्लवङ्गमास्तत्र न शर्म लेभिरे ।
 वनेचराः सिंहयुते महावने यथा हि गावो निहते गवां पतौ ॥ ३१
 ततस्तु तारा व्यसनार्णवाप्लुता मृतस्य भर्तुर्वदनं समीक्ष्य सा ।
 जगाम भूमिं परिरभ्य वालिनं महाद्रुमं छिन्नमिवाश्रिता लता ॥ ३२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 किष्किन्धाकाण्डे वाल्यनुशासनं नाम द्वाविंशः सर्गः

त्रयोविंशः सर्गः

अङ्गदाभिवादनम्

ततः समुपजिघ्रन्ती कपिराजस्य तन्मुखम् । पतिं लोकश्रुता^१ तारा मृतं वचनमब्रवीत् ॥ १
 शेषे त्वं विषमे दुःखमनुक्त्वा वचनं मम । उपलोपचिते वीर सुदुःखे वसुधातले ॥ २

मत्तः प्रियतरा नूनं वानरेन्द्र मही तव । शेषे हि तां परिष्वज्य मां च न प्रतिभाषसे ॥	३
सुग्रीवस्य वशं प्राप्तो विधिरेष भवत्यहो । सुग्रीव एव विक्रान्तो वीर साहसिकप्रिय ॥	४
ऋक्षवानरमुख्यास्त्वां बलिनः पर्युपासते । एषां विलपितं कृच्छ्रमङ्गदस्य च शोचतः ॥	५
मम चेमां गिरं श्रुत्वा किं त्वं न प्रतिबुध्यसे । इदं तद्वीरशयनं यत्र शेषे हतो युधि ॥	६
शायिता निहता यत्र त्वयैव रिपवः पुरा । विशुद्धसत्त्वाभिजन प्रिययुद्ध मम प्रिय ॥	७
मामनाथां विहायैकां गतस्त्वमसि मानद । शूराय न प्रदातव्या कन्या खलु विपश्चिता ॥	८
शूरभार्या हतां पश्य सद्यो मां विधवां कृताम् । अवभग्नश्च मे मानो भग्ना मे शाश्वती गतिः ॥	९
अगाधे च निमग्नस्मि विपुले शोकसागरे । अश्मसारमयं नूनमिदं मे हृदयं दृढम् ॥	१०
भर्तारं निहतं दृष्ट्वा यन्नाद्य शतधा गतम् । सुहृच्चैव हि भर्ता च प्रकृत्या मम च प्रियः ॥	११
अहवे च पराक्रान्तः शूरः पञ्चत्वमागते । पतिहीना तु या नारी कामं भवतु पुत्रिणी ॥	१२
धनधान्यैः सुपूर्णापि विधवेत्युच्युते जनैः । स्वगात्रप्रभवे वीर शेषे रुधिरकर्दमे ॥	१३
कृमिरागपरिस्तोमे त्वमात्मशयने यथा । रेणुशोणितसंबीतं गात्रं तव समन्ततः ॥	१४
परिरब्धुं न शक्नोमि भुजाभ्यां प्लवगर्षभ । कृतकृत्योऽद्य सुग्रीवो वैरेऽस्मिन्नस्तिदारुणे ॥	१५
यस्य रामविमुक्तेन हृतमेकेषुणा भयम् । शरेण हृदि लग्नेन गात्रसंस्पर्शने तव ॥	१६
वार्यामि त्वां ^१ निरीक्षन्ती त्वयि पञ्चत्वमागते । उद्भवर्हं शरं नीलस्तस्य गात्रगतं तदा ॥	१७
गिरिगङ्गरसंलीनं दीप्तमाशीविषं यथा । तस्य निष्कृष्यमाणस्य बाणस्य च बभौ द्युतिः ॥	१८
अस्तमस्तकसंरुद्धो रजिमर्दिनकरादिव । पेतुः क्षतजधागस्तु व्रणेभ्यस्तस्य मर्वशः ॥	१९
ताम्रगौरिकसंपृक्ता धारा इव धराधरात् । अवकीर्णं विमार्जन्ती भर्तारं रणरेणुना ॥	२०
अस्त्रैर्नयनजैः शूरं सिषेचाम्बसमाहतम् । रुधिरोक्षितसर्वाङ्गं दृष्ट्वा विनिहतं पतिम् ॥	२१
उवाच तारा पिङ्गाक्षं पुत्रमङ्गदमङ्गना । अवस्थां पश्चिमां पश्य पितुः पुत्र मुदारुणाम् ॥	२२
संप्रसक्तस्य वैरस्य गतोऽन्तः पापकर्मणा । बालसूर्योज्ज्वलतनुं प्रयान्तं यमसादनम् ॥	२३
अभिवादय राजानं पितरं पुत्र मानदम् । एवमुक्तः समुत्थाय जग्राह चरणौ पितुः ॥	२४
भुजाभ्यां पीनवृत्ताभ्यामङ्गदोऽहमिति ब्रुवन् । अभिवादयमानं त्वामङ्गदं त्वं यथा पुरा ॥	२५
दीर्घायुर्भव पुत्रेति किमर्थं नाभिभाषसे । अहं पुत्रसहाया त्वामुपासे गतचेतनम् ॥	२६
सिंहेन निहतं सद्यो गौः सवत्सेव गोवृपम् । इष्ट्वा संप्रामयज्ञेन रामप्रहरणाम्भसि ॥	२७
अस्मिन्नवभृथे स्नातः कथं पत्न्या मया विना । या दत्ता देवराजेन तव तुष्टेन संयुगे ॥	२८
शातकुम्भमयीं मालां तां ते पश्यामि नेह किम् । राजश्रीर्न जहाति त्वां गतासुमपि मानद ॥	२९
सूर्यस्यावर्तमानस्य शैलराजमिव प्रभा ॥	

न मे वचः पथ्यमिदं त्वया कृतं न चास्मि शक्ता विनिवारणे तव ।
 हता सपुत्रास्मि हतेन संयुगे सह त्वया श्रीर्विजहाति मामिह ॥ ३०
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सहितायाम्
 किष्किन्धाकाण्डे अङ्गदाभिवादन नाम त्रयोविंशः सर्गः

चतुर्विंशः सर्गः

सुग्रीवताराश्चासनम्

तां त्वश्रुवेगेन दुरासदेन त्वभिप्लुतां शोकमहार्णवेन ।
 पश्यंस्तदा बाल्यनुजस्तरस्वी भ्रातुर्वधेनाप्रतिमेन तेपे ॥ १
 स बाष्पपूर्णेन मुखेन वीक्ष्य क्षणेन निर्विण्णमना मनस्वी ।
 जगाम रामस्य शनैः समीपं भृत्यैर्वृतः संपरिदूयमानः ॥ २
 स तं समासाद्य गृहीतचापमुदान्तमाशीविपतुल्यबाणम् ।
 यशस्विनं लक्षणलक्षिताङ्गमवस्थितं राघवमित्युवाच ॥ ३
 यथाप्रतिज्ञातमिदं नरेन्द्र कृतं त्वया दृष्टफलं च कर्म ।
 ममाद्य भोगेषु नरेन्द्रपुत्र मनो निवृत्तं सह जीवितेन^१ ॥ ४
 अस्यां महिष्यां तु भृशं रुदत्यां पुरे च विक्रोशति दुःखतप्ते ।
 हतेऽग्रजे संशयितेऽङ्गदे च न राम राज्ये रमते मनो मे ॥ ५
 क्रोधादमर्षादतिविप्रधर्षाद्भ्रातुर्वधो मेऽनुमतः पुरस्तात् ।
 हते त्विदानीं हरियूथपेऽस्मिन् सुतीव्रमिद्वबाकुक्कुमार तप्ये ॥ ६
 श्रेयोऽद्य मन्ये मम शैलमुख्ये तरिमन्निवासश्चिरमृश्यमूके ।
 यथा तथा वर्तयतः स्ववृत्त्या नेमं निहत्य त्रिदिवस्य लाभः ॥ ७
 न त्वां जिघांसामि चरेति यन्मामयं महात्मा मतिमानुवाच ।
 तस्यैव तद्राम वचोऽनुरूपमिदं पुनः कर्म च मेऽनुरूपम् ॥ ८
 भ्राता कथं नाम महागुणस्य भ्रातुर्वधं राघव रोचयेत् ।
 राज्यस्य दुःखस्य च वीर सारं न चिन्तयन् कामपुरस्कृतः सन् ॥ ९

वधो हि मे मतो नासीत् स्वमाहात्म्याव्यतिक्रमात्^२ । ममासीद्दुद्धिदौरात्म्यात् प्राणहारी व्यतिक्रमः ॥१०

१. हतजीवितेन ग. ति. रा.

२. स्वमाहात्म्यव्यतिक्रमात् ति.

द्रुमशाखावभ्रोऽहं मुहूर्तं परिनिष्ठनन् । सान्त्वयित्वा त्वनेनोक्तो न पुनः कर्तुमर्हसि ॥	११
भ्रातृत्वमार्यभावश्च धर्मश्चानेन रक्षितः । मया क्रोधश्च कामश्च कपित्वं च प्रदर्शितम् ॥	१२
अचिन्तनीयं परिवर्जनीयमनीप्सनीयं स्वनवेक्षणीयम् । प्राप्तोऽस्मि पाप्मानमिमं वयस्य भ्रातुर्वधात्वाष्ट्रवधादिवेन्द्रः ॥	१३
पाप्मानमिन्द्रस्य मही जलं च वृक्षाश्च कामं जगृहुः स्त्रियश्च । क्रो नाम पाप्मानमिमं क्षमेत शाखामृगस्य प्रतिपत्तुमिच्छन् ॥	१४
नार्हामि संमानमिमं प्रजानां न यौवराज्यं कुत एव राज्यम् । अधर्मयुक्तं कुलनाशयुक्तमेवंविधं राघव कर्म कृत्वा ॥	१५
पापस्य कर्तास्मि विगर्हितस्य क्षुद्रस्य लोकापकृतस्य चैव । शोको महान् मामभिवर्ततेऽयं वृष्टेर्यथा निम्नमिवाम्बुवेगः ॥	१६
सोदर्यघातापरगात्रवालः संतापहस्ताक्षिशिरोविषाणः । एनोमयो मामभिहन्ति हस्ती दृप्तो नदीकूलमिव प्रवृद्धः ॥	१७
अंहो बतेदं नृवराविषह्यं ^१ निवर्तते मे हृदि साधु वृत्तम् । विवर्णमग्नौ परितप्यमानं किट्टं यथा राघव जातरूपम् ^२ ॥	१८
महाबलानां हरियूथपानामिदं कुलं राघव मन्त्रिमित्तम् । अस्याङ्गदस्यापि च शोकतापादर्धस्थितप्राणमितीव मन्ये ॥	१९
सुतः सुलभ्यः सुजनः सुवश्यः कुतः सुपुत्रः सदृशोऽङ्गदेन । न चापि विद्येत स वीर देशो यस्मिन् भवेत् सोदरसंनिकर्षः ॥	२०
यद्यङ्गदो वीरवराद्यं जीवेज्जीवेच्च माता परिपालनार्थम् । विना तु पुत्रं परितापदीना तारा न जीवेदिति निश्चितं मे ॥	२१
सोऽहं प्रवेक्ष्याम्यतिदीप्तमग्निं भ्रात्रा च पुत्रेण च सत्यमिच्छन् । इमे विचेप्यन्ति हरिप्रवीराः सीतां निदेशे तव वर्तमानाः ॥	२२
कृत्स्नं तु ते सेत्स्यति कार्यमेतन्मध्यप्रतीते मनुजेन्द्रपुत्र । कुलस्य हन्तारमजीवनाहं रामानुजानीहि कृतागसं माम् ॥	२३

१. अंहः प्राप्य साधुवृत्तं विवर्तते इत्यत्र
दृष्टान्तः अग्नाविति । अग्नौ परितप्यमानं सुवर्णं किट्टं
दाहकक्षारद्रव्यं प्राप्य विवर्णं सद्यः निवर्तते अस्मीभवति
तद्वत् ।

१. अविषह्यं च. छ.

२. वीरवराद्यं च. छ.

अद्याङ्गदो वीरवरो न जीवेत् ति,

इत्येवमार्तस्य रघुप्रवीरः श्रुत्वा वचो वाल्यनुजस्य तस्य ^१ ।	
संजातबाष्पः परवीरहन्ता रामो मुहूर्तं विमना बभूव ॥	२४
तस्मिन् क्षणेऽभीक्षणमवेक्ष्यमाणः क्षितिक्षमावान् भुवनस्य गोप्ता ।	
रामो रुदन्तीं व्यसने निमग्नां समुत्सुकः सोऽथ ददर्श ताराम् ॥	२५
तां चारुनेत्रां कपिसिंहनार्थं पतिं समाश्लिष्य तदा शयानाम् ।	
उत्थापयामासुरदीनसत्त्वां मन्त्रिप्रधानाः कपिवीरपत्नीम् ॥	२६
सा विस्फुरन्ती परिरभ्यमाणा भर्तुः सकाशादपनीयमाना ।	
ददर्श रामं शरचापपाणिं स्वतेजसा सूर्यमिव ज्वलन्तम् ॥	२७
सुसंवृतं पार्थिवलक्षणैश्च तं चारुनेत्रं मृगशाबनेत्रा ।	
अदृष्टपूर्वं पुरुषप्रधानमयं स काकुत्स्थ इति प्रजज्ञे ॥	२८
तस्येन्द्रकल्पस्य दुरासदस्य महानुभावस्य समीपमार्या ।	
आर्तातितूर्णं व्यसनाभिपन्ना जगाम तारा परिविह्वलन्ती ॥	२९
सा तं समासाद्य विशुद्धसत्त्वा शोकेन संभ्रान्तशरीरभावा ।	
मनस्विनी वाक्यमुवाच तारा रामं रणोत्कर्षणलब्धलक्षम् ॥	३०
त्वमप्रमेयश्च दुरासदश्च जितेन्द्रियश्चोत्तमधार्मिकश्च ।	
अक्षय्यकीर्तिश्च विचक्षणश्च क्षितिक्षमावान् क्षतजोपमाक्षः ॥	३१
त्वमात्तबाणासनबाणपाणिर्महाबलः संहननोपपन्नः ।	
मनुष्यदेहाभ्युदयं विहाय दिव्येन देहाभ्युदयेन युक्तः ॥	३२
येनैकबाणेन हतः प्रियो मे तेनैव मां त्वं जहि सायकेन ।	
हता गमिष्यामि समीपमस्य न मामृते राम रमेत वाली ॥	३३
स्वर्गेऽपि पद्मामलपत्रनेत्रः समेत्य संप्रेक्ष्य च मामपश्यन् ।	
न ह्येष उवाचताम्रचूडा विचित्रवेषाप्सरसोऽभजिष्यत् ॥	३४
स्वर्गेऽपि शोकं च विवर्णतां च मया विना प्राप्स्यति वीर वाली ।	
रम्ये नगेन्द्रस्य तटावकाशे विदेहकन्यारहितो यथा त्वम् ॥	३५
त्वं वेत्थ यावद्वनिताविहीनः प्राप्नोति दुःखं पुरुषः कुमारः ।	
तत्त्वं प्रजानञ्जहि मां न वाली दुःखं ममादर्शनजं भजेत ॥	३६

यथापि मन्येत भवान् महात्मा स्त्रीघातदोषो न भवेसु मह्यम् । आत्मेयमस्येति च मां जहि त्वं न स्त्रीवधः स्थान्मनुजेन्द्रपुत्र ॥	३७
शास्त्रप्रयोगाद्विधाष्व वेदादात्मा ह्यनन्यः पुरुषस्य दाराः । दारप्रदानाद् हि दानमन्यत् प्रदृश्यते ^१ ज्ञानवतां हि लोके ॥	३८
त्वं चापि मां तस्य मम प्रियस्य प्रदास्यसे धर्ममवेक्ष्य वीर । अनेन दानेन न लप्स्यसे त्वमधर्मयोगं मम वीर घातात् ॥	३९
आर्तामनाथामपनीयमानामेवंविधामर्हसि मां निहन्तुम् । अहं हि मातङ्गविलासगामिना प्लवङ्गमानामृषभेण धीमता ॥	४०
विना वराहोत्तमहेममालिना चिरं न शक्यामि नरेन्द्र जीवितुम् । इत्येवमुक्तस्तु विभुर्महात्मा तारां समाश्रास्य हितं बभाषे ॥	४१
मा वीरभार्ये विमतिं कुरुष्व लोको हि सर्वो विहितो विधात्रा । तं चैव सर्वं सुखदुःखयोगं लोकोऽब्रवीत्तेन कृतं विधात्रा ॥	४२
त्रयो हि लोका विहितं विधानं नातिक्रमन्ते वशगा हि तस्य । प्रीतिं परां प्राप्स्यसि तां तथैव पुत्रस्तु ते प्राप्स्यति यौवराज्यम् ॥	४३
धात्रा विधानं विहितं तथैव न शूरपत्न्यः परिदेवयन्ति । आश्रासिता तेन तु राघवेण प्रभावयुक्तेन परंतपेन ॥	
सा वीरपत्नी ध्वनता मुखेन सुवेषरूपा विरराम तारा ॥	४४
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम् किष्किन्धाकाण्डे सुग्रीवताराश्रासनं नाम चतुर्विंशः सर्गः	

पञ्चविंशः सर्गः

वाल्मिसंस्कारः

सुग्रीवं चैव तारां च साङ्गदां सहलक्ष्मणः । समानशोकः काकुत्स्थः सान्त्वयन्निदमब्रवीत् ॥	१
न शोकपरितापेन श्रेयसा युज्यते मृतः । यदत्रानन्तरं कार्यं तत्समाधातुमर्हथ ॥	२
लोकवृत्तमनुष्ठेयं कृतं वो बाष्पमोक्षणम् । न कालादुत्तरं किञ्चित् कर्म शक्यमुपासितुम् ॥	३
नियतिः कारणं लोके नियतिः कर्मसाधनम् । नियतिः सर्वभूतानां नियोगेष्विह कारणम् ॥	४

न कर्ता कस्यचित् कश्चिन्नियोगे चापि नेश्वरः । स्वभावे वर्तते लोकस्तस्य कालः परायणम् ॥	५
न कालः कालमत्येति न कालः परिहीयते । स्वभावं च समासाद्य न कश्चिदतिवर्तते ॥	६
न कालस्यास्ति बन्धुत्वं न हेतुर्न पराक्रमः । न मित्रज्ञातिसंबन्धः कारणं नात्मनो वशः ॥	७
किं तु कालपरीणामो द्रष्टव्यः साधु पश्यता । धर्मश्चार्थश्च कामश्च कालक्रमसमाहिताः ॥	८
इतः स्वां प्रकृतिं बाली गतः प्राप्तः क्रियाफलम् । धर्मार्थकामसंयोगैः ^१ पवित्रं पूवगेश्वरः ॥	९
स्वधर्मस्य च संयोगाज्जितस्तेन महात्मना । स्वर्गः परिगृहीतश्च प्राणानपरिरक्षता ॥	१०
एषा वै नियतिः श्रेष्ठा यां गतो हरियूथपः । तदलं परितापेन प्राप्तकालमुपास्यताम् ॥	११
वचनान्ते तु रामस्य लक्ष्मणः परवीरहा । अवदत् प्रश्रितं वाक्यं सुग्रीवं गतचेतसम् ॥	१२
कुरु त्वमस्य सुग्रीव प्रेतकार्यमनन्तरम् । ताराङ्गदाभ्यां सहितो बालिनो दहनं प्रति ॥	१३
समाज्ञापय काष्ठानि शुष्काणि च बहूनि च । चन्दनादीनि दिव्यानि बालिसंस्कारकारणात् ॥	१४
समाश्रासय चैनं त्वमङ्गदं दीनचेतसम् । मा भूर्बालिशबुद्धिस्त्वं त्वदधीनमिदं पुरम् ॥	१५
अङ्गदस्त्वानयेन्माल्यं बन्धाणि विविधानि च । घृतं तैलमथो गन्धान यश्चात्र समनन्तरम् ॥	१६
त्वं तार शिबिकां शिघ्रमादायागच्छ संभ्रमात् । त्वरा गुणवती युक्ता ह्यस्मिन् काले विशेषतः ॥	१७
सज्जीभवन्तु पूवगाः शिबिकावहनोचिताः । समर्था बलिनश्चैव निर्हेरिष्यन्ति बालिनम् ॥	१८
एवमुक्त्वा तु सुग्रीवं सुमित्रानन्दवर्धनः । तस्थौ भ्रातृसमीपस्थो लक्ष्मणः परवीरहा ॥	१९
लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा तारः संभ्रान्तमानसः । प्रविवेश गुहां शीघ्रं शिबिकासक्तमानसः ॥	२०
आदाय शिबिकां तारः स तु पर्यापतत् पुनः । वानरैरुह्यमानां तां शूरैरुद्वहनोचितैः ॥	२१
दिव्यां भद्रासनयुतां शिबिकां स्यन्दनोपमाम् । पक्षिकर्मभिराचित्रां द्रुमकर्मविभूषिताम् ॥	२२
आचितां चित्रपत्नीभिः सुनिबिष्टां समन्ततः । विमानमिव सिद्धानां जालवातायनान्विताम् ॥	२३
सुनियुक्तां विशालां च सुकृतां विश्वकर्मणा । दारुपर्वतकोपेतां चारुकर्मपरिष्कृताम् ॥	२४
वराभरणहारैश्च चित्रमाल्योपशोभिताम् । गुहागहनसंछन्नां रक्तचन्दरूषिताम् ^२ ॥	२५
पुष्पौघैः समभिच्छन्नां पद्ममालाभिरेव च । तरुणादित्यवर्णाभिर्भ्राजमानाभिरावृताम् ॥	२६
ईदृशीं शिबिकां दृष्ट्वा रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । क्षिप्रं विनीयतां बाली प्रेतकार्यं विधीयताम् ॥	२७
ततो बालिनमुद्यम्य सुग्रीवः शिबिकां तदा । आरोपयत् विक्रोशन्नङ्गदेन सहैव तु ॥	२८
आरोप्य शिबिकां चैव बालिनं गतजीवितम् । अलंकारैश्च विविधैर्माल्यैर्वल्लैश्च भूषितम् ॥	२९
अज्ञापयत्तदा राजा सुग्रीवः पूवगेश्वरः । और्ध्वदेहिकमार्यस्य क्रियतामनुरूपतः ॥	३०
विश्राणयन्तो रत्नानि विविधानि बहून्यपि । अप्रतः पूवगा यान्तु शिबिका समनन्तरम् ॥	३१

१. सामदानाबंधसंयोगैः पुना.

सुनियुक्तामित्यादि रक्तचन्दरूषितामित्यन्तम् ख.

२. सुदृढां शिल्पिभिः कृताम् ग. ष.

नास्ति ।

राज्ञामृद्विशेषा हि दृश्यन्ते भुवि यादृशाः । तादृशैरिह कुर्वन्तु वानरा भर्तृसत्क्रियाम् ॥	३२
अङ्गदं परिगृह्याशु तारप्रभृतयस्तदा । क्रोशन्तः प्रययुः सर्वे वानरा हतबान्धवाः ॥	३३
ततः प्रणिहिताः सर्वा वानर्योऽस्य वशानुगाः । चुक्रुशुर्वारं वीरेति भूयः क्रोशन्ति ताः स्त्रियः ॥	३४
ताराप्रभृतयः सर्वा वानर्यो हतयूथपाः । अनुजग्मुर्हि भर्तारं क्रोशन्त्यः करुणस्वनाः ॥	३५
तासां रुदितशब्देन वानरीणां वनान्तरे । वनानि गिरयः सर्वे विक्रोशन्तीव सर्वतः ॥	३६
पुलिने गिरिनद्यास्तु विविक्ते जलसंवृते । चितां चक्रुः सुबहवो वानराः शोककर्षिताः ॥	३७
अवरोप्य ततः स्कन्धाच्छिबिकां वहनोचिताः । तस्थुरेकान्तमाश्रित्य सर्वे शोकसमन्विताः ॥	३८
ततस्तारा पतिं दृष्ट्वा शिबिकातलशायिनम् । आरोप्याङ्के शिरस्तस्य विल्लाप सुदुःखिता ॥	३९
हा वानरमहाराज हा नाथ मम वत्सल । हा महाहर्हा महाबाहो हा मम प्रिय पश्य माम् ॥	४०
जनं न पश्यसीमं त्वं कस्माच्छोकाभिपीडितम् । प्रहृष्टमिव ते वक्त्रं गतासोरपि मानद ॥	४१
अस्तार्कसमवर्णं च लक्ष्यते जीवतो यथा । एष त्वां रामरूपेण कालः कर्षति वानर ॥	४२
येन स्म विधवाः सर्वाः कृता एकेषुणा रणे । इमास्तास्तव राजेन्द्र वानर्योऽप्लवगास्तव ॥	४३
पादैर्विकृष्टमध्वानमागताः किं न बुध्यसे । तवेष्टा ननु नामैता भार्याश्चन्द्रनिभाननाः ॥	४४
इदानीं नेक्षसे कस्मात् सुग्रीवं प्लवगेश्वर । एते हि सचिवा राजंस्तारप्रभृतयस्तव ॥	४५
पुरवासी जनश्रायं परिवार्यासतेऽनघै । विसर्जयैतान् प्लवगान् यथोचितमरिंदम ॥	४६
ततः क्रीडामहे सर्वा वनेषु मदनोत्कटाः । एवं विलपतीं तारां पतिशोकपरिप्लुताम् ॥	४७
उत्थापयन्ति स्म तदा वानर्यः शोककर्षिताः । सुग्रीवेण ततः सार्धमङ्गदः पितरं रुदन् ॥	४८
चितामारोपयामास शोकेनाभिहतेन्द्रियः । ततोऽग्निं विधिवदत्त्वा सोऽपसव्यं चकार ह ॥	४९
पितरं दीर्घमध्वानं प्रस्थितं व्याकुलेन्द्रियः । संस्कृत्य वालिनं ते तु विधिपूर्वं प्लवङ्गमाः ॥	५०
आजग्मुरुदकं कर्तुं नदीं शीतजलां शिवाम् । ततस्ते सहितास्तत्र ह्यङ्गदं स्थाप्य चाप्रतः ॥	५१
सुग्रीवतारासहिताः सिबिचुर्बालिने जलम् । सुग्रीवेणैव दीनेन दीनो भूत्वा महाबलः ॥	५२
समानशोकः काकुत्स्थः प्रेतकार्याण्यकारयत् ॥	

ततस्तु तं वालिनमग्र्यपौरुषं प्रकाशमिक्ष्वाकुवरेषुणा हतम् ।

प्रदीप्य दीप्ताग्निसमौजसं तदा सलक्ष्मणं राममुपेयिवान् हरिः ॥

५३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
किष्किन्धाकाण्डे वालिसंस्कारो नाम पञ्चविंशः सर्गः

१. तादृशं वालिनः क्षिप्रं प्राक्कुर्वन्नौ-
ध्वदेहिकम् च. छ.

२. वानर्यस्त्वक्तवल्गमाः ख.

वानर्यो वल्गमाः सदा च. छ.
वानर्यः प्लवगास्तव रा.

३. विधीदति पुना.

षड्विंशः सर्गः

सुग्रीवामिषेकः

ततः शोकाभिसंतप्तं सुग्रीवं छिन्नवाससम् । शास्त्रामृगमहामात्राः परिवार्योपतस्थिरे ॥	१
अभिगम्य महाबाहुं राममच्छिष्टकारिणम् । स्थिताः प्राञ्जलयः सर्वे पितामहमिबर्षयः ॥	२
ततः काञ्चनशैलाभस्तरुणार्कनिभाननः । अब्रवीत् प्राञ्जलिर्वाक्यं हनुमान् मारुतात्मजः ॥	३
भवत्प्रसादात् सुग्रीवः पितृपैतामहं महत् । वानराणां सुदुष्प्रापं प्राप्तो राज्यमिदं प्रभो ^१ ॥	४
भवता समनुज्ञातैः प्रविश्य नगरं शुभम् । संविधास्यति कार्याणि सर्वाणि ससुहृद्गणः ॥	५
स्नातोऽयं विविधैर्गन्धैरौषधैश्च यथाविधि । अर्चयिष्यति रत्नैश्च माल्यैश्च त्वां विशेषतः ॥	६
इमां गिरिगुहां रम्यामभिगन्तुमितोऽर्हसि । कुरुष्व स्वामिसंबन्धं वानरान् संप्रहर्षयन् ॥	७
एवमुक्तो हनुमता राघवः परवीरहा । प्रत्युवाच हनूमन्तं बुद्धिमान् वाक्यकोविदः ॥	८
चतुर्दश समाः सौम्य प्राभं वा यदि वा पुरम् । न प्रवेक्ष्यामि हनुमन् पितुर्निर्देशपालकः ॥	९
सुसमृद्धां गुहां रम्यां सुग्रीवो वानरर्षभः । प्रविष्टो विधिवद्वीरः क्षिप्रं राज्येऽभिषिच्यताम् ॥	१०
एवमुक्त्वा हनूमन्तं रामः सुग्रीवमब्रवीत् । वृत्तज्ञो वृत्तसंपन्नमुदारबलविक्रमम् ॥	११
इममप्यङ्गदं वीर यौवराज्येऽभिषेचय । ज्येष्ठस्य स सुतो ज्येष्ठः सदृशो विक्रमेण ते ॥	१२
अङ्गदोऽयमदीनात्मा यौवराज्यस्य भाजनम् । पूर्वोऽयं वार्षिको मासः श्रावणः सल्लिख्यमासः ॥	१३
प्रवृत्ताः सौम्य चत्वारो मासा वार्षिकसंज्ञकाः । नायमुद्योगसमयः प्रविश त्वं पुरीं शुभाम् ॥	१४
अस्मिन् वत्स्याम्यहं सौम्य पर्वते सहलक्ष्मणः । इयं गिरिगुहा रम्या विशाला युक्तमारुता ॥	१५
प्रभूतसलिला सौम्य प्रभूतकमलोत्पला । कार्तिके समनुप्राप्ते त्वं रावणवधे यत ॥	१६
एष नः समयः सौम्य प्रविश त्वं स्वमालयम् । अभिषिञ्चस्व राज्ये च सुहृदः संप्रहर्षय ॥	१७
इति रामाभ्यनुज्ञातः सुग्रीवो वानराधिपः । प्रविवेश पुरीं रम्यां किष्किन्धां वाल्पिपालिताम् ॥	१८
तं वानरसहस्राणि प्रविष्टं वानरेश्वरम् । अभिवाद्य प्रविष्टानि सर्वतः पर्यवारयन् ॥	१९
ततः प्रकृतयः सर्वा दृष्ट्वा हरिगणेश्वरम् । प्रणम्य मूर्ध्ना पतिता वसुधायां समाहिताः ॥	२०
सुग्रीवः प्रकृतीः सर्वा संभाष्योत्थाप्य वीर्यवान् । भ्रातुरन्तःपुरं सौम्यं प्रविवेश महाबलः ॥	२१
प्रविश्य त्वभिनिष्क्रान्तं सुग्रीवं वानरर्षभम् । अभ्यषिञ्चन्त सुहृदः सहस्राक्षमिवामराः ॥	२२
तस्य पाण्डुरमाजहुश्छत्रं हेमपरिष्कृतम् । शुभ्रे च बालव्यजने हेमदण्डे यज्ञस्करे ॥	२३
तथा सर्वाणि रत्नानि सर्वबीजौषधानि च । सक्षीराणां च वृक्षाणां प्ररोहान् कुसुमानि च ॥	२४

१. अस्य स्थाने—वानराणां सुदृष्टाणां सम्पन्न- प्रभो ॥—इति पुना.

बलशालिनाम् । महात्मनां सुदुष्प्रापं प्राप्तो राज्यमिदं

२. महात्मनामनुज्ञातः पुना.

शुछानि चैव वस्त्राणि श्वेतं चैवानुलेपनम् । सुगन्धीनि च माल्यानि स्थलजान्यम्बुजानि च ॥	२५
चन्दनानि च दिव्यानि गन्धांश्च विविधान् बहून् । अक्षतञ्जातरूपं च प्रियङ्गुमधुसर्पिणी ॥	२६
दधि चर्म च वैयाघ्रं वाराही ^१ चाप्युपानहौ । समालम्भनमादाय रोचनां समनःशिलाम् ॥	२७
आजग्मुस्तत्र मुदिता वराः कन्यास्तु षोडश । ततस्ते वानरश्रेष्ठं यथाकालं यथाविधि ॥	२८
रत्नैर्वस्त्रैश्च भक्ष्यैश्च तोषयित्वा द्विजर्षभान् । ततः कुशपरिस्तीर्णं समिद्धं जातवेदसम् ॥	२९
मन्त्रपूतेन हविषा हुत्वा मन्त्रविदो जनाः । ततो हैमप्रतिष्ठाने वरास्तरणसंवृते ॥	३०
प्रासादशिखरे रम्ये चित्रमाल्योपशोभिते । प्राङ्मुखं विविधैर्मन्त्रैः स्थापयित्वा वरासने ॥	३१
नदीनदेभ्यः संहृत्य तीर्थेभ्यश्च समन्ततः । आहृत्य च समुद्रेभ्यः सर्वेभ्यो वानरर्षभाः ॥	३२
अपः कनककुम्भेषु निधाय विमलाः शुभाः । शुभैर्वृषभशृङ्गैश्च कलशैश्चापि काञ्चनैः ॥	३३
शास्त्रदृष्टेन विधिना महर्षिविहितेन च । गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः ॥	३४
मैन्दश्च द्विविदश्चैव हनुमाञ्जाम्बवान्नलः । अभ्यषिञ्चन्त सुग्रीवं प्रसन्नेन सुगन्धिना ॥	३५
सलिलेन सहस्राक्षं वसवो वासवं यथा । अभिषिक्ते तु सुग्रीवे सर्वे वानरपुंगवाः ॥	३६
प्रचुकुशुर्महात्मानो ^२ हृष्टास्तत्र सहस्रशः । रामस्य तु वचः कुर्वन् सुग्रीवो हरिपुंगवः ॥	३७
अङ्गदं संपरिष्वज्य यौवराज्येऽभ्यषेचयन् । अङ्गदे चाभिषिक्ते तु सानुक्रोशः प्लवङ्गमाः ॥	३८
साधु साध्विति सुग्रीवं महात्मानोऽभ्यपूजयन् । रामं चैव महात्मानं लक्ष्मणं च पुनः पुनः ॥	३९
प्रीताश्च तुष्टुवुः सर्वे तादृशे तत्र वर्तिनि । हृष्टपुष्टजनाकीर्णा पताकाश्वजशोभिता ॥	४०
बभूव नगरी रम्या किष्किन्धा गिरिगह्वरे ॥	

निवेद्य रामाय तदा महात्मने महाभिषेकं कपिवाहिनीपतिः ।

रुमां च भार्यां प्रतिलभ्य वीर्यवानवाप राज्यं त्रिदशाधिपो यथा ॥ ४१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे सुग्रीवाभिषेको नाम षड्विंशः सर्गः

सप्तविंशः सर्गः

माल्यवज्जिवासः

अभिषिक्ते तु सुग्रीवे प्रविष्टे वानरे गुहाम् । आजगाम सह भ्रात्रा रामः प्रस्रवणं गिरिम् ॥ १

शार्दूलमृगसंघुष्टं सिंहैर्भीमरवैर्वृतम् । नानागुल्मलतागूढं बहुपादपसंकुलम् ॥ २

अक्षवानरगोपुच्छैर्मार्जारैश्च निषेवितम् । मेघराशिनिभं शैलं नित्यं शुचिजलाश्रयम् ॥ ३

तस्य शैलस्य शिखरे महतीमायतां गुहाम् । प्रत्यगृह्यत वासार्थं रामः सौमित्रिणा सह ॥	४
कृत्वा च समयं सौम्यः सुग्रीवेण सहानघः । कालयुक्तं महद्वाक्यमुवाच रघुनन्दनः ॥	५
विनीतं भ्रातरं भ्राता लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् । इयं गिरिगुहा रम्या विशाला युक्तमारुता ॥	६
अस्यां वसाव सौमित्रे 'वर्षरात्रमरिंदम । गिरिशृङ्गमिदं रम्यमुन्नतं पार्थिवात्मज ॥	७
श्वेताभिः कृष्णताम्राभिः शिलाभिरुपशोभितम् । नानाधातुसमाकीर्णं दरीनिर्झरशोभितम् ॥	८
विविधैर्वृक्षषण्डैश्च चारु चित्रलतावृतम् । नानाविहगसंघुष्टं मयूररचनादितम् ॥	९
मालतीकुन्दगुल्मैश्च सिन्धुवारकुरण्टकैः । कदम्बार्युनसजैश्च पुष्पितैरुपशोभितम् ॥	१०
इयं च नलिनी रम्या फुल्लपङ्कजमण्डिता । नातिदूरे गुहाया नौ भविष्यति नृपात्मज ॥	११
प्रागुदक्प्रवणे देशे गुहा साधु भविष्यति । पश्चाच्चैवोन्नता सौम्य निवातेयं भविष्यति ॥	१२
गुहाद्वारे च सौमित्रं शिला समतला शुभा । ऋक्षणा चैवायता चैव भिन्नाञ्जनचयोपमा ॥	१३
गिरिशृङ्गमिदं तात पश्य चोत्तरतः शुभम् । भिन्नाञ्जनचयाकारमम्भोधरमिवोत्थितम् ॥	१४
दक्षिणस्यामपि दिशि स्थितं श्वेतमिवाम्बरम् । कैलासशिखरप्रख्यं नानाधातुविभूषितम् ॥	१५
प्राचीनवाहिनीं चैव नदीं भृशमकर्दमाम् । गुहायाः पूर्वतः पश्य त्रिकूटे जाह्नवीमिव ॥	१६
चम्पकैस्तिलकैस्तालैस्तमालैरतिमुक्तकैः । पद्मकैः सरलैश्चैव अशोकैश्चैव शोभिताम् ॥	१७
वानिरैस्तिनिशैश्चैव वफुल्लैः केतकैर्धवैः । हिन्तालैस्तिरिटैर्नीपैर्वैत्रकैः कृतमालकैः ॥	१८
तीरजैः शोभिता भाति नानारूपैस्ततस्तनः । वसनाभरणोपेता प्रमदेवाभ्यलंकृता ॥	१९
शतशः पक्षिसङ्घैश्च नानानादैर्विनादिता । अन्योन्यमतिरक्तैश्च चक्रवाकैरलंकृता ॥	२०
पुलिनैरतिरम्यैश्च हंससारससेवितैः । प्रहसन्तीव भात्येषा नारी सर्वविभूषिता ॥	२१
कचिन्निलोत्पलैश्छन्ना भाति रक्तोत्पलैः क्वचित् । क्वचिदाभाति शुक्लैश्च दिव्यैः कुमुदकुड्मलैः ॥	२२
पारिप्रवशैर्तैर्जुष्टा बर्हिणक्रौञ्चनादिता । रमणीया नदी सौम्य मुनिसङ्घैर्निषेविता ॥	२३
पश्य चन्दनवृक्षाणां पङ्क्तिः सुरचिता इव । ककुभानां च दृश्यन्ते मनसेवोदिताः समम् ॥	२४
अहो सुरमणीयोऽयं देशः शत्रुनिषूदन । दृढं रंस्याव सौमित्रे साध्वत्र निवसावहै ॥	२५
इतश्च नातिदूरे सा किष्किन्धा चित्रकानना । सुग्रीवस्य पुरी रम्या भविष्यति नृपात्मज ॥	२६
गीतवादित्रनिर्घोषः श्रुयते जयतां वर । नर्दतां वानराणां च मृदङ्गाडम्बरैः सह ॥	२७
लब्ध्वा भार्यां कपिवरः प्राप्य राज्यं सुहृद्वृतः । ध्रुवं नन्दति सुग्रीवः संप्राप्य महतीं श्रियम् ॥	२८
इत्युक्त्वा न्यवसन्तत्र राघवः सहलक्ष्मणः । बहुदृश्यदरीकुञ्जे तस्मिन् प्रस्रवणे गिरौ ॥	२९
सुसुखेऽपि बहुद्रव्ये तस्मिन् हि धरणीधरे । वसतस्तस्य रामस्य रतिरल्पापि नाभवत् ॥	३०
हतां हि भार्यां स्मरतः प्राणेभ्योऽपि गरीयसीम् । उदयाभ्युदितं दृष्ट्वा शशाङ्कं च विशेषतः ॥	३१

आविवेश न तं निद्रा निशासु शयनं गतम् । तत्समुत्थेन शोकेन बाष्पोपहतचेतसम् ॥	३२
तं शोचमानं काकुत्स्थं नित्यं शोकपरायणम् । तुल्यदुःखोऽब्रवीद्भ्राता लक्ष्मणोऽनुनयन् वचः॥	३३
अलं वीर व्यथां गत्वा न त्वं शोचितुमर्हसि । शोचतो व्यवसीदन्ति सर्वार्था विदितं हि ते ॥	३४
भवान् क्रियापरो लोके भवान् दैवपरायणः । आस्तिको धर्मशीलश्च व्यवसायी च राघव ॥	३५
न ह्यव्यवसितः शत्रुं राक्षसे तं विशेषतः । समर्थस्त्वं रणे हन्तुं विक्रमैर्जिह्वाकारिणम् ॥	३६
समुन्मूल्य शोकं त्वं व्यवसायं स्थिरं कुरु । ततः सपरिवारं तं निर्मूलं कुरु राक्षसम् ॥	३७
पृथिवीमपि काकुत्स्थ ससागरवनाचलाम् । परिवर्तयितुं शक्तः किं पुनस्तं हि रावणम् ॥	३८
शरत्कालं प्रतीक्षस्व प्रावृट्कालोऽयमागतः । ततः सराष्ट्रं सगणं रावणं त्वं वधिष्वसि ॥	३९
अहं तु खलु ते वीर्यं प्रसुप्तं प्रतिबोधये । 'दीप्तैराहुतिभिः काले भस्मच्छन्नभिवानलम् ॥	४०
लक्ष्मणस्य तु तद्वाक्यं प्रतिपूज्य हितं शुभम् । राघवः सुहृदं स्निग्धमिदं वचनमब्रवीत् ॥	४१
वाच्यं यदनुरक्तेन स्निग्धेन च हितेन च । सत्यविक्रमयुक्तेन तदुक्तं लक्ष्मण त्वया ॥	४२
एष शोकः परित्यक्तः सर्वकार्यावसादकः । विक्रमेष्वप्रतिहतं तेजः प्रोत्साहयाम्यहम् ॥	४३
शरत्कालं प्रतीक्षिष्ये स्थितोऽस्मि वचने तव । सुग्रीवस्य नदीनां च प्रसादमनुपालयन् ॥	४४
उपकारेण वीरस्तु प्रतिकारेण युज्यते । अकृतज्ञोऽप्रतिकृतो हन्ति सस्त्ववतां मनः ॥	४५
अथैवमुक्तः प्रणिधाय लक्ष्मणः कृताञ्जलिस्तत्प्रतिपूज्य भाषितम् ।	
उवाच रामं स्वभिरामदर्शनं प्रदर्शयन् दर्शनमात्मनः शुभम् ॥	४६
यथोक्तमेतत्तव सर्वमीप्सितं नरेन्द्र कर्ता न चिराद्धरीश्वरः ।	
शरत्प्रतीक्षः क्षमतामिमं भवाञ्जलप्रपातं रिपुनिग्रहे धृतः ॥	४७
नियम्य कोपं प्रतिपाल्यतां शरत् क्षमस्व मासांश्चतुरो मया सह ।	
वसाचलेऽस्मिन् मृगराजसेविते संवर्धयञ्शत्रुवधे समुद्यमम् ॥	४८
इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् किष्किन्धाकाण्डे माल्यवन्निवासो नाम सप्तविंशः सर्गः	

अष्टाविंशः सर्गः

प्रावृडुज्जृम्भणम्

स तथा वालिनं हत्वा सुग्रीवमभिषिष्य च । वसन् माल्यवतः पृष्ठे रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥	१
अयं स कालः संप्राप्तः समयोऽद्य जलागमः । संपश्य त्वं नभो मेधैः संवृतं गिरिसंनिभैः ॥	२

नवमासधृतं गर्भं भास्करस्य गभस्तिभिः । पीत्वा ^१ रसं समुद्राणां यौः प्रसूते रसायनम् ॥	३
शक्यमम्बरमारुह्य मेघसोपानपङ्क्तिभिः । कुटजार्जुनमालाभिरलंकृतुं दिवाकरः ^१ ॥	४
सन्ध्यारागोत्थितैस्ताम्रैरन्तेष्वधिकपाण्डुरैः । सिन्धुधैरभ्रपटच्छन्दैर्बद्धव्रणमिवाम्बरम् ॥	५
मन्दमारुतनिश्वासं सन्ध्याचन्दनरञ्जितम् । आपाण्डुजलदं भाति कामातुरमिवाम्बरम् ॥	६
एषा घर्मपरिच्छिष्टा नववारिपरिप्लुता । सीतेव शोकसंतप्ता मही बाष्पं विमुञ्चति ॥	७
मेघोदरविनिर्मुक्ताः कङ्कारमुखशीतलाः । शक्यमञ्जलिभिः पातुं वाताः केतकगन्धिनः ॥	८
एष फुल्लार्जुनः शैलः केतकैरधिवासितः । सुग्रीव इव शान्तारिधाराभिरभिचिच्यते ॥	९
मेघकृष्णाजिनधरा धारायज्ञोपवीतिनः । मारुतापूरितगुहाः प्राधीता इव पर्वताः ॥	१०
कशाभिरिव हेमीभिर्विशुद्धिरभिताडितम् । अन्तःस्तनितनिर्घोषं सवेदनमिवाम्बरम् ॥	११
नीलमेघाश्रिता विद्युत् स्फुरन्ती प्रतिभाति मे । स्फुरन्ती रावणस्याङ्के वैदेहीव तपस्विनी ॥	१२
इमास्ता मन्मथवतां हिताः प्रतिहता दिशः । अनुलिप्ता इव घनैर्नेष्टग्रहनिशाकराः ॥	१३
क्वचिद्वाष्पाभिसंरुद्धान् वर्षागमसमुत्सुकान् । कुटजान् पश्य सौमित्रे पुष्पितान् गिरिसानुषु ॥ १४	१४
मम शोकाभिभूतस्य कामसंदीपनान् स्थितान् ॥	

रजः प्रशान्तं सहिमोऽद्य वायुर्निदाघदोषप्रसराः प्रशान्ताः ।	
स्थिता हि यात्रा वसुधाधिपानां प्रवासिनो यान्ति नराः स्वदेशान् ॥	१५
संप्रस्थिता मानसवासलुब्धाः प्रियान्विताः संप्रति चक्रवाकाः ।	
अभीक्षणवर्षोदकविक्षतेषु यानानि मार्गेषु न संपतन्ति ॥	१६
क्वचित् प्रकाशं क्वचिदप्रकाशं नभः प्रकीर्णाम्बुधरं विभाति ।	
क्वचित् क्वचित् पर्वतसंनिरुद्धं रूपं यथा शान्तमहार्णवस्य ॥	१७
व्यामिश्रितं सर्जकदम्बपुष्पैर्नवं जलं पर्वतघातुताम्रम् ।	
मयूरकेकाभिरनुप्रयातं शैलापगाः शीघ्रतरं वहन्ति ॥	१८
रसाकुलं षट्पदसंनिकाशं प्रभुज्यते जम्बुफलं प्रकामम् ।	
अनेकवर्णं पवनावधूतं भूमौ पतत्याम्रफलं विपकम् ॥	१९
विद्युत्पताका सबलाकमालाः शैलेन्द्रकूटाकृतिसंनिकाशाः ।	
गर्जन्ति मेघाः समुदीर्णनादा मत्ता गजेन्द्रा इव संयुगस्थाः ॥	२०

1. क्षारमपि समुद्रजलं पीत्वा गर्भधारणमाहिम्ना इत्यर्थः ।

धीः रसायनं कोकजाबातुभूतं मधुरं च जलं प्रसृत- १. दिवाकरश् च.

वर्षोदकाप्यायितशाद्वलानि प्रवृत्तनृत्तोत्सववर्हिणानि ।	
वनानि निर्वृष्टबलाहकानि पश्यापराह्लेष्वधिकं विभान्ति ॥	२१
समुद्रहन्तः सलिलतिभारं बलाकिनो वारिधरा नदन्तः ।	
महत्सु शृङ्गेषु महीधराणां विश्रम्य विश्रम्य पुनः प्रयान्ति ॥	२२
मेघाभिकामा परिसंपतन्ती संमोदिता भाति बलाकपङ्क्तिः ।	
वातावधूता चरपौण्डरीकी लम्बेव माला रचिताम्बरस्य ^१ ॥	२३
बालेन्द्रगोपान्तरचित्रितेन विभाति भूमिर्नवशाद्वलेन ।	
गात्रानुवृत्तेन शुक्रप्रभेण नारीव लाक्षोक्षितकम्बलेन ॥	२४
निद्रा शनैः केशवमभ्युपैति द्रुतं नदी सागरमभ्युपैति ।	
हृष्टा बलाका घनमभ्युपैति कान्ता सकामा प्रियमभ्युपैति ॥	२५
जाता वनान्ताः शिखिसंप्रनृत्ता जाताः कदम्बाः सकदम्बशाखाः ।	
जाता वृषा गोषु समानकामा जाता मही सस्यवनाभिरामा ॥	२६
वहन्ति वर्षन्ति नदन्ति भान्ति ध्यायन्ति नृत्यन्ति समाश्रसन्ति ।	
नद्यो घना मत्तगजा वनान्ताः प्रियाविहीनाः शिखिनः प्रवङ्गाः ॥	२७
प्रहर्षिताः केतकपुष्पगन्धमाघ्राय हृष्टा वननिर्झरेषु ।	
प्रपातशब्दाकुलिता गजेन्द्राः सार्धं मयूरैः समदा नदन्ति ॥	२८
धारानिपातैरभिहन्यमानाः कदम्बशाखासु विलम्बमानाः ।	
क्षणार्जितं पुष्परसावगाढं शनैर्मदं षट्चरणास्त्यजन्ति ॥	२९
अङ्गारचूर्णोत्करसंनिकाशैः फलैः सुपर्याप्तरसैः समृद्धैः ॥	
जम्बूद्रुमाणां प्रविभान्ति शाखा निलीयमाना इव षट्पदौघैः ॥	३०
तद्धित्पताकाभिरलंकृतानामुदीर्णगम्भीरमहारवाणाम् ।	
विभान्ति रूपाणि बलाहकानां रणोद्यतानामिव वारणानाम् ॥	३१
मार्गानुगः शैलवनानुसारी संप्रस्थितो मेघरवं निशम्य ।	
युद्धाभिकामः प्रतिनागशङ्की ^२ मत्तो गजेन्द्रः प्रतिसंनिवृत्तः ॥	३२
क्वचित् प्रगीता इव षट्पदौघैः क्वचित् प्रनृत्ता इव नीलकण्ठैः ।	
क्वचित् प्रमत्ता इव वारणेन्द्रैर्विभान्त्यनेकाश्रयिणो वनान्ताः ॥	३३

कदम्बसर्जार्जुनकन्दलाह्या वनान्तभूमिर्नववारिपूर्णा ।	
मयूरमत्ताभिरुतप्रनृतैरापानभूमिप्रतिमा विभाति ॥	३४
मुक्तासकाशं सलिलं पतद्वै सुनिर्मलं पत्रपुटेषु लग्नम् ।	
हृष्टा विवर्णच्छदना विहङ्गाः सुरेन्द्रदत्तं तृषिताः पिबन्ति ॥	३५
षट्पादतन्त्रीमधुराभिधानं प्लवङ्गमोदीरितकण्ठतालम् ।	
आविष्कृतं मेघमृदङ्गनादैर्वनेषु संगीतमिव प्रवृत्तम् ॥	३६
कचित् प्रनृतैः कचिदुन्नदद्भिः कचिच्च वृक्षाप्रनिषण्णकश्यैः ^१ ।	
व्यालम्बबर्हाभरणैर्मयूरैर्वनेषु संगीतमिव प्रवृत्तम् ॥	३७
स्वनैर्घनानां प्लवगाः प्रबुद्धा विहाय निद्रां चिरसंनिरुद्धाम् ।	
अनेकरूपाकृतिवर्णनादा नवाम्बुधाराभिहता नदन्ति ॥	३८
नद्यः समुद्राहितचक्रवाकास्तटानि शीर्णान्यपवाहयित्वा ।	
दृप्ता नवप्राभृतपूर्णभोगा द्रुतं स्वभर्तारमुपोपयान्ति ॥	३९
नीलेषु नीलाः प्रविभान्ति मत्ता मेघेषु मेघा नववारिपूर्णाः ।	
द्वाम्निदग्घेषु द्वाम्निदग्घाः शैलेषु शैला इव बद्धमूलाः ॥	४०
प्रहृष्टसंनदितबर्हिणानि सशक्रगोपाकुलशाद्वलानि ।	
चरन्ति नीपार्जुनवासितानि गजाः सुरम्याणि वनान्तराणि ॥	४१
नवाम्बुधाराहतकेसराणि द्रुतं परित्यज्य सरोरुहाणि ।	
कदम्बपुष्पाणि सकेसराणि वनानि हृष्टा भ्रमराः पतन्ति ॥	४२
मत्ता गजेन्द्रा मुदिता गवेन्द्रा वनेषु विश्रान्ततरा मृगेन्द्राः ।	
रम्या नगेन्द्रा निभृता नरेन्द्राः प्रक्रीडितो वारिधरैः सुरेन्द्रः ॥	४३
मेघाः समुद्धूतसमुद्रनादा महाजलौघैर्गगनावलम्बाः ।	
नदीस्तटाकानि सरांसि वापीर्मही च कृत्स्नामपवाहयन्ति ॥	४४
वर्षप्रवेगा विपुलाः पतन्ति प्रवान्ति वाताः समुदीर्णघोषाः ।	
प्रनष्टकूलाः प्रवहन्ति शीघ्रं नद्यो जलैर्विप्रतिपन्नमार्गाः ॥	४५
नरैर्नरेन्द्रा इव पर्वतेन्द्राः सुरेन्द्रदत्तैः पवनोपनीतैः ।	
घनाम्बुकुम्भैरभिषिच्यमाना रूपं श्रियं स्वामिव दर्शयन्ति ॥	४६

१. वृक्षाप्रावस्थिताः मयूराः गीतोपलक्षितनृत-
प्रेक्षका अत्र कल्पन्ते ।

१. अभिप्रयन्ति स्व. ग.

घनोपगूढं गगनं सतारं ^१ न भास्करो दर्शनमभ्युपैति । नवैर्जलौघैर्धरणी विवृप्ता तमोविलिप्ता न दिशः प्रकाशाः ॥	४७
महान्ति कूटानि महीधराणां धाराभिधौतान्यधिकं विभान्ति । महाप्रमाणैर्विपुलैः प्रपातैर्मुक्ताकलापैरिव लम्बमानैः ॥	४८
शैलोपलप्रस्खलमानवेगाः शैलोत्तमानां विपुलाः प्रपाताः । गुहासु संनादितबर्हिणासु हारा विशीर्यन्त इवाभिभान्ति ॥	४९
शीघ्रप्रवेगा विपुलाः प्रपाता निर्धौतशृङ्गोपतला गिरीणाम् । मुक्ताकलापप्रतिमाः पतन्तो महागुहोत्सङ्गतलैर्ध्रियन्ते ॥	५०
सुरतामर्दविच्छिन्नाः स्वर्गस्त्रीहारमौक्तिकाः । पतन्तीवाकुला दिक्षु तोयधाराः समन्ततः ॥	५१
निलीयमानैर्विहगैर्निमीलद्भिश्च पङ्कजैः । विकसन्त्या च मालत्या गतोऽस्तं ज्ञायते रषिः ॥	५२
वृक्षा यात्रा नरेन्द्राणां सेना प्रतिनिवर्तते । वैराणि चैव मार्गाश्च सलिलेन समीकृताः ॥	५३
मासि प्रोष्ठपदे ब्रह्म ब्राह्मणानामधीयताम् । अयमध्यायसमयः सामगानामुपस्थितः ॥	५४
निवृत्तकर्मायतनो नूनं संचितसंचयः । आपाढीमभ्युपगतो भरतः क्रोसलाधिपः ॥	५५
नूनमापूर्यमाणायाः सरस्वा वर्धते रयः । मां समीक्ष्य समायान्तमयोध्याया इव स्वनः ॥	५६
इमाः स्फोतगुणा वर्षाः सुग्रीवः सुखमश्नुते । विजितारिः सदारश्च राज्ये महति च स्थितः ॥	५७
अहं तु हृतदारश्च राज्याश्च महतश्च्युतः । नदीकूलमिव क्लिन्नमवसीदामि लक्ष्मण ॥	५८
शोकश्च मम विस्तीर्णो वर्षाश्च भृशदुर्गमाः । रावणश्च महाञ्जत्रुरपारं प्रतिभाति मे ॥	५९
अयात्रां चैव दृष्ट्वेमां मार्गाश्च भृशदुर्गमान् । प्रणतं चैव सुग्रीवे न मया किञ्चिदीरितम् ॥	६०
अपि चातिपरिक्लिष्टं चिरादारैः समागतम् । अत्मकार्यगरीयस्त्वाद्वक्तुं नेच्छामि वानरम् ॥	६१
स्वयमेव हि विश्रम्य ज्ञात्वा कालमुपागतम् । उपकारं च सुग्रीवो वेत्स्यते नात्र संशयः ॥	६२
तस्मात् कालप्रतीक्षोऽहं स्थितोऽस्मि शुभलक्षण । सुग्रीवस्य नदीनां च प्रसादमनुपालयन् ॥	६३
उपकारेण वीरो हि प्रतिकारेण युज्यते । अकृतज्ञोऽप्रतिकृतो हन्ति सत्त्ववतां मनः ॥	६४
तेनैवमुक्तः प्रणिधाय लक्ष्मणः कृताञ्जलिस्तत् प्रतिपूज्य भाषितम् । उवाच रामं स्वभिरामदर्शनं प्रदर्शयन् दर्शनमात्मनः शुभम् ॥	६५
यथोक्तमेनत्तव सर्वमीप्सितं नरेन्द्र कर्ता न चिराद्धरीश्वरः । शरत्प्रतीक्षः क्षमतामिमं भवाञ्जलप्रपातं रिपुनिग्रहे धृतः ॥	६६
इत्याप्ये श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्निशतिसहस्रिकायां संहितायाम् किष्किन्धाकाण्डे प्रावृडुञ्जम्भणं नाम अष्टाविंशः सर्गः	

एकोनत्रिंशः सर्गः

हनुमत्प्रतिबोधनम्

समीक्ष्य विमलं व्योम गतविद्युद्वलाहकम् । सारसारवसंधुष्टं ^१ रम्यज्योत्स्नामुलेपनम् ॥	१
समृद्धार्थं च सुग्रीवं मन्दधर्मार्थसंग्रहम् । अत्यर्थमसतां मार्गमेकान्तगतमानसम् ॥	२
निवृत्तकार्यं ^२ सिद्धार्थं प्रमदाभिरतं सदा । प्राप्तवन्तमभिप्रेतान् सर्वानपि मनोरथान् ॥	३
स्वां च पत्नीमभिप्रेतां तारां चापि समीप्सिताम् । विहरन्तमहोरात्रं कृतार्थं विगतज्वरम् ॥	४
क्रीडन्तमिव देवेन्द्रं नन्दनेऽप्सरसां गणैः । मन्त्रिषु न्यस्तकार्यं च मन्त्रिणामनवेक्षकम् ॥	५
उत्सन्नराज्यसंदेशं कामवृत्तमवस्थितम् । निश्चिन्तार्थोऽर्थतत्त्वज्ञः कालधर्मविशेषवित् ॥	६
प्रसाद्य वाक्यैर्मधुरैर्हेतुमद्भिर्मनोरमैः । वाक्यविद्वान्क्यतत्त्वज्ञं हरीशं मारुतात्मजः ॥	७
हितं तथ्यं च पथ्यं च सामधर्मार्थनीतिमन् । प्रणयप्रीतिसंयुक्तं विश्वासकृतनिश्चयम् ॥	८
हरीश्वरमुपागम्य हनुमान् वाक्यमब्रवीत् । राज्यं प्राप्तं यशश्चैव कौली श्रीरपि वर्धिता ॥	९
मित्राणां संग्रहः शेषस्तं भवान् कर्तुमर्हति । यो हि मित्रेषु कालज्ञः सततं साधु वर्तते ॥	१०
तस्य राज्यं च कीर्तिश्च प्रतापश्चाभिवर्धते । यस्य कोशश्च दण्डश्च मित्राण्यात्मा च भूमिप ॥	११
समवेतानि सर्वाणि स राज्यं महद्गुणैः । तद्भवान् वृत्तसंपन्नः स्थितः पथि निरत्यये ॥	१२
मित्रार्थमभिनीतार्थं यथावत् कर्तुमर्हति । संत्यज्य सर्वकर्माणि मित्रार्थं यो न वर्तते ^३ ॥	१३
संभ्रमाद्विकृतोत्साहः सोऽनर्थेनावरुध्यते ^४ । यस्तु कालव्यतीतेषु मित्रकार्यमरिंदम ॥	१४
न कृत्वा महतोऽप्यर्थात् मित्रार्थेन युज्यते ^५ । यदिदं वीर कार्यं नो मित्रकार्यमरिंदम ॥	१५
क्रियतां राघवस्यैतद्वैदेह्याः परिमार्गणम् ^६ । न च कालमतीतं ते निवेदयति कार्लवित् ॥	१६
त्वरमाणोऽपि सन् प्राङ्गस्तव राजन् वशानुगः । कुलस्य हेतुः स्फीतस्य दीर्घबन्धुश्च राघवः ॥	१७
अप्रमेयप्रभावश्च स्वयं चाप्रतिमो गुणैः । तस्य त्वं कुरु वै कार्यं पूर्वं तेन कृतं तव ॥	१८
हरीश्वर हरिश्रेष्ठानाज्ञापयितुमर्हसि । न हि तावद्भवेत् कालो व्यतीतश्चोदनाहते ॥	१९
चोदितस्य हि कार्यस्य भवेत् कालव्यतिक्रमः । अकर्तुरपि कार्यस्य भवान् कर्ता हरीश्वर ॥	२०
किं पुनः प्रतिकर्तुस्ते राज्येन च वधेन ^७ च । शक्तिमानपि विक्रान्तो वानरर्क्षगणेश्वर ॥	२१

१. सारसाकुलसंधुष्टम् छ. घ.

५. बरिस्त्वत्वादि युज्यत इत्यन्तम् ग.

२. निवृत्तकार्यम् च. छ.

नास्ति ।

३. योऽनुवर्तते च.

६. अस्थानन्तरम्—तदिदं वीर कार्यं ते

यस्तु वर्तते छ.

कालातीतमरिंदम—इति च. छ.

४. संभ्रमादि कृतोत्साहः सोऽनर्थेनावरुध्यते

७. धनेन च. छ.

कर्तुं दाशरथेः प्रीतिमाज्ञायां किं न ^१ सज्जसे । कामं खलु शरैः शक्तः सुरासुरमहोरगान् ॥	२२
वशे दाशरथिः कर्तुं त्वत्प्रतिज्ञां तु काङ्क्षते । प्राणत्यागाविशङ्केन ^२ कृतं तेन तव प्रियम् ॥	२३
तस्य मार्गाम वैदेहीं पृथिव्यामपि चाम्बरे । न देवा न च गन्धर्वा नासुरा न मरुद्गणाः ॥	२४
न च यक्षा भयं तस्य कुर्युः किमुत राक्षसाः । तदेवं शक्तियुक्तस्य पूर्वं प्रियकृतस्तव ॥	२५
रामस्यार्हसि पिङ्गेश कर्तुं सर्वात्मना प्रियम् । नाधस्तादवनौ नाप्सु गतिर्नोपरि चाम्बरे ॥	२६
कस्यचित् सज्जतेऽस्माकं कपीश्वर तवाज्ञया । तदाज्ञापय कः किं ते कृते कुत्र व्यवस्यतु ॥	२७
हरयो ह्यप्रघृष्यास्ते सन्ति क्रोड्यप्रतोऽनघाः । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा काले साधु निवेदितम् ॥	२८
सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नश्चकार मतिमुत्तमाम् । संदिदेशातिमतिमान् ^३ नीलं नित्यकृतोद्यमम् ॥	२९
दिक्षु सर्वासु सर्वेषां सैन्यानामुपसंग्रहे । यथा सेना समग्रा मे यूथपालाश्च सर्वशः ॥	३०
समागच्छन्त्यसङ्गेन सेनाप्राणि ^४ तथा कुरु । ये त्वन्तपालाः प्रवगाः शीघ्रगा व्यवसायिनः ॥	३१
समानयन्तु ते सैन्यं त्वरिताः शासनान्मम । स्वयं चानन्तरं सैन्यं भवानेवानुपश्यतु ॥	३२
त्रिपञ्चरात्रादूर्ध्वं यः प्राप्नुयान्नह वानरः । तस्य प्राणान्तिको दण्डो नात्र कार्या विचारणा ॥	३३
हरींश्च वृद्धानुपयातु साङ्गदो भवान् ममाज्ञामधिकृत्य निश्चिताम् ।	
इति व्यवस्थां हरिपुंगवेश्वरो विधाय वेश्म प्रविवेश वीर्यवान् ॥	३४
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सहितायाम् किष्किन्धाकाण्डे हनुमत्प्रतिबोधनं नाम एकान्विंशः सर्गः	

त्रिंशः सर्गः

शरद्वर्णनम्

गुहां प्रविष्टे सुग्रीवे विमुक्ते गगने घनैः । वर्षरात्रोषितो रामः कामशोकाभिपीडितः ॥	१
पाण्डुरं गगनं दृष्ट्वा विमलं चन्द्रमण्डलम् । शारदीं रजनीं चैव दृष्ट्वा ज्योत्स्नानुलेपनाम् ॥	२
कामवृत्तं च सुग्रीवं नष्टां च जनकात्मजाम् । बुद्ध्वा कालमतीतं च मुमोह परमातुरः ॥	३
स तु संज्ञामुपागम्य मुहूर्तान्मतिमान् पुनः । मनःस्थामपि वैदेहीं चिन्तयामास राघवः ॥	४
आसीनः पर्वतस्याग्रे हेमधातुविभूषिते । शारदं गगनं दृष्ट्वा जगाम मनसा प्रियाम् ॥	५
दृष्ट्वा च विमलं ज्योम गतविद्युद्गलाहकम् । सारसारावसंधुष्टं ^५ बिल्लापार्तया गिरा ॥	६
सारसारावसंनादैः सारसारावनादिनी । याश्रमे रमते बाला साद्य मे रमते कथम् ॥	७

१. नु ति.

२. प्राणत्यागप्रसङ्गेन क.

३. स सन्दिदेशातिबलम् ख.

स संदिदेशामिमत्तम् च. छ.

४. सेनाध्येण ति.

५. सारसारावसंधुष्टम् ख.

पुष्पितांश्चासनान् दृष्ट्वा काञ्चनानिव निर्मलान् ^१ । कथं सा रमते बाला पश्यन्ती मामपश्यती ॥ ८	
या पुरा कलहंसानां स्वरेण कलभाषिणी । बुध्यते चारुसर्वाङ्गी साद्य मे बुध्यते कथम् ॥	९
निःस्वनं चक्रवाकाणां निशम्य सहचारिणाम् । पुण्डरीकविशालाक्षी कथमेषा भविष्यति ॥	१०
सरांसि सरितो वापीः काननानि वनानि च । तां विना मृगशाबाक्षीं चरन्नाद्य मुख लभे ॥	११
अपि तां मद्वियोगाच्च सौकुमार्याच्च भामिनीम् । सुदूरं पीडयेत् कामः शरद्गुणनिरन्तरः ॥	१२
एवमादि नरश्रेष्ठो विललाप नृपात्मजः । विहङ्ग इव सारङ्गः सलिलं त्रिदशेश्वरान् ॥	१३
ततश्चञ्चूर्य रम्येषु फलार्थी गिरिसानुषु । ददर्श पर्युपावृत्तो लक्ष्मीवाङ्मणोऽप्रजम् ॥	१४
तं चिन्तया दुःसहया परीतं विसंज्ञमेकं विजने मनस्वी ।	
भ्रातुर्विपादात् परितापदीनः समीक्ष्य सौमित्रिरुवाच रामम् ॥	१५
किमार्यं कामस्य वशंगतेन किमात्मपौरुष्यपराभवेन ।	
अयं हिया ^२ संहियते समाधिः किमत्र योगेन निवर्तते न ^३ ॥	१६
क्रियाभियोगं मनसः प्रमादं समाधियोगानुगतं च कालम् ।	
महायमामर्त्यमदीनसत्त्वं स्वकर्महेतुं च कुरुष्व हेतुम् ^४ ॥	१७
न जानकी मानववंशनाथ त्वया सनाथा सुलभा परेण ।	
न चाग्निचूडां ज्वलितामुपेत्य न दह्यते वीर वरार्ह कश्चित् ॥	१८
मलक्षणं लक्ष्मणमप्रधृष्यं स्वभावजं वाक्यमुवाच रामः ।	
हितं च पथ्यं च नयप्रसक्तं ससाम धर्मार्थसमाहितं च ॥	१९
निःसंशयं कार्यमवेक्षितव्यं क्रियाविशेषो ह्यनुवर्तितव्यः ।	
ननु प्रवृत्तस्य दुरामदस्य कुमार कार्यस्य फलं न चिन्त्यम् ॥	२०
अथ पद्मपलाशाक्षीं मैथिलीमनुचिन्तयन् । उवाच लक्ष्मणं रामो मुखेन परिशुष्यता ॥	२१
नर्पयित्वा सहस्राक्षः सलिलेन वसुंधराम् । निर्वर्तयित्वा सस्यानि कृतकर्मा व्यवस्थितः ॥	२२
स्निग्धगम्भीरनिर्घोषाः शैलद्रुमपुरोगमाः । विमृज्य सलिलं मेघाः परिश्रान्ता नृपात्मज ॥	२३
नीलोत्पलदलश्यामाः श्यामीकृत्वा दिशो दश । विमदा इव मातङ्गाः शान्तवेगाः पयोधराः ॥	२४
जलगर्भा महावेगाः कुटजार्जुनगन्धिनः । चरित्वा विरताः सौम्य वृष्टिवाताः समुद्यताः ॥	२५
घनानां वारणानां च मयूराणां च लक्ष्मण । नादः प्रस्रवणानां च प्रशान्तः सहसानघ ॥	२६

१. मारसारावेत्यादि निर्मलामित्यन्तम् ग. अयं यदा गो.
नास्ति । ३. निवर्तितेन च. छ.
२. अयं सदा च. छ. ४. तात पुना.

अभिवृष्टा महामेघैर्निर्मलाश्चित्रसानवः । अनुलिप्ता इवाभान्ति गिरयश्चन्द्ररश्मिभिः ^१ ॥	२७
शाखासु सप्तच्छदपादपानां प्रभासु तारार्कनिशाकराणाम् । लीलासु चैवोत्तमवारणानां श्रियं विभज्याद्य शरत् प्रवृत्ता ॥	२८
संप्रत्यनेकाश्रयचित्तशोभा लक्ष्मीः शरत्कालगुणोपनीता । सूर्याग्रहस्तप्रतिबोधितेषु पद्माकरेष्वभ्यधिकं विभाति ॥	२९
सप्तच्छदानां कुसुमोपगन्धी घटपादवृन्दैरनुगीयमानः । मत्तद्विपानां पवनोऽनुसारी दर्प ^२ वनेष्वभ्यधिकं करोति ^३ ॥	३०
अभ्यागतैश्चारुविशालपक्षैः स्मरप्रियैः पद्मरजोऽवकीर्णैः । महानदीनां पुलिनोपयातैः क्रीडन्ति हंसाः सह चक्रघाकैः ॥	३१
मदप्रगल्भेषु च वारणेषु गवां समूहेषु च दर्पितेषु । प्रसन्नतोयासु च निम्नगासु विभाति लक्ष्मीर्बहुधा विभक्ता ॥	३२
नभः समीक्ष्याम्बुधरैर्विमुक्तं विमुक्तबर्हाभरणा वनेषु । प्रियास्वसक्ता विनिवृत्तशोभा गतोत्सवा ध्यानपरा मयूराः ॥	३३
मनोज्ञगन्धैः प्रियकैरनल्पैः पुष्पातिभारावनताप्रशाखैः । सुवर्णगौरैर्नयनाभिरामैरुद्द्योतितानीव वनान्तराणि ॥	३४
प्रियान्वितानां नलिनीप्रियाणां वने रतानां कुसुमोद्धतानाम् । मदोत्कटानां मदलालसानां गजोत्तमानां गतयोऽद्य मन्दाः ॥	३५
व्यभ्रं नभः शस्त्रविधौतवर्णं कृशप्रवाहाणि नदीजलानि । कल्हारशीताः पवनाः प्रवान्ति तमोविमुक्ताश्च दिशः प्रकाशाः ॥	३६
सूर्यातपक्रामणनष्टपङ्का भूमिश्चिरोद्घाटितसान्द्रेणुः ^४ । अन्योन्यवैरेण समायुतानामुद्योगकालोऽद्य नराधिपानाम् ॥	३७
शरद्गुणाप्यायितरूपशोभाः प्रहर्षिताः पांसुसमुक्षिताङ्गाः । मदोत्कटाः संप्रति युद्धलुब्धा वृषा गवां मध्यगता नदन्ति ॥	३८
समन्मथास्तीव्रतरानुरागाः कुलान्विता मन्दगतिं करिण्यः । मदान्वितं संपरिवार्य यान्तं वनेषु भर्तारमनुप्रयान्ति ॥	३९

१. चित्रदासिभिः ख. छ.

२. विनेष्यन् पुना.

३. विभाति ति. क.

४. भूमिः समुत्पातितसान्द्रेणुः ग. ख. घ. छ.

त्यक्त्वा वराण्यात्मविभूषणानि बर्हाणि तीरोपगता नदीनाम् । निर्भर्त्यमाना इव सारसौधैः प्रयान्ति दीना विमदा मयूराः ॥	४०
वित्रास्य कारण्डवचक्रवाकान् महारवैर्भिन्नकटा गजेन्द्राः । सरःसु बद्धाम्बुजभूषणेषु विक्षोभ्य विक्षोभ्य जलं पिबन्ति ॥	४१
व्यपेतपङ्कासु सुवालुकासु प्रसन्नतोयासु सगोकुलाम् । ससारसारावविनादितासु नदीषु हृष्टा निपतन्ति हंसाः ॥	४२
नदीवनप्रस्रवणोदकानामतिप्रवृद्धानिलबर्हिणानाम् । प्लवङ्गमानां च गतोत्सवानां द्रुतं रवाः संप्रति संप्रनष्टाः ॥	४३
अनेकवर्णाः सुविनष्टकाया नवोदितेष्वम्बुधरेषु नष्टाः । क्षुधार्दिता घोरघिपा बिलेभ्यश्चिरोषिता विप्रसरन्ति सर्पाः ॥	४४
चञ्चच्चन्द्रकरस्पर्शहर्षोन्मीलिततारका । अहो रागवती सन्ध्या जहाति स्वयम्बरम् ॥ ४५ दर्शयन्ति शरन्नद्यः पुलिनानि शनैः शनैः । नवसङ्गमसत्रीडा जघनानीव थोषितः ॥ ४६	४५ ४६
रात्रिः शशाङ्कोदितसौम्यवक्त्रा तारागणोन्मीलितचारुनेत्रा । व्योत्सनांशुकप्रावरणा विभाति नारीव शुक्लांशुकसंवृताङ्गी ॥	४७
विपक्षशालिप्रसवानि भुक्त्वा प्रहर्षिता सारसचारुपङ्क्तिः । नभः समाक्रामति शीघ्रवेगा वातावधूता प्रथितेव माला ॥	४८
सुप्तैकहंसं कुमुदैरुपेतं महाहृदस्थं सलिलं विभाति । घनैर्विमुक्तं निशि पूर्णचन्द्रं तारागणाकीर्णमिवान्तरिक्षम् ॥	४९
प्रकीर्णहंसाकुलमेखलानां प्रबुद्धपद्मोत्पलमालिनीनाम् । वाप्युत्तमानामधिकाद्य लक्ष्मीर्वराङ्गनानामिव भूषितानाम् ॥	५०
वेणुस्वनव्यञ्जिततूर्यमिश्रः प्रत्यूपकालानिलसंप्रबृद्धः । संमूर्छितो गह्वरगोवृषाणामन्योऽन्यमापूरयतीव शब्दः ॥	५१
नवैर्नदीनां कुसुमप्रहासैर्व्याधूयमानैर्मृदुमारुतेन । धौतामलक्षौमपटप्रकाशैः कूलानि काशैरुपशोभितानि ॥	५२
वनप्रचण्डा मधुपानशौण्डाः प्रियान्विताः षट्चरणाः प्रहृष्टाः । वनेषु मत्ताः पवनानुयात्रां कुर्वन्ति पद्मासनरेणुगौराः ॥	५३

जलं प्रसन्नं कुमुदं प्रहासं क्रौञ्चस्वनः शालिवनं विपक्वम् । मृदुश्च वायुर्विमलश्च चन्द्रः शंसन्ति वर्षव्यपनीतकालम् ॥	५४
मीनोपसंदर्शितमेखलानां नदीवधूनां गतयोऽद्य मन्दाः । कान्तोपमुक्तालसगामिनीनां प्रभातकालेष्विव कामिनीनाम् ॥	५५
सचक्रवाकानि सशैवलानि काशैर्दुकूलैरिव संवृतानि । सपत्रलेखानि सरोचनानि वधूसुखानीव नदीमुखानि ॥	५६
प्रफुल्लबाणासनचित्रितेषु प्रहृष्टषट्पादनिक्वजितेषु । गृहीतचापोद्यतचण्डदण्डः प्रचण्डचारोऽद्य वनेषु कामः ॥	५७
लोकं सुवृष्ट्या परितोषयित्वा नदीस्तटाकानि च पूरयित्वा । निष्पन्नसस्यां चसुधां च कृत्वा त्यक्त्वा नभस्तोयधराः प्रनष्टाः ॥	५८
प्रसन्नसलिलाः सौम्य कुरुरीभिर्विनादिताः । चक्रवाकगणाकीर्णा विभान्ति सलिलाशयाः ॥	५९
असनाः सप्तपर्णाश्च कोविदाराश्च पुष्पिताः । दृश्यन्ते बन्धुजीवाश्च श्यामाश्च गिरिसानुषु ॥	६०
हंससारसचक्राह्वैः कुरुरैश्च समन्ततः । पुलिनान्यवकीर्णानि नदीनां पश्य लक्ष्मण ॥	६१
अन्योन्यं बद्धवैराणां जिगीषूणां नृपात्मज । उद्योगसमयः सौम्य पार्थिवानामुपस्थितः ॥	६२
इयं सा प्रथमा यात्रा पार्थिवानां नृपात्मज । न च पश्यामि सुग्रीवमुद्योगं वा तथाविधम् ॥	६३
चत्वारो वार्षिका मासा गता वर्षशतोपमाः । मम शोकाभिभूतस्य सौम्य सीतामपश्यतः ॥	६४
चक्रवाकीव भर्तारं पृष्टतोऽनुगता वनम् । विषमं दण्डकारण्यमुद्यानमिव याङ्गना ॥	६५
प्रियाविहीने दुःस्वार्ते हृतगज्ये विवासिते । कृपां न कुरुते राजा सुग्रीवो मयि लक्ष्मण ॥	६६
अनाथो हृतरान्योऽयं रावणेन च धर्षितः । दीनो दूरगृहः कामी मां चैव शरणं गतः ॥	६७
इत्येतैः कारणैः सौम्य सुग्रीवस्य दुरात्मनः । अहं वानरराजस्य परिभूतः परंतप ॥	६८
स कालं परिसंख्याय सीतायाः परिमार्गणे । कृतार्थः समयं कृत्वा दुर्मतिर्नावबुध्यते ॥	६९
स किष्किन्धां प्रविश्य त्वं ब्रूहि वानरपुंगवम् । मूर्खं ग्राम्यसुखे सक्तं सग्रीवं वचनान्मम ॥	७०
अर्थिनामुपपन्नानां पूर्वं चाप्युपकारिणाम् । आशां संश्रुत्य यो हन्ति स लोके पुरुषाधमः ॥	७१
शुभं वा यदि वा पापं यो हि वाक्यमुदीरितम् । सत्येन परिगृह्णाति स वीरः पुरुषोत्तमः ॥	७२
कृतार्था ह्यकृतार्थानां मित्राणां न भवन्ति ये । तान् मृतानपि क्रव्यादाः कृतघ्नान्नोपमुञ्जते ॥	७३
नूनं काञ्चनपृष्टस्य विकृष्टस्य मया रणे । द्रष्टुमिच्छति चापस्य रूपं विशुद्गुणोपमम् ॥	७४
घोरं ज्यातलनिर्घोषं क्रुद्धस्य मम संयुगे । निर्घोषमिव वज्रस्य पुनः संश्रोतुमिच्छति ॥	७५
काममेवंगतेऽप्यस्य परिज्ञाते पराक्रमे । त्वत्सहायस्य मे वीर न चिन्ता त्यान्नृपात्मज ॥	७६

यदर्थमयमारम्भः कृतः परपुरंजय । समयं नाभिजानाति कृतार्थः पृवगेश्वरः ॥	७७
वर्षाः समयकालं तु प्रतिज्ञाय हरीश्वरः । व्यतीतांश्चतुरो मासान् विहरन्नावबुध्यते ॥	७८
सामात्यपरिषत् क्रीडन् पानमेवोपसेवते । शोकदीनेषु नास्मासु सुग्रीवः कुरुते दयाम् ॥	७९
उच्यतां गच्छ सुग्रीवस्त्वया वत्स महाबल । मम रोषस्य यदूषं ब्रूयाश्चैनमिदं वचः ॥	८०
न च संकुचितः पन्था येन वाली हतो गतः । समये तिष्ठ सुग्रीव मा वालिपथमन्वगाः ॥	८१
एक एव रणे वाली शरेण निहतो मया । त्वां तु सत्यादतिक्रान्तं हनिष्यामि सबान्धवम् ॥	८२
तदेवं विहिते कार्ये यद्वितं पुरुपर्षभ । तत्तद्ब्रूहि नरश्रेष्ठ त्वर् कालन्यतिक्रमः ॥	८३
कुरुष्व सत्यं मयि वानरेश्वर प्रतिश्रुतं धर्ममवेक्ष्य शाश्वतम् ।	
मा वालिनं प्रेत्य गतो यमक्षयं त्वमद्य पश्येर्मम चोदितैः शरैः ॥	८४
स पूर्वजं दीत्रबिबृद्धकोपं लालप्यमानं प्रसमीक्ष्य दीनम् ।	
चकार तीव्रां मतिमुग्रतेजा हरीश्वरे मानववंशनाथः ॥	८५
ह्यार्षे श्रीमद्रामायणे वास्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां महिनायाम् किष्किन्धाकाण्डे शरद्वर्णनं नाम त्रिंशः सर्गः	

एकत्रिंशः सर्गः

लक्ष्मणक्रोधः

स कैमिनं दीनमदीनसत्त्वं शोकाभिपन्नं समुदीर्णकोपम् ।	
नरेन्द्रसूनुर्नरदेवपुत्रं रामानुजः पूर्वजमित्युवाच ॥	१
न वानरः स्थास्यति साधुवृत्ते न मंस्यते कर्मफलानुषङ्गान् ।	
न भोक्ष्यते वानरराज्यलक्ष्मीं तथा हि नाभिक्रमतेऽस्य बुद्धिः ।	२
मतिक्षयाद्ग्राम्यसुखेषु सक्तस्तव प्रसादप्रतिकारबुद्धिः ।	
हतोऽग्रजं पश्यतु वीर तस्य न राज्यमेवं विगुणस्य देयम् ॥	३
न धारये कोपमुदीर्णवेगं निहन्मि सुग्रीवमसत्यमद्य ।	
हरिप्रवीरैः सह वालिपुत्रो नरेन्द्रपुत्र्या ^१ चिचयं करोतु ॥	४
तमात्तबाणासनमुत्पतन्तं निवेदितार्थं रणचण्डकोपम् ।	
उवाच रामः परवीरहन्ता स्ववेक्षितं सानुनयं च वाक्यम् ॥	५
न हि वै त्वद्विधो लोके पापमेवं समाचरेत् । ^२ कोपमार्येण यो हन्ति स वीरः पुरुषोत्तमः ॥	६

नेदमद्य त्वया प्राह्यं साधुवृत्तेन लक्ष्मण । तां प्रीतिमनुवर्तस्व पूर्ववृत्तं च संगतम् ॥	७
सामोपहितया वाचा रूक्षाणि परिवर्जयन् । वक्तुमर्हसि सुग्रीवं व्यतीतं कालपर्यये ॥	८
सोऽग्रजेनानुशिष्टार्थो यथावत् पुरुषर्षभः । प्रविवेश पुरीं वीरो लक्ष्मणः परवीरहा ॥	९
ततः शुभमतिः प्राज्ञो भ्रातुः प्रियहिते रतः । लक्ष्मणः प्रतिसंरब्धो जगाम भवनं कपेः ॥	१०
शक्रबाणासनभ्रख्यं धनुः कालान्तकोपमम् ^१ । प्रगृह्य गिरिशृङ्गाभं मन्दरः सानुमानिव ॥	११
यथोक्तकारी वचनमुत्तरं चैव सोत्तरम् । बृहस्पतिसमो बुद्धया मत्वा रामानुजस्तदा ॥	१२
कामक्रोधसमुत्थेन भ्रातुः कोपाग्निना वृतः । प्रभञ्जन इवाप्रीतः प्रययौ लक्ष्मणस्तदा ॥	१३
सालतालाश्रकर्णाश्च तरसा पातयन् बहून् । पर्यस्यन् गिरिकूटानि द्रुमानन्यांश्च वेगितः ॥	१४
शिलाश्च शकलीकुर्वन् पद्भ्यां गज इवाशुगः । दूरमेकपदं त्यक्त्वा ययौ कार्यवशाद्द्रुतम् ॥	१५
तामपश्यद्वलाकीर्णा हरिराजमहापुरीम् । दुर्गामिक्ष्वाकुशार्दूलः किष्किन्धां गिरिसंकटे ॥	१६
रोषात् प्रस्फुरमाणोष्ठः सुग्रीवं प्रति लक्ष्मणः । ददर्श वानरान् भीमान् किष्किन्धाया बहिश्चरान् ॥१७	१७
तं दृष्ट्वा वानराः सर्वे लक्ष्मणं पुरुषर्षभम् । शैलशृङ्गाणि शतशः प्रवृद्धांश्च महीरुहान् ॥	१८
जगृहुः कुञ्जरप्रख्या वानराः पर्वतान्तरे । तान् गृहीतप्रहरणान् हरीन् दृष्ट्वा तु लक्ष्मणः ॥	१९
बभूव द्विगुणं क्रुद्धो बह्निन्धन इवानलः । तं ते भयपरीताङ्गाः क्रुद्धं दृष्ट्वा प्लवंगमाः ॥	२०
कालमृत्युयुगान्ताभं शतशो विद्रुता दिशः । ततः सुग्रीवभवनं प्रविश्य हरिपुंगवाः ॥	२१
क्रोधमागमनं चैव लक्ष्मणस्य न्यवेदयन् । तारया सहितः कामे ^२ सक्तः कपिवृषो रहः ॥	२२
न तेषां कपिवीराणां शुश्राव वचनं तदा । ततः सचिवसंदिष्टा हरयो रोमहर्षणाः ॥	२३
गिरिकुञ्जरमेघाभा नगर्या निर्ययुस्तदा । नखदंष्ट्रायुधा घोराः सर्वे विकृतदर्शनाः ॥	२४
सर्वे शार्दूलदर्पाश्च सर्वे च विकृताननाः । दशनागबलाः केचित् केचिद्दशगुणोत्तराः ॥	२५
केचिन्नागसहस्रस्य बभूवुस्तुल्यविक्रमाः ^३ । कृत्स्नां हि कपिभिर्व्याप्तां द्रुमहस्तैर्महाबलैः ॥	२६
अपश्यद्वलक्ष्मणः क्रुद्धः किष्किन्धां तां दुरासदाम् । ततस्ते हरयः सर्वे प्राकारपरिधान्तरात् ॥	२७
निष्क्रम्योदप्रसत्त्वास्तु तस्थुराविष्कृतं तदा । सुग्रीवस्य प्रमादं च पूर्वजस्यार्थमात्मवान् ^४ ॥	२८
बुद्ध्वा कोपवशं वीरः पुनरेव जगाम सः । स दीर्घोष्णमहोच्छ्वासः कोपसंरक्तलोचनः ॥	२९
बभूव नरशार्दूलः सधूम इव पावकः । बाणशल्यस्फुरज्जिह्वः सायकासनभोगवान् ॥	३०
स्वतेजोविषसङ्घातः पञ्चास्य इव पन्नगः । तं दीप्तमिव कालाम्निं नागेन्द्रमिव कोपितम् ॥	३१

१. कालान्तकोपमः च. छ.

२. कामी प्र.

३. अस्यानन्तरम्—सन्ति चौबबलाः केचित् केचिद्वायुबलोत्तराः । अग्रमेयबलाः केचित्प्रासन् हरि-
यूषपाः ॥ प्रतिपूर्णाभिवाकार्यं संछन्नमिष तद्वनम् । तेनवानरसैन्येन सुग्रीवस्य महात्मनः ॥ ततो द्वाराणि सर्वाणि
चाङ्गदो राजशासनात् । पर्यधावत् दुर्धनो नक्षत्रापीव
चन्द्रमाः ॥—इति क. ख. घ. छ.

४. पूर्वजं चातैमास्मभाम् च.

समासाद्याङ्गदस्त्रासाद्विषादमगमद्भृशम् । सोऽङ्गदं रोषताम्राक्षः संदिदेश महायशः ॥ ३२
सुग्रीवः कथ्यतां वत्स ममागमनमित्युत । एष रामानुजः प्राप्रस्त्वत्सकाशमरिदमः ॥ ३३
भ्रातुर्व्यसनसंतप्तो द्वारि तिष्ठति लक्ष्मणः । तस्य वाक्ये यदि रुचिः क्रियतां साधु वानर ॥ ३४
इत्युक्त्वा शीघ्रमागच्छ वत्स वाक्यमिदं मम । लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा शोकाविष्टोऽङ्गदोऽब्रवीत् ॥३५
पितुः समीपमागम्य सौमित्रिरयमागतः ॥

अथाङ्गदस्तस्य वचो निश्म्य संभ्रान्तभावः परिदीनवक्त्रः ।

निपत्य तूर्णं नृपतेस्तरस्वी ततः कुमारश्चरणौ बवन्दे ॥ ३६

संगृह्य पादौ पितुरभ्यतेजा जग्राह मातुः पुनरेव पादौ ।

पादौ रुमायाश्च निपीडयित्वा निवेदयामास ततस्तमर्थम् ॥ ३७

स निद्रामदसंबीतो वानरो न विबुद्धवान् । बभूव मदमत्तश्च मदनेन च मोहितः ॥ ३८

ततः किलकिलां चक्रुर्लक्ष्मणं प्रेक्ष्य वानराः । प्रसादयन्तस्तं क्लृप्तं भयमोहितचेतसः ॥ ३९

ते महौघनिभं दृष्ट्वा वज्राशनिसमस्वनम् । सिंहनादं समं चक्रुर्लक्ष्मणस्य समीपतः ॥ ४०

तेन शब्देन महता प्रत्यबुध्यत वानरः । मदविह्वलताम्राक्षो व्याकुलस्रग्विभूषणः ॥ ४१

अथाङ्गदवचः श्रुत्वा तेनैव च समागतौ । मन्त्रिणौ वानरेन्द्रस्य संमतोदारदर्शिनौ ॥ ४२

प्लक्षश्चैव प्रभावश्च मन्त्रिणावर्थधर्मयोः । वक्तुमुच्चावाचं प्राप्तं लक्ष्मणं तौ शशंसतुः ॥ ४३

प्रसादयित्वा सुग्रीवं वचनैः सामनिश्चितैः^१ । आसीनं पर्युपासीनौ यथा शक्रं मरुत्पतिम्^२ ॥ ४४

सत्यसन्धौ महाभागौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । वयस्यभावं संप्राप्तौ राज्याहौं राज्यदायिनौ ॥ ४५

तयोरेकां धनुष्पाणिद्वारि तिष्ठति लक्ष्मणः । यस्य भीताः प्रवेपन्तो नादान् मुञ्चन्ति वानराः ॥ ४६

स एष राघवभ्राता लक्ष्मणो वाक्यसारथिः । व्यवसायरथः प्राप्तस्तस्य रामस्य शासनात् ॥ ४७

अयं च दयितो राजंस्तारायास्तनयोऽङ्गदः । लक्ष्मणेन सकाशं ते प्रेषितस्त्वरयानघ ॥ ४८

सोऽयं रोषपरोताक्षो द्वारि तिष्ठति वीर्यवान् । वानरान् वानरपते चक्षुषा निर्देहन्निव ॥ ४९

तस्य मूर्ध्ना प्रणम्य त्वं सपुत्रः सह बन्धुभिः । गच्छ शीघ्रं महाराज रोषो ह्यस्य निघर्त्यताम् ॥ ५०

यदाह रामो धर्मात्मा तत्कुरुष्व समाहितः । राजंरितिष्ठ स्वसमये भव सत्यप्रतिश्रवाः^३ ॥ ५१

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे लक्ष्मणक्रोधो नाम एकत्रिंशः सर्गः

१. अस्यानन्तरम्—सुग्रीवसचिवाः सर्वे मन्त्रार्थे अस्यानन्तरम्—बलविक्रमयुक्ताश्च मन्त्रिणः
समुपाविशन् । विनतश्च सुषेणश्च नीलोऽथ नल एव स्वार्थनिर्णयं । वक्तुमुच्चावाचं प्राप्तं लक्ष्मणं ते शशंसिरे ॥
च ॥ अङ्गदो बालिश्च नुश्च हनुमानपि बुद्धिमान् । एते प्रसादयित्वा सुग्रीवं वचनैः सामानिश्चयैः । उवाच हनुमान्
सर्वे महात्मानः सुग्रीवं वानरात्तमाः ॥—इति क. वीरो यथा शक्रं मरुत्पतिः ॥—इति क.
२. आसीनं पर्युपासीनावशक्रं सुरगणा इव क. ३. अयः प्र.

द्वात्रिंशः सर्गः

हनूमन्मन्त्रः

अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा सुग्रीवः सचिवैः सह । लक्ष्मणं कुपितं श्रुत्वा मुमोचासनमात्मवान् ॥	१
सचिवानब्रवीद्वाक्यं निश्चित्य गुरुलाघवम् । मन्त्रज्ञान् मन्त्रकुशलो मन्त्रेषु परिनिष्ठितान् ॥	२
न मे दुर्व्याहृतं किञ्चिन्नापि मे दुरनुष्ठितम् । लक्ष्मणो राघवभ्राता क्रुद्धः किमिति चिन्तये ॥	३
असुहृद्भिर्मेमामित्रैर्नित्यमन्तरदर्शिभिः । मम दोषानसंभूताः श्रावितो राघवानुजः ॥	४
अत्र तावद्यथाबुद्धिं सर्वैरेव यथाविधि । भावस्य निश्चयस्तावद्विज्ञेयो निपुणं ज्ञानैः ॥	५
न खल्वरित मम त्रासो लक्ष्मणान्नापि राघवात् । मित्रं त्वस्थानकुपितं जनयत्येव संभ्रमम् ॥	६
सर्वथा सुकरं मित्रं दुष्करं परिपालनम् । अनित्यत्वात्तु चित्तानां प्रीतिरूपेऽपि भिद्यते ॥	७
अतो निमित्तं त्रस्तोऽहं रामेण तु महात्मना । यन्ममोपकृतं शक्यं प्रतिकर्तुं न तन्मया ॥	८
सुग्रीवेणैवमुक्तस्तु हनुमान् मारुतात्मजः । उवाच स्वेन तर्केण मध्ये वानरमन्त्रिणाम् ॥	९
सर्वथा नैतदाश्चर्यं यस्त्वं हरिगणेश्वर । न विस्मरसि सुस्निग्धमुपकारकृतं शुभम् ॥	१०
राघवेण तु वीरेण भयमुत्तमृज्य दूरतः । त्वत्प्रियार्थं हतो वाली शक्रतुल्यपराक्रमः ॥	११
सर्वथा प्रणयात् क्रुद्धो राघवो नात्र संशयः । भ्रातरं संप्रहितवाँल्लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् ॥	१२
त्वं प्रमत्तो न जानीषे कालं कालविदां वर । फुल्लसप्तच्छदश्यामा प्रवृत्ता तु शरच्छिवा ॥	१३
निर्मलप्रहनक्षत्रा द्यौः प्रनष्टवलाहका । प्रसन्नाश्च दिशः सर्वाः सरितश्च सरांसि च ॥	१४
प्राप्तमुद्योगकालं तु नावैषि हरिपुंगव । त्वं प्रमत्त इति व्यक्तं लक्ष्मणोऽयमिहागतः ॥	१५
आर्तस्य हृतदारस्य परुषं परूपान्तरात् । वचनं मर्पणीयं ते राघवस्य महात्मनः ॥	१६
कृतापराधस्य हि ते नान्यत् पश्याम्यहं क्षमम् । अन्तरेणाञ्जलिं बद्ध्वा लक्ष्मणस्य प्रसादनात् ॥१७	१७
नियुक्तैर्मन्त्रिभिर्वाच्यो ह्यवश्यं पार्थिवो हितम् । अत एव भयं त्यक्त्वा ब्रवीम्यवधृतं वचः ॥	१८
अभिक्रुद्धः समर्थो हि चापमुद्यम्य राघवः । सदेवासुरगन्धर्वं वशे स्थापयितुं जगत् ॥	१९
न स क्षमः कोपयितुं यः प्रसाद्यः पुनर्भवेत् । पूर्वोपकारं स्मरता कृतज्ञेन विशेषतः ॥	२०
तस्य मूर्ध्ना प्रणम्य त्वं सपुत्रः ससुहृज्जनः । राजांस्तित्थ स्वसमये भर्तुर्भार्यैव तद्वशे ॥	२१

न रामरामानुजशासनं त्वया कपीन्द्र युक्तं मनसाप्यपोहितुम् ।

मनो हि ते ज्ञास्यति मानुषं बलं सराघवस्यास्य सुरेन्द्रवर्चसः ॥

२२

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे हनूमन्मन्त्रो नाम द्वात्रिंशः सर्गः

त्रयविंशः सर्गः

तारासान्त्ववचनम्

अथ प्रतिसमादिष्टो लक्ष्मणः परवीरहा । प्रविवेश गुहां ^१ रम्यां किष्किन्धां रामशासनात् ॥	१
द्वारस्था हरयस्तत्र महाकाया महाबलाः । बभूवुर्लक्ष्मणं दृष्ट्वा सर्वे प्राञ्जलयः स्थिताः ॥	२
निःश्वसन्तं तु तं दृष्ट्वा क्रुद्धं दशरथात्मजम् । बभूवुर्हरयस्तान् न चैनं पर्यवारयन् ॥	३
स तां रत्नमयीं श्रीमान् दिव्यां पुष्पितकाननाम् । रम्यां रत्नसमाकीर्णां ददर्श महतीं गुहाम् ॥	४
हर्म्यप्रासादसंबाधां नानापण्योपशोभिताम् । सर्वकालफलैर्वृक्षैः पुष्पितैरुपशोभिताम् ॥	५
देवगन्धर्वपुत्रैश्च वानरैः कामरूपिभिः । दिव्यमाल्याम्बरधरैः शोभितां प्रियदर्शनैः ॥	६
चन्दनागरुपद्मानां गन्धैः सुरभिगन्धिनाम् । मैरेयाणां मधूनां च संमोदितमहापथाम् ॥	७
विन्ध्यमेरुगिरिप्रख्यैः प्रासादैरुपशोभिताम् ^२ । ददर्श गिरिनद्यश्च विमलास्तत्र राघवः ॥	८
अङ्गदस्य गृहं रम्यं मैन्दस्य द्विविदस्य च । गवयस्य गवाक्षस्य गजस्य शरभस्य च ॥	९
विद्युन्मालेश्च संपानेः सूर्याश्रय हनूमतः । वीरबाहोः सुबाहोश्च नलस्य च महात्मनः ॥	१०
कुमुदस्य सुपेणस्य ताजाम्भवतोस्तथा । दधिवक्त्रस्य नीलस्य सुपाटलसुनेत्रयोः ॥	११
एतेषां कपिमुख्यानां राजमार्गं महात्मनाम् । ददर्श गृहमुख्यानि महासाराणि लक्ष्मणः ॥	१२
पाण्डराभ्रप्रकाशानि दिव्यमाल्ययुतानि च । प्रभूतधनधान्यानि स्त्रीरत्नैः शोभितानि च ॥	१३
पाण्डरेण तु सालेन परिक्षिप्तं दुरामदम् । वानरेन्द्रगृहं रम्यं महेन्द्रसदनोपमम् ॥	१४
शुकैः प्रासादशिखरैः कैलासशिखरोपमैः । सर्वकालफलैर्वृक्षैः पुष्पितैरुपशोभितम् ॥	१५
महेन्द्रदनैः श्रीमद्भिर्नीलजीमूतसंनिभैः । दिव्यपुष्पफलैर्वृक्षैः शीतच्छायैर्मनोहरैः ॥	१६
हरिभिः संवृतद्वारैर्बलिभिः शम्भुपाणिभिः । दिव्यमाल्यावृतं शुभ्रं तप्तकाञ्चनतोरणम् ॥	१७
सुग्रीवस्य गृहं रम्यं प्रविवेश महाबलः । अवार्थमाणः सौमित्रिर्महाभ्रमिव भास्करः ॥	१८
स सप्त कक्ष्या धर्मात्मा नानाजनममाकुलाः । प्रविश्य सुमहद्गुप्तं ददर्शान्तःपुरं महत् ॥	१९
हैमराजतपर्यङ्कैर्बहुभिश्च वरासनैः । महार्हास्तरणोपेतैस्तत्र तत्रोपशोभितम् ॥	२०
प्रविशन्नं व सततं शुश्राव मधुरस्वरम् । तन्त्रीगीतसमाकीर्णं सैमगीतपदाक्षरम् ॥	२१
बह्वीश्च विविधाकारा रूपयौवनगर्विताः । स्त्रियः सुग्रीवभवने ददर्श स महाबलः ॥	२२
दृष्ट्वाभिजनसंपन्नाश्चित्रमाल्यकृतस्रजः । वरमाल्यकृतव्यग्रा भूषणोत्तमभूषिताः ॥	२३
नाट्यमन्त्रापि च व्यग्रान्जानुदात्तपरिच्छदान् । सुग्रीवानुचरांश्चापि लक्ष्यामास लक्ष्मणः ॥	२४
कूजितं नूपुराणां च काञ्चीनां निनदं तथा । स निशम्य ततः श्रीमान् सौमित्रिर्लेज्जितोऽभवत् ॥२५	

रोषवेगप्रकुपितः श्रुत्वा चाभरणस्वनम् । चकार ज्यास्वनं वीरो दिशः शब्देन पूरयन् ॥	२६
चारित्रेण महाबाहुरपकृष्टः स लक्ष्मणः । तस्थावेकान्तमाश्रित्य रामशोकसमन्वितः ॥	२७
तेन चापस्वनेनाथ सुग्रीवः प्लवगाधिपः । विज्ञायागमनं त्रस्तः संचचाल वरासनात् ॥	२८
अङ्गदेन यथा मह्यं पुरस्तात् प्रतिवेदितम् । सुव्यक्तमेष संग्राप्तः सौमित्रिभ्रातृवत्सलः ॥	२९
अङ्गदेन समाख्यातं ^१ ज्यास्वनेन च वानरः । बुबुधे लक्ष्मणं प्राप्तं मुखं चास्य व्यशुष्यत ॥	३०
ततस्तारां हरिश्रेष्ठः सुग्रीवः प्रियदर्शनाम् । उवाच हितमव्यग्रत्वाससंभ्रान्तमानसः ॥	३१
किं नु तत् कारणं सुभ्रु प्रकृत्या मृदुमानसः । सरोष इव संग्राप्तो येनायं राघवानुजः ॥	३२
किं पश्यसि कुमारस्य रोषस्थानमनिन्दिते । न खल्वकारणे कोपमाहरेन्नरसत्तमः ॥	३३
यदस्य कृतमस्माभिर्बुध्यसे किंचिदप्रियम् । तद्बुद्ध्या संग्रधार्याशु क्षिप्रमर्हसि भाषितुम् ॥	३४
अथवा स्वयमेवैनं द्रष्टुमर्हसि भार्मिनि ^२ । वचनैः सान्त्वयुक्तैश्च प्रसादयितुमर्हसि ॥	३५
त्वद्दर्शनविशुद्धात्मा न स कोपं करिष्यति । न हि स्त्रीषु महात्मानः क्वचित्कुर्वन्ति दारुणम् ॥	३६
त्वया सान्त्वैरुपक्रान्तं प्रसन्नेन्द्रियमानसम् । त्तः कमलपत्राक्षं द्रक्ष्याम्यहमरिदमम् ॥	३७
सा प्रस्वलन्ती मदविह्वलाक्षी प्रलम्बकाञ्चीगुणहेमसूत्रा ।	
सलक्षणा लक्ष्मणसंनिधानं जगाम तारा नमिताङ्गयष्टिः ॥	३८
स तां समीक्ष्यैव हरीशपत्नीं तस्थायुदासीनतया महात्मा ।	
अवाङ्मुखोऽभून्मनुजेन्द्रपुत्रः स्त्रीसंनिकर्पाद्विनिवृत्तकोपः ॥	३९
सा पानयोगाद्विनिवृत्तलज्जा दृष्टिप्रसादाच्च नरेन्द्रसूनोः ।	
उवाच तारा प्रणयप्रगल्भं वाक्यं महार्थं परिसान्त्वपूर्वम् ॥	४०
किं कोपमूलं मनुजेन्द्रपुत्र करते न संतिष्ठति वाङ्निदेशे ।	
कः शुष्कवृक्षं वनमापतन्तं दवाग्निमासीदति निर्विशङ्कः ॥	४१
स तस्या वचनं श्रुत्वा सान्त्वपूर्वमशङ्कितम् । भूयः प्रणयदृष्टार्थं लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् ॥	४२
किमयं कामवृत्तस्ते लुप्तधर्मार्थसंग्रहः । भर्ता भर्तृहिते युक्ते न चैनमवबुध्यसे ॥	४३
न चिन्तयति राज्ञ्यार्थं नास्माञ्शोकपरायणान् । सामात्यपरिपत्तारे पानमेवोपसेवन्तं ॥	४४
स मासांश्चतुरः कृत्वा प्रमाणं प्लवगेश्वरः । व्यतीतांस्तान् मदध्यग्रो विहरन्नावबुध्यते ॥	४५
न हि धर्मार्थसिद्धयर्थं पानमेवं प्रशस्यते । पानादर्थश्च धर्मश्च कामश्च परिहीयते ॥	४६
धर्मलोपो महांस्तावान् कृते ह्यप्रतिकुर्वतः । अर्थलोपश्च मित्रस्य नाशे गुणवतो महान् ॥	४७
मित्रं ह्यर्थगुणश्रेष्ठं सत्यधर्मपरायणम् । तद्द्वयं तु परित्यक्तं न तु धर्मे व्यवस्थितम् ॥	४८

तदेवं प्रस्तुते कार्ये कार्यमस्माभिरुत्तरम् । यत् कार्यं कार्यतत्त्वज्ञे तदुदाहर्तुमर्हसि ॥	४९
सा तस्य धर्मार्थसमाधियुक्तं निशम्य वाक्यं मधुरस्वभावम् । तारा गतार्थे मनुजेन्द्रकार्ये विश्वासयुक्तं तमुवाच भूयः ॥	५०
न कोपकालः क्षितिपालपुत्र न चातिकोपः स्वजने विधेयः । त्वदर्थकामस्य जनस्य तस्य प्रमादमप्यर्हसि वीर सोढुम् ॥	५१
कोपं कथं नाम गुणप्रकृष्टः कुमार कुर्यादपकृष्टसत्त्वे । कस्त्वद्विधः कोपवशं हि गच्छेन् सत्त्वावरुद्धस्तपसः प्रसूति ॥	५२
जानामि रोषं हरिवीरबन्धोर्जानामि कार्यस्य च कालसङ्गम । जानामि कार्यं त्वयि यत्कृतं नस्तच्चापि जानामि यदत्र कार्यम् ॥	५३
नञ्चापि जानामि यथाविपह्यं बलं नगश्रेष्ठ शरीरजस्य । जानामि यस्मिंश्च जनेऽवबद्धं कामेन सुग्रीवमसक्तमद्य ^१ ॥	५४
न कामतन्त्रे तव बुद्धिरस्ति त्वं वै यथा मन्युवशं प्रपन्नः । न देशकालौ हि न चार्थधर्मावपेक्षते कामरतिर्मनुष्यः ॥	५५
तं कामवृत्तं मम मंनिकृष्टं कामाभियोगाच्च निवृत्तलज्जम् । क्षमस्व तावन् परवीरहन्तस्त्वद्भ्रातरं वानरवंशनाथम् ॥	५६
महर्षयो धर्मतपोऽभिकामाः कामानुकामाः प्रतिबद्धमोहाः । अयं प्रकृत्या चपलः कपिस्तु कथं न सज्जत सुखेषु राजा ॥	५७
इत्येवमुक्त्वा वचनं महार्थं सा वानरी लक्ष्मणसप्रमेयम् । पुनः सखेलं मदविह्वलं च भर्तुर्हितं वाक्यमिदं बभाषे ॥	५८
उद्योगस्तु चिराद्भ्रष्टः सुग्रीवेण नरोत्तम । कामस्यापि विधेयेन तवार्थप्रतिमाधने ॥	५९
आगता हि महावीर्या हरयः कामरूपिणः । कोटीशतसहस्राणि नानानगनिवासिनः ॥	६०
तदागच्छ महाबाहो चारित्रं रक्षितं त्वया । अच्छलं मित्रभावेन सतां दारावलोकनम् ॥	६१
तारया चाभ्यनुज्ञातस्त्वरया चापि चोदितः । प्रविवेश महाबाहुरभ्यन्तरमरिदमः ॥	६२
ततः सुग्रीवमासीनं काञ्चने परमासने । महार्हास्तरणोपेते ददर्शादित्यसंनिभम् ॥	६३
दिव्याभरणचित्राङ्गं दिव्यरूपं यशस्विनम् । दिव्यमात्याम्बरधरं महेन्द्रमिव दुर्जेयम् ॥	६४

दिव्याभरणमाल्याभिः प्रमदाभिः समावृतम् । संरब्धतररक्ताक्षो बभूवान्तकसंनिभः ॥ ६५

रुमां तु वीरः परिरभ्य गाढं वरासनस्थो वरहेमवर्णः ।

ददर्श सौमित्रिमदीनसत्त्वं विशालनेत्रः सुधिशालनेत्रम् ॥ ६६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
किष्किन्धाकाण्डे तारासान्ववचनं नाम त्रयस्त्रिंशः सर्गः

चतुस्त्रिंशः सर्गः

सुग्रीवतर्जनम्

- तमप्रतिहतं क्रुद्धं प्रविष्टं पुरुषर्षभम् । सुग्रीवो लक्ष्मणं दृष्ट्वा बभूव व्यथितेन्द्रियः ॥ १
- क्रुद्धं निःश्वसमानं तं प्रदीप्तमिव तेजसा । भ्रातुर्व्यसनसंतप्तं दृष्ट्वा दशरथात्मजम् ॥ २
- उत्पपात हरिश्रेष्ठो हित्वा सौवर्णमासनम् । महान् महेन्द्रस्य यथा स्वलंकृत इव ध्वजः ॥ ३
- उत्पतन्तमनूपेतू रुमाप्रभृतयः स्त्रियः । सुग्रीवं गगने पूर्णं चन्द्रं तारागणा इव ॥ ४
- संरक्तनयनः श्रीमान् विचचाल कृताञ्जलिः । बभूवावस्थितस्तत्र कल्पवृक्षो महानिव ॥ ५
- रुमाद्वितीयं सुग्रीवं नारीमध्यगतं स्थितम् । अब्रवील्लक्ष्मणः क्रुद्धः सतारं शशिनं यथा ॥ ६
- सत्त्वाभिजनसंपन्नः सानुक्रोशो जितेन्द्रियः । कृतज्ञः सत्यवादी च राजा लोके महीयते ॥ ७
- यस्तु राजा स्थितो धर्मे मित्राणामुपकारिणाम् । मिथ्या प्रतिज्ञां कुरुते को नृशंसतरस्ततः ॥ ८
- शतमश्वानृते हन्ति सहस्रं तु गवानृते । आत्मानं स्वजनं हन्ति पुरुषः पुरुषानृते ॥ ९
- पूर्वं कृतार्थो मित्राणां न तत् प्रतिकरोति यः । कृतघ्नः सर्वभूतानां स वध्यः प्लवगेश्वर ॥ १०
- गीतोऽयं ब्रह्मणा श्लोकः सर्वलोकनमस्कृतः । दृष्ट्वा कृतघ्नं क्रुद्धेन तं निबोध प्लवङ्गम ॥ ११
- ब्रह्मन्ने च सुरापे च गोप्त्रे भग्नत्रते तथा । निष्कृतिर्विहिता सद्भिः कृतघ्ने नास्ति निष्कृतिः ॥ १२
- अनार्यस्त्वं कृतघ्नश्च मिथ्यावादी च वानर । पूर्वं कृतार्थो रामस्य न तत् प्रतिकरोषि यत् ॥ १३
- ननु नाम कृतार्थेन त्वया रामस्य वानर । सीताया मार्गणे यन्नः कर्तव्यः कृतमिच्छता ॥ १४
- स त्वं ग्राम्येषु भोगेषु सक्तो मिथ्याप्रतिश्रवः । न त्वां रामो विजानीते सर्पं मण्डूकराविणम् ॥ १५
- महाभागेन रामेण पापः करुणवेदिना । हरीणां प्रापितो राज्यं त्वं दुरात्मा महात्मना ॥ १६
- कृतं चेन्नाभिजानीषे रामस्याङ्घ्रिकर्मणः । सद्यस्त्वं निशितैर्बाणैर्हतो द्रक्ष्यसि वालिनम् ॥ १७
- न च संकुचितः पन्था येन वालो हतो गतः । समये तिष्ठ सुग्रीव मा वालिपथमन्वगाः ॥ १८

न नूनमिक्ष्वाकुवरस्य कार्मुकच्युताब्शरान् पश्यसि वज्रसंनिभान् ।

ततः सुखं नाम निषेवसे सुखी न रामकार्यं मनसाप्यवेक्षसे ॥

१९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे सुग्रीवतर्जनं नाम चतुस्त्रिंशः सर्गः

पञ्चत्रिंशः सर्गः

तारासमाधानम्

तथा ब्रुवाणं सौमित्रिं प्रदीप्तमिब तेजसा । अत्रवीलक्ष्मणं तारा ताराधिपनिभानना ॥	१
नैवं लक्ष्मण वक्तव्यो नायं परुषमर्हति । हरीणामीश्वरः श्रोतुं तव वक्त्राद्विशेषतः ॥	२
नैवाकृतज्ञः सुग्रीवो न शठो नापि दारुणः । नैवाकृतकथो वीर न जिह्वश्च कपीश्वरः ॥	३
उपकारं कृतं वीरो नाप्ययं विस्मृतः कपिः । रामेण वीर सुग्रीवो यदन्यैर्दुष्करं रणे ॥	४
रामप्रसादान् कीर्तिं च कपिराज्यं च शश्वतम् । प्राप्तवानिह सुग्रीवो रुमां मां च परंतप ॥	५
सुदुःखं शयितः पूर्वं प्राप्येदं सुखमुत्तमम् । प्राप्तकालं न जानीते विश्वामित्रो यथा मुनिः ॥	६
घृताच्यां किल संसक्तो दश वर्षाणि लक्ष्मण । अहोऽमन्यत धर्मात्मा विश्वामित्रो महामुनिः ॥	७
स हि प्राप्तं न जानीते कालं कालविदां वरः । विश्वामित्रो महातेजाः किं पुनर्यः पृथग्जनः ॥	८
देहधर्मं गतस्यास्य परिश्रान्तस्य लक्ष्मण । अवितृप्तस्य कामेषु कामं क्षन्तुमिहार्हसि ॥	९
न च रोपवशं तात गन्तुमर्हसि लक्ष्मण । निश्चयार्थमविज्ञाय सहसा प्राकृतो यथा ॥	१०
सत्त्वयुक्ता हि पुरुपास्त्वद्विधाः पुरुषर्षभ । अविमृश्य न रोपस्य सहसा यान्ति वश्यताम् ॥	११
प्रसादये त्वां धर्मज्ञ सुग्रीवार्थं समाहिता । महान् रोषसमुत्पन्नः संरम्भस्त्यज्यतामयम् ॥	१२
रुमां मां कपिराज्यं च ^१ धनधान्यवसूनि च । रामप्रियार्थं सुग्रीवस्त्यजेदिति मतिर्मम ॥	१३
समानेष्पयति सुग्रीवः ^२ सीतया सह राघवम् । शशाङ्कमिव रोहिण्या निहत्वा रावणं रणे ॥	१४
शतकोटिसहस्राणि लङ्कायां किल ^३ रक्षसाम् । अयुतानि च पट्त्रिंशत्सहस्राणि शतानि च ॥	१५
अहत्वा तांश्च दुर्धर्षान् राक्षसान् कामरूपिणः । न ^४ शक्यो रावणो हन्तुं येन सा मैथिली हता ॥१६	१६
ते न शक्या रणे हन्तुमसहायेन लक्ष्मण । रावणः क्रूरकर्मा च सुग्रीवेण विशेषतः ॥	१७
एषमाख्यातवान् वाली स ह्यभिज्ञो हरीश्वरः । आगमस्तु न मे व्यक्तः श्रवणात्तद्ब्रवीम्यहम् ॥	१८
त्वत्सहायनिमित्तं वै प्रेषिता हरिपुंगवाः । अनेतुं वानरान् युद्धे सुबहून् हरियूथपान् ॥	१९

१. यदन्यैर्दुष्करं रामेण कृतं च तमुपकारं
न विस्मृत इति योजना ।

२. रामः क्षन्तुमिहार्हति पुना.

३. रुमां मामङ्गदं राज्यम् पुना.

४. त्यजेदित्यादि सुग्रीव इत्यन्तम् ग. नास्ति ।

५. राक्षसाः प्र.

६. अज्ञकथं रावणः प्र.

तांश्च प्रतीक्षमाणोऽयं विक्रान्तान् सुमहाबलान् । राघवस्यार्थसिद्धयर्थं न निर्याति हरीश्वरः ॥ २०
 कृतात्र संस्था सौमित्रे सुग्रीवेण यथा पुरा । अद्य तैर्वानरैः सर्वैरागन्तव्यं महाबलैः ॥ २१
 ऋक्षकोटिसहस्राणि गोलाङ्गूलशतानि च । अद्य त्वामुपयास्यन्ति जहि कोपमरिदम् ॥ २२
 कोट्योऽनेकास्तु काकुत्स्थ कपीनां दीप्ततेजसाम् ॥

तव हि मुखमिदं निरीक्ष्य कोपात् क्षतजनिभे नयने निरीक्षमाणाः ।

हरिवरवनिता न यान्ति शान्तिं प्रथमभयस्य हि शङ्किताः स्म सर्वाः ॥ २३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वात्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे तारासमाधानं नाम पञ्चत्रिंशः सर्गः

षड्त्रिंशः सर्गः

सुग्रीवलक्ष्मणानुरोधः

इत्युक्तस्ताग्या वाक्यं प्रश्रितं धर्मसंहितम् । मृदुस्वभावः सौमित्रिः प्रतिजग्राह तद्वचः ॥ १
 तस्मिन् प्रतिगृहीते तु वाक्ये हरिगणेश्वरः । लक्ष्मणात् सुमहत्त्रासं वक्षं छिन्नमिवात्यजत् ॥ २
 ततः कण्ठगतं माल्यं चित्रं बहुगुणं महत् । चिच्छेद विमदश्चासीत् सुग्रीवो वानरेश्वरः ॥ ३
 म लक्ष्मणं भीमबलं सर्ववानरसत्तमः । अब्रवीत् प्रश्रितं वाक्यं सुग्रीवः संप्रहर्षयन् ॥ ४
 प्रनष्टा श्रीश्च कीर्तिश्च कपिराज्यं च शाश्वतम् । रामप्रसादात् सौमित्रे पुनः प्राप्तमिदं मया ॥ ५
 कः शक्तस्तस्य देवस्य विख्यातस्य स्वकर्मणा । तादृशं विक्रमं वीरं प्रतिकर्तुमरिदम्^१ ॥ ६
 मीतां प्राप्स्यति धर्मात्मा वधिष्यति च रावणम् । सहायमात्रेण मया राघवः स्वेन तेजसा ॥ ७
 सहायकृत्यं किं तस्य येन सप्त महाद्रुमाः । शैलाश्च वसुधा चैव बाणैर्नैकेन दारिताः ॥ ८
 धनुर्विस्फारयानस्य यस्य शब्देन लक्ष्मण । सशंला कम्पिता भूमिः महायैस्तस्य किं नु वै ॥ ९
 अनुयात्रां नरेन्द्रस्य करिष्येऽहं नरर्षभ । गच्छतो रावणं हन्तुं वैरिणं सपुरःसरम् ॥ १०
 र्याद् किञ्चिदतिक्रान्तं विश्वासानं प्रणयेन वा । प्रेष्यस्य क्षमितव्यं मे न काश्चिन्नापराध्यति ॥ ११
 इति तस्य ब्रुवाणस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । अभवलक्ष्मणः प्रीतः प्रम्णा चैनमुवाच ह ॥ १२
 सर्वथा हि मम भ्राता सनाथो वानरेश्वर । त्वया नाथेन सुग्रीव प्रश्रितेन विशेषतः ॥ १३
 यस्ते प्रभावः सुग्रीव यच्च ते शौचमार्जवम्^२ । अर्हस्त्वं कपिराज्यस्य श्रियं भोक्तुमनुत्तमाम् ॥ १४
 सहायेन च सुग्रीव त्वया रामः प्रतापवान् । वधिष्यति रणे शत्रूनचिरान्नात्र संशयः ॥ १५
 धर्मज्ञस्य कृतज्ञस्य मंत्रामेष्वनिवर्तिनः । उपपन्नं च युक्तं च सुग्रीव तव भाषितम् ॥ १६

१. ताभ्य मिल्यध्याहारः ।

२. ईदृशम्. प्र.

१. तादृशं प्रतिक्रान्तं अशेनापि नृपस्मज्जति

दोषज्ञः सति सामर्थ्यं कोऽन्यो भाषितुमर्हति । वर्जयित्वा मम ज्येष्ठं त्वां च वानरसत्तम ॥	१७
सट्टशश्वासि रामस्य विक्रमेण बलेन च । सहायो देवतैर्दत्तश्चिराय हरिपुंगव ॥	१८
किं तु शीघ्रमितो वीर निष्क्राम त्वं मया सह । सान्त्वयस्व वयस्यं त्वं भार्याहरणकर्मितम् ॥	१९
यच्च शोकाभिभूतस्य श्रुत्वा रामस्य भाषितम् । मया त्वं परुषाण्युक्तस्तच्च त्वं क्षन्तुमर्हसि ॥	२०

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्हासिकायां संहितायाम्
किष्किन्धाकाण्डे सुग्रीवलक्ष्मणानुसंधो नाम षट्त्रिंशः सर्गः

सप्तत्रिंशः सर्गः

कपिमेनासमानयनम्

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो लक्ष्मणेन महात्मना । हनुमन्तं स्थितं पार्श्वे सचिबं त्विदमब्रवीत् ॥	१
महेन्द्रहिमवद्विन्ध्यकैलासशिखरेषु च । मन्दरे पाण्डुशिखरे पञ्चशैलेषु ये स्थिताः ॥	२
तरुणादित्यवर्णेषु भ्राजमानेषु सर्वतः । पर्वतेषु समुद्रान्ते पश्चिमायां तु ये दिशि ॥	३
आदित्यभवने चैव गिरौ मन्ध्याभ्रसंनिभे । पद्माचलवनं भीमाः संश्रिता हरिपुंगवाः ॥	४
अञ्जनाम्बुदसंकाशाः कुञ्जरप्रतिमौजसः । अञ्जने पर्वते चैव ये वसन्ति प्लवङ्गमाः ॥	५
महाशैलगुहावासा वानराः कनकप्रभाः । मेरुपार्श्वगताश्चैव ये धूम्रगिरिसंश्रिताः ॥	६
तरुणादित्यवर्णाश्च पर्वते ये महारुणे । पिबन्तो मधु मेरेयं भीमवेगाः प्लवङ्गमाः ॥	७
वनेषु च सुरम्येषु सुगन्धिषु महत्सु च । तापसानां च रम्येषु वनान्तेषु समन्ततः ॥	८
तांस्तान् समानय क्षिप्रं पृथिव्यां सर्ववानरान् । सामदानादिभिः सर्वैराशु प्रेषय वानरान् ^१ ॥	९
प्रेषिताः प्रथमं ये च मया दूता महाजवाः । त्वरणार्थं तु भूयस्त्वं हरीन् संग्रहय्यापरान् ॥	१०
ये प्रमक्ताश्च कामेषु दीर्घसूत्राश्च वानराः । इहानयन्व तान् सर्वाञ्छीघ्रं तु मम शासनात् ॥	११
अहोभिर्दशभयं हि नागच्छन्ति ममाज्ञया । हन्तव्यास्ते दुरात्मानो राजशासनदूषकाः ॥	१२
शतान्यथ सहस्राणां कोट्यश्च मम शासनात् । प्रयान्तु कपिसिंहानां दिशो मम मते स्थिताः ॥	१३
मेघपर्वतसंकाशाश्छादयन्त इवाम्बरम् । घोररूपाः कपिश्रेष्ठा यान्तु मच्छासनादितः ॥	१४
ते गतिज्ञा गतिं गत्वा पृथिव्यां सर्ववानराः । आनयन्तु हरीन् सर्वास्त्वरिताः शासनान्मम ॥	१५
तस्य वानरराजस्य श्रुत्वा वायुसुतो वचः । दिक्षु सर्वासु विक्रान्तान् प्रेषयामास वानरान् ॥	१६
ते पदं विष्णुविक्रान्तं पतत्रिज्योतिरध्वगाः । प्रयाताः प्रहिता राज्ञा हरयस्तत्क्षणेन वै ॥	१७
ते समुद्रेषु गिरिषु वनेषु च सरःसु च । वानरा वानरान् सर्वान् रामहेतोरचोदयन् ॥	१८
मृत्युकालोपमस्याङ्गां कपिराजस्य वानराः । सुग्रीवस्याययुः श्रुत्वा सुग्रीवभयदर्शिनः ॥	१९

१. ६, ७, ८, ९ पद्यानि घ. न सन्ति

२. मेरुमन्दर- छ.

ततस्तेऽञ्जनसंकाशा गिरेस्तस्मान्महाजवाः । तिस्रः कोट्यः पृवङ्गानां निर्ययुर्ब्रज राघवः ॥	२०
अस्तं गच्छति यत्रार्कस्तस्मिन् गिरिवरे स्थिताः । तप्तहेममहाभासस्तस्मात् कोट्यो दश च्युताः ॥२१	
कैलासशिखरेभ्यश्च सिंहकेसरवर्चसाम् । ततः कोटिसहस्राणि वानराणामुपागमन् ॥	२२
फलमूलेन जीवन्तो हिमवन्तमुपाश्रिताः । तेषां कोटिसहस्राणां सहस्रं समवर्तत ॥	२३
अङ्गारकसमानानां भीमानां भीमकर्मणाम् । विन्ध्याद्वानरकोटीनां सहस्राण्यथतन् द्रुतम् ॥	२४
क्षीरोद्वेलानिलयास्तमालवनवासिनः । नारिकेलाशनाश्चैव तेषां संख्या न विद्यते ॥	२५
वनेभ्यो गह्वरेभ्यश्च सरिद्भ्यश्च महौजसैः । अगच्छद्वानरी सेना पिबन्तीव दिवाकरम् ॥	२६
ये तु त्वरयितुं याता वानराः सर्ववानरान् । ते वीरा हिमवच्छैले ददृशुस्तं महाद्रुमम् ॥	२७
तस्मिन् गिरिवरे रम्ये यज्ञो माहेश्वरः ^१ पुरा । सर्वदेवमनस्तोषो बभौ दिव्यो मनोहरः ॥	२८
अन्ननिष्यन्दजातानि मूलानि च फलानि च । अमृतास्वादकल्पानि ददृशुस्तत्र वानराः ॥	२९
तदन्नसंभवं दिव्यं फलं मूलं मनोहरम् । यः कश्चित् सकृदश्नाति मासं भवति तर्पितः ॥	३०
तानि मूलानि दिव्यानि फलानि च फलाशनाः । औषधानि च दिव्यानि जग्दुर्हरियूथपाः ॥	३१
तस्माच्च यज्ञायतनात् पुष्पाणि सुरभीणि च । आनिन्युर्वानरा गत्वा सुग्रीवप्रियकारणात् ॥	३२
ते तु सर्वे हरिवराः पृथिव्यां सर्ववानरान् । संचोदयित्वा त्वरिता यूथानां जग्मुरग्रतः ॥	३३
ते तु तेन मुहूर्तेन यूथपाः शीघ्रगामिनः । किष्किन्धां त्वरया प्राप्ताः सुग्रीवो यत्र वानरः ॥	३४
ते गृहीत्वौषधीः सर्वाः फलं मूलं च वानराः । तं प्रतिप्राहयामासुर्वचनं चेदमब्रुवन् ॥	३५
सर्वे परिगताः शैलः समुद्राश्च वनानि च । पृथिव्यां वानराः सर्वे शासनादुपयान्ति ते ॥	३६
एवं श्रुत्वा ततो हृष्टः सुग्रीवः पृवगाधिपः । प्रतिजग्राह तत् प्रीतस्तेषां सर्वमुपायनम् ॥	३७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे कपिसेनासमानयनं नाम सप्तत्रिंशः

अष्टाविंशः सर्गः

रामसमीपगमनम्

प्रतिगृह्य च तत् सर्वमुपायनमुपाहृतम् । वानरान् सान्त्वयित्वा च सर्वानेव व्यसर्जयत् ॥	१
विसर्जयित्वा स हरीञ्चूरांस्तान् कृतकर्मणः । मेने कृतार्थमात्मानं राघवं च महाबलम् ॥	२
स लक्ष्मणो भीमबलं सर्ववानरसत्तमम् । अब्रवीत् प्रश्रितं वाक्यं सुग्रीवं संप्रहर्षयन् ॥	३
किष्किन्धाया विनिष्काम यदि ते सौम्य रोचते । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणस्य सुभाषितम् ॥	४
सुग्रीवः परमप्रीतो वाक्यमेतदुवाच ह । एवं भवतु गच्छावः स्थेयं त्वच्छासने मया ॥	५
तमेवमुक्त्वा सुग्रीवो लक्ष्मणं शुभलक्षणम् । विसर्जयामास तदा तारामन्याश्च योषितः ॥	६

१. माहेश्वरः महेश्वरदेवत्यः पद्मोऽश्वमेधः इत्यर्थः ।

१. महाजवाः क. म,

एतेत्युबैर्हरिवरान् सुग्रीवः समुदाहरत् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा हरयः शीघ्रमाययुः ॥	७
बद्धाञ्जलिपुटाः सर्वे ये स्युः क्रीदर्शनक्षमाः । तानुवाच ततः प्राप्तान् राजार्कसदृशप्रभः ॥	८
उपस्थापयत क्षिप्रं शिबिकां मम वानराः । श्रुत्वा तु वचनं तस्य हरयः शीघ्रविक्रमाः ॥	९
समुपस्थापयामासुः शिबिकां प्रियदर्शनाम् । तामुपस्थापितां दृष्ट्वा शिबिकां वानराधिपः ॥	१०
लक्ष्मणारूढतां शीघ्रमिति सौमित्रिमब्रवीत् । इत्युक्त्वा काञ्चनं यानं सुग्रीवः सूर्यसंनिभम् ॥	११
बृहद्भिर्हरिभिर्युक्तामारुरोह सलक्ष्मणः । पाण्डुरेणातपत्रेण धियमाणेन मूर्धनि ॥	१२
शुक्लैश्च वालव्यजनैर्धृयमानैः समन्ततः । शङ्खभेरीनिनादैश्च वन्दिभिश्चाभिनन्दितः ॥	१३
निर्ययौ प्राप्य सुग्रीवो राज्यश्रियमनुत्तमाम् । स वानरशतैस्तीक्ष्णैर्बहुभिः शस्त्रपाणिभिः ॥	१४
परिकीर्णो ययौ तत्र यत्र रामो व्यवस्थितः । स तं देशमनुप्राप्य श्रेष्ठं रामनिपेवितम् ॥	१५
अवातरन्महातेजाः शिबिकायाः सलक्ष्मणः । आसाद्य च ततो रामं कृताञ्जलिपुटोऽभवत् ॥	१६
कृताञ्जलौ स्थिते तस्मिन् वानराश्चाभवंस्तथा । तटाकमिव तद्दृष्ट्वा रामः कुङ्कुमलपङ्कजम् ॥	१७
वानराणां महत् सैन्यं सुग्रीवे प्रीतिमानभूत् । पादयोः पतितं मूर्ध्ना तमुत्थाप्य हरीश्वरम् ॥	१८
प्रेम्णा च बहुमानान् राघवः परिपस्वजे । परिष्वज्य च धर्मात्मा निषीदेति तनोऽब्रवीत् ॥	१९
नं निषण्णं ततो दृष्ट्वा क्षितौ रामोऽब्रवीद्वचः । धर्ममर्थं च कामं च काले यस्तु निषेवते ॥	२०
विभज्य सततं वीर स राजा हरिसत्तम । हित्वा धर्मं तथार्थं च कामं यस्तु निषेवते ॥	२१
स वृक्षाग्रे यथा सुप्तः पतितः प्रतिबुध्यते । अमित्राणां वधे युक्तो मित्राणां संग्रहे रतः ॥	२२
त्रिवर्गफलभोक्ता तु राजा धर्मेण युज्यते । उद्योगसमयस्त्वेष प्राप्तः शत्रुविनाशन ॥	२३
संचिन्त्यतां हि पिङ्गेश हरिभिः सह मन्त्रिभिः । एवमुक्तस्तु सुग्रीवो रामं वचनमब्रवीत् ॥	२४
प्रनष्टा श्रीश्च कीर्तिश्च कपिराज्यं च शाश्वतम् । त्वत्प्रसादान्महाबाहो पुनः प्राप्तमिदं मया ॥	२५
तव देव प्रसादान् भ्रातुश्च जयतां वर । कृतं न प्रतिकुर्याद्यः पुरुषाणां स दूषकः ॥	२६
एते वानरमुन्व्याश्च शतशः शत्रुसूदन । प्राप्ताश्चादाय बलिनः पृथिव्यां सर्ववानरान् ॥	२७
ऋक्षाश्चावहिताः शूरा गोलोङ्गूलाश्च राघव । कान्तारवनदुर्गाणामभिज्ञा घोरदर्शनाः ॥	२८
देवगन्धर्वपुत्राश्च वानराः कामरूपिणः । स्वैः स्वैः परिवृताः सैन्यैर्वर्तन्ते पथि राघव ॥	२९
शतैः शतसहस्रैश्च कोटिभिश्च प्लवङ्गमाः । अयुतैश्चावृता वीराः शङ्कुभिश्च परंतप ॥	३०
अर्बुदैर्बुद्बुद्शतैर्मध्यैश्चान्तैश्च वानराः । समुद्रैश्च परार्धैश्च हरयो हरियूथपाः ॥	३१
आगमिष्यन्ति ते राजन् महेन्द्रसमविक्रमाः । मेरुमन्दरसंकाशा विन्ध्यमेरुकृतालयाः ॥	३२
ते त्वामभिगमिष्यन्ति राक्षसं ये सबान्धवम् । निहत्य रावणं संख्ये ह्यानयिष्यन्ति मैथिलीम् ॥	३३

१. यात इति झ. ञ.

समन्ततः इत्यधिकं. झ. ञ.

२. पतदनन्तरम्—उद्धृताञ्जलिपचास्ते सुग्रीवस्य

ततस्तमुद्योगमवेक्ष्य बुद्धिमान् हरिप्रवीरस्य निदेशवर्तिनः ।

बभूव हर्षाद्बसुधाधिपात्मजः प्रबुद्धनीलोत्पलतुल्यदर्शनः ॥

३४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्बिंशतिसहस्रिकायां सहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे रामममीपगमनं नाम अष्टात्रिंशः सर्गः

एकोनचत्वारिंशः सर्गः

सनानिवेशः

- इति ब्रुवाणं सुप्रीवं रामो धर्मभृतां वरः । बाहुभ्यां संपरिष्वज्य प्रत्युवाच कृताञ्जलिम् ॥ १
- यदिन्द्रो वर्षेते वर्षं न तच्चित्रं भवेद्भुवि । आदित्यो वा सहस्रांशुः कुर्याद्वितिमिरं नभः ॥ २
- चन्द्रमा रश्मिभिः कुर्यात् पृथिवीं^१ सौम्य निर्मलाम् । त्वद्विधो वापि मित्राणां^२ प्रतिकुर्यात् परंतप ॥३
- एवं त्वयि न तच्चित्रं भवेद्यत् सौम्य शोभनम् । जानाम्यहं त्वां सुप्रीव सततं प्रियवादिनम् ॥ ४
- त्वत्सनाथः सखे संख्ये जेतास्मि सकलानरीन । त्वमेव मे^३ सुहृन्मित्रं साहाय्यं कर्तुमर्हसि ॥ ५
- जहारात्मविनाशाय वैदेहीं राक्षसाधमः । वञ्चयित्वा तु पौलोमीमनुहादो यथा शचीम् ॥ ६
- नचिरात्तं हनिष्यामि रावणं निशितैः शरैः । पौलोम्याः पितरं दृप्तं शतक्रतुरिवाहवे ॥ ७
- एतस्मिन्नन्तरे चैव रजः समभिवर्तत । उष्णां तीव्रां सहस्रांशोश्छादयद्गने प्रभाम् ॥ ८
- दिशः पर्याकुलाश्चासन् रजसा तेन मृच्छता । चचाल च मही सर्वा सशैलवनकानना ॥ ९
- ततो नगेन्द्रसंकाशैस्तीक्ष्णदंष्ट्रैर्महाबलैः । कृत्स्ना संछादिता भूमिरसंख्येयैः पूवङ्गमैः ॥ १०
- निमेषान्तरमात्रेण ततस्तेहरियुथपैः । कोटीशतपरीवारैः कामरूपभिरावृता ॥ ११
- नादेयैः पार्वतेयैश्च सामुद्रेश्च महाबलैः । हरिभिर्मघनिर्हार्दैरन्यैश्च वनचारिभिः ॥ १२
- तरुणादित्यवणैश्च शशिंगौरैश्च वानरैः । पद्मकेसरवणैश्च श्वेतैर्मरुकृतालयैः ॥ १३
- कोटीसहस्रैर्देशभिः श्रीमान् परिवृतस्तदा । वीरः शतवलिर्नाम वानरः प्रत्यदृश्यत ॥ १४
- ततः काञ्चनशैलाभस्ताराया वीर्यवान् पिता । अनेकैर्देशसाहस्रैः कोटिभिः प्रत्यदृश्यत ॥ १५
- तथापरेण कोटीनां सहस्रेण समन्वितः । पिता रुमायाः संप्राप्तः सुप्रीवश्वशुरो विभुः ॥ १६
- पद्मकेसरसंकाशस्तरुणार्कनिभाननः । बुद्धिमान् वानरश्रेष्ठः सर्ववानरसत्तमः ॥ १७
- अनीकैर्बहुसाहस्रैर्वानराणां समन्वितः । पिता हनुमतः श्रीमान् केसरी प्रत्यदृश्यत ॥ १८
- गोलाङ्गुलमहाराजो गवाक्षो भीमविक्रमः । वृतः कोटिसहस्रेण वानराणामदृश्यत ॥ १९
- ऋक्षाणां भीमवेगानां धूम्रः शत्रुनिर्बहणः । वृतः कोटिसहस्राभ्यां द्वाभ्यां समभिवर्तत ॥ २०

महाचलनिभैर्घोरैः पनसो नाम यूथपः । आजगाम महावीर्यस्तिस्मिभिः कोटिभिर्वृतः ॥	२१
नीलाञ्जनचयाकारो नीलो नामाथ यूथपः । अदृश्यत महाकायः कोटिभिर्दशभिर्वृतः ॥	२२
ततः काञ्चनशैलभो गवयो नाम यूथपः । आजगाम महावीर्यः कोटिभिः पञ्चभिर्वृतः ॥	२३
दरीमुखश्च बलवान् यूथपोऽभ्याययौ तदा । वृतः कोटिसहस्रेण सुग्रीवं समुपस्थितः ॥	२४
मैन्दश्च द्विविदश्चोभावश्विपुत्रौ महाबलौ । कोटिकोटिसहस्रेण वानराणामदृश्यत ^१ ॥	२५
गजश्च बलवान् वीरः कोटिभिस्तिस्मिभिर्वृतः । आजगाम महातेजाः सुग्रीवस्य समीपतः ॥	२६
शृङ्गक्षराजो महातेजा जाम्बवान्नाम नासतः । कोटिभिर्दशभिः प्राप्तः सुग्रीवस्य वशे स्थितः ॥	२७
रुमण्वान्नाम विक्रान्तो वानरो वानरेश्वरम् । आययौ बलवांस्तूर्णं कोटीशतसमावृतः ॥	२८
ततः कोटिसहस्राणां सहस्रेण शतेन च । प्रपृथोऽनुगतः प्राप्तो हरिभिर्गन्धमादनः ॥	२९
ततः पद्मसहस्रेण वृतः शङ्कुकुशतेन च । युवराजोऽङ्गदः प्राप्तः पितृतुल्यपराक्रमः ॥	३०
ततस्ताराद्युतिस्तारो हरिर्भीमपराक्रमः । पञ्चभिर्हरिकोटीभिर्दूरतः प्रत्यदृश्यत ॥	३१
इन्द्रजानुः कर्पिवीरो यूथपः प्रत्यदृश्यत । एकादशानां कोटीनामीश्वरस्तेश्च संवृतः ॥	३२
ततो रम्भस्त्वनुप्राप्तस्तरुणादित्यसंनिभः । अयुतेनावृतश्चैव सहस्रेण शतेन च ॥	३३
ततो यूथपतिर्वीरो दुर्मुखो नाम वानरः । प्रत्यदृश्यत कोटिभ्यां द्वाभ्यां परिवृतो बली ॥	३४
कैलासशिखराकारैर्वानरैर्भीमविक्रमैः । वृतः कोटिसहस्रेण हनुमान् प्रत्यदृश्यत ॥	३५
नलश्चापि महावीर्यः संवृतो द्रुमवासिभिः । कोटीशतेन संप्राप्तः सहस्रेण शतेन च ॥	३६
ततो दाधमुखः श्रीमान् कोटिभिर्दशभिर्वृतः । संप्राप्तोऽभिमतस्तस्य सुग्रीवस्य महात्मनः ॥	३७
शरभः कुमुदो वह्निर्वानरो रंह एव च । एते चान्ये च बहवो वानराः कामरूपिणः ॥	३८
आवृत्य पृथिवीं सर्वां पर्वतांश्च वनानि च । यूथपाः समनुप्राप्तास्तेषां संख्या न विद्यते ॥	३९
आगताश्च निविष्टाश्च पृथिव्यां सर्ववानराः । आप्लवन्तः प्रवन्तश्च गर्जन्तश्च प्रवङ्गमाः ॥	४०
अभ्यवर्तन्त सुग्रीवं सूर्यमभ्रगणा इव । कुर्वाणा बहुशब्दांश्च प्रहृष्टा बाहुशालिनः ॥	४१
शिरोभिर्वानरेन्द्राय सुग्रीवाय न्यवेदयन् । अपरे वानरश्रेष्ठाः संगम्य च यथोचितम् ॥	४२
सुग्रीवेण समागम्य स्थिताः प्राञ्जलयस्तदा । सुग्रीवस्त्वरितो रामे सर्वास्तान् वानरर्षभान् ॥	४३
निवेदयित्वा धर्मज्ञः स्थितः प्राञ्जलिरब्रवीत् ॥	

यथासुखं पर्वतनिर्झरेषु वनेषु सर्वेषु च वानरेन्द्राः ।

निवेशयित्वा विधिवद्भ्रूलानि बलं बलज्ञः प्रतिपत्तुमीष्टे ॥

४४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धा ऋण्डे सेनानिवेशो नाम एकोनचत्वारिंशः सर्गः

चत्वारिंशः सर्गः

प्राचीप्रषणम्

अथ राजा समृद्धार्थः सुग्रीवः प्लवगाधिपः । उवाच नरशार्दूलं रामं परबलार्दनम् ॥	१
आगता विनिविष्टाश्च बलिनः कामरूपिणः । वानरा वारणेन्द्राभा ^१ ये मद्विषयवासिनः ॥	२
त इमे बहुविक्रान्तैर्हरिभिर्भौमविक्रमैः । आगता वानरा घोरा दैत्यदानवसंनिभाः ॥	३
ख्यातकर्मापदानाश्च बलवन्तो जितकृमाः । पराक्रमेषु विख्याता व्यवसायेषु चोत्तमाः ॥	४
पृथिव्यम्बुचरा राम नानानगनिवासिनः । कोट्यग्रश इमे प्राप्ता वानरास्तत्र किंकराः ॥	५
निदेशवर्तिनः सर्वे सर्वे गुरुहिते रताः । अभिप्रेतमनुष्ठान्तु तव शक्यन्त्यरिदम ॥	६
न इमे बहुसाहस्रैरनीकैर्भौमविक्रमैः । यन्मन्यसे नरव्याघ्र प्राप्तकालं तदुच्यताम् ॥	७
त्वत्सैन्यं त्वद्वशे युक्तमाज्ञापयितुमर्हसि । काममेषामिदं कार्यं विदितं मम तत्त्वतः ॥	८
तथापि तु यथातत्त्वमाज्ञापयितुमर्हसि ^२ । तथा ब्रुवाणं सुग्रीवं रामो दशरथात्मजः ॥	९
बाहुभ्यां संपरिष्वज्य इदं वचनमब्रवीत् । ज्ञायतां मम वैदेही यदि जीवति वा न वा ॥	१०
स च देशो महाप्राज्ञ यस्मिन् वसति रावणः । अधिगम्य तु वैदेहीं निलयं रावणस्य च ॥	११
प्राप्तकालं विधास्यामि तस्मिन् काले सह त्वया । नाहमस्मिन् प्रभुः कार्यं वानरेश न लक्ष्मणः ॥	१२
त्वमस्य हेतुः कार्यस्य प्रभुश्च प्लवगेश्वर । त्वमेवाज्ञापय विभो मम कार्यविनिश्चयम् ॥	१३
त्वं हि जानासि यत् कार्यं मम वीर न संशयः । सुहृद्द्वितीयो ^३ विक्रान्तः प्राज्ञः कालविशेषवित् ॥	१४
भवानस्मद्धिते युक्तः सुकृतार्थोऽर्थवित्तमः । एवमुक्तस्तु सुग्रीवो विनतं नाम यूथपम् ॥	१५
अब्रवीद्रामसांनिध्ये लक्ष्मणस्य च धीमतः । शैलभं मेघनिर्घोषमूर्जितं प्लवगेश्वरः ॥	१६
सोमसूर्यात्मजैः सार्धं वानरैर्वानरोत्तम । देशकालनयेर्युक्तः कार्यकार्यविनिश्चये ॥	१७
वृत्तः शतसहस्रेण वानराणां तरस्विनाम् । अधिगच्छ दिशं पूर्वा ^४ सशैलवनकाननाम् ॥	१८
तत्र सीतां च वैदेहीं निलयं रावणस्य च । मार्गध्वं गिरिशृङ्गेषु वनेषु च नदीषु च ॥	१९
नदीं भागीरथीं रम्यां सरयुं कौशिकीं तथा । कालिन्दीं यमुनां रम्यां यामुनं च महागिरिम् ॥	२०
सरस्वतीं च सिन्धुं च शोणं मणिनिभोदकम् । महीं कालमहीं चैव शैलकाननशोभिताम् ॥	२१
ब्रह्ममालान् विदेहांश्च मालवान् काशिकोसलान् । मागधांश्च महाप्राग्गान् पुण्ड्रान् वज्रान्स्तथैव च ॥	२२
पत्तनं कोशकाराणां भूमिं च रजताकराम । सर्वमेतद्विचेतव्यं मार्गयद्भिस्ततस्ततः ॥	२३
रामस्य दयितां भार्यां सीतां दशरथस्तुषाम् । समुद्रमवगाढांश्च पर्वतान् पत्तनानि च ॥	२४
मन्दरस्य च ये कोटिं संश्रिताः केचिदायताम् ^५ । कर्णप्रावरणाश्चैव तथा चात्योष्ठकर्णकाः ॥	२५

१. अत्र सुग्रीववचने प्राच्यादिदिग्विभागः
हिमवादिन्ध्यमध्यस्थितार्यावर्तापेक्षया द्रष्टव्यः ।
१, वानरेन्द्रा महेंद्राभाः, प्र.

२. कामभिलादि अईसीत्यन्तम् ष. नास्ति ।
३. सुहृद्विनातः गो. पाठान्तरम् ।
४. आल्याः ति,

घोरा लोहमुखाश्चैव जवनाश्चैकपादकाः । अक्षया बलवन्तश्च पुरुषाः पुरुषादकाः ॥	२६
किरातास्तीक्ष्णचूडाश्च ^१ हेमाङ्गाः प्रियदर्शनाः । आममीनाशनास्तत्र किराता द्वीपवासिनः ॥	२७
अन्तर्जलचरा घोरा नरव्याघ्रा इति श्रुताः । एतेषामालयाः सर्वे विचेयाः काननौकसः ॥	२८
गिरिभिर्ये च गम्यन्ते प्लवनेन प्लवने च । यत्नवन्तं यवद्वीपं सप्तराज्योपशोभितम् ॥	२९
सुवर्णरूप्यकं चैव सुवर्णाकरमण्डितम् । यवद्वीपमतिक्रम्य शिशिरो नाम पर्वतः ॥	३०
दिवं स्पृशति शृङ्गेण देवदानवसेवितः । एतेषां गिरिदुर्गेषु प्रपातेषु वनेषु च ॥	३१
मार्गध्वं सहिताः सर्वे रामपत्नीं यशस्विनीम् । ततो रक्तजलं शोणमगाधं शीघ्रगाहिनम् ^२ ॥	३२
गत्वा पारं समुद्रस्य सिद्धचारणसेवितम् । तस्य तीर्थेषु रम्येषु विचित्रेषु वनेषु च ॥	३३
रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः । पर्वतप्रभवा नद्यः सुरम्या बहुनिष्कृताः ॥	३४
मार्गितव्या दरीमन्तः पर्वताश्च वनानि च । ततः समुद्रद्वीपांश्च सुभीमान् द्रष्टुमर्हथ ॥	३५
ऊर्मिमन्तं महारौरं क्रोशन्तमनिलोद्धतम् । तत्रासुरा महाकायाश्छायां गृह्णन्ति नित्यशः ॥	३६
ब्रह्मणा समनुज्ञाता दीर्घकालं युभुक्षिताः । तं कालमेघप्रतिमं महोरगनिषेवितम् ॥	३७
अभिगम्य महानादं तीर्थेनैव महोदधिम् । ततो रक्तजलं भीमं लोहितं नाम सागरम् ॥	३८
गता द्रक्ष्यथ तां चैव बृहतीं कूटशान्मलीम् । गृहं च वैनतेयस्य नानारत्नविभूषितम् ॥	३९
तत्र कैलामसंकाशं विहृतं विश्रकर्मणा । तत्र शैलानभा भीमा मन्देहा नाम राक्षसाः ॥	४०
शैलशृङ्गेषु लम्बन्ते नानारूपा भयावहाः । ते पतन्ति जले नित्यं सूर्यस्योदयनं प्रति ॥	४१
निहता ब्रह्मतेजोभिरहन्यहनि राक्षसाः । अभिताप्राश्च सूर्येण लम्बन्ते स्म पुनः पुनः ॥	४२
ततः पाण्डरमेघाभं क्षीरोदं नाम सागरम् । गता द्रक्ष्यथ दुर्धर्षा मुक्ताहारमिव क्षितेः ^३ ॥	४३
तस्य मध्ये महाश्वेत ऋषभो नाम पर्वतः । दिव्यगन्धैः कुसुमितै राजतैश्च नगैर्वृतः ॥	४४
सरश्च राजतैः पद्मैर्ज्वलितैर्हेमकेसरैः । नाम्ना सुदर्शनं नाम राजहंसैः समाकुलम् ॥	४५
विवुधाश्चारणा यक्षाः किंनराः साप्सरोगणाः । हृष्टाः समभिगच्छन्ति नलिनीं तां रिरंसवः ॥	४६
क्षीरोदं समतिक्रम्य ततो द्रक्ष्यथ वानराः । जलोदं सागरश्रेष्ठं सर्वभूतभयावहम् ॥	४७
तत्र तत् कोपजं तेजः कृतं ह्यमुखं महत् । अस्याहुस्तन्महावेगमोदनं सचराचरम् ॥	४८
तत्र विक्रोशतां नादो भूतानां सागरौकसाम् । श्रूयते च समर्थानां दृष्ट्वा तद्बुड्बासुखम् ॥	४९
स्वादूदस्योत्तरे देशे योजनानि त्रयोदश । जातरूपशिलो नाम महान् कनकपर्वतः ॥	५०
तत्र चन्द्रप्रतीकाशं पन्नगं धरणीधरम् । पद्मपत्रविशालाक्षं ततो द्रक्ष्यथ वानराः ॥	५१
आसीनं पर्वतस्याग्रे सर्वभूतनमस्कृतम् । सहस्रशिरसं देवमनन्तं नीलवाससम् ॥	५२

१. कर्णचूडाश्च च. छ.

२. शीघ्रगामिनम् च.

शीघ्रवाहिनम् छ.

३. श्वामिभिः च. छ.

त्रिशिराः काञ्चनः केतुरतलस्तस्य महात्मनः । स्थापितः पर्वतस्याग्रे विराजति सवेदिकः ॥	५३
पूर्वस्यां दिशि निर्माणं कृतं तत् त्रिदशेश्वरैः । ततः परं हेममयः श्रीमानुदयपर्वतः ॥	५४
तस्य कोटिर्दिवं स्पृष्ट्वा शतयोजनमायता । जातरूपमयी दिव्या विराजति सवेदिका ॥	५५
सालैस्तालैस्तमालैश्च कर्णिकारैश्च पुष्पितैः । जातरूपमयैर्दिव्यैः शोभते सूर्यसंनिभैः ॥	५६
तत्र योजनविस्तारमुच्छ्रितं दशयोजनम् । शृङ्गं सौमनसं नाम जातरूपमयं ध्रुवम् ॥	५७
तत्र पूर्वं पदं कृत्वा पुरा विष्णुस्त्रिविक्रमे । द्वितीयं शिखरे मेरोश्चकार पुरुषोत्तमः ॥	५८
उत्तरेण परिक्रम्य जम्बूद्वीपं दिवाकरः । दृश्यो भवति भूयिष्ठं शिखरं तन्महोच्छ्रयम् ॥	५९
तत्र वैखानसा नाम वालखिल्या महर्षयः । प्रकाशमाना दृश्यन्ते सूर्यवर्णास्तपरिवनः ॥	६०
अयं सुदर्शनो द्वीपः पुरो यस्य प्रकाशते । यस्मिंस्तेजश्च चक्षुश्च सर्वप्राणभृतामपि ॥	६१
शैलस्य तस्य शृङ्गेषु कन्दरेषु वनेषु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥	६२
काञ्चनस्य च शैलस्य सूर्यस्य च महात्मनः । आविष्टा तेजसा सन्ध्या पूर्वा रक्ता प्रकाशते ॥	६३
पूर्वमेतत् कृतं द्वारं प्रथिव्या भुवनस्य च । सूर्यस्योदयनं चैव पूर्वा ह्यपा दिगुच्यते ॥	६४
तस्य शैलस्य प्रष्टेषु निर्झरेषु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥	६५
ततः परमगम्या स्याद्दिकपूर्वा त्रिदशावृता । रहिता चन्द्रसूर्याभ्यामदृश्या तिमिरावृता ॥	६६
शैलेषु तेषु सर्वेषु कन्दरेषु वनेषु च । ये च नोक्ता मया देशा विचेया तेषु जानकी ॥	६७
एतावद्धानरैः शक्यं गन्तुं वानरपुंगवाः । अभास्करममर्यादं न जानीमस्ततः परम् ॥	६८
अधिगम्य तु वैदेहीं निलयं रावणस्य च । मासे पूर्णं निवर्तध्वमुदयं प्राप्य पर्वतम् ॥	६९
ऊर्ध्वं मासान्न वस्तव्यं वसन् वध्यो भवेन्मम । सिद्धार्थाः संनिवर्तध्वमधिगम्य च मैथिलीम् ॥७०	
महेन्द्रकान्तां वनघण्डमण्डितां दिशं चरित्वा निपुणेन वानराः ।	
अवाप्य सीतां रघुवंशजप्रियां ततो निवृत्ताः सुखिनो भविष्यथ ॥	७१
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्	
किष्किन्धाकाण्डे प्राचीप्रेषणं नाम चत्वारिंशः सर्गः	

एकचत्वारिंशः सर्गः

दक्षिणाप्रेषणम्

ततः प्रस्थाप्य सुग्रीवस्तन्महद्धानरं बलम् । दक्षिणां प्रेषयामास वानरानभिलक्षितान् ॥	१
नीलमग्निसुतं चैव हनुमन्तं च वानरम् । पितामहसुतं चैव जाम्बवन्तं महाबलम् ॥	२
सुहोत्रं च शरारिं च शरगुल्लं तथैव च । गजं गवाक्षं गवयं सुपेणमृषभं तथा ॥	३
मैन्दं च द्विविंदं चैव विजयं गन्धमादनम् । उल्कामुखमसङ्गं च हुताशनसुतावुभौ ॥	४

अङ्गदप्रमुखान् वीरान् वीरः कपिगणेश्वरः । वेगविक्रमसंपन्नान् संदिदेश विशेषिवन् ॥	५
तेषामग्रेसरं चैव ^१ महाबलमथाङ्गदम् । विधाय हरिवीराणामादिशदक्षिणां दिशम् ॥	६
ये केचन समुद्देशास्तस्यां दिशि सुदुर्गमाः । कपीशः कपिमुख्यानां सन्तेषां तानुदाहरत् ॥	७
सहस्रशिरसं विन्ध्यं नानाद्रुमलतायुतम् । नर्मदां च नदीं दुर्गां महोरगनिषेविताम् ॥	८
ततो गोदावरीं रम्यां कृष्णवेत्रीं महानदीम् । वरदां च महाभागां महोरगनिषेविताम् ॥	९
मेखलानुत्कलांश्चैव दशार्णनगराण्यपि । अश्ववन्तीमवन्तीं च सर्वमेवानुपश्यत् ॥	१०
विदर्भानृष्टिकांश्चैव ^३ रम्यान् माहिपकानपि । तथा वङ्गान् कलिङ्गांश्च कौशिकांश्च समन्ततः ॥११	११
अन्वीक्ष्य दण्डकारण्यं सपर्वतनदीगुहम् । नदीं गोदावरीं चैव सर्वमेवानुपश्यत् ॥	१२
तथैवान्ध्रांश्च पुण्ड्रांश्च चोलान्पाण्ड्यान् सवेरलान् । अयोमुखश्च गन्तव्यः पर्वतो धातुमण्डितः	
विचित्रशिखरः श्रीमांश्चित्रपुष्पितकाननः । सचन्दनवनोद्देशो मार्गितव्यो महागिरिः ॥	१४
ततस्तामापगां दिव्यां प्रसन्नसलिलां शिवाम् । तत्र द्रक्ष्यथ कावेरीं विद्वतामप्सरोगणैः ॥	१५
तस्यासीनं नगस्याग्रे मलयस्य महौजसम् । द्रक्ष्यथादित्यसंकाशमगस्त्यमृषिसत्तमम् ॥	१६
ततस्तेनाभ्यनुज्ञाताः प्रसन्नेन महात्मना । ताम्रपर्णीं ग्राह्युष्टां तरिष्यथ महात्मना ॥	१७
सा चन्दनवनैर्दिव्यैः प्रच्छन्ना द्वीपशालिनी । कान्तेव युवतिः कान्तं समुद्रमवगाहते ॥	१८
ततो हेममयं दिव्यं मुक्तामणिविभूषितम् । मुक्ताकवाटं पाण्ड्यानां गता द्रक्ष्यथ वानराः ॥	१९
ततः समुद्रमासाद्य संप्रधार्यार्थनिश्चयम् । अगस्त्येनान्तरे तत्र सागरे विनिवेशितः ॥	२०
चित्रसानुनगः श्रीमान् महेन्द्रः पर्वतोत्तमः । जातरूपमयः श्रीमानवगाढो महार्णवम् ॥	२१
नानाविधैर्नगैः फुल्लैर्लताभिश्चोपशोभितम् । देवर्षियक्षप्रवरैरप्सरोगणैश्च सेवितम् ॥	२२
सिद्धचारणसङ्घैश्च प्रकीर्णं सुमनोहरम् । तमुपैति सहस्राश्रुः सदा पर्वसु पर्वसु ॥	२३
द्वीपस्तस्यापरे पारे शतयोजनविस्तृतः । अगम्यो मानुषैर्दीप्तस्तं मार्गिध्वं समन्ततः ॥	२४
तत्र सर्वात्मना सीता मार्गितव्या विशेषतः । स हि देशस्तु वध्यस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥	२५
राक्षसाधिपतेर्वासः सहस्राक्षसमन्वृतेः । दक्षिणस्य समुद्रस्य मध्ये तस्य तु राक्षसी ॥	२६
अङ्गारकेति विख्याता छायामाक्षिप्य भोजनी । एवं निःसंशयान् कृत्वा संशयान्नष्टसंशयाः ॥	२७
मृगयध्वं नरेन्द्रस्य पत्नीममिततेजसः । तमतिक्रम्य लक्ष्मीवान् समुद्रे शतयोजने ॥	२८
गिरिः पुष्पितको नाम सिद्धचारणसेवितः । चन्द्रसूर्याशुसंकाशः सागराम्बुसमावृतः ॥	२९
भ्राजते विपुलैः शृङ्गैरम्बरं विलिखन्निव । तस्यैकं काञ्चनं शृङ्गं सेवते यं दिवाकरः ॥	३०
श्वेतं राजतशृङ्गं च सेवते यं निशाकरः । न तं कृतव्राः पश्यन्ति न नृशंसा न नास्तिकाः ॥	३१
प्रणम्य शिरसा शैलं तं विमार्गित वानराः । तमतिक्रम्य दुर्धर्षाः सूर्यवान्नाम पर्वतः ॥	३२

१. महद्वलमसङ्गम्. झ. अ.

३. विदर्भानृष्टिकांश्चैव च. छ.

२. इदमर्थं ति. नास्ति ।

अध्वना दुर्विगाहेन योजनानि चतुर्दश । ततस्तमप्यतिक्रम्य वैद्युतो नाम पर्वतः ॥	३३
सर्वकामफलैर्वृक्षैः सर्वकालमनोहरैः । तत्र भुक्त्वा वराह्राणि मूलानि च फलानि च ॥	३४
मधूनि पीत्वा मुख्यानि परं गच्छत वानराः । तत्र नेत्रमनःकान्तः कुञ्जरो नाम पर्वतः ॥	३५
अगस्त्यभवनं यत्र निर्मितं विश्वकर्मणा । तत्र योजनविस्तारमुच्छ्रितं दशयोजनम् ॥	३६
शरणं काञ्चनं दिव्यं नानारत्नविभूषितम् । तत्र भोगवती नाम सर्पाणामालयः पुरी ॥	३७
विशालकक्ष्या दुर्धर्षा सर्वतः परिरक्षिता । रक्षिता पन्नगैर्घोरैस्तीक्ष्णदंष्ट्रैर्महाविषैः ॥	३८
सर्वराजो महाप्राज्ञो यस्यां वसति वासुकिः । निर्याय मार्गितव्या च सा च भोगवती पुरी ॥	३९
तत्र चानन्तरा देशा ये केचन सुसंवृताः । तं च देशमतिक्रम्य महानृषभसंस्थितः ॥	४०
सर्वरत्नमयः श्रीमानृषभो नाम पर्वतः । गोशीर्षकं पद्मकं च हरिं श्यामं च चन्दनम् ॥	४१
दिव्यमुत्पद्यते यत्र तस्यैवाग्रिसमप्रभम् । न तु तच्चन्दनं दृष्ट्वा स्पष्टव्यं च कदाचन ॥	४२
रोहिता नाम गन्धर्वा घोरा रक्षन्ति तद्वनम् । तत्र गन्धर्वपतयः पञ्च सूर्यसमप्रभाः ॥	४३
शैलूपो ग्रामणीः शिमुः शुभ्रो ^१ बभ्रुस्तथैव च । रविसोमाग्निवपुषां निवासः पुण्यकर्मणाम् ॥	४४
अन्ते पृथिव्या दुर्धर्षास्तत्र स्वर्गजितः स्थिताः । ततः परं न वः सेव्यः पितृलोकः सुदारुणः ॥	४५
राजधानी यमस्यैषा कष्टेन तमसा वृता । एनावदेव युष्माभिर्वीरा वानरपुंगवाः ॥	४६
शक्यं विचेतुं गन्तुं वा नातो गतिमतां गतिः । सर्वमेतत् समालोक्य यच्चान्यदपि दृश्यते ॥	४७
गतिं विदित्वा वैदेह्याः संनिवर्तितुमर्हथ । यस्तु मासान्निवृत्तोऽग्रे दृष्टा सीतेति वक्ष्यति ॥	४८
मत्तुल्यविभवो भोगैः सुखं स विहरिष्यति । ततः प्रियतरो नास्ति मम प्राणाद्विशेषतः ॥	४९
कृतापराधो बहुशो मम बन्धुर्भविष्यति ॥	

अमितबलपराक्रमा भवन्तो विपुलगुणेषु कुलेषु च प्रसूताः ।

मनुजपतिसुतां यथा लभञ्चं तदधिगुणं पुरुषार्थमारभञ्चम् ॥

५०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे दक्षिणाप्रेषणं नाम एकचत्वारिंशः सर्गः

द्विचत्वारिंशः सर्गः

प्रतीचीप्रेषणम्

अथ प्रस्थाप्य सुप्रीवस्तान् हरीन् दक्षिणां दिशम् । अब्रवीन्मेघसंकाशं सुषेणं नाम यूथपम् ॥ १

तारायाः पितरं राजा श्वशुरं भीमविक्रमम् । अब्रवीत् प्राञ्जलिर्वाक्यमभिगम्य प्रणम्य च ॥ २

महर्षिपुत्रं ^१ मारीचमर्चिष्मन्तं महाकपिम् । वृतं कपिवरैः शूरैर्महेन्द्रसदृशद्युतिम् ॥	३
बुद्धिबिक्रमसंपन्नं वैनतेयसमद्युतिम् ^२ । मरीचिपुत्रान् मारीचानर्चिर्मालान् महाबलान् ^३ ॥	४
ऋषिपुत्रांश्च तान् सर्वान् प्रतीचीमादिशदिशम् । द्वाभ्यां शतसहस्राभ्यां कपीनां कपिसत्तमाः ॥	५
सुषेणप्रमुखा यूयं वैदेहीं परिमार्गत । सुराष्ट्रान् सहबाह्वीकाञ्छूरान् भीमांस्तथैव च ॥	६
स्फीताञ्जनपदान् रम्यान् विपुलानि पुराणि च । पुंनागगहनं कुक्षिं वकुलोद्दालकाकुलम् ॥	७
तथा केतकषण्डांश्च मार्गध्वं हरियूथपाः । प्रत्यक्स्रोतोगमाश्चैव ^४ नद्यः शीतजलाः शिवाः ॥	८
तापसानामरण्यानि कान्तारा गिरयश्च ये । ततः स्थलीं मरुप्रायामत्युच्चशिरसः शिलाः ॥	९
गिरिजालावृतां दुर्गां मार्गध्वं पश्चिमां दिशम् । ततः पश्चिममासाद्य समुद्रं द्रष्टुमर्हथ ॥	१०
तिमिनक्रायुतजलमक्षोभ्यमथ वानराः । ततः केतकषण्डेषु तमालगहनेषु च ॥	११
कपयो विहरिष्यन्ति नारिकेलवनेषु च । तत्र सीतां च मार्गध्वं निलयं रावणस्य च ^५ ॥	१२
वेलातटनिविष्टेषु पर्वतेषु वनेषु च । मुरचीपत्तनं चैव रम्यं चैव जटीपुरम् ॥	१३
अवन्तीमङ्गलेपां च तथा चालक्षितं वनम् । राष्ट्राणि च विशालाभि पत्तनानि ततस्ततः ॥	१४
सिन्धुसागरयोश्चैव संगमे तत्र पर्वतः । महान् हेमगिरिर्नाम शतशृङ्गो महाद्रुमः ॥	१५
तस्य प्रस्थेषु रम्येषु सिंहाः पक्षगमाः स्थिताः । तिमिमत्स्थगजांश्चैव नीडान्यारोपयन्ति ते ॥	१६
तानि नीडानि सिंहानां गिरिशृङ्गगताश्च ये । दृप्तास्तुप्राश्च मातङ्गास्तोयदस्वननिःस्वनाः ॥	१७
विचरन्ति विशालेऽस्मिस्तोयपूर्णे समन्ततः । तस्य शृङ्गं दिवस्पर्शं काञ्चनं चित्रपादपम् ॥	१८
सर्वमाशु विचेतव्यं कपिभिः कामरूपिभिः । कोटिं तत्र समुद्रे तु काञ्चनीं शतयोजनाम् ॥	१९
दुर्दर्शा पारियात्रस्य गता द्रक्ष्यथ वानराः । कोट्यस्तत्र चतुर्विंशद्गन्धर्वाणां तरस्विनाम् ॥	२०
वसन्त्यग्निनिकाशानां महतां कामरूपिणाम् । पावकार्चिःप्रतीकाशाः समवेताः सहस्रशः ॥	२१
नात्यामादयितव्यास्ते ^६ वानरैर्भीमविक्रमैः ^७ । नादेयं च फलं तस्माद्देशात् किञ्चित् प्लवङ्गमैः ^८ ॥२२	२२
दुरासदा हि ते वीराः सत्त्ववन्तो महाबलाः । फलमूलानि ते तत्र रक्षन्ते भीमविक्रमाः ॥	२३
तत्र यत्नश्च कर्तव्यो मार्गितव्या च जानकी । न हि तेभ्यो भयं किञ्चित् कपित्वमनुवर्तताम् ॥	२४
तत्र वैदूर्यवर्णाभो वज्रसंस्थानसंस्थितः । नानाद्रुमलताकीर्णो वज्रो नाम महागिरिः ॥	२५
श्रीमान् समुदितस्तत्र योजनानां शतं समम् । गुहास्तत्र विचेतव्याः प्रयत्नेन प्लवङ्गमाः ॥	२६
चतुर्भागे समुद्रस्य चक्रवाक्राम पर्वतः । तत्र चक्रं सहस्रारं निर्मितं विश्वकर्मणा ॥	२७
तत्र पञ्चजनं हत्वा हयग्रीवं च दानवम् । आजहार ततश्चक्रं शङ्खं च पुरुषोत्तमः ॥	२८
तस्य सानुषु चित्रेषु विशालासु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥	२९

१. मरीचिपुत्रम् च. छ.
 २. वैनतेयसमं जवे छ.
 ३. इदमर्थम् घ. नास्ति ।
 ४. प्रत्यक्स्रोतोवद्वाक्ष्येव पुना.

५. इदमर्थम् घ. नास्ति ।
 ६. वानराः प्र.
 ७. क्रमाः प्र.
 ८. प्लवङ्गमाः प्र.

योजनानि चतुःषष्टिर्वराहो नाम पर्वतः । सुवर्णशृङ्गः सुश्रीमानगाधे वरुणालये ॥	३०
तत्र प्राग्ज्योतिषं नाम जातरूपमयं पुरम् । यस्मिन् वसति दुष्टात्मा नरको नाम दानवः ॥	३१
तत्र सानुपु चित्रेषु विशालासु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ^१ ॥	३२
तमतिक्रम्य शैलेन्द्रं काञ्चनान्तरनिर्दरः । पर्वतः सर्वसौवर्णो ^२ धाराप्रस्रवणायुतः ॥	३३
तं गजाश्च वराहाश्च सिंहा व्याघ्राश्च सर्वतः । अभिगर्जन्ति सततं तेन शब्देन दर्पिताः ॥	३४
यस्मिन् हरिहयः श्रीमान् महेन्द्रः षाकशासनः । अभिषिक्तः सुरै राजा मेघवान्नाम पर्वतः ॥	३५
तमतिक्रम्य शैलेन्द्रं महेन्द्रपरिपालितम् । षष्टिं गिरिसहस्राणि काञ्चनानि गमिष्यथ ॥	३६
तरुणादित्यवर्णानि भ्राजमानानि सर्वतः । जातरूपमयैर्वृक्षैः शोभितानि सुपुष्पितैः ॥	३७
तेषां मध्ये स्थितो राजा मेरुरुत्तरपर्वतः । आदित्येन प्रसन्नेन शैलो दत्तवरः पुरा ॥	३८
तेनैवमुक्तः शैलेन्द्रः सर्व एव त्वदाश्रयाः । मत्प्रसादाद्भविष्यन्ति दिवा रात्रौ च काञ्चनाः ॥	३९
त्वयि ये चापि वत्स्यन्ति देवगन्धर्वदानवाः । ते भविष्यन्ति रक्ताश्च प्रभया काञ्चनप्रभाः ॥	४०
विश्वे देवाश्च मरुतो वसवश्च दिवौकसः । आगम्य पश्चिमां सन्ध्यां मेरुमुत्तरपर्वतम् ॥	४१
आदित्यमुपतिष्ठन्ति तैश्च सूर्योऽभिपूजितः । अदृश्यः सर्वभूतानामस्तं गच्छति पर्वतम् ॥	४२
योजनानां सहस्राणि दश तानि दिवाकरः । मुहुर्तापेन तं शीघ्रमभियाति शिलोच्चयम् ॥	४३
शृङ्गे तस्य महदिव्यं भवनं सूर्यसंनिभम् ^३ । प्रासादगणसंबाधं विहितं विश्वकर्मणा ॥	४४
शोभितं तरुभिश्चित्रैर्नानापक्षिसमाकुलैः । निकेतं पाशहस्तस्य वरुणस्य महात्मनः ॥	४५
अन्तरा मेरुमस्तं च तालो दशशिरा महान् । जातरूपमयः श्रीमान् भ्राजते चित्रवेदिकः ॥	४६
तेषु सर्वेषु दुर्गेषु सरःसु च सरित्सु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥	४७
यत्र तिष्ठति धमात्मा तपसा स्वेन भावितः । मेरुसावर्णिरित्येव ख्यातो वै ब्रह्मणा समः ॥	४८
प्रष्टव्यो मेरुसावर्णिर्महर्षिः सूर्यसंनिभः । प्रणम्य शिरसा भूमौ प्रवृत्तिं मैथिलीं प्रति ॥	४९
एतावज्जीवलोकस्य भास्करो रजनीक्षये । कृत्वा वितिमिरं सर्वमस्तं गच्छति पर्वतम् ॥	५०
एतावद्दानरैः शक्यं गन्तुं वानरपुंगवाः । अभास्करममर्यादं न जानीमस्ततः परम् ॥	५१
अधिगम्य तु वैदेहीं निलयं रावणस्य च । अस्तं पर्वतमासाद्य पूर्णं मासे निवर्तत ॥	५२
ऊर्ध्वं मासान्न वस्तव्यं वसन् वध्यो भवेन्मम । सहैव शूरो युष्माभिः श्वशुरो मे गमिष्यति ॥	५३
श्रोतव्यं सर्वमेतस्य भवद्भिर्दिष्टकारिभिः । गुरुरेष महाबाहुः श्वशुरो मे महाबलः ॥	५४
भवन्तश्चापि विक्रान्ताः प्रमाणं सर्वकर्मसु । प्रमाणमेनं संस्थाप्य पश्यध्वं पश्चिमां दिशम् ^४ ॥	५५

१. इदं पद्यम् ख. नास्ति ।

२. नाना- झ.

३. अदृश्य इत्यादि संनिभमित्यन्तं क. नास्ति ।

४. अस्यानन्तरम्—भवन्तः परिपश्यन्तु यथा

दृश्यत जानकी—इति ग. व.

दृष्टायां तु नरेन्द्रस्य पत्न्याममिततेजसः^१ । कृतकृत्या भविष्यामः कृतस्य प्रतिकर्मणा ॥ ५६
अतोऽन्यदपि यत्किञ्चिन् कार्यस्यास्य हितं भवेत् । संप्रधार्य भवद्भिश्च देशकालार्थसंहितम् ॥ ५७

ततः सुपेणप्रमुखाः प्लवङ्गमाः सुग्रीववाक्यं निपुणं निशम्य ।

आमन्त्र्य सर्वे प्लवगाधिपं ते जग्मुर्दिशं तां वरुणाभिगुप्ताम् ॥ ५८

इत्याषे श्रीमद्रामायणं वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

क्रिश्कन्धाकाण्डे प्रतीचीप्रेषणं नाम द्विचत्वारिंशः सर्गः

त्रिचत्वारिंशः सर्गः

उदीचीप्रेषणम्

ततः संदिश्य सुग्रीवः श्वशुरं पश्चिमां दिशम् । वीरं शतबलिं नाम वानरं वानरर्षभः ॥ १
उवाच राजा धर्मज्ञः सर्ववानरसत्तमम् । वाक्यमात्महितं चैव रामस्य च हितं तथा ॥ २
वृतः शनसहस्रेण त्वद्विधानां वनौकसाम् । वैवस्वतसुतैः सार्धं प्रतिष्ठस्व स्वमन्त्रिभिः ॥ ३
दिशं ह्युदीचीं विक्रान्तां हिमशैलावतंसकाम् । सर्वतः परिमार्गध्वं रामपत्नीमनिन्दिताम् ॥ ४
अस्मिन् कार्यं विनिर्वृत्ते कृतं दाशरथेः प्रिये । ऋणान्मुक्ता भविष्यामः कृतार्थार्थविदां वराः ॥ ५
कृतं हि प्रियमस्माकं राघवेण महात्मना । तस्य चेन् प्रतिकारोऽस्ति सफलं जीवितं भवेत् ॥ ६
अर्थिनः कार्यनिर्वृत्तिमकर्तुरपि यश्चरेत् । तस्य स्यात् सफलं जन्म किं पुनः पूर्वकारिणः ॥ ७
एतां बुद्धिं समास्थाय दृश्यते जानकी यथा । तथा भवद्भिः कर्तव्यमस्मत्प्रियहितैषिभिः ॥ ८
अयं हि सर्वभूतानां मान्यस्तु नरसत्तमः । अस्मासु चागतप्रीती रामः परपुरंजयः ॥ ९
इमानि वनदुर्गाणि नद्यः शैलान्तराणि च । भवन्तः परिमार्गन्तु बुद्धिविक्रमसंपदा ॥ १०
तत्र म्लेच्छान् पुलिन्दांश्च शूरसेनांस्तथैव च । प्रस्थलान् भरतांश्चैव कुरुंश्च सह मद्रकैः ॥ ११
काम्बोजान् यवनांश्चैव शकानारट्टकानपि । बाह्लीकानृषिकांश्चैव पौरवानथ टङ्कणान् ॥ १२
चीनान् परमचीनांश्च नीहारांश्च पुनः पुनः । अन्विष्य दरदांश्चैव हिमवन्तं विचिन्वथ ॥ १३
लोभ्रपद्मकषण्डेषु देवदारुवनेषु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ १४
ततः सोमाश्रमं गत्वा देयगन्धर्वसेवितम् । कालं नाम महासानुं पर्वतं तं गमिष्यथ ॥ १५
महत्सु तस्य शृङ्गेषु निर्दरेषु गुहासु च । विचिनुध्वं महाभागां रामपत्नीमनिन्दिताम् ॥ १६
तमतिक्रम्य शैलेन्द्रं हेमगर्भं महागिरिम् । ततः सुदर्शनं नाम गन्तुमर्हथ पर्वतम् ॥ १७
ततो देवसखो नाम पर्वतः पतगालयः । नानापक्षिगणाकीर्णो विविधद्रुमभूषितः ॥ १८

तस्य काननषण्डेषु निर्झरेषु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥	१९
तमतिक्रम्य चाकाशं सर्वतः शतयोजनम् । अपर्वतनदीवृक्षं सर्वसत्त्वविवर्जितम् ॥	२०
तं तु शीघ्रमतिक्रम्य कान्तारं रोमहर्षणम् । कैलासं पाण्डरं शैलं प्राप्य हृष्टा भविष्यथ ॥	२१
तत्र पाण्डरमेघाभं जाम्बूनदपरिष्कृतम् । कुबेरभवनं रम्यं निर्मितं विश्वकर्मणा ॥	२२
विशाला नलिनी यत्र प्रभूतकमलोत्पला । हंसकारण्डवाकीर्णा ह्यप्सरोगणसेविता ॥	२३
तत्र वैश्रवणो राजा सर्वभूतनमस्कृतः । धनदो रमते श्रीमान् गुह्यकैः सह यक्षराट् ॥	२४
तस्य चन्द्रनिकाशेषु पर्वतेषु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥	२५
क्रौञ्चं तु गिरिमासाद्य बिलं तस्य सुदुर्गमम् । अप्रमत्तैः प्रवेष्टव्यं दुष्प्रवेशं हि तत् स्मृतम् ॥	२६
वसन्ति हि महात्मानस्तत्र सूर्यसमप्रभाः । देवैरप्यर्चिताः सम्यग्दिव्यरूपा महर्षयः ॥	२७
क्रौञ्चस्य तु गुहाश्चान्याः सानूनि शिखराणि च । निर्दराश्च नितम्बाश्च विचेतव्यास्ततस्ततः ॥	२८
क्रौञ्चस्य शिखरं चापि निरीक्ष्य च ततस्ततः । अवृक्षं कामशैलं च मानसं विहगालयम् ॥	२९
न गतिस्तत्र भूतानां देवदानवरक्षसाम् ^१ । स च सर्वैर्विचेतव्यः ससानुप्रस्थभूधरः ॥	३०
क्रौञ्चं गिरिमतिक्रम्य मैनाको नाम पर्वतः । मयस्य भवनं यत्र दानवस्य स्वयं कृतम् ॥	३१
मैनाकस्तु विचेतव्यः ससानुप्रस्थकन्दरः । स्त्रीणामश्वमुखीनां च निकेतास्तत्र तु ॥	३२
तं देशं समतिक्रम्य आश्रमं सिद्धसेवितम् । सिद्धा वैखानसास्तत्र वाल्खिन्याश्च तापसाः ॥	३३
वन्द्यास्ते तु तपःसिद्धास्तापसा वीतकल्मषाः । प्रष्टव्या चापि सीतायाः प्रवृत्तिर्विनयान्वितैः ॥	३४
हेमपुष्करसंछन्नं तस्मिन् वैखानसं सरः । तरुणादित्यसंकाशैर्हसैर्विचरितं शुभैः ॥	३५
औपवाह्यः कुबेरस्य सार्वभौम इति स्मृतः । गजः पर्येति तं देशं सदा सह करेणुभिः ॥	३६
तत् सरः समतिक्रम्य नष्टचन्द्रदिवाकरम् । अनक्षत्रगणं व्योम निष्पयोदमनादितम् ॥	३७
गभस्तिभिरिवार्कस्य स तु देशः प्रकाशते । विश्राम्यद्भिस्तपःसिद्धैर्दंबकल्पैः स्वयंप्रभैः ॥	३८
तं तु देशमतिक्रम्य शैलोदा नाम निम्नगा । उभयोस्तीरयोस्तस्याः कीचका नाम वेणवः ॥	३९
ते नयन्ति परं तीरं सिद्धान् प्रत्यानयन्ति च । उत्तराः कुरवस्तत्र कृतपुण्यप्रतिश्रयाः ॥	४०
ततः काञ्चनपद्माभिः पद्मिनीभिः कृतोदकाः । नीलवैदूर्यपत्राढ्या नद्यस्तत्र सहस्रशः ॥	४१
रक्तोत्पलवनैश्चात्र मण्डिताश्च हिरण्ययैः । तरुणादित्यसदृशैर्भान्ति तत्र जलाशयाः ॥	४२
महार्हमणिपत्रैश्च काञ्चनप्रभकेसरैः । नीलोत्पलवनैश्चित्रैः स देशः सर्वतो वृतः ॥	४३
निस्तुलाभिश्च मुक्ताभिर्मणिभिश्च महाधनैः । उद्भूतपुलिनास्तत्र जातरूपैश्च निम्नगाः ॥	४४
सर्वैरन्नमयैश्चित्रैरवगाढा नगोत्तमैः । जातरूपमयैश्चापि हुताशनसमप्रभैः ॥	४५
नित्यपुष्पफलास्तत्र नगाः पत्ररथाकुलाः । दिव्यगन्धरसस्पर्शा सर्वकामान् स्रवन्ति च ॥	४६

नानाकाराणि वासांसि फलन्त्यन्ये नगोत्तमाः । मुक्तावैदूर्यचित्राणि भूषणानि तथैव च ॥	४७
स्त्रीणां चाप्यनुरूपाणि पुरुषाणां तथैव च । सर्वतुसुखसेव्यानि फलन्त्यन्ये नगोत्तमाः ॥	४८
महार्हाणि च चित्राणि हैमान्यन्ये नगोत्तमाः । शयनानि प्रसूयन्ते चित्रास्तरणवन्ति च ॥	४९
मनःकान्तानि माल्यानि फलन्त्यत्रापरे द्रुमाः । पानानि च महार्हाणि भक्ष्याणि विविधानि च ॥	५०
क्लियश्च गुणसंपन्ना रूपयौवनलक्षिताः । गन्धर्वाः किंनराः सिद्धा नागा विद्याधरास्तथा ॥	५१
रमन्ते सहितास्तत्र नारीभिर्भाकरप्रभाः । सर्वे सुकृतकर्मणः सर्वे रतिपरायणाः ॥	५२
सर्वे कामार्थसहिता वसन्ति सहयोषितः । गीतवादित्रनिर्घोषः सोत्कृष्टहसितस्वनः ॥	५३
श्रूयते सततं तत्र सर्वभूतमनोहरः । तत्र नामुदितः कश्चिन्नास्ति कश्चिदसत्प्रियः ॥	५४
अहन्यहनि वर्धन्ते गुणास्तत्र मनोरमाः । समतिक्रम्य तं देशमुत्तरः पयसां निधिः ॥	५५
तत्र सोमगिरिर्नाम मध्ये हेममयो महान् । इन्द्रलोकगता ये च ब्रह्मलोकगताश्च ये ॥	५६
देवास्तं समवेक्षन्ते गिरिराजं दिवं गताः । स तु देशो विसूर्योऽपि तस्य भासा प्रकाशते ॥	५७
सूर्यलक्ष्म्याभिविज्ञेयस्तपतेव चित्रस्वता । भगवानपि विश्वात्मा शम्भुरेकादशात्मकः ॥	५८
ब्रह्मा वसति देवेशो ब्रह्मर्षिपरिवारितः । न कथंचन गन्तव्यं कुरूणामुत्तरेण वः ॥	५९
अन्येषामपि भूतानां नातिक्रामति वै गतिः । स हि सोमगिरिर्नाम देवानामपि दुर्गमः ॥	६०
तमालोक्य नतः क्षिप्रमुपावर्तितुमर्हथ । एतावद्धानरैः शक्यं गन्तुं वानरपुंगवाः ॥	६१
अभास्करममर्यादं न जानीमस्ततः परम् । सर्वमेतद्विचेतव्यं यन्मया परिकीर्तितम् ॥	६२
यदन्यदपि नोक्तं च तत्रापि क्रियतां मतिः ॥	

ततः कृतं दाशरथेर्महन प्रियं महत्तरं चापि ततो मम प्रियम् ।

कृतं भविष्यत्यनिलानलोपमा विदेहजादर्शनजेन कर्मणा ॥

६३

ततः कृतार्थाः सहिताः सबान्धवा मयार्चिताः सर्वगुणैर्मनोरमैः ।

चरिष्यथोर्वी प्रतिशान्तशत्रवः सहप्रियाः भूतधराः पुत्रङ्गमाः ॥

६४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
किष्किन्धाकाण्डे उदीचीप्रेषणं नाम त्रिचत्वारिंशः सर्गः

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः

हनूमत्सदेशः

विशेषेण तु सुप्रीवो हनूमत्यर्थमुक्तवान् । स हि तस्मिन् हरिश्रेष्ठे निश्चिन्तार्थोऽर्थसाधने	१
अब्रवीच्च हनूमन्तं विक्रान्तमनिलात्मजम् । सुप्रीवः परमप्रीतः प्रभुः सर्ववनौकसाम् ॥	२
न भूमौ नान्तरिक्षे वा नाम्बरे नामरालये । नाप्सु वा गतिसङ्गं ते पश्यामि हरिपुंगव ।	३

सासुराः सहगन्धर्वाः सनागनरदेवताः । विदिताः सर्वलोकास्ते ससागरधराधराः ॥	४
गतिवंगश्च तेजश्च लाघवं च महाकपे । पितुस्ते सदृशं वीर मारुतस्य महात्मनः ॥	५
तेजसा वापि ते भूतं समं भुवि न विद्यते । तद्यथा लभ्यते सीता तत्त्वमेवोपपादय ॥	६
त्वय्येव हनुमन्नस्ति बलं बुद्धिः पराक्रमः । देशकालानुवृत्तिश्च नयश्च नयपण्डित ॥	७
ततः कार्यसमासङ्गमवगम्य हनूमति । विदित्वा हनुमन्तं च चिन्तयामास राघवः ॥	८
सर्वथा निश्चितार्थोऽयं हनूमति हरीश्वरः । निश्चितार्थकरश्चापि हनुमान् कार्यसाधने ॥	९
तदेवं प्रस्थितस्यास्य परिज्ञातस्य कर्मभिः । भर्त्रा परिगृहीतस्य ध्रुवः कार्यफलोदयः ॥	१०
तं समीक्ष्य महातेजा व्यवसायोत्तरं हरिम् । कृतार्थ इव संवृत्तः प्रहृष्टेन्द्रियमानसः ॥	११
ददौ तस्मै ततः प्रीतः स्वनामाङ्कोपशोभितम् । अङ्गुलीयमभिज्ञानं राजपुत्र्याः परंतपः ॥	१२
अनेन त्वां हरिश्चेष्ट चिह्नेन जनकात्मजा । मत्सकाशादनुप्राप्तमनुद्विग्नानुपश्यति ॥	१३
व्यवसायश्च ते वीर सत्त्वयुक्तश्च विक्रमः । सुग्रीवस्य च संदेशः सिद्धिं कथयतीव मे ॥	१४
स तद्गृह्य हरिश्चेष्टः स्थाप्य मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । वन्दित्वा चरणौ चैव प्रस्थितः प्लवगोत्तमः ॥	१५

स तन् प्रकर्षन् हरिणां महद्बलं बभूव वीरः । पवनात्मजः कपिः ।	
गताम्बुदे व्योम्नि विशुद्धमण्डलः शशीव नक्षत्रगणोपशोभितः ॥	१६
अतिबल बलप्राश्रितस्तवाहं हरिवरविक्रम विक्रमैरनल्पैः ।	
पवनमुत यथाधिगम्यते सा जनकमुता हनुमन्स्तथा कुरुष्व ॥	१७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहतायाम्
किष्किन्धाकाण्डे हनूमत्संदेशो नाम चतुश्चत्वारिंशः सर्गः

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः

वानरबलप्रतिष्ठा

सर्वाश्चाहूय मुग्रीवः प्लवगान् प्लवगर्षभः । पुनस्तानब्रवीद्भूयो रामकार्यार्थसिद्धये ॥	१
एवमेतद्विचेतव्यं यन्मया परिकीर्तितम् । तदुग्रशामनं भर्तुर्विज्ञाय हरिपुंगवाः ॥	२
श्लभा इव संछाद्य मेदिनीं संप्रतस्थिरे । रामः प्रस्रवणे तस्मिन् न्यवसन् महलक्ष्मणः ॥	३
प्रतीक्षमाणस्तं मासं यः सीताधिगमे कृतः । उत्तरां तु दिशं रम्यां गिरिराजसमावृताम् ॥	४
प्रतस्थे हरिभिर्वीरो हरिः शतवलिस्तदा । पूर्वां दिशं प्रति ययौ विनतो हरियूथपः ॥	५
ताराङ्गदादिमहितः प्लवगः पवनात्मजः । अगस्त्यचरितामाशां दक्षिणां हरियूथपः ॥	६
पश्चिमां तु दिशं घोरां सुपेणः प्लवगेश्वरः । प्रतस्थे हरिशार्दूलो भृशं वरुणपालिताम् ॥	७

ततः सर्वां दिशो राजा चोदयित्वा यथातथम् । कपिसेनापतीन् मुख्यान् मुमोद सुखितः सुखम् ॥८
 एवं संचोदिताः सर्वे राज्ञा वानरयूथपाः । स्वां स्वां दिशमभिप्रेत्य त्वरिताः संप्रतस्थिरे ॥ ९
 आनयिष्यामहे सीतां हनिष्यामश्च रावणम् । नदन्तश्चोन्नदन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः ॥ १०
 क्ष्वेलन्तो धावमानाश्च विनदन्तो महाबलाः^१ । अहमेको हनिष्यामि प्राप्तं रावणमाहवे ॥ ११
 ततश्चोन्मथ्य सहसा हरिष्ये जनकात्मजाम् । वेपमानां श्रमेणाद्य भवद्भिः स्थीयतामिति ॥ १२
 एक एवाहरिष्यामि पातालादपि जानकीम् ।^२ विमथिष्याम्यहं वृक्षान् पातयिष्याम्यहं गिरीन् ॥ १३
 धरणीं दारयिष्यामि क्षोभयिष्यामि सागरान् । अहं योजनसंख्यायाः प्लविता नात्र संशयः ॥ १४
 शतं योजनसंख्यायाः शतं समधिकं ह्यहम् । भूतले सागरे वापि शैलेषु च वनेषु च ॥ १५
 पातालस्यापि वा मध्ये न ममाच्छिद्यते गानः । इत्येकैकं तदा तत्र वानरा बलदर्पिताः ॥ १६
 ऊचुश्च वचनं तत्र हरिरराजस्य संनिधौ ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम्
 किष्किन्धाक्काण्डे वानरबलप्रतिष्ठा नाम षट्चत्वारिंशः सर्गः

षट्चत्वारिंशः सर्गः

भूमण्डलभ्रमणकथनम्

गतेषु वानरेन्द्रेषु रामः मुग्धोवमत्रवीत् । कथं भवान् विजानीते सर्वं वै मण्डलं भुवः ॥ १
 सुग्रीवस्तु ततो राममुवाच प्रणतान्मवान् । श्रुयतां सर्वमाख्यास्ये विस्तरेण नरर्षभ ॥ २
 यदा तु दुन्दुभिं नाम दानवं महिषाकृतिम् । परिकालयते वाली मलयं प्रति पर्वतम् ॥ ३
 तदा त्रिवेश महिषो मलयस्य गुहां प्रति । त्रिवेश वाली तत्रापि मलयं तज्जिघांसया ॥ ४
 ततोऽहं तत्र निक्षिप्तो गुहाद्वारिं विनीतवन् । न च निष्क्रमते वाली तदा संवत्सरे गते ॥ ५
 ततः क्षतजवेगेन आपुपूर तदा बिलम् । तदहं विरिमतो दृष्ट्वा भ्रातृशोकविपार्दितः ॥ ६
 अथाहं कृतबुद्धिस्तु सुव्यक्तं निहतो गुरुः ।^३ शिला पर्वतसंकाशा बिलद्वारि मया कृता ॥ ७
 अशक्नुवन्निष्क्रमितुं महिषो विनशेदिति । ततोऽहमागां किष्किन्धां निराशस्तस्य जीविते ॥ ८
 राज्यं च सुमहत् प्राप्तं तारया रुमया सह । मित्रैश्च महितस्तत्र वसामि विगतज्वरः ॥ ९
 आजगाम ततो वाली हत्वा तं दानवर्षभम् । ततोऽहमद्दां राज्यं गौरवाद्भययन्त्रितः ॥ १०
 स मां जिघांसुर्दुष्टात्मा वाली प्रव्यथितेन्द्रियः । परिकालयते क्रोधाद्भावन्तं सचिवैः सह ॥ ११
 ततोऽहं वालिना तेन सानुबन्धः प्रधावितः । नदीश्च विविधाः पश्यन् वनानि नगराणि च ॥१२

१. ययुः प्लवगसत्तमा. पुन.

२. विधमिष्यामि झ. अ.

३. एतदनन्तरम्—इति । अत्रान्तचित्तन काथा-

कायमजानता इत्याधिकं झ. अ.

आदशतलसकाशं ततो वै पृथिवी मया । अलातचक्रप्रतिमा दृष्टा गोष्पदवत्तदा ॥	१३
पूर्वां दिशं ततो गत्वा पश्यामि विविधान् द्रुमान् । पर्वतांश्च नदी रम्याः सरांसि विविधानि च ॥१४	
उदयं तत्र पश्यामि पर्वतं धातुमण्डितम् । क्षीरोदं सागरं चैव नित्यमप्सरसालयम् ॥	१५
परिकालयमानस्तु वालिनाभिद्रुतस्तदा । पुनरावृत्य सहसा प्रस्थितोऽहं तदा विभो ॥	१६
पुनरावर्तमानस्तु वालिनाभिद्रुतो द्रुतम् । दिशस्तस्यास्ततो भूयः प्रस्थितो दक्षिणां दिशम् ॥	१७
बिन्ध्यपादपसंकीर्णां चन्दनद्रुमशोभिताम् । द्रुमशैलांस्ततः पश्यन् भूयो दक्षिणतोऽपरान् ॥	१८
पश्चिमां तु दिशं प्राप्तो वालिना समभिद्रुतः । संपश्यन् विविधान् देशानस्तं च गिरिसत्तमम् ॥१९	
प्राप्य चास्तं गिरिश्रेष्ठमुत्तरां संप्रधावितः । हिमवन्तं च मेरुं च समुद्रं च तथोत्तरम् ॥	२०
यदा न बिन्दे शरणं वालिना समभिद्रुतः । तदा मां बुद्धिसंपन्नो हनुमान् वाक्यमब्रवीत् ॥	२१
इदानीं मे स्मृतं राजन् यथा वाली हरीश्र्वरः । मतङ्गेन तदा शप्तो ह्यस्मिन्नाश्रममण्डले ॥	२२
प्रविशेद्यदि वै वाली मूर्धास्य शतधा भवेत् । तत्र वासः सुखोऽस्माकं निरुद्विग्नो भविष्यति ॥	२३
ततः पर्वतमासाद्य ऋश्यमूकं नृपात्मज । न विवेश तदा वाली मतङ्गस्य भयात्तदा ॥	२४
एवं मया तदा राजन् प्रत्यक्षमुपलक्षितम् । पृथिवीमण्डलं कृत्स्नं गुहामस्म्यागतस्ततः ॥	२५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
किष्किन्धाकाण्डे भूमण्डलभ्रमणकथनं नाम षट्चत्वारिंशः सर्गः

सप्तचत्वारिंशः सर्गः

कपिसेनाप्रत्यागमनम्

दर्शनार्थं तु वैदेह्याः सर्वतः कपियूथपाः । व्यादिष्टाः कपिराजेन यथोक्तं जग्मुरञ्जसा ॥	१
सरांसि सरितः कक्षांनाकाशं नगराणि च । नदीदुर्गास्तथा शैलान् विचिन्वन्ति समन्ततः ॥	२
सुग्रीवेण समादिष्टाः सर्वे वानरयूथपाः । तत्र देशान् विचिन्वन्ति सशैलवनकाननान् ॥	३
विचित्य दिवसं सर्वे सीताधिगमने धृताः । समायान्ति स्म मेदिन्यां निशाकालेषु वानराः ॥	४
सर्वर्तुकांश्च देशेषु वानराः सफलान् द्रुमान् । आसाद्य रजनीं शय्यां चक्रुः सर्वेष्वहःसु ते ॥	५
तदहः प्रथमं कृत्वा मासे प्रस्रवणं गताः । कपिराजेन संगम्य निराशाः कपियूथपाः ॥	६
विचित्य तु दिशं पूर्वां यथोक्तां सचिवैः सह । अदृष्ट्वा विनतः सीतामाजगाम महाबलः ॥	७
उत्तरां च दिशं सर्वा विचित्य स महाकपिः । आगतः सह सैन्येन वीरः शतवलिस्तदा ॥	८
सुपेणः पश्चिमामाशां विचित्य सह वानरैः । समेत्य मासे संपूर्णं सुग्रीवमुपचक्रमे ॥	९
तं प्रस्रवणपृष्ठस्थं समासाद्याभिवाद्य च । आसीनं सह रामेण सुग्रीवमिदमब्रुवन् ॥	१०

विचिताः पर्वताः सर्वे वनानि नगराणि च । निम्नगाः सागरान्ताश्च सर्वे जनपदाश्च ये ॥ ११

गुहाश्च विचिताः सर्वास्त्वया याः परिकीर्तिताः । विचिताश्च महागुल्मा ल्ताविततिसंतताः ॥ १२

गहनेषु च देशेषु दुर्गेषु विषमेषु च । सत्त्वान्यतिप्रमाणानि विचितानि महान्ति च ॥ १३

उदारसत्त्वाभिजनो महात्मा स मौथिलीं द्रक्ष्यति वानरेन्द्रं ।

दिशं तु यामेव गता तु सीता तामास्थितो वायुसुतो हनुमान् ॥ १४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे कपिसेनाप्रत्यागमनं नाम सप्तचत्वारिंशः सर्गः

अष्टचत्वारिंशः सर्गः

कण्डूषणादिविचयः

मह ताराङ्गदाभ्यां तु गत्वा स हनुमान् कपिः । सुप्रीवेण यथोद्दिष्टं तं देशमुपचक्रमे ॥ १

स तु दूरमुपागम्य सर्वैस्तैः कपिसत्तमैः । विचिनोति स्म विन्ध्यस्य गुहाश्च गहनानि च ॥ २

पर्वताग्रनदीदुर्गान् सरांसि विपुलान् द्रुमान् । वृक्षषण्डांश्च विविधान् पर्वतान् घनपादपान् ॥ ३

अन्वेपमाणास्ते सर्वे वानराः सर्वतो दिशम् । न सीतां ददृशुर्वीरा मैथिलीं जनकात्मजाम् ॥ ४

ते भक्षयन्तो मूलानि फलानि विविधानि च । अन्वेषमाणा दुर्धर्षा न्यवसंस्तत्र तत्र ह ॥ ५

स तु देशो दुरन्वेपो गुहागहनवान् महान् । निर्जलं निर्जनं शून्यं गहनं रोमहर्षणम् ॥ ६

त्यक्त्वा तु तं तदा देशं सर्वे वै हरियूथपाः । तादृशान्यप्यरण्यानि विचित्य भृशपीडिताः ॥ ७

देशमन्यं दुराधर्षं विविशुश्चाकुतोभयाः । यत्र बन्ध्यफला वृक्षा विपुष्पाः पर्णवर्जिताः ॥ ८

निस्तोयाः सरितो यत्र मूलं यत्र सुदुर्लभम् । न सन्ति महिषा यत्र न मृगा न च हस्तिनः ॥ ९

शार्दूलाः पक्षिणो वापि ये चान्ये वनगोचराः । न यत्र वृक्षा नौषध्यो न लता नापि वीरुधः ॥ १०

स्निग्धपत्राः स्थले यत्र पद्मिन्यः फुल्लपङ्कजाः । प्रेक्षणीयाः सुगन्धाश्च भ्रमरैश्च विवर्जिताः ॥ ११

कण्डुर्नाम महाभागः सत्यवादी तपोधनः । महर्षिः परमामर्षी नियमैर्दुष्प्रधर्षणः ॥ १२

तस्य तस्मिन् वने पुत्रो बालको दशवार्षिकः । प्रनष्टो जीवितान्ताय क्लृप्तस्तत्र महामुनिः ॥ १३

तेन धर्मात्मना शप्तं कृत्स्नं तत्र महद्वनम् । अशरण्यं दुराधर्षं मृगपक्षिविवर्जितम् ॥ १४

१. गहनानि च. छ.

२. इतानि च. छ.

३. अस्यानन्तरम्—ये चैव गहना देशा

विचितास्ते पुनः पुनः—इति रा.

४. वानरेन्द्रः च. छ.

५. अन्वेषमाणा इत्यादि महानित्यन्तम् क. नास्ति ।

६. बालो द्वादशवार्षिकः ग.

बालः षोडशवार्षिकः च छ.

तस्य ते काननान्तांश्च गिरीणां कन्दराणि च । प्रभवाणि नदीनां च विचिन्वन्ति समाहिताः ॥ १५
 तत्र चापि महात्मानो नापश्यञ्जनकात्मजाम् । हतारं रावणं वापि सुग्रीवप्रियकारिणः ॥ १६
 ते प्रविश्याशु तं भीमं लतागुल्मसमावृतम् । ददृशुः क्रूरकर्माणमसुरं सुरनिर्भयम् ॥ १७
 तं दृष्ट्वा वानरा घोरं स्थितं शैलमिवापरम् । गाढं परिहिताः सर्वे दृष्ट्वा तं पर्वतोपमम् ॥ १८
 सोऽपि तान् वानरान् सर्वान्नष्टाः स्थेत्यब्रवीद्वली । अभ्यधावत संक्रुद्धो मुष्टिमुद्यम्य संहितम् ॥ १९
 तमापतन्तं सहसा वालिपुत्रोऽङ्गदस्तदा । रावणोऽयमिति ज्ञात्वा तलेनाभिजघान ह ॥ २०
 स वालिपुत्राभिहतो वक्त्राच्छोणितमुद्रमन् । असुरो न्यपतद्भूमौ पर्यस्त इव पर्वतः ॥ २१
 तेऽपि तस्मिन्निरुच्छ्वासे वानरा जितकाशिनः । व्यचिन्वन् प्रायशस्तत्र सर्वं तद्गिरिगह्वरम् ॥ २२
 विचितं तु ततः कृत्वा सर्वे ते काननं पुनः । 'अन्यदेवापरं घोरं विविशुर्गिरिगह्वरम् ॥ २३
 ते विचित्य पुनः खिन्ना विनिष्पत्य समागताः । एकान्ते वृक्षमूले तु निपेदुर्दानमानसाः ॥ २४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 किष्किन्धाकाण्डे कण्डूवनादिविचयो नाम अष्टचत्वारिंशः सर्गः

एकोनपञ्चाशः सर्गः

रजतपर्वतविचयः

अथाङ्गदस्तदा सर्वान् वानरानिदमब्रवीन् । परिश्रान्तो महाप्राज्ञः समाश्रास्य शनैर्वचः ॥ १
 वनानि गिरयो नद्यो दुर्गाणि गहनानि च । दर्यो गिरिगुहाश्चैव विचितानि समन्ततः ॥ २
 तत्र तत्र सहास्माभिर्जानकी न च दृश्यते । तद्वा रक्षो हृता येन सीता सुरसुतोपमा ॥ ३
 कालश्च नो महान् यातः सुग्रीवश्चोपशासनः । तस्माद्भवन्तः संहिता विचिन्वन्तु समन्ततः ॥ ४
 विहाय तन्द्रीं शोकं च निद्रां चैव समुत्थिताम् । विचिनुष्वं यथा सीतां पश्यामो जनकात्मजाम् ॥ ५
 अनिवेदं च दाक्ष्यं च मनसश्चापराजयम् । कार्यसिद्धिकराण्याहुस्तस्मादेतद्ब्रवीम्यहम् ॥ ६
 अद्यापीदं वनं दुर्गं विचिन्वन्तु वनौकसः । खेदं त्यक्त्वा पुनः सर्वैर्वनमेतद्विचीयताम् ॥ ७
 अवश्यं क्रियमाणस्य दृश्यते कर्मणः फलम् । अलं निवेदमागम्य न हि नो मीलनं क्षमम् ॥ ८
 सुग्रीवः क्रोधेनो राजा तीक्ष्णदण्डश्च वानराः । भेतव्यं तस्य सततं रामस्य च महात्मनः ॥ ९
 हितार्थमेतदुक्तं वः क्रियतां यदि रोचते । उच्यतां वा क्षमं यन्नः सर्वेषामेव वानराः ॥ १०
 अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा वचनं गन्धमादनः । उवाचाव्यक्त्या वाचा पिपासाश्रमखिन्नया ॥ ११
 सदृशं खलु वो वाक्यमङ्गदो यदुवाच ह । हितं चैवानुकूलं च क्रियतामस्य भाषितम् ॥ १२

पुनर्मार्गामहे शैलान् कन्दरांश्च दरीस्तथा । काननानि च शून्यानि गिरिप्रस्रवणानि च ॥	१३
यथोद्दिष्टानि सर्वाणि सुग्रीवेण महात्मना । विचिन्वन्तु वनं सर्वं गिरिदुर्गाणि सर्वशः ॥	१४
ततः समुत्थाय पुनर्वानरास्ते महाबलाः । विन्ध्यकाननसंकीर्णा विचेरुर्दक्षिणां दिशम् ॥	१५
ते शारदाभ्रप्रतिमं श्रीमद्रजतपर्वतम् । शृङ्गवन्तं दरीमन्तमधिरुह्य च वानराः ॥	१६
तत्र लोभ्रवनं ^१ रम्यं सप्तपर्णवनानि च । व्यचिन्वंस्ते हरिवराः सीतादर्शनकाङ्क्षिणः ॥	१७
तस्याग्रमधिरूढास्ते श्रान्ता विपुलविक्रमाः । न पश्यन्ति स्म वैदेहीं रामस्य महिषीं प्रियाम् ॥	१८
ते तु दृष्टिगतं दृष्ट्वा तं शैलं बहुकन्दरम् । अवारोहन्त हरयो वीक्षमाणाः समन्ततः ॥	१९
अवरुह्य ततो भूमिं श्रान्ता विगतचेतसः । स्थित्वा मुहूर्तं तत्राथ वृक्षमूलमुपाश्रिताः ॥	२०
ते मुहूर्तं समाश्रस्ताः किञ्चिद्भ्रमपरिश्रमाः । पुनरेवोद्यताः कृत्स्नां मार्गितुं दक्षिणां दिशम् ॥	२१
हनुमत्प्रमुखारस्ते तु प्रस्थिताः प्लवगर्षभाः । विन्ध्यमेवादितस्तावद्विचेरुस्ते ततस्ततः ॥	२२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्थिशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
त्रिंशत्क्रन्धाकाण्डे रजतपर्वतावचचो नम एकोनपञ्चाशः सर्गः

पञ्चाशः सर्गः

ऋक्षबिलप्रवेशः

सह ताराङ्गदाभ्यां तु संगम्य हनुमान् कपिः । विचिनोति स्म विन्ध्यस्य गुहाश्च गहनानि च ॥	१
सिंहशार्दूलजुष्टाश्च शिलाश्च सरितस्तथा । विषमेपु नगेन्द्रस्य महाप्रस्रवणेपु च ॥	२
आसेदुस्तम्य शैलस्य कोटि दक्षिणपश्चिमाम् । तेषां तत्रैव वसतां स कालो व्यत्यवर्तत ॥	३
स हि देशो दुरन्वेपो गुहागहनवान् महान् । तत्र वायुसुतः सर्वं विचिनोति स्म पर्वतम् ॥	४
परस्परेण रहिता अन्योन्यस्याविदूरतः । गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः ॥	५
मैन्दश्च द्विविदश्चैव सुषेणो हनुमानपि ^१ । अङ्गदो युवराजश्च तारश्च वनगोचरः ॥	६
गिरिजालाघृतान् देशान् मार्गित्वा दक्षिणां दिशम् । विचिन्वन्तस्ततस्तत्र ददृशुर्विवृतं बिलम् ॥	७
दुर्गमृक्षबिलं नाम दानवेनाभिरक्षितम् । क्षुत्पिपासापरीताश्च श्रान्ताश्च सलिलार्थिनः ॥	८
अवकीर्णं लतावृक्षैर्ददृशुस्ते महबिलम् । ततः क्रौञ्चाश्च हंसाश्च सारसाश्चापि निष्क्रमन् ॥	९
जलाद्राश्चक्रवाकाश्च रक्ताङ्गाः पद्मरेणुभिः । ततस्तद्विलमासाद्य सुगन्धि दुरतिक्रमम् ॥	१०
विस्मयन्व्यग्रमनसो बभूवुर्वानरर्षभाः । संजातपरिशङ्कास्ते तद्बिलं प्लवगोत्तमाः ॥	११

अभ्यपद्यन्त संहृष्टास्तेजोवन्तो महाबलाः । नानासन्धसमाकीर्णं दैत्येन्द्रनिलयोपमम् ॥	१२
दुर्दर्शमतिघोरं च दुर्बिगाहं च सर्वशः । ततः पर्वतकूटाभो हनुमान् पवनात्मजः ॥	१३
अब्रवीद्वानरान् सर्वान् कान्तारवनकोविदः । गिरिजालावृतान् देशान् मार्गित्वा दक्षिणां दिशम् ॥१४	१४
चयं सर्वे परिश्रान्ता न च पश्याम मैथिलीम् । अस्माञ्चापि बिलाद्धंसाः क्रौञ्चाश्च सह सारसैः ॥१५	१५
जलाद्राशचक्रवाकाश्च निष्पतन्ति स्म सर्वतः । नूनं सलिलबानत्र कूपो वा यदि वा हृदः ॥	१६
तथा चेमे बिलद्वारे स्निग्धास्तिष्ठन्ति पादपाः । इत्युक्तास्तद्बिलं सर्वं विविशुस्तिमिरावृतम् ॥	१७
अचन्द्रसूर्यं हरयो ददृशू रोमहर्षणम् । निशाम्य तस्मात् सिंहांश्च तांस्तांश्च मृगपक्षिणः ॥	१८
प्रविष्टा हरिशार्दूला बिलं तिमिरसंवृतम् । न तेषां सज्जते चक्षुरं तेजो न पराक्रमः ॥	१९
वायोरिव गतिस्तेषां दृष्टिस्तमसि वर्तते । ते प्रविष्टास्तु वेगेन तद्बिलं कपिकुञ्जराः ॥	२०
प्रकाशमभिरामं च ददृशुर्देशमुत्तमम् । ततस्तस्मिन् बिले दुर्गं नानापादपसंकुले ॥	२१
अन्योन्यं संपरिष्वज्य जग्मुर्योजनमन्तरम् । ते नष्टसंज्ञास्तृषिताः संभ्रान्ताः सलिलार्थिनः ॥	२२
परिपेतुर्बिले तरिम्न् कंचित्कालमत्रन्द्रिताः । ते कृशा दीनवदनाः परिश्रान्ताः प्लवङ्गमाः ॥	२३
आलोकं ददृशुर्वीरा निराशा जीविते तदा । ततस्तं देशमागम्य सौम्यं वितिमिरं वनम् ॥	२४
ददृशुः काञ्चनान् वृक्षान् दीप्तवेश्वानरप्रभान् । सालांस्तालांश्च पुंनागान् ककुभान् वञ्जुलान् धवान् ॥	२५
चम्पकात्रागवृक्षांश्च कर्णिकारांश्च पुष्पितान् । स्तबकैः काञ्चनैश्चित्रै रक्तैः किमलयैस्तथा ॥	२६
आपीडैश्च लताभिश्च हेमाभरणभूषितान् । तरुणादित्यसंकाशान् वैदूर्यमयवेदिकान् ॥	२७
विभ्राजमानान् वपुषा पादपांश्च हिरण्मयान् । नीलवैदूर्यवर्णांश्च पद्मिनीः पतगावृताः ॥	२८
महद्भिः काञ्चनैः पद्मैर्वृता बालार्कसंनिभैः । जातरूपमयैर्मत्स्यैर्महद्भिश्च सकच्छपैः ॥	२९
नल्लिनीस्तत्र ददृशुः प्रसन्नसलिलावृताः । काञ्चनानि विमानानि राजतानि तथैव च ॥	३०
तपनीयगवाक्षाणि मुक्ताजालावृतानि च । हैमराजतभौमानि वैदूर्यमणिमन्ति च ॥	३१
ददृशुस्तत्र हरयो गृहमुख्यानि सर्वशः । पुष्पितान् फलिनो वृक्षान् प्रवालमणिसंनिभान् ॥	३२
काञ्चनभ्रमरांश्चैव मधूनि च समन्ततः । मणिकाञ्चनचित्राणि शयनान्यासनानि च ॥	३३
महार्हाणि च यानानि ददृशुस्ते समन्ततः । हैमराजतकांस्यानां भाजनानां च संचयान् ॥	३४
अगरूणां च दिव्यानां चन्दनानां च संचयान् । शुचीन्यभ्यवहार्याणि मूलानि च फलानि च ॥३५	३५
महार्हाणि च पानानि मधूनि रसवन्ति च । दिव्यानामम्बराणां च महार्हाणां च संचयान् ॥ ३६	३६
कम्बलानां च चित्राणामजिनानां च संचयान् । तत्र तत्र च विन्यस्तान् दीप्तान् वैश्वानरप्रभान् ॥३७	३७
ददृशुर्वानराः शुभ्राञ्जातरूपस्य संचयान् ^१ । तत्र तत्र विचिन्वन्तो बिले तरिम्न् महाबलाः ॥ ३८	३८

१. वैदूर्यकृत- झ. झ.

३. तत्र तत्रेत्यादि सञ्चयानित्यन्तं क. नास्ति ।

२. ३४, २५, ३६-तमानि पद्यानि क. न सन्ति । दिव्यानामित्यादि सञ्चयानित्यन्तं ग. नास्ति ।

इदृशुर्बानराः शूराः स्त्रियं कांचिददूरतः । तां दृष्ट्वा भृशसंत्रस्ताश्चीरकृष्णाजिनाम्बराम् ॥ ३९
तापसीं नियताहारां ज्वलन्तीमिव तेजसा । विस्मिता हरयस्तत्र व्यवातिष्ठन्त सर्वशः ॥ ४०
पप्रच्छ हनुमांस्तत्र कासि त्वं कस्य वा बिलम् ॥

ततो हनूमान् गिरिसंनिकाशः कृताञ्जलिस्तामभिवाद्य वृद्धाम् ।

पप्रच्छ का त्वं भवनं बिलं च रत्नानि हेमानि वदस्व कस्य ॥ ४१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
किष्किन्धाकाण्डे ऋक्षबिलप्रवेशो नाम एकपञ्चाशः सर्गः

एकपञ्चाशः सर्गः

स्वयंप्रभातिथ्यम्

इत्युक्त्वा हनुमांस्तत्र पुनः कृष्णाजिनाम्बराम् । अब्रवीत्तां महाभागां तापसीं धर्मचारिणीम् ॥ १
इदं प्रविष्टाः सहसा बिलं तिमिरसंवृतम् । क्षुत्पिपासापरिश्रान्ताः परिविभ्राश्च सर्वशः ॥ २
महद्भरण्या विवरं प्रविष्टाः स्म पिपासिताः । इमांस्त्वेवंविधान् भावान् विविधानद्भुतोपमान् ॥ ३
दृष्ट्वा वयं प्रव्यथिताः संभ्रान्ता नष्टचेतसः । कस्यैव काञ्चना वृक्षास्तरुणादित्यसंनिभाः ॥ ४
शुचीन्यभ्यवहार्याणि मूलानि च फलानि च । काञ्चनानि विमानानि राजतानि गुहाणि च ॥ ५
तपनीयगवाक्षाणि मणिजालावृतानि च । पुष्पिताः फलवन्तश्च पुण्याः सुरभिगन्धिनः ॥ ६
इमे जाम्बूनदमयाः पादपाः कस्य तेजसा । काञ्चनानि च पद्मानि जातानि विमले जले ॥ ७
कथं मत्स्याश्च सौवर्णाश्चरन्ति सह कच्छपैः । आत्मानमनुभावं च^१ कस्य चैतत्तपोबलम् ॥ ८
अजानतां नः सर्वेषां सर्वमाख्यातुमर्हसि । एवमुक्त्वा हनुमता तापसी धर्मचारिणी ॥ ९
प्रत्युवाच हनूमन्तं सर्वभूतहिते रता । मयो नाम महातेजा मायावी दानवर्षभः ॥ १०
तेनेदं निर्मितं सर्वं मायया काञ्चनं वनम् । पुरा दानवमुख्यानां विश्वकर्मा बभूव ह ॥ ११
येनेदं काञ्चनं दिव्यं निर्मितं भवनोत्तमम् । स तु वर्षसहस्राणि तपस्तप्त्वा महावने ॥ १२
पितामहाद्वरं लेभे सर्वमौशनसं धनम् । वनं विधाय बलवान् सर्वकामेश्वरस्तदा ॥ १३
उवास सुखितः कालं कंचिदस्मिन् महामते । तमप्सरसि हेमायां सक्तं दानवपुङ्गवम् ॥ १४
विक्रम्यैवाशनिं गृह्य जघानेशः पुरंदरः । इदं च ब्रह्मणा दत्तं हेमायै वनमुत्तमम् ॥ १५
शाश्वताः कामभोगाश्च गृहं चेदं हिरण्यमम् । दुहिता मेरुसावर्णेरहं तस्याः स्वयंप्रभा ॥ १६
इदं रक्षामि भवनं हेमाया बानरोत्तम । मम प्रियसखी हेमा नृत्तगीतविशारदा ॥ १७

तथा दत्तवरा चारिम रक्षामि भवनोत्तमम् । किं कार्यं कस्य वा हेतोः कान्ताराणि प्रपश्यथ ॥ १८
 कथं चेदं वनं दुर्गं युष्माभिरुपलक्षितम् । इमान्यभ्यवहार्याणि मूलानि च फलानि च ॥ १९
 भुक्त्वा पीत्वा च पानीयं सर्वं मे वक्तुमर्हथ ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 किष्किन्धाकाण्डे स्वयंप्रभातिथ्यं नाम एकपञ्चाशः सर्गः

द्विपञ्चाशः सर्गः

बिलप्रवेशकारणकथनम्

अथ तानब्रवीत् सर्वान् विश्रान्तान् हरियूथपान् । इदं वचनमेकाप्रा तापसी धर्मचारिणी ॥ १
 वानरा यदि वः खेदः प्रनष्टः फलभक्षणात् । यदि चैतन्मया श्राव्यं श्रोतुमिच्छामि कथ्यताम् ॥ २
 तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनुमान् मारुतात्मजः । आर्जवेन यथातत्त्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ३
 राजा सर्वस्य लोकस्य महेन्द्रवरुणोपमः । रामो दाशरथिः श्रीमान् प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥ ४
 लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया । तस्य भार्या जनस्थानाद्रावणेन हता बलात् ॥ ५
 वीरस्तस्य सखा राज्ञः सुग्रीवो नाम वानरः । राजा वानरमुख्यानां येन प्रस्थापिता वयम् ॥ ६
 अगस्त्याचरितामाशां दक्षिणां यमरक्षिताम् । सहैभिर्वानरैर्मुख्यैरङ्गदप्रमुखैर्वयम् ॥ ७
 रावणं सहिताः सर्वे राक्षसं कामरूपिणम् । सीतया सह वैदेह्या मार्गध्वमिति चोदिताः ॥ ८
 विचित्य तु वयं सर्वे समग्रां दक्षिणां दिशम् । बुभुक्षिताः परिश्रान्ता वृक्षमूलमुपाश्रिताः ॥ ९
 विवर्णवदनाः सर्वे सर्वे ध्यानपरायणाः । नाधिगच्छामहे पारं मग्राश्चिन्तामहर्णवे ॥ १०
 चारयन्तस्ततश्चक्षुर्दृष्ट्वन्तो वयं बिलम् । लतापादपसंछन्नं तिमिरेण समावृतम् ॥ ११
 अस्माद्धंसा जलच्छिन्नाः पक्षैः सलिलविस्त्रवैः । कुरुराः सारसाश्चैव निष्पतन्ति पतत्रिणः ॥ १२
 साध्वत्र प्रविशामेति मया तूक्ताः प्लवङ्गमाः । तेषामपि हि सर्वेषामनुमानमुपागतम् ॥ १३
 गच्छाम प्रविशामेति भर्तृकार्यत्वरान्विताः । ततो गाढं निपतिता गृह्य हस्तौ परस्परम् ॥ १४
 इदं प्रविष्टाः सहसा बिलं तिमिरसंवृतम् । एतन्नः कार्यमेतेन कृत्येन वयमागताः ॥ १५
 त्वां चैवोपगताः सर्वे परिच्यूना बुभुक्षिताः । आतिथ्यधर्मदत्तानि मूलानि च फलानि च ॥ १६
 अस्माभिरुपभुक्तानि बुभुक्षापरिपीडितैः । यत्त्वया रक्षिताः सर्वे म्रियमाणा बुभुक्षया ॥ १७
 ब्रूहि प्रत्युपकारार्थं किं ते कुर्वन्तु वानराः । एवमुक्त्वा तु सर्वज्ञा वानरैस्तैः स्वयंप्रभा ॥ १८
 प्रत्युवाच ततः सर्वानिदं वानरयूथपान् । सर्वेषां परितुष्टास्मि वानराणां महात्मनाम् ॥ १९
 चरन्त्या मम धर्मेण न कार्यमिह केनचित् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 किष्किन्धाकाण्डे बिलप्रवेशकारणकथनं नाम द्विपञ्चाशः सर्गः

त्रिपञ्चाशः सर्गः

अङ्गदादिनिर्वेदः

एवमुक्तः शुभं वाक्यं तापस्या धर्मसंहितम् । उवाच हनुमान् वाक्यं तामनिन्दितचेष्टिताम् ॥	१
शरणं त्वां प्रपन्नाः स्मः सर्वे वै धर्मचारिणि । यः कृतः समयोऽस्माकं सुग्रीवेण महात्मना ॥	२
स च कालो ह्यतिक्रान्तो बिले नः परिवर्तताम् । सा त्वमस्माद्बिलाद्द्वोरादुत्तारयितुमर्हसि ॥	३
तस्मात् सुग्रीववचनादतिक्रान्तान् गतायुपः । त्रातुमर्हसि नः सर्वान् सुग्रीवभयशङ्कितान् ॥	४
महश्च कार्यमस्माभिः कर्तव्यं धर्मचारिणि । तच्चापि न कृतं कार्यमस्माभिरिहवासिभिः ॥	५
एवमुक्त्वा हनुमता तापसी वाक्यमब्रवीत् । जीवता दुष्करं मन्ये प्रविष्टेन निवर्तितुम् ॥	६
तपसस्तु प्रभावेण नियमोपार्जितेन च । सर्वानेव बिलादस्मादुद्धरिष्यामि वानरान् ॥	७
निमीलयत चक्षूंषि सर्वे वानरपुङ्गवाः । न हि निष्क्रमितुं शक्यमनिमीलितलोचनैः ॥	८
ततः संमीलिताः सर्वे सुकुमाराङ्गुलैः करैः । सहसा पिदधुर्दृष्टिं हृष्टा गमनकाङ्क्षिणः ॥	९
वानरास्तु महात्मानो हस्तरुद्धमुखास्तदा । निमेषान्तरमात्रेण बिलादुत्तारितास्तया ॥	१०
ततस्तान् वानरान् सर्वास्तापसी धर्मचारिणी । निःसृतान् विपमात्तस्मात् समाश्रास्येदमब्रवीत् ॥११	११
एष विन्ध्यो गिरिः श्रीमान्नानाद्रुमलताकुलः । एष प्रस्रवणः शैलः सागरोऽयं महोदधिः ॥	१२
स्वस्ति वोऽस्तु गमिष्यामि भवनं वानरर्षभाः । इत्युक्त्वा तद्बिलं श्रीमत् प्रविवेश स्वयंप्रभा ॥	१३
ततस्तं ददृशुर्घोरं सागरं वरुणालयम् । अपारमभिगर्जन्तं घोरैर्हर्मिभिराकुलम् ॥	१४
मयस्य मायाविहितं गिरिदुर्गं विचिन्वताम् । तेषां मासो व्यतिक्रान्तो यो राह्या समयः कृतः ॥	१५
विन्ध्यस्य तु गिरेः पादे संप्रपुष्पितपादपे । उपविश्य महात्मानश्चिन्तामापेदिरे तदा ॥	१६
ततः पुष्पातिभाराम्बलाशतसमावृतान् । द्रुमान् वासन्तिकान् दृष्ट्वा बभूवुर्भयशङ्किताः ॥	१७
ते वसन्तमनुप्राप्तं प्रतिवेद्य परस्परम् । नष्टसंदेशकालार्था निपेतुर्धरणीतले ॥	१८
ततस्तान् कपिवृद्धास्तु शिष्टांश्चैव वनौकसः । वाचा मधुरयाभाष्य यथावदनुमान्य च ॥	१९
स तु सिंहवृषस्कन्धः पीनायतभुजः कपिः । युवराजो महाप्राज्ञ अङ्गदो वाक्यमब्रवीत् ॥	२०
शासनात् कर्पिराजस्य वयं सर्वे विनिर्गताः । मासः पूर्णो बिल्खथानां हरयः किं न बुध्यते ॥	२१
वयमाश्वयुजे मासि कालसंख्याव्यवस्थिताः । प्रस्थिताः सोऽपि चातीतः किमतः कार्यमुत्तरम् ॥	२२
भवन्तः प्रत्ययं प्राप्ता नीतिमार्गविशारदाः । हितेष्वभिरता भर्तुर्निसृष्टाः सर्वकर्मसु ॥	२३
कर्मस्वप्रतिमाः सर्वे दिक्षु विश्रुतपौरुषाः । मां पुरस्कृत्य निर्याताः पिङ्गाक्षेशप्रचोदिताः ॥	२४
इदानीमकृतार्थानां मर्तव्यं नात्र संशयः । हरिराजस्य संदेशमकृत्वा कः सुखी भवेन् ॥	२५

तस्मिन्नतीते^१ काले तु सुग्रीवेण कृते स्वयम् । प्रायोपवेशनं युक्तं सर्वेषां च वनौकसाम् ॥ २६
 तीक्ष्णः प्रकृत्या सुग्रीवः स्वामिभावे व्यवस्थितः । न क्षमिष्यति नः सर्वानपराधकृतो गतान् ॥ २७
 अप्रवृत्तौ च सीतायाः पापमेव करिष्यति । तस्मात् क्षमस्मिहाद्यैव गन्तुं प्रायोपवेशनम् ॥ २८
 त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च धनानि च गृहाणि च । ध्रुवं नो हिंसिता राजा सर्वान् प्रतिगतानितः ॥ २९
 वधेनाप्रतिरूपेण श्रेयान् मृत्युरिहैव नः । न चाहं यौवराज्येन सुग्रीवेणाभिषेचितः ॥ ३०
 नरेन्द्रेणाभिषिक्तोऽस्मि रामेणाक्लिष्टकर्मणा । स पूर्वं बद्धवैरो मां राजा दृष्ट्वा व्यतिक्रमम् ॥ ३१
 घातयिष्यति दण्डेन तीक्ष्णेन कृतनिश्चयः । किं मे सुहृद्भिर्व्यसनं पश्यद्भिर्जीवितान्तरे ॥ ३२
 इहैव प्रायमासिष्ये पुण्ये सागररोधसि । एतच्छ्रुत्वा कुमारेण युवराजेन भाषितम् ॥ ३३
 सर्वे ते वानरश्रेष्ठाः करुणं वाक्यमब्रुवन् । तीक्ष्णः प्रकृत्या सुग्रीवः प्रियासक्तश्च राघवः ॥ ३४
 समीक्ष्याकृतकार्यास्तु तस्मिंश्च समये गते^२ । अदृष्टायां तु वैदेह्यां दृष्ट्वा चैव समागतान् ॥ ३५
 राघवप्रियकामार्थं घातयिष्यत्यसंशयम् । न क्षमं चापराधानां गमनं स्वामिपार्श्वतः^३ ॥ ३६
 प्रधानभूताश्च वयं सुग्रीवस्य समागताः^४ । इहैव सीतामन्विष्य प्रवृत्तिमुपलभ्य वा ॥ ३७
 नो चेद्गच्छाम तं वीरं गमिष्यामो यमक्षयम् ॥

प्लवङ्गमानां तु भयार्दितानां श्रुत्वा वचस्तार इदं बभाषे ।

अलं विषादेन बिलं प्रविश्य वसाम सर्वे यदि रोचते वः ॥

३८

इदं दि मायाविहितं सुदुर्गमं प्रभूतवृक्षोदकभोज्यपेयकम् ।

इहास्ति नो नैव भयं पुरंदरान्न राघवाद्दानरराजतोऽपि वा ॥

३९

श्रुत्वाङ्गदस्यापि वचोऽनुकूलमूचुश्च सर्वे हरयः प्रतीताः ।

यथा न हिंस्येम तथा विधानमसक्तमद्यैव विधीयतां नः ॥

४०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 किष्किन्धाकाण्डे अङ्गदादिनिवेदो नाम त्रिपञ्चाशः सर्गः

चतुःपञ्चाशः सर्गः

हनूमद्भेदनम्

तथा ब्रुवति तारे तु ताराधिपतिवर्चसि । अथ मेने हृतं राख्यं हनुमानङ्गदेन तत् ॥

१

बुद्ध्या ह्यष्टाङ्ग्या युक्तं चतुर्बलसमन्वितम् । चतुर्दशगुणं मेने हनुमान् वालिनः सुतम् ॥

२

१. कार्ये क्त.

नास्ति ।

२. इदमर्षम् च. छ. नास्ति ।

४. इदमर्षम् च. छ. नास्ति ।

३. अदृष्टावामित्यादि पार्श्वे इत्यन्तम् न.

आपूर्यमाणं शश्वच्च तेजोबलपराक्रमैः । शशिनं शुक्लपक्षादौ वर्धमानमिव श्रिया ॥	३
बृहस्पतिसमं बुद्धया विक्रमे सदृशं पितुः । शुश्रूषमाणं तारस्य शुक्रस्येव पुरंदरम् ॥	४
भर्तुरर्थे परिश्रान्तं सर्वशान्त्रविशारदः । अभिसन्धातुमारेभे हनुमानङ्गदं ततः ॥	५
स चतुर्णामुपायानां तृतीयमुपवर्णयन् । भेदयामास तान् सर्वान् वानरान् वाक्यसंपदा ॥	६
तेषु सर्वेषु भिन्नेषु ततोऽभीषयदङ्गदम् । भीषणैर्बहुभिर्वाक्यैः क्रोपोपायसमन्वितैः ॥	७
त्वं समर्थतरः पित्रा युद्धे तारेय वै धुरम् । दृढं धारयितुं शक्तः कपिराज्यं यथा पिता ॥	८
नित्यमस्थिरचित्ता हि कपयो हरिपुङ्गव । नाज्ञाप्यं विषहिष्यन्ति पुत्रदारान् विना त्वया ॥	९
त्वां नैते ह्यनुयुञ्ज्युः प्रत्यक्षं प्रवदामि ते । यथायं जाम्बवान्नीलः सुहोत्रश्च महाकपिः ॥	१०
न ह्यहं त इमे सर्वे सामदानादिभिर्गुणैः । दण्डेन वा त्वया शक्याः सुग्रीवादपकर्षितुम् ॥	११
विगृह्यासनमप्याहुर्दुर्बलेन बलीयसः । आत्मरक्षाकरस्तस्मान्न विगृहीत दुर्बलः ॥	१२
यां चेमां मन्यसे धात्रीमेतद्विलमिति श्रुतम् । एतलक्ष्मणबाणानामीषत्कार्यं विदारणे ॥	१३
स्वल्पं हि कृतमिन्द्रेण क्षिपता ह्यशनिं पुरा । लक्ष्मणो निशितैर्बाणैर्भिन्ध्यान् पत्रपुटं यथा ॥	१४
लक्ष्मणस्य तु नाराचा बहवः सन्ति तद्विधाः । वज्राशनिसमस्पर्शा गिरीणामपि दारणाः ॥	१५
अवस्थाने यदैव त्वमासिष्यसि परंतप । तदैव हरयः सर्वे त्यक्ष्यन्ति कृतनिश्चयाः ॥	१६
स्मरन्त पुत्रदारानां नित्योद्विग्ना बुभुक्षिताः । खेदिता दुःखशय्याभिस्त्वां करिष्यन्ति पृथ्वतः ॥	१७
स त्वं हीनः सुहृद्भिश्च हितकामैश्च बन्धुभिः । तृणादपि भृशोद्विग्नः स्पन्दमानाङ्गविष्यसि ॥१८	
न च जातु न हिंस्युस्त्वां घोरा लक्ष्मणसायकाः । अपवृत्तं जिघांसन्तो महावेगा दुरासदाः ॥	१९
अस्माभिस्तु गतं सार्धं विनीतवदुर्पाथितम् । आनुपूर्व्यात्तु सुग्रीवो राज्ये त्वां स्थापयिष्यति ॥	२०
धर्मकामः पितृव्यस्ते प्रीतिकामो दृढव्रतः । शुचिः सत्यप्रतिज्ञश्च न त्वां जातु जिघांसति ॥	२१
प्रियकामश्च ते मातुस्तदर्थं चास्य जीवितम् । तस्यापत्यं च नास्त्यन्यत्तस्मादङ्गद गम्यताम् ॥	२२

इत्यापि श्रीमद्रामायणं वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे हनूमद्धेदनं नाम चतुःपञ्चाशः सर्गः

पञ्चपञ्चाशः सर्गः

प्रायोपवेशः

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं प्रश्रितं धर्मसंहितम् । स्वामिसत्कारसंयुक्तमङ्गदो वाक्यमब्रवीत् ॥	१
स्थैर्यं सत्त्वं मनःशौचमानुशंस्यमथार्जवम् । विक्रमश्चैव धैर्यं च सुग्रीवे नोपपद्यते ॥	२
भ्रातुर्ज्येष्ठस्य यो भार्या जीवतो महिषीं प्रियाम् । धर्मेण मातरं यस्तु स्वीकरोति जुगुप्सितः ॥	३

1. 'विपरातोपदेशग्रहे उपप्रेषा । शुक्र शब्दोऽत्र
बृहस्पतिपर इति काश्चिद् इति तिलकः ।

१. अत्युग्रवेगा निशिताः छ.

कथं स धर्मं जानीते येन भ्रात्रा महात्मना । युद्धायाभिनियुक्तेन विलस्य पिहितं मुखम् ॥	४
सत्यात् पाणिगृहीतश्च कृतकर्मा महायशः । विस्मृतो राघवो येन स कस्य तु कृतं स्मरेत् ॥	५
लक्ष्मणस्य भयाद्येन नाधर्मभयभीरुणा । आदिष्टा मार्गितुं सीतां धर्मस्तस्मिन् कथं भवेत् ॥	६
तस्मिन् पापे कृतत्रे तु स्मृतिहीने चलात्मनि । आर्यः को विश्वसेज्जातु तत्कुलीनो जिजीविषुः ॥	७
राज्ये पुत्रः प्रतिष्ठाप्यः सगुणो निर्गुणोऽपि वा । कथं शत्रुकुलीनं मां सुग्रीवो जीवयिष्यति ॥	८
भिन्नमन्त्रोऽपराद्धश्च हीनशक्तिः कथं हृहम् । किष्किन्धां प्राप्य जीयेयमनाथ इव दुर्बलः ॥	९
उपांशुदण्डेन हि मां बन्धनेनोपपादयेत् । शठः क्रूरो नृशंसश्च सुग्रीवो राज्यकारणात् ॥	१०
बन्धनाद्वावसादान्मे श्रेयः प्रायोपवेशनम् । अनुजानीत मां सर्वे गृहं गच्छन्तु वानराः ॥	११
अहं वः प्रतिजानामि नागमिष्याम्यहं पुरीम् । इहैव प्रायमासिष्ये श्रेयो मरणमेव मे ॥	१२
अभिवादनपूर्वं तु राघवौ बलशालिनौ । अभिवादनपूर्वं तु राजा कुशलमेव च ॥	१३
वाच्यस्तातो यवीयान् मे सुग्रीवो वानरेश्वरः । आरोग्यपूर्वं कुशलं वाच्या माता रुमा च मे ॥	१४
मातरं चैव मे तारामाश्वासयितुमर्हथ । प्रकृत्या प्रियपुत्रा सा सानुक्रोशा तपस्विनी ॥	१५
विनष्टमिह मां श्रुत्वा व्यक्तं हास्यति जीवितम् । एतावदुक्त्वा वचनं वृद्धांस्तानभिवाद्य च ॥	१६
विवेश चाङ्गदो भूमौ रुदन् दभेषु दुर्मनाः । तस्य संविशतस्तत्र रुदन्तो वानरर्षभाः ॥	१७
नयनेभ्यः प्रमुमुचुरुष्णं वै वारि दुःखिताः । सुग्रीवं चैव निन्दन्तः प्रशंसन्तश्च वालिनम् ॥	१८
परिवार्याङ्गदं सर्वे व्यवास्यन् प्रायमासितुम् । मत्तं तद्वाल्लिपुत्रस्य विज्ञाय प्लवगर्षभाः ॥	१९
उपस्पृश्योदकं तत्र प्राङ्मुखाः समुपाविशन् । दक्षिणाग्रेषु दभेषु उदक्तीरं समार्श्रिताः ॥	२०
मुमूर्षवो हरिश्रेष्ठा एतत् क्षर्माभति स्म ह । रामस्य वनवासं च क्षयं दशरथस्य च ॥	२१
जनस्थानवधं चैव वधं चैव जटायुषः । हरणं चैव वैदह्या वालिनश्च वधं रणे ॥	२२
रामकोपं च वदतां हरीणां भयमागतम् ॥	

एवं वदद्भिर्वेहुभिर्महीधरो महाद्रिकूटप्रतिमैः प्लवङ्गमैः ।

बभूव संनादितनिर्दरान्तरो भृशं नदद्भिर्जलदैरिवाम्बरम् ॥

२३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे प्रायोपवेशो नाम पञ्चपञ्चाशः सर्गः

षट्पञ्चाशः सर्गः

संपातिप्रश्नः

उपविष्टास्तु ते सर्वे यस्मिन् प्रायं गिरिस्थले । हरयो गृध्रराजश्च तं देशमुपचक्रमे

संपातिर्नाम नाम्ना तु चिरजीवी विहङ्गमः । भ्राता जटायुषः श्रीमान् प्रख्यातबलपौरुषः ॥	२
कन्दरादभिनिष्कम्य स विन्ध्यस्य महागिरेः । उपविष्टान् हरीन् दृष्ट्वा हृष्टात्मा गिरमब्रवीन् ॥	३
विधिः किल नरं लोके विधानेनानुवर्तते । यथायं विहितो भक्ष्यश्चिरान्मह्यमुपागतः ॥	४
परंपराणां भक्षिव्ये वानराणां मृतं मृतम् । उवाचेदं वचः पक्षी तान्निरीक्ष्य प्लवङ्गमान् ॥	५
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा भक्ष्यलुब्धस्य पक्षिणः । अङ्गदः परमायस्तो हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥	६
पश्य सीतापदेशेन साक्षाद्वैवस्वतो यमः । इमं देशमनुप्राप्तो वानराणां विपत्तये ॥	७
रामस्य न कृतं कार्यं राहो न च वचः कृतम् । हरीणामियमज्ञाता विपत्तिः सहसागता ॥	८
वैदेह्याः प्रियकामेन कृतं कर्म जटायुषा । गृध्रराजेन यत्तत्र श्रुतं वस्तदशेषतः ॥	९
तथा सर्वाणि भूतानि तिर्यग्योनिगतान्यपि । प्रियं कुर्वन्ति रामस्य त्यक्त्वा प्राणान् यथा वयम् ॥१०	
अन्योन्यमुपकुर्वन्ति स्नेहकारुण्ययन्त्रिताः । तेन तस्योपकारार्थं त्यजतात्मानमात्मना ॥	११
प्रियं कृतं हि रामस्य धर्मज्ञेन जटायुषा । राघवार्थं परिश्रान्ता वयं संत्यक्तजीविताः ॥	१२
कान्ताराणि प्रपन्नाः स्म न च पश्याम मैथिलीम् । स सुखी गृध्रराजस्तु रावणेन हृतो रणे ॥	१३
मुक्तश्च सुग्रीवभयाद्गतश्च परमां गतिम् । जटायुषो विनाशेन राहो दशरथस्य च ॥	१४
हरणेन च वैदेह्याः संशयं हरयो गताः । रामलक्ष्मणयोर्वास अरण्ये सह सीतया ॥	१५
राघवस्य च बाणेन वालिनश्च तथा वधः । रामकोपादशेषाणां राक्षसानां तथा वधः ॥	१६
कैकेय्या वरदानेन इदं हि विकृतं कृतम् ॥	

तदसुखमनुकीर्तितं वचो भुवि पतितांश्च समीक्ष्य वानरान् ।

भृशचर्चितमतिर्महामतिः कृपणमुदाहृतवान् स गृध्रराट् ॥

१७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

किष्किन्धाकाण्डे संपातिप्रश्नो नाम षट्पञ्चाशः सर्गः

सप्तपञ्चाशः सर्गः

जटायुर्दिष्टकथनम्

तत्तु श्रुत्वा तदा वाक्यमङ्गदस्य मुखोद्गतम् । अब्रवीद्वचनं गृध्रस्तीक्ष्णतुण्डो महास्वनः ॥	१
कोऽयं गिरा घोषयति प्राणैः प्रियतरस्य मे । जटायुषो वधं भ्रातुः कम्पयन्निव मे मनः ॥	२
कथमासीज्जनस्थाने युद्धं राक्षसगृध्रयोः । नामधेयमिदं भ्रातुश्चिरस्याद्य मया श्रुतम् ॥	३
इच्छेयं गिरिदुर्गाच्च भवद्भिरवतारितुम् । यवीयसो गुणज्ञस्य ऋघनीयस्य विक्रमैः ॥	४
अतिदीर्घस्य कालस्य तुष्टोऽस्मि परिकीर्तनात् । तदिच्छेयमहं श्रोतुं विनाशं वानरर्षभाः ॥	५
भ्रातुर्जटायुषस्तस्य जनस्थाननिवासिनः । तस्यैव च मम भ्रातुः सखा दशरथः कथम् ॥	६

यस्य रामः प्रियः पुत्रो ज्येष्ठो गुरुजनप्रियः । सूर्याशुदग्धपक्षत्वात् शक्नोम्युपसर्पितुम् ॥	७
इच्छेयं पर्वतादस्मादवतर्तुमरिंदमाः ^१ । शोकाद्भ्रष्टस्वरमपि श्रुत्वा ते हरियूथपाः ॥	८
श्रद्धधुर्नैव तद्वाक्यं कर्मणा तस्य शङ्किताः । ते प्रायमुपविष्टास्तु दृष्ट्वा गृध्रं प्लवङ्गमाः ॥	९
चक्रुर्बुद्धिं तदा रौद्रां सर्वाङ्गो भक्षयिष्यति । सर्वथा प्रायमासीनान् यदि नो भक्षयिष्यति ॥	१०
कृतकृत्या भविष्यामः क्षिप्रं सिद्धिमितो गताः । एतां बुद्धिं ततश्चक्रुः सर्वे ते वानरर्षभाः ॥	११
अवतार्य गिरेः शृङ्गाद्गृध्रमाहाङ्गदस्तदा । बभूवर्क्षरजा नाम वानरेन्द्रः प्रतापवान् ॥	१२
ममार्यः पार्थिवः पक्षिन् धार्मिकस्तस्य चात्मजौ । सुग्रीवश्चैव वाली च पुत्रावोघबलावुभौ ॥	१३
लोके विश्रुतकर्माभूद्राजा वाली पिता मम । राजा कृत्स्नस्य जगत इक्ष्वाकूणां महारथः ॥	१४
रामो दाशरथिः श्रीमान् प्रविष्टो दण्डकावनम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया ॥	१५
पितुर्नि देशनिरतो धर्म्यं पन्थानमाश्रितः । तस्य भार्या जनस्थानाद्रावणेन हता बलात् ॥	१६
रामस्य तु पितुर्मित्रं जटायुर्नाम गृध्रराट् । ददर्श सीतां वैदेहीं ह्रियमाणां विहायसा ॥	१७
रावणं विरथं कृत्वा स्थापयित्वा च मैथिलीम् । परिश्रान्तश्च वृद्धश्च रावणेन हतो रणे ॥	१८
एवं गृध्रो हतस्तेन रावणेन बलीयसा । संस्कृतश्चापि रामेण गतश्च गतिमुत्तमाम् ॥	१९
ततो मम पितृव्येण सुग्रीवेण महात्मना । चकार राघवः सख्यं सोऽवधीत् पितरं मम ॥	२०
मम पित्रा विरुद्धो हि सुग्रीवः सचिवैः सह । निहत्य वालिनं रामस्ततस्तमभिषेचयत् ॥	२१
स राज्ये स्थापितस्तेन सुग्रीवो वानराधिपः । राजा वानरमुख्यानां येन प्रस्थापिता वयम् ॥	२२
एवं रामप्रयुक्तास्तु मार्गमाणास्ततस्ततः । वैदेहीं नाधिगच्छामो रात्रौ सूर्यप्रभामिव ॥	२३
ते वयं दण्डकारण्यं विचित्य सुसमाहिताः । अज्ञानात्तु प्रविष्टाः स्म धरण्या विवृतं बिलम् ॥	२४
मयस्य मायाविहितं तद्बिलं च विचिन्वताम् । व्यतीतस्तत्र नो मासो यो राज्ञा समयः कृतः ॥	२५
ते वयं कपिराजस्य सर्वे वचनकारिणः । कृतां संस्थामतिक्रान्ता भयात् प्रायमुपास्महे ॥	२६
क्रुद्धे तस्मिन्स्तु काकुत्स्थे सुग्रीवे च सलक्ष्मणे । गतानामपि सर्वेषां तत्र नो नास्ति जीवितम् ॥	२७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

किष्किन्धाकाण्डे जटायुर्दिष्टकथनं नाम सप्तपञ्चाशः सर्गः

अष्टपञ्चाशः सर्गः

सीताप्रवृत्त्युपलम्भः

इत्युक्तः करुणं वाक्यं वानरैस्त्यक्तजीवितैः । सबाष्पो^१ वानरान् गृध्रः प्रत्युवाच महात्मनः ॥ १

यबीयान् मम स भ्राता जटायुर्नाम वानराः । यमाख्यात हतं युद्धे रावणेन बलीयसा ॥	२
वृद्धभावादपक्षत्वाच्छृण्वंस्तदपि मर्षये । न हि मे शक्तिरस्त्यद्य भ्रातुर्वैरविमोक्षणे ॥	३
पुरा वृत्रवधे वृत्ते स चाहं च जयैषिणौ ^१ । आदित्यमुपयातौ स्वो ज्वलन्तं रश्मिमालिनम् ॥	४
आवृत्त्याकाशमार्गेण जवेन स्म गतौ भृशम् । मध्यं प्राप्ते दिनकरे जटायुरवसीदति ॥	५
तमहं भ्रातरं दृष्ट्वा सूर्यरश्मिभिरर्दितम् । पक्षाभ्यां छादयामास स्नेहात् परमविह्वलम् ॥	६
निर्दग्धपक्षः पतितो विन्ध्येऽहं वानरर्षभाः । अहमरिमन् वसन् भ्रातुः प्रवृत्तिं नोपलक्ष्ये ॥	७
जटायुपस्त्वेवमुक्तो भ्रात्रा संपातिना तदा । युवराजो महाप्राज्ञः प्रत्युवाचाङ्गदस्तदा ॥	८
जटायुषो यदि भ्राता श्रुतं ते गदितं मया । आख्याहि यदि जानासि निलयं तस्य रक्षसः ॥	९
अदीर्घदर्शिनं तं वै रावणं राक्षसाधमम् । अन्तिके यदि वा दूरे यदि जानासि शंस नः ॥	१०
ततोऽब्रवीन्महातेजा ज्येष्ठो भ्राता जटायुषः । आत्मानुरूपं वचनं वानरान् संप्रहर्षयन् ॥	११
निर्दग्धपक्षो गृध्रोऽहं हीनवीर्यः प्लवङ्गमाः । बाङ्मात्रेण तु रामस्य करिष्ये साह्यमुत्तमम् ॥	१२
जानामि वारुणात्लोकान् विष्णोर्नैविक्रमानपि । महासुरविमर्दान् वाप्यमृतस्य ^२ च मन्थनम् ॥	१३
रामस्य यदिदं कार्यं कर्तव्यं प्रथमं मया । जरया च हतं तेजः प्राणाश्च शिथिला मम ॥	१४
तरुणी रूपसंपन्ना सर्वाभरणभूषिता । ह्रियमाणा मया दृष्टा रावणेन दुरात्मना ॥	१५
क्रोशन्ती राम रामेति लक्ष्मणेति च भामिनी । भूषणान्यपविध्यन्ती गात्राणि च विधून्वती ॥	१६
सूर्यप्रभेव शैलाग्रे तस्याः कौशेयमुत्तमम् । असिते राक्षसे भाति यथा वा तटिदम्बुदे ॥	१७
तां तु सीतामहं मन्ये रामस्य परिकीर्तनात् । श्रूयतां मे कथयतो निलयं तस्य रक्षसः ॥	१८
पुत्रो विश्रवसः साक्षाद्भ्राता वैश्रवणस्य च । अध्यास्ते नगरीं लङ्कां रावणो नाम राक्षसः ॥	१९
इतो द्वीपे समुद्रस्य संपूर्णं शतयोजने । तस्मिँल्लङ्का पुरी रम्या निर्मिता विश्वकर्मणा ॥	२०
जाम्बूनदमयैर्द्वा रैश्चित्रैः काञ्चनवेदिकैः । प्राकारेणार्कवर्णेन महता सुसमावृता ॥	२१
तस्यां वसन्ति वैदेही दीना कौशेयवासिनी । रावणान्तःपुरे रुद्धा राक्षसीभिः समावृता ॥	२२
जनकस्यात्मजां राह्वस्तत्र द्रक्ष्यथ मैथिलीम् । लङ्कायामथ गुप्तायां सागरेण समन्ततः ॥	२३
संप्राप्य सागरस्यान्तं संपूर्णं शतयोजनम् । आसाद्य दक्षिणं तीरं ततो द्रक्ष्यथ रावणम् ॥	२४
तत्रैव त्वरिताः क्षिप्रं विक्रमध्वं प्लवङ्गमाः ^३ । ज्ञानेन खलु पश्यामि दृष्ट्वा प्रत्यागमिष्यथ ॥	२५
आद्यः पन्थाः कुलिङ्गानां ये चान्ये धान्यजीविनः । द्वितीयो बलिभोजानां ये च वृक्षफलाशिनः ॥	२६
भासास्तृतीयं गच्छन्ति क्रौञ्चाश्च कुररैः सह । श्येनाश्चतुर्थं गच्छन्ति गृध्रा गच्छन्ति पञ्चमम् ॥	२७
बलवीर्योपपन्नानां रूपयौवनशालिनाम् । षष्ठस्तु पन्था हंसानां बैनतेयगतिः परा ॥	२८

१. परस्परजयैषिणौ च. छ.

३. लङ्कामित्यादि प्लवङ्गमा इत्यन्तम् गो.

२. देवासुरविमर्दाश्च अमृतस्य पुना,

अधिकमिति पुना,

वैनतेयाश्च नो जन्म सर्वेषां वानरर्षभाः । इहस्थोऽहं प्रपश्यामि रावणं जानकीं तथा ॥	२९
अस्माकमपि सौपर्णं ^१ दिव्यं चक्षुर्बलं तथा । तस्मादाहारवीर्येण निसर्गेण च वानराः ॥	३०
आयोजनशतात् साप्राद्वयं पश्याम नित्यशः । अस्माकं विहिता दृष्टिर्निसर्गेण च दूरतः ॥	३१
विहिता पादमूले तु वृत्तिश्चरणयोधिनाम् । गर्हितं तु कृतं कर्म येन स्म पिशिताशिना ॥	३२
प्रतीकार्यं च मे तस्य वैरं भ्रातुः कृतं भवेत् ^२ । उपायो दृश्यतां कश्चिन्नृपेण लवणाम्भसः ^३ ॥	३३
अभिगम्य तु वैदेहीं समृद्धार्थां गमिष्यथ । समुद्रं नेतुमिच्छामि भवद्विर्वरुणालयम् ॥	३४
प्रदास्याम्युदकं भ्रातुः स्वर्गतस्य महात्मनः । ततो नीत्वा तु तं देशं तीरं नदनदीपतेः ॥	३५
निर्दग्धपक्षं संपातिं वानराः सुमहौजसः । पुनस्तं प्रापयित्वा च तं देशं पतगेश्वरम् ॥	३६
बभूवुर्वानरां ^४ हृष्टाः प्रवृत्तिमुपलभ्य ते ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
किष्किन्धाकाण्डे सीताप्रवृत्त्युपलम्भो नाम अष्टपञ्चाशः सर्गः

एकोनषष्टितमः सर्गः

सुपाश्र्वचनानुवादः

ततस्तदमृतास्वादं गृध्रराजेन भाषितम् ^१ । निशम्य वदतां हृष्टास्ते वचः प्लवगर्षभाः ॥	१
जाम्बवान् वानरश्रेष्ठः सह सर्वैः प्लवङ्गमैः । भूतलात् सहस्रोत्थाय गृध्रराजमथाब्रवीत् ॥	२
क सीता केन वा दृष्टा को वा हरति मैथिलीम् । तदाख्यातु भवान् सर्वं गतिर्भव वनौकसाम् ॥	३
को दाशरथिबाणानां वज्रवेगनिपातिनाम् । स्वयं लक्ष्मणमुक्तानां न चिन्त्यति विक्रमम् ॥	४
स हरीन् प्रीतिसंयुक्तान् सीताश्रुतिसमाहितान् । पुनराश्वासयन् प्रीत इदं वचनमब्रवीत् ॥	५
श्र्यतामिह वैदेह्या यथा मे हरणं श्रुतम् । येन चापि ममाख्यातं यत्र वायतलोचना ॥	६
अहमस्मिन् गिरौ दुर्गे बहुयोजनमायते । चिरान्निपतितो वृद्धः क्षीणप्राणपराक्रमः ॥	७
तं मामेवंगतं पुत्रः सुपाश्र्वो नाम नामतः । आहारेण यथाकालं विभर्ति पततां वरः ॥	८
तीक्ष्णकामास्तु गन्धर्वास्तीक्ष्णकोपा भुजङ्गमाः । मृगाणां तु भयं तीक्ष्णं ततस्तीक्ष्णक्षुधा वयम् ॥	९
स कदाचित् क्षुधार्तस्य ममाहाराभिकाङ्क्षिणः । गतसूर्येऽहनि प्राप्तो मम पुत्रो ह्यनामिषः ॥	१०
स मया वृद्धभावाच्च कोपाच्च परिभर्त्सितः । क्षुत्पिपासापरीतेन कुमारः पततां वरः ॥	११

१. बह्वब्राह्मणोक्तवक्षुष्मनो विषासिद्धं इति धामानि सन्ति वै । यावन्न गच्छेत् स तथा तानि सार्धं तिलकः । सुपर्णस्य इति च युज्यते । सौवर्णं इति प्र. प्लवङ्गमाः ॥—इति व.

२. अत्र वानरा इत्यधिकम्, आदरचोतकं वा । ३. गृध्रराजाभिभाषितम् ति.

१. गर्हितमित्यादि भवेदित्यन्तं क. नास्ति । ४. वदतः तिः

२. अस्यानन्तरम्—द्वीपे द्वीपे समुद्रस्य तस्य

स मामाहारसंरोधात् पीडितं प्रीतिवर्धनः । अनुमान्य यथातत्त्वमिदं वचनमब्रवीत् ॥	१२
अहं तात यथाकालमभिषार्थी खमाप्लुतः । महेन्द्रस्य गिरेर्द्वारमावृत्य च समास्थितः ॥	१३
ततः सत्त्वसहस्राणां सागरान्तरचारिणाम् । पन्थानमेकोऽध्यवसं संनिरोद्ध्युमवाङ्मुखः ॥	१४
तत्र कश्चिन्मया दृष्टः सूर्योदयसमप्रभाम् । क्षियमादाय गच्छन् वै भिन्नाञ्जनचयोपमः ॥	१५
सोऽहमभ्यवहारार्थी तौ दृष्ट्वा कृतनिश्चयः । तेन माम्ना विनीतेन पन्थानमभियाचितः ॥	१६
न हि सामोपपन्नानां प्रहर्ता विद्यते क्वचिन् । नीचेष्वपि जनः कश्चित् किमङ्ग बत मद्विधः ॥	१७
स यातस्तेजसा व्योम संक्षिपन्निव वेगितः । अथाहं खेचरैर्भूतैरभिगम्य सभाजितः ॥	१८
दिष्ट्या जीवति सीतेति ^१ ह्य ब्रुवन् मां महर्षयः । कथंचित् सकलत्रोऽसौ गतस्ते स्वस्त्यसंशयम् ॥	१९
एवमुक्तस्ततोऽहं तैः सिद्धैः परमशोभनैः । स च मे रावणो राजा रक्षसां प्रतिवेदितः ॥	२०
हरन दाशरथेर्भार्या रामस्य जनकात्मजाम् । भ्रष्टाभरणकौशेयां शोकवेगपर्राजिताम् ॥	२१
रामलक्ष्मणयोर्नाम क्रोशन्ती मुक्तमूर्धजाम् । एष कालात्ययस्तावदिति कालविदां वरः ॥	२२
एतमर्थं समग्रं मे सुपाश्र्वः प्रत्यवेदयत् । तच्छ्रुत्वापि हि मे बुद्धिर्नासीत् काचित् पराक्रमे ॥	२३
अपश्रोऽहं कथं पश्री कर्म किंचिदुपक्रमे । यत्तु शक्यं मया कर्तुं वाग्बुद्धिगुणवर्तिना ॥	२४
श्रूयतां तन् प्रवक्ष्यामि भवतां पौरुषाश्रयम् । वाङ्मतिभ्यां तु सर्वेषां करिष्यामि प्रियं हि वः ॥	२५
यद्धि दाशरथेः कार्यं मम तन्नात्र संशयः । ते भवन्तो मतिश्रष्टा बलयन्तो मनस्विनः ॥	२६
प्रेषिताः कपिराजेन देवैरपि दुरासदाः । रामलक्ष्मणबाणाश्च निशिताः कङ्कपत्रिणः ॥	२७
त्रयाणामपि लोकानां पर्याप्तान्नाणनिग्रहे । क.मं खलु दशग्रीवस्तेजोबलसमन्वितः ॥	२८
भवतां तु समर्थानां न किंचिदपि दुष्करम् । तदलं कालसङ्गं क्रियतां बुद्धिनिश्चयः ॥	२९
न हि कर्मगु सज्जन्ते बुद्धिमन्तो भवद्विधाः ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
किष्किन्धाकाण्डे सुपाश्र्ववचनायुवादो नाम एकादशोऽष्टमः सर्गः

षष्ठितमः सर्गः

संपातिपुरावृत्तवर्णनम्

ततः कृतोदकं स्नातं तं गुधं हरियूथपाः । उपविष्टा गिरौ दुर्गे ^१ परिवार्य समन्ततः ॥	१
तमङ्गदमुपासीनं तैः सर्वैर्हरिभिवृतम् । जनितप्रत्ययो हर्षात् संपातिः पुनरब्रवीत् ॥	२
कृत्वा निःशब्दमेकाग्राः शृण्वन्तु हरयो मम । तथ्यं ^३ संकीर्तयिष्यामि यथा जानामि मैथिलीम् ॥	३

अस्य विन्ध्यस्य शिखरे पतितोऽस्मि पुरा ह्यहम् । सूर्यातपपरीताङ्गो निर्दग्धः सूर्यरश्मिभिः ॥	४
लब्धसंज्ञस्तु पट्टात्राद्विवशो विह्वलन्निव । वीक्षमाणो दिशः सर्वा नाभिजानामि किञ्चन ॥	५
ततस्तु सागराञ्छैलान्नदीः सर्वाः सरांसि च । वनानि च प्रदेशांश्च ^१ समीक्ष्य मतिरागमत् ॥	६
हृष्टपक्षिगणाकीर्णः कन्दरान्तरकूटवान् । दक्षिणस्योदधेस्तीरे विन्ध्योऽयमिति निश्चितः ॥	७
आसीच्चात्राश्रमः पुण्यः सुरैरपि सुपूजितः । ऋषिर्निशाकरो नाम यस्मिन्नुग्रतपा भवत् ॥	८
अष्टौ वर्षसहस्राणि तेनास्मिन्नुषिणा विना ^२ । वसतो मम धर्मज्ञाः स्वर्गते तु निशाकरे ॥	९
अवतीर्य च विन्ध्याग्रात् कृच्छ्रेण विपमाच्छनैः । तीक्ष्णदर्भा वसुमती दुःखेन पुनरागतः ॥	१०
तमृषिं द्रष्टुकामोऽस्मि दुःखेनाभ्यागतो भृशम् । जटायुषा मया चैव बहुशोऽधिगतो हि सः ॥	११
तस्याश्रमपदाभ्याशे ववुर्वाताः सुगन्धिनः । वृक्षो नापुष्पितः कश्चिदप्लव्यो वा न विद्यते ॥	१२
उपेत्य चाश्रमं पुण्यं वृक्षमूलमुपाश्रितः । द्रष्टुकामः प्रतीक्षेऽहं भगवन्तं निशाकरम् ॥	१३
अथापश्यमदूरस्थमृषिं ज्वलिततेजसम् । कृताभिपेकं दुर्धर्ममुपावृत्तमुदङ्मुखम् ॥	१४
तमृक्षाः सृमरा व्याघ्राः सिंहा नागाः सरीमृपाः । परिवार्योपगच्छन्ति ^३ धातारं प्राणिनो यथा ॥	१५
ततः प्राप्तमृषिं ज्ञात्वा तानि सत्त्वानि वै ययुः । प्रविष्टे राजनि यथा सर्वं सामात्यकं बलम् ॥	१६
ऋषिस्तु दृष्ट्वा मां प्रीतः प्रविष्टश्चाश्रमं पुनः । मुहूर्तमात्रान्निष्कम्य ततः कार्यमपृच्छत् ॥	१७
सौम्य वैकल्यतां दृष्ट्वा रोम्णां ते नावगम्यते । अग्निदग्धाविमौ पक्षौ त्वक्चैव त्रिणता तव ^४ ॥	१८
गृध्रौ द्वौ दृष्टपूर्वौ मे मातरिश्रसमौ जवे । गृध्राणां चैव राजानौ भ्रातरौ कामरूपिणौ ॥	१९
ज्येष्ठो हि त्वं ^५ तु संपाते जटायुरनुजस्तव । मानुषं रूपमास्थाय गृह्णीतां चरणौ मम ॥	२०
किं ते व्याधिसमुत्थानं पक्षयोः पतनं कथम् । दण्डो वायं कृतः केन सर्वमाख्याहि पृच्छतः ॥	२१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे संपातिपुरावृत्तवर्णनं नाम पष्ठितमः सर्गः

एकषष्ठितमः सर्गः

सूर्यानुगमनाख्यानम्

ततस्तद्धारुणं कर्म दुष्करं साहसात् कृतम् । आचचक्षे मुनेः सर्वं सूर्यानुगमनं तदा ॥

१. उदधिबेलां च च. छ.

२. गिरौ पुना.

३. दातारम् पुना.

४. प्राणाश्वापि शरीरके पुना.

५. ज्येष्ठोऽवितः पुना.

भगवन् व्रणयुक्तत्वाल्लज्जया व्याकुलेन्द्रियः । परिश्रान्तो ^१ न शक्नोमि वचनं प्रतिभाषितुम् ॥	२
अहं चैव जटायुश्च सङ्घर्षार्हपमोहितौ । आकाशं पतितौ वीरौ जिह्वासन्तौ पराक्रमम् ॥	३
कैलासशिखरे बद्ध्वा मुनीनामग्रतः पणम् । रविः स्यादनुयातव्यो यावदस्तं महागिरिम् ॥	४
अथावां युगपत् प्राप्तावपश्याव महीतले । रथचक्रप्रमाणानि नगराणि पृथक्पृथक् ॥	५
क्वचिद्वादित्रघोषांश्च ब्रह्मघोषांश्च शुश्रुवः । गायन्तीश्चाङ्गना बह्वीः पश्यावो रक्तवामसः ॥	६
तूर्णमुत्पत्य चाकाशमादित्यपथमाश्रितौ । आवामालोकयावस्तद्वनं शाद्वलसंस्थितम् ^२ ॥	७
उपलैरिव संछन्ना दृश्यते भूः शिलोन्नयैः । आपगाभिश्च संवीता सूत्रैरिव वसुन्धरा ॥	८
हिमवांश्चैव विन्ध्यश्च मेरुश्च सुमहान्नगः । भूतले संप्रकाशन्ते नागा इव जलाशये ॥	९
तीव्रः स्वेदश्च खेदश्च भयं चासीत्तदावयोः । समाविशति मोहश्च तमो मूर्छा च दारुणा ॥	१०
न दिग्विजायते याम्या नाम्नेयी न च वारुणी । युगान्ते नियतो लोको हतो दग्ध इवाम्बिता ॥	११
मनश्च मे हतं भूयः संनिवर्त्य तु संश्रयम् । यत्नेन महता ह्यस्मिन् पुनः संधाय चक्षुषी ॥	१२
यत्नेन महता भूयो रविः समवलोकितः । तुल्यः पृथ्वीप्रमाणेन भास्करः प्रतिभाति नौ ॥	१३
जटायुर्मामनाप्रच्छद्य निपपात महीं तनः । तं दृष्ट्वा तूर्णमाकाशादात्मानं मुक्तवानहम् ॥	१४
पक्षाभ्यां च मया गुप्तो जटायुर्न प्रदह्यते । प्रमादात्तत्र निर्दग्धः पतन् वायुपथादहम् ॥	१५
आशङ्कं तं निपतितं जनस्थाने जटायुपम् । अहं तु पतितो विन्ध्ये दग्धपक्षो जडीकृतः ॥	१६
राज्येन हीनो भ्रात्रा च पक्षाभ्यां विक्रमेण च ^३ । सर्वथा मर्तुमेवेच्छन् पतिष्ये शिखराद्गिरिः ॥ १७	१७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे सूर्यानुगमनाख्यानं नाम एकषष्टितमः सर्गः

द्विषष्टितमः सर्गः

निशाकरभविष्याख्यानम्

एवमुक्त्वा मुनिश्रेष्ठमरुदं दुःखितो भृशम् । अथ ध्यात्वा मुहूर्तं तु भगवानिदमब्रवीत् ॥	१
पक्षौ च ते प्रपक्षौ च पुनरन्यौ भविष्यतः । प्राणाश्च चक्षुषी चैव विक्रमश्च बलं च ते ॥	
पुराणे सुमहत्कार्यं भविष्यति मया श्रुतम् । दृष्टं मे तपसा चैव श्रुत्वा च विदितं मम ॥	३
राजा दशरथो नाम कश्चिद्विद्ववाकुनन्दनः । तस्य पुत्रो महातेजा रामो नाम भविष्यति ॥	४
अरण्यं च सह भ्रात्रा लक्ष्मणेन गमिष्यति । अस्मिन्नर्थे नियुक्तः सन् पित्रा सत्यपराक्रमः ॥	५

१. बाष्पकण्ठः घ.

२. शाद्वलसन्निभम् च. छ.

३. अस्थानन्तरम्—सर्वथा मर्तुकामोऽहं रक्षणीयस्त्वया मुने—इति क.

नैर्ऋतो रावणो नाम तस्य भार्या हरिष्यति । राक्षसेन्द्रो जनस्थानादवध्यः सुरदानवैः ॥	६
सा च कामैः प्रलोभ्यन्ती भक्ष्यैर्भोज्यैश्च मैथिली । न भोक्ष्यति महाभागा दुःखे मग्ना यशस्विनी ॥	
परमात्रं तु वैदेह्या ज्ञात्वा दास्यति वासवः । यदन्नममृतप्रख्यं सुराणामपि दुर्लभम् ॥	८
तदन्नं मैथिली प्राप्य विज्ञायेन्द्रादिदं त्विति । अग्रमुद्धृत्य रामाय भूतले निर्वपिष्यति ॥	९
यदि जीवति मे भर्ता लक्ष्मणेन सह प्रभुः । देवत्वं गच्छतोर्वापि तयोरन्नमिदं त्विति ॥	१०
एष्यन्त्यन्वेषकास्तस्या रामदूताः प्लवङ्गमाः । आख्येया राममहिषी त्वया तेभ्यो विहङ्गम ॥	११
सर्वथा हि न गन्तव्यमीदृशः क्व गमिष्यसि । देशकालौ प्रतीक्षस्व पक्षौ त्वं प्रतिपत्स्यसे ॥	१२
यदा प्रवृत्तिं तां सर्वांमाख्यास्यसि विहङ्गम । तदैव पक्षौ वर्णश्च तव सर्वं भविष्यति ॥	१३
नोत्सहेयमहं कर्तुमद्यैव त्वां सपक्षकम् । इहस्थस्त्वं तु लोकानां हितं कार्यं करिष्यसि ॥	१४
त्वयापि खलु तत् कार्यं तयोश्च नृपपुत्रयोः । ब्राह्मणानां सुराणां च मुनीनां वासवस्य च ॥	१५
इच्छाम्यहमपि द्रष्टुं भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । नेच्छे चिरं धारयितुं प्राणांस्त्यक्ष्ये कलेबरम् ॥	१६
महर्षिस्त्वब्रवीदेवं दृष्टतत्त्वार्थदर्शनः ॥	

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
किष्किन्धाकाण्डे निशाकरभविष्याख्यानं नाम द्विषष्टितमः सर्गः

द्विषष्टितमः सर्गः

संपातिपक्षप्ररोहः

एतैरन्यैश्च बहुभिर्वाक्यैर्वाक्यविदां वरः । मां प्रशस्याभ्यनुज्ञाप्य प्रविष्टः स स्वमाश्रमम् ॥	१
कन्दरात्तु विसर्पित्वा पर्वतस्य शनैः शनैः । अहं विन्ध्यं समारुह्य भवतः प्रतिपालये ॥	२
अद्य त्वेतस्य कालस्य साग्रं वर्षशतं गतम् । देशकालप्रतीक्षोऽस्मि हृदि कृत्वा मुनेर्वचः ॥	३
महाप्रस्थानमासाद्य स्वर्गते तु निशाकरे । मां निर्दहति संतापो वितर्कैर्बहुभिर्वृतम् ॥	४
उत्थितां मरणे बुद्धिं मुनिवाक्यैर्निर्वर्तये । बुद्धिर्यो तेन मे दत्ता प्राणानां रक्षणाय तु ॥	५
सा मेऽपनयते दुःखं दीप्तेवाग्निशिखा तमः । बुद्धयता च मया वीर्यं रावणस्य दुरात्मनः ॥	६
पुत्रः संतर्जितो वाग्भिर्न त्राता मैथिली कथम् । तस्या विलपितं श्रुत्वा तौ च सीताविनाकृतौ ॥	७
न मे दशरथस्नेहात् पुत्रेणोत्पादितं प्रियम् । तस्य त्वेवं ब्रुवाणस्य संपातेर्वानरैः सह ॥	८
उत्पेततुस्तदा पक्षौ समक्षं वनचारिणाम् । स दृष्ट्वा स्वां तनुं पक्षैरुद्गतैररुणच्छदैः ॥	९
प्रहर्षमतुलं लेभे वानरांश्चेदमब्रवीत् । ऋषेर्निशाकरस्यैव प्रभावादमितात्मनः ॥	१०

आदित्यरश्मिनिर्दग्धौ पक्षौ मे पुनरुत्थितौ । यौवने वर्तमानस्य ममासीद्यः पराक्रमः ॥	११
तमेवाद्यानुगच्छामि बलं पौरुषमेव च । सर्वथा क्रियतां यत्नः सीतामधिगमिष्यथ ॥	१२
पक्षलाभो ममायं वः सिद्धिप्रत्ययकारकः । इत्युक्त्वा स हरीन् सर्वान् संपातिः पतगोत्तमः ॥	१३
उत्पपात गिरेः शृङ्गाज्जिज्ञासुः खगमां गतिम् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा प्रीतिसंहृष्टमानसाः ॥	१४
बभूवुर्हरिशार्दूला विक्रमाभ्युदयोन्मुखाः ॥	

अथ पवनसमानविक्रमाः पूवगवराः प्रतिलब्धपौरुपाः ।

अभिजिदभिमुखा^१ दिशं ययुर्जनकसुतापरिमार्गणोन्मुखाः ॥ १५

इत्यापै श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायाम् संहितायाम्
किष्किन्धाकाण्डे संपातिपक्षप्ररोहो नाम त्रिषष्टितमः सर्गः

चतुःषष्टितमः सर्गः

समुद्रलङ्घनमन्त्रणम्

आख्याता गृध्रराजेन समुत्पत्य पूवङ्गमाः । संगम्य प्रीतिसंयुक्ता विनेदुः सिंहविक्रमाः ॥	१
संपातेर्वचनं श्रुत्वा हरयो रावणक्षयम् । हृष्टाः सागरमाजग्मुः सीतादर्शनकाङ्क्षिणः ॥	२
अभिक्रम्य तु तं देवं ददृग्भूमिविक्रमाः । कृत्स्नं लोकस्य महतः प्रतिबिम्बमिव स्थितम् ॥	३
दक्षिणस्य समुद्रस्य समामाशोत्तरं दिशम् । संनिवेशं ततश्चक्रुः सहिता वानरोत्तमाः ॥	४
सत्त्वंर्महर्द्दिविकृतैः क्रीडद्विविधैर्जले । व्यात्तास्यैः सुमहाकायैर्भूमिभिश्च समाकुलम् ॥	५
प्रसुप्तमिव चान्यत्र क्रीडन्तमिव चान्यतः । क्वचित् पर्वतमात्रैश्च जलराशिभिरावृतम् ॥	६
संक्कलं दानवेन्द्रैश्च पातालतलवासिभिः । रोमहर्षकरं दृष्ट्वा विषेदुः कपिकुञ्जराः ॥	७
आकाशमिव दुष्पारं सागरं प्रेक्ष्य वानराः । विषेदुः सहसा सर्वे कथं कार्यमिति ब्रुवन् ॥	८
विपण्णां वाहिनीं दृष्ट्वा सागरस्य निरीक्षणात् । आश्वासयामास हरीन् भयार्तान् हरिसत्तमः ॥ ९	
तान् विषादेन महता विपण्णान् वानरर्षभान् । उवाच मतिमान् काले वालिपुनूर्महाबलः ^२ ॥ १०	
न विषादे मनः कार्यं विपादो द्रोषवत्तमः । विषादो हन्ति पुरुषं बालं क्रुद्ध इवोरगः ॥	११
यो विपादं प्रसहते विक्रमे पर्युपस्थिते । तेजसा तस्य हीनस्य पुरुषार्थो न सिध्यति ॥	१२
इति ब्रुवति तस्मिन्तु वालिपुत्रे महामतौ । आदित्योऽस्तं गतस्तत्र रजनी चाभ्यवर्तत ^३ ॥	१३
तस्यां रात्र्यां व्यतोतायामङ्गदो वानरैः सह । हरिवृद्धैः समागम्य पुनर्मन्त्रममन्त्रयत् ॥	१४

१. अभिजिदाभिमुखां ति.

२. इद पद्यम् क. ग. घ. च. छ. नास्ति ।

३. इद पद्यम् पूना. नास्ति ।

सा वानराणां ध्वजिनी परिवार्याङ्गदं बभौ । वासवं परिवार्येव मरुतां वाहिनी स्थिता ॥ १५
 कोऽन्यस्तां वानरीं सेनां शक्तः स्तम्भयितुं भवेत् । अन्यत्र वाल्मिनयादन्यत्र च हनूमतः ॥ १६
 ततस्तान् हरिवृद्धांश्च तच्च सैन्यमरिंदमः । अनुमान्याङ्गदः श्रीमान् वाक्यमर्थवदब्रवीत् ॥ १७
 क इदानीं महातेजा लङ्घयिष्यति सागरम् । कः करिष्यति सुग्रीवं सत्यसन्धमरिंदमम् ॥ १८
 को वीरो योजनशतं लङ्घयेच्च प्लवङ्गमाः । इमांश्च यूथपान् सर्वान् मोक्षयेत् को महाभयात् ॥ १९
 कस्य प्रभावाद्दारांश्च पुत्रांश्चव गृहाणि च । इतो निवृत्ताः पश्येम सिद्धार्थाः सुखिनो वयम् ॥ २०
 कस्य प्रसादाद्रामं च लक्ष्मणं च महाबलम् । अभिगच्छेम संहृष्टाः सुग्रीवं च महाबलम् ॥ २१
 यदि कश्चित् समर्थो वः सागरप्लवने हरिः । स ददातिवह नः शीघ्रं पुण्यामभयदर्क्षणांम् ॥ २२
 अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा न कश्चित् किञ्चिदब्रवीत् । स्तिमितेवाभवत्सर्वा तत्र सा हरिवाहिनी ॥ २३
 पुनरेवाङ्गदः प्राह तान् हरीन् हरिसत्तमः । सर्वे बलवतां श्रेष्ठा भवन्तो दृढविक्रमाः ॥ २४
 व्यपदेश्यकुले जाताः पूजिताश्चाप्यभीक्ष्णशः । न हि वो गमने सङ्गः कदाचित्कस्यचित्क्वचिन् ॥ २५
 ब्रुवध्वं यस्य या शक्तिः प्लवने प्लवगर्षभाः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
 किष्किन्धाकाण्डे समुद्रलङ्घनमन्त्रणं नाम चतुःषष्टितमः सर्गः

पञ्चषष्टितमः सर्गः

बलेयत्ताविष्करणम्

ततोऽङ्गदवचः श्रुत्वा सर्वे ते वानरोत्तमाः । स्वं स्वं गतौ समुत्साहमाहुस्तत्र यथाक्रमम् ॥ १
 गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः । मैन्द्रश्च द्विविदश्चैव सुषेणो जाम्बवांस्तथा ॥ २
 आबभाषे गजस्तत्र प्लवेयं दशयोजनम् । गवाक्षो योजनान्याह गमिष्यामीति विंशतिम् ॥ ३
 गवयो वानरस्तत्र वानरांस्तानुवाच ह । त्रिंशतं तु गमिष्यामि योजनानां प्लवङ्गमाः ॥ ४
 शरभस्तानुवाचाथ वानरान् वानरर्षभः । चत्वारिंशद्गमिष्यामि योजनानां प्लवङ्गमाः ॥ ५
 वानरांस्तु महातेजा अब्रवीद्गन्धमादनः । योजनानां गमिष्यामि पञ्चाशन्तु न संशयः ॥ ६
 मैन्द्रस्तु वानरस्तत्र वानरांस्तानुवाच ह । योजनानां परं षष्टिमहं प्लवितुमुत्सहे ॥ ७
 ततस्तत्र महातेजा द्विविदः प्रत्यभाषत । गमिष्यामि न संदेहः सप्ततिं योजनानान्यहम् ॥ ८
 सुषेणस्तु हरिश्रेष्ठः प्रोक्तवान् कपिसत्तमान् । अशीतिं योजनानां तु प्लवेयं प्लवगेश्वराः ॥ ९
 तेषां कथयतां तत्र सर्वास्तानुमान्य च । ततो वृद्धतमस्तेषां जाम्बवान् प्रत्यभाषत ॥ १०
 पूर्वमस्माकमप्यासीत् कश्चिद्भ्रतिपराक्रमः । ते वयं वयसः पारमनुप्राप्ताः स्म सांप्रतम् ॥ ११

किं तु नैवं गते शक्यमिदं कार्यमुपेक्षितुम् । यदर्थं कपिराजश्च रामश्च कृतनिश्चयौ ॥	१२
सांप्रतं कालभेदेन या गतिस्तां निबोधत । नवतिं योजनानां तु गमिष्यामि न संशयः ॥	१३
तांस्तु सर्वान् हरिश्रेष्ठाञ्जाम्बवान् पुनरब्रवीत् । न खल्वेतावदेवासीद्गमने मे पराक्रमः ॥	१४
मया महाबलेश्चैव यज्ञे विष्णुः सनातनः । प्रदक्षिणीकृतः पूर्वं क्रममाणस्त्रिविक्रमम् ॥	१५
स इदानीमहं वृद्धः प्लवने मन्दविक्रमः । यौवने च तदासीन्मे बलमप्रतिमं परैः ॥	१६
संप्रत्येतावतीं शक्तिं गमने तर्कयाम्यहम् । नैतावता च संसिद्धिः कार्यस्यास्य भविष्यति ॥	१७
अथोत्तरमुदारार्थमब्रवीदङ्गदस्तदा । अनुमान्य महाप्राज्ञं जाम्बवन्तं महाकपिः ॥	१८
अहमेतद्गमिष्यामि योजनानां शतं महत् । निवर्तने तु मे शक्तिः स्यान्न वेति न निश्चिता ॥	१९
तमुवाच हरिश्रेष्ठं जाम्बवान् वाक्यकोविदः । ज्ञायते गमने शक्तिस्तव हर्षक्षसत्तम ॥	२०
कामं शतं सहस्रं वा न ह्येष विधिरुच्यते । योजनानां भवाञ्शक्तो गन्तुं प्रतिनिवर्तितुम् ॥	२१
न हि प्रेषयिता तात स्वामी प्रेष्यः कथंचन । भवतायं जनः सर्वः प्रेष्यः प्लवगसत्तम ॥	२२
भवान् कलत्रमस्माकं स्वामिभावे व्यवस्थितः । स्वामी कलत्रं सैन्यस्य गतिरेषा परंतप ॥	२३
तस्मात् कलत्रवत्तत्र प्रतिपाल्यः सदा भवान् । अपि चैतस्य कार्यस्य भवान् मूलमरिंदम ॥	२४
मूलमर्थस्य संग्रह्यमेष कार्यविदां नयः । मूले हि सति सिध्यन्ति गुणाः पुष्पफलोदयाः ^१ ॥	२५
तद्भवानस्य कार्यस्य साधनं सत्यविक्रम । बुद्धिविक्रमसंपन्नो हेतुरत्र परंतप ॥	२६
गुरुश्च गुरुपुत्रश्च त्वं हि नः कपिसत्तम । भवन्तमाश्रित्य वयं समर्था ह्यर्थसाधने ॥	२७
उक्तवाक्यं महाप्राज्ञं जाम्बवन्तं महाकपिः प्रत्युवाचोत्तरं वाक्यं वालिसूनुरथाङ्गदः ॥	२८
यादं नाहं गमिष्यामि नान्यो वानरपुंगवः । पुनः खल्विदमस्माभिः कार्यं प्रायोपवेशनम् ॥	२९
न ह्यकृत्वा हरिपतेः संदेशं तस्य धीमतः । तत्रापि गत्वा प्राणानां पश्यामि ^२ परिरक्षणम् ॥	३०
स हि प्रसादे चात्यर्थं कोपे च हरिरीश्वरः । अतीत्य तस्य संदेशं विनाशो गमने भवेत् ॥	३१
तद्यथा ह्यस्य कार्यस्य न भवत्यन्यथा गतिः । तद्भवानेव दृष्टार्थः संचिन्तयितुमर्हति ॥	३२
सोऽङ्गदेन तदा वीरः प्रत्युक्तः प्लवगर्षभः । जाम्बवानुत्तरं वाक्यं प्रोवाचेदं ततोऽङ्गदम् ॥	३३
अस्य ते वीर कार्यस्य न किञ्चित् परिहीयते । एष संचोदयाम्येनं यः कार्यं साधयिष्यति ॥	३४

ततः प्रतीतं प्लवतां वरिष्ठमेकान्तमाश्रित्य सुखोपविष्टम् ।

संचोदयामास हरिप्रवीरो हरिप्रवीरं हनुमन्तमेव ॥

३५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे बलेयत्ताविष्करणं नाम पञ्चषष्टितमः सर्गः

षट्षष्टितमः सर्गः

हनूमद्वलसंधुक्षणम्

अनेकशतसाहस्रीं विषण्णां हरिवाहिनीम् । जाम्बवान् समुदीक्ष्यैवं हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥	१
वीर वानरलोकस्य सर्वशास्त्रविशारद । तूष्णीमेकान्तमाश्रित्य हनुमन् किं न जल्पसि ॥	२
हनुमन् हरिराजस्य सुग्रीवस्य समो ह्यसि । रामलक्ष्मणयोश्चापि तेजसा च बलेन च ॥	३
अरिष्टनेमिनः पुत्रो वैनतेयो महाबलः । गरुत्मानिति विख्यात उत्तमः सर्वपक्षिणाम् ॥	४
बहुशो हि मया दृष्टः सागरे स महाबलः । भुजगानुद्धरन् पक्षी महावेगो महायशः ॥	५
पक्षयोर्यद्वलं तस्य तावद्भुजबलं तव । विक्रमश्चापि वेगश्च न ते तेनावहीयते ॥	६
बलं बुद्धिश्च तेजश्च सत्त्वं च हरिपुंगव । विशिष्टं सर्वभूतेषु किमात्मानं न बुध्यसे ॥	७
औसीदप्सरसां श्रेष्ठा विख्याता पुञ्जिकस्थला । अञ्जनेति परिख्याता पत्नी कंसरिणो हरेः ॥	८
विख्याता त्रिषु लोकेषु रूपेणाप्रतिमा भुवि । अभिशापादभूत्तात वानरी कामरूपिणी ॥	९
दुहिता वानरेन्द्रस्य कुञ्जरस्य महात्मनः । कपित्वे चारुसर्वाङ्गी कदाचिन् कामरूपिणी ॥	१०
मानुषं विग्रहं कृत्वा रूपयौवनशालिनी । विचित्रमाल्याभरणा महार्हक्षौमवासिनी ॥	११
अचरन् पर्वतस्याग्रे प्रावृडम्बुदसंनिभे । तस्या वस्त्रं विशालाक्ष्याः पीतं रक्तदशं शुभम् ॥	१२
स्थितायाः पर्वतस्याग्रे मारुतोऽपाहरच्छनैः । स ददर्श ततस्तस्या वृत्तावूरु सुसंहतौ ॥	१३
स्तनौ च पीनौ सहितौ सुजातं चारु चाननम् । तां विशालायतश्रोणीं तनुमध्यां यशस्विनीम् ॥	१४
दृष्ट्वैव शुभसर्वाङ्गीं पवनः काममोहितः । स तां भुजाभ्यां दीर्घाभ्यां पर्यष्वजत मारुतः ॥	१५
मन्मथाविष्टसर्वाङ्गो गतात्मा तामनिन्दिताम् । सा तु तत्रैव संभ्रान्ता ^१ सुवृत्ता वाक्यमब्रवीत् ॥	१६
एकपत्नीव्रतमिदं को नाशयितुमिच्छति । अञ्जनाया वचः श्रुत्वा मारुतः प्रत्यभाषत ॥	१७
न त्वां हिसामि सुश्रोणि मा भूते सुभगे भयम् । मारुतोऽस्मि ^२ गतो यत्त्वां परिष्वज्य यशस्विनीम् ॥	१८
वीर्यवान् बुद्धिसंपन्नस्तव पुत्रो भविष्यति । महासत्त्वो महातेजा महाबलपराक्रमः ॥	१९
लङ्घने प्लवने चैव भविष्यति मया समः । एवमुक्त्वा ततस्तुष्टा जननी ते महाकपे ॥	२०
गुहायां त्वां महाबाहो प्रजज्ञे प्लवगर्षभम् । अभ्युत्थितं ततः सूर्यं बालो दृष्ट्वा महावने ॥	२१
फलं चेति जिघृक्षुस्त्वमुत्प्लुत्याभ्युद्रतो दिवम् । शतानि त्रीणि गत्वाथ योजनानां महाकपे ॥	२२
तेजसा तस्य निर्धूतो न विषादं गतस्ततः । तावदापततस्तूर्णमन्तरिक्षं महाकपे ॥	२३
क्षिप्तमिन्द्रेण ते वस्त्रं क्रोधाविष्टेन धीमता । तदा शैलाप्रशिखरे वामो हनुरभज्यत ॥	२४

१. अप्सरा प्र.

तद्वस्त्रमपिधाषन्ती—इति ष.

२. अस्यानन्तरम्—कुत्सबन्धी च मारुतम् ।

३. मनसास्मि च ।

ततो हि नामधेयं ते हनुमानिति कीर्त्यते । ततस्त्वां निहतं दृष्ट्वा वायुर्गन्धवहः स्वयम् ॥	२५
त्रैलोक्ये भृशसंक्रुद्धो न ववौ वै प्रभञ्जनः । संभ्रान्ताश्च सुराः सर्वे त्रैलोक्ये क्षोभिते सति ॥	२६
प्रसादयन्ति संक्रुद्धं मारुतं भुवनेश्वराः । प्रसादिते च पवने ब्रह्मा तुभ्यं वरं ददौ ॥	२७
अशस्त्रवध्यतां तात समरे सत्यविक्रम । वज्रस्य च निपातेन विरुजं त्वां समीक्ष्य च ॥	२८
सहस्रनेत्रः प्रीतात्मा ददौ ते वरमुत्तमम् । स्वच्छन्दतश्च मरणं ते भूयादिति वै प्रभो ॥	२९
स त्वं केसरिणः पुत्रः क्षेत्रजो भीमविक्रमः । मारुतस्यौरसः पुत्रस्तेजसा चापि तत्समः ॥	३०
ईदृशस्य च ते तात वर्णयामः कथं बलम् । कार्यं चालोकसामान्यं कर्तुं शक्तस्त्वमेव हि ॥	३१
भवाञ्जीवातवेऽस्माकमञ्जनागर्भसंभव । त्वं हि वायुसुतो वत्स प्लवने चापि तत्समः ॥	३२
बयमद्य गतप्राणा भवान्नन्नातु सांप्रतम् । दाक्ष्यविक्रमसंपन्नः पक्षिराज इवापरः ॥	३३
त्रिविक्रमे मया तात सशैलवनकानना । त्रिःसप्तकृत्वः पृथिवी परिक्रान्ता प्रदक्षिणम् ॥	३४
तथा चौषधयोऽस्माभिः संचिता देवशासनात् । निष्पन्नममृतं याभिस्तदासीन्नो महद्बलम् ॥	३५
स इदानीमहं वृद्धः परिहीनपराक्रमः । सांप्रतं कालमस्माकं भवान् सर्वगुणान्वितः ॥	३६
तद्विजृम्भस्व विक्रान्तः प्लवतामुत्तमो ह्यसि । त्वद्वीर्यं द्रष्टुकामेयं सर्ववानरवाहिनी ॥	३७
उत्तिष्ठ हरिशार्दूल लङ्घ्यस्व महार्णवम् । परा हि सर्वभूतानां हनुमन् या गतिस्तव ॥	३८
विषण्णा हरयः सर्वे हनुमन् किमुपेक्षसे । विक्रमस्व महावेगो विष्णुस्त्रीन् विक्रमानिव ॥	३९

ततस्तु वै जाम्भवता प्रचोदितः प्रतीतवेगः पवनात्मजः कपिः ।

प्रहर्षयंस्तां हरिवीरवाहिनीं चकार रूपं महदात्मनस्तदा ॥

४०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

किष्किन्धाकाण्डे हनूमद्वलसंधुक्षणं नाम षट्षष्ठितमः सर्गः

सप्तषष्ठितमः सर्गः

लङ्घनावष्टम्भः

संस्तूयमानो हनुमान् व्यवर्धत महाबलः । समाविध्य च लाङ्गूलं हर्षाच्च बलमेथिवान् ॥	१
तस्य संस्तूयमानस्य वृद्धैर्वानरपुंगवैः । तेजसापूर्यमाणस्य रूपमासीदनुत्तमम् ॥	२
यथा विजृम्भते सिंहो विवृद्धो गिरिगङ्गरे । मारुतस्यौरसः पुत्रस्तथा संप्रति जृम्भते ॥	३
तं दृष्ट्वा जृम्भमाणं ते क्रमितुं शतयोजनम् । वीर्येणापूर्यमाणं च सहसा बानरोत्तमाः ॥	४

सहसा शोकमुत्सृज्य प्रहर्षेण समन्विताः । विनेदुस्तुष्टुवुश्चापि हनुमन्तं महाबलम् ॥	५
प्रहृष्टा विस्मिताश्चैव वीक्षन्ते स्म समन्ततः । त्रिविक्रमकृतोत्साहं नारायणमिव प्रजाः ॥	६
अशोभत मुखं तस्य जृम्भमाणस्य धीमतः । अम्बरीषमिवादीप्तं विधूम इव पावकः ॥	७
हरीणामुत्थितो मध्यात् संप्रहृष्टतनूरुहः । अभिवाद्य हरीन् वृद्धान् हनूसानिदमब्रवीत् ॥	८
अरुजन् पर्वताग्राणि हुताशनसखोऽनिलः । बलवानप्रमेयश्च वायुराकाशगोचरः ॥	९
तस्याहं शीघ्रवेगस्य शीघ्रगस्य महात्मनः । मारुतस्यौरसः पुत्रः प्लवने नास्ति मत्समः ^१ ॥	१०
उत्सहेयं हि विस्तीर्णमालिखन्तमिवाम्बरम् । मेढं गिरिमसङ्गेन परिगन्तुं सहस्रशः ॥	११
बाहुवेगप्रणुन्नेन सागरेणाहमुत्सहे । समाप्लावयितुं लोके सपर्वतनदीहृदम् ॥	१२
ममोरुजङ्घावेगेन भविष्यति समुत्थितः । समुच्छ्रितमहाग्राहः समुद्रो वरुणालयः ॥	१३
पन्नगाशनमाकाशे पतन्तं पक्षिसेविते । वैनतेयमहं शक्तः परिगन्तुं सहस्रशः ॥	१४
उदयात् प्रस्थितं वापि ज्वलन्तं रश्मिमालिनम् । अनस्तमितमादित्यमभिगन्तुं समुत्सहे ॥	१५
ततो भूमिमसंस्पृश्य पुनरागन्तुमुत्सहे । प्रवेगेनैव महता भीमेन प्लवगर्षभाः ॥	१६
उत्सहेयमतिक्रान्तुं सर्वानाकाशगोचरान् । सागरं क्षोभयिष्यामि दारयिष्यामि मेदिनीम् ॥	१७
पर्वतान् कम्पयिष्यामि प्लवमानः प्लवङ्गमाः । हरिष्याम्यूरुवेगेन प्लवमानो महार्णवम् ॥	१८
लतानां विविधं पुष्पं पादपानां च सर्वशः । अनुयास्यति मामद्य प्लवमानं विहायसा ॥	१९
भविष्यति हि मे पन्थाः स्वातेः पन्था इवाम्बरे । चरन्तं घोरमाकाशमुत्पतिष्यन्तमेव वा ॥	२०
द्रक्ष्यन्ति निपतन्तं च सर्वभूतानि वानराः । महामेघप्रतीकाशं मां च द्रक्ष्यथ वानराः ॥	२१
दिवमावृत्य गच्छन्तं प्रसमानमिवाम्बरम् । विधमिष्यामि जीमूतान् कम्पयिष्यामि पर्वतान् ॥	२२
सागरं क्षोभयिष्यामि प्लवमानः समाहितः । वैनतेयस्य सा शक्तिर्मम वा ^२ मारुतस्य वा ॥	२३
ऋते सुपर्णराजानं मारुतं वा महाजवम् । न तद्भूतं प्रपश्यामि यन्मां प्लुतमनुव्रजेत् ॥	२४
निमेषान्तरमात्रेण निरालम्बनमम्बरम् । सहसा निपतिष्यामि घनाद्विद्युदिवोत्थिता ॥	२५
भविष्यति हि मे रूपं प्लवमानस्य सागरे । विष्णोर्विक्रममाणस्य पुरा त्रीन् विक्रमानिव ॥	२६
बुद्ध्या चाहं प्रपश्यामि मनश्चेष्टा च मे तथा । अहं द्रक्ष्यामि वैदेहीं प्रमोदध्वं प्लवङ्गमाः ॥	२७
मारुतस्य समो वेगे गरुडस्य समो जवे । अयुतं योजनानां तु गमिष्यामीति मे मतिः ॥	२८
वासवस्य सवन्नस्य ब्रह्मणो वा स्वयंभुवः । विक्रम्य सहसा हस्तादमृतं तदिहानये ^३ ॥	२९
लङ्कां वापि समुत्क्षिप्य गच्छेयमिति मे मतिः । तमेवं वानरश्रेष्ठं गर्जन्तममितौजसम् ॥	३०
प्रहृष्टा हरयस्तत्र समुदैक्षन्त विस्मिताः । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा ज्ञातीनां शोकनाशनम् ॥	३१

१. प्लवनेनास्मि तत्समः ति.

तेज उत्तमम्—इति छ.

२. अस्यानन्तरम्—तेजस्यन्द्राङ्गिगृह्णायां स्यादा

उवाच परिसंहृष्टो जाम्बवान् हरिसत्तमम् । वीर केसरिणः पुत्र हनुमन् मारुतात्मज ॥	३२
ज्ञातीनां विपुलः शोकस्त्वया तात विनाशितः । तव कल्याणरुचयः कपिमुख्याः समागताः ॥	३३
मङ्गलं कार्यसिद्धयर्थं करिष्यन्ति समाहिताः । ऋषीणां च प्रसादेन कपिवृद्धमतेन च ॥	३४
गुरुणां च प्रसादेन प्लवस्व त्वं महार्णवम् । स्थास्यामश्चैकपादेन यावदागमनं तव ॥	३५
त्वद्गतानि च सर्वेषां जीवितानि वनौकसाम् । ततस्तु हरिशार्दूलस्तानुवाच वनौकसः ॥	३६
नेयं मम मही वेगं लङ्घने धारयिष्यति । एतानीह नगस्यास्य शिलासंकटशालिनः ॥	३७
शिखराणि महेन्द्रस्य स्थिराणि च महान्ति च । एषु वेगं करिष्यामि महेन्द्रशिखरेष्वहम् ॥	३८
नानाद्रुमविकीर्णेषु धातुनिष्यन्दशोभिषु । एतानि मम ^१ निष्पेषं पादयोः प्लवतां वराः ॥	३९
प्लवतो धारयिष्यन्ति योजनानामितः शतम् । ततस्तं मारुतप्रण्वयः स हरिर्मारुतात्मजः ॥	४०
आरुरोह नगश्रेष्ठं महेन्द्रमरिर्मर्दनः । वृतं नानाविधैर्वृक्षैर्मृगसेवितशाद्वलम् ॥	४१
लताकुसुमसंबाधं नित्यपुष्पफलद्रुमम् । सिंहशार्दूलचरितं मत्तमातङ्गसेवितम् ^२ ॥	४२
मत्तद्विजगणोद्गुष्टं सलिलोत्पीडसंकुलम् । महद्भिरुच्छ्रितं शृङ्गैर्महेन्द्रं स महाबलः ॥	४३
विचचार हरिश्रेष्ठो महेन्द्रसमविक्रमः । पादाभ्यां पीडितस्तेन महाशैलो महात्मनः ॥	४४
ररास सिंहाभिहतो महान् मत्त इव द्विपः । मुमोच सलिलोत्पीडान् विप्रकीर्णशिलोच्चयः ॥	४५
वित्रस्तमृगमातङ्गः प्रकम्पितमहाद्रुमः ^३ । नागगन्धर्वमिथुनैः पानसंसर्गकर्कशैः ॥	४६
उत्पतद्भिश्च विहगैर्विद्याधरगणैरपि । त्यज्यमानमहासानुः संनिलीनमहोरगः ॥	४७
चलशृङ्गशिलोद्घातस्तदाभूत् स महागिरिः ^४ । निश्वसद्भिस्तदातैस्तु भुजङ्गैरर्धनिःसृतैः ॥	४८

१. वेगं हि शिखराणि महान्ति च झ. अ.

लम्बमानास्तु भुजगा विकीर्णान्त्रा इवानुः । संभ्रान्त-

२. अस्थानन्तरम्—अनेकशापदाकीर्णं नाना-

वन्यमातङ्गप्रर्पाडितमहाद्रुमः ॥—इति ख.

विहगसेवितम् । आक्रम्य शृङ्ग पादाभ्यामुत्पातु [त]मुप-
चक्रमे ॥—इति ख.

४. त्यज्यमान... महागिरिः इत्यस्य स्थाने
—वानेरुन्द्रपादाघातसंकीर्णतटानिस्वनैः । रक्षसा हि

३. ररास ... महाद्रुम इत्यस्य स्थाने—विशीर्णः
सहसाधस्ताद्भूमौ समशिराः स्थितः । हनूमच्चरणद्वन्द्व-
पीडितस्य गिरेस्तदा । बाष्पासारा इवापेतुः सर्वतस्तत्र
निक्षैराः । हनूमच्चरणाक्रान्ताद्भिरिशृङ्गादयो [धो]हुताः ॥

महोत्पातस्तदाभूत्स महागिरिः ॥ गुहाभ्यो निष्पतद्भिश्च
सिंहैरुन्नतकन्धरैः । हरिपादावभग्नोऽद्विर्वेसास्थिरिब
चावभौ ॥—इति घ.

सपताक इवाभाति स तदा धरणीधरः । ऋषिभिर्ब्रह्माससंभ्रान्तैस्त्यज्यमानशिलोच्चयः ॥ ४९
सीदन् महति कान्तारे सार्थहीन इवाध्वगः ॥

स वेगवान् वेगसमाहितात्मा हरिप्रवीरः परवीरहन्ता ।

मनः समाधाय महानुभावो जगाम लङ्कां मनसा मनस्वी ॥ ५०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सप्तितायाम्
किष्किन्धाकाण्डे लङ्कनावप्रभो नाम सप्तषष्ठितमः सर्गः

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे किष्किन्धाकाण्डः संपूर्णः

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

॥ अथ सुन्दरकाण्डः ॥

प्रथमः सर्गः

सागरलङ्घनम्

नतो रावणनीतायाः सीतायाः शत्रुकर्शनः । इयेप पदमन्वेष्टुं चारणाचरिते पथि ॥	१
दुष्करं निष्प्रतिद्वन्द्वं चिकीर्षन् कर्म वानरः । समुद्रप्रशिरोग्नीवो गवां पतिरिवाबभौ ॥	२
अथ वैदूर्यवर्णेषु शाद्वलेषु महाबलः । धीरः सलिलकल्पेषु विचचार यथासुखम् ॥	३
द्विजान् वित्रासयन् धीमानुरसा पादपान् हरन् । मृगांश्च सुबहून्निघ्नन् प्रवृद्ध इव केसरी ॥	४
नीललोहितमाङ्गिष्ठपत्रवर्णैः सितासितैः । स्वभावविहितैश्चित्रैर्धातुभिः समलंकृतम् ॥	५
कामरूपिभिराविष्टमभीक्ष्णं सपरिच्छदैः । यक्षकिंनरगन्धर्वैर्देवकल्पैश्च पन्नगैः ॥	६
स तस्य गिरिवर्यस्य तले नागवरायुते । तिष्ठन् कपिवरस्तत्र हृदे नाग इवाबभौ ॥	७
स सूर्याय महेन्द्राय पवनाय स्वयंभुवे । भूतेभ्यश्चाञ्जलिं कृत्वा चकार गमने मतिम् ॥	८
अञ्जलिं प्राङ्मुखः कुर्वन् पवनायात्मयोनये । ततो हि ववृधे ^१ गन्तुं दक्षिणो दक्षिणां दिशम् ॥	९
प्लवङ्गप्रवरैर्दृष्टः प्लवने कृतनिश्चयः । ववृधे रामवृद्धथर्थं समुद्र इव पर्वसु ॥	१०
निष्प्रमाणशरीरः सँल्लिलङ्घयिपुरर्णवम् ^२ । बाहुभ्यां पीडयामास चरणाभ्यां च पर्वतम् ॥	११
स चचालाचलश्चापि मुहूर्तं कपिपीडितः । तरूणां पुष्पिताग्राणां सर्वं पुष्पमशातयत् ॥	१२
तेन पादपमुक्तेन पुष्पौघेण सुगान्धना । सर्वतः संवृतः शैलो बभौ पुष्पमयो यथा ॥	१३
तेन चोत्तमवीर्येण पीड्यमानः स पर्वतः ^३ । सलिलं संप्रसुस्त्राव मदं मत्त इव द्विपः ^४ ॥	१४
पीड्यमानस्तु बलिना महेन्द्रस्तेन पर्वतः । रीतीर्निर्वर्तयामास काञ्चनाञ्जनराजतीः ॥	१५
मुमोच च शिलाः शैलो विशालाः सुमनःशिलाः । मध्यमेनार्चिषा जुष्टो धूमराजीरिवानलः ॥	१६
गिरिणा ^५ पीड्यमानेन पीड्यमानानि सर्वतः । गुहाविष्टानि भूतानि विनेदुर्विकृतैः स्वरैः ॥	१७
स ^६ महासत्त्वसंनादः शैलपीडानिमित्तजः । पृथिवीं पूरयामास दिशश्चोपवनानि च ॥	१८

१. ततोऽमिववृधे छ.

२. अस्यानन्तरम्—प्रगृह्य बलवान् बाहु

लङ्कामभिमुखः स्थितः—इति ग.

३. इदमर्थं १५. श्लोकानन्तरं ग. दृश्यते ।

४. इदमर्थं ग. नास्ति ।

५. धूमराजिः ति.

६. हरिणा प्र.

७. स महान् च. छ.

शिरोभिः पृथुभिः सर्पा व्यक्तस्वस्तिकलक्षणैः । वमन्तः पावकं घोरं ददंशुर्दशनैः शिलाः ॥	१९
तास्तदा सविषैर्दष्टाः कृपितैस्तैर्महाशिलाः । जज्वलुः पावकोदीप्ता विभिदुश्च सहस्रधा ॥	२०
यानि चौषधजालानि तस्मिञ्जातानि पर्वते । विषघ्नान्यपि नागानां न शोकुः शमितुं विषम् ^१ ॥	२१
भिद्यतेऽयं गिरिर्भूतैरिति मत्वा तपस्विनः । त्रस्ता विद्याधरास्तस्मादुत्पेतुः स्त्रीगणैः सह ॥	२२
पानभूमिगतं हित्वा हैममासवभाजनम् ^२ । पात्राणि च महार्हाणि करकांश्च हिरण्मयान् ॥	२३
लेह्यानुभावचान् भक्ष्यान् मांसानि विविधानि च । आर्पभाणि च चर्माणि खड्गान्श्च कनकत्सरून् ॥	२४
कृतकण्ठगुणाः क्षीबा रक्तामाल्यानुलेपनाः । रक्ताक्षाः पुष्कराक्षाश्च गगनं प्रतिपेदिरे ॥	२५
हारनूपुरकेयूरपारिहार्यधराः स्त्रियः । विस्मिताः सस्मितास्तस्थुराकाशे रमणैः सह ॥	२६
दर्शयन्तो महाविद्यां विद्याधरमहर्षयः । सप्रियास्तस्थुराकाशे वीक्षांचक्रुश्च पर्वतम् ॥	२७
शुश्रुवुश्च तदा शब्दमृषीणां भावितात्मनाम् । चारणानां च सिद्धानां स्थितानां विमलेऽम्बरे ॥	२८
एष पर्वतसंकाशो हनूमान् मारुतात्मजः । तितीर्षति महावेगः सागरं मकरालयम् ॥	२९
रामार्थं वानरार्थं च चिकीर्षन् कर्म दुष्करम् । समुद्रस्य परं पारं दुष्प्रापं प्राप्नुमिच्छति ॥	३०
इति विद्याधराः श्रुत्वा वचस्तेषां तपस्विनाम् । तमप्रमेयं ददृशुः पर्वते वानरर्षभम् ॥	३१
दुधुवे च स रोमाणि चकम्पे चाचलोपमः ^३ । ननाद सुमहानादं स महानिव तोयदः ॥	३२
आनुपूर्व्येण वृत्तं च लाङ्गूलं रोमभिश्चितम् । उत्पतिप्यन् विचिक्षेप पक्षिराज इवोरगम् ॥	३३
तस्य लाङ्गूलमाविद्धमात्तवेगस्य पृष्ठतः । ददृशे गरुडेनेव द्वियमाणो महोरगः ॥	३४
बाहू संस्तम्भयामास महापरिघसंनिभौ । ससाद् च कपिः कट्यां चरणौ संचुकोच च ॥	३५
संहृत्य च भुजौ श्रीमांस्तथैव च शिरोधराम् । तेजः सत्त्वं तथा वीर्यमाविवेश स वीर्यवान् ॥	३६
मार्गमालोकयन् दूरादूर्ध्वं प्रणिहितेक्षणः । रुरोध हृदये प्राणानाकाशमवलोकयन् ॥	३७
पद्भ्यां दृढमवस्थानं कृत्वा स कपिकुञ्जरः । निकुञ्च्य कर्णौ हनुमानुत्पतिप्यन् महाबलः ॥	३८
वानरान् वानरश्रेष्ठ इदं वचनमब्रवीत् । यथा 'राघवनिर्मुक्तः शरः श्वसनविक्रमः ॥	३९

१. यथेति । राघवनिर्मुक्तः शरो यथा संकल्पित लक्ष्यस्य प्रदेशम् आदौ गच्छेत्, लक्ष्यस्य तत्र असंनिधाने च त्रिदिवमपि गच्छेत्, एवं क्रमेण यावच्छक्ष्यभूतः स राघवमनुगच्छति तावत्तमनुद्रवत्येव तथाहमपि करिष्यामीत्यर्थः । अतश्चास्य उपमानवाक्यस्य 'गमिष्यामि सुरालयम्' 'आनयिष्यामि रावणम्' इत्युत्तरत्रापि सवन्धः ॥

१. अस्यानन्तरम्—अपरे तु महाकाया वमन्तोऽस्मिं स्वतेजसा । कन्दैरम्बो विनिष्पेतुः कपिपादनिपीडिताः ॥ गिरेराक्रम्यमाणस्य तरवस्तरुणाङ्कुराः ।

मुमुचुः पुष्पवर्षाणि रक्तोत्पलसुगंधिनः ॥ गैरिकाञ्जनसंजुष्टा हरितालसमावृताः । व्यशीर्यन्त गिरेस्तस्य शिलास्ताः समनःशिलाः । सचन्दनसस्ताम्रचित्रकाञ्चनधातुभिः । क्षिप्तैः शिखरनिर्भेदैर्दीप्तैर्गैरिकाञ्चनधातुभिः ॥

—इति ष. छ.

२. आसनभाजनम् ख.

३. साहिताः ख. च.

विस्मिताः छ.

४. अनलोपमः पुना.

अचकोत्तमः क. ष.

गच्छेत्तद्द्रुमिष्यामि लङ्कां रावणपालिताम् । न हि द्रक्ष्यामि यदि तां लङ्कायां जनकात्मजाम् ॥	४०
अनेनैव हि वेगेन गमिष्यामि सुरालयम् । यदि वा त्रिदिवे सीतां न द्रक्ष्यामि कृतश्रमः ॥	४१
बद्ध्वा राक्षसराजानमानयिष्यामि रावणम् । सर्वथा कृतकार्योऽहमेष्यामि सह सीतया ॥	४२
आनयिष्यामि वा लङ्कां समुत्पात्र्य सरावणाम् । एवमुक्त्वा तु हनुमान् वानरान् वानरोत्तमः ॥	४३
उत्पपाताथ वेगेन वेगवानविचारयन् । सुपर्णमिव चात्मानं मेने स कपिकुञ्जरः ॥	४४
समुत्पतति तस्मिंस्तु वेगात्ते नगरोहिणः । संहृत्य विटपान् सर्वान् समुत्पेतुः समन्ततः ॥	४५
स मत्तकोयष्टिभक्तान् पादपान् पुष्पशालिनः । उद्धहन्नूरुवेगेन जगाम विमलेऽम्बरे ॥	४६
ऊरुवेगोद्धता वृक्षा मुहूर्तं कपिमन्वयुः । प्रस्थितं दीर्घमध्वानं स्वबन्धुमिव बान्धवाः ॥	४७
तदूरुवेगोन्मथिताः मालाश्चान्ये नगोत्तमाः । अनुजग्मुर्हनूमन्तं सैन्या इव महीपतिम् ॥	४८
सुपुष्पिताग्रैर्बहुभिः पादपैरन्वितः कपिः । हनूमान् पर्वताकारो बभूवादभुतदर्शनः ॥	४९
सागरवन्तोऽथ ये वृक्षा न्यमज्जलवणाम्भसि । भयादिव महेन्द्रस्य पर्वता वरुणालये ॥	५०
स नानाकुसुमैः कीर्णः कपिः माङ्कुरकोरकैः । शुशुभे मेघसंकाशः खद्योतैरिव पर्वतः ॥	५१
विमुक्तास्तस्य वेगेन मुक्त्वा पुष्पाणि ते द्रुमाः । अवशीर्यन्त सलिले निवृत्ताः सुहृदो यथा ॥	५२
लघुत्वेनोपपन्नं तद्विचित्रं सागरेऽपतन् । द्रुमाणां विविधं पुष्पं कपिवायुसमीरितम् ^१ ॥	५३
पुष्पौघेनानुविद्धेन नानावर्णं वानरः । बभौ मेघ इवोद्यन् वै ^२ विद्युद्रणविभूषितः ॥	५४
तस्य वेगममाधूतैः पुष्पैस्तोयमद्दृश्यतै ^३ । ताराभिरभिरामाभिरुदिताभिरिवाम्बरम् ॥	५५
तस्याम्बरगतौ बाहू दृट्शते प्रसारितौ । पर्वताप्राद्विनिष्कान्तौ पञ्चास्याविव पन्नगौ ॥	५६
पिबन्निव बभौ श्रीमान् सोर्मिमालं महार्णवम् । पिपासुरिव चाकाशं दृशे स महाकपिः ॥	५७
तस्य विद्युत्प्रभाकारे वायुमार्गानुमारिणः । नयने संप्रकाशेते पर्वतस्थाविवानलौ ॥	५८
पिङ्गे पिङ्गाक्षमुग्व्यस्य बृहती परिमण्डले ^४ । चक्षुषी संप्रकाशेते चन्द्रसूर्याविवोदितौ ^५ ॥	५९
मुग्धं नामिक्रया तस्य ताम्रया ताम्रमाबभौ । सन्ध्यया समभिसृष्टं यथा सूर्यस्य मण्डलम् ॥	६०
लाङ्गूलं च समाविद्धं प्लवमानस्य शोभते । अम्बरे वायुपुत्रस्य शक्रध्वज इवोच्छ्रितः ॥	६१
लाङ्गूलचक्रेण महाञ्शुक्लदंष्ट्रोऽनिलात्मजः । व्यरोचत महाप्राज्ञः परिवेषीव भास्करः ॥	६२
स्फिग्देशेनाभिताम्रेण रराज स महाकपिः । महता दारितेनेव गिरिगैरिकधातुना ॥	६३
तस्य वानरसिंहस्य प्लवमानस्य सागरम् । कक्षान्तरगतो वायुर्जामूत इव गर्जति ॥	६४
खे यथा निपतन्त्युल्का ह्युत्तरान्ताद्विनिःसृता । दृश्यते सानुबन्धा च तथा स कपिकुञ्जरः ॥	६५

१. बृहती च परिमण्डले अणुनी चेति विरोधः

२. इवाकाशे छ.

अपिशब्दप्रयोगाद्गम्यः वर्तुलाकारे इति परिहारः ।

३. पुष्पौघेनेत्यादि अदृश्यतेत्यन्तं घ. नारिण ।

४. अस्यानन्तरम्—ताराचितमिवाकाशं प्रबभौ

५. अम्बरे ख. ग. छ.

स महार्णवः—इति ग. च. छ.

पतत्पतङ्गसंकाशो व्यायतः शुशुभे कपिः । प्रवृद्ध इव मातङ्गः कक्ष्यया बध्यमानया ॥	६६
उपरिष्ठाच्छरीरेण च्छायया चावगाढया । सागरे मारुताविष्टा नौरिवासीत्तदा कपिः ॥	६७
यं यं देशं समुद्रस्य जगाम स महाकपिः । स स तस्योरुवेगेन सोन्माद इव लक्ष्यते ॥	६८
सागरस्योर्मिमालानामुरसा शैलवर्ष्मणा । अभिप्रंस्तु महावेगः पुप्लुवे स महाकपिः ॥	६९
कपिवातश्च बलवान् मेघवातश्च निःमृतः । सागरं भीमनिर्घोषं कम्पयामासतुर्भृशम् ॥	७०
विकर्षन्पूर्मिजालानि बृहन्ति लवणाम्भसः । पुप्लुवे कपिशार्दूलो विकिरन्निव रोदसी ॥	७१
मेरुमन्दरसंकाशानुद्गतान् स महार्णवे । अत्यक्रामन्महावेगस्तरङ्गान् गणयन्निव ॥	७२
तस्य वेगसमुद्भूतं जलं सजलदं तदा । अम्बरस्थं विबभ्राज शारदाभ्रमिवाततम् ॥	७३
तिमिनक्रङ्गपाः क्रूर्मा दृश्यन्ते विवृतास्तदा । वस्त्रापकर्षणेनेव शरीराणि शरीरिणाम् ॥	७४
प्लवमानं समीक्ष्याथ भुजङ्गाः सागरालयाः । व्योम्नि तं कपिशार्दूलं सुपर्णं इति मेनिरे ॥	७५
दशयोजनविस्तीर्णा त्रिंशद्योजनमायता । छाया वानरसिंहस्य जले चारुतराभवन् ॥	७६
श्वेताभ्रघनराजीव वायुपुत्रानुगामिनी । तस्य सा शुशुभे छाया वितता लवणाम्भसि ॥	७७
शुशुभे स महातेजा महाकायो महाकपिः । वायुमार्गं निरालम्बे पक्षवानिव पर्वतः ॥	७८
येनासौ याति बलवान् वेगेन कपिकुञ्जरः । तेन मार्गेण सहसा द्रोणीकृत इवार्णवः ॥	७९
आपाते पक्षिसङ्घानां पक्षिराज इवाबभौ । हनूमान् मेघजालानि प्रकर्षन् मारुतो यथा ॥	८०
प्रविशन्नभ्रजालानि निष्पतंश्च पुनः पुनः । प्रच्छन्नश्च प्रकाशश्च चन्द्रमा इव लक्ष्यते ॥	८१
पाण्डरारुणवर्णानि नीलमास्त्रिपकानि च । कपिना कृष्यमाणानि महाभ्राणि चकाशिरे ॥	८२
प्लवमानं तु तं दृष्ट्वा प्लवगं त्वरितं तदा । ववृपुः पुष्पवर्षाणि देवगन्धर्वचारणाः ^१ ॥	८३
तताप न हि तं सूर्यः प्लवन्तं वानरेश्वरम् । सिपेवे च तदा वायू रामकार्यार्थसिद्धये ॥	८४
ऋषयस्तुष्टुवुश्चैनं प्लवमानं विहायसा । जगुश्च देवगन्धर्वाः प्रशंसन्तो महौजसम् ॥	८५
नागाश्च तुष्टुवुर्यक्षा रक्षांसि विबुधाः खगाः । प्रेक्ष्याकाशे कपिवरं सहसा विहतङ्गमम् ॥	८६
तस्मिन् प्लवगशार्दूले प्लवमाने हनूमति । इक्ष्वाकुकुलमानार्थी चिन्तयामास सागरः ॥	८७
साहाय्यं वानरेन्द्रस्य यदि नाहं हनूमतः । करिष्यामि भविष्यामि सर्वैवाच्यो विवक्षताम् ॥	८८
अहमिद्वक्त्रनाथेन मगरेण विवर्धितः । इक्ष्वाकुसचिवश्चायं नावसीदितुमर्हति ॥	८९
तथा मया विधातव्यं विश्रमेत यथा कपिः । शेषं च मयि विश्रान्तः सुग्वेनातिपतिष्यति ॥	९०
इति कृत्वा मतिं साध्वीं समुद्रश्छन्नमम्भसि । हिरण्यनाभं मैनाकमुवाच गिरिसत्तमम् ॥	९१
त्वमिहासुरसङ्घानां पातालतलवासिनाम् । देवराज्ञा गिरिश्रेष्ठ परिधः संनिवेशितः ॥	९२
त्वमेषां जातवीर्याणां ^२ पुनरेषोत्पतिष्यताम् । पातालस्याप्रमेयस्य द्वारमावृत्य तिष्ठसि ॥	९३

१. सर्वैवाच्यः अत्यन्तनिम्बः

२. जातवीर्याणाम् छ.

३. देवगन्धर्वदानवाः न.

तिर्यगूर्ध्वमधश्चैव शक्तिस्ते शैल बर्धितुम् । तस्मात् संचोदयामि त्वामुत्तिष्ठ नगसत्तम ॥	९४
स एष कपिशार्दूलस्त्वामुपैष्यति वीर्यवान् । हनूमान् रामकार्यार्थं भीमकर्मा खमाप्लुतः ^१ ॥	९५
अस्य साह्यं मया कार्यमिद्वक्त्राकुहितवर्तिनः ^२ । मम हीद्वक्त्राकवः पूज्याः परं पूज्यतमास्तव ॥	९६
कुरु साचिव्यमस्माकं न नः कार्यमतिक्रमेत् । कर्तव्यमकृतं कार्यं सतां 'मन्युमुदीरयेत्' ^३ ॥	९७
सलिलादूर्ध्वमुत्तिष्ठ तिष्ठत्वेष कपिस्त्वयि । अस्माकमतिथिश्चैव पूज्यश्च प्लवतां वरः ^४ ॥	९८
चामीकरमहानाभ देवगन्धर्वसेवित । हनूमांस्त्वयि विश्रान्तस्ततः शेषं गमिष्यति ॥	९९
काकुत्स्थस्यानुशंस्यं च मैथिल्याश्च विवासनम् ^५ । श्रमं च प्लवगेन्द्रस्य ममीक्ष्योत्थातुर्महसि ॥ १००	
हिरण्यनाभो मैनाको निशम्य लवणाम्भसः । उत्पपात जलात्तूर्णं महाद्रुमलतायुतः ॥	१०१
स सागरजलं भित्त्वा बभूवाभ्युत्थितस्तदा । यथा जलधरं भित्त्वा दीप्तरश्मिर्दिवाकरः ॥	१०२
स महात्मा मुहूर्तं पर्वतः सलिलावृतः । दर्शयामास शृङ्गाणि सागरेण नियोजितः ॥	१०३
शातकुम्भमयैः शृङ्गैः सकिनरमहोरगैः । अदित्योदयसंकाशैरालिखद्भिरिवाम्बरम् ॥	१०४
तप्तजाम्बूनदैः शृङ्गैः पर्वतस्य समुत्थितैः । आकाशं शम्भसंकाशमभवत् काञ्चनप्रभम् ॥	१०५
जातरूपमयैः शृङ्गैर्भ्राजमानैः स्वयंप्रभैः । आदित्यशतसंकाशः सोऽभवद्गिरिसत्तमः ^६ ॥	१०६
तमुत्थितममङ्गेन हनुमानग्रतः स्थितम् । मध्ये लण्णतोयस्य वित्रोऽयमिति निश्चितः ^७ ॥	१०७
स तमुच्छ्रितमत्यर्थं महावेगो महाकपिः । उरसा पातयामास जीमूतमिव मारुतः ॥	१०८
स तथा पातितस्तेन कपिना पर्वतोत्तमः । बुद्ध्वा तस्य कपेर्वेगं जहर्ष च ननाद च ॥	१०९
तमाकाशगतं वीरमाकाशे समुपस्थितः । प्रीतो हृष्टमना वाक्यमब्रवीत् पर्वतः कपिम् ॥	११०
मानुषं धारयन् रूपमात्मनः शिखरे स्थितः । दुष्करं कृतवान् कर्म त्वमिदं वानरोत्तम ॥	१११
निपत्य मम शृङ्गेषु विश्रमस्व यथासुखम् । राघवस्य कुले जातेरुदधिः परिवर्धितः ॥	११२
स त्वां रामहिते युक्तं प्रत्यर्चयति सागरः । कृते च प्रतिकर्तव्यमेव धर्मः सनातनः ॥	११३
सोऽयं तत्प्रतिकारार्थं त्वन्तः संमानमर्हति । त्वन्निमित्तमनेनाहं बहुमानात्प्रचोदितः ॥	११४
योजनानां शतं चापि कपिरेष खमाप्लुतः । तव सानुषु विश्रान्तः शेषं प्रक्रमतामिति ॥	११५
तिष्ठ त्वं हरिशार्दूल मयि विश्रम्य गम्यताम् । तदिदं गन्धवत् स्वादु कन्दमूलफलं बहु ॥	११६
'तदास्वाद्य हरिश्रेष्ठ विश्रम्य श्रो' गमिष्यसि । अस्माकमपि संबन्धः कपिमुख्य त्वयास्ति वै ॥ ११७	

१. मन्युः चित्तत्रेकृतम् । अतः अवश्यकर्तव्य-
मकर्वन् पश्चात् मन्युं गमिष्यतीति भावः ।
२. शस्त्रसंकाशं नीलाम्भम् ।
३. समास्वाषति चेत् दृश्यते म पाठः क्लृष्टः ।
४. ममाप्लुतः छ ।
५. -कुलवर्तिनः च ।
६. कुवित्यादि उदीरयेदित्यन्तं ष, नास्ति ।

४. वर पुना ।
५. इ. मर्धम् ख. नास्ति । अस्य साह्यं
मित्यादि विवासानमित्यन्तम कचिन्नारित ।
६. वनः क.
७. इदं पद्य ख. नास्ति ।
८. इदं पद्य ख. नास्ति ।
९. विश्रान्तोऽनुगमिष्यसि च.

प्रख्यातस्त्रिषु लोकेषु महागुणपरिमहः । वेगवन्तः प्लवन्तो ये प्लवगा मारुतात्मज ॥	११८
तेषां मुख्यतमं मन्ये त्वामहं कपिकुञ्जर । अतिथिः किल पूजार्हः प्राकृतोऽपि विजानता ॥	११९
धर्मं जिज्ञासमानेन किं पुनर्यादृशो भवान् ^१ । त्वं हि देववरिष्ठस्य मारुतस्य महात्मनः ॥	१२०
पुत्रस्तस्यैव वेगेन सदृशः कपिकुञ्जर । पूजिते त्वयि धर्मज्ञ पूजां प्राप्नोति मारुतः ॥	१२१
तस्मात्त्वं पूजनीयो मे शृणु चाप्यत्र कारणम् । पूर्वं कृतयुगे तात पर्वताः पक्षिणोऽभवन् ॥	१२२
तेऽभिजग्मुर्दिशः सर्वा गरुडानिलवेगिनः । ततस्तेषु प्रयातेषु देवसङ्घाः सहर्षिभिः ॥	१२३
भूतानि च भयं जग्मुस्तेषां पतनशङ्कया । ततः क्रुद्धः सहस्राक्षः पर्वतानां शतक्रतुः ॥	१२४
पक्षांश्चिच्छेद वज्रेण तत्र तत्र सहस्रशः । स मामुपगतः क्रुद्धो वज्रमुद्यम्य देवराट् ॥	१२५
ततोऽहं सहसा क्षिप्तः श्वसनेन महात्मना । अस्मिँल्लवणतोये च प्रक्षिप्तः प्लवगोत्तम ॥	१२६
गुप्तपक्षसमग्रश्चै तव पित्राभिरक्षितः । ततोऽहं मानयामि त्वां मान्यो हि मम मारुतः ॥	१२७
त्वया मे ह्येष संबन्धः कपिमुख्य महागुणः । अस्मिन्नेवं गते कार्ये सागरस्य ममैव च ॥	१२८
प्रीतिं प्रीतमनाः कर्तुं त्वमर्हसि महाकपे । श्रमं मोक्षयै पूजां च गृहाण कपिसत्तम ॥	१२९
प्रीतिं च बहु मन्यस्व प्रीतोऽस्मि तव दर्शनान् । एवमुक्तः कपिश्रेष्ठस्तं नगोत्तममब्रवीत् ॥	१३०
प्रीतोऽस्मि कृतमातिशयं मन्युरेपोऽपनीयताम् । त्वरते कार्यकालो मे ह्यहश्च व्यतिवर्तते ॥	१३१
प्रतिज्ञा च मया दत्ता न स्थातव्यमिहान्तरा । इत्युक्त्वा पाणिना शैलमालभ्य हरिपुंगवः ॥	१३२
जगामाकाशमाविश्य वीर्यवान् प्रहसन्निव । स पर्वतसमुद्राभ्यां बहुमानादवेक्षितः ॥	१३३
पूजितश्चोपपन्नाभिराशीर्भिरनिलात्मजः । अथोर्ध्वं दूरमुत्पत्य हित्वा शैलमहार्णवौ ^२ ॥	१३४
पितुः पन्थानमास्थाय जगाम विमलेऽम्बरे । ततश्चोर्ध्वगतिं प्राप्य गिरिं तमवलोकयन् ॥	१३५
वायुसूनुर्निरालम्बे जगाम विमलेऽम्बरे ^३ । तद्वितीयं हनुमतो दृष्ट्वा कर्म मुदुष्करम् ॥	१३६
प्रशंसुः सुराः सर्वे सिद्धाश्च परमर्षयः । देवताश्चाभवन् ह्येतास्तत्रस्थास्तस्य कर्मणा ॥	१३७
काञ्चनस्य सुनाभस्य सहस्राक्षश्च वासवः । उवाच वचनं श्रीमान् परिनोषात् मगद्वदम् ॥	१३८
सुनाभं पर्वतश्रेष्ठं स्वयमेव शचीपतिः । हिरण्यनाभ शैलेन्द्र परितुष्टोऽस्मि ते भृशम् ॥	१३९
अभयं ते प्रयच्छामि तिष्ठ सौम्य यथासुखम् । साह्यं कृतं त्वया सौम्य विक्रान्तस्य हनूमतः ॥१४०	
क्रमतो योजनशतं निर्भयस्य भये सति । रामस्यैव हितायैव ^४ याति दाशरथेर्हरिः ॥	१४१
सत्क्रियां कुर्वता तस्य तोपितोऽस्मि भृशं त्वया । ततः प्रहर्षमगमद्विपुलं पर्वतोत्तमः ॥	१४२
देवतानां पतिं दृष्ट्वा परितुष्टं शतक्रतुम् । स वै दत्तवरः शैलो बभूवावस्थितस्तदा ॥	१४३

१. त्वादृशो महान् च

२. गुप्तपक्षः छ.

३. मोक्षय छ.

४. शैलं महाकपिः क.

५. निरालम्बो जगाम कपिकुञ्जरः पुना.

इदं पद्यम् घ. नास्ति ।

६. हि दौत्येन छ.

हनूमांश्च मुहूर्तेन व्यसिचक्राम सागरम् । ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः ॥ १४४
 अञ्जवन् सूर्यसंकाशां सुरसां नागमातरम् । अयं बातात्मजः श्रीमान् प्लवते सागरोपरि ॥ १४५
 हनूमान्नाम तस्य त्वं मुहूर्तं विघ्नमाचर । राक्षसं रूपमास्थाय सुघोरं पर्वतोपमम् ॥ १४६
 दंष्ट्राकरालं पिङ्गाक्षं वक्त्रं कृत्वा नभःस्पृशम्^१ । बलमिच्छामहे ज्ञातुं भूयश्चास्य पराक्रमम् ॥ १४७
 त्वां विजेष्यत्युपायेन पिषादं वा गमिष्यति । एवमुक्त्वा तु सा देवी दैवतैरभिसत्कृता ॥ १४८
 समुद्रमध्ये सुरसा विभ्रती राक्षसं वपुः । विकृतं च विरूपं च सर्वस्य च भयावहम् ॥ १४९
 प्लवमानं हनूमन्तमावृत्येदमुवाच ह । मम भक्षः प्रदिष्टस्त्वमीश्वरैर्वानरर्षभ ॥ १५०
 अहं त्वां भक्षयिष्यामि प्रविशेदं ममाननम् । एवमुक्तः सुरसया प्राञ्जलिवानरर्षभः ॥ १५१
 प्रहृष्टवदनः श्रीमान् सुरसां वाक्यमब्रवीत् । रामो दाशरथिः श्रीमान् प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥ १५२
 लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया । अन्यकार्यविपक्तस्य बद्धवैरस्य राक्षसैः ॥ १५३
 तस्य सीता हता भार्या रावणेन यशस्विनी । तस्याः सकाशं दृतोऽहं गमिष्ये रामशासनात् ॥ १५४
 कर्तुमर्हसि रामस्य माहं विषयवासिनी । अथवा मैथिलीं दृष्ट्वा रामं चाक्लिष्टकारिणम् ॥ १५५
 आर्गामिष्यामि ते वक्त्रं सत्यं प्रतिशृणोमि ते । एवमुक्त्वा हनुमता सुरसा कामरूपिणी ॥ १५६
 अब्रवीन्नातिवर्नेन्मां कश्चिद्वेप वरो मम^२ । तं प्रयान्तं समुद्रीक्ष्य सुरसा वाक्यमब्रवीत् ॥ १५७
 बलं जिज्ञासमाना वै नागमाता हनूमतः । प्रविश्य वदनं मेऽद्य गन्तव्यं वानरोत्तम ॥ १५८
 वर एष पुरा दत्तो मम धात्रेति सत्वरा । व्यादाय वक्त्रं विपुलं स्थिता सा मारुतेः पुरः ॥ १५९
 एवमुक्तः सुरसया क्रुद्धो वानरपुंगवः । अब्रवीत् क्रुरु वै वक्त्रं येन मां विषहिष्यसे ॥ १६०
 इत्युक्त्वा सुरसां क्रुद्धो दशयोजनमायताम्^३ । दशयोजनविस्तारो बभूव हनुमांस्तदा ॥ १६१
 तं दृष्ट्वा मेघसंकाशं दशयोजनमायतम् । चकार सुरसाप्यास्यं विंशद्योजनमायतम्^४ ॥ १६२
 तद्दृष्ट्वा व्यादितं चास्यं वायुपुत्रः सुबुद्धिमान् । दीर्घजिह्वं सुरसया सुघोरं नरकोपमम् ॥ १६३
 स संक्षिप्यात्मनः कायं जीमूत इव मारुतिः^५ । तस्मिन् मुहूर्ते हनुमान् बभूवाङ्गुष्ठमात्रकः ॥ १६४
 सोऽभिपत्याशु तद्वक्त्रं निष्पत्य च महाजवः । अन्तरिक्षे स्थितः श्रीमानिदं^६ वचनमब्रवीत् ॥ १६५
 प्रविष्टोऽस्मि हि ते वक्त्रं दाक्षायणि नमोऽस्तु ते । गमिष्ये यत्र वैदेही सत्यश्चासीद्वरस्तव ॥ १६६

१. राक्षममित्वादि नभःस्पृशमित्यन्तं क. घ. हनुमान् वीरः पञ्चाशद्योजनोच्छ्रितः ॥ चकार सुरसा

नास्ति ।

२. इदमर्थं ग. नास्ति ।

३. इत्युक्त्वा सुरसा क्रुद्धा दशयोजनमायती

ग. छ.

४. अस्यानन्तरम्—तां दृष्ट्वा विस्तृतास्यां तु वायुपुत्रः सुबुद्धिमान् । अतः परं हनूमांस्तु त्रिंशद्योजन-
 मायतः ॥ चकार सुरसा वक्त्रं चत्वारिंशत्तथायतम् । बभूव

हनुमान् वीरः पञ्चाशद्योजनोच्छ्रितः ॥ चकार सुरसा
 वक्त्रं षष्टियोजनमायतम् । तथैव हनुमान् वीरः सप्तती-
 योजनोच्छ्रितः ॥ चकार सुरसा वक्त्रमशीतीयोजनायतम् ।
 हनूमान्बलप्रख्यो नवतीयोजनोच्छ्रितः ॥ चकार सुरसा
 वक्त्रं शतयोजनमायतम् ।—इति ग. च.

५. बभूवाङ्गुष्ठमात्रकः ग. च.

६. प्रहसन्नित्यम् ग. छ.

तं दृष्ट्वा वदनान्मुक्तं चन्द्रं राहुमुखादिव । अत्रवीत् सुरसा देवी स्वेन रूपेण वानरम् ॥	१६७
अर्थसिद्धयै हरिश्रेष्ठ गच्छ सौम्य यथासुखम् । समानयस्व बैदेहीं राघवेण महात्मना ॥	१६८
तत्तृतीयं हनुमतो दृष्ट्वा कर्म सुदुष्करम् । साधु साध्विति भूतानि प्रशंशंसुस्तदा हरिम् ^१ ॥	१६९
जगामाकाशमाविश्य वेगेन गरुडोपमः । सेविते वारिधाराभिः पतगैश्च ^२ निषेविते ॥	१७०
चरिते कैशिकाचार्यै रैरावतनिषेविते । सिंहकुञ्जरशार्दूलपतगोरगवाहनैः ॥	१७१
विमानैः संपतद्भिश्च विमलैः ममलंकृते । वज्राशनिसमाघातैः पावकैरुपशोभिते ॥	१७२
कृतपुण्यैर्महाभागैः स्वर्गजिद्भिरलंकृते । बहता हव्यमत्यर्थं सेविते चित्रभानुना ॥	१७३
प्रहनक्षत्रचन्द्रार्कतारागणविभूषिते । महर्षिगणगन्धर्वनागयक्षसमाकुले ॥	१७४
विविक्ते विमले विश्वे विश्रावमुनिषेविते । देवराजगजाक्रान्ते चन्द्रमूर्यपथे शिवे ॥	१७५
विताने जीवलोकस्य वितते ब्रह्मनिर्मिते । बहुशः सेविते वीरैर्विद्याधरगणैर्वरैः ॥	१७६
जगाम वायुमार्गे च गरुत्मानिव मारुतिः । हनुमान् मेघजालानि प्रकर्षन् मारुतो यथा ॥	१७७
कालागरुसवर्णानि रक्तपीतसितानि च । कपिना कृष्यमणानि महाभ्राणि चकाशिरे ॥	१७८
प्रविशन्नभ्रजालानि निष्पतंश्च पुनः पुनः । प्रावृषीन्दुरिवाभाति निष्पतन् प्रविशंस्तदा ॥	१७९
प्रदृश्यमानः सर्वत्र हनुमान् मारुतात्मजः । भेजेऽम्बरं निरालम्बं लम्बपक्ष ^३ इवाद्रिराट् ॥	१८०
प्रवमानं तु तं दृष्ट्वा सिंहिका नाम राक्षसी । मनसा चिन्तयामास प्रवृद्धा कामरूपिणी ॥	१८१
अद्य दीर्घस्य कालस्य भविष्याम्यहमाशिता । इदं हि मे महत् सत्त्वं चिरस्य वशमागतम् ॥	१८२
इति संचिन्त्य मनसा छायामस्य समाक्षिपत् । छायायां गृह्यमाणायां चिन्तयामास वानरः ॥	१८३
समाक्षिमोऽस्मि सहसा पङ्कगुह्यतपराक्रमः । प्रतिलोमेन वातेन महानौरिव सागरे ॥	१८४
तिर्यग्ूर्ध्वमधश्चैव वीक्षमाणस्ततः कपिः । ददर्श स मेहत् सत्त्वमुत्थितं लवणाम्भसः ॥	१८५
तद्दृष्ट्वा चिन्तयामास मारुतिर्विकृताननम् । कपिराजेन कथितं सत्त्वमद्भुतदर्शनम् ॥	१८६
छायाप्राहि महावीर्यं तदिदं नात्र संशयः । म तां बुद्ध्वार्थतत्त्वेन सिंहिकां मतिमान् कपिः ॥	१८७
व्यवर्धत महाकायः प्रावृषीव बलाहकः । तस्य सा कायमुद्वीक्ष्य वर्धमानं महाकपेः ॥	१८८
वक्त्रं प्रसारयामास पातालान्तरसंनिभम् । घनराजीव गर्जन्ती वानरं समभिद्रवत् ॥	१८९
स ददर्श ततस्तस्या विवृतं सुमहन्मुखम् । कायमात्रं च मेधावी मर्माणि च महाकपिः ॥	१९०
म तस्या विवृते वक्त्रे वज्रसंहननः कपिः । संक्षिप्य मुहुरात्मानं निपपात महाबलः ॥	१९१

१. अस्वान-नरम्—म मागरमनाधृष्यमभ्येत्य
 बरुणालयम्—इति क. ग. च. छ.
 २. पन्नगैश्च छ.

३. पक्षयुक्तः पुना.
 ४. महासत्त्वम् छ.
 ५. कपिराज्ञा यदास्यातम्

आस्ये तस्या निमज्जन्तं ददृशुः सिद्धचारणाः । अस्यमानं यथा चन्द्रं पूर्णं पर्वणि राहुणा ॥	१९२
ततस्तस्या नखैस्तीक्ष्णैर्मर्माण्युत्कृत्य वानरः । उत्पपाताथ वेगेन मनःसंपातविक्रमः ॥	१९३
तां तु दृष्ट्वा च धृत्या च दाक्षिण्येन निपात्य हि । स कपिप्रवरो वेगाद्भवृषे पुनरात्मवान् ॥	१९४
हृतहृत् सा हनुमता पपात विधुराम्भसि । स्वयंभुवेव हनुमान् सृष्टस्तस्या विनाशने ^१ ॥	१९५
तां हतां वानरेणाशु पतितां वीक्ष्य सिंहिकाम् । भूतान्याकाशचारीणि तमूचुः प्लवगोत्तमम् ॥	१९६
भीममद्य कृतं कर्म महत् सत्त्वं त्वया हतम् । साधयार्थमभिप्रेतमरिष्टं प्लवतां वर ॥	१९७
यस्य त्वेतानि चत्वारि वानरेन्द्र यथा तव । स्मृतिर्धृतिर्मतिर्दाक्ष्य ^२ स कर्मसु न सीदति ॥	१९८
स तैः संभावितः पूज्यैः प्रतिपन्नप्रयोजनः । जगामाकाशमाविश्य पन्नगाशनवत् कपिः ॥	१९९
प्राप्तभूयिष्ठपागस्तु सर्वतः प्रतिलोकयन् । योजनानां शतस्यान्ते वनराजिं ददर्श सः ॥	२००
ददर्श च पतन्नेव विविधद्रुमभूषितम् । द्वीपं शाखाभृगश्रेष्ठो मलयोपवनानि च ॥	२०१
सागरं मागगानूपं सागरानृपजान् द्रुमान् । सागरस्य च पत्नीनां मुखान्यपि विलोकयन् ॥	२०२
स महामेघसंकशं समीक्ष्यात्मानमात्मवान् । निरुन्धन्तमिवाकाशं चकार मतिमान् मतिम् ॥	२०३
कायवृद्धिं प्रेवेगं च मम दृष्ट्वैव गक्षमाः । मयि कौतूहलं कुर्युरिति मेने महाकपिः ॥	२०४
ततः शरीरं संक्षिप्य तन्महीधरसंनिभम् । पुनः प्रकृतिमापेदे वीतमोह इवात्मवान् ॥	२०५
तद्रूपमनिसंक्षिप्य हनूमान् प्रकृतौ स्थितः । त्रीन् क्रमानिव विक्रम्य बलिवीर्यहरो हरिः ॥	२०६

स चारुनानाविधरूपधारी परं ममासाद्य समुद्रतीरम् ।

परैरशक्यं^३ 'प्रतिपन्नरूपः समीक्षितात्मा'^४ समवेक्षितार्थः ॥

२०७

ततः स लम्बस्य गिरेः समृद्धे विचित्रकूटे निपपात कूटे ।

सकेतकोहालकनारिकेले महाद्रिकूटप्रतिमो महात्मा ॥

२०८

नतस्तु संप्राप्य समुद्रतीरं समीक्ष्य लङ्कां गिरिराजमूर्ध्नि ।

कर्पस्तु तस्मिन्नपपात पर्वते विधूय रूपं व्यथयन् मृगद्विजान् ॥

२०९

स सागरं दानवपन्नगायुतं बलेन विक्रम्य महोर्मिमालिनम् ।

निपत्य तीरे च महोदधेस्तदा ददर्श लङ्काममरावतीमिव ॥

२१०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम्

मुन्दरकाण्डे सागरलङ्घनं नाम प्रथमः सर्गः

१ परैः तरितुमशक्यं नीरमामाद्येत्स्वन्वयः ।
'परैरशक्यप्रतिपन्नरूपः' इति चेत् दृश्यते तदा
गरिमन् पाठे तरितुमित्याद्याहं विनैव योजना
ममवनि ।

२. इदमर्थम् च. छ. नारित.
३. धृतिर्धृतिर्मतिर्दाक्ष्य च. छ.
४. अशक्यः च. छ.
५. मन्त्रैक्यतामो छ.

द्वितीयः सर्गः

निशागमप्रतीक्षा

स सागरमनाधृष्यमतिक्रम्य महाबलः । त्रिकूटशिखरे लङ्कां स्थितां स्वस्थो ददर्श ह ॥	१
ततः पादपमुक्तेन पुष्पवर्षेण वीर्यवान् । अभिवृष्टः स्थितस्तत्र बभौ पुष्पमयो यथा ॥	२
योजनानां शतं श्रीमांस्तीर्त्वाप्युत्तमविक्रमः ^१ । अनिःश्वसन् कपिस्तत्र न ग्लानिमधिगच्छति ॥	३
शतान्यहं योजनानां क्रमेयं सुबहून्यपि । किं पुनः सागरस्यान्तं संख्यातं शतयोजनम् ॥	४
स तु वीर्यवतां श्रेष्ठः प्लवतामपि चोत्तमः । जगाम वेगवाल्लङ्कां लङ्कयित्वा महोदधिम् ॥	५
शाद्वलानि च नीलानि गन्धवन्ति वनानि च । गण्डवन्ति च मध्येन जगाम नगवन्ति च ॥	६
शैलांश्च तरुभिश्छन्नान् वनराजींश्च पुष्पिताः । अभिचक्राम तेजस्वी हनुमान् प्लवगर्षभः ॥	७
स तस्मिन्नचले तिष्ठन् वनान्युपवनानि च । स नगाग्रे स्थितां लङ्कां ददर्श पवनात्मजः ॥	८
सरलान् कर्णिकारांश्च खर्जूरांश्च सुपुष्पितान् । प्रियालान् मुचुलिन्दांश्च कुटजान् केतकानपि ॥	९
प्रियङ्गून् गन्धपूर्णांश्च नीपान् सप्रच्छदांस्तथा । असनान् कोविदारांश्च करवोगंश्च पुष्पितान् ^२ ॥१०	
पुष्पभारनिबद्धांश्च तथा मुकुलितानपि । पादपान् विहगाकीर्णान् पवनाधूतमस्तकान् ॥	११
हंसकारण्डवाकीर्णा वापीः पद्मोत्पलायुताः । आक्रीडान् विविधान् रम्यान् विविधांश्च जलाशयान् ॥	
संततान् विविधैर्वृक्षैः सर्वर्तुफलपुष्पितैः । उद्यानानि च रम्याणि ददर्श कपिकुञ्जरः ॥	१३
समासाद्य च लक्ष्मीवाल्लङ्कां रावणपालिताम् । परिखाभिः सपद्माभिः सोत्पलाभिरलंकृताम् ॥	१४
सीतापहरणात्तेन रावणेन सुरक्षिताम् । समन्ताद्विचरद्भिश्च राक्षसैः कामरूपिभिः ^३ ॥	१५
काञ्चनेनावृतां रम्यां प्राकारेण महापुरीम् । गृहैश्च ग्रहसंकाशैः ^४ शारदाम्बुदसंनिभैः ॥	१६
पाण्डराभिः प्रतोलीभिरुच्चाभिरभिसंवृताम् । अट्टालकशताकीर्णां पताकाध्वजमालिनीम् ॥	१७
तोरणैः काञ्चनैर्दीमां लतापङ्क्तिविचित्रितैः । ददर्श हनुमाल्लङ्कां दिवि देवपुरीमिव ॥	१८
गिरिमूर्ध्नि स्थितां लङ्कां पाण्डरैर्भवनैः शुभैः । स ददर्श कपिः श्रीमान् पुरमाकाशगं यथा ॥	१९
पालितां राक्षसेन्द्रेण निर्मितां विश्वकर्मणा । प्लवमानामिवाकाशे ददर्श हनुमान् पुरीम् ॥	२०
वप्रप्रकारजघनां विपुलाम्बुवनाम्बराम् ^५ । शतघ्नीशूलकेशान्तामट्टालकवतंसकाम् ॥	२१
मनसेव कृतां लङ्कां निर्मितां विश्वकर्मणा । द्वारमुत्तरमासाद्य चिन्तयामास वानरः ॥	२२
कैलासनिलयप्रख्यमालिखन्तमिवाम्बरम् । डीयमानमिवाकाशमुच्छ्रितैर्भवनोत्तमैः ॥	२३

१. अमितविक्रमः छ.

२. पुष्पवन्ति छ.

३. गण्डवन्तीत्यादि पुष्पितानिखन्तम् ख. नास्ति ।

४. उग्रधन्विभिः च.

५. गिरिसंकाशैः ख. ग. छ.

६. नवान्बरां च. छ.

संपूर्णां राक्षसैर्घोरैर्नैर्गैर्भोगवतीमिव । अचिन्त्यां सुकृतां स्पष्टां कुबेराभ्युषितां पुरा ॥	२४
दंष्ट्रिर्भिर्बहुभिः शूरैः शूलपट्टिशपाणिभिः । रक्षितां राक्षसैर्घोरैर्गुह्यामाशीविषैरिव ॥	२५
तस्याश्च महतीं गुप्तिं सागरं च समीक्ष्य सः । रावणं च रिपुं घोरं चिन्तयामास वानरः ॥	२६
आगत्यापीह हरयो भविष्यन्ति निरर्थकाः । न हि युद्धेन वै लङ्का शक्या जेतुं सुरैरपि ॥	२७
इमां तु विषमां दुर्गां लङ्कां रावणपालिताम् । प्राप्यापि स महाबाहुः किं करिष्यति राघवः ॥	२८
अवकाशो न सान्त्वस्य राक्षसेष्वभिगम्यते । न दानस्य न भेदस्य नैव युद्धस्य दृश्यते ॥	२९
चतुर्णामेव हि गतिर्वानराणां महात्मनाम् । वालिपुत्रस्य नीलस्य मम राज्ञश्च धीमतः ॥	३०
यावज्जानामि वैदेहीं यदि जीवति वा न वा । तत्रैव चिन्तयिष्यामि दृष्ट्वा तां जनकात्मजाम् ॥३१	३१
ततः स चिन्तयामास मुहूर्तं कपिकुञ्जरः । गिरिशृङ्गे स्थितस्तस्मिन् रामस्याभ्युदये रतः ॥	३२
अनेन रूपेण मया न शक्या रक्षसां पुरी । प्रवेष्टुं राक्षसैर्गुप्ता क्रूरैर्बलसमन्वितैः ॥	३३
उग्रौजसो महावीर्या बलवन्तश्च राक्षसाः । वञ्चनीया मया सर्वं जानकीं परिमार्गता ॥	३४
लक्ष्यालक्ष्येण रूपेण रात्रौ लङ्कापुरी ^१ मया । प्रवेष्टुं प्राप्तकालो मे कृत्यं साधयितुं महत् ॥	३५
तां पुरीं तादृशीं दृष्ट्वा दुराधर्षा सुरासुरैः । हनूमांश्चिन्तयामास विनिःश्वस्य मुहुर्मुहुः ॥	३६
केनोपायेन पश्येयं मैथिलीं जनकात्मजाम् । अदृष्टो राक्षसेन्द्रेण रावणेन दुरात्मना ॥	३७
न विनश्येत् कथं कार्यं रामस्य विदितात्मनः । एकामेकश्च पश्येयं रहिते जनकात्मजाम् ॥	३८
भूताश्चार्था विपद्यन्ते देशकालविरोधिताः । विष्णुवं दूतमासाद्य तमः सूर्योदये यथा ॥	३९
अर्थानर्थान्तरे बुद्धिर्निश्चितापि न शोभते । घातयन्ति हि कार्याणि दूताः पण्डितमानिनः ॥	४०
न विनश्येत् कथं कार्यं वैकुण्ठं न कथं भवेत् । लङ्कनं च समुद्रस्य कथं नु न भवेद्द्वया ॥	४१
मयि दृष्टे तु रक्षोभी रामस्य विदितात्मनः । भवेद्ब्यर्थमिदं कार्यं रावणानर्थमिच्छतः ॥	४२
न हि शक्यं क्वचित् स्थातुमविज्ञातेन राक्षसैः । अपि राक्षसरूपेण किमुतान्येन केनचित् ॥	४३
वायुरप्यत्र नाज्ञातश्चरेदिति मतिर्मम । न ह्यस्त्यविदितं किञ्चिद्राक्षसानां बलीयसाम् ॥	४४
इहाहं यदि तिष्ठामि स्वेन रूपेण संवृतः । विनाशमुपयास्यामि भर्तुरर्थश्च हीयते ॥	४५
तदहं स्वेन रूपेण रजन्यां ह्रस्वतां गतः । लङ्कामभिगमिष्यामि राघवस्यार्थसिद्धये ॥	४६
रावणस्य पुरीं रात्रौ प्रविश्य सुदुरासदाम् । विचिन्वन् भवनं सर्वं द्रक्ष्यामि जनकात्मजाम् ॥	४७
इति संचिन्त्य हनुमान् सूर्यस्यास्तमयं कपिः । आचकाङ्क्षे तदा वीरो वैदेह्या दर्शनोत्सुकः ॥	४८
सूर्ये चास्तं गते रात्रौ देहं संक्षिप्य मारुतिः । पृषदंशकमात्रः सन् बभूवादभुतदर्शनः ॥	४९
प्रदोषकाले हनुमांस्तूर्णमुत्प्लुत्य वीर्यवान् । प्रविवेश पुरीं रम्यां सुविभक्तमहापथाम् ॥	५०

प्रासादमालाविततां स्तम्भैः काञ्चनराजतैः । शातकुम्भमथैर्जालैर्गन्धर्वनगरोपमाम् ॥	५१
सप्तभौमाष्टभौमैश्च स ददर्श महापुरीम् । तलैः स्फटिकसंकीर्णैः कार्तस्वरविभूषितैः ॥	५२
वैदूर्यमणिचित्रैश्च मुक्ताजालविराजितैः । तलैः शुशुभिरे तानि भवनान्यत्र रक्षसाम् ॥	५३
काञ्चनानि विचित्राणि तोरणानि च रक्षसाम् । लङ्कामुद्घोतयामासुः सर्वतः समलंकृताम् ॥	५४
अचिन्त्यामद्भुताकारां दृष्ट्वा लङ्कां महाकपिः । आसीद्विषण्णो हृष्टश्च वैदेह्या दर्शनोत्सुकः ॥	५५

स पाण्डरोद्धिद्धविमानमालिनीं महार्हजाम्बूनदजालतोरणाम् ।	
यशस्विनीं रावणबाहुपालितां क्षपाचरैर्भीमबलैः समावृताम् ॥	५६
चन्द्रोऽपि साचिव्यमिवास्य कुर्वस्तारागणैर्मध्यगतो विराजन् ।	
ज्योत्स्नावितानेन वितत्य लोकमुत्तिष्ठते नैकसहस्ररश्मिः ॥	५७
शङ्खप्रभं क्षीरमृणालवर्णमुद्गच्छमानं व्यवभासमानम् ।	
ददर्श चन्द्रं स कपिप्रवीरः पोप्लयमानं सरसीव हंसम् ॥	५८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे निशागमप्रतीक्षा नाम द्वितीयः सर्गः

तृतीयः सर्गः

लङ्काधिदेवताविजयः

स लम्बशिखरे लम्बं लम्बतोयदसंनिभे । सत्त्वमास्थाय मेधावी हनुमान् मारुतात्मजः ॥	१
निशि लङ्कां महासत्त्वो विवेश कपिकुञ्जरः । रम्यकाननतोयाढ्यां पुरीं रावणपालिताम् ॥	२
शारदाम्बुधरप्रख्यैर्भवनैरुपशोभिताम् । सागरोपमनिर्घोषां सागरानिलसेविताम् ॥	३
सुपुष्टबलसंगुप्तां यथैव विटपावतीम् । चरुतोरणनिर्यूहां पाण्डरद्वारतोरणाम् ॥	४
भुजगाचरितां गुप्तां शुभां भोगवतीमिव । तां सविद्युद्धनाकीर्णां ज्योतिर्गणनिषेविताम् ॥	५
मन्दमारुतसंचारां ^१ यथा चाप्यमरावतीम् ^१ । शातकुम्भेन महता प्राकारेणाभिसंवृताम् ॥	६
किङ्किणीजालघोषाभिः पताकाभिरलंकृताम् । आसाद्य सहसा हृष्टः प्राकारमभिपेदिवान् ॥	७
विस्मयाविष्टहृदयः पुरीमालोक्य सर्वतः । जाम्बूनदमयैर्द्वा रैर्वैदूर्यकृतवेदिकैः ॥	८
वज्रस्फटिकमुक्ताभिर्मणिकुट्टिमभूषितैः । तप्तहाटकनिर्यूहै राजतामलपाण्डरैः ॥	९

1. विष्णुदित्वादि विशेषणप्रयवलात् लङ्काया विशेषणमिति बोध्यम् ।

विषदौपम्यं व्यङ्ग्यम् । शातकुम्भेनेत्याद्यमरावती-

१. चण्डमारुतनिर्घादां यथेन्द्रस्यामरावती प्र.

बैदूर्यतलसोपानैः स्फाटिकान्तरपांसुभिः । चारुसंजवनोपेतैः खमिवोत्पतितैः शुभैः ॥	१०
क्रौञ्चबर्हिणसंधुष्टै राजहंसनिषेवितैः । तूर्याभरणनिर्घो बैः सर्वतः प्रतिनादिताम् ॥	११
'बस्वोकसाराप्रतिमां समीक्ष्य नगरीं ततः । खमिवोत्पतितां लङ्कां जहर्ष हनुमान् कपिः ॥	१२
तां समीक्ष्य पुरीं लङ्कां राक्षसाधिपतेः शुभाम् । अनुत्तमामृद्धिमतीं चिन्तयामास वीर्यवान् ॥	१३
नेयमन्येन नगरी शक्या धर्षयितुं बलात् । रक्षिता रावणबलैरुद्यतायुधधारिभिः ॥	१४
कुमुदाङ्गदयोर्वापि सुषेणस्य महाकपेः । प्रसिद्धेयं भवेद्भूमिमैन्दद्विविदयोरपि ॥	१५
विवस्वतस्तनूजस्य हरेश्च कुशपर्वणः । ऋक्षस्य केतुमालस्य मम चैव गतिर्भवेत् ॥	१६
समीक्ष्य च महाबाहू राघवस्य पराक्रमम् । लक्ष्मणस्य च विक्रान्तमभवत् प्रीतिमान् कपिः ॥	१७
तां रत्नवसनोपेतां गोप्रागारावतंसकाम् । यन्त्रागारस्तनीमृद्धां प्रमदामिव भूषिताम् ॥	१८
तां नष्टतिमिरां दीपैर्भास्वरैश्च महागृहैः । नगरीं राक्षसेन्द्रस्य ददर्श स महाकपिः ॥	१९
अथ सा हरिशार्दूलं प्रविशन्तं महाबलम् । नगरीं स्वेन रूपेण ददर्श पवनात्मजम् ॥	२०
सा तं हरिवरं दृष्ट्वा लङ्का रावणपालिता ^१ । स्वयमेवोत्थिता तत्र विकृताननदर्शना ॥	२१
पुरस्तात् कपिवर्यस्य वायुसूनोरतिष्ठत् । सुञ्जमाना महानादमब्रवीत् पवनात्मजम् ॥	२२
कस्त्वं केन च कार्येण इह प्राप्तो वनालय । कथयस्वेह यत्तत्त्वं यावत् प्राणा धरन्ति ते ॥	२३
न शक्या खल्वियं लङ्का प्रवेष्टुं वानर त्वया । रक्षिता रावणबलैरभिगुप्ता समन्ततः ^२ ॥	२४
अथ तामब्रवीद्वीरो हनुमानप्रतः स्थिताम् । कथयिष्यामि ते तत्त्वं यन्मां त्वं परिपृच्छसि ॥	२५
का त्वं विरूपनयना पुरद्वारेऽवतिष्ठसे । किमर्थं चापि मां रुद्ध्वा निर्भर्त्सयसि दारुणा ॥	२६
हनूमद्वचनं श्रुत्वा लङ्का सा कामरूपिणी । उवाच वचनं क्रुद्धा परुषं पवनात्मजम् ॥	२७
अहं राक्षसराजस्य रावणस्य महात्मनः । आज्ञाप्रतीक्षा दुर्धर्षा रक्षामि नगरीमिमाम् ॥	२८
न शक्या मामवज्ञाय प्रवेष्टुं नगरी त्वया । अद्य प्राणैः परित्यक्तः स्वप्त्यसे निहतो मया ॥	२९
अहं हि नगरी लङ्का स्वयमेव पूवङ्गम । सर्वतः परिरक्षामि ह्येतत्ते कथितं मया ॥	३०
लङ्काया वचनं श्रुत्वा हनुमान् मारुतात्मजः । यत्नवान् स हरिश्रेष्ठः स्थितः शैल इवापरः ॥	३१
स तां स्त्रीरूपविकृतां दृष्ट्वा वानरपुंगवः । आबभाषेऽथ मेधावी सत्त्ववान् पूवगर्षभः ॥	३२
द्रक्ष्यामि नगरीं लङ्कां सादृप्राकारतोरणाम् । इत्यर्थमिह संप्राप्तः परं कौतूहलं हि मे ॥	३३
वानान्युपवनानीह लङ्कायाः काननानि च । सर्वतो गृहमुख्यानि द्रष्टुमागमनं हि मे ॥	३४

1. बस्वोकसारा अलका ।

पुनरुक्तार्थकरणे एकवाक्यतयैव वा श्लोकद्वयं योज्यम्

2. तामित्यादि । सन्ननन्तरश्लोकत्वं ददर्शति
पदमिहापि संबध्यते । तां प्रसिद्धां तां लङ्कामित्य-

१. सा कामरूपिणी ग.

२. इदं पद्यम् क. नास्ति ।

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लङ्का सा कामरूपिणी । भूय ^१ एव पुनर्वाक्यं बभाषे परुषाक्षरम् ॥	३५
मामनिर्जित्य दुर्बुद्धे राक्षसेश्वरपालिता । न शक्यमद्य ते द्रष्टुं पुरीयं वानराधम ॥	३६
ततः स हरिशार्दूलस्तामुवाच निशाचरीम् । दृष्ट्वा पुरीमिमां भद्रे पुनर्यास्ये यथागतम् ॥	३७
ततः कृत्वा महानादं सा वै लङ्का भयावहम् । तलेन वानरश्रेष्ठं ताडयामास वेगिता ॥	३८
ततः स कपिशार्दूले लङ्कया ताडितो भृशम् । ननाद सुमहानादं वीर्यवान् पवनात्मजः ॥	३९
ततः संवर्तयामास वामहस्तस्य सोऽङ्गुलीः । मुष्टिनाभिजघानैनां हनूमान् क्रोधमूर्च्छितः ॥	४०
स्त्री चेति मन्यमानेन नातिक्रोधः स्वयं कृतः । सा तु तेन प्रहारेण विह्वलाङ्गी निशाचरी ॥	४१
पपात सहसा भूमौ विकृताननदर्शना । ततस्तु हनुमान् प्राङ्गस्तां दृष्ट्वा विनिपातिताम् ॥	४२
कृषां चकार तेजस्वी मन्यमानः स्त्रियं तु ताम् । ततो वै भृशसंविन्ना लङ्का सा गद्रदाक्षरम् ॥	४३
उवाच गर्वितं ^१ वाक्यं हनूमन्तं प्रवङ्गमम् । प्रसीद सुमहाबाहो त्रायस्व हरिसत्तम ॥	४४
समये सौम्य तिष्ठन्ति सत्त्ववन्तो महाबलाः । अहं तु नगरी लङ्का स्वयमेव प्रवङ्गम ॥	४५
निर्जिताहं त्वया वीर विक्रमेण महाबल । इदं च तथ्यं शृणु वै ब्रुवत्या मे हरीश्वर ॥	४६
स्वयंभुवा पुरा दत्तं वरदानं यथा मम । यदा त्वां वानरः कश्चिद्विक्रमाद्भ्रशमानयेत् ॥	४७
तदा त्वया हि विज्ञेयं रक्षसां भयमागतम् । स हि मे समयः सौम्यः प्राप्तोऽद्य तव दर्शनात् ॥	४८
स्वयंभुविहितः सत्यो न तस्यास्ति व्यतिक्रमः । सीतानिमित्तं राङ्गस्तु रावणस्य दुरात्मनः ॥	४९
रक्षसां चैव सर्वेषां विनाशः समुपस्थितः । तत् प्रविश्य हरिश्रेष्ठ पुरीं रावणपालिताम् ॥	५०
बिधत्त्व सर्वकार्याणि यानि यानीह वाञ्छसि ॥	

प्रविश्य शापोपहतां हरीश्वर पुरीं शुभां राक्षसमुख्यपालिताम् ।

दिदृक्ष्या त्वं जनकात्मजां सतीं विमार्गं सर्वत्र गतो यथासुखम् ॥

५१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे लङ्काधिदेवताविजयो नाम तृतीयः सर्गः

१. भूय एवेति । श्रुत्विति पूर्वत्रान्वेति । तस्य हनूमतः तत् जिज्ञासितार्थस्यानाभिषायकमेव वचनं द्वितीयवारमपि श्रुत्वेत्यर्थः । लङ्का हि प्रथममेकवारं 'कस्त्वं केन च कार्येण' इति स्वकीयप्रश्नानुसुरूप हनूमतः सकाशात् 'का त्वं विरूपनयना' इति प्रतिश्रद्धनमश्रुणोः । एवं हनूमता पृष्टा च सा स्वकं श्रुतान्तं यथाबहुपवर्ण्य 'एतच्छे कथितं मया' इत्युपसंजहार । मया तावत् सर्वशुक्रम् ; त्वं पुनर्यत् पृष्टाऽसि

कस्त्वमिति, यच्च प्रतिज्ञातवानसि 'कथयिष्यामि ते तस्वम्' इति तद्वक्तुमर्हसीति उपसंहाराभिप्रायः । तथा द्वितीयपर्यायेऽपि प्रश्नविरूपमेव किमपि प्रत्युच्यमाना पुनः क्रुद्धा सती परुषाक्षरं बभाषे इति संगमनीयम् । व्याख्यातुमिस्तु भूयः पुनः बभाषे इति यथाश्रुतमेव योजयित्वा पुनरुक्तिपरिहारय भूयोऽतिशयेन परुषाक्षरं बभाषे इति बिभृत्तम् ।

१. उवाचागर्वितं च.

स निर्जित्य पुरीं श्रेष्ठं लङ्कां तां कामरूपिणीम् । विक्रमेण महातेजा हनूमान् कपिसत्तमः ॥	१
अद्वारेण महाबाहुः प्राकारमभिपुल्लवे । निशि लङ्कां महासत्त्वो विवेश कपिकुञ्जरः ^१ ॥	२
प्रविश्य नगरीं लङ्कां कपिराजहितंकरः । चक्रेऽथ पादं सव्यं च शत्रूणां स तु मूर्धनि ॥	३
प्रविष्टः सत्त्वसंपन्नो निशायां मारुतात्मजः । स महापथमास्थाय मुक्तपुष्पविराजितम् ॥	४
ततस्तु तां पुरीं लङ्कां रम्यामभिययौ कपिः । हसितोत्कृष्टनिनदैस्तूर्यघोषपुरःसरैः ॥	५
बभ्राङ्कुशनिकाशैश्च वज्रजालविभूषितैः । गृहमुख्यैः पुरी रम्या बभासे द्यौरिवाम्बुदैः ॥	६
प्रजज्वाल तदा लङ्का रक्षोगणगृहैः शुभैः ^२ । सिताभ्रसदृशैश्चित्रैः पद्मस्वस्तिकसंस्थितैः ॥	७
वर्धमानगृहैश्चापि सर्वतः सुविभूषिता । तां चित्रमाल्याभरणां कपिराजहितंकरः ॥	८
राघवार्थं चरन् श्रीमान् ददर्श च ननन्द च । भवनाद्भवनं गच्छन् ददर्श पवनात्मजः ॥	९
बिबिधाकृतिरूपाणि भवनानि ततस्ततः । शुश्राव मधुरं गीतं त्रिस्थानस्वरभूषितम् ॥	१०
स्त्रीणां मदसमृद्धानां दिवि चाप्सरसामिव । शुश्राव काञ्चीनिनदं नूपुराणां च निःस्वनम् ॥	११
सोपाननिनदांश्चैव भवनेषु महात्मनाम् । आस्फोटितनिनादांश्च क्ष्वेलितांश्च ततस्ततः ॥	१२
शुश्राव जपतां तत्र मन्त्रान् रक्षोगृहेषु वै । स्वाध्यायनिरतांश्चैव यातुधानान् ददर्श सः ॥	१३
रावणस्तवसंयुक्तान् गर्जतो राक्षसानपि । राजमार्गं समावृत्य स्थितं रक्षोबलं महन् ॥	१४
ददर्श मध्यमे गुल्मे राक्षसस्य चरान् बहून् । दीक्षिताञ्जटिलान् मुण्डान् गोऽजिनाम्बरवाससः ^३ ॥	१५
दर्भमुष्टिप्रहरणान्मिक्कुण्डायुधांस्तथा । कूटमुद्गरपाणींश्च दण्डायुधधरानपि ॥	१६
एकाक्षानेककर्णांश्च लम्बोदरपयोधरान् । करालान् भुम्रवक्त्रांश्च विकटान् वामनांस्तथा ॥	१७
धन्विनः खड्गिणश्चैव शतघ्नोसललयुधान् । परिघोत्तमहस्तांश्च विचित्रकवचोज्ज्वलान् ॥	१८
नातिस्थूलाभ्रातिकृशाभ्रातिदीर्घातिह्रस्वकान् । नातिगौराभ्रातिकृष्णाभ्रातिकृब्जाभ्र वामनान् ॥	१९
विरूपान् बहुरूपांश्च सुरूपांश्च सुवर्चसः । पताकाभ्वजिनश्चैव ददर्श विविधायुधान् ॥	२०
शक्तिवृक्षायुधांश्चैव पट्टिशाशनिधारिणः । क्षेपणीपाशहस्तांश्च ददर्श स महाकपिः ॥	२१
स्रग्बिणस्त्वनुलिप्तांश्च वराभरणभूषितान् । नानावेषसमायुक्तान् यथास्त्रैरगतान् बहून् ॥	२२
तीक्ष्णशूलधरांश्चैव वज्रिणश्च महाबलान् । शतसाहस्रमव्यग्रमारक्षं मध्यमं कपिः ॥	२३
रक्षोऽधिपतिनिर्दिष्टं ददर्शान्तःपुराप्रतः ^४ । स तदा तद्गृहं दृष्ट्वा महाहाटकतोरणम् ॥	२४

१. इदमर्थम् च. नास्ति ।

२. इदमर्थम् ख. नास्ति ।

३. अस्यानन्तरम्—शास्त्रपाठरतांस्तत्र यातु-

४. अस्यानन्तरम्—वायुसु.नुस्तदा बाणे

राक्षसाधिपवेषमनः । बीर्ध्या बीर्ध्या गृहं बावत्तावत्सर्व

ददर्श सः ॥—इति क.

वानान् ददर्श सः—इति क.

राक्षसेन्द्रस्य विख्यातमद्रिमूर्ध्नि प्रतिष्ठितम् । पुण्डरीकावतंसाभिः परिखाभिः समावृतम् ॥	२५
प्राकारावृतमत्यन्तं ददर्श स महाकपिः । त्रिविष्टपनिभं दिव्यं दिव्यनादविनादितम् ॥	२६
वाजिहेषितसंघुष्टं नादितं भूषणैस्तथा । रथैर्यानैर्विमानैश्च तथा गजहयैः शुभैः ॥	२७
बारणैश्च चतुर्दन्तैः श्रेताभ्रनिचयोपमैः । भूषितं रुचिरद्वारं मत्तैश्च मृगपक्षिभिः ॥	२८
रक्षितं सुमहावीर्यैर्यातुधानैः सहस्रशः । राक्षसाधिपतेर्गुप्तमाविवेश गृहं कपिः ॥	२९

सहेमजाम्बूनदचक्रवालं महार्हमुक्तामणिभूषितान्तम् ॥

पारार्ध्यकालागरुचन्दनाक्तं स रावणान्तःपुरमाविवेश ॥

३०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे लङ्कापुरीप्रवेशो नाम चतुर्थः सर्गः

पञ्चमः सर्गः

भवनविचयः

ततः स मध्यं गतमंशुमन्तं ज्योत्स्नावितानं महदुद्रमन्तम् ।	
ददर्श धीमान् दिवि भानुमन्तं गोष्ठे वृषं मत्तमिव भ्रमन्तम् ॥	१
लोकस्य पापानि विनाशयन्तं महोदधिं चापि समेधयन्तम् ।	
भूतानि सर्वाणि विराजयन्तं ददर्श शीतांशुमथाभियान्तम् ॥	२
या भाति लक्ष्मीर्भुवि मन्दरस्था तथा प्रदोषेषु च सागरस्था ।	
तथैव तोयेषु च पुष्करस्था रराज सा चारुनिशाकरस्था ॥	३
हंसो यथा राजतपञ्जरस्थः सिंहो यथा मन्दरकन्दरस्थः ।	
वीरो यथा गर्वितकुञ्जरस्थश्चन्द्रोऽपि बभ्राज तथाम्बरस्थः ॥	४
रिथतः ककुद्धानिव तीक्ष्णशृङ्गो महाचलः श्वेत इवोच्चशृङ्गः ।	
हस्तीव जाम्बूनदबद्धशृङ्गो रराज चन्द्रः परिपूर्णशृङ्गः ॥	५
विनष्टशीताम्बुतुपारपङ्को महाप्रहमाहविनष्टपङ्कः ।	
प्रकाशलक्ष्म्याश्रयनिर्मलाङ्को रराज चन्द्रो भगवाब्जशाङ्कः ॥	६
शिलातलं प्राप्य यथा मृगेन्द्रो महारणं प्राप्य यथा गजेन्द्रः ।	
राज्यं समासाद्य यथा नरेन्द्रस्तथा प्रकाशो बिरराज चन्द्रः ॥	७

प्रकाशचन्द्रोदयनष्टदोषः प्रवृद्धरक्षःपिङ्गिताशदोषः ।	
रामाभिरामेरितचित्तदोषः स्वर्गप्रकाशो भगवान् प्रदोषः ॥	८
तन्त्रीस्वनाः कर्णसुखाः प्रवृत्ताः स्वपन्ति नार्यः पतिभिः सुवृत्ताः ।	
नक्तंचराश्चापि तथा प्रवृत्ता विहर्तुमत्यद्भुतरौद्रवृत्ताः ॥	९
मत्तप्रमत्तानि समाकुलानि रथाश्वभद्रासनसंकुलानि ।	
वीरश्रिया चापि समाकुलानि ददर्श धीमान् स कपिः कुलानि ॥	१०
परस्परं चाधिकमाक्षिपन्ति भुजांश्च पीनानधिविक्षिपन्ति ।	
मत्तप्रलापानधिविक्षिपन्ति मत्तानि चान्योन्यमधिक्षिपन्ति ॥	११
रक्षांसि वक्षांसि च विक्षिपन्ति गात्राणि कान्तासु च विक्षिपन्ति ।	
रूपाणि चित्राणि च विक्षिपन्ति दृढानि चापानि च विक्षिपन्ति ॥	१२
ददर्श कान्ताश्च समालपन्त्यस्तथापरास्तत्र पुनः स्वपन्त्यः ।	
सुरूपवक्त्राश्च तथा हसन्त्यः क्रुद्धाः पराश्चापि विनिःश्वसन्त्यः ॥	१३
महागजैश्चापि तथा नदद्भिः सुपूजितैश्चापि तथा सुसद्भिः ।	
रराज वीरैश्च विनिःश्वसद्भिर्हृदो भुजङ्गैरिव निःश्वसद्भिः ॥	१४
बुद्धिप्रधानान् रुचिराभिधानान् संश्रद्धानाञ्जगतः प्रधानान् ।	
नानाविधानान् रुचिराभिधानान् ददर्श तस्यां पुरि यातुधानान् ॥	१५
ननन्द दृष्ट्वा च स तान् सुरूपान्नानागुणानात्मगुणानुरूपान् ।	
विद्योतमानान् स तदानुरूपान् ददर्श कांश्चिच्च पुनर्विरूपान् ॥	१६
ततो वरार्हाः सुविशुद्धभावास्तेषां स्त्रियस्तत्र महानुभावाः ।	
प्रियेषु पानेषु च सक्तभावा ददर्श तारा इव सुप्रभावाः ॥	१७
श्रिया ज्वलन्तीरूपयोपगूढा निशीथकाले रमणोपगूढाः ।	
ददर्श काश्चित् प्रमदोपगूढा यथा विहङ्गाः कुसुमोपगूढाः ॥	१८
अन्याः पुनर्हर्म्यतलोपविष्टास्तत्र प्रियाङ्गेषु सुखोपविष्टाः ।	
भर्तुः प्रिया धर्मपरा निविष्टा ददर्श धीमान् मदनाभिविष्टाः ॥	१९
अप्रावृताः काञ्चनराजिवर्णाः काश्चित् परार्भ्यास्तपनीयवर्णाः ।	
पुनश्च काश्चिच्छशलक्ष्मवर्णाः कान्तप्रहीणा रुचिराङ्गवर्णाः ॥	२०

ततः प्रियान् प्राप्य मनोऽभिरामान् सुप्रीतियुक्ताः प्रसमीक्ष्य रामाः ^१ ।	
गृहेषु हृष्टाः परमाभिरामा हरिप्रवीरः स ददर्श रामाः ॥	२१
चन्द्रप्रकाशाश्च हि वक्त्रमाला वक्राक्षिपक्ष्माश्च सुनेत्रमालाः ।	
बिभूषाणानां च ददर्श मालाः शतहृदानामिव चारुमालाः ॥	२२
न त्वेव सीतां परमाभिजातां पथि स्थिते राजकुले प्रजाताम् ।	
लतां प्रफुल्लामिव साधु जातां ददर्श तन्वीं मनसाभिजाताम् ॥	२३
सनातने वर्त्मनि संनिविष्टां रामेक्षणां तां मदनाभिविष्टाम् ।	
भर्तुर्मनः श्रीमदनुप्रविष्टां स्त्रीभ्यो वराभ्यश्च सदा विशिष्टाम् ॥	२४
उष्णार्दितां सानुसृतास्रकण्ठीं पुरा बरार्होत्तमनिष्ककण्ठीम् ।	
सुजातपक्ष्मामभिरक्तकण्ठीं वने प्रनृत्तामिव नीलकण्ठीम् ॥	२५
अव्यक्त्रेखामिव चन्द्ररेखां पांसुप्रदिग्धामिव हेमरेखाम् ।	
क्षतप्ररूढामिव बाणरेखां वायुप्रभिन्नामिव मेघरेखाम् ॥	२६
सीतामपश्यन् मनुजेश्वरस्य रामस्य पत्नीं वदतां वरस्य ।	
बभूव दुःखाभिहतश्चिरस्य प्लवङ्गमो मन्द इवाचिरस्य ॥	२७
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां	
सुन्दरकाण्डे भवनविचयो नाम पञ्चमः सर्गः	

षष्ठः सर्गः

रावणगृहावेक्षणम्

स निकासं विमानेषु विषण्णः ^२ कामरूपधृत् । विचचार पुनर्लङ्कां लाघवेन समन्वितः ॥	१
आससादाथ लक्ष्मीवान् राक्षसेन्द्रनिवेशनम् । प्राकारेणार्कवर्णेन भास्वरेणाभिसंवृतम् ॥	२
रक्षितं राक्षसैर्भीमैः सिंहैरिव महद्वनम् । समीक्षमाणो भवनं चकाशे कपिकुञ्जरः ॥	३
रूप्यकोपहितैश्चित्रैस्तोरणैर्हममूषितैः । विचित्राभिश्च कक्ष्याभिर्द्वा रैश्च रुचिरैर्बृतम् ॥	४
गजारिथतैर्महामात्रैः शूरैश्च विगतश्रमैः । उपस्थितमसंहायैर्हयैः स्यन्दनयायिभिः ॥	५
सिंहव्याघ्रतनुत्राणैर्दान्तकाश्चनराजतैः । घोषवद्भिर्विचित्रैश्च सदा विचरितं रथैः ॥	६
बहुरत्नसमाकीर्णं परार्ध्यासनभाजनम् । महारथसमावासं महारथमहासनम् ^३ ॥	७

१. सुमनोऽभिरामाः छ.

३. महास्वनम् च.

२. विचरन् घ.

दृश्यैश्च परमोदारैस्तैश्च मृगपक्षिभिः । विविधैर्बहुसाहस्रैः परिपूर्णं समन्ततः ॥	८
विनीतैरन्तपालैश्च रक्षोभिश्च सुरक्षितम् । मुख्याभिश्च वरस्त्रीभिः परिपूर्णं समन्ततः ॥	९
मुदितप्रमदारत्नं राक्षसेन्द्रनिवेशनम् । वराभरणसंहादैः समुद्रस्वननिःस्वनम् ॥	१०
तद्राजगुणसंपन्नं मुख्यैश्च वरचन्दनैः । महाजनैः समाकीर्णं सिंहैरिव महद्वनम् ॥	११
भेरीमृदङ्गाभिरुतं शङ्खघोषविनादितम् । नित्यार्चितं पर्वहुतं पूजितं राक्षसैः सदा ॥	१२
समुद्रमिव गम्भीरं समुद्रमिव निःस्वनम् । महात्मनो महद्वेश्म महारत्नपरिच्छदम् ॥	१३
महारत्नसमाकीर्णं ददर्श स महाकपिः । विराजमानं वपुषा गजाश्वरथसंकुलम् ॥	१४
लङ्काभरणमित्येव सोऽमन्यत महाकपिः । चचार हनुमांस्तत्र रावणस्य समीपतः ॥	१५
गृहाद्गृहं राक्षसानामुद्यानानि च वानरः । वीक्षमाणो ह्यसंत्रस्तः प्रासादांश्च चचार सः ॥	१६
अवप्लुत्य महावेगः प्रहस्तस्य निवेशनम् । ततोऽन्यत् पुप्लुवे वेश्म महापार्श्वस्य वीर्यवान् ॥	१७
अथ मेघप्रतीकाशं कुम्भकर्णनिवेशनम् । विभीषणस्य च तथा पुप्लुवे स महाकपिः ॥	१८
महोदरस्य च गृहं विरूपाक्षस्य चैव हि । विद्युज्जिह्वस्य भवनं विद्युन्मालेस्तथैव च ॥	१९
वज्रदंष्ट्रस्य च तथा पुप्लुवे स महाकपिः । शुकस्य च महावेगः सारणस्य च धीमतः ॥	२०
तथा चेन्द्रजितो वेश्म जगाम हरियूथपः । जम्बुमालेः सुमालेश्च जगाम भवनं ततः ॥	२१
रश्मिकेतोश्च भवनं सूर्यशत्रोस्तथैव च । वज्रकायस्य च तथा पुप्लुवे स महाकपिः ॥	२२
धूम्राक्षस्य च संपातेर्भवनं मारुतात्मजः । विद्युद्रूपस्य भीमस्य घनस्य विघनस्य च ॥	२३
शुकनासस्य वक्रस्य शठस्य विकटस्य च । ह्रस्वकर्णस्य दंष्ट्रस्य रोमशस्य च रक्षसः ॥	२४
युद्धोन्मत्तस्य मत्तस्य ध्वजग्रीवस्य रक्षसः । विद्युज्जिह्वेन्द्रजिह्वानां तथा हस्तिमुखस्य च ॥	२५
करालस्य पिशाचस्य शोणिताक्षस्य चैव हि । क्रममाणः क्रमेणैव हनुमान् मारुतात्मजः ॥	२६
तेषु तेषु महाहंषु भवनेषु महायशाः । तेषामृद्धिमतामृद्धिं ददर्श स महाकपिः ॥	२७
सर्वेषां समतिक्रम्य भवनानि समन्ततः । आससादाथ लक्ष्मीवान् राक्षसेन्द्रनिवेशनम् ॥	२८
रावणस्योपशायिन्यो ददर्श हरिसत्तमः । विचरन् हरिशार्दूलो राक्षसीर्विकृतेक्षणाः ॥	२९
श्लुमुद्रहस्ताश्च शक्तितोमरधारिणीः । ददर्श विविधान् गुल्मांस्तस्य रक्षःपतेर्गृहे ॥	३०
राक्षसांश्च महाकायाजानाप्रहरणोद्यतान् । रक्ताञ्श्वेतान् सितांश्चापि हरितांश्च महाजवान् ॥	३१
कुलीनान् रूपसंपन्नान् गजान् परगजारुजान् । निष्ठितान् गजशिक्षायामैरावतसमान् युधि ॥	३२
निहन्तृन् परसैन्यानां गृहे तस्मिन् ददर्श सः । क्षरतश्च यथा मेघान् स्रवतश्च यथा गिरीन् ॥	३३
मेघस्तनितनिर्घोषान् दुर्धर्षान् समरे परैः । सहस्रं वाहिनीस्तत्र जाम्बूनदपरिष्कृताः ॥	३४

1. समाननामानो हि लोके बहवः पुरुषाः एतन्नीत्यनुसरणे च श्रीमद्रामायणे पूर्वावरोधा बहवः संभवन्ति । तेन विद्युज्जिह्वेन्द्रजिह्वानामिति बहुवचनमुप- परिहृता भवन्तीति संप्रदायः ॥ पद्यते । तथा एकस्य बहूनि नामान्यपि भवन्ति ।

ददर्श राक्षसेन्द्रस्य रावणस्य निवेशने । शिबिका विविधाकाराः स कपिर्मारुतात्मजः ॥	३५
हेमजालपरिच्छन्नास्तरुणादित्यवर्चसः । लतागृहाणि चित्राणि चित्रशालागृहाणि च ॥	३६
क्रीडागृहाणि चान्यानि दारुपर्वतकानपि । कामस्य गृहकं रम्यं दिवागृहकमेव च ॥	३७
ददर्श राक्षसेन्द्रस्य रावणस्य निवेशने । स मन्दरगिरिप्रख्यं मयूरस्थानसंकुलम् ॥	३८
ध्वजयष्टिभिराकीर्णं ददर्श भवनोत्तमम् । अनेकरत्नसंकीर्णं निधिजालसमावृतम् ॥	३९
धीरनिष्ठितकर्मान्तं ^१ गृहं भूतपतेरिव । अर्चिर्भिश्चापि रत्नानां तेजसा रावणस्य च ॥	४०
विरराजाथ तद्वेश्म रश्मिमानिव रश्मिभिः । जाम्बूनदमयान्येव शयनान्यासनानि च ॥	४१
भाजनानि च शुभ्राणि ददर्श हरियूथपः । मध्वासवकृतह्लेदं मणिभाजनसंकुलम् ॥	४२
मनोरममसंबाधं कुबेरभवनं यथा । नूपुराणां च घोषेण काञ्चीनां निनदेन च ॥	४३
मृदङ्गतलयोषैश्च घोषवद्भिर्विनादितम् । प्रासादसङ्घातयुतं स्त्रीरत्नशतसंकुलम् ॥	४४
सुव्यूढकक्ष्यं हनुमान् प्रविवेश महागृहम् ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे रावणगृहावेश्मणं नाम षष्ठः सर्गः

सप्तमः सर्गः

पुष्पकदर्शनम्

स वेश्मजालं बलवान् ददर्श व्यासक्तवैदूर्यसुवर्णजालम् ।	
यथा महत् प्रावृषि मेघजालं विद्युत्पिनद्धं सविहङ्गजालम् ॥	१
निवेशनानां विविधाश्च शालाः प्रधानशङ्खायुधचापशालाः ।	
मनोहराश्चापि पुनर्विशाला ददर्श वेश्माद्रिषु चन्द्रशालाः ॥	२
गृहाणि नानावसुराजितानि देवासुरैश्चापि सुपूजितानि ।	
सर्वैश्च दोषैः परिवर्जितानि कपिर्ददर्श स्वबलार्जितानि ॥	३
तानि प्रयत्नाभिसमाहितानि मयेन साक्षादिव निर्मितानि ।	
महीतले सर्वगुणोत्तराणि ददर्श लङ्काधिपतेर्गृहाणि ॥	४
ततो ददर्शोच्छ्रितमेघरूपं मनोहरं काञ्चनचारुरूपम् ।	
रक्षोऽधिपस्यात्मबलानुरूपं गृहोत्तमं ह्यप्रतिरूपरूपम् ॥	५

महीतले स्वर्गमिव प्रकीर्णं श्रिया ज्वलन्तं बहुरत्नकीर्णम् ।	
नानातरूपां कुसुमावकीर्णं गिरेरिवाग्रं रजसावकीर्णम् ॥	६
नारीप्रवेकैरिव दीप्यमानं तटिद्विरम्भोदवदचर्यमानम् ।	
हंसप्रवेकैरिव वाह्यमानं श्रिया युतं खे सुकृतां विमानम् ॥	७
यथा नगाग्रं बहुधातुचित्रं यथा नभश्च ग्रहचन्द्रचित्रम् ।	
ददर्श युक्तीकृतमेघचित्रं विमानरत्नं बहुरत्नचित्रम् ॥	८
मही कृता पर्वतराजिपूर्णा शैलाः कृता वृक्षषितानपूर्णाः ।	
वृक्षाः कृताः पुष्पषितानपूर्णाः पुष्पं कृतं केसरपत्रपूर्णम् ॥	९
कृतानि वेश्मानि च पाण्डराणि तथा सुपुष्पाण्यपि पुष्कराणि ।	
पुनश्च पद्मानि सकेसराणि धन्यानि चित्राणि तथा वनानि ॥	१०
पुष्पाह्वयं नाम विराजमानं रत्नप्रभाभिश्च विघूर्णमानम् ।	
वेश्मोत्तमानामपि चोच्चमानं महाकपिस्तत्र महाविमानम् ॥	११
कृताश्च वैदूर्यमया विहङ्गा रूप्यप्रवालैश्च यथा विहङ्गाः ।	
चित्राश्च नानावसुभिर्भुजङ्गा जात्यानुरूपास्तुरगाः शुभाङ्गाः ॥	१२
प्रवालजाम्बूनदपुष्पपक्षाः सलीलमावर्जितजिह्वापक्षाः ।	
कामस्य साक्षादिव भान्ति पक्षाः कृता विहङ्गाः सुमुखाः सुपक्षाः ॥	१३
नियुज्यमानास्तु गजाः सुहस्ताः सकेसराश्चोत्पलपत्रहस्ताः ।	
बभूव देवी च कृता सुहस्ता लक्ष्मीस्तथा पद्मानि पद्महस्ता ॥	१४
इतीव तद्गृहमभिगम्य शोभनं सविस्मयो नगमिव चारुशोभनम् ।	
पुनश्च तत् परमसुगन्धि सुन्दरं हिमात्यये नगमिव चारुकन्दरम् ॥	१५
ततः स तां कपिरभिपत्य पूजितां चरन् पुरीं दशमुखबाहुपालिताम् ।	
अदृश्य तां जनकसुतां सुपूजितां सुदुःखितः पतिगुणवेगनिर्जिताम् ॥	१६
ततस्तदा बहुविधभावितात्मनः कृतात्मनो जनकसुतां सुवर्त्मनः ।	
अपश्यतोऽभवदतिदुःखितं मनः सुचक्षुषः प्रविचरतो महात्मनः ॥	१७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

मुन्दरकाण्डे पुष्पकदर्शनं नाम सप्तमः सर्गः

अष्टमः सर्गः

पुष्पकानुवर्णनम्

स तस्य मध्ये भवनस्य संस्थितं महद्विमानं बहुरन्नचित्रितम् ।	
प्रतप्तजाम्बूनदजालकृत्रिमं ददर्श वीरः पवनात्मजः कपिः ॥	१
तदप्रमेयाप्रतिकारकृत्रिमं कृतं स्वयं साध्वति विश्वकर्मणा ।	
दिवं गतं वायुपथे प्रतिष्ठितं व्यराजतादित्यपथस्य लक्ष्मवत् ॥	२
न तत्र किञ्चिन्न कृतं प्रयत्नतो न तत्र किञ्चिन्न महाह्रैरन्नवत् ।	
न ते विशेषा नियताः सुरेष्वपि न तत्र किञ्चिन्न महाविशेषवत् ॥	३
तपःसमाधानपराक्रमार्जितं मनःसमाधानविचारचारिणम् ।	
अनेकसंस्थानविशेषनिर्मितं ततस्ततस्तुल्यविशेषदर्शनम् ॥	४
मनः समाधाय तु शीघ्रगामिनं दुरावरं मारुततुल्यगामिनम् ।	
महात्मनां पुण्यकृतां महर्द्धिनां यशस्विनामभ्यमुदामिवालयम् ॥	५
विशेषमालम्ब्य विशेषसंस्थितं विचित्रकूटं बहुकूटमण्डितम् ।	
मनोऽभिरामं शरदिन्दुनिर्मलं विचित्रकूटं शिखरं गिरेर्यथा ॥	६
बहन्ति यं कुण्डलशोभितानना महाशना व्योमचरा निशाचराः ।	
निवृत्तविध्वस्तविशाललोचना महाजबा भूतगणाः सहस्रशः ॥	७
वसन्तपुष्पोत्करचारुदर्शनं वसन्तमासादपि कान्तदर्शनम् ।	
स पुष्पकं तत्र विमानमुत्तमं ददर्श तद्धानरवीरसत्तमः ॥	८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे पुष्पकानुवर्णनं नाम अष्टमः सर्गः

नवमः सर्गः

संकुलान्तःपुरम्

तस्यालयवरिष्ठस्य मध्ये विपुलमायतम् । ददर्श भवनश्रेष्ठं हनुमान् मारुतात्मजः ॥	१
अर्धयोजनविस्तीर्णमायतं योजनं द्वि तत् । भवनं राक्षसेन्द्रस्य बहुप्रासादसंकुलम् ॥	२
मार्गमाणस्तु बैदेहीं सीतामायतलोचनाम् । सर्वतः परिचक्राम हनुमानरिसूदनः ॥	३
इत्तमं राक्षसावासं हनुमानबलोक्यन् । आससादाथ लक्ष्मीवान् राक्षसेन्द्रनिवेशनम् ॥	४

चतुर्विषाणैर्द्विरद्वैस्त्रिविषाणैस्तथैव च । परिक्षिप्तमसंबाधं रक्ष्यमाणमुदायुधैः ॥	५
राक्षसीभिश्च पत्नीभी रावणस्य निवेशनम् ^१ । आहृताभिश्च विक्रम्य राजकन्याभिरावृतम् ॥	६
तन्नक्रमकराकीर्णं तिमिल्लिङ्गलक्षणाकुलम् । वायुवेगसमाधूतं पद्मगौरिव सागरम् ॥	७
या हि वैश्रवणे लक्ष्मीर्या चेन्द्रे हरिवाहने । सा रावणगृहे सर्वा नित्यमेवानपायिनी ॥	८
या च राज्ञः कुबेरस्य यमस्य वरुणस्य च । तादृशी तद्विशिष्टा वा ऋद्धी रक्षोगृहेष्विव ॥	९
तस्य हर्म्यस्य मध्यस्थं वेदम चान्यत् सुनिर्मितम् । बहुनिर्यूहसंकीर्णं ददर्श पवनात्मजः ॥	१०
ब्रह्मणोऽर्थे कृतं दिव्यं दिवि यद्विश्वकर्मणा । विमानं पुष्पकं नाम सर्वैरन्नविभूषितम् ^२ ॥	११
परेण तपसा लेभे यत् कुबेरः पितामहात् । कुबेरमोजसा जित्वा लेभे तद्राक्षसेश्वरः ॥	१२
ईहामृगसमायुक्तैः कार्तस्वरहिरण्मयैः । सुकृतैराचितं स्तम्भैः प्रदीप्तमिव च श्रिया ॥	१३
मेरुमन्दरसंकाशैरालिखद्भिरिवाम्बरम् । कूटागारैः शुभाकारैः सर्वतः समलंकृतम् ॥	१४
ज्वलनार्कप्रतीकाशं सुकृतं विश्वकर्मणा । हेमसोपानसंयुक्तं चारुप्रवरवेदिकम् ॥	१५
जालवातायनेर्युक्तं काञ्चनैः स्फाटिकैरपि । इन्द्रनीलमहानीलमणिप्रवरवेदिकम् ॥	१६
विद्रुमेण विचित्रेण मणिभिश्च महाधनैः । निस्तुलाभिश्च मुक्ताभिस्तलेनाभिविराजितम् ॥	१७
चन्दनेन च रक्तेन तपनीयनिभेन च । मुपुण्यगन्धिना युक्तमादित्यतरुणोपमम् ^३ ॥	१८
विमानं पुष्पकं दिव्यमारुरोह महाकपिः । तत्रस्थः स तदा गन्धं पानभक्ष्यान्नसंभवम् ॥	१९
दिव्यं संमूर्च्छितं जिघ्रद्रूपवन्तमिवानिलम् । स गन्धस्तं महासत्त्वं बन्धुर्वन्धुमिवोत्तमम् ॥	२०
इत एहीत्युवाचेव तत्र यत्र न रावणः । ततस्तां प्रस्थितः शालं ददर्श महतीं शुभाम् ॥	२१
रावणस्य मनःकान्तां कान्तामिव चरन्वियम् । मणिसोपानविकृतां हेमजालविराजिताम् ॥	२२
स्फाटिकैरावृततलां दन्तान्तरितरूपिकाम् । मुक्ताभिश्च प्रवालैश्च रूप्यचामीकरैरपि ॥	२३
विभूषितां मणिस्तम्भैः सुबहुस्तम्भभूषिताम् । समैर्ऋजुभिरत्युच्चैः समन्तात् सुविभूषितैः ॥	२४
स्तम्भैः पक्षैरिवात्युच्चैर्दिवं संप्रस्थितामिव । महत्या कुथयास्तीर्णा पृथिवीलक्षणाङ्कया ॥	२५
पृथिवीमिव विस्तीर्णा सराष्ट्रगृहमालिनीम् । नादितां मत्तविहगैर्दिव्यगन्धाधिवासिताम् ^४ ॥	२६
परार्ध्यास्तरणोपेतां रक्षोऽधिपनिपेविताम् । धूम्रामगरुधूपेन विमलां हंसपाण्डराम् ॥	२७
चित्रां पुष्पोहारेण कल्माषीमिव सुप्रभाम् । मनःसंह्लादजननीं वर्णस्यापि प्रसादिनीम् ॥	२८
तां शोकनाशिनीं दिव्यां श्रियः संजननीमिव । इन्द्रियाणीन्द्रियाथैश्च पञ्च पञ्चभिरुत्तमैः ॥	२९
तर्पयामास मातेव तदा रावणपालिता । स्वर्गोऽयं देवलोकोऽयमिन्द्रस्येयं पुरी भवेत् ॥	३०

१. इदमर्थम् ग. नास्ति ।

३. तरुणादित्यसनिभ क. अस्यानन्तरम्

२. कामग कामदीपनं क. अस्यानन्तरम्

कूटागारैर्बराकारैर्विविधैः समलंकृतम्—इति च. छ.

त्रिलोकजनसेव्यं तद् सर्वैरन्नविभूषितम्—इति क.

४. २५, २६-तमे पद्ये घ. न स्तः ।

सिद्धिर्वैयं परा हि स्यादित्यमन्यत मारुतिः । प्रध्यायत इवापश्यत् प्रदीपांस्तत्र काञ्चनान् ॥	३१
धूर्तानिव महाधूर्तैर्देवनेन पराजितान् । दीपानां च प्रकाशेन तेजसा रावणस्य च ॥	३२
अर्चिर्भिर्भूषणानां च प्रदीप्तेवाभ्यमन्यत । ततोऽपश्यत् कुथासीनं नानावर्णाम्बरस्रजम् ॥	३३
सहस्रं वरनारीणां नानावेषविभूषितम् । परिवृत्तेऽर्धरात्रे तु पाननिद्रावशंगतम् ॥	३४
क्रीडित्वोपरतं रात्रौ प्रसुप्तं बलवत्तदा । तत् प्रसुप्तं विरुरुचे निःशब्दान्तरभूषणम् ॥	३५
निःशब्दहंसभ्रमरं यथा पद्मवनं महत् । तासां संवृतदन्तानि मीलिताक्षाणि मारुतिः ॥	३६
अपश्यत् पद्मगन्धीनि वदनानि सुयोषिताम् । प्रबुद्धानीव पद्मानि तासां भूत्वा क्षपाक्षये ॥	३७
पुनः संवृतपत्राणि रात्राविव बभुस्तदा । इमानि मुखपद्मानि नियतं मत्तषट्पदाः ॥	३८
अम्बुजानीव फुद्धानि प्रार्थयन्ति पुनः पुनः । इति चामन्यत श्रीमानुपपत्त्या महाकपिः ॥	३९
मेने हि गुणतस्तानि समानि सलिलोद्भवैः । सा तस्य शुशुभे शाला ताभिः स्त्रीभिर्विराजिता ॥	४०
शारदीव प्रसन्ना द्यौस्ताराभिरभिषोभिता । स च ताभिः परिवृतः शुशुभे राक्षसाधिपः ॥	४१
यथा ह्युडुपतिः श्रीमांस्ताराभिरभिसंवृतः । याश्च्यवन्तेऽम्बरात्ताराः पुण्यशेषसमावृताः ॥	४२
इमास्ताः संगताः कृत्स्ना इति मेने हरिस्तदा । ताराणामिव सुव्यक्तं महतीनां शुभार्चिषाम् ॥	४३
प्रभा वर्णप्रसादाश्च विरेजुस्तत्र योषिताम् । व्यावृत्तकचपीनस्रक्प्रकीर्णवरभूषणाः ॥	४४
पानव्यायामकालेषु निद्रापहतचेतसः । व्यावृत्ततिलकाः काश्चिन् काश्चिदुद्भ्रान्तन् पुराः ॥	४५
पार्श्वे गलितहाराश्च काश्चित् परमयोषितः । मुक्ताहारावृताश्चान्याः काश्चिद्विस्त्रस्तवाससः ॥	४६
व्याविद्धरशनादासाः किशोर्य इव वाहिताः । अक्कुण्डलधराश्चान्या विच्छिन्नमृदितस्रजः ॥	४७
गजेन्द्रमृदिताः फुक्ता लता इव महावने । चन्द्रांशुकिरणाभाश्च हाराः कासांचिदुत्कटाः ॥	४८
हंसा इव बभुः सुप्ताः स्तनमध्येषु योषिताम् । अपरासां च वैदूर्याः कादम्बा इव पक्षिणः ॥	४९
हेमसूत्राणि चान्यासां चक्रवाका इवाभवन् । हंसकारण्डवाकीर्णाश्चक्रवाकोपशोभिताः ॥	५०
आपगा इव ता रेजुर्जघनैः पुलिनैरिव । किंकिणीजालसंकोशास्ता हेमविपुलाम्बुजाः ३ ॥	५१
भावप्राहा यशस्तीराः सुप्ता नद्य इवाबभुः । मृदुष्वङ्गेषु कासांचित् कुचाप्रेषु च संस्थिताः ॥	५२
बभूवुर्भूषणानीव ४ शुभा भूषणराजय ५ । अंशुकान्ताश्च कासांचिन्मुखमारुतकम्पिताः ॥	५३
उपर्युपरि वक्त्राणां व्याधूयन्ते पुनः पुनः । ताः पताका इवोद्धृताः पत्नीनां रुचिरप्रभाः ॥	५४
नानावर्णाः सुवर्णानां वक्त्रमूलेषु रेजिरे । बबल्युश्चात्र कासांचित् कुण्डलानि शुभार्चिषाम् ॥	५५
मुखमारुतसंपर्कान् मन्दं ६ मन्दं सुयोषिताम् । शर्करासवगन्धैश्च प्रकृत्या सुरभिः सुखः ॥	५६

१. शीतांशु- ख

२. किंकिणीजालसंकाशः ख.

-सत्कोशाः गो. पाठान्तरम् ।

-संवाधाः ति, पाठान्तरम् ।

३. वक्त्रविपुलाम्बुजाः घ.

४. अमराणां च. छ.

५. -संसर्गान्मन्दम् च.

तासां वदननिःश्वासः सिषेवे रावणं तदा । रावणाननशङ्काश्च काश्चिद्रावणयोषितः ॥ ५७
 मुखानि स्म सपत्नीनामुपाजिघ्रन् पुनः पुनः । अत्यर्थं सक्तमनसो रावणे ता वरस्त्रियः ॥ ५८
 अस्वतन्त्राः सपत्नीनां प्रियमेवाचरंस्तदा । बाहूनुपनिधायान्याः पारिहार्यविभूषितान् ॥ ५९
 अंशुकानि च रम्याणि प्रमदास्तत्र शिश्नियरे । अन्या वक्षसि चान्यस्यास्तस्याः काश्चित् पुनर्भुजम् ॥ ६०
 अपरा त्वङ्गमन्यस्यास्तस्याश्चाप्यपरा भुजौ । उरुपार्श्वकटीपृष्ठमन्योन्यस्य समाश्रिताः ॥ ६१
 परस्परनिविष्टाङ्गधो मदस्नेहवशानुगाः । अन्योन्यस्याङ्गसंस्पर्शात् प्रीयमाणाः सुमध्यमाः ॥ ६२
 एकीकृतभुजाः सर्वाः सुपुपुस्तत्र योषितः^१ । अन्योन्यभुजसूत्रेण स्त्रीमाला ग्रथिता हि सा ॥ ६३
 मालेव ग्रथिता सूत्रे शुशुभे मत्तषट्पदा । लतानां माधवे मासि फुल्लानां वायुसेवनात् ॥ ६४
 अन्योन्यमालाग्रथितं संसक्तकुसुमोच्चयम् । व्यतिवेष्टितमुस्कन्धमन्योन्यभ्रमराकुलम् ॥ ६५
 आसीद्वनमिवोद्धृतं स्त्रीवनं रावणस्य तत् । उचितेष्वपि सुव्यक्तं न तासां योषितां तदा ॥ ६६
 विवेकः शक्य आधातुं भूषणाङ्गाम्बरस्रजाम् । रावणे सुखसंविष्टे काः स्त्रियो विविधप्रभाः ॥ ६७
 ज्वलन्तः काञ्चना दीपाः प्रैश्रन्तानिमिषा इव । राजर्षिपितृदैत्यानां गन्धर्वाणां च योषितः ॥ ६८
 राक्षसानां च याः कन्यास्तस्य कामवशं गताः । युद्धकामेन ताः सर्वा रावणेन हृताः स्त्रियः ॥ ६९
 समदा मदनेनेव मोहिताः काश्चिदागताः ॥

न तत्र काश्चित् प्रमदाः प्रसह्य वीर्योपपन्नेन गुणेन लब्धाः ।

न चान्यकामापि न चान्यपूर्वा विना वरार्हा जनकात्मजां ताम् ॥ ७०

न चाकुलीना न च हीनरूपा नादक्षिणा नानुपचारयुक्ता ।

भार्याभवत्तस्य न हीनसत्त्वा न चापि कान्तस्य नकामनीया ॥ ७१

बभूव बुद्धिस्तु हरीश्वरस्य यदीदृशी राघवधर्मपत्नी ।

इमा यथा राक्षसराजभार्याः गुजातमस्येति हि साधुबुद्धेः^१ ॥ ७२

१. इदं पद्यम् न. नास्ति ।

1. इमा रावणस्य भार्याः यथा कुलशील-
 सौन्दर्यादिभिर्गुणैर्भूषिताः इदृशी कुलशालादिगुणयुता
 राघवधर्मपत्नी मीतापि यदि स्यात् इत्येकम् अवान्तर-
 वाक्यम् । यदीति दृढतरसंभावनाद्योक्तम् । सीतापि
 इदृशी सुदृढं संभाव्यते इत्यर्थः । अथ रावणगतमेव
 सविस्मयं चिन्तयति इन्मान्—सुजातमस्येति ॥ अस्य
 एवंविधातिशयितभोगसंपन्नस्य रावणस्य खलु सुजातं
 शोभन जन्मेत्यर्थः इति ज्ञाटिल्यन्तःपुरदशनमात्रेण
 साधुबुद्धेर्इन्मतो बुद्धिर्बभूवेत्यन्वयः । एकवाक्यत्वे तु
 सीता यदि इदृशी स्यात् तदा अस्य रामस्य सुजातं

शोभनम् अतिशयितो लाभ इति योज्यम् । यद्वा
 अस्य रावणस्य सीतासदृशभार्यासु निर्वृत्तस्य न अकार्ये
 प्रसक्तिरिति जन्म प्रशस्यम् इत्यर्थः । अथवा यथा इमा
 मया इदानीं दृश्यन्ते, तथा राघवधर्मपत्न्यपि मया यदि
 दृश्येत तदा तदन्वेषणपरस्य अस्य मम अन्वेषणप्रयासः
 सफल इति सुजातम् । इदृशीति दृश्यमानत्वमात्रेण
 सामर्थ्यं विवक्षितमिति । इमा यथा रावणेनोपभुक्ताः
 तथा सीतापि यदीदृशी रावणभुक्ता भवेत् तदा रावणस्य
 सुजातम् । सीतायाम् उपेक्षणात् राघववधाप्रवृत्तेरिति ;
 इमा यथा भर्तृस्मरणादिनियताः सीतापि यदि इदृशी
 राघवस्य स्मरणैकानियता स्यात्, तत्र विप्रो रावणेन

पुनश्च सोऽचिन्तयदार्तरूपो ध्रुवं विशिष्टा गुणतो हि सीता ।

अथायमस्यां कृतवान् महात्मा लङ्केश्वरः कष्टमनार्यकर्म ॥

७३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे संकुलान्तःपुरं नाम नवमः सर्गः

दशमः सर्गः

मन्दोदरीदर्शनम्

तत्र दिव्योपमं मुख्यं स्फाटिकं रत्नभूषितम् । अवेक्षमाणो हनुमान् ददर्श शयनासनम् ॥	१
दान्तकाश्चनचित्राङ्गैर्वेदूयैश्च वरासनैः । महार्हास्तरणोपेतैरुपपन्नं महाधनैः ॥	२
तस्य चैकतमे देशे सोऽग्र्यमालाविभूषितम् । ददर्श पाण्डरं छत्रं ताराधिपतिसंनिभम् ॥	३
जातरूपपरिक्षिप्तं चित्रभानुसमप्रभम् । अशोकमालाविततं ददर्श परमासनम् ॥	४
वालव्यजनहस्ताभिर्विज्यमानं समन्ततः । गन्धैश्च विविधैर्जुष्टं वरधूपेन धूपितम् ॥	५
परमास्तरणास्तीर्णमाविकाजिनसंवृतम् । दामभिर्वरमाल्यानां समन्तादुपशोभितम् ॥	६
तस्मिञ्जीमूतसंकाशं प्रदीप्तोत्तमकुण्डलम् । लोहिताक्षं महाबाहुं महारजतवाससम् ॥	७
लोहितेनानुलिप्ताङ्गं चन्दनेन सुगन्धिना । सन्ध्यारक्तमिवाकाशे तोयदं सतटिद्रुणम् ॥	८
वृतमाभरणैर्दिव्यैः सुरूपं कामरूपिणम् । सवृक्षवनगुल्माल्यं प्रसुप्तमिव मन्दरम् ॥	९
क्रीडित्वोपरतं रात्रौ वराभरणभूषितम् । प्रियं राक्षसकन्यानां राक्षसानां सुखावहम् ॥	१०
पीत्वाप्युपरतं चापि ददर्श स महाकपिः । भास्वरे शयने वीरं प्रसुप्तं राक्षसाधिपम् ॥	११
निःश्वसन्तं यथा नागं रावणं वानरर्षभः । आसाद्य परमोद्विग्नः सोऽपासर्पन् सुभीतवत् ॥	१२
अथारोहणमासाद्य वेदिकान्तरमाश्रितः । क्षीबं ^१ राक्षसशार्दूलं प्रेक्षते स्म महाकपिः ॥	१३
शुशुभे राक्षसेन्द्रस्य स्वपतः शयनोत्तमम् । गन्धहस्तिनि संविष्टे यथा प्रस्रवणं महत् ॥	१४
काञ्चनाङ्गदनद्धौ च ददर्श स महात्मनः । विक्षिप्तौ राक्षसेन्द्रस्य भुजाविन्द्रध्वजोपमौ ॥	१५

यदि न कृतः स्यादिति यावत्, तदैव अस्य रावणस्य
अद्रमिति; इमा यथा स्वमन्त्रां संयुक्ताः एवं मीनापि
ईदृशी रावणेण संयुक्ता यदि स्यात् यस्मैनां रावणः
प्रत्यर्पयेत् इति यावत्, तदा रावणस्य भुजातमिति
चैवमादयो व्याख्याभेदाः तिलक-शिरोमणि-भूषणादिषु
द्रष्टव्याः ॥

१. सुप्तं च. छ.

१. जीमूतमंकाशं मेथेन अत्यन्तसदृशम् ।
अत एव कुण्डलसौवर्णवासोलोहितचन्दनयोगाच्च सतटि-
द्रुणसन्ध्यारक्ततोयद्रामेदेन विभाव्यमानमिति व्याख्येयम् ।
२. काञ्चनेत्यादि श्लोकसप्तकमेकान्वयि ।
दीर्घतरे चास्मिन् पदमंदमे विक्षिप्तौ राक्षसेन्द्रस्य विक्षिप्तौ

पेरावतविषाणामैरापीडनकृतप्रणौ । वज्रोल्लिखितपीनांसौ विष्णुचक्रपरिक्षतौ ॥	१६
पीनौ समसुजातांसौ सङ्गतौ बलसंयुतौ । सुलक्षणनखाङ्गुष्ठौ स्वङ्गुलीयकलक्षितौ ॥	१७
संहतौ परिचाकारौ वृत्तौ करिकरोपमौ । विक्षिप्तौ शयने शुभ्रे पञ्चशीर्षाविवोरगौ ॥	१८
शशक्षतजकल्पेन सुशीतेन सुगन्धिना । चन्दनेन परार्धेन स्वनुलिप्तौ स्वलंकृतौ ॥	१९
उत्तमस्त्रीविमृदितौ गन्धोत्तमनिषेवितौ । यक्षपन्नगगन्धर्वदेवदानवराविणौ ॥	२०
ददर्श स कपिस्तस्य बाहू शयनसंस्थितौ । मन्दरस्यान्तरे सुप्तौ महाही रुषिताविव ॥	२१
ताभ्यां स परिपूर्णाभ्यां भुजाभ्यां राक्षसेश्वरः । शुशुभेऽचलसंकाशः शृङ्गाभ्यामिव मन्दरः ॥	२२
चूतपुंनागसुरभिर्बकुलोत्तमसंयुतः । मृष्टान्नरससंयुक्तः पानगन्धपुरःसरः ॥	२३
तस्य राक्षससिंहस्य निश्चक्राम महामुखान् । शयानस्य विनिःश्वासः पूरयन्निव तद्गृहम् ॥	२४
मुक्तामणिविचित्रेण काञ्चनेन विराजितम् । मुकुटेनापवृत्तेन कुण्डलोज्ज्वलिताननम् ॥	२५
रक्तचन्दनदिग्धेन तथा हारेण शोभिना । पीनायतविशालेन वक्षसाभिविराजितम् ॥	२६
पाण्डरेणापविद्धेन क्षौमेण क्षतजेक्षणम् । महार्हेण सुसंबीतं पीतेनोत्तमवाससा ॥	२७
माषराशिप्रतीकाशं निःश्वसन्तं भुजङ्गवत् । गाङ्गे महति तोयान्ते प्रसुप्तमिव कुञ्जरम् ॥	२८
चतुर्भिः काञ्चनैर्दीपैर्दीप्यमानचतुर्दिशम् । प्रकाशीकृतसर्वाङ्गं मेघं विद्युद्गणैरिव ॥	२९
पादमूलगताश्रान्या ददर्श सुमहात्मनः । पत्नीः स प्रियभार्यस्य तस्य रक्षःपतेर्गृहे ॥	३०
शशिप्रकाशवदनाश्चारुकुण्डलभूषिताः । अम्लानमाल्याभरणा ददर्श हरियूथपः ॥	३१
नृत्तवादित्रकुशला राक्षसेन्द्रभुजाङ्गगाः । वराभरणधारिण्यो निषण्णा ददृशे हरिः ॥	३२
वज्रवैदूर्यगर्भाणि श्रवणान्तेषु योषिताम् । ददर्श तापनीयानि कुण्डलान्यङ्गदानि च ॥	३३
तासां चन्द्रोपमैर्वक्त्रैः शुभैर्ललितकुण्डलैः । विरराज विमानं तन्नभस्तारागणैरिव ॥	३४
मदव्यायामखिन्नास्ता राक्षसेन्द्रस्य योषितः । तेषु तेष्ववकाशेषु प्रसुप्तास्तनुमभ्यमाः ॥	३५
अङ्गहारैस्तथैवान्या कोमलैर्नृत्तशालिनी । विन्यस्तशुभसर्वाङ्गी प्रसुप्ता वरवर्णिनी ॥	३६
काचिद्वीणां परिष्वज्य प्रसुप्ता संप्रकाशते । महानदीप्रकीर्णैव नलिनी पोतमाश्रिता ॥	३७
अन्या कक्षगतेनैव मद्भुङ्केनासितेक्षणा । प्रसुप्ता भामिनी भाति बालपुत्रेव वत्सला ॥	३८
पटहं चारुसर्वाङ्गी पीड्य शेते शुभस्तनी । चिरस्य रमणं लब्ध्वा परिष्वज्येव भामिनी ॥	३९
काचिद्वंशं परिष्वज्य सुप्ता कमललोचना । रहः प्रियतमं गृह्य सकामेव च कामिनी ॥	४०
विपञ्चीं परिगृह्यान्या नियता नृत्तशालिनी । निद्रावशमनुप्राप्ता सहकान्तेव भामिनी ॥	४१
अन्या कनकसंकाशैर्मृदुपीनैर्मनोरमैः । मृदङ्गं परिपीड्याङ्गैः प्रसुप्ता मत्तलोचना ॥	४२

शयने शुभ्रे भुजाविन्दुभुजापमौ बाहू शयनसंस्थितौ इत्यादीनां पुनरुक्तिः न दोषमावहति । प्रत्युत श्रोतॄणां प्रकान्तायै अबिच्छिन्नां स्मृतिधाराभावहन्ती शोभायैव पुष्पाति

काव्यस्येति द्रष्टव्यम् । अत एव कुल्कादिषु प्रत्येकावा-
न्तरवाक्यार्थबोधानन्तरमेव महावाक्यार्थबोध इति तार्कि-
कावयः

भुजपार्श्वान्तरस्थेन कक्षगेन कृशोदरी । पणवेन सहानिन्द्या सुप्ता मदकृतश्रमा ॥	४३
डिण्डिमं परिगृह्यान्त्या तथैवासक्तडिण्डिमा । प्रसुप्ता तरुणं वत्समुपगूह्येव भामिनी ॥	४४
काचिदाडम्बरं नारी भुजसंयोगपीडितम् । कृत्वा कमलपत्राक्षी प्रसुप्ता मदमोहिता ॥	४५
कलशीमपविध्यान्त्या प्रसुप्ता भाति भामिनी । वसन्ते पुष्पशबला मालेव परिमार्जिता ॥	४६
पाणिभ्यां च कुचौ काचित् सुवर्णकलशोपमौ । उपगूह्याबला सुप्ता निद्राबलपराजिता ॥	४७
अन्या कमलपत्राक्षी पूर्णेन्दुसदृशानना । अन्यामालिङ्ग्य सुश्रोणीं प्रसुप्ता मदविह्वला ॥	४८
आतोद्यानि विचित्राणि परिष्वज्यापराः स्त्रियः । निपीड्य च कुचैः सुप्ताः कामिन्यः कामुकानिव ॥	
तासामेकान्तविन्यस्ते शयानां शयने शुभे । ददर्श रूपसंपन्नामपरां स कपिः स्त्रियम् ॥	५०
मुक्तामणिसमायुक्तैर्भूषणैः सुविभूषिताम् । विभूषयन्तीमिव तत् स्वश्रिया भवनोत्तमम् ॥	५१
गौरीं कनकवर्णाङ्गीमिष्टामन्तःपुरेश्वरीम् । कपिर्मन्दोदरीं तत्र शयानां चारुरूपिणीम् ॥	५२
स तां दृष्ट्वा महाबाहुर्भूषितां मारुतात्मजः । तर्कयामास सीतेति रूपयौवनसंपदा ॥	५३
हर्षेण महता युक्तो ननन्द हरियूथपः ॥	

आस्फोटयामास चुचुम्ब पुच्छं ननन्द चिक्रीड जगौ जगाम ।

स्तम्भानरोहन्निपपात भूमौ निदर्शयन् स्वां प्रकृतिं कपीनाम् ॥ ५४

इत्यापं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे मन्दोदरीदर्शनं नाम दशमः सर्गः

एकादशः सर्गः

पानभूमिविचयः

अवधूय च तां बुद्धिं बभूवावस्थितस्तदा । जगाम चापरां चिन्तां सीतां प्रति महाकपिः ॥	१
न रामेण वियुक्ता सा स्वप्तुमर्हति भामिनी । न भोक्तुं नाप्यलंकर्तुं न पानमुपसेचितुम् ॥	२
नान्यं नरमुपस्थातुं सुराणामपि चेश्वरम् । न हि रामसमः कश्चिद्विद्यते त्रिदशेष्वपि ॥	३
अन्येयमिति निश्चित्य पानभूमौ चचार सः । क्रीडितेनापराः क्लान्ता गीतेन च तथापराः ॥	४
नृत्तेन चापराः क्लान्ताः पानविप्रहृतास्तथा । मुरजेषु मृदङ्गेषु पीठिकासु ^१ च संस्थिताः ॥	५
तथास्तरणमुख्येषु संविष्टाश्चापराः स्त्रियः । अङ्गनानां सहस्रेण भूषितेन विभूषणैः ॥	६
रूपसल्लोपशीलेन युक्तगीतार्थभाषिणा । देशकालाभियुक्तेन युक्तवाक्याभिधायिना ॥	७
रताभिरतसंसुप्तं ^१ ददर्श हरियूथपः । अन्यत्रापि वरस्त्रीणां रूपसंलापशालिनाम् ॥	८

१. रताभिरतसंसुप्तामिति तिलकपाठे पान- १. चोलिकासु ति.
मिति शेषः ।

सहस्रं युवतीनां तु प्रसुप्तं स ददर्श ह । देशकालाभियुक्तं तु युक्तवाक्याभिधाधि च ^१ ॥	९
तासां मध्ये महाबाहुः शुशुभे राक्षसेश्वरः । गोष्ठे महति मुल्यानां गवां मध्ये यथा वृषः ॥	१०
स राक्षसेन्द्रः शुशुभे ताभिः परिवृतः स्वयम् । करेणुभिर्यथारण्ये परिकीर्णो महाद्विपः ॥	११
सर्वकामैरुपेतां च पानभूमिं महात्मनः । ददर्श कपिशार्दूलस्तस्य रक्षःपतेर्गृहे ॥	१२
मृगाणां महिषाणां च वराहाणां च भागशः । तत्र न्यस्तानि मांसानि पानभूमौ ददर्श सः ॥	१३
रौक्मेषु च विशालेषु भाजनेष्वर्धभक्षितान् । ददर्श कपिशार्दूलो मयूरान् कुक्कुटांस्तथा ॥	१४
बराहवाघ्रीणसकान् दधिसौवर्चलायुतान् । शल्यान् मृगमयूरांश्च हनुमानन्ववैक्षत ॥	१५
क्रकरान् विविधान् सिद्धांश्चकोरानर्धभक्षितान् । महिपानेकशल्यांश्च च्छागांश्च कृतनिष्ठितान् ॥	१६
लेह्यानुष्वावचान् पेयान् भोज्यानि विविधानि च । तथास्ल्लवणोत्तंसैर्विविधै रागषाडबैः ॥	१७
हारनूपुरकेयूरैरपविद्धैर्महाधनैः । पानभाजनविक्षिप्तैः फलैश्च विविधैरपि ॥	१८
कृतपुष्पोपहारा भूरधिकं पुष्यति श्रियम् । तत्र तत्र च विन्यस्तैः सुश्लिष्टैः शयनासनैः ॥	१९
पानभूमिर्विना वह्निं प्रदीप्तेवोपलक्ष्यते । बहुप्रकारैर्विविधैर्वरसंस्कारसंस्कृतैः ॥	२०
मांसैः कुशलसंयुक्तैः पानभूमिगतैः पृथक् । दिव्याः प्रसन्ना विविधाः सुराः कृतसुरा ^१ अपि ॥	२१
शर्करासवमाध्वीकपुष्पामवफलासवाः । वामचूर्णैश्च विविधैर्दृष्टास्तैस्तैः पृथक् पृथक् ॥	२२
संतता शुशुभे भूमिर्माल्यैश्च बहुसंस्थितैः । हिरण्मयैश्च विविधैर्भाजनैः स्फाटिकैरपि ॥	२३
जाम्बूनदमयैश्चान्यैः करकैरभिसंवृता । राजतेषु च कुम्भेषु जाम्बूनदमयेषु च ॥	२४
पानश्रेष्ठं तथा भूरि कपिस्तत्र ददर्श सः । सोऽपश्यच्छातकुम्भानि शीधोर्मणिमयानि च ॥	२५
राजतानि च पूर्णानि भाजनानि महाकपिः । कचिदर्धावशेषाणि क्वचित् पीतानि सर्वशः ॥	२६
क्वचिन्नैव प्रपीतानि पानानि स ददर्श ह । कचिद्भक्ष्यांश्च विविधान् क्वचित् पानानि भागशः ॥	२७
क्वचिद्भ्रावशेषाणि पश्यन् वै विचचार ह । क्वचित् प्रभिन्नः करकैः क्वचिदालोलितैर्घटैः ॥	२८
क्वचित् संपृक्तमाल्यानि मूलानि च फलानि च । शयनान्यत्र नारीणां शुभ्राणि बहुधा पुनः ॥	२९
परस्परं समाश्लिष्य काश्चित् सुप्ता वराङ्गनाः । काचिच्च वस्त्रमन्यस्याः स्वपन्त्याः परिधाय च ॥	३०
आहृत्य चाबला सुप्ता निद्राबलपराजिताः । तासामुच्छ्वासवातेन बन्धं माल्यं च गात्रजम् ॥	३१
नात्यर्थं स्पन्दते चित्रं प्राप्यमन्दमिवानिलम् । चन्दनस्य च शीतस्य शीधोर्मधुरसस्य च ॥	३२
विविधस्य च माल्यस्य धूपस्य विविधस्य च । बहुधा मारुतस्तत्र गन्धं विविधमुद्रहन् ॥	३३
रसानां चन्दनानां च धूपानां चैव मूर्छितः । प्रववौ सुरभिर्गेन्धो विमाने पुष्पके तदा ॥	३४

१. कृतसुराः कृत्रिमसुराः ।

इत्यन्तम् च. नास्ति ।

१. अन्यत्रापीत्यादि युक्तवाक्याभिधाधि च

श्यामावदातास्तत्रान्याः काश्चित् कृष्णा वराङ्गनाः । काश्चित् काञ्चनवर्णाङ्गण्यः प्रमदा राक्षसालये ॥	
तासां निद्रावशत्वाच्च मदनेन च मूर्छित्वम् । पद्मिनीनां प्रसुप्तानां रूपमासीद्यथैव हि ॥	३६
एवं सर्वमशेषेण रावणान्तःपुरं कपिः । ददर्श सुमहातेजा न ददर्श च जानकीम् ॥	३७
निरीक्षमाणश्च तदा ताः स्त्रियः स महाकपिः । जगाम महतीं चिन्तां धर्मसाध्वसशङ्कितः ॥	३८
परदारवरोधस्य प्रसुप्तस्य निरीक्षणम् । इदं खलु ममात्यर्थं धर्मलोपं करिष्यति ॥	३९
न हि मे परदाराणां दृष्टिर्विषयवर्तिनी । अयं चात्र मया द्रष्टुः परदारपरिग्रहः ॥	४०
तस्य प्रादुरभूच्चिन्ता पुनरन्या मनस्विनः । निश्चितैकान्तचित्तस्य कार्यनिश्चयदर्शिनी ॥	४१
कामं दृष्ट्वा मया सर्वा विश्वस्ता रावणस्त्रियः । न हि मे मनसः किञ्चिद्वैकृत्यमुपपद्यते ॥	४२
मनो हि हेतुः सर्वेषामिन्द्रियाणां प्रवर्तने । शुभाशुभास्ववस्थासु तच्च मे सुव्यवस्थितम् ॥	४३
नान्यत्र च मया शक्या वैदेही परिमार्गितुम् । स्त्रियो हि स्त्रीषु दृश्यन्ते सर्वथा परिमार्गणे ॥	४४
यस्य सत्त्वस्य या योनिस्तस्यां तत् परिमृग्यते । न शक्या प्रमदा नष्टा मृगीषु परिमार्गितुम् ॥	४५
तदिदं मार्गितं तावच्छुद्धेन मनसा मया । रावणान्तःपुरं सर्वं दृश्यते न च जानकी ॥	४६
देवगन्धर्वकन्याश्च नागकन्याश्च वीर्यवान् । अवेक्षमाणो हनुमान्नैवापश्यत जानकीम् ॥	४७
तामपश्यन् कपिस्तत्र पश्यंश्चान्या वरस्त्रियः । अपक्रम्य तदा वीरः प्रध्यातुमुपचक्रमे ॥	४८
स भूयस्तु परं श्रीमान् मारुतिर्यत्नमारिथतः । आपानभूमिमुत्सृज्य तां विचेतुं प्रचक्रमे ॥	४९
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् सुन्दरकाण्डे पानभूमिर्विचयो नाम एकादशः सर्गः	

द्वादशः सर्गः

हनुमद्विवादः

स तस्य मध्ये भवनस्य मारुतिर्लतागृहांश्चित्रगृहाभिश्रागृहान् ।
जगाम सीतां प्रति दर्शनोत्सुको न चैव तां पश्यति चारुदर्शनाम् ॥
स चिन्तयामास ततो महाकपिः प्रियामपश्यन् रघुनन्दनस्य ताम् ।
ध्रुवं न सीता ध्रियते^१ यथा न मे विचिन्वतो दर्शनमेति मैथिली ॥
सा राक्षसानां प्रवरेण जानकी^२ स्वशीलसंरक्षकतत्परा सती ।
अनेन नूनं प्रतिदुष्टकर्मणा हता भवेदार्यपथे वरे स्थिता ॥

विरूपरूपा विकृता विवर्चसो महानना दीर्घविरूपदर्शनाः ।	
समीक्ष्य सा राक्षसराजयोषितो भयाद्विनष्टा जनकेश्वरात्मजा ॥	४
सीतामदृष्ट्वा ह्यनवाप्य पौरुषं विहृत्य कालं सह वानरैश्चिरम् ।	
न मेऽस्ति सुग्रीवसमीपगा गतिः सुतीक्ष्णदण्डो बलवांश्च वानरः ॥	५
दृष्टमन्तःपुरं सर्वं दृष्ट्वा रावणयोषितः । न सीता दृश्यते साध्वी वृथा जातो मम श्रमः ॥	६
किं नु मां वानराः सर्वे गतं वक्ष्यन्ति संगताः । गत्वा तत्र त्वया वीर किं कृतं तद्वदस्व नः ॥	७
अदृष्ट्वा किं प्रवक्ष्यामि तामहं जनकात्मजाम् । ध्रुवं प्रायमुपैष्यन्ति कालस्य व्यतिवर्तने ॥	८
किं वा वक्ष्यति वृद्धश्च जाम्बवानङ्गदश्च सः । गतं पारं समुद्रस्य वानराश्च समागताः ॥	९
अनिर्वेदः श्रियो मूलमनिर्वेदः परं सुखम् । अनिर्वेदो हि सततं सर्वार्थेषु प्रवर्तकः ॥	१०
करोति सफलं जन्तोः कर्म यत्तत् करोति सः । तस्मादनिर्वेदकरं यत्नं चेष्टेऽहमुत्तमम् ॥	११
भूयस्तावद्विचेष्यामि न यत्र विचयः कृतः । अदृष्टांश्च विचेष्यामि देशान् रावणपालितान् ॥	१२
आपानशाला विचितास्तथा पुष्पगृहाणि च । चित्रशालाश्च विचिता भूयः क्रीडागृहाणि च ॥	१३
निष्कुटान्तररथ्याश्च विमानानि च सर्वशः । इति संचिन्त्य भूयोऽपि विचेतुमुपचक्रमे ॥	१४
भूमीगृहांश्चैत्यगृहान् गृहातिगृहकानपि । उत्पत्तन्निष्पतंश्चापि तिष्ठन् गच्छन् पुनः पुनः ॥	१५
अपावृण्वंश्च द्वाराणि कपाटान्यवघाटयन् । प्रविशन्निष्पतंश्चापि प्रपतन्नुत्पतन्नपि ॥	१६
सर्वमप्यवकाशं स विचचार महाकपिः । चतुरङ्गुलमात्रोऽपि नावकाशः स विद्यते ॥	१७
रावणान्तःपुरे तस्मिन् यं कर्पिर्न जगाम सः । प्राकारान्तररथ्याश्च वेदिकाश्चैत्यसंश्रयाः ॥	१८
दीघिकाः पुष्करिण्यश्च सर्वे तेनावलोकितम् । राक्षस्यो विविधाकारा विरूपा विकृतास्तदा ॥	१९
दृष्ट्वा हनुमता तत्र न तु सा जनकात्मजा । रूपेणामप्रतिमा लोके वरा विद्याधरस्त्रियः ॥	२०
दृष्ट्वा हनुमता तत्र न तु राघवनन्दिनी । नागकन्या वरारोहाः पूर्णचन्द्रनिभाननाः ॥	२१
दृष्ट्वा हनुमता तत्र न तु सीता सुमध्यमा । प्रमथ्य राक्षसेन्द्रेण नागकन्या बलाद्भृताः ॥	२२
दृष्ट्वा हनुमता तत्र न सा जनकनन्दिनी । सोऽपदयंस्तां महाबाहुः पश्यंश्चान्या वरस्त्रियः ॥	२३
विषसाद् मुहुर्धीमान् हनुमान् मारुतात्मजः । उद्योगं वानरेन्द्राणां पूजवं सागरस्य च ॥	२४
व्यर्थं वीक्ष्यानिलसुतश्चिन्तां पुनरुपागमत् । अवतीर्थं विमानाच्च हनुमान् मारुतात्मजः ॥	२५
चिन्तामुपजगामाथ शोकोपहतचेतनः ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे हनूमद्विपादो नाम द्वादशः सर्गः

त्रयादशः सगः

हनूमन्निर्बेदः

विमानान्तु सुसंक्रम्य प्राकारं हरिपुंगवः । हनुमान् वेगवानासीद्यथा विद्युद्भ्रान्तरे ॥	१
संपरिक्रम्य हनुमान् रावणस्य निवेशनम् ^१ । अट्टण्डा जानकीं सीतामब्रवीद्वचनं कपिः ॥	२
भूयिष्ठं लोलिता लङ्का रामस्य चरता प्रियम् । न हि पश्यामि वैदेहीं सीतां सर्वाङ्गशोभनाम् ॥	३
पल्वलानि तटाकानि सरांसि सरितस्तथा । नद्योऽनूपवनान्ताश्च दुर्गाश्च धरणीधराः ॥	४
लोलिता वसुधा सर्वा न तु पश्यामि जानकीम् । इह संपातिना सीता रावणस्य निवेशने ॥	५
आख्याता गृधराजेन न च पश्यामि तामहम् ^२ । किं नु सीताथ वैदेही मैथिली जनकात्मजा ॥	६
उपतिष्ठेत विवशा रावणेन हता बलात् ^३ । क्षिप्रमुत्पततो मन्ये सीतामादाय रक्षसः ॥	७
विभ्यतो रामबाणानामन्तरा पतिता भवेत् । अथवा ह्वियमाणायाः पथि सिद्धनिषेविते ॥	८
मन्ये पतितमार्याया हृदयं प्रेक्ष्य सागरम् । रावणस्योरुवेगेन भुजाभ्यां पीडितेन च ॥	९
तया मन्ये विशालाक्ष्या त्यक्तं जीवितमार्यया । उपर्युपरि वा नूनं सागरं क्रमतस्तदा ॥	१०
विवेष्टमाना पतिता समुद्रे जनकात्मजा । आहो क्षुद्रं चानेन रक्षन्ती शीलमात्मनः ॥	११
अबन्धुर्भक्षिता सीता रावणेन तपरिवनी । अथवा राक्षसेन्द्रस्य पत्नीभिरस्तितंक्षणा ॥	१२
अदुष्टा दुष्टभावाभिर्भक्षिता सा भविष्यति । संपूर्णचन्द्रप्रतिमं पद्मपत्रनिभेक्षणम् ॥	१३
रामस्य ध्यायती बक्त्रं पञ्चत्वं कृपणा गता । हा राम लक्ष्मणेत्येवं हायोध्ये चेति मैथिली ॥	१४
विलप्य बहु वैदेही न्यस्तदेहा भविष्यति । अथवा निहिता मन्ये रावणस्य निवेशने ॥	१५
नूनं लालप्यते सीता पञ्जरस्थेव शारिका । जनकस्य सुता सीता ^४ रामपत्नी सुमध्यमा ^५ ॥	१६
कथमुत्पलपत्राक्षी रावणस्य वशं व्रजेत् । विनष्टा वा प्रनष्टा वा मृता वा जनकात्मजा ॥	१७
रामस्य प्रियभार्यस्य न निवेदयितुं क्षमम् । निवेद्यमाने दोषः स्याद्दोषः स्यादनिवेदने ॥	१८
कथं नु खलु कर्तव्यं विषमं प्रतिभाति मे । अस्मिन्नेवं गते कार्यं प्राप्तकालं क्षमं च किम् ॥	१९
भवेदिति मतं भूयो हनुमान् प्रविचारयन् । यदि सीतामट्टण्डाहं वानरेन्द्रपुरीमितः ॥	२०
गमिष्यामि ततः को मे पुरुषार्थो भविष्यति । ममेदं लङ्कनं व्यर्थं सागरस्य भविष्यति ॥	२१
प्रवेशश्चैव लङ्काया राक्षसानां च दर्शनम् । किं मां वक्ष्यति सुग्रीवो हरयो वा समागताः ॥	२२
किष्किन्धां समनुप्राप्तं ^६ तौ वा दशरथात्मजौ । गत्वा तु यदि काकुत्स्थं वक्ष्यामि परमप्रियम् ॥	२३
न दृष्टेति मया सीता ततस्त्यक्ष्यति जीवितम् । परुषं दारुणं क्रूरं तीक्ष्णमिन्द्रियतापनम् ॥	२४

१. इदमर्थम् ग. नास्ति ।

२. न च सा दृश्यते नु किम् ति.

३. रावणं दुष्टचारिणम् च. छ.

४. कुले जाता ख. ग.

५. यशरिवनी ग.

६. समनुप्राप्तौ च. छ.

सीतानिमित्तं दुर्वाक्यं श्रुत्वा स न भविष्यति । तं तु कृच्छ्रगतं दृष्ट्वा पञ्चत्वगतमानसम् ॥ २५
 भृशानुरक्तो मेधावी न भविष्यति लक्ष्मणः । विनष्टौ भ्रातरौ श्रुत्वा भरतोऽपि मरिष्यति ॥ २६
 भरतं च मृतं दृष्ट्वा शत्रुघ्नो न भविष्यति । पुत्रान् मृतान् समीक्ष्याथ न भविष्यन्ति मातरः ॥ २७
 कौसल्या च सुमित्रा च कैकेयी च न संशयः । कृतज्ञः सत्यसन्धश्च सुग्रीवः प्लवगाधिपः ॥ २८
 रामं तथागतं दृष्ट्वा ततस्त्यक्ष्यति जीवितम् । दुर्मना व्यथिता दीना निरानन्दा तपस्विनी ॥ २९
 पीडिता भर्तृशोकेन रुमा त्यक्ष्यति जीवितम् । वालिजेन तु दुःखेन पीडिता शोककर्षिता ॥ ३०
 पञ्चत्वं च गते राज्ञि तारापि न भविष्यति । मातापित्रोर्विनाशेन सुग्रीवव्यसनेन च ॥ ३१
 कुमारोऽप्यङ्गदः कस्माद्धारयिष्यति जीवितम् । भर्तृजेन तु दुःखेन ह्यभिभूता वनौकसः ॥ ३२
 शिरांस्यभिहनिष्यन्ति तलेर्मुष्टिभिरेव च । सान्त्वेनानुप्रदानेन मानेन च यशस्विना ॥ ३३
 लालिताः कपिराजेन प्राणांस्त्यक्ष्यन्ति वानराः । न वनेषु न शैलेषु न निरोधेषु वा पुनः ॥ ३४
 क्रीडामनुभविष्यन्ति समेत्य कपिकुञ्जराः । सपुत्रदाराः सामात्या भर्तृव्यसनपीडिताः ॥ ३५
 शैलप्रेभ्यः पतिष्यन्ति भमेत्य त्रिषमेषु च । विपमुद्गन्धनं वापि प्रवेशं ज्वलनस्य वा ॥ ३६
 उपवासमथो शत्रु प्रचरिष्यन्ति वानराः । घोरमारोदनं मन्ये गते मयि भविष्यति ॥ ३७
 इक्ष्वाकुकुलनाशश्च नाशश्चैव वनौकसाम् । सोऽहं नैव गमिष्यामि किष्किन्धां नगरीमितः ॥ ३८
 न च शक्ष्याम्यहं द्रष्टुं सुग्रीवं मैथिलीं विना । मय्यगच्छति चेहस्थे धर्मात्मानौ महारथौ ॥ ३९
 आशया तौ धरिष्येते वानराश्च मनस्विनः । हस्तादानो मुखादानो नियतो वृक्षमूलिकः ॥ ४०
 वानप्रस्थो भविष्यामि ह्यदृष्ट्वा जनकात्मजाम् । सागरानूपजे देशे बहुमूलफलोदके ॥ ४१
 चितां^१ कृत्वा प्रवेक्ष्यामि समिद्धमरणीसुतम् । उपविष्टस्य वा^२ सम्यग्लिङ्गिनं^३ साधयिष्यतः ॥ ४२
 शरीरं भक्षयिष्यन्ति वायसाः श्वापदानि च । इदं महर्षिभिर्दृष्टं निर्याणमिति मे मतिः ॥ ४३
 सम्यगापः प्रवेक्ष्यामि न चेत् पश्यामि जानकीम् । सुजातमूला सुभगा कीर्तिमाला^४ यशस्विनी^५ ॥ ४४
 प्रभग्ना चिररात्राय^५ मम सीतामपश्यतः । तापसो वा भविष्यामि नियतो वृक्षमूलिकः ॥ ४५
 नेतः प्रतिगमिष्यामि तामदृष्ट्वासितेक्षणाम् । यदीतः प्रतिगच्छामि सीतामनधिगम्य ताम् ॥ ४६
 अङ्गदः सह तैः सर्वैर्वानरैर्न भविष्यति । विनाशे बहवो दोषा जीवन् भद्राणि पश्यति ॥ ४७
 तस्मात् प्राणान् धरिष्यामि ध्रुवो जीवति संगमः^५ । एवं बहुविधं दुःखं मनसा धारयन् मुहुः ॥ ४८

१. लिङ्गिनमिति ; कार्येण लिङ्गन गम्यमानं
 सर्वस्य कारणभूतं परमात्मानं साधयिष्यतः प्राप्स्यत
 इत्यर्थः । प्राणादिलिङ्गकं जीवं शरीरान्मोचयिष्यत इति
 तु व्याख्यातारः ।

२. शोभमाना ।

१. चितिम् ति.

२. सम्बग्लिङ्गिनीन् गो. ति. पाठान्तरम् ।

३. कीर्तिवल्ली ग.

४. चिररात्रीवम् च. छ.

५. जीवितसंगमः ष.

नाध्यगच्छत्तदा पारं शोकस्य कपिकुञ्जरः । ततो विक्रममासाद्य धैर्यवान् कपिकुञ्जरः ^१ ॥	४९
रावणं वा वधिष्यामि दशग्रीवं महाबलम् । काममस्तु हता सीता प्रत्याचीर्णं भविष्यति ॥	५०
अथवैनं समुत्क्षिप्य उपर्युपरि सागरम् । रामायोपहरिष्यामि प.शं पशुपतेरिव ॥	५१
इति चिन्तां समापन्नः सीतामनधिगम्य ताम् । ध्यानशोकपरीतात्मा चिन्तयामास वानरः ॥	५२
यावन् सीतां हि पश्यामि रामपत्नीं यशस्विनीम् । तावदेतां पुरीं लङ्कां विचिनोमि पुनः पुनः ॥	५३
संपातिवचनाञ्चापि रामं यद्यानयाम्यहम् । अपश्यन् राघवो भार्या निर्दहेत् सर्ववानरान् ॥	५४
इहैव नियताहारो वत्स्यामि नियतेन्द्रियः । न मत्कृते विनश्येयुः सर्वे ते नरवानराः ॥	५५
अशोकवनिका चेयं दृश्यते या महाद्रुमा । इमामभिगमिष्यामि न हीयं विचिता मया ॥	५६
वसून् रुद्रांस्तथादित्यानश्विनौ मरुतोऽपि च । नमस्कृत्वा गमिष्यामि रक्षसां शोकवर्धनः ॥	५७
जित्वा तु राक्षसान् सर्वानिक्ष्वाकुकुलनन्दिनीम् । संप्रदास्यामि रामाय यथा सिद्धिं तपरिवने ॥	५८
स मुहूर्तमिव ध्यात्वा चिन्तावप्रथितेन्द्रियः । उदतिष्ठन्महातेजा हनूमान् मारुतात्मजः ॥	५९

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः ॥ ६०

स तेभ्यस्तु नमस्कृत्वा मुग्धीवाय च मारुतिः । दिशः सर्वाः समालोक्य ह्यशोकवनिकां प्रति ॥	६१
स गत्वा मनसा पूर्वमशोकवनिकां शुभाम् । उत्तरं चिन्तयामास वानरो मारुतात्मजः ॥	६२
ध्रुवं तु रक्षोबहुला भविष्यति वनाकुला । अशोकवनिकाचिन्त्या ^२ सर्वसंस्कारसंस्कृता ॥	६३
रक्षणश्चात्र विहिता नूनं रक्षन्ति पादपान् । भगवानपि सर्वात्मा नातिक्षोभं प्रवाति वै ॥	६४
संक्षिप्तोऽयं मयात्मा च रामार्थं रावणस्य च । सिद्धिं मे संविधास्यन्ति देवाः सर्षिगणारित्वह ॥	६५
ब्रह्मा स्वयंभूर्भगवान् देवाश्चैव दिशन्तु मे । सिद्धिमग्निश्च वायुश्च पुरुहूतश्च वज्रभृत् ॥	६६
वरुणः पाशहस्तश्च सोमादित्यौ तथैव च । अश्विनौ च महात्मानौ मरुतः ^३ सर्व एव च ॥	६७
सिद्धिं सर्वाणि भूतानि भूतानां चैव यः प्रभुः । दास्यन्ति मम ये चान्ये ह्यदृष्टाः पथि गोचराः ॥	६८

^१तदुन्नसं पाण्डुरदन्तमव्रणं शुचिरिमत्तं पद्मपलाशलोचनम् ।

द्रक्ष्ये तदार्यावदनं कदा न्वहं प्रसन्नताराधिपतुल्यदर्शनम् ॥ ६९

१. तत् तस्मादित्यर्थः, अतो न पुनरुक्तिः । पुण्या पुना.
१. इदमर्थम् च. छ. नास्ति । ३. शब्दः प्र.
२. चिन्त्या गो.

क्षुद्रेण पापेन नृशंसकर्मणा सुदारुणालंकृतवेषधारिणा ।

बलाभिभूता ह्यबला तपस्विनी कथं नु मे दृष्टिपथेऽद्य सा भवेत् ॥

७०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रंकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे हनूमन्निवेदो नाम त्रयोदशः सर्गः

चतुर्दशः सर्गः

अशोकवनिकाविचयः

- स मुहूर्तमिव ध्यात्वा मनसा चाधिगम्य ताम् । अवप्लुतो महातेजाः प्राकारं तस्य वेश्मनः ॥ १
- स तु संद्वष्टसर्वाङ्गः प्राकारस्थो महाकपिः । पुष्पिताग्रान् वसन्तादौ ददर्श विविधान् द्रुमान् ॥ २
- सालानशोकान् भव्यांश्च चम्पकांश्च मुपुष्पितान् । उदालकाभ्रागवृक्षांश्चूतान् कपिमुखानपि ॥ ३
- अथाम्रवनसंछन्नां लताशनममावृताम् । ज्यामुक्त इव नाराचः पुप्लुवे वृक्षवाटिकाम् ॥ ४
- स प्रविश्य विचित्रां तां विहगैरभिनादिताम् । राजतैः काञ्चनैश्चैव पादपैः सर्वतो वृताम् ॥ ५
- विहगैर्भृगमङ्गैश्च विचित्रां चित्रकाननाम् । उदिनादित्यसंकाशां ददर्श हनुमान् कपिः ॥ ६
- वृतां नानाविर्धर्वक्षैः पुष्पोपगफलोपगैः । कोकिलैर्भृङ्गराजैश्च मत्तैर्नित्यनिषेविताम् ॥ ७
- प्रहृष्टमनुजे काले मृगपक्षिसमाकुले । मत्तबार्हिणसंवृष्टां नानाद्विजगणायुताम् ॥ ८
- मार्गमाणो वरारोहां राजपुत्रीमनिन्दिताम् । सुखप्रसुप्तान् विहगान् बोधयामास वानरः ॥ ९
- उत्पन्नङ्गिद्विजगणैः पक्षैः सालाः समाहताः । अनेकवर्णां विविधा मुमुचुः पुष्पवृष्टयः ॥ १०
- पुष्पावकीर्णः शुशुभे हनुमान् मारुतात्मजः । अशोकवनिकामध्ये यथा पुष्पमयो गिरिः ॥ ११
- दिशः सर्वाः प्रधावन्तं वृक्षपण्डगतं कपिम् । दृष्ट्वा सर्वाणि भूतानि वसन्त इति मेनिरे ॥ १२
- वृक्षेभ्यः पतितैः पुष्पैरवकीर्णां पृथग्विधैः । रराज वसुधा तत्र प्रमदेव विभूषिता ॥ १३
- तरस्विना ते तरवस्तरसाभिप्रकम्पिताः । कुसुमानि विचित्राणि मुमुचुः कपिना तदा ॥ १४
- निर्धूतपत्रशिखराः शीर्णपुष्पफला द्रुमाः । निक्षिप्तवस्त्राभरणा धूर्ता इव पराजिताः ॥ १५
- हनूमता वेगावता कम्पितास्ते नगोत्तमाः । पुष्पपर्णफलान्याशु मुमुचुः पुष्पशालिनः ॥ १६
- विहङ्गमङ्गैर्हीनास्ते स्कन्धमात्राश्रया द्रुमाः । बभूवुरगमाः सर्वे मारुतेनेव निर्धुताः ॥ १७
- निर्धूतकेशी युवतिर्यथा मृदितवर्णका । निष्पीतशुभदन्तोष्ठी नखैर्दन्तैश्च विक्षता ॥ १८
- तथा लाङ्गूलहस्तैश्च चरणाभ्यां च मर्दिता । बभूवाशोकवनिका प्रभग्नवरपादपा ॥ १९
- महालतानां दामानि व्यधमत्तरसा कपिः । यथा प्रावृषि चिन्ध्यस्य मेघजालानि मारुतः ॥ २०
- स तत्र मणिभूमीश्च राजतीश्च मनोरमाः । तथा काञ्चनभूमीश्च ददर्श विचरन् कपिः ॥ २१

प्रवालकृतसोपानं तप्तकाञ्चनवेदिकम् । मुष्णन्तमिव चक्षूषि द्योतमानमिव श्रिया ॥	१७
बिमलं प्रांशुभावत्वादुल्लिखन्तमिवाम्बरम् । ततो मलिनसंवीतां राक्षसीभिः समावृताम् ॥	१८
उपवासकृशां दीनां निःश्वसन्तीं पुनः पुनः । ददर्श शुक्लपक्षादौ चन्द्ररेखामिवामलाम् ॥	१९
मन्दं प्रख्यायमानेन रूपेण रुचिरप्रभाम् । पिनद्धां धूमज्जालेन शिखामिव विभावसोः ॥	२०
पीतेनैकेन संवीतां छिष्टेनोत्तमवाससा । सपङ्कामनलंकारां विपद्भामिव पद्मिनीम् ॥	२१
त्रोडितां दुःखसंतप्तां मरिम्बानां तपस्विनीम् । ग्रहेणाङ्गारकेणेव पीडितामिव रोहिणीम् ॥	२२
अश्रुपूर्णमुखीं दीनां कृशामनशनेन च । शोकध्यानपरां दीनां ^१ नित्यं दुःखपरायणाम् ॥	२३
प्रियं जनमपश्यन्तीं पश्यन्तीं राक्षसीगणम् । स्वगणेन मृगीं हीनां श्वगणाभिवृतामिव ॥	२४
नीलनागाभया वेण्या जघनं गतयैकया । नीलया नीरदापाये वनराज्या महीमिव ॥	२५
सुखार्हा दुःखसंतप्तां व्यसनानामकोविदाम् । तां समीक्ष्य विशालाक्षीमधिकं मलिनां कृशाम् ॥	२६
तर्कयामास सीतेति कारणैरुपपादिभिः । ह्रियमाणा तदा तेन रक्षसा कामरूपिणा ॥	२७
यथारूपा हि दृष्टा वै तथारूपेयमङ्गना । पूर्णचन्द्राननां सुभ्रूं चारुवृत्तपयोधराम् ॥	२८
कुर्वती प्रभया देवीं सर्वा विर्तिमिरा दिशः । तां नीलकेशीं विम्बोष्ट्रीं सुमध्यां सुप्रतिष्ठिताम् ॥	२९
सीतां पद्मपलाशाक्षीं मन्मथस्य रतिं यथा । इष्टां सर्वस्य जगतः पूर्णचन्द्रप्रभामिव ॥	३०
भूमौ सुतनुमासीनां नियतामिव तापसीम् । निःश्वासबहुलां भीरुं भुजगेन्द्रवधूमिव ^२ ॥	३१
शोकजालेन ^३ महता विततेन न राजतीम् । संसक्तां धूमज्जालेन शिखामिव विभावसोः ॥	३२
तां स्मृतीमिव संदिग्धामृद्धिं निपतितामिव । विहतामिव च श्रद्धामाशां प्रतिहृतामिव ॥	३३
सोपसर्गा यथा सिद्धिं बुद्धिं सकलुषामिव । अभूतेनापवादेन कीर्तिं निपतितामिव ॥	३४
रामोपरोधव्यथितां रक्षोहरणकर्षिताम् । अबलां मृगशाबाक्षीं वीक्षमाणां ^४ समन्ततः ॥	३५
बाष्पाम्बुपरिपूर्णेन कृष्णवक्राक्षिपक्ष्मणा । वदनेनाप्रसन्नेन निःश्वसन्तीं पुनः पुनः ॥	३६
मलपङ्कधरां दीनां मण्डनार्हाममण्डिताम् । प्रभां नक्षत्रराजस्य कालमेघैरिवावृताम् ॥	३७
तस्य संदिदिहे बुद्धिर्मुहुः सीतां निरीक्ष्य तु । आम्नायानामयोगेन विद्यां प्रशिक्षितामिव ॥	३८
दुःखेन वुवुधे सीतां हनुमाननलंकृताम् । संस्कारेण यथा हीनां वाचमर्थान्तरं गताम् ॥	३९
तां समीक्ष्य विशालाक्षीं राजपुत्रीमनिन्दिताम् । तर्कयामास सीतेति कारणैरुपपादिभिः ॥	४०
वैदेह्या यानि चाङ्गेषु तदा रामोऽन्वकीर्तयत् । तान्याभरणजालानि "गात्रशोभीन्यलक्षयत् ॥	४१
सुकृतौ कर्णवेष्टौ च श्वदंष्ट्रौ च सुसंस्थितौ । मणिविद्रुमचित्राणि हस्तेष्वभरणानि च ॥	४२
श्यामानि चिरयुक्तत्वात्तथा संस्थानवन्ति च । तान्येवैतानि मन्येऽहं यानि रामोऽन्वकीर्तयत् ॥	४३

१. कृशामित्यादि दीनामित्यन्तं घ. नास्ति ।

२. ततस्ततः झ. ञ.

३. इदमर्थम् ग. नास्ति ।

४. शास्त्राशोभानि च, छ.

३. केशपाशेन ग.

तत्र यान्यवहीनानि तान्यहं नोपलक्षये । यान्यस्या नावहीनानि तानीमानि न संशयः ॥	४४
पीतं कनकपद्मभं स्रस्तं तद्वसनं शुभम् । उत्तरीयं नगासक्तं तदा दृष्टं प्लवङ्गमैः ॥	४५
भूषणानि विचित्राणि दृष्टानि धरणीतले । अनयैवापविद्धानि स्वनवन्ति महान्ति च ॥	४६
इदं चिरगृहीतत्वाद्वसनं क्लिष्टवत्तरम् । तथापि नूनं तद्वर्णं तथा श्रीमद्यथेतरत् ॥	४७
इयं कनकवर्णाङ्गी रामस्य महिषी प्रिया । प्रनष्टापि सती यास्य मनसो न प्रणश्यति ॥	४८
इयं सा यत्कृते रामश्चतुर्भिः परितप्यते । कारुण्येनानृशंस्येन शोकेन मदनेन च ॥	४९
स्त्री प्रनष्टेति कारुण्यादाश्रितेत्यानृशंस्यतः । पत्नी नष्टेति शोकेन प्रियेति मदनेन च ॥	५०
अस्या देव्या यथा रूपमङ्गप्रत्यङ्गसौष्टवम् । रामस्य च यथारूपं तस्येयमसितेक्षणा ॥	५१
अस्या देव्या मनस्तस्मिस्तस्य चास्यां प्रतिष्ठितम् । तेनेयं स च धर्मात्मा मुहूर्तमपि जीवति ॥	५२
दुष्करं कृतवान् रामो हीनो यदनया प्रभुः । धारयत्यात्मनो देहं न शोकेनावसीदति ॥	५३
एवं सीतां तदा दृष्ट्वा हृष्टः पवनसंभवः । जगाम मनसा रामं प्रशंसं च तं प्रभुम् ॥	५४

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सहितायाम्
सुन्दरकाण्डे सीतोपलम्भो नाम पञ्चदशः सर्गः

षोडशः सर्गः

हनूमत्परीतापः

प्रशस्य तु प्रशस्तव्यां सीतां तां हरिपुंगवः । गुणाभिरामं रामं च पुनश्चिन्तापरोऽभवत् ॥	१
स मुहूर्तमिव ध्यात्वा बाष्पपर्याकुलेक्षणः । सीतामाश्रित्य तेजस्वी हनुमान् विललाप ह ॥	२
मान्या गुरुविनीतस्य लक्ष्मणस्य गुरुप्रिया । यदि सीतापि दुःखार्ता कालो हि दुरतिक्रमः ॥	३
रामस्य व्यवसायज्ञा लक्ष्मणस्य च धीमतः । नात्यर्थं क्षुभ्यते देवी गङ्गेव जलदागमे ॥	४
तुल्यशीलवयोवृत्तां तुल्याभिजनलक्षणाम् । राघवोऽर्हति वैदेहीं तं चेयमसितेक्षणा ॥	५
तां दृष्ट्वा नवहेमाभां लोककान्तामिव श्रियम् । जगाम मनसा रामं वचनं चेदमब्रवीत् ॥	६
अस्या हेतोर्विशालाक्ष्या हतो वाली महाबलः । रावणप्रतिमो वीर्यं कबन्धश्च निपातितः ॥	७
विराधश्च हतः संख्ये राक्षसो भीमविक्रमः । वने रामेण विक्रम्य महेन्द्रेणैव शम्बरः ^१ ॥	८
चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् । निहतानि जनस्थाने शरैरग्निशिखोपमैः ॥	९

१. शम्बरोऽयं मन्मथहतादन्यः काश्चिदसुर- इमा मत्तकाशिनीम् । सीता विना महाबलदुःसुहूर्तमपि शति तिलकः । जीवति ॥—इति च. छ.

१. अस्यानन्तरम्—दुष्करं कृतं रामो य

खरश्च निहतः संख्ये त्रिशिराश्च निपातितः । दूषणश्च महातेजा रामेण विदितात्मना ॥	१०
पेश्वर्यं वानराणां च दुर्लभं वालिपालितम् । अस्या निमित्ते सुग्रीवः प्राप्तवाँल्लोकसत्कृतम् ॥	११
सागरश्च मया क्रान्तः श्रीमान्नदनदीपतिः । अस्या हेतोर्विशालाक्ष्याः पुरी चेयं निरीक्षिता ॥	१२
यदि रामः समुद्रान्तां मेदिनीं परिवर्तयेत् । अस्याः कृते जगच्चापि युक्तमित्येव मे मतिः ॥	१३
राज्यं वा त्रिपु लोकेषु सीता वा जनकात्मजा । त्रैलोक्यराज्यं सकलं सीताया नाप्नुयात् कलाम् ॥१४	
इयं सा धर्मशीलस्य मैथिलस्य महात्मनः । सुता जनकराजस्य सीता भर्तृदृढव्रता ॥	१५
उत्थिता मेदिनीं भित्त्वा क्षेत्रे हलमुखक्षते । पद्मरेणुनिभैः कीर्णां शुभैः केदारपांसुभिः ॥	१६
विक्रान्तस्यार्यशीलस्य संयुगेष्वनिवर्तिनः । स्नुषा दशरथस्यैषा ज्येष्ठा राज्ञो यशस्विनी ^१ ॥	१७
धर्मज्ञस्य कृतज्ञस्य रामस्य विदितात्मनः । इयं सा दयिता भार्या राक्षसीवशमागता ॥	१८
मर्वान् भोगान् परित्यज्य भर्तृस्नेहबलात्कृता । अचिन्तयित्वा दुःखानि प्रविष्टा निर्जनं वनम् ॥	१९
संतुष्टा फल्गमूलेन भर्तृशुश्रूषणे रमा । या परां भजते प्रीतिं वनेऽपि भवने यथा ॥	२०
सेयं कनकवर्णाङ्गी नित्यं मुस्मितभाषिणी । सहते यातनामेतामनर्थानामभागिनी ॥	२१
इमां तु शीलमंपन्नान् द्रष्टुमिच्छति ^२ राघवः । रावणेन प्रमथितां प्रपाम्बिव पिपामितः ॥	२२
अस्या नूनं पुनर्लाभाद्वाघवः प्रीतिमेप्यति । राजा राज्यात् परिभ्रष्टः पुनः प्राप्येव मेदिनीम् ॥	२३
कामभोगैः परित्यक्ता हीना बन्धुजनेन च । धारयत्यात्मनो देहं तत्समागमकाङ्क्षिणी ^३ ॥	२४
नेपा पश्यति राक्षस्यो नेमान् पुष्पफलद्रुमान् । एकस्थहृदया नूनं राममेवानुपश्यति ॥	२५
भर्ता नाम परं नार्यां भूषणं भूषणादपि । एषा विरहिता तेन भूषणार्हा न शोभते ॥	२६
दुष्करं कुरुते रामो हीनो यदनया प्रभुः । धारयत्यात्मनो देहं न दुःखेनावसीदति ॥	२७
इमाममितकेशान्तां शनपत्रनिभेक्षणाम् । सुखार्हा दुःखितां दृष्ट्वा ममापि व्यथितं मनः ॥	२८

क्षितिक्षमा पुष्करसंनिभाक्षी या रक्षिता राघवलक्ष्मणाभ्याम् ।

सा राक्षसीभिर्विकृतेक्षणाभिः संरक्ष्यते संप्रति वृक्षमूले ॥ २९

हिमहतनल्लिनीव नष्टशोभा व्यसनपरम्परयातिपीड्यमाना ।

सहचररहितेव चक्रवाकी जनकसुता कृपणां दशां प्रपन्ना ॥ ३०

अस्या हि पुष्पावनताप्रशाखाः शोकं दृढं वै जनयन्त्यशोकाः ।

हिमव्यपायेन च शीतरश्मिरभ्युत्थितो नैकसहस्ररश्मिः ॥ ३१

१. अभ्युत्थितः शीतरश्मिश्च अस्याः शोकं २. अर्हति च. छ.
जनयन्त्यान्वयः । मन्दरश्मिः गो. ३. लालसा प्र.
१. यशस्विनः ख.

इत्येवमर्थं कपिरन्ववेक्ष्य सीतेयमित्येव निविष्टबुद्धिः ।

संश्रित्य तस्मिन्निषसाद् बृक्षे बली हरिणामृषभस्तरस्वी ॥

३२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्बिंशतिसहस्रिकाया सहितायाम्
सुन्दरकाण्डे हनूमत्परीतापो नाम षोडशः सर्गः

सप्तदशः सर्गः

राक्षसीपरिवारः

ततः कुमुदपण्डाभो निर्मलो निर्मलं स्वयम् । 'प्रजगाम नभश्चन्द्रो हंसो नीलमित्रोदकम् ॥	१
माचिन्व्यमिव कुर्वन् स प्रभया निर्मलप्रभः । चन्द्रमा रश्मिभिः शीतैः सिपेवे पवनात्मजम् ॥	२
स ददर्श ततः सीतां पूर्णचन्द्रनिभाननाम् । शोकभारैरिव न्यस्तां भारैर्नावमिवाम्भस्मि ॥	३
दिदृश्रमाणो वैदेहीं हनुमान् पवनात्मजः । स ददर्शाविदूरस्था राक्षसीघोरदर्शनाः ॥	४
एकाक्षीमेककर्णां च कर्णप्रावरणां तथा । अकर्णां शङ्कुकर्णां च मस्तकोच्छ्वात्मनासिकाम् ॥	५
अतिकायोत्तमाङ्गीं च तनुदीर्घशिरोधराम् । ध्वस्तकेशीं तथाकेशीं केशकम्बलधारिणीम् ॥	६
लम्बकर्णललाटां च लम्बोदरपयोधराम् । लम्बोष्ठीं चुवुकोष्ठीं च लम्बास्यां लम्बजानुक्राम् ॥	७
हम्वां दीर्घां तथा कुञ्जां विकटां वामनां तथा । करालां भुम्रवक्त्रां च पिङ्गाक्षीं विकृताननाम् ॥	८
विकृताः पिङ्गलाः कालीः क्रोधनाः कलहप्रियाः । कालायसमहाशूलकूटमुद्गरधारिणीः ॥	९
वराहमृगशार्दूलमहिपाजशिवामुखीः । गजोष्ट्रहृयपादीश्च निखातशिरसोऽपराः ॥	१०
एकहस्तैकपादाश्च स्वरकर्ण्यश्चकर्णिकाः । गोकर्णीर्हस्तिकर्णीश्च हरिकर्णीस्तथापराः ॥	११
अनामा अतिनासाश्च तिर्यङ्नासा विनासिकाः । गजसंनिभनासाश्च ललाटोच्छ्वात्मनासिकाः ॥	१२
हस्तिपादा महापादा गोपादाः पादचूलिकाः ^१ । अतिमात्रशिरोम्रीवा अतिमात्रकुचोदरीः ॥	१३
अतिमात्रास्यनेत्राश्च दीर्घजिह्वानखास्तथा ^२ । अजामुखीर्हस्तिमुखीर्गोमुखीः सूकरीमुखीः ॥	१४

1. प्रजगामिति ; नभोमध्यादपरं भागमव-
रुणोहेत्यर्थः । हनूमतो लङ्काप्रवेशमय एव हि चन्द्रोदय
उक्तः—'चन्द्रोऽपि माचिन्व्यमिवाव्य कुर्वन्स्तारागणैर्मध्य-
गतां विराजन्' इति । तागगणमध्यावस्थानादधिकं
विराजमान इत्यर्थः । रावणान्तःप्रवेशश्च अर्धरात्र-
इत्युक्तम्—'ततः स मध्यगतमशुमन्तम्' इत्यादिना ।
तस्मात् रात्रेरन्तिमयामेऽशोकवनप्रवेश इति द्रष्टव्यम् ।
तिलके तु— प्रजगामेति उदितश्चन्द्रमा नभसः किञ्चि-
दुपरिभागं प्राप्त इत्यर्थं इति व्याख्यातम् । तत्र

प्रथमदिवसे रात्रेरतुर्ये यामे अशोकवननिका प्रविश्य
रात्रिशेषं ततः परं कुत्स्नमदृश्य राक्षसोना दर्शनपरिहागय
शिशपावृक्ष एव लीनोऽतिवाहयामास । द्वितीयस्या
रात्रौ ममृतस्यार्थं जातस्य वर्णनम्—'ततः कुमुदपण्डाभः'
इत्यादीनि योजनीयम् । इदृशेषु विचारेषु विस्तरः
उपोद्घाते द्रष्टव्यः ॥

१. इदमर्थम् ग. नास्ति ।

२. दीर्घजिह्वाननास्तथा पुना.

हयोष्ट्रखरवक्त्राश्च राक्षसीर्घोरदर्शनाः । शूलमुद्गरहस्ताश्च क्रोधनाः कलहप्रियाः ^१ ॥	१५
कराला धूम्रकेशीश्च राक्षसीर्विकृताननाः । पिबन्तीः सततं पानं सदा मांससुराप्रियाः ॥	१६
मांसशोणितदिग्धाङ्गीर्मांसशोणितभोजनाः । ता ददर्श कपिश्रेष्ठो रोमहर्षणदर्शनाः ॥	१७
स्कन्धवन्तमुपासीनाः परिवार्य वनस्पतिम् । तस्याधस्ताच्च तां देवीं राजपुत्रीमनिन्दिताम् ॥	१८
लक्ष्यामास लक्ष्मीवान् हनुमाञ्जनकात्मजाम् । निष्प्रभां शोकसंतप्तां मलसंकुलमूर्धजाम् ॥	१९
क्षीणपुण्यां च्युतां भूमौ तारां निपतितामिव । चारित्रव्यपदेशाल्यां भर्तृदर्शनदुर्गताम् ॥	२०
भूषणैरुत्तमैर्हीनां भर्तृवात्सल्यभूषणाम् । राक्षसाधिपसंरुद्धां बन्धुभिश्च विनाकृताम् ॥	२१
वियूथां सिंहसंरुद्धां बद्धां गजवधूमिव । चन्द्ररेखां पयोदान्ते शारदाभ्रैरिवावृताम् ॥	२२
छिष्टरूपामसंस्पर्शादयुक्तामिव बलकीम् । सीतां भर्तृवशे युक्तामयुक्तां राक्षसीवशे ॥	२३
अशोकवनिकामध्ये शोकसागरमाप्लुताम् । ताभिः परिवृतां तत्र सप्रहामिव रोहिणीम् ॥	२४
ददर्श हनुमान् देवीं लतामकुसुमामिव । सा मलेन च दिग्धाङ्गी वपुषा चाप्यलंकृता ॥	२५
मृणाली पङ्कदिग्धेव विभाति न विभाति च । मलिनेन च वस्त्रेण परिच्छिष्टेन भामिनीम् ॥	२६
संवृतां मृगशाबाक्षीं ददर्श हनुमान् कपिः । 'तां देवीं दीनवदनामदीनां भर्तृतेजसा ॥	२७
रक्षितां स्वेन शीलेन सीतामसितलोचनाम् । तां दृष्ट्वा हनुमान् सीतां मृगशाबनिभेक्षणाम् ॥	२८
मृगकन्यामिव त्रस्तां वीक्षमाणां समन्ततः । दहन्तीमिव निश्चासैर्वृक्षान् पल्लवधारिणः ॥	२९
सङ्घातमिव शोकानां दुःखस्योर्मिभिवोत्थिताम् । तां क्षामां ^२ सुविभक्ताङ्गीं विनाभरणशोभिनीम् ॥३०	
प्रहर्षमतुलं लेभे मारुतिः प्रेक्ष्य मैथिलीम् । हर्षजानि च सोऽश्रूणि तां दृष्ट्वा मद्विरेक्षणाम् ॥	३१
सुमोच हनुमांस्तत्र नमश्चक्रे च राघवम् । नमस्कृत्वा स रामाय लक्ष्मणाय च वीर्यवान् ॥	३२
सीतादर्शनसंहृष्टो हनुमान् संवृतोऽभवत् ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्वाक्षकाया संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे राक्षसीपरिवागे नाम सप्तदशः सर्गः

अष्टादशः सर्गः

रावणःगमनम्

तथा विप्रेक्षमाणस्य वनं पुष्पितपादपम् । विचिन्वतश्च वैदेहीं किञ्चिच्छेषा निशाभवत् ॥	१
षडङ्गवेदविदुषां क्रतुप्रवरयाजिनाम् । शुश्राव ब्रह्मचोषांश्च विरात्रे ब्रह्मरक्षसाम् ॥	२

1. ता दृष्ट्वाति ; इदमुपरितनेषु सीतावि- दर्शने प्रत्येकमेकैको विशेषणांशः तस्य गोचरो बभूविति ।
 शेषणेषु प्रत्येकमभिमतवध्ययनं । एतत्सूचनायमेव चावमाने १. इदमर्थम् क. नास्ति ।
 तां प्रेक्ष्य मैथिलीमिति पुनः प्रयोगः । एतदुक्तं भवति, २. क्षामाम् च. समाम् छ.
 बहून् बारान् मारुतिः सीतां ददर्श । एकैकस्मिन्

अथ मङ्गलवादित्रैः शब्दैः श्रोत्रमनोहरैः । प्राबुध्यत महाबाहुर्दशग्रीवो महाबलः ॥	३
विबुध्य तु यथाकालं राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् । स्रस्तमाल्याम्बरधरो वैदेहीमन्वचिन्तयत् ॥	४
भृशं नियुक्तस्तस्यां च मदनेन मदोक्तः । न स तं राक्षसः कामं शशाकात्मनि गूहितुम् ॥	५
स सर्वाभरणैर्युक्तो विभ्रच्छिष्यमनुत्तमाम् । तां नगैर्बहुभिर्जुष्टां सर्वपुष्पफलोपगैः ॥	६
वृतां पुष्करिणीभिश्च नानापुष्पोपशोभिताम् । सदा मदैश्च विहगैर्विचित्रां परमाद्भुतैः ॥	७
ईहामृगैश्च विविधैर्जुष्टां दृष्टिमनोहरैः । वीथीः संप्रेक्षमाणश्च मणिकाञ्चनतोरणाः ॥	८
नानामृगगणाकीर्णां फलेः प्रपतितैर्वृताम् । अशोकवनिकामेव प्राविशत् संततद्रुमाम् ॥	९
अङ्गनाः शतमात्रं तु तं व्रजन्तमनुव्रजन् ^१ । महेन्द्रमिव ^२ पौलस्त्यं देवगन्धर्वयोषितः ॥	१०
दीपिकाः काञ्चनोः काश्चिज्जगृहुस्तत्र योषितः । बालन्यजनहस्ताश्च तालवृत्तानि चापराः ॥	११
काञ्चनैरपि भृङ्गारैर्जहुः सलिलमप्रतः । मण्डलाग्रा बृसीश्चैव ^३ गृह्यान्याः पृष्ठतो ययुः ॥	१२
काचिद्रत्नमयीं स्थालीं ^४ पूर्णां पानस्य भामिनी । दक्षिणा दक्षिणेनैव ^५ तदा जग्राह पाणिना ॥	१३
राजहंसप्रतीकाशं छत्रं पूर्णशशिप्रभम् । सौवर्णदण्डमपरा गृहीत्वा पृष्ठतो ययौ ॥	१४
निद्रामदपरीताक्ष्यो रावणस्योत्तमाः स्त्रियः । अनुजग्मुः पतिं वीरं घनं विद्युलता इव ॥	१५
व्यावि द्वहृदयैर्युराः समामृदितवर्णकाः । समागलितकेशान्ताः सस्वेदवदनास्तथा ॥	१६
घूर्णन्त्यो मदशेषेण निद्रया च शुभाननाः । स्वेदच्छिप्राङ्गकुसुमाः सुमाल्याकुलमूर्धजाः ॥	१७
प्रयान्तं नैऋतपतिं नार्यो मदिरलोचनाः । बहुमानाश्च कामाश्च प्रिया भार्यास्तमन्वयुः ॥	१८
स च कामपराधीनः पतिस्तासां महाबलः । सीतासक्तमना मन्दो मदाश्चित्तगतिर्बभौ ॥	१९
ततः काञ्चीनिनादं च नू पुराणां च निःस्वनम् । शुश्राव परमस्त्रीणां स कपिर्मरुतात्मजः ॥	२०
तं चाप्रतिमकर्माणमचिन्त्यबलपौरुषम् । द्वारदेशमनुप्राप्तं ददर्श हनुमान् कपिः ॥	२१
दीपिकाभिरनेकाभिः समन्तादवभासितम् । गन्धतैलावसिक्ताभिर्घ्रियमाणाभिरप्रतः ॥	२२
कामदर्पमदैर्युक्तं जिह्वताम्रायतेक्षणम् । समक्षमिव कन्दर्पमपविद्धशरासनम् ॥	२३
मथितामृतफेनाभमरजो बलमुत्तमम् । सलीलमनुकर्षन्तं विमुक्तं सक्तमङ्गदे ॥	२४
सं पत्रविटपे लीनः पत्रपुष्पघनावृतः । समीपमुपसंक्रान्तं निध्यातुमुपचक्रमे ॥	२५
अवेक्षमाणस्तु ततो ददर्श कपिकुञ्जरः । रूपयौवनसंपन्ना रावणस्य वरस्त्रियः ॥	२६

१. इह प्रयोगलाघवादिबशब्दस्तन्त्रेणोच्चरितः ।
महेन्द्रमिव रिशतं पौलस्त्यं देवगन्धर्वयोषित इव अन्वगच्छ-
स्त्रित्यर्थः ।

२. मण्डलाग्रान् बृसीं चैव च.

मण्डलाग्रानसीश्वैव छ.

३. पार्श्वान् ख. च. छ.

४. एका छ.

५. अङ्गनाशतमात्रं तु तं व्रजन्तमनुव्रजत्
च. छ.

ताभिः परिवृतो राजा सुरूपाभिर्महायशाः । तन्मृगद्विजसंघुष्टं प्रविष्टः प्रमदावनम् ॥	२७
क्षीबो विचित्राभरणः शङ्कुकर्णो महाबलः । तेन विश्रवसः पुत्रः स दृष्टो राक्षसाधिपः ॥	२८
वृतः परमनारीभिस्ताराभिरिव चन्द्रमाः । तं ददर्श महातेजास्तेजोवन्तं महाकपिः ॥	२९
रावणोऽयं महाबाहुरिति संचिन्त्य वानरः । सोऽयमेव पुरा शेते पुरमध्ये गृहोत्तमे ^१ ॥	३०
अवप्लुतो महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः । स तथाप्युग्रतेजाः सन्निर्धूतस्तस्य तेजसा ॥	३१
पत्रगुल्मान्तरे सक्तो हनुमान् संवृतोऽभवत् । ^२ स तामसितकेशान्तां सुश्रोणीं संहतस्तनीम् ॥	३२
दिदृक्षुरसितापाङ्गासुपावर्तत रावणः ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे रावणागमनं नाम अष्टादशः सर्गः

एकोनविंशः सर्गः

कृच्छ्रगतसीतोपमाः

तस्मिन्नेव तवः काले राजपुत्री त्वनिन्दिता । रूपयौवनसंपन्नं भूषणोत्तमभूषितम् ॥	१
ततो ऋष्ट्रैव वैदेही रावणं राक्षसाधिपम् । प्रावेपत वरारोहा प्रवाते कदली यथा ॥	२
आच्छाद्योदरमूरुभ्यां बाहुभ्यां च पयोधरौ । उपविष्टा विशालाक्षी रुदन्ती वरवर्णिनी ॥	३
दशग्रीवस्तु वैदेहीं रक्षितां राक्षसीगणैः । ददर्श सीतां दुःखार्तां नावं सन्नामिवार्णवे ॥	४
असंवृतायामासीनां धरण्यां संशितव्रताम् । छिन्नां प्रपतितां भूमौ शास्त्रामिव वनस्पतेः ॥	५
मलमण्डनदिग्धाङ्गी ^३ मण्डनार्हामण्डिताम् । मृणाली पङ्कदिग्धेव विभाति न विभाति च ॥	६
समीपं राजसिंहस्य रामस्य विदितात्मनः । संकल्पहयसंयुक्तैर्यान्तीमिव मनोरथैः ॥	७
शुष्यन्तीं रुदतीमेकां ध्यानशोकपरायणाम् । दुःखस्यान्तमपश्यन्तीं रामां राममनुव्रताम् ॥	८
वेष्टमानां तथाविष्टां पन्नगेन्द्रवधूमिव । धूप्यमानां ग्रहेणेव रोहिणीं धूमकेतुना ॥	९
वृत्तशीलकुले जातामाचारवति धार्मिके । पुनः संस्कारमापन्नां जातामिव च दुष्कुले ॥	१०
अभूतेनापवादेन कार्तिं निपतितामिव । आम्नायानामयोगेन विद्यां प्रशिथिलामिव ^४ ॥	११
सन्नामिव महाकीर्तिं श्रद्धामिव विमानिताम् । प्रङ्गामिव परिक्षीणामाशां प्रतिहतामिव ॥	१२
आयतीमिव विध्वस्तामाङ्गां प्रतिहतामिव । दीप्तामिव दिशं काले पूजामपहृतामिव ॥	१३
पद्मिनीमिव विध्वस्तां हतशरां चमूमिव । प्रभामिव तमोध्वस्तासुपक्षीणामिवापगाम् ॥	१४
वेदीमिव परामृष्टां शान्तामग्निशिखामिव । पौर्णमासीमिव निशां राहुप्रस्तेन्दुमण्डलाम् ॥	१५
उत्कृष्टपर्णकमलां वित्रासितविहङ्गमाम् । इत्तिहस्तपरामृष्टामाकुलां पद्मिनीमिव ॥	१६

१. इदमर्थम् च. छ. नास्ति ।

४. इदं पद्यं प्र. नास्ति ।

२. सीताम् व. छ.

इदमर्थं अस्मिन् एव काण्डे पञ्चदशे सर्गे

३. -चित्राङ्गीम् च. छ.

पठितपूर्वम् ।

पतिशोकातुरां शुष्कां नदीं विस्रावितामिव । परया मृजया^१ हीनां कृष्णपक्षनिशामिव ॥ १७
सुकुमारीं सुजाताङ्गीं रत्नगर्भगृहोचिताम् । तप्यमानामिवोष्णेन मृणालीमचिरोद्धृताम् ॥ १८
गृहीतामालितां^२ स्तम्भे यूथपेन विनाकृताम् । निःश्वसन्तीं सुदुःखार्तां गजराजवधूमिव ॥ १९
एकया दीर्घया वेण्या शोभमानामयन्नतः । नीलया नीरदापाये वनराज्या महीमिव ॥ २०
उपवासेन शोकेन ध्यानेन च भयेन च । परिक्षीणां कृशां दीनामल्पाहारां तपोधनाम् ॥ २१
आयाचमानां दुःखार्तां प्राञ्जलिं देवतामिव । भावेन रघुमुख्यस्य दशग्रीवपराभवम् ॥ २२

समीक्षमाणां रुदतीमनिन्दितां सुपक्षमताग्रायतशुक्ललोचनाम् ।

अनुव्रतां राममतीव मैथिलीं प्रलोभयामास वधाय रावणः ॥ २३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे कृच्छ्रगतसीतोपमा नाम एकाविंशः सर्गः

विंशः सर्गः

प्रणयप्रार्थना

स तां पतिव्रतां दीनां निरानन्दां तपस्विनीम् । साकारैर्मधुरैर्वाक्यैर्यैर्न्यर्दृश्यत रावणः ॥ १
मां दृष्ट्वा नागनासोरु गृह्यमाना स्तनोदरम् । अदर्शनमिवात्मानं भयान्नेतुं त्वमिच्छसि ॥ २
कामये त्वां विशालाक्षि बहु मन्यस्व मां प्रिये । सर्वाङ्गगुणसंपन्ने सर्वलोकमनोहरे ॥ ३
नेह कंचिन्मनुष्या वा राक्षसाः कामरूपिणः । व्यपसर्पतु ते सीते भयं मत्तः समुत्थितम् ॥ ४
स्वधर्मो रक्षसां भीरु सर्वथैव न संशयः । गमनं वा परस्त्रीणां हरणं संप्रमथ्य वा ॥ ५
एवं चैतदकामां तु न त्वां स्पृक्ष्यामि मैथिलि । कामं कामः शरीरे मे यथाकामं प्रवर्तताम् ॥ ६
देवि नेह भयं कार्यं मयि विश्वसिहि प्रिये । प्रणयस्व च तत्त्वेन मैवं भूः शोकलालसा ॥ ७
एकवेणी धरा शय्या ध्यानं मलिनमम्बरम् । अस्थानेऽप्युपवासश्च नैतान्यौपयिकामि ते ॥ ८
विचित्राणि च माल्यानि चन्दनान्यगरूणि च । विविधानि च वासांसि दिव्यान्याभरणानि च ॥ ९
महार्हाणि च पानानि शयनान्यासनानि च । गीतं नृत्तं च वाद्यं च लभ मां प्राप्य मैथिलि ॥ १०
स्त्रीरत्नमसि मैवं भूः कुरु गात्रेषु भूषणम् । मां प्राप्य हि कथं नु स्यास्त्वमनर्हा सुविग्रहे ॥ ११
इदं ते चारु संजातं यौवनं ह्यतिवर्तते । यदतीतं पुनर्नैति स्रोतः शीघ्रमपामिव ॥ १२
त्वां कृत्वोपरतो मन्ये रूपकर्ता स विश्वसद् । न हि रूपोपमा त्वन्या तवास्ति शुभदर्शने ॥ १३
त्वां समासाद्य वैदेहि रूपयौवनशालिनीम् । कः पुमानतिवर्तेत^३ साक्षादपि पितामहः ॥ १४

१. मृजा अङ्गुलिः ।

१. आवताम् छ.

काङ्क्षितम् ति.

२. नातिवर्तेत ति.

यद्यत् पश्यामि ते गात्रं शीतांशुसदृशानने । तस्तिस्तस्मिन् पृथुश्रोणि चक्षुर्मम निबध्यते ॥	१५
भव मैथिलि भार्या मे मोहमेनं विसर्जय । बह्वीनामुत्तमस्त्रीणां ममाग्रमहिषी भव ॥	१६
लोकेभ्यो यानि रत्नानि संप्रमथ्याहृतानि वै । तानि मे भीरु सर्वाणि राज्यं चैतदहं च ते ॥	१७
विजित्य पृथिवीं सत्रो नानानगरमालिनीम् । जनकाय प्रदास्यामि तव हेतोर्विलासिनि ॥	१८
नेह पश्यामि लोकेऽन्यं यो मे प्रतिबलो भवेत् । पश्य मे सुमहद्वीर्यमप्रतिद्वन्द्वमाहवे ॥	१९
असकृत् संयुगे भग्ना मया विमृदितध्वजाः । अशक्ताः प्रत्यनीकेषु स्थातुं मम सुरासुराः ॥	२०
इच्छया क्रियतामद्य प्रतिकर्म तवोत्तमम् । सप्रभाण्यवसज्यन्तां तवाङ्गे भूषणानि च ॥	२१
साधु पश्यामि ते रूपं संयुक्तं प्रतिकर्मणा । प्रतिकर्माभिसंयुक्ता दक्षिण्येन वरानने ॥	२२
भुङ्क्ष्व भोगान् यथाकामं पिब भीरु रमस्व च । यथेष्टं च प्रयच्छ त्वं पृथिवीं वा धनानि च ॥२३	२३
रमस्व मयि विस्रब्धा धृष्टमाज्ञापयस्व च ^१ । मत्प्रसादाल्ललन्त्याश्च ललन्तां बान्धवास्तव ॥	२४
ऋद्धिं ममानुपश्य त्वं श्रियं भद्रे यशश्च मे । किं करिष्यसि रामेण सुभगे चीरवाससा ॥	२५
निक्षिप्तविजयो रामो गतश्रीर्वनगोचरः । व्रती स्थण्डिलशायी च शङ्कं जीवति वा न वा ॥	२६
न हि वैदेहि रामस्त्वां द्रष्टुं वाप्युपलप्स्यते । पुरोबलाकैरसितैर्मधैर्ज्योत्स्नामिवावृताम् ॥	२७
न चापि मम हस्तात्त्वां प्राप्तुमर्हति राघवः । हिरण्यकशिपुः कीर्तिमिन्द्रहस्तगतामिव ॥	२८
चारुस्मिते चारुदति चारुनेत्रे विलासिनि । मनो हरसि मे भीरु सुपर्णः पन्नगं यथा ॥	२९
छिष्टकौशेयवसनां तन्वीमप्यनलंकृताम् । त्वां दृष्ट्वा स्वेषु दारेषु रतिं नोपलभाम्यहम् ॥	३०
अन्तःपुरनिवासिन्यः स्त्रियः सर्वगुणान्विताः । यावत्त्वो मम सर्वासामैश्वर्यं कुरु जानकि ॥	३१
मम हासितकेशान्ते त्रैलोक्यप्रवराः स्त्रियः । तास्त्वां परिचरिष्यन्ति श्रियमप्सरसो यथा ॥	३२
यानि बैश्रवणे सुभू रत्नानि च धनानि च । तानि लोकांश्च सुश्रोणि मां च भुङ्क्ष्व यथासुखम् ॥३३	३३
न रामस्तपसा देवि न बलेन न विक्रमैः । न धनेन मया तुल्यस्तेजसा यशसापि वा ॥	३४

पिब विहर रमस्व भुङ्क्ष्व भोगान् धननिचयं प्रदिशामि मेदिनीं च ।

मयि लल ललने यथासुखं त्वं त्वयि च समेत्य ललन्तु बान्धवास्ते ॥

३५

कुसुमिततरुजालसंततानि भ्रमरयुतानि समुद्रतीरजानि ।

कनकविमलहारभूषिताङ्गि विहर मया सह भीरु काननानि ॥

३६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे प्रणयप्रार्थना नाम विंशः सर्गः

१. अस्थानन्तरम्—आहृतानामितस्ततः ।
सर्वासामेव महं ते—इति च. ड.

२. यथेष्टमित्यादि आह्वापयस्व चेन्नन्तरम् च.
नास्ति ।

एकविंशः सर्गः

रावणतृणीकरणम्

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सीता रौद्रस्य रक्षसः । आर्ता दीनस्वरा दीनं प्रत्युवाच शनैर्वचः ॥	१
दुःखार्ता रुदती सीता वेपमाना तपस्विनी । चिन्तयन्ती वरारोहा पतिमेव पतिव्रता ॥	२
तृणमन्तरतः कृत्वा प्रत्युवाच शुचिस्मिता । निवर्तय मनो मत्तः स्वजने क्रियतां मनः ॥	३
न मां प्रार्थयितुं युक्तं सुसिद्धिमिव पापकृत् । अकार्यं न मया कार्यमेकपत्न्या विगर्हितम् ॥	४
कुलं संप्राप्तया पुण्यं कुले महति जातया । एवमुक्त्वा तु वैदेही रावणं तं यशस्विनी ॥	५
राक्षसं पृष्ठतः कृत्वा भूयो वचनमब्रवीत् । नाहमौपयिकी भार्या परभार्या सती तव ॥	६
साधु धर्ममवेक्षस्व साधु साधुव्रतं चर । यथा तव तथान्येषां दारा रक्ष्या निशाचर ॥	७
आत्मानमुपमां कृत्वा स्वेषु दारेषु रम्यताम् । अतुष्टं स्वेषु दारेषु चपलं चलितेन्द्रियम् ॥	८
नयन्ति निकृतिप्रह्नं परदाराः पराभवम् । इह सन्तो न वा सन्ति सतो वा नानुवर्तसे ॥	९
तथा हि विपरीता ते बुद्धिराचारवर्जिता । वचो मिथ्याप्रणीतात्मा पथ्यमुक्तं विचक्षणैः ॥	१०
राक्षसानामभावाय त्वं वा न प्रतिपद्यसे । अकृतात्मानमासाद्य राजानमनये रतम् ॥	११
समृद्धानि विनश्यन्ति राष्ट्राणि नगराणि च । तथेयं त्वां समासाद्य लङ्का रत्नौषसंकुला ॥	१२
अपराधात्तवैकस्य न चिराद्दिनशिष्यति । स्वकृतैर्हन्यमानस्य रावणादीर्घदर्शिनः ॥	१३
अभिनन्दन्ति भूतानि विनाशे पापकर्मणः । एवं त्वां पापकर्माणं वक्ष्यन्ति निकृता जनाः ॥	१४
दिष्ट्यैतद्व्यसनं प्राप्तो रौद्र इत्येव हर्षिताः । शक्या लोभयितुं नाहमैश्वर्येण धनेन वा ॥	१५
अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा । उपधाय भुजं तस्य लोकनाथस्य सत्कृतम् ॥	१६
कथं नामोपधास्यामि भुजमन्यस्य कस्यचित् । अहमौपयिकी भार्या तस्यैव वसुधापतेः ॥	१७
व्रतस्नातस्य विप्रस्य विद्येव विदितात्मनः । साधु रावण रामेण मां समानय दुःखिताम् ॥	१८
वने वासितया सार्धं करेण्वेव गजाधिपम् । मित्रमौपयिकं कर्तुं रामः स्थानं परीप्सता ॥	१९
वधं चानिच्छता घोरं त्वयासौ पुरुषर्षभः । विदितः स हि धर्मज्ञः शरणागतवत्सलः ॥	२०
तेन मैत्री भवतु ते यदि जीवितुमिच्छसि । प्रसादयस्व त्वं चैनं शरणागतवत्सलम् ॥	२१
मां चास्मै प्रयतो भूत्वा निर्यातयितुमर्हसि । एवं हि ते भवेत् स्वस्ति संप्रदाय रघूत्तमे ॥	२२
अन्यथा त्वं हि कुर्वाणो वधं प्राप्स्यसि रावण ^१ । वर्जयेद्वज्रमुत्सृष्टं वर्जयेदन्तकश्चिरम् ॥	२३
त्वद्विधं तु न संक्लृद्धो लोकनाथः स राघवः । रामस्य धनुषः शब्दं श्रोष्यसि त्वं महास्वनम् ॥	२४
शतक्रतुविस्मृतस्य निर्घोषमशनेरिव । इह शीघ्रं सुपर्वाणो ज्वलितास्या इवोरगाः ॥	२५
इषवो निपतिष्यन्ति रामलक्ष्मणलक्षणाः । रक्षांसि परिनिघ्नन्तः पुर्यामस्यां समन्ततः ॥	२६
असंपातं करिष्यन्ति पतन्तः कङ्कवाससः । राक्षसेन्द्रमहासर्पान् स रामगरुडो महान् ॥	२७

१. परां प्राप्स्यसि चाषदम् पुना.

उद्धरिष्यति वेगेन वैनतेय इवोरगान् । अपनेष्यति मां भर्ता त्वत्तः शीघ्रमरिदमः ॥	२८
असुरेभ्यः श्रियं दीप्तां विष्णुस्त्रिभिरिव क्रमैः । जनस्थाने हतस्थाने निहते रक्षसां बले ॥	२९
अशक्तेन त्वया रक्षः कृतमेतदसाधु वै । आश्रमं तु तयोः शून्यं प्रविश्य नरसिंहयोः ॥	३०
गोचरं गतयोर्भ्रात्रोरपनीता त्वयाधम । न हि गन्धमुपाघ्राय रामलक्ष्मणयोस्त्वया ॥	३१
शक्यं संदर्शने स्थातुं शुना शार्दूलयोरिव । तस्य ते विग्रहे ताभ्यां युगग्रहणमस्थिरम् ॥	३२
वृत्रस्येवेन्द्रबाहुभ्यां बाहोरेकस्य निग्रहः । क्षिप्रं तव स नाथो मे रामः सौमित्रिणा सह ॥	३३
तोयमल्पमिवादित्यः प्राणानादास्यते शरैः ॥	

गिरिं कुबेरस्य गतोऽथ वाल्यं सभां गतो वा वरुणस्य राज्ञः ।

असंशयं दाशरथेर्न मोक्ष्यसे महाद्रुमः कालहतोऽशनेरिव ॥ ३४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये च ऽर्विशातसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे रावणतृणाकरणं नाम एकविंशः सर्गः

द्वाविंशः सर्गः

मासद्वयावधिकरणम्

सीताया वचनं श्रुत्वा परुषं राक्षसाधिपः । प्रत्युवाच ततः सीतां विप्रियं प्रियदर्शनाम् ॥	१
यथा यथा सान्त्वयिता वश्यः स्त्रीणां तथा तथा । यथा यथा प्रियं वक्ता परिभूतस्तथा तथा ॥	२
संनियच्छति मे क्रोधं त्वयि कामः समुत्थितः । द्रैवतोऽमार्गमासाद्य हयानिव सुसारथिः ॥	३
वामः कामो मनुष्याणां यस्मिन् किल निबध्यते । जने तस्मिंस्त्वनुक्रोशः स्नेहश्च किल जायते ॥	४
एतस्मान् कारणात् त्वां घातयामि वरगनने । वधार्हामवमानार्हा मिथ्याप्रव्रजितं ^१ रताम् ॥	५
परुपाणीह वाक्यानि यानि यानि ब्रवीषि माम् । तेषु तेषु वधो युक्तस्तव मेधिलि दारुणः ॥	६
एवमुक्त्वा तु वैदेहीं रावणो राक्षसाधिपः । क्रोधसंरम्भसंयुक्तः सीतामुत्तरमब्रवीत् ॥	७
द्वौ मासौ रक्षितव्यौ मे योऽवधिस्ते मया कृतः । ततः शयनमारोह मम त्वं वरवर्णिनि ॥	८
द्वाभ्यामूर्ध्वं तु मासाभ्यां भर्तारं मामनिच्छतीम् । मम त्वां प्रातराशार्थमालभन्ते महानसे ^३ ॥	९
तां तर्ज्यमानां संप्रेक्ष्य राक्षसेन्द्रेण जानकीम् । देवगन्धर्वकन्यास्ता विपेदुर्विपुलेक्षणाः ॥	१०
ओष्ठप्रकारैरपरा वक्त्रैर्नैत्रैस्तथापराः । सीतामाश्रासयामासुस्तर्जितां तेन रक्षसा ॥	११
ताभिराश्रासिता मीता रावणं राक्षसाधिपम् । उवाचात्महितं वाक्यं वृत्तशौण्डीर्यगर्हितम् ॥	१२
नूनं न ते जनः कश्चिदस्ति निःश्रेयसे स्थितः । निवारयति यो न त्वां कर्मणोऽस्माद्विगर्हितात् ॥	१३

१. द्रवतो मार्गम् च. छ.

२. प्रव्राजने ख. ग. घ.

३. मृदाश्छस्यन्ति खण्डशः पुना.

मां हि धर्मात्मनः पत्नीं शचीमिव शचीपतेः । त्वदन्यस्त्रिषु लोकेषु प्रार्थयेन्मनसापि कः ॥	१४
राक्षसाधम रामस्य भार्याममिततेजसः । उक्तवानसि यत् पापं क्व गतस्तस्य मोक्ष्यसे ॥	१५
यथा दृप्तश्च मातङ्गः शशश्च सहितो वने । तथा द्विरद्वद्रामस्त्वं नीच शशवन् स्मृतः ॥	१६
स त्वमिद्वक्त्राकुनाथं वै क्षिपन्निह न लज्जसे । चक्षुषोर्विपयं तस्य न तावदुपगच्छसि ॥	१७
इमे ते नयने क्रूरे विरूपे कृष्णपिङ्गले । क्षितौ न पतिते कस्मान्मामनार्य निरीक्षतः ॥	१८
तस्य धर्मात्मनः पत्नीं स्तुषां दशरथस्य च । कथं व्याहरतो मां ते न जिह्वा व्यवशीर्यते ^१ ॥	१९
असंदेशात्तु रामस्य तपसश्चानुपालनात् । न त्वां कुर्मिं दशग्रीव भस्म भस्माहतेजसा ॥	२०
नापहर्तुमहं शक्या तस्य रामस्य धीमतः । विधिस्तव वधार्थाय विहितो नात्र संशयः ॥	२१
शूरेण धनदभ्रात्रा बलैः समुदितेन च । अपोह्य रामं कस्माद्धि दारचौर्यं त्वया कृतम् ॥	२२
सीताया वचनं श्रुत्वा रावणो राक्षसाधिपः । विवृत्य नयने क्रूरे जानकीमन्ववैक्षत ॥	२३
नीलजीमूतसंकाशो महाभुजशिरोधरः । सिंहसत्त्वगतिः श्रीमान् दीप्तजिह्वाम्रलोचनः ॥	२४
चलाग्रमुकुटप्रांशुश्चित्रमाल्यानुलेपनः । रक्तमाल्याम्बरधरस्तप्राङ्गद्विभूषणः ॥	२५
श्रोणीसूत्रेण महता मेचकेन सुसंवृतः । अमृतोत्पादनद्वेन भुजगेनेव मन्दरः ॥	२६
द्वाभ्यां स परिपूर्णाभ्यां भुजाभ्यां राक्षसेश्वरः । शुशुभेऽचलसंकाशः शृङ्गाभ्यामिव मन्दरः ॥	२७
तरुणादित्यवर्णाभ्यां कुण्डलाभ्यां विभूषितः । रक्तपल्लवपुष्पाभ्यामशोकाभ्यामिवाचलः ॥	२८
स कल्पवृक्षप्रतिमो वसन्त इव मूर्तिमान् । श्मशानचैत्यप्रतिमो भूषितोऽपि भयङ्करः ॥	२९
अवेक्षमाणो वैदेहीं कोपसंरक्तलोचनः । उवाच रावणः सीतां भुजङ्ग इव निःश्वसन् ॥	३०
अनयेनाभिसंपन्नमर्थहीनमनुव्रते । नाशयाम्यहमद्य त्वां सूर्यः सन्ध्यामिवौजसा ॥	३१
इत्युक्त्वा मैथिलीं राजा रावणः शत्रुरावणः । संदिदेश ^२ ततः सर्वा राक्षसीर्घोरदर्शनाः ॥	३२
एकाक्षीमेककर्णां च कर्णप्रावरणां तथा । गोकर्णीं हस्तिकर्णीं च लम्बकर्णीमकर्णिकाम् ॥	३३
हस्तिपाद्यश्वपाद्यौ च गोपदीं पादचूलिकाम् । एकाक्षीमेकपादीं च पृथुपादीमपादिकाम् ॥	३४
अतिमात्रशिरोग्रीवामतिमात्रकुचोदरीम् । अतिमात्रास्यनेत्रां च दीर्घजिह्वामजिह्विकाम् ॥	३५
अनासिकां सिंहमुखीं गोमुखीं सूकरीमुखीम् । यथा मद्रशगा सीता क्षिप्रं भवति जानकी ॥	३६
तथा कुरुत राक्षस्यः सर्वाः क्षिप्रं समेत्य च । प्रतिलोमानुलोमैश्च सामदानादिभेदनैः ॥	३७
आवर्जयत वैदेहीं दण्डस्योद्यमनेन च । इति प्रतिसमादिश्य राक्षसेन्द्रः पुनः पुनः ॥	३८
काममन्युपुरीतात्मा जानकीं पर्यतर्जयत् ^३ । उपगम्य ततः क्षिप्रं राक्षसीं धान्यमालिनी ॥	३९

1. एकाक्षीति द्विरुपादानं व्यक्तिभेदादिति माणस्वादिति श्रीगोविन्दराजः ।
तिलकः ।

2. धान्यमालिनी रावणस्य कनिष्ठपत्नी । इदं
मन्दोदर्या उपलक्षणम् । उत्तरत्र हनूमद्वचने तथा वक्ष्य-

१. जिह्वा पाप न शीर्यते ख. घ. छ.

२. मन्ददर्श ति.

३. प्रतिगर्जत ति.

परिष्वज्य दशग्रीवमिदं वचनमब्रवीत् । मया क्रीड महाराज सीतया किं तवानया ॥	४०
विवर्णया कृपणया मानुष्या राक्षसेश्वर । नूनमस्या महाराज न दिव्यान् भोगसत्तमान् ॥	४१
विदधात्यमरश्रेष्ठस्तव बाहुबलार्जितान् । अकामां कामयानस्य शरीरमुपतप्यते ॥	४२
इच्छन्तीं कामयानस्य प्रीतिर्भवति शोभना ^१ । एवमुक्तस्तु राक्षस्या समुत्क्षिप्तस्ततो बली ॥	४३
प्रहसन् मेघसंकाशो राक्षसः स न्यवर्तत । प्रस्थितः स दशग्रीवः कम्पयन्निव मेदिनीम् ॥	४४
ज्वलद्वास्करवर्णाभं प्रविवेश निवेशनम् । देवगन्धर्वकन्याश्च नागकन्याश्च सर्वतः ॥	४५
परिवार्य दशग्रीवं विविशुस्तद्रहोत्तमम् ॥	

स मैथिली धर्मपरामवस्थितां प्रवेपमानां परिभर्त्य रावणः ।

विहाय सीतां मदनेन मोहितः स्वमेव वेदम प्रविवेश भास्वरम् ॥ ४६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वात्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे मासद्वयावधिकरण नाम द्वाविंशः सर्गः

त्रयाविंशः सर्गः

राक्षसीप्ररोचनम्

इत्युक्त्वा मैथिलीं राजा रावणः शत्रुगवणः । संदिश्य च ततः सर्वा राक्षसीर्निर्जगाम ह ॥	१
निष्क्रान्ते राक्षसेन्द्रे तु पुनरन्तःपुरं गते । राक्षस्यो भीमरूपास्ताः सीतां समभिद्रुवुः ॥	२
ततः सीतामुपागम्य राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः । 'पुं' परुषया वाचा वैदेहीमिदमब्रुवन् ॥	३
पौलस्त्यस्य वरिष्ठस्य रावणस्य महात्मनः । दशग्रीवस्य भार्यात्वं सीते न बहुमन्यसे ॥	४
ततस्त्वेकजटा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । आमन्त्र्य क्रोधताम्राक्षी सीतां करतलोदरीम् ॥	५
प्रजापतीनां पण्णां तु चतुर्थो यः प्रजापतिः । मानमो ब्रह्मणः पुत्रः पुलस्त्य इति विश्रुतः ॥	६
पुलस्त्यस्य तु तेजस्वी महर्षिर्मानसः सुतः । नाम्ना स विश्रवा नाम प्रजापतिमप्रभः ॥	७
तस्य पुत्रो विशालाक्षि रावणः शत्रुरावणः । तस्य त्वं राक्षसेन्द्रस्य भार्या भवितुमर्हसि ॥	८
मयोक्तं चारुमर्वाङ्गि वाक्यं किं नानुमन्यसे । ततो हरिजटा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् ॥	९
विवर्त्य नयने कोपान्मार्जारमदृशेक्षणा । येन देवास्त्रयस्त्रिंशद्देवराजश्च निर्जिताः ॥	१०
तस्य त्वं राक्षसेन्द्रस्य भार्या भवितुमर्हसि । ततस्तु प्रघसा नाम राक्षसी क्रोधमूर्च्छिता ॥	११
भर्त्सयन्ती ^२ तदा घोरमिदं वचनमब्रवीत् ^३ । वीर्यीत्सिक्तस्य शूरस्य संप्रामेष्वनिवर्तिनः ॥	१२

१. परान्ता । ततः परमिति योजितं मिलक ।

२. महावेगम् क.

मूर्च्छाक्रियाविशेषणमपि योजयितुं शक्यमेतत् ।

३. ततस्त्वित्यादि अत्रवीदित्यन्तम् घ. पुना.

४. अह मा भेल्यादि शोभनेत्यन्तं स्व. नास्ति । नास्ति ।

बलिनो वीर्ययुक्तस्य भार्यात्वं किं न लिप्ससे । प्रियां बहुमतां भार्या त्यक्त्वा राजा महाबलः ॥ १३
 सर्वासां च महाभागां त्वामुपैष्यति रावणः । समृद्धं स्त्रीसहस्रेण नानारत्नोपशोभितम् ॥ १४
 अन्तःपुरं समुत्सृज्य त्वामुपैष्यति रावणः । अन्या तु विकटा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत्^१ ॥ १५
 असकृद्देवता युद्धे नागगन्धर्वदानवाः । निर्जिताः समरे येन स ते पार्श्वमुपागतः ॥ १६
 तस्य सर्वसमृद्धस्य रावणस्य महात्मनः । किमद्य राक्षसेन्द्रस्य भार्यात्वं नेच्छसेऽधमे ॥ १७
 ततस्तु दुर्मुखो नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । यस्य सूर्यो न तपति भीनो यस्य च मारुतः ॥ १८
 न वाति चासितापाङ्गि किं त्वं तस्य न तिष्ठसि । पुष्पवृष्टिं च तग्वो मुमुचुर्यस्य वै भयात् ॥ १९
 शैलाश्च सुभ्रुः पानीयं^२ जलदाश्च यदेच्छति । तस्य नैर्ऋतराजस्य राजराजस्य भामिनि ॥ २०
 किं त्वं न कुरुषे बुद्धिं भार्यार्थे रावणस्य हि । माधु ते तत्त्वतो देवि कथितं साधु भामिनि ॥ २१
 गृहाण मुस्मिते वाक्यमन्यथा न भविष्यसि ॥

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे राक्षसीप्ररोचनं नाम त्रयाविंशः सर्गः

चतुर्विंशः सर्गः

राक्षसीनिर्दहनम्

ततः सीतां^३ समस्तास्ता राक्षस्यो विकृताननाः । परुषं परुषा नार्य ऊचुस्तां वाक्यमप्रियम् ॥ १
 किं त्वमन्तःपुरे सीते सर्वभूतमनोहरे । महार्हशयनोपेते न वासमनुमन्यसे ॥ २
 मानुषी मानुपस्यैव भार्यात्वं बहु मन्यसे । प्रत्याहर मनो रामान्न त्वं जातु भविष्यसि ॥ ३
 त्रैलोक्यवसुभोक्तारं रावणं राक्षसेश्वरम् । भर्तारमुपसंगम्य विहरस्व यथासुखम् ॥ ४
 मानुषी मानुषं तं तु राममिच्छसि शोभने । राज्याद्भ्रष्टमसिद्धार्थं विह्वलं त्वमनिन्दिते ॥ ५
 राक्षसीनां वचः श्रुत्वा सीता पद्मनिभेक्षणा । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यामिदं वचनमब्रवीत् ॥ ६
 यदिदं लोकाविद्विष्टमुदाहरथ संगताः । नैतन्मनसि वाक्यं मे किल्बिषं^४ प्रतिभाति वः^५ ॥ ७
 न मानुषी राक्षसस्य भार्या भवितुमर्हति । कामं खादत मां सर्वा न करिष्यामि वो वचः ॥ ८
 दीनो वा राज्यहीनो वा यो मे भर्ता स मे गुरुः । तं नित्यमनुरक्तास्मि यथा सूर्यं सुवर्चला ॥ ९
 यथा शची महाभागा शक्रं समुपतिष्ठति । अरुन्धती वसिष्ठं च रोहिणी शशिनं यथा ॥ १०
 लोपामुद्रा यथागरस्यं सुकन्या च्यवनें यथा । सावित्री सत्यवन्तं च कपिलं श्रीमती यथा ॥ ११
 सौदासं मद्दयन्तीव केशिनी सगरं यथा । नैपथं दमयन्तीव भैमी पतिमनुव्रता ॥ १२

१. किल्बिषं पापावहार्ययुतम् ।

२. इदमर्थम् ष. नास्ति ।

३. शैलाः सुभ्रुः पानीयम् पुना.

४. सीतामुपागम्य झ. ज.

५. प्रतितिष्ठति पुना.

तथाहमिक्ष्वाकुवरं रामं पतिमनुव्रता । सीताया वचनं श्रुत्वा राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः ॥	१३
भर्त्सयन्ति स्म परुषैर्वाक्यै रावणचोदिताः । अवलीनः स निर्वाक्यो हनुमाञ्जिज्ञपाद्रुमे ॥	१४
सीतां संतर्जयन्तीस्ता राक्षसीरशृणोत् कपिः । तामभिक्रम्य संक्रुद्धा वेपमानां समन्ततः ॥	१५
भृशं संल्लिह्नुदीमान् प्रलम्बान् दशनच्छदान् । ऊचुश्च परमक्रुद्धाः प्रगृह्याशु परश्वधान् ॥	१६
नेयमर्हति भर्तारं रावणं राक्षसाधिपम् । संभर्त्स्यमाना भीमाभी राक्षसीभिर्वरानना ।	१७
सा बाष्पमपमार्जन्ती शिंशपां तामुपागमत् । ततस्तां शिंशपां सीता राक्षसीभिः समावृता ॥	१८
अभिगम्य विशालाक्षी तस्थौ शोकपरिप्लुता । तां कृशां दीनवदनां मलिनाम्बरधारिणीम् ^१ ॥	१९
भर्त्सयांचक्रिरे सीतां राक्षस्यस्तां समन्ततः । ततस्तां विनता नाम राक्षसी भीमदर्शना ॥	२०
अब्रवीन् कुपिताकारा कराला निर्णतोदरी । सीते पर्याप्तमेतावद्भृतेः स्नेहो निदर्शितः ॥	२१
सर्वत्रातिकृतं भद्रे व्यसनायोपकल्पते । परितुष्टास्मि भद्रं ते मानुषस्ते कृतो विधिः ॥	२२
ममापि तु वचः पथ्यं ब्रुवन्त्याः कुरु मैथिलि । रावणं भज भर्तारं भर्तारं सर्वरक्षसाम् ॥	२३
विक्रान्तं रूपवन्तं च सुरेशमिव वासवम् । दक्षिणं त्यागशीलं च सर्वस्य प्रियदर्शनम् ॥	२४
मानुषं कृपणं रामं त्यक्त्वा रावणमाश्रय । दिव्याङ्गरागा वैदेही दिव्याभरणभूषिता ॥	२५
अद्य प्रभृति सर्वेषां लोकानामीश्वरी भव । अग्नेः स्वाहा यथा देवी शचीवेन्द्रस्य शोभने ॥	२६
किं ते रामेण वैदेहि कृपणेन गतायुषा । एतदुक्तं च मे वाक्यं यदि त्वं न करिष्यसि ॥	२७
अस्मिन् मुहूर्ते सर्वास्त्वां भक्षयिष्यामहं वयम् । अन्या तु विकटा नाम लम्बमानपयोधरा ॥	२८
अब्रवीत् कुपिता सीतां मुष्टिमुद्यम्य गर्जती । बहून्यप्रियरूपाणि वचनानि सुदुर्मते ॥	२९
अनुक्रोशान्मृदुत्वाच्च सोढानि तव मैथिलि । न च नः कुरुपे वाक्यं हितं कालपुरःसरम् ॥	३०
आनीतासि समुद्रस्य पारमन्येर्दुरासदम् । रावणान्तःपुरं घोरं प्रविष्टा चासि मैथिलि ॥	३१
रावणस्य गृहे रुद्रामस्माभिस्तु सुरश्रिताम् । न त्वां शक्तः परित्रातुमपि साक्षान् पुरंदरः ॥	३२
कुरुष्व हितवादिन्या वचनं मम मैथिलि । अलमश्रुप्रपातेन त्यज शोकमनर्थकम् ॥	३३
भज प्रीतिं प्रहर्षं च त्यजैतां नित्यदैन्यताम् । सीते राक्षसराजेन सह क्रीड यथासुखम् ॥	३४
जानासि हि यथा भीरु स्त्रीणां यौवनमध्रुवम् । यावन्न ते व्यतिक्रामेत्तावन् सुखमवाप्नुहि ॥	३५
उद्यानानि च रम्याणि पर्वतोपवनानि च । सह राक्षसराजेन चर त्वं मदिरेक्षणे ॥	३६
स्त्रीसहस्राणि ते मत्प्र वशे स्थास्यान्ति मुन्दरि । रावणं भज भर्तारं भर्तारं सर्वरक्षसाम् ॥	३७
उत्पात्र्य वा ते हृदयं भक्षयिष्यामि मैथिलि । यदि मे व्याहृतं वाक्यं न यथावन् करिष्यसि ॥	३८
तनश्चण्डोदरी नाम राक्षसी क्रोधमूर्च्छिता । भ्रामयन्ती महच्छूलमिदं वचनमब्रवीत् ॥	३९
इमां हरिणलोलाक्षी त्रासोत्कम्पपयोधराम् । रावणेन हतां दृष्ट्वा दौहृदो मे महानभूत् ॥	४०

यकृत्प्रीहमथोत्पीडं हृदयं च सबन्धनम् । आन्त्राण्यपि तथा शीर्षं खादेयमिति मे मतिः ॥	४१
ततस्तु प्रघसा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । कण्ठमभ्या नृशंभायाः पीडयाम किमास्यते ॥	४२
निवेद्यतां ततो राक्षे मानुषी मा मृतेति ह । नात्र कश्चन संदेहः खादनेति स वक्ष्यति ॥	४३
ततस्त्वजामुखी नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् ^१ । विशस्येमां ततः सर्वाः समान कुरुन ^२ पिण्डकान् ॥	४४
विभजाम ततः सर्वा विवादो मे न रोचते । पेयमानीयतां क्षिप्रं लेह्यमुच्चावचं बहु ॥	४५
ततः शूर्पणखा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । अजामुग्न्या यदुक्तं हि तदेव मम रोचते ॥	४६
सुरा चानीयतां क्षिप्रं सर्वशोकविनाशिनी । मानुषं मांसमास्वाद्य नृत्यामोऽथ निक्षुम्भिलाम ॥	४७
एवं संभर्त्यमाना सा मीता सुरसुतोपमा । राक्षसीभिः सुघोराभिर्धैर्यमुत्सृज्य रोदिति ॥	४८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्गमकायां संहितायाम्

मुन्दरकाण्डे राक्षसीनिर्भर्त्सनं नाम चतुर्विंशः सर्गः

पञ्चविंशः सर्गः

सीतानिर्वेदः

तथा तामां वदन्तीनां परुषं दारुणं बहु । राक्षसीनामसौम्यानां क्रोद् जनकात्मजा ॥	१
एवमुक्त्वा तु वैदेही राक्षसीभिर्भर्त्सिस्वनी । उवाच परमत्रस्ता ब्राह्मणद्वया गिरा ॥	२
न मानुषी राक्षसस्य भार्या भवितुमर्हति । कामं खादत मां सर्वा न करिष्यामि वो वचः ॥	३
सा राक्षसीमध्यगता सीता सुरसुतोपमा । न शर्म लेभे दुःखार्ता रावणेन च तर्जिता ॥	४
वेपते स्माधिकं सीता विशन्तीवाङ्गमात्मनः । वने यूथपरिभ्रष्टा मृगी कोकैरिवार्दिता ॥	५
सा त्वशोकस्य विपुलां शाश्वामालस्य पुष्पिताम् । चिन्तयामास शोकं न भर्तारं भग्नमानसा ॥	६
सा स्नापयन्ती विपुलौ स्तनौ नेत्रजलस्रवैः । चिन्तयन्ती न शोकस्य तदान्तमधिगच्छति ॥	७
सा वेपमाना पतिता प्रवाते कदली यथा । राक्षसीनां भयत्रस्ता विषण्णवदनाभवत् ॥	८
तस्याः सा दीर्घविपुला वेपन्त्या सीतया तदा । दृष्ट्वा कम्पिनी वेणां व्यालीव परिसर्पती ॥	९
मा निःश्रमन्ती दुःखार्ता शोकोपहतचेतना । आर्ता व्यमृजदश्रुणि मैथिली विल्लाप ह ॥	१०
हा रामेति च दुःखार्ता हा पुनर्लक्ष्मणेति च । हा श्रु मम कौसल्ये हा सुमित्रेति भामिनी ॥	११
लोकप्रवादः सत्योऽयं पण्डितैः समुदाहृतः । अकाले दुर्लभो मृत्युः स्त्रिया वा पुरुपस्य वा ॥	१२
यत्राहमेवं क्रूराभी राक्षसीभिरिहार्दिता । जीवामि हीना रामेण मुहूर्तमपि दुःखिता ॥	१३

१. अस्यानन्तरम्— एना निहत्य दुर्बुद्धि २. पालुकान् ज. च.

पास्यामो रुषिरं परम्—इति ग.

एषाल्पपुण्या कृपणा विनशिष्याम्यनाथवत् । समुद्रमध्ये नौः पूर्णा वायुवेगैरिवाहता ॥	१४
भर्तारं तमपश्यन्ती राक्षसीवशमागता । सीदामि खलु शोकेन कूलं तोयहतं यथा ॥	१५
तं पद्मदल्पत्राक्षं सिंहविक्रान्तगामिनम् । धन्याः पश्यन्ति मे नाथं कृतज्ञं प्रियवादिनम् ॥	१६
सर्वथा तेन हीनाया रामेण विदितात्मना । तीक्ष्णं विषमिवास्वाद्य दुर्लभं मम जीवितम् ॥	१७
कीदृशं तु मया पापं पुरा जन्मान्तरे कृतम् । येनेदं प्राप्यते दुःखं मया घोरं सुदारुणम् ॥	१८
जीवितं त्यक्तुमिच्छामि शोकेन महता वृता । राक्षसीभिश्च रक्ष्यन्त्या रामो नासाद्यते मया ॥	१९
धिगस्तु खलु मानुष्यं धिगस्तु परवश्यताम् । न शक्यं यत् परित्यक्तुमात्मच्छन्देन जीवितम् ॥२०	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणं वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सहितायाम्

सुन्दरकाण्डे सीतानिवेदो नाम पञ्चविंशः सर्गः

षड्विंशः सर्गः

प्राणत्यागसंप्रधारणम्

प्रसक्ताश्रुमुखी त्वेवं ब्रुवन्ती जनकात्मजा । अधोमुखमुखी बाला विलातुमुपचक्रमे ॥	१
उन्मत्तेव प्रमत्तेव भ्रान्तचित्तेव शोयती । उपावृत्ता किशोरीव विवेष्टन्ती महीतले ॥	२
राघवस्य प्रमत्तस्य ^१ रक्षसा कामरूपिणा । रावणेन प्रमथ्याहमानीता क्रोशती बलात् ॥	३
राक्षसीवशमापन्ना भर्त्यमाना सुदारुणम् । चिन्तयन्ती मुदुःखार्ता नाहं जीवितुमुत्सहे ॥	४
न हि मे जीवितेनार्थो नैवार्थं च भूषणैः । वसन्त्या राक्षसीमध्ये विना रामं महारथम् ॥	५
अश्मसारमिदं नूनमथवाप्यजरामरम् । हृदयं मम येनेदं न दुःखेनावशीर्यते ^२ ॥	६
धिङ्मामनार्यामसतीं याहं तेन विनाकृता । मुहूर्तमपि रक्षामि जीवितं पापजीविता ^३ ॥	७
का च मे जीविते श्रद्धा सुखे वा तं प्रियं विना । भर्तारं सागरान्ताया वसुधायाः प्रियंवदम् ॥	८
भिद्यतां भक्ष्यतां वापि शरीरं विसृजाम्यहम् । न चाप्यहं चिरं दुःखं सहेयं प्रियवर्जिता ॥	९
चरणेनापि सव्येन न स्पृशेयं निशाचरम् । रावणं किं पुनरहं कामयेयं विगर्हितम् ॥	१०
प्रत्याख्यानं ^४ न जानाति नात्मनं नात्मनः कुलम् । यो नृशंसस्वभावेन मां प्रार्थयितुमिच्छति ॥११	
छिन्ना भिन्ना प्रभिन्ना वा दीप्ता ^५ वाप्रौ प्रदीपिता । रावणं नोपतिष्टेयं किं प्रलापेन वञ्चिरम् ॥	१२
ख्यातः प्राङ्घ्नः कृतज्ञश्च सानुक्रोशश्च राघवः । सद्वृत्तो निरनुक्रोशः शङ्कं मद्भाग्यसंक्षयात् ॥	१३
राक्षसानां जनस्थाने सहस्राणि चतुर्दश । येनैकेन निरस्तानि स मां किं नाभिपद्यते ॥	१४

१. अप्रमेयस्य ग. छ.

२. इदं पद्यम् घ. नास्ति ।

३. ८, ९ पद्ये प्र. नस्तः

४. प्रत्याख्यात गो.

५. विभक्ता वा दीप्ते च. छ.

निरुद्धा रावणेनाहमल्पवीर्येण रक्षसा । समर्थः खलु मे भर्ता रावणं हन्तुमाहवे ^१ ॥	१५
विराधो दण्डकारण्ये येन राक्षसपुंगवः । रणे रामेण निहतः स मां किं नाभिपद्यते ॥	१६
कामं मध्ये समुद्रस्य लङ्केयं दुष्प्रधर्षणा । न तु राघवबाणानां गतिरोधीह विद्यते ॥	१७
किं नु तत् कारणं येन रामो दृढपराक्रमः । रक्षसापहृतां भार्यामिष्टां नाभ्यवपद्यते ॥	१८
इहस्थां मां न जानीते शङ्के लक्ष्मणपूर्वजः । जानन्नपि हि तजेस्वी धर्षणं मर्षयिष्यति ॥	१९
हृतेति योऽधिगत्वा मां राघवाय निवेदयेत् । गृध्रराजोऽपि स रणे रावणेन निपातितः ॥	२०
कृतं कर्म महत्तेन मां तथाभ्यवपद्यता । तिष्ठता रावणद्वन्द्वे ^२ वृद्धेनापि जटायुषा ॥	२१
यदि मामिह जानीयाद्वर्तमानां स राघवः । अद्य बाणैरभिक्रुद्धः कुर्याल्लोकमराक्षसम् ॥	२२
विधमेच्च पुरीं लङ्कां शोपयेच्च महोदधिम् । रावणस्य च नीचस्य कीर्तिं नाम च नाशयेत् ॥	२३
ततो निहतनाथानां राक्षसीनां गृहे गृहे । यथाहमेवं रुदती तथा भूयो न संशयः ॥	२४
अन्विष्य रक्षसां ^३ लङ्कां कुर्याद्रामः सलक्ष्मणः । न हि ताभ्यां रिपुदृष्टो मुहूर्तमपि जीवति ॥	२५
चिताभूमाकुलपथा गृध्रमण्डलसंकुला । अचिरेण तु लङ्केयं श्मशानसदृशी भवेत् ॥	२६
अचिरेणैव कालेन प्राप्स्याम्येव मनोरथम् । दुष्प्रस्थानोऽयमाभार्ति ^४ सर्वेषां वो विपर्ययः ^५ ॥	२७
यादृशानीह दृश्यन्ते लङ्कायामशुभानि वै । अचिरेणैव कालेन भविष्यति हतप्रभा ॥	२८
नूनं लङ्का हते पापे रावणे राक्षसाधमे । शोषं यास्यति दुर्धर्पा प्रमदा विधवा यथा ॥	२९
पुण्योत्सवसमुत्था च नष्टभर्त्री सराक्षसी । भविष्यति पुरी लङ्का नष्टभर्त्री यथाङ्गना ॥	३०
नूनं राक्षसकन्यानां रुदन्तीनां गृहे गृहे । श्रोष्यामि नचिरादेव दुःखार्तानामिह ध्वनिम् ॥	३१
सान्धकारा हतद्योता हतराक्षसपुंगवा । भविष्यति पुरी लङ्का निर्दग्धा रामसायकैः ॥	३२
यदि नाम स शूरो मां रामो रक्तान्तलोचनः । जानीयाद्वर्तमानां हि रावणस्य निवेशने ॥	३३
अनेन तु नृशंसेन रावणेनाधमेन मे । समयो यस्तु निर्दिष्टस्तस्य कालोऽयमागतः ॥	३४
स च मे विहितो मृत्युरस्मिन् दुष्टे न वर्तते ^६ । अकार्यं ये न जानन्ति नैर्ऋताः पापकारिणः ॥	३५
अधर्मात्तु महोत्पातो भविष्यति हि सांप्रतम् । नैते धर्मं विजानन्ति राक्षसाः पिशिताशनाः ॥	३६
ध्रुवं मां प्रातराशार्थं राक्षसः कल्पयिष्यति । साहं कथं चरिष्यामि तं विना प्रियदर्शनम् ॥	३७
रामं रक्तान्तनयनमपश्यन्ती सुदुःखिता । यद्दि कश्चित् प्रदाता मे विषस्याद्य भवेदिह ॥	३८
क्षिप्रं वैवस्वतं देवं पश्येयं पतिना विना । नाजानाज्जीवतीं रामः स मां लक्ष्मणपूर्वजः ॥	३९
जानन्तौ तौ न कुर्यातां नोर्व्या हि मम मार्गणम् । नूनं ममैव शोकेन स वीरो लक्ष्मणाग्रजः ॥	४०
देवलोकमितो यातस्त्यक्त्वा देहं महीतले । धन्या देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः ॥	४१

१. १२, १३ -तमे पद्ये ति. न स्तः ।

२. -वधे ति.

३. अन्विष्याराक्षसाम् छ.

४. आख्याति च. छ.

५. विपर्ययम् च. छ.

६. इदमर्थम् च. छ. नास्ति ।

मम पश्यन्ति ये नाथं रामं राजीवलोचनम् । अथवा न हि तस्यार्थो धर्मकामस्य धीमतः ॥	४२
मया रामस्य राजर्षेर्भार्यया परमात्मनः । दृश्यमाने भवेत् प्रीतिः सौहृदं नास्त्यपश्यतः ॥	४३
नाशयन्ति कृतघ्नास्तु न रामो नाशयिष्यति । किं नु मे न गुणाः केचित् किं वा भाग्यक्षयो मम ॥४४	
याहं सीदामि रामेण हीना मुख्येन भामिनी । श्रेयो मे जीवितान्मर्तुं विहीनाया महात्मनः ॥	४५
रामादक्लिष्टचारित्राच्छूराच्छत्रुनिर्बहणान् । अथवा न्यस्तशस्त्रौ तौ वने मूलफलाशिनौ ॥	४६
भ्रातरौ हि नरश्रेष्ठौ संवृत्तौ वनगोचरौ । अथवा राक्षसेन्द्रेण रावणेन दुरात्मना ॥	४७
छद्मना सादितौ शूरो भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । साहमेवं गते काले मर्तुमिच्छामि सर्वथा ॥	४८
न च मे विहितो मृत्युरस्मिन् दुःखेऽपि वर्तति । धन्याः खलु महात्मानो मुनयस्त्यक्तकिल्बिषाः ॥४९	
जितात्मानो महाभागा येषां न स्तः प्रियाप्रिये । प्रियान्न संभवेद्दुःखमप्रियान्नाधिकं भयम् ॥	५०
ताभ्यां हि ये वियुज्यन्ते नमस्तेषां महात्मनाम् । साहं त्यक्त्वा प्रियाहंण रामेण विदितात्मना ॥	५१
प्राणांस्त्यक्ष्यामि पापस्य रावणस्य गता वशम् ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया महितायाम्

सुन्दरकाण्डे प्राणत्यागसंप्रधारणं नाम पट्विंश मर्गः

सप्तविंशः मर्गः

त्रिजटास्वप्नः

इत्युक्त्वाः सीतया घोरा राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः । काश्चिज्जग्मुस्तदाख्यातुं रावणस्य तरस्विनः ॥	१
ततः सीतामुपागम्य राक्षस्यो घोरदर्शनाः । पुनः परुषमेकार्थमनर्थार्थमथानुवचन ॥	२
अयं दानीं तवानार्यं सीते पापविनिश्चये । राक्षस्यो भक्षयिष्यामो मांसमेतद्यथासुखम् ॥	३
सीतां ताभिरनार्याभिर्दृष्ट्वा संतर्जितां तदा । राक्षसी त्रिजटा वृद्धा प्रवुद्धा ^१ वाक्यमब्रवीत् ॥	४
आत्मानं ग्वादनानार्या न सीतां भक्षयिष्यथ । जनकस्य सुतामिष्टां स्नुषां दशरथस्य च ॥	५
स्वप्नो ह्यद्य मया दृष्टो दारुणो रोमहर्षणः । राक्षमानामभावाय भर्तुरस्या जयाय च ॥	६
एवमुक्त्वा त्रिजटया राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः । सर्वा एवानुवचन् भीतास्त्रिजटां तामिदं वचः ॥	७
कथयस्व त्वया दृष्टः स्वप्नोऽयं कीदृशो निशि । तासां तु वचनं श्रुत्वा राक्षसीनां मुखाच्च्युतम् ॥८	
उवाच वचनं कालं त्रिजटा स्वप्नसंश्रितम् । गजदन्तमयीं दिव्यां शिबिकामन्तरिक्षगाम् ॥	९
युक्तां हंसमहस्त्रेण स्वयमास्थाय राघवः । शुक्लमाल्याम्बरधरो लक्ष्मणेन सहागतः ॥	१०
स्वप्ने चाद्य मया दृष्टा सीता शुक्लाम्बरावृता । मागरेण परिक्षिप्तं श्वेतं पर्वतमास्थिता ॥	११
रामेण संगता सीता भास्करेण प्रभा यथा । राघवश्च मया दृष्टश्चतुर्दन्तं महागजम् ॥	१२

अरूढः शैलसंकाशं चकास ^१ सहलक्ष्मणः । ततस्तौ नरशार्दूलौ दीप्यमानौ स्वतेजसा ॥	१३
शुक्लमाल्याम्बरधरौ जानकीं पर्युपस्थितौ । ततस्तस्य नगास्याग्रे ह्याकाशस्थस्य दन्तिनः ॥	१४
भर्त्रा परिगृहीतस्य जानकीं स्कन्धमाश्रिता । भर्तुरङ्कात् समुत्पत्य ततः कमललोचना ॥	१५
चन्द्रसूर्यौ मया दृष्टौ पाणिना परिमार्जती । ततस्ताभ्यां कुमारभ्यामारिथतः स गजोत्तमः ॥	१६
सीतया च विशालाक्ष्या लङ्काया उपरि स्थितः । पाण्डुर्षभयुक्तेन रथेनाष्टयुजा स्वयम् ॥	१७
इहोपयातः काकुत्स्थः सीतया सह भार्यया । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा विमाने पुष्पके स्थितः ॥	१८
शुक्लमाल्याम्बरधरो लक्ष्मणेन समागतः ^२ । आरूढ्य पुष्पकं दिव्यं विमानं सूर्यसंनिभम् ॥	१९
उत्तरां दिशमालोक्य जगाम पुरुषोत्तमः । साण्डं त्रिभुवनं भीमं सर्वतः सचराचरम् ॥	२०
एवं स्वप्नं मया दृष्टो रामो विष्णुपराक्रमः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया सह राघवः ॥	२१
न हि रामो महातेजाः शक्यो जेतुं सुरासुरैः । राक्षसैर्वापि चान्यैर्वा स्वर्गैः पापजनैरिव ॥	२२
रावणञ्च भया दृष्टः क्षितौ तैलसमुक्षितः । रक्तवासाः पिबन् मत्तः करवीरकृतम्रजः ॥	२३
विमानान् पुष्पकादद्य रावणः पतितो भुवि । कृष्यमाणः स्त्रिया दृष्टो मुण्डः कृष्णाम्बरः पुनः ॥२४	
रथेन खरयुक्तेन रक्तमाल्यानुलेपनः । पिबंस्तैलं हसन्नृत्यन् भ्रान्तचित्ताकुलेन्द्रियः ॥	२५
गर्दभेन ययौ शीघ्रं दक्षिणां दिशमास्थितः । पुनरेव मया दृष्टो रावणो राक्षसेश्वरः ॥	२६
पतितोऽर्वाक्षरा भूमौ गर्दभाद्भयमोहितः । महसोत्थाय संध्रान्तो भयार्तो मदह्विलः ॥	२७
उन्मत्त इव दिग्गामा दुर्वाक्यं प्रलपन् मुहुः । दुर्गन्धं दुःमहं घोरं तिमिरं नरकोपमम् ॥	२८
मलपङ्कं प्रविश्याशु मग्नस्तत्र स रावणः । कण्ठे षड्ध्वा दशग्रीवं प्रमदा रक्तवासिनी ॥	२९

१. चचार न. छ

२. अन्यानन्तरम् एत श्लोकाः प्रक्षिप्ताः ॥ सर्वं ग्रस्तं मया दृष्टं रामेणाङ्घ्रिकर्मणा ॥ क्षीरोदधिजले मध्ये श्वेतः शैलः समुच्छितः । तस्य मूर्ध्नि ततः श्वेतश्चतुर्दन्तो महागजः ॥ तस्य पृष्ठं स्थितः श्रीमान् रामो राजीवलोचनः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया सह भार्यया ॥ [ततः सीता समुत्पत्य भर्तुरङ्काश्रिता सती । बाहुभ्यां संपरिष्वज्य सपूर्णं चन्द्रमण्डलम्—इति घ.] ततोऽन्यत्र मया दृष्टो रामो रक्तान्तलोचनः ॥ आसीनः प्रादुम्बः श्रीमानासने परमे शुभे ॥ अभिषिक्तस्तु काकुत्स्थः सर्वदेवैर्नमस्कृतः । ब्रह्मर्षिणां गणैः सर्वैः सर्वतीर्थजलेन च ॥ शुक्लमाल्याम्बरधरा शुक्लगन्धानुलेपना ॥ सीता तत्र पृथुश्रेणी रराज जनकात्मजा ॥ ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । ब्रह्माणमग्रतः कृत्वा रामं तत्र ववन्दिरे ॥ पुनरेव मया

दृष्टो रामो रमयता वरः । विष्णुरेव स्वयं भूत्वा तस्मिन्नास्ते वरासनं ॥ पर ब्रह्म पर सत्य पर ज्ञान पर तपः । पर बीजं परं क्षेत्रं परं कारणकारणम् ॥ शङ्खचक्रधरः श्रीमान् पुण्डरीकायतेक्षणः । श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीरजय्यः शाश्वतो ध्रुवः ॥ एवभूतो महातेजा रामः कमललोचनः । सर्वलोवेश्वरः श्रीमान् रराज रघुनन्दनः ॥ ततो महेन्द्रः पितरो मुनीन्द्रा गन्धर्वविद्याधरपन्नगेश्वराः । कृताभिषेकं परिवार्य रामं प्रतुष्टुबुः प्राञ्जलयः प्रहृष्टाः ॥ ततस्तु सर्वाप्सरसः प्रहृष्टा नृत्यन्ति गायन्ति समेत्य तत्र । वाद्यं प्रकुर्वन्ति नदन्ति शङ्खा वंशाश्च वीणा मुरजाश्च भेर्यः ॥ नृत्यन्ति गायन्ति समेत्य तत्र वाद्यं प्रकुर्वन्ति सुरेन्द्रनार्यः । वंशाश्च वीणाप्रमुखाश्च भेर्यो नदन्ति शङ्खाः पणवाश्च सर्वे ॥ ततोऽन्यत्र मया दृष्टो रामः सत्यपराक्रमः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया सह वीर्यवान् ॥

काली कर्दमलिप्ताङ्गी दिशं यान्यां प्रकर्षति । एवं तत्र मया दृष्टः कुम्भकर्णो निशाचरः ^१ ॥	३०
रावणस्य सुताः सर्वे मुण्डास्तैलसमुक्षिताः । वराहेण दशग्रीवः शिशुमारेण चेन्द्रजित् ॥	३१
उष्ट्रेण कुम्भकर्णश्च प्रयातो दक्षिणां दिशम् । एकस्तत्र मया दृष्टः श्वेतच्छत्रो विभीषणः ॥	३२
शुक्रमाल्याम्बरधरः शुक्रगन्धानुलेपनः । शङ्खदुन्दुभिनिर्घोर्षैर्नृत्तगीतैरलंकृतः ॥	३३
आरुह्य शैलसंकाशं मेघस्तनितनिःस्वनम् । चर्तुदन्तं गजं दिव्यमास्ते तत्र विभीषणः ॥	३४
चतुर्भिः सचिवैः सार्धं वैहायसमुपस्थितः । समाजश्च मया दृष्टो गीतवादित्रनिःस्वनः ॥	३५
पिबतां रक्तमाल्यानां रक्षसां रक्तवाससाम् । लङ्का चेयं पुरी रम्या सवाजिरथकुञ्जरा ॥	३६
सागरे पतिता दृष्टा भ्रमगोपुरतोरणा । लङ्का दृष्टा मया स्वप्ने रावणेनाभिरक्षिता ॥	३७
दग्धा रामस्य दूतेन वानरेण तरस्विना । पीत्वा तैलं प्रनृत्ताश्च प्रहसन्त्यो महास्वनाः ॥	३८
लङ्कायां भस्मरूक्षायां प्रविष्टा राक्षसस्त्रियः । कुम्भकर्णादयश्चेमे सर्वे राक्षसपुंगवाः ॥	३९
रक्तं निवसनं गृह्य प्रविष्टा गोमयहृदे । अपगच्छत नश्यध्वं सीतामाप स राघवः ॥	४०
घातयेत् परमामर्षी सर्वैः सार्धं हि राक्षसैः ^२ । प्रियां बहुमतां भार्या वनवासमनुव्रताम् ॥	४१
भर्त्सितां तर्जितां वापि नानुमंस्यति राघवः । तदलं ऋरवाक्यैर्वैः सान्त्वमेवाभिधीयताम् ॥	४२
अभियाचाम वैदेहामेतद्धि मम रोचते । यस्यामेवंविधः स्वप्नो दुःखितायां प्रदृश्यते ॥	४३
सा दुःखैर्विधिमुक्ता प्रियं प्राप्नोत्यनुत्तमम् । भर्त्सितामपि याचध्वं राक्षस्यः किं विवक्षया ॥	४४
राघवाद्धि भयं घोरं राक्षमानामुपस्थितम् । प्रणिपातप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा ॥	४५
अलमेषा परित्रातुं राक्षसीर्महतो भयात् । अपि चास्या विशालाक्ष्या न किंचिदुपलक्ष्ये ॥	४६
विरूपमपि चाङ्गेषु सुगूक्ष्ममपि लक्षणम् । छायावैगुण्यमात्रं तु शङ्के दुःखमुपस्थितम् ॥	४७
अदुःखार्हामिमां देवीं वैहायसमुपस्थिताम् । अर्थसिद्धिं तु वैदेह्याः पश्याम्यहमुपस्थिताम् ॥	४८
राक्षसेन्द्रविनाशं च विजयं राघवस्य च । निमित्तभूतमेतत्तु श्रोतुमस्या महत् प्रियम् ॥	४९
दृश्यते च स्फुरच्चक्षुः पद्मपत्रमिवायतम् । ईपञ्च हृषितो वास्या दक्षिणाया ह्यदक्षिणः ॥	५०
अकस्मादेव वैदेह्या बाहुरेकः प्रकम्पते । करेणुहस्तप्रतिमः सव्यश्चोरुरनुत्तमः ॥	५१
वेपमानः सूचयति राघवं पुरतः स्थितम् ॥	

पक्षी च शाखानिलयः प्रहृष्टः^३ पुनः पुनश्चोत्तमसान्त्ववादी ।

सुस्वागतां वाचमुदीरयाणः पुनः पुनश्चोदयतीव हृष्टः ॥

५२

१. अस्यानन्तरम्—प्रयातां दक्षिणामाशां हर्तारमाहवे—इति व.
प्रविष्टः कर्दमं हृदम्—इति क. ख. ग. घ. ३. शाखानिलयं प्रविष्टः छ.

२. अस्यानन्तरम्—रावण राघवो घोर भया-

ततः सा ह्रीमती बाला भर्तुर्विजयहर्षिता । अवोचद्यदि तत्तथ्यं भवेयं शरणं हि वः^१ ॥ ५३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे त्रिजटास्वप्नो नाम सप्तविंशः सर्गः

अष्टाविंशः सर्गः

उद्धन्धनव्यवसायः

सा राक्षसेन्द्रस्य वचो निशम्य तद्रावणस्याप्रियमप्रियार्ता ।
सीता वितत्राम यथा वनान्ते सिद्धाभिपन्ना गजराजकन्या ॥ १

सा राक्षसीमध्यगता च भीरुर्वाग्भिर्भृशं रावणतर्जिता च ।
कान्तारमध्ये विजने विसृष्टा बालेव कन्या विललाप सीता ॥ २

सत्यं बतेदं प्रवदन्ति लोके नाकालमृत्युर्भवतीति सन्तः ।
यत्राहमेवं परिभर्त्यमाना जीवामि किञ्चित् क्षणमप्यपुण्या ॥ ३

सुखाद्विहीनं बहुदुःखपूर्णमिदं तु नूनं हृदयं स्थिरं मे ।
विदीर्यते यन्न सहस्रधाद्य वज्राहतं शृङ्गमिवाचलस्य ॥ ४

नैवास्ति दोषो मम नूनमत्र बध्याहमस्याप्रियदर्शनस्य ।
भावं न चास्याहमनुप्रदानुमलं द्विजो मन्त्रमिवाद्विजाय ॥ ५

नूनं ममाङ्गान्यचिरादनार्यः शकैः शितैश्छेत्स्यति राक्षसेन्द्रः ।
तरिमन्ननागच्छति लोकनाथे गर्भस्थजन्तोरिव शल्यकृन्तः ॥ ६

दुःखं बतेदं मम दुःखिताया मासौ चिरायाधिगमिष्यतो द्वौ ।
बद्धस्य बध्यस्य तथा निशान्ते राजोपरोधादिव तस्करस्य ॥ ७

हा राम हा लक्ष्मण हा सुमित्रे हा राममातः सह मे जनन्या ।
एषा विपद्याम्यहमल्पभाग्या महार्णवे नौरिव मूढवाता ॥ ८

तरस्विनौ धारयता मृगस्य सत्त्वेन रूपं मनुजेन्द्रपुत्रौ ।
नूनं विशस्तौ मम कारणात्तौ सिंहर्षभौ द्वाविव वैद्युतेन ॥ ९

- नूनं स कालो मृगरूपधारी मामल्पभाग्यां लुलुभे तदानीम् ।
यत्रार्थपुत्रं विससर्ज मूढा रामानुजं लक्ष्मणपूर्वजं च ॥ १०
- हा राम सत्यव्रत दीर्घबाहो हा पूर्णचन्द्रप्रतिमानवक्त्र ।
हा जीवलोकस्य हितः प्रियश्च वध्यां न मां वेत्सि हि राक्षसानाम् ॥ ११
- अनन्यदेवत्वमियं क्षमा च भूमौ च शय्या नियमश्च धर्मे ।
पतिव्रतात्वं विफलं ममेदं कृतं कृतघ्नेष्विव मानुषाणाम् ॥ १२
- मोघो हि धर्मश्चरितो मयायं तथैकपत्नीत्वमिदं निरर्थम्
या त्वां न पश्यामि कृशा विवर्णा हीना त्वया संगमने निराशा ॥ १३
- पितुर्निदेशं नियमेन कृत्वा वनाग्नितृत्तश्चरितव्रतश्च ।
स्त्रीभिस्तु मन्ये विपुलेक्षणाभिस्त्वं रंस्यसे वीतभयः कृतार्थः ॥ १४
- अहं तु राम त्वयि जातकामा चिरं विनाशाय निबद्धभावा ।
मोघं चरित्वाथ तपोव्रतं च त्यक्ष्यामि धिग्जीवितमल्पभाग्या ॥ १५
- सा जीवितं क्षिप्रमहं त्यजेयं विपेण शस्त्रेण शितेन वापि ।
विपस्य दाता न हि मेऽस्ति कश्चिच्छस्त्रस्य वा वैशमिनि राक्षसस्य^१ ॥ १६
- इतीव देवी बहुधा विलप्य सर्वात्मना राममनुस्मरन्ती ।
प्रवेपमाना परिशुष्कवक्त्रा नगोत्तमं पुष्पितमाससाद् ॥ १७
- शोकाभितप्ता बहुधा विचिन्त्य सीताथ वेण्युद्ग्रथने गृहीत्वा ।
उद्ग्रह्य वेण्युद्ग्रथनेन शीघ्रमहं गर्भित्यामि यमस्य मूलम् ॥ १८
- उपस्थिता सा मृदुसर्वगात्री शाखां गृहीत्वाथ नगस्य तस्य ।
तस्यास्तु रामं प्रविचिन्तयन्त्या रामानुजं स्वं च कुलं शुभाङ्गयाः ॥ १९
- शोकानिमित्तानि तथा बहूनि धैर्यार्जितानि प्रवराणि लोके ।
प्रादुर्निमित्तानि^२ तदा बभूवुः पुरापि मिद्धान्युपलक्षितानि ॥ २०
- इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहिताया
सुन्दरकाण्डे उद्धन्धनव्यवसायो नाम अष्टाविंशः सर्गः

एकोनत्रिंशः सर्गः

शुभनिमित्तानि

तथागतां ता व्यथितामनिन्दितां व्यपेतहर्षा परिदीनमानसाप । शुभां निमित्तानि शुभानि भेजिरे नरं श्रिया जुष्टमिवोपजीविनः ॥	१
तस्याः शुभं वाममरालपक्षमराजीवृतं कृष्णविशालशुक्रम् । प्रास्पन्दतैकं नयनं सुकेश्या मीनाहतं पद्ममिवाभिताम्रम् ॥	२
भुजश्च चार्वाञ्छितपीनवृत्तः परार्ध्यकालागरुचन्दनाहः । अनुत्तमेनाध्युषितः प्रियेण चिरेण वामः समवेपताशु ॥	३
गजेन्द्रहस्तप्रातमश्च पीनस्तयोर्द्वयोः मंहनयोः सुजातः । प्रस्पन्दमानः पुनरूरुरस्या रामं पुरस्तान् स्थितमाचक्षे ॥	४
शुभं पुनर्हेमसमानवर्णमीपद्रजोध्वस्तमिवामलाक्ष्याः । वासः स्थितायाः शिखराप्रदन्त्याः किञ्चिन् परिमंसत चारुगात्र्याः ॥	५
एतैर्निमित्तैरपरैश्च सुभ्रुः संबोधिता प्रागापि माधु सिद्धैः । वातातपह्लान्तमिव प्रनष्टं वपेण वीजं प्रतिसंजहर्ष ॥	६
तस्याः पुनर्विम्बफलाधरोष्ठं स्वक्षि भ्रुकेशान्तमरालपक्षम् । वक्त्रं बभासे स्मितशुक्रदंष्ट्रं राहोर्मुखाच्चन्द्र इव प्रमुक्तः ॥	७
सा वीतशोका व्यपनीततन्द्री शान्तज्वरा हर्षविवृद्धमत्त्वा । अशोभतार्या वदनेन शुक्लं शीतांशुना रात्रिरिवोदितेन ॥	८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदि काव्ये चतुर्विंशतिमहस्त्रिकाया संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे शुभनिमित्तानि नाम एकोनत्रिंशः सर्गः

त्रिंशः सर्गः

हनूमत्कृत्याकृत्यविचिन्तनम्

हनुमानपि विश्रान्तः सर्वं शुश्राव तत्त्वतः । सीतायास्त्रिजटायाश्च राक्षसीनां च तर्जनम् ॥	१
अवेक्षमाणस्तां देवीं देवतामिव नन्दने । ततो बहुविधां चिन्तां चिन्तयामास वानरः ॥	२

यां कपीनां सहस्राणि सुबहून्ययुतानि च । दिक्षु सर्वासु मार्गन्ते सेयमासादिता मया ॥	३
चारेण तु सुयुक्तेन शत्रोः शक्तिमवेक्षता । गूढेन चरता तावदवेक्षितमिदं मया ॥	४
राक्षसानां विशेषश्च पुरी चेषमवेक्षिता । राक्षसाधिपतेरस्य प्रभावो रावणस्य च ॥	५
युक्तं तस्याप्रमेयस्य सर्वसत्त्वदयावतः । समाश्वासयितुं भार्या पतिदर्शनकाङ्क्षिणीम् ॥	६
अहमाश्वासयाम्येनां पूर्णचन्द्रनिभाननाम् । अदृष्टदुःखां दुःखार्तां दुःखस्थान्तमगच्छतीम् ॥	७
यदि ह्यहमिमां देवीं शोकोपहतचेतनाम् । अनाश्वस्य गमिष्यामि दोषवद्गमनं भवेत् ॥	८
गते हि मयि तत्रेयं राजपुत्री यशस्विनी । परित्राणमविन्दन्ती जानकी जीवितं त्यजेत् ॥	९
मया च स महाबाहुः पूर्णचन्द्रनिभाननः । समाश्वासयितुं न्याय्यः सीतादर्शनलालसः ॥	१०
निशाचरीणां प्रत्यक्षमनर्हं चापि भाषणम् । कथं नु खलु कर्तव्यमिदं कृच्छ्रगतो ह्यहम् ॥	११
अनेन रात्रिशेषेण यदि नाश्वस्यते मया । सर्वथा नास्ति संदेहः परित्यक्ष्यति जीवितम् ॥	१२
रामश्च यदि पृच्छेन्मां किं मां सीताब्रवीद्वचः । किमहं तं प्रतिब्रूयामसंभाष्य सुमध्यमाम् ॥	१३
सीतासंदेशरहितं मामितस्त्वरया गतम् । निर्देहेदपि काकुत्स्थः क्रुद्धस्तीव्रेण चक्षुषा ॥	१४
यदि चोद्योजयिष्यामि भर्तारं रामकारणात् । व्यर्थमागमनं तस्य ससैन्यस्य भविष्यति ॥	१५
अन्तरं त्वहमासाद्य राक्षसीनामिह स्थितः । शनैराश्वासयिष्यामि संतापबहुलामिमाम् ॥	१६
अहं त्वतितनुश्चैव वानरश्च विशेषतः । वाचं चोदाहरिष्यामि मानुषीमिह संस्कृताम् ॥	१७
यदि वाचं प्रदास्यामि द्विजातिरिव संस्कृताम् । रावणं मन्यमाना मां सीता भीता भविष्यति ॥	१८
वानरस्य विशेषेण कथं स्यादभिभाषणम् । अवश्यमेव वक्तव्यं मानुषं वाक्यमर्थवत् ॥	१९
मया सान्त्वयितुं शक्या नान्यथेयमनिन्दिता । सेयमालोक्य मे रूपं जानकी भाषितं तथा ॥	२०
रक्षोभिस्त्रासिता पूर्वं भूयस्त्रासं गमिष्यति । ततो जातपरित्रासा शब्दं कुर्यान्मनस्विनी ॥	२१
जानाना मां विशालाक्षी रावणं कामरूपिणम् । सीतया च कृते शब्दे सहसा राक्षसीगणः ॥	२२
नानाप्रहरणो घोरः समेयादन्तकोपमः । ततो मां संपरिक्षिप्य सर्वतो विकृताननाः ॥	२३
वधे च ग्रहणे चैव कुर्युर्यत्नं यथाबलम् । गृह्य शाखाः प्रशाखाश्च स्कन्धांश्चोत्तमशाखिनाम् ॥	२४
दृष्ट्वा विपरिधावन्तं भवेयुर्भयशङ्किताः । मम रूपं च संप्रेक्ष्य वने विचरतो महत् ॥	२५
राक्षस्यो भयवितस्ता ^१ भवेयुर्विकृताननाः । ततः कुर्युः समाह्वानं राक्षस्यो रक्षसामपि ॥	२६
राक्षसेन्द्रनियुक्तानां राक्षसेन्द्रनिवेशने । ते शूलशक्तिनिर्झिंशविविधायुधपाणयः ॥	२७
आपतेयुर्विमर्देऽस्मिन् वेगेनोद्वेगकारणात् ^२ । संरुद्धस्तैस्तु परितो विधमन् रक्षसां बलम् ॥	२८
शक्नुयां न तु संप्राप्तुं परं पारं महोदधेः । मां वा गृहीयुराप्लुत्य बहवः शीघ्रकारिणः ॥	२९
स्यादियं चागृहीतार्था मम च ग्रहणं भवेत् । हिंसाभिरुचयो हिंस्युरिमां वा जनकात्मजाम् ॥	३०

धिपन्नं स्यात्ततः कार्यं रामसुग्रीवयोरिदम् । उद्देशे नष्टमार्गेऽस्मिन् राक्षसैः परिवारिते ॥	३१
सागरेण परिक्षिप्ते गुप्ते वसति जानकी । विशस्ते वा गृहीते वा रक्षोभिर्मयि संयुगे ॥	३२
नान्यं पश्यामि रामस्य साहाय्यं ^१ कार्यसाधने । विमृशंश्च न पश्यामि यो हते मयि वानरः ॥	३३
शतयोजनविस्तीर्णं लङ्घयेत् महोदधिम । कामं हन्तुं समर्थोऽस्मि सहस्राण्यपि रक्षसाम् ॥	३४
न तु शक्यामि संप्राप्तुं परं पारं महोदधेः । असत्यानि च युद्धानि संशयो मे न रोचते ॥	३५
कश्च निःसंशयं कार्यं कुर्यात् प्राङ्गः संसंशयम् । प्राणत्यागश्च वैदेह्या भवेदनभिभापणे ॥	३६
एष दोषो महान् हि स्यान्मम सीताभिभापणे । भूताश्चार्था विनश्यन्ति देशकालविरोधिताः ॥	३७
विह्वलं दूतमासाद्य तमः सूर्योदये यथा । अर्थानर्थान्तरे बुद्धिर्निश्चितापि न शोभते ॥	३८
घातयन्ति हि कार्याणि दूताः पण्डितमानिनः । न विनश्येत् कथं कार्यं वैह्वल्यं न कथं भवेत् ॥	३९
लङ्घनं च समुद्रस्य कथं नु न वृथा भवेत् । कथं नु खलु वाक्यं मे शृणुयान्नोद्विजेत वा ॥	४०
इति संचिन्त्य हनुमांश्चकार मतिमान् मतिम् । रममस्त्रिप्रकर्माणं स्वबन्धुमनुकीर्तयन् ॥	४१
नैनामुद्वेजयिष्यामि तद्बन्धुगतमानसाम् । इक्ष्वाकूणां वरिष्ठस्य रामस्य विदितात्मनः ॥	४२
शुभानि धर्मयुक्तानि वचनानि समर्पयन् ^१ । श्रावयिष्यामि सर्वाणि मधुरां प्रब्रुवन् गिरम् ॥	४३
श्रद्धास्यति यथा हीयं तथा सर्वं समादधे ॥	

इति स बहुविधं महानुभावो जगत्पतेः प्रमदामवेक्षमाणः ।

मधुरमवितथं जगाद् वाक्यं द्रुमविटपान्तरमस्थितो हनूमान् ॥

४४

इत्यार्षे भीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे हनुमत्कृत्याकृत्यविचिन्तनं नाम त्रिंशः सर्गः

एकत्रिंशः सर्गः

रामवृत्तसंश्रवः

एवं बहुविधां चिन्तां चिन्तयित्वा महाकपिः । संश्रवे मधुरं वाक्यं वैदेह्या व्याजहार ह ॥	१
राजा दशरथो नाम रथकुञ्जरवाजिमान् । पुण्यशीलो महाकीर्तिर्ऋजुरासीन्महायशः ॥	२
राजर्षीणां गुणश्रेष्ठस्तपसा चर्षिभिः समः । चक्रवर्तिकुले जातः पुरंदरसमो बले ॥	३
अहिसारतिरक्षुद्रो घृणी सत्यपराक्रमः । मुख्यश्चेक्ष्वाकुवंशस्य लक्ष्मीवाल्लक्ष्मिवर्धनः ॥	४
पार्थिवव्यञ्जनैर्युक्तः पृथुश्रीः पार्थिवर्षभः । पृथिव्यां चतुरन्तयां विश्रुतः सुखदः सुखी ॥	५

१. सहाय एव साहाय्य इति भूषणभ्याख्या ।

२. इक्ष्वाकूणां पुना,

१. नैनामित्यादि समर्पयिष्यन्तम् च. नास्ति ।

तस्य पुत्रः प्रियो ज्येष्ठस्ताराधिपनिभाननः । रामो नाम विशेषज्ञः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥	६
रक्षिता स्वस्य वृत्तस्य स्वजनस्यापि रक्षिता । रक्षिता जीवलोकस्य धर्मस्य च परंतपः ॥	७
तस्य सत्याभिसन्धस्य वृद्धस्य वचनान् पितुः । सभार्यः सह च भ्रात्रा बीरः प्रत्राजितो वनम् ॥	८
तेन तत्र महारण्ये मृगयां परिधावता । राक्षसा निहताः शूरा बहवः कामरूपिणः ॥	९
जनस्थानवधं श्रुत्वा हतौ च खरदूषणौ । ततस्त्वमर्षापहृता जानकी रावणेन तु ॥	१०
बद्धयित्वा वने रामं मृगरूपेण मायया । स मार्गमाणस्तां देवीं रामः सीतामनिन्दिताम् ॥	११
आससाद् वने मित्रं सुग्रीवं नाम वानरम् । ततः स वालिनं हत्वा रामः परपुरंजयः ॥	१२
प्रायच्छत् कपिराज्यं तन् सुग्रीवाय महाबलः । सुग्रीवेणापि संदिष्टा हरयः कामरूपिणः ॥	१३
दिक्षु सर्वासु तां देवीं विचिन्वन्ति सहस्रशः । अहं संपातिवचनाच्छतयोजनमायतम् ॥	१४
अस्या हेतोर्विशालाक्ष्याः सागरं वेगवान् प्लुतः । यथारूपां यथावर्णां यथालक्ष्मीं च निश्चिताम् ॥	१५
अश्रौषं राघवस्याहं सेयमासादिता मया । विररामैवमुक्त्वासौ वाचं वानरपुंगवः ॥	१६
जानकी चापि तच्छ्रुत्वा विस्मयं परमं गता । ततः सा वक्रकेशान्ता मुकेशी केशसंवृतम् ॥	१७
उन्नम्य वदनं भीरुः शिंशपामन्ववैक्षत ॥	

निश्म्य सीता वचनं कपेश्च दिशश्च सर्वाः प्रदिशश्च वीक्ष्य ।	
स्वयं प्रहर्षं परमं जगाम सर्वात्मना राममनुस्मरन्ती ॥	१८
सा तिर्यग्ध्वं च तथाप्यधस्तान्निरीक्षमाणा तमचिन्त्यबुद्धिम् ।	
ददर्श पिङ्गाधिपतेरमात्यं वानात्मजं मूर्धमिबोदयस्थम् ॥	१९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया महितायाम्
सुन्दरकाण्डे रामवृत्तसंश्रवो नाम एकत्रिंशः सर्गः

द्वात्रिंशः सर्गः

सीतावितर्कः

ततः शाखान्तरे लीनं दृष्ट्वा चलितमानसा । वेष्टितार्जुनवल्गं तं विद्युत्सङ्घातपिङ्गलम् ॥	१
सा ददर्श कपिं तत्र प्रश्रितं प्रियवादिनम् । फुल्लशोकोत्कराभासं तप्तचामीकरेक्षणम् ॥	२
मैथिली चिन्तयामास विस्मयं परमं गता । अहो भीममिदं रूपं वानरस्य दुरासदम् ॥	३
दुर्निरीक्ष्यमिति ज्ञात्वा पुनरेव मुमोह सा । विललाप भृशं सीता करुणं भयमोहिता ॥	४
राम रामेति दुःस्वार्ता लक्ष्मणेति च भाग्निनी । करोद् बहुधा सीता मन्दं मन्दस्वरा सती ॥	५

सा तं दृष्ट्वा हरिश्रेष्ठं विनीतबदुपस्थितम् । मैथिली चिन्तयामास स्वप्नोऽयमिति भामिनी ॥	६
सा वीक्षमाणा पृथुभुप्रवक्त्रं शाखामृगेन्द्रस्य यथोक्तकारम् । ददर्श पिङ्गाधिपतेरमाल्यं ^१ वातात्मजं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ॥	७
सा तं समीक्ष्यैव शृशं विसंज्ञा गतासुकल्पेव बभूव सीता । चिरेण संज्ञां प्रतिलभ्य भूयो विचिन्तयामास विशालनेत्रा ॥	८
स्वप्नं ^२ मयायं विकृतोऽद्य दृष्टः शाखामृगः शास्त्रगणैर्निषिद्धः । स्वस्त्यस्तु रामाय सलक्ष्मणाय तथा पितुर्मै जनकस्य राक्षः ॥	९
स्वप्नोऽपि नायं न हि मेऽस्ति निद्रा शोकेन दुःखेन च पीडितायाः । सुखं हि मे नास्ति यतोऽस्मि हीना तेनेन्दुपूर्णप्रतिमाननेन ॥	१०
रामेति रामेति सदैव बुद्ध्या विचिन्त्य वाचा ब्रुवती तमेव । तस्यानुरूपां च कथां तमर्थमेवं प्रपश्यामि तथा शृणोमि ॥	११
अहं हि तस्याद्य मनोभवेन संपीडिना तद्रतसर्वभावा । विचिन्तयन्ती सततं तमेव तथैव पश्यामि यथा शृणोमि ^३ ॥	१२
मनोरथः स्यादिति चिन्तयामि तथापि बुद्ध्या च वितर्कयामि । किं कारणं तस्य हि नास्ति रूपं सुव्यक्तरूपश्च वदत्ययं माम् ॥	१३
नमोऽस्तु वाचस्पतये सवस्त्रिणे स्वयंभुवे चैव हुताशनाय च । अनेन चोक्तं यदिदं ममाग्रतो वनौकसा तच्च तथास्तु नान्यथा ॥	१४

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्दशतिसहस्रिकायां संहितायां
मुन्दरकाण्डे सीतावितर्को नाम द्वात्रिंशः

त्रयस्त्रिंशः सर्गः

हनूपञ्जानकीसंवादोपक्रमः

सोऽवतीर्य द्रुमात्तस्माद्विद्रुमप्रतिमाननः । विनीतवेषः कृपणः प्रणिपत्योपसृत्य च ॥	१
तामब्रवीन्महातेजा हनूमान् मारुतात्मजः । शिरस्यञ्जलिमाधाय सीतां मधुरया गिरा ॥	२
का नु पद्मपलाशाक्षि क्लिष्टकौशेयवासिनि । द्रुमस्य शाखामालम्ब्य तिष्ठसि त्वमनिन्दिते ॥	३
किमर्थं तव नेत्राभ्यां वारि स्रवति शोकजम् । पुण्डरीकपलाशाभ्यां विप्रकीर्णमिबोदकम् ॥	४

१. पिङ्गपत्र महार्हम् क. व.

३. एवं पश्यन् स्व. नास्ति ।

२. स्वप्नः क. स्व. व.

सुराणामसुराणां वा नागगन्धर्वरक्षसाम् । यक्षाणां किंनराणां वा का त्वं भवसि शोभने ॥	५
का त्वं भवसि रुद्राणां मरुतां वा वरानने । वसूनां वा वरारोहे देवता प्रतिभासि मे ॥	६
किं नु चन्द्रमसा हीना पतिता विबुधालयात् । रोहिणी ज्योतिषां श्रेष्ठा श्रेष्ठा सर्वगुणान्विता ॥	७
का त्वं भवसि कल्याणि त्वमनिन्दितलोचने । कोपाद्वा यदि वा मोहाद्भर्तारमसितेक्षणे ॥	८
वसिष्ठं कोपयित्वा त्वं नासि कल्याण्यरुन्धती । को नु पुत्रः पिता भ्राता भर्ता वा ते सुमध्यमे ॥९	९
अस्मालोकादमुं लोकं गतं त्वमनुशोचसि । रोदनादतिनिःश्वासाद्भूमिसंस्पर्शनादपि ॥	१०
न त्वां देवीमहं मन्ये राज्ञः संज्ञावधारणात् ^१ । व्यञ्जनानि च ते यानि लक्षणानि च लक्षये ॥	११
महिषी भूमिपालस्य राजकन्यामि मे मता । रावणेन जनस्थानाद्बलादपहृता यदि ॥	१२
सीता त्वमसि भद्रं ते तन्ममाचक्ष्व पृच्छतः । यथा हि तव वै दैन्यं रूपं चाप्यतिमानुषम् ॥	१३
तपसा चान्वितो वेषस्त्वं राममहिषी ध्रुवम् । सा तस्य वचनं श्रुत्वा रामकीर्तनहर्षिता ॥	१४
उवाच वाक्यं वैदेही हनुमन्तं द्रुमाश्रितम् । पृथिव्यां राजसिंहानां मुख्यस्य विदितात्मनः ॥	१५
स्नुषा दशरथस्याहं शत्रुसैन्यप्रमाथिनः । दुहिता जनकस्याहं वैदेहस्य महात्मनः ॥	१६
मीता च नाम नाम्नाहं भार्या रामस्य धीमतः । सभा द्वादश तत्राहं राघवस्य निवेशने ॥	१७
भुञ्जाना मानुषान् भोगान् सर्वकामसमृद्धिनी । ततस्त्रयोदशे वर्षे राज्ये चेक्ष्वाकुनन्दनम् ॥	१८
अभिषेचयितुं राजा सोपाध्यायः प्रचक्रमे । तस्मिन् संभ्रियमाणे तु राघवस्याभिषेचने ॥	१९
कैकेयी नाम भर्तारमिदं ^२ वचनमब्रवीत् । न पिबेयं न खादेयं प्रत्यहं मम भोजनम् ॥	२०
एष मे जीवितस्यान्तो रामो यद्यभिपिच्यते । यत्तदुक्तं त्वया वाक्यं प्रीत्या नृपतिसत्तम ॥	२१
तश्चेन्न वितथं कार्यं वनं गच्छतु राघवः । स राजा सत्यवाग्देव्या वरदानमनुस्मरन् ॥	२२
मुमोह वचनं श्रुत्वा कैकेय्याः क्रूरमप्रियम् । ततस्तु स्थविरो राजा सत्ये धर्मे व्यवस्थितः ॥	२३
ज्येष्ठं यशस्विनं पुत्रं रुदन् राज्यमयाचत । स पितुर्वचनं श्रीमानभिषेकात् परं प्रियम् ॥	२४
मनसा पूर्वमासाद्य वाचा प्रतिगृहीतवान् । दद्यान्न प्रतिगृह्णीयान्न ब्रूयात् किञ्चिदप्रियम् ^३ ॥	२५
अपि जीवितहेतोर्वा रामः सत्यपराक्रमः । स विहायोत्तरीयाणि महार्हाणि महायशाः ॥	२६
विसृज्य मनसा राज्यं जनन्यै मां समादिशन् । साहं तस्याप्रतस्तूर्णं प्रस्थिता वनचारिणी ॥	२७
न हि मे तेन हीनाया वासः स्वर्गेऽपि रोचते । प्रागेव तु महाभागः सौमित्रिर्मित्रनन्दनः ॥	२८
पूर्वजस्यानुयात्रार्थे द्रुमचीरैरलंकृतः । ते वयं भर्तुरादेशं बहुमान्य दृढव्रताः ॥	२९
प्रविष्टाः स्म पुरादृष्टं वनं गम्भीरदर्शनम् । वसतो दण्डकारण्ये तस्याहममितौजसः ॥	३०

१. रोदनादित्यादि संज्ञावधारणात् इत्यन्तम्
छ. नास्ति ।

२. देवी च. छ.

३. सत्त्वं ब्रूयान्न चानृतम् पुना,

रक्षसापहृता भार्या रावणेन दुरात्मना । द्वौ मासौ तेन मे कालो जीवितानुग्रहः कृतः ॥ ३१
ऊर्ध्वं द्वाभ्यां तु मासाभ्यां ततस्त्यक्ष्यामि जीवितम् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वात्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे हनूमज्जानकीसंवादो नाम त्रयस्त्रिंशः सर्गः

चतुर्विंशः सर्गः

रावणशङ्कानिवारणम्

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनुमान् हरियूथपः । दुःखाद्दुःखाभिभूतायाः सान्त्वमुत्तरमब्रवीत् ॥ १
अहं रामस्य संदेशाद्देवि दूतस्तवागतः । वैदेहि कुशली रामस्त्वां च कौशलमब्रवीत् ॥ २
यो ब्राह्ममन्त्रं वेदांश्च वेद वेदविदां वरः । स त्वां दाशरथी रामो देवि कौशलमब्रवीत् ॥ ३
लक्ष्मणश्च महातेजा भर्तुस्तेऽनुचरः प्रियः । कृतवाञ्छोकसंतप्तः शिरसा तेऽभिवादनम् ॥ ४
सा तयोः कुशलं देवी निशम्य नरसिंहयोः । प्रीतिसंद्दष्टसर्वाङ्गी हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥ ५
कन्याणी बत गाथेयं लौकिकी प्रतिभाति मा । एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि ॥ ६
तथा समागते तस्मिन् प्रीतिरुत्पादिताद्भुता । परस्परेण चालापं विश्वस्तौ तौ प्रचक्रतुः ॥ ७
तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनुमान् हरियूथपः । सीतायाः शोकदीनायाः समीपमुपचक्रमे ॥ ८
यथा यथा समीपं स हनुमानुपसर्पति । तथा तथा रावणं सा तं सीता परिशङ्कते ॥ ९
अहो धिगुदुष्कृतमिदं कथितं हि यदस्य मे । रूपान्तरमुपागम्य स एवायं हि रावणः ॥ १०
तामशोकस्य शाखां सा विमुक्त्वा शोककर्षिता । तस्यामेवानवद्याङ्गी धरण्यां समुपाविशत् ॥ ११
हनुमानपि दुःखार्ता तां दृष्ट्वा भयमोहिताम् । अवन्दत महाबाहुस्ततस्तां जनकात्मजाम् ॥ १२
सा चैनं भयवित्रस्ता भूयो नैवाभ्युदैक्षत । तं दृष्ट्वा वन्दमानं तु सीता शशिनिभानना ॥ १३
अब्रवीद्दीर्घमुच्छ्वस्य वानरं मधुरस्वरा । मायां प्रविष्टो मयावी यदि त्वं रावणः स्वयम् ॥ १४
उत्पादयसि मे भूयः संतापं तन्न शोभनम् । स्वं परित्यज्य रूपं यः परित्राजकरूपधृत् ॥ १५
जनस्थाने मया दृष्टस्त्वं स एवासि रावणः । उपवासकृशां दीनां कामरूप निशाचर ॥ १६
संतापयसि मां भूयः संतप्तां तन्न शोभनम् । अथवा नैतदेवं हि यन्मया परिशङ्कितम् ॥ १७
मनसो हि मम प्रीतिरुत्पन्ना तव दर्शनात् । यदि रामस्य दूतस्त्वमागतो भद्रमस्तु ते ॥ १८
पृच्छामि त्वां हरिश्रेष्ठ प्रिया रामकथा हि मे । गुणान् रामस्य कथय प्रियस्य मम वानर ॥ १९
चित्तं हरसि मे सौम्य नदीकूलं यथा रयः । अहो स्वप्नस्य सुखता याहमेवं चिराहृता ॥ २०
प्रेषितं नाम पश्यामि राघवेण वनौकसम् । स्वप्नेऽपि यद्यहं वीरं राघवं सहलक्ष्मणम् ॥ २१

पश्येयं नावसीदेयं स्वप्नोऽपि मम मत्सरी । नाहं स्वप्नमिमं मन्ये स्वप्ने दृष्ट्वा हि वानरम् ॥	२२
न शक्योऽभ्युदयः प्राप्तुं प्राप्तश्चाभ्युदयो मम । किं नु स्याच्चिन्मोहोऽयं भवेद्वातगतिस्त्वियम् ॥	२३
उन्मादजो विकारो वा स्यादियं मृगतृष्णिका । अथवा नायमुन्मादो मोहोऽप्युन्मादलक्षणः ॥	२४
संबुध्ये चाहमात्मानमिमं चापि वनौकसम् । इत्येवं बहुधा सीता संप्रधर्य बलाबलम् ॥	२५
रक्षसां कामरूपत्वान्मेने तं राक्षसाधिपम् । एतां बुद्धिं तदा कृत्वा सीता सा तनुमध्यमा ॥	२६
न प्रतिव्याजहाराथ वानरं जनकात्मजा । सीतःयाश्चिन्तितं बुद्ध्वा हनुमान् मारुतात्मजः ॥	२७
श्रोत्रानुकूलैर्वचनैस्तदा तां संप्रहर्षयत् । आदित्य इव तेजस्वी लोककान्तः शशी यथा ॥	२८
राजा सर्वस्य लोकस्य देवो वैश्रवणो यथा । विक्रमेणोपपन्नश्च यथा विष्णुर्महायशाः ॥	२९
सत्यवादी मधुरवाग्देवो वाचस्पतिर्यथा । रूपवान् मुभगः श्रीमान् कंदर्प इव मूर्तिमान् ॥	३०
स्थानक्रोधः प्रहर्ता च श्रेष्ठो लोके महारथः । बाहुच्छायाभ्रवष्टब्धो यस्य लोको महात्मनः ॥	३१
अपकृष्याश्रमपदान्मृगरूपेण राघवम् । शून्ये येनापनीतासि तस्य द्रक्ष्यसि यन् फल्गम् ॥	३२
नचिराद्रावणं संख्ये यो वधिष्यति वीर्यवान् । रोपप्रमुक्तरिपुभिर्ज्वलद्भिरिव पावकैः ॥	३३
तेनाहं प्रेषितो दूतस्त्वत्सकाशमिहागतः । त्वद्वियोगेन दुःखार्तः स त्वां कौशल्यमब्रवीत् ॥	३४
लक्ष्मणश्च महातेजाः सुमित्रानन्दवर्धनः । अभिवाद्य महाबाहुः स त्वां कौशल्यमब्रवीत् ॥	३५
रामस्य च सखा देवि सुग्रीवो नाम वानरः । राजा वानरमुख्यानां स त्वां कौशल्यमब्रवीत् ॥	३६
नित्यं स्मरति ते रामः ^१ ससुग्रीवः सलक्ष्मणः । दिष्ट्या जीवसि वैदेहि राक्षसीवशमागता ॥	३७
नचिराद्रद्रक्ष्यसे रामं लक्ष्मणं च महाबलम् । मध्ये वानरकोटीनां सुग्रीवं चामितौजसम् ॥	३८
अहं सुग्रीवसचिवो हनुमान्नाम वानरः । प्रविष्टो नगरीं लङ्कां लङ्घयित्वा महोदधिम् ॥	३९
कृत्वा मूर्ध्नि पदन्यासं रावणस्य दुरात्मनः । त्वां द्रष्टुमुपयतोऽहं समाश्रित्य पराक्रमम् ॥	४०
नाहमस्मि तथा देवि यथा मामवगच्छसि । विशङ्का त्यज्यतामेषा श्रद्धत्स्व वदतो मम ॥	४१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे रावणशङ्कानिवारणं नाम चतुस्त्रिंशः सर्गः

पञ्चत्रिंशः सर्गः

विश्वामित्रोत्पादनम्

तां तु रामकथां श्रुत्वा वैदेही वानरर्षभान् । उवाच वचनं सौम्यमिदं मधुरया गिरा ॥

क्व ते रामेण संसर्गः कथं जानासि लक्ष्मणम् । बानराणां नराणां च कथमासीत् समागमः ॥	२
यानि रामस्य लिङ्गानि लक्ष्मणस्य च बानर । तानि भूयः समाचक्ष्व न मां शोकः समाविशेत् ॥	३
कीदृशं तस्य संस्थानं रूपं रामस्य कीदृशम् । कथमूरू कथं बाहू लक्ष्मणस्य च शंस मे ॥	४
एवमुक्तस्तु वैदेह्या हनुमान् पवनात्मजः । ततो रामं यथातत्त्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥	५
जानती बत दिष्ट्या मां वैदेहि परिपृच्छसि । भर्तुः कमलपत्राक्षि संस्थानं लक्ष्मणस्य च ॥	६
यानि रामस्य चिह्नानि लक्ष्मणस्य च यानि वै । लक्षितानि विशालाक्षि वदतः शृणु तानि मे ॥	७
रामः कमलपत्राक्षः सर्वसत्त्वमनोहरः । रूपदाक्षिण्यसंपन्नः प्रसूतो जनकात्मजे ॥	८
तेजसादित्यसंकाशः क्षमया पृथिवीसमः । बृहस्पतिसमो बुद्ध्या यशसा वासवोपमः ॥	९
रक्षिता जीवलोकस्य स्वजनस्य च रक्षिता । रक्षिता स्वस्य वृत्तस्य धर्मस्य च परंतपः ॥	१०
रामो भामिनि लोकेऽस्मिंश्चातुर्वर्ण्यस्य रक्षिता । मर्यादानां च लोकस्य कर्ता कारयिता च सः ॥	११
अर्चिष्मानर्चितो नित्यं ब्रह्मचर्यव्रते स्थितः । साधूनामुपकारज्ञः प्रचारज्ञश्च कर्मणाम् ॥	१२
राजविद्याविनीतश्च ब्राह्मणानामुपासिता । श्रुतवाञ्छीलसंपन्नो विनीतश्च परंतपः ॥	१३
यजुर्वेदविनीतश्च वेदविद्भिः सुपूजितः । धनुर्वेदे च वेदेषु वेदाङ्गेषु च निष्ठितः ॥	१४
विपुलांसो महाबाहुः कम्बुध्रीवः शुभाननः । गृहजत्रुः सुनाम्नाक्षो रामो देवि जनैः श्रुतः ॥	१५
दुन्दुभिस्वननिर्घोषः स्निग्धवर्णः प्रतापवान् । समः समविभक्ताङ्गो वर्णं श्यामं समाश्रितः ॥	१६
त्रिस्थिरन्त्रिप्रलम्बश्च त्रिममन्त्रिषु चोन्नतः । त्रिताम्रन्त्रिषु च स्निग्धो गम्भीरन्त्रिषु नित्यशः ॥	१७
त्रिवलीमांस्यवनतश्चतुर्व्यङ्गन्त्रिशीर्षयान् । चतुष्कलश्चतुल्लंगवश्चतुष्टिकः षुश्चतुःसमः ॥	१८
चतुर्दशसमद्वन्द्वश्चतुर्दशतुर्गतिः । महोष्ठहनुनासश्च पञ्चस्निग्धोऽष्टवंशवान् ॥	१९
दशपद्मो दशवृहत् त्रिभिवर््याप्तो द्विशुक्लवान् । पङ्कजतो नवतनुन्त्रिभिवर््याप्तोति राघवः ॥	२०
सत्यधर्मपरः श्रीमान् संग्रहानुग्रहे रतः । देशकालविभागज्ञः सर्वलोकप्रियंवदः ॥	२१
भ्राता च तस्य द्वैमात्रः सौमित्रिरपराजितः । अनुरागेण रूपेण गुणैश्चैव तथाविधः ॥	२२
तावुभौ नरशार्दूलौ त्वदर्शनसमुत्सुकौ । विचिन्वन्तौ महीं कृत्स्नामस्माभिरभिसंगतौ ॥	२३
त्वामेव मार्गमाणौ तौ विचरन्तौ वसुन्धराम् । ददर्शतुर्मृगपतिं पूर्वजेनावरोपितम् ॥	२४
ऋश्यमूकस्य पृष्ठे तु बहुपादपसंकुले । भ्रातुर्भयार्तमासीनं सुर्भावं प्रियदर्शनम् ॥	२५
वयं तु हरिराजं तं सुभीवं सत्यसंगरम् । परिचर्यास्महे राज्यात् पूर्वजेनावरोपितम् ॥	२६
ततस्तौ चीरवसनौ धनुःप्रवरपाणिनौ । ऋश्यमूकस्य शैलस्य रम्यं देशमुपागतौ ॥	२७
स तौ दृष्ट्वा नरव्याघ्रौ धन्विनौ बानरर्षभः । अवप्लुतो गिरेस्तस्य शिखरं भयमोहितः ॥	२८

ततः स शिखरे तस्मिन् वानरेन्द्रो व्यवस्थितः । तयोः समीपं मामेव प्रेषयामास सत्वरम् ॥	२९
तावहं पुरुषव्याघ्रौ सुग्रीववचनात् प्रभू । रूपलक्षणसंपन्नौ कृताञ्जलिरुपस्थितः ॥	३०
नौ परिह्नाततत्त्वार्थौ मया प्रीतिसमन्वितौ । पृष्ठमारोप्य तं देशं प्रापितौ पुरुषर्षभौ ॥	३१
निवेदितौ च तत्त्वेन सुग्रीवाय महात्मने । तयोरन्योन्यसंलापाद्भृशं प्रीतिरजायत ॥	३२
तत्र तौ प्रीतिसंपन्नौ हरीश्वरनरेश्वरौ । परस्परकृताश्रासौ कथया पूर्ववृत्तया ॥	३३
तं ततः सान्त्वयामास सुग्रीवं लक्ष्मणाग्रजः । स्त्रीहेतोर्वाल्लिना भ्रात्रा निरस्तमुरुतेजसा ॥	३४
ततस्त्वन्नाशजं शोकं रामस्याक्लिष्टकर्मणः । लक्ष्मणो वानरेन्द्राय सुग्रीवाय न्यवेदयत् ॥	३५
स श्रुत्वा वानरेन्द्रस्तु लक्ष्मणेनेरितं बचः । तदासीन्निष्प्रभोऽत्यर्थं ग्रहग्रस्त इवांशुमान् ॥	३६
ततस्त्वद्गात्रशोभीनि रक्षसा ह्यियमाणया । यान्याभरणजालानि पातितानि महीतले ॥	३७
तानि सर्वाणि रामाय आनीय हरियूथपाः । संदृष्ट्वा दर्शयामासुर्गतिं तु न विदुस्तत्र ॥	३८
तानि रामाय दत्तानि मयैवोपहृतानि च । स्वनवन्त्यवकीर्णानि तस्मिन् विगतचेतसि ॥	३९
तान्यङ्के दर्शनीयानि कृत्वा बहुविधं तव । तेन देवप्रकाशेन देवेन परिदेवितम् ॥	४०
पश्यतस्तानि ^१ रुदतस्ताम्यतश्च पुनः पुनः ^२ । प्रादीपयन् ^३ दाशरथेस्तानि शोकहुताशनम् ॥	४१
शयितं च चिरं तेन दुःखार्तेन महात्मना । मयापि विविधैर्वाक्यैः कृच्छ्रादुत्थापितः पुनः ^४ ॥	४२
तानि दृष्ट्वा महार्हाणि दर्शयिन्वा मुहुर्मुहुः । राघवः सहसौमित्रिः सुग्रीवे संन्यवेशयत् ॥	४३
स तवादर्शनादार्यं राघवः परितप्यते । महता ज्वलता नित्यमग्निनेवाग्निपर्वतः ॥	४४
त्वत्कृते तमनिद्रा च शोकश्चिन्ता च राघवम् । तापयन्ति महात्मानमग्न्यगारमिवाग्रयः ॥	४५
तवादर्शनशोकेन राघवः परिचाल्यते । महता भूमिकम्पेन महानिव शिलोच्चयः ॥	४६
काननानि सुरम्याणि नदीः प्रस्रवणानि च । चरन्न रतिमाप्नोति त्वामपश्यन् नृपात्मजे ^५ ॥	४७
स त्वां मनुजशार्दूलः क्षिप्रं प्राप्स्यति राघवः । समित्रबान्धवं हत्वा रावणं जनकात्मजे ॥	४८
सहितौ रामसुग्रीवावुभावकुरुतां तदा । समयं बालिनं हन्तुं तव चान्वेषणं प्रति ॥	४९
ततस्ताभ्यां कुमाराभ्यां वीराभ्यां स हरीश्वरः । किष्किन्धां समुपागम्य वाली युधि निपातितः ॥५०	
ततो निहत्य तरसा रामो बालिनमाहवे । सर्वैर्क्षहरिसङ्घानां सुग्रीवमकरोन् पतिम् ॥	५१
रामसुग्रीवयोरैक्यं देव्येवं समजायत । हनूमन्तं च मां विद्धि तयोर्दूतमिहागतम् ॥	५२
स्वराज्यं प्राप्य सुग्रीवः समानीय हरीश्वरान् । त्वदर्थं प्रेषयामास दिशो दश महाबलान् ॥	५३
आदिष्ट्वा वानरेन्द्रेण सुग्रीवेण महौजसा । अद्विराजप्रतीकाशाः सर्वतः प्रस्थिता महीम् ॥	५४

१. दधतस्तानि क.

२. इदमर्थम् ति. नास्ति ।

३. प्रादीपयत् ति.

४. प्रादीपयन्नित्यादि पुनरित्यन्तम् ख. नास्ति ।

५. नृपात्मजः ख.

ततस्तु मार्गमाणास्ते सुप्रीववचनानुगाः । चरन्ति वसुधां कृत्स्नां वयमन्ये च वानराः ॥	५५
अङ्गदो नाम लक्ष्मीवान् वालिसूनुर्महाबलः । प्रस्थितः कपिशार्दूलस्त्रिभागबलसंवृतः ॥	५६
तेषां नो विप्रनष्टानां विन्ध्ये पर्वतसत्तमे । भृशं शोकपरीतानामहोरात्रगणा गताः ॥	५७
ते वयं कार्यनैराश्यात् कालस्यातिक्रमेण च । भयाच्च कपिराजस्य प्राणांस्त्यक्तुं व्यवस्थिताः ॥५८	
विचित्य वनदुर्गाणि गिरिप्रस्रवणानि च । अनासाद्य पदं देव्याः प्राणांस्त्यक्तुं व्यवस्थिताः ॥	
ततस्तस्य गिरेर्मूर्ध्नि वयं प्रायमुपास्महे । दृष्ट्वा प्रायोपविष्टांश्च सर्वान् वानरपुंगवान् ॥	६०
भृशं शोकार्णवे मग्नः पर्यदेवयदङ्गदः । तव नाशं च वैदेहि वालिनश्च तथा वधम् ॥	६१
प्रयोपवेशमस्माकं मरणं च जटायुषः । तेषां नः स्वामिसंदेशान्निराशानां मुमूर्षताम् ॥	६२
कार्यहेतोरिवायातः शकुनिर्वीर्यवान् महान् । गृध्रराजस्य सोदर्यः ^१ संपातिर्नाम गृध्रराट् ॥	६३
श्रुत्वा भ्रातृवधं कोपादिदं वचनमब्रवीत् । यवीर्यान् केन मे भ्राता हतः क्व च निपातितः ॥६४	
एतदाख्यातुमिच्छामि भवद्विर्वानरोत्तमाः । अङ्गदोऽकथयत्तस्य जनस्थाने महद्वधम् ॥	६५
रक्षमा भीमरूपेण त्वामुद्विष्य यथातथम् । जटायुषो वधं श्रुत्वा दुःखितः सोऽरुणात्मजः ॥६६	
त्वामाह स वरारोहे वसन्तीं रवणालये । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा संपातेः प्रीतिवर्धनम् ॥	६७
अङ्गदप्रमुखाः सर्वे ततः संप्रस्थिता वयम् । विन्ध्यादुत्थाय संप्राप्ताः सागरस्यान्तमुत्तरम् ॥	६८
त्वदर्शनकृतोत्साहा ह्यष्टास्तुष्टाः प्रवङ्गमाः । अङ्गदप्रमुखाः सर्वे वेलोपान्तमुपस्थिताः ॥	६९
चिन्तां जग्मुः पुनर्भीतास्त्वदर्शनसमुत्सुकाः । अथाहं हरिसैन्यस्य सागरं प्रेक्ष्य सीदतः ॥	७०
व्यवधूय भयं तीव्रं योजनानां शतं प्लुतः । लङ्का चापि मया रात्रौ प्रविष्टा राक्षसाकुला ॥	७१
रावणश्च मया दृष्टस्त्वं च शोकपरिप्लुता । एतत्ते सर्वमाख्यातं यथावृत्तमनिन्दिते ॥	७२
अभिभाषस्व मां देवि दूतो दाशरथेरहम् । तं मां रामकृतोद्योगं त्वन्निमित्तमिहागतम् ॥	७३
सुप्रीवसचिवं देवि बुध्यस्व पवनात्मजम् । कुशली तव काकुत्स्थः सर्वशस्त्रभृतां वरः ॥	७४
गुरोराराधने युक्तो लक्ष्मणश्च सुलक्षणः । तस्य वीर्यवतो देवि भर्तुस्तव हिते रतः ॥	७५
अहमेकस्तु संप्राप्तः सुप्रीववचनादिह । मयेयमसहायेन चरता कामरूपिणा ॥	७६
दक्षिणा दिगनुक्रान्ता त्वन्मार्गविचयैषिणा । दिष्ट्याहं हरिसैन्यानां त्वन्नाशमनुशोचताम् ॥	७७
अपनेष्यामि संतापं तवाधिगमशंसनात् । दिष्ट्या हि मम न व्यर्थं देवि सागरलङ्घनम् ॥	७८
प्राप्स्याम्यहमिदं दिष्ट्या त्वदर्शनकृतं यशः । राघवश्च महावीर्यः क्षिप्रं त्वामभिपत्स्यते ॥	७९
समित्रबान्धवं हत्वा रावणं राक्षसाधिपम् । माल्यवान्नाम वैदेहि गिरीणामुत्तमो गिरिः ॥	८०
ततो गच्छति गोकर्णं पर्वतं केसरी हरिः । स च देवर्षिभिर्दिष्टः पिता मम महाकपिः ॥	८१
तीर्थे नदीपतेः पुण्ये शम्भसादनमुद्धरत् । तस्याहं हरिणः क्षेत्रे जातो वातेन मैथिलि ॥	८२

हनुमानिति विख्यातो लोके स्वेनैव कर्मणा । विश्वासार्थं तु वैदेहि भर्तुरुक्ता मया गुणाः ॥	८३
अचिराद्वाघवो देवि त्वामितो नयितानये । एवं विश्वासिता सीता हेतुभिः शोककर्षिता ॥	८४
उपपन्नैरभिज्ञानैर्दूतं तमवगच्छति । अतुलं च गता हर्षं प्रहर्षेण च जानकी ॥	८५
नेत्राभ्यां वक्रपक्ष्मभ्यां मुमोचानन्दजं जलम् । चारु तद्वदनं तस्यास्ताम्रशुक्लयतेक्षणम् ॥	८६
अशोभत विशालाक्ष्या राहुमुक्त इवोडुराद् । हनुमन्तं कपिं व्यक्तं मन्यते नान्यथेति सा ॥	८७
अथोवाच हनूमांस्तामुत्तरं प्रियदर्शनाम् । एतत्ते सर्वमाख्यातं समाश्वसिहि मैथिलि ॥	८८
किं करोमि कथं वा ते रोचते प्रतियाम्यहम् ॥	

हेतेऽसुरे संयति शम्बसादने कपिप्रवीरेण महर्षिचोदनात् ।

ततोऽस्मि वायुप्रभवो हि मैथिलि प्रभावतस्तत्प्रतिमश्च वानरः ॥

८९

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे विश्वामो-पाठनं नाम पञ्चत्रिंशः सर्गः

षट्त्रिंशः सर्गः

अङ्गुलीयकप्रदानम्

भूय एव महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः । अब्रवीत् प्रश्रितं वाक्यं सीताप्रत्ययकारणात् ॥	१
वानरोऽहं महाभागे दूतो रामस्य धीमतः । रामनामाङ्कितं चेदं पश्य देव्यङ्गुलीयकम् ॥	२
प्रत्ययार्थं तवानीतं तेन दत्तं महात्मना । समाश्वसिहि भद्रं ते क्षीणदुःखफला ह्यसि ॥	३
गृहीत्वा प्रेक्षमाणा सा भर्तुः करविभूषणम् । भर्तारमिव संप्राप्तं ^१ जानकी मुदिता भवत् ॥	४
चारु तद्वदनं तस्यास्ताम्रशुक्लयतेक्षणम् । बभूव हर्षोदम्रं च ^२ राहुमुक्त इवोडुराद् ॥	५
ततः सा ह्रीमती बाला भर्तृसंदेशहर्षिता । परितुष्टा प्रियं कृत्वा प्रशंसं महाकपिम् ॥	६
विक्रान्तस्त्वं समर्थस्त्वं प्राज्ञस्त्वं वानरोत्तम । येनेदं राक्षसपदं त्वयैकेन प्रधर्षितम् ॥	७
शतयोजनविस्तीर्णः सागरो मकरालयः । विक्रमश्लाघनीयेन क्रमता गोष्पदीकृतः ॥	८
न हि त्वां प्राकृतं मन्ये वानरं वानरर्षभ । यस्य ते नास्ति संत्रासो रावणान्नापि संभ्रमः ॥	९
अर्हसे च कपिश्रेष्ठ मया समभिभाषितुम् । यद्यसि ^३ प्रेषितस्तेन रामेण विदितात्मना ॥	१०
प्रेषयिष्यति दुर्धर्षो रामो न ह्यपरीक्षितम् । पराक्रममविज्ञाय मत्सकाशं विशेषतः ॥	११
दिष्ट्या स कुशली रामो धर्मात्मा सत्यसंगरः । लक्ष्मणश्च महातेजाः सुमित्रानन्दबर्धनः ॥	१२
कुशली यदि काकुत्स्थः किं न सागरमेखलाम् । महीं दहति कोपेन युगान्ताग्निरिवोत्थितः ॥	१३
अथवा शक्तिमन्तौ तौ सुराणामपि निग्रहे । ममैव तु न दुःखानामस्ति मन्ये विपर्ययः ॥	१४

१. संप्रसा च. छ.

३. यद्यपि च. छ.

२. अशोभत विशालाक्ष्याः व. छ.

४. नु च. छ.

वानरोऽहं महाभागे दूतो रामस्य धीमतः । रामनामादित् चंद्रं पश्य देव्यङ्गुलिः सखे ॥

कश्चिन्न व्यथितो रामः कश्चिन्न परितप्यते । उत्तराणि च कार्याणि कुरुते पुरुषोत्तमः ॥	१५
कश्चिन्न दीनः संध्रान्तः कार्येषु च न मुह्यति । कश्चिन् पुरुषकार्याणि कुरुते नृपतेः सुतः ॥	१६
द्विविधं त्रिविधोपायमुपायमपि सेवते । विजिगीषुः सुदृत् कश्चिन्मित्रेषु च परंतपः ॥	१७
कश्चिन्मित्राणि लभते मित्रैश्चाप्यभिगम्यते । कश्चिन् कल्याणमित्रश्च मित्रैश्चापि पुरस्कृतः ॥	१८
कश्चिदाशान्तिं देवानां प्रसादं पार्थिवात्मजः । कश्चिन् पुरुषकारं च दैवं च प्रतिपद्यते ॥	१९
कश्चिन्न विगतस्नेहः विवासान्मयि राघवः । कश्चिन्मां व्यसनादस्मान्मोक्षयिष्यति राघवः ^१ ॥	२०
सुखानामुर्ध्वगतो नित्यमसुखानामनूचितः । दुःखमुत्तरमासाद्य कश्चिद्रामो न सीदति ॥	२१
कौमल्याथागतथा काङ्क्षिणं मुमित्रायान्तरथं च । अभीक्ष्णं श्रूयते कश्चिन् कुशलं भरतस्य च ॥	२२
मन्त्रिमित्तेन मानहर्षः कश्चिच्छ्लोत्तन राघवः ^१ । कश्चिन्नान्यमना रामः कश्चिन्मां तारयिष्यति ॥	२३
कश्चिदश्रौतिर्णा भीमां भरतो प्रातृवत्तमलः । ध्वजिनीं मन्त्रिभिर्गुप्तां प्रेषयिष्यति मत्कृते ॥	२४
वानराधिपतिः श्रीमान् सुग्रीवः कश्चिदेष्यति । मत्कृते हरिर्भिर्वा रैर्वृतो दन्तनखायुधैः ॥	२५
कश्चिन्न लक्ष्मणः अरः सुनिजानन्दवर्धनः । अन्वच्छ्रजालेन राक्षसान् विधमिष्यति ॥	२६
रौद्रेण कश्चिद्वीर्येण रामेण निहतं गणे । द्रक्ष्याम्यल्पेन कालेन रावणं ससुहृज्जनम् ॥	२७
५ चिन्न तद्धेनममानवर्णं तस्याननं पद्मसमानगन्धि ।	
मता वि ता श्रुष्याति ओरुदीनं जलश्रये पद्ममिवातपेन ॥	२८
धर्मापदेशात्त्यजतश्च राज्यं मां चाप्यरण्यं नयतः पदातिम् ।	
न मील्यन्ता यस्य न भीर्ते शोकः कश्चिन् स धैर्यं हृदये करोति ॥	२९
न चाभ्य माता न पिता च नान्यः स्नेहाद्विशिष्टोऽस्ति मया समो वा ।	
तावत्त्वहं नृन जिजोविनेयं यावत् प्रवृत्तिं शृणुयां प्रियस्य ॥	३०
इतीव देवी वचनं महार्थं तं वानरेन्द्रं मधुरार्थमुक्त्वा ।	
श्रोतुं पुनस्तस्य वचोऽभिरामं रामार्थयुक्तं विरराम रामा ॥	३१
सीताया वचनं श्रुत्वा मारुतिर्भामिविक्रमः । शिरस्यञ्जलिमधाय वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥	३२
न त्वामिहस्थां जानीते रामः कमललोचनः ^२ । तेन त्वां नानयत्याशु शचीमिव पुरंदरः ॥	३३
श्रुत्वैव तु वचो मह्यं क्षिप्रमेष्यति राघवः । चमूं प्रकर्षन् महतीं हर्यृश्रगणसंकुलाम् ॥	३४
विष्टम्भयित्वा वाणौघैरक्षोभ्यं वरुणालयम् । करिष्यति पुरीं लङ्कां काकुत्स्थः शान्तराक्षसाम् ॥	३५
तत्र यद्यन्तरा मृत्युर्यदि देवाः महासुराः । स्थास्यन्ति पथि रामस्य स तानपि वधिष्यति ॥	३६

१. अत्र मन्त्रिमितेन मक्षिगानिमित्तेन शोकेन इत्यर्थ इति योजना तु सरसम् ॥

रामः कश्चिन् परितप्यत इति शेष इति मिलकः ।
मानाहं रामो मन्त्रिमितेन शोकेन आत्मानं मानयति
कश्चिद । अनेन शोकेनाग्निं छाद्य किं नाभिमन्यत

१. वानर च. छ
२. कमललोचने च. छ.

तवादर्शनजेनार्ये शोकेन स परिप्लुतः । न शर्म लभते रामः सिंहादित इव द्विपः ॥	३७
मलयेन च विन्ध्येन मेरुणा मन्दरेण च । दर्दुरेण च ते देवि शपे मूलफलेन च ॥	३८
यथा सुनयनं वल्गु बिम्बोष्ठं चारुकुण्डलम् । मुखं द्रक्ष्यसि रामस्य पूर्णचन्द्रमिबोदितम् ॥	३९
क्षिप्रं द्रक्ष्यसि वैदेहि रामं प्रम्ववणे गिरौ । शतक्रतुमिवासीनं नाकपृष्ठस्य मूर्धनि ॥	४०
न मांसं राघवो भुङ्क्ते न चापि मधु सेवते । वन्यं सुविहितं नित्यं भक्तमभ्राति पञ्चमम् ॥	४१
नैव दंशान्न मशकान्न कीटान्न सरीमृपान् । राघवोऽपनयेद्वात्रात्त्वद्गतेनान्तरात्मना ॥	४२
नित्यं ध्यानपरो रामो नित्यं शोकपरायणः । नान्यञ्चिन्तयते किञ्चित् स तु कामवशं गतः ॥	४३
अनिद्रः सततं रामः सुप्तोऽपि च नरोत्तमः । सीतेति मधुगं वाणीं व्याहरन् प्रतिबुध्यते ॥	४४
दृष्ट्वा फलं वा पुष्पं वा यद्वा न्यत् सुमनोहरम् । बहुशो हा प्रियेत्येवं श्रसंस्त्वामभिभाषते ॥	४५
स देवि नित्यं परितप्यमानस्त्वामेव सीतेत्यभिभाषमाणः ।	
धृतव्रतो राजसुतो महात्मा तवैव लाभाय कृतप्रयत्नः ॥	४६
मा रामसंकीर्तनवीतशोका गमस्य शोकेन ममानशोका ।	
शरन्मुखे सान्बुदशेषचन्द्रा निशेष वैदेहसुता बभूव ॥	४७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे अङ्गुलीयकप्रदानं नाम षट्त्रिंशः सर्गः

सप्तत्रिंशः सर्गः

सीताप्रत्यानयनानोचेल्यम्

सीता तद्वचनं श्रुत्वा पूर्णचन्द्रनिभानना । हनूमन्तमुवाचेदं धर्मार्थसहितं वचः ॥	१
अमृतं त्रिपसंमृष्टं त्वया वानर भाषितम् । यच्च नान्यमना रामो यच्च शोकपरायणः ॥	२
ऐश्वर्यं वा सुविस्तीर्णं व्यसने वा सुदारुणे । रज्ज्वेव पुरुषं बद्ध्वा कृतान्तः परिकर्षति ॥	३
विधिर्नूनमसंहार्यः प्राणिनां प्लवगोत्तम । सौमित्रिं मां च रामं च व्यसनैः पश्य मोहितान् ॥	४
शोकस्यास्य कदा पारं राघवोऽधिगमिष्यति । प्लवमानः परिश्रान्तो हतनौः सागरे यथा ॥	५
राक्षसानां वधं कृत्वा सूदयित्वा च रावणम् । लङ्कामुन्मूलितां कृत्वा कदा द्रक्ष्यति मां पतिः ॥	६
स वाच्यः संत्वरस्वेति यावदेव न पूर्यते । अयं संवत्सरः कालस्तावद्धि मम जीवितम् ॥	७
वर्तते दशमो मासो द्वौ तु शेषौ प्लवङ्गम । रावणेन नृशंसेन समयो यः कृतो मम ॥	८
विभीषणेन च भ्रात्रा मम निर्यातनं प्रति । अनुनीतः प्रयत्नेन न च तत् कुरुते मतिम् ॥	९
मम प्रतिप्रदानं हि रावणस्य न रोचते । रावणं मार्गते संख्ये मृत्युः कालवशं गतम् ॥	१०

ज्येष्ठा कन्यानला ^१ नाम विभीषणसुता कपे । तथा ममेदमाख्यातं मात्रा प्रहितया स्वयम् ॥	११
आशंसेयं हरिश्रेष्ठ क्षिप्रं मां प्राप्स्यते पतिः । अन्तरात्मा हि मे शुद्धस्तस्मिंश्च बहवो गुणाः ^२ ॥	१२
उत्साहः पौरुषं सत्त्वमानुशंस्यं कृतज्ञता । विक्रमश्च प्रभावश्च सन्ति वानर राघवे ॥	१३
चतुर्दश सहस्राणि राक्षसानां जघान यः । जनस्थाने विना भ्रात्रा शत्रुः कस्तस्य नोद्विजेत् ॥	१४
न स शक्यस्तुल्यितुं व्यसनैः पुरुषर्षभः । अहं तस्य प्रभावज्ञा शक्रस्यैव पुलोमजा ॥	१५
शरजालांशुमाञ्छूरः कपे रामद्विवाकरः । शत्रुरक्षोमयं तोयमुपशोषं नयिष्यति ॥	१६
इति संजल्पमानां तां रामार्थे शोककर्शिताम् । अश्रुसंपूर्णनयनामुवाच वचनं कपिः ॥	१७
श्रुत्वैव तु वचो मह्यं क्षिप्रमेष्यति राघवः । चमूं प्रकर्षन् महतीं हर्षक्षगणसंकुलाम् ॥	१८
अथवा मोचयिष्यामि त्वामद्यैव वरानने । अस्माद्दुःखादुपारोह मम पृष्ठमनिन्दिते ॥	१९
त्वां तु पृष्ठगतां कृत्वा संतरिष्यामि सागरम् । शक्तिरस्ति हि मे वोढुं लङ्कामपि सरावणाम् ॥	२०
अहं प्रस्रवणस्थाय राघवायाद्य मैथिलि । प्रापयिष्यामि शक्राय हृद्यं हृतमिवानलः ॥	२१
द्रक्ष्यस्यद्यैव वैदेहि राघवं सहलक्ष्मणम् । व्यवसायसमायुक्तं विष्णुं दैत्यवधे यथा ॥	२२
त्वदर्शनकृतोत्साहमाश्रमस्थं महाबलम् । पुरंदरमिवासीनं नगराजस्य मूर्धनि ॥	२३
पृष्ठमारोह मे देवि मा विकाङ्क्षस्व शोभने । योगमन्विच्छ रामेण शशाङ्केनेव रोहिणी ॥	२४
कथयन्तीव ^३ चन्द्रेण संगमिष्यसि रोहिणी ^४ । मत्पृष्ठमधिरोह त्वं तराकाशे महार्णवम् ॥	२५
न हि मे संप्रयातस्य त्वामितो नयतोऽङ्गने । अनुगन्तुं गतिं शक्ताः सर्वे लङ्कानिवासिनः ॥	२६
यथैवाहमिह प्राप्तस्तथैवाहमसंशयम् । यास्यामि पश्य वैदेहि त्वामुद्यम्य विहायसम् ॥	२७
मैथिली तु हरिश्रेष्ठाच्छ्रुत्वा वचनमद्भुतम् । हर्षविस्मितसर्वाङ्गी हनुमन्तमथाब्रवीन् ॥	२८
हनुमन् दूरमध्वानं कथं मां वोढुमिच्छसि । तदेव खलु ते मन्ये कपित्वं हरियूथप ॥	२९
कथं वान्यशरीरस्त्वं मामितो नेतुमिच्छसि । सकाशं मानवेन्द्रस्य भर्तुर्मे प्लवगर्षभ ॥	३०
सीताया वचनं श्रुत्वा हनुमान् मारुतात्मजः । चिन्तयामास लक्ष्मीवान्नवं परिभवं कृतम् ॥	३१
न मे जानाति सत्त्वं वा प्रभावं वासितेक्षणा । तस्मान् पश्यतु वैदेही यद्रूपं मम कामतः ॥	३२
इति संचिन्त्य हनुमांस्तदा प्लवगसत्तमः । दर्शयामास वैदेह्याः स्वं रूपमरिर्मदनः ॥	३३

१. त्वरया कार्यं सपादयन् पुरुषा लोके तदी-
योत्साहे बेगातिशयसुचनाय एवमुच्यते करोमीति कथयन्ने-
बायं कृतवानिति । प्रतिश्रावचनावमानात् पूर्वमेव
कृतवानित्यर्थः । तमिमं लोकप्रयोगमनुमन्नाह कवि.—
कथयन्तीवेत्यादि । एतद्वचनसमकालमेव विनैवायासं त्वां
रामसमीपं नयामीत्यर्थः । अनेनोत्साहातिशयो बेगाति-
शयश्च हनूमतो बोल्यते ॥

१. कला पुजा.

२. अविन्ध्यो नाम मषावी विद्वान् राक्षसपुंगवः ।
धृतिमान् शीलवान् बृद्धो रावणस्य सुसंमतः ॥ रामात्
क्षयमनुप्राप्त रक्षसां प्रत्यचोदयत् । न च तस्य म
दुष्टात्मा शृणोति वचनं हितम् ॥ ११, १०
पद्ययोर्मध्ये प्र. इदं पद्यद्वयं प्राक्षिप्तम् ।

३. कथयन्तीव चन्द्रेण सूर्येणैव तुर्गन्तला
क. ख. ग. घ. । कथयन्तीव चन्द्रेण सूर्येण च
महाविषा च. । पौलोमीव महेन्द्रेण सूर्येणैव सुवर्चला छ.

स' तस्मात् पादपाद्वीमानाप्लुत्य प्लवगर्षभः । ततो बधितुमारेभे सीताप्रत्ययकारणात् ॥	३४
मेरुमन्दरसंकाशो बभौ दीप्तानलप्रभः । अग्रतो व्यवतस्थे च सीताया वानरोत्तमः ॥	३५
हरिः पर्वतसंकाशस्ताम्रवक्त्रो महाबलः । वज्रदंष्ट्रनखो भीमो वैदेहीमिदमत्रवात् ॥	३६
सपर्वतवनोद्देशां साट्टप्राकारतोरणाम् । लङ्कामिमां सनाथां वा नयितुं शक्तिररित मे ॥	३७
तदवस्थाप्यतां बुद्धिरलं देवि चिकाङ्गया । विशोकं कुरु वैदेहि राघवं महलक्ष्मणम् ॥	३८
तं दृष्ट्वाचलसंकाशमुवाच जनकात्मजा । पद्मपत्रविशालाक्षी मारुतस्थौरसं सुतम् ॥	३९
तव सत्त्वं बलं चैव विजानामि महाकपे । वायोरिव गतिं चापि तेजश्चाग्निरिवाद्भुतम् ॥	४०
प्राकृतोऽन्यः कथं चेमां भूमिमागन्तुमर्हति । उदधेरप्रमेयस्य पारं वानरपुंगव ॥	४१
जानामि गमने शक्तिं नयने चापि ते मम । अत्रश्यं संप्रधार्याशु कार्यासिद्धिर्महात्मनः ॥	४२
अयुक्तं तु कपिश्रेष्ठ मम गन्तुं त्वयानघ । वायुवेगसवेगस्य वेगो मां मोहयेत्तव ॥	४३
अहमाकाशमापन्ना ह्यपर्युपरि सागरम् । प्रपतेयं हि ते पृष्ठाद्भयाद्वेगेन गच्छतः ॥	४४
पतिता सागरे चाहं तिमिनक्रझषाकुले । भवेयमाशु विवशा यादसामन्नमुत्तमम् ॥	४५
न च शक्ये त्वया सार्धं गन्तुं शत्रुविनाशन । कलत्रवति संदेहस्तत्रयपि भ्यादगंशयः ॥	४६
ह्रियमाणां तु मां दृष्ट्वा राक्षसा भीमविक्रमाः । अनुगच्छेयुर्गादृष्टा रावणन दुरात्मना ॥	४७
तैस्त्वं परिवृतः शरैः शूलमुद्गरपाणिभिः । भवेस्त्वं सशयं प्राप्तो मया वीर कलत्रवान ॥	४८
सायुधा बहवो व्योम्नि राक्षसास्त्वं निरायुधः । कथं शक्यसि संयातुं मां चैव परिर्गक्षतुम् ॥	४९
युष्यमानस्य रक्षोभिस्तव तैः क्रूरकर्मभिः । प्रपतेयं हि ते पृष्ठाद्भयानां कपिमत्तम ॥	५०
अथ रक्षांसि भीमानि महान्ति बलवन्ति च । कथंचित् माम्पराये त्वां जयेयुः कपिमत्तम ॥	५१
अथवा युष्यमानस्य पतेयं विमुखस्य ते । पतितां च गृहीत्वा मां नयेयुः पापराक्षसाः ॥	५२
मां वा हरेयुस्त्वद्वस्ताद्विशसेयुरथापि वा । अव्यवशथौ हि दृश्येते गुह्ये जापराजयौ ॥	५३
अहं वापि विपद्येय रक्षोभिरभितर्जिता । त्वत्प्रयत्नो हरिश्रेष्ठ भवेन्निरूप्य एव तु ॥	५४
कामं त्वमसि पर्याप्तो निहन्तुं सर्वराक्षसान् । राघवस्य यशो हीयेत्त्वया शस्तैः तु गक्षसैः ॥	५५
अथवादाय रक्षांसि न्यसेयुः संवृते हि माम् । यत्र ते नाभिजानीशुर्हरयो नापि गघवौ ॥	५६
आरम्भस्तु मदर्थोऽयं ततस्तव निरर्थकः । त्वया हि सह रामस्य महानागमनं गुणः ॥	५७
मयि जीवितमायत्तं राघवस्य महात्मनः । भ्रातृणां च महाबाहो तत्र राजकुलम्य च ॥	५८

1. 'सोऽवतीर्थं द्रुमात् तस्मात्' इति पूर्वोक्त- वधनेन तस्याः शाखाया भङ्गां वा भूदिति तत
द्रुमादवतरणं सीतासन्निकर्षस्थितशाखापर्यन्तागमनमेवेति इदानीं पुण्ड्रव इति बोध्यम् ॥
द्रष्टव्यम् । स हन्मान् वस्यां शाखायामवातिष्ठत आत्म-

तौ निराशौ मदर्थं तु शोकसंतापकर्षितौ । सह सर्वर्क्षहरिभित्त्यक्ष्यतः प्राणसंग्रहम् ॥	५९
भर्तृभक्तिं पुरस्कृत्य रामादन्यस्य वानर । न स्पृशामि शरीरं तु पुंसो वानरपुंगव ॥	६०
यदहं गात्रसंस्पर्शं रावणस्य बलाद्भूता । अनीशा किं करिष्यामि विनाथा चित्रशा सती ॥	६१
यदि रामो दशम्रीवमिह हत्वा सबान्धवम् । मामितो गृह्य गच्छेत् तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥	६२
श्रुता हि दृष्टाश्च मया पराक्रमा महात्मनस्तस्य रणावमर्दिनः ।	
न देवगन्धर्वभुजङ्गराक्षसा भवन्ति रामेण समा हि संयुगे ॥	६३
समीक्ष्य तं संयति चित्रकार्मुकं महाबलं वामवतुल्यविक्रमम् ।	
सलक्ष्मणं को विपद्हेत राघवं द्रुताशनं दीप्तमिवाजिलेरितम् ॥	६४
सलक्ष्मणं राघवमाजिमर्दनं दिशागजं मत्तमिव व्यवस्थितम् ।	
सहेत को वानरमुख्य संयुगे युगान्तसूर्यप्रतिमं शरार्चिषम् ॥	६५
स मे हरिश्रेष्ठ सलक्ष्मणं पतिं सयूथपं क्षिप्रमिहोपपादय ।	
चिराय रामं प्रति शोककर्षितां कुरुष्व मां वानरमुख्य हर्षिताम् ॥	६६
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशोऽसहास्रकायां संदितायां	
मन्दरकाण्डे मीनापत्यानयनानोचिन्त्यं नाम सप्तत्रिंशः सर्गः	

अष्टात्रिंशः सर्गः

वापसवृत्तान्तकथनम्

ततः स कपिशार्दूलस्तेन वाक्येन हर्षितः । सीतामुवाच तच्छ्रुत्वा वाक्यं वाक्यविशारद ॥	१
युक्तरूपं त्वया देवि भाषितं शुभदर्शने । सदृशं स्त्रीस्वभावस्य साध्वीनां विनयस्य च ॥	२
स्त्रीत्वात् त्वं समर्थासि ^१ सागरं व्यतिवर्तितुम् । मामधिष्ठाय विस्तीर्णं शतयोजनमायतम् ॥	३
द्वितीयं कारणं यच्च ब्रवीषि विनयान्विते । रामादन्यस्य नार्हामि संस्पर्शमिति जानकि ॥	४
एतत्ते देवि सदृशं पत्न्यास्तस्य महात्मनः । का ह्यन्या त्वामृते देवि ब्रूयाद्वचनमीदृशम् ॥	५
श्रोष्यते चैव काकुत्स्थः सर्वं निरवशेषतः । चेष्टितं यत्त्वया देवि भाषितं च ममाग्रतः ^२ ॥	६
कारणैर्बहुभिर्द्विं वि रामप्रियचिकीर्षया । स्नेहप्रस्कन्नमनसा मयैतत् समुदीरितम् ॥	७
लङ्काया दुष्प्रवेशत्वादुदुस्तरत्वान्महोदधेः । सामर्थ्यादात्मनश्चैव मयैतत् समुदीरितम् ॥	८
इच्छामि त्वां समानेतुमलैव रघुबन्धुना । गुरुस्नेहेन भक्त्या च नान्यथैतदुदाहृतम् ॥	९
यदि नोत्सहसे यातुं मया सार्धमनिन्दिते । अभिज्ञानं प्रयच्छ त्वं जानीयाद्राघवो हि यत् ॥	१०
एवमुक्त्वा हनुमता सीता सुरसुतोपमा । उवाच वचनं मन्दं बाष्पप्रप्रथिताक्षरम् ॥	११

१. स्त्रीत्व न तु समर्थं हि क ष.

२. भाषितं मम चाग्रतः च, छ.

इदं श्रेष्ठमभिज्ञानं ब्रूयास्त्वं तु मम प्रियम् । शैलस्य चित्रकूटस्य पादे पूर्वोत्तरे पुरा ॥	१२
तापसाश्रमवासिन्याः प्राज्यमूलफलोदके । तस्मिन् सिद्धाश्रिते देशे मन्दाकिन्या ह्यदूरतः ॥	१३
तस्योपवनषण्डेषु नानापुष्पसुगन्धिषु । विहृत्य सलिलङ्कित्रा तत्राङ्के समुपाविशम् ^१ ॥	१४
ततो मां स समायुक्तो वायसः पर्यतुण्डयत् । तमहं लोट्टमुद्यम्य वारयामि स्म वायसम् ॥	१५
दारयन् स च मां काकस्तत्रैव परिलीयते । न चाप्युपारमन्मांसाद्भक्षार्थी बलिभोजनः ॥	१६
उत्कर्षन्त्यां च रशनां क्रुद्धायां मयि पक्षिणे ^२ । स्रस्यमाने च वसने ततो दृष्ट्वा त्वया ह्यहम् ॥	१७
त्वयापहसिता चाहं क्रुद्धा संलज्जिता तथा । भक्षगर्धेन ^३ काकेन दारिता त्वामुपागता ॥	१८
आसीनस्य च ते श्रान्ता पुनरुत्सङ्गमाविशम् ^४ । क्रुध्यन्ती च प्रहृष्टेन त्वयाहं परिसान्त्विता ॥	१९
बाष्पपूर्णमुखी मन्दं चक्षुषी परिमार्जती । लक्षिताहं त्वया नाथ वायसेन प्रकोपिता ॥	२०
परिश्रमात् प्रसुप्ता च राघवाङ्केऽप्यहं चिरम् । पर्यायेण प्रसुप्तश्च ममाङ्के भरताम्रजः ॥	२१
स तत्र पुनरेवाथ वायसः समुपागमत् । ततः सुप्तप्रबुद्धां मां राघवाङ्कान् समुत्थिताम् ॥	२२
वायसः सहसागम्य विरराद स्तनान्तरे । पुनः पुनरथोत्पत्य विददार ^५ स मां भृशम् ॥	२३
ततः समुक्षितो रामो मुक्तैः शोणितबिन्दुभिः । वायसेन ततस्तेन बलवत् छिद्यमानया ॥	२४
स मया बोधितः श्रीमान् सुखसुप्तः परंतपः । स मां दृष्ट्वा महाबाहुर्वितुत्रां स्तनयोस्तदा ॥	२५
आशीविष इव क्रुद्धः श्वसन् वाक्यमभाषत । केन ते नागनासोरु विक्षतं वै स्तनान्तरम् ॥	२६
कः क्रीडति सरोषेण पञ्चवक्त्रेण भोगिना । वीक्षमाणस्ततस्तं वै वायसं समुदैक्षत ॥	२७
नल्लैः सरुधिरैस्तीक्ष्णैर्मामेवाभिमुखं स्थितम् । पुत्रः किल स शक्रस्य वायसः पततां वरः ॥	२८
धरान्तरगतः ^६ शीघ्रं पवनस्य गतौ समः । ततस्तस्मिन् महाबाहुः कोपसंवर्तितेक्षणः ॥	२९
वायसे कृतवान् क्रूरां मतिं मतिपतां वरः । स दर्भं संस्तराद्गृह्य ब्राह्मेणाक्षेण योजयन् ॥	३०
स दीप्त इव कालाभिर्ज्ज्वालाभिमुखो द्विजम् । स तं प्रदीप्तं चिक्षेप दर्भं तं वायसं प्रति ॥	३१
ततस्तं वायसं दर्भेः सोऽम्बरेऽनुजगाम तम् । अनुसृप्तस्तदा काको जगाम विविधां गतिम् ॥	३२
त्राणकामै ह्यं लोकं मर्व वै विचचार ह । स पित्रा च परित्यक्तः सुरैः सर्वैर्हर्षिभिः ^७ ॥	३३
त्रीं लोकां संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः । स तं निपतितं भूमौ शरण्यः शरणागतम् ॥	३४

१. सिद्धाश्रमे

२. मांससमायुक्त इत्येक वा पदम् । माभे- पुना.

ञ्छुरित्स्थैः ।

१. ममाङ्के समुपाविशः पुना.

२. पक्षिणि च. छ.

३. मङ्कगृध्रेण च.

मङ्कगृध्रेण छ.

४. ततः श्रान्ताहमुत्सङ्गमासीनस्य तत्राविशम्

पुना.

५. विरराद ख. व. छ.

६. धराधरचरः छ.

७. लोककामः च.

८. सर्वैश्च न महर्षिभिः च.

बधाहमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत् । परिधूनं विषण्णं च स तमायान्तमब्रवीत् ॥ ३५
 मोघं कर्तुं न शक्यं तु ब्राह्ममखं तदुच्यताम् । हिनस्तु दक्षिणाक्षि त्वच्छर इत्यथ सोऽब्रवीत् ॥ ३६
 ततस्तस्याक्षि काकस्य हिनस्ति स्म स दक्षिणम् । दत्त्वा स दक्षिणं नेत्रं प्राणेभ्यः परिरक्षितैः ॥ ३७
 स रामाय नमस्कृत्वा राज्ञे दशरथाय च । विसृष्टस्तेन वीरेण प्रतिपेदे स्वमालयम् ॥ ३८
 मत्कृते काकमात्रे तु ब्रह्मखं समुदीरितम् । कस्माद्यो मां हरेत्त्वत्तः क्षमसे तं महीपते ॥ ३९
 स कुरुष्व महोत्साहः कृपां मयि नरर्षभ । त्वया नाथवती नाथ ह्यनाथा इव दृश्यते ॥ ४०
 आनृशंस्यं परो धर्मस्त्वत्त एव मया श्रुतः । जानामि त्वां महावीर्यं महोत्साहं महाबलम् ॥ ४१
 अपारपारमक्षोभ्यं गाम्भीर्यात्सागरोपमम् । भर्तारं ससमुद्राया धरण्या वासवोपमम् ॥ ४२
 एवमखविदां श्रेष्ठः सत्यवान् बलवानपि । किमर्थमखं रक्षस्सु न योजयसि राघव ॥ ४३
 न नागा नापि गन्धर्वा नासुरा न मरुद्गणाः । रामस्य समरे वेगं शक्ताः प्रतिसमीहितुम् ॥ ४४
 तस्य वीर्यवतः कश्चिद्यद्यस्ति मयि संभ्रमः । किमर्थं न शरैस्तीक्ष्णैः क्षयं नयति राक्षसान् ॥ ४५
 भ्रातुरादेशमादाय लक्ष्मणो वा परंतपः । कस्य हेतोर्न मां वीरः परित्राति महाबलः ॥ ४६
 यदि तौ पुरुषव्याघ्रौ वाय्वग्निसमतेजसौ । सुराणामपि दुर्धरौ किमर्थं मामुपेक्षतः ॥ ४७
 ममैव दुष्कृतं किञ्चिन्महदस्ति न संशयः । समर्थावपि तौ यन्मां नावेश्चेते परंतपौ ॥ ४८
 वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं माश्रु भाषितम् । अथाब्रवीन्महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ४९
 त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन मे शपे । रामे दुःखाभिपन्नं च लक्ष्मणः परितप्यते ॥ ५०
 कथंचिद्भवती दृष्टा न कालः परिशोचिषुम् । इमं मुहूर्तं दुःखानां द्रक्ष्यस्यन्तमनिन्दिते ॥ ५१
 तावुभौ पुरुषव्याघ्रौ राजपुत्रौ महाबलौ । त्वद्दर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः ॥ ५२
 हत्वा च समरे ऋरं रावणं सहबान्धवम् । राघवस्त्वां विशालाक्षि नेष्यति स्वां पुरीं प्रति ॥ ५३
 ब्रूहि यद्राघवो वाच्यो लक्ष्मणश्च महाबलः । सुग्रीवो वापि तेजस्वी हरयोऽपि समागताः ॥ ५४
 इत्युक्तवति तस्मिंश्च सीता सुरसुतोपमा । उवाच शोकसंतप्ता हनुमन्तं पूवङ्गमम् ॥ ५५
 कौसल्या लोकभर्तारं सुपुत्रे यं मनस्विनी । तं ममार्थं सुखं पृच्छ शिरसा चाभिवादय ॥ ५६
 स्रजश्च सर्वरत्नानि प्रिया याश्च वराङ्गनाः । ऐश्वर्यं च विशालायां पृथिव्यामपि दुर्लेभम् ॥ ५७
 पितरं मातरं चैव संमान्याभिप्रसाद्य च । अनुप्रब्राजितो रामं सुमित्रा येन सुप्रजाः ॥ ५८
 आनुकूल्येन धर्मात्मा त्यक्त्वा सुखमनुत्तमम् । अनुगच्छति काकुत्स्थं भ्रातरं पालयन् वने ॥ ५९
 सिंहस्कन्धो महाबाहुर्मनस्वी प्रियदर्शनः । पितृवद्वर्तते रामे मातृवन्मां समाचरन् ॥ ६०

१. अस्यानन्तरम्—न शर्म लब्धवालोके तमेव मेकमस्मि विधायते—इति ग.

शरणं गतः—ब. छ. । स नमित्यादि पर्यपालयन्
इत्यन्तम् ख. नास्ति ।

३. अतायेव दि छ.

४. प्रतिममाधितुम् च. छ.

२. अस्यानन्तरम्—तदा प्रभृति काकाना-

द्वियमाणां तदा वीरो न तु मां वेद लक्ष्मणः । वृद्धोपसेवी लक्ष्मीवाब्शक्तो न बहु भाषिता ॥	६१
राजपुत्रः प्रियः श्रेष्ठः सदृशः श्वशुरस्य मे । मत्तः प्रियतरो नित्यं भ्राता रामस्य लक्ष्मणः ॥	६२
नियुक्तो धुरि यस्यां तु तामुद्रहति वीर्यवान् । यं दृष्ट्वा राघवो नैव वृत्तमार्यमनुस्मरेत् ॥	६३
स ममार्थाय कुशलं वक्तव्यो वचनान्मम । मृदुर्नित्यं शुचिर्दक्षः प्रियो रामस्य लक्ष्मणः ॥	६४
यथा हि वानरश्रेष्ठ दुःखक्षयकरो भवेत् । त्वमस्मिन् कार्यनिर्योगे प्रमाणं हरिसत्तम ॥	६५
राघवस्त्वत्समारम्भान्मयि यत्नपरो भवेत् । इदं ब्रूयाश्च मे नाथं शूरं रामं पुनः पुनः ॥	६६
जीवितं धारयिष्यामि मासं दशरथात्मज । ऊर्ध्वं मासान्न जीवेयं सत्येनाहं ब्रवीमि ते ॥	६७
रावणेनोपरुद्धां मां निष्कृत्या पापकर्मणा । त्रातुमर्हसि वीर त्वं पातालादिव कौशिकीम् ॥	६८
ततो वल्लगतं मुक्त्वा दिव्यं चूडामणिं शुभम् । प्रदेयो राघवायेति सीता हनुमते ददौ ॥	६९
प्रतिगृह्य ततो वीरो मणिरत्नमनुत्तमम् । अङ्गुल्या योजयामास न ह्यस्य प्राभवद्भुजः ॥	७०
मणिरत्नं कपिबन्धुः प्रतिगृह्याभिवाद्य च । सीतां प्रदक्षिणं ^१ कृत्वा प्रणतः पार्श्वतः स्थितः ॥	७१
हर्षेण महता युक्तः सीतादर्शनजेन सः । हृदयेन गतो रामं शरीरेण तु निष्ठितः ॥	७२

मणिवरमुपगृह्य तं महाहै जनकनृपात्मजया धृतं प्रभावान् ।

गिरिरिव पवनावधूतमुक्तः सुखितमनाः प्रतिसंक्रमं प्रपेदे ॥ ७३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे वायसवृत्तान्तकथनं नाम अष्टात्रिंशः सर्गः

एकोनचत्वारिंशः सर्गः

हनुमत्संदेशः

मणिं दत्त्वा ततः सीता हनुमन्तमथाब्रवीन् । अभिज्ञानमभिज्ञातमेतद्रामस्य तत्त्वतः ॥	१
मणिं तु दृष्ट्वा रामो वै त्रयाणां संस्मरिष्यति । वीरो जनन्या मम च राज्ञो दशरथस्य च ॥	२
स भूयस्त्वं समुत्साहचोदितो ^१ हरिसत्तम । अस्मिन् कार्यसमारम्भे प्रचिन्तय यदुत्तरम् ॥	३
त्वमस्मिन् कार्यनिर्योगे प्रमाणं हरिसत्तम । तस्य चिन्तय यो ^२ यत्नो दुःखक्षयकरो भवेत् ॥	४
हनुमन् यत्नमास्थाय दुःखक्षयकरो भव । स तथेति प्रतिज्ञाय मारुतिर्भीमविक्रमः ॥	५
शिरसावन्ध वैदेहीं गमनायोपचक्रमे । ज्ञात्वा संप्रस्थितं देवी वानरं मारुतात्मजम् ॥	६
बाष्पगद्गदया वाचा मैथिली वाक्यमब्रवीन् । कुशलं हनुमन् ब्रूयाः सहितौ रामलक्ष्मणौ ॥	७
सुप्रीवं च सहामात्यं वृद्धान् सर्वांश्च वानरान् । ब्रूयास्त्वं वानरश्रेष्ठ कुशलं धर्मसंहितम् ॥	८

१. प्रदक्षिणमिति पाठः कुत्रापि नोपलभ्यते ।

प्रदक्षिणमित्येतत् प्रकरणेन यथा भीता दक्षिणभागावस्थिता भवति तथा कृत्वा इति क्रियाविशेषणं योजनायम् ।

१. समुत्साहे चोदितः च. छ.

२. चिन्तयतः च. छ.

यथा स च महाबाहुर्मा तारयति राघवः । अस्माद्दुःखाम्बुसंरोधात्त्वं समाधातुमर्हसि ॥	९
जीवन्तीं मां यथा रामः संभावयति कीर्तिमान् । तत्तथा हनुमन्वाच्यो वाचा धर्ममवाप्नुहि ॥	१०
नित्यमुत्साहयुक्ताश्च वाचः श्रुत्वा त्वयेरिताः । बर्धिष्यते दाशरथेः पौरुषं मदवाप्तये ॥	११
मत्संदेशयुता वाचस्त्वत्तः श्रुत्वैव राघवः । पराक्रमे मतिं ^१ वीरो विधिवत्संविधास्यति ॥	१२
सीताया वचनं श्रुत्वा हनुमान् मारुतात्मजः । शिरस्यञ्जलिमाघाय वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥	१३
क्षिप्रमेष्यति काकुत्स्थो हर्षृक्षप्रवरैर्वृतः । यस्ते युधि विजित्यारीब्शोकं व्यपनयिष्यति ॥	१४
न हि पश्यामि मत्स्यं नमरेष्वसुरेषु वा । यस्तस्य क्षिपतो बाणान् स्थातुमुत्सहतेऽप्रतः ॥	१५
अप्यर्कमपि पर्जन्यमपि वैवस्वतं यमम् । स हि सोढुं रणे शक्तस्तव हेतोर्विशेषतः ॥	१६
स हि सागरपर्यन्तां महीं शासितुमर्हति ^१ । त्वन्निमित्तो हि रामस्य जयो जनकनन्दिनि ॥	१७
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा मन्यक्सत्यं सुभाषितम् । जानकी बहु मेनेऽथ वचनं चेदमब्रवीत् ॥	१८
ततस्तं प्रस्थितं सीता वीक्षमाणा पुनः पुनः । भर्तृस्नेहान्वितं वाक्यं सौहार्दादिनुमानयत् ^१ ॥	१९
यदि वा मन्यसे वीर वसेकाहमरिंदम । कस्मिंश्चित्संवृते देशे विश्रान्तः श्वो गमिष्यसि ॥	२०
मम चैवाल्पभाग्यायाः मानिध्यात्तव वानर । अस्य शोकस्य महतो मुहूर्तं मोक्षणं भवेत् ॥	२१
गते हि हरिशार्दूल पुनरागमनाय तु । प्राणानामपि संदेहो मम स्यान्नात्र संशयः ॥	२२
तवादर्शनजः शोको भूयो मां परितापयेत् । दुःखाद्दुःखपराभृष्टां दीपयन्निव वानर ॥	२३
अयं च वीर संदेहस्तिष्ठन्तीव ममाप्रतः । सुमहांस्त्वत्सहायेषु हर्षृक्षेषु हरीश्वर ॥	२४
कथं नु खलु दुष्पारं तरिष्यन्ति महोर्दधिम । तानि हर्षृक्षसैन्यानि तौ वा नरवरात्मजौ ॥	२५
त्रयाणामेव भूतानां मागरस्यास्य लङ्घने । शक्तिः स्याद्वैनतेयस्य तव वा मारुतस्य वा ॥	२६
तदस्मिन् कार्यनियोगे वीरैवं दुरतिक्रमे । किं पश्यसि समाधानं त्वं हि कार्यविदां वरः ॥	२७
काममस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने । पर्याप्तः परवीरन्न यशस्यस्ते बलोदयः ॥	२८
बलैः समग्रैर्यदि मां रावणं जित्य संयुगे । विजयी स्वपुरीं यायात्तु मे स्याद्यशस्करम् ॥	२९
शरेस्तु संकुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥	३०
तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः । भवेदाहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ॥	३१
तदर्थोपहितं वाक्यं सहितं हेतुसंहितम् । निशम्य हनुमाब्शेषं वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥	३२
देवि हर्षृक्षसैन्यानामीश्वरः प्लवतां वरः । सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नस्तवार्थे कृतनिश्चयः ॥	३३
स वानरसहस्राणां कोटीभिरभिसंवृतः । क्षिप्रमेष्यति वैदेहि राक्षसानां निबर्हणः ॥	३४
तस्य विक्रमसंपन्नाः सत्त्ववन्तो महाबलाः । मनःसंकल्पसंपाता निदेशे हरयः स्थिताः ॥	३५
येषां नोपरि नाधस्तान्न तिर्यक्सज्जते गतिः । न च कर्मसु सीदन्ति महत्स्वमिततेजसः ॥	३६

असकृतैर्महोत्साहैः ससागरधराधरा । प्रदक्षिणीकृता भूमिर्वायुमार्गानुसारिभिः ॥	३७
मद्विशिष्टाश्च तुल्याश्च सन्ति तत्र वनौकसः । भक्तः प्रत्यवरः कश्चिन्नास्ति सुप्रीवसंनिधौ ॥	३८
अहं तावदिह प्राप्तः किं पुनस्ते महाबलाः । न हि प्रकृष्टाः प्रेष्यन्ते प्रेष्यन्ते हीतरे जनाः ॥	३९
तदलं परितापेन देवि शोको व्यपैतु ते । एकोत्पातेन ते लङ्कामेष्यन्ति हरियूथपाः ॥	४०
मम पृष्ठगतौ तौ च चन्द्रसूर्याविवोदितौ । त्वत्सकाशं महासत्त्वौ नृसिंहावागमिष्यतः ॥	४१
तौ हि वीरौ नरवरौ सहितौ रामलक्ष्मणौ । आगम्य नगरीं लङ्कां सायकैर्विधमिष्यतः ॥	४२
सगणं रावणं हत्वा राघवो रघुनन्दनः । त्वामादाय वरारोहे स्वपुरं प्रतियास्यति ॥	४३
तदाश्वसिद्धि भद्रं ते भव त्वं कालकाङ्क्षिणी । न चिराद्द्रक्ष्यसे रामं प्रज्वलन्तमिवानलम् ॥ ४४	
निहते राक्षसेन्द्रेऽस्मिन् सपुत्रामात्यबान्धवे । त्वं समेष्यसि रामेण शशाङ्केनेव रोहिणी ॥ ४५	
क्षिप्रं त्वं देवि शोकस्य पारं यास्यसि मैथिलि । रावणं चैव रामेण निहतं द्रक्ष्यसेऽचिरात् ॥ ४६	
एवमाश्वास्य वैदेहीं हनुमान् मारुतात्मजः । गमनाय मतिं कृत्वा वैदेहीं पुनरब्रवीत् ॥ ४७	
तमरिन्नं कृतात्मानं क्षिप्रं द्रक्ष्यसि राघवम् । लक्ष्मणं च धनुष्पाणिं लङ्काद्वारमुपरिथितम् ॥ ४८	
नखदंष्ट्रायुधान् वीरान् सिंहशार्दूलविक्रमान् । वानरान् वारणेन्द्राभान् क्षिप्रं द्रक्ष्यसि संगतान् ॥ ४९	
शैलाम्बुदनिकाशानां लङ्कामलयसानुषु । नर्दतां कपिमुख्यानामचिराच्छ्रोष्यसि स्वनम् ^१ ॥ ५०	
स तु मर्मणि घोरेण ताडितो मन्मथेषुणा । न शर्म लभते रामः सिंहादितं इव द्विपः ॥ ५१	
मा रुदो देवि शोकेन मा भूते मनसोऽप्रियम् । शचीव पत्या शक्रेण भर्त्रा नाथवती ह्यसि ॥ ५२	
रामाद्विशिष्टः कोऽन्योऽस्ति कश्चित्सौमित्रिणा समः । अग्निमारुतकल्पौ तौ भ्रातरौ तव संश्रयौ ॥ ५३	

नास्मिंश्चिरं वत्स्यसि देवि देशे रक्षोगणैरभ्युषितेऽतिरौद्रे ।

न ते चिरादागमनं प्रियस्य क्षमस्व मत्संगमकालमात्रम् ॥

५४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सप्ततयाम्

सुन्दरकाण्डं हनुमत्सदेशो नाम एकोनचत्वारिंशः सर्गः

चत्वारिंशः सर्गः

हनुमत्प्रेषणम्

श्रुत्वा तु वचनं तस्य वायुसूनेर्महात्मनः । उवाचात्महितं वाक्यं सीता सुरसुतोपमा ॥	१
त्वां दृष्ट्वा प्रियवक्तारं संप्रहृष्यामि वानर । अर्धसंजातमस्येव वृष्टिं प्राप्य वसुंधरा ॥	२
यथा तं पुरुषव्याघ्रं गात्रैः शोकाभिर्कर्मि तैः । संस्पृशेयं सकामाहं तथा कुरु दयां मयि ॥	३
अभिज्ञानं च रामस्य दशा हरिगणोत्तम । क्षिप्रामिषीकां काकस्य कोपादेकाक्षिशातनीम् ॥	४

मनःशिलायास्तिलको गण्डपार्श्वे निवेशितः । त्वया प्रनष्टे तिलके तं ^१ किल स्मर्तुमर्हसि ॥	५
स वीर्यवान् कथं सीतां हतां समनुमन्यसे । वसन्तीं रक्षसां मध्ये महेन्द्रवरुणोपमः ॥	६
एष चूडामणिर्दिव्यो मया सुपरिरक्षितः । एतं दृष्ट्वा प्रहृष्यामि व्यसने त्वामिवानघ ॥	७
एष निर्यातितः श्रीमान् मया ते वारिसंभवः । अतः परं न शक्यामि जीवितुं शोकलालसा ॥	८
असह्यानि च दुःखानि वाचश्च हृदयच्छिदः । राक्षसीनां सुघोराणां त्वत्कृते मर्षयाम्यहम् ॥	९
धारयिष्यामि मासं तु जीवितं शत्रुसूदन । मासादूर्ध्वं न जीविष्ये त्वया हीना नृपात्मज ॥	१०
घोरो राक्षसराजोऽयं दृष्टिश्च न सुखा मयि । त्वां च श्रुत्वा विषज्जन्तं न जीवेयमहं क्षणम् ॥	११
वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितम् । अथाब्रवीन्महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥	१२
त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे । रामे दुःखाभिभूते तु लक्ष्मणः परितप्यते ॥	१३
कथंचिद्भवती दृष्टा न कालः परिशोचितुम् । इमं मुहूर्तं दुःखानामन्तं द्रक्ष्यसि भामिनि ॥	१४
तावुभौ पुरुषव्याघ्रौ राजपुत्रावरिंदमौ । त्वदर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः ॥	१५
हत्वा तु समरे क्रूरं रावणं सहबान्धवम् । राघवौ त्वां विशालाक्षि स्वां पुरीं प्रापयिष्यतः ॥	१६
यत्तु रामो विजानीयादभिज्ञानमनिन्दिते । प्रीतिसंजननं तस्य भूयस्त्वं दातुमर्हसि ॥	१७
साम्रवीहत्तमेवेति मयाभिज्ञानमुत्तमम् । एतदेव हि रामस्य दृष्ट्वा मत्केशभूषणम् ॥	१८
श्रद्धेयं हनुमन् वाक्यं तव वीर भविष्यति । स तं मणिवरं गृह्य श्रीमान् प्लवगसत्तमः ॥	१९
प्रणम्य शिरसा देवीं गमनायोपचक्रमे । तमुत्पातकृतोत्साहमवेक्ष्य हरिपुंगवम् ॥	२०
वर्धमानं महावेगमुवाच जनकात्मजा । अश्रुपूर्णमुखी दीना बाष्पगद्गदया गिरा ॥	२१
हनुमन् सिंहसंकाशौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । सुग्रीवं च सहामात्यं सर्वान् ब्रूया ह्यनामयम् ॥	२२
यथा च स महाबाहुर्मा तारयति राघवः । अस्माद्दुःखाम्बुसंरोधात्त्वं समाधातुमर्हसि ॥	२३

इमं च तीव्रं मम शोकवेगं रक्षोभिरेभिः परिभर्त्सनं च ।

ब्रूयास्तु रामस्य गतः समीपं शिवश्च तेऽध्वास्तु हरिप्रवीर ॥ २४

स राजपुत्र्या प्रतिवेदितार्थः कपिः कृतार्थः परिहृष्टचेताः ।

अल्पावशेषं प्रसमीक्ष्य कार्यं दिशं ह्युदीचीं मनसा जगाम ॥ २५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायाम् संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे हनूमत्प्रवेशनं नाम चत्वारिंशः सर्गः

एकचत्वारिंशः सर्गः

प्रमदावनभञ्जनम्

- स च वाग्भिः प्रशस्ताभिर्गमिष्यन् पूजितस्तया । तस्माद्देशादपक्रम्य चिन्तयामास वानरः ॥ १
- अल्पशेषमिदं कार्यं दृष्ट्वेयमसितेक्षणा । त्रीनुपायानतिक्रम्य चतुर्थं इह दृश्यते ॥ २
- न साम रक्षःसु गुणाय कल्पते न दानमर्थोपचितेषु युज्यते ।
न भेदसाध्या बलदर्पिता जनाः पराक्रमस्त्वेव ममेह रोचते ॥ ३
- न चास्य कार्यस्य पराक्रमादृते विनिश्चयः कश्चिदिहोपपद्यते ।
हतप्रवीराश्च रणे हि राक्षसाः कथंचिदीयुर्यदिहाद्य मार्दवम् ॥ ४
- कार्यं कर्मणि निर्दिष्टे यो बहून्यपि साधयेत् । पूर्वकार्याविरोधेन स कार्यं कर्तुमर्हति ॥ ५
- न ह्येकः साधको हेतुः स्वल्पस्यापीह कर्मणः । यो ह्यर्थं बहुधा वेद स समर्थोऽर्थसाधने ॥ ६
- इहैव तावत् कृतनिश्चयो ह्यहं यदि व्रजेयं पृथगेश्वरालयम् ।
परात्मसंमर्दविशेषतस्त्वचित्ततः कृतं स्यान्मम भर्तृशासनम् ॥ ७
- कथं नु खल्वद्य भवेत् सुखागतं प्रसह्य युद्धं मम राक्षसैः सह ।
तथैव खल्व्वात्मबलं च सारवत् संमानयेन्मां च रणे दशाननः ॥ ८
- ततः समासाद्य रणे दशाननं समन्त्रिर्वर्गं सबलप्रयायिनम् ।
हृदि स्थितं तस्य मतं बलं च वै सुखेन मत्वाहमितः पुनर्ब्रजे ॥ ९
- इदमस्य नृशंसस्य नन्दनोपममुत्तमम् । वनं नेत्रमनःकान्तं नानाद्रुमलतायुतम् ॥ १०
- इदं विध्वंसयिष्यामि शुष्कं वनमिवानलः । अस्मिन् भग्ने ततः कोपं करिष्यति दशाननः ॥ ११
- ततो महत् साश्वमहारथद्विपं बलं समादेक्ष्यति राक्षसाधिपः ।
त्रिशूलकालायसपट्टसायुधं ततो महद्युद्धमिदं भविष्यति ॥ १२
- अहं तु तैः संयति चण्डविक्रमैः समेत्य रक्षोभिरसह्यविक्रमः ।
निहत्य तद्रावणचोदितं बलं सुखं गमिष्यामि कपीश्वरालयम् ॥ १३
- ततो मारुतवत् क्रुद्धो मारुतिर्भीमविक्रमः । ऊरुवेगेन महता द्रुमान् क्षेप्तुमथारभत् ॥ १४
- ततस्तु हनुमान् वीरो बभञ्ज प्रमदावनम् । मत्तद्विजसमाघुष्टं नानाद्रुमलतायुतम् ॥ १५
- तद्वनं मथितैर्वृक्षैर्भिन्नैश्च सलिलाशयैः । चूर्णितैः पर्वताग्रैश्च बभूवाप्रियदर्शनम् ॥ १६
- नानाशकुन्तविरुतैः प्रभिन्नैः सलिलाशयैः । तान्नैः किसलयैः छान्तैः छान्तद्रुमलतायुतम् ॥ १७
- न बभौ तद्वनं तत्र दावानलहतं यथा । व्याकुलावरणा रेजुर्विह्वला इव ता लताः ॥ १८

स्तागृहैश्चित्रगृहैश्च नाशितैर्महोरगैर्व्यालमृगैश्च निर्धुतैः ।	
शिलागृहैरुन्मथितैस्तथा गृहैः प्रनष्टरूपं तदभून्महद्वनम् ॥	१९
सा विह्वलाशोकलताप्रताना वनस्थली शोकलताप्रताना ।	
जाता दशास्यप्रमदावनस्य कपेर्बलाद्धि प्रमदावनस्य ॥	२०
स तस्य कृत्वार्थपतेर्महाकपिर्महद्व्यलीकं मनसो महात्मनः ।	
युयुत्सुरेको बहुभिर्महाबलैः श्रिया ज्वलंस्तोरणमास्थितः कपिः ॥	२१
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् सुन्दरकाण्डे प्रमदावनभञ्जनं नाम एकचत्वारिंशः सर्गः	

द्विचत्वारिंशः सर्गः

किंकरनिषूदनम्

ततः पक्षिनिवादेन वृक्षभङ्गस्वनेन च । बभूवुस्त्राससंभ्रान्ताः सर्वे लङ्कानिवासिनः ॥	१
विद्रुताश्च भयत्रस्ता विनेदुर्मृगपक्षिणः । रक्षसां च निमित्तानि क्रूराणि प्रतिपेदिरे ॥	२
ततो गतायां निद्रायां राक्षस्यो विकृताननाः । तद्वनं ददृशुर्भङ्गं तं च वीरं महाकपिम् ॥	३
स ता दृष्ट्वा महाबाहुर्महासत्त्वो महाबलः । चकार सुमहद्रूपं राक्षसीनां भयावहम् ॥	४
ततस्तं गिरिसंकाशमतिकायं महाबलम् । राक्षस्यो वानरं दृष्ट्वा पप्रच्छुर्जनकात्मजाम् ॥	५
कोऽयं कस्य कुतो वायं किंनिमित्तमिहागतः । कथं त्वया सहानेन संवादः कृत इत्युत ॥	६
आचक्ष्व नो विशालाक्षि मा भूत्ते सुभगे भयम् । संवादमसितापाङ्गे त्वया किं कृतवानयम् ॥	७
अथाब्रवीत्तदा साध्वी सीता सर्वाङ्गसुन्दरी । रक्षसां भीमरूपाणां विज्ञाने मम का गतिः ॥	८
यूयमेवाभिजानीत योऽयं यद्वा करिष्यति । अहिरेव ह्यहेः पादान् विजानाति न संशयः ॥	९
अहमप्यस्य भीतास्मि नैनं जानामि को न्वयम् । वेद्मि राक्षसमेवैनं कामरूपिणमागतम् ॥	१०
वैदेह्या बचनं श्रुत्वा राक्षस्यो विद्रुता दिशः । स्थिताः काश्चिद्रुताःकाश्चिद्रावणाय निवेदितुम् ॥	११
रावणस्य समीपे तु राक्षस्यो विकृताननाः । विरूपं वानरं भीममाख्यातुमुपचक्रमुः ॥	१२
अशोकवनिकामध्ये राजन् भीमवपुः कपिः । सीतया कृतसंवादस्तिष्ठत्यमितविक्रमः ॥	१३
नच तं जानकी सीता हरिं हरिणलोचना । अस्माभिर्बहुधा पृष्ट्वा निवेदयितुमिच्छति ॥	१४
वासवस्य भवेद्दूतो दूतो वैश्रवणस्य वा । प्रेषितो वापि रामेण सीतान्वेषणकाङ्क्षया ॥	१५
तेन त्वद्भुतरूपेण यत्तत्त्व मनोहरम् । नानामृगगणाकीर्णं प्रमृष्टं प्रमदावनम् ॥	१६
न तत्रकश्चिद्दुद्देशो यस्तेन न विनाशितः । यत्र सा जानकी सीता स तेन न विनाशितः ॥	१७

जानकीरक्षणार्थं वा श्रमाद्वा नोपलक्ष्यते । अथवा कः श्रमस्तस्य सेव तेनाभिरक्षिता ॥	१८
चारुपल्लवपुष्पाढ्यं यं सीता स्वयमास्थिता । प्रवृद्धः शिंशपावृक्षः स च तेनाभिरक्षितः ॥	१९
तस्योपरुपस्योम्रं त्वं दण्डमाज्ञातुमर्हसि । सीता संभाषिता येन तद्वनं च विनाशितम् ॥	२०
मनःपरिगृहीतां तां तव रक्षोगणेश्वर । कः सीतामभिभाषेत यो न स्यात्त्यक्तजीवितः ॥	२१
राक्षसीनां वचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः । हुताग्निरिव जज्वाल कोपसंवर्ति तेक्षणः ॥	२२
तस्य क्रुद्धस्य नेत्राभ्यां प्रापतन्नस्रबिन्दवः । दीप्ताभ्यामिव दीपाभ्यां सार्चिपः स्नेहबिन्दवः ॥	२३
आत्मनः सट्टशाब्शरान् किंकरान्नाम राक्षसान् । व्यादिदेश महातेजा निग्रहार्थं हनूमतः ॥	२४
तेषामशक्तिसाहस्रं किंकराणां तरस्विनाम् । निर्ययुर्भवनात्तस्मात् कूटमुद्गरपाणयः ॥	२५
महोदरा महादंष्ट्रा घोररूपा महाबलाः । युद्धाभिमनसः सर्वे हनुमद्ग्रहणोन्मुखाः ॥	२६
ते कपिं तं समासाद्य तोरणस्थमवस्थितम् । अभिपेतुर्महावेगाः पतङ्गा इव पावकम् ॥	२७
ते गदाभिर्विचित्राभिः परिधैः काञ्चनाङ्गदैः । आजघ्नुर्वानरश्रंष्टं शरैश्चादित्यमंनिभैः ॥	२८
मुद्गरैः पट्टसैः शूलैः प्रासतोमरशक्तिभिः । परिवार्य हनूमन्तं महसा तस्थुरग्रतः ॥	२९
हनुमानपि तेजस्वी श्रीमान् पर्वतसंनिभः । क्षितावाविध्य लाङ्गलं ननाद् च महास्वनम् ॥	३०
स भूत्वा सुमहाकायो हनुमान् मारुतात्मजः । धृष्टमास्फोटयामास लङ्कां शब्देन पृरयन् ॥	३१
तस्यास्फोटितशब्देन महता चानुनादिना ^१ । पेतुर्विहङ्गा गगनादुच्चैश्चेदमघोपयत् ॥	३२
जयत्यतिबलो रामो लक्ष्मणश्च महाबलः । राजा जयति सुग्रीवो राघवेणाभिलितः ॥	३३
दासोऽहं कोसलेन्द्रस्य रामस्याच्छिष्टकर्मणः । हनुमाब्शत्रुमैन्यानां निहन्ता मारुतात्मजः ॥	३४
न रावणसहस्रं मे युद्धे प्रतिबलं भवेत् । शिलाभिस्तु प्रहरतः पादपैश्च सहस्रशः ॥ ^२	३५
अर्दयित्वा पुरीं लङ्कामभिवाद्य च मैथिलीम् । समृद्धार्थो गमिष्यामि मिषतां मर्वरक्षमाम् ॥	३६
तस्य संनादशब्देन तेऽभवन् भयशङ्किताः । ददृशुश्च हनूमन्तं सन्ध्यामेघमिवोन्नतम् ॥	३७
स्वामिसंदेशनिःशङ्कास्ततस्ते राक्षसाः कपिम । चित्रैः प्रहरणैर्भीमैरभिपेतुः सहस्रशः ॥	३८
स तैः परिवृतः शूरैः सर्वतः स महाबलः । आसम्पादायसं भीमं परिधं तोरणाश्रितम् ॥	३९
स तं परिधमादाय जघान च निशाचरान् । स पन्नगमिवादाय स्फुरन्तं विनतासुतः ॥	४०
विचचाराम्बरे वीरः परिगृह्य च मारुतिः ^३ । स हत्वा राक्षसान् वीरान् किंकरान् मारुतात्मजः ॥४१	
युद्धकाङ्क्षी पुनर्वीरस्तोरणं समुपाश्रितः । ततस्तस्माद्भयान्मुक्ताः कतिचिन्त्र राक्षसाः ॥	४२
निहतान् किंकरान् सर्वान् रावणाय न्यवेदयन् ॥	

१. चित्ताग्निः पुना.

२. कपीन्द्रश् च.

३. सानुनादिना च, छ.

४. पुनः पुनः छ.

५. अस्यानन्तरम्—सुदयामास वज्रेण दैवा-
निव सहस्रवृक्—इति पुना.

स राक्षसानां निहतं महद्बलं निशम्य राजा परिवृत्तलोचनः ।
समादिदेशाप्रतिमं पराक्रमे प्रहस्तपुत्रं समरे सुदुर्जयम् ॥ ४३
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
मुन्दरकाण्डे किंकरनिपूदनं नाम द्विचत्वारिंशः सर्गः

त्रिचत्वारिंशः सर्गः

चैत्यप्रासाददाहः

ततः स किंकरान् हत्वा हनुमान् ध्यानमारिथतः । वनं भग्नं मया चैत्यप्रासादो न विनाशितः ॥ १
तस्मान् प्रासादमप्येवमिमं विध्वंसयाम्यहम् । इति संचिन्त्य मनसा हनुमान् दर्शयन् बलम् ॥ २
चैत्यप्रासादमाप्लुत्य मेरुशृङ्गमिवोन्नतम् । आरुरोह हरिश्रेष्ठो हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ३
आरुह्य गिरिसंकाशं^१ प्रासादं हरियूथपः । बभौ स सुमहातेजाः प्रतिसूर्य इवोदितः ॥ ४
संप्रधृष्य च दुर्धर्षं चैत्यप्रासादमुत्तमम् । हनुमान् प्रज्वल्लक्ष्म्या पारियात्रोपमोऽभवत् ॥ ५
स भूत्वा सुमहाकायः प्रभावान्मारुतात्मजः । धृष्टमास्फोटयामास लङ्कां शब्देन पूरयन् ॥ ६
तस्यास्फोटितशब्देन महता श्रोत्रघातिना । पेतुर्विहङ्गमास्तत्र चैत्यपालाश्च मोहिताः ॥ ७
अम्बविजयतां रामो लक्ष्मणश्च महाबलः । राजा जयति सुग्रीवो राघवेणाभिपालितः ॥ ८
दासोऽहं कोसलेन्द्रस्य रामस्याच्छिष्टकर्मणः । हनुमान्शत्रुसैन्यानां निहन्ता मारुतात्मजः ॥ ९
न रावणसहस्रं मे युद्धे प्रतिबलं भवेत् । शिलाभिस्तु प्रहरतः पादपैश्च सहस्रशः ॥ १०
अर्दयित्वा पुरीं लङ्कामभिवाद्य च मैथिलीम् । समृद्धार्थो गमिष्यामि मिषतां सर्वरक्षसाम् ॥ ११
एवमुक्त्वा महाबाहुश्चैत्यस्थो हरियूथपः । ननाद भीमनिर्हादो रक्षसां जनयन् भयम् ॥ १२
तेन शब्देन महता चैत्यपालाः शतं ययुः । गृहीत्वा विविधानखान् प्रासान् खड्गान् परश्वधान् ॥ १३
विसृजन्तो महाकाया मारुतिं पर्यवारयन् । ते गदाभिर्विचित्राभिः परिधैः काञ्चनाङ्गदैः ॥ १४
आजघ्नुर्वानरश्रेष्ठं बाणैश्चादित्यसंनिभैः । आवर्त इव गङ्गायास्तोयस्य विपुलो महान् ॥ १५
परिक्षिप्य हरिश्रेष्ठं स बभौ रक्षसां गणः । ततो वातात्मजः क्रुद्धो भीमरूपं समास्थितः ॥ १६
प्रासादस्य महान्तस्य^२ स्तम्भं हेमपरिष्कृतम् । उत्पाटयित्वा वेगेन हनुमान् पवनात्मजः ॥ १७
ततस्तं भ्रामयामास शतधारं महाबलः । तत्र चाग्निः समभवत् प्रासादश्चाप्यदृष्टत् ॥ १८
दृष्टमानं ततो दृष्ट्वा प्रासादं हरियूथपः । स राक्षसशतं हत्वा वज्रेणेन्द्र इवासुरान् ॥ १९
अन्तरिक्षे स्थितः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् । मादृशानां सहस्राणि विसृष्टानि महात्मनाम् ॥ २०

बलिनां वानरेन्द्राणां सुग्रीववशवर्तिनाम् । अटन्ति वसुधां कृत्स्नां वयमन्ये च वानराः ॥	२१
दशनागबलाः केचित् केचिद्दशगुणोत्तराः । केचिन्नागसहस्रस्य बभूवुस्तुल्यविक्रमाः ॥	२२
सन्ति चौबलाः केचित् केचिद्वायुबलोपमाः । अप्रमेयबलाश्चान्ये तत्रासन् हरियूथपाः ॥	२३
ईदृग्विधैस्तु हरिभिर्वृतो दन्तनखायुधैः । शतैः शतसहस्रैश्च कोटीभिरयुतैरपि ॥	२४
आगमिष्यति सुग्रीवः सर्वेषां वो निपूदनः । नेयमस्ति पुरी लङ्का न यूयं न च रावणः ॥	२५
यस्मादिदंवाक्कुनाथेन बद्धं वैरं महात्मना ॥	

इत्याप्ये श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
मुन्दरकाण्डे चैत्यप्रासाददाहो नाम त्रिचत्वारिंशः सर्गः

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः

जम्बुमालिवधः

संदिष्टो राक्षसेन्द्रेण प्रहस्तस्य सुतो बली । जम्बुमाली महादंष्ट्रो निर्जंगाम धनुर्धरः ॥	१
रक्तमाल्याम्बरधरः स्रग्वी रुचिरकुण्डलः । महान् विवृत्तनयनश्चण्डः समरदुर्जयः ^१ ॥	२
धनुः शक्रधनुःप्रख्यं महद्रुचिरसायकम् । विस्फारयाणो वेगेन बज्राशनिसमस्वनम् ॥	३
तस्य विस्फारघोषेण धनुषो महता दिशः । प्रदिशश्च नभश्चैव सहसा समपूर्यत ^२ ॥	४
रथेन खरयुक्तेन तमागतमुदीक्ष्य सः । हनुमान् वेगसंपन्नो जहर्ष च ननाद च ॥	५
तं तोरणविटङ्कस्थं हनुमन्तं महाकपिम् । जम्बुमाली महाबाहुर्विव्याध निशितैः शरैः ॥	६
अर्धचन्द्रेण वदने शिरस्येकेन कर्णिना । बाह्वोर्विव्याध नाराचैर्दशभिस्तं कपीश्वरम् ॥	७
तस्य तच्छुभे ताम्रं शरेणाभिहतं मुखम् । शरदीवाम्बुजं फुल्लं विद्धं भास्कररश्मिना ॥	८
तत्तस्य रक्तं रक्तं रञ्जितं शुशुभे मुखम् । यथाकाशे महापद्मं सित्तं चन्दनबिन्दुभिः ॥	९
चुकोप बाणाभिहतो राक्षसस्य महाकपिः । ततः पार्श्वेऽतिविपुलं ददर्श महतीं शिलाम् ॥	१०
तरसा तां समुत्पाद्य चिक्षेप बलवद्बली । तां शरैर्दशभिः क्रुद्धस्ताडयामास राक्षसः ॥	११
विपन्नं कर्म तद्दृष्ट्वा हनुमांश्चण्डविक्रमः । सालं विपुलमुत्पाद्य भ्रामयामास वीर्यवान् ॥	१२
भ्रामयन्तं कपिं दृष्ट्वा सालवृक्षं महाबलम् । चिक्षेप सुबहून् बाणान् जम्बुमाली महाबलः ॥	१३

१. अस्यानन्तरम्—दग्धत्रिकूटप्रतिभो महा-
जलदसर्पिभः । महाभुजाशिरस्कन्धो महादंष्ट्रो महाननः॥
महाजवो महोत्साहो महासश्वोरुविक्रमः । आजगामा-
तिवेगेन सायुधः स महारथः ॥—इति छ.

२. अस्यानन्तरम्—उदयस्थ इवादित्यः प्रभा-
भिरतिलोहितः । लोहितोङ्गन महता कवचेनाभिसंभृतः॥
तिष्ठ तिष्ठति सहसा हनुमन्तमथान्रवीत् ।—इति छ,

सालं चतुर्भिश्चिच्छेद वानरं ^१ पञ्चभिर्भुजे । शिरस्येकेन बाणेन दशभिस्तु स्तनान्तरे ॥	१४
स शरैः पूरिततनुः क्रोधेन महता वृतः । तमेव परिधं गृह्य भ्रामयामास वेगतः ^२ ॥	१५
अतिवेगोऽतिवेगेन भ्रामयित्वा बलोत्कटः । परिधं पातयामास जम्बुमालेर्महोरसि ॥	१६
तस्य चैव शिरो नास्ति ^३ न बाहू न च जानुनी । न धनुर्न रथो नाश्वास्तत्रादृश्यन्त नेषवः ॥	१७
स हतस्तरसा तेन जम्बुमाली महाबलः । पपात निहतो भूमौ चूर्णिताङ्गविभूषणः ॥	१८
जम्बुमालिं च निहतं किंकरांश्च महाबलान् । चुक्रोध रावणः श्रुत्वा कोपसंरक्तलोचनः ॥	१९
स रोषसंवर्तितताम्रलोचनः प्रहस्तपुत्रे निहते महाबले ।	
अमात्यपुत्रानतिवीर्यविक्रमान् समादिदेशाशु निशाचरेश्वरः ॥	२०
इत्यापिं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम् मुन्दरकाण्डे जम्बुमालिवधो नाम चतुश्चत्वारिंशः सर्गः	

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः

अमात्यपुत्रवधः

ततरस्ते राक्षसेन्द्रेण चोदिता मन्त्रिणां सुताः । निर्ययुर्भवनात्तस्मात् सप्त सप्तार्चिर्वचसः ॥	१
महाबलपरीवारा धनुष्मन्तो महाबलाः । कृतास्त्रास्त्रविदां श्रेष्ठाः परस्परजयैषिणः ॥	२
द्द्वेमजालपरिधिर्धैर्ध्वजवद्भिः पताकिभिः । तोयदस्वननिर्घो पैर्वाजियुक्तैर्महारथैः ॥	३
तप्तकाञ्चनचित्राणि चापान्यमितविक्रमाः । विस्फारयन्तः संहृष्टास्तटित्वन्त इवाम्बुदाः ॥	४
जनन्यस्तु ^१ तप्तस्तेषां विदित्वा किंकरान् हतान् । बभूवुः शोकसंभ्रान्ताः सबान्धवसुहृज्जनाः ॥	५
ते परस्परसङ्घर्षान्तप्तकाञ्चनभूषणाः । अभिपेतुर्हनुमन्तं तोरणे ^२ समवरिथतम् ॥	६
मृजन्तो बाणवृष्टिं ते रथगर्जितनिःस्वनाः । वृष्टिमन्त इवाम्बोदा विचेरुर्नैर्ऋताम्बुदाः ॥	७
अवकीर्णस्ततस्ताभिर्हनुमाञ्शरवृष्टिभिः । अभवत् संवृताकारः शैलराडिव वृष्टिभिः ॥	८
स शरान् मोघयामास तेषामाशुचरः कपिः । रथवेगं च वीराणां विचरन् विमलेऽम्बरे ॥	९
स तैः क्रीडन् धनुष्मद्भिर्व्योम्नि वीरः प्रकाशते । धनुष्मद्भिर्विथा मेघैर्मारुतः प्रभुरम्बरे ॥ १०	१०

1. वानरमिति । विव्याथेति युक्तक्रियाः।था हारोऽत्र द्रष्टव्यः ।

2. नास्तीति । तस्य जम्बुमालिनः शिरोऽदृश्यत नास्ति । तत्कालसंभ्राम्यमानरक्षद्विशरोदर्शनं नास्ती-दित्यर्थः । एवमुत्तरत्र तस्य बाहू अदृश्यतां नास्ति, अश्वा अदृश्यन्त नास्ति इत्यादि विभक्तिविपरिणामेन योजनीयम् ॥

3. अत्र रामायणशिरोमणिनाम व्याख्या किं-

करामिधान् राक्षसान् पूर्वमेव हतान् विदित्वा तेषा जन-न्यः शोकसंभ्रान्ता बभूवुरित्याख्याय तस्येहासंगतिपरि-हाराय सिंहावलोकनन्यायमवलम्बते । तत्र युक्तम् । किंकरान् हतान् विदित्वा तेषा प्रकृताना मन्त्रिसुताना जनन्यः स्वसुतानामपि तथैव वध संभावयन्त्यः शोक-संभ्रान्ता बभूवुरिति मुमुंगतस्यैवा^१स्य ग्रहणसंभवात् ॥
१. वेगितः ख. । मारुतिः ग. छ,
२. तोरणस्थमवरिथतम् प्र.

स कृत्वा निनदं घोरं त्रासयंस्तां महाचमूम् । चकार हनुमान् वेगं तेषु रक्षःसु वीर्यवान् ॥	११
तलेनाभ्यहनत् कांश्चित् पद्भ्यां कांश्चित् परंतपः । मुष्टिनाभ्यहनत् कांश्चिन्नखैः कांश्चिद्व्यदारयत् ॥	१२
प्रममाथोरसा कांश्चिदूरुभ्यामपरान् कपिः । केचित्तस्य निनादेन तत्रैव पतिता भुवि ॥	१३
ततस्तेष्ववसन्नेषु भूमौ निपतितेषु च । तत्सैन्यमगमत् सर्वं दिशो दश भयार्दितम् ॥	१४
विनेदुर्विस्वरं नागा विपेतुर्भुवि वाजिनः । भग्ननीडध्वजच्छत्रैर्भृशं क्रीर्णाभवद्रथैः ॥	१५
स्रवता रुधिरेणाथ स्रवन्त्यो दर्शिताः पथि ^१ । विविधैश्च स्वरैर्लङ्का ननाद विकृतं तदा ॥	१६
स तान् प्रवृद्धान् विनिहत्य राक्षसान् महाबलश्चण्डपराक्रमः कपिः ।	
युयुत्सुरन्यैः पुनरेव राक्षसैस्तदेव वीरोऽभिजगाम तोरणम् ॥	१७
इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्	
सुन्दरकाण्डे अमात्यपुत्रवधो नाम पञ्चचत्वारिंशः सर्गः	

षट्चत्वारिंशः सर्गः

सेनापतिपञ्चकवधः

हतान् मन्त्रिसुतान् बुद्ध्वा वानरेण महात्मना । रावणः संवृताकारश्चकार मत्तिमुत्तमाम् ॥	१
स विरूपाक्षयूपाक्षौ दुर्धरं चैवराक्षसम् । प्रघसं भासकर्णं च पञ्च सेनाप्रनायकान् ॥	२
संदिदेश दशग्रीवो वीरान्नयविशारदान् । हनुमद्रहणे व्यग्रान् वायुवेगसमान् युधि ॥	३
यात सेनाग्रगाः सर्वे महाबलपरिग्रहाः । सवाजिरथमातङ्गाः स कपिः शास्यतामिति ॥	४
यत्तैश्च खलु भाव्यं स्यात्तमासाद्य वनालयम् । कर्म चापि समाधेयं देशकालविरोधितम् ^१ ॥	५
न ह्यहं तं कपिं मन्ये कर्मणा प्रतितर्कयन् । सर्वथा तन्महद्भूतं महाबलपरिग्रहम् ॥	६
भवेदिन्द्रेण वा सृष्टमस्मदर्थं ^२ तपोबलात् । सनागयक्षगन्धर्वा देवासुरमहर्षयः ॥	७
युष्माभिः सहितैः सर्वैर्मेया सह विनिर्जिताः । तैरवश्यं विघातव्यं व्यलीकं किञ्चिदेव नः ॥	८
तदेव नात्र संदेहः प्रसह्य परिगृह्यताम् । नावमान्यश्च युष्माभिर्हरिः क्रूरपराक्रमः ॥	९
दृष्टा हि हरयः पूर्वं मया विपुलविक्रमाः । वाली च सहसुग्रीवो जाम्बवांश्च महाबलः ॥	१०
नीलः सेनापतिश्चैव ये चान्ये द्विविदादयः । नैवं तेषां गतिर्भीमा न तेजो न पराक्रमः ॥	११

१. क्षरता गजाश्वरक्षोबलानां रुधिरेण हेतुना २. अस्थानन्तरम्—वानरोऽयमिति ज्ञात्वा न स्रवन्त्यो नद्यः पथि स्वाये मार्गे रथैर्दर्शिताः प्रवतिता हि शुष्यति मे मनः । नैवाहं तं कपिं मन्ये यथेयं इत्यर्थः । प्रस्तुता कथा ॥—इति पुना,

न मतिर्न बल्लोत्साहौ न रूपपरिकल्पनम् । महत्सत्त्वमिदं ज्ञेयं कपिरूपं व्यवस्थितम् ॥	१२
प्रयत्नं महदास्थाय क्रियतामस्य निग्रहः । कामं लोकाख्यः सेन्द्राः ससुरासुरमानवाः ॥	१३
भवतामप्रतः स्थातुं न पर्याप्ता रणाजिरे । तथापि तु नयज्ञेन जयमाकाङ्क्षता रणे ॥	१४
आत्मा रक्ष्यः प्रयत्नेन युद्धसिद्धिर्हि चञ्चला । ते स्वामिवचनं सर्वे प्रतिगृह्य महाजसः ॥	१५
समुत्पेतुर्महावेगा हुताशसमतेजसः । रथैर्मतैश्च मातङ्गैर्वाजिभिश्च महाजवैः ॥	१६
श्लैश्च विविधैस्तीक्ष्णैः सर्वैश्चोपचिता बलैः । ततस्तं ददृशुर्वीरा दीप्यमानं महार्कपिम् ॥	१७
रश्मिमन्तमिवोद्यन्तं स्वतेजोरश्मिमालिनम् । तोरणस्थं महोत्साहं महावेगं महाबलम् ॥	१८
महामतिं महोत्साहं महाकायं महाभुजम् । तं समीक्ष्यैव ते सर्वे दिक्षु मर्वास्ववस्थिताः ॥	१९
तैस्तैः प्रहरणैर्भीमैरभिपेतुस्ततस्ततः । तस्य पञ्चायसास्तीक्ष्णाः शिताःपीतमुखाः शराः ॥	२०
शिरस्युत्पलपत्राभा दुर्धरेण निपातिताः । स तैः पञ्चभिराविद्धः शरैः शिरसि वानरः ॥	२१
उत्पपात नदन् व्योम्नि दिशो दश विनादयन् । ततस्तु दुर्धरो वीरः सरथः सज्यकर्मुकः ॥	२२
किरञ्शरशतैस्तीक्ष्णैरभिपेदे महाबलः । स कपिर्वारयामास तं व्योम्नि शरवर्षिणम् ॥	२३
वृष्टिमन्तं पयोदान्ते पयोदमिव मारुतः । अर्द्यमानस्ततस्तेन दुर्धरेणानिलात्मजः ॥	२४
चकार निनदं भूयो त्र्यवर्धत च वेगवान् । स दूरं सहस्रोत्पत्य दुर्धरस्य रथे हरिः ॥	२५
निपपात महावेगो विद्युद्राशिर्गिराविव । ततः स मथिताष्टाश्र्वं रथं भग्नाक्षकूबरम् ॥	२६
विहाय न्यपतद्भूमौ दुर्धरस्त्यक्तजीवितः । तं विरूपाक्षयूपाक्षौ दृष्ट्वा निपतितं भुवि ॥	२७
संजानरोषौ दुर्धर्पावुत्पेततुरिन्दमौ । स ताभ्यां सहस्रोत्पत्य विष्टितो विमलेऽम्बरे ॥	२८
मुद्गराभ्यां महाबाहुर्वक्षस्यभिहतः कपिः । तयोर्वंगवतोर्वंगं विनिहत्य महाबलः ॥	२९
निपपात पुनर्भूमौ सुपर्णसमविक्रमः । स साल्वृक्षमासाद्य तमुत्पाट्य च वानरः ॥	३०
तावुभौ राक्षसौ वीरौ जघान पवनात्मजः । ततस्तांस्त्रीन् हताञ्छात्वा वानरेण तरस्विना ॥	३१
अभिपेदे महावेगः प्रसह्य प्रघसो हरिम् । भासकर्णश्च संक्रुद्धः शूलमादाय वीर्यवान् ॥	३२
एकतः कपिशार्दूलं यशस्विनमवस्थितम् । पट्टसेन शिताग्रेण प्रघसः प्रत्यबोधयत् ॥	३३
भासकर्णश्च शूलेन राक्षसः कपिसत्तमम् । स ताभ्यां विक्षतैर्गात्रैरसृग्दिग्धतनूरुहः ॥	३४
अभवद्वानरः क्रुद्धो बालसूर्यसमप्रभः । समुत्पाट्य गिरेः शृङ्गं समृगव्यालपादपम् ॥	३५
जघान हनुमान् वीरो राक्षसौ कपिकुञ्जरः । ततस्तेष्ववसन्नेषु सेनापतिषु पञ्चसु ॥	३६
बलं तदवशेषं च नाशयामास वानरः । अश्वैरश्वान् गजैर्नागान् योधैर्योधान् रथै रथान् ॥	३७
सकपर्निशयामास सहस्राक्ष इवासुरान् । हतैर्नागैस्तुरङ्गैश्च भग्नाक्षैश्च महारथैः ॥	३८
हतैश्च राक्षसैर्भूमौ रुद्धमार्गा समन्ततः ॥	

ततः कपिस्तान् भवजिनीपतीन् रणे निहत्य वीरान् सखलान् सवाहनान् ।
 तदेव वीरः परिगृह्य तोरणं^१ कृतक्षणः काल इव प्रजाक्षये ॥ ३९
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 सुन्दरकाण्डे सेनापतिपञ्चकवधो नाम षट्चत्वारिंशः सर्गः

सप्तचत्वारिंशः सर्गः

अक्षकुमारवधः

सेनापतीन् पञ्च स तु प्रमापितान् हनूमता सानुचरान् सवाहनान् ।
 निशम्य राजा समरोद्धतोन्मुखं कुमारमक्षं प्रसमैक्षताम्रतः ॥ १
 स तस्य दृष्ट्यर्पणसंप्रचोदितः प्रतापवान् काञ्चनचित्रकार्मुकः ।
 समुत्पपाताथ सदस्युदीरितो द्विजातिमुख्यैर्हविषेव पावकः ॥ २
 ततो महान् बालदिवाकरप्रभं प्रतप्तजाम्बूनदजालसंततम् ।
 रथं समास्थाय ययौ स वीर्यवान् महाहरिं तं प्रति नैर्ऋतर्षभः ॥ ३
 ततस्तपःसंग्रहसंचयार्जितं प्रतप्तजाम्बूनदजालशोभितम् ।
 पताकिनं रत्नविभूषितध्वजं मनोजवाष्ट्राश्रवरैः सुयोजितम् ॥ ४
 सुरासुराशृष्यमसङ्गचारिणं रविप्रभं व्योमचरं समाहितम् ।
 सतूणमष्टासिनिबद्धबन्धुरं यथाक्रमावेशितशक्तितोमरम् ॥ ५
 विराजमानं प्रतिपूर्णवस्तुना सद्द्वेमदान्ना शशिसूर्यवर्चसा ।
 दिवाकराभं रथमास्थितस्ततः स निर्जगामामरतुल्यविक्रमः ॥ ६
 स पूरयन् खं च महीं च साचलं तुरङ्गमातङ्गमहारथस्वनैः ।
 बलैः समेतैः स हि तोरणस्थितं समर्थमासीनमुपागमन् कपिम् ॥ ७
 स तं समासाद्य हरिं हरीक्षणो युगान्तकालाग्निमिव प्रजाक्षये ।
 अवस्थितं विस्मितजातसंभ्रमः समैक्षताक्षो बहुमानचक्षुषा ॥ ८
 स तस्य वेगं च कपेर्महात्मनः पराक्रमं चारिपु रावणात्मजः ।
 विचारयन् खं च बलं महाबलो युगाक्षये^१ सूर्य इवामिवर्धते ॥ ९
 स जातमन्युः प्रसमीक्ष्य विक्रमं स्थिरं स्थितः संयति दुर्निवारणम् ।
 समाहितात्मा हनुमन्तमाहवे प्रचोदयामास शरैस्त्रिभिः शितैः ॥ १०

ततः कपिं तं प्रसमीक्ष्य गर्वितं जितश्रमं शत्रुपराजयोजितम् । अवैक्षताक्षः समुदीर्णमानसः स बाणपाणिः प्रगृहीतकार्मुकः ॥	११
स हेमनिष्काङ्गद्वारुकुण्डलः समाससादाशुपराक्रमः कपिम् । तयोर्बभूवाप्रतिमः समागमः सुरासुराणामपि संभ्रमप्रदः ॥	१२
ररास भूमिर्न तताप भानुमान् बवौ न वायुः प्रचचाल चाचलः । कपेः कुमारस्य च वीक्ष्य संयुगं ननाद च द्यौरुदधिश्च चुक्षुभे ॥	१३
ततः स वीरः सुमुखान् पतत्रिणः सुवर्णपुङ्गवान् सविपानिबोरगान् । समाधिसंयोगविमोक्षतत्त्वविच्छरानथ त्रीन् कपिमूर्ध्न्यपातयत् ॥	१४
स तैः शरैर्भूमिं समं निपातितैः क्षरन्नसृग्दिग्धविवृत्तलोचनः । नवोदितादित्यनिभः शरांशुमान् व्यरोचतादित्य इवांशुमालिकः ॥	१५
ततः स पिङ्गाधिपमन्त्रिसत्तमः समीक्ष्य तं राजवरात्मजं रणे । उदग्रचित्तायुधचित्रकार्मुकं जहर्ष चापूर्यत चाहवोन्मुखः ॥	१६
स मन्दराग्रस्थ इवांशुमालिको विवृद्धकोपो बलवीर्यसंयुतः । कुमारमक्षं सबलं सवाहनं ददाह नेत्राग्निमरीचिभिस्तदा ॥	१७
ततः स बाणासनचित्रकार्मुकः शरप्रवर्षो युधि राक्षसान्बुदः । शरान् मुमोचाशु हरीश्वराचले वलाहको वृष्टिमिवाचलोत्तमे ॥	१८
ततः कपिस्तं रणचण्डविक्रमं विवृद्धतेजोबलवीर्यसंचयम् । कुमारमक्षं प्रसमीक्ष्य संयुगे ननाद हर्षाद्गनतुल्यनिःस्वनः ॥	१९
स बालभावाद्युधि वीर्यदर्पितः प्रवृद्धमन्युः क्षतजोपमेक्षणः । समाससादाप्रतिमं कपिं रणे गजो महाकूपमिवावृतं तृणैः ॥	२०
स तेन बाणैः प्रसभं निपातितैश्चकार नादं घननादनिःस्वनः । समुत्पपाताशु नभः स मारुतिर्भुजोरुविक्षेपणघोरदर्शनः ॥	२१
समुत्पतन्तं समभिद्रवद्बली स राक्षसानां प्रवरः प्रतापवान् । रथी रथिश्रेष्ठतमः किरःशरैः पयोधरः शैलमिवाश्मवृष्टिभिः ॥	२२
स ताव्शरांस्तस्थ विमोक्षयन् कपिश्चचार वीरः पथि वायुसेविते । शरान्तरे मारुतवद्विनिष्पतन् मनोजवः संयति चण्डविक्रमः ॥	२३
तमात्तबाणासनमाहवोन्मुखं स्वमास्तृणन्तं विविधैः शरोत्तमैः । अवैक्षताक्षं बहुमानचक्षुषा जगाम चिन्तां च स मारुतात्मजः ॥	२४
ततः शरैर्भिन्नभुजान्तरः कपिः कुमारवीर्येण महात्मना नदन् । महाभुजः कर्मविशेषतत्त्वविद्विचिन्तयामास रणे पराक्रमम् ॥	२५

अबालबद्धालखिवाकरप्रभः करोत्ययं कर्म महन्महाबलः ।	
न चास्य सर्वाह्वकर्मशोभिनः प्रमापणे मे मतिरत्र जायते ॥	२६
अयं महात्मा च महांश्च वीर्यतः समाहितश्चातिसहश्च संयुगे ।	
असंशयं कर्मगुणोदयादयं सनागयक्षैर्मुनिभिश्च पूजितः ॥	२७
पराक्रमोत्साहविवृद्धमानसः समीक्षते मां प्रमुखागतः स्थितः ।	
पराक्रमो ह्यस्य मनांसि कम्पयेत् सुरासुराणामपि शीघ्रगामिनः ॥	२८
न खल्वयं नाभिभवेदुपेक्षितः पराक्रमो ह्यस्य रणे विवर्धते ।	
प्रमापणं त्वेव ममास्य रोचते न वर्धमानोऽग्निरुपेक्षितुं क्षमः ॥	२९
इति प्रवेगं तु परस्य तर्कयन् स्वकर्मयोगं च विधाय वीर्यवान् ।	
चकार वेगं तु महाबलस्तदा मतिं च चक्रेऽस्य वधे महाकपिः ॥	३०
स तस्य तानष्ट हयान् महाजवान् समाहितान् भारसहान् विवर्तने ।	
जघान वीरः पथि वायुसेविते तलप्रहारैः पवनात्मजः कपिः ॥	३१
ततस्तलेनाभिहतो महारथः स तस्य पिङ्गाधिपमन्त्रिनिर्जितः ।	
प्रभन्ननीडः परिमुक्तकूबरः पपात भूसौ हतवाजिरम्बरात् ॥	३२
स तं परित्यज्य महारथो रथं सकार्मुकः खड्गधरः खमुत्पतन् ।	
ततोऽभियोगादृषिरुप्रवीर्यवान् विहाय देहं मरुतामिवालयम् ॥	३३
ततः कपिस्तं विचरन्तमम्बरे पतत्रिराजानिलसिद्धसेविते ।	
समेत्य तं मारुततुल्यविक्रमः क्रमेण जग्राह स पादयोर्दृढम् ॥	३४
स तं समाविध्य सहस्रशः कपिर्महोरगं गृह्य इवाण्डजेश्वरः ।	
मुमोच वेगात् पितृतुल्यविक्रमो महीतले संयति वानरोत्तमः ॥	३५
स भ्रमबाहूरुक्टीशिरोधरः क्षरन्नसृक्निर्मथितास्थिलोचनः ।	
प्रभिन्नसन्धिः प्रविकीर्णबन्धनो हतः क्षितौ वायुसुतेन राक्षसः ॥	३६
महाकपिर्भूमितले निपीड्य तं चकार रक्षोऽधिपतेर्महद्भयम् ।	
महर्षिभिश्चक्रचरैर्महाव्रतैः समेत्य भूतैश्च सयक्षपन्नगैः ॥	३७
सुरैश्च सेन्द्रैर्भृशजातविस्मयैर्हते कुमारे स कपिर्निरीक्षितः ।	
निहत्य तं वज्रिसुतोपमं रणे कुमारमक्षं क्षतजोपमेक्षणम् ॥	३८
तदेव वीरोऽभिजगाम तोरणं कृतक्षणः काल इव प्रजाक्षये ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे अक्षकुमारवधो नाम सप्तचत्वारिंशः सर्गः

अष्टचत्वारिंशः सर्गः

इन्द्रजिदभियोगः

ततस्तु रक्षोऽधिपतिर्महात्मा हनूमताक्षे निहते कुमारे ।	
मनः समाधाय तदेन्द्रकल्पं समादिदेशेन्द्रजितं स रोषात् ॥	१
त्वमस्त्रविच्छस्त्रविदां वरिष्ठः सुरासुराणामपि शोकदाता ।	
सुरेषु सेन्द्रेषु च दृष्टकर्मा पितामहाराधनसंचितास्त्रः ॥	२
तवास्त्रबलप्रासाद्य नासुरा न मरुद्गणाः । 'न शेकुः समरे स्थातुं सुरेश्वरसमाश्रिताः' ॥	३
न कश्चित् त्रिषु लोकेषु संयुगे नगतश्रमः । भुजवीर्याभिगुप्तश्च तपसा चाभिरक्षितः ॥	४
देशकालविभागज्ञस्त्वमेव मतिसत्तमः ॥	
न तेऽस्त्यशक्यं समरेषु कर्मणा ^१ न तेऽस्त्यकार्यं मतिपूर्वमन्त्रणे ।	
न सोऽस्ति कश्चित् त्रिषु संग्रहेषु वै न वेद यस्तेऽस्त्रबलं बलं च ते ॥	५
ममानुरूपं तपसो बलं च ते पराक्रमश्चास्त्रबलं च संयुगे ।	
न त्वां समासाद्य रणावमर्दे मनः श्रमं गच्छति निश्चितार्थम् ॥	६
निहताः किंकराः सर्वे जम्बुमाली च राक्षसः । अमात्यपुत्रा वीराश्च पञ्च सेनाप्रयाथिनः ॥	७
बलानि सुसमृद्धानि साश्वनागरथानि च । सहोदरस्ते दयितः कुमारोऽक्षश्च सूदितः ॥	८
न हि तेष्वेव मे सारो यस्त्वय्यरिनिषूदन ॥	
इदं हि दृष्ट्वा मतिमन् महद्बलं कपेः प्रभावं च पराक्रमं च ।	
त्वमात्मनश्चापि समीक्ष्य सारं कुरुष्व वेगं स्वबलानुरूपम् ॥	९
बलावमर्देस्त्वयि संनिक्वृष्टे यथागते शान्त्यति शान्तशत्रौ ^२ ।	
तथा समीक्ष्यात्मबलं परं च समारभस्वास्त्रविदां वरिष्ठ ॥	१०
न वीर सेना गणशोच्यवन्ति न वप्नमादाय विशालसारम् ।	
न मारुतस्यास्य गतिप्रमाणं न चाग्निकल्पः करणेन हन्तुम् ॥	११
तमेवमर्थं प्रसमीक्ष्य सम्यक् स्वकर्मसाम्याद्धि समाहितात्मा ।	
स्मरंश्च दिव्यं धनुषोऽस्त्रवीर्यं ब्रजाक्षतं कर्म समारभस्व ॥	१२

1. नासुराः, न मरुद्गणाः, न सुरेश्वरसमाश्रिताः
 अन्ये केचिदपि समरे स्थातुं शेकुरिति योजने 'नासुराः
 नवन्ति' इत्याद्यध्याहारकेशो भूषणादिव्याख्याज्ञोक्तः
 न प्रसज्यत इति बोध्यम् ।

१. इदमर्थम् ख. नास्ति ।
 २. कर्मणाम् ति. ।
 ३. बलावमर्देः ति. ।
 ४. शान्तशत्रुः ति. शान्तशत्रो. तीर्थः ।

- न खल्वियं मतिः श्रेष्ठा^१ यत्त्वां संप्रेषयाम्यहम् । इयं च राजधर्माणां क्षत्रस्य च मतिर्मता ॥ १३
- नानाशङ्खैश्च संप्रामे वैशारद्यमरिंदम । अवश्यमेव बोद्धव्यं काम्यश्च विजयो रणे ॥ १४
- ततः पितुस्तद्वचनं निशम्य प्रदक्षिणं दक्षसुतप्रभावः ।
- चकार भर्तारमहीनसत्त्वो^२ रणाय वीरः प्रतिपन्नबुद्धिः ॥ १५
- ततस्तैः स्वगणैरिष्टैरिन्द्रजित् प्रतिपूजितः । युद्धोद्धतः कृतोत्साहः संप्रामं प्रत्यपद्यत ॥ १६
- श्रीमान् पद्मपलाशाक्षो राक्षसाधिपतेः सुतः । निर्जगाम महातेजाः समुद्र इव पर्वसु ॥ १७
- स पक्षिराजानिलतुल्यवेगैर्व्यालैश्चतुर्भिः सिततीक्ष्णदंष्ट्रैः ।
- रथं समायुक्तमसङ्गवेगं समारुरोहेन्द्रजिदिन्द्रकल्पः ॥ १८
- स रथी धन्विनां श्रेष्ठः शस्त्रज्ञोऽस्त्रविदां वरः । रथेनाभिययौ क्षिप्रं हनुमान् यत्र सोऽभवत् ॥ १९
- स तस्य रथनिर्घोषं ज्यास्वनं कार्मुकस्य च । निशम्य हरिचीरोऽसौ संप्रहृष्टतरोऽभवत् ॥ २०
- सुमहच्चापमादाय शितशल्यांश्च सायकान् । हनुमन्तमभिप्रेत्य जगाम रणपण्डितः ॥ २१
- तस्मिंस्ततः संयति जातहर्षं रणाय निर्गच्छति बाणपाणौ ।
- दिशश्च सर्वाः कलुषा बभूवुर्मृगाश्च रौद्रा बहुधा विनेदुः ॥ २२
- समागतास्तत्र तु नागयक्षा महर्षयश्चक्रचराश्च सिद्धाः ।
- नभः समावृत्य च पक्षिसङ्घा विनेदुरुच्चैः परमप्रहृष्टाः ॥ २३
- आयान्तं सरथं दृष्ट्वा तूर्णमिन्द्रजितं कपिः । विननाद महानादं व्यवर्धत च वेगवान् ॥ २४
- इन्द्रजितु रथं दिव्यमग्थितश्चित्रकार्मुकः । धनुर्विस्फारयामास तटिदूर्जितनिःस्वनम् ॥ २५
- ततः समेतावतितीक्ष्णवेगौ महाबलौ तौ रणनिर्विशङ्कौ ।
- कपिश्च रक्षोऽधिपतेश्च पुत्रः सुरासुरेन्द्राविव बद्धवैरौ ॥ २६
- स तस्य वीरस्य महारथस्य धनुष्मतः संयति संमतस्य ।
- शरप्रवेगं व्यहनत् प्रवृद्धश्चचार मार्गं पितुरप्रमेयः ॥ २७
- ततः शरानायततीक्ष्णशल्यान् सुपत्रिणः काश्चनचित्रपुङ्गवान् ।
- मुमोच वीरः परवीरहन्ता सुसंनतान् वज्रनिपातवेगान् ॥ २८
- स तस्य तु स्यन्दननिःस्वनं च मृदङ्गभेरीपटहस्वनं च ।
- विकृप्यमाणस्य च कार्मुकस्य निशम्य घोषं पुनरुत्पपात ॥ २९
- शराणामन्तरेष्वाशु व्यवर्तत महाकपिः । हरिस्तस्याभिलक्ष्यस्य मोहयल्लक्ष्यसंप्रहम् ॥ ३०
- शराणामप्रतस्तस्य पुनः समभिवर्तत । प्रसार्य हस्तौ हनुमानुत्पपातानिलात्मजः ॥ ३१
- तावुभौ वेगसंपन्नौ रणकर्मविशारदौ । सर्वभूतमनोप्राहि चक्रतुर्युद्धमुत्तमम् ॥ ३२

हनूमतो वेद न राक्षसोऽन्तरं न मारुतिस्तस्य महात्मनोऽन्तरम् ।	
परस्परं निर्विषहौ बभूवतुः समेत्य तौ देवसमानविक्रमौ ॥	३३
ततस्तु लक्ष्ये स विहन्यमाने शरेष्वमोघेषु च संपतत्सु ।	
जगाम चिन्तां महतीं महात्मा समाधिसंयोगसमाहितात्मा ॥	३४
ततो मतिं राक्षसराजसूनुञ्चकार तस्मिन् हरिवीरमुख्ये ।	
अवध्यतां तस्य कपेः समीक्ष्य कथं निगच्छेदिति निग्रहार्थम् ॥	३५
ततः पैतामहं वीरः सोऽस्त्रमस्त्रविदां वरः । संदधे सुमहातेजास्तं हरिप्रवरं प्रति ॥	३६
अवध्योऽयमिति ज्ञात्वा तमस्त्रेणास्त्रतत्त्ववित् । निजग्राह महाबाहुर्मारुतात्मजमिन्द्रजित् ॥	३७
तेन बद्धस्ततोऽख्येण राक्षसेन स वानरः । अभवन्निर्विचेष्टश्च पपात च महीतले ॥	३८
ततोऽथ बुद्ध्वा स तदस्त्रबन्धं प्रभोः प्रभावाद्धिगतात्मवेगः ।	
पितामहानुग्रहमात्मनश्च विचिन्तयामास हरिप्रवीरः ॥	३९
ततः स्वायंभुवेर्मन्त्रैर्ब्रह्मास्त्रमभिमन्त्रितम् । हनूमांश्चिन्तयामास वरदानं पितामहात् ॥	४०
न मेऽस्य बन्धस्य च शक्तिर्गस्त विमोक्षणे लोकगुरोः प्रभावात् ।	
इत्येव मत्वा विहितोऽस्त्रबन्धो मयात्मयोनेरनुवर्तिनव्यः ॥	४१
स वीर्यमस्त्रस्य कपिर्विचार्य पितामहानुग्रहमात्मनश्च ।	
विमोक्षशक्तिं परिचिन्तयित्वा पितामहाज्ञामनुवर्तते स्म ॥	४२
अस्त्रेणापि हि बद्धस्य भयं मम न जायते । पितामहमहेन्द्राभ्यां रक्षितस्यानिलेन च ॥	४३
ग्रहणे वापि रक्षोभिर्महान् मे गुणदर्शनः । राक्षसेन्द्रेण संवादस्तस्माद्गृह्णन्तु मां परे ॥	४४
स निश्चितार्थः परवीरहन्ता समीक्ष्यकारी विनिवृत्तचेष्टः ।	
परैः प्रसह्याभिगतैर्निगृह्य ननाद तैस्तैः परिभर्त्स्यमानः ॥	४५
ततस्तं राक्षसा दृष्ट्वा निर्विचेष्टमरिंदमम् । बबन्धुः शणवलकैश्च द्रुमचीरैश्च संहतैः ॥	४६
स रोचयामास परैश्च बन्धनं प्रसह्य वीरैरभिनिग्रहं च ।	
कौतूहलान्मां यदि राक्षसेन्द्रो द्रष्टुं व्यवस्येदिति निश्चितार्थः ॥	४७
स बद्धस्तेन बल्केन विमुक्तोऽस्त्रेण वीर्यवान् । अस्त्रबन्धः स चान्यं हि न बन्धमनुवर्तते ॥	४८
अथेन्द्रजितु द्रुमचीरबद्धं विचार्य वीरः कपिसत्तमं तम् ।	
विमुक्तमस्त्रेण जगाम चिन्तां नान्येन बद्धो ह्यनुवर्ततेऽस्त्रम् ॥	४९
अहो महत् कर्म कृतं निरर्थकं न राक्षसैर्मन्त्रगतिर्विगृष्टा ।	
पुनश्च नास्त्रे विहतेऽस्त्रमन्यत् प्रवर्तते संशयिताः स्म सर्वं ॥	५०

अस्त्रेण हनुमान् मुक्तो नात्मानवबुध्यत । कृष्यमाणस्तु रक्षोभिस्तैश्च बन्धैर्निपीडितः ॥	५१
हन्यमानस्ततः क्रूरै राक्षसैः काष्ठमुष्टिभिः । समीपं राक्षसेन्द्रस्य प्राकृष्यत स बानरः ॥	५२
अथेन्द्रजितं प्रसमीक्ष्य मुक्तमस्त्रेण बद्धं द्रुमचीरसूत्रैः ।	
व्यदर्शयत्तत्र महाबलं तं हरिप्रवीरं सगणाय राज्ञे ॥	५३
तं मत्तमिव मातङ्गं बद्धं कपिवरोत्तमम् । राक्षसा राक्षसेन्द्राय रावणाय न्यवेदयन् ॥	५४
कोऽयं कस्य कुतो वात्र किं कार्यं को व्यपाश्रयः । इति राक्षसवीराणां तत्र संजज्ञिरे कथाः ॥	५५
हन्यतां दह्यतां वापि भक्ष्यतामिति चापरे । राक्षसास्तत्र संक्रुद्धाः परस्परमथाब्रुवन् ॥	५६
अतीत्य मार्गं महसा महात्मा स तत्र रक्षोऽधिपपादमूले ।	
ददर्श राज्ञः परिचारवृद्धान् गृहं महारत्नविभूषितं च ॥	५७
स ददर्श महातेजा रावणः कपिसत्तमम् । रक्षोभिर्विकृताकारैः कृष्यमाणमितस्ततः ॥	५८
राक्षसाधिपतिं चापि ददर्श कपिसत्तमः । तेजोबलसमायुक्तं तपन्तमिव भास्करम् ॥	५९
स रोषसंवर्तितताम्रदृष्टिर्दशाननस्तं कपिमन्ववेक्ष्य ।	
अथोपविष्टान् कुलशीलवृद्धान् समादिशत्तं प्रति मन्त्रिमुख्यान् ॥	६०
यथाक्रमं तैः स कपिर्विपृष्टः कार्यार्थमर्थस्य च मूलमादौ ।	
निवेदयामास हरीश्वरस्य दूतः सकाशादहमागतोऽस्मि ॥	६१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे इन्द्रजिदभियोगो नाम अष्टचत्वारिंशः सर्गः

एकोनपञ्चाशः सर्गः

रावणप्रभावदर्शनम्

ततः स कर्मणा तस्य विरिमतो भीमविक्रमः । हनुमान् रोपताम्राक्षो रक्षोऽधिपमवैक्षत ॥	१
भ्राजमानं महार्हेण काञ्चनेन विराजता । मुक्ताजालावृतेनाथ मकुटेन महाद्युतिम् ॥	२
वज्रसंयोगसंयुक्तैर्महार्हमणिविग्रहैः । हैमैराभरणैश्चित्रैर्मनसेव प्रकल्पितैः ॥	३
महार्हक्षौमसंवीतं रक्तचन्दनरूपितम् । स्वनुलिप्तं विचित्राभिर्विविधाभिश्च भक्तिभिः	४
विद्युतैर्दर्शनीयैश्च रक्ताक्षैर्भीमदर्शनैः । दीपतीक्ष्णमहादंष्ट्रैः प्रलम्बदशनच्छदैः ॥	५
शिरोभिर्दर्शभिर्वीरं भ्राजमानं महौजसम् । नानाव्यालसमाकीर्णैः शिखरैरिव मन्दरम् ॥	६
नीलाञ्जनचयप्रख्यं हारेणोरसि राजता । पूर्णचन्द्राभवक्त्रेण सबलकमिवाम्बुदम् ॥	७
बाहुभिर्बद्धकेयूरैश्चन्दनोत्तमरूपितैः । भ्राजमानाङ्गदैः पीनैः पञ्चशीर्षैरिवोरगैः ॥	८
महति स्फटिके चित्रे रत्नसंयोगसंस्कृते । उत्तमास्तरणास्तीर्णे सूपविष्टं वरासने ॥	९

अलंकृताभिरत्यर्थं प्रमदाभिः समन्ततः । वालन्यजनहस्ताभिरारात् समुपसेवितम् ॥	१०
दुर्धरेण प्रहस्तेन महापार्श्वेन रक्षसा । मन्त्रिभिर्मन्त्रतत्त्वज्ञैर्निकुम्भेन च मन्त्रिणा ॥	११
उपोपविष्टं रक्षोभिश्चतुर्भिर्बलदर्पितैः । कृत्स्नं परिवृतं लोकं ^१ चतुर्भिरिव सागरैः ॥	१२
मन्त्रिभिर्मन्त्रतत्त्वज्ञैरन्यैश्च शुभवुद्धिभिः । अन्वास्यमानं सचिवैः ^२ सुरैरिव सुरेश्वरम् ॥	१३
अपश्यद्राक्षसपतिं हनुमानतितेजसम् । विष्टितं मेरुशिखरे सतोयमिव तोयदम् ॥	१४
स तैः संपीड्यमानोऽपि रक्षोभिर्भूमिविक्रमैः । विस्मयं परमं गत्वा रक्षोऽधिपमवैक्षत ॥	१५
भ्राजमानं ततो दृष्ट्वा हनुमान् राक्षसेश्वरम् । मनसा चिन्तयामास तेजसा तस्य मोहितः ॥	१६
अहो रूपमहो धैर्यमहो सत्त्वमहो द्युतिः । अहो राक्षसराजस्य सर्वलक्षणयुक्ता ॥	१७
यद्यधर्मो न बलवान् स्यादयं राक्षसेश्वरः । स्यादयं सुरलोकस्य सशक्रस्यापि रक्षिता ॥	१८
अस्य क्रूरैर्नृशंसैश्च कर्मभिर्लोककुत्सितैः । तेन ^३ बिभ्यति खल्वस्माल्लोकाः सामरदानवाः ॥	१९
अयं ह्युत्सहते क्रुद्धः कर्तुमेकार्णवं जगत् । इति चिन्तां बहुविधामकरोन्मतिमान् कपिः ॥	२०
दृष्ट्वा राक्षसराजस्य प्रभावममितौजसः ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
मुन्दरकाण्डे रावणप्रभावदर्शनं नाम एकोनपञ्चाशः सर्गः

पञ्चाशः सर्गः

प्रहस्तप्रश्नः

तमुद्धीक्ष्य महाबाहुः पिङ्गाक्षं पुरतः स्थितम् । रोपेण महताविष्टो रावणो लोकरावणः ॥	१
शङ्काहतात्मा दध्यौ स कपीन्द्रं तेजसावृतम् । किमेष भगवान् नदी भवेत् साक्षादिहागतः ॥	२
येन शनोऽस्मि कैलासे मया संचालिते पुरा । सोऽयं वानरमूर्तिः स्यात् किंस्विद्वाणोऽपि वासुरः ॥३	३
स राजा रोषताम्राक्षः प्रहस्तं मन्त्रिसत्तमम् । कालयुक्तमुवाचेदं वचो विपुलमर्थवत् ॥	४
दुरात्मा पृच्छ्यतामेष कुतः किं वास्य कारणम् । वनभङ्गे च कोऽस्यार्थो राक्षसीनां च तर्जने ॥	५
मत्पुरीमप्रघृष्यां वागमने किं प्रयोजनम् । आयोधने वा किं कार्यं पृच्छ्यतामेष दुर्मतिः ॥	६
रावणस्य वचः श्रुत्वा प्रहस्तो वाक्यमब्रवीत् । समाश्रसिद्धि भद्रं ते न भीः कार्या त्वया कपे ॥	७
यदि तावत्त्वमिन्द्रेण प्रेषितो रावणालयम् । तत्त्वमाख्याहि मा भूते भयं वानर मोक्ष्यसे ॥	८
यदि वैश्रवणस्य त्वं यमस्य वरुणस्य वा । चाररूपमिदं कृत्वा प्रविष्टो नः पुरीमिमाम् ॥	९
विष्णुना प्रेषितो वापि दूतो विजयकाङ्क्षिणा । न हि ते वानरं तेजो रूपमात्रं तु वानरम् ॥	१०

१. कृत्स्नः परिवृतो लोकः च. छ.

३. खे न ति, पाठान्तरम् ।

२. रक्षोभिः च,

४. चाररूपम् छ.

तत्त्वतः कथयस्वाद्य ततो वानर मोक्षयसे । अनृतं वदतश्चापि दुर्लभं तव जीवितम् ॥	११
अथवा यन्निमित्तं ^१ ते प्रवेशो रावणालये । एवमुक्तो हरिवरस्तदा रक्षोगणेश्वरम् ॥	१२
अब्रवीन्नास्मि शक्रस्य यमस्य बरुणस्य वा । धनदेन न मे सख्यं विष्णुना नास्मि चोदितः ॥	१३
जातिरेव मम त्वेषा वानरोऽहमिहागतः । दर्शने राक्षसेन्द्रस्य दुर्लभे तदिदं मया ॥	१४
वनं राक्षसराजस्य दर्शनार्थं विनाशितम् । ततस्ते राक्षसाः प्राप्ता बलिनो युद्धकाङ्क्षिणः ॥	१५
रक्षणार्थं तु देहस्य प्रतियुद्धा मया रणे । अरुपाशैर्न शक्योऽहं बन्धुं देवासुरैरपि ॥	१६
पितामहादेव वरो ममाप्येषोऽभ्युपागतः । राजानं द्रष्टुकामेन मयास्त्रमनुवर्तितम् ॥	१७
विमुक्तो ह्यहमस्त्रेण राक्षसैस्त्वभिपीडितः । केनचिद्राजकार्येण संप्राप्तोऽस्मि तवान्तिकम् ॥	१८
दूतोऽहमिति विज्ञेयो राघवस्याभितौजसः । श्रूयतां चापि वचनं मम पथ्यमिदं प्रभो ॥	१९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्निशतिमहत्क्षिकाया संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे प्रहस्तप्रश्नो नाम पञ्चाशः सर्गः

एकपञ्चाशः सर्गः

हनूमद्रूपदेशः

तं समीक्ष्य महासत्त्वं सत्त्ववान् हरिमत्तमः । वाक्यमर्थवद्व्यग्रस्तमुवाच दशाननम् ॥	१
अहं सुग्रीवसंदेशादिह प्राप्तस्तवालयम् । राक्षसेन्द्र हरीशस्त्वां भ्राता कुशलमब्रवीत् ॥	२
भ्रातुः शृणु समादेशं सुग्रीवस्य महात्मनः । धर्मार्थोपहितं वाक्यमिह चामुत्र च क्षमम् ॥	३
राजा दशरथो नाम रथकुञ्जगवाजिमान् । पितेव बन्धुर्लोकस्य सुरेश्वरसमद्युतिः ॥	४
ज्येष्ठस्तस्य महाबाहुः पुत्रः प्रियकरः प्रभुः । पितुर्निदेशान्निष्क्रान्तः प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥	५
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया चापि भार्यया । रामो नाम महातेजा धर्म्यं पन्थानमाश्रितः ॥	६
तस्य भार्या वने नष्टा सीता पतिमनुव्रता । वैदेहस्य सुता राज्ञो जनकस्य महात्मनः ॥	७
स मार्गमाणस्तां देवीं राजपुत्रः सहानुजः । ऋश्यमूकमनुप्राप्तः सुग्रीवेण समागतः ॥	८
तस्य तेन प्रतिज्ञातं सीतायाः परिमार्गणम् । सुग्रीवस्यापि रामेण हरिराज्यं निवेदितम् ॥	९
ततस्तेन मृधे हत्वा राजपुत्रेण बालिनम् । सुग्रीवः स्थापितो राज्ये हर्युक्षाणां गणेश्वरः ॥	१०
त्वया विज्ञातपूर्वश्च वाली वानरपुंगवः । रामेण निहतः संख्ये शरेणैकेन वानरः ॥	११
स सीतामार्गणे व्यग्रः सुग्रीवः सत्यसंगरः । हरीन् संप्रेषयामास दिशः सर्वा हरीश्वरः ॥	१२
तां हरीणां सहस्राणि शतानि नियुतानि च । दिक्षु सर्वासु मार्गन्ते ह्यधश्चोपरि चाम्बरे ॥	१३
बैनतेयसमाः केचित् केचित्तत्रानिलोपमाः । असङ्गतयः शीघ्रा हरिवीरा महाबलाः ॥	१४
अहं तु हनुमान्नाम मारुतस्यौगसः सुतः । सीतायास्तु कृते तूर्णं शतयोजनमायतम् ॥	१५

समुद्रं लङ्घयित्वैव तां दिदृक्षुरिहागतः । भ्रमता च मया दृष्टा गृहे ते जनकात्मजा ॥	१६
तद्भवान् दृष्टधर्मार्थस्तपःकृतपरिग्रहः । परदारान् महाप्राज्ञ नोपरोद्धुं त्वमर्हसि ॥	१७
न हि धर्मविरुद्धेषु बह्वापयेषु कर्मसु । मूलघातिषु सज्जन्ते बुद्धिमन्तो भवद्विधाः ॥	१८
कश्च लक्ष्मणमुक्तानां रामकोपानुवर्तिनाम् । शरणाग्रतः स्थातुं शक्तो देवासुरेष्वपि ॥	१९
न चापि त्रिषु लोकेषु राजन् विद्येत कश्चन । राघवस्य व्यलीकं यः कृत्वा सुखमवाप्नुयात् ॥	२०
तत् त्रिकालहितं वाक्यं धर्म्यमर्थानुबन्धि च । मन्यस्व नरदेवाय जानकी प्रतिदीयताम् ॥	२१
दृष्टा हीयं मया देवी लब्धं यदिह दुर्लभम् । उत्तरं कर्म यच्छेषं निमित्तं तत्र राघवः ॥	२२
लक्षितेयं मया सीता तथा शोकपरायणा । गृह्य ^१ यां नाभिजानासि पञ्चास्यामिव पन्नगीम् ॥	२३
नेयं जरयितुं शक्या सासुरैरमरैरपि । विपसंमृष्टमत्यर्थं भुक्तमन्नमिवौजसा ॥	२४
तपःसंतापलब्धस्ते योऽयं धर्मपरिग्रहः । न स नाशयितुं न्याय्य आत्मप्राणपरिग्रहः ॥	२५
अवध्यतां तपोभिर्या भवान् समनुपश्यति । आत्मनः सासुरैर्देवैर्दंतुस्तत्राप्ययं महान् ॥	२६
सुग्रीवो न हि देवोऽयं नासुरो न च राक्षसः । न दानवो न गन्धर्वो न यक्षो न च पन्नगः ॥	२७
तस्मान् प्राणपरित्राणं कथं राजन् करिष्यसि । ननु धर्मोपसंहारमधर्मफलसंहितम् ॥	२८
तदेव फलमन्वेति धर्मश्चाधर्मनाशनः । प्राप्तं धर्मफलं तावद्भवता नात्र संशयः ॥	२९
फलमस्याप्यधर्मस्य क्षिप्रमेव प्रपत्यसे । जनस्थानवधं बुद्ध्वा बुद्ध्वा वालिवधं तथा ॥	३०
रामसुग्रीवसख्यं च बुध्यस्व हितमात्मनः । कामं खल्वहमप्येकः सवाजिरथकुञ्जराम् ॥	३१
लङ्कां नाशयितुं शक्तस्तस्यैप तु न निश्चयः । रामेण हि प्रतिज्ञातं हर्यृक्षगणसंनिधौ ॥	३२
उत्सादनममित्राणां सीता येस्तु प्रधर्षिता । अपकुर्वन् हि रामस्य साक्षादपि पुरंदरः ॥	३३
न सुखं प्राप्नुयादन्यः किं पुनस्त्वदिधो जनः । यां सीतेत्यभिजानासि येयं तिष्ठति ते वशे ॥	३४
कालरात्रीति तां विद्धि सर्वलङ्काविनाशिनीम् । तदलं कालपाशेन सीताविग्रहरूपिणा ॥	३५
स्वयं स्कन्धावसक्तेन ^२ क्षममात्मनि चिन्त्यताम् । सीतायास्तेजसा दग्धां रामकोपप्रपीडिताम् ॥	३६
दह्यमानामिमां पश्य पुरीं सादृष्टतोलिकाम् । स्वानि मित्राणि मन्त्रीश्च ज्ञातीन्भ्रातृन्सुतान्दितान् ॥३७	३७
भोगान् दारांश्च लङ्कां च मा बिनाशमुपानय । सत्यं राक्षसराजेन्द्र शृणुः च वचनं मम ॥	३८
रामदासस्य दूतस्य यानरस्य विशेषतः । सर्वाल्लोकान् सुसंहृत्य सभूतान् सचराचरान् ॥	३९
पुनरेव तथा स्रष्टुं शक्तो रामो महायशः । देवासुरनरेन्द्रेषु यक्षरक्षोगणेषु च ॥	४०
विद्याधरेषु सर्वेषु गन्धर्वेषूपुरेणु च । सिद्धेषु किनरेन्द्रेषु पतत्रिषु च सर्वतः ॥	४१
सर्वभूतेषु सर्वत्र सर्वकालेषु नास्ति सः । यो रामं प्रतियुध्येत विष्णुतुल्यपराक्रमम् ॥	४२
सर्वलोकेश्वरस्यैव कृत्वा विप्रियमीदृशम् । रामस्य राजसिंहस्य दुर्लभं तव जीवितम् ॥	४३

देवाश्च दैत्याश्च निशाचरेन्द्रगन्धर्वविद्याधरनागयक्षाः ।	
रामस्य लोकत्रयनायकस्य स्थातुं न शक्ताः समरेषु सर्वे ॥	४४
ब्रह्मा स्वयंभूश्चतुराननो वा रुद्रस्त्रिभुवनपुरान्तको वा ।	
इन्द्रो महेन्द्रः सुरनायको वा त्रातुं न शक्ता युधि रामवध्यम् ॥	४५
स सौष्ठवोपेतमदीनवादिनः कर्पेर्निशम्याप्रतिमोऽप्रियं वचः ।	
दशाननः कोपविवृत्तलोचनः समादिशत्तस्य वधं महाकपेः ॥	४६
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् सुन्दरकाण्डे हनूमदुपदेशो नाम एकपञ्चाशः सर्गः	

द्विपञ्चाशः सर्गः

दूतवधनिवारणम्

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वानरस्य महात्मनः । आज्ञापयत्तस्य वधं रावणः क्रोधमूर्छितः ॥	१
वधे तस्य समाह्वाने रावणेन दुरात्मना । निवेदितवतो दौत्यं नानुमेने विभीषणः ॥	२
तं रक्षोऽधिपतिं क्रुद्धं तच्च कार्यमुपस्थितम् । विदित्वा चिन्तयामास कार्यं कार्यविधौ स्थितः ॥	३
निश्चितार्थस्ततः साम्ना पूज्यं ^१ शत्रुजिदम्रजम् । उवाच हितमत्यर्थं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥	४
क्षमस्व रोषं त्यज राक्षसेन्द्र प्रसीद मद्राक्यमिदं शृणुष्व ।	
वधं न कुर्वन्ति परावरज्ञा दूतस्य सन्तो वसुधाधिपेन्द्राः ॥	५
राजधर्मविरुद्धं च लोकवृत्तेश्च गर्हितम् । तव चासदृशं वीर कपेरस्य प्रमापणम् ॥	६
धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च राजधर्मविशारदः । परावरज्ञो भूतानां त्वमेव परमार्थवित् ॥	७
गृह्यन्ते यदि रोषेण त्वादृशोऽपि विपश्चितः । ततः शास्त्रविपश्चित्त्वं श्रम एव हि केवलम् ॥	८
तस्मात् प्रसीद शत्रुघ्न राक्षसेन्द्र दुरासद । युक्तायुक्तं विनिश्चित्य दूते दण्डो विधीयताम् ॥	९
विभीषणवचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः । रोषेण महताविष्टो वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥	१०
न पापानां वधे पापं विद्यते शत्रुसूदन । तस्मादेनं वधिष्यामि वानरं पापकारिणम् ॥	११
अधर्ममूलं बहुरोषयुक्तमनार्थजुष्टं वचनं निशम्य ।	
उवाच वाक्यं परमार्थतत्त्वं विभीषणो बुद्धिमतां वरिष्ठः ॥	१२
प्रसीद लङ्केश्वर राक्षसेन्द्र धर्मार्थयुक्तं वचनं शृणुष्व ।	
दूतानवध्यान् समरेषु ^२ राजन् सर्वेषु सर्वत्र वदन्ति सन्तः ॥	१३
असंशयं शत्रुरयं प्रवृद्धः कृतं ह्यनेनाप्रियमप्रमेयम् ।	
न दूतवध्यां प्रवदन्ति सन्तो दूतस्य दृष्टा बहवो हि दण्डाः ॥	१४

वैरूप्यमङ्गेषु कशाभिघातो मौण्ड्यं तथा लक्षणसंनिपातः ।	
एतान् हि दूते प्रवदन्ति दण्डान् वधस्तु दूतस्य न नः श्रुतोऽपि ॥	१५
कथं च धर्मार्थविनीतबुद्धिः परावरप्रत्ययनिश्चितार्थः ।	
भवद्विधः कोपवशे हि तिष्ठेत् कोपं नियच्छन्ति हि सत्त्ववन्तः ॥	१६
न धर्मवादे न च लोकवृत्ते न शास्त्रबुद्धिग्रहणेषु चापि ।	
विद्येत कश्चित्तव वीर तुल्यस्त्वं ह्युत्तमः सर्वसुरासुराणाम् ॥	१७
शूरेण वीरेण निशाचरेन्द्र सुरासुराणामपि दुर्जयेन ।	
त्वया प्रगल्भाः सुरदैत्यसङ्घा जिताश्च युद्धेष्वसकृन्नरेन्द्राः ^१ ॥	१८
इत्थंविधस्यामरदैत्यशत्रोः शूरस्य वीरस्य तवाजितस्य ।	
कुर्वन्ति मूढा मनसो व्यलीकं प्राणैर्वियुक्ता ननु ये पुरा ते ^२ ॥	१९
न चाप्यस्य कपेर्घाते कंचित् पश्याम्यहं गुणम् । तेष्वयं पात्यतां दण्डो यैरयं प्रेषितः कपिः ॥	२०
साधुर्वा यदि वासाधुः परैरेष समर्पितः । ब्रुवन् परार्थं परवान्न दूतो वधमर्हति ॥	२१
अपि चास्मिन् हते राजन्नान्यं पश्यामि खेचरम् । इह यः पुनरागच्छेत् परं पारं महोदधेः ॥	२२
तस्मान्नास्य वधे यन्नः कार्यः परपुरंजय । भवान् सेन्द्रेषु देवेषु यत्नमास्थातुमर्हति ॥	२३
अस्मिन् विनष्टे न हि दूतमन्यं पश्यामि यस्तौ नरराजपुत्रौ ।	
युद्धाय युद्धप्रिय दुर्विनीतावुद्योजयेद्दीर्घपथावरुद्धौ ^३ ॥	२४
पराक्रमोत्साहमनस्विनां च सुरासुराणामपि दुर्जयेन ।	
त्वया मनोनन्दन नैर्ऋतानां युद्धायतिर्नाशयितुं न युक्ता ॥	२५
हिताश्च शूराश्च समाहिताश्च कुलेषु जाताश्च महागुणेषु ।	
मनस्विनः शस्त्रभृतां वरिष्ठाः कोट्यप्रतस्ते सुभृताश्च योधाः ॥	२६
तदंकदेशेन बलस्य तावत् केचित्तवादेशकृतोऽभियान्तु ।	
तौ राजपुत्रौ विनिगृह्य मूढौ परेषु ते भावयितुं प्रभावम् ॥	२७

१. अस्यानन्तरम् . . . पराक्रमोत्साहमनस्विनां च सुरासुराणामपि दुर्जयेन । त्वयाप्रमेयेण सुरेन्द्रसङ्घा जिताश्च युद्धेष्वसकृन्नरेन्द्राः ॥ इति ग. घ.

२. १८-१९-तमे पद्ये च. न स्तः ।

३. अस्यानन्तरम्—अस्मिन् हते वानरयुध-मुख्ये सर्वेऽपवादं प्रवदन्ति सन्तः । न हि प्रपश्यामि गुणान् यशो वा लोकापवादो भवति प्रसिद्धः ॥ इति—ख. ग. घ. ङ.

एतदनन्तरम्—मूढैः प्रगल्भैरपि दुर्विनीतैर्यै-वानरोऽयं पुरुषैर्विसृष्टः । तेषां वधार्थं कुरु वीर यत्नं शीघ्रं विनाशाय निशाचरेन्द्र ॥ कुरुष्व तावत्परमं प्रयत्नं धर्मं समास्थाय नरेन्द्रशत्रोः (इदमर्थम् घ. नास्ति) । देवेषु सर्वेषु सवासवेषु दैत्येषु सर्वेषु सदानेनपु ॥ कृत्वा प्रयत्नं सुदृढं सुशीघ्रं मद्वाक्यमेतन्मनसा प्रगृह्य । तौ राजपुत्रौ विनिगृह्य मूढौ जयं परं प्राप्स्यसि राक्षसेन्द्र ॥—इति ख. ग. घ.

निशाचराणामधिपोऽनुजस्य^१ विभीषणस्योत्तमवाक्यमिष्टम् ।

जग्राह बुद्ध्या सुरलोकशत्रुर्महाबलो राक्षसराजमुख्यः^२ ॥

२८

क्रोधं च जातं हृदये निरुध्य विभीषणोक्तं वचनं सुपूज्य ।

उवाच रक्षोऽधिपतिर्महात्मा विभीषणं शक्रभृतां वरिष्ठम्^३ ॥

२९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे दूतवर्धनिवारणं नाम द्विपञ्चाशः सर्गः

त्रिपञ्चाशः सर्गः

पावकशैल्यम्

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा दशग्रीवो महात्मनः । देशकालहितं वाक्यं भ्रातुरुत्तरमब्रवीत् ॥	१
सम्यगुक्तं हि भवता दूतवध्या विगर्हिता । अवश्यं तु वधादन्यः क्रियतामस्य निग्रहः ॥	२
कपीनां किल लाङ्गूलमिष्टं भवति भूपणम् । तदस्य दीप्यतां शीघ्रं तेन दग्धेन गच्छतु ॥	३
ततः पश्यन्त्विमं दीनमङ्गवैरूप्यकर्शितम् । समित्रज्ञातयः सर्वे बान्धवाः ससुहृज्जनाः ॥	४
आह्नापयद्राक्षसेन्द्रः पुरं सर्वं सचत्वरम् । लाङ्गूलेन प्रदीप्तेन रक्षोभिः परिणीयताम् ॥	५
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसाः कोपकर्कशाः । वेष्टयन्ति स्म लाङ्गूलं जीर्णैः कार्पासकैः पटैः ॥	६
संवेष्ट्यमाने लाङ्गूले व्यवर्धत महाकपिः । शुष्कमिन्धनमासाद्य वनेष्विव हुताशनः ^४ ॥	७
तैलेन परिपिच्यथा तेऽग्निं तत्रावपातयन् । लाङ्गूलेन प्रदीप्तेन गक्षमांस्तानपातयत् ॥	८
स तु रोषपरीतात्मा बालसूर्यसमाननः । लाङ्गूलं संप्रदीप्तं तद्दृष्ट्वा तस्य हनूमतः ॥	९
सहस्रीबालवृद्धाश्च जग्मुः प्रीता ^५ निशाचराः । स भूयः संगतैः क्रूरै राक्षसेर्हिसत्तमः ॥	१०
निबद्धः कृतवान् वीरस्तत्कालसदृशीं मतिम् । कामं खलु न मे शक्ता निबद्धस्यापि राक्षसाः ॥	११
छित्त्वा पाशान् समुत्पत्य हन्यामहमिमान् पुनः । यदि भर्तृहितार्थाय चरन्तं भर्तृशासनात् ॥	१२
बध्नन्त्येते दुरात्मानो न तु मे निष्कृतिः कृता । सर्वंपामेव पर्याप्तो राक्षसानामहं युधि ॥	१३
रामस्य किं तु प्रीत्यर्थं विषहिष्येऽहमीदृशम् । लङ्का चारयितव्या वै पुनरेव भवेदिति ॥	१४
रात्रौ न हि सुदृष्टा मे दुर्गकर्मविधानतः । अवश्यमेव द्रष्टव्या मया लङ्का निशाक्षये ॥	१५
कामं बन्धैश्च मे भूयः पुच्छस्योद्दीपनेन च । पीडां कुर्वन्तु राक्षांसि न मेऽस्ति मनसः श्रमः ॥	१६
ततस्ते संवृताकारं सत्त्ववन्तं महाकपिम् । परिगृह्य ययुर्दृष्ट्वा राक्षसाः कपिकुञ्जरम् ॥	१७

१. तस्यानुजस्याधिकमर्थतत्त्वम् छ.

वैष्णवतेश एतन्निरमशयोऽयं कपिरूपधारिः। इत्येवमेतद्वदुधा

२. अस्यानन्तरम् — दध्यौ पुनस्तं प्रति वान-

विचिन्त्य रक्षोऽधिपः क्रोधवशं जगाम ।—इति ख. ग. ।

रेन्द्रं स राक्षसेन्द्रो मतिमान् महात्मा । किं वाद्भुतं
ब्राह्मणमेव तेजः सर्वस्य धातुर्जगतोऽथ विष्णोः ॥ यदेव-
देवस्य परं च तेजस्तदेव तेजः कपिरेव वारः । वधाय मे

३. इदं पद्यम् च. नास्ति ।

४. हुताशनम् पुना.

५. प्रीतिम् छ.

शङ्खभेरीनिनादैश्च घोषयन्तः स्वकर्मभिः । राक्षसाः क्रूरकर्माणश्चारयन्ति स्म तां पुरीम् ॥	१८
अन्वीयमानो रक्षोभिर्ययौ सुखमरिंदमः । हनूमांश्चारयामास राक्षमानां महापुरीम् ॥	१९
अथापश्यद्विमनानानि विचित्राणि महाकपिः । संवृतान् भूमिभागांश्च सुविभक्तांश्च चत्वरान् ॥	२०
वीथीश्च गृहसंबाधाः कपिः ^१ शृङ्गाटकानि च । तथा रथ्योपरथ्याश्च तथैव च गृहान्तरान् ॥	२१
गृहांश्च मेघसंकाशान् ददर्श पवनात्मजः । चत्वरेषु चतुष्केषु राजमार्गे तथैव च ॥	२२
घोषयन्ति कपिं सर्वे चार इत्येव ^२ राक्षसाः । स्त्रीबालवृद्धा निर्जग्मुस्तत्र तत्र कुतूहलात् ॥	२३
तं प्रदीपितलाङ्गूलं हनुमन्तं दिदृक्ष्वः । दीप्यमाने ततस्तस्य लाङ्गूलाग्रे हनूमतः ॥	२४
राक्षस्यस्ता विरूपाक्ष्यः शंसुर्देव्यास्तदप्रियम् । यस्त्वया कृतसंवादः सीते ताम्रमुखः कपिः ॥	२५
लाङ्गूलेन प्रदीप्तेन स एष परिणीयते । श्रुत्वा तद्वचनं क्रूरमात्मापहरणोपमम् ॥	२६
वैदेही शोकसंतप्ता हुताशनमुपागमत् । मङ्गलाभिमुखी तस्य सा तदासीन्महाकपेः ॥	२७
उपतथे विशालाक्षी प्रयता हव्यवाहनम् । यद्यस्ति पतिशुश्रूषा यद्यस्ति चरितं तपः ॥	२८
यदि वास्त्येकपत्नीत्वं शीतो भव हनूमतः । यदि कश्चिदनुक्रोशस्तस्य मय्यस्ति धीमतः ॥	२९
यदि वा भाग्यशेषो मे शीतो भव हनूमतः । यदि मां वृत्तसंपन्नां तत्समागमलालसाम् ॥	३०
स विजानाति धर्मात्मा शीतो भव हनूमतः । यदि मां तारयेदार्यैः सुग्रीवः सत्यसंगरः ॥	३१
अस्माद्दुःखाम्बुसंगेधाच्छीतो भव हनूमतः ^३ । ततस्तीक्ष्णार्चिरव्यग्रः प्रदक्षिणाशिखोऽनलः ॥	३२
जज्वाल मृगशाबाक्ष्याः शंसन्निव शिवं कपेः । हनुमज्जनकश्चापि पुच्छानलयुतोऽनिलः ॥	३३
वयौ स्वास्थ्यकरो देव्याः प्रालेयानिलशीतलः । दह्यमाने च लाङ्गूले चिन्तयामास वानरः ॥	३४
प्रदीप्तोऽग्निरयं कस्मान्न मां दहति सर्वतः । दृश्यते च महाज्वालो न करोति च मे रुजम् ॥	३५
शिशिरस्येव संपातो लाङ्गूलाग्रे प्रतिष्ठितः । अथवा तदिदं व्यक्तं यद्दृष्टं प्लवता मया ॥	३६
रामप्रभावादाश्चर्यं पर्वतः सरितां पतौ । यदि तावत् समुद्रस्य मैनाकस्य च धीमतः ॥	३७
रामार्थं संभ्रमस्तार्हाकमग्निर्न करिष्यति । सीतायाश्चानृशंस्येन तेजसा राघवस्य च ॥	३८
पितुश्च मम सरुयेन न मां दहति पावकः । भूयः स चिन्तयामास मुहूर्तं कपिकुञ्जरः ॥	३९
उत्पपाताथ वेगेन ननाद च महाकपिः । पुरद्वारं ततः श्रीमाञ्छैलशृङ्गमिवोन्नतम् ॥	४०
विभक्तरक्षःसंबाधमाससादानिलात्मजः । स भूत्वा शैलसंकाशः क्षणेन पुनरात्मवान् ॥	४१
ह्रस्वतां परमां ^४ प्राप्तो बन्धनान्यवशातयत् । विमुक्तश्चाभवच्छीमान् पुनः पर्वतसंनिभः ॥	४२
वीक्षमाणश्च ददृशे परिधं तोरणाश्रितम् । स तं गृह्य महाबाहुः कालायसपरिष्कृतम् ॥	४३
रक्षिणस्तान् पुनः सर्वान् सूक्ष्मामास मारुतिः ॥	

१. अपि छ.

ति. नास्ति ।

२. चारीक इति च. छ.

४. हनूमान् ह्रस्वताम् क.

३. यदि कश्चिदित्यादि हनूमतः इत्यन्तम्

स तान्निहत्वा रणचण्डविक्रमः समीक्षमाणः पुनरेव लङ्काम् ।
 प्रदीप्तलाङ्गूलकृतार्चिमाली प्रकाशतादित्य इवार्चिमाली ॥
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 सुन्दरकाण्डे पावकशैल्यं नाम त्रिपञ्चाशः सर्गः

चतुःपञ्चाशः सर्गः

लङ्कादाहः

वीक्षमाणस्ततो लङ्कां कपिः कृतमनोरथः । वर्धमानसमुत्साहः कार्यशेषमचिन्तयत् ॥	१
किं नु खल्ववशिष्टं मे कर्तव्यमिह साम्प्रतम् । यदेषां रक्षसां भूयः संतापजननं भवेत् ॥	२
वनं तावत् प्रमथितं प्रकृष्टा राक्षसा हताः । बलैकदेशः क्षपितः शेषं दुर्गविनाशनम् ॥	३
दुर्गे विनाशिते कर्म भवेत् सुखपरिश्रमम् । अल्पयत्नेन कार्येऽस्मिन् मम स्यात् सफलः श्रमः ॥	४
यो ह्ययं मम लाङ्गूले दीप्यते हव्यवाहनः । अस्य संतर्पणं न्याय्यं कर्तुमेभिर्गृहोत्तमैः ॥	५
ततः प्रदीप्तलाङ्गूलः सविद्युदिव तोयदः । भवनाग्रेषु लङ्काया विचचार महाकपिः ॥	६
गृहाद्गृहं राक्षसानामुद्यानानि च वानरः । वीक्षमाणो ह्यसंत्रस्तः प्रासादांश्च चचार सः ॥	७
अवप्लुत्य महावेगः प्रहस्तस्य निवेशनम् । अग्निं तत्र स निक्षिप्य श्वसनेन समो बली ॥	८
ततोऽन्यत्पुप्लुवे वैश्व महापारश्वस्य वीर्यवान् । मुमोच हनुमानग्निं कालानलशिखोपमम् ॥	९
वज्रदंष्ट्रस्य च तथा पुप्लुवे स महाकपिः । शुक्तस्य च महातेजाः सारणस्य च धीमतः ॥	१०
तथा चेन्द्रजितो वैश्व ददाह हरियूथपः । जम्बुमालेः सुमालेश्च ददाह भवनं ततः ॥	११
रश्मिकेतोश्च भवनं सूर्यशत्रोस्तथैव च । ह्रस्वकर्णस्य दंष्ट्रस्य रोमशस्य च रक्षसः ॥	१२
युद्धोन्मत्तस्य मत्तस्य ध्वजप्रीवस्य रक्षसः । विद्युजिह्वस्य घोरस्य तथा हस्तिमुखस्य च ॥	१३
करालस्य विशालस्य ^१ शोणिताक्षस्य चैव हि । कुम्भकर्णस्य भवनं मकराक्षस्य चैव हि ॥	१४
यज्ञशत्रोश्च भवनं ब्रह्मशत्रोस्तथैव च । नरान्तकस्य कुम्भस्य निकुम्भस्य दुरात्मनः ॥	१५
वर्जयित्वा महातेजा विभीषणगृहं प्रति । क्रममाणः क्रमेणैव ददाह हरिपुंगवः ॥	१६
तेषु तेषु महार्हेषु भवनेषु महायशाः । गृहेष्वृद्धिमतामृद्धिं ददाह स महाकपिः ॥	१७
सर्वेषां समतिक्रम्य राक्षसेन्द्रस्य वीर्यवान् । आससादाथ लक्ष्मीवान् रावणस्य निवेशनम् ॥	१८
ततस्तस्मिन् गृहे मुख्ये नानारत्नविभूषिते । मेरुमन्दरसंकाशे सर्वमङ्गलशोभिते ॥	१९
प्रदीप्तमग्निमुत्सृज्य लाङ्गूलाग्रे प्रतिष्ठितम् । ननाद हनुमान् वीरो युगान्ते जलदो यथा ॥	२०

श्वसनेन च संयोगादतिवेगो महाबलः । कालाग्निरिव संदीप्तः प्रावर्धत हुताशनः ॥ २१
 प्रवृद्धमग्निं पवनस्तेषु वेदमस्वचारयत्^१ । अभूच्छ्वसनसंयोगादतिवेगो हुताशनः ॥ २२
 तानि काञ्चनजालानि मुक्तामणिमयानि च । भवनानि व्यशीर्यन्त रत्नवन्ति महान्ति च ॥ २३
 तानि भग्नविमानानि निपेतुर्धरणीतले । भवनानीव सिद्धानामम्बरात् पुण्यसंक्षये ॥ २४
 संजज्ञे तुमुलः शब्दो राक्षसानां प्रधावताम् । स्वगृहस्य परित्राणे भग्नेत्साहोर्जितश्रियाम् ॥ २५
 नूनमेषोऽग्निरायातः कपिरूपेण हा इति । क्रन्दन्त्यः सहसा पेतुः स्तनधयधराः स्त्रियः ॥ २६
 काश्चिदग्निपरीताङ्ग्यो हर्म्येभ्यो मुक्तमूर्धजाः । पतन्त्यो रेजिरेऽग्नेभ्यः सौदामिन्य इवाम्बरात् ॥ २७
 वज्रविद्रुमवैदूर्यमुक्त्वारजतसंहितान् । विचित्रान् भवनाद्घातून् स्यन्दमानान् ददर्श सः ॥ २८
 नाग्निस्तृप्यति काष्ठानां तृणानां च यथा तथा । हनूमान् राक्षसेन्द्राणां वधे किञ्चिन्न तृप्यति^२ ॥ २९
 नाग्नेर्नापि विशस्तानां राक्षसानां वसुन्धरा^३ । न हनूमद्विशस्तानां राक्षसानां वसुन्धरा ॥ ३०
 क्वचित् किंशुकसंकाशाः क्वचिच्छाल्मलिसंनिभाः । क्वचित् कुङ्कुमसंकाशाः शिखा वह्नेश्चकाशिरे^४ ॥ ३१
 हनूमता वेगवता वानरेण महात्मना । लङ्कापुरं प्रदग्धं तद्रुद्रेण त्रिपुरं यथा ॥ ३२

ततस्तु लङ्कापुरपर्वताग्रे समुत्थितो भीमपराक्रमोऽग्निः ।
 प्रसार्य चूडावलयं प्रदीप्तो हनूमता वेगवता विसृष्टः ॥ ३३
 युगान्तकालानलतुल्यवेगः समारुतोऽग्निर्ववृधे दिविस्पृक् ।
 विधूमरश्मिर्भवनेषु सक्तो रक्षःशरीराज्यसमर्पितार्चिः ॥ ३४
 आदित्यकोटीसदृशः सुतेजा लङ्कां समस्तां परिवार्य तिष्ठन् ।
 शब्दैरनेकैरशनिप्ररुढैर्भिन्दन्निवाण्डं प्रबभौ महाग्निः ॥ ३५
 तत्राम्बरादग्निरतिप्रवृद्धो रूक्षप्रभः किंशुकपुष्पचूडः ।
 निर्वाणधूमाकुलराजयश्च नीलोत्पलाभाः प्रचकाशिरेऽग्राः ॥ ३६
 वज्री महेन्द्रबिदशेश्वरो वा साक्षाद्यमो वा वरुणोऽनिलो वा ।
 रुद्रोऽग्निरर्को धनदश्च सोमो न वानरोऽयं स्वयमेव कालः ॥ ३७
 किं ब्रह्मणः सर्वपितामहस्य सर्वस्य धातुश्चतुराननस्य ।
 इहागतो वानररूपधारी रक्षोपसंहारकरः प्रकोपः ॥ ३८
 किं वैष्णवं वा कपिरूपमेत्य रक्षोविनाशाय परं सुतेजः ।
 अनन्तमव्यक्तमचिन्त्यमेकं स्वमायया सांप्रतमागतं वा ॥ ३९

१. वेदमद्य चारयन् छ.

२. इदमर्थम् च. नास्ति ।

३. इदमर्थम् छ. नास्ति ।

४. इदं पद्यम् पुना. नास्ति ।

- इत्येवमू चुर्बहवो विशिष्टा रक्षोगणास्तत्र समेत्य सर्वे ।
सप्राणिसङ्घां सगृहां सवृक्षां दग्धां पुरीं तां सहसा समीक्ष्य ॥ ४०
- ततस्तु लङ्का सहसा प्रदग्धा सराक्षसा सान्धरथा सनागा ।
सपक्षिसङ्घा समृगा सवृक्षा रुरोद दीना तुमुलं सशब्दम् ॥ ४१
- हा तात हा पुत्रक कान्त मित्र हा जीवितं भोगयुतं सुपुण्यम् ।
रक्षोभिरेवं बहुधा ब्रुवद्भिः शब्दः कृतो घोरतरः सुभीमः ॥ ४२
- हुताशनज्वालसमावृता सा हतप्रवीरा परिवृत्तयोधा ।
हनूमतः क्रोधबलाभिभूता बभूव शापोपहतेव लङ्का ॥ ४३
- स संभ्रमत्रस्तयिपण्णराक्षसां समुज्ज्वलज्ज्वालहुताशनाङ्किताम् ।
ददर्श लङ्कां हनुमान् महामनाः स्वयंभुकोपोपहताभिवावनिम् ॥ ४४
- भङ्क्त्वा वनं पादपरत्नसंकुलं हत्वा तु रक्षांसि महान्ति संयुगे ।
दग्ध्वा पुरीं तां गृहरत्नमालिनीं तस्थौ हनूमान् पवनात्मजः कपिः ॥ ४५
- त्रिकूटशृङ्गाप्रतले विचित्रे प्रतिष्ठितो वानरराजसिंहः ।
प्रदीपलाङ्गूलकृतार्चिमाली व्यराजतादित्य इवांशुमाली ॥ ४६
- स राक्षसांस्तान् सुवहंश्च हत्वा वनं च भङ्क्त्वा बहुपादपं तत् ।
विमृज्य रक्षोभवनेषु चाग्निं जगाम रामं मनसा महात्मा ॥ ४७
- ततस्तु तं वानरवीरमुख्यं महाबलं मारुततुल्यवेगम् ।
महामतिं वायुसुतं वरिष्ठं प्रतुष्टुवुर्देवगणाश्च सर्वे ॥ ४८
- भङ्क्त्वा वनं महातेजा हत्वा रक्षांसि संयुगे । दग्ध्वा लङ्कापुरीं रम्यां रराज स महाकपिः ॥ ४९
- तत्र देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । दृष्ट्वा लङ्कां प्रदग्धां तां त्रिभयं परमं गताः ॥ ५०
- तं दृष्ट्वा वानरश्रेष्ठं हनुमन्तं महाकपिम् । कालाग्निरिति संचिन्त्य सर्वभूतानि तत्रसुः ॥ ५१
- देवाश्च सर्वे मुनिपुंगवाश्च गन्धर्वविद्याधरकिंनराश्च ।
भूतानि सर्वाणि महान्ति तत्र जग्मुः परां प्रीतिमतुल्यरूपाम् ॥ ५२
- इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्गसंज्ञिकाया सहितायाम्
सुन्दरकाण्डे लङ्कादाहो नाम चतुःपञ्चाशः सर्गः

पञ्चपञ्चाशः सर्गः

हनूमद्विभ्रमः

लङ्कां समस्तां संदीप्य लाङ्गूलाग्निं महाबलः । निर्वापयामास तदा समुद्रे हरिसत्तमः ॥	१
संदीप्यमानां विध्वस्तां त्रस्तरक्षोगणां पुरीम् । अवक्ष्य हनुमालेङ्कां चिन्तयामास वानरः ॥	२
तस्याभूत् सुमहांत्वासः कुत्सा चात्मन्यजायत । लङ्कां प्रदहता कर्म किंस्वित् कृतमिदं मया ॥	३
धन्यास्ते पुरुषश्रेष्ठा ये बुद्ध्या कोपमुत्थितम् । निरुन्धन्ति महात्मानो दीप्तमग्निमिवाम्भसा ॥	४
क्रुद्धः पापं न कुर्यात् कः क्रुद्धो हन्याद्गुरूनपि । क्रुद्धः परुषया वाचा नरः साधूनधिक्षिपेत् ॥	५
वाच्यावाच्यं प्रकुपितो न विजानाति कर्हि चित् । नाकार्यमस्ति क्रुद्धस्य नावाच्यं विद्यते कचिन् ॥	६
यः समुत्पन्नितं क्रोधं क्षमयैव निरस्यति । यथोरगस्त्वचं जीर्णां स वै पुरुष उच्यते ॥	७
धिगस्तु मां सुदुर्बुद्धिं निर्लज्जं पापकृत्तमम् । अचिन्तयित्वा तां सीतामग्निदं स्वामिघातकम् ॥	८
यदि दग्धा त्वियं लङ्का नूनमार्यापि जानकी । दग्धा तेन मया भर्तुर्हेतुं कार्यमजानता ॥	९
यदर्थमयमारम्भस्तत्कार्यमवसादितम् । मया हि दहता लङ्कां न सीता परिरक्षिता ॥	१०
ईषत्कार्यमिदं कार्यं कृतमासीन्न संशयः । तस्य क्रोधाभिभूतेन मया मूलक्षयः कृतः ॥	११
विनष्टा जानकी नूनं न ह्यदग्धः प्रदृश्यते । लङ्कायां कश्चिदुद्देशः सर्वा भस्मीकृता पुरी ॥	१२
यदि तद्विहतं कार्यं मम प्रज्ञाविपर्ययान् । इहैव प्राणसंन्यासो ममापि ह्यद्य रोचते ॥	१३
किमग्नौ निपताम्यद्य आहोस्विद्वडबामुखे । शरीरमाहो सत्त्वानां दक्षि सागरवासिनाम् ॥	१४
कथं हि जीवता शक्यो मया द्रष्टुं हरीश्वरः । तौ वा पुरुषशार्दूलौ कार्यसर्वस्वघातिना ॥	१५
मया खलु तदेवेदं रोषदोषात् प्रदर्शितम् । प्रथितं त्रिपु लोकेषु कपित्वमनवस्थितम् ॥	१६
धिगस्तु गजसं भावमनीशमनवस्थितम् । ईश्वरेणापि यद्रागान्मया सीता न रक्षिता ॥	१७
विनष्टायां तु सीतायां तावुभौ विनशिष्यतः । तयोर्विनाशे सुग्रीवः सबन्धुर्विनशिष्यति ॥	१८
एतदेव वचः श्रुत्वा भरतो भ्रातृवत्सलः । धर्मात्मा सहशत्रुघ्नः कथं शक्यति जीवितुम् ॥	१९
इक्ष्वाकुवंशे धर्मिष्ठे गते नाशमसंशयम् । भविष्यन्ति प्रजाः सर्वाः शोकसंतापपीडिताः ॥	२०
तदहं भाग्यरहितो लुप्तधर्मार्थिसंग्रहः । रोषदोषपरीतात्मा व्यक्तं लोकविनाशनः ॥	२१
इति चिन्तयतस्तस्य निमित्तान्युपपेदिरे । पूर्वमप्युपलब्धानि साक्षात् पुनरचिन्तयत् ॥	२२
अथवा चारुसर्वाङ्गी रक्षिता स्वेन तेजसा । न नशिष्यति कल्याणी नाग्निरग्नौ प्रवर्तते ॥	२३
न हि धर्मात्मनस्तस्य भार्याममिततेजसः । स्वचारित्राभिगुप्तां तां स्पष्टुमर्हति पावकः ॥	२४
नूनं रामप्रभावेण वैदेह्याः सुकृतेन च । यन्मां दहनकर्मार्यं नादहद्धव्यवाहनः ॥	२५
त्रयाणां भरतादीनां भ्रातॄणां देवता च या । रामस्य च मनःकान्ता सा कथं विनशिष्यति ॥	२६
यद्वा दहनकर्मार्यं सर्वत्र प्रभुरव्ययः । न मे दहति लाङ्गूलं कथमार्या प्रधक्ष्यति ॥	२७

पुनश्चाचिन्तयत्तत्र हनुमान् विरिमतस्तदा । हिरण्यनाभस्य गिरेर्जलमध्ये प्रदर्शनम् ॥	२८
तपसा सत्यवाक्येन अनन्यत्वाच्च भर्तरि । अपि सा निर्देहेदग्निं न तामग्निः प्रधक्ष्यति ॥	२९
स तथा चिन्तयंस्तत्र देव्या धर्मपरिग्रहम् । शुश्राव हनुमान् वाक्यं चारणानां महात्मनाम् ॥	३०
अहो खलु कृतं कर्म दुष्करं हि हनूमता । अग्निं विसृजताभीक्ष्णं भीमं राक्षससङ्घानि ॥	३१
प्रपलायितरक्षःखीबालवृद्धसमाकुला । जनकोलाहलाध्माता क्रन्दन्तीवाद्विकन्दरे ॥	३२
दग्धेयं नगरी सर्वा सादृप्राकारतोरणा । जानकी न च दग्धेति विस्मयोऽद्भुत एव नः ॥	३३
इति शुश्राव हनुमान् वाचं ताममृतोपमाम् । बभूव चास्य मनसो हर्षस्तत्कालसंभवः ^१ ॥	३४
स निमित्तैश्च दृष्टार्थैः कारणैश्च महागुणैः । ऋषिवाक्यैश्च हनुमानभवत् प्रीतमानसः ॥	३५

ततः कपिः प्राप्रमनोरथार्थस्तामक्षतां राजसुतां विदित्वा ।

प्रत्यक्षतस्तां पुनरेव दृष्ट्वा प्रतिप्रयाणाय मतिं चकार ॥ ३६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे हनूमद्विभ्रमो नाम पञ्चपञ्चाशः सर्गः

षट्पञ्चाशः सर्गः

प्रतिप्रयाणोत्पतनम्

ततस्तां शिंशपामूले जानकीं पर्यवस्थिताम् । अभिवाद्याब्रवीद्दिष्ट्या पश्यामि त्वामिहाक्षताम् ॥ १	
ततस्तं प्रस्थितं सीता वीक्षमाणा पुनः पुनः । भर्तृस्नेहान्वितं वाक्यं हनूमन्तमभाषत ^१ ॥	२
काममस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने । पर्याप्तः परवीरघ्न यशस्यस्ते बलोदयः ॥	३
शरैः सुसंकुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सहस्रं भवेत् ॥	४
तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः । भवेदाहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ॥	५

१. इदं पद्यम् च. छ. नारित ।

२. अस्थानन्तरम्—यदि त्वं मन्यसे तात वसैकाहमिहानघ । काचित्सुसंघृते देशे विश्रान्तः शो गमिष्यसि ॥ मम चैवाल्पमात्रयायाः सान्निध्यात्तव वानर । शोकस्यास्याप्रमेयस्य मुहूर्तं स्यादपि क्षयः ॥ गते हि हरिशार्ङ्ग पुनः संप्राप्तये त्वयि । प्राणेष्वपि न विश्वासो मम वानरपुङ्गव ॥ अदर्शनं च ते वीर भूयो मां दारयिष्यति । दुःखाद्दुःखतरं प्राप्तां दुर्भनःशोककशिताम् ॥

अयं च वीर संदेहस्तिष्ठताव ममाग्रतः । सुमहत्सु सहायेषु हर्षक्षेपु महाबलः ॥ कथं नु खलु दुष्पारं संतरिष्यति सागरम् । तानि हर्षक्षसैन्यानि तौ वा दशरथात्मजौ ॥ त्रयाणामेवभूतानां सागरस्यापि लङ्कने । शक्तिः स्यादैनतेयस्य तव वा मारुतस्य वा ॥ तदत्र कार्यनिर्बन्धे समुत्पन्नं दुरासदे । किं पश्यासि समाधानं त्वं हि कार्यविदां वरः ॥—इति पुना.

तदर्धोपहितं वाक्यं प्रश्रितं हेतुसंहितम् । निशम्य हनुमांस्तस्य वाक्यमुत्तरमब्रवीत् १ ॥	६
क्षिप्रमेष्यति काकुत्स्थो हर्यृक्षप्रवरैर्वृतः । यस्ते युधि विजित्यारीञ्छोकं व्यपनयिष्यति ॥	७
एवमाश्वस्य वैदेही हनुमान् मारुतात्मजः । गमनाय मतिं कृत्वा वैदेहीमभ्यवाद्यत् २ ॥	८
ततः स कपिशार्दूलः स्वामिसंदर्शनोत्सुकः । आरुरोह गिरिश्रेष्ठमरिष्टमरिर्मदनः ॥	९
तुङ्गपद्मकजुष्टाभिर्नीलाभिर्वनराजिभिः । मोत्तरीयमिवाम्भोदैः शृङ्गान्तरावलिम्बिभिः ॥	१०
बोधयमानमिव प्रीत्या दिवाकरकरैः शुभैः । उन्मिपन्तामिवोद्धूतैर्लोचनेरिव धातुभिः ॥	११
तोयौघनिःस्वनैर्मन्दैः प्राधीतमिव सर्वतः । प्रगीतमिव विस्पष्टैर्नानाप्रस्त्रवणस्वनैः ॥	१२
देवदारुभिरत्युच्चैरुर्ध्वबाहुमिव स्थितम् । प्रपातजलनिर्घोषैः प्राक्रुष्टमिव ३ सर्वतः ॥	१३
वेपमानमिव श्यामैः कम्पमानैः शरद्वनैः । वेणुभिर्मारुतोद्धूतैः कूजन्तमिव कीचकैः ॥	१४
निःश्वमन्तमिवामर्पाद्गोरैराशीविपोत्तमैः । नीहारकृतगम्भीरैर्ध्यायन्तमिव गह्वरैः ॥	१५
मेघपादनिभैः पादैः प्रक्रान्तमिव सर्वतः । जृम्भमाणमिवाकाशे शिखरैरभ्रशालिभिः ॥	१६
कूटैश्च बहुधाकीर्णं शोभितं बहुकन्दरैः । सालतालाश्वकणैश्च वंशैश्च बहुभिर्भृतम् ॥	१७
लताविटानैर्विनतैः पुष्पवर्षाद्भ्रलंकृतम् । नानामृगगणाकीर्णं धातुनिष्यदभूषितम् ॥	१८
बहुप्रस्त्रयणोपेतं शिलासंचयमंकटम् । महर्पियक्षगन्धर्वकिनरोरगसेवितम् ॥	१९
लतापदपसंबाधं मिहाधुर्युपितकन्दरम् । व्याघ्रसङ्घममाकीर्णं स्वादुमूलफलोदकम् ॥	२०
तमारुरोह हनुमान् पर्वतं प्रवगोत्तम । रामदर्शनशीघ्रेण प्रहर्षेणाभिचोदितः ॥	२१
तेन पादतलाक्रान्ता रम्येषु गिरिमानुषु । मघोपाः समशीर्यन्त शिलात्रचूर्णीकृतास्ततः ॥	२२
म तमारुह्य शैलेन्द्रं व्यवर्धत महाकपिः । दक्षिणादुत्तरं पारं प्रार्थयत्प्रवणाम्भसः ॥	२३
अधिरुह्य ततो वीरः पर्वतं पवनात्मजः । ददर्श सागरं भीमं मीनोरगनिपेवितम् ॥	२४
स मारुत इवाकाशं मारुतस्यात्मसंभवः । प्रपेदे हरिशार्दूलो दक्षिणादुत्तरं दिशम् ॥	२५
स तदा पीडितस्तेन कपिना पर्वतोत्तमः । ररास मह तैर्भतैः प्रविशन वसुधातल्म् ॥	२६
कम्पमानैश्च शिखरैः पतद्भिरपि च द्रुमैः । तस्योरुवेगोन्मथिताः पादपाः पुष्पशालिनः ॥	२७

१. अस्यानन्तरम्—देवि इयृक्षमे-यानामीश्वरः
 प्लवता वरः । सुग्रीवः सस्वसपद्मस्तवार्थं कृतनिश्चयः ॥
 स वानरमहस्र्णाणां कोटीगिरिसद्वृतः । क्षिप्रमेष्यति
 वैदेहि सुग्रीवः प्लवगाधिप ॥ ता च वारो नरवरौ
 सहितौ रामलक्ष्मणौ । आगम्य नगरा लङ्का मायकै-
 विंशमिष्यतः ॥ सगण राक्षस इत्वा न चिराद्गुनन्दनः ।
 स्वामादाय वरारोहे स्वां पुरीं प्रति यास्यति ॥ गमाश्व
 सिद्धि भद्र ते भव त्व कालका क्षिणी । क्षिप्र द्रक्ष्यामि
 रामेण निहत रावण रणे ॥ निहते राक्षसेन्द्रे च सपुत्रा-

माल्यबान्धव । त्व समेष्यामि रामेण शशाङ्कनेव रोहिणी ॥
 इति च, पुना ।

२. अस्यानन्तरम्—राक्षसान् प्रवरान् इत्वा
 नाम विशान्य चात्मनः । समाश्वस्य च वैदेहा दर्श-
 यित्वा पर बलम् ॥ नगरीमाकुलां कृत्वा वज्रयित्वा च
 रावणम् । दशयित्वा बल घोर वैदेहिमाभिवाष्य च ।
 प्रातिगन्तु मनश्चक्रे पुनर्भधेन सागरम् ॥—इति पुना ।

३. पवतम् झ.

निपेतुर्भूतले रुग्णाः शक्रायुधहता इव । कन्दरोदरसंस्थानां पीडितानां महौजसाम् ॥	२८
सिंहानां निनदो भीमो नभो भिन्दन् हि शुश्रुवे । स्रस्तव्याविद्धवसना व्याकुलीकृतभूषणाः ॥	२९
विद्याधर्यः समुत्पेतुः सहसा धरणीधरात् । अतिप्रमाणा बलिनो दीप्तजिह्वा महाविषाः ॥	३०
निपीडितशिरोम्रीवा व्यवेष्टन्त महाहयः । किंनरोरगगन्धर्वयक्षविद्याधरास्तदा ॥	३१
पीडितं तं नगवरं त्यक्त्वा गगनमास्थिताः । स च भूमिधरः श्रीमान् बलिना तेन पीडितः ॥	३२
सवृक्षशिखरोदमः प्रविवेश रसातलम् । दशयोजनविस्तारं किंशद्योजनमुच्छ्रितः ॥	३३
धरण्यां समतां यातः स बभूव धराधरः । स लिलङ्घयिषुर्भूमिं सलीलं लवणार्णवम् ॥	३४
कल्लोलास्फालवेदान्तमुत्पपात नभो हरिः ॥	

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे प्रतिप्रयाणोत्पतनं नाम षट्पञ्चाशः सर्गः

सप्तपञ्चाशः सर्गः

हनूमत्प्रत्यागमनम्

सचन्द्रकुमुदं रम्यं सार्ककारण्डवं शुभम् । तिष्यश्रवणकादम्बमभ्रशैवालशाद्वलम् ॥	१
पुनर्वसुमहामीनं लोहिताङ्गमहाग्रहम् । ऐरावतमहाद्वीपं स्वातीहंसविलोलितम् ॥	२
वातसङ्घातजालोर्मिं ^१ चन्द्रांशुशिशिराम्बुमन् । भुजङ्गयक्षगन्धर्वप्रबुद्धकमलोत्पलम् ॥	३
हनुमान् मारुतगतिर्महानौरिव सागरम् । अपारमपरिश्रान्तः पुप्लुवे गगनार्णवम् ॥	४
प्रसमान इवाकाशं ताराधिपमिवोल्लिखन् । हरन्निव सनक्षत्रं गगनं सार्कमण्डलम् ॥	५
मारुतस्यात्मजः श्रीमान् कपिवर्योमचरो महान् । हनुमान् मेघजालानि विकर्षन्निव गच्छति ॥	६
पाण्डरारुणवर्णानि नीलमाञ्जिष्टकानि च । हरितारुणवर्णानि महाभ्राणि चकाशिरे ॥	७
प्रविशन्नभ्रजालानि निष्कामंश्च पुनः पुनः । प्रच्छन्नश्चप्रकाशैश्च चन्द्रमा इव लक्ष्यते ॥	८
विविधाभ्रघनापन्नगोचरो धवलाम्बरः । दृश्यादृश्यतनुर्वीरस्तदा चन्द्रायतेऽम्बरे ॥	९
ताक्षर्यायमाणो गगने बभासे वायुनन्दनः । दारयन् मेघबृन्दानि निष्पतंश्च पुनः पुनः ॥	१०
नदभ्रादेन महता मेघस्वनमहास्वनः । प्रवरान् राक्षसान् हत्वा नाम विश्राव्य चात्मनः ॥	११
आकुल्यं नगरीं कृत्वा व्यथयित्वा च रावणम् । अर्दयित्वा बलं घोरं वैदेहीमभिवाद्य च ॥	१२
आजगाम महातेजाः पुनर्मध्येन सागरम् । पर्वतेन्द्रं सुनाभं च समुपस्पृश्य वीर्यवान् ॥	१३
ञ्चामुक्त इव नराचो महावेगोऽभ्युपागतः । स किञ्चिदनुसंप्राप्तः समालोक्य महागिरिम् ॥	१४

महेन्द्रं मेघसंकाशं ननाद हरिपुंगवः । स पूरयामास कपिर्दिशो दश समन्ततः ॥	१५
नदन्नादेन महता मेघस्वनमहास्वनः । स तं देशमनुप्राप्तः सुहृद्दर्शनलालसः ॥	१६
ननाद हरिशार्दूलो लाङ्गूलं चाप्यकम्पयत् । तस्य नानद्यमानस्य सुपर्णाचरिते पथि ॥	१७
फलतीवास्य घोषेण गगनं सार्कमण्डलम् । ये तु तत्रोत्तरे तीरे समुद्रस्य महाबलाः ॥	१८
पूर्वं संविष्टिताः शूरा वायुपुत्रदिदक्षवः । महतो वायुनुन्नस्य तोयदस्येव गर्जितम् ॥	१९
शुश्रुवुस्ते तदा घोषमूरुवेगं हनूमतः । ते दीनवदनाः सर्वे शुश्रुवुः काननौकसः ॥	२०
वानरेन्द्रस्य निर्घोषं पर्जन्यनिनदोपमम् । निशम्य नदतो नादं वानरास्ते समन्ततः ॥	२१
बभूवुरुत्सुकाः सर्वे सुहृद्दर्शनकाङ्क्षिणः । जाम्बवांस्तु हरिश्रेष्ठः प्रीतिसंहृष्टमानसः	२२
उपामन्त्र्य हरीन् सर्वानिदं वचनमब्रवीत् । सर्वथा कृतकार्योऽसौ हनूमान्नात्र संशयः ॥	२३
न ह्यस्याकृतकार्यस्य नाद एवंधिषो भवेत् । तस्य बाहूरुवेगं च निनादं च महात्मनः ॥	२४
निशम्य हरयो दृष्ट्वा समुत्पेतुस्ततस्ततः । ते नगाप्राज्ञगाप्राणि शिखराच्छिखराणि च ॥	२५
ग्रह्णन्तः समपद्यन्त हनूमन्तं दिदक्षवः । ते प्रीताः पादपात्रेषु गृह्य शशाः सुपुष्पिताः ॥	२६
वासांसीव प्रशाखाश्च ममाविध्यन्त वानराः । गिरिगह्वरसंलीनो यथा गर्जति मारुतः ॥	२७
एवं जगर्ज बलवान् हनूमान् मारुतात्मजः । तमभ्रघनसंकाशमापतन्तं महाकपिम् ॥	२८
दृष्ट्वा ते वानराः सर्वे तरशुः प्राञ्जल्यस्तदा । ततस्तु वेगवांस्तस्य गिरेर्गिरिनिभः कपिः ॥	२९
निपपात महेन्द्रस्य शिखरे पादपाकुले । हर्षेणापूर्यमाणोऽसौ रम्ये पर्वतनिर्झरे ॥	३०
छिन्नपक्ष इवाकाशात् पपात धरणीधरः । ततस्ते प्रीतमनसः सर्वे वानरपुंगवाः ॥	३१
हनूमन्तं महात्मानं परिवार्योपतस्थिरे । परिवार्य च ते सर्वे परां प्रीतिमुपागताः ॥	३२
ग्रह्णन्वदनाः सर्वे तमरोगमुपागतम् । उपायनानि चादाय मूलानि च फलानि च ॥	३३
प्रत्यर्चयन् हरिश्रेष्ठं हरयो मारुतात्मजम् ^१ । हनूमांस्तु गुरुन् वृद्धाञ्जाम्बवत्प्रमुखांस्तदा ॥	३४
कुमारमङ्गदं चैव सोऽवन्दत महाकपिः । स ताभ्यां पूजितः पूज्यः कपिभिश्च प्रसादितः ॥	३५
दृष्ट्वा सीतेति विक्रान्तः संक्षेपेण न्यवेदयत् । निषसाद च हस्तेन गृहीत्वा वालिनः सुतम् ॥	३६
रमणीये वनोद्देशे महेन्द्रस्य गिरेस्तदा । हनुमानब्रवीद्घृष्टस्तदा तान् वानरर्षभान् ॥	३७
अशोकवनिकासंस्था दृष्ट्वा सा जनकात्मजा । रक्ष्यमाणा सुघोराभी राक्षसीभिरनिन्दिता ॥	३८
एकवेणीधरा दीना रामदर्शनलालसा । उपवासपरिश्रान्ता जटिला मलिना कृशा ॥	३९
ततो दृष्टेति वचनं महार्थममृतोऽमम् । निशम्य मारुतेः सर्वे मुदिता वानरा भवन् ॥	४०
क्ष्वेलन्त्यन्ये नदन्त्यन्ये गर्जन्त्यन्ये महाबलाः । चक्रुः किलिकिलामन्ये प्रतिगर्जन्ति चापरे ॥	४१

१. अस्यानन्तरम्—विनेदुर्मुदिताः केचिद् वानरर्षभाः ॥—इति पुना ।
केचित्किञ्चिदां तथा । दृष्ट्वाः पादपशाखाश्च आनिन्दु-

केचिदुच्छ्रितलांगूलाः प्रहृष्टाः कपिकुञ्जराः । अस्त्रितायतदीर्घाणि लांगूलानि प्रबिभ्यधुः ॥	४२
अपरे च हनूमन्तं वानरा वारणोपमम् । आप्लुन्य गिरिशृङ्गेभ्यः संपृशन्ति स्म हर्षिताः ॥	४३
उक्तवाक्यं हनूमन्तमङ्गदस्तमथाब्रवीत् । सर्वेषां हरिवीराणां मध्ये वाचमनुत्तमाम् ॥	४४
सत्त्वे वीर्ये न ते कश्चिन् समो वानर विद्यते । यदवान्नुत्स्य विस्तीर्णं सागरं पुनरागतः ॥	४५
जीवितस्य प्रदाता नस्त्वमेको वानरोत्तम । त्वत्प्रसादान्ममेष्यामः सिद्धार्था राघवेण तु ॥	४६
अहो स्वामिनि ते भक्तिरहो वीर्यैर्नाहो धृतिः । दिष्ट्या दृष्टा त्वया देवी रामपत्नी यशस्विनी ॥	४७
दिष्ट्या त्यक्ष्यति काकुत्स्थः शोकं सीतावियोगजम् । ततोऽङ्गदं हनूमन्तं जाम्बवन्तं च वानराः ॥	
परिवार्यं प्रमुदिता भेजिरे विपुलाः शिलाः । श्रोतुकामाः समुद्रस्य लङ्घनं वानरोत्तमाः ॥	४९
दर्शनं चापि लङ्कायाः सीताया रावणस्य च । तस्थुः प्राञ्जलयः सर्वे हनुमद्वदनोन्मुखाः ॥	५०
तस्थौ तत्राङ्गदः श्रीमान् वानरैर्बहुभिर्वृतः । उपास्यमानो विबुधैर्दिवि देवपतिर्यथा ॥	५१

हनूमता कीर्तिमता यशस्विना तथाङ्गदेनाङ्गदबद्धबाहुना ।

मुदा तदाध्यासितमुन्नतं महन्महीधराग्रं ज्वलितं श्रियाभवत् ॥

५२

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहिताया
मुन्दरकाण्डे हनूमत्प्रत्यागमनं नाम सप्तपञ्चाशः सर्गः

अष्टपञ्चाशः सर्गः

हनूमद्वृत्तानुकथनम्

ततस्तस्य गिरेः शृङ्गे महेन्द्रस्य महाबलाः । हनुमत्प्रमुखाः प्रीतिं हग्न्यो जग्मुरुत्तमाम् ॥	१
तं ततः प्रीतिसंहृष्टः प्रीतिमन्तं महाकपिम् । जाम्बवान् कार्यवृत्तान्तमपृच्छदन्निन्नात्मजम् ॥	२
कथं दृष्टा त्वया देवी कथं वा तत्र वर्तते । तस्यां वा म कथं वृत्तः क्लृप्तकर्म दशाननः ॥	३
तत्त्वतः सर्वमेतन्नः प्रब्रूहि त्वं महाकपे । संमार्गिता कथं देवी किं च मा प्रत्यभाषत ॥	४
श्रुतार्थाश्चिन्तयिष्यामो भूयः कार्यविनिश्चयम् । यश्चार्थस्तत्र वक्तव्यो गतैरस्माभिरात्मवान् ॥	५
रक्षितव्यं च यत्तत्र तद्भवान् व्याकरोतु नः । म नियुक्तस्तस्तेन संप्रहृष्टतनूरुहः ॥	६
प्रणम्य शिरसा देव्यै सीतायै प्रत्यभाषत । प्रत्यक्षमेव भवतां महेन्द्राग्रान् खमाप्लुतः ॥	७
उदधेर्दक्षिणं पारं काङ्क्षमाणः समाहितः । गच्छतश्च हि मे घोरे विघ्नरूपमिवाभवत् ॥	८
काञ्चनं शिखरं दिव्यं पदयामि सुमनोहरम् । स्थितं पन्थानमावृत्य मेने विघ्नं च तं नगम् ॥	९

उपसङ्गम्य तं दिव्यं काञ्चनं नगसत्तमम् । कृता मे मनसा बुद्धिर्भेत्तव्योऽयं मयेति च ॥	१०
प्रहृतं च मया तस्य लाङ्गूलेन महागिरेः । शिखरं सूर्यसंकाशं व्यशीर्यत सहस्रधा ॥	११
व्यवसायं च तं बुद्ध्वा स ह्येवाच महागिरिः । पुत्रेति मधुरां वाणीं मनः प्रह्लादयन्निव ॥	१२
पितृव्यं चापि मां विद्धि सखायं मातरिश्वनः । मैनाकमिति विख्यातं निवसन्तं महोदधौ ॥	१३
पक्षवन्तः पुरा पुत्र बभूवुः पर्वतोत्तमाः । छन्दतः पृथिवीं चेरुर्बाधमानाः समन्ततः ॥	१४
श्रुत्वा नगानां चरितं महेन्द्रः पाकशामनः । चिच्छेद भगवान् पक्षान् वज्रगैषां सहस्रशः ॥	१५
अहं तु मोक्षितस्तस्मात्तव पित्रा महात्मना । मारुतेन तदा वत्स प्रक्षिप्तोऽस्मि महार्णवे ॥	१६
रामस्य च मया साह्यं वर्तितव्यमरिंदम । रामो धर्मभृतां श्रेष्ठो महेन्द्रसमविक्रमः ॥	१७
एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य मैनाकस्य महात्मनः । कार्यमावेद्य तु गिरेरुद्यतं च मनो मम ॥	१८
तेन चाहमनुज्जातो मैनाकेन महान्मना । म चाऽन्यन्तर्हितः शैलो मानुषेण वपुष्मता ॥	१९
शरीरेण महाशैलः शैलेन च महोदधौ । उत्तमं जवमास्थाय शेषं पन्थानमास्थितः ॥	२०
ततोऽहं सुचिरं कालं वेगेनाभ्यगमं पथि । ततः पश्याम्यहं देवीं सुरसां नागमातरम् ॥	२१
समुद्रमध्ये सा देवी वचनं मामभाषत । मम भक्षः प्रदिष्टस्त्वममरैर्हरिमत्तम ॥	२२
अतस्त्वां भक्षयिष्यामि विहितस्त्वं चिरस्य मे । एवमुक्तः सुरसया प्राञ्जलिः प्रणतः स्थितः ॥	२३
विवर्णवदनो भूत्वा वाक्यं चेदमुदीरयन् ^१ । रामो दाशरथिः श्रीमान् प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥	२४
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया च परंतपः । तस्य सीता हृता भार्या रावणेन दुर्गात्मना ॥	२५
तस्याः सकाशं दूतोऽहं गमिष्ये रामशासनान् । कर्तुमर्हसि रामस्य माहाय्यं विषये सति ॥	२६
अथवा मैथिलीं दृष्ट्वा रामं चाक्लिष्टकारिणम् । आगमिष्यामि ते वक्त्रं सत्यं प्रतिश्रृणोमि ते ॥	२७
एवमुक्त्वा मया सा तु सुरसा कामरूपिणी । अब्रवीन्नातिवर्तेत ^२ कश्चिद्देश वरो मम ॥	२८
एवमुक्तः सुरसया दशयोजनमायतः । ततोऽर्धगुणविस्तारो बभूवाहं क्षणेन तु ॥	२९
मत्प्रमाणाधिकं चैव व्यादितं तु मुखं तथा । तद्दृष्ट्वा व्यादितं चास्यं ह्रस्वं ह्यकरवं वपुः ॥	३०
तस्मिन् मुहूर्ते च पुनर्बभूवाङ्गुष्ठमात्रकः । अभिपत्याशु तद्वक्त्रं निर्गतोऽहं ततः क्षणात् ॥	३१
अब्रवीत् सुरसा देवी स्वेन रूपेण मां पुनः । अर्थसिद्धयै हरिश्रेष्ठ गच्छ सौम्य यथासुखम् ॥	३२
समानय च वैदेहीं राघवेण महात्मना । सुखी भव महाबाहो प्रीतास्मि तव वानर ॥	३३
ततोऽहं साधु साध्विति ^३ सर्वभूतैः प्रशंसितः । ततोऽन्तरिक्षं विपुलं प्लुतोऽहं गरुडो यथा ॥	३४
छाया मे निगृहीता च न च पश्यामि किंचन । सोऽहं विगतवेगस्तु दिशो दश विलोकयन् ॥	३५
न किञ्चित्तत्र पश्यामि येन मेऽपहृता गतिः । ततो मे बुद्धिरुत्पन्ना किं नाम गगने मम ॥	३६

ईदृशो विन्न उत्पन्नो रूपं यत्र न दृश्यते । अधोभागेन मे दृष्टिः शोचता पातिता मया ॥ ३७
 ततोऽद्राक्षमहं भीमां राक्षसीं सलिलेश्याम् । प्रहस्य च महानादं मुक्तोऽहं भीमया तथा ॥ ३८
 अवस्थितमसंभ्रान्तमिदं वाक्यमशोभनम् । कासि गन्ता महाकाय क्षुधिताया ममेप्सितः ॥ ३९
 भक्षः प्रीणय मे देहं चिरमाहारवर्जितम् । बाढमित्येव तां वाणीं प्रत्यगृह्णामहं ततः ॥ ४०
 आस्यप्रमाणादधिकं तस्याः कायमपूरयम् । तस्याश्चास्थं महद्भीमं वर्धते मम भक्षणे ॥ ४१
 न च मां सा तु बुबुधे मम वा निकृतं कृतम् । ततोऽहं विपुलं रूपं संक्षिप्य निमिषान्तरात् ॥ ४२
 तस्या हृदयमादाय प्रपतामि नभःस्थलम् । सा विमृष्टभुजा भीमा पपात लवणाम्भसि ॥ ४३
 मया पर्वतसंकाशा निकृत्तहृदया सती । शृणोमि खगतानां च सिद्धानां चारणैः सह ॥ ४४
 राक्षसी सिंहिका भीमा क्षिप्रं हनुमता हता । तां हत्वा पुनरेवाहं कृत्यमात्ययिकं स्मरन् ॥ ४५
 गत्वा चाहं महाध्वानं पश्यामि नगमण्डितम् । दक्षिणं तीरमुदवेर्लङ्का यत्र च सा पुरी ॥ ४६
 अस्तं दिनकरे याते रक्षसां निलयं पुरम् । प्रविष्टोऽहमविज्ञातो रक्षोभिर्भोमविक्रमैः ॥ ४७
 तत्र प्रविशतश्चापि कल्पान्तघनसंनिभा । अट्टहासं विमुञ्चन्ती नारी काप्युत्थिता पुरः ॥ ४८
 जिघांसन्तीं ततस्तां तु ज्वलदग्निशिरोरुहाम् । सव्यमुष्टिप्रहारेण पराजित्य सुभैरवाम् ॥ ४९
 प्रदोषकाले प्रविशं^१ भीतयाहं तयोदितः । अहं लङ्कापुरी वीर निर्जिता विक्रमेण ते ॥ ५०
 यस्मात्तस्माद्विजेतासि सर्वरक्षांस्यशेषतः । तत्राहं सर्वरात्रं तु विचिन्वञ्जमकात्मजाम् ॥ ५१
 रावणान्तःपुरगतो न चापश्यं सुमध्यमाम् । ततः सीतामपश्यंस्तु रावणस्य निवेशने ॥ ५२
 शोकसागरमासाद्य न पारमुपलक्ष्ये । शोचता च मया दृष्टं प्राकारेण समावृतम् ॥ ५३
 काञ्चनेन विकृष्टेन गृहोपवनमुत्तमम् । सप्राकारमवप्लुत्य पश्यामि बहुपादपम् ॥ ५४
 अशोकवनिकामध्ये शिंशपापादपो महान् । तमारुह्य च पश्यामि काञ्चनं कदलीवनम् ॥ ५५
 अदूरे शिंशपावृक्षान् पश्यामि वरवर्णिनीम् । श्यामां कमलपत्राक्षीमुपवासकृशाननाम् ॥ ५६
 तदेकवासःसंवीतां रजोध्वस्तशिरोरुहाम् । शोकसंतापदीनाङ्गीं सीतां भर्तृहिते स्थिताम् ॥ ५७
 राक्षसीभिर्विरूपाभिः ऋाभिरभिसंवृताम् । मांसशोणितभक्षाभिव्याघ्रीभिर्हरिणीमिव ॥ ५८
 सा मया राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः । एकवेणीधरा दीना भर्तृचिन्तापरायणा ॥ ५९
 भूमिशय्या विवर्णाङ्गी पद्मिनीव हिमागमे । रावणाद्विनिवृत्तार्था मर्तव्यकृतनिश्चया ॥ ६०
 कथंचिन्मृगशाबाक्षी तूर्णमासादिता मया । तां दृष्ट्वा तादृशीं नारीं रामपत्नीं यशस्विनीम् ॥ ६१
 तत्रैव शिंशपावृक्षे पश्यन्नहमवस्थितः । ततो हलह्लाशब्दं काञ्चीनूपुरमिश्रितम् ॥ ६२
 शृणोम्यधिकगम्भीरं रावणस्य निवेशने । ततोऽहं परमोद्विग्नः स्वरूपं प्रतिसंहरन् ॥ ६३
 अहं तु शिंशपावृक्षे पक्षीव गहने स्थितः । ततो रावणदाराश्च रावणश्च महाबलः ॥ ६४

तं देशं समनुप्राप्ता यत्र सीताभवत् स्थिता । तद्दृष्ट्वाथ वरारोहा सीता रक्षोगणेश्वरम् ॥ ६५
संकुच्योरु स्तनौ पीनौ बाहुभ्यां परिरभ्य च । वित्रस्तां परमोद्विभ्रां वीक्षमाणां ततस्ततः ॥ ६६
त्राणं किञ्चिदपश्यन्तीं वेपमानां तपस्विनीम् । तामुवाच दशग्रीवः सीतां परमदुःखिताम् ॥ ६७
अवाकिशराः प्रपतितो बहु मन्यस्व भामिनि । यदि चेत्त्वं तु दर्पान्मां नाभिनन्दसि गर्विते ॥
द्वौ मासावन्तरं सीते पास्यामि रुधिरं तव । एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥ ६९
उवाच परमक्रुद्धा सीता वचनमुत्तमम् । राक्षसाधम रामस्य भार्याममिततेजसः ॥ ७०
इक्ष्वाकुकुलनाथस्य स्नुषां दशरथस्य च । अवाच्यं वदतो जिह्वा कथं न पतिता तव ॥ ७१
किंस्त्रिद्वीर्यं तवानार्थं यो मां भर्तुरसंनिधौ । अपहृत्यागतः पाप तेनादृष्टो महात्मना ॥ ७२
न त्वं रामस्य सदृशो दास्येऽप्यस्य न युज्यसे । अजेयैः सत्यवादी च रणश्लाघी च राघवः ॥
जानक्या परुषं वाक्यमेवमुक्तो दशाननः । जज्वाल सहसा कोपाश्वितास्थ इव पावकः ॥ ७४
विवृत्य नयने क्रूरे मुष्टिमुद्यम्य दक्षिणम् । मैथिलीं हन्तुमारब्धः स्त्रीभिर्हाहाकृतं तदा ॥ ७५
स्त्रीणां मध्यात् समुत्पत्य तस्य भार्या दुरात्मनः । वरा मन्दोदरी^१ नाम तया स प्रतिपेधितः ॥
उक्तश्च मधुरां वाणीं तया स मदनार्दितः । सीतया तव किं कार्यं महेन्द्रसमविक्रम ॥ ७७
देवगन्धर्वकन्याभिर्यक्षकन्याभिरेव च । सार्धं प्रभो रमस्वेह सीतया किं करिष्यसि ॥ ७८
ततस्ताभिः समेताभिर्नारीभिः स महाबलः । प्रसाद्य सहसा नीतो भवनं स्वं निशाचरः ॥ ७९
याते तस्मिन् दशग्रीवे राक्षस्यो विकृताननाः । सीतां निर्भत्सयामासुर्वाक्यैः क्रूरैः सुदारुणैः ॥
वृथा गर्जितनिश्चेष्टा राक्षस्यः पिशिताशनाः । रावणाय शशंसुस्ताः सीताव्यवसितं महत् ॥ ८२
ततस्ताः सहिताः सर्वा विहताशा निरुद्यमाः । परिक्षिप्य समन्तात्तां निद्रावशमुपागताः ॥ ८३
तासु चैव प्रसुप्तासु सीता भर्तृहिते रता । विलप्य करुणं दीना प्रशुशोच सुदुःखिता ॥ ८४
तासां मध्यात् समुत्थाय त्रिजटा वाक्यमब्रवीत् । आत्मानं खादत क्षिप्रं न सीता विनशिष्यति ॥ ८५
जनकस्यात्मजा साध्वी स्नुषा दशरथस्य च । स्वप्नो ह्यद्य मया दृष्टो दारुणो रोमहर्षणः ॥ ८६
रक्षसां च विनाशाय भर्तुरस्या जयाय च । अलमस्मान्^२ परित्रातुं राघवाद्राक्षसीगणम् ॥ ८७
अभियाचाम वैदेहीमेतद्धि मम रोचते । तस्या ह्येवंविधः स्वप्नो दुःखितायाः प्रदृश्यते ॥ ८८
सा दुःखैर्विविधैर्मुक्ता सुखमाप्नोत्यनुत्तमम् । प्रणिपतप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा ॥ ८९
ततः सा ह्रीमती बाला भर्तुर्विजयहर्षिता । अवोचद्यदि तत्तथ्यं भवेयं शरणं हि वः ॥ ९०
तां चाहं तादृशीं दृष्ट्वा सीताया दारुणां दशाम् । चिन्तयामास विक्रान्तो न च मे निर्वृतं मनः ॥ ९१

१. पूर्वं शान्यमालिण्या अयं प्रतिषेध उक्तः ।
शदानीं मन्दोदर्येति वचनद्वयानुमारादुभाभ्यामपि
प्रतिषेधः कृत इति मन्तव्यम् ।

१. यज्ञीयः च.
२. अस्मात् च. छ.

संभाषणार्थं च मया जानक्याश्चिन्तितो विधिः । इक्ष्वाकूणां हि वंशस्तु ततो मम पुरस्कृतः ॥	९२
श्रुत्वा तु गदितां वाचं राजर्षिगणपूजिताम् । प्रत्यभापत मां देवी बाष्पैः पिहितलोचना ॥	९३
कस्त्वं केन कथं चेह प्राप्तो वानरपुंगव । का च रामेण ते प्रीतिस्तन्मे शंसितुमर्हसि ॥	९४
तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा ह्यहमप्यब्रवं वचः । देवि रामस्य भर्तुस्ते सहायो भीमविक्रमः ॥	९५
सुग्रीवो नाम विक्रान्तो वानरेन्द्रो महाबलः । तस्य मां विद्धि भृत्यं त्वं हनुमन्तमिहागतम् ॥	९६
भर्त्राहं प्रेषितस्तुभ्यं रामेणाङ्घ्रिकर्मणा । इदं च पुरुषव्याघ्रः श्रीमान् दाशरथिः स्वयम् ॥	९७
अङ्गुलीयमभिज्ञानमदात्तुभ्यं यशस्विनि । तदिच्छामि त्वयाज्ञप्तं देवि किं करवाण्यहम् ॥	९८
रामलक्ष्मणयोः पार्श्वं नयामि त्वां किमुत्तरम् । एतच्छ्रुत्वा विदित्वा च सीता जनकनन्दिनी ॥	९९
आह रावणमुत्साद्य राघवो मां नयत्विति । प्रणम्य शिरसा देवीमहमार्यामनिन्दिताम् ॥	१००
राघवस्य मनोह्लादमभिज्ञानमयाचिपम । अथ मामब्रवीत् सीता गृह्यतामयमुत्तमः ॥	१०१
मणिर्येन महाबाहू रामस्त्वां बहु मन्यते । इत्युक्त्वा तु वरारोहा मणिप्रवरमद्भुतम् ॥	१०२
प्रायच्छत् परमोद्विग्ना वाचा मां संदिदेश ह । ततस्तस्यै प्रणम्याहं राजपुत्र्यै समाहितः ॥	१०३
प्रदक्षिणं परिक्रामन्निहाभ्युद्गतमानसम् । उक्तोऽहं पुनरेवेदं निश्चित्य मनसा तथा ॥	१०४
हनुमन् मम वृत्तान्तं वक्तुमर्हसि राघवे । यथा श्रुत्वैव न चिरात्तावुभौ रामलक्ष्मणौ ॥	१०५
सुग्रीवसहितौ वीरावुपेयातां तथा कुरु । यद्यन्यथा भवेदेतद्द्वौ मासौ जीवितं मम ॥	१०६
न मां द्रक्ष्यति काकुत्स्थो म्रिये साहमनाथवत् । तच्छ्रुत्वा करुणं वाक्यं क्रोधो मामभ्यवर्तत ॥	१०७
उत्तरं च मया दृष्टं कार्यशेषमनन्तरम् । ततोऽवर्धत मे कायस्तदा पर्वतसंनिभः ॥	१०८
युद्धकाङ्क्षी वनं तच्च विनाशयितुमारभे । तद्भ्रमं वनपण्डं तु भ्रान्तत्रस्तमृगद्विजम् ॥	१०९
प्रतिबुद्धा निरीक्षन्ते राक्षस्यो विकृताननाः । मां च दृष्ट्वा वने तस्मिन् समागम्य ततस्ततः ॥	११०
ताः समभ्यागताः क्षिप्रं रावणायाचचक्षिरे । राजन वनमिदं दुर्गं तव भ्रमं दुरात्मना ॥	१११
वानरेण ह्यविज्ञाय तव वीर्यं महाबल । दुर्बुद्धेस्तस्य राजेन्द्र तव धिप्रियकारिणः ॥	११२
वधमाज्ञापय क्षिप्रं यथासौ विलयं व्रजेत् । तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रेण विस्मृष्टा भृशदुर्जयाः ॥	११३
राक्षसाः किंकरा नाम रावणस्य मनोऽनुगाः । तेषामशीतिसाहस्रं शूलमुद्गरपाणिनाम् ॥	११४
मया तस्मिन् वनोद्देशे परिधेण निपूदितम् । तेषां तु हनशेषा ये ते गत्वा लघुविक्रमाः ॥	११५
निहतं च महत् सैन्यं रावणायाचचक्षिरे । ततो मे बुद्धिरुत्पन्ना चैत्यप्रासादमाक्रमम् ॥	११६
तत्रस्थान् राक्षसान् हत्वा शतं स्तम्भेन वै पुनः । ललामभूतो लङ्कायाः स च विध्वंसितो मया ॥	११७
ततः प्रहस्तस्य सुतं जम्बुमालिनमादिशत् । राक्षसैर्बहुभिः सार्धं घोररूपैर्भयानकैः ॥	११८
तमहं बलसंपन्नं राक्षसं रणकोविदम् । परिधेणातिघोरेण सूद्यामि सहानुगम् ॥	११९

तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रस्तु मन्त्रिपुत्रान् महाबलान् । पदातिबलसंपन्नान् प्रेषयामास रावणः ॥	१२०
परिघेणैव तान् सर्वान्नयामि यमसादनम् । मन्त्रिपुत्रान् हताञ्श्रुत्वा ममरे लघुविक्रमान् ॥	१२१
पञ्च सेनाप्रगाञ्शूरान् प्रेषयामाम् रावणः । तानहं सहसैन्यान् वै सर्वानेवाभ्यसूद्यम् ॥	१२२
ततः पुनर्दशग्रीवः पुत्रमक्षं महाबलम् । बहुभी राक्षसैः सार्धं प्रेषयामाम् रावणः ॥	१२३
तं तु मन्दोदरीपुत्रं कुमारं रणपण्डितम् । सहसा खं समुत्क्रान्तं पादयोश्च गृहीतवान् ॥	१२४
तमासीनं ^१ शतगुणं भ्रामयित्वा व्यपेक्षयम् । तमक्षमागतं भग्नं निशम्य स दशाननः ॥	१२५
तत इन्द्रजितं नाम द्वितीयं रावणः सुतम् । व्यादिदेश सुसंक्रुद्धो बलिनं युद्धदुर्मदम् ॥	१२६
तच्चाप्यहं बलं सर्वं तं च राक्षसपुंगवम् । नष्टौजसं रणे कृत्वा परं हर्षमुपागमम् ॥	१२७
महता हि महाबाहुः प्रत्ययेन महाबलः । प्रेषितो रावणेनैव मह वीरैर्मदोत्कटैः ॥	१२८
सोऽविपद्यं हि मां बुद्ध्वा स्वसैन्यं चावमर्दितम् । ब्राह्मेणास्त्रेण स तु मां प्राबध्नाञ्चातिवेगितः ॥	१२९
रज्जुभिश्चाभिवध्नन्ति नतो मां तत्र राक्षसाः । रावणस्य समीपं च गृहीत्वा मामुपाययन् ॥	१३०
दृष्ट्वा संभाषितश्चाहं रावणेन दुरात्मना । वृष्टश्च लङ्कागमनं राक्षसानां च तं वधम् ॥	१३१
तत्सर्वं च मया तत्र मीतार्थमिति जल्पितम् । तस्यास्तु ^२ दर्शनाकाङ्क्षी प्राप्तस्त्वद्भवनं विभो ॥	१३२
मारुतस्यौरसः पुत्रो वानरो हनुमानहम् । रामदूतं च मां विद्धि सुग्रीवमचिवं कपिम् ॥	१३३
सोऽहं दृत्येन गमस्य त्वत्सकाशमिहागतः । सुग्रीवश्च महातेजाः स त्वां कुशलमब्रवीत् ॥	१३४
धर्मार्थकाममहितं हितं पथ्यमुवाच च । वसतो ऋश्यमूकं मे पर्वते विपुलद्रुमे ॥	१३५
राघवो रणविक्रान्तो मित्रत्वं समुपागतः । तेन मे कथितं राज्ञा भार्या मे रक्षमा हता ॥	१३६
तत्र साहाय्यमस्माकं कार्यं सर्वात्मना त्वया । मया च कथितं तस्मै वालिनश्च वधं प्रति ॥	१३७
तत्र साहाय्यहेतोर्मे समयं कर्तुमर्हसि । वालिना हतराज्येन सुग्रीवेण सह प्रभुः ॥	१३८
चक्रेऽग्निसाक्षिकं सख्यं राघवः सहलक्ष्मणः । तेन वालिनमुत्पात्य शरेणैकेन संयुगे ॥	१३९
वानराणां महाराजः कृतः स प्लवतां प्रभुः । तस्य साहाय्यमस्माभिः कार्यं सर्वात्मना त्विह ॥	१४०
तेन प्रस्थापितस्तुभ्यं समीपमिह धर्मतः । क्षिप्रमानीयतां सीता दीयतां राघवाय च ॥	१४१
यावन्न हरयो वीरा विधमन्ति बलं तव । वानराणां प्रभावो हि न केन विदितः पुरा ॥	१४२
देवतानां सकाशं च ये गच्छन्ति निमन्त्रिताः । इति वानरराजस्त्वामाहेत्यभिहितो मया ॥	१४३
मामैक्षत ततः क्रुद्धश्चक्षुषा प्रदहन्निव । तेन वध्योऽहमाह्नतो रक्षसा रौद्रकर्मणा ॥	१४४
मत्प्रभावमविज्ञाय रावणेन दुरात्मना । ततो विभीषणो नाम तस्य भ्राता महामतिः ॥	१४५
तेन राक्षसराजोऽसौ याचितो मम कारणात् । नैवं राक्षसशार्दूल त्यज्यतामेप निश्चयः ॥	१४६

राजशास्त्रव्यपेतो हि मार्गः संसेव्यते त्वया । दूतवध्या न दृष्टा हि राजशास्त्रेषु राक्षस ॥	१४७
दूतेन वेदितव्यं च यथार्थं हितवादिना । सुमहत्यपराधेऽपि दूतस्यातुल्यविक्रम ॥	१४८
विरूपकरणं दृष्टं न वधोऽस्तीह शास्त्रतः । विभीषणेनैवमुक्तो रावणः संदिदेश तान् ॥	१४९
राक्षसानेतदेवास्य लाङ्गूलं दह्यतामिति । ततस्तस्य वचः श्रुत्वा मम पुच्छं समन्ततः ॥	१५०
वेष्टितं शण्वल्कैश्च जीर्णैः कार्पासजैः पटैः । राक्षसाः सिद्धसंनाहास्ततस्ते चण्डविक्रमाः ॥	१५१
तदादहन्त मे पुच्छं निम्नन्तः काष्ठमुष्टिभिः । बद्धस्य बहुभिः पार्श्वैर्नित्तस्य च राक्षसैः ॥	१५२
न मे पीडा भवेन् काचिद्दृष्टोर्नगरी दिवा ^१ । ततस्ते राक्षसाः शूरा बद्धं मामग्निसंवृतम् ॥	१५३
अघोषयन् राजमार्गे नगरद्वारमागताः । ततोऽहं सुमहद्रूपं संक्षिप्य पुनरात्मनः ॥	१५४
विमोचयित्वा तं बन्धं प्रकृतिस्थः स्थितः पुनः । आयसं परिधं गृह्य तानि रक्षांस्यसूदयम् ॥	१५५
ततस्तन्नगरद्वारं वेगेनाप्लुतवानहम् । पुच्छेन च प्रदीप्तेन तां पुरीं साट्टोपुराम् ॥	१५६
दहाम्यहमसंभ्रान्तो युगान्ताग्निरिव प्रजाः ^३ । विनष्टा जानकी व्यक्तं न ह्यदग्धः प्रहश्यते ॥	१५७
लङ्कायां कश्चिदुद्देशः सर्वा भस्मीकृता पुरी । दहता च मया लङ्कां दग्धा सीता न संशयः ॥	१५८
रामस्य हि महत् कार्यं मयेदं वितथीकृतम् । इति शोकसमाविष्टश्चिन्तामहमुपागतः ॥	१५९
अथाहं वाचमश्रौषं चारणानां शुभाक्षराम् । जानकी न च दग्धेति विस्मयोदन्तभाषिणाम् ॥	१६०
ततो मे बुद्धिरुत्पन्ना श्रुत्वा तामद्भुतां गिरम् । अदग्धा जानकीत्येव निमित्तैश्चोपलक्षिता ॥	१६१
दीप्यमाने तु लाङ्गूले न मां दहति पावकः । हृदयं च प्रहृष्टं मे वाताः सुरभिगन्धिनः ॥	१६२
तैर्निमित्तैश्च दृष्टार्थैः कारणैश्च महागुणैः । ऋषिवाक्यैश्च सिद्धार्थैरभवं हृष्टमानसः ॥	१६३
पुनर्दृष्ट्वा च वैदेहीं विमृष्टश्च तथा पुनः । ततः पर्वतमासाद्य तत्रारिष्टमहं पुनः ॥	१६४
प्रतिप्लवनमारोभे युष्मदर्शनकाङ्क्षया । ततः पवनचन्द्रार्कसिद्धगन्धर्वसेवितम् ॥	१६५
पन्थानमहमाक्रम्य भवतो दृष्टवानिह । राघवस्य प्रभावेण भवतां चैव तेजसा ॥	१६६
सुग्रीवस्य च कार्यार्थं मया सर्वमनुष्ठितम् । एतन् सर्वं मया तत्र यथावदुपपादितम् ॥	१६७
अत्र यन्न कृतं शेषं तत् सर्वं क्रियतामिति ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे हनूमद्वृत्तानुकथनं नाम अष्टपञ्चाशः सर्गः

१. अभवत् रा. ।

२. हृदमर्षम् च. छ. नास्ति ।

३. अस्यानन्तरम्—ततो मे अभवत् प्रामो लङ्कां
दग्धा (दग्ध्वा ७.) समीक्ष्य तु—इति ग. ब. ७.

एकोनषष्टितमः सर्गः

अनन्तरकार्यप्ररोचनम्

एतदाख्याय तत् सर्वं हनुमान् मारुतात्मजः । भूयः समुपचक्राम वचनं वक्तुमुत्तरम् ॥	१
सफलो राघवोद्योगः सुग्रीवस्य च संभ्रमः । शीलमासाद्य सीताया मम च प्रवणं ^१ मनः ^२ ॥	२
तपसा धारयेल्लोकान् क्रुद्धो ^३ वा निर्देहेदपि । सर्वथातिप्रवृद्धोऽसौ रावणो राक्षसाधिपः ॥	३
तस्यै तां स्पृशतो गात्रं तपसा न विनाशितम् । न तदग्निशिखा कुर्यात् संस्पृष्टा पाणिना सती ॥	४
जनकस्यात्मजा कुर्याद्यत् क्रोधकलुषीकृता । जाम्बवत्प्रमुखान् सर्वाननुज्ञाप्य महाहरीन् ॥	५
अस्मिन्नेवंगते कार्यं भवतां च निवेदिते । न्याय्यं स्म सह वैदेह्या द्रष्टुं तौ पर्थिवात्मजौ ॥	६
अहमेकोऽपि पर्याप्तः सराक्षसगणां पुरीम । तां लङ्कां तरसा हन्तुं रावणं च महाबलम् ॥	७
किं पुनः सहितो वीरैर्बलवद्भिः कृतात्मभिः । कृतास्त्रैः प्लवगैः शूरैर्भवद्भिर्विजयैषिभिः ॥	८
अहं तु रावणं युद्धे ससैन्यं सपुरःसरम् । सहपुत्रं वधिष्यामि सहोदरयुतं युधि ॥	९
ब्राह्ममैन्द्रं च रौद्रं च वायव्यं वारुणं तथा । यदि शक्रजितोऽस्त्राणि दुर्निरीक्ष्याणि संयुगे ॥	१०
तान्यहं विधमिष्यामि निहनिष्यामि राक्षसान् । भवतामभ्यनुज्ञातो विक्रमो मे ऋणद्धि तम् ॥	११
मथानुत्सा विमृष्टा हि शैलवृष्टिर्निरन्तरा । देवानपि रणे हन्यात् किं पुनस्तास्त्रिशाचरान् ॥	१२
सागरोऽप्यतियाद्वेलां मन्दरः प्रचलेदपि । न जाम्बवन्तं समरे कम्पयेदरिवाहिनी ॥	१३
सर्वराक्षससङ्घानां राक्षसा ये च पूर्वकाः ^४ । अलमेको विनाशाय वीरो वालिसुतः कपिः ॥	१४
पनसस्योरुवेगेन नीलस्य च महात्मनः । मन्दरोऽपि विशीर्येत किं पुनर्युधि राक्षसाः ॥	१५
सदेवासुरयक्षेषु गन्धर्वोरगपक्षिषु । मैन्दस्य प्रतियोद्धारं शंसत द्विविदस्य वा ॥	१६
अश्विपुत्रौ महाभागावेतौ प्लवगसत्तमौ । एतयोः प्रतियोद्धारं न पश्यामि रणाजिरे ॥	१७
पितामहवरोत्सेकात् परमं दर्पमास्थितौ । अमृतप्राशिनावेतौ सर्ववानरसत्तमौ ॥	१८
अश्विनोर्माननार्थं हि सर्वलोकपितामहः । सर्वावध्यत्वमतुलमनयोर्दत्तवान् पुरा ॥	१९
वरोत्सेकेन मत्तौ च प्रमध्य महतीं चमूम् । सुराणाममृतं वीरौ पीतवन्तौ प्लवङ्गमौ ॥	२०
एतावेव हि संक्रुद्धौ सवाजिरथकुञ्जराम् । लङ्कां नाशयितुं शक्तौ सर्वे तिष्ठन्तु वानराः ॥	२१
मयैव निहता लङ्का दग्धा भस्मीकृता पुनः । राजमार्गेषु सर्वत्र नाम विश्रावितं मया ॥	२२
जयत्यतिबलो रामो लक्ष्मणश्च महाबलः । राजा जयति सुग्रीवो राघवेणाभिपालितः ॥	२३
अहं कोसलराजस्य दासः पवनसंभवः । हनुमानिति सर्वत्र नाम विश्रावितं मया ॥	२४
अशोकवनिकामध्ये रावणस्य दुरात्मनः । अधस्ताच्छिञ्छपावृक्षे साध्वी करुणमास्थिता ॥	२५

१. प्रीणितम् पुना. ।

३. क्रुद्धा पुना. ।

२. अस्थानन्तरम्—आर्यायाः सदृशं शीलं

४. यस्य क. ख. घ.

सीतायाः प्लवगर्षभाः—इति पुना. ।

५. पूर्वजाः पुना. ।

राक्षसीभिः परिवृता शोकसंतापकर्षिता । मेघलेखापरिवृता चन्द्रलेखेव निष्प्रभा ॥	२६
अचिन्तयन्ती वैदेही रावणं बलदर्पितम् । पतिव्रता च सुश्रोणी अवष्टब्धा च जानकी ॥	२७
अनुरक्ता हि वैदेही रामं सर्वात्मना शुभा । अनन्यचित्ता रामे च पौलोमीव पुरंदरे ॥	२८
तदेकवासःसंवीता रजोध्वस्ता तथैव च । शोकमंतापदीनाङ्गी सीता भर्तृहिते रता ॥	२९
सा मया राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः । राक्षसीभिर्विरूपाभिर्दृष्टा हि प्रमदावने ॥	३०
एकवेणीधरा दीना भर्तृचिन्तापरायणा । अधःशय्या विवर्णाङ्गी पद्मिनीव हिमागमे ॥	३१
रावणाद्विनित्युत्तार्था मर्तव्यकृतनिश्चया । कथंचिन्मृगशाबाक्षी विश्वासमुपपादिता ॥	३२
ततः संभाषिता चैव सर्वमर्थं च दर्शिता । रामसुग्रीवसख्यं च श्रुत्वा प्रीतिमुपागता ॥	३३
नियतः समुदाचरो भक्तिर्भर्तेरि चोत्तमा । यन्न हन्ति दशग्रीवं स महात्मा दशाननः ^१ ॥	३४
निमित्तमात्रं रामस्तु वधे तस्य भविष्यति । सा प्रकृत्यैव तन्वङ्गी तद्वियोगाच्च कर्षिता ॥	३५
प्रतिपत्पाठशीलस्य विद्येव तनुतां गता । एवमास्ते महाभागा सीता शोकपरायणा ॥	३६
यदत्र प्रतिकर्तव्यं तत् सर्वमुपपाद्यताम् ॥	

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे अनन्तरकार्यप्ररोचनं नाम एकोनपष्ठितमः सर्गः

षष्ठितमः सर्गः

अङ्गदजाभ्रवत्संवादः

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वाल्मिनुरभापत । अयुक्तं तु विना देवीं दृष्टवद्भिश्च वानराः ॥	१
समीपं गन्तुमस्माभी राघवस्य महात्मनः ^२ । दृष्ट्वा देवी न चानीता इति तत्र निवेदनम् ॥	२
अयुक्तमिव पश्यामि भवद्भिः ख्यातविक्रमैः । न हि नः प्लवने कश्चिन्नापि कश्चिन् पराक्रमे ॥	३
तुल्यः सामरदैत्येषु लोकेषु हरिसत्तमाः ^३ । तेष्वेवं हतवीरेषु राक्षसेषु हनूमता ॥	४
किमन्यदत्र कर्तव्यं गृहीत्वा याम जानकीम् । रामलक्ष्मणयोर्मध्ये न्यस्याम जनकात्मजाम् ॥	५

१. कृतागसम् च. छ.

२. अस्यानन्तरम्—अश्विपुत्रो महावेगो बल-
वन्तौ प्लवङ्गमौ । पितामहवरोत्सेकात्परम दर्पमास्थितौ ॥
अश्विनोर्माननार्थं हि सर्वलोकापितामहः । सर्वावध्यत्वम-
तुलमनयोर्दंष्टवान् पुरा ॥ बरोत्सेकेन मत्तौ च प्रमथ्य
महतीं चमूम् । सुराणाममृतं बीरो पीतवन्तो
महाबलौ ॥ एतावेव हि संक्रुद्धौ सवाजिरथकुञ्जराम् ।
लङ्कां नाशयितुं शक्तौ सर्वे तिष्ठन्तु वानराः ॥ अहमे-

कोऽपि पर्याप्तः सराक्षमगणां पुरीम् । तां लङ्कां तरसा
हन्तुं रावणं च महाबलम् । किं पुनः सहितो वीरैर्बलवद्भिः
कृतात्मभिः ॥ कृतात्मैः प्लवगैः शक्तेर्भवद्भिर्विजयैषिभिः ।
वायुमूनेर्बलेनैव दग्धा लङ्केति नः श्रुतम् ॥ इति पुना.
३. अस्यानन्तरम्—जित्वा लङ्कां सरक्षीणां
हत्वा तं रावणं रणे । सीतामादाय गच्छामः सिद्धार्था
हृष्टमानसाः ॥—इति पुना,

किं व्यलीकैस्तु तान् सर्वान् वानरान् वानरर्षभान् । वयमेव हि गत्वा तान् हत्वा राक्षसपुंगवान् ॥
 राघवं द्रष्टुमर्हामः सुग्रीवं सहलक्ष्मणम् । तमेवं कृतसंकल्पं जाम्बवान् हरिसत्तमः ॥ ७
 उवाच परमग्रीतो वाक्यमर्थवदर्थवित् । नैपा बुद्धिर्महाबुद्धे यद्रवीषि महाकपे ॥ ८
 विचेतुं वयमाज्ञप्ता दक्षिणां दिशमुत्तमाम् । नानेतुं कपिराजेन नैव रामेण धीमता ॥ ९
 कथंचिन्निर्जितां सीतामस्माभिर्नाभिरोचयेत् । राघवो नृपशार्दूलः कुलं व्यपदिशन् स्वकम् ॥ १०
 प्रतिज्ञाय स्वयं राजा सीताविजयमप्रतः । सर्वेषां कपिमुख्यानां कथं मिथ्या करिष्यति ॥ ११
 विफलं कर्म च कृतं भवेत्तुष्टिर्न तस्य च । वृथा च दर्शितं वीर्यं भवेद्दानरपुंगवाः ॥ १२
 तस्माद्द्रच्छाम वै सर्वे यत्र रामः सलक्ष्मणः । सुग्रीवश्च महातेजाः कार्यस्यास्य निवेदने ॥ १३

न तावदेषा मतिरक्षमा नो यथा भवान् पश्यति राजपुत्र ।

यथा तु रामस्य मतिर्निविष्टा तथा भवान् पश्यतु कार्यसिद्धिम् ॥ १४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वास्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सहितायाम्
 सुन्दरकाण्डे अङ्गदजाम्भवत्संवादो नाम षष्टितमः सर्गः

एकषष्टितमः सर्गः

मधुवनप्रवेशः

ततो जाम्बवतो वाक्यमगृह्यत वनौकसः । अङ्गदप्रमुखा वीरा हनूमांश्च महाकपिः ॥ १
 प्रीतिमन्तस्ततः सर्वे वायुपुत्रपुरःसराः । महेन्द्राग्रं परित्यज्य पुल्लवुः प्लवगर्षभाः ॥ २
 मेरुमन्दरसंकाशा मत्ता इव महागजाः । छादयन्त इवाकाशं महाकाया महाबलाः ॥ ३
 सभाज्यमानं भूतैस्तमात्मवन्तं महाबलम् । हनुमन्तं महावेगं वहन्त इव दृष्टिभिः ॥ ४
 राघवे चार्थनिवृत्तिं कर्तुं च परमं यशः । समाधाय समृद्धार्थाः कर्मसिद्धिभिरुन्नताः ॥ ५
 प्रियाख्यानोन्मुखाः सर्वे सर्वे युद्धाभिनन्दिनः । सर्वे रामप्रतीकारे निश्चितार्था मनस्विनः ॥ ६
 प्लवमानाः खमुत्पत्य ततस्ते काननौकसः । नन्दनोपममासेदुर्वनं द्रुमलतायुतम् ॥ ७
 यत्तन्मधुवनं नाम सुग्रीवस्याभिरक्षितम् । अघृष्यं सर्वभूतानां सर्वभूतमनोहरम् ॥ ८
 यद्रक्षति महावीर्यः सदा दधिमुखः कपिः । मातुलः कपिमुख्यस्य सुग्रीवस्य महात्मनः ॥ ९
 ते तद्वनमुपागम्य बभूवुः परमोत्कटाः । वानरा वानरेन्द्रस्य मनःकान्ततमं महत् ॥ १०
 ततस्ते वानरा हृष्टा हृष्ट्वा मधुवनं महत् । कुमारमभ्ययाचन्त मधूनि मधुपिङ्गलाः ॥ ११
 ततः कुमारस्तान् वृद्धाञ्जाम्भवत्प्रमुखान् कपीन् । अनुमान्य ददौ तेषां निसर्गं मधुभक्षणे ॥ १२
 ततश्चानुमताः सर्वे संप्रहृष्टा वनौकसः । मुदिताः प्रेरिताश्चापि प्रनृत्यन्तोऽभवंस्ततः ॥ १३

गायन्ति केचित् प्रणमन्ति केचिन्नृत्यन्ति केचित् प्रहसन्ति केचित् । पतन्ति केचिद्विचरन्ति केचित् प्लवन्ति केचित् प्रलपन्ति केचित् ॥	१४
परस्परं केचिदुपाश्रयन्ते परस्परं केचिदुपाक्रमन्ते । परस्परं केचिदुपब्रुवन्ते परस्परं केचिदुपारमन्ते ॥	१५
द्रुमाद्द्रुमं केचिदभिद्रवन्ति क्षितौ नगाग्रान्निपतन्ति केचित् । महीतलात् केचिदुदीर्णवेगा महाद्रुमाप्राण्यभिसंपतन्ति ॥	१६
गायन्तमन्यः प्रहसन्नुपैति हसन्तमन्यः प्ररुदन्नुपैति । रुदन्तमन्यः प्रणदन्नुपैति नदन्तमन्यः प्रणुदन्नुपैति ॥	१७
समाकुलं तत् कपिसैन्यमासीन्मधुप्रपानोत्कटसत्त्वचेष्टम् । न चात्र कश्चिन्न बभूव मत्तो न चात्र कश्चिन्न बभूव तृप्तः ॥	१८
ततो वनं तैः परिभक्ष्यमाणं द्रुमांश्च विध्वंसितपत्रपुष्पान् । समीक्ष्य कोपाद्दिवक्त्रनामा निवारयामास कपिः कर्पीस्तान् ॥	१९
स तैः प्रवृद्धैः परिभर्त्स्यमानो वनस्य गोप्ता हरिबीरवृद्धः । चकार भूयो मतिमुग्रतेजा वनस्य रक्षां प्रति वानरेभ्यः ॥	२०
उवाच कांश्चित् परुषाणि घृष्टमसक्तमन्यांश्च तल्लैर्जघान । समेत्य कैश्चित् कलहं चकार तथैव साम्नोपजगाम कांश्चित् ॥	२१
स तैर्मदात् संपरिवार्य वाक्यैर्बलाच्च तेन प्रतिवार्यमाणैः । प्रैर्धर्षितस्त्यक्तभयैः समेत्य प्रकृष्यते चाप्यनवेक्ष्य दोषम् ॥	२२
नखैस्तुदन्तो दशनैर्दशन्तस्तलैश्च पादैश्च समापयन्तः । मदात् कपिं तं कपयः समग्रा महावनं निर्विषयं च चक्रुः ॥	२३
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् सुन्दरकाण्डे मधुवनप्रवेशो नाम एकषष्टितमः सर्गः	

द्विषष्टितमः सर्गः

दधिमुखखिलीकारः

तानुवाच हरिश्रेष्ठो हनुमान् वानरर्षभः । अव्यग्रमनसो यूयं मधु सेवत वानराः ॥

अहमावारयिष्यामि युष्माकं परिपन्थिनः । श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं हरीणां प्रवरोऽङ्गदः ॥	२
प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा पिबन्तु हरयो मधु । अवश्यं कृतकार्यस्य वाक्यं हनुमतो मया ॥	३
अकार्यमपि कर्तव्यं किमङ्ग पुनरीदृशम् । अङ्गदस्य मुखाच्छ्रुत्वा वचनं वानरर्षभाः ॥	४
साधु साध्विति संहृष्टा वानराः प्रत्यपूजयन् । पूजयित्वाङ्गदं सर्वे वानरा वानरर्षभम् ॥	५
जग्मुर्मधुवनं यत्र नदीवेगा इव द्रुतम् । ते प्रविष्टा मधुवनं पालानाक्रम्य वीर्यतः ॥	६
अतिसर्गाच्च पटवो दृष्ट्वा श्रुत्वा च मैथिलीम् । पपुः सर्वे मधु तदा रसवत्फल्माददुः ॥	७
उत्पत्य च ततः सर्वे वनपालान् समागतान् । ताडयन्ति स्म शतशः सक्तान् मधुवने तदा ॥	८
मधूनि द्रोणमात्राणि बाहुभिः परिगृह्य ते । पिबन्ति सहिताः सर्वे निग्नन्ति स्म तथापरे ॥	९
केचित् पीत्वापविध्यन्ति मधूनि मधुपिङ्गलाः । मधूच्छिष्टेन केचिच्च जघ्नुरन्योन्यमुत्कटाः ॥	१०
अपरे वृक्षमूले तु शाखां गृह्य न्यवरिथताः । अत्यर्थं च मदग्लानाः पर्णान्यास्तीर्य शेरते ॥	११
उन्मत्तभूताः प्लवगा मधुमत्ताश्च हृष्टवन् । क्षिपन्ति च तदान्योन्यं स्वलन्ति च तथापरे ॥	१२
केचित् क्ष्वेलां प्रकुर्वन्ति केचित् कूजन्ति हृष्टवत् । हरयो मधुना मत्ताः केचित् सुप्ता महीतले ॥१३	१३
कृत्वा किञ्चिद्भ्रसन्त्यन्ये केचित् कुर्वन्ति चेतरत् । कृत्वा किञ्चिद्भ्रसन्त्यन्ये केचिद्बुध्यन्ति चेतरत् ॥१४	१४
येऽप्यत्र मधुपालाः स्युः प्रेष्या दधिमुखस्य तु । तेऽपि तैर्वानरैर्भीमैः प्रतिषिद्धा दिशो गताः ॥	१५
जानुभिस्तु प्रकृष्टाश्च देवमार्गं च दर्शिताः । अन्नुवन् परमोद्विप्सा गत्वा दधिमुखं वचः ॥	१६
हनुमता दत्तवरैर्हतं मधुवनं बलान् । वयं च जानुभिः कृष्टा देवमार्गं च दर्शिताः ॥	१७
ततो दधिमुखः क्रुद्धो वनपस्तत्र वानर । हतं मधुवनं श्रुत्वा सान्त्वयामास तान् हरीन् ॥	१८
इहागच्छत गच्छामो वानरान् बलदर्पितान् । बलेन वारयिष्यामो मधु भक्षयतो वयम् ॥	१९
श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं वानरर्षभाः । पुनर्वाीरा मधुवनं तेनैव सहिता ययुः ॥	२०
मध्ये चैषां दधिमुखः प्रगृह्य तरसा तरुम् । समभ्यधावद्वेगेन ते च सर्वे प्लवङ्गमाः ॥	२१
ते शिलाः पादपांश्चापि पर्वतांश्चापि वानराः । गृहीत्वाभ्यगमन् क्रुद्धा यत्र ते कपिकुञ्जराः ॥	२२
ते स्वामिवचनं वीरा हृदयेष्ववमज्य तत् । त्वरया ह्यभ्यधावन्त साल्तालशिलायुधाः ॥	२३
वृक्षस्थांश्च तलस्थांश्च वानरान् बलदर्पितान् । अभ्यक्रामंस्ततो वीराः पालास्तत्र सहस्रशः ॥	२४
अथ दृष्ट्वा दधिमुखं क्रुद्धं वानरपुंगवाः । अभ्यधावन्त वेगेन हनुमत्प्रमुखास्तदा ॥	२५
तं सवृक्षं महाबाहुमापतन्तं महाबलम् । आर्यकं प्राहरत्तत्र बाहुभ्यां कुपितोऽङ्गदः ॥	२६
मदान्धश्च न वैदेनमार्यकोऽयं ममेति सः । अथैनं निष्पिपेषाशु वेगवद्वसुधातले ॥	२७
स भग्नबाहूरुभुजो विह्वलः शोणितोक्षितः । मुमोह सहसा वीरो मुहूर्तं कपिकुञ्जरः ॥	२८
स समाश्रस्य सहसा संक्रुद्धो राजमातुलः । वानरान् वारयामास दण्डेन मधुमोहितान् ॥	२९
स कथंचिद्विमुक्तस्तैर्वानरैर्वानरर्षभः । उवाचैकान्तमाश्रित्य भृत्यान् स्वान् समुपागतान् ॥	३०
पते तिष्ठन्तु गच्छामो भर्ता नो यत्र वानरः । सुभीवो विपुलभीवः सह रामेण तिष्ठति ॥	३१

सर्वं चैवाङ्गदे दोषं श्रावयिष्यामि पार्थिवे । अमर्षी वचनं श्रुत्वा घातयिष्यति वानरान् ॥	३२
इष्टं मधुवनं ह्येतत् सुग्रीवस्य महात्मनः । पितृपैतामहं दिव्यं देवैरपि दुरासदम् ॥	३३
स वानरानिमान् सर्वान् मधुलुब्धान् गतायुषः । घातयिष्यति दण्डेन सुग्रीवः ससुहृज्जनान् ॥	३४
बध्या ह्येते दुरात्मानो नृपाङ्गापरिभाविनः । अमर्षप्रभवो रोषः सफलो नो भविष्यति ॥	३५
एवमुक्त्वा दधिमुखो वनपालान् महाबलः । जगाम सहस्रोत्पत्य वनपालैः समन्वितः ॥	३६
निमेषान्तरमात्रेण स हि प्राप्तो वनालयः । सहस्रांशुसुतो धीमान् सुग्रीवो यत्र वानरः ॥	३७
रामं च लक्ष्मणं चैव दृष्ट्वा सुग्रीवमेव च । समप्रतिष्ठां जगतीमाकाशान्निपपात ह ॥	३८
संनिपत्य महावीर्यः सर्वैस्तैः परिवारितः । हरिर्दधिमुखः पालैः पालानां परमेश्वरः ॥	३९
स दीनवदनो भूत्वा कृत्वा शिरसि चाञ्जलिम् । सुग्रीवस्य शुभौ मूर्ध्ना चरणौ प्रत्यपीडयत् ॥	४०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे दधिमुखस्त्रिंशोऽक्षरो नाम द्विषाष्टमः सर्गः

द्विषाष्टितमः सर्गः

सुग्रीवहर्षः

ततो मूर्ध्ना निपतितं वानरं वानरर्षभः । दृष्ट्वैवोद्विग्नाहृदयो वाक्यमेतदुवाच ह ॥	१
उत्तिष्ठोत्तिष्ठ कस्मात्त्वं पादयोः पतितो मम । अभयं ते भयं वीर सर्वमेवाभिधीयताम् ^१ ॥	२
स तु विश्वासितस्तेन सुग्रीवेण महात्मना । उत्थाय सुमहाप्राज्ञो वाक्यं दधिमुखोऽब्रवीन् ॥	३
नैवर्क्षरजसा राजन्न त्वया नापि वालिना । वनं निसृष्टपूर्वं हि भक्षितं तच्च वानरैः ॥	४
एभिः प्रधर्षिताश्चैव वानरा ^२ वनरक्षिभिः । मधून्यचिन्तयित्वेमान् भक्षयन्ति पिबन्ति च ॥	५
शिष्टमन्त्रापविध्यन्ति भक्षयन्ति तथापरे । निवार्यमाणास्ते सर्वे भ्रुकुटि ^३ दर्शयन्ति हि ॥	६
इमे हि संरब्धतरास्तथा तैः संप्रधर्षिताः । वारयन्तो वनान्तस्मात् क्रुद्धैर्वानरपुङ्गवैः ॥	७
ततस्तैर्बहुभिर्वीरैर्वानरैर्वानरर्षभ । संरक्तनयनैः क्रोधाद्धरयः प्रविचालिताः ॥	८
पाणिभिर्निहताः केचित् केचिज्जानुभिराहताः । प्रकृष्टाश्च यथाकामं देवमार्गं च दर्शिताः ॥	९
एवमेते हताः शूरास्त्वयि तिष्ठति भर्तरि । कृत्स्नं मधुवनं चैव प्रकामं तैः प्रभक्ष्यते ॥	१०

१. अस्थानन्तरम्—किं सभ्रमाहित कृत्स्न
ब्रूहि यद्वक्तुमर्हति । काञ्चिन्मधुवने रवस्ति ओतुभिच्छामि
वानर ॥—इति पुना.

२. वारिता छ.
३. भ्रुवी वै छ.

एवं विज्ञाप्यमानं तु सुग्रीवं वानरर्षभम् । अपृच्छत्तं महाप्राज्ञो लक्ष्मणः परवीरहा ॥	११
किमयं वानरो राजन् वनपैः प्रत्युपस्थितः । कं चार्थमभिनिर्दिश्य दुःखितो वाक्यमब्रवीत् ॥	१२
एवमुक्तस्तु सुग्रीवो लक्ष्मणेन महात्मना । लक्ष्मणं प्रत्युवाचेदं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥	१३
आर्यं लक्ष्मणं संप्राह वीरो दधिमुखः कपिः । अङ्गदप्रमुखैर्वीरैर्भक्षितं मधु वानरैः ॥	१४
विचित्य दक्षिणामाशामागतैर्हरिपुङ्गवैः । नैषामकृतकृत्यानामीदृशः स्यादुपक्रमः ॥	१५
आगतैश्च प्रमथितं यथा मधुवनं हि तैः । धर्षितं च वनं कृत्स्नमुपयुक्तं च वानरैः ^१ ॥	१६
वनं यदभिपन्नं तैः ^२ साधितं कर्म वानरैः । दृष्ट्वा देवी न संदेहो न चान्येन हनूमता ॥	१७
न ह्यन्यः साधने हेतुः कर्मणोऽस्य हनूमतः । कार्यसिद्धिर्मतिश्चैव तस्मिन् वानरपुङ्गवे ॥	१८
व्यवसायश्च वीर्यं च श्रुतं चापि प्रतिष्ठितम् । जाम्बवान् यत्र नेता स्यादङ्गदश्च महाबलः ॥	१९
हनूमांश्चाप्यधिष्ठाता न तस्य गतिरन्यथा । अङ्गदप्रमुखैर्वीरैर्हतं मधुवनं किल ^३ ॥	२०
वारयन्तश्च सहितास्तथा जानुभिराहताः । एतदर्थमयं प्राप्तो वक्तुं मधुरवागिह ॥	२१
नाम्ना दधिमुखो नाम हरिः प्रख्यातविक्रमः । दृष्ट्वा सीता महाबाहो सौमित्रे पश्य तत्त्वतः ॥	२२
अभिगम्य तथा सर्वे पिबन्ति मधु वानराः । न चाप्यदृष्ट्वा वैदेहीं विश्रुताः पुरुषर्षभ ॥	२३
वनं दत्तवरं दिव्यं धर्षयेयुर्वनौकसः । ततः प्रहृष्टो धर्मात्मा लक्ष्मणः सहराघवः ॥	२४
श्रुत्वा कर्णसुखां वाणीं सुग्रीववदनाच्छ्रुताम् । प्राहृष्यत भृशं रामो लक्ष्मणश्च महाबलः ॥	२५
श्रुत्वा दधिमुखस्येदं सुग्रीवस्तु प्रहृष्य च । वनपालं पुनर्वाक्यं सुग्रीवः प्रत्यभाषत ॥	२६
प्रीतोऽस्मि सोऽहं यदमुक्तं वनं तैः कृतकर्मभिः । मर्षितं मर्षणीयं च चेष्टितं कृतकर्मणाम् ॥	२७

इच्छामि शीघ्रं हनुमत्प्रधानाञ्छाखाभृगांस्तान् मृगराजदपान् ।

द्रष्टुं कृतार्थान् सह राघवाभ्यां श्रोतुं च सीताधिगमे प्रयत्नम् ॥

प्रीतिरफीताक्षौ संप्रहृष्टौ कुमारौ दृष्ट्वा सिद्धार्थौ वानराणां च राजा ।

अङ्गैः संहृष्टैः कर्मसिद्धिं विदित्वा बाहोरासन्नां सोऽतिमात्रं ननन्द ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

सुन्दरकाण्डे सुग्रीवहर्षो नाम त्रिषष्टितमः सर्गः

१. किमयं वनपौ राजन् भवन्तम् छ.

२. इदं पद्यम् ग. नास्ति ।

३. अभिपन्नास्ते छ.

४. अस्थानन्तरम्—विचित्य दक्षिणामाशामागतैर्हरिपुङ्गवैः । आगतैश्चाप्रभृथं तद्धतं मधुवनं हि तैः ॥ धर्षितं च वनं कृत्स्नमुपयुक्तं च वानरैः ।—इति ग.

चतुःषष्टितमः सर्गः

हनूमदाद्यागमनम्

सुग्रीवेणैवमुक्तस्तु हृष्टो दधिमुखः कपिः । राघवं लक्ष्मणं चैव सुग्रीवं चाभ्यवादायत् ॥	१
स प्रणम्य च सुग्रीवं राघवौ च महाबलौ । वानरैः सहितः ^१ शूरैर्दिवमेवोत्पपात ह ॥	२
स यथैवागतः पूर्वं तथैव त्वरितं ^२ गतः । निपत्य गगनाद्भूमौ तद्वनं प्रविवेश ह ॥	३
स प्रविष्टो मधुवनं ददर्श हरियूथपान् । विमदानुत्थितान् सर्वान् मेहमानान् मधूदकम् ॥	४
स तानुपागमद्दीरो बद्ध्वा करपुटाञ्जलिम् । उवाच वचनं ऋक्षणमिदं हृष्टवदङ्गदम् ॥	५
सौम्य रोषो न कर्तव्यो यदेभिरभिवारितः । अज्ञानाद्रक्षिभिः क्रोधाद्भवन्तः प्रतिषेधिताः ॥	६
युवराजस्त्वमीशश्च वनस्थास्य महाबल । मौर्ख्यात् पूर्वं कृतो दोषस्तं भवान् क्षन्तुमर्हति ॥	७
यथैव हि पिता तेऽभूत् पूर्वं हरिराणेश्वरः । तथा त्वमपि सुग्रीवो नान्यस्तु हरिसत्तमै ॥	८
आख्यातं हि मया गत्वा पितृव्यस्य तवानघ । इहोपयानं सर्वेषामेतेषां वनचारिणाम् ॥	९
स त्वदागमनं श्रुत्वा सहैभिर्हरियूथपैः । प्रहृष्टो न तु रुष्टोऽसौ वनं श्रुत्वा प्रधर्षितम् ॥	१०
प्रहृष्टो मां पितृव्यस्ते सुग्रीवो वानरेश्वरः । शीघ्रं प्रेषय सर्वास्तानिति होवाच पार्थिवः ॥	११
श्रुत्वा दधिमुखस्यैतद्वचनं ऋक्षणमङ्गदः । अत्रवीतान् हरिश्रेष्ठो वाक्यं वाक्यविशारदः ॥	१२
शङ्के श्रुतोऽयं वृत्तान्तो रामेण हरियूथपाः ^३ । तत् क्षमं नेह नः स्थातुं कृते कार्ये परंतपाः ॥	१३
पीत्वा मधु यथाकामं विश्रान्ता वनचारिणः । किं शेषं गमनं तत्र सुग्रीवो यत्र मे गुरुः ॥	१४
सर्वे यथा मां वक्ष्यन्ति समेत्य हरियूथपाः । तथास्मि ^४ कर्ता कर्तव्ये भवद्भिः परवानहम् ॥	१५
नाज्ञापयितुमीशोऽहं युवराजोऽस्मि यद्यपि । अयुक्तं कृतकर्माणो यूयं धर्षयितुं मया ॥	१६
ब्रुवतश्चाङ्गदस्यैवं श्रुत्वा वचनमव्ययम् । प्रहृष्टमनसो वाक्यमिदमूचुर्वनौकसः ॥	१७
एवं वक्ष्यति को राजन् प्रभुः सन् वानरर्षभः । ऐश्वर्यमदमत्तो हि सर्वोऽहमिति मन्यते ॥	१८
तथ चेदं सुसदृशं वाक्यं नान्यस्य कस्यचित् । संनतिर्हि तवाख्याति भविष्यच्छुभयोग्यताम् ॥	१९
सर्वे वयमपि प्राप्तास्तत्र गन्तुं कृतक्षणाः । स यत्र हरिवीराणां सुग्रीवः पतिरन्वयः ॥	२०
त्वया ह्यनुक्तैर्हरिभिर्नैव शक्यं पदात् पदम् । कचिद्गन्तुं हरिश्रेष्ठ ब्रूमः सत्यमिदं तु ते ॥	२१
एवं तु वदतां तेषामङ्गदः प्रत्यभाषत । बाढं गच्छाम इत्युक्त्वा उत्पपात महीतलात् ॥	२२
उत्पत्तन्तमनूपेतुः सर्वे ते हरियूथपाः । कृत्वाकाशं निराकाशं यन्त्रोत्क्षिप्त्वा इवाचलाः ॥	२३
तेऽम्बरं सहसोत्पत्य वेगवन्तः प्लवङ्गमाः । विनदन्तो महानादं घना वातेरिता यथा ॥	२४

१. सहितैः च.
सह तैः छ.
२. त्वरितः छ.

३. इदं पद्यम् च. छ. नास्ति ।
४. अस्यानन्तरम्—अयं च हर्षादाख्याति
तेन जानामि हेतुना—इति पुना.

अङ्गदे ह्यननुप्राप्ते सुग्रीवो वानराधिपः । उवाच शोकोपहतं रामं कमललोचनम् ॥	२५
समाश्वसिहि भद्रं ते दृष्ट्वा देवी न संशयः । नागन्तुमिह शक्यं तैरतीते समये हि नः ^१ ॥	२६
न मत्सकाशमागच्छेत् कृत्ये हि विनिपातिते । युवराजो महाबाहुः प्लवतां प्रवरोऽङ्गदः ॥	२७
यद्यप्यकृतकृत्यानामीदृशः स्यादुपक्रमः । भवेत् स दीनवदनो भ्रान्तविप्लुतमानसः ॥	२८
पितृपैतामहं चैतत् पूर्वकैरभिरक्षितम् । न मे मधुवनं हन्यादहृष्टः प्लवगेश्वरः ॥	२९
कौसल्या सुप्रजा राम समाश्वसिहि सुव्रत । दृष्ट्वा देवी न संदेहो न चान्येन हनूमता ॥	३०
न ह्यन्यः कर्मणो हेतुः साधनेऽस्य हनूमतः । हनूमति हि सिद्धिश्च मतिश्च मतिसत्तम ॥	३१
व्यवसायश्च वीर्यं च सूर्ये तेज इव ध्रुवम् । जाम्बवान् यत्र नेता स्यादङ्गदश्च बलेश्वरः ॥	३२
हनुमांश्चाप्यधिष्ठाता न तस्य गतिरन्यथा । मा भूश्चिन्तासमायुक्तः संप्रत्यमितविक्रम ^२ ॥	३३
ततः किलकिलाशब्दं शुभ्रावासन्नमम्बरे । हनुमत्कर्मदत्तानां नर्दतां काननौकसाम् ॥	३४
किष्किन्धामुपयातानां सिद्धिं कथयतामिव । ततः श्रुत्वा निनादं तं कपीनां कपिसत्तमः ॥	३५
आयताश्रितलाङ्गूलः सोऽभवद्दृष्टमानसः । आजग्मुस्तेऽपि हरयो रामदर्शनकाङ्क्षिणः ॥	३६
अङ्गदं पुरतः कृत्वा हनूमन्तं च वानरम् । तेऽङ्गदप्रमुखा वीराः प्रहृष्टाश्च मुदान्विताः ॥	३७
निपेतुर्हरिराजस्य समीपे राघवस्य च । हनुमांश्च महाबाहुः प्रणम्य शिरसा ततः ॥	३८
नियतामक्षतां देवीं राघवाय न्यवेदयत् । निश्चितार्थस्ततस्तस्मिन् सुग्रीवः पवनात्मजे ॥	३९
लक्ष्मणः प्रीतिमान् प्रीतं बहुमानादवैक्षत । प्रीत्या च रममाणोऽथ राघवः परवीरहा ॥	४०
बहुमानेन महता हनुमन्तमवैक्षत ॥	

इत्यापं श्रीमद्रामायणे वात्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे हनुमदाद्यागमनं नाम चतुःषष्टितमः सर्गः

पञ्चषष्टितमः सर्गः

चूडामणिप्रदानम्

ततः प्रस्रवणं शैलं ते गत्वा चित्रकाननम् । प्रणम्य शिरसा रामं लक्ष्मणं च महाबलम्	१
युवराजं पुरस्कृत्य सुग्रीवमभिवाद्य च । प्रवृत्तिमथ सीतायाः प्रवक्तुमुपचक्रमुः ॥	२
रावणान्तःपुरे रोधं राक्षसीभिश्च तर्जनम् । रामे समनुरागं च यश्चायं समयः कृतः ॥	३
एतदाख्यान्ति ते सर्वे हरयो रामसंनिधौ । वैदेहीमक्षतां श्रुत्वा रामस्तूत्तरमब्रवीत् ॥	४

१. अस्यानन्तरम्—अङ्गदस्य प्रहर्षाच्च जानामि संगताः काननौकसः । नैषामकृतकार्यामीदृशः
शुभदर्शन—इति पुना. स्वादुपक्रमः ॥ वनभङ्गेन जानामि मधूर्नां भक्षणेन
२. अस्यानन्तरम्—यदा हि दधिदोदप्राः च।—इति पुना.

क सीता वर्तते देवी कथं च मयि वर्तते । एतन्मे सर्वमाख्यात वैदेहीं प्रति वानराः ॥	५
रामस्य गदितं श्रुत्वा हरयो रामसंनिधौ । चोदयन्ति हनूमन्तं सीतावृत्तान्तकोविदम् ॥	६
श्रुत्वा ते वचनं तेषां हनुमान् मारुतात्मजः । प्रणम्य शिरसा देव्यै सीतायै तां दिशं प्रति ॥	७
उवाच वाक्यं वाक्यज्ञः सीताया दर्शनं यथा ^१ । समुद्रं लङ्घयित्वाहं शतयोजनमायतम् ॥	८
अगच्छं जानकीं सीतां मार्गमाणो दिदृक्ष्या । तत्र लङ्केति नगरी रावणस्य दुरात्मनः ॥	९
दक्षिणस्य समुद्रस्य तीरे वसति दक्षिणे । तत्र सीता मया दृष्टा रावणान्तःपुरे सती ॥	१०
संन्यस्य त्वयि जीवन्ती राम राम मनोरथम् । दृष्टा मे राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः ॥	११
राक्षसीभिर्विरूपाभी रक्षिता प्रमदावने । दुःखमापद्यते देवी तवादुःखोचिता सती ॥	१२
रावणान्तःपुरे रुद्धा राक्षसीभिः सुरक्षिता । एकवेणीधरा दीना त्वयि चिन्तापरायणा ॥	१३
अधःशय्या विवर्णाङ्गी पद्मिनीव हिमागमे । राणाद्विनित्वृत्तार्था मर्तव्यकृतनिश्चया ॥	१४
देवी कथंचित् काकुत्स्थ त्वन्मना मार्गिता मया । इक्ष्वाकुवंशविख्यातिं शनैः कीर्तयतानघ ॥	१५
सा मया नरशार्दूल विश्वासमुपपादिता । ततः संभाषिता देवी सर्वमर्थं च दर्शिता ॥	१६
रामसुग्रीवसख्यं च श्रुत्वा प्रीतिमुपागता । नियतः समुदाचारो भक्तिश्चास्यास्तथा त्वयि ॥	१७
एवं मया महाभागा दृष्टा जनकनन्दिनी । उग्रेण तपसा युक्ता त्वद्भक्त्या पुरुषर्षभ ॥	१८
अभिज्ञानं च मे दत्तं यथावृत्तं तवान्तिके । चित्रकूटे महाप्राज्ञ वायसं प्रति राघव ॥	१९
विज्ञाप्यश्च नरन्याग्रो रामो वायुसुत त्वया । अखिलेनेह यद्दृष्टमिति मामाह जानकी ॥	२०
अयं चास्मै प्रदातव्यो यन्नात् सुपरिरक्षितः । ऋषता वचनान्येवं सुग्रीवस्योपशृण्वतः ॥	२१
एष चूडामणिः श्रीमान् मया सुपरिरक्षितः । मनःशिलायास्तिलको गण्डपार्श्वे निवेशितः ॥	२२
त्वया प्रनष्टे तिलके तं किल स्मर्तुमर्हसि । एष निर्यातितः श्रीमान् मया ते वारिसंभवः ॥	२३
एवं दृष्ट्वा प्रमोदिष्ये व्यसने त्वामिवानघ । जीवितं धारयिष्यामि मासं दशरथात्मज ॥	२४
ऊर्ध्वं मासान्न जीवेयं रक्षसां वशमागता । इति मामब्रवीत् सीता कृशाङ्गी वरवर्णिनी ^२ ॥	२५
रावणान्तःपुरे रुद्धा मृगीवोत्फुल्ललोचना । एतदेव मयाख्यातं सर्वं राघव यद्यथा ॥	२६
सर्वथा सागरजले संतारः प्रविधीयताम् ॥	

तौ जाताश्चासौ राजपुत्रौ विदित्वा तच्चाभिज्ञानं राघवाय प्रदाय ।

देव्या चाख्यातं सर्वमेवानुपूर्व्याद्वाचा संपूर्णं वायुपुत्रः शशंस ॥

२७

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे चूडामणिप्रदानं नाम पञ्चषष्टितमः सर्गः

१. अस्यानन्त(म्)—तं मणिं काञ्चनं दिव्यं प्राञ्जलिरब्रवीत् ॥—इति पुना.
दीप्यमानं स्वतेजसा । इत्वा रामाय हनुमास्ततः २. धर्मचारिणी च.

षट्षष्टितमः सर्गः

सीताभाषितप्रश्नः

एवमुक्तो हनुमता रामो दशरथात्मजः । तं मणिं हृदये कृत्वा प्ररुरोद सलक्ष्मणः ॥	१
तं तु दृष्ट्वा मणिश्रेष्ठं राघवः शोककर्शितः । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णान्यां सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥	२
यथैव घेनुः स्रवति स्नेहाद्वत्सस्य वत्सला । तथा ममापि हृदयं मणिरन्नस्य दर्शनात् ॥	३
मणिरन्नमिदं दत्तं वैदेह्याः श्वशुरेण मे । वधूकाले यथाबद्धमधिकं मूर्ध्नि शोभते ॥	४
अयं हि जलसंभूतो मणिः सज्जनपूजितः । यज्ञे परमतुष्टेन दत्तः शक्रेण धीमता ॥	५
इमं दृष्ट्वा मणिश्रेष्ठं यथा तातस्य दर्शनम् । अद्यास्म्यवगतः सौम्य वैदेहस्य तथा विभोः ॥	६
अयं हि शोभते तस्याः प्रियाया मूर्ध्नि मे मणिः । अद्यास्य दर्शनेनाहं प्राप्तां तामिव चिन्तये ॥	७
किमाह सीता वैदेही ब्रूहि सौम्य पुनः पुनः । पिपासुमिव ^१ तोयेन सिञ्चन्ती वाक्यवारिणा ॥	८
इतस्तु किं दुःखतरं यदिमं वारिसंभवम् । मणिं पश्यामि सौमित्रे वैदेहीमागतं ^२ विना ॥	९
चिरं जीवति वैदेही यदि मासं धरिष्यति । न जीवेयं क्षणमपि विना तामसितेक्षणाम् ॥	१०
नय मामपि तं देशं यत्र दृष्टा मम प्रिया । न तिष्ठेयं क्षणमपि प्रवृत्तिमुपलभ्य च ॥	११
कथं सा मम सुश्रोणी भीरुभीरुः सती सदा । भयावहानां घोरणां मध्ये तिष्ठति रक्षसाम् ॥	१२
शारदन्तिमिरोन्मुक्तो नूनं चन्द्र इवाम्बुदैः । आवृतं वदनं तस्या न विराजति राक्षसैः ॥	१३
किमाह सीता हनुमंस्तन्वतः कथयाद्य मे । एतेन खलु जीविष्ये भेपजेनातुरो यथा ॥	१४
मधुरा मधुरालापा किमाह मम भामिनी । मद्धिहीना वरारोहा हनुमन् कथयस्व मे ॥	१५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
सुन्दरकाण्डे सीताभाषितप्रश्नो नाम षट्षष्टितमः सर्गः

सप्तषष्टितमः सर्गः

सीताभाषितानुवचनम्

एवमुक्तस्तु हनुमान् राघवेण महात्मना । सीताया भाषितं सर्वं न्यवेदयत् राघवे ॥	१
इदमुक्तवती देवी जानकी पुरुषर्षभ । पूर्ववृत्तमभिज्ञानं चित्रकूटे यथातथम् ॥	२
सुखसुप्ता त्वया सार्धं जानकी पूर्वमुत्थिता । वायसः सहस्रोत्पत्य विददार स्तनान्तरे ॥	३
पर्यायेण च सुप्तस्त्वं देव्यङ्गे भरताप्रज । पुनश्च किल पक्षी स देव्या जनयति व्यथाम् ॥	४
पुनः पुनरुपागम्य विरराद् भृशं किल । ततस्त्वं बोधितस्तस्याः शोणितेन समुक्षितः ॥	५

वायसेन च तेनैवं सततं बाध्यमानया । बोधितः किल देव्या त्वं सुखसुप्तः परंतप ॥	६
तां तु दृष्ट्वा महाबाहो दारितां च स्तनान्तरे । आशीविष इव क्रुद्धो निःश्वसन्नभ्यभाषथाः ॥	७
नखाग्रैः केन ते भीरु दारितं तु स्तनान्तरम् । कः क्रीडति सरोषेण पञ्चवक्त्रेण भोगिना ॥	८
निरीक्षमाणः सहसा वायसं समवैक्षथाः । नखैः सरुधिरैस्तीक्ष्णैस्तामेवाभिमुखं स्थितम् ॥	९
सुतः किल स शक्रस्य वायसः पततां वरः । धरान्तरचरः शीघ्रं पवनस्य गतौ समः ॥	१०
ततस्तस्मिन् महाबाहो कोपसंवर्तितेक्षणः । वायसे त्वं कृथाः क्रूरां मतिं मतिमतां वर ॥	११
स दर्भ संस्तराद्गृह्य ब्रह्माख्येण ह्ययोजयः । स दीप्त इव कालमिर्जज्ज्वालाभिमुखः खगम् ॥	१२
क्षिप्रवांस्त्वं प्रदीप्तं हि दर्भं तं वायसं प्रति । ततस्तु वायसं दीप्तः स दर्भोऽनुजगाम ह ॥	१३
स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः । त्रील्लोकान् संपरिक्रम्य त्रातारं नाधिगच्छति ॥	१४
पुनरेवागतस्त्वस्तस्त्वत्सकाशमरिंदम । स तं निपतितं भूमौ शरण्यः शरणागतम् ॥	१५
वधार्हमपि काकुत्स्थ कृपया पर्यपालयः । मोघमन्त्रं न शक्यं तु कर्तुमित्येव राघव ॥	१६
भवांस्तस्याक्षि काकस्य हिनस्ति स्म स दक्षिणम् । राम त्वां स नमस्कृत्य राज्ञे दशरथाय च ॥	१७
विसृष्टस्तु तदा काकः प्रतिपेदे स्वमालयम् । एवमन्त्रविदां श्रेष्ठः सत्त्ववाब्शीलवानपि ॥	१८
किमर्थमन्त्रं रक्षःसु न योजयति राघवः । न नागा नापि गन्धर्वा नासुरा न मरुद्गणाः ॥	१९
न च सर्वे रणे शक्ता रामं प्रति समासितुम् । तस्य वीर्यवतः कश्चिद्यद्यस्ति मयि संभ्रमः ॥२०	२०
क्षिप्रं सुनिशितैर्बाणैर्हन्यतां युधि रावणः । भ्रातुरादेशमाज्ञाय लक्ष्मणो वा परंतपः ॥	२१
स किमर्थं नरवरो न मां रक्षति राघवः । शक्तौ तौ पुरुषव्याघ्रौ वाय्वग्निसमतेजसौ ॥	२२
सुराणामपि दुर्धर्षो किमर्थं मामुपेक्षतः । ममैव दुष्कृतं किञ्चिन्महदस्ति न संशयः ॥	२३
समर्थावपि तौ ^१ यन्मां नावेक्षेते परंतपौ । वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितम् ॥	२४
पुनरप्यहमार्यां तामिदं वचनमब्रुवम् । त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे ॥	२५
रामे दुःखाभिभूते तु लक्ष्मणः परितप्यते । कथंचिद्भवती दृष्ट्वा न कालः परिशोचितुम् ॥	२६
इमं मुहूर्तं ^२ दुःखानामन्तं द्रक्ष्यसि भामिनि । तावुभौ नरशार्दूलौ राजपुत्रावनिन्दितौ ॥	२७
त्वद्दर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः । हत्वा च समरे रौद्रं रावणं सहबान्धवम् ॥	२८
राघवस्त्वां वरारोहे स्वां पुरीं नयिता ध्रुवम् । यतु रामो विजानीयादभिज्ञानमनिन्दिते ॥	२९
प्रीतिसंजननं तस्य प्रदातुं त्वमिहार्हसि । साभिवीक्ष्य दिशः सर्वा वेण्युद्रथनमुत्तमम् ॥	३०
मुक्त्वा वस्त्राद्दौ मह्यं मणिमेतं महाबल । प्रतिगृह्य मणिं दिव्यं तव हेतो रघूद्भ ॥	३१
शिरसा तां प्रणम्यार्यामहमागमने त्वरे । गमने च कृतोत्साहमवेक्ष्य वरवर्णिनी ॥	३२
विवर्धमानं च हि मामुवाच जनकात्मजा । अश्रुपूर्णमुखी दीना बाष्पसंदिग्धभाषिणी ॥	३३

ममोत्पतनसंभ्रान्ता शोकवेगसमाहता^१ । हनुमन् सिंहसंकाशौ तावुभौ रामलक्ष्मणौ ॥ ३४
सुग्रीवं च सहामात्यं सर्वान् ब्रूया ह्यनामयम् । मामुवाच ततः सीता सभाग्योऽसि महाकपे ॥ ३५
यद्द्रक्ष्यसि महाबाहुं रामं कमललोचनम् । लक्ष्मणं च महाबाहुं देवरं मे यशस्विनम् ॥ ३६
सीतयाप्येवमुक्तोऽहमब्रुवं मैथिलीं तथा । पृष्ठमारोह मे देवि क्षिप्रं जनकनन्दिनि ॥ ३७
यावत्ते दर्शयाम्यद्य ससुग्रीवं सलक्ष्मणम् । राघवं च महाभागे भर्तारमसितेक्षणे ॥ ३८
साब्रवीन्मां ततो देवी नैष धर्मो महाकपे । यत्ते पृष्ठं सिधेवेऽहं स्ववशा हरिपुङ्गव ॥ ३९
पुरा च यदहं वीर स्पृष्टा गात्रेषु रक्षसा । तत्राहं किं करिष्यामि कालेनोपनिपीडिता ॥ ४०
गच्छ त्वं कपिशार्दूल यत्र तौ नृपतेः सुतौ । इत्येवं सा समाभाष्य भूयः संदेषुदुमास्थिता^१ ॥ ४१
यथा च स महबाहुर्मां तारयति राघवः । अस्माद्दुःखाम्बुसंरोधात्त्वं समाधातुमर्हसि ॥ ४२

इमं च तीव्रं मम शोकवेगं रक्षोभिरेभिः परिभर्त्सनं च ।

ब्रूयास्तु रामस्य गतः समीपं शिवश्च तेऽध्वास्तु हरिप्रवीर ॥ ४३

एतत्तवार्या नृपराजसिंह सीता वचः प्राह विषादपूर्वम् ।

एतच्च बुद्ध्वा गदितं मया त्वं श्रद्धत्स्व सीतां कुशलां समग्राम् ॥ ४४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
मुन्दरकाण्डे सीताभाषितानुवचन नाम सप्तषष्टितमः सर्गः

अष्टषष्टितमः सर्गः

हनूमत्समाश्वासवचनानुवादः

अथाहमुत्तरं देव्या पुनरुक्तः ससंभ्रमः । तव स्नेहान्नरव्याघ्र सौहार्दादनुमान्य वै ॥ १
एवं बहुविधं वाच्यो रामो दाशरथिस्त्वया । यथा मामापनुयाच्छीघ्रं हत्वा रावणमाहवे ॥ २
यदि वा मन्यसे वीर वसैकाहमरिंदम । कस्मिंश्चित् संवृते देशे विश्रान्तः श्वो गमिष्यसि ॥ ३
मम चाप्यल्पभाग्यायाः सांनिध्यात्तव वानर । अस्य शोकविपाकस्य मुहूर्तं स्याद्विमोक्षणम् ॥ ४
गते हि त्वयि विक्रान्ते पुनरागमनाय वै । प्राणानामपि संदेहो मम स्यान्नात्र संशयः ॥ ५
तवादर्शनजः शोको भूयो मां परितापयेत् । दुःखाद्दुःखपराभूतां दुर्गतां दुःखभागिनीम् ॥ ६
अयं च वीर संदेहस्तिष्ठतीव ममाग्रतः । सुमहांस्त्वत्सहायेषु हर्यृक्षेषु हरीश्वर ॥ ७
कथं नु खलु दुष्पारं तरिष्यन्ति महोदधिम् । तानि हर्यृक्षसैन्यानि तौ वा नरवरात्मजौ ॥ ८

त्रयाणामेव भूतानां सागरस्यास्य लङ्घने । शक्तिः स्याद्वैनतेयस्य वायोर्वा तव वानर्यै ॥	९
तदस्मिन् कार्यनिर्योगे वीरैर्बं दुरतिक्रमे । किं पश्यसि समाधानं त्वं हि कार्यविदां वरः ॥	१०
काममस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने । पर्याप्तः परबीरघ्न यशस्यस्ते बलोदयः ॥	११
बलैः समग्रैर्यदि मां हत्वा रावणमाहवे । विजयी स्वां पुरीं रामो नयेत्तत् स्याद्यशस्करम् ॥	१२
यथाहं तस्य वीरस्य वनादुपधिना हता । रक्षसा तद्गयादेव तथा नार्हति राघवः ॥	१३
बलैस्तु संकुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥	१४
तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः । भवत्याहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ॥	१५
तदर्थोपहितं वाक्यं प्रश्रितं हेतुसंहितम् । निशम्याहं ततः शेषं वाक्यमुत्तरमब्रवम् ॥	१६
देवि हर्षक्षसैन्यानामीश्वरः प्लवतां वरः ^१ । सुग्रीवः सत्त्वसपन्नस्तवार्थं कृतनिश्चयः ॥	१७
तस्य विक्रमसंपन्नाः सत्त्ववन्तो महाबलाः । मनःसंकल्पसंपाता निदेशे हरयः स्थिताः ॥	१८
येषां नोपरि नाधस्तान्न तिर्यक् सज्जते गतिः । न च कर्मसु सीदन्ति महत्त्वमिततेजसः ॥	१९
असकृत्तैर्महाभागैर्वानरैर्बलदर्पितैः ^२ । प्रदक्षिणीकृता भूमिर्वायुमार्गानुसारिभिः ॥	२०
मद्विशिष्टाश्च तुल्याश्च सन्ति तत्र वनौकसः । मत्तः प्रत्यवरः कश्चिन्नास्ति सुग्रीवसंनिधौ ॥	२१
अहं तावदिह प्राप्तः किं पुनस्ते महाबलाः । न हि प्रकृष्टाः प्रेष्यन्ते प्रेष्यन्ते हीतरे जनाः ॥	२२
तदलं परितापेन देवि मन्युर्व्यपैतु ते । एकोत्पातेन ते लङ्कामेष्यन्ति हरियूथपाः ॥	२३
मम पृष्ठगतौ तौ च चन्द्रसूर्याविवोदितौ । त्वत्सकाशं महाभागे नृसिहावागमिष्यतः ॥	२४
अरिभ्रं सिंहसंकाशं क्षिप्रं द्रक्ष्यसि राघवम् । लक्ष्मणं च धनुष्पाणिं लङ्काद्वारमुपस्थितम् ॥	२५
नखदंष्ट्रायुधान् वीरान् सिंहशार्दूलविक्रमान् । वानरान् वारणेन्द्राभान् क्षिप्रं द्रक्ष्यसि संगतान् ॥	२६
शैलाम्बुदनिकाशानां लङ्कामलयसानुपु । नर्दतां कपिमुख्यानामचिराच्छोष्यसि स्वनम ॥	२७
निवृत्तवनवासं च त्वया सार्धमरिंदमम् । अभिषिक्तमयोष्यायां क्षिप्रं द्रक्ष्यसि राघवम् ॥	२८

ततो मया वाग्भिरदीनभाषिणा शिवाभिरिष्टाभिरभिप्रसादिता ।

जगाम शान्तिं मम मैथिलालम्बा तवापि शोकेन तदाभिपीडिता ॥ २९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
सुन्दरकाण्डे हनूमत्समाश्रवासवचनानुवादो नाम अष्टषष्ठितमः सर्गः ।

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे सुन्दरकाण्डः संपूर्णः

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

॥ अथ युद्धकाण्डः ॥

प्रथमः सर्गः

हनुमत्प्रशसनम्

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं यथावदभिभाषितम् । रामः प्रीतिसमायुक्तो वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥	१
कृतं हनुमता कार्यं सुमहद्भुवि दुष्करम् । मनसापि यदन्येन न शक्यं धरणीतले ॥	२
न हि तं परिपश्यामि यस्तरेत महोदधिम् । अन्यत्र गरुडाद्वायोरन्यत्र च हनुमतः ॥	३
देवदानवयक्षाणां गन्धर्वोरगरक्षसाम् । अप्रधृष्यां पुरीं लङ्कां रावणेन सुरक्षिताम् ॥	४
यो वीर्यबलसंपन्नो द्विषद्विरनिवारितः । प्रविष्टः सत्त्वमाश्रित्य श्वसन् को नाम निष्क्रमेत् ॥५	५
को विशेषेत्सुराधर्षा राक्षसैश्च सुरक्षिताम् । यो वीर्यबलसंपन्नो न सैमः स्याद्धनुमतः ॥	६
भृत्यकार्यं हनुमता सुग्रीवस्य कृतं महत् । एवं विधाय स्वबलं सदृशं विक्रमस्य च ॥	७
यो हि भृत्यो नियुक्तः सन् भर्त्रा कर्मणि दुष्करे । कुर्यात्तदनुरागेण तमाहुः पुरुषोत्तमम् ॥	८
भृत्यस्तु यः परं कार्यं न कुर्यान्नृपतेः प्रियम् । भृत्यो युक्तः समर्थश्च तमाहुर्मध्यमं नरम् ॥	९
नियुक्तो नृपतेः कार्यं न कुर्याद्यः समाहितः । भृत्यो युक्तः समर्थश्च तमाहुः पुरुषाधमम् ॥१०	१०
तन्नियोगे नियुक्तेन कृतं कृत्यं हनुमता । न चात्मा लघुतां नीतः सुग्रीवश्चापि तोषितः ॥	११
अहं च रघुवंशश्च लक्ष्मणश्च महाबलः । वैदेह्या दर्शनेनाद्य धर्मतः परिरक्षिताः ॥	१२
इदं तु मम दीनस्य मनो भूयः प्रकर्षति । यदिहास्य प्रियाख्यातुर्न कुर्मि सदृशं प्रियम् ॥	१३
एष सर्वस्वभूतस्तु परिष्वङ्गो हनुमतः । मया कालमिमं प्राप्य दत्तश्चास्तु महात्मनः ॥	१४
इत्युक्त्वा प्रीतिहृष्टाङ्गो रामस्तं परिष्वजे । हनुमन्तं महात्मानं कृतकार्यमुपागतम् ॥	१५
ध्यात्वा पुनरुवाचेदं वचनं रघुसत्तमः । हरीणामीश्वरस्यैव सुग्रीवस्थोपशृण्वतः ॥	१६
सर्वथा सुकृतं तावत्सीतायाः परिमार्गणम् । सागरं तु समासाद्य भूयो नष्टं मनो मम ॥	१७
कथं नाम समुद्रस्य दुष्पारस्य महाम्भसः । हरयो दक्षिणं पारं गमिष्यन्ति समाहिताः ॥	१८
यद्यप्येष तु वृत्तान्तो वैदेह्या गदितो मम । समुद्रपारगमने हरीणां किमिवोत्तरम् ॥	१९
इत्युक्त्वा शोकसंभ्रान्तो रामः शत्रुनिबर्हणः । हनुमन्तं महाबाहुस्ततो ध्यानमुपागतम् ॥	२०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे हनुमत्प्रशसनं नाम प्रथमः सर्गः

१. अर्धमिदं च नास्ति.

२. दत्तस्तस्य.

द्वितीयः सर्गः

रामप्रात्साहनम्

तं तु शोकपरिद्वनं रामं दशरथात्मजम् । उवाच वचनं श्रीमान् सुग्रीवः शोकनाशनम् ॥ १
 किं त्वं संतप्यसे वीर यथान्यः प्राकृतस्तथा । मैवं भूम्यज संतापं कृतम्र इव सौहृदम् ॥ २
 संतापस्य च ते स्थानं न हि पश्यामि राघव । प्रवृत्तावुपलब्धायां ज्ञाते च निलये रिपोः ॥ ३
 मतिमाञ्छास्त्रवित्प्राज्ञः पण्डितश्चासि राघव । त्यजेमां प्राकृतां बुद्धिं कृतात्मेवात्मदूषणीम् ॥ ४
 समुद्रं लङ्घयित्वा तु महानक्रसमाकुलम् । लङ्कामारोहयिष्यामो हनिष्यामश्च रावणम् ॥ ५
 निरुत्साहस्य दीनस्य शोकपर्याकुलात्मनः । सर्वार्था व्यवसीदन्ति व्यसनं चाधिगच्छति ॥ ६
 इमे शूराः समर्थाश्च सर्वे नो हरियुथपाः । त्वत्प्रियार्थं कृतोत्साहाः प्रवेष्टुमपि पावकम् ॥ ७
 एषां हर्षेण जानामि तर्कश्चास्ति दृढो मम । विक्रमेण समानेष्ये सीतां हत्वा यथा रिपुम् ॥ ८
 रावणं पापकर्माणं तथा त्वं कर्तुमर्हसि । सेतुमत्र यथा बद्धौ यथा पश्याम तां पुरीम् ॥ ९
 तस्य राक्षसराजस्य तथा त्वं कुरु राघव । तां दृष्ट्वा तु पुरीं लङ्कां त्रिकूटशिखरे स्थिताम् ॥ १०
 हतं च रावणं युद्धे दर्शन, दुपधारय । अबद्धा सागरे सेतुं घोरं तु वरुणालये ॥ ११
 लङ्का नो मर्दितुं शक्या सेन्द्रैरपि सुरासुरैः । सेतुर्बद्धः समुद्रे च यावल्लङ्कासमीपतः ॥ १२
 सर्वं तीर्णं च मे सैन्यं जितमित्युपधारय । इमे हि समरे शूरा हरयः कामरूपिणः ॥ १३
 तदलं विक्लवा बुद्धी राजन् सर्वार्थनाशिनी । पुरुषस्य हि लोकेऽस्मिञ्शोकः शौर्यापकर्षणः ॥ १४
 तर्त्नं कार्यं मनुष्येण शौण्डीर्यमवलम्बता । तदलंकरणायैव कर्तुर्भवति सत्वरम् ॥ १५
 अभिन् काले महाप्राज्ञ सत्त्वमातिष्ठ तेजसा । शूराणां हि मनुष्येण त्वद्विधानां महात्मनाम् ॥
 विनष्टे वा प्रनष्टे वा क्षमं न ह्यनुशोचितुम् १० । त्वं तु बुद्धिमतां श्रेष्ठः सर्वशास्त्रार्थकोविदः ॥ १७
 मद्भिधैः सचिवैः सार्धमरिं जेतुमिहार्हसि । न हि पश्याम्यहं कंचित्त्रिषु लोकेषु राघव ॥ १८
 गृहीतधनुषो यन्ते निष्ठद्वभिमुखो रणे । वानरेषु समासक्तं न ते कार्यं विपत्स्यते ॥ १९
 अचिराद्द्रक्ष्यसे सीतां तीर्त्वा सागरमक्षयम् । तदलं शोकमालम्ब्य क्रोधमालम्ब भूपते ॥ २०
 निश्च्रेष्टाः क्षत्रिया मन्दाः सर्वे चण्डस्य विभ्यति । लङ्कनार्थं च घोरस्य समुद्रस्य नदीपतेः ॥ २१
 सहाम्माभिरिहोपेतः सृक्ष्मबुद्धिर्विचारय । सर्वं तीर्णं च मे सैन्यं जितमित्युपधारय ॥ २२

१. पापिकाम् च. छ. ।

२. र्थदूषणीम इति पाठ भेदः

३. ते रिपुम् च. ।

४. बध्येत् च. ।

५. सेतुबन्धः पुना. ।

६ उपधार्यताम् ग. छ. ।

७. अस्यानन्तरम्—तानरीन् विधमिष्यन्ति

शिलापादपट्टिभिः—इति च. ।

शक्ता लङ्कां समानेतुं समुत्पात्य सराक्षसाम्
—इति छ. ।

८. यत्तु च. ।

९. इदमर्थम् च. छ. नास्ति ।

१०. शोकः सर्वार्थनाशन. च. :

इमे हि समरे शूरा हरयः कामरूपिणः । तानरीन् विधमिष्यन्ति शिलापादपवृष्टिभिः ॥ २३
कथंचित् परिपश्यामि लङ्घितं वरुणालयम् । हतमित्येव तं मन्ये युद्धे समितिनन्दन ॥ २४
किमुक्त्वा बहुधा चापि सर्वथा विजयी भवान् । निमित्तानि च पश्यामि मनो मे संप्रहृष्यति ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वा-मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे रामप्रोत्साहनं नाम द्वितीयः सर्गः

तृतीयः सर्गः

लङ्कादुर्गादिकथनम्

मुग्रीवम्य वचः श्रुत्वा हेतुमत्परमार्थवित् । प्रतिजग्राह काकुत्स्थो हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥ १
तपसा सेतुबन्धेन सागरच्छोषणेन वा । सर्वथापि समर्थोऽस्मि सागरस्यास्य लङ्घने ॥ २
कति दुर्गाणि दुर्गाया लङ्काया ब्रूहि तानि मे । ज्ञातुमिच्छामि तत्सर्वं दर्शनादिव वानर ॥ ३
बलस्य परिमाणं च द्वारदुर्गक्रियामपि । गुप्तिकर्म च लङ्काया रक्षसां सदनानि च ॥ ४
यथामुखं यथावच्च लङ्कायामसि दृष्टवान् । सर्वमाचक्ष्व तत्त्वेन सर्वथा कुशलो ह्यसि ॥ ५
श्रुत्वा रामस्य वचनं हनुमान् मारुतात्मजः । वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठो रामं पुनरथाब्रवीत् ॥ ६
श्रूयतां सर्वमाख्याम्ये दुर्गकर्मविधानतः । गुप्ता पुरी यथा लङ्का रक्षिता च यथा बलैः ॥ ७
राक्षसाश्च यथा म्लिग्धा रावणस्य च तेजसा । परां समृद्धिं लङ्कायाः सागरस्य च भीमताम् ॥ ८
विभागं च बलौघस्य निर्देशं वाहनस्य च । एवमुक्त्वा हरिश्रेष्ठः कथयामास तत्त्वतः ॥ ९
दृष्टा प्रमुदिता लङ्का मत्तद्विपसमाकुला । महती रथसंपूर्णा रक्षोगणसमाकुला ॥ १०
वाजिभिश्च सुसंपूर्णा सा पुरी दुर्गमा परैः । दृढबद्धकवाटानि महापरिघवन्ति च ॥ ११
चत्वारि विपुलान्यस्या द्वाराणि सुमहान्ति च । तत्रेषूपलयन्त्राणि बलवन्ति महान्ति च ॥ १२
आगतं प्रतिसैन्यं तैस्तत्र प्रतिनिवार्यते^१ । द्वारेषु संस्कृता भीमाः कालायसमयाः शिताः ॥ १३
शतशो रचिता वीरैः शतघ्न्यो रक्षसां गणैः । सौवर्णश्च महास्तस्याः प्राकारो दुष्प्रधर्षणः^२ ॥ १४
मणिविद्रुमवैदूर्यमुक्ताविरचितान्तरः । सर्वतश्च महाभीमाः शीततोयवहाः शुभाः ॥ १५
अगाधा ग्राहवत्यश्च परिघा मीनसेविताः । द्वारेषु तासां चत्वारः संक्रमाः परमायताः ॥ १६
यन्त्रैरुपेता बहुभिर्महद्भिर्गुह्यपङ्क्तिभिः । त्रायन्ते संक्रमास्तत्र परसैन्यागमे सति ॥ १७

१. संतरिष्यामस्ते वयम् च.
संतरिष्यामस्तं वयम् छ. ।
२. सर्वथा सुसमर्थोऽस्मि च. छ. ।
३. वप्रेषूपल. छ. ।

४. आगतं परसैन्यं तु तत्र तैः प्रतिहन्यते
च. ।
५. द्वारेषु इत्यादि दुष्प्रधर्षण इत्यन्तम् क.
नास्ति ।

यन्त्रैस्तैरवकीर्यन्ते परिघासु समन्ततः । एकस्त्वकम्प्यो बलवान् संक्रमः सुमहान् दृढः ॥	१८
काञ्चनैर्बहुभिः स्तम्भैर्वेदिकाभिश्च शोभितः । स्वयं प्रकृतिसंपन्नो युयुत्सु राम रावणः ॥	१९
उत्थितश्चाप्रमत्तश्च बलानामनुदर्शने । लङ्का पुनर्निरालम्बा देवदुर्गा भयावहा ॥	२०
नादेयं पार्वतं वान्यं कृत्त्रिमं च चतुर्विधम् । स्थिता पारे समुद्रस्य दूरपारस्य राघव ॥	२१
नौपथोऽपि च नास्त्यत्र निरादेशश्च सर्वतः । शैलाग्रे रचिता दुर्गा सा पूर्वेवपुरोपमा ॥	२२
वाजिवारणसंपूर्णा लङ्का परमदुर्जया । परिघाश्च शतध्न्यश्च यन्त्राणि विविधानि च ॥	२३
शोभयन्ति पुरी लङ्कां रावणस्य दुरात्मनः । अयुतं रक्षसामत्र पूर्वद्वारं समाश्रितम् ॥	२४
शूलहस्ता दुराधर्षाः सर्वे खड्गाग्रयोधिनः । नियुतं रक्षसामत्र दक्षिणद्वारमाश्रितम् ॥	२५
चतुरङ्गेण सैन्येन योधास्तत्राप्यनुत्तमाः । प्रयुतं रक्षसामत्र पश्चिमद्वारमाश्रितम् ॥	२६
चर्मखड्गधराः सर्वे तथा सर्वास्त्रकोविदाः । न्यर्बुदं रक्षसामत्र उत्तरद्वारमाश्रितम् ॥	२७
रथिनश्चाश्ववाहाश्च कुलपुत्राः सुपूजिताः । शतशोऽथ सहस्राणि मध्यमं म्बन्धमाश्रिताः ॥	२८
यातुधाना दुराधर्षाः साम्रकोटिश्च रक्षसाम् । ते मया संक्रमा भग्नाः परिखाश्चावपूरिताः ॥	२९
दग्धा च नगरी लङ्का प्राकाराश्चावसादिताः । बलैकदेशः क्षपितो राक्षसानां महात्मनाम् ॥	३०
येन केन च मार्गेण तगम वरुणालयम् । हतेति नगरी लङ्का वानरैरवधार्यताम् ॥	३१
अङ्गदो द्विविदो मैन्दो जाम्बवान् पनसा नलः । नीलः सेनापतिश्चैव बलशेषेण किं तव ॥	३२
प्लवमाना हि गत्वा तां रावणस्य महापुरीम् । सपर्वतवनां भित्त्वा सखातां सप्रतोङ्गाभ् ॥	३३
सप्राकारां सभवनामानयिष्यन्ति राघव । एवमाज्ञापय क्षिप्रं बलानां सर्वसंग्रहम् ॥	३४
मुहूर्तं तु युक्तेन प्रस्थानमभिरोचय ॥	

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे लङ्कादुर्गादिकथनं नाम तृतीयः सर्गः

चतुर्थः सर्गः

रामाभिषेणनम्

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं यथावदनुपूर्वशः । ततोऽब्रवीन्महातेजा रामः सत्यपराक्रमः ॥	१
यां निवेदयमे लङ्कां पुगं भीमस्य रक्षमः । क्षिप्रमेनां मथिष्यामि सत्यमेतद्ब्रवीमि ते ॥	२
अस्मिन् मुहूर्ते मुग्धीव प्रयाणमभिरोचये । युक्तो मुहूर्तो विजयः प्राप्तो मध्यं दिवाकरः ॥	३
अस्मिन् मुहूर्ते विजये प्राप्ते मध्यं दिवाकरे । सीतां हत्वा तु मे यातुं कामौ यास्यति यास्यतः ॥	

सीता श्रुत्वाभियानं मे आशामेष्यति जीविते । जीवितान्तेऽमृतं स्पृष्ट्वा पीत्वामृतमिवातुरः^१ ॥५
 उत्तरा फल्गुनी ह्यद्य श्वस्तु हस्तेन योक्ष्यते । अभिप्रयाम मुग्धीव सर्वाणीकसमावृताः ॥ ६
 निमित्तानि च धन्यानि^२ यानि प्रादुर्भवन्ति च । निहत्य रावणं सीतामानयिष्यामि जानकीम् ॥ ७
 उपरिष्ठाद्धि नयनं स्फुरमाणमिदं मम ।^३ विजयं समनुप्राप्तं शंसतीव मनोरथम् ॥ ८
 ततो वानरराजेन लक्ष्मणेन च पूजितः । उवाच रामो धर्मात्मा पुनरप्यर्थकोविदः^४ ॥ ९
 अग्रे यातु बलस्यास्य नीलो मार्गमवेक्षितुम् । वृतः शतसहस्रेण वानराणां तग्स्विनाम् ॥ १०
 फलमूलवता नील शीतकाननवारिणा । पथा मधुमता चाशु मेनां सेनापते नय ॥ ११
 दृषयेयुर्दुरात्मानः पथि मूलफलोदकम् । गक्षसाः परिरक्षेथाम्तेभ्यस्त्वं नित्यमुद्यतः ॥ १२
 निम्नेषु गिरिदुर्गेषु वनेषु च वनौकसः । अभिप्लुत्याभिपश्येयुः परेषां निहितं बलम् ॥ १३
 यच्च फल्गु बलं किञ्चित्तदत्रैवोपयुज्यताम् । एतद्धि कृत्यं घोरं नो विक्रमेण प्रयुध्यताम् ॥ १४
 सागरौघनिभं भीममग्रानीकं महाबलाः । कपिसिंहाः प्रकर्षन्तु शतशोऽथ महस्रशः ॥ १५
 गजश्च गिरिसंकाशो गवयश्च महाबलः । गवाक्षश्चाग्रतो यान्तु वाहिन्याः वानरर्षभा ॥ १६
 यातु वानरवाहिन्या वानर प्लवतां वरः । पालयन् दक्षिणं पार्श्वमृषभो वानरर्षभः ॥ १७
 गन्धहस्तीव दुर्धर्षस्तरम्बी गन्धमादनः । यातु वानरवाहिन्याः सव्यं पार्श्वमधिष्ठितः ॥ १८
 याम्यामि बलमध्येऽहं ब्रह्मौघमभिहर्षयन् । अधिरुह्य हनूमन्तमैरावतमिवेश्वरः ॥ १९
 अङ्गदेनैप संयातु लक्ष्मणश्चान्तकोपमः । सार्वभौमेन भूतेशो द्रविणाधिपतिर्यथा ॥ २०
 जाम्बवांश्च मुपेणश्च वेगदर्शी च वानरः । ऋक्षराजो महामत्त्वः कुक्षिं रक्षन्तु ते त्रयः ॥ २१
 ाघवस्य वचः श्रुत्वा मुग्धीवो वाहिनीपतिः । व्यादिदेश महावीर्यान् वानरान् वानरर्षभः ॥ २२
 ते वानरगणाः सर्वे समुत्पत्य युयुत्सवः । गुहाभ्यः शिखरंभ्यश्च आशु पुप्लुविरं तदा ॥ २३
 ततो वानरराजेन लक्ष्मणेन च पूजितः । जगाम रामो धर्मात्मा ससैन्यो दक्षिणां दिशम् ॥ २४
 शतैः शतसहस्रैश्च कोटीभिर्ग्युतैरपि । वारणामैश्च हरिभिर्ययौ परिवृतस्तदा ॥ २५
 तं यान्तमनुयाति स्म महती हरिवाहिनी । हृष्टा प्रमुदिताः सर्वे मुग्धीवेणाभिपालिताः ॥ २६
 आप्लवन्तः प्लवन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः । क्ष्वेलन्तो विनदन्तश्च जग्मुर्वै दक्षिणां दिशम् ॥ २७
 भक्षयन्तः सुगन्धीनि मधूनि च फलानि च । उद्ग्रहन्तो महावृक्षान् मञ्जरीपुञ्जधारिणः ॥ २८
 अन्योन्यं सहसा दृप्ता निर्वहन्ति क्षिपन्ति च । पततश्चोत्पतन्त्यन्ये पातयन्त्यपरे परान् ॥ २९

१. पीत्वा विषमिवातुरः च. छ. ।

२. पश्यामि पुना. ।

३. विजयमित्यादेः अर्थकोविद् इत्यन्तस्य स्थाने

हृदय चापि सुदृढं शंसतीव मनोरथम्—इति क. ।

४. अस्यानन्तरम्—पश्चार्धमिव लोकस्य प्रचे-

ताश्चैनसा वृतः । जघनं कपिसेनायाः कपिराजोऽप-

कर्षतु ॥—इति घ. ।

५. दृप्ताः च. ।

रावणो नो निहन्तव्यः सर्वे च रजनीचराः । इति गर्जन्ति हरयो राघवस्य समीपतः ॥ ३०
 पुरस्तादृषभो वीरो नीलः कुमुद एव च । पन्थानं शोधयन्ति स वानरैर्बहुभिर्वृताः ॥ ३१
 मध्ये तु राजा सुग्रीवो रामो लक्ष्मण एव च । बलिभिर्बहुभिः शूरैर्वृताः शत्रुनिबर्हणैः ॥ ३२
 हरिः शतबलिर्वीरः कोटीभिर्दशभिर्वृतः । सर्वामिको ह्यवष्टम्य ररक्ष हरिवाहिनीम् ॥ ३३
 कोटीशतपरीवारः केसरी पनसो गजः । अर्कश्चातिबलः पार्श्वमेकं तस्याभिरक्षति ॥ ३४
 सुषेणो जाम्बवांश्चैव ऋक्षैश्च बहुभिर्वृतौ । सुग्रीवं पुरतः कृत्वा जघनं संररक्षतुः ॥ ३५
 तेषां सेनापतिर्वीरो नीलो वानरपुंगवः । संपतन् प्लवतां^१ श्रेष्ठस्तद्वलं पर्यपालयत् ॥ ३६
 दरीमुखः प्रजङ्घश्च रम्भोऽथ रभसः कपिः । सर्वतश्च ययुर्वीरास्त्वरयन्तः प्लवङ्गमान् ॥ ३७
 एवं ते हरिशार्दूला गच्छन्तो बलदर्पिताः । अपश्यंस्ते गिरिश्रेष्ठं सखं द्रुमलनायुतम् ॥ ३८
 सरांसि च सुफुलानि तटाकानि महान्ति च^२ । रामस्य शासनं ज्ञात्वा भीमकोपस्य भीतवत् ॥ ३९
 वर्जयन्नगराभ्याशांस्तथा जनपदानपि । सागरौघनिभं भीमं तद्वानरबलं महत् ॥ ४०
 निःसर्षं महाघोषं भीमघोष इवार्णवः । तस्य दाशरथेः पार्श्वे शूरास्ते कपिकुञ्जराः ॥ ४१
 तूर्णमापुप्सुवुः सर्वे सदध्वा इवं चोदिताः । कपिभ्यामुद्यमानौ तौ शुशुभाते नरर्षभौ ॥ ४२
 महद्भ्रुवामिव संपृष्टौ ग्रहाभ्यां चन्द्रभास्करौ । ततो वानरराजेन लक्ष्मणेन च पूजितः ॥ ४३
 जगाम रामो धर्मात्मा ससैन्यो दक्षिणां दिशम् । तमङ्गदगतो रामं लक्ष्मणः शुभया गिरा ॥ ४४
 उवाच परिपूर्णार्थो वचनं^३ प्रतिभानवान् । हतामवाप्य वैदेहीं क्षिप्रं हत्वा च रावणम् ॥ ४५
 समृद्धार्थः समृद्धार्थामयोध्यां प्रति यास्यसि । महान्ति च निमित्तानि दिवि भूमौ च राघव ॥ ४६
 शुभानि तव पश्यामि सर्वाण्येवार्थसिद्धये । अनुवाति शुभो वायुः सेनां मृदुहितः सुखः ॥ ४७
 पूर्णवल्गुस्वराश्रमे प्रवदन्ति मृगद्विजाः । प्रसन्नाश्च दिशः सर्वा विमलश्च दिवाकरः ॥ ४८
 उशना च प्रसन्नार्चिरनु त्वां भार्गवो गतः । ब्रह्मराशिर्विशुद्धश्च शुद्धाश्च परमर्षयः ॥ ४९
 अर्चिष्मन्तः प्रकाशन्ते ध्रुवं सर्वे प्रदक्षिणम् । त्रिशङ्कुर्विमलो भाति राजर्षिः सपुरोहितः ॥ ५०
 पितामहः^४ पुरोऽस्माकमिक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । विमले च प्रकाशेते विशाखे निरुपद्रवो ॥ ५१
 नक्षत्रवरमस्माकमिक्ष्वाकूणां महात्मनाम्^५ । नैर्ऋतं नैर्ऋतानां च नक्षत्रमभिपीड्यते ॥ ५२
 मूलो मूलवता स्पृष्टो धूप्यते धूमकेतुना । सर्वं चैनद्विनाशाय राक्षसानामुपस्थितम् ॥ ५३
 काले कालगृहीतानां नक्षत्रं ग्रहपीडितम् । प्रसन्नाः सुरसाश्चापो वनानि फलवन्ति च ॥ ५४

१. ऋक्षः छ. ।

२. पतताम् च. छ. ।

३. वनानि च च. ।

४. स्मृतिमान् च. ।

५. पितामहवरः च. छ. ।

६. विमले इत्यादि महात्मनामित्यन्तम् क.

नास्ति ।

प्रवान्त्यभ्यधिकं गन्धान् यथर्तुकुमुमा द्रुमाः । व्यूढानि कपिसैन्यानि प्रकाशन्तेऽधिकं प्रभो ॥५५
 देवानामिव सैन्यानि सङ्ग्रामे तारकामये । एवमार्य समीक्ष्यैतान् प्रीतो भवितुमर्हसि ॥ ५६
 इति भ्रातरमश्वस्य हृष्टः सौमित्रिर्ब्रवीत् । अथावृत्य महीं कृत्स्नां जगाम महती चमूः ॥ ५७
 ऋक्षवानरशार्दूलैर्नखदंष्ट्रायुधैर्वृता । कराग्रैश्चरणैश्च वानरैरुत्थितं रजः ॥ ५८
 भीममन्तर्दधे लोकं निवार्य सवितुः प्रभाम् । सपर्वतवनाकाशां दक्षिणां हरिवाहिनी ॥ ५९
 छादयन्ती ययौ भीमा द्यामिवाम्बुदसन्ततिः । उत्तरन्त्यां च सेनायां सततं बहुयोजनम् ॥ ६०
 नदीस्रोतांसि सर्वाणि सम्यन्दुर्विपरीतवत् । सरांसि विमलाम्भांसि द्रुमाकीर्णांश्च पर्वतान् ॥ ६१
 समान् भूमिप्रदेशांश्च वनानि फलवन्ति च । मध्येन च समन्ताच्च तिर्यक्चाधश्च साविशत् ॥६२
 ममावृत्य महीं कृत्स्नां जगाम महती चमूः । ते हृष्टमनसः सर्वे जग्मुर्मारुतरंहसः ॥ ६३
 हरयो राघवस्यार्थे^१ समारोपितविक्रमाः । हर्षवीर्यबलोद्देकान् दर्शयन्तः परम्परम् ॥ ६४
 यौवनोत्मेकजान् दर्पान् विविधांश्चक्रुरध्वनि । तत्र केचिद्द्रुतं जग्मुरुपेतुश्च तथापरे ॥ ६५
 केचित्किलकिलां चक्रुर्वानग वनगोचराः । प्रास्फोटयंश्च पुच्छानि संनिजघ्नुः पदान्यपि ॥ ६६
 भुजान् विक्षिप्य शैलांश्च द्रुमानन्ये बभञ्जिरे^२ । आरोहन्तश्च शृङ्गाणि गिरीणां गिरिगोचराः ॥
 महानादान् विमुञ्चन्ति क्ष्वेलामन्ये प्रचक्रिरे । उरुवेगैश्च मसृदुर्लताजालान्यनेकशः ॥ ६८
 जृम्भमाणश्च विक्रान्ता विचिक्रीडुः शिलाद्रुमैः । शतैः शतसहस्रैश्च कोटीमिश्च सहस्रशः ॥६९
 वानराणां मुघोराणां यूथैः परिवृता महीं । सा स्म याति दिवारात्रं महती हरिवाहिनी ॥ ७०
 हृष्टा प्रमुदिता मेना सुग्रीवेणाभिरक्षिता । वानरास्त्वरितं यान्ति सर्वे युद्धाभिनन्दिनः ॥ ७१
 मुमोक्षयिषवः^३ सीतां मुहूर्तं कापि नासत । ततः पादपसंबाधं नानामृगममायुतम् ॥ ७२
 सद्यपर्वतमासेदुर्मलयं च महींधरम् । काननानि विचित्राणि नदीप्रसवणानि च ॥ ७३
 पश्यन्नभिययौ रामः मद्यम्य मलयम्य च । चम्पकांस्तिलकांश्चूतानशोकान् सिन्धुवारकान् ॥७४
 करवीरांश्च तिनिशान् भञ्जन्ति स्म प्लवङ्गमाः । अङ्गोलांश्च करञ्जांश्च प्लक्ष्म्यग्रोधतिन्दुकान्^४ ॥७५
 जम्बूकामलकान्नीपान् भञ्जन्ति स्म प्लवङ्गमाः प्रस्तरेषु च रम्येषु विविधाः काननद्रुमाः ॥ ७६
 वायुवेगप्रचलिताः पुष्पैरवकिरन्ति तान् । मारुतः सुखसंस्पर्शो वाति चन्दनशीतलः ॥ ७७
 पट्पदैरनुकृजद्विर्वनेषु मधुगन्धिषु । अधिकं शैलराजस्तु धातुभिः सुविभूषितः ॥ ७८
 धातुभ्यः प्रसृतो रेणुर्वायुवेगविघट्टितः । मुमहद्वानरानीकं छादयामास सर्वतः ॥ ७९

१. तारकासुरस्य आभये विनाशने ।

२. केचिदित्यादि बभञ्जिर इत्यन्तम् ग.

३. जग्मुरित्यादि राघवस्यार्थ इत्यन्तम् क. नास्ति ।

नास्ति ।

४. प्रमोक्षयिषवः च. ।

५. इदं पद्यम् क. नास्ति ।

गिरिप्रस्थेषु रम्येषु सर्वतः संप्रपुष्पिताः । केतक्यः सिन्दुवाराश्च वासन्त्यश्च मनोरमाः ॥ ८०
 माधव्यो गन्धपूर्णाश्च कुन्दगुल्माश्च पुष्पिताः । चिरिबिल्वा मधूकाश्च वञ्जुला वकुलास्तथा ॥
 स्फूर्जकास्तिलकाश्चैव नागवृक्षाश्च पुष्पिताः । चूताः पाटलयश्चैव कोविदाराश्च पुष्पिताः ॥
 मुचुलिन्दार्जुनाश्चैव शिंशपाः कुटजास्तथा । धवाः शल्मलयश्चैव रक्ताः कुरबकास्तथा । ८३
 हिन्तालास्तिनिशाश्चैव^१ चूर्णका नीपकास्तथा^२ । नीलाशोकाश्च वरणा अङ्गोलाः पद्मकास्तथा ॥
 प्लवमानैः प्लवङ्गैस्तु सर्वे पर्याकुलीकृताः । वाप्यस्तस्मिन् गिरौ शीताः प्लवलानि तथैव च ॥ ८५
 चक्रवाकानुचरिताः कारण्डवनिषेविताः । प्लवैः क्रौञ्चैश्च संकीर्णा वराहमृगसेविताः ॥ ८६
 ऋक्षैस्तरक्षुभिः सिंहैः शार्दूलैश्च भयावहैः । व्यालैश्च बहुभिर्भूमैः सेत्र्यमानः समन्ततः ॥ ८७
 पद्मैः सौगन्धिकैः फुल्लैः कुमुदैश्चोत्पलैस्तथा । वारिजैर्विविधैः पुष्पै रम्यास्तत्र जलाशयाः ॥ ८८
 तस्य सानुषु कूजन्ति नानाद्विजगणाम्तथा । स्नात्वा पीत्वोदकान्यत्र जले क्रीडन्ति वानराः ॥
 अन्योन्यं प्लावयन्ति स्म शैलमारुह्य वानराः । फलान्यमृतगन्धीनि मूलानि कुमुमानि च ॥ ९०
 बभञ्जुर्वानरास्तत्र पादपानां मदोत्कटाः । द्रोणमात्रप्रमाणानि लम्बमानानि वानराः ॥ ९१
 ययुः पिबन्तो हृष्टास्ते मधूनि मधुपिङ्गलाः । पादपानवभञ्जन्तो विकर्षन्तन्तथा लताः ॥ ९२
 विधमन्तो गिरिवरान् प्रययुः प्लवगर्षभाः । वृक्षेभ्योऽन्ये तु कपयो नर्दन्तो मधुदर्पिताः ॥ ९३
 अन्ये वृक्षान् प्रपद्यन्ते प्रपतन्त्यपि चापरं । बभूव वसुधा तैस्तु संपूर्णा हरियूथपैः ॥ ९४
 यथा कलमकेदारैः पकैरिव वसुन्धरा । महेन्द्रमथ संप्राप्य रामो राजीवलोचनः ॥ ९५
 अध्यारोहन्महाबाहुः शिखरं द्रुमभूषितम् । ततः शिखरमारुह्य रामो दशरथात्मजः ॥ ९६
 कूर्ममीनसमाकीर्णमपश्यत्मल्लिकाकरम् । ते सब्रं समतिक्रम्य मलयं च महागिरिम् ॥ ९७
 आसेदुरानुपूर्व्येण समुद्रं भीमनिःस्वनम् । अवरुह्य जगामाशु वेलावनमनुत्तमम् ॥ ९८
 रामो रमयतां श्रेष्ठः समुग्रीवः सलक्ष्मणः । अथ धौतोपलतलां तोयौघैः सहसोत्थितैः ॥ ९९
 वेलामासाद्य विपुलां रामो वचनमब्रवीत् । एते वयमनुप्राप्ताः सुग्रीव वरुणालयम् ॥ १००
 इहेदानीं विचिन्ता सा या नः पूर्वं समुत्थिता । अतः परमतीरोऽयं सागरः सरितां पतिः ॥
 न चायमनुपायेन शक्यस्तरितुमर्णवः । तदिहैव निवेशोऽस्तु मन्त्रः प्रमनूयतामिति ॥ १०२
 यथेदं वानरबलं परं पारमवाप्नुयात् । इतीव स महाबाहुः सीताहरणकर्षितः ॥ १०३
 रामः सागरमासाद्य वासमाज्ञापयत्तदा । सर्वाः सेना निवेश्यन्तां वेलायां हरिपुङ्गव ॥ १०४
 संप्राप्तो मन्त्रकालो नः सागरस्यास्य लङ्घने । स्वां स्वां सेना समुत्सृज्य मा च कश्चित्कुतो व्रजेत् ॥
 गच्छन्तु वानराः शूराः ज्ञेयं छन्नं भयं च नः । रामस्य वचनं श्रुत्वा सुग्रीवः सहलक्ष्मणः ॥
 सेनां न्यवेशयतीरे सागरस्य द्रुमायुते । विरराज समीपस्थं सागरस्य च तद्वलम् ॥ १०७

मधुपाण्डुजलः श्रीमान् द्वितीय इव सागरः । वेलावनमुपागम्य ततस्ते हरिपुंगवाः ॥ १०८
 विनिविष्टाः परं पारं काङ्क्षमाणा महोदधेः । तेषां निविशमानानां सैन्यसन्नाहनिःस्वनः ॥ १०९
 अन्तर्धाय महानादमर्णवस्य प्रशुश्रुवे । सा वानराणां ध्वजिनी सुग्रीवेणाभिपालिता ॥ ११०
 त्रिधा निविष्टा महती रामस्यार्थपराभवत् । सा महार्णवमासाद्य हृष्टा वानरवाहिनी ॥ १११
 वायुवेगसमाधूतं पश्यमाना महार्णवम् । दूरपारमसंबाधं रक्षोगणनिषेवितम् ॥ ११२
 पश्यन्तो वरुणावासं विषेदुर्हरियुथपाः । चण्डनक्रग्रहं घोरं क्षपादौ दिवमक्षये ॥ ११३
 हसन्तमिव फेनौघैर्नृत्यन्तमिव चोर्मिभिः । चन्द्रोदयसमुदभूतं प्रतिचन्द्रसमाकुलम् ॥ ११४
 पिनष्टीव तरङ्गाग्रैर्णवः^१ फेनचन्दनम् । तदादायं करैरिन्दुलिम्पतीव दिगङ्गनाः ॥ ११५
 चण्डानिलमहाग्राहैः कीर्णं तिमितिमिङ्गिलैः । दीप्तभोगैरिवाकीर्णं भुजङ्गैर्भुजगालयम् ॥ ११६
 अवगाढं महासत्त्वैर्नाशाैलसमाकुलम् । सुदुर्गं दुर्गमार्गं तमगाधमसुरालयम् ॥ ११७
 मकरैर्नागभोगैश्च विगाढा वातलोलिताः । उत्पेतुश्च निपेतुश्च प्रवृद्धा जलराशयः ॥ ११८
 अग्निचूर्णमिवाविद्धं भास्वगम्बु महोरगम् । सुरारिविषयं घोरं पातालविषमं सदा ॥ ११९
 सागरं चाम्बरप्रख्यमम्बरं सागरोपमम् । सागरं चाम्बरं चेति निर्विशेषमदृश्यत्^२ ॥ १२०
 संपृक्तं नभमाप्यम्भः संपृक्तं च नभोऽम्भसा । तादृग्रूपे स्म दृश्येते तारारत्नममाकुले ॥ १२१
 समुत्पन्नितमेघस्य वीचिमालाकुलस्य च । विशेषो न द्वयोरासीत्सागरस्याम्बरस्य च ॥ १२२
 अन्योन्यमाहताः सक्ताः मस्वनुर्भीमनिःस्वनाः । उर्मयः सिन्धुराजस्य^३ महाभेर्य इवाहवो ॥ १२३
 रत्नौघजलसन्नादं विपक्तमिव वायुना । उत्पन्नन्तमिव क्रुद्धं यादोगणसमाकुलम् ॥ १२४
 ददृशुस्ते महोत्साहा वानाहतमपां पतिम् । अनिलोद्धतमाकाशे प्रवल्गन्तमिवोर्मिभिः^४ ॥ १२५
 नतो विस्मयमापन्ना ददृशुर्दरयस्तदा । भ्रान्तोर्मिजलसन्नादं प्रलोलमिव सागरम् ॥ १२६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशत्तमहत्त्विकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे रामाभिषेचनं नाम चतुर्थः सर्गः

पञ्चमः सर्गः

रामविप्रलम्भः

सा तु नीलेन विधिवत्स्वारक्षा सुसमाहिता । सागरस्योत्तरे तीरे साधु सेना निवेशिता ॥ १
 मैन्दश्च द्विविदश्वोभौ तत्र वानरपुंगवौ । विचेरतुश्च तां सेनां रक्षार्थं सर्वतो दिशम् ॥ २

१. समुद्रः इति क्वाचित्कः पाठः ।

२. इदमर्थम् ग. नास्ति ।

३. सस्वनुरित्यादि सिन्धुराजस्येत्यन्तम् घ.

नास्ति ।

४. इदमर्थम् क. नास्ति ।

निविष्टायां तु सेनायां तीरे नदनदीपतेः । पार्श्वस्थ लक्ष्मणं दृष्ट्वा रामो वचनमब्रवीत् ॥ ३
 शोकश्च किल कालेन गच्छता ह्यपगच्छति । मम चापश्यतः कान्तामहन्यहनि वर्धते ॥ ४
 न मे दुःखं प्रिया दूरे न मे दुःखं हतेति वा । एतदेवानुशोचामि वयोऽस्या ह्यतिवर्तते ॥ ५
 बाहि वात यतः कान्ता तां स्पृष्ट्वा मामपि स्पृश । त्वयि मे गात्रसंस्पर्शश्चन्द्रे दृष्टिसमागमः ॥ ६
 तन्मे दहति गात्राणि विषं पीतमिवाशये । हा नाथेति प्रिया सा मां हियमाणा यदब्रवीत् ॥
 तद्वियोगेन्धनवता तच्चिन्ताविपुलाचिषा । रात्रिदिवं शरीरं मे दह्यते मदनाग्निना ॥ ८
 अवगाह्यार्णवं स्वप्न्ये सौमित्रे भवता विद्मः । कथंचित्प्रज्वलन् कामो न मां सुप्तं जले दहेत् ॥ ९
 बहेतत्कामयानस्य शक्यमेतेन जीषितुम् । यदहं सा च वामोरुरेकां धरणिमाश्रितौ ॥ १०
 केदारस्येव केदारः सोदकस्य निरूदकः । उपस्नेहेन जीवामि जीवन्तीं यच्छृणोमि ताम् ॥ ११
 कदा नु खलु सुश्रोणीं शतपत्रायतेक्षणाम् । विजित्य शत्रून् द्रक्ष्यामि सीतां स्फीतामिव श्रियम् ॥
 कदा नु चारुविम्बोष्ठं तस्याः पद्ममिवाननम् । ईषदुन्नम्य पान्यामि रसायनमिवानुरः ॥ १३
 तस्यास्तु संहतौ पीनौ स्तनौ तालफलोपमौ । कदा नु खलु सोत्कम्पौ श्लिष्यन्त्या मां भजिष्यतः ॥
 सा नूनमसिनापाङ्गी रक्षोमध्यगता सती । मन्नाथा नाथहीनेव त्रातारं नाधिगच्छति ॥ १५
 कथं जनकराजस्य दुहिता मा मम प्रिया । राक्षसीमध्यगा शेते म्नुषा दशरथस्य च ॥ १६
 कदा विक्षोभ्य रक्षांसि सा विधूयोत्पतिष्यति । विधूय जलदानीलाञ्छशिरेखा शरत्स्विव ॥ १७
 स्वभावतनुका नूनं शोकेनानशनेन च । भूयन्तनुतरा सीता देशकालविपर्ययात् ॥ १८
 कदा नु राक्षसेन्द्रस्य निधायोरसि सायकान् । सीतां प्रत्याहरिष्यामि शोकमुत्सृज्य मानसम् ॥
 कदा नु खलु मां साध्वी सीता सुरगुतोपमा । सोत्कण्ठा कण्ठमालम्ब्य मोक्षयत्यानन्दजं पयः ॥
 कदा शोकमिमं घोरं मैथिलीविप्रयोगजम् । सहसा विप्रमोक्ष्यामि वासः शुक्लेतरं यथा ॥ २१
 एवं विलपतस्तस्य तत्र रामस्य धीमतः । दिनक्षयान्मन्दरुचिर्भास्करोऽस्तमुपागमत् ॥ २२
 आश्रासितो लक्ष्मणेन रामः सन्ध्यामुपासत । स्मरन् कमलपत्राक्षो सीतां शोकाकुलीकृतः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वान्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां मंहितायाम्
 युद्धकाण्डे रामविप्रलम्भो नाम पञ्चमः सर्गः

षष्ठः सर्गः

रावणमन्त्रणम्

लङ्कायां तु कृतं कर्म घोरं दृष्ट्वा भयावहम् । राक्षसेन्द्रो हनुमता शक्रेणैव महात्मना ॥ १
 अब्रवीद्राक्षसान् सर्वान् हिया किंचिदवाङ्मुखः । धर्षिता च प्रविष्टा च लङ्का दुष्प्रसहा पुरी ॥ २

तेन वानरमात्रेण दृष्टा सीता च जानकी । प्रासादो धर्षितश्चैत्यः प्रबला राक्षसा हताः ३
 आकुला च पुरी लङ्का सर्वा हनुमता कृता । किं करिष्यामि भद्रं वः किं वा युक्तमनन्तरम् ॥
 उच्यतां नः समर्थं यत्कृतं च सुकृतं भवेत् । मन्त्रमूलं हि विजयं प्राहुरार्या मनस्विनः ॥ ५
 तस्माद्द्वै रोचये मन्त्रं रामं प्रति महाबलाः । त्रिविधाः पुरुषा लोके उत्तमाधममध्यमाः ॥ ६
 तेषां तु समवेतानां गुणदोषौ वदाम्यहम् । 'मन्त्रस्त्रिभिर्हि संयुक्तः' समर्थमन्त्रनिर्णये ॥ ७
 मित्रैर्वापि समानार्थैर्बान्धवैरपि वाधिकैः^१ सहितो मन्त्रयित्वा यः कर्मारम्भान् प्रवर्तयेत् ॥ ८
 दैवे च कुरुते यत्नं तमाहुः पुरुषोत्तमम् । एकोऽर्थं विमृशेदैको धर्मे प्रकुरुते मनः ॥ ९
 एकः कार्याणि कुरुते तमाहुर्मध्यमं नरम् । गुणदोषावनिश्चित्य त्यक्त्वा धर्मव्यपाश्रयम्^२ ॥ १०
 करिष्यामीति यः कार्यमुपेक्षेत्स नराधमः । यथेमे पुरुषा नित्यमुत्तमाधममध्यमाः ॥ ११
 एवं मन्त्रा हि विज्ञेया उत्तमाधममध्यमाः । ऐकमत्यमुपागम्य शास्त्रदृष्टेन चक्षुषा ॥ १२
 मन्त्रिणो यत्र निरतास्तमाहुर्मन्त्रमुत्तमम् । बह्व्योऽपि मतयो भूत्वा मन्त्रिणामर्थनिर्णये ॥ १३
 पुनर्यत्रैकतां प्राप्ताः स भन्त्रो मध्यमः स्मृतः । अन्योन्यं मतिमास्थाय यत्र संप्रतिभाष्यते ॥ १४
 न चैकमत्ये श्रेयोऽस्ति मन्त्रः सोऽधम उच्यते । तस्मात्सुमन्त्रितं साधु भवन्तो मतिसत्तमाः ॥
 कार्यं संप्रतिपद्यन्नामेतत्कृत्यं मतं मम । वानराणां हि वीराणां सहस्रैः परिवारितः ॥ १६
 रामोऽभ्येति पुरी लङ्कामस्माकमुपरोधकः । तरिष्यति च मुच्यक्तं राधवः सागरं सुखम् ॥ १७
 तरसा युक्तरूपेण सानुजः सबलानुगः । समुद्रमुच्छोपयति वीर्येणान्यत्करोति वा ॥ १८
 अस्मिन्नेवंगते कार्ये विरुद्धे वानरैः सह । हितं पुरे च सैन्ये च सर्वं संमन्व्यतां मम ॥ १९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे रावणमन्त्रणं नाम षष्ठः सर्गः

सप्तमः सर्गः

सचिवोक्तिः

इत्युक्त्वा राक्षसेन्द्रेण राक्षसास्ते महाबलाः । ऊचुः प्राञ्जलयः सर्वे रावणं राक्षसेश्वरम् ॥ १
 द्विषत्यक्षमविज्ञाय नीतिबाह्यास्त्वबुद्धयः । अविज्ञायात्मपक्षं च राजानं भीषयन्ति हि^३ ॥ २
 राजन् परिघशक्त्यृष्टिशूलपट्टससंकुलम् । सुमहन्नो बलं कस्माद्विषादं भजते भवान् ॥ ३

१. मन्त्रस्त्रिभिर्हि संयुक्तः इत्यत्र वाक्यं
 विभज्य पूर्वत्र हेतुतया योजनं श्लिष्टम् ।

१. मन्त्रिभिर्हितसंयुक्तैः च. छ. ।

२. बान्धवैरपि वा हितैः च. ।

बान्धवैर्वा समाहितैः छ. ।

३. दैवव्यपाश्रयम् पुना. ।

४. इदमर्थम् ग. नास्ति ।

त्वया भोगवतीं गत्वा निर्जिताः पन्नगा युधि । कैलासशिखरावासी यक्षैर्बहुभिरावृतः ॥ ४
 सुमहत्कदनं कृत्वा वश्यस्ते धनदः कृतः । स महेश्वरसख्येन श्लाघ्यमानस्त्वया विभो ॥ ५
 निर्जितः समरे रोषाल्लोकपालो महाबलः । विनिहत्य च यक्षीघान् विशोभ्य च विगृह्य च ॥६
 त्वया कैलासशिखराद्विमानमिदमाहृतम् । मयेन दानवेन्द्रेण त्वद्भयात्सग्ल्यमिच्छता ॥ ७
 दुहिता तव भार्यर्थे दत्ता राक्षसपुंगव । दानवेन्द्रो मधुर्नाम वीर्योत्सिक्तो दुरासदः ॥ ८
 विगृह्य वशमानीतः कुम्भीनस्याः सुखावहः । निर्जितास्ते महाबाहो नागा गत्वा रसातलम् ॥
 वासुकिस्तक्षकः शङ्खो जटी च वशमाहताः । अक्षया बलवन्तश्च शूरा लब्धवराः पुरा ॥ १०
 त्वया संवत्सरं युद्ध्वा समरे दानवा विभो । स्वबलं समुपाश्रित्य नीता वशमरिंदम ॥ ११
 मायाश्चाधिगतास्तत्र बहवो राक्षसाधिप । निर्जिताः समरे रोषाल्लोकपाला महाबलाः ॥ १२
 देवलोकमितो गत्वा शक्रश्चापि विनिर्जितः^१ । शूराश्च बलवन्तश्च वरुणस्य मुता रणे ॥ १३
 निर्जितास्ते महाबाहो चतुर्विधबलानुगाः । मृत्युदण्डमहाग्राहं शास्त्रम्लिद्रुममण्डितम् ॥ १४
 कालपाशमहावीचिं यमकिङ्करपन्नगम्^२ । अवगाह्य त्वया राजन् यमलोकमहार्णवम्^३ ॥ १५
 जयश्च विपुलः प्राप्तो मृत्युश्च प्रतिषेधितः । मुयुद्धेन च ते सर्वे लोकास्तत्र मुतोपिताः^४ ॥ १६
 क्षत्रियैर्बहुभिर्वीरैः शक्रतुल्यपराक्रमैः । आसीद्वमुमती पूर्णा महद्भिरिव पादपैः ॥ १७
 तेषां वीर्यगुणोत्साहैर्न समो राघवो रणे । प्रसह्य ते त्वया राजन् हताः परमदुर्जयाः ॥ १८
 तिष्ठ वा किं महाराज श्रमेण तव वानगन् । अयमेको महाबाहुरिन्द्रजित्क्षपयिष्यति ॥ १९
 अनेन हि महाराज माहेश्वरमनुत्तमम् । इष्ट्वा यज्ञं वरो लब्धो लोके परमदुर्लभः ॥ २०
 शक्तितोमरमीनं च विनिर्कीर्णान्त्रिशैवलम् । गजकच्छपसंबाधमश्रमण्डकसंकुलम् ॥ २१
 रुद्रादित्यमहाग्राहं मरुद्वमुमहोरगम् । रथाश्वगजनौयौघं पदानिपुलिनं महत् ॥ २२
 अनेन हि समासाद्य देवानां बलसागरम् । गृहीतो दैवतपतिर्लङ्कां चापि प्रवेशितः ॥ २३
 पिनामहनियोगाच्च मुक्तः शम्बरवृत्रहा । गतस्त्रिविष्टपं राजन् सर्वदेवनमस्कृतः ॥ २४
 तमेव त्वं महाराज विसृजेन्द्रजितं मुतम् । यावद्दानरमेनां तां सरामां नयति क्षयम् ॥ २५
 राजन्नापदयुक्तेयमागता प्राकृताज्जनात् । हृदि नैव त्वया कार्या त्वं वधिष्यसि राघवम् ॥ २६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

युद्धकाण्डे सचिबोक्तिर्नाम सप्तमः सर्गः

१. निर्जिता इत्यादि विनिर्जित इत्यन्तम् च. नास्ति ।
२. इदमर्धम् ख. नास्ति ।
३. यमस्य बलसागरम् च. छ. ।
४. विलोलिताः च. ।

अष्टमः सर्गः

प्रहस्तादिवचनम्

ततो नीलाम्बुदनिभः प्रहस्तो नाम राक्षसः । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं शूरः सेनापतिस्तदा ॥ १
 देवदानवगन्धर्वाः पिशाचपतगोरगाः । न त्वां धर्षयितुं शक्ताः किं पुनर्मानवौ^१ रणे ॥ २
 सर्वे प्रमत्ता विश्वस्ता वञ्चिताः स्म हनूमता । न हि मे जीवतो गच्छेज्जीवन् स वनगोचरः ॥ ३
 सर्वा सागरपर्यन्तां सशैलवनकाननाम् । करोम्यवानरां भूमिमाज्ञापयतु मां भवान् ॥ ४
 रक्षां चैव विधास्यामि वानराद्रजनीचर । नागमिप्यति ते दुःखं किञ्चिदात्मापराधजम् ॥ ५
 अब्रवीत्तु सुसंकुद्धो दुर्मुखो नाम राक्षसः । इदं न क्षमणीयं हि सर्वेषां नः प्रधर्षणम् ॥ ६
 अयं परिभवो भूयः पुरस्यान्तःपुरस्य च । श्रीमतो राक्षसेन्द्रस्य वानरेण प्रधर्षणम् ॥ ७
 अस्मिन् मुहूर्ते हत्वैको निवर्तिष्यामि वानरान् । प्रविष्टान् सागरं भीममम्बरं वा-रसातलम् ॥ ८
 ततोऽब्रवीत्सुकुद्धो^२ वज्रदंष्ट्रो महाबलः । प्रगृह्य परिधं घोरं मांसशोणितरूषितम् ॥ ९
 किं वो हनुमता कार्यं कृपणेन दुरात्मना । रामे तिष्ठति दुर्धर्षे ससुग्रीवे सलक्ष्मणे ॥ १०
 अद्य रामं ससुग्रीवं परिषेण सलक्ष्मणम् । आगमिष्यामि हत्वैको विक्षोभ्य हरिवाहिनीम् ॥ ११
 इदं ममापरं वाक्यं शृणु राजन् यदीच्छसि । उपायकुशलो ब्रह्मं जयेच्छत्रूनतन्द्रितः ॥ १२
 कामरूपधराः शूराः सुभीमा भीमदर्शनाः । राक्षसा वै सप्तमाणि राक्षसाधिप निश्चिताः ॥ १३
 काकुत्स्थमुपसंगम्य विभ्रतो मानुषं वपुः । सर्वे ह्यसंभ्रमा भूत्वा ब्रुवन्तु रघुसत्तमम् ॥ १४
 प्रेषिता भरतेन स्म तव भ्रात्रा यवीयसा । तवागमनमुद्दिश्य कृत्यमात्ययिकं त्विति^३ ॥ १५
 स हि सेनां समुत्थाप्य क्षिप्रमेवोपयास्यति । ततो वयमितस्तूर्णं शूलशक्तिगदाधराः ॥ १६
 चापबाणासिहस्ताश्च त्वरितास्तत्र याम हे । आकाशे गणशः स्थित्वा हत्वा तां हरिवाहिनीम्^४ ॥
 अश्मशस्त्रमहावृष्ट्या प्रापयाम यमक्षयम् । एवं चेदुपसर्पेतामनयं रामलक्ष्मणौ ॥ १८
 अवश्यमपनीतेन जहतामेव जीवितम् । कौम्भकर्णस्ततो वीरो निकुम्भो नाम वीर्यवान् ॥ १९
 अब्रवीत्परमक्रुद्धो रावणं लोकरावणम् । सर्वे भवन्तस्तिष्ठन्तु महाराजेन संगताः ॥ २०
 अहमेको हनिष्यामि राघवं सहलक्ष्मणम् । सुग्रीवं च हनूमन्तं सर्वानेव च वानरान् ॥ २१
 ततो वज्रहनुनाम राक्षसः पर्वतोपमः । क्रुद्धः परिलिहन् वक्त्रं जिह्वा वाक्यमब्रवीत् ॥ २२
 स्वैरं कुर्वन्तु कार्याणि भवन्तो विगतज्वराः । एकोऽहं भक्षयिष्यामि तान् सर्वान् हरियूथपान् ॥

१. वानराः च. छ. ।

३. इदमर्थम् च. नास्ति ।

२. दुर्मुख इत्यादि सुसंकुद्ध इत्यन्तम् ग. नास्ति ।

४. प्रेषिता इत्यादि हरिवाहिनीमित्यन्तम् ख. नास्ति ।

स्वस्थाः क्रीडन्तु निश्चिन्ताः पिबन्तो मधु वारुणीम् । अहमेको वधिष्यामि सुग्रीवं सहलक्ष्मणम् ॥
अङ्गदं च हनूमन्तं रामं च रणकुञ्जरम् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे प्रहस्तादिवचनं नाम अष्टमः सर्गः

नवमः सर्गः

विभीषणसमालोचनम्

ततो निकुम्भो रभसः सूर्यशत्रुर्महाबलः । सुप्तो यज्ञहा रक्षो महापार्श्वो महोदरः ॥ १
अग्निकेतुश्च दुर्धषो रश्मिकेतुश्च वीर्यवान् । इन्द्रजिच्च महातेजा बलवान् रावणात्मजः ॥ २
प्रहस्तोऽथ विरूपाक्षो वज्रदंष्ट्रो महाबलः । धूम्राक्षश्चातिकायश्च दुर्मुखश्चैव राक्षसः ॥ ३
परिधान्मृसान्प्रासाञ्शक्तिशूलपरश्वधान् । चापानि च सबाणानि खड्गांश्च विपुलाञ्जितान् ॥
प्रगृह्य परमक्रुद्धाः समुत्पत्य च राक्षसाः । अब्रुवन् रावणं सर्वे प्रदीप्ता इव तेजसा ॥ ५
अद्य रामं वधिष्यामः सुग्रीवं च सहलक्ष्मणम् । कृपणं च हनूमन्तं लङ्का येन प्रघर्षिता ॥ ६
तान्गृहीतायुधान्सर्वान्वारयित्वा विभीषणः । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं पुनः प्रत्युपवेश्य तान् ॥
अप्युपायैस्त्रिभिस्तात योऽर्थः प्राप्तुं न शक्यते । तस्य विक्रमकालांस्तान् युक्तानाहुर्मनीषिणः ॥
प्रमत्तेष्वभियुक्तेषु दैवेन प्रहतेषु च । विक्रमास्तात सिध्यन्ति परीक्ष्य विधिना कृता ॥ ९
अप्रमत्तं कथं तं तु विजिगीषुं बले स्थितम् । जितरोषं दुराधर्षं प्रधर्षयितुमिच्छथ ॥ १०
समुद्रं लङ्घयित्वा तु घोरं नदनदीपतिम् । गतं हनुमतो लोके को विन्द्यात्तर्कयेत वा ॥ ११
बलान्यपरिमेयाणि वीर्याणि च निशाचराः । परेषां सहसावज्ञा न कर्तव्या कथंचन ॥ १२
किं च राक्षसराजस्य रामेणापकृतं पुरा । आजहार जनस्थानाद्यस्य भार्या यशस्विनः ॥ १३
स्वरो यद्यतिवृत्तस्तु रामेण निहतं रणे । अवश्यं प्राणिनां प्राणा रक्षितव्या यथाबलम् ॥ १४
अयशस्यमनायुष्यं परदारामिमर्शनम् । अर्थक्षयकरं घोरं पापस्य च पुनर्भवम् ॥ १५
एतन्निमित्तं वैदेही भयं नः मुमहद्भवेत् । आहता सा परित्याज्या कलहार्थे कृतेन किम् ॥ १६
न नः क्षमं वीर्यवता तेन धर्मानुवर्तिना । वैरं निरर्थकं कर्तुं दीयतामस्य मैथिली ॥ १७
यावन्न सगजां साश्वां बहुरब्जसमाकुलाम् । पुरीं दारयते बाणैर्दीयतामस्य मैथिली ॥ १८
यावत्सुघोरा महती दुर्धर्षा हरिवाहिनी । नावस्कन्दति नो लङ्कां दीयतामस्य मैथिली ॥ १९
विनश्येद्धि पुरी लङ्का शूराः सर्वे च राक्षसाः । रामस्य दयिता पत्नी स्वयं यदि न दीयते ॥ २०

१. प्रदीप्ताछ. ।

२. विद्यात् पुना. ।

३. यशस्विनीम् घ. छ. ।

४. कलहार्थेन किञ्चन घ. ।

कलहार्थेन तेन किम् छ. ।

- प्रसादये त्वां बन्धुत्वात्कुरुष्व वचनं मम । हितं तथ्यमहं ब्रूमि दीयतामस्य मैथिली ॥ २१
- पुरा शरत्सूर्यमरीचिसन्निभान्नवान् सुपुङ्गवान् सुदृढान्पृतात्मजः ।
सृजत्यमोघान् विशिखान् वधाय ते प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ॥ २२
- त्यजस्व कोपं सुखधर्मनाशनं भजस्व धर्मं रतिकीर्तिवर्धनम् ।
प्रसीद जीवेम सपुत्रबान्धवाः प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ॥ २३
- विभीषणवचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः । विसर्जयित्वा तान् सर्वान् प्रविवेश स्वकं गृहम् ॥ २४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे विभीषणसमालोचनं नाम नवमः सर्गः

दशमः सर्गः

विभीषणपथ्योपदेशः

- ततः प्रत्युषसि प्राप्ते प्राप्तधर्मार्थनिश्चियः । राक्षसाधिपतेर्वेश्म भीमकर्मा विभीषणः ॥ १
- शैलाग्रचयसंकाशं शैलशृङ्गमिवोन्नतम् । सुविभक्तमहाकक्ष्यं महाजनपरिग्रहम् ॥ २
- मनिमद्भिर्महामात्रैरनुरक्तैरधिष्ठितम् । राक्षसैश्चासपर्याप्तैः सर्वतः परिरक्षितम् ॥ ३
- मत्तमानङ्गनिःश्रासैर्न्याकुलीकृतमारुतम् । शङ्खघोषमहाघोषं तूर्यनादानुनादितम् ॥ ४
- प्रमदाजनसंवाधं प्रजल्पितमहापथम् । तप्तकाञ्चननिर्ग्रहं भूषणोत्तमभूषितम् ॥ ५
- गन्धर्वाणामिवावासमालयं मरुतामिव । रत्नसंचयसंवाधं भवनं भोगिनामिव ॥ ६
- तं महाभ्रमिवादित्यस्नेजोविस्तृत्नरश्मिमान् । अग्रजस्यालयं वीरः प्रविवेश महाद्युतिः ॥ ७
- पुण्यान् पुण्याहघोषांश्च वेदविद्धिरुदाहृतान् । शुश्राव मुमृशतेजा भ्रातुर्विजयसंश्रितान् ॥ ८
- पूजितान् दधिपात्रैश्च सर्पिर्मिः मुमनोऽक्षतैः । मन्त्रवेदविदो विप्रान् ददर्श सुमहाबलः ॥ ९
- स पूज्यमानो रक्षोभिर्दीप्यमानः स्वतेजसा । आसनस्थं महाबाहुर्वन्दे धनदानुजम् ॥ १०
- स राजदृष्टिसंपन्नमासनं हेमभूषितम् । जगाम समुदाचारं प्रयुज्याचारकोविदः ॥ ११
- स रावणं महत्मानं विजने मन्त्रिप्रसन्नधौ । उवाच हितमत्यर्थं वचनं हेतुनिश्चितम् ॥ १२
- प्रसाद्य भ्रातरं ज्येष्ठं सान्त्वेनोपस्थितक्रमः । देशकालार्थसंवादी दृष्टलोकपरावरः ॥ १३
- यदा प्रभृति वैदेही संप्राप्तेषां पुरी तव । तदाप्रभृति दृश्यन्ते निमित्तान्यशुभानि नः ॥ १४
- सस्फुलिङ्गः सधूमार्चिः सधूमकलुषोदयः । मन्त्रसंधुक्षितोऽप्यग्निर्न सम्यगभिवर्धते ॥ १५
- अग्निष्ठेष्वग्निशालासु तथा ब्रह्मस्थलीषु च । सरीसृपाणि दृश्यन्ते हन्येषु च पिपीलिकाः ॥ १६
- गवां पयांसि म्कलानि विमदा वीरकुञ्जराः । दीनमश्रवाः प्रहेषन्ते न च ग्रासाभिनन्दिनः ॥ १७

खरोष्ट्राश्वतरा राजन् भिन्नरोमाः स्रवन्ति नः । न स्वभावेऽवतिष्ठन्ते विधानैरपि चिन्तताः ॥ १८
वायसाः सङ्घशः क्रूरा व्याहरन्ति समन्ततः । समवेताश्च दृश्यन्ते विमानाग्नेषु सङ्घशः ॥ १९
गृध्राश्च परिलीयन्ते पुरीमुपरि पिण्डिताः । उपपन्नाश्च सन्ध्ये द्वे व्याहरन्त्यशिवं शिवाः ॥ २०
क्रव्यादानां मृगाणां च पुरद्वारेषु सङ्घशः । श्रूयन्ते विपुला घोषाः सविस्फूर्जितनिःस्वनाः ॥ २१
तदेवं प्रस्तुते कार्ये प्रायश्चित्तमिदं क्षमम् । रोचते यदि वैदेही राघवाय प्रदीयताम् ॥ २२
इदं च यदि वा मोहाल्लोभाद्वा व्याहृतं मया । तत्रापि च महाराज न दोषं कर्तुमर्हसि ॥ २३
अयं च दोषः सर्वस्य जनस्यास्योपलक्ष्यते । रक्षसां राक्षसीनां च पुरस्यान्तःपुरस्य च ॥ २४
प्रापणे चास्य मन्त्रस्य निवृत्ताः सर्वमन्त्रिणः । अवश्यं च मया वाच्यं यद्दृष्टमपि वा श्रुतम् ॥
संप्रधार्य यथान्यायं तद्भवान् कर्तुमर्हति । इति स मन्त्रिणां मध्ये भ्राता भ्रातरमूचिवान् ॥
रावणं राक्षसश्रेष्ठं पथ्यमेतद्विभीषणः ॥

हितं महार्थं मृदु हेतुसंहितं व्यतीतकालायतिसंप्रतिक्षमम् ।

निशम्य तद्वाक्यमुपस्थितज्वरः प्रसङ्गवानुत्तरमेतदब्रवीत् ॥

२७

भयं न पश्यामि कुतश्चिदप्यहं न राघवः प्राप्स्यति जातु मैथिलीम् ।

सुरैः सहेन्द्रैरपि संगतः कथं ममाग्रतः स्थास्यति लक्ष्मणाग्रजः ॥

२८

इतीदमुक्त्वा सुरसैन्यनाशनो महाबलः संयति चण्डविक्रमः ।

दशाननो भ्रातरमाप्तवादिनं विसर्जयामास तदा विभीषणम् ॥

२९

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतितमोऽध्यायः
युद्धकाण्डे विभीषणपथ्योपदेशो नाम दशमः सर्गः

एकादशः सर्गः

द्वितीयमन्त्राधिवेशः

स बभूव कृशो राजा मैथिलीकाममोहितः । असंमानाच्च सुहृदां पापः पापेन कर्मणा ॥ १
अतीतसमये काले तस्मिन् वै युधि रावणः । अमात्यैश्च सुहृद्भिश्च प्रासकालममन्यत ॥ २
स हेमजालचिन्तं मणिविद्रुमभूषितम् । उपगम्य विनीताश्वमरुरोहं महारथम् ॥ ३
तमास्थाय रथश्रेष्ठं महामेघसमस्वनम् । प्रययौ राक्षसश्रेष्ठो दशग्रीवः सभां प्रति ॥ ४
असिचर्मधरा योधाः सर्वायुधधरास्तथा । राक्षसा राक्षसेन्द्रस्य पुरस्तात्संप्रतस्थिरे ॥ ५
नानाविकृतवेषाश्च नानाभूषणभूषिताः । पार्श्वतः पृष्टतश्चैनं परिवार्य ययुस्तदा ॥ ६
रथैश्चातिरथाः शीघ्रं मत्तैश्च वरवारणैः । अनूपेतुर्दशग्रीवमाक्रीडद्भिश्च वाजिभिः ॥ ७

गदापरिघहस्ताश्च शक्तितोमरपाणयः । परश्वधराश्चान्ये तथान्ये शूलपाणयः ॥	८
ततस्तूर्यसहस्राणां संजज्ञे निःस्वनो महान् । तुमुलः शङ्खशब्दश्च सभां गच्छति रावणै ॥	९
स नेमिघोषेण महान् सहसाभिविनादयन् ^१ । राजमार्गं श्रिया जुष्टं प्रतिपेदे महारथः ॥	१०
विमलं चातपत्राणं प्रगृहीतमशोभत । पाण्डरं राक्षसेन्द्रस्य पूर्णस्ताराधिपो यथा ॥	११
हेममञ्जरिगर्भे च शुद्धस्फटिकविग्रहे । चामरव्यजने चास्य रेजतुः सव्यदक्षिणे ॥	१२
ते कृताञ्जलयः सर्वे रथस्थं पृथिवीस्थिताः । राक्षसा राक्षसश्रेष्ठं शिरोभिस्तं ववन्दिरे ॥	१३
राक्षसैः स्तूयमानः सञ्जयाशीर्भिररिन्दम । आसस्वाद महातेजाः सभां सुविहितां शुभाम् ॥	१४
सुवर्णरजतस्थूणां विशुद्धस्फटिकान्तराम् । विराजमानो वपुषा रुक्मपट्टोत्तरच्छदाम् ॥	१५
तां पिशाचशतैः पद्भिरभिगुप्तां सदा शुभाम् । प्रविवेश महातेजाः सकृतां विश्वकर्मणा ॥	१६
तस्यां तु वैदूर्यमयं प्रियकाजिनसंवृतम् । महत्सोपाश्रयं भेजे रावणः परमासनम् ॥	१७
ततः शशासेश्वरवद्द्रुताल्लङ्घुपराक्रमान् । समानयत मे क्षिप्रमिहैतान् राक्षसानिति ॥	१८
कृत्यमस्ति महज्जातं सामर्थ्यमिह नो महत् । राक्षसास्त्रद्वचः श्रुत्वा लङ्कायां परिचक्रमुः ॥	१९
अनुगोहमवस्थाय विहारशयनेषु च । उद्यानेषु च रक्षांसि चोदयन्तो ब्रवीतवत् ॥	२०
ते रथान् रुचिरानेके दृप्तानेके पृथग्घयान् । नागानन्येऽधिरुरुहुर्जमुश्चैके पदातयः ॥	२१
सा पुरी परमाकीर्णा रथकुञ्जरवाजिभिः । संपतद्भिर्विरुरुचे गरुत्मद्भिरिवाम्बरम् ॥	२२
ते वाहनान्यवस्थाप्य यानानि विविधानि च । सभां पद्भिः प्रविविशुः सिंहा गिरिगुहामिव २३	
राज्ञः पादौ गृहीत्वा तु राज्ञा ते प्रतिपूजिताः । पीठेष्वन्ये बृसीष्वन्ये भूमौ केचिदुपाविशन् ॥	
तं समेत्य सभायां वै राक्षसा राजशासनात् । यथार्हमुपतस्थुन्ते रावणं राक्षसाधिपम् ॥	२५
मन्त्रिणश्च यथा मुन्या निश्चिन्तार्थेषु पण्डिताः । अमात्याश्च गुणोपेताः सर्वज्ञा बुद्धिदर्शनाः ॥	
समेयुस्तत्र शतशः शूराश्च बहवस्तदा । सभायां हेमवर्णायां सर्वार्थस्य सुखाय वै ॥	२७
रम्यायां राक्षसेन्द्रेस्य समेयुस्तत्र सङ्घशः । राक्षसा राक्षसश्रेष्ठं परिवार्योपनस्थिरे ^२ ॥	२८

ततो महात्मा विपुलं सुयुग्यं करार्हजाम्बूनदचित्रिताङ्गम् ।

रथं समास्थाय ययौ यशस्वी विभीषणः संसदमग्रजस्य ॥ २९

स पूर्वजायावरजः शशंस नामाथ पश्चाच्चरणौ ववन्दे ।

शुकः प्रहस्तश्च तथैव तेभ्यो ददौ यथार्हं पृथगासनानि ॥ ३०

सुवर्णनानामणिभूषणानां सुवाससां संसदि राक्षसानाम् ।

तेषां परार्ध्यागरुचन्दनानां स्रजश्च गन्धाः प्रववुः समन्तात् ॥ ३१

- न चुक्रुशुर्नानृतमाह कश्चित्सभासदो नैव जजल्पुरुच्चैः ।
 * संसिद्धार्थाः सर्वे गवोऽग्रवीर्या भर्तुः सर्वे ददृशुश्चाननं ते ॥ ३२
 स रावणः शस्त्रभृतां मनस्विनां महाबलानां समितौ मनस्वी ।
 तस्यां सभायां प्रभया चकारो मध्ये वसूनामिव वज्रहस्तः ॥ ३३
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे द्वितीयमन्त्राधिवेशो नाम एकादशः सर्गः

द्वादशः सर्गः

कुम्भकर्णमतिः

- स तां परिषदं कृत्वा समीक्ष्य समितिंजयः । प्रचोदयामास तदा प्रहस्तं वाहिनीपतिम् ॥ १
 मेनापते यथा ते स्युः कृतविद्याश्चतुर्विधाः । योधा नगररक्षायां^१ तथा व्यादेष्टुमर्हसि ॥ २
 स प्रहस्तः प्रणीतात्मा चिकीर्षन् राजशासीनम् । विनिक्षिपद्बलं सर्वं बहिरन्तश्च मन्दिरे ॥ ३
 ततो विनिक्षिप्य बलं पृथङ्गनगरगुप्तये । प्रहस्तः प्रमुखे राज्ञो निषसाद जगाद च । ४
 निहितं बहिरन्तश्च बलं बलवतस्तव । कुरुष्वविमनाः कृत्यं यदभिप्रेतमस्मि ते ॥ ५
 प्रहस्तस्य वचः श्रुत्वा राजा राज्यहिते रतः । मुखेप्सुः मुहृदां मध्ये व्याजहार स रावणः ॥ ६
 प्रियाप्रिये मुखं दुःखं लामालामौ हिताहिते । धर्मकामार्थकृच्छ्रेषु यूयमर्हथ वेदितुम् ॥ ७
 सर्वकृत्यानि युष्मामि. समारब्धानि सर्वदा । मन्त्रकर्मनियुक्तानि न जातु विरुलानि मे ॥ ८
 मसोमग्रहनक्षत्रैर्मरुद्भिरिव वामव । भवद्भिर्ग्रहमत्यर्थं वृतः श्रियमवाप्नुयाम् ॥ ९
 अहं तु खलु सर्वान् वः समर्थयितुमुद्यतः । कुम्भकर्णस्य तु स्वप्नान्नेममर्थमचोदयम् ॥ १०
 अयं हि मुमः षण्मामान् कुम्भकर्णां महाबलः । सर्वशस्त्रभृतां मुख्यः स इदानीं समुत्थितः ॥ ११
 इयं च दण्डकारण्याद्रामस्य महिषी प्रिया । रक्षोभिश्चरिताद्देशादानीता जनकात्मजा ॥ १२
 सा मे न शय्यामारोढुमिच्छत्यलमगामिनी^२ । त्रिपु लोकेषु चान्या मे न सीतासदृशी मता ॥
 तनुमध्या पृथुश्रोणी शारदेन्दुनिभानना । हेमबिम्बनिभा सौम्या मायेव मयनिर्मिता ॥ १४
 मुलौहिततलौ श्लक्ष्णौ चरणौ मुप्रतिष्ठितौ । दृष्ट्वा ताम्ननम्बौ तस्या दीप्यते मे शरीरजः ॥ १५
 हुताग्नेर्चिसंकाशामेनां सौरीमिव प्रभाम् । दृष्ट्वा सीतां विशालाक्षी कामस्य वशमेयिवान्^३ ॥ १६
 उन्नसं वदनं वल्गु विपुलं चारुलोचनम् । पश्यन्तदा वशस्तस्याः कामस्य वक्षमेयिवान् ॥ १७
 क्रोधहर्षसहायेन दुर्वर्णकरणेन च । शोकसंतापनित्येन कामेन कलुषीकृतः ॥ १८

१. योधानधिकरक्षायाम् च. ।

मातङ्गगामिनी—इति क. ।

२. अस्यानन्तरम्—तरुणी रूपसंपज्ञा मन-

३. इदमर्थम् च. नास्ति ।

सा तु संवत्सरं कालं मामयाचत भामिनी । प्रतीक्षमाणा भर्तारं राममायतलोचना ॥ १९
तन्मया चारुनेत्रायाः प्रतिज्ञातं वचः शुभम् । श्रान्तोऽहं सततं कामाद्यातो हय इवाध्वनि ॥२०
कथं सागरमक्षोभ्यं^१ तरिष्यन्ति वनौकसः । बहुसत्त्वसमाकीर्णं तौ वा दशरथात्मजौ ॥ २१
अथवा कपिनैकेन कृतं नः कदनं महत् । दुर्जेयाः कार्यगतयो ब्रूत यम्य यथामति ॥ २२
मानुषान्मे भयं नास्ति तथापि तु विमृश्यताम् । तदा देवासुरे युद्धे युष्माभिः सहितोऽजयम् ॥
ते मे भवन्तश्च तथा सुग्रीवप्रमुखान् हरीन् । परं पारं ममुद्रस्य पुरस्कृत्य नृपात्मजौ ॥ २४
सीतायाः पदवी प्राप्तौ संप्राप्तौ वरुणालयम् । अदेया च यथा सीता वध्या दशरथात्मजौ ॥ २५
भवद्भिर्मन्थ्यतां मन्त्रः मुनीतिश्चाभिधीयताम् । न हि शक्तिं प्रपश्यामि जगत्यन्यस्य कस्यचित् ॥
सागरं वानरैस्तीर्त्वा निश्चयेन जयो मम । तस्य कामपरीतस्य निशम्य परिदेवितम् ॥ २७
कुम्भकर्णः प्रचुक्रोध वचनं चेदमब्रवीत् ॥

यदा तु रामस्य मलक्ष्मणस्य प्रमद्य मीता खलु सा इहाहता ।

सकृत्समीक्ष्यैव सुनिश्चितं तदा भजेत चित्तं यमुनेव यामुनम् ॥ २८

मर्वमेतन्महाराज कृतमप्रतिमं तव । विधीयेत सहास्माभिरादावेवास्य कर्मणः ॥ २९

न्यायेन राजा कार्याणि यः करोति दशानन । न स संतप्यते पश्चान्निश्चितार्थमतिर्नृपः ॥ ३०

अनुपायेन कर्माणि विपरीतानि यानि च । क्रियमाणानि दुष्यन्ति हवीप्यप्रयतेष्विव ॥ ३१

यः पश्चात्पूर्वकार्याणि कुरुते बुद्धिमोहितः । पूर्वं चोत्तरकार्याणि न स वेद नयानयौ ॥ ३२

अपलस्य तु कृत्येषु प्रममीध्याधिकं बलम् ।^२ छिद्रमन्ये प्रपद्यन्ते क्रौञ्चस्य खमिव द्विजाः ॥ ३३

त्वयेदं महदारब्धं कार्यमप्रतिचिन्तितम् । दिप्यथा त्वां नावधीद्रामो विपमिश्रमिवामिषम् ॥ ३४

तस्मात्त्वया समारब्धं कर्म ह्यप्रतिमं परैः । अहं समीकरिष्यामि हत्वा शत्रून्स्त्वानघ^३ ॥ ३५

यदि शक्रविवस्वन्तौ यदि पावकमारुतौ । तावहं योधयिष्यामि कुबेरवरुणावपि ॥ ३६

गिरिमात्रशरीरस्य शितशूलधरस्य च^४ । नर्दतस्तीक्ष्णदंष्ट्रस्य विभियाद्द्वै पुगन्दरः ॥ ३७

पुनर्मां स द्वितीयेन शरेण निहनिष्यति । ततोऽहं तस्य पास्यामि रुधिरं काममाश्रस ॥ ३८

वधेन वै दाशरथेः सुखावहं जयं तवाहर्तुमहं यतिष्ये ।

हत्वा च रामं सह लक्ष्मणेन खाद्यामि सर्वान् हरियूथमुग्न्यान् ॥ ३९

१. उत्तरन्ति घ. ।

२. क्षिप्रम् च. छ. ।

३. अस्यानन्तरम् — अहमुत्सादयिष्यामि

शत्रून्स्त्व विशांपते—इति च. ।

४. महापरिषयोधिनः च. ।

रमस्व कामं पिब च द्रव्यवारुणीं कुरुष्व कार्याणि हितानि विज्वरः ।
मया तु रामे गमिते यमक्षयं चिराय सीता वशगा भविष्यति ॥

४०

इत्यार्षं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे कुम्भकर्णमतिर्नाम द्वादशः सर्गः

त्रयोदशः सर्गः

महापार्श्वचोऽभिनन्दनम्

रावणं क्रुद्धमाज्ञाय महापार्श्वं महाबलः । मुहूर्तमनुमंचिन्य प्राञ्जलिवक्त्रियमब्रवीत् ॥ १
यः खल्वपि वनं प्राप्य मृगन्यालसमाकुलम् । न पिवेन्मधु संप्राप्तं स नरो वालिशो भवेत् ॥ २
ईश्वरस्येश्वरः कोऽस्ति तव शत्रुनिवर्हण । रमस्व सह वैदेह्या शत्रूनाक्रम्य मूर्धमु ॥ ३
बलात्कुक्कुटवृत्तेन वर्तस्व सुमहाबल । आक्रम्य सीतां वैदेहीं तथा भुङ्क्ष्व रमस्व च ॥ ४
लब्धकामस्य ते पश्चादागमिष्यति यद्भयम् । प्राप्तमप्राप्तकालं वा सर्वं प्रतिसदिष्यसि ॥ ५
कुम्भकर्णः सहास्माभिरिन्द्रजिच्च महाबलः । प्रतिषेधयितुं शक्तौ सवज्रमपि वज्रिणम् ॥ ६
उपप्रदानं सान्त्वं वा भेदं वा कुशलैः कृतम् । समतिक्रम्य दण्डेन सिद्धिमर्थेषु रोचय ॥ ७
इह प्राप्तान् वयं सर्वाञ्छत्रूंस्तव महाबल । वशे शस्त्रप्रपातेन करिष्यामो न संशयः ॥ ८
एवमुक्तस्तदा राजा महापार्श्वेन रावणः । तस्य संपूजयन् वाक्यमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ९
महापार्श्व निबोध त्वं रहस्यं किञ्चिदात्मनः । चिरवृत्तं तदागम्यास्ये यदवासं मया पुरा ॥ १०
पितामहस्य भवनं गच्छन्तीं पुञ्जिकस्थलाम् । चञ्चुर्यमाणामद्राक्षमाकाशेऽभिशिखानिव ॥ ११
सा प्रसह्य मया भुक्ता कृता विवसना ततः । स्वयंभूभवनं प्राप्ता लोलिता नलिनी यथा ॥ १२
तस्य तच्च तदा मन्ये ज्ञातमासीन्महात्मनः । अथ संकुपितो वेधा^१ मामिदं वाक्यमब्रवीत् ॥ १३
अद्यप्रभृति यामन्यां बलान्नारीं गमिष्यसि । तदा ते शतधा मूर्धा फलिष्यति न संशयः ॥ १४
इत्यहं तस्य शापस्य भीतः प्रमथमेव ताम् । नारोपये बलात्सीतां वैदेहीं शयने स्वके^२ ॥ १५
सागरस्येव मे वेगो मारुतस्येव मे गतिः । नैतद्वाशरथिर्धेद ह्यासादयति तेन माम् ॥ १६
यस्तु सिंहमिवासीनं मुसं गिरिगुहाशये । क्रुद्धं मृत्युमिवासीनं प्रबोधयितुमिच्छति ॥ १७
न मत्तो निर्गतान् वाणान् द्विजिह्वानिव पन्नगान् । रामः पश्यति संग्रामे तेन मामभिगच्छति ॥
क्षिप्रं वज्रोपमैर्बाणैः शतधा कार्मुकच्युतैः । राममादीपयिष्यामि उल्काभिरिव कुञ्जरम् ॥ १९
तच्चास्य बलमादास्ये बलेन महता वृत्तः । उदयन् सविता काले नक्षत्राणामिव प्रमाम् ॥ २०

न वासवेनापि सहस्रचक्षुषा युधास्मि शक्यो वरुणेन वा पुनः ।
मया त्वियं बाहुबलेन निर्जिता पुरी पुरा वैश्रवणेन पालिता ॥

२१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे महापार्श्ववचोऽभिनन्दनं नाम त्रयोदशः सर्गः

चतुर्दशः सर्गः

प्रहस्तविभीषणविवादः

निशाचरेन्द्रस्य निशम्य वाक्यं स कुम्भकर्णस्य च गर्जितानि ।

विभीषणो राक्षसराजमुख्यमुवाच वाक्यं हितमर्थयुक्तम् ॥

१

वृतो हि बाह्वन्तरभोगराशिश्चिन्ताविष. सुम्मिततीक्ष्णदंष्ट्रः ।

पश्चाद्गुलीपञ्चशिरोऽतिकायः सीतामद्वाहिस्त्व केन राजन् १ ॥

२

यावन्न लङ्कां समभिद्रवन्ति वलीमुखाः पर्वतकूटमात्रा ।

दंष्ट्रायुधाश्चैव नखायुधाश्च प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ॥

३

यावन्न गृह्णन्ति शिरांसि बाणा रामेरिता राक्षसपुंगवानाम् ।

वज्रोपमा वायुसमानवेगाः प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ॥

४

न कुम्भकर्णेन्द्रजितौ च राजंस्तथा महापार्श्वमहोदरौ वा ।

निकुम्भकुम्भौ च तथातिकायः स्थातुं न शक्ता युधि राघवस्य ॥

५

जीवंस्तु रामस्य न मोक्ष्यसे त्वं गुप्तः सवित्राप्यथ वा मरुद्धिः ।

न वासवम्याङ्कगतो न मृत्योर्न खं^२ न पातालमनुप्रविष्टः ॥

६

निशम्य वाक्यं तु विभीषणस्य ततः प्रहस्तो वचनं बभाषे ।

न नो भयं विद्म न दैवतेभ्यो न दानवेभ्यो ह्यथवा कुतश्चित् ॥

७

न यक्षगन्धर्वमहोरगेभ्यो भयं न संख्ये पतगोत्तमेभ्यः ।

कथं नु रामाद्भविता भयं नो नरेन्द्रपुत्रात्समरे कदाचित् ॥

८

प्रहस्तवाक्यं त्वहितं निशम्य विभीषणो राजहितानुकाङ्क्षी ।

ततो महार्थं^३ वचनं बभाषे धर्मार्थकामेषु निविष्टबुद्धिः ॥

९

१. अस्यानन्तरम्—पुरा शरान् मूर्यमरीचि- मैथिली ॥—इति ग. ।

संनिभान् सुवर्णपुङ्गवान् सुदृढान्त्पातमजः । सृजत्य-

२. नभः च. ।

भोषान् विशिखान् बधाय ते प्रदीयतां दाशरथाय

३. महात्मा च. छ. ।

प्रहस्त राजा च महोदरश्च त्वं कुम्भकर्णश्च यदर्थजातम् ।	
ब्रवीथ रामं प्रति तन्न शक्यं यथा गतिः स्वर्गमधर्मबुद्धेः ॥	१०
वधस्तु रामस्य मया त्वया वा प्रहस्त सर्वैरपि राक्षसैर्वा ।	
कथं भवेदर्थविशारदस्य महार्णवं तर्तुमिवाह्वस्य ॥	११
धर्मप्रधानस्य महारथस्य इक्ष्वाकुवंशप्रभवस्य राज्ञः ।	
प्रहस्त ^१ देवाश्च तथाविधस्य कृत्येषु शक्तस्य भवन्ति मूढाः ॥	१२
तीक्ष्णा न तावत्तव ^२ कङ्कपत्रा दुरासदा राघवविप्रमुक्ताः ।	
भित्त्वा शरीरं प्रविशन्ति बाणाः प्रहस्त तेनैव विकथसे त्वम् ^३ ॥	१३
न रावणो नातिबलस्त्रिशीर्षो न कुम्भकर्णोऽस्य ^४ सुतो निकुम्भः ।	
न चेन्द्रजिह्वाशरथिं प्रसोढुं त्वं वा रणे शक्रममं समर्थाः ॥	१४
देवान्तको वापि नरान्तको वा तथातिकायोऽतिरथो महात्मा ।	
अकम्पनश्चाद्रिसमानमारः स्यातु न शक्ता युधि राघवस्य ॥	१५
अयं हि राजा व्यसनाभिभूतो मित्रैरमित्रप्रतिमैर्भवद्भिः ।	
अन्वाम्यते राक्षसनाशनाय तीक्ष्णः प्रकृत्या ह्यसमीक्ष्यकारी ॥	१६
अनन्नभोगेन सहस्रमूर्धा नागेन भीमेन महाबलेन ।	
बलात्परिक्षिप्तमिमं भवन्तो राजानमुत्क्षिप्य विमोचयन्तु ॥	१७
यावद्भिः केशग्रहणात् ^५ मुहद्भिः समेत्य सर्वैः परिपूर्णकामैः ।	
निगृह्य राजा परिरक्षितव्यो भूतैर्यथा भीमबलैर्गृहीतः ॥	१८
सुवारिणा ^६ राघवसागरेण प्रच्छाद्यमानम्नरसा भवद्भिः ।	
युक्तम्व्ययं तारयितुं समेत्य काकुत्स्थपातालमुखे पतन् सः ॥	१९
इदं पुरस्यास्य सराक्षसस्य राज्ञश्च पथ्यं समुहज्जनम्य ।	
सम्यग्धि वाक्यं सततं ब्रवीमि नरेन्द्रपुत्राय ददाम पत्नीम् ॥	२०

१. पुरोऽस्य पुना ।

—इति च ।

२. नता यत्तव च. छ. ।

४. कुम्भकर्णस्य छ ।

३. अस्थानम्नरम्—भित्त्वा न तावत्प्रवि-

५. केशग्रहणम् च. छ.

शन्ति कार्यं प्राणान्तिकास्तेऽशनिदुल्यवेगाः । शिताः
शरा राघवविप्रमुक्ताः प्रहस्त तेनैव विकथसे त्वम् ॥

६. संहारिणा च. छ. ।

परस्य वीर्यं स्वबलं च बुद्ध्या स्थानं क्षयं चैव तथैव वृद्धिम् ।

तथा स्वपक्षेऽप्यनुमृश्य बुद्ध्या वदेत्क्षमं स्वामिहितं च मन्त्री ॥

२१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे प्रहस्तविभीषणविवादो नाम चतुर्दशः सर्गः

पञ्चदशः सर्गः

इन्द्रजिद्विभीषणविवादः

बृहस्पतेस्तुल्यमतेर्वचन्निशम्य यत्नेन विभीषणस्य ।

ततो महात्मा वचनं बभाषे तत्रेन्द्रजिन्नैर्ऋतयोधमुग्न्यः ॥

१

किं नाम ते तात कनिष्ठवाक्यमनर्थकं चैव गुभीतवच्च ।

अस्मिन् कुले योऽपि भवेन्न जातः सोऽपीदृशं नैव वदेन्न कुर्यात् ॥

२

सत्त्वेन वीर्येण पराक्रमेण शौर्येण धैर्येण च तेजसा च ।

एकः कुलेऽस्मिन् पुरुषो विमुक्तो विभीषणस्तात कनिष्ठ एषः ॥

३

किं नाम तौ राक्षस राजपुत्रावस्माकमेकेन हि राक्षसेन ।

सुप्राकृतेनापि रणे निहन्तुं शक्यौ कुतो भीषयसे स्म भीरो ॥

४

त्रिलोकनाथो ननु देवराजः शक्रो मया भूमितले निविष्टः ।

भयार्दिताश्चापि दिशः प्रपन्नाः सर्वे तथा देवगणाः समग्राः ॥

५

ऐरावतो विम्बरमुन्नदन् स निपातितो भूमितले मया तु ।

विक्रुप्य दन्तौ तु मया प्रसह्य वित्रासिता देवगणाः समग्राः ॥

६

सोऽहं सुराणामपि दर्पहन्ता दैत्योत्तमानामपि शोकदाता ।

कथं नरेन्द्रात्मजयोर्न शक्तो मनुष्ययोः प्राकृतयोः सुवीर्यः ॥

७

अथेन्द्रकल्पस्य दुरासदस्य महौजमस्तद्वचनं निशम्य ।

ततो महार्थं वचनं बभाषे विभीषणः शस्त्रभृतां वरिष्ठः ॥

८

न तात मन्त्रे मम निश्चयोऽस्ति बालस्त्वमद्याप्यविपक्वबुद्धिः ।

तस्मात्त्वया ह्यात्मविनाशनाय वचोऽर्थहीनं बहु विप्रलसम् ॥

९

पुत्रप्रवादेन तु रावणस्य त्वमिन्द्रजिन्मित्रमुखोऽसि शत्रुः ।

यस्येदृशं राघवतो विनाशं निशम्य मोहादनुमन्यसे त्वम् ॥

१०

त्वमेव वध्यश्च सुदुर्मतिश्च स चापि वध्यो य इहानयत्त्वाम् । बालं दृढं साहसिकं च योऽद्य प्रावेशयन्मन्त्रकृतां समीपम् ॥	११
मूढोऽप्रगल्भोऽविनयोपपन्नस्तीक्ष्णस्वभावोऽल्पमतिर्दुरात्मा । मूर्खस्त्वमत्यन्तसुदुर्मतिश्च त्वमिन्द्रजिह्वालतया ब्रवीषि ॥	१२
को ब्रह्मदण्डप्रतिमप्रकाशानर्चिष्मतः कालनिकाशरूपान् । सहेत बाणान् यमदण्डकल्पान् समीक्ष्य मुक्तान् युधि राघवेण ॥	१३
धनानि रत्नानि विभूषणानि वासांसि दिव्यानि मणींश्च चित्रान् । सीतां च रामाय निवेद्य देवी वसेम राजन्निह वीतशोकाः ॥	१४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे इन्द्रजिह्विभीषणविवादो नाम पञ्चदशः सर्गः

षोडशः सर्गः

विभीषणाक्रोशः

सुनिविष्टं हितं वाक्यमुक्तवन्तं विभीषणम् । अत्रवीत्यरुषं वाक्यं रावणः कालान्घोदितः ॥	१
वसेत्सह सपत्नेन क्रुद्धेनाशीविषेण वा । न तु मित्रप्रवादेन संवसेच्छत्रुमेविना ॥	२
जानामि शीलं ज्ञातीनां सर्वलोकेषु राक्षस । हृष्यन्ति व्यसनेप्वेते ज्ञातीनां ज्ञातयः सदा ॥	३
प्रधानं साधकं वैद्यं धर्मशीलं च राक्षस । ज्ञातयो ह्यवमन्यन्ते शूरं परिभवन्ति च ॥	४
नित्यमन्योन्यसंहृष्टा व्यसनेप्वाततायिनः । प्रच्छन्नहृदया घोरा ज्ञातयन्तु भयावहाः ॥	५
श्रूयन्ते हस्तिभिर्गीताः श्लोकाः पद्मवने क्वचित् । पाशहस्तान्नरान् दृष्ट्वा श्रुणु तान् गदतो मम ॥	
नाग्निर्नान्यानि शस्त्राणि न नः पाशा भयावहाः । घोराः स्वार्थप्रयुक्तास्तु ज्ञातयो नो भयावहाः ॥	
उपायमेते वक्ष्यन्ति ग्रहणे नात्र संशयः । कृत्वाद्भयाज्जातिभयं मुकष्टं विदितं च नः ॥	८
विद्यते गोषु मंपन्नं विद्यते ब्राह्मणे दमः । विद्यते स्त्रीषु चापल्यं विद्यते ज्ञातितो भयम् ॥	९
ततो नेष्टमिदं सौम्य यदहं लोकसत्कृतः । ऐश्वर्येणाभिजानश्च रिपूणां मूर्ध्यवस्थितः ॥	१०
यथा पुष्करपर्णेषु पतितास्तोयबिन्दवः । न श्लेषमुपगच्छन्ति तथानार्येषु सौहृदम् ॥	११
यथा मधुकरस्तर्षाद्रसं विन्दन्न विद्यते । तथा त्वमपि तत्रैव तथानार्येषु सौहृदम् ॥	१२
यथा पूर्वं गजः स्नात्वा गृह्य हस्तेन वै रजः । दूषयत्यात्मनो देहं तथानार्येषु सौहृदम् ॥	१३
यथा शरदि मेघानां सिञ्चतामपि गर्जताम् । न भवत्यम्बुसंक्लेदस्तथानार्येषु सौहृदम् ॥	१४

अन्यस्त्वेवंविधं ब्रूयाद्वाक्यमेतन्निशाचर । अस्मिन् मुहुर्ते न भवेत्त्वां तु धिक्कुलपांसनम् ॥१५
 इत्युक्तः परुषं वाक्यं न्यायवादी विभीषणः । उत्पपात गदापाणिश्चतुर्भिः सह राक्षसैः ॥ १६
 अब्रवीच्च तदा वाक्यं जातक्रोधो विभीषणः । अन्तरिक्षगतः श्रीमान् आतरं राक्षसाधिपम् ॥१७
 स त्वं आतासि मे राजन् ब्रूहि मां यद्यदिच्छसि । ज्येष्ठो मान्यः पितृसमो न च धर्मपथे स्थितः ॥
 इदं तु परुषं वाक्यं न क्षमाम्यनृतं^१ तव । सुनीतं हितकामेन वाक्यमुक्तं दशानन ॥ १९
 न गृह्णन्त्यकृतात्मानः कालस्य वशमागताः । सुलभाः पुरुषा राजन् सततं प्रियवादिनः ॥ २०
 अप्रियस्य तु पथ्यस्य वक्ता श्रोता च दुर्लभः । बद्धं कालस्य पाशेन सर्वभूतापहारिणा ॥ २१
 न नश्यन्तमुपेक्षेयं प्रदीप्तं शरणं यथा । दीप्तपावकसंकाशैः शितैः काञ्चनभूपणैः ॥ २२
 न त्वामिच्छाम्यहं द्रष्टुं रामेण निहतं शरैः । शूराश्च बलवन्तश्च कृतास्त्राश्च रणाजिरे ॥ २३
 कालाभिपन्नाः सीदन्ति यथा बालुकमेतवः । तन्मर्षयतु यच्चोक्तं गुरुत्वाद्धितमिच्छता ॥ २४
 आत्मानं सर्वथा रक्ष पुरीं चेमां सराक्षमाम् । स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामि मुखी भव मया विना^२ ॥

निवार्यमाणस्य मया हितैषिणा न रोचते ते वचनं निशाचर ।

परीतकाला हि गतायुषो नरा हितं न गृह्णन्ति मुहृद्गिरीरितम् ॥ २६

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे विभीषणाक्रोशो नाम षोडशः सर्गः

सप्तदशः सर्गः

विभीषणशरणागतनिवेदनम्

इत्युक्त्वा परुषं वाक्यं रावणं रावणानुजः । जाजगाम मुहूर्तेन यत्र रामः सलक्ष्मणः ॥ १
 तं मेरुशिखराकारं दीप्तमिव शतहृदाम् । गगनस्थं महीस्थास्ते ददृशुर्वानराधिपाः ॥ २
 स हि मेघाचलप्रख्यो वज्रायुधसमप्रभः । वरायुधधरो वीरो दिव्याभरणभूषितः ॥ ३
 ये चाप्यनुचरास्तस्य चत्वारो भीमविक्रमाः । तेऽपि वर्मायुधोपेता भूषणैश्च विभूषिताः^३ ॥ ४
 तमात्मपञ्चमं दृष्ट्वा सुग्रीवो वानराधिपः । वानरैः सह दुर्धर्षश्चिन्तयामास बुद्धिमान् ॥ ५
 चिन्तयित्वा मुहूर्तं तु वानरांस्तानुवाच ह । हनुमत्प्रमुखान् सर्वानिदं वचनमुत्तमम् ॥ ६
 एष सर्वायुधोपेतश्चतुर्भिः सह राक्षसैः । राक्षसोऽभ्येति पश्यध्वमस्मान् हन्तुं न संशयः ॥ ७
 सुग्रीवस्य वचः श्रुत्वा सर्वे ते वानरोत्तमाः । सालानुद्यम्य शैलांश्च इदं वचनमब्रुवन् ॥ ८

१. अहितम् क. छ. ।

मन्त्रवक्ता यो वारयेत्त्वां स्वयमेव पापात् ॥—इति छ. ।

२. अस्यानन्तरम्—नूनं न ते राक्षस कश्चि-

३. ३, ४ पद्ये च. न स्तः।

दस्ति रक्षोनिकायेषु सुहृत् सखा वा । हितोपदेशस्य न

शीघ्रं व्यादिश नो राजन् वधायैषां दुरात्मनाम् । निपतन्ति हता यावद्धरण्यामल्पतेजसः ॥ ९
 तेषां संभाषमाणानामन्योन्यं स विभीषणः । उत्तरं तीरमासाद्य स्वस्थ एव व्यतिष्ठत ॥ १०
 उवाच च महाप्राज्ञः स्वरेण महता महान् । सुग्रीवं तांश्च संप्रेक्ष्य सर्वान् वानरयूथपान् ॥ ११
 रावणो नाम दुर्वृत्तो राक्षसो राक्षसेश्वरः । तस्याहमनुजो भ्राता विभीषण इति श्रुतः ॥ १२
 तेन सीता जनस्थानाद्गता हत्वा जटायुषम् । रुद्धा च विवशा दीना राक्षसीभिः सुरक्षिता ॥ १३
 तमहं हेतुभिर्वावयैर्विविधैश्च न्यदर्शयम् । साधु निर्यात्यतां सीता रामायेति पुनः पुनः ॥ १४
 स च न प्रतिजग्राह रावणः कालचोदितः । उच्यमानं हितं वाक्यं विपरीत इवौषधम् ॥ १५
 सोऽहं परुषितमतेन दामवच्चावमानितः । त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च राघवं शरणं गतः ॥ १६
 सर्वलोकशरण्याय राघवाय महात्मने । निवेदयत मां क्षिप्रं विभीषणमुपस्थितम् ॥ १७
 एतत्तु वचनं श्रुत्वा सुग्रीवो लघुविक्रमः । लक्ष्मणस्याग्रतो रामं संगन्धमिदमब्रवीत् ॥ १८
 रावणस्यानुजो भ्राता विभीषण इति श्रुतः । चतुर्भिः सह रक्षोभिर्भवन्तं शरणं गतः ॥ १९
 मन्त्रे व्यूहे नये चारं युक्तो भवितुमर्हसि । वानराणां च भद्रं ते परेषां च परंतप ॥ २०
 अन्नर्धानगता ह्येते राक्षसाः कामरूपिणः । शूराश्च निकृतिजाश्च तेषु जातु न विश्वमेत ॥ २१
 प्रणिधी राक्षसेन्द्रस्य रावणस्य भवेदयम् । अनुप्रविश्य सोऽस्मासु भेदं कुर्यान्न मंशयः ॥ २२
 अथवा स्वयमेवैष छिद्रमासाद्य बुद्धिमान् । अनुप्रविश्य विश्वस्ते कदाचित्प्रहरेदपि ॥ २३
 मित्राटविवलं चैव मौलं भृत्यवलं तथा । सर्वमेतद्दलं ग्राह्यं वर्जयित्वा द्विपद्दलम् ॥ २४
 प्रकृत्या राक्षसो ह्येष भ्रातामित्रस्य वै प्रभो । आगतश्च रिपोः पक्षात्कथमस्मिन् हि विश्वमेत् ॥
 रावणेन प्रणिहितं तमवेहि विभीषणम् । तस्याहं निग्रहं मन्ये क्षमं क्षमवतां वर ॥ २६
 राक्षसो जिह्वया बुद्ध्या संदिष्टोऽयमुपस्थितः । प्रहर्तुं मायया छन्नो विश्वस्ते त्वयि राघव ॥ २७
 प्रविष्टः शत्रुसैन्यं हि प्राज्ञः शत्रुगर्तकितः । निहन्यादन्तरं लब्ध्वा उलूक इव वायमान् ॥ २८
 वध्यतामेष दण्डेन तीव्रेण सचिवैः सह । रावणस्य नृशंसस्य भ्राता ह्येष विभीषणः ॥ २९
 एवमुक्त्वा तु तं रामं संगन्धो वाहिनीपतिः । वाक्यज्ञो वाक्यकुशलं ततो मौनमुपागमत् ॥ ३०
 सुग्रीवस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा रामो महायशः । समीपस्थानुवाचेदं हनुमत्प्रमुखान् हरीन् ॥ ३१
 यदुक्तं कपिराजेन रावणावगजं प्रति । वाक्यं हेतुमदर्थ्यं च भवद्विरपि तच्छ्रुतम् ॥ ३२
 मुह्यदा ह्यर्थकृच्छ्रेषु युक्तं बुद्धिमता सता । समर्थनापि संदेष्टुं शाश्वती भृतिमिच्छता ॥ ३३
 इत्येवं परिपृष्टान्ते स्वं स्वं मतमन्दिताः । सोपचारं तदा राममृच्छुर्हितचिकीर्षवः ॥ ३४
 अज्ञातं नास्ति ते किञ्चित्त्रिषु लोकेषु राघव । आत्मानं सूचयन् राम पृच्छस्यस्मान् मुह्यतया ॥ ३५
 त्वं हि सत्यव्रतः शूरो धार्मिको दृढविक्रमः । परीक्ष्यकारी मृत्युतिमान्निमृष्टात्मा सुहृत्सु चा ॥ ३६
 तस्मादेकैकशस्तावद्ब्रुवन्तु मच्चिवाप्तव । हेतुतो मतिसंपन्नाः समर्थाश्च पुनः पुनः ॥ ३७

इत्युक्ते राघवायाथ मतिमानङ्गदोऽप्रतः । विभीषणपरीक्षार्थमुवाच वचनं हरिः ॥ ३८
 शत्रोः सकाशात्संप्राप्तः सर्वथा शङ्क्य एव हि । विश्वासयोग्यः सहमा न कर्तव्यो विभीषणः ॥
 छादयित्वात्मभावं हि चरन्ति शटबुद्धयः । प्रहरन्ति च रन्ध्रेषु सोऽनर्थः मुमहान् भवेत् ॥ ४०
 अर्थानर्थौ विनिश्चित्य व्यवसायं भजेत ह । गुणतः संग्रहं कुर्याद्दोषतस्तु विसर्जयेत् ॥ ४१
 यदि दोषो महान्स्तिस्मित्यज्यनामविशङ्कितम् । गुणान् वापि बहूञ्जात्वा संग्रहः क्रियतां नृप ॥
 शरभस्त्वथ निश्चित्य साध्यं वचनमब्रवीत् । क्षिप्रमस्मिन्नरव्याघ्र चारः प्रतिविधीयताम् ॥ ४३
 प्रणिधाय हि चारणं यथावत्सृक्ष्मबुद्धिना । परीक्ष्य च ततः कार्यो यथान्यायं परिग्रहः ॥ ४४
 जाम्बवांस्त्वथ संप्रेक्ष्य शम्भुबुद्ध्या विचक्षणः^१ । वाक्यं विज्ञापयामाम् गुणवद्दोषवर्जितम् ॥ ४५
 बद्धवैराच्च पापाच्च राक्षसेन्द्राद्विभीषण । अदेशकाले संप्राप्तः सर्वथा शङ्क्यतामयम् ॥ ४६
 ततो मूढस्तु संप्रेक्ष्य नयापनयकोविदः । वाक्यं वचनसंपन्नो वभाषे हेतुमत्तरम् ॥ ४७
 वचनं^२ नाम तस्यैष रावणस्य विभीषण । पृच्छ्यतां मधुरेणायं शनैर्नरवरंश्वर ॥ ४८
 भावमस्य तु विज्ञाय तनस्तत्त्वं कर्ग्यमि । यदि दुष्टो न दुष्टो वा बुद्धिपूर्वं नरर्षभ ॥ ४९
 अथ संस्कारसंपन्नो हनमान् मर्चिवोत्तम । उवाच वचनं श्लक्ष्णमर्थवन्मधुरं लघु ॥ ५०
 न भवन्नं मतिश्रेष्ठं समर्थं वदता वरम् । अनिशाययितुं शक्तो बृहस्पतिरपि ब्रुवन् ॥ ५१
 न वादान्नापि मद्गुर्णान्नाधिक्यान्न च कामनः । वक्ष्यामि वचनं राजन् यथार्थं राम गौरवात् ५२
 अर्थानर्थनिमित्तं हि यदुक्तं मच्चिवैस्तव । तत्र दोषं प्रपश्यामि क्रिया न ह्युपपद्यते ॥ ५३
 ऋते नियोगात्सामर्थ्यमवतोद्धं न शक्यते । सहसा विनियोगो हि दोषवान् प्रतिभाति मा ॥ ५४
 चारप्रणिहितं युक्तं यदुक्तं सच्चिवैस्तव । अर्थम्याममवात्तत्र कारणं नोपपद्यते ॥ ५५
 अदेशकाले संप्राप्त इत्ययं यद्विभीषण । विवक्षा तत्र मेऽस्मीयं ता निबोध यथामति ॥ ५६
 स ण्प देश कालश्च भवतीति यथा तथा । पुरुषात्पुरुषं प्राप्य तथा दोषगुणावपि ॥ ५७
 दौरान्म्यं रावणे दृष्ट्वा विक्रमं च तथा त्वयि । युक्तमागमनं तस्य महशं तस्य बुद्धितः ५८
 अज्ञातरूपं पुरुषैः म राजन् पृच्छयतामिति । यदुक्तमत्र मे प्रेक्षा काचिदस्ति समीक्षिता ॥ ५९
 पृच्छयमानो विशङ्केत सहसा बुद्धिमान् वचः । तत्र मित्रं प्रदुष्येत मिथ्या पृष्टं सुखागतम् ॥ ६०
 अशक्यः सहसा राजन् भावो वेत्तुं परम्य वै । अन्तः स्वभावैर्गार्तितैर्नैपुण्यं पश्यता भृशम् ॥
 न त्वम्य ब्रुवतो जातु लक्ष्यते दुष्टभावता । प्रसन्नं वदनं चापि तस्मान्मे नास्ति संशयः ॥ ६२
 अशङ्कितमतिः स्वस्थो न शटः परिमर्षति । न चास्य दुष्टा वाक् चापि तस्मान्नास्तीह संशयः ॥
 आकारश्छाद्यमानोऽपि न शक्यो विनिगूहितुम् । बलाद्धि विवृणोत्येव भावमन्तर्गतं नृणाम् ॥

देशकालोपपन्नं च कार्यं कार्यविदां वर । सफलं कुरुते क्षिप्र प्रयोगेणाभिसंहितम् ॥ ६५
 उद्योगं तव संप्रेक्ष्य मिथ्यावृत्तं च रावणम् । वालिनश्च वधं श्रुत्वा सुग्रीवं चाभिषेचितम् ॥६६
 राज्यं प्रार्थयमानश्च बुद्धिपूर्वमिहागतः^१ । गृणावत्तु पुरस्कृत्य युज्यते त्वस्य संग्रहः ॥ ६७
 यथाशक्ति मयोक्तं तु राक्षसम्यार्जवं प्रति । त्वं प्रमाणं तु शेषस्य श्रुत्वा बुद्धिमतां वर ॥ ६८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे विभीषणशरणागतिनिवेदनं नाम सप्तदशः सर्गः

अष्टादशः सर्गः

विभीषणसंग्रहनिर्णयः

अथ रामः प्रमन्नात्मा श्रुत्वा वायुमुतम्य ह । प्रत्यभापत दुर्धर्षः श्रुतवानात्मनि स्थितम् ॥ १
 ममापि तु विवक्षास्ति काचित्प्रति विभीषणम् । श्रुतमिच्छामि तत्पूर्वं भवद्भिः श्रेयसि स्थितैः ॥
 मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथंचन । दोषो यद्यपि तस्य म्यात्मनामेतदगर्हितम् ॥ ३
 सुग्रीवस्त्वथ तद्राक्यमाभाष्य च विमृश्य च । ततः शुभतरं वाक्यमुवाच हरिपुंगवः ॥ ४
 सुदुष्टो वाप्यदुष्टो वा किमेव रजनीचरः । ईदृशं व्यमनं प्राप्तं भ्रातरं यः परित्यजेत् ॥ ५
 को नाम स भवेत्तस्य यमेव न परित्यजेत् । वानगधिपतेर्वाक्यं श्रुत्वा सर्वानुदीक्ष्य च ॥ ६
 ईषदुत्समयमानस्तु लक्ष्मणं पुण्यलक्षणम् । इति होंवाच काकुत्स्थो वाक्यं सत्यपराक्रमः ॥ ७
 अनधीत्य च शास्त्राणि वृद्धाननुपमेव्य च । न शक्यमीदृशं वक्तुं यदुवाच हरीश्वरः ॥ ८
 अस्मि मूक्ष्मतरं किंचिद्यत्र प्रतिभाति मे । प्रत्यक्षं लौकिकं वापि विद्यते सर्वराजमु ॥ ९
 अमित्राम्बकुलीनाश्च प्रातिदेश्याश्च कीर्तिताः । व्यमनेषु प्रदुर्गाम्स्तस्मादयमिहागतः ॥ १०
 अपापास्तत्कुलीनाश्च मानयन्ति स्वकान् हितान् । एष प्रायो नरेन्द्राणां शङ्कनीयस्तु शोभनः ॥
 यस्तु दोषस्त्वया प्रोक्तो ह्यादानेऽग्बिलस्य च । तत्र ते कीर्तयिष्यामि यथाशास्त्रमिदं शृणु ॥
 न वयं तत्कुलीनाश्च राज्यकाङ्क्षी च राक्षसः । पण्डिता हि भविष्यन्ति तस्माद्ग्राह्यो विभीषणः ॥
 अन्यग्राश्च प्रहृष्टाश्च न भविष्यन्ति संगताः । प्रणादश्च महानेष ततोऽस्य भयमागतम् ॥ १४
 इति भेदं गमिष्यन्ति तस्माद्ग्राह्यो विभीषण । न सर्वे भ्रातरस्तात भवन्ति भरतोपमाः ॥ १५
 मद्भिधा वा पितु पुत्राः सुहृदो वा भवद्भिधाः । एवमुक्तस्तु रामेण सुग्रीवः महलक्ष्मणः ॥
 उत्थायेदं महाप्राज्ञं प्रणतो वाक्यमब्रवीत् । रावणेन प्रणिहितं तमवेहि विभीषणम् ॥ १७
 तस्याहं निग्रहं मन्ये क्षमं क्षमवतां वर । राक्षसो जिह्वया बुद्ध्या संदिष्टोऽयमिहागतः ॥ १८

१. अस्यानन्तरम्—अद्यैव भ्रातरं त्यक्त्वा राक्षसैः ॥—इति च ।

प्रहर्तुं त्वयि विश्वस्ते प्रच्छन्नो मयि वानघ । लक्ष्मणे वा महाबाहो स वध्यः सचिवैः सह ॥ १९
 रावणस्य नृशंसस्य भ्राता ह्येष विभीषणः । एवमुक्त्वा रघुश्रेष्ठं सुग्रीवो वाहिनीपतिः ॥ २०
 वाक्यज्ञो वाक्यकुशलं तनो मौनमुपागमत् । सुग्रीवस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा रामो विमृश्य च ॥ २१
 ततः शुभतरं वाक्यमुवाच हरिपुगवम् । सुदुष्टो वाप्यदुष्टो वा किमेव रजनीचरः ॥ २२
 सूक्ष्ममप्यहितं कर्तुं ममाशक्तः कथंचन । पिशाचान् दानवान् यक्षान् पृथिन्यां चैव राक्षसान् ॥
 अङ्गुल्यग्रेण तान् हन्यामिच्छन् हरिगणेश्वर । श्रूयते हि कपोतेन शत्रुः शरणागतः ॥ २४
 अर्चितश्च यथान्यायं स्वैश्च मासैर्निमन्त्रितः । स हि तं प्रतिजग्राह भार्याहर्तारमागतम् ॥ २५
 कपोतो वानरश्रेष्ठ किं पुनर्मद्विधो जन । ऋषेः कण्वस्य पुत्रेण कण्डुना परमर्षिणा ॥ २६
 शृणु गाथां पुरा गीतां धर्मिष्ठां मत्यवादिना । बद्धाङ्गलिपुटं दीनं याचन्तं शरणागतम् ॥ २७
 न हन्यादानृशंसार्थमपि शत्रुं परंतप । आर्तो वा यदि वा दृप्तः परेषां शरणागतः ॥ २८
 अपि प्राणान् परित्यज्य रक्षितव्यः कृतात्मना । तं चेद्भयाद्वा मोहाद्वा कामाद्वापि न रक्षति ॥ २९
 स्वया शक्त्या यथान्यायं तत्पापं लोकगर्हितम् । विनष्टः पश्यतो यस्यां रक्षितुः शरणागतः ॥ ३०
 आदाय सुकृतं तस्य सर्वं गच्छेद्गरक्षितः । एवं दोषो महानत्र प्रपन्नानामरक्षणे ॥ ३१
 अस्वर्ग्यं चायशस्यं च बलवीर्यविनाशनम् । करिष्यामि यथार्थं तु कण्डोर्वचनमुत्तमम् ॥ ३२
 धर्मिष्ठं च यशस्यं च स्वर्ग्यं स्यात्तु फलोदयम् । सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते ॥ ३३
 जभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्भ्रतं मम । आनयैनं हरिश्रेष्ठ दत्तमस्याभयं मया ॥ ३४
 विभीषणो वा सुग्रीव यदि वा रावण स्वयम् । रामस्य तु वचः श्रुत्वा सुग्रीवः प्लवगेश्वरः ॥ ३५
 प्रत्यभाषत काकुत्स्थं सौहार्देनाभिचोदितः । किमत्र चित्र धर्मज लोकनाथ सुखावह ॥ ३६
 यत्त्वमार्यं प्रभाषेथाः सत्त्ववान् मत्पथे स्थित । मम चाप्यन्तरात्मायं शुद्धं वेत्ति विभीषणम् ॥ ३७
 अनुमानाच्च भावाच्च सर्वत मुपरीक्षितः । तस्मात्क्षिप्रं सहास्माभिन्मुल्यो भवतु राघव ॥ ३८
 विभीषणो महाप्राज्ञः सखित्वं चाभ्युपैतु नः ॥

ततस्तु सुग्रीववचो निशम्य तद्धरीश्वरेणाभिहितं नरेश्वरः ।

विभीषणेनाशु जगाम संगम पतत्रिराजेन यथा पुरंदरः ॥

३९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायाम्

युद्धकाण्डे विभीषणसंग्रहनिर्णयो नाम अष्टादशः सर्गः

१. मम शक्तः पुना ।

२. धरिः च ।

३. यथासत्त्वम् च ।

४. २९, ३० पद्ये क. न स्तः ।

५. इदमर्थम् क. नास्ति ।

६. अस्यान्तरम्—शरणागतसंज्ञां कथ-

मस्मद्विधश्चरेत् [त्यजेत्]—इति ख. ।

७. फलोदये क. छ. ।

एकोनविंशः सर्गः

शरतल्पसंवेशः

राघवेणाभये दत्ते संनतो रावणानुजः । विभीषणो महाप्राज्ञो भूमिं समवलोकयन् ॥ १
 खात्पपातावनीं हृष्टो भक्तैरनुचरैः सह । स तु रामस्य धर्मात्मा निपपात विभीषणः ॥ २
 पादयोः शरणान्वेषी चतुर्भिः सह राक्षसैः । अब्रवीच्च तदा रामं वाक्यं तत्र विभीषणः ॥ ३
 धर्मयुक्तं च युक्तं च मनसः^१ संप्रहर्षणम् । अनुजो रावणस्याहं तेन चास्म्यवमानितः ॥ ४
 भवन्तं सर्वभूतानां शरण्यं शरणं गतः । परित्यक्त्वा मया लङ्का मित्राणि च धनानि च ॥ ५
 भवद्गतं मे राज्यं च जीवितं च सुखानि च । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामो वचनमब्रवीत् ॥ ६
 वचसा सान्त्वयित्वैनं लोचनाभ्यां पिबन्निव । अख्याहि मम तत्त्वेन राक्षसानां बलाबलम् ॥ ७
 एवमुक्तं तदा रक्षो रामेणाक्लिष्टकर्मणा । रावणस्य बलं सर्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ८
 अवध्यः सर्वभूतानां देवदानवरक्षसाम्^२ । राजपुत्र दशग्रीवो वग्दानात्स्वयंभुवः ॥ ९
 रावणानन्तरो भ्राता मम ज्येष्ठश्च वीर्यवान् । कुम्भकर्णो महातेजाः शक्रप्रतिबलो युधि ॥ १०
 राम सेनापतिस्तस्य प्रहस्तो यदि वा श्रुतः । कैलासे येन संग्रामे माणिभद्रः पराजितः ॥ ११
 बद्धगोधाङ्गुलित्राणस्त्ववध्यफवचो युधि । धनुरादाय तिष्ठन् स त्वदृश्यो भवतान्द्रजित ॥ १२
 संग्रामे स महाव्यूहे^३ तर्पयित्वा हुताशनम् । अन्नर्धानगनः शत्रूनिन्द्रजिद्धन्ति राघव ॥ १३
 महोदरमहापार्श्वो राक्षसश्चाप्यकम्पनः । अनीकपास्तु तस्यैने लोकपालसमा युधि ॥ १४
 दशकोटिसहस्राणि रक्षसां कामरूपिणाम् । मांसशोणितभक्षाणां लङ्कापुरनिवासिनाम् ॥ १५
 स तैः परिवृतो राजा लोकपालानयोधयत । मह देवैस्तु ते भग्ना रावणेन महात्मना^४ ॥ १६
 विभीषणवचः श्रुत्वा रामो दृढपराक्रमः । अन्वीक्ष्य मनसा सर्वमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १७
 यानि कर्मापदानानि रावणस्य विभीषण । आग्यातानि च तत्त्वेन ह्यवगच्छामि तान्यहम् ॥
 अहं हत्वा दशग्रीवं सप्रहस्तं सहानुजम् । राजानं त्वां करिष्यामि सत्यमेतद्ब्रवीमि ते ॥ १९
 रसातलं वा प्रविशेत्पातालं वापि रावणः । पितामहसकाशं वा न मे जीवन् विमोक्ष्यते ॥
 अहत्वा रावणं संख्ये सपुत्रबलबान्धवम् । अयोभ्यां न प्रवेक्ष्यामि त्रिभिस्त्रैर्भ्रातृभिः शपे ॥ २१
 श्रुत्वा तु वचनं तस्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः । शिरसा वन्द्य धर्मात्मा वक्तुमेवांपचक्रमे ॥ २२
 राक्षसानां वधे माहं लङ्कायाश्च प्रधर्षणे । करिष्यामि यथाप्राणं प्रवेक्ष्यामि च वाहिनीम् ॥ २३
 इति ब्रुवाणं रामस्तु परिष्वज्य विभीषणम् । अब्रवील्लक्ष्मणं प्रीतः समुद्राज्जलमानय ॥ २४
 तेन चैनं महाप्राज्ञमभिपिञ्च विभीषणम् । राजानं रक्षसां क्षिप्रं प्रमत्ने मयि मानद ॥ २५
 एवमुक्तस्तु सौमित्रिरभ्यपिञ्चद्विभीषणम् । मध्ये वानरमुख्यानां राजानं रामशासनात् ॥ २६

१. साम्प्रतं घ. ड. ।

२. गन्धर्वाभिरक्षसाम् क. ।

३. संग्रामसमयव्यूहे च. ।

४. दुरात्मना पुना.

तं प्रसादं तु रामस्य दृष्ट्वा सद्यः प्लवङ्गमाः । प्रचुक्रुशुर्महात्मानं साधु साध्विति चान्ब्रुवन् ॥ २७
 अब्रवीच्च हनुमांस्तं सुग्रीवश्च विभीषणम्^१ । कथं सागरमक्षोभ्यं तराम वरुणालयम् ॥ २८
 सैन्यैः परिवृताः सर्वे वानराणां महौजसाम् । उपायं नाधिगच्छामो यथा नदनदीपतिम् ॥ २९
 तराम तरसा सर्वे ससैन्या वरुणालयम्^२ । एवमुक्तस्तु धर्मज्ञः प्रत्युवाच विभीषणः ॥ ३०
 समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति । ग्वानितः सगरेणायमप्रमेयो महोदधिः ॥ ३१
 कर्तुमर्हति रामस्य ज्ञातेः कार्यं महोदधिः । एवं विभीषणेनोक्तो गक्षसेन विपश्चिता ॥ ३२
 आजगामाथ सुग्रीवो यत्र रामः सलक्ष्मणः । ततश्चाख्यातुमारोभे विभीषणवचः शुभम् ॥ ३३
 सुग्रीवो विपुलग्रीवः सागरम्योपवेशनम् । प्रकृत्या धर्मशीलस्य राघवस्याप्यरोचत ॥ ३४
 स लक्ष्मणं महातेजाः सुग्रीवं च हरीश्वरम् । सत्क्रियार्थं क्रियादक्षः स्मितपूर्वमभाषत ॥ ३५
 विभीषणस्य मन्त्रोऽयं मम लक्ष्मण रोचते । ब्रूहि त्वं महसुग्रीवस्नवापि यदि रोचते ॥ ३६
 सुग्रीवः पण्डितो नित्यं भवान् मन्त्रविचक्षणः । उभाभ्यां संप्रधार्यार्थं रोचते यत्तदुच्यताम् ॥
 एवमुक्तौ तु तौ वीरावुभौ सुग्रीवलक्ष्मणौ । समुदाचारसंयुक्तमिदं वचनमृचतुः ॥ ३८
 किमर्थं नौ नरव्याघ्र न रोचिष्यति राघव । विभीषणेन यच्चोक्तमस्मिन् काले सुग्रावहम् ॥ ३९
 अबद्धा सागरे सेतुं घोरेऽस्मिन् वरुणालये । लङ्का नासादितुं शक्या सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥ ४०
 विभीषणस्य शूरस्य यथार्थं क्रियतां वचः । जलं कालात्ययं कृत्वा समुद्रोऽयं नियुज्यताम् ॥
 यथा सैन्येन गच्छेम^३ पुरी गवणपालिताम् । एवमुक्तः कुशास्तीर्णो तीरं नदनदीपतेः ॥ ४२
 संविवेश तदा रामो वेद्यामिव हुताशनः ॥

इत्यापि श्रीमद्रामायणं वान्मीकीये आदिकाव्यं चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 बुद्धकाण्डे शरतल्पसवेशो नाम एकोनविंशः सर्गः

विंशः सर्गः

सुग्रीवभेदनोपायः

ततो निविष्टां भवजिनीं सुग्रीवेणाभिपालिताम् । ददर्श राक्षसोऽभ्येत्य शार्दूलो नाम वीर्यवान् ॥
 चारो राक्षमराजस्य रावणस्य दुरात्मनः । तां दृष्ट्वा सर्वमव्यग्रं प्रतिगम्य स राक्षसः ॥ २
 प्रविश्य लङ्कां वेगेन रावणं वाक्यमब्रवीत् । ण्ष वानरऋक्षौघो लङ्कां समभिवर्तते ॥ ३
 अगाधश्चाप्रमेयश्च द्वितीय इव भागर । पुत्रौ दशरथस्येमौ भ्रान्तौ रामलक्ष्मणौ ॥ ४
 उत्तमायुधसंपन्नौ सीतायाः पदमागतौ । एतौ सागरमासाद्य संनिविष्टौ महाद्युती ॥ ५

१. मध्य इत्यादि विभीषणमित्यन्तम् ग. नास्ति । नास्ति ।

२. सैन्यैरित्यादि वरुणालयमित्यन्तम् घ. ३. गच्छामः च. छ. ।

बलमाकाशमावृत्य सर्वतो दशयोजनम् । तत्त्वभूतं महाराज क्षिप्रं वेदितुमर्हसि ॥ ६
 तव दूता महाराज क्षिप्रमर्हन्त्यवेक्षितुम् । उपप्रदानं सान्त्वं वा भेदो वात्र प्रयुज्यताम् ॥ ७
 शार्दूलस्य वचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः । उवाच सहसा व्यग्रः संप्रधार्यार्थमात्मनः ॥ ८
 शुकं नाम तदा रक्षो वाक्यमर्थविदां वरम् । सुग्रीवं ब्रूहि गत्वा त्वं राजानं वचनान्मम ॥ ९
 यथासंदेशमङ्गीवं श्लक्ष्णया परया गिरा ॥

त्वं वै महाराजकुलप्रसूतो महाबलश्चर्क्षरजःसुतश्च ।

न कश्चिदर्थस्तव नास्त्यनर्थस्तथा हि मे भ्रातृसमो हरीश ॥ १०

अहं यद्यहरं भार्यां राजपुत्रस्य धीमतः । किं तत्र तव सुग्रीव किष्किन्धां प्रति गम्यताम् ॥ ११

न हीयं हरिभिर्लङ्का शक्या प्राप्तुं कथंचन । देवैरपि सगन्धर्वैः किं पुनर्नरवानरैः ॥ १२

स तथा राक्षसेन्द्रेण संदिष्टो रजनीचरः । शुको विहङ्गमो भूत्वा तूर्णमाप्सुत्य चाम्बरम् ॥ १३

स गत्वा दूरमध्वानमुपर्युपरि सागरम् । संस्थितो ह्यम्बरे वाक्यं सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥ १४

सर्वमुक्तं यथादिष्टं रावणेन दुरात्मना । तं प्रापयन्तं वचनं तूर्णमाप्सुत्य वानराः ॥ १५

प्रापद्यन्त दिवं क्षिप्रं लोपुं हन्तुं च मुष्टिभिः । म तैः प्लवङ्गैः प्रसभं निगृहीतो निशाचरः ॥ १६

गगनाद्भूतले चाशु परिगृह्य निपातितः । वानरैः पीड्यमानस्तु शुको वचनमब्रवीत् ॥ १७

न दूतान् घ्नन्ति काकुकुत्थ वार्यन्तां साधु वानराः । यस्तु हित्वा मतं भर्तुः स्वमतं संप्रभापते ॥ १८

अनुक्तवादी दूतः मन् स दूतो वधमर्हति । शुकस्य वचनं श्रुत्वा गमस्तु परिदेवितम् ॥ १९

उवाच मा वधिष्टेति घ्नतः शाखाभृर्गपमान् । स च पत्रलग्नुर्भूत्वा हरिभिर्दर्शिते भये ॥ २०

अन्तरिक्षस्थितो भूत्वा पुनर्वचनमब्रवीत् । सुग्रीव सत्त्वसंपन्न महाबलपराक्रम ॥ २१

किं मया खलु वक्तव्यो रावणो लोकरावणः ॥

स एवमुक्तः प्लवगाधिपमन्दा प्लवङ्गमानामृषभो महाबलः ।

उवाच वाक्यं रजनीचरस्य चारं शुकं दीनमदीनसत्त्वः ॥ २२

न मेऽसि मित्रं न तथानुकम्प्यो न चोपकर्तामि न मे प्रियोऽसि ।

अरिश्च गमस्य महानुबन्धः स मेऽसि वालीव वधार्ह वध्यः ॥ २३

निहन्यहं त्वां समुतं सवन्धुं सज्ञातिवर्गं रजनीचरेश ।

लङ्कां च सर्वा महता बलेन क्षिप्रं करिष्यामि समेत्य भस्म ॥ २४

न मोक्ष्यसे रावण राघवस्य सुरैः सहेन्द्रैरपि मूढ गुप्तः ।

अन्तर्हितः सूर्यपथं गतो वा नभो न पातालमनुप्रविष्टः ॥ २५

गिरीशपादाम्बुजसंगतो वा हतोऽसि रामेण सहानुजस्त्वम् ॥

तस्य ते त्रिषु लोकेषु न पिशाचं न राक्षसम् । त्रातारमनुपश्यामि न गन्धर्वं न चासुरम् ॥ २६
 अवधीर्यं जरावृद्धं^१ गृध्रराजं जटायुपम्^२ । किं नु ते रामसान्निध्ये सकाशे लक्ष्मणस्य वा २७
 हृता सीता विशालाक्षी यां त्वं गृह्य न बुध्यसे । महाबलं महाप्राज्ञं दुर्धर्ममरैरपि ॥ २८
 न बुध्यसे रघुश्रेष्ठं यस्ते प्राणान् हरिष्यति । ततोऽब्रवीद्बालिसुतस्त्वङ्गदो हरिसत्तमः ॥ २९
 नायं दूतो महाराज चारिकः प्रतिभाति मा । तुलितं हि बलं सर्वमनेनात्रैव तिष्ठता ॥ ३०
 गृह्यतां मा गमलङ्काभेतद्धि मम रोचते । ततो राज्ञा समादिष्टाः समुत्प्लुत्य वलीमुखाः ॥ ३१
 जगृहुस्तं बबन्धुश्च विलपन्तमनाथवत् । शुक्स्तु वानरैश्चण्डैस्तत्र तैः संप्रपीडितः ॥ ३२
 व्याक्रोशत महात्मानं रामं दशरथात्मजम् । लुप्येते मे बलात्पक्षौ भिद्येते च तथाक्षिणी ॥ ३३
 १यां च रात्रिं मरिष्यामि जाये रात्रिं च यामहम् । एतस्मिन्नन्तरं काले यन्मया ह्यग्रमं कृतम् ॥ ३४
 सर्वं तदुपपद्येथा जह्वां श्वेद्यदि जीवितम् । नाघातयत्तदा रामः श्रुत्वा तत्परिदेवनम् ॥ ३५
 वानरानब्रवीद्रामो मुच्यतां दूत आगतः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे सुग्रीवमेदनापायो नाम किंशः सर्गः

एकविंशः सर्गः

समुद्रसंक्षोभः

ततः सागरवेलायां दर्भानाम्तीर्य राघवः । अङ्गलिं प्राङ्मुग्धः कृत्वा प्रतिशिर्ये महोदधिम्^१ ॥
 बाहुं भुजगभोगाभमुपधायगिगृह्यतः । जातरूपमयैश्चैव भूषणैर्भूषितं पुरा ॥ २
 वरकाञ्चनकंयूरमुक्ताप्रवरभूषणैः । भुजैः परमनारीणामभिमृष्टमनेकथा ॥ ३
 चन्द्रनागरुभिश्चैव पुरस्तादधिवाग्मितम् । बालमूर्यप्रतीकाश्चैश्चन्द्रनैरुपशोभितम् ॥ ४
 शयने चोत्तमाङ्गेन सीतायाः शोभितं पुरा । तक्षकम्येव संभोगं गङ्गाजलनिषेवितम् ॥ ५
 संयुगे युगसंकाशं शत्रूणां शोकवर्धनम् । सुहृद्दानन्दनं दीर्घं सागरान्नव्यपाश्रयम् ॥ ६
 अस्यता च पुनः सत्र्यं ज्याघानविगतत्वचम् । दक्षिणो दक्षिणं बाहुं मदापरिघसन्निभम् ॥

१. यामित्यादि । जननमारभ्य मरणपर्यन्तं
 मया कृतं सर्वमपि पापं तत्रैव भवेदित्यर्थः ।

१. इदमर्थम् च. छ. अ. नास्ति ।

२. अवधीर्यं जरावृद्धम् क. ख. घ. पुना.।

अवधीर्यं जरावृद्धम् च. छ. ।

३. गृध्रराजमपक्षकम् घ. ।

अक्षमं किं जटायुपम च. ।

गृध्रराजानमक्षमम् छ. ।

४. महोदधेः च. ।

गोसहस्रप्रदातारमुपधाय महद्भुजम् । अद्य मे मरणं वाथ तरणं सागरस्य वा ॥ ८
 इति रामो मतिं कृत्वा महाबाहुर्महोदधिम् । अधिशिश्ये च विधिवत् प्रयतो नियतो मुनिः ॥ ९
 तस्य रामस्य सुप्तस्य कुशास्तीर्णे महीतले । नियमादप्रमत्तस्य निशास्तिलोऽतिचक्रमुः^१ ॥ १०
 स त्रिरात्रोषितस्तत्र नयज्ञो धर्मवत्सलः । उपासत तदा रामः सागरं सरितां पतिम् ॥ ११
 न च दर्शयते मन्दस्तदा^२ रामस्य सागरः । प्रयतेनापि रामेण यथार्हमभिपूजितः ॥ १२
 समुद्रस्य ततः क्रुद्धो रामो रक्तान्तलोचनः । समीपस्थमुवाचेदं लक्ष्मणं शुभलक्षणम् ॥ १३
 अवलेपः समुद्रस्य न दर्शयति यत् स्वयम् । प्रशमश्च क्षमा चैव आर्जवं प्रियवादिता ॥ १४
 असामर्थ्यफला ह्येते^३ निर्गुणेषु सतां गुणाः । आत्मप्रशंसिनं दुष्टं धृष्टं विपरिधावकम् ॥ १५
 सर्वत्रोत्सृष्टदण्डं च लोकः सत्कुरुते नरम् । न साम्ना शक्यते कीर्तिर्न साम्ना शक्यते यशः १६
 प्राप्तुं लक्ष्मण लोकेऽस्मिञ्जयो वा रणमूर्धनि । अद्य मद्भाणनिभिन्नैर्मकरैर्मकरालयम् ॥ १७
 निरुद्धतोयं सौमित्रे प्लवङ्गिः पश्य सर्वतः । भोगिनां पश्य भोगानि मया छिन्नानि लक्ष्मण १८
 महाभोगानि मत्स्यानां करिणां च करानिह । सशङ्खशुक्तिकानालं समीनमकरं शरैः ॥ १९
 अद्य युद्धेन महता समुद्रं परिशोषये । क्षमया हि समायुक्तं मामयं मकरालयः ॥ २०
 असमर्थं विजानाति धिक् क्षमामीदृशे जने । न दर्शयति साम्ना मे सागरो रूपमात्मनः ॥ २१
 चापमानय सौमित्रे शरांश्चाशीविषोपमान् । समुद्रं शोषयिष्यामि पद्भ्यां यान्तु प्लवङ्गमाः ॥ २२
 अद्याक्षोभ्यमपि क्रुद्धः क्षोभयिष्यामि सागरम् । वेलामु कृतमर्यादं सहस्रोर्मिसमाकुलम् ॥ २३
 निर्मर्यादं करिष्यामि सायकैर्वरुणालयम् । महार्णवं क्षोभयिष्ये महानक्रसमाकुलम् ॥ २४
 एवमुत्तवा धनुष्पाणिः क्रांधविस्फारितेक्षणः । बभूव रामो दुर्धर्षो युगान्तामिरिव ज्वलन् ॥ २५
 संपीड्य च धनुर्घोरं कम्पयित्वा शनैर्जगत् । मुमोच विशिखानुग्रान् वज्रानिव शतक्रतुः ॥ २६
 ते ज्वलन्तो महावेगास्तेजसा सायकोत्तमाः । प्रविशन्ति समुद्रस्य सलिलं त्रस्तपन्नगम् ॥ २७
 तोयवेगः समुद्रस्य सनक्रमकरां महान् । संबभूव महाघोरः समारुतरवस्तदा ॥ २८
 महोर्मिमालाविततः शङ्खशुक्तिसमावृतः । सधूमः परिवृत्तोर्मिः सहसासीन्महोदधिः ॥ २९
 व्यथिताः पन्नगाश्चासन् दीप्ताम्या दीप्तलोचनाः । दानवाश्च महावीर्याः पातालतलवासिनः ॥
 उर्मयः सिन्धुगजस्य सनक्रमकरास्तदा । विन्ध्यमन्दरसङ्काशाः सुमुत्पेतुः सहस्रशः ॥ ३१
 आघूर्णिततरङ्गौघः संभ्रान्तोरगराक्षसः । उद्घर्तितमहाग्राहः संवृत्तः सलिलाशयः ॥ ३२

१ व्यतिक्रमुः छ. ।

२. न च दर्शयते रूपं मन्दः पुना. ।

३. असामर्थ्यं फलन्त्येते च. छ. ।

४. भोगिनामित्यादि करानिह इत्यस्य

मया छिन्नानि मत्स्यानां करिणां च करानिह ॥ इति

गो. पाठ ऊह्यते । अत्यैव स्थाने—महाभोगानि

मत्स्यानां करिणां च करानिह । भोगिनां पश्य

नागानां मया छिन्नानि लक्ष्मण ॥—इति च. छ. ।

स्थाने—महाभोगानि नागानां भोगिनां पश्य लक्ष्मण ।

ततस्तु तं राघवमुग्रवेगं प्रकर्षमाणं धनुरप्रमेयम् ।	
सौमित्रिरुत्पत्य समुच्छ्रसन्तं मा मेति चोत्त्वा धनुरालम्बे ॥	३३
एतद्विनापि ह्युदधेस्तवाद्य संपत्स्यते वीरतमस्य कार्यम् ।	
भवद्विधाः कोपवशं न यान्ति दीर्घं भवान् पश्यतु साधुवृत्तम् ॥	३४
अन्तर्हितैश्चैव तथान्तरिक्षे ब्रह्मर्षिभिश्चैव सुरर्षिभिश्च ।	
शब्दः कृतः कष्टमिति ब्रुवद्विर्मा मेति चोत्त्वा महता स्वरेण ^१ ॥	३५
इत्याषं श्रीमद्रामायणे वा.मी.कीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् युद्धकाण्डे समुद्रसंक्षोभो नाम एकविंशः सर्गः	

द्वाविंशः सर्गः

सेतुबन्धः

अथोवाच रघुश्रेष्ठः सागरं दारुणं वचः । अद्य त्वां शोषयिष्यामि सपातालं महार्णव ॥	१
शरनिर्दग्धतोयस्य परिशुष्कस्य सागर । मया शोषितसत्त्वस्य पांसुरुत्पद्यते महान् ॥	२
मत्कार्मुकविमृष्टेन शरवर्षेण सागर । पारं तेऽद्य गमिष्यन्ति पद्भिरेव प्लवङ्गमाः ॥	३
विचिन्वन्नाभिजानासि पौरुषं वापि विक्रमम् । दानवालय संतापं मत्तो नाम गमिष्यसि ^१ ॥	४
ब्राह्मेणास्त्रेण संयोज्य ब्रह्मदण्डनिभं शरम् । संयोज्य धनुषि श्रेष्ठे विचकर्ष महाबलः ॥	५
तस्मिन् विक्रोष्टे सहसा राघवेण शरासने । रोदसी मंपफालेव पर्वताश्च चकम्पिरे ॥	६
तमश्च लोकमावत्रे दिशश्च न चकाशिरे । परिचुक्षुभिरं चाशु सरांसि सरितस्तथा ॥	७
तिर्यक् च सह नक्षत्रैः सङ्गतौ चन्द्रभास्करौ । भास्करांशुभिरादीप्तं तमसा च समावृतम् ॥	८
प्रचकाशे तदाकाशमुल्काशनविदीपितम् । अन्नरिक्षाच्च निर्घाना निर्जमुस्तुलस्वनाः ॥	९
पुस्फुरुश्च घना दिव्या दिवि मारुतपङ्क्तयः । बभञ्ज च तदा वृक्षाञ्जलदानुद्ग्रहन्नपि ॥	१०
आरुजंश्चैव ^३ शैलाग्राञ्छिखराणि प्रभञ्जन. । दिविस्पृशो महामेघाः सङ्गताः समहास्वनाः ॥	
मुमुचुर्वैद्युतानग्नीस्ते महाशनयस्तदा । यानि भूतानि दृश्यानि चुक्रुशुश्चाशनेः समम् ॥	१२
अदृश्यानि च भूतानि मुमुचुर्भैरवस्वनम् । शिश्चियरे चापि भूतानि संस्तान्युद्विजन्ति च ॥	१३
संप्रविव्यथिरे चापि न च पस्पन्दिरे भयात् । सहभूतैः सतोयोर्मिः सनागः सहराक्षसः ॥	१४
सहसामूत्ततो वेगाद्भीमवेगो महोदधिः । योजनं व्यतिचक्राम वेलामन्यत्र संप्लवात् ॥	१५
तं तदा समतिक्रान्तं नातिचक्राम राघवः । समुद्धतममित्रघ्नो रामो नदनदीपत्सिम् ॥	१६

ततो मध्यात् समुद्रस्य सागरः स्वयमुत्थितः । उदयन् हि महाशैलान्मेरोरिव दिवाकरः ॥ १७
 पन्नगैः सह दीप्तास्यैः समुद्रः प्रत्यदृश्यत । स्निग्धवैदूर्यसंकाशो जाम्बूनदविभूषितः ॥ १८
 रक्तमाल्याम्बरधरः पद्मपत्रनिभेक्षणः । सर्वपुष्पमयीं दिव्यां शिरसा धारयन् सजम् ॥ १९
 जातरूपमयैश्चैव तपनीयविभूषितैः । आत्मजानां च रत्नानां भूषितो भूषणोत्तमैः ॥ २०
 धातुभिर्मण्डितः शैलो विविधैर्हिमवानिव । एकावलीमध्यगतं तरलं पाटलप्रभम् । २१
 विपुलेनोरसा विभ्रक्तौस्तुभस्य सहोदरम्^१ । आघूर्णिततरङ्गौघः कालिकानिलसंकुलः । २२
 उद्वर्तितमहाग्राहः संभ्रान्तोरगराक्षसः । देवतानां सरूपाभिः नानारूपाभिरीश्वरः^२ ॥ २३
 गङ्गासिन्धुप्रधानाभिरापगाभिः समावृतः^३ । सागरः समुपक्रम्य पूर्वमामन्व्य वीर्यवान् ॥ २४
 अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं राघवं शरपाणिनम् । पृथिवी वायुराकाशमापो ज्योतिश्च राघव ॥ २५
 स्वभावे सौम्य तिष्ठन्ति शाश्वतं मार्गमाश्रिताः । तत्स्वभावो ममाप्येष यद्गगाधोऽहमह्ववः ॥ २६
 विकारस्तु भवेद्ग्राह एतत्ते वेदयाम्यहम् । न कामान्न च लोभाद्वा न भयात् पार्थिवात्मज ॥ २७
 ग्राहनक्राकुलजलं स्तम्भयेयं कथंचन । विधास्ये येन गन्नासि^४ विषद्विष्ये ह्यहं तथा ॥ २८
 ग्राहा न प्रहरिष्यन्ति यावत्सेना तरिष्यति । हरीणां तरणे राम करिष्यामि यथा स्थलम् ॥
 तमब्रवीत्तदा राम उद्यतो हि नदीपते । अमोघोऽयं महाबाणः कस्मिन् देशे निपात्यताम् ॥ ३०
 रामस्य वचनं श्रुत्वा तं च दृष्ट्वा महाशरम् । महोदधिर्महातेजा राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥ ३१
 उत्तरेणावकाशोऽस्मि कश्चित्पुण्यतमो मम । द्रुमकुन्ध्य इति ख्यातो लोके ख्यातो यथा भवान् ॥
 उग्रदर्शनकर्माणो बहवस्तत्र दस्थवः । आर्भीरप्रमुग्धाः पापाः पिबन्ति सलिलं मम ॥ ३३
 तैस्तु संस्पर्शनं प्राप्तेन महो पापकर्मभिः । अमोघः क्रियतां राम तत्र तेषु शरोत्तमः ॥ ३४
 तस्य तद्वचनं श्रुत्वा मागरस्य मत्तान्मनः^५ । मुभोच तं शरं दीप्तं धीरः सागरदर्शनात् ॥ ३५
 तेन तन्मरुकान्नारं पृथिव्यां ग्वलु विश्रुतम् । निपातितः शरो यत्र दीप्ताशनिममप्रभः ॥ ३६
 ननाद् च तदा तत्र वसुधा शल्यपीडिता । तस्माद्ब्रणमुग्वात्तोयमुत्सृज्य रमानलात् ॥ ३७
 स बभूव तदा कृपो ब्रण इत्यभिविश्रुतः । मननं चात्थितं तोयं समुद्रस्येव दृश्यते ॥ ३८
 अवदार्णशब्दश्च दारुणः मन्पद्यत । तस्मात्तद्वाणपातेन त्वपः कुक्षिष्वशोषयत् ॥ ३९
 विख्यातं त्रिषु लोकेषु मरुकान्नारमेव तत् । शोषयित्वा ततः कुक्षिं रामो दशरथात्मजः ॥ ४०
 वरं तस्मै ददौ विद्वान् मग्नेऽमरविक्रमः । पशव्यश्चाल्परोगश्च फलमूलरमायुतः ॥ ४१
 बहुस्नेहो बहुक्षीरः सुगन्धिर्विविधोऽपधः । एवमेतैर्गुणैर्युक्तो बहुभिः सततं मरुः ॥ ४२
 रामस्य वरदानाच्च शिवः पन्था बभूव ह । तस्मिन् दग्धे तदा कुक्षौ समुद्रः सरितां पतिः ॥

१. एकावलीत्यादि सहोदरमित्यन्तम् क.

३. इदमर्थम् क. घ. नास्ति ।

ग. घ. नास्ति ।

४. राम येनापि च. छ. ।

२. इदमर्थम् च. नास्ति ।

५. स राघवः च. छ. ।

राघवं सर्वशास्त्रज्ञमिदं वचनमब्रवीत् । अयं सौम्य नलो नाम तनुजो^१ विश्वकर्मणः ॥ ४४
 पित्रा दत्तवरः श्रीमान् प्रतिमो विश्वकर्मणा^२ । एष सेतुं महोत्साहः करोतु मयि वानरः ॥ ४५
 तमहं धारयिष्यमि तथा ह्येष यथा पिता । एवमुक्त्वोदधिर्नष्टः समुत्थाय नलस्तदा ॥ ४६
 अब्रवीद्धानरश्रेष्ठो वाक्यं रामं महाबलः^३ । अहं सेतुं करिष्यामि विभीर्णं वरुणालये ॥ ४७
 पितुः सामर्थ्यमास्थाय तत्त्वमाह महोदधिः । दण्ड एव वरो लोके पुरुषस्येति मे मतिः ॥ ४८
 धिक् क्षमामकृतज्ञेषु सान्त्वं दानमथापि वा । अयं हि सागरो भीम सेतुकर्मदिदृक्षया ॥ ४९
 ददौ दण्डभयाद्बाधं राघवाय महोदधिः । मम मातुर्वरो दत्तो मन्दरे विश्वकर्मणा ॥ ५०
 मया तु सदृशः पुत्रस्तव देवि भविष्यति । औगस्तम्य पुत्रोऽहं सदृशो विश्वकर्मणा^४ ॥ ५१
 स्मारितोऽस्यहमेतेन तत्त्वमाह महोदधिः । न चाप्यहमनुक्तो वै प्रब्रूयामात्मनो गुणान् ॥ ५२
 समर्थश्चाप्यहं मेतुं कर्तुं वै वरुणालये । काममद्यैव बध्नन्तु सेतुं वानरपुंगवा ॥ ५३
 ततोऽतिसृष्टा रामेण सर्वतो हरियूथपाः । अभिपेतुर्महारण्यं हृष्टा शतसहस्रशः ॥ ५४
 ते नगान्नगसंकाशा शाग्वामृगगणर्षभा । बभञ्जुर्वानरान्मत्र प्रचकपुंश्च सागरम् ॥ ५५
 ते मालैश्चाश्रुधर्णैश्च धवैर्वैशैश्च वानरा । कुटजैर्जुनैर्मालैर्मिलकैस्तिनिशैरपि ॥ ५६
 बिल्वैश्च समपर्णैश्च कर्णिकारैश्च पुष्पिनैः । चूतैश्चाशोकवृक्षैश्च मागरं ममपूरयत् ॥ ५७
 समूलांश्च विमूलाश्च पादपान् हरिमत्तमाः । इन्द्रकेतुनिबोधस्य प्रजहूर्हरयस्तरुन् ॥ ५८
 तालान् दाडिमगुल्मान्श्च नारिकेलान् विभीतकान् । बकुलान् खदिरान्निम्बान् समाजहूः समन्ततः ॥
 इन्तिमात्रान् महाकाया पाषाणांश्च महाबला । पर्वतांश्च समुत्पात्र्य यनैः^५ परिवहन्ति च ॥ ६०
 प्रक्षिप्यमाणैरचलैः सहसा जलमुद्धतम् । समुत्पतितमाकाशमुपामर्षत्ततस्ततः ॥ ६१
 समुद्रं क्षोभयामासुर्वानराश्च समन्ततः । मृत्राण्यन्ये प्रगृह्णन्ति व्यायतं शतयोजनम् ॥ ६२
 दशयोजनविम्भारं शनयोजनमायतम्^६ । नलश्चक्रे महासेतुं मध्ये नदनदीपतेः ॥ ६३
 स तथा क्रियते सेतुर्वानरैर्धोरकर्मभिः । दण्डानन्ये प्रगृह्णन्ति विचिन्वन्ति तथा परे ॥ ६४
 वानराः शतशस्तत्र रामभ्याज्ञापुर सराः । मेघाभैः पर्वताग्रैश्च तृणैः काष्ठैर्बबन्धिरे ॥ ६५

१. तनयः पुना. ।

२. इदमर्धम् ख. नास्ति ।

३. महाबलम् पुना. ।

४. अस्यानन्तरम्—पित्रोः प्रसादान् काकुत्स्थ
 ततः सेतुं करोम्यहम् । नलस्य वचनं श्रुत्वा राघवो
 रघुनन्दनः ॥ मात्रं किमर्थं ते तातो वरं तस्यै ददौ
 पुरा । कथयस्व कपिश्रेष्ठ इति श्लोवाच वानरम् ॥
 श्रुत्वा रघुपतेर्वाक्यं नलो वचनमब्रवीत् । पिता मे
 मन्दरप्रस्थे विश्वकर्मा तपश्चरत् [स्यति] ॥ अहं

बालतया क्रीडक्रेकदा रघुपत्तम । तपस्विनापि तातेन
 पूजितं तेन दैवतम् ॥ अज्ञानात् सागरे ममं पुनः
 पुनरवाकिरम् । माता विचित्र्य पित्रे मे ददौ दैवम-
 तन्द्रिता ॥ ध्यानावमाने जनको मामवोचद्रुषान्वितः ।
 इतः प्रभृति यद्विषयं तन्ममं न भविष्यति ॥ ततस्तदनु
 मां तूर्णमित्यवोचत्पिता मम । — इति छ. ।

५. यन्त्रैः च. छ. ।

६. इदमर्धम् च. छ. नास्ति ।

पुष्पिताम्रैश्च तरुभिः सेतुं बध्नन्ति वानराः । पाषाणांश्च गिरिप्रस्थान् गिरीणां शिखराणि च ॥
 दृश्यन्ते परिघावन्तो गृह्य वारणसंनिभाः । शिलानां क्षिप्यमाणानां शैलानां च निपात्यताम् ॥
 बभूव तुमुलः शब्दस्तदा तस्मिन् महोदधौ । कृतानि प्रथमेनाह्वा योजनानि चतुर्दश ॥ ६८
 प्रहृष्टैर्गजसंकाशैस्त्वरमाणैः प्लवङ्गमैः । द्वितीयेन तथा चाह्वा योजनानि तु विंशतिः ॥ ६९
 कृतानि प्लवगैस्तूर्ण भीमकायैर्महाबलैः । अह्वा तृतीयेन तथा योजनानि कृतानि तु ॥ ७०
 त्वरमाणैर्महाकायैरेकविंशतिरेव च । चतुर्थेन तथा चाह्वा द्वाविंशतिरथापि च ॥ ७१
 योजनानि महावेगैः कृतानि त्वरितैस्तु तैः । पञ्चमेन तथा चाह्वा प्लवगैः क्षिप्रकारिभिः ॥ ७२
 योजनानि त्रयोविंशत्सुवेलमधिकृत्य वै । स वानरवरः श्रीमान् विश्वकर्मात्मजो बली ॥ ७३
 बबन्ध सागरे सेतुं यथा चास्य पिता तथा । स नलेन कृतः सेतुः सागरे मकरालये ॥ ७४
 शुशुभे सुभगः श्रीमान् स्वातीपथ इवाम्बरे । ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः ॥ ७५
 आगम्य गगने तस्थुर्द्रष्टुकामास्तदद्भुतम् । दशयोजनविस्तीर्णं शतयोजनमायतम् ॥ ७६
 ददृशुर्देवगन्धर्वा नलसेतुं सुदुष्करम् । आप्लवन्तः प्लवन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः ॥ ७७
 तदचिन्त्यमसंख्यं च अद्भुतं रोमहर्षणम् । ददृशुः सर्वभूतानि सागरे सेतुबन्धनम् ॥ ७८
 तानि कोटिसहस्राणि वानराणां महौजसाम् । बध्नन्तः सागरे सेतुं जम्मुः पारं मत्तोदधेः ॥ ७९
 विशालः सुकृतः श्रीमान् सुभूमिः सुसमाहितः । अशोभत महासेतुः सीमन्त इव सागरे ॥ ८०
 ततः पारे समुद्रस्य गदापाणिर्विभीषणः । परेषामभिधानार्थमतिष्ठत् सचिवैः सह ॥ ८१
 सुग्रीवस्तु ततः प्राह रामं सत्यपराक्रमम् । हनुमन्तं त्वमारोह अङ्गदं चापि लक्ष्मणः ॥ ८२
 अयं हि विपुलो वीर सागरो मकरालयः । वैहायसौ युवामेतौ वानरौ तारयिष्यतः ॥ ८३
 अग्रतस्तस्य सैन्यस्य श्रीमान् रामः सलक्ष्मणः । जगाम धन्वी धर्मान्मा सुग्रीवेण समन्वितः ॥ ८४
 अन्ये मध्येन गच्छन्ति पार्श्वतोऽन्ये प्लवङ्गमाः । सलिले प्रपन्त्यन्ये मार्गमन्ये न लेभिरे ॥ ८५
 केचिद्वैहायसगताः सुपर्णा इव पुच्छुवुः । घोषेण महता तस्य सिन्धोर्घोषं समुच्छ्रितम् ॥ ८६
 भीममन्तर्दधे भीमा तरन्ती हरिवाहिनी । वानराणां हि सा तीर्णा वाहिनी नलसेतुना ॥ ८७
 तीरे निविशे राज्ञो बहुमूलफलोदके ॥

तदद्भुतं राघवकर्म दुष्करं समीक्ष्य देवाः सह सिद्धचारणैः ।

उपेत्य रामं सहसा महर्षिभिः समभ्यषिञ्चन् सुशुभैर्जलैः पृथक् ॥ ८८

जयस्व शत्रून् नरदेव मेदिनीं ससागरां पालय शाश्वतीः समाः ।

इतीव रामं नरदेवसत्कृतं शुभैर्वचोभिर्विविधैरपूजयन् ॥

८९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे सेतुबन्धो नाम द्वाविंशः सर्गः

त्रयोविंशः सर्गः

लङ्काभिषेणनम्

- निमित्तानि निमित्तज्ञो दृष्ट्वा लक्ष्मणपूर्वजः । सौमित्रिं संपरिष्वज्य इदं वचनमब्रवीत् ॥ १
- परिगृह्योदकं शीतं वनानि फलवन्ति च । बलौघं संविभज्येमं व्यूढ तिष्ठेम लक्ष्मण ॥ २
- लोकक्षयकरं भीमं भयं पश्याम्युपस्थितम् । निबर्हणं प्रवीराणामृक्षवानररक्षसाम् ॥ ३
- वाताश्च कलुषा वान्ति कम्पते च वसुन्धरा । पर्वताग्राणि वेपन्ते पतन्ति च महोरुहाः ॥ ४
- मेघाः क्रन्त्यादसंकाशाः परुषाः परुषस्वनाः । क्रूराः क्रूरं प्रवर्षन्ति मिश्रं शोणितबिन्दुभिः ॥ ५
- रक्तचन्द्रनसंकाशा सन्ध्या परमदारुणा । ज्वलतः प्रपतत्येतदादित्यादग्निमण्डलम् ॥ ६
- दीना दीनस्वराः क्रूराः सर्वतो मृगपक्षिणः । प्रत्यादित्यं विनर्दन्ति जनयन्तो महद्भयम् ॥ ७
- रजन्यामप्रकाशस्तु संतापयति चन्द्रमाः । कृष्णरक्तांगुपर्यन्तो लोकक्षय इवोदितः ॥ ८
- ह्रस्वो रूक्षोऽप्रशस्तश्च परिवेषः मुलोहितः । आदित्ये विमले नीलं लक्ष्म लक्ष्मण दृश्यते ॥ ९
- रजसा महता चापि नक्षत्राणि हतानि च । युगान्तमिव लोकानां पश्य शंसन्ति लक्ष्मण ॥ १०
- काकाः श्येनास्तथा गृध्रा नीचैः परिपतन्ति च । शिवाश्चाप्यशिवान्नदान्नदन्ति सुमहाभयान् ॥ ११
- शैलैः शूलैश्च खड्गैश्च विसृष्टैः कपिराक्षसैः । भविष्यत्यावृता भूमिर्मांसशोणितकर्दमा ॥ १२
- क्षिप्रमर्थैव दुर्धर्षां पुरीं रावणपालिताम् । अभियाम जवेनैव सर्वतो हरिभिवृताः ॥ १३
- इत्येवमुक्त्वा धर्मात्मा धन्वी संग्रामहर्षणः । प्रनस्थे पुरतो रामो लङ्कामभिमुखो विभुः ॥ १४
- सविभीषणसुग्रीवास्तनस्ते वानरर्षभाः । प्रतस्थिरं विनर्दन्तो निश्चिता द्विषतां वधे ॥ १५
- राघवस्य प्रियार्थं तु धृतानां वीर्यशालिनाम् । हरीणां कर्मचेष्टाभिस्तुतोष रघुनन्दनः ॥ १६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे लङ्काभिषेणनं नाम त्रयोविंशः सर्गः

चतुर्विंशः सर्गः

रावणप्रतिज्ञा

- सा वीरसमिती राज्ञा विरराज व्यवस्थिता । शशिना शुभनक्षत्रा पौर्णमासीव शारदी ॥ १
- प्रचचाल च वेगेन त्रस्ता चैव वसुन्धरा । पीड्यमाना बलौघेन तेन सागरवर्चसा ॥ २

ततः शुश्रुवुराक्रुष्टं लङ्कायां काननौकसः । मेरीमृदङ्गसंघुष्टं तुमुलं रोमहर्षणम् ॥	३
बभूवुस्तेन घोषेण संहृष्टा हरियूथपाः । अमृष्यमाणास्तं घोषं विनेदुर्घोषवत्तरम् ॥	४
राक्षसास्तु प्लवङ्गानां शुश्रुवुश्चापि गर्जितम् । नर्दतामिव दृप्तानां मेघानाम्बरे स्वनम् ॥	५
दृष्ट्वा दाशरथिर्लङ्कां चित्रध्वजपताकिनीम् । जगाम मनसा सीतां दूयमानेन चेतसा ॥	६
अत्र सा मृगशाबाक्षी रावणेनोपरुध्यते । अभिभूता ग्रहेणेव लोहिताङ्गेन रोहिणी ॥	७
दीर्घमुष्णं च निःश्वस्य समुद्वीक्ष्य च लक्ष्मणम् । उवाच वचनं वीरस्तत्कालहितमात्मनः ॥	८
आलम्बन्तीमिवाकाशमुत्थितां पश्य लक्ष्मण । मनसेव कृतां लङ्कां नगाग्रे विश्वकर्मणा ॥	९
विमानैर्बहुभिर्लङ्का संकीर्णा भुवि राजते । विष्णोः पदमिवाकाशं छादितं पाण्डुरैर्धनैः ॥	१०
पुष्पितैः शोभिता लङ्का वनैश्चैत्ररथोपमैः । नानापतङ्गसंघुष्टैः फलपुष्पोपमैः शुभैः ॥	११
पश्य मत्तविहङ्गानि प्रलीनभ्रमराणि च । कोकिलाकुलषण्डानि दोंधवीति शिवोऽनिलः ॥	१२
इति दाशरथी रामो लक्ष्मणं समभाषत । बलं च तद्वै विभजञ्छाम्बदृष्टेन कर्मणा ॥	१३
शशास कपिसेनाया बलमादाय वीर्यवान् । अङ्गदः सह नीलेन तिष्ठेदुरसि दुर्जयः ॥	१४
तिष्ठेद्भानरवाहिन्या वानरौघसमावृतः । आश्रित्य दक्षिणं पार्श्वमृषभो वानरर्षभः ॥	१५
गन्धहस्ताव दुर्घर्षस्तरस्वी गन्धमादनः । तिष्ठेद्भानरवाहिन्याः सव्यं पार्श्वं समाश्रितः ॥	१६
मूर्ध्नि स्थास्याम्यहं युक्तो लक्ष्मणेन समन्वितः । जाम्बवांश्च मुपेणश्च वेगदर्शी च वानरः ॥	१७
ऋक्षमुग्न्या महात्मानः कुक्षिं रक्षन्तु ते त्रयः । जघनं कपिसेनायाः कपिराजोऽभिरक्षतु ॥	१८
पश्चार्धमिव लोकस्य प्रचेतास्तेजसा वृतः । सुविभक्तमहाव्यहा महावानररक्षिता ॥	१९
अनीकिनी सा विवभौ यथा द्यौः साभ्रसंप्लवा । प्रगृह्य गिरिशृङ्गाणि महतश्च महीरुहान् ॥	२०
आसेदुर्वानरा लङ्कां मिमर्दयिषवो रणे । शिग्वरैर्विकिरामैनां लङ्कां मुष्टिभिरेव वा ॥	२१
इति स्म दधिरे सर्वं मनांसि हरिसत्तमाः । तनो रामो महातेजाः सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥	२२
सुविभक्तानि सैन्यानि शुक एष विमुच्यताम् । रामस्य वचनं श्रुत्वा वानरेन्द्रो महाबलः ॥	२३
मोचयामास तं दूतं शुकं रामस्य शासनात् । मोचितो रामवाक्येन वानरैश्चाभिपीडितः ॥	२४
शुकः परमसंत्रस्तो रक्षोऽधिपमुपागमत् । रावणः प्रहसन्नेव शुकं वाक्यमभाषत ॥	२५
किमिमौ ते सितां पक्षौ लूनपक्षश्च दृश्यसे । कच्चिल्लानेकचित्तानां तेषां त्वं वशमागतः ॥	२६
ततः स भयसंविग्नतथा राज्ञाभिचोदितः । वचनं प्रत्युवाचेदं राक्षसाधिपमुत्तमम् ॥	२७
सागरम्योत्तरे तीरंऽब्रवं ते वचनं तथा । यथासंदेशमक्लिष्टं सान्त्वयञ्छुक्ष्णया गिरा ॥	२८

१. दूयमानेन चेतसोपलक्षितो रामः सीतां

१. महशं वचः घ. ।

मनसा जगाम सस्मारेत्यर्थः । तेन मनसा चेतसा

२. विमर्दयिषवः च. छ. ।

इत्यपीनरुक्त्यम् ।

क्रुद्धैस्तैरहमुत्प्लुत्य दृष्टमात्रैः प्लवङ्गमैः । गृहीतोऽम्यपि चारब्धो हन्तुं लोप्तुं च मुष्टिभिः ॥
 नैव संभाषितुं शक्याः संप्रश्नोऽत्र न लभ्यते । प्रकृत्या कोपनास्तीक्ष्णा वानर राक्षसाधिप ॥
 म च हन्ता विगधस्य कवन्धस्य ग्वरस्य च । सुग्रीवसहितो गमः सीतायाः पदमागतः ॥३१
 स कृत्वा सागरे सेतुं तीर्त्वा च लवणोदधिम् । एष रक्षांसि निर्धूय धन्वी तिष्ठति राघवः ॥
 ऋक्षवानरमुख्यानामनीकानि सहस्रशः । गिरिमेघनिकाशानां छादयन्ति वसुंधराम् ॥ ३३
 राक्षसानां बलौघस्य वानरेन्द्रबलस्य च । नैतयोर्विद्यते सन्धिर्देवदानवयोरिव ॥ ३४
 पुग प्राकारमायान्ति क्षिप्रमेकतरं कुरु । मीतां वाम्मै प्रयच्छाशु युद्धं वापि^१ प्रदीयताम् ॥
 शुक्रस्य वचनं श्रुत्वा रावणो वाक्यमब्रवीत् । रोषसंरक्तनयनो निर्दहन्निव चक्षुषा ॥ ३६
 यदि मां प्रति युध्येन् देवगन्धर्वदानवाः । नैव सीतां प्रयच्छामि सर्वलोकभयादपि ॥ ३७
 कदा नामाभिधावन्ति राघवं मामकाः शराः । वसन्ते पुष्पितं मत्ता भ्रमरा इव पादपम् ॥
 कदा तृणीशयैर्दीप्तिर्गणशः कार्मुकच्युतैः । शरैरादीपयाम्येनमुल्काभिरिव कुञ्जरम् ॥ ३९
 तच्चास्य बलमादास्ये बलेन महता वृतः । ज्योतिषामिव सर्वेषां प्रभामुद्यन् दिवाकरः ॥ ४०
 सागरस्येव मे यगो मारुतस्येव मे गतिः । न हि दाशरथिर्वेद तेन मां योद्धुमिच्छति ॥
 न मे तृणीशयान् वाणान् सविपानिव पन्नगान् । गमः पश्यति संग्रामे तेन मां योद्धुमिच्छति ॥
 न जानाति पुरा वीर्यं मम युद्धे म राघवः । मम चापमयी वीणां शङ्कोणैः प्रवादिताम् ॥४३
 ज्याशब्दनुमुलां घोरमार्तिभीतमटास्वनाम् । नागचतलमन्नादां तां भमाहितवाहिनीम् ॥ ४४
 अवगाह्य महारङ्गं चादयिष्याम्यहं रणे ॥

न वामवेनापि मत्स्रचक्षुषा यथास्मि शक्यो वरुणेन वा स्वयम् ।

थमेन वा धर्षयितुं शराग्निना महाहवे वैश्रवणेन वा पुनः ॥ ४५

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिके ष्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे रावणप्रतिज्ञा नाम चतुर्विंशः सर्गः

पञ्चविंशः सर्गः

शुक्रमारणप्रेषणादिकं

सबले सागरं तीर्णं रामे दशरथात्मजे । अमात्यौ रावणः श्रीमानब्रवीच्छुक्रसारणौ ॥ १
 समग्रं सागरं तीर्णं दुस्तरं वानरं बलम्^१ । अभूतपूर्वं रामेण सागरं सेतुबन्धनम् ॥ २

१. वानरं बलं सागरं तीर्णं समुद्रमतरत्

१. सुयुद्धं वा च. छ. ।

इत्येतदभूतपूर्वमिति योजना ।

सागरे सेतुबन्धं तु न श्रद्ध्यां कथंचन । अवश्यं चापि संख्येयं तन्मया वानरं बलम् ॥ ३
 भवन्तौ वानरं सैन्यं प्रविश्यानुपलक्षितौ । परिमाणं च वीर्यं च ये च मुख्याः प्लवङ्गमाः ॥ ४
 मन्त्रिणो ये च रामस्य सुग्रीवस्य च संमताः । ये पूर्वमभिवर्तन्ते ये च शूराः प्लवङ्गमाः ॥ ५
 स च सेतुर्यथा बद्धः सागरे सलिलाशये । निवेशं^१ च यथा तेषां वानराणां महात्मनाम् ॥ ६
 रामस्य व्यवसायं च वीर्यं प्रहरणानि च । लक्ष्मणस्य च वीरस्य^२ तत्त्वतो ज्ञातुमर्हथः ॥ ७
 कश्च सेनापतिस्तेषां वानराणां महौजसाम् । एतज्ज्ञात्वा यथातत्त्वं शीघ्रमागन्तुमर्हथः ॥ ८
 इति प्रतिसमादिष्टौ राक्षसौ शुकसारणौ । हरिरूपधरौ वीरौ प्रविष्टौ वानरं बलम् ॥ ९
 ततस्तद्वानरं सैन्यमचिन्त्यं रोमहर्षणम् । संख्यातुं नाध्यगच्छेतां तदा तौ शुकसारणौ ॥ १०
 संस्थितं पर्वताग्रेषु निर्दोषेषु गुहासु च । समुद्रस्य च तीरेषु वनेषूपवनेषु च ॥ ११
 तरमाणं च तीर्णं च तर्तुकामं च सर्वशः । निविष्टं निविशच्चैव भीमनादं महाबलम् ॥ १२
 तद्वलार्णवमक्षोभ्यं ददृशाते निशाचरौ । तौ ददर्श महातेजाः प्रतिच्छन्नौ विभीषणः ॥ १३
 आचक्ष्वेऽथ रामाय गृहीत्वा शुकसारणौ । तस्येमौ राक्षसेन्द्रस्य मन्त्रिणौ शुकसारणौ ॥ १४
 लङ्कायाः समनुप्राप्तौ चारौ परपुरंजय । तौ दृष्ट्वा व्यथितौ रामं निगशौ जीविते तदा ॥ १५
 कृताञ्जलिपुटौ भीतौ वचनं चेदमूचतुः । आवामिहागतौ सौम्य रावणप्रहितावुभौ ॥ १६
 परिज्ञातुं बलं कृत्स्नं तवेदं रघुनन्दन । तयोस्तद्वचनं श्रुत्वा गमो दशरथात्मज ॥ १७
 अब्रवीत्प्रहसन् वाक्यं सर्वभूतहिते रतः । यदि दृष्टं बलं कृत्स्नं वयं वा सुपरीक्षिताः ॥ १८
 यथोक्तं वा कृतं कार्यं छन्दतः प्रतिगम्यताम् । अथ किञ्चिददृष्टं वा भूयस्तद्द्रष्टुमर्हथः ॥ १९
 विभीषणो वा काल्पन्येन भूयः संदर्शयिष्यति । न चेदं ग्रहणं प्राप्य भेतव्यं जीवितं प्रति ॥
 न्यस्तशस्त्रौ गृहीतौ वा न दृतौ वधमर्हथः । प्रच्छन्नौ च^३ विमुञ्चैतौ चारौ रात्रिचरावुभौ ॥
 शत्रुपक्षस्य मततं विभीषणविकर्षणौ^३ । प्रविश्य नगरीं लङ्कां भवद्भ्यां धनदानुजः ॥ २२
 वक्तव्यो राक्षसां राजा यथोक्तं वचनं मम । यद्बलं च समाश्रित्य मीतां मे हतवानसि ॥ २३
 तद्दर्शय यथाकामं मसैन्यः सहबान्धवः । श्वः कल्ये नगरीं लङ्कां मप्राकारं सतोरणाम् ॥ २४
 राक्षसां च बलं पश्य शरैर्विध्वंसितं मया ।^४ क्रोधं भीममहं मोक्ष्ये समैन्ये त्वयि रावण ॥ २५
 श्वः कल्ये वज्रवान् वज्रं दानवेष्विव वासवः । इति प्रतिसमादिष्टौ राक्षसौ शुकसारणौ ॥
 जयेति प्रतिनन्द्यतौ राघवं धर्मवत्सलम् । आगम्य नगरीं लङ्कामब्रूतां राक्षसाधिपम् ॥ २७
 विभीषणगृहीतौ तु वषाहौ राक्षसेश्वर । दृष्ट्वा धर्मात्मना मुक्तौ रामेणामिनतेजसा ॥ २८

१. निवेशमिति नपुंसकमाधर्मम् ।

राक्षसावब्रवीत् स्वयम्—इति घ. ।

२. वीर्यं च च. ।

४. घोरं रोषमहं मोक्ष्ये बलं धारय रावण-

३. पृच्छमानौ च. छ. ।

इति. घ. ।

३. अस्यानन्तरम् ततस्तु राघवो दृष्ट्वा

एकस्थानगता यत्र चत्वारः पुरुषभाः । लोकपालोपमाः शूराः कृतास्त्रा दृढविक्रमाः ॥ २९
 रामो दाशरथिः श्रीमाँलक्ष्मणश्च विभीषणः । सुग्रीवश्च महातेजा महेन्द्रसमविक्रमः ॥ ३०
 एते शक्ताः पुरीं लङ्कां सप्राकारां सतोरणाम् । उत्पात्र्य संक्रामयितुं सर्वे तिष्ठन्तु वानराः ॥ ३१
 यादृशं तस्य रामस्य रूपं प्रहरणानि च । वधिष्यति पुरीं लङ्कामेकस्तिष्ठन्तु ते त्रयः ॥ ३२
 रामलक्ष्मणगुप्ता सा सुग्रीवेण च वाहिनी । बभूव दुर्धर्षतरा सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥ ३३
 व्यक्तः मेतुस्तथा बद्धो दशयोजनविस्तृतः । शतयोजनमायामस्तीर्णा मेना च सागरम् ॥ ३४
 निविष्टो दक्षिणे तीरे रामः स च नदीपतेः । तीर्णस्य तरमाणस्य बलस्यान्तो न विद्यते ॥ ३५

प्रहृष्टरूपा ध्वजिनी वनौकसां महात्मनां संप्रति योद्ध्युमिच्छताम् ।

अलं विरोधेन शमो विधीयतां प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ॥ ३६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वान्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे शुकसारणप्रेषणादिकं नाम षष्ठ्यधिकः सर्गः

षड्विंशः सर्गः

कपिबलावेक्षणम्

नद्वचः पश्यमङ्गीवं सारणेनाभिभाषितम् । निशम्य रावणो राजा प्रत्यभाषत सारणम् ॥ १
 यदि मामभियुञ्जीग्न देवगन्धर्वदानवाः । नैव सीतां प्रदाम्यामि सर्वलोकभयादपि ॥ २
 त्वं तु सौम्य परित्रस्तो हरिभिः पीडितो भृशम् । प्रतिप्रदानमद्यैव सीतायाः साधु मन्यसे ॥ ३
 को हि नाम सपत्नो मां समरे जेतुमर्हति । इत्युक्त्वा परुषं वाक्यं रावणो राक्षसाधिपः ॥ ४
 आरुरोह ततः श्रीमान् प्रामादं हिमपाण्डरम् । बहुतालसमुत्सेधं^१ रावणोऽथ दिदृक्षया ॥ ५
 ताभ्यां चराभ्यां सहितो रावणः क्रोधमूर्च्छितः । पश्यमानः समुद्रं च पर्वतांश्च वनानि च ॥ ६
 ददर्श पृथिवीदेशं मुसंपूर्णं प्लवङ्गमैः । तदपारमसङ्घचेयं वानराणां महद्बलम् ॥ ७
 आलोक्य रावणो गजा परिपप्रच्छ सारणम् । एषां वानरमुख्यानां के शूराः के महाबलाः ॥ ८
 के पूर्वमभिवर्तन्ते महोत्साहाः समन्ततः । केषां शृणोति सुग्रीवः के वा यूथपयूथपाः ॥ ९
 सारणाश्चक्ष्व तत्त्वेन किंप्रभावाः^२ प्लवङ्गमाः । सारणो राक्षसेन्द्रस्य वचनं परिपृच्छतः ॥ १०
 आचक्षेऽथ मुख्यज्ञो मुख्यांस्तत्र वनौकसः । एष योऽभिमुखो लङ्कां नर्दस्तिष्ठति वानरः ॥ ११
 यूथपानां सहस्राणां शतेन परिवारितः । यस्य घोषेण महता सप्राकारा सतोरणा ॥ १२

१. व्यक्त इत्यादि विद्यत इत्यन्तम् क.

२. बहुतालसमुत्सेधम् घ. ।

ग, घ. च. नास्ति ।

३. के प्रधानाः ख, छ. ।

लङ्का प्रवेपते सर्वा सशैलवनकानना । सर्वशाखामृगेन्द्रस्य सुग्रीवस्य महात्मनः ॥ १३
 बलाग्रे तिष्ठते वीरो नीलो नामैष यूथपः । बाहू प्रगृह्य यः पद्भ्यां महीं गच्छति वीर्यवान् ॥
 लङ्कामभिसुखः क्रोधादभीक्ष्णं च विजृम्भते । गिरिशृङ्गप्रतीकाशः पद्मकिञ्जल्कसन्निभः ॥ १५
 स्फोटयत्यभिसंरब्धो लाङ्गलं च पुनः पुनः । यस्य लाङ्गलशब्देन स्वनन्ति प्रदिशो दश^१ ॥ १६
 एष वानरराजेन सुग्रीवेणाभिषेचितः । यौवराज्येऽङ्गदो नाम त्वामाह्वयति संयुगे ॥ १७
 वालिनः सदृशः पुत्रः सुग्रीवस्य सदा प्रियः । राघवार्थे पराक्रान्तः शक्रार्थे वरुणो यथा ॥ १८
 एतस्य सा मतिः सर्वा यद्दृष्टा जनकात्मजा । हनृमता वेगवता राघवस्य हितैषिणा ॥ १९
 बहूनि वानरेन्द्राणामेव यूथानि वीर्यवान् । परिगृह्णाभियाति त्वां स्वेनानीकेन दुर्जयः ॥ २०
 अनु वालिसुतस्यापि बलेन महतावृतः । वीरस्मिष्ठति संग्रामे सेतुहेतुरयं नलः ॥ २१
 ये तु विष्टभ्य गात्राणि क्ष्वेलयन्ति नदन्ति च । उत्थाय च विजृम्भन्ते क्रोधेन हरिपुंगवाः ॥
 एते दुष्प्रमहा घोराश्चण्डाश्चण्डपराक्रमाः । अष्टौ शतसहस्राणि दशकोटिशतानि च ॥ २३
 य एनमनुगच्छन्ति वीराश्चन्दनवासिनः । एषैवाशंसते लङ्कां स्वेनानीकेन मर्दितुम् ॥ २४
 श्वनो रजनसंकाशश्चपलो भीमविक्रमः । बुद्धिमान् वानरो वीरस्त्रिपु लोकेषु विश्रुतः ॥ २५
 तूर्णं सुग्रीवमागम्य पुनर्गच्छति मत्वरः । विभजन् वानरी मेनामनीकानि प्रहर्षयन् ॥ २६
 यः पुरा गोमतीतीरे रम्यं पर्यति पर्वतम् । नाम्ना संकोचनो^२ नाम नानानगयुतो गिरिः ॥ २७
 तत्र राज्यं प्रशास्त्येष कुमुदो नाम यूथपः । योऽसौ शतसहस्राणां महर्ष^३ परिकर्षति ॥ २८
 यस्य वाला बहुव्यामा दीर्घा लाङ्गलमाश्रिताः । ताम्राः पीताः मिताः श्वताः प्रकर्षाणां घोरकर्मणः ॥
 अदीनो रोषणश्चण्डः संग्राममभिकाङ्क्षति । एषोऽप्याशंसते लङ्कां स्वेनानीकेन मर्दितुम् ॥ ३०
 यस्त्वेष सिंहसंकाशः कपिलो दीर्घकंठरः । निभृतः प्रेक्षते लङ्कां दिधक्षन्निव चक्षुषा ॥ ३१
 विन्ध्यं कृष्णगिरिं मद्यं पर्वतं च मुदर्शनम् । राजन् सततमध्यास्ते रम्भो नामैष यूथपः ॥ ३२
 शतं शतसहस्राणां त्रिंशच्च हरिपुंगवः । यमेते वानराः शूराश्चण्डाश्चण्डपराक्रमाः ॥ ३३
 परिवार्यानुगच्छन्ति लङ्कां मर्दिनुभोजसा । यस्तु कर्णो विवृणुते जृम्भते च पुनः पुनः ॥ ३४
 न च संविजते मृत्योर्न च युद्धाद्विधावति । प्रकम्पते च रोषेण तिर्यक् च पुनरीक्षते ॥ ३५
 पश्यल्लङ्गलमपि च क्ष्वेलते च महाबलः । महाजवो वीतभयो रम्यं सान्वेयपर्वतम् ॥ ३६
 राजन् सततमध्यास्ते शरभो नाम यूथपः^४ । एतस्य बलिनः सर्वे विहारा नाम यूथपाः ॥ ३७
 राजञ्जतसहस्राणि चत्वारिंशत्तथैव च । यस्तु भेष इवाकाशं महानावृत्य तिष्ठति ॥ ३८
 मध्ये वानरवीराणां सुगणामिव वासवः । भेरीणामिव संनादो यस्त्यैष श्रूयते महान् ॥ ३९

१. प्रकम्पन्ते दिशो दश घ. ।

२. संरोचनः पुना. ।

३. सहस्रम् च. छ. ।

४. यमेत इत्यादि यूथप इत्यन्तम् ग. नास्ति ।

घोषः शाखामृगेन्द्राणां संग्राममभिकाङ्क्षताम् । एष पर्वतमध्यास्ते पारियात्रमनुत्तमम् ॥ ४०
युद्धे दुष्प्रसहो नित्यं पनसो नाम यूथपः । एनं शतसहस्राणां शतार्थं पर्युपासते ॥ ४१
यूथपा यूथपश्रेष्ठं येषां यूथानि भागशः । यस्तु भीमां प्रवल्गन्ती चमूं तिष्ठति शोभयन् ॥ ४२
स्थितां तीरे समुद्रस्य द्वितीय इव भास्करः । एष दुर्दुर्गसंकाशो विनतो नाम यूथपः ॥ ४३
पिबंश्चरति पर्णासां नदी नामुत्तमां नदीम् । षष्टिः शतसहस्राणि बलमस्य प्लवङ्गमाः ॥ ४४
त्वामाह्वयति युद्धाय क्रोधनो नाम यूथपः^१ । विक्रान्ता बलवन्तश्च यथा यूथानि भागशः ॥ ४५
यस्तु गैरिकवर्णाभं वपुः पुष्यति वानरः । अवमत्य सदा सर्वान् वानरान् बलदर्पितान् ॥ ४६
गवयो नाम तेजम्बी त्वां क्रोधादभिवर्तते । एनं शतसहस्राणि सप्ततिः पर्युपासते^२ ॥ ४७
एषैवाशंसते लङ्कां स्वेनानीकेन मदितुम् । एते दुष्प्रसहा घोरा बलिनः कामरूपिणः^३ ॥ ४८
यूथपा यूथपश्रेष्ठा एषां यूथानि भागशः^४ ॥

इत्याख्यं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशसहस्रिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे कपिवलावेक्षणं नाम षट्त्रिंशः सर्गः

सप्तविंशः सर्गः

हरादिवानरपराक्रमाख्यानम्

तास्तु तेऽहं प्रवक्ष्यामि प्रेक्षमाणस्य यूथपान् । राघवार्थे पराक्रान्ता ये न रक्षन्ति जीवितम् ॥
स्निग्धा यस्य बहुन्यामा वाला लाङ्गुलमाश्रिताः । ताम्नाः पीताः सिताः श्वेताः प्रकीर्णा घोरकर्मणः ॥
प्रगृहीताः प्रकाशन्ते सूर्यभेदे मरीचयः । पृथिव्यां चानुकृष्णन्ते हगे नामैष यूथपः ॥ ३
यं पृष्ठतोऽनुगच्छन्ति शतशोऽथ सहस्रशः । द्रुमानुद्यम्य सहसा लङ्कारोद्वणतत्पराः ॥ ४
एष कोटिसहस्रेण वानगणां महौजसाम् । आकाङ्क्षते त्वां संग्रामे जेतुं परपुरंजय^५ ॥ ५
यूथपा हरिराजस्य किङ्कराः समुपस्थिताः । नीलानिव महामेघांस्तिष्ठतो यांस्तु पश्यसि ॥ ६
असिताञ्जनसंकाशान् युद्धे सत्यपराक्रमान् । असंख्येयाननिर्दिश्यान् परं पारमिवोदधेः ॥ ७
पर्वतेषु च ये केचिद्विषमेषु नदीषु च । एते त्वामभिवर्तन्ते राजन्तृक्षाः सुदारुणाः ॥ ८

१. संग्राममित्यादि शतसहस्राणामित्यन्तम् क. नास्ति ।

२. पिबन्नित्यादि यूथप इत्यन्तम् क. नास्ति ।

३. अस्यानन्तरम्—हरीणां यूथपाः सन्ति बलिनां च महौजसाम्—इति ख. ।

४. वीरा येषां संख्या न विद्यते ति. ।

५. अस्यानन्तरम्—इमे महाराज महापराक्रमाः कपिप्रवीरास्तव मे मुकीर्तिताः । विवृतदर्प बलिनस्तु दुर्जया रणे समग्रैरपि देवदानवैः ॥ तद्वानरैः सैन्यमभीक्ष्णभीमं बलं च वीर्यं च समीक्ष्य तेषाम् । श्रुत्वा त्वसंख्यां च ततः स राजा विषण्णरूपोऽभवदल्पबुद्धिः ॥—इति ग. ।

६. इदं पद्यम् क. ख. ग. घ. च. नास्ति ।

एषां मध्ये स्थितो राजन् भीमाक्षो भीमदर्शनः । पर्जन्य इव जीमूतैः समन्तात्परिवारितः ॥ ९	
ऋक्षवन्तं गिरिश्रेष्ठमध्यास्ते नर्मदां पिबन् । सर्वक्षाणामधिपतिर्धूम्रो नामैष यूथपः ॥ १०	
यवीयानस्य तु आता पश्यैनं पर्वतोपमम् । आत्रा समानो रूपेण विशिष्टस्तु पराक्रमैः ^१ ॥ ११	
स एष जाम्बवान्नाम महायूथपयूथपः । प्रक्रान्तो ^२ गुरुवर्ती च संप्रहारेष्वमर्षणः ॥ १२	
एतेन साह्यं सुमहत्कृतं शक्रस्य धीमता । दैवासुरे जाम्बवता लब्धाश्च बहवो वराः ॥ १३	
आरुह्य पर्वताग्रेभ्यो महाभ्रविपुलाः शिलाः । मुञ्चन्ति विपुलाकारा न मृत्योरुद्विजन्ति च ॥ १४	
राक्षसानां च सदृशाः पिशाचानां च लोमशाः । एतस्य सैन्या बहवो विचरन्त्यभितेजसः ॥ १५	
यं त्वेनमभिसंरब्धं प्लवमानमिव स्थितम् ^३ । प्रेक्षन्ते वानराः सर्वे स्थिता यूथपयूथपम् ॥ १६	
एष राजन् सहस्राक्षं पर्युपास्ते हरीश्वरः । बलेन बलसंपन्नो दम्भो नामैष यूथपः ॥ १७	
यः स्थितं योजने शैलं गच्छन् पार्श्वेन सेवते । ऊर्ध्वं तथैव कायेन गतः प्राप्नोति योजनम् ॥ १८	
यस्मान्न परमं रूपं चतुष्पादेषु विद्यते । श्रुतः सन्नादनो नाम वानराणां पितामहः ॥ १९	
येन युद्धं पुरा दत्तं रणे शक्रस्य धीमतः । पराजयश्च न प्रापः सोऽयं यूथपयूथपः ॥ २०	
यस्य विक्रममाणस्य शक्रस्येव पराक्रमः । एष गन्धर्वकन्यायामुत्पन्नः कृष्णवर्त्मनः ॥ २१	
तदा दैवासुरे युद्धे साह्यार्थं त्रिदिवोकमाम् । यस्य वैश्रवणो राजा जम्बूमुपनिषेवते ॥ २२	
यो राजा पर्वतेन्द्राणां बहुकिन्नरमेविनाम् । विहारमुग्बदो नित्यं आतुस्ते राक्षमाधिप ॥ २३	
तत्रैष वसति श्रीमान् बलवान् वानरर्षभः । युद्धेष्वकथनो नित्यं क्रथनो नाम यूथपः ॥ २४	
वृतः कोटिसहस्रेण हरीणां समुपस्थितः । एषैवाशमते लङ्कां स्वेनानीकेन मर्दितुम् ॥ २५	
यो गङ्गामनु पर्येति त्रासयन् हस्तियूथपान् । हस्तिनां वानराणां च पूर्वैरमनुस्मरन् ॥ २६	
एष यूथपतिर्नेता गच्छन् गिरिगुहाशयः । गजान् योधयते वन्यान् गिरीश्रैव महीरुहान् ॥ २७	
हरीणां वाहिनीमुख्यो नदीं हैमवतीमनु । उशीरबीजमाश्रित्य पर्वतं मन्दरोपमम् ॥ २८	
रमते वानरश्रेष्ठो दिवि शक्र इव स्वयम् । एनं शतसहस्राणां सहस्रमनुवर्तते ॥ २९	
वीर्यविक्रमदृप्तानां नर्दतां बाहुशालिनाम् । स एष नेता चैतेषां वानराणां महात्मनाम् ^४ ॥ ३०	
स एष दुर्धरो गजन् प्रमाथी नाम यूथपः । बातेनेवोद्धतं मेघं यमेनमनुपश्यसि ॥ ३१	
अनीकमपि संरब्धं वानराणां तरस्विनाम् । उद्भूतमरुणाभासं पवनेन समन्ततः ॥ ३२	
विवर्तमानं बहुधा यत्रैतद्बहुलं रजः । एते सितमुग्वा घोरा गोलाङ्गूला महाबलाः ॥ ३३	
शतं शतसहस्राणि दृष्ट्वा वै सेतुबन्धनम् । गोलाङ्गूलं महावेगं गवाक्षं नाम यूथपम् ॥ ३४	
परिवार्याभिवर्तन्ते लङ्कां मर्दितुमोजसा । अमराचरिता यत्र सर्वकालफलद्रुमाः ॥ ३५	

१. पराक्रमे क. ।

२. प्रशान्तः क. ख. घ. ।

३. अवस्थितम् घ. ।

४. तरस्विनाम् घ. ।

यं सूर्यस्तुल्यवर्णाभमनु पर्येति पर्वतम् । यस्य भामा सदा भान्ति तद्वर्णा मृगपक्षिणः ॥ ३६
यस्य प्रस्थं महात्मानो न त्यजन्ति महर्षयः । सर्वकामफला वृक्षाः सदा फलसमन्विताः ॥ ३७
मधूनि च महार्हाणि यस्मिन् पर्वतसत्तमे । तत्रैष रमते राजन् रम्ये काञ्चनपर्वते ॥ ३८
मुख्यो वानरमुग्न्यानां केमरी नाम यृथपः । षष्टिर्गिरिसहस्राणां रम्याः काञ्चनपर्वताः ॥ ३९
तेषां मध्ये गिरिवरस्त्वमिवानघ रक्षमाम् । तत्रैते कपिलाः श्वेतास्ताम्रास्या मधुपिङ्गलाः ॥ ४०
निवमन्त्युत्तमगिरौ तीक्ष्णदंष्ट्रा नग्वायुधाः । सिंहा इव चतुर्दंष्ट्रा व्याघ्रा इव दुरासदाः ॥ ४१
सर्वे वैश्वानरसमा ज्वलिताशीवीपोपमाः । सुदीर्घाञ्चितलाङ्गुला मत्तमातङ्गसन्निभाः ॥ ४२
महापर्वतसंकाशा महाजीमूतनिःस्वनाः । वृत्तपिङ्गलरक्ताक्षा भीमभीमगतिस्वराः ॥ ४३
मर्दयन्तीव ते सर्वे तभ्युल्लङ्कां समीक्ष्य ते । एष चैषामधिपनिर्मध्ये तिष्ठति वीर्यवान् ॥ ४४
जयार्थं नित्यमादित्यमुपतिष्ठति बुद्धिमान् । नाम्ना पृथिव्यां विख्यातो राजञ्शतबलीति यः ॥
एषैवाशंसेते लङ्कां स्वेनानीकेन मर्दितुम् । विक्रान्तो बलवाञ्छूरः पौरुषे स्वे व्यवस्थितः ॥ ४६
रामप्रियार्थं प्राणानां दयां न कुरुते हरिः । गजो गवाक्षो गवयो नलो नीलश्च वानरः ॥ ४७
एकैक एव यूथाना कोटिभिर्दशभिर्वृतः । तथान्ये वानरश्रेष्ठा विन्ध्यपर्वतवासिनः ॥ ४८
न शक्यं ते बहुत्वानुं सग्न्यानुं लघुविक्रमाः ॥

सर्वे महाराज महाप्रभावाः सर्वे महाशैलनिकाशकायाः ।

सर्वे समर्थाः पृथिवी क्षणेन कर्तुं प्रविश्वस्तविकीर्णशैलाम् ॥ ४९

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहस्त्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे हरादिवानरपराक्रमाख्यानं नाम सप्तविंशः सर्गः

अष्टाविंशः सर्गः

मैन्दादिपराक्रमाख्यानम्

सारणस्य वचः श्रुत्वा रावणं राक्षमाधिरम् । बलमादिश्य तत्सर्वं^१ शुको वाक्यमथाब्रवीत् ॥ १
स्थितान् पश्यसि यानेतान् मत्तानिव महाद्विपान् । न्यग्रोधानिव गाङ्गयान् सालान् हैमतानिव ॥
एते दुष्प्रसहा राजन् बलिनः कामरूपिणः । दैत्यदानवसंकाशा युद्धे देवपराक्रमाः ॥ ३
एषां कोटिसहस्राणि नव पञ्च च सप्त च । तथा शङ्खसहस्राणि तथा बृन्दशतानि च ॥ ४
एते सुग्रीवसचिवाः किष्किन्धानिलयाः सदा । हरयो देवगन्धर्वैरुत्पन्नाः कामरूपिणः ॥ ५
यौ तौ पश्यसि तिष्ठन्तौ कुमारौ देवरूपिणौ । मैन्द्रश्च द्विविदश्चोभौ ताभ्यां नास्ति समो युधि ॥
ब्रह्मणा समनुज्ञानावमृतप्राशिनावुभौ । आशंसेते युधा लङ्कामेतौ मर्दितुमांजसा^२ ॥ ७

१. बलमालोकयन् सर्वम् ख. ।

पर्वतसन्निभौ। सुमुखोऽसुमुखश्चैव मृत्युपुत्रौ पितुः समौ।

२. अग्न्यान्तरम् —यावेतावेतयो. पार्श्वं स्थितौ

प्रेक्षन्तौ नगरीं लङ्कां कोटिभिर्दशभिर्वृतौ ।-इति छ. ।

यं तु पश्यसि तिष्ठन्तं प्रभिन्नमिव कुञ्जरम् । यो बलात्क्षोभयेत्क्रुद्धः समुद्रमपि वानरः ॥ ८
 एषोऽभिगन्ता लङ्काया वैदेह्यास्तव च प्रभो । एनं पश्य पुरा दृष्टं वानरं पुनरागतम् ॥ ९
 ज्येष्ठः केसरिणः पुत्रो वातात्मज इति श्रुतः । हनुमानिति विख्यातो लङ्घितो येन सागरः ॥ १०
 कामरूपी हरिश्रेष्ठो बलरूपसमन्वितः । अनिवार्यगतिश्चैव यथा सततगः प्रभुः ॥ ११
 उद्यन्तं भास्करं दृष्ट्वा बालः किल पिपासितः । त्रियोजनसहस्रं तु अध्वानमवतीर्य हि ॥ १२
 आदित्यमाहरिष्यामि न मे क्षुत्प्रतियास्यति । इति संचिन्त्य मनसा पुरैष^१ बलदर्पितः ॥ १३
 अनाधृष्यतमं देवमपि देवर्षिदानवैः । अनासाद्यैव पतितो भास्करोदयने गिरौ ॥ १४
 पतितस्य कपेरस्य हनुरेका शिलातले । किञ्चिद्भिन्ना दृढहोर्हनुमानेष तेन वै ॥ १५
 सत्यमागमयोगेन ममैष विदितो हरिः । नास्य शक्यं बलं रूपं प्रभावो वापि भापितुम् ॥ १६
 एष आशंसते लङ्कामेको मर्दितुमोजसा । येन जाज्वल्यते सौम्य धूमकेतुस्तवाद्य वै ॥ १७
 लङ्कायां निहितश्चापि कथं न स्मरसे कपिम् । यश्चैपोऽनन्तरः शूरः श्यामः पद्मनिभेक्षणः ॥ १८
 इक्ष्वाकूणामतिरथो लोके विख्यातपौरुषः । यस्मिन्न चलते धर्मो यो धर्मन्नातिवर्तते ॥ १९
 यो ब्राह्ममखं वेदांश्च वेद वेदविदां वरः । यो भिन्द्याद्गगनं बाणैः पर्वतानपि दारयेत् ॥ २०
 यस्य मृत्योरिव क्रोधः शक्रम्येव पराक्रमः । यस्य भार्या जनस्थानात्सीता चापहता त्वया ॥ २१
 स एष रामस्त्वां योद्धुं राजन् समभिवर्तते । यस्यैष दक्षिणे पार्श्वे शुद्धजाम्बूनदप्रभः ॥ २२
 विशालवक्षास्ताम्राक्षो नीलकुञ्चितमूर्धजः । एषोऽस्य लक्ष्मणो नाम भ्राता प्राणममः प्रियः ॥ २३
 नये युद्धे च कुशलः सर्वशास्त्रविशारदः^२ । अमर्षी दुर्जयो जेता विक्रान्तो बुद्धिमान् बली ॥ २४
 रामस्य दक्षिणो बाहुर्नित्यं प्राणो वहिश्चरः । न ह्येष गणवम्यार्थं जीवितं परिगृह्णति ॥ २५
 एषैवाशंमते युद्धे निहन्तुं सर्वगक्षमान् । यस्तु सत्यमसौ पक्षं रामस्याश्रित्य तिष्ठति ॥ २६
 रक्षोगणपरिक्षिप्तो राजा ह्येष विभीषणः । श्रीमता राजराजेन लङ्कायामभिषेचिनः ॥ २७
 त्वामेव प्रतिसंरब्धो युद्धायैपोऽभिवर्तते । यं तु पश्यसि तिष्ठन्तं मध्ये गिरिमिवाचलम् ॥ २८
 सर्वशम्वाभृगेन्द्राणां भर्तारमपराजितम् । तेजसा यशसा बुद्ध्या ज्ञानेनाभिजनेन च ॥ २९
 येः कपीनतिबभ्राज हिमवानिव पर्वतान् । किष्किन्धां यः समध्यान्ते गुहां सगहनद्रुमाम् ॥
 दुर्गा पर्वतदुर्गस्थां प्रधानैः सह यृथैपैः । यम्यैषा काञ्चनी माला शोभते शतपुष्करा ॥ ३१
 कान्ता देवमनुष्याणां यस्यां लक्ष्मीः प्रतिष्ठिता । एतां च मालां तारां च कपिगज्यं च शाश्वतम् ॥
 सुग्रीवो वालिनं हत्वा रामेण प्रतिपादिनः । शतं शतसहस्राणां कोटिमाहुर्मनीषिणः ॥ ३३
 शतं कोटिसहस्राणां शङ्ख इत्यभिधीयते । शतं शङ्खसहस्राणां महाशङ्ख इति स्मृतम् ॥ ३४
 महाशङ्खसहस्राणां शतं वृन्दमिति स्मृतम् । शतं वृन्दसहस्राणां महावृन्दमिति स्मृतम् ॥ ३५

महाबृन्दसहस्राणां शतं पद्ममिति स्मृतम् । शतं पद्मसहस्राणां महापद्ममिति स्मृतम् ॥	३६
महापद्मसहस्राणां शतं खर्वमिहोच्यते । शतं खर्वसहस्राणां महाखर्वमिति स्मृतम् ॥	३७
महाखर्वसहस्राणां समुद्रमभिधीयते । शतं समुद्रसाहस्रमोघ इत्यभिधीयते ॥	३८
शतमोघसहस्राणां महौघ इति विश्रुतः । एवं कोटिसहस्रेण शङ्खानां च शतेन च ॥	३९
महाशङ्खसहस्रेण तथा बृन्दशतेन च । महाबृन्दसहस्रेण तथा पद्मशतेन च ॥	४०
महापद्मसहस्रेण तथा खर्वशतेन च । समुद्रेण शतेनैव महौघेन तथैव च ॥	४१
एष कोटिमहौघेन समुद्रसदृशेण च । विभीषणेन सचिवै राक्षसैः परिवारितः ॥	४२
सुग्रीवो वानरेन्द्रस्त्वां युद्धार्थमभिवर्तते । महाबलवृतो नित्यं महाबलपराक्रमः ॥	४३
इमां महाराज समीक्ष्य वाहिनीसुपस्थितां प्रज्वलितभ्रह्मपमाम् ।	
ततः प्रयत्नः परमो विधीयतां यथा जयः स्यान्न परैः पराजयः ॥	४४

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे मैन्दादिपराक्रमाख्यानं नाम अष्टाविंशः सर्गः

एकोनत्रिंशः सर्गः

शार्दूलादिचारप्रेषणम्

शुकं तु ममाग्न्यातांस्तान् दृष्ट्वा हरियूथपान् । लक्ष्मणं च महावीर्यं भुजं रामस्य दक्षिणम् ॥ १	
समीपस्थं च रामस्य आतरं स्वं विभीषणम् । सर्ववानरराजं च सुग्रीवं भीमविक्रमम् ॥ २	
गजं गवाक्षं गवयं मैन्दं द्विविदमेव च । अङ्गदं चैव बलिनं वज्रहस्तात्मजात्मजम् ॥ ३	
हनूमन्तं च विक्रान्तं जाम्बवन्तं च दुर्जयम् । सुपेणं कुमुदं नीलं नलं च प्लवगर्षभम् ॥ ४	
किञ्चिदाविग्रहदयो जानक्रोधश्च गवणः । मर्त्सयामाम तौ वीरौ कथान्ते शुकसारणौ ॥ ५	
अधोमुग्धौ तौ प्रणताचब्रवीन्लुक्कमागणौ । रोषगद्गदया वाचा संरब्धः परुषं वचः ॥ ६	
न तावत्सदृशं नाम सचिवैरुपजीविभिः । विप्रियं नृपतेर्वक्तुं निग्रहप्रग्रहे प्रभोः ॥ ७	
रिपूणां प्रतिकूलानां युद्धार्थमभिवर्तताम् ॥ उभाभ्यां १ सदृशं नाम वक्तुमप्रस्तवे स्तवम् ॥ ८	
आचार्या गुरवो वृद्धा वृथा वां पर्युपासिताः । सारं यद्राजशास्त्राणामनुजीव्यं न गृह्यते ॥ ९	
गृहीतो वा न विज्ञातो भारो ज्ञानस्य बोध्यते । ईदृशैः सचिवैर्युक्तो मूर्खैर्दिष्ट्या धराम्यहम् ॥	
किं नु मृत्योर्भयं नास्ति वक्तुं मां परुषं वचः । यस्य मे शासतो जिह्वा प्रयच्छति शुभाशुभम् ॥	
अप्येव दहनं स्पृष्ट्वा वने तिष्ठन्ति पादपाः । राजदोषपरामृष्टास्तिष्ठन्ते नापराधिनः ॥ १२	

१. ३-४ पद्ये क. ग. न स्तः । २. अभिधावताम् ख. ग. । ३. युवाभ्याम् घ.

हन्यामहं त्विमौ पापो शत्रुपक्षप्रशंसकौ । यदि पूर्वोपकारैर्मै न क्रोधो मृदुतां व्रजेत् ॥ १३
 अपध्वंसत गच्छध्वं^१ संनिकर्षादितो मम । न हि वां हन्तुमिच्छामि स्मराम्युपकृतानि वाम् ॥
 हतावेव कृतघ्नौ तौ मयि स्नेहपराङ्मुखौ । एवमुक्तौ तु सत्रीडौ तावुभौ शुकसारणौ ॥ १५
 रावणं जयशब्देन प्रतिनन्द्याभिनिःसृतौ । अब्रवीच्च दशग्रीवः समीपस्थं महोदरम् ॥ १६
 उपस्थापय मे शीघ्रं चारान्नीतिविशारदान् । महोदरस्तथोक्तस्तु शीघ्रमाज्ञापयच्चरान् ॥ १७
 ततश्चाराः संत्वरिताः प्राप्ताः पार्थिवशासनात् । उपस्थिताः प्राञ्जल्यो वर्धयित्वा जयाशिषा १८
 तानब्रवीत्ततो वाक्यं रावणो राक्षसाधिपः । चारान् प्रत्यायितान्^२ शूरान् भक्तान् विगतसाध्वमान् ॥
 इतो^३ गच्छत रामस्य व्यवसायं परीक्षथ । मन्त्रेष्वभ्यन्तरा येऽस्य प्रीत्या तेन समागताः ॥
 कथं स्वपिति जागर्नि किमन्यच्च करिष्यति । विजाय निपुणं सर्वमागन्तव्यमशेषतः ॥ २१
 चारेण विदितः शत्रुः पण्डितैर्वमुधाधिपैः । युद्धे स्वल्पेन यत्नेन समासाद्य निरस्यते ॥ २२
 चारास्तु ते तथेत्युक्त्वा प्रहृष्टा राक्षमेश्वरम् । शार्दूलमग्रतः कृत्वा ततश्चक्रुः प्रदक्षिणम् ॥ २३
 ततस्ते तं महात्मानं चारा राक्षममत्तमम् । कृत्वा प्रदक्षिणं जग्मुर्यत्र रामः मलक्ष्मणः ॥ २४
 ते सुवेलस्य शैलस्य समीपे रामलक्ष्मणौ । प्रच्छन्ना ददृग्गृत्वा मग्नीवविभीषणौ ॥ २५
 प्रेक्षमाणाश्चमू तां च बभूवुर्भयविक्रवाः । ते तु धर्मात्मना दृष्टा राक्षसेन्द्रेण राक्षसा ॥ २६
 विभीषणेन तत्रस्था निगृहीता यदृच्छया । शार्दूलो ग्राहितस्त्वेकः पापोऽयमिति राक्षस ॥
 मोचितः सोऽपि रामेण बध्यमानः प्लवङ्गमैः । आनृशंस्येन रामस्य मोचिता राक्षसा ॥ २७
 वानरैरर्दितास्ते तु विक्रान्तेर्लघुविक्रमैः । पुनर्लङ्कामनुप्राप्ताः श्रमन्तो नष्टचेतमः ॥ २९
 ततां दशग्रीवमुपस्थितास्तु ते चारा बहिर्नित्यचरा निशाचराः ।
 गिरैः सुवेलस्य समीपवासिनं न्यवेदयन् रामबलं^४ महाबलाः ॥ ३०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे शार्दूलादिचारप्रपणं नाम एकोनत्रिंशः सर्गः

त्रिंशः सर्गः

वानरबलसंख्यानम्

ततस्तमक्षोभ्यबलं लङ्काधिपनये चराः । सुवले राघवं शैले निविष्टं प्रत्यवेदयन् ॥ १
 चाराणां रावणः श्रुत्वा प्राप्तं रामं महाबलम् । जातोद्वेगोऽभवात्किञ्चिच्छार्दूलं वाक्यमब्रवीत् ॥

१. नश्यध्वम् पुना. ।

२. प्रत्यधिकान् ख. ।

प्रत्यायितान् ग. । प्रत्यायिकान् घ.

३. छन्नाः ख. ।

४. मन्त्रिषु च. छ. ।

५. भीमबलम् च. छ. ।

अयथावच्च ते वर्णो दीनश्चासि निशाचर । नासि कच्चिदमित्राणां क्रुद्धानां वशमागतः ॥ ३
 इति तेनानुशिष्टस्तु वाचं मन्दमुदीरयत्^१ । तदा राक्षसशार्दूलं शार्दूलो भयविह्वलः ॥ ४
 न ते चारयितुं शक्या राजन् वानरपुंगवाः । विक्रान्ता बलवन्तश्च राघवेण च रक्षिताः ॥ ५
 नापि संभाषितुं शक्याः संप्रश्नोऽत्र न लभ्यते । सर्वतो रक्ष्यते पन्था वानरैः पर्वतोपमैः ॥ ६
 प्रविष्टमात्रे ज्ञातोऽहं बले तस्मिन्नचारिते । बलाद्गृहीतो रक्षोभिर्बहुधास्मि विचालितः^२ ॥ ७
 जानुभिर्मुष्टिभिर्दन्तैस्तलैश्चाभिहतो भृशम् । परिणीतोऽस्मि हरिभिर्वलवद्विरमर्षणैः ॥ ८
 परिणीय च सर्वत्र नीतोऽहं रामसंसदम् । रुधिरादिग्धसर्वाङ्गो विह्वलश्चलितेन्द्रियः ॥ ९
 हरिभिर्वध्यमानश्च याचमानः कृताञ्जलिः । राघवेण परित्रातो मा मेति च^३ यदृच्छया ॥ १०
 एष शैलैः शिलाभिश्च पूरयित्वा महार्णवम् । द्वारमाश्रित्य लङ्काया रामस्तिष्ठति सायुधः ॥ ११
 गारुडं न्यूहमास्थाय सर्वतो हरिभिर्वृतः । मां विमृज्य महातेजा लङ्कामेवाभिवर्तते ॥ १२
 पुरा प्राकारमायाति क्षिप्रमेकतरं कुरु । सीतां वास्मै प्रयच्छाशु सुयुद्धं वा प्रदीयताम् ॥ १३
 मनसा तं तदा प्रेक्ष्य^४ तच्छ्रुत्वा राक्षसाधिपः । शार्दूलं सुमहद्वाक्यमथोवाच स रावणः ॥ १४
 यदि मां प्रति युध्येरन् देवगन्धर्वदानवाः । नैव सीतां प्रदास्यामि सर्वलोकभयादपि ॥ १५
 एवमुक्त्वा महातेजा रावणः पुनरब्रवीत् । चारिता भवता सेना केऽत्र शूराः प्लवङ्गमाः ॥ १६
 कीदृशाः किंप्रभाः सौम्य^५ वानरा ये दुरासदाः । कस्य पुत्राश्च पौत्राश्च तत्त्वमाख्याहि राक्षस ॥
 तथात्र प्रतिपत्स्यामि ज्ञात्वा तेषां बलाबलम् । अवश्यं बलसंख्यानं कर्तव्यं युद्धमिच्छताम् ॥
 अथैवमुक्तः शार्दूलो रावणेनोत्तमश्चरः । इदं वचनमार्भे वक्तुं रावणसंनिधौ ॥ १९
 अथर्क्षरजसः पुत्रो युधि राजा सुदुर्जयः । गद्गदस्याथ पुत्रोऽत्र जाम्बवानिति विश्रुतः ॥ २०
 गद्गदस्यैव पुत्रोऽन्यो गुरुपुत्रः शतक्रतोः । कदनं यस्य पुत्रेण कृतमेकेन रक्षसाम् ॥ २१
 सुपेणश्चापि धर्मात्मा पुत्रो धर्मस्य वीर्यवान् । सौम्यः सोमात्मजश्चात्र राजन् दधिमुखः कपिः ॥
 सुमुखो दुर्मुखश्चात्र वेगदर्शी च वानरः । मृत्युर्वानररूपेण नूनं सृष्टः स्वयंभुवा ॥ २३
 पुत्रो हुतवहस्याथ नीलः सेनापतिः स्वयम् । अनिलम्य च पुत्रोऽत्र हनुमानिति विश्रुतः ॥ २४
 नप्त^६ शकस्य दुर्धर्षो बलवानङ्गदो युवा । मैन्द्रश्च द्विविदश्चोभौ बलिनावधिसंभवौ ॥ २५
 पुत्रा वैवस्वतस्यात्र पञ्च कालान्तकोपमाः । गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः ॥ २६
 दश वानरकोट्यश्च शूराणां युद्धकाङ्क्षिणाम् । श्रीमतां देवपुत्राणां शेषं नाख्यातुमुत्सहे ॥ २७
 पुत्रो दशरथस्यैष सिंहसंहननो युवा । दूषणो निहतो येन खरश्च त्रिशिरास्तथा ॥ २८

१. उदीरयन् पुना. ।

२. बलिभिर्हरिभिर्ब[वि]प्रकारिभिः ख. ।

३. जीवामीति च. छ. ।

४. संततापाथ घ. ।

५. सौम्याः प्र. ।

६. पौत्रः ख. ।

नास्ति रामस्य सदृशो विक्रमे भुवि कश्चन । विराधो निहतो येन कबन्धश्चान्तकोपमः १ ॥२९
 वक्तुं न शक्तो रामस्य नरः कश्चिद्गुणान् क्षितौ । जनस्थानगता येन यावन्तो २ राक्षसा हताः ॥३०
 लक्ष्मणश्चात्र धर्मात्मा मातङ्गानामिवर्षभः । यस्य बाणपथं प्राप्य न जीवेदपि वासवः ॥ ३१
 श्वेतो ज्योतिर्मुखश्चात्र भास्करस्यात्मसंभवौ । वरुणस्य च पुत्रोऽन्यो हेमकूटः प्लवङ्गमः ॥ ३२
 विश्वकर्मसुतो वीरो नलः प्लवगसत्तमः । विक्रान्तो बलवानत्र वसुपुत्रः सुदुर्धरः ॥ ३३
 राक्षसानां वरिष्ठश्च तव आता विभीषणः । परिगृह्य पुरी लङ्कां राघवस्य हिते रतः ॥ ३४
 इति सर्वं समाख्यातं तवेदं वानरं बलम् । सुवेलेऽधिष्ठितं शैले शेषकार्ये भवान् गतिः ॥ ३५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहत्तिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे वानरबलसंख्यानं नाम त्रिंशः सर्गः

एकत्रिंशः सर्गः

विद्युज्जिह्वमायाप्रयोगः

ततन्ममक्षोभ्यबलं लङ्काधिपतये चराः । सुवेले राघवं शैले निविष्टं प्रत्यवदयन् ॥ १
 चाराणां रावणः श्रुत्वा प्राप्तं रामं महाबलम् । जानोद्वेगोऽभवत्किञ्चित्मचिवानिदमब्रवीत् ॥ २
 मन्त्रिणः शीघ्रमायान्तु सर्वे वै मुसमाहिताः । अयं नो मन्त्रकालो हि संप्राम इति राक्षसाः ॥
 तस्य तच्छामनं श्रुत्वा मन्त्रिणोऽभ्यागमन् द्रुतम् । ततः स मन्त्रयामास मचिवै राक्षसैः सह ॥
 मन्त्रयित्वा स दुर्धर्षः क्षमं यत्समनन्तरम् । विसर्जयित्वा सचिवान् प्रविवेश स्वमालयम् ॥ ५
 ततो राक्षममाहूय विद्युज्जिह्वं महाबलम् । मायाविनं महामायः प्राविशद्यत्र मैथिली ॥ ६
 विद्युज्जिह्वं च मायाज्ञमब्रवीद्राक्षसाधिपः । मोहयिष्यावहे सीतां मायया जनकात्मजाम् ॥ ७
 शिरो मायामयं गृह्य राघवस्य निशाचर । त्वं मां ममुपनिष्ठस्व महच्च सशरं धनुः ॥ ८
 एवमुक्तस्तथेत्याह विद्युज्जिह्वो निशाचरः । दर्शयामास तां मायां मुप्रयुक्तां स रावणे ३ ॥ ९
 तस्य तुष्टोऽभवद्राजा प्रददौ च विभूषणम् । अशोकवनिकायां तु सीतादर्शनलालसः ॥ १०
 नैर्ऋतानामधिपतिः संविवेश महाबलः । ततो दीनामदैन्यार्हा ददर्श धनदानुजः ॥ ११
 अधोमुखी शोकपरामुपविष्टां महीतले । भर्तारमेव ध्यायन्तीमशोकवनिकां गताम् ॥ १२
 उपास्यमानां घोरामी राक्षसीभिरदूरतः ४ । उपसृत्य ततः सीतां प्रहर्षं नाम कीर्तयन् ॥ १३

१. अन्धकोपमः छ. ।

२. तावन्तः पुना. ।

३. इदमर्षम च. छ. नास्ति ।

४. अस्यानन्तरम्—राक्षसीभिर्वृतां सीतां

मिवावृताम् ॥ भूषणरत्नमः कैश्चिन्मङ्गलार्थमलंकृताम् ।

चरन्तीं मारुतोद्भूतां क्षितां पुष्पलतामिव ॥ हर्षशो-

कान्तरे मत्तां विषादस्य विलक्षणाम् । स्तिमितामिव

गाग्भीर्यान्नदीं भागीरथीमिव ॥—ख. छ. ।

इदं च वचनं धृष्टमुवाच जनकात्मजाम् । सान्त्वयमाना मया भद्रे यमुपाश्रित्य वल्गसे ॥ १४
 खरहन्ता स ते भर्ता राघवः समरे हतः । छिन्नं ते सर्वतो मूलं दर्पस्ते विहतो मया ॥ १५
 व्यसनेनात्मनः सीते मम भार्या भविष्यसि । विमृजेमां मतिं मूढे किं मृतेन करिष्यसि ॥ १६
 भवस्व भद्रं भार्याणां सर्वासामीश्वरी मम । अल्पपुण्ये निवृत्तार्थे मूढे पण्डितमानिनि ॥ १७
 शृणु भर्तृवधं सीते घोरं वृत्रवधं यथा । समायातः समुद्रान्तं मां हन्तुं किल राघवः ॥ १८
 वानरेन्द्रप्रणीतेन बलेन महता वृतः । संनिविष्टः समुद्रस्य पीड्य तीरमथोत्तरम् ॥ १९
 बलेन महता रामो व्रजत्यस्तं दिवाकरे । अथाध्वनि परिश्रान्तमर्धरात्रे स्थितं बलम् ॥ २०
 सुग्वसंसुप्तमासाद्य चारितं प्रथमं चरैः । तत्प्रहस्तप्रणीतेन बलेन महता मम ॥ २१
 बलमस्य हतं रात्रौ यत्र रामः सलक्ष्मणः । पट्टसान्परिघांश्चक्रान्द्रण्डान् खड्गान् महायसान् २२
 बाणजालानि शूलानि भास्वरान्कूटमुद्गरान् । यष्टीश्च तोमराञ्जक्तीश्चक्राणि मुसलानि च ॥ २३
 उद्यम्योद्यम्य रक्षोभिर्वानरेषु निपातिताः । अथ सुमस्य रामस्य प्रहस्तेन प्रमाथिना ॥ २४
 असक्तं कृतहस्तेन शिरश्छिन्नं महासिना । विभीषणः समुत्पत्य निगृहीतो यदृच्छया ॥ २५
 दिशः प्रवाजितः सर्वैर्लक्ष्मणः प्लवगैः सह । सुग्रीवो ग्रीवया शेते भग्नया प्लवगाधिपः ॥ २६
 निरमहनुकः शेते हनुमान् राक्षसैर्हतः । जाम्बवानथ जानुभ्यामुत्पतन्निहतो युधि ॥ २७
 पट्टमैर्बहुभिश्छिन्नो निकृत्तः पादपो यथा । मैन्द्रश्च द्विविदश्चोभौ निहतौ वानरर्षभौ ॥ २८
 निश्रसन्तौ रुदन्तौ च रुधिरेण परिप्लुतौ । असिना व्यायतौ छिन्नौ मध्ये ह्यरिनिपूदनौ ॥ २९
 अनुतिष्ठति मेदिन्यां पनसः पनसो यथा । नाराचैर्बहुभिश्छिन्नः शेते दर्या दरीमुग्वः ॥ ३०
 कुमुदस्तु महातेजा निष्कूजः^१ सायकैः कृतः । अङ्गदो बहुभिश्छिन्नः शरैरामाद्य राक्षसैः ॥ ३१
 परितो^२ रुधिरोद्गारी क्षितौ निपतिताङ्गदः । हरयो मथिता नागै रथजातैस्तथापरे ॥ ३२
 शायिता मृदिताश्चाश्वैर्वायुवैरिवाम्बुदाः । प्रमृताश्चापरे त्रस्ता हन्यमाना जघन्यतः ॥ ३३
 अभिद्रुतास्तु रक्षोभिः सिंहैरिव महाद्विपा । सागरे पतिताः केचित्केचिद्गगनमाश्रिताः ॥ ३४
 ऋक्षा वृक्षानुपारूढा वानरीं वृत्तिमाश्रिताः । सागरस्य च तीरेषु शैलेषु च वनेषु च ॥ ३५
 पिङ्गलास्ते विरूपाक्षैर्बहुभिर्बहवो हताः । एवं तव हतो भर्ता ससैन्यो मम सेनया ॥ ३६
 क्षतजार्द्रं रजोध्वस्तमिदं चास्याहृतं शिरः । ततः परमदुर्घर्षो रावणो राक्षसाधिपः । ३७
 सीतायामुपशृण्वत्यां^३ राक्षसीमिदमब्रवीत् । राक्षसं क्रूरकर्माणं विद्युज्जिह्वं त्वमानय ॥ ३८
 येन तद्राघवशिरः संग्रामात्स्वयमाहृतम् । विद्युज्जिह्वस्ततो गृह्य शिरस्तत्सशरासनम् ॥ ३९

१. निकृत्तः अ.

पातितः घ.

२. पतितः झ.

३. शृण्वन्त्यां प्र.

प्रणामं शिरसा कृत्वा रावणस्याग्रतः स्थितः । तमब्रवीत्ततो राजा रावणो राक्षसं स्थितम् ॥
 विद्युज्जिह्वं महाजिह्वं समीपपरिवर्तिनम् । अग्रतः कुरु सीतायाः शीघ्रं दाशरथेः शिरः ॥ ४१
 अवस्थां पश्चिमां भर्तुः कृपणा साधु पश्यतु । एवमुक्तं तु तद्रक्षः शिरस्तल्पियदर्शनम् ॥ ४२
 उपनिक्षिप्य सीतायाः क्षिप्रमन्तरधीयत । रावणश्चापि चिक्षेप भास्वरं कार्मुकं महत् ॥ ४३
 त्रिषु लोकेषु विख्यातं सीतामिदमुवाच च^१ । इदं तत्तव रामस्य कार्मुकं ज्यासमायुतम्^२ ॥४४
 इह प्रहस्तेनानीतं हत्वा तं निशि मानुषम् ॥

स विद्युज्जिह्वेन सहैव तच्छिरो तनुश्च भूमौ विनिकीर्य रावणः ।

विदेहराजस्य मुतां यशस्विनीं ततोऽब्रवीत्तां भव मे वशानुगा ॥ ४५

इत्यार्षे श्रीमद्रामयणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
 युद्धकाण्डे विद्युज्जिह्वमायाप्रयोगो नाम एकत्रिंशः सर्गः

द्वात्रिंशः सर्गः

सीताविलापः

सा सीता तच्छिरो दृष्ट्वा तच्च कार्मुकमुत्तमम् । मुग्धीवप्रतिसंसर्गमाख्यातं च हनूमता ॥ १
 नयने मुग्धवर्णं च भर्तुस्तत्सदृशं मुखम् । केशान् केशान्तदेशं च तं च चूडामणिं शुभम् ॥ २
 एतैः सर्वैरभिज्ञानैरभिज्ञाय मुदुःग्विता । विजगर्हेऽत्र कैकेयी क्रोशन्ती कुररी यथा ॥ ३
 सकामा भव कैकेयी हतोऽयं कुलनन्दनः । कुलमुत्मादितं सर्वं त्वया कलहशील्या ॥ ४
 आर्येण किं ते कैकेयि कृतं रामेण विप्रियम् । यद्गृहाच्चीरवसनं दत्त्वा प्रत्राजितो वनम्^३ ॥ ५
 एवमुक्त्वा तु वैदेही वेपमाना तपस्विनी । जगाम जगतीं बाला छिन्ना तु कदली यथा ॥ ६
 सा मुहूर्तात्समाश्रस्य प्रतिलभ्य च चेतनाम् । तच्छिरः समुपाघ्राय विललापायतेक्षणा ॥ ७
 हा हातास्मि महाबाहो बीरव्रतमनुव्रत । इमां ते पश्चिमावस्थां गतास्मि विधवा कृता ॥ ८
 प्रथमं मरणं नार्यो भर्तुर्वेगुण्यमुच्यते । सुवृत्त साधुवृत्तायाः संवृत्तस्त्वं ममाग्रतः ॥ ९
 दुःखाद्दुःखं प्रपन्नाया ममयाः^४ शोकसागरे । यो हि मामुद्यतस्त्रातुं सोऽपि त्वं विनिपातितः ॥
 सा श्वश्रूमम कौसल्या त्वया पुत्रेण राघव । वत्सेनेव यथा धेनुर्विवत्सा वत्सला कृता ॥ ११

१. रामस्य तादृशं ब्रुवन् च. ।

२. समन्वितम् ज्ञ. ।

३. अग्न्यान्तरम्—इदानीं स हि धर्मात्मा

राक्षसश्च कथं हत.— इति ग. छ. ।

४. ममया छ. ।

आदिष्टं दीर्घमायुस्ते दैवज्ञैरपि राघव । अनृतं वचनं तेषामल्पायुरसि राघव ॥ १२
 अथवा नश्यति प्रज्ञा प्राज्ञस्यापि सतस्तव । पचत्येनं यथा कालो भूतानां प्रभवो ह्ययम् ॥ १३
 अदृष्टं मृत्युमापन्नः कस्मात्त्वं नयशास्त्रवित् । व्यसनानामुपायज्ञः कुगलो ह्यसि वर्जने ॥ १४
 तथा त्वं संपरिष्वज्य रौद्रयातिनृशंसया । कालरात्र्या मयाच्छिद्य हतः कमललोचन ॥ १५
 उपशेषे महाबाहो मां विहाय तपस्विनीम् । प्रियामिव समाश्लिष्य पृथिवी पुरुषर्षभ ॥ १६
 अर्चितं सनतं यत्तद्गन्धमाल्यैर्मया तव । इदं ते मत्प्रियं वीर धनुः काञ्चनभूषणम् ॥ १७
 पित्रा दशरथेन त्वं श्वशुरेण ममानघ । सर्वैश्च पितृभिः सार्धं नूनं स्वर्गे समागतः ॥ १८
 दिवि नक्षत्रभूतस्त्वं महत्कर्मकृतां प्रियम् । पुण्यं राजर्षिवंशं त्वमात्मनः समुपेक्षसे ॥ १९
 किं मां न प्रेक्षसे राजन् किं मां न प्रतिभाषसे । बालां बाल्येन संप्राप्तां भार्या मां महचारिणीम् ॥
 संश्रुतं गृह्णता पाणिं चरिष्यामीति यत्त्वया । स्मर तन्मम काकुत्स्थ नय मामपि दुःखिताम् ॥ २१
 कस्मान्मामपहाय त्वं गतो गतिमतां वर । अस्माल्लोकादमुं लोकं त्यक्त्वा मामपि दुःखिताम् ॥ २२
 कल्याणैरुचितं यत्तत्परिष्वक्तं मयैव तु । ऋव्यादैस्तच्छरीरं ते नूनं विपरिकृष्यते ॥ २३
 अग्निष्टोमादिभिर्भ्यञ्जैरिष्टवानासदक्षिणैः । अग्निष्टोत्रेण संस्कारं केन त्वं तु न लप्स्यसे ॥ २४
 प्रव्रज्यामुपपन्नानां त्रयाणामेकमागतम् । परिप्रक्ष्यति कौसल्या लक्ष्मणं शोकलालसा ॥ २५
 स तस्याः परिपृच्छन्त्या वधं मित्रबलस्य ते । तव चाख्यास्यते नूनं निशायां राक्षसैर्वधम् ॥ २६
 मा त्वां मुप्तं हतं श्रुत्वा मां च रक्षोगृहं गताम् । हृदयेनावदीर्णेन न भविष्यति राघव ॥ २७
 मम हेतोर्गनार्याया अनघः पार्थिवात्मजः । रामः सागरमुत्तीर्य सत्त्ववान् गोष्पदे हतः ॥ २८
 अहं दाशरथेनोढा मोहात्स्वकुलपांमनी । आर्यपुत्रस्य रामस्य भार्या मृत्युरजायत ॥ २९
 नूनमन्यां मया जातिं वारितं दानमुत्तमम् । याहमद्येह शोचामि भार्या सर्वातिथेरपि ॥ ३०
 साधु पानय मां क्षिप्रं रामस्योपरि रावण । समानय पतिं पत्न्या कुरु कल्याणमुत्तमम् ॥ ३१
 शिरसा मे शिरश्चास्य कायं कायेन योजय । रावणानुगमिष्यामि गतिं भर्तुर्महात्मनः ॥ ३२
 इति सा दुःखसंतप्ता विललापायतेक्षणा । भर्तुः शिरो धनुस्तत्र समीक्ष्य च पुनः पुनः ॥ ३३
 एवं लालप्यमानायां सीतायां तत्र राक्षसः । अभिचक्राम भर्तारमनीकस्थः कृताञ्जलिः ॥ ३४
 विजयस्वार्यपुत्रेति मोऽभिवाद्य प्रसाद्य च । न्यवेदयदनुप्राप्तं प्रहस्तं वाहिनीपतिम् ॥ ३५
 अमात्यैः सहितैः सर्वैः प्रहस्तः समुपस्थितः । तेन दर्शनकामेन वयं प्रस्थापिताः प्रभो ॥ ३६
 नूनमस्ति महाराज राजभावात्क्षमान्वितम् । किञ्चिदात्ययिकं कार्यं तेषां त्वं दर्शनं कुरु ॥ ३७

१. किन्तु ज्ञ. ।

महोदयाः । क्षमा यस्मिन् दमस्त्यागः सत्य धर्मः

२. अस्यानन्तरम्—मुहूर्तमपि नेच्छामि

कृतज्ञता ॥ अहिंसा चैव भूताना तमृते का गतिर्मम ।

जीवितुं पापजीविता । श्रुतं मया वेदविदां ब्राह्मणाना
 पितुर्गृहे ॥ यासां स्त्रीणां त्रियो भर्ता तामां लोका

इति छ. ।

एतच्छ्रुत्वा दशग्रीवो राक्षसप्रतिवेदितम् । अशोकवनिकां त्यक्त्वा मन्त्रिणां दर्शनं ययौ ॥ ३८
 स तु सर्वं समर्थैव मन्त्रिभिः कृत्यमात्मनः । सभां प्रविश्य विदधे विदित्वा रामविक्रमम् ॥ ३९
 अन्तर्धानं तु तच्छीर्षं तच्च कार्मुकमुत्तमम् । जगाम रावणस्यैव निर्याणसमनन्तरम् ॥ ४०
 राक्षसेन्द्रस्तु तैः सार्धं मन्त्रिभिर्भीमविक्रमैः । समर्थयामास तदा रामकार्यविनिश्चयम् ॥ ४१
 अविदूरस्थितान् सर्वान् बलाध्यक्षान् हितैषिणः । अब्रवीत्कालसदृशं रावणो राक्षसाधिपः ॥४२
 शीघ्रं भेरीनिनादेन स्फुटकोणाहतेन मे । समानयध्वं सैन्यानि वक्तव्यं च न कारणम् ॥ ४३

ततस्तथेति प्रतिगृह्य तद्वचो बलाधिपास्ते महदात्मनो बलम् ।

समानयंश्चैव समागमं च ते न्यवेदयन् भर्तारि युद्धकाङ्क्षिणि ॥ ४४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे सीताबिलापो नाम द्वात्रिंशः सर्गः ।

त्रयत्रिंशः सर्गः

सरमासमाश्रासनम्

सीतां तु मोहितां दृष्ट्वा सरमा नाम राक्षसी । आससादाथ वैदेहीं प्रियां प्रणयिनीं सखीम्^१ १
 मोहितां राक्षसेन्द्रेण सीतां परमदुःखिनाम् । आश्रासयामास तदा सरमा मृदुभाषिणी ॥ २
 सा हि तत्र कृता मित्रं सीतया रक्ष्यमाणया । रक्षन्ती रावणादिष्टा सानुक्रोशा दृढव्रता ॥ ३
 सा ददर्श ततः सीतां सरमा नष्टचेतनाम् । उपावृत्योत्थितां ध्वम्नां वडवामिव पांगुलाम् ॥ ४
 तां समाश्रासयामास सखी स्नेहेन सुव्रता । समाश्रासिहि वैदेहि मा भूते मनसो व्यथा^२ ॥ ५
 उक्त्वा यद्रावणेन त्वं प्रत्युक्तं च स्वयं त्वया । सखीस्नेहेन तद्भीरु मया सर्वं प्रतिश्रुतम् ॥ ६
 लीनया गगने शून्ये भयमुत्सृज्य रावणात् । तव हेतोर्विशालाक्षि न हि मे जीवितं प्रियम् ॥७
 स संभ्रान्तश्च निष्क्रान्तो यत्कृते राक्षसाधिपः । तच्च मे विदितं सर्वमभिनिष्क्रम्य मैथिलि ॥ ८
 न शक्यं सौप्तिकं कर्तुं रामस्य विदितात्मनः । वधश्च पुरुषव्याघ्रे तस्मिन्नैवोपपद्यते ॥ ९
 न त्वेव वानरा हन्तुं शक्याः पादपयोधिनः । सुरा देवर्षभेणेव रामेण हि सुरक्षिताः ॥ १०
 दीर्घवृत्तभुजः श्रीमान् महोरस्कः प्रतापवान् । धन्वी संहननोपेतो धर्मात्मा भुवि विश्रुतः ॥११
 विक्रान्तो रक्षिता नित्यमात्मनश्च परस्य च । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा कुशली नयशास्त्रवित् ॥१२
 हन्ता परबलौघानामचिन्त्यबलपौरुषः । न हतो राघवः श्रीमान् सीते शत्रुनिर्बहणः ॥ १३

अयुक्तबुद्धिकृत्येन सर्वभूतविरोधिना । इयं प्रयुक्ता रौद्रेण माया मायाविदा त्वयि^१ ॥ १४
शोकस्ते विगतः सर्वः कल्याणं त्वामुपस्थितम् । ध्रुवं त्वां भजते लक्ष्मीः प्रियं प्रीतिकरं शृणु ॥ १५
उत्तीर्य सागरं रामः सह वानरसेनया । संनिविष्टः समुद्रस्य तीरमासाद्य दक्षिणम् ॥ १६
दृष्टो मे परिपूर्णार्थः काकुत्स्थः सहलक्ष्मणः । स हि तैः सागरान्तःस्थैर्बलंस्तिष्ठति रक्षितः ॥ १७
अनेन प्रेषिता ये च राक्षसा लघुविक्रमाः । राघवस्तीर्ण इत्येव प्रवृत्तिस्तैरिहाहता ॥ १८
स तां श्रुत्वा विशलाक्षि प्रवृत्तिं राक्षसाधिपः । षण् मन्त्रयते सर्वं सचिवैः सह रावणः ॥ १९
इति ब्रुवाणा सरमा राक्षसी सीतया सह । सर्वाद्योगेन सैन्यानां शब्दं शुश्राव भैरवम् ॥ २०
दण्डनिर्घातवादिन्याः श्रुत्वा भेर्या महास्वनम् । उवाच सरमा सीतामिदं मधुरभाषिणी ॥ २१
संनाहजननी ह्येषा भैरवा भीरु भेरिका । भेरीनादं च गम्भीरं शृणु तोयदनिःस्वनम् ॥ २२
कल्प्यन्ते मन्तमातङ्गा युज्यन्ते रथवाजिनः । हृष्यन्ते तुरगारूढाः प्रासहस्ताः सहस्रशः ॥ २३
तत्र तत्र च संनद्धाः संपतन्ति पदातयः । आपूर्यन्ते राजमार्गाः सैन्यैरद्भुतदर्शनैः ॥ २४
वेगवद्भिर्नदद्भिश्च तोयौघैरिव सागरः । शस्त्राणां च प्रसन्नानां चर्मणां वर्मणां तथा ॥ २५
रथवाजिगजानां च भूषितानां च रक्षसाम् । संभ्रमो रक्षसामेष हृषितानां तरस्विनाम्^२ ॥ २६
प्रभां विस्मृजतां पश्य नानावर्णां समुत्थिताम् । वनं निर्दहतो घर्मे यथा रूपं विभावसोः ॥ २७
घण्टानां शृणु निर्घोषं रथानां शृणु निःस्वनम् । हयानां हेषमाणानां शृणु तूर्थध्वनिं यथा ॥ २८
उद्यतायुधहस्तानां राक्षसेन्द्रानुयायिनाम् । संभ्रमो रक्षसामेष तुमुलो रोमहर्षणः ॥ २९
श्रीमत्त्वां भजति शोकघ्नी रक्षसां भयमागतम् । रामः कमलपत्राक्षो दैत्यानामिव वासवः ॥ ३०
विनिजित्य जितक्रोधस्त्वामचिन्त्यपगक्रमः । रावणं समरे हत्वा भर्ता त्वाधिगमिष्यति ॥ ३१
विक्रमिष्यति रक्षःसु भर्ता ते सहलक्ष्मणः । यथा शत्रुषु शत्रुघ्नो विष्णुना सह वासवः ॥ ३२
आगतस्य हि रामस्य क्षिप्रमङ्कगतां मनीम् । अहं द्रक्ष्यामि सिद्धार्थं त्वां शत्रौ विनिपातिते ॥
अश्रूण्यानन्दजानि त्वं वर्तयिष्यसि शोभने । समागम्य परिष्वज्य तस्योरसि महोरसः ॥ ३४
अचिगन्मोक्ष्यते सीते देवि ते जघनं गताम् । धृतामेतां बहून् मासान् वेर्णां रामो महाबलः ॥
तस्य दृष्ट्वा मुखं देवि पूर्णचन्द्रमिवोदितम् । मोक्ष्यसे शोकजं वारि निर्मोकमिव पन्नगी ॥ ३६
रावणं समरे हत्वा नचिरादेव मैथिलि । त्वया समग्रः प्रियया सुखार्हो लप्स्यते सुखम् ॥ ३७
समागता त्वं वीर्येण^३ मोदिष्यसि महात्मना । सुवर्षेण समायुक्ता यथा सन्धेन मेदिनी ॥ ३८

१. अस्यानन्तरम्—रावणेन शटेन त्वां
बशमानेतुमिच्छता—इति ख. घ. ।

२. इदमर्थम् क. ख. ग. घ. च. छ.
नास्ति ।

३. सभाजिता त्वां रामेण पुना. ।

गिरिवरमभितोऽनुवर्तमानो ह्य इव मण्डलमाशु यः करोति ।

तमिह शरणमभ्युपेहि देवं दिवसकरं प्रभवो ह्ययं प्रजानाम् ॥

३९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे मरमासमाश्रानं नाम त्रयस्त्रिंशः सर्गः

चतुस्त्रिंशः सर्गः

रावणनिश्चयकथनम्

अथ तां जातसंतापां तेन वाक्येन मोहिताम् । सरमा ह्लादयामास पृथिवीं द्यौरिवाम्भसा^१ ॥ १
ततस्तस्या हितं सख्याश्चिकीर्षन्ती सखी वचः । उवाच काले कालज्ञा स्मितपूर्वाभिभाषिणी ॥
उत्सहेयमहं गत्वा त्वद्वाक्यमसितेक्षणे । निवेद्य कुशलं रामे प्रतिच्छन्ना निवर्तितुम् ॥ ३
न हि मे क्रममाणाया^२ निगलम्बे विहायसि । समर्था गतिमन्वेतुं पवनो गरुडोऽपि वा ॥ ४
एवं ब्रुवाणां तां सीतां सरमां पुनरब्रवीत् । मधुरं श्लक्ष्णया वाचा पूर्वं शोकाभिपन्नया ॥ ५
समर्था गगनं गन्तुमपि वा त्वं रमातलम् । अवगच्छाम्यकर्तव्यं कर्तव्यं ते मदन्तरं ॥ ६
मत्प्रियं यदि कर्तव्यं यदि बुद्धिः स्थिरा तव । ज्ञातुमिच्छामि तं गत्वा किं करोतीति रावणः ॥
स हि मायाबलः क्रूरो रावणः शत्रुरावणः । मां मोहयति दुष्टात्मा पीनमात्रेव वारुणी ॥ ८
तर्जापयति मां नित्यं भर्त्सापयति चामकृत । राक्षसीभिः मुधोराभिर्या मां रक्षन्ति नित्यशः ९
उद्विग्ना शङ्किता चास्मि न स्वस्थं च मनो मम । तद्भयाच्चाहमुद्विग्ना अशोकवनिकां गता ॥
या हि नाम कथा तस्य निश्चितं वापि यद्भवेत् । निवेदयेथाः सर्वं नत्परो मे म्यादनुग्रहः ॥११
मा त्वेवं ब्रुवतां सीतां मरमा बल्गुभाषिणी । उवाच वदनं तम्याः स्पृशन्ती बाष्पविक्लवम् ॥
एष ते यद्यभिप्रायस्तदा गच्छामि जानकि । गृह्य शत्रोर्गभिप्रायमुपावृत्तां च पश्य माम् ॥ १३
एवमुक्त्वा ततो गत्वा समीपं तस्य रक्षमः । शुश्राव कथितं तस्य रावणस्य समन्त्रिणः ॥ १४
सा श्रुत्वा निश्चयं तस्य निश्चयज्ञा दुरात्मनः । पुनरेवागमत्क्षिप्रमशोकवनिकां नदा ॥ १५
सा प्रविष्टा पुनस्तत्र ददर्श जनकात्मजाम् । प्रतीक्षमाणां स्वामेव भ्रष्टपद्मामिव श्रियम् ॥ १६
तां तु सीता पुनः प्राप्तां सरमां बल्गुभाषिणीम् । परिष्वज्य च मुस्त्रिगंधं ददौ च स्वयमासनम् ॥
इहासीना मुखं सर्वमारुयाहिं मम तत्त्वतः । क्रुगस्य निश्चयं तस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥ १८
एवमुक्त्वा तु सरमा सीतया वेपमानया । कथितं सर्वमाचष्ट रावणस्य समन्त्रिणः^३ ॥ १९

१. महीं दग्धामिवाम्भसा ग.

घ. नास्ति ।

२. चिकीर्षन्तीत्यादि क्रममाण्या इत्यन्तम्

३. १५—१९ क. न सन्ति ।

जनन्या राक्षसेन्द्रो वै त्वन्मोक्षार्थं बृहद्वचः । अविद्धेन^१ च वैदेहि मन्त्रिवृद्धेन बोधितः ॥ २०
 दीयतामभिसत्कृत्य मनुजेन्द्राय मैथिली । निदर्शनं ते पर्याप्तं जनस्थाने यदद्भुतम् ॥ २१
 लङ्घनं च समुद्रस्य दर्शनं च हनूमतः । वधं च रक्षमां युद्धे कः कुर्यान्मानुषो भुवि ॥ २२
 एवं स मन्त्रिवृद्धेन मात्रा च बहु भाषितः । न त्वामुत्सहते मोक्तुमर्थमर्थपरो यथा ॥ २३
 नोत्सहत्यमृतो मोक्तुं युद्धे त्वामिति^२ मैथिलि । सामात्यस्य नृशंसस्य निश्चयो ह्येष वर्तते ॥ २४
 तदेषा निश्चिता बुद्धिमृत्युलोभादुपस्थिता । भयान्न सक्तम्व्वां^३ मोक्तुमनिरस्तस्तु संयुगे ॥ २५
 राक्षसानां च सर्वेषामात्मनश्च वधेन हि । निहत्य रावणं संस्ये सर्वथा निशितैः शरैः ॥ २६
 प्रतिनेष्यति रामस्त्वामयोध्यामसितेक्षणे । एतस्मिन्नन्तरे शब्दो भेरीशङ्खसमाकुलः ॥ २७
 श्रुतां वानरसैन्यानां कम्पयन् धरणीतलम् ॥

श्रुत्वा तु तद्धानरसैन्यशब्दं लङ्कागता गक्षमराजभृत्याः ।

नष्टौजसो दैन्यपरीतचेष्टाः श्रेयो न पश्यन्ति नृपस्य दोषैः ॥

२८

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे रावणनिश्चयकथनं नाम चतुर्विंशः सर्गः

पञ्चत्रिंशः सर्गः

माल्यवदुपदेशः

तेन शङ्खविमिश्रेण भेरीशब्देन नादिना^३ । उपयाति महाबाहू राम. परपुरंजयः ॥ १
 तं निनादं निशम्याथ रावणो राक्षसेश्वरः । मुहूर्तं ध्यानमास्थाय सचिवानभ्युदक्षत ॥ २
 अथ तान् मर्चिवांस्तत्र सर्वानाभाप्य रावणः । सभां सनादयन् सर्वामित्युवाच महाबलः ॥ ३
 जगत्संतापनः क्रूरोऽगर्हयन्^४ राक्षसेश्वरः । तरणं सागरस्यापि विक्रमं बलसचयम् ॥ ४
 यदुक्तवन्तो रामस्य भवन्तस्तन्मया श्रुतम् । भवतश्चाप्यहं वेद्मि युद्धे सत्यपराक्रमान् ५
 तूष्णीकानीक्षतोऽन्योन्यं^५ विदित्वा रामविक्रमम् । ततस्तु सुमहाप्राज्ञो माल्यवान्नाम राक्षसः ॥
 रावणस्य वच. श्रुत्वा इति मातामहोऽब्रवीत्^६ । विद्यास्वभिविनीतो यो राजा राजन्नयानुगः ॥
 स शास्ति चिरमैश्वर्यमरीश्व कुरुते वशे । संदधानो हि कालेन विगृह्णंश्चारिभिः सह ॥ ८
 स्वपक्षवर्धनं कुर्वन् महदैश्वर्यमश्नुते^७ । हीयमानेन कर्तव्यो राज्ञा सन्धिः समेन च ॥ ९

१. अविन्ध्य इति भारते दृश्यते ।

२. इह गो. ।

३. मोक्तुमित्यादि त्वामित्यन्तम् क. नास्ति ।

४. राघवः च. छ. ।

५. गर्हयन् च. छ. ।

५. किं तूष्णीका भवन्तो वै ख. ।

६. मातुः पैतामहोऽब्रवीत् च. छ. ।

७. अस्यानन्तरम्—सपर्वतवनां कृत्स्नां महीं प्राप्यापि भूमिपः । तेजोऽभिदर्शयन्नर्थं [?] क्षिप्रमेवावहीयते ॥—इति ख. ।

न शत्रुमवमन्येत ज्यायान् कुर्वीत विग्रहम् । तन्मह्यं रोचते सन्धिः सह रामेण रावण ॥ १०
 यदर्थमभियुक्ताः स्म सीता तस्मै प्रदीयताम् । यस्य देवर्षयः सर्वे गन्धर्वाश्च जयैषिणः ॥ ११
 विरोधं मा गमस्तेन सन्धिस्ते तेन रोचताम्^१ । असृजद्भगवान् पक्षौ द्वावेव हि पितामहः ॥ १२
 सुराणामसुराणां च धर्माधर्मौ तदाश्रयौ । धर्मो हि श्रूयते पक्षो ह्यमराणां महात्मनाम् ॥ १३
 अधर्मो रक्षसां पक्षो ह्यसुराणां च रावण । धर्मो वै असतेऽधर्मं ततः कृतमभूद्युगम् ॥ १४
 अधर्मो असते धर्मं ततस्तिष्यः प्रवर्तते । तत्त्वया चरता लोकान् धर्मो विनिहतो महान् ॥ १५
 अधर्मः प्रगृहीतश्च तेनास्मद्वलिनः परे । स प्रमादाद्विवृद्धस्तेऽधर्मोऽहिर्ग्रसते^२ हि नः ॥ १६
 विवर्धयति पक्षं च सुराणां सुरभावनः । विषयेषु प्रसक्तेन यत्किञ्चित्कारिणा त्वया ॥ १७
 ऋषीणामग्निकल्पनामुद्देशो जनितो महान् । तेषां प्रभावो दुर्धर्षः प्रदीप्त इव पावकः ॥ १८
 तपसा भावितात्मानो धर्मस्यानुग्रहे रताः । मुख्यैर्यज्ञैर्यजन्त्येते नित्यं तैस्तैर्द्विजानयः ॥ १९
 जुह्वत्यग्नींश्च विधिवद्वेदांश्चोच्चैरधीयते । अभिभूय च रक्षांसि ब्रह्मघोषानुदैरयन् ॥ २०
 दिशोऽपि विद्रुताः सर्वाः स्तनयित्नुरिवोष्णगे । ऋषीणामग्निकल्पानामग्निहोत्रसमुत्थिनः ॥ २१
 आदत्ते रक्षसां तेजो धूमो व्याप्य दिशो दश । तेषु तेषु च देशेषु पुण्येष्वेव दृढव्रतैः ॥ २२
 चर्यमाणं तपस्तीव्रं संतापयति राक्षसान् । देवदानवयक्षेभ्यो गृहीतश्च वरस्त्वया ॥ २३
 मानुषा वानरा ऋक्षा गोलाङ्गुला महाबलाः । बलवन्त इहागम्य गर्जन्ति दृढविक्रमाः ॥ २४
 उत्पातान् विविधान् दृष्ट्वा घोरान् बहुविधांस्तथा । विनाशमनुपश्यामि सर्वेषां रक्षसामहम् ॥ २५
 खराभिन्निता घोरा मेघाः प्रतिभयंकराः । शोणितेनाभिवर्षन्ति लङ्कामुष्णेन सर्वतः ॥ २६
 रुदतां बाहनानां च प्रपतन्त्यस्त्रविन्दवः । ध्वजा ध्वन्ता विवर्णाश्च न प्रभान्ति यथा पुरा ॥ २७
 व्याला गोमायवो गृध्रा वाश्यन्ति च मुमैरवम् । प्रविश्य लङ्कामनिशं समवायांश्च कुर्वते ॥ २८
 कालिकाः पाण्डुरैर्दन्तैः प्रहसन्त्यप्रतः स्थिताः । स्त्रियः स्वप्नेषु मुष्णत्यो गृहाणि प्रतिभाष्य च ॥
 गृहाणां बलिकर्माणि श्वानः पर्युपभुञ्जते । खरा गोपु प्रजायन्ते मूषिका नकुलेषु च^३ ॥ ३०
 मार्जारा द्वीपिभिः सार्धं सूकराः शुनकैः सह । किंनरा राक्षसैश्चापि समीयुर्मानुषैः सह^४ ॥ ३१
 पाण्डरा रक्तपादाश्च विहङ्गाः कालचोदिताः । राक्षसनां विनाशाय कपोता विचरन्ति च ॥ ३२
 वीचीकूचीति वाश्यन्त्यः शारिका वेस्मसु स्थिताः । पतन्ति ग्रथिताश्चापि निर्जिताः कलहैषिणः ॥
 पक्षिणश्च मृगाः सर्वे प्रत्यादित्यं रुदन्ति च । करालो विकटो मुण्डः पुरुषः कृष्णपिङ्गलः ॥ ३४

१. अस्यानन्तरम्—कामाद्वा यदि वा लोभा-
 न्नोहाद्वा यत् पुरा कृतम् । कृत्रिमं त्रिषु लोकेषु
 क्रियतां सांप्रतं हितम् ॥—इति ख. ।

२. अभिग्रसते च. छ. ।

३. नकुलैः सह च. छ. ।

४. इदमर्थम् च. नास्ति ।

कालो गृहाणि सर्वेषां काले कालेऽन्ववेक्षते । एतान्यन्यानि दुष्टानि निमित्तान्युत्पतन्ति च ॥
विष्णुं मन्यामहे रामं मानुषं देहमास्थितम् । न हि मानुषमात्रोऽसौ राघवो दृढविक्रमः ॥ ३६
येन बद्धः समुद्रस्य म सेतुः परमाद्भुतः । कुरुष्व नरराजेन सन्धिं रामेण रावण ॥ ३७
ज्ञात्वा प्रधार्थं कार्याणि क्रियतामायतिक्षमम् ॥

इदं वचस्तत्र निगद्य माल्यवान् परीक्ष्य रक्षोऽधिपतेर्मनः पुनः ।

अनुत्तमेषूत्तमपौरुषो बली बभूव तूष्णीं समवेक्ष्य रावणम्^१ ॥ ३८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे माल्यवदुपदेशो नाम षट्त्रिंशः सर्गः

षट्त्रिंशः सर्गः

पुरद्वाररक्षा

तत्तु माल्यवतो वाक्यं हितमुक्तं दशाननः । न मर्षयति दुष्टात्मा कालस्य वशमागतः ॥ १
स बद्ध्वा भ्रुकुटिं वक्त्रे क्रोधस्य वशमागतः । अमर्षात्परिवृत्ताक्षो माल्यवन्तमथाब्रवीत् ॥ २
हितबुद्ध्या यदहितं वचः परुषमुच्यते । परपक्षं प्रविश्यैव नैतच्छ्रोत्रं गतं मम ॥ ३
मानुषं कृपणं राममेकं शास्वामृगाश्रयम् । समर्थं मन्यमे केन त्यक्तं पित्रा वनालयम् ॥ ४
रक्षसामीश्वरं मां च देवतानां भयंकरम् । हीनं मां मन्यसे केन^२ ह्यहीनं सर्वविक्रमैः ॥ ५
वीरद्वेषेण वा शङ्के पक्षपातेन वा रिपोः । त्वयाहं परुषाण्युक्तः^३ परप्रोत्साहनेन वा ॥ ६
प्रभवन्तं पदम्यं हि परुषं कोऽभिधास्यति । पण्डितः शास्त्रतत्त्वज्ञो विना प्रोत्साहनाद्रिपोः ॥ ७
आनीय च वनात्सीतां पद्मह्रीनामिव श्रियम् । किमर्थं प्रतिदास्यामि राघवस्य भयादहम् ॥ ८
वृतं वानरकोटीभिः ससुग्रीवं सलक्ष्मणम् । पश्य कैश्चिदहोभिस्त्वं राघवं निहतं मया ॥ ९
द्वन्द्वे यस्य न तिष्ठन्ति दैवतान्यपि संयुगे । स कस्माद्रावणो युद्धे भयमाहारयिष्यति ॥ १०
द्विधा भज्येयमप्येवं न नमेयं तु कस्यचित् । एष मे सहजो दोषः स्वभावो दुरतिक्रमः ॥ ११
यदि तावत्समुद्रे तु सेतुर्बद्धो यदृच्छया । रामेण विस्मयः कोऽत्र येन ते भयमागतम् ॥ १२
स तु तीर्त्वाणिवं रामः सह वानरसेनया । प्रतिजानामि ते सत्यं न जीवन् प्रतियास्यति ॥ १३
एवं ब्रुवाणं संरब्धं रुष्टं विज्ञाय रावणम् । व्रीडितो माल्यवान् वाक्यं नोत्तरं प्रत्यपद्यत ॥ १४

१. अस्यानन्तरम्—स तद्वचो माल्यवता
प्रभाषितं दशाननेन प्रतिशुश्रुवे तदा । भृशं जगर्हं च
सुदुष्टमानसो मुमुर्षुरित्युष्ववचोऽभ्युदीरयत्—इति घ. ।

२. त्यक्तमित्यादि केनेत्यन्तम् घ. नास्ति ।

३. मम पुना. ।

चिन्तयन् मनसा तस्य दुष्कर्मपरिपाकजम् । पापं नाशयति ह्येनं स्वस्य राष्ट्रस्य राक्षसैः ॥ १५
 जयाशिषा च राजानं वर्धयित्वा यथोचितम् । माल्यवानभ्यनुज्ञातो जगाम स्वं निवेशनम् ॥
 रावणस्तु सहामात्यो मन्त्रयित्वा विमृश्य च । लङ्कायामतुलां गुप्ति कारयामास राक्षसः ॥ १७
 स व्यादिदेश पूर्वस्यां प्रहस्तं द्वारि राक्षसम् । दक्षिणस्यां महावीर्यौ महापार्श्वमहोदरौ ॥ १८
 व्यादिदेश महाकायौ राक्षसैर्बहुभिर्वृतौ । पश्चिमायामथो द्वारि पुत्रमिन्द्रजितं तथा ॥ १९
 व्यादिदेश महामायं बहुमी राक्षसैर्वृतम् । उत्तरस्यां पुरद्वारि व्यादिश्य शुकसारणौ । २०
 स्वयं चात्र भविष्यामि मन्त्रिणस्तानुवाच ह । राक्षसं तु विरूपाक्षं महावीर्यपराक्रमम् ॥ २१
 मध्यमेऽस्थापयद्गुल्मे बहुभिः सह राक्षसैः । एवं विधानं लङ्कायाः कृत्वा राक्षसपुंगवः ॥ २२
 कृतकृत्यमिवात्मानं मन्यते कालचोदितः ॥

विसर्जयामास ततः स मन्त्रिणो विधानमाज्ञाप्य पुरस्य पुष्कलम् ।

जयाशिषा मन्त्रिगणेन पूजितो विवेश चान्तःपुरमृद्धिमन्महत् ॥ २३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे पुरद्वाररक्षा नाम षट्त्रिंशः सर्गः

मत्तृत्रिंशः सर्गः

रामगुल्मविभागः

नखानरगजौ तौ स च वायुमुतः कपिः । जाम्बवानृक्षगजश्च राक्षसश्च विभीषणः ॥ १
 अङ्गदो वालिपुत्रश्च सौमित्रिः शरभः कपिः । मुपेणः सहदायादो मैन्दो द्विविद एव च ॥ २
 गजो गवाक्षो गवयो नलोऽथ पनमस्तथा । अमित्रविषयं प्राप्ताः समवेताः समर्थयन् ॥ ६
 इयं सा लक्ष्यते लङ्का पुरी रावणपालिता । मायुरंगरगगन्धर्वैर्मरुगपि दुर्जया ॥ ४
 कार्यसिद्धिं पुगम्कृत्य मन्त्रयध्वं विनिर्णये । नित्यं संनिहितो ह्यत्र रावणो राक्षमाधिपः ॥ ५
 तथा तेषु ब्रुवाणेषु रावणावरजोऽब्रवीत् । वाक्यमग्राम्यपदवत्पुष्कलार्थं विभीषणः ॥ ६
 अनलः शरभश्चैव संपातिः प्रधसस्तथा । गत्वा लङ्कां ममामात्याः पुरी पुनरिहागताः ॥ ७
 भूत्वा शकुनयः सर्वे प्रविष्टाश्च रिपोर्बलम् । विधानं विहितं यच्च तद्दृष्ट्वा सुमुपस्थिताः ॥ ८
 संविधानं यदाहुस्ते रावणस्य दुरात्मनः । राम तद्ब्रुवतः सर्वं याथातथ्येन मे शृणु ॥ ९
 पूर्वं प्रहस्तः सबलो द्वारमामाद्य तिष्ठति । दक्षिणं च महावीर्यौ महापार्श्वमहोदरौ ॥ १०
 इन्द्रजित्पश्चिमद्वारं राक्षसैर्बहुभिर्वृतः । पट्टमासिधनुष्मद्भिः शूलमुद्गरपाणिभिः ॥ ११
 नानाप्रहरणैः शूरैरावृतो रावणात्मजः । राक्षसानां सहस्रैस्तु बहुभिः शस्त्रपाणिभिः ॥ १२

- युक्तः परमसंविभो राक्षसैर्बहुभिर्वृतः^१ । उत्तरं नगरद्वारं रावणः स्वयमास्थितः ॥ १३
- विरूपाक्षस्तु महता शूलखड्गधनुष्मता । बलेन राक्षसैः सार्धं मध्यमं गुल्ममास्थितः ॥ १४
- एतानेवंविधान् गुल्मालङ्कायां समुदीक्ष्य ते । मामकाः सचिवाः सर्वे पुनः शीघ्रमिहागताः ॥ १५
- गजानां च सहस्रं च रथनामयुतं पुरे । हयानामयुते द्वे च मात्रक्रोदिश्च रक्षसाम् ॥ १६
- विक्रान्ता बलवन्तश्च संयुगेष्वततायिनः । इष्टा राक्षसराजस्य नित्यमेते निशाचराः ॥ १७
- एकैकम्यात्र युद्धार्थं राक्षसस्य विशांपते । परिवारः सहस्राणां सहस्रमुपतिष्ठते ॥ १८
- एतां प्रवृत्तिं लङ्कायां मन्त्रिप्रोक्तां विभीषणः । एवमुत्तवा महाबाहू राक्षसांस्तानदर्शयत् ॥ १९
- लङ्कायां सचिवैः सर्वं रामाय प्रत्यवेदयत् । रामं कमलपत्राक्षमिदमुत्तरमब्रवीत् ॥ २०
- रावणावरजः श्रीमान् रामप्रियचिकीर्षया । कुबेरं तु यदा राम रावणः प्रत्ययुध्यत ॥ २१
- पट्टिः शतसहस्राणि तदा निर्यान्ति राक्षसाः । पराक्रमेण वीर्येण तेजसा सत्त्वगौरवात् ॥ २२
- मदृशा येऽत्र दर्पेण रावणस्य दुर्गत्मनः । अत्र मन्युर्न कर्तव्यो रोषये त्वां न भीषये ॥ २३
- समर्था ह्यसि वीर्येण सुगणामपि निग्रहे । तद्भवांश्चतुरङ्गेण बलेन महता वृतः ॥ २४
- व्यृब्धेदं वानरानीकं निर्मथिष्यसि रावणम् । रावणावरजे वाक्यमेवं ब्रुवति राघवः ॥ २५
- शत्रूणां प्रतिघातार्थमिदं वचनमब्रवीत् । पूर्वद्वारे तु लङ्काया नीलो वानरपुंगवः ॥ २६
- प्रहस्तप्रतियोद्धा स्याद्दानरैर्बहुभिर्वृतः । अङ्गदो वालिपुत्रस्तु बलेन महता वृतः ॥ २७
- दक्षिणे बाधतां द्वारे महापार्श्वमहोदरौ । हनुमान् पश्चिमद्वारं निपीडय पवनात्मजः ॥ २८
- प्रविशत्वप्रमेयात्मा बहुभिः कपिभिर्वृतः । दैत्यदानवसंज्ञानामृषीणां च महात्मनाम् ॥ २९
- विप्रकारप्रियः क्षुद्रो वरदानबलान्वितः । परिक्लामति यः सर्वालोकान् संतापयन् प्रजाः ॥ ३०
- तस्याहं राक्षसेन्द्रस्य स्वयमेव वधे धृतः । उत्तरं नगरद्वारमहं सौपित्रिणा सह ॥ ३१
- निपीड्यामिप्रवेक्ष्यामि सबलो यत्र रावणः । वानरेन्द्रश्च बलवानृक्षराजश्च वीर्यवान् ॥ ३२
- राक्षसेन्द्रानुजश्चैव गुल्मे भवतु मध्यमे^२ । न चैव मानुषं रूपं कार्यं हरिभिराहवे ॥ ३३
- एषा भवतु संज्ञा नो युद्धेऽस्मिन् वानरे बले । वानरा एव नश्चिह्नं स्वजनेऽस्मिन् भविष्यति ॥
- वयं तु मानुषेणैव सप्त योत्स्यामहे परान् । अहमेष सह आत्रा लक्ष्मणेन महौजसा ॥ ३५
- आत्मना पञ्चमश्रायं सखा मम विभीषणः । स रामः कृत्यसिद्धयर्थमेवमुत्तवा विभीषणम् ॥ ३६
- सुवेलारोहणे बुद्धिं चकार मतिमान् मतिम् । रमणीयतरं दृष्ट्वा सुवेलम्य गिरेस्तटम् ॥ ३७

१. पट्टसाक्षीत्यादि वृत इत्यन्तम् ख. नास्ति ।

२. गुल्मो भवतु मध्यमः छ. ।

ततस्तु रामो महता बलेन प्रच्छाद्य सर्वा पृथिवीं महात्मा ।
प्रहृष्टरूपोऽभिजगाम लङ्कां कृत्वा मतिं सोऽरिवधे महात्मा^१ ॥

३८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे रामगुरुमविभागो नाम सप्तत्रिंशः सर्गः

अष्टात्रिंशः सर्गः

सुवेलारोहणम्

स तु कृत्वा सुवेलस्य मतिमारोहणं प्रति । लक्ष्मणानुगतो रामः सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥ १
विभीषणं च धर्मज्ञमनुरक्तं निशाचरम् । मन्त्रज्ञं च विधिज्ञं च श्लक्ष्णया परया गिरा ॥ २
सुवेलं साधु शैलेन्द्रमिमं धातुशतैश्चितम् । अध्यारोहामहे सर्वे वत्स्यामोऽत्र निशामिमाम् ॥ ३
लङ्कां चालोक्यिष्यामो निलये तस्य रक्षसः । येन मे मरणान्ताय हता भार्या दुरात्मना ॥ ४
येन धर्मो न विज्ञातो न तद्दत्तं कुलं^१ तथा । राक्षस्या नीचया बुद्ध्या येन तद्गर्हितं कृतम् ॥ ५
तस्मिन् मे वर्तते रोषः कीर्तिते राक्षसाधमे । यस्यापराधान्नीचस्य वधं द्रक्ष्यामि रक्षसाम् ॥ ६
एको हि कुरुते पापं कालपाशवशं गतः । नीचेनात्मापचारेण कुलं तेन विनश्यति ॥ ७
एवं संमन्त्रयन्नेव सक्रोधो रावणं प्रति । रामः सुवेलं वासाय चित्रसानुमुपारूढत् ॥ ८
पृष्ठतो लक्ष्मणश्चैनमन्वगच्छन्समाहितः । मशरं चापमुद्यम्य मुमहद्विक्रमे रतः ॥ ९
तमन्वरोहत्सुग्रीवः सामात्यः सविभीषणः । हनुमानङ्गदो नीलो मन्दो द्विविद एव च ॥ १०
गजो गवाक्षो गवयः शग्भो गन्धमादसः । पनसः कुमुदश्चैव हरो रम्भश्च यूथपः ॥ ११
जाम्बवांश्च सुषेणश्च ऋषभश्च महामतिः । दुर्मुखश्च महातेजास्तथा शतवलिः कपिः ॥ १२
एते चान्ये च बहवो वानराः शीघ्रगामिनः । ते वायुवेगप्रवणाम्तं गिरिं गिरिचारिणः ॥ १३
अध्यारोहन्त शतशः सुवेलं यत्र राक्षसः^२ । ते त्वदीर्षेण कालेन गिरिमारुह्य सर्वतः ॥ १४
ददृशुः शिखरे तस्य विषक्तामिव खे पुरीम् । तां शुभां प्रवरद्वारां प्राकारपरिशोभिताम् ॥ १५
लङ्कां राक्षससंपूर्णां ददृशुर्हरियूथपाः । प्राकारचयसंस्थैश्च तदा नीलैर्निशाचरैः ॥ १६
ददृशुस्ते हरिश्रेष्ठाः प्राकारमपरं कृतम् । ते दृष्ट्वा वानराः सर्वे राक्षसान् युद्धकाङ्क्षिणः ॥ १७

१. महात्मा । महाबल इत्यर्थः ।

२. न दत्तं न कुलम् ग. घ. ।

३. अस्मानन्तरम्-ततः सुवेलमारुह्य रामस्तैः

सह वानरैः । निषसाद् गिरेस्तस्य श्रेष्ठे समतले शुभे ॥

ततः कथिगणाः सर्वे समावृत्य द्वियोजनम् । सुवे-

लमध्यमारोहन् प्रवन्तो दक्षिणामुखाः ॥—क. ख.

मुमुक्षुर्विविधान्नादांस्तत्र रामस्य पश्यतः । ततोऽस्तमगमत्सूर्यः सन्ध्यया प्रनिरञ्जितः ॥ १८
पूर्णचन्द्रप्रदीप्ता च क्षपा समभिवर्तते^१ ॥

ततः स रामो हरिवाहिनीपतिर्विभीषणेन प्रतिनन्द्य मन्कृतः ।

सलक्ष्मणो यूथपयूथसंवृतः सुवेलपृष्ठे न्यवसद्यथासुगम्^२ ॥ १९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहस्त्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे सुवेलारोहणं नाम अष्टत्रिंशः सर्गः

एकोनचत्वारिंशः सर्गः

लङ्कादर्शनम्

तां रात्रिमुपितास्तत्र सुवले हरिपुंगवाः । लङ्कायां ददृशुर्वीग वनान्युपवनानि च ॥ १
सममौम्यानि रम्याणि विशालान्यायतानि च । दृष्टिरम्याणि ते दृष्ट्वा बभ्रुवुर्जातविसयाः ॥ २
चम्पकाशोकपुन्नागसालतासमाकुला । तमालवनसंछन्ना नागमालासमावृता ॥ ३
हिन्तालैरर्जुनैर्नीपैः समपर्णैश्च पुष्पितैः । तिलकैः कर्णिकारैश्च पाटलैश्च ममन्ततः ॥ ४
शुशुभे पुष्पिताग्रैश्च लतापरिगतैर्द्रुमैः । लङ्का बहुविधैर्दिव्यैर्यथेन्द्रस्यामरावती ॥ ५
विचित्रकुसुमोपेतै रक्तकोमलपल्लवैः । शाल्लैश्च तथा नीलैश्चित्राभिर्वनराजिभिः ॥ ६
गन्धाढ्यान्यभिरम्याणि पुष्पाणि च फलानि च । धारयन्त्यगमास्तत्र भूषणानीव मानवाः ॥ ७
तच्चैत्ररथसंकाशं मनोजं नन्दनोपमम् । वनं सर्वर्तुकं रम्यं शुशुभे पट्टपदायुतम् ॥ ८
नन्यूहकोयष्टिवकैर्नृत्यमानैश्च बार्हिभिः । रुतं परभृतानां च शुश्रुवुर्वननिर्झर ॥ ९
नित्यमत्तविहङ्गानि भ्रमराचरितानि च । कौकिल्याकुलषण्डानि विहङ्गाभिरुतानि च ॥ १०
भृङ्गराजाभिगीतानि भ्रमरैः सेवितानि च । कोणालकविद्युष्टानि मारमाभिरुतानि च ॥ ११
विविधुस्ते ततन्तानि वनान्युपवनानि च । हृष्टाः प्रमुदिता वीरा हरयः कामरूपिणः ॥ १२
तेषां प्रविशतां तत्र वानराणां महौजसाम् । पुष्पसंसर्गसुरभिर्ववौ घ्राणमुखोऽनिलः ॥ १३
अन्ये तु हरिर्वीराणां यथान्निष्क्रम्य यूथपाः । सुग्रीवेणाभ्यनुज्ञाता लङ्का जम्मुः पताकिनीम् ॥ १४
वित्रासयन्तो विहगांस्त्रासयन्तो मृगद्विपान् । कम्पयन्तश्च तां लङ्कां नादैस्ते नदतां वराः ॥ १५
कुर्वन्तस्ते महावेगा मही चरणपीडिताम् । रजश्च सहसैवोर्ध्वं जगाम चरणोत्थितम् ॥ १६

१. अस्यानन्तरम् — सुवेलपृष्ठं प्राप्ता सा महती राघवानुगा । शुशुभे वानरी सेना प्रदोषसमये स्थिता ॥—इति ख. ।

२. अस्यानन्तरम्—तथा सुवेलस्य गिरेस्तु तस्य शृङ्ग वनस्थः सच्चिवः समेतः । व्यभासयत्तत्र-

जनीमुपेयिवान् प्रभासिभिश्चन्द्रमरीचिभिः शुभैः ॥ ततः क्षपान्ते सच्चिवः (वान्) स राघवः प्रयाणमाज्ञापयन्नेत्यु-
वाच ह । प्रचोद्य चैनानथ दक्षिणोन्मुखास्ततस्तु लङ्कां पुनरभ्युदैक्षत ॥—इति ख. ।

ऋक्षाः सिंहा वराहाश्च महिषा वारणा मृगाः । तेन शब्देन दित्रस्ता जग्मुर्भीता दिशो दश ॥
 शिखरं तत्रिकूटस्य प्रांशु चैकं दिविस्पृशम् । समन्तात्पुष्पसंछन्नं महारजतसंनिभम् ॥ १८
 शतयोजनविस्तीर्णं विमलं चारुदर्शनम् । श्लक्ष्णं श्रीमन्महश्चैव दुष्प्रापं शकुनैरपि ॥ १९
 मनसापि दुरारोहं किं पुनः कर्मणा जनैः । निविष्टा तत्र शिखरे लङ्का रावणपालिता ॥ २०
 शतयोजनविस्तीर्णा त्रिंशद्योजनमायता । सा पुरी गोपुरैरुच्चैः पाण्डराम्बुदसंनिभैः ॥ २१
 काञ्चनेन च सालेन राजतेन च शोभिता । प्रासादैश्च विमानैश्च लङ्का परमभूषिता ॥ २२
 घनैरिवातपापाये मध्यमं वैष्णवं पदम् । यस्यां स्तम्भसहस्रेण प्रासादः समलंकृतः ॥ २३
 कैलामशिराकारो दृश्यते ग्मिवोल्लिङ्गवन् । चैत्यः स राक्षसेन्द्रस्य बभूव पुरभूषणम् ॥ २४
 शतेन रक्षसां नित्यं यः समग्रेण दृश्यते । मनोज्ञां काननवती पर्वतरूपशोभिताम् ॥ २५
 नानाधातुविचित्रैश्च उद्यानैरुपशोभिताम् । नानाविहगसंघुष्टां नानामृगनिषेविताम् ॥ २६
 नानाकुसुमसंछन्नां नानाराक्षससेविताम् । तां समृद्धां समृद्धार्था लक्ष्मीवाँलक्ष्मणाग्रजः ॥ २७
 रावणस्य पुरी रामो ददर्श सह वानरैः । तां महागृहसंवाधां दृष्ट्वा लक्ष्मणपूर्वजः ॥ २८
 नगरीममरप्रख्यां विस्मयं प्राप वीर्यवान् ॥

तां रत्नपूर्णां बहुसंविधानां प्रासादमालाभिरलंकृतां च ।

पुरी महायन्त्रकवाटमुग्यां ददर्श रामो महता बलेन ॥

॥ २९ ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे लङ्कादर्शनं नाम एकोत्तरविंशोऽर्गः

चत्वारिंशः सर्गः

रावणमुग्धावनियुद्धम्

ततो रामः मुवेलाग्रं योजनद्वयमण्डलम् । आरुरोह समुग्रीवां हरियूथपसंवृतः ॥ १
 स्थित्वा मुहूर्तं तत्रैव दिशो दश विलोकयन् । त्रिकूटशिखरे रम्ये निर्मितां विश्वकर्मणा ॥ २
 ददर्श लङ्कां मुन्यन्तां गम्यकाननशोभिताम् । तस्यां गोपुरशृङ्गस्थं गक्षमेन्द्रं दुरासदम् ॥ ३
 श्वेतचामरपर्यन्तं विजयच्छत्रशोभितम् । रक्तचन्दनसंलिसं रत्नाभरणभूषितम् ॥ ४
 नीलजीमूतसंकाशं हेमसंछादिताम्बरम् । पेरुगवतविषाणाग्रैरुत्कृष्टकिणवक्षसम् ॥ ५
 जश्लोहिनरागेण संवीतं रक्तवाससा । सन्ध्यातपेन संवीतं मेघराशिमिवाम्बरे ॥ ६
 पश्यतां वानरेन्द्राणां राघवम्यापि पश्यतः । दर्शनाद्राक्षसेन्द्रस्य मुग्धावः सहसोत्थितः ॥ ७

- क्रोधवेगेन संयुक्तः सत्त्वेन च बलेन च । अचलाप्रादथोत्थाय पुप्लुवे गांपुरस्थले ॥ ८
- स्थित्वा मुहूर्तं संप्रेक्ष्य निर्भयेनान्तरात्मना । तृणीकृत्य च तद्रक्षः सोऽब्रवीत्परुषं वचः ॥ ९
- लोकनाथस्य रामस्य सखा दासोऽस्मि राक्षस । न मया मोक्ष्यसेऽद्य त्वं पार्थिवेन्द्रम्य तेजसा ॥
- इत्युक्त्वा सहस्रोत्पत्य पुप्लुवे तस्य चोपरि । आकृष्य मकुटं चित्रं पातयामास तद्भुवि^१ ॥ ११
- समीक्ष्य तूर्णमायान्तमाबभाषे निशाचरः । सुग्रीवस्त्वं परोक्षं मे हीनग्रीवो भविष्यसि ॥ १२
- इत्युक्त्वोत्थाय तं क्षिप्रं बाहुभ्यामाक्षिपत्तले । कन्दुवत्तं समुत्थाय बाहुभ्यामाक्षिपद्धरिः ॥ १३
- परस्परं स्वेदविदिग्धगात्रौ परस्परं शोणितदिग्धदेहौ ।
- परस्परं श्लिष्टनिरुद्धचेष्टौ परस्परं शाल्मलिकिंशुकौ यथा ॥ १४
- मुष्टिप्रहारैश्च तलप्रहारैररलिघातैश्च कराग्रघातैः ।
- तौ चक्रतुर्युद्धममहाम्बुपं महाबलौ वानरगक्षसेन्द्रौ ॥ १५
- कृत्वा नियुद्धं मृशम्रुवेगौ कालं चिरं गांपुरवेदिमध्ये ।
- उत्क्षिप्य चाक्षिप्य विनम्य देहौ पादक्रमाद्गोपुरवेदिलग्नौ ॥ १६
- अन्यान्यमाविध्य विलम्बदेहौ तौ पंतुः मालनिग्वातमध्ये ।
- उत्पंततुर्भूतलमस्पृशन्तौ स्थित्वा मुहूर्तं त्वमिनिश्चसन्तौ ॥ १७
- आलिङ्ग्य चावल्य च बाहुयोक्त्रैः संयोजयामामतुराहवे तौ ।
- संरम्भशिक्षाबलसंप्रयुक्तौ सचेरतुः संप्रति युद्धमार्गैः ॥ १८
- शार्दूलसिंहाविव जानदपौ गजेन्द्रपोताविव संप्रयुक्तौ ।
- संहत्य चापीड्य च तावुगोभ्यां निपंततुर्यै युगपद्धरण्याम ॥ १९
- उद्यम्य चान्योन्यमधिक्षिपन्तौ संचक्रमाते बहुयुद्धमार्गैः ।
- व्यायामशिक्षाबलसंप्रयुक्तौ क्लमं न तौ जग्मतुराशु वीरौ ।
- बाहूत्तमैर्वारणवारणाभैर्निवारयन्तौ वरवारणाभौ ।
- चिरं कालेन तु संप्रयुक्तौ सचेरतुर्मण्डलमार्गमाशु ॥ २१
- तौ परस्परमासाद्य यत्तावन्योन्यसूदने । मार्जारविव भक्षार्थं वितस्थाते मुहुर्मुहुः ॥ २२
- मण्डनानि विचित्राणि स्थानानि विविधानि च । गोमूत्रिकाणि चित्राणि गतप्रत्यागतानि च ॥
- तिरश्चीनगतान्येव तथा वक्रगतानि च । परिमोक्षं प्रहारानां वर्जनं परिधावनम् ॥ २४
- अभिद्रवणमाप्लावमास्थानं च सविग्रहम् । परावृत्तमपावृत्तमवद्रुतमवप्लुतम् ॥ २५
- उपन्यस्तमपन्यस्तं युद्धमार्गविशारदौ । तौ संचेरतुरन्योन्यं वानरेन्द्रश्च रावणः ॥ २६

एतस्मिन्नन्तरे रक्षो मायाबलमथात्मनः । आरब्धुमुपसंपेदे ज्ञात्वा तं वानराधिपः ॥	२७
उत्पपात तदाकाशं जितकाशी जितक्लमः । रावणः स्थित एवात्र हरिराजेन वञ्चितः ॥	२८
अथ हरिवरनाथः प्राप्य संग्रामकीर्तिं निश्चिन्नरपतिमाजौ योजयित्वा श्रमेण ।	
गगनमतिविशालं लङ्घयित्वा र्कसूनुर्हरिवरगणमध्ये रामपार्श्वं जगाम ॥	२९.
इति स सवितृसूनुस्त्र तत्कर्म कृत्वा पवनगतिरनीकं प्राविशत्संप्रहृष्टः ।	
रघुवरनृपसूनोर्बर्धयन् युद्धहर्षं तरुमृगगणमुख्यैः पूज्यमानो हरिन्द्रः १ ॥	३.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे रावणसुग्रीवनियुद्धं नाम चत्वारिंशः सर्गः

एकचत्वारिंशः सर्गः

अङ्गददृत्यम्

अथ तस्मिन्निमित्तानि दृष्ट्वा लक्ष्मणपूर्वजः । सुग्रीवं संपरिष्वज्य तदा वचनमब्रवीत् ॥	१
असंमन्थ्य मया मार्धं तदिदं साहसं कृतम् । एवं साहमकर्माणि न कुर्वन्ति जनेश्वराः ॥	२
संशये स्थाप्य मां चेदं बलं च संविभीषणम् । कष्टं कृतमिदं वीर साहसं साहसप्रिय ॥	३
इदानीं गा कृथा वीर एवंविधमचिन्तितम् । त्वयि किञ्चित्स्वमापन्ने किं कार्यं सीतथा मम ॥	४
भरतेन महाबाहो लक्ष्मणेन यवीयसा । शत्रुघ्नेन च शत्रुघ्न स्वशरीरेण वा पुनः ॥	५
त्वयि चानागते पूर्वमिति मे निश्चिन्ता मतिः । जानन्नश्चापि ते वीर्यं महेन्द्रवरुणापम ॥	६
हत्वाहं रावणं युद्धे सपत्नवलवान्मम । अभिषिच्य च लङ्कायां विभीषणमथापि च ॥	७
भगते राज्यमादेश्य त्यक्त्ये देहं महाबल । तमेवंवादिनं रामं सुग्रीवः प्रत्यभाषत ॥	८
तव भार्यापह्नारं दृष्ट्वा राघव रावणम् । मर्षयामि कथं वीर जानन् पौरुषमात्मनः ॥	९
इत्येवंवादिनं वीरमभिनन्द्य स राघवः । लक्ष्मणं लक्ष्मिसंपन्नमिदं वचनमब्रवीत् ॥	१०
परिगृह्णादकं शीतं वनानि फलयन्ति च । बलौघं संविभज्येमं न्यूह्य निष्टेम लक्ष्मण ॥	११
लोकक्षयकरं भीमं भयं पश्याम्युपस्थितम् । निवर्हणं प्रवीराणामृक्षवानररक्षसाम् ॥	१२
वानाश्च परुषा वान्ति कम्पते च वसुंधरा । पर्वताग्राणि वेपन्ते पतन्ति धरणीरुहाः ॥	१३
मेघाः क्रन्त्यादसंकाशा परुषाः परुषस्वनाः । क्रूरः क्रूरं प्रवर्षन्ति मिश्रं शोणितबिन्दुभिः ॥१४	
रक्तचन्दनसंकाशा मन्थ्या परमदारुणा । ज्वलच्च निपतत्येतदादित्यादग्निमण्डलम् ॥	१५
आदित्यमभियाश्रयन्ति जनयन्तो महद्भयम् । दीना दीनस्वरा घोरा अपशस्ता मृगद्विजाः ॥१६	
रजन्यामप्रकाशश्च संतापयति चन्द्रमाः । कृष्णरक्तांशुपर्यन्तो यथा लोकस्य संक्षये ॥	१७

ह्रस्वो रूक्षोऽपशस्तश्च परिवेषः सुलोहितः । आदित्यमण्डले नीलं लक्ष्म लक्ष्मण दृश्यते ॥ १८
दृश्यन्ते न यथावच्च नक्षत्राण्यभिवर्तते । युगान्तमिव लोकस्य पश्य लक्ष्मण शंसति ॥ १९
काकाः श्येनास्तथा गृध्रा नीचैः परिपतन्ति च । शिवाश्चाप्यशिवा वाचः प्रवदन्ति महाम्बनाः ॥
शैलैः शूलैश्च खड्गैश्च विमुक्तैः कपिराक्षसैः । भविष्यत्यावृता भूमिर्भासशोणितकर्दमा^१ ॥ २१
क्षिप्रमद्य दुराघर्षां लङ्कां गवणपालिताम् । अभियाम जवेनैव सर्वतो हरिभिर्वृताः ॥ २२
इत्येवं संवदन् वीरो लक्ष्मणं लक्ष्मणाग्रजः । तस्मादवातरच्छीघ्रं पर्वताग्रान्महाबलः ॥ २३
अवतीर्य च धर्मात्मा तस्माच्छैलात्म गधवः । परैः परमदुर्घर्षं ददर्श बलमात्मनः ॥ २४
संनह्य तु समुग्रीवः कपिराजबलं महत् । कालज्ञो राघवः काले संयुगायाभ्यचोदयत् ॥ २५
ततः काले महाबाहुर्बलेन महता वृतः । प्रस्थितः पुरतो धन्वी लङ्कामभिभुङ्क्व पुरीम ॥ २६
तं विभीषणमुग्रीवो हनुमाञ्जाम्बवाच्चलः । ऋक्षगजस्तथा नीलो लक्ष्मणश्चान्वयुस्तदा ॥ २७
ततः पश्चात्सुमहती पृतनर्क्षवनौकसाम् । प्रच्छाद्य महती भूमिमनुयाति स्म राघवस ॥ २८
शैलशृङ्गाणि शतशः प्रवृद्धांश्च महीरुहान् । जगृहुः कुञ्जरप्रख्या वानराः परवाग्णाः ॥ २९
तो त्वदीर्घेण कालेन भ्रातरौ गमलक्ष्मणौ । रावणस्य पुरीं लङ्कामासेदतुररिंदमौ ॥ ३०
पनाकामालिनीं रम्यामुद्यानवनशोभिताम् । चित्रवप्रां मुदुप्प्रापामुच्चैः प्राकारतोऽङ्गणाम् ॥ ३१
तां सुरैरपि दुर्घर्षां गमवाक्यप्रचोदिताः । यथानिवेशं संपीड्य न्यविगन्त वनौकसः ॥ ३२
लङ्कायाम्तृत्तरद्वारं शैलशृङ्गमिवोन्नतम् । रामः महानुजो धन्वी जुगोप च रुरोध च ॥ ३३
लङ्कामुपनिविष्टश्च रामो दशरथात्मजः । लक्ष्मणानुचरो वीरः पुरीं गवणपालिताम् ॥ ३४
उत्तरद्वारमासाद्य यत्र तिष्ठति रावणः । नान्यो गमाद्धि तद्द्वारं समर्थः परिरक्षितुम् ॥ ३५
रावणाधिष्ठितं भीमं वरुणेनेव सागरम् । मायुधै गक्षसैर्भूमिर्भिगुमं समन्ततः ॥ ३६
लघूनां त्रासजननं पातालमिव दानवैः । विन्यस्तानि च योधानां बहूनि विविधानि च ॥ ३७
ददर्शायुधजालानि तत्रैव कवचानि च । पूर्वं तु द्वारमासाद्य नीलो हरिचमूपतिः ॥ ३८
अतिष्ठत्सह मैन्देन द्विविदेन च वीर्यवान् । अङ्गदो दक्षिणद्वारं जग्राह सुमहाबलः ॥ ३९
ऋषभेण गवाक्षेण गजेन गवयेन च । हनुमान् पश्चिमद्वारं ररक्ष बलवान् कपिः ॥ ४०
प्रमाथिप्रघसाभ्यां च वीरैरन्यैश्च संगतः । मध्यमे च स्वयं गुल्मे सुग्रीवः ममतिष्ठत ॥ ४१
सह सर्वैर्हरिश्चैष्टैः सुपर्णाश्वसनोपमैः । वानराणां तु पट्टत्रिंशत्कोट्यः प्रख्यातयुथपाः ॥ ४२
निपीड्योपनिविष्टाश्च सुग्रीवो यत्र वानरः । शासनेन तु रामस्य लक्ष्मणः सविभीषणः ॥ ४३
द्वारे द्वारे हरीणां तु कोटिं कोटिं न्यवेशयत् । पश्चिमेन तु रामस्य सुग्रीवः^२ सहजाम्बवान् ॥

अदूरान्मध्यमे गुल्मे तस्थौ बहुबलानुगः । ते तु वानरशार्दूलाः शार्दूला इव दंष्ट्रिणः ॥ ४५
 गृहीत्वा द्रुमशैलाग्रान् हृष्टा युद्धाय तस्थिरे । सर्वे विकृतलाङ्गूलाः सर्वे दंष्ट्रानस्वायुधाः ॥ ४६
 सर्वे विकृतचित्राङ्गाः सर्वे च विकृताननाः । दशनागबलाः केचित्केचिद्दशगुणोत्तराः ॥ ४७
 केचिन्नागसहस्रस्य बभूवुस्तुल्यविक्रमाः । सन्ति चौघबलाः केचित्केचिच्छतगुणोत्तराः ॥ ४८
 अप्रमेयबलाश्चान्ये तत्रासन् हरियूथपाः । अद्भुतश्च विचित्रश्च तेषामासीत्समागमः ॥ ४९
 तत्र वानरसैन्यानां शलभानामिवोद्यमः^१ । परिपूर्णमिवाकाशं संछन्नेव च मेदिनी ॥ ५०
 लङ्कामुपनिविष्टैश्च संपतद्भिश्च वानरैः । शतं शतसहस्राणां पृथगृक्षवनौकसाम् ॥ ५१
 लङ्काद्वाराण्युपाजग्मुरन्ये योद्धुं समन्ततः । आवृतः स गिरिः सर्वैस्तैः समन्तात्स्रवङ्गमैः ॥ ५२
 अयुतानां सहस्रं च पुरीं तामभ्यवर्तत । वानरैर्बलवद्भिश्च बभूव द्रुमपाणिभिः ॥ ५३
 संवृता सर्वतो लङ्का दुष्प्रवेशाणि वायुना । राक्षसा विष्मयं जग्मुः सहसाभिनिपीडिताः ॥ ५४
 वानरैर्मेघसंकाशैः शक्रतुल्यपराक्रमैः । महाञ्जशब्दोऽभवत्तत्र बलौघम्याभिवर्ततः ॥ ५५
 सागरम्येव भिन्नस्य यथा म्यात्सलिलम्बनः । तेन शब्देन महता मप्राकारा सतोरणा ॥ ५६
 लङ्का प्रचलिता मर्वा सशैलवनकानना । रामलक्ष्मणगुप्ता सा मुग्धिवेण च वाहिनी ॥ ५७
 बभूव दुर्धर्षतग सर्वैरपि मुरासुरैः । राघवः संनिवेश्यैव सैन्यं म्वं रक्षमां वधे ॥ ५८
 संमन्थ्य मन्त्रिभिः सार्धं निश्चित्य च पुनः पुनः । आनन्तर्यमभिप्रेप्सुः क्रमयोगार्थतत्त्ववित् ॥
 विभीषणम्यानुमते राजधर्ममनुष्मग्न् । अङ्गदं वालिननयं समाहूयेदमब्रवीत् ॥ ६०
 गत्वा सौम्य दशग्रीवं ब्रूहि मद्रचनात्कपे । लङ्घयित्वा पुरीं लङ्कां भयं त्यक्त्वा गतव्यथः ॥ ६१
 अष्टश्रीक गतैश्वर्यं मुमूर्षो नष्टचेतन^२ । ऋषीणां देवतानां च गन्धर्वाप्सरसां तथा ॥ ६२
 नागानामथ यक्षाणां राज्ञां च रजनीचर । यच्च पापं कृतं मोहादवलिप्तेन राक्षस ॥ ६३
 तस्य पापस्य संप्राप्ता व्युष्टिरद्य दुरासदा^३ । नूनमद्य गतो दर्पः स्वयंभूवरदानजः ॥ ६४
 यस्य दण्डधरस्तेऽहं दाराहरणकर्शितः । दण्डं धारयमाणस्तु लङ्काद्वारे व्यवस्थितः ॥ ६५
 पदवीं देवतानां च महर्षीणां च राक्षस । राजर्षीणां च सर्वेषां गमिष्यसि मया हतः ॥ ६६
 बलेन येन वै सीतां मायया राक्षसाधम । मामतिक्रामयित्वा त्वं हतवान्द्विदर्शय ॥ ६७
 अराक्षसमिमं लोकं कर्तास्मि निशितैः शरैः । न चेच्छरणमभ्येषि मामुपादाय मैथिलीम् ॥ ६८
 धर्मात्मा रक्षसां श्रेष्ठः संप्राप्तोऽयं विभीषणः । लङ्कैश्वर्यं ध्रुवं श्रीमानयं प्राप्नोत्यकण्टकम् ॥ ६९
 न हि राज्यमधर्मेण भोक्तुं क्षणमपि त्वया । शक्यं मूर्खसहायेन पापेनाविदितात्मना ॥ ७०
 युध्यन्व वा धृतिं कृत्वा शौर्यमालम्ब्य राक्षस । मच्छरैस्त्वं रणे शान्तस्ततः पूतो भविष्यसि ॥

१. शैलानामिव संगमः क. ।

३. इदमर्थम् क. ग. घ. च. छ.

२. अष्टश्रीकं गतैश्वर्यं मुमूर्षुं नष्टचेतनम् । नास्ति ।

यद्वा विशसि लोकांस्त्रीन् पक्षी भूत्वा मनोजवः । मम चक्षुष्पथं प्राप्य न जीवन् प्रतियास्यसि ॥
 ब्रवीमि त्वां हितं वाक्यं क्रियतामौर्ध्वदैहिकम् । सुदृष्टा क्रियतां लङ्का जीवितं ते मयि स्थितम् ॥
 इत्युक्तः स तु तारेयो रामेणाक्लिष्टकर्मणा । जगामाकाशमाविश्य मूर्तिमानिव हव्यवाट् ॥ ७४
 सोऽतिपत्य मुहूर्तेन श्रीमान् रावणमन्दिरम् । ददर्शासीनमन्यग्रं रावणं सचिवैः सह ॥ ७५
 ततस्तस्या विदूरे स निपत्य हरिपुंगवः । दीप्ताग्निसदृशस्तस्यावङ्गदः कनकाङ्गदः ॥ ७६
 तद्रामवचनं सर्वमन्यूनाधिकमुत्तमम् । सामात्यं श्रावयामास निवेद्यात्मानमात्मना ॥ ७७
 दूतोऽहं कोसलेन्द्रस्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः । वालिपुत्रोऽङ्गदो नाम यदि ते श्रोत्रमागतः ॥ ७८
 आह त्वां राघवो रामः कौसल्यानन्दवर्धनः । निष्पत्य प्रतियुध्यस्व नृशंस पुरुषो भव ॥ ७९
 हन्तास्मि त्वां सहामात्यं सपुत्रजातिबान्धवम् । निरुद्धिमास्त्रयो लोका भविष्यन्ति हते त्वयि ॥
 देवदानवयक्षणां गन्धर्वोरगरक्षसाम् । शत्रुमद्योद्धरिष्यामि त्वामृषीणां च कण्टकम् ॥ ८१
 विभीषणस्य चैश्वर्यं भविष्यति हते त्वयि । न चेत्सत्कृत्य वैदेहीं प्रणिपत्य प्रदाम्यासि ॥ ८२
 इत्येवं परुषं वाक्यं ब्रुवाणे हरिपुंगवे । अमर्षवशमापन्नो निशाचरगणेश्वरः ॥ ८३
 ततः स रोपनाप्राक्षः शशास सचिवांस्तदा । गृह्यतामेष दुर्मथा वध्यतामिति चासकृन् ॥ ८४
 गवणस्य वचः श्रुत्वा दीप्ताग्निसमतेजसः । जगृहुस्तं ततो घोराश्चत्वारो रजनीचराः ॥ ८५
 ग्राहयामाम तारयः स्वयमात्मानमात्मवान् । बलं दर्शयितुं वीरो यातुधानगणे तदा ॥ ८६
 स तान् बाहुद्वये मक्तानादाय पतगानिव । प्रासादं शैलसंकाशमुत्पपाताङ्गदस्तदा ॥ ८७
 तेऽन्नरिक्षाद्विनिर्धूतास्तस्य वेगेन राक्षसाः । भूमौ निपतिताः सर्वे राक्षसेन्द्रस्य पश्यतः ॥ ८८
 ततः प्रामादशिवरं शैलशृङ्गमिवोन्नतम् । ददर्श राक्षसेन्द्रस्य वालिपुत्रः प्रतापवान् ॥ ८९
 तत्पफाल पदाक्रान्तं दशग्रीवस्य पश्यतः । पुग हिमवतः शृङ्गं वज्रिणैव विदारितम् ॥ ९०
 भङ्गत्त्वा^१ प्रासादशिवरं नाम विश्राज्य चात्मनः । विनद्य सुमहानादमुत्पपात विहायसम् ॥ ९१
 व्यथयन् राक्षसान् सर्वान् हर्षयंश्चापि वानरान् । स वानराणां मध्ये तु रामपार्श्वमुपागतः^२ ॥
 रावणस्तु परं चक्रे क्रोधं प्रामादधर्षणात् । विनाशं चात्मनः पश्यन्निश्वासपरमोऽभवत् ॥ ९३
 रामस्तु बहुभिर्हैर्निनदद्भिः प्लवङ्गमैः । वृतो रिपुवधाकाङ्क्षी युद्धायैवाभ्यवर्तत ॥ ९४
 सुपेणस्तु महावीर्यो गिरिकूटोपमो हरिः । बहुभिः संवृतस्तत्र वानरैः कामरूपिभिः ॥ ९५
 चतुर्द्वाराणि सर्वाणि सुग्रीववचनात्कपिः । पर्यक्रामत दुर्धर्षां नक्षत्राणीव चन्द्रमाः ॥ ९६
 तेषामक्षौहिणिशतं समवेक्ष्य वनौकसाम् । लङ्कामुपनिविष्टानां सागरं चाभिवर्तताम् ॥ ९७
 राक्षसा विस्मयं जग्मुस्त्रासं जग्मुस्तथापरे । अपरे समरोद्धर्षाद्धर्षमेव प्रपेदिरे ॥ ९८
 कृत्स्नं हि कपिभिर्व्याप्तं प्राकारपरिखान्तरम् । ददृशू राक्षसा दीना प्राकारं वानरीकृतम् ॥
 हाहाकारं प्रकुर्वन्ति राक्षसा भयमोहिताः ॥

तस्मिन् महाभीषणके प्रवृत्ते कोलाहले राक्षमराजधान्याम् ।

प्रगृह्य रक्षांसि महायुधानि युगान्तवाता इव संविचेरुः ॥

१००

इत्यायं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे अङ्गदसूत्यं नाम एकचत्वारिंशः सर्गः

द्विचत्वारिंशः सर्गः

युद्धारम्भः

ततस्ते राक्षसाम्नत्र गत्वा रावणमन्द्रिग्म । न्यवेदयन् पुरी रुद्धां रामेण मह वानरैः ॥ १
रुद्धां तु नगरीं श्रुत्वा जातक्रोधो निशाचरः । विधानं द्विगुणं कृत्वा प्रामादं सोऽभ्यरोहत ॥ २
स ददर्शावृतां लङ्कां सगैल्यनकाननाम् । असन्ध्येयैर्हरिगणैः सर्वतो युद्धकाङ्क्षिभिः ॥ ३
स दृष्ट्वा वानरैः सर्वा वसुधां कपिलीकृताम्^१ । कथं क्षपयितव्या स्युर्गिति चिन्नापरोऽभवत् ॥ ४
स चिन्तयित्वा मुचिरं धैर्यमालम्ब्य रावणः । राघवं हरियथांश्च ददर्शायतलोचनः ॥ ५
राघवः सह सैन्येन मुदितो नाम पुप्सुवे । लङ्कां ददर्श गुमां वै सर्वतो राक्षसैर्वृताम् ॥ ६
दृष्ट्वा दाशरथिर्लङ्कां चित्रध्वजपताकिनीम् । जगाम महत्मा मीनां दृश्यमानेन चेतसा ॥ ७
अत्र सा मृगशाबाक्षी मत्कृते जनकात्मजा । पीडयते शोकसंतप्ता कृशा स्थण्डिलशायिनी ॥ ८
पीडयमानां स धर्मात्मा वैदेहीमनुचिन्तयन् । क्षिप्रमाज्ञापयामास वानरान् द्विपतां वधे ॥ ९
एवमुक्ते तु वचने रामेणाक्लिष्टकर्मणा । सङ्घर्षमाणा प्लवगा सिंहनादैर्गनादयन् ॥ १०
शिखरैर्विकिर्गमैनां लङ्कां मुष्टिभिरिव वा । इति स्म दधिरं सर्वं मनांसि हरियुथपा ॥ ११
उद्यम्य गिरिशृङ्गाणि शिखराणि महान्ति च । तरुंश्चोत्पाट्य विविधांस्तिष्ठन्ति हरियुथपा^२ ॥ १२
प्रक्षतो राक्षसेन्द्रस्य तान्यनीकानि भागशः । राघवप्रियकामार्थं लङ्कामारुरुहुस्तदा ॥ १३
ते नाग्रवक्त्रा हेमाभा रामार्थं त्यक्तजीविताः । लङ्कामेवाभ्यवर्तन्त मालतालशिलायुधाः ॥ १४
ते द्रुमैः पर्वताग्रैश्च मुष्टिभिश्च प्लवङ्गमाः । प्राकाग्राण्यरण्यानि^३ ममन्थुस्तोरणानि च ॥ १५
परिग्वाः पूरयन्ति स्म प्रमत्तमल्लिलायुताः । पांसुभिः पर्वताग्रैश्च^४ तृणैः काष्ठैश्च वानराः ॥ १६
ततः सहस्रयुथाश्च कोटियुथाश्च वानराः । कोटीशनयुताश्चान्ये लङ्कामारुरुहुस्तदा ॥ १७
काञ्चनानि प्रमृदन्तस्तोरणानि प्लवङ्गमाः । कैलासशिखराभानि गोपुराणि प्रमथ्य च ॥ १८
आप्लवन्तः प्लवन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः । लङ्कां तामभिधावन्ति महावारणसंनिभाः ॥ १९

१. कबलीकृत्याम् च. छ. ।

४. मुष्टिभिरित्यादि पर्वताग्रैरित्यन्तम् क.

२. इदं पद्यम् ग. नास्ति ।

ख. नास्ति ।

३. असंख्यानि झ. ।

जयत्यतिबलो रामो लक्ष्मणश्च महाबलः । राजा जयति सुग्रीवो राघवेणाभिपालितः ॥ २०
इत्येवं घोषयन्तश्च गर्जन्तश्च ह्रुवङ्गमाः । अभ्यधावन्त लङ्कायाः प्राकारं कामरूपिणः ॥ २१
वीरबाहुः सुबाहुश्च नलश्च वनगोचरः । निपीड्योपनिविष्टाम्ते प्राकारं हरियूथपाः ॥ २२
एतस्मिन्नन्तरे चक्रुः स्कन्धावारनिवेशनम् । पूर्वद्वारं तु कुमुदः कोटीभिर्दशभिर्वृतः ॥ २३
आकृत्य बलवांस्तस्थौ हरिभिर्जितकाशिभिः । साहाय्यार्थं तु तस्यैव निविष्टः प्रघसो हरिः ॥ २४
पनसश्च महाबाहुर्वानरैर्बहुभिर्वृतः । दक्षिणं द्वारमागम्य वीरः शतवलिः कपिः ॥ २५
आवृत्य बलवांस्तस्थौ विंशत्या कोटिभिर्वृतः । सुषेणः पश्चिमद्वारं गनस्तारापिता हरिः ॥ २६
आवृत्य बलवांस्तस्थौ षष्टिकोटिभिरावृतः । उत्तरं द्वारमासाद्य रामः सौमित्रिणा सह ॥ २७
आवृत्य बलवांस्तस्थौ सुग्रीवश्च हरीश्वरः । गोलाङ्गुलो महाकायो गवाक्षो भीमदर्शनः ॥ २८
वृतः कोट्या महावीर्यस्तस्थौ गमम्य पार्श्वतः । ऋक्षाणां भीमवेगानां धूम्रः शुत्रुनिबर्हणः ॥ २९
वृतः कोट्या महावीर्यस्तस्थौ गमम्य पार्श्वतः । संनद्धस्तु महावीर्यो गदापाणिर्विभीषणः ॥ ३०
वृतो यत्तैस्तु मच्चिवैस्तस्थौ तत्र महाबलः । गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः ॥ ३१
ममन्तान्परिधावन्तो ररक्षुर्दृष्ट्वाहिनीम् । ततः कोपपरीतात्मा गवणो राक्षमेश्वरः ॥ ३२
निर्याणं सर्वमैन्यानां द्रुतमाजापयत्तदा । एतच्छ्रुत्वा नतो वाक्यं गवणम्य मुखोद्गतम् ॥ ३३
महत्या भीमनिर्घोषमुद्गुष्टं रजनीचरैः । ततः प्रचोदिता भेर्यश्चन्द्रपाण्डरपुष्कराः ॥ ३४
हेमकोणाहता भीमा राक्षमानां ममन्ततः । विनेदुश्च महाघोषाः शङ्खाः शनसहस्रशः ॥ ३५
राक्षमानां मुधोगणां मुग्धमारुतपूरिताः । ते बभु शुक्नीलाङ्गाः मशङ्का रजनीचराः ॥ ३६
विद्युन्मण्डलमनद्धाः सबलाका इवाम्बुदाः । निष्पतन्ति ततः सैन्या हृष्टा रावणचोदिताः ॥
समये पर्यमाणस्य वेगा इव महोदधेः । ततो वानरसैन्येन मुक्तो नादः समन्ततः ॥ ३८
मलयः पूरितो येन मसानुप्रस्थकन्दरः । शङ्खदुन्दुभिसंघुष्टः सिंहनादन्तरम्बिनाम् ॥ ३९
पृथिव्या चान्नरिक्षं च सागरं चैव नादयन् । गजानां बृंहितैः सार्धं हयानां हेषितैरपि ॥ ४०
स्थानां नेमिघोषैश्च रक्षसां पादनिम्बैः । एतस्मिन्नन्तरं घोरः संग्रामः समवर्तत ॥ ४१
रक्षसां वानराणां च यथा देवामुरे पुरा । ते गदाभिः प्रदीप्ताभिः शक्तिशूलपरश्वधैः ॥ ४२
निजघ्नुर्वानरान् घोराः कथयन्तः स्वविक्रमान् । वानरश्च महावीर्या राक्षसाञ्ज्वुराहवे ॥ ४३
जयत्यतिबलो रामो लक्ष्मणश्च महाबलः । राजा जयति सुग्रीव इति शब्दो गगनभूत् ॥ ४४
राजञ्जय जयेत्युत्तवा स्वस्वनामकथान्ततः । निजघ्नुस्तानि रक्षांसि नखैर्दन्तैश्च वेगिताः ॥ ४५
राक्षसास्त्वपरे भीमाः प्राकारस्था महीगनान् । भिण्डिपालैश्च खड्गैश्च शूलैश्चैव व्यदारयन् ॥ ४६
वानराश्चापि संकुद्धाः प्राकारस्थान् महीगताः । राक्षसान् पातयामासुः समाप्नुत्य ह्रुवङ्गमाः ॥

स संप्रहारस्तुमुलो मांसशोणितकर्दमः । रक्षसां वानराणां च संबभूवादभुतोपमः ॥

४८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे युद्धारम्भो नाम द्विचत्वारिंशः सर्गः

त्रचत्वारिंशः सर्गः

द्वन्द्वयुद्धम्

युध्यतां तु ततस्तेषां वानराणां महात्मनाम् । रक्षसां संबभूवाथ बलकोपः सुदारुणः ॥	१
ते ह्यैः काञ्चनापीडैर्ध्वजैश्चाग्निशिखोपमैः । रथैश्चादित्यसंकाशैः कवचैश्च मनोरमैः ॥	२
निर्ययू राक्षसव्याघ्रा नादयन्तो दिशो दश । राक्षसा भीमकर्माणो गवणस्य जयैषिणः ॥	३
वानराणामपि चमूर्ध्वहती जयमिच्छताम् । अभ्यधावत तां सेनां रक्षसां कामरूपिणाम् ॥	४
एतस्मिन्नन्तरे तेषामन्योन्यमभिधावताम् । रक्षसां वानराणां च द्वन्द्वयुद्धमवर्तत ॥	५
अङ्गदेनेन्द्रजित्सार्धं वालिपुत्रेण राक्षसः । अयुध्यत महातेजास्वयम्बकेण यथान्धकः ॥	६
प्रजङ्घेन च सपानिर्नित्यं दुर्मर्षणो रणे । जम्बुमालिनमारब्धो हनुमानपि वानरः ॥	७
संगतः सुमहाक्रोधो गक्षसो रावणानुजः । समरं तीक्ष्णवेगेन मित्रघ्नेन विभीषणः ॥	८
तपनेन गजः सार्धं गक्षसेन महाबलः । निकुम्भेन महातेजा नीलोऽपि समयुध्यत ॥	९
वानरेन्द्रस्तु सुग्रीवः प्रघसेन समागतः । संगतः समरे श्रीमान् विन्धपाक्षेण लक्ष्मणः ॥	१०
अग्निकेतुश्चतुर्धर्षां रश्मिकेतुश्च गक्षमः । सुसन्नो यज्ञकोपश्च रामेण सह संगताः ॥	११
वज्रमुष्टिस्तु मैन्देन द्विविदेनाग्निप्रभः । गजसाम्यां सुघोराभ्यां कपिमुख्यौ समागतौ ॥	१२
वीरः प्रतपनो घोरो राक्षसो ग्णदुर्धरः । समरं तीक्ष्णवेगेन नलेन समयुध्यत ॥	१३
धर्मस्य पुत्रो बलवान् सुषेण इति विश्रुतः । स विद्युन्मालिना सार्धमयुध्यत महाकपिः ॥	१४
वानराश्चापरे भीमा राक्षसैरपरैः सह । द्वन्द्वं समीयुर्बहुधा युद्धाय बहुभिः सह ॥	१५
तत्रासीलुमहद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् । रक्षसां वानराणां च वीराणां जयमिच्छताम् ॥	१६
हरिराक्षसदेहेभ्यः प्रभूताः केशशाद्वलाः । शरीरसङ्घाटवहाः प्रमुमुः शोणितापगाः ॥	१७
आजघानेन्द्रजित्कुद्धो वज्रेणैव शतक्रतुः । अङ्गदं गदया वीरं शत्रुसैन्यविदारणम् ॥	१८
तस्य काञ्चनचित्राङ्गं रथं माश्वं ससारिथम् । जघान समरं श्रीमानङ्गदो वेगवान् कपिः ॥	१९
संपातिस्तु त्रिभिर्बाणैः प्रजङ्घेन समाहतः । निजघानाश्वकर्णेन प्रजङ्घं रणमूर्धनि ॥	२०

१. अम्यानन्तरम्—वनौकसां तत्र भृशं इति ग. घ. ।

निनादो लङ्कागतानां च निशाचराणाम् । प्रस्फोटित-
ताक्ष्वैल्लतसिंहनादैर्बाभ्यां महद्गुणामिव सागराभ्याम् ॥

२. ९-१० पद्ये घ. न स्तः ।

जम्बुमाली रथस्थस्तु रथशक्त्या महाबलः । विभेद समरे क्रुद्धो हनूमन्तं स्तनान्तरे ॥	२१
तस्य तं रथमास्थाय हनुमान् मारुतात्मजः । प्रममाथ तलेनाशु सह तेनैव रक्षसा ॥	२२
नदन् प्रतपनो घोरो नलं सोऽप्यन्वधावत । नलः प्रतपनस्याशु पातयामास चक्षुषी ॥	२३
भिन्नगात्रः शरैस्तीक्ष्णैः क्षिप्रहस्तेन रक्षसा । प्रजघानाद्रिशृङ्गेण तपनं मुष्टिना गजः ॥	२४
भिन्नगात्रैः शरैस्तीक्ष्णैर्मित्रघ्नेन विभीषणः । मित्रघ्नं गदया क्रुद्धो निजघान विभीषणः ^१ ॥	२५
असन्तमिव सैन्यानि ^२ प्रघसं वानराधिपः । सुग्रीवः सप्तपर्णेन निर्विभेद जघान च ॥	२६
प्रपीड्य शरवर्षेण राक्षसं भीमदर्शनम् । निजघान विरूपाक्षं शरैर्णैकेन लक्ष्मणः ॥	२७
अग्निकेतुश्च दुर्धर्षां रश्मिकेतुश्च राक्षसः । सुसम्नो यज्ञकोपश्च रामं निर्विभिदुः शरैः ॥	२८
तेषां चतुर्णां गमन्तु शिरांसि निशितैः शरैः । क्रुद्धश्चतुर्भिश्चिच्छेद घोरैरग्निशिखोपमैः ^३ ॥	२९
वज्रमुष्टिस्तु मैन्देन मुष्टिना निहतो रणे । पपात सरथः साश्वः पुराट्ट इव भूतले ^४ ॥	३०
निकुम्भस्तु रणे नीलं नीलाञ्जनचयप्रभम् । निर्विभेद शरैस्तीक्ष्णैः करैर्मघमिवांशुमान् ॥	३१
पुनः शरशतेनाथ क्षिप्रहस्तो निशाचरः । विभेद समरे नीलं निकुम्भः प्रजहास च ॥	३२
तस्यैव रथचक्रेण नीलो विष्णुरिवाहवे । शिरश्चिच्छेद समरे निकुम्भस्य च सारथेः ॥	३३
वज्राशनिसमस्पर्शां द्विविदोऽप्यशनिप्रभम् । जघान गिरिशृङ्गेण मिपतां सर्वरक्षसाम् ॥	३४
द्विविदं वानरेन्द्रं तु नगयोधिनमाहवे । शरैरशनिसंकाशैः स विव्याधाशनिप्रभः ॥	३५
स शरैर्गतिविद्धाङ्गो द्विविदः क्रोधमृच्छितः । मालेन सरथं माश्वं निजघानाशनिप्रभम् ^५ ॥	३६
विद्युन्माली रथस्थस्तु शरैः काञ्चनभूपणैः । सुपेणं ताडयामाम ननाद च मुहुर्मुहुः ॥	३७
तं रथस्थमथो दृष्ट्वा सुपेणो वानरोत्तमः । गिरिशृङ्गेण महता रथमाशु न्यपातयत् ॥	३८
लाघवेन तु सयुक्तो विद्युन्माली निशाचरः । अपक्रम्य रथात्तूर्णं गदापाणि. क्षितौ स्थितः ॥	३९
तत क्रोधममाविष्टः सुपेणो हरिपुंगव. । शिलां सुमहती गृह्य निशाचरमभिद्रवत् ॥	४०
तमापतन्तं गदया विद्युन्माली निशाचरः ^६ । वक्षस्यभिजघानाशु सुपेणं हरिसत्तमम् ॥	४१
गदाप्रहारं तं घोरमचिन्त्य प्लवगोत्तम. । तां शिलां पातयामास तस्योरसि महामृधे ॥	४२

१. प्रजघानेत्यादि विभीषण इत्यन्तम् क. ग.
घ. च. छ. नास्ति ।

२. सृजन्तं शरपत्राणि ख. ।

३. वज्रमुष्टिस्तु इत्यादि अग्निशिखोपमैरित्यन्तम्
[१२.२९] घ. नास्ति ।

४. अस्यानन्तरम्— मित्रघ्नमरिदर्पण आपतन्तं
विभीषणः । आसाथ गदया गुर्व्यां जघान रणमूर्धनि ॥
भिन्नगात्रः शरैस्तीक्ष्णैः क्षिप्रहस्तेन रक्षसा—इति छ. ।

५. जघानेत्यादि अशनिप्रभमित्यन्तम् क.
नास्ति ।

अस्यानन्तरम्—नदन् प्रतपनो घोरो नलं
सोऽप्यन्वधावत । नलः प्रतपनस्याशु पातयामास
चक्षुषी ॥—इति छ. ।

६. अपक्रम्येत्यादि निशाचर इत्यन्तम् क.
नास्ति ॥

शिलाप्रहाराभिहतो विद्युन्माली निशाचरः । निष्पिष्टहृदयो भूमौ गतासुर्निपपात ह ॥ ४३
 एवं तैर्वानरैः शूरैः शूरास्ते रजनीचराः । द्वन्द्वे विमृदितामन्त्र दैत्या इव दिवोकसैः ॥ ४४
 भ्रमैः स्वङ्गैर्गदाभिश्च शक्तितोमरपट्टसैः । अपविद्धैश्च भिन्नैश्च रथैः सांग्रामिकैर्हयैः ॥ ४५
 निहतैः कुञ्जरैर्भूतैस्तथा वानरराक्षसैः । चक्राक्षयुगदण्डैश्च भ्रमैर्धरणिशंस्रितैः ॥ ४६
 बभूवायोधनं घोरं गोमायुगणसंकुलम् । कबन्धानि समुत्पेतुर्दिक्षु वानररक्षसाम् ॥ ४७
 विमर्दे तुमुले तस्मिन् देवासुररणोपमे ॥

विदार्यमाणा हरिपुंगवैस्तदा निशाचराः शोणितदिग्धगात्राः ।

पुनः सुयुद्धं तरसा समास्थिता दिवाकरस्यास्तमयाभिकाङ्क्षिणः ॥ ४८

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे द्वन्द्वयुद्धं नाम त्रिचत्वारिंशः सर्गः

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः

निशायुद्धम्

युध्यतामेव तेषां तु तदा वानररक्षसाम् । रविमन्तं गतो गत्रिः प्रवृत्ता प्राणद्वारिणी ॥ १
 अन्योन्यं बद्धवैराणां घोराणां जयमिच्छताम् । संप्रवृत्तं निशायुद्धं तदा वानररक्षसाम् ॥ २
 राक्षसोऽसीनि हरयो हरिश्चार्मीनि रक्षसाः । अन्योन्यं समरे जधुन्तास्मिन्ममसि दारुणे ॥ ३
 जहि दारय चैहीनि कथं विद्रवमीति च । एवं मुतुमुलः शब्दन्तास्मिन्ममसि शुश्रुवे ॥ ४
 कालाः काञ्चनमन्नाहान्तास्मिन्ममसि रक्षसाः । संप्रादृश्यन्त शैलेन्द्रा दीमौपधिवना इव ॥ ५
 तस्मिन्ममसि दुष्पारं रक्षसाः क्रोधमूर्छिताः । परिपेतुर्महावेगा भक्षयन्तः प्लवङ्गमान् ॥ ६
 ते हयान् काञ्चनापीडान् ध्वजांश्चाग्निशिथोरमान् । आप्नुन्त्य दशनैस्त्रीक्ष्णैर्भीमकोपा व्यदारयन् ॥
 वानरा बलिनो युद्धेऽक्षोभयन् रक्षसां चमृम । कुञ्जरान्कुञ्जगरोहान्पनाकाध्वजिनो रथान् ॥
 चकर्षुश्च ददंशुश्च दशनैः क्रोधमूर्छिताः । लक्ष्मणश्चापि रामश्च शूरेगशीविपोपमैः ॥ ९
 दृश्यादृश्यानि रक्षांसि प्रवराणि निजधतुः । तुरङ्गनुरविध्वस्तं रथनेमिसमुत्थितम् ॥ १०
 रुरोध कर्णेनेत्राणि युध्यतां धरणीरज । वर्तमाने महाघोरे संग्रामे रोमहर्षणे ॥ ११
 रुधिरोदा^३ महाघोरा नद्यमन्त्र प्रमुञ्चतु । ततो भेगीमृदङ्गानां पणवानां च निःस्वनः ॥ १२

१. शरैः झ. ।

निवृत्तः । इत्यन्योन्यं राक्षसानां वानराणां महात्मनाम् ॥

२. अस्यानन्तरम् -मा गाः सुयोध तिरुति

—इति छ. ।

मल्लयुद्धं प्रयच्छ मे । अन्योन्यं शकिलार्या मां हित्वा
 कुत्र च गच्छसि ॥ भ्रमं हि वा मया गच्छ क्षणं युध्यस्व

३. रुधिरौषाः झ. ।

शङ्खवेणुस्वनोन्मिश्रः संबभूवादभुतोपमः । हतानां^१ स्तनमानानां राक्षसानां च निःस्वनः ॥ १३
 शस्तानां वानराणां च संबभूवातिदारुणः । हतैर्वानरवीरैश्च शक्तिशूलपरश्वधैः ॥ १४
 निहतैः पर्वताग्रैश्च राक्षसैः कामरूपिभिः । शम्भुपुष्पोपहारा च तत्रामीद्युद्धमेदिनी ॥ १५
 दुर्जया दुर्निवेशा च शोणितास्त्रावकर्दमा । स बभूव निशा घोरा हरिगक्षसहारिणी ॥ १६
 कालरात्रीव भूतानां सर्वेषां दुरतिक्रमा । तनन्ते राक्षसास्तत्र तस्मिन्समसि दारुणे ॥ १७
 राममेवाभ्यवर्तन्त सम्पृष्टाः^२ शरवृष्टिभिः । तेषामापततां शब्दः क्रुद्धानामपि गर्जताम् ॥ १८
 उद्वर्त इव सप्तानां समुद्राणां प्रशुश्रुवे । तेषां रामः शरैः षड्भिः षड्जघान निशाचरान् ॥ १९
 निमेषान्तरमात्रेण शिनैरग्निशिखोपमैः । यज्ञशत्रुश्च दुर्धर्षा महापार्श्वमहोदरौ ॥ २०
 वज्रदंष्ट्रं महाकायन्तौ चोभौ शुक्त्सारणौ । ते तु रामेण बाणौघैः सर्वे मर्मसु ताडिताः ॥ २१
 युद्धादपमृतास्तत्र सावशेषायुषोऽभवन् । तत्र काञ्चनचित्राङ्गैः शरैरग्निशिखोपमैः ॥ २२
 दिशश्चकार विमलाः प्रदिशश्च महाबलः । रामनामाङ्गिनैर्बाणैर्व्यासिं तद्रणमण्डलम्^३ ॥ २३
 ये त्वन्ये राक्षसा भीमा गमन्याभिमुखे स्थिता । तेऽपि नष्टाः समासाद्य पतङ्गा इव पावकम् ॥
 मुवर्णपुङ्खैर्विशिखैः संपतद्भिः सहस्रशः । बभूव रजनी चित्रा ग्वद्योतैरिव शारदी ॥ २५
 राक्षसानां च निनर्दहरीणां चापि निःस्वनैः । सा बभूव निशा घोरा भूयो घोरतग तदा ॥
 तेन शब्देन महता प्रवृद्धेन समन्ततः^४ । त्रिक्रटः कन्दर्गकीर्णः प्रव्याहरदिवाचलः ॥ २७
 गोल्लाङ्गला महाकायास्तमसा तुल्यपर्वगः । संपरिष्वज्य बाहुभ्यां भक्षयन् रजनीचरान् ॥ २८
 अङ्गदन्तु रणे शत्रुं निहन्तुं समुपस्थितः । रावाणि निजघानाशु सार्गधिं च हयानपि ॥ २९
 वर्तमाने तदा घोरं संग्रामे भृशदारुणे । इन्द्रजितु रथं त्यक्त्वा हताश्वो हतसार्गधि ॥ ३०
 अङ्गदेन महाकायस्त्रैवान्तरधीयत । तत्कर्म वालिपुत्रस्य मर्दं देवाः सहस्रिभिः ॥ ३१
 तुष्टुवुः पूजनार्हस्य तौ चोभौ गमल्क्ष्मणौ । प्रभावं सर्वभूतानि विदुरिन्द्रजितो युधि ॥ ३२
 अदृश्यः सर्वभूतानां योऽभवद्युधि दुर्जयः । तेन ते तं महान्भानं तुष्टा दृष्ट्वा प्रधर्षितम् ॥ ३३
 ततः प्रहृष्टाः कपयः समुग्रीवविभीषणा । साधु साध्विति नन्दुश्च दृष्ट्वा शत्रुं प्रधर्षितम् ॥ ३४
 इन्द्रजितु तदा तेन निर्जितो भीमकर्मणा । सयुगे वालिपुत्रेण क्रोधं चक्रे मुद्गारणम्^५ ॥ ३५
 सोऽन्तर्धानगतः पापो रावणी रणकशितः^६ । ब्रह्मदत्तवरो वीरो रावणिः क्रोधमूर्च्छितः^७ ॥ ३६

१. हन्यमानानां. झ. ।

२. संसृष्टाः च. ।

३. इदमर्थम् च. नास्ति ।

४. बभूवेत्यादि गमन्तत इत्यन्तम् घ.

नास्ति ।

५. अस्यानन्तरम् — एतस्मिन्नन्तरे रामो

वानरान् बाध्यमब्रवीत् । सर्वे भयन्तस्तिष्ठन्तु कपि-

राजेन संगताः ॥ स ब्रह्मणा दत्तवरत्नैलोक्यं बाधते

भृशम् । भवतामर्थसिद्धयर्थं कालेन स समागताः ॥

अद्यैव क्षमिनव्यं [२] मे भवन्तो विगतज्वराः ।

इति च. छ. ।

६. रणककेशः च. छ. ।

७. इदमर्थम् च. छ. नास्ति ।

अदृश्यो निशितान् बाणान् मुमोचाशनिवर्चसः । स रामं लक्ष्मणं चैव घोरैर्नागमयैः शरैः ॥ ३७
 बिभेद समरे क्रुद्धः सर्वगात्रेषु राक्षसः । मायया संवृतस्तत्र मोहयन् राघवौ युधि ॥ ३८
 अदृश्यः सर्वभूतानां कूटयोधी निशाचरः । बबन्ध शरबन्धेन आतरौ रामलक्ष्मणौ ॥ ३९
 तौ तेन पुरुषन्याग्रौ क्रुद्धेनाशीविषैः शरैः । सहसा निहतौ वीरौ तदा प्रैक्षन्त वानराः ॥ ४०
 प्रकाशरूपस्तु यदा न शक्तस्तौ बाधितुं राक्षसराजपुत्रः ।
 मायां प्रयोक्तुं समुपाजगाम बबन्ध तौ राजसुतौ दुरात्मा ॥ ४१
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे निशायुद्धं नाम चतुश्चत्वारिंशः सर्गः

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः

नागपाशबन्धः

स तस्य गतिमन्विच्छन् राजपुत्रः प्रनापवान् । दिदेशातिबलो रामो दश वानरगृथपान् ॥ १
 द्वौ मुषेणस्य दायादौ नीलं च प्लवर्गभम् । अङ्गदं वालिपुत्रं च शरभं च तरस्विनम् ॥ २
 विनतं जाम्बवन्तं च सानुप्रस्थं महाबलम् । ऋषभं चर्षभस्कन्धमादिदेश परंतपः ॥ ३
 ते संप्रहृष्टा हरयो भीमानुद्यम्य पादपान् । आकाशं विविशुः सर्वे मार्गमाणा दिशो दश ॥ ४
 तेषां वेगवतां वेगमिपुभिर्वेगवत्तरैः । अस्त्रवित्परमास्त्रैस्तु वारयामास रावणिः ॥ ५
 ते भीमवेगा हरयो नागचैः क्षतविग्रहाः । अन्धकारे न ददृशुर्मघैः सूर्यमिवावृणम् ॥ ६
 रामलक्ष्मणयोरैव सर्वदेहभिद्रः शगन् । भृशमावेशयामास रावणिः मर्मिर्निजयः ॥ ७
 निरन्तरशरीरौ तौ आतरौ रामलक्ष्मणौ । क्रुद्धेनेन्द्रजिता वीरौ पत्न्यैः शरनां गतैः ॥ ८
 तयोः क्षतजमार्गेण सुम्बाव रुधिरं बहु । तावुभौ च प्रकाशेते पुष्पिनाविव किंशुकौ ॥ ९
 ततः पर्यन्तरक्ताक्षो भिन्नाङ्गनचयोपमः । रावणिर्भ्रान्तरो वाक्यमन्तर्धानगतोऽब्रवीत् ॥ १०
 युध्यमानमनालक्ष्यं शक्रोऽपि त्रिदशेश्वरः । द्रष्टुमासादितुं वापि न शक्तः किं पुनर्युवाम् ॥ ११
 प्रावृताविषुजालेन राघवौ कङ्कपत्रिणा । एष रोपपरीतात्मा नयामि यममादनम् ॥ १२
 एवमुत्तवा तु धर्मज्ञौ भ्रान्तौ रामलक्ष्मणौ । निर्विभेदं जितैर्बाणैः प्रजहर्षं ननाद च ॥ १३
 भिन्नाङ्गनचयश्यामो विम्फार्य विपुलं धनुः । भूयोभूयः शगन् घोरान् विममर्जं महासृष्टे ॥ १४
 ततो मर्ममु मर्मज्ञो मज्जयन्निशिताळ्शरान् । रामलक्ष्मणयोर्वीरौ ननाद च मुहुर्मुहुः ॥ १५
 बद्धौ तु शरबन्धेन तावुभौ रणमूर्धनि । निमेषान्तरमात्रेण न शेकनुरुदीक्षितुम् ॥ १६
 ततो विभिन्नसर्वाङ्गौ शरशल्याचिन्तावुभौ । ध्वजाविव महेन्द्रस्य रज्जुमुक्तौ प्रकम्पितौ ॥ १७
 तौ संप्रचलितौ वीरौ मर्मभेदेन कर्शितौ । निपेतुर्महेष्वासौ जगत्यां जगतीपती ॥ १८
 तौ वीरशयने वीरौ शयानौ रुधिरंक्षितौ । शरवेष्टितसर्वाङ्गावातौ परमपीडितौ ॥ १९

न ह्यविद्धं तयोगत्रिं बभूवाङ्गुलमन्तरम् । नानिभिन्नं न चास्तब्धमाकराग्रादजिह्वगैः ॥ २०
 तौ तु क्रूरेण निहतौ रक्षसा कामरूपिणा । अमृक् मुमुवतुस्तीव्रं जलं प्रसवणाविव ॥ २१
 पपात प्रथमं रामो विद्धो मर्मसु मार्गणैः । क्रोधादिन्द्रजिता येन पुग शक्रो विनिर्जितः ॥ २२
 रुक्मपुङ्गवैः प्रसन्नाग्रैरधोगतिभिराशुगैः । नाराचैरर्धनाराचैर्मल्लैरञ्जलिकैरपि ॥ २३
 विन्याध वत्सदन्तैश्च सिंहदंष्ट्रैः क्षुरैस्तथा । स वीरशयने शिश्ये विज्यमादाय कार्मुकम् ॥ २४
 भिन्नमुष्टिपरीणाहं त्रिनतं रत्नभूषितम् । बाणपातान्तरे रामं पतितं पुरुषर्षभम् ॥ २५
 स तत्र लक्ष्मणो दृष्ट्वा निराशो जीवितेऽभवत् । रामं कमल्पत्राक्षं शरबन्धपरिक्षतम् ॥ २६
 शुशोच आतरं दृष्ट्वा पतितं धरणीतले । हरयश्चापि तं दृष्ट्वा संतापं परमं गताः ॥ २७
 शोकार्ताश्चुकुशुर्घोरमश्रुपूरितलोचनाः^१ ॥

बद्धौ तु वीरौ पतितौ शयानौ तौ वानराः संपरिवार्य तस्थुः ।

समागता वायुसुतप्रमुख्या विषादमार्ताः परमं च जग्मुः ॥ २८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहस्त्रिकायां संहितायां
 युद्धकाण्डे नागपाशबन्धो नाम षष्ठचत्वारिंशः सर्गः

षट्चत्वारिंशः सर्गः

मुग्धीवाद्यनुशोकः

तनां द्यां पृथिवीं चैव वीक्षमाणा वनौकमः । ददृशुः संततो बाणैर्भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ १
 वृष्टेवोपरते देवे कृतकर्मणि राक्षसे । आजगामाथ तं देशं समुग्धीवां विभीषणः ॥ २
 नीलद्विविदमैन्द्राश्च सुषेणकुमुदाङ्गदाः । नृणं हनुमता सार्धमन्वशोचन्त राघवौ ॥ ३
 अचेष्टौ मन्दनिःश्वासौ शोणितौघपरिप्लुतौ । शरजालाचितौ म्बधौ शयानौ शरतल्पयोः ॥ ४
 निःश्वासन्तौ यथा सर्पौ निश्चेष्टौ मन्दविक्रमौ । रुधिरन्नावदिग्धाङ्गौ तापनीयाविव ध्वजौ ॥ ५
 तौ वीरशयने वीरौ शयानौ मन्दनेष्टितौ । यथपैस्तैः परिकृतौ बाष्पव्याकुललोचनैः ॥ ६
 राघवौ पतितौ दृष्ट्वा शरजालममावृतौ । बभूवुर्यथिताः सर्वे वानराः सविभीषणाः ॥ ७
 अन्तरिक्षं निरीक्षन्तो दिशः सर्वाश्च वानराः । न चैनं मायया छन्नं ददृशू रावणिं रणे ॥ ८
 तं तु मायाप्रतिच्छन्नं माययैव विभीषणः । वीक्षमाणो ददर्शाथ आतुः पुत्रमवस्थितम् ॥ ९
 तमप्रतिमकर्माणमप्रतिद्वन्द्वमाहवे । ददर्शान्तर्हितं वीरं वरदानाद्विभीषणः ॥ १०
 तेजसा यशसा चैव विक्रमेण च संयुतम् । इन्द्रजित्त्वात्मनः कर्म तौ शयानौ समीक्ष्य च ॥
 उवाच परमप्रीतो हर्षयन् सर्वनैर्ऋतान् । दृषणस्य च हन्तारौ ग्वरस्य च महाबलौ ॥ १२

सादितौ मामकैर्बाणैर्भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । नेमौ मोक्षयितुं शक्यावेतस्मादिषुबन्धनात् ॥ १३
 सर्वैरपि समागम्य सर्षिसङ्घैः सुरासुरैः । यत्कृते चिन्तयानस्य शोकार्तस्य पितुर्मम ॥ १४
 अस्पृष्टा शयनं गात्रैस्त्रियामा याति शर्वरी । कृत्स्नं यत्कृते लङ्का नदी वर्षास्त्रिवाकुला ॥ १५
 सोऽयं मूलहरोऽनर्थः सर्वेषां निहतो मया । रामस्य लक्ष्मणस्यापि सर्वेषां च वनौकसाम् ॥ १६
 विक्रमा निष्फलाः सर्वे यथा शरदि तोयदाः । एवमुक्त्वा तु तान् सर्वान् राक्षसान् परिपार्श्वतः ॥
 यूथपानपि तान् सर्वास्ताडयामास रावणिः । नीलं नवभिराहत्य मैन्दं च द्विविदं तथा ॥ १८
 त्रिभिस्त्रिभिरमित्रभ्रस्तताप प्रवरेषुभिः । जाम्बवन्तं महेष्वासो विद्धा बाणेन वक्षसि ॥ १९
 हनूमतो वेगवतो विससर्ज शरान् दश । गवाक्षं शरभं चैव द्वावप्यमिततेजसौ ॥ २०
 द्वाभ्यां द्वाभ्यां महावेगो विव्याध युधि रावणिः । गोलाङ्गुलेश्वरं चैव वालिपुत्रमथाङ्गदम् ॥ २१
 विव्याध बहुभिर्बाणैस्त्वरमाणोऽथ रावणिः । तान् वानरवरान् भित्त्वा शरैर्गमिशिखोपमैः ॥ २२
 ननाद बलवांस्त्र महामत्त्वः स रावणिः । तानर्दयित्वा बणौघैस्त्रासयित्वा च वानरान् ॥ २३
 प्रजहास महाबाहुर्वचनं चेदमब्रवीत् । शरबन्धेन घोरैण मया बद्धौ चमृमुग्धे ॥ २४
 सहितौ भ्रातरावेतौ निशामयत राक्षसाः । एवमुक्तास्तु ते सर्वे राक्षसाः कृतयोधिनः ॥ २५
 परं विस्मयमाजग्मुः कर्मणा तेन हर्षिताः । पिनेदुश्च महानादान् सर्वतो जलदोपमाः ॥ २६
 हतो राम इति ज्ञात्वा रावणिं समपृजयन् । निष्पन्दौ तु तदा दृष्ट्वा तावुभौ रामलक्ष्मणौ ॥ २७
 वसुधायां निरुच्छ्वासौ हनावित्यन्वमन्यत । हर्षेण तु ममाविष्ट इन्द्रजिन्ममितिजयः ॥ २८
 प्रविवेश पुरी लङ्कां हर्षयन् सर्वराक्षसान् । रामलक्ष्मणयोर्दृष्ट्वा शरैरे मायकैश्चित् ॥ २९
 सर्वाणि चाङ्गोपाङ्गानि मुग्धैर्भयमाविशत् । तमुयाच परित्रम्नं वानरेन्द्रं विभीषणः ॥ ३०
 सबाष्पवदनं दीनं शोकव्याकुललोचनम् । अलं त्रामेन मुग्धैव बाष्पवेगां निगृह्यताम् ॥ ३१
 एवंप्रायाणि युद्धानि विजयो नास्ति नैष्ठिकः । सशेषभाग्यतास्माकं यदि वीर भविष्यति ॥ ३२
 मोहमेतौ प्रहास्येते महात्मानौ महाबलौ । पर्यवस्थापयात्मानमनाथं मां च वानर ॥ ३३
 सत्यधर्माभिरक्तानां नास्ति मृत्युकृतं भयम् । एवमुक्त्वा ततस्तस्य जलक्लित्तेन पाणिना ॥ ३४
 सुग्धैर्वस्य शुभं नेत्रे प्रममार्ज विभीषणः । नतः सलिलमादाय विद्यया परिजप्य च ॥ ३५
 सुग्धैर्वनेत्रे धर्मात्मा स ममार्ज विभीषणः । प्रमृज्य वदनं तस्य कपिराजस्य धीमतः ॥ ३६
 अब्रवीत्कालसंप्राप्तमसंभ्रममिदं वचः । न कालः कपिगजेन्द्र वैक्लव्यमवलम्बितुम् ॥ ३७
 अतिस्नेहोऽप्यकालेऽस्मिन् मरणाथोपकल्पते । तस्मादुत्सृज्य वैक्लव्यं सर्वकार्यविनाशनम् ॥ ३८
 हितं रामपुरोगाणां सैन्यानामनुचिन्त्यताम् । अथवा रक्ष्यतां रामो यावत्संज्ञाविपर्ययः ॥ ३९

लब्धसंज्ञौ हि काकुत्स्थौ भयं नो व्यपनेष्यतः । नैतत्किञ्चन रामस्य न च रामो मुमूर्षति ॥४०
 न ह्येनं हास्यते लक्ष्मीर्दुर्लभा या गतायुषाम् । तस्मादाश्वासयात्मानं बलं चाश्वासय स्वकम् ॥
 यावत्कार्याणि^१ सर्वाणि पुनः संस्थापयाम्यहम् । एते हि फुल्लनयनाम्नासादागतसाध्वसाः^१ ॥४२
 कर्णे कर्णे प्रकथिता हरयो हरिमत्तम । मां तु दृष्ट्वा प्रधावन्तमनीकं संप्रहर्षितुम् ॥ ४३
 त्यजन्तु हरयस्त्रासं भुक्तपूर्वामिव ऋजम् । समाश्वास्य तु सुग्रीवं राक्षसेन्द्रां विभीषणः ॥ ४४
 विद्रुतं वानरानीकं तत्समाश्वासयत्पुनः । इन्द्रजित्तु महामायः सर्वसैन्यममावृतः ॥ ४५
 विवेश नगरी लङ्कां पितरं चाभ्युपागमत् । तत्र रावणमासीनमभिवाद्य कृताञ्जलिः ॥ ४६
 आचक्षे प्रियं पित्रे निहतौ रामलक्ष्मणौ । उत्पपात ततो हृष्टः पुत्रं च परिपस्वजे ॥ ४७
 रावणो रक्षसां मध्ये श्रुत्वा शत्रू निपातिनौ । उपाग्राय स मूर्ध्यन्तं पप्रच्छ प्रीतमानसः ॥ ४८
 पृच्छते च यथावृत्तं पित्रे सर्वं न्यवेदयत । यथा तौ शरबन्धेन निश्चेष्टौ निष्प्रभौ कृतौ^२ ॥ ४९
 स हर्षवेगानुगानान्तरात्मा श्रुत्वा वचस्तम्य महारथस्य ।
 जहौ ज्वरं दाशरथेः समुत्थितं प्रहृष्य वाचाभिननन्द पुत्रम् ॥ ५०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे सुग्रीवाद्यनुशोको नाम षट्चत्वारिंशः सर्गः

सप्तचत्वारिंशः सर्गः

नागवद्धरामलक्ष्मणप्रदर्शनम्

प्रतिप्रविष्टे लङ्कां तु कृतार्थे रावणात्मजे । राघवं परिवार्यार्ता रक्षुर्वानरर्षभाः ॥ १
 हनूमानङ्गदो नीलः सुपेणः कुमुदो नलः । गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः ॥ २
 जाम्बवानृषभः स्कन्धो रम्भः शतवलिः पृथु^३ । व्यूढानीकाश्च यत्ताश्च द्रुमानादाय सर्वतः ॥ ३
 वीक्षमाणा दिशः सर्वास्मिन्त्यर्गुर्ध्वं च वानराः । तृणेष्वपि च चेष्टस्यु राक्षसा इति मेनिरे ॥ ४
 रावणश्चापि संहृष्टो विसृज्येन्द्रजितं सुतम् । आजुहाव ततः सीतारक्षिणी राक्षसीस्तदा ॥ ५
 राक्षस्यम्बिजटा चैव शासनात्ममुपस्थिताः । ता उवाच ततो हृष्टो राक्षसी राक्षसाधिपः ॥ ६
 हताविन्द्रजिताख्यात वैदेह्या रामलक्ष्मणौ । पुष्पकं च समारोप्य दर्शयध्वं हतौ रणे ॥ ७

1. त्रासात् भयात् । आगतसाध्वसाः उत्पन्न-
 स्तम्भप्रलयरोमाश्वाः ।

१. सैन्यानि घ. ।

२. अस्यानन्तरम्-विमृश्यान्तर्हितं कृत्वा

घोरं तच्छरबन्धनम् । रावणोऽकारयलङ्कां पताकाध्वज-

मालिनीम् ॥ घोषयित्वा तु लङ्कायां प्रहृष्टो राक्षसेश्वरः ।
 राघवो लक्ष्मणश्चैव हताविन्द्रजिता रणे ॥—इति ख. ।

३. अस्यानन्तरम्—एते सर्वे महोस्माहा

वानरा भीमविक्रमाः—इति ख. घ. ।

यदाश्रयादवष्टब्धा नेयं मामुपतिष्ठति । सोऽम्या भर्ता सह भ्रात्रा निरस्तो रणमूर्धनि ॥ ८
 निर्विशङ्का निरुद्धिमा निरपेक्षा च मैथिली । मामुपस्थास्यते सीता सर्वाभरणभूषिता ॥ ९
 अद्य कालवशं प्राप्तं रणे रामं मलक्ष्मणम् । स्ववेक्ष्य विनिवृत्ताशा चान्यां गतिमपश्यती ॥ १०
 निरपेक्षा विशालाक्षी मामुपस्थाम्यते स्वयम् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रावणस्य दुरात्मनः ॥ ११
 राक्षस्यस्तास्तथेत्युत्तवा जग्मुर्वै यत्र पुष्पकम् । ततः पुष्पकमादाय राक्षस्यो रावणाज्ञया ॥ १२
 अशोकवनिकाम्थां तां मैथिलीं समुपानयन् । तामादाय तु राक्षस्यो भर्तृशोकपराजिताम् ॥ १३
 सीतामारोपयामासुर्विमानं पुष्पकं तदा । ततः पुष्पकमारोप्य सीतां त्रिजटया सह ॥ १४
 जग्मुर्दर्शयितुं तस्यै राक्षस्यो रामलक्ष्मणौ । रावणोऽकारयल्लङ्कां पताकाध्वजमालिनीम् ॥ १५
 प्राघोषयत हृष्टश्च लङ्कायां राक्षमेश्वरः । राघवो लक्ष्मणश्चैव हताविन्द्रजिता रणे ॥ १६
 विमानेनापि सीता तु गत्वा त्रिजटया सह । ददर्श वानराणां तु सर्वं सैन्यं निपातितम् ॥ १७
 प्रहृष्टमनसश्चापि ददर्श पिशिताशनान् । वानरांश्चापि दुःस्वार्तान् रामलक्ष्मणपार्श्वतः ॥ १८
 ततः सीता ददर्शोभौ शयानौ शरत्त्वयोः । लक्ष्मणं चापि रामं च विमंजौ शरपीडितौ ॥ १९
 विध्वस्तकवचौ वीरौ विप्रविद्धशरामनौ । मायकैश्छिन्नसर्वाङ्गौ शरमन्त्रमयो क्षितौ ॥ २०
 तौ दृष्ट्वा भ्रातरौ तत्र वीरौ मा पुरुषर्षभौ । शयानौ पुण्डरीकाक्षौ कुमारविव पावकी ॥ २१
 शरत्त्वपगतौ वीरौ तथाभूतौ नरर्षभौ । दुःस्वार्ता मुभृशं सीता मुचिगं विललाप ह ॥ २२
 भर्ताग्मनवद्याङ्गी लक्ष्मणं चामितेक्षणा । प्रेक्ष्य पांसुषु वेष्टन्नौ गरोद जनकान्मजा ॥ २३

मा बाष्पशोकाभिहता ममीक्ष्य तौ भ्रातरौ देवममप्रभावौ ।

वितर्कयन्ती निधनं तयोः सा दुःस्वान्विता वाक्यमिदं जगाद ॥ २४

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे नागबद्धरामलक्ष्मणप्रदर्शनं नाम सप्तचत्वारिंशः सर्गः

अष्टचत्वारिंशः सर्गः

सीताश्वामनम्

भर्तारं निहतं दृष्ट्वा लक्ष्मणं च महाबलम् । विललाप भृशं सीता करुणं शोककर्शिता ॥ १
 ऊचुर्लक्ष्मणिनां ये मां पुत्रिण्यविधवेति च । तेऽद्य सर्वे हते रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः ॥ २
 यज्वनो महिषां ये मामूचुः पत्नीं च सत्रिणः । तेऽद्य सर्वे हते रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः ॥ ३
 ऊचुः संश्रवणे ये मां द्विजाः कार्त्तान्तिकाः शुभाम् । तेऽद्य सर्वे हते रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः
 वीरपार्थिवपत्नी त्वं ये धन्येति च मां विदुः । तेऽद्य सर्वे हते रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः ॥ ५
 ह्मानि ग्लनु पद्मानि पादयोर्धैः किल स्त्रियः । आधिराज्येऽभिषिच्यन्ते नरेन्द्रैः पतिभिः सह ॥

वैधव्यं यान्ति यैर्नार्योऽलक्षणेर्भाग्यदुर्लभाः । नात्मनस्तानि पश्यामि पश्यन्ती हतलक्षणा ॥ ७
 सत्यनामानि पद्मानि स्त्रीणामुक्तानि लक्षणैः । तान्यद्य निहते रामे वितथानि भवन्ति मे ॥ ८
 केशाः सूक्ष्माः समा नीला भ्रुवौ चासंगते मम । वृत्ते चारोमशे जङ्घे दन्नाश्चाविरला मम ॥ ९
 शङ्खे नेत्रे करौ पादौ गुल्फावरू च मे चितौ । अनुवृत्तनखाः स्निग्धाः समाश्चाङ्गुल्यो मम ॥
 स्तनौ चाविरलौ पीनौ ममेमौ ममचचुकौ । ममा चोत्सङ्गिनी नाभिः पार्श्वोर्गम्काश्च मे चिनाः ॥
 मम वर्णो मणिनिभो मृदून्यङ्गरुडाणि च । प्रतिष्ठितां द्वादशभिर्मांमूचुः शुभलक्षणाम् ॥ १२
 समग्रयवमच्छिद्रं पाणिपादं च वर्णवत् । मन्दस्मितेत्येव च मां कन्यालक्षणिनो विदुः ॥ १३
 आधिराज्येऽभिषेकां मे ब्राह्मणैः पतिना सह । कृतान्नकृशलैरुक्तं तत्सर्वं वितर्थाकृतम् ॥ १४
 शोधयित्वा जनस्थानं प्रवृत्तिमुपलभ्य च । तीर्त्वा मागरमक्षोभ्यं आतरौ गोप्पदे हनौ ॥ १५
 ननु वारुणमाग्नेयमैन्द्रं वायव्यमेव च । अन्नं ब्रह्मशिरश्चैव राघवौ प्रत्यपद्यताम् ॥ १६
 अदृश्यमानेन रणे मायया वासवोपमौ । मम नाथावनाथाया निहतौ रामलक्ष्मणौ ॥ १७
 न हि दृष्टिपथं प्राप्य राघवस्य रणे रिपुः । जीवन् प्रतिनिवर्तेत यद्यपि म्यान्मनोजवः ॥ १८
 न कालम्यातिभारोऽस्ति कृतान्तश्च मुदुर्जयः । यत्र रामः सह भ्रात्रा शेते युधि निपातितः ॥
 न शोचामि तथा रामं लक्ष्मणं च महाबलम् । नात्मानं जननीं वापि यथा श्वश्रू तपस्विनीम् ॥
 सानुचिन्तयते नित्यं समामंत्रतमागतम् । कदा द्रक्ष्यामि सीतां च लक्ष्मणं च सराघवम् ॥ २१
 पग्निदेवयमानां तां राक्षसी त्रिजटाब्रवीत् । मा विपादं कृथा देवि भर्तायं तव जीवति ॥ २२
 कारणानि च वक्ष्यामि महान्ति सदृशानि च । यथेमौ जीवतो देवि आतरौ रामलक्ष्मणौ ॥ २३
 न हि कोपपरीनानि हर्षपर्युत्सुकानि च । भवन्ति युधि योधानां मुग्धानि निहते पतौ ॥ २४
 इदं विमानं वैदेहि पुष्पकं नाम नामतः । दिव्यं त्वां धारयेन्नैवं यद्येतौ गनजीवितौ ॥ २५
 हतवीरप्रधाना हि हतोत्साहा निरुद्यमा । मेना भ्रमति संग्रयेषु हतकर्णेव नौर्जले ॥ २६
 इयं पुनरसंभ्रान्ना निरुद्धिमा नग्म्विनी । मेना रक्षति काकुत्स्थौ मया प्रीत्या निवेदितौ ॥ २७
 सा त्वं भव मुक्त्रिभ्रथा अनुमानैः मुग्धोदयैः । अहतौ पश्य काकुत्स्थौ स्नेहादेन दूब्रवीमि ते ॥
 अनृतं नोक्तपूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन । चारित्रमुग्धशीलत्वात्प्रविष्टासि मनो मम ॥ २९
 नेमौ शक्यौ रणे जेतुं सेन्द्रैरपि सुरासुरैः । तादृशं दर्शनं दृष्ट्वा मया चावेदितं तव ॥ ३०
 इदं च सुमहच्छिह्नं शनैः पश्यस्व मैथिलि । निःसंज्ञावप्युभावेतौ नैव लक्ष्मीर्विमुञ्चति ॥ ३१
 प्रायेण गतसत्त्वानां पुरुषाणां गतायुषाम् । दृश्यमानेषु वक्त्रेषु परं भवति वैकृतम् ॥ ३२
 त्यज शोकं च मोहं च दुःखं च जनकात्मजे । रामलक्ष्मणयोरर्थे नाद्य शक्यमजीवितुम् ॥ ३३
 श्रुत्वा तु वचनं तस्याः सीता मुरसुतोपमा । कृनाञ्जलिरुवाचेदमेवमस्त्विति मैथिली ॥ ३४
 विमानं पुष्पकं तत्तु संनिवर्त्य मनोजवम् । दीना त्रिजटया सीता लङ्कामेव प्रवेशिता ॥ ३५

ततस्त्रिजटया सार्धं पुष्पकादवरुह्य सा । अशोकवनिकामेव राक्षसीभिः प्रवेशिता ॥ ३६

प्रविश्य सीता बहुवृक्षषण्डां तां राक्षसेन्द्रस्य विहारभूमिम् ।

संप्रेक्ष्य संचिन्त्य च राजपुत्रौ परं विषादं समुपाजगाम ॥

-३७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे सीताश्रासनं नाम अष्टचत्वारिंशः सर्गः

एकोनपञ्चाशः सर्गः

रामनिवेदः

घोरेण शरबन्धेन बद्धौ दशरथात्मजौ । निःश्वसन्तौ यथा नागौ शयानौ रुधिरोक्षितौ ॥ १
सर्वे ते वानरश्रेष्ठाः समुग्रीवा मद्राबलाः । परिवार्य महात्मानौ तस्थुः शोकपरिप्लुताः ॥ २
एतस्मिन्नन्तरे रामः प्रत्यबुध्यत वीर्यवान् । स्थिरत्वात्सत्त्वयोगाच्च शरैः संदानितोऽपि सन ॥ ३
ततो दृष्ट्वा सरुधिरं विषण्णं गाढमर्पितम् । भ्रातरं दीनवदनं पर्यदेवयदातुरः^१ ॥ ४
किं नु मे सीतया कार्यं किं कार्यं^२ जीवितेन वा । शयानं योऽद्य पश्यामि भ्रातरं युधि निजितम् ॥
शक्या सीतासमा नारी मर्त्यलोके विचिन्वता । न लक्ष्मणसमो भ्राता सचिवः मांपरायिकः ॥
परित्यक्ष्याम्यहं प्राणान् वानराणां तु पश्यताम् । यदि पञ्चत्वमापन्नः मुमित्रानन्दवर्धनः ॥ ७
किं नु वक्ष्यामि कौमल्यां मातरं किं नु कैकयीम् । कथमम्बां मुमित्रां च पुत्रदर्शनलालसाम् ॥
विवत्सां वेपमानां च क्रोशन्तां कुररीमिव । कथमाश्वासयिष्यामि यदि याम्यामि तं विना ॥९
कथं वक्ष्यामि शत्रुघ्नं भरतं च यशस्विनम् । मया सह वनं यातो विना तेन गतः पुनः ॥१०
उपालम्भं न शक्यामि सोढुं वन मुमित्रया । इहैव देहं त्यक्ष्यामि न हि जीवितुमुत्सहे ॥ ११
धिङ्मां दुष्कृतकर्माणमनार्यं यत्कृते ह्यसां । लक्ष्मणः पतितः शेते शरतरुपे गतामुवत ॥ १२
त्वं नित्यं मुविषण्णं मामाश्रामयसि लक्ष्मण । गताम्युर्नाथ शक्रोऽपि मामार्तमभिभाषितुम् ॥ १३
येनाद्य निहता युद्धे राक्षसा विनिपातिताः । तस्यामेव क्षितौ वीरः स शेते निहतः परैः ॥१४
शयानः शरतरुपेऽस्मिन् स्वशोणितपरिप्लुतः । शरजालंश्चितो भाति भास्करोऽस्तमिव व्रजन् ॥
बाणामिहतमर्मत्वान्न शक्रोत्यभिभाषितुम् । रुजा चाब्रुवतोऽप्यस्य दृष्टिरागेण सूच्यते ॥ १६
यथैव मां वनं यान्तमनुयातो महाद्युतिः । अहमप्यनुयाम्यामि तथैवैनं यमक्षयम् ॥ १७
इष्टबन्धुजनो नित्यं मां च नित्यमनुव्रतः । इमामद्य गतोऽवस्थां ममानार्यस्य दुर्नर्यैः ॥ १८

१. अस्य स्थाने — प्रत्यवेक्ष्य तदात्मानं मुदाहरन् ।— इति ख. ।

शोणितौघपरिच्छदम् । विललाप तदा रामो मन्द-
मथषि वर्तयन् ॥ लक्ष्मणं पतितं दृष्ट्वा मन्त्रगोत्र-

२. लब्धया क. घ. ।

सुरुष्टेनापि वीरेण लक्ष्मणेन न संस्परे । परुषं विप्रियं वापि श्रावितं तु कदाचन ॥ १०.
 विससर्जैकवेगेन पञ्च बाणशतानि यः । इष्वश्लेष्वधिकस्तस्मात्कार्तवीर्याच्च लक्ष्मणः ॥ २०
 अल्लौरखाणि यो हन्याच्छक्रस्यापि महात्मनः । सोऽयमुर्ज्या हतः शेते महार्हण्यनोचितः ॥ २१
 तच्च मिथ्याप्रलसं मां प्रवक्ष्यति न संशयः । यन्मया न कृतो राजा राक्षसानां विभीषणः ॥ २२
 अस्मिन् मुहूर्ते सुग्रीव प्रतियातुमितोऽर्हसि । मत्वा हीनं मया राजन् रावणोऽभिद्रवेद्वली ॥ २३
 अङ्गदं तु पुरस्कृत्य ससैन्यः ससुहज्जनः । सागरं तर सुग्रीव नीलेन च नलेन च ॥ २४
 कृतं हनुमता कार्यं यदन्यैर्दुष्करं रणे । ऋक्षराजेन तुप्यामि गोलाङ्गलाधिपेन च ॥ २५
 अङ्गदेन कृतं कर्म मैन्देन द्विविदेन च । युद्धं केसरिणा संख्ये घोरं संपातिना कृतम् ॥ २६
 गवयेन गवाक्षेण शरभेण गजेन च । अन्यैश्च हरिभिर्युद्धं मदर्थे त्यक्तजीवितैः ॥ २७
 न चानिक्रामितुं शक्यं दैवं सुग्रीव मानुषैः । यत्तु शक्यं वयम्येन सुहृदा च परंतप ॥ २८
 कृतं सुग्रीव तत्सर्वं भवता धर्मभीरुणा । मित्रकार्यं कृतमिदं भवद्विर्वानर्घर्भाः ॥ २९.
 अनुज्ञाता मया सर्वे यथेष्टं गन्तुमर्हथ । शुश्रुवन्मस्य ते सर्वे वानरा परिदेवनम् ॥ ३०
 वर्तयांचक्रुर्श्रूणि नेत्रै कृष्णतरेक्षणाः । ततः सर्वाण्यनीकानि स्थापयित्वा विभीषण ॥ ३१
 आजगाम गदापाणिस्त्वरितो यत्र राघवः । तं दृष्ट्वा त्वरितं यान्तं नीलाङ्गनचयोपमम् ॥ ३२
 वानरा दुद्रुवः सर्वं मन्यमानास्तु रावणिम् । निश्चेष्टौ विगतज्ञानौ रणरेणुसमुक्षितौ ॥ ३३
 शयानौ शरतल्पस्थौ द्रष्टुमायाद्विभीषणः ॥

१ नं राक्षसेन्द्रात्मजशङ्कया ते निपातितौ राजसुतौ च दृष्ट्वा ।

विभीषणं विव्यथिरं च दृष्ट्वा मेघा यथा वायुहताः प्लवङ्गाः १ ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे रामनिर्वेदो नाम एकोनपचाशः सर्ग

पञ्चाशः सर्गः

नागपाशविमोक्षणम्

अथोवाच^१ महातेजा हरिराजो महाबलः । किमियं व्यथिता सेना मूढवातेव नौर्जले ॥ १

१. निश्चेष्टावित्यादि प्लवङ्गा इत्यन्तम् च. नास्ति ।

१. पथमिदं व्याख्यातुमिष्टवृत्तम् । अत्र पूर्वोत्तरार्धयोर्दृष्टेति पुनरुक्तम् । तदुत्तरार्धे दृष्ट्वेत्यत्र दृष्ट्वेति पाठोऽभ्युच्यते । यथा लोके वर्षन्तः संहता मेघा वायुना हताः छिन्ना भिन्नाश्च प्रव्यथन्ते तथा प्लवङ्गाश्च विव्यथिरे इति दृष्टान्तार्थः ॥

२. विभीषणमायान्तं दृष्ट्वा रावणात्मज.

शङ्कया वित्रस्ता वानराः प्रदुद्रुवुरिति पूर्वसर्गान्ते प्रतिपादितम् । अस्मिन्नवसरे सुग्रीवाङ्गदयोः शङ्कासमाधानवचनानि षड्भिः श्लोकैर्निबध्नाति अत्रभावानकविः । तदिदमत्र व्यङ्ग्यम्—दारुणं खलु युद्धेऽस्मिन् इन्द्रजिता चेष्टितं यदस्थाने भ्रान्ता वानराभयेन बिभ्रवन्ति ; न केवलमेतावत् सुग्रीवोऽपि तथा किमप्यस्याहितमिन्द्रजितेति आशङ्कत इति । यदाह— 'नानिमित्तमिदं मन्ये भवितव्यं भयं तु' इति ।

सुग्रीवस्य वचः श्रुत्वा वालिपुत्रोऽङ्गदोऽब्रवीत् । न त्वं पश्यसि रामं च लक्ष्मणं च महाबलम् ॥
 शरजालाचितौ वीरावुभौ दशरथात्मजौ । शरतरुपे महात्मानौ शयानौ रुधिरोक्षितौ ॥ ३
 अथाब्रवीद्धानरेन्द्रः सुग्रीवः पुत्रमङ्गदम् । नानिमित्तमिदं मन्ये भवितव्यं भयेन तु ॥ ४
 विषण्णवदना ह्येते त्यक्तप्रहरणा दिशः । प्रपलायन्ति हरयन्त्रासादुत्फुल्लोचनाः ॥ ५
 अन्योन्यस्य न लज्जन्ते न निरीक्षन्ति पृष्ठतः । विप्रकर्षन्ति चान्योन्यं पतितं लङ्घयन्ति च ॥ ६
 एतस्मिन्नन्तरे वीरो गदापाणिर्विभीषणः । सुग्रीवं वर्धयामास राघवं च जयाशिषा ॥ ७
 विभीषणं तं सुग्रीवो दृष्ट्वा वानरभीषणम् । ऋक्षराजं ममीपस्थं जाम्बवन्नमुवाच ह ॥ ८
 विभीषणोऽयं संप्राप्तो यं दृष्ट्वा वानरर्षभाः । विद्रवन्ति परित्रमता रावणात्मजशङ्कया ॥ ९
 शीघ्रमेतान् मुमंत्रस्तान् बहुधा विप्रधावितान् । पर्यवस्थापयाम्याहि विभीषणमुपस्थितम् ॥ १०
 सुग्रीवैणैवमुक्तस्तु जाम्बवानृक्षपार्थिवः । वानरान् मान्त्वयामास संनिरुध्य प्रधावनः ॥ ११
 ते निवृत्ताः पुनः सर्वे वानराम्यक्तसंभ्रमाः । ऋक्षराजवचः श्रुत्वा तं च दृष्ट्वा विभीषणम् ॥ १२
 विभीषणस्तु रामस्य दृष्ट्वा गात्रं शरैश्चितम् । लक्ष्मणस्य च धर्मात्मा बभूव व्यथितेन्द्रियः ॥ १३
 जलक्लिन्नेन हस्तेन तयोर्नेत्रे प्रसृज्य च । शोकसंपीडितमना रुरोद विललाप च ॥ १४
 इमौ तौ सत्त्वसंपन्नौ विक्रान्तौ प्रियमंयुगौ । इमामवस्थां गमितौ राक्षसैः कृतयोधिभिः ॥ १५
 भ्रातुः पुत्रेण मे तेन दुष्पुत्रेण दुरा-मना । राक्षस्या जिह्वया बुद्ध्या चालितावृजुविक्रमौ ॥ १६
 शरैरिमावलं विद्धौ रुधिरं ममुक्षितौ । वसुधायामिमौ सुप्तौ दृश्येते शल्यकाविव ॥ १७
 ययोर्वीर्यमुपाश्रित्य प्रतिष्ठा काङ्क्षिता मया । तावुभौ देहनाशाय प्रसुप्तौ पुरुपर्षभौ ॥ १८
 जीवन्नद्य विपन्नोऽस्मि नष्टराज्यमनोग्धः । प्राप्तप्रतिज्ञश्च रिपुः सकामो रावणः कृतः ॥ १९
 एवं विलपमानं तं परिष्वज्य विभीषणम् । सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नो हरिराजोऽब्रवीदिदम् ॥ २०
 राज्यं प्राप्स्यसि धर्मज्ञ लङ्कायां नात्र संशयः । रावणः सह पुत्रेण स्वकामं नेह लप्स्यते ॥ २१
 न रुजा पीडितावेतावुभौ राघवलक्ष्मणौ । त्यक्त्वा योहं वधिष्येते सगणं रावणं ग्णे ॥ २२
 तमेनं सान्त्वयित्वा तु समाश्वाम्य च राक्षसम् । मुषेणं श्वशुरं पार्श्वे सुग्रीवस्तमुवाच ह ॥ २३
 सह शूरैर्हरिगणैर्लब्धसंज्ञावर्गिन्दमौ । गच्छ त्वं भ्रातरौ गृह्य किष्किन्धां रामलक्ष्मणौ ॥ २४
 अहं तु रावणं हत्वा सपुत्रं सहबान्धवम् । मैथिलीमानयिष्यामि शक्रो नष्टामिव श्रियम् ॥ २५
 श्रुत्वैतद्धानरेन्द्रस्य मुषेणो वाक्यमब्रवीत् । दैवासुरं महद्युद्धमनुभूतं मुदारुणम् ॥ २६
 तदा स दानवा देवाब्धरसम्पर्शकोविदाः । निजघ्नुः शस्त्रविदुषश्छादयन्तो मुहुर्मुहुः ॥ २७

इदं वानराणां विद्रवणमपूर्वेण निमित्तेन विनिति नाहं णागमनमेतदत्यन्तस्त्वनं संवृत्तमिति उक्तं भवति ।
 मन्ये, भवितव्यं त्वन्न केनापि भयकारणेन इन्द्रजित्प्रयु- अहो अनन्यसामान्या महर्षेरिति वृत्तसंगमनशला,
 कनेत्यर्थः । एव हि चिन्ताक्रान्तस्य सुग्रीवस्य विभीष- ध्वनिप्राधान्यं च ॥

तानार्ताङ्गदृष्टसङ्गांश्च परासूंश्च बृहस्पतिः । विद्याभिर्मन्त्रयुक्ताभिरोषधीभिश्चिकित्सति ॥ २८
तान्यौषधान्यानयितुं क्षीरोदं यान्तु सागरम् । जवेन वानराः शीघ्रं संपातिपनसादयः ॥ २९
हरयस्तु विजानन्ति पार्वतीस्ता महौषधीः । संजीवकरणी दिव्यां विशल्यां देवनिर्मिताम् ॥ ३०
चन्द्रश्च नाम द्रोणश्च क्षीरोदे सागरोत्तमे । अमृतं यत्र मथितं तत्र ते परमौषधी ॥ ३१
ते तत्र निहिते देवैः पर्वते परमौषधी । अयं वायुसुतो राजन् हनुमान्तत्र गच्छतु ॥ ३२
एतस्मिन्नन्तरे वायुर्मेघांश्चापि सविद्युतः । पर्यस्यन् सागरे तोयं कम्पयन्निव मेदिनीम् ॥ ३३
महता पक्षवातेन सर्वद्वीपमहाद्रुमाः । निपेतुर्गर्भविटपाः समूला लवणाम्भसि ॥ ३४
अभवन् पन्नगाम्बस्ता भोगिनस्तववामिनः । शीघ्रं सर्वाणि यादांसि जम्मुश्च लवणार्णवम् ॥ ३५
ततो मुहूर्ताद्गरुडं वैनतेयं महाबलम् । वानरा ददृशुः सर्वे ज्वलन्मिव पावकम् ॥ ३६
तमागतमभिप्रेक्ष्य नागाम्ने विप्रदुद्रुवुः । यैस्तौ सत्पुरुषौ बद्धौ शरभूतैर्महाबलौ ॥ ३७
ततः सुपर्णः काकुत्स्थौ दृष्ट्वा प्रत्यभिनन्दितः । विमर्शं च पाणिभ्यां मुग्धे चन्द्रसमप्रभे ॥ ३८
वैनतेयेन सम्पृष्ट्वास्तयोः संरुहद्वर्षणाः । सुवर्णे च तन् स्निग्धे तयोरागु वभूवतुः ॥ ३९
तंजो वीर्यं बलं चौज उत्साहश्च महागुणः । प्रदर्शनं च बुद्धिश्च स्मृतिश्च द्विगुणा तयोः ॥ ४०
तावुन्थाप्य महावीर्यां गरुडो वामवोपमौ । उभौ तौ सस्वजे हृष्टौ रामश्चैनमुवाच ह ॥ ४१
भवत्प्रसादाद्यभ्यं गवणिप्रभवं महत् । आवामिह व्यतिक्रान्तौ पूर्ववद्वलिनौ कृतौ ॥ ४२
यथा तातं दशगुणं यथाजं च पितामहम् । तथा भवन्तमासाद्य हृदयं मे प्रसीदति ॥ ४३
को भवान् रूपसंपन्नो दिव्यम्बगनुलेपनः । वसानो विरजे वस्त्रे दिव्याभरणभूषितः ॥ ४४
तमुवाच महातेजा वैनतेयो महाबलः । पत्रिराजः प्रीतात्मा हर्षपर्याकुलेक्षणः ॥ ४५
अहं सखा ते काकुत्स्थ प्रियः प्राणो बह्विध्वरः । गरुत्मानिह संप्राप्तो युवयोः साह्यकारणात् ४६
असुरा वा महावीर्या दानवा वा महाबलाः । सुगश्चापि सगन्धर्वाः पुरस्कृत्य गतक्रतुम् ॥ ४७
नेमं मोक्षयितुं शक्ताः शरबन्धं मुद्रारुणम् । मायाबलादिन्द्रजिता निर्मितं क्रूरकर्मणा ॥ ४८
एते नागाः काद्रवेयाम्नीक्षणदंष्ट्रा विषोल्बणाः । रक्षोमायाप्रभावेन शरा भूत्वा त्वदाश्रिताः ४९
सभाग्यश्चामि धर्मज्ञ राम मत्प्रपराक्रम । लक्ष्मणेन सह भ्राता समरे रिपुघातिना ॥ ५०
इमं श्रुत्वा तु वृत्तान्तं त्वरमाणोऽहमागतः । सहसा युवयोः स्नेहात्सखित्वमनुपालयन् ॥ ५१
मोक्षितौ च महाघोरादस्मात्सायकबन्धनात् । अप्रमादश्च कर्तव्यो युवाभ्यां नित्यमेव हि ॥ ५२
प्रकृत्या राक्षसाः सर्वे संग्रामे कृष्टयोधिनः । शूराणां शुद्धभावानां भवतामार्जवं बलम् ॥ ५३
तत्र विश्वसितव्यं वो राक्षसानां रणाजिरे । एतेनैवोपमानेन नित्यं जिह्वा हि राक्षसा ॥ ५४
एवमुक्त्वा ततो रामं सुपर्णः सुमहाबलः । परिष्वज्य सुहृत्स्निग्धमाप्रष्टुमुपचक्रमे ॥ ५५

सखे राघव धर्मज्ञ रिपूणामपि बत्सल । अभ्यनुज्ञातुमिच्छामि गमिष्यामि यथागतम् ॥ ५६
 न च कौतूहलं कार्यं सखित्वं प्रति राघव । कृतकर्मा रणे वीरः सखित्वमनुवेत्स्यसि ॥ ५७
 बालवृद्धावशेषां तु लङ्कां कृत्वा शरोर्मिभिः । रावणं च रिपुं हत्वा सीतां समुपलप्स्यसे ॥ ५८
 इत्येवमुक्त्वा वचनं सुपर्णः शीघ्रविक्रमः । रामं च विरुजं कृत्वा मध्ये तेषां बनौकसाम् ॥ ५९
 प्रदक्षिणं ततः कृत्वा परिष्वज्य च वीर्यवान् । जगामाकाशमाविश्य सुपर्णः पवनो यथा ॥ ६०
 विरुजौ राघवौ दृष्ट्वा ततो वानरयूथपाः । सिंहनादांस्तदा नेदुर्लाङ्गलान् दुधुवुस्तदा ॥ ६१
 ततो भेरीः समाजघ्नमृदङ्गांश्चाप्यनादयन् । दध्मुः शङ्खान् संप्रहृष्टाः क्ष्वेलन्त्यपि यथापुरम् ॥
 आस्फोटयस्फोटय विक्रान्ता वानरा नगयोधिनः । द्रुमानुत्पाटय विविधांस्तस्थुः शतसहस्रशः ॥
 विमृजन्तो महानादांस्त्रासयन्तो निशाचरान् । लङ्काद्वाराण्युपाजग्मुर्योद्धुकामाः प्लवङ्गमाः ॥ ६४

ततस्तु भीमस्तुमुलो निनादो बभूव शाग्वामृगयूथपानाम् ।

क्षये निदाघम्य यथा घनानां नादः मुभीमो नदनां निशीथे ॥

६५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्बिंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे नागपाशविमोक्षणं नाम पञ्चाशः सर्गः

एकपञ्चाशः सर्गः

धूम्राक्षाभिषेणनम्

तेषां सुतुमुलं शब्दं वानराणां तरस्विनाम् । नर्दतां गक्षमैः सार्धं तदा शुश्राव रावणः ॥ १
 स्निग्धगम्भीरनिर्घोषं श्रुत्वा स निनदं भृशम् । सचिवानां ततस्तेषां मध्ये वचनमब्रवीत् ॥ २
 यथासौ संप्रहृष्टानां वानराणां समुत्थितः । बहूनां मुमहान्नादो मेघानामिव गर्जनाम् ॥ ३
 व्यक्तं मुमहती प्रीतिरेतेषां नात्र संगयः । तथा हि विपुलैर्नादैश्चुक्षुभे वरुणालयः ॥ ४
 तौ तु बद्धौ शरैस्तीक्ष्णैर्भ्रान्तौ गमलक्ष्मणौ । अयं च मुमहान्नादः शङ्कां जनयतीव मे ॥ ५
 एतत्तु वचनं चोक्त्वा मन्त्रिणां राक्षसेश्वरः । उवाच नैर्ऋतांस्तत्र समीपपरिवर्तिनः ॥ ६
 ज्ञायतां तूर्णमैतेषां सर्वेषां वनचारिणाम् । शोककाले समुत्पन्ने हर्षकारणमुत्थितम् ॥ ७
 तथोक्तास्तेन संभ्रान्ताः प्राकारमधिरुह्य ते । ददृशुः पालितां मेनां सुग्रीवेण महात्मना ॥ ८
 तौ च मुक्तौ सुघोरं शरबन्धेन राघवौ । समुत्थितौ महावेगौ विषेदुः प्रेक्ष्य राक्षसाः ॥ ९
 संत्रस्तहृदयाः सर्वे प्राकारादवरुह्य ते । विषण्णवदना घोरं राक्षसेन्द्रमुपस्थिताः ॥ १०
 नदप्रियं दीनमुखा रावणस्य निशाचराः । कृत्स्नं निवेदयामामुर्ध्वावद्वाक्यकोविदाः ॥ ११
 यौ ताविन्द्रजिता युद्धे भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । निबद्धौ शरबन्धेन निष्प्रकम्पभुजौ कृतौ ॥ १२
 विमुक्तौ शरबन्धेन नौ दृश्येते रणाजिरे । पाशानिव गजौ छित्त्वा गजेन्द्रसमविक्रमौ ॥ १३

तच्छ्रुत्वा वचनं तेषां राक्षसेन्द्रो महाबलः । चिन्ताशोकसमाक्रान्तो विषण्णवदनोऽब्रवीत् ॥ १४
घोरैर्दत्तवरैर्बद्धौ शरैराशीविषोपमैः । अमोघैः सूर्यसंकाशैः प्रमथ्येन्द्रजिता युधि ॥ १५
तदस्त्रबन्धमासाद्य यदि मुक्तौ रिपू मम । संशयस्थमिदं सर्वमनुपश्याम्यहं बलम् ॥ १६
निष्फलाः खलु संवृत्ताः शरा वामुकितेजसः । आदत्तं यैस्तु संग्रामे रिपूणां मम जीवितम् ॥
एवमुक्त्वा तु संक्रुद्धो निःश्वमन्नुगो यथा । अब्रवीद्रक्षसां मध्ये धूम्राक्षं नाम राक्षसम् ॥ १८
बलेन महता युक्तो रक्षसां भीमविक्रम । त्वं वधायामिनिर्याहि रामस्य सह वानरैः ॥ १९
एवमुक्तस्तु धूम्राक्षो राक्षसेन्द्रेण धीमता । कृत्वा प्रणामं संहृष्टो निर्जगाम नृपालयात् ॥ २०
अभिनिष्क्रम्य तद्द्वारं बलाध्यक्षमुवाच ह । त्वरयस्व बलं तूर्णं किं चिरेण युयुत्मतः ॥ २१
धूम्राक्षवचनं श्रुत्वा बलाध्यक्षो बलानुगः । बलमुद्योजयामास रावणस्याज्ञया द्रुतम् ॥ २२
ते बद्धघण्टा बलिनां धोग्ररूपा निशाचराः । विगर्जमानाः संहृष्टा धूम्राक्षं पर्यवारयन् ॥ २३
विविधायुधहस्ताश्च शूलमुद्गरपाणयः । गदाभिः पट्टसैर्दण्डैरायसैर्मुसलैर्भृगुम् ॥ २४
परिघैर्भिण्डिपालैश्च भल्लैः प्रामैः पग्ध्रघैः । निर्ययु राक्षसा दिग्भ्यो नर्दन्तो जलदा यथा ॥ २५
रथैः कवचिनस्त्वन्ये भ्वजैश्च समलंकृतैः । सुवर्णजालविहितैः खरैश्च विविधाननैः ॥ २६
हथैः परमशीघ्रैश्च गजेन्द्रैश्च मदोत्कटैः । निर्ययु राक्षसव्याघ्रा व्याघ्रा इव दुरासदाः ॥ २७
वृकसिंहमुखैर्युक्तं खरैः कनकभृषणैः । आरुगेह रथं दिव्यं धूम्राक्षः खरनिःस्वनः ॥ २८
स निर्यातो महावीर्यो धूम्राक्षो राक्षसैर्वृतः । प्रहसन् पश्चिमद्वारं हनूमान् यत्र यूथपः ॥ २९
रथप्रवग्मास्थाय खरयुक्तं खरस्वनम् । प्रयान्तं तु महाघोरं राक्षसं भीमविक्रमम् ॥ ३०
अन्तरिक्षगता घोराः शकुनाः प्रत्यवारयन् । रथशीर्षे महान् भीमो गृध्रश्च निपपात ह ॥ ३१
ध्वजाग्रे ग्रथिताश्चैव निपेतुः कुणपागनाः । रुधिगद्रो महाञ्ज्वेतः कबन्धः पतितो भुवि ॥ ३२
विम्बरं चान्मृजन्नादं धूम्राक्षस्य समीपतः । ववर्ष रुधिरं देवः संचचाल च मेदिनी ॥ ३३
प्रतिलोमं ववौ वायुर्निर्घातममनिःस्वनः । तिमिरौघावृतास्तत्र दिशश्च न चकाशिरे ॥ ३४
स तूपातांस्तदा दृष्ट्वा राक्षसानां भयावहान् । प्रादुर्भूतान् सुघोरांश्च धूम्राक्षो व्यथितोऽभवत् ॥
मुमुहू राक्षसाः सर्वे धूम्राक्षस्य पुरःसराः ॥

ततः सुभीमो बहुभिर्निशाचरैर्वृतोऽभिनिष्क्रम्य रणोत्सुको बली ।

ददर्श तां राघवबाहुपालितां महौघकल्पां बहु वानरीं चमूम् ॥ ३६

इत्याषे श्रीमद्दामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे धूम्राक्षाभिषेणनं नाम एकपञ्चाशः सर्गः

द्विपञ्चाशः सर्गः

धूम्राक्षवधः

धूम्राक्षं प्रेक्ष्य निर्यान्तं राक्षसं भीमविक्रमम् । विनेदुर्वानराः सर्वे प्रहृष्टा युद्धकाङ्क्षिणः ॥	१
तेषां सुतुमुलं युद्धं संजज्ञे हरिरक्षमाम् । अन्योन्यं पादपैर्घोरं निघ्नतां शूलमुद्गरैः ॥	२
घोरैश्च परिघैश्चित्रैस्त्रिशूलैश्चापि संहतैः । राक्षसैर्वानरा घोरैर्विनिहृताः समन्ततः ॥	३
वानरै राक्षमाश्चापि द्रुमैर्भूमौ ममीकृताः । राक्षमाश्चापि संकुद्धा वानराजिशितैः शरैः ॥	४
विन्यधुर्घोरसंकाशैः कङ्कपत्रैरजिम्भगैः । ते गदाभिश्च भीमामिः पट्टमैः कूटमुद्गरैः ॥	५
घोरैश्च परिघैश्चित्रैस्त्रिशूलैश्चापि संशिनैः ^१ । विदार्यमाणा रक्षोभिर्वानरास्ते महाबलाः ॥	६
अमर्षाज्जनिताद्धर्षाश्चक्रुः कर्माण्यभीतवत् । शरनिर्भिन्नगात्रास्ते शूलनिर्भिन्नदेहिनः ^२ ॥	७
जगृहुस्ते द्रुमांस्तत्र शिलाश्च हरियूथपा । ते भीमवेगा हरयो नर्दमानास्तनन्ततः ॥	८
ममन्थू गक्षमान् भीमान्नामानि च बभाषिर । तद्धभूवाद्भुतं घोरं युद्धं वानररक्षमाम् ॥	९
शिलाभिर्विधाभिश्च बहुमिश्चैव पादैपः । राक्षसा मथिताः केचिद्धानरैर्जितकाशिभिः ॥	१०
ववमू रुधिरं केचिन्मुखै रुधिरमोजनाः । पार्श्वेषु दार्गताः केचित्केचिद्रागीकृता द्रुमैः ॥	११
शिन्वाभिश्चूर्णिताः केचित्केचिद्दन्तैर्विदारिताः । ध्वजैर्विमथिनैर्भ्रमैः ^३ ग्वरैश्च विनिपातितैः ॥	१२
रथैर्विभ्रंसितैश्चापि पतितै रजनीचरैः । गजेन्द्रैः पर्वनाकारैः पर्वनाभ्रवनीकम्बाम् ॥	१३
मथितैर्वाजिभिः कीर्णं मारोर्हंविमुधातलम् । वानरैर्भीमविक्रान्तैर्गण्डुन्याण्डुत्य वेगिनैः ॥	१४
राक्षसाः करजैस्तीक्ष्णैर्मुग्धेषु विनिकर्तिताः । विवर्णवदना भूयो विप्रकीर्णशिरोरुदाः ॥	१५
मूढाः शोणितगन्धेन निपेतुर्धर्षणीतले । अन्ये परमसंकुद्धा राक्षसा भीमनि म्वनाः ॥	१६
तलैरेवाभिधावन्ति वज्रम्पशसमैर्हरीन् । वानरैरापनन्तस्ते वेगिता वेगवत्तरैः ॥	१७
मुष्टिभिश्चग्णैर्दन्तैः पादपैश्चावपोथिताः । वानरैर्हन्यमानास्ते गक्षमा विप्रदुद्रुवुः ॥	१८
सैन्यं तु विद्रुतं दृष्ट्वा धूम्राक्षो राक्षमर्षभः । क्रोधेन कदनं चक्रे वानगणां युयुत्पनाम् ॥	१९
प्रार्मैः प्रमथिताः केचिद्धानराः शोणितमवाः । गुद्गरैर्गहताः केचित्पतिता धरणीतले ॥	२०
परिघैर्मथिताः केचिद्भिण्डिपालैर्विदारिताः । पट्टमैर्गहता केचिद्भिह्वलन्तो गतामवः ॥	२१
केचिद्विनिहताः शूलै रुधिरार्द्रा वनौकमः । केचिद्विद्राविता नष्टाः मवलै गक्षमैर्युधि ॥	२२
विभिन्नहृदयाः केचिदेकपाश्र्वेन दारिताः । विदारितांस्त्रिशूलैश्च केचिदान्त्रैर्विनिःसृताः ॥	२३
तत्सुभीमं महायुद्धं हरिराक्षससंकुलम् । प्रवभौ शब्दबहुलं शिलापादपसंकुलम् ॥	२४
घनुज्यातन्त्रिमधुरं हिक्कानालसमन्विभम् । मन्दस्तनिनसंगीतं युद्धगान्धर्वमावभौ ॥	२५

१. हृदमर्धम् च. नास्ति ।

३. श्वेदैश्च झ.

२. मस्तकाः झ. ।

धूम्राक्षस्तु धनुष्पाणिर्वानरान् रणमूर्धनि । हसन् विद्रावयामाम दिशस्तु शरवृष्टिभिः ॥ २६
 धूम्राक्षेणार्दितं सैन्यं व्यथितं वीक्ष्य मारुतिः । अभ्यवर्तन संक्रुद्धः प्रगृह्य विपुलां शिलाम् ॥ २७
 क्रोधाद्द्विगुणताम्राक्षः पितृतुल्यपराक्रमः । शिलां तां पातयामास धूम्राक्षस्य रथं प्रति ॥ २८
 आपतन्ती शिलां दृष्ट्वा गदामुद्यम्य संभ्रमात् । रथादाप्लुत्य वेगेन वमुधायां व्यतिष्ठत् ॥ २९
 सा प्रमथ्य रथं तस्य निपपात शिला भुवि । मचक्रकूबरं साश्वं सशरासनम् ॥ ३०
 स भङ्गत्त्वा तु रथं तस्य हनूमान् मारुतात्मजः । रक्षमां कदनं चक्रे सम्कन्धवितपैर्द्रुमैः ॥ ३१
 विभिन्नशिखरो भूत्वा राक्षसाः शोणितोक्षिणाः । द्रुमैः प्रव्यथिताश्चान्ये निपेतुर्धरणीतले ॥ ३२
 विद्राव्य राक्षसं सैन्यं हनूमान् मारुतात्मजः । गिरः शिखरमादाय धूम्राक्षमभिद्रुवे ॥ ३३
 तमापतन्तं धूम्राक्षो गदामुद्यम्य वीर्यवान् । विनर्दमानः महसा हनूमन्तमभिद्रवत् ॥ ३४
 तस्य क्रुद्धस्य रोपेण गदां तां बहुकण्टकाम् । पातयामास धूम्राक्षो मस्तके तु हनूमनः ॥ ३५
 ताडितः स तथा तत्र गदया भीमरूपया । स कपिमारुनबलस्तं प्रहारमचिन्तयन् ॥ ३६
 धूम्राक्षस्य शिरोमध्ये गिरिशृङ्गमपातयत् । स विह्वलिनसर्वाङ्गो गिरिशृङ्गेण ताडितः ॥ ३७
 पपात महसा भूमौ विर्काणं इव पर्वत । धूम्राक्षं निहतं दृष्ट्वा हतशेषा निशाचराः ॥ ३८
 त्रस्ताः प्रविधिश्चुल्कां वध्यमानाः प्लवङ्गमैः ॥

स तु पवनगुतो नित्यं शत्रुं क्षतजवहाः सरितश्च संनिर्कार्य ।

रिपुवधजनितश्रमो महात्मा मुदमगमत्कपिभिश्च पूज्यमानः ॥

३९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये अदिकाण्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे धूम्राक्षवधो नाम द्विपञ्चाशः सर्गः

त्रिपञ्चाशः सर्गः

वज्रदंष्ट्रयुद्धम्

धूम्राक्षं निहतं श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वर । क्रोधेन महताविष्टो निःश्रमन्नुगो यथा ॥ १
 दीर्घमुष्णं विनिःश्वस्य क्रोधेन कल्पीकृतः । अब्रवीद्राक्षसं शूरं वज्रदंष्ट्रं महाबलम् ॥ २
 गच्छ त्वं वीर निर्याहि राक्षसैः परिवारितः । जहि दाशरथिं रामं सुग्रीवं वानरैः सह ॥ ३
 तथेत्युत्त्वा द्रुततरं मायावी राक्षसेश्वरः । निर्जगाम बलैः सार्धं बहुभिः परिवारितः ॥ ४
 नागैरश्वैः खरैरुष्टैः संयुक्तः सुसमाहितः । पताकाध्वजचित्रैश्च रथैश्च समलंकृतः ॥ ५
 ततो विचित्रकेयूरमुकुटैश्च विभूषितः । तनुत्राणि च संरुध्य सधनुर्निर्ययौ द्रुतम् ॥ ६
 पताकालंकृतं दीप्तं तप्तकाञ्चनभूषणम् । रथं प्रदक्षिणं कृत्वा समारोहच्चमूपतिः ॥ ७
 यष्टिभिस्तोमरैश्चित्रैः शूलैश्च मुसलैरपि । मिण्डिपालैश्च पाशैश्च शक्तिभिः पट्टसैरपि ॥ ८

खड्गैश्चक्रैर्गदाभिश्च निशितैश्च परश्वधैः । पदातयश्च निर्यान्ति विविधाः शस्त्रपाणयः ॥ ९
 विचित्रवाससः सर्वे दीप्ताः राक्षसपुंगवाः । गजा मदोत्कटाः शूराश्चलन्त इव पर्वताः ॥ १०
 ते युद्धकुशलै रूढास्तोमराङ्कुशपाणिभिः । अन्ये लक्षणसंयुक्ताः शूरा रूढा महाबलाः ॥ ११
 तद्राक्षसबलं घोरं विप्रस्थितमशोभत । प्रावृट्काले यथा मेघा नर्दमानाः सविद्युतः ॥ १२
 निःसृता दक्षिणद्वारादङ्गदो यत्र यूथपः । तेषां निष्क्रममाणानामशुभं समजायत ॥ १३
 आकाशाद्विघनात्तीव्रा उल्काश्चाभ्यपतन्तदा । वमन्त्यः पावकज्वालाः शिवा घोरं ववाशिरे ॥
 व्याहरन्ति मृगाघोरा रक्षसां निधनं तदा । समापतन्तो योधास्तु प्रास्त्वलन् भयमोहिताः ॥१५
 एतानौत्यातिकान् दृष्ट्वा वज्रदंष्ट्रो महाबलः । धैर्यमालम्ब्य तेजस्वी निर्जगाम रणोत्सुकः ॥१६
 तांस्तु विद्रवतो दृष्ट्वा वानरा जितकाशिनः । प्रणेदुः मुमहानादान् पूरयंश्च दिशो दश ॥१७
 ततः प्रवृत्तं तुमुलं हरीणां राक्षसैः सह । घोरानां भीमरूपाणामन्योन्यवधकाङ्क्षिणाम् ॥ १८
 निष्पतन्तो महोत्साहा भिन्नदेहशिरोधगः । रुधिरोक्षितसर्वाङ्गा न्यपतञ्जगतीतले ॥ १९
 केचिदन्योन्यमासाद्य शूराः परिघपाणयः । चिक्षिपुर्विविधं शस्त्रं ममरंप्वनिवर्तिनः ॥ २०
 द्रुमाणां च शिलानां च शस्त्राणां चापि निःस्वनः । श्रूयते सुमहांस्तत्र घोरं हृदयभेदनः ॥२१
 रथनेमिस्वनस्तत्र धनुषश्चापि निःस्वनः । अङ्गभेरीमृदङ्गानां बभूव तुमुलः स्वनः ॥ २२
 केचिदस्त्राणि संत्यज्य बाहुयुद्धमकुर्वत । तलैश्च चरणैश्चापि मुष्टिभिश्च द्रुमैरपि ॥ २३
 जानुभिश्च हनाः केचिद्विन्नदेहाश्च राक्षसाः । शिलाभिश्चूर्णिताः केचिद्वानरैर्युद्धदुर्मदैः ॥ २४
 वज्रदंष्ट्रो भृशं बाणै रणे वित्रासयन् हरीन् । चचार लोकसंहारं पाशहस्त इवान्तकः ॥ २५
 बलवन्तोऽस्त्रविदुषो नानाप्रहरणा रणे । जघ्नुर्वानरसैन्यानि राक्षसाः क्रोधमूर्च्छिताः ॥ २६
 निम्नतो राक्षसान् दृष्ट्वा सर्वान् वालिमुतो रणे । क्रोधेन द्विगुणाविष्टः संवर्तक इवानलः ॥ २७
 तान् राक्षसगणान् सर्वान् वृक्षमुद्यम्य धीर्यवान् । अङ्गदः क्रोधनाम्नाक्षः सिंहः क्षुद्रमृगानिव ॥
 चकार कदनं घोरं शक्रतुल्यपराक्रमः । अङ्गदाभिहतास्तत्र राक्षसा भीमविक्रमाः ॥ २९
 विभिन्नशिरसः पेतुर्विकृता इव पादपाः । स्थैरैश्चैर्ध्वजैश्चित्रैः शरीरैर्द्विरक्षसाम् ॥ ३०
 रुधिरेण च संछन्ना भूमिर्भयकरी तदा । हारकेयूरवल्बैश्च शस्त्रैश्च समलंकृता ॥ ३१
 भूमिर्भानि रणे तत्र शागदीव यथा निशा । अङ्गदस्य च वेगेन तद्राक्षसबलं महत् ॥ ३२
 प्राकम्पन तदा तत्र पवनेनाम्बुदो यथा ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे वज्रदंष्ट्रयुद्धं नाम त्रिपञ्चाशः सर्गः

चतुःपञ्चाशः सर्गः

वज्रदंष्ट्रवधः

- बलम्य च निघातेन अङ्गदस्य जयेन च । राक्षसः क्रोधमाविष्टो वज्रदंष्ट्रो महाबलः ॥ १
- स विस्फार्य धनुर्घोरं शक्राशनिमम्बनम् । वानराणामनीकानि प्राकिरच्छरवृष्टिभिः ॥ २
- राक्षसाश्चापि मुख्यास्ते रथेषु समवस्थिताः । नानाप्रहरणाः शूराः प्रायुध्यन्त तदा रणे ॥ ३
- वानराणां तु शूरा ये सर्वे ते प्लवगर्षभाः । अयुध्यन्त शिलाहस्ताः समवेताः समन्ततः ॥ ४
- तत्रायुधसहस्राणि तस्मिन्नायोधने भृशम् । गक्षमा. कपिमुख्येषु पातयांचक्रिरे तदा ॥ ५
- वानराश्चापि रक्षःसु गिरीन् वृक्षान् महाशिलाः । प्रवीराः पातयामासुर्मत्तवारणसंनिभाः ॥ ६
- शूराणां युध्यमानानां समरेष्वनिवर्तिनाम् । तद्राक्षसगणानां च सुयुद्धं समवर्तत ॥ ७
- प्रभिन्नशिखरसः केचिद्विन्नैः पादैश्च बाहुभिः । शम्भैरर्पितदेहास्तु रुधिरेण समुक्षिताः ॥ ८
- हरयो राक्षसाश्चैव शरते गां ममाश्रिता । कङ्कगृध्रबलाढ्याश्च^१ गोमायुगणसंकुलाः ॥ ९
- कबन्धानि समुत्पेतुर्भीष्णानां भीषणानि वै । भुजपाणिशिरश्छिन्नाश्छिन्नकायाश्च भूतले ॥ १०
- वानरा राक्षसाश्चापि निपेतुन्मत्र वै रणे । ततो वानरसैन्येन हन्यमानं निशाचरम् ॥ ११
- प्राभज्यत बलं सर्वं वज्रदंष्ट्रस्य पश्यतः^२ । राक्षसान् भयवित्रस्तान् हन्यमानान् प्लवङ्गमैः ॥ १२
- दृष्ट्वा स रोषताम्राक्षं वज्रदंष्ट्रः प्रतापवान् । प्रविवेश धनुष्पाणिस्त्रासयन् हरिवाहिनीम् ॥ १३
- शरैर्विदाग्यामाम कङ्कपत्रैर्गजिम्बैः । विभेद वानरांस्तत्र मत्ताष्टौ नव पञ्च च ॥ १४
- विन्याध परमक्रुद्धो वज्रदंष्ट्रः प्रतापवान् । त्रन्ता. सर्वं हरिगणा. शरैः संकृत्तकन्धरा. ॥ १५
- अङ्गदं संप्रधावन्ति प्रजापतिमिव प्रजा । ततो हरिगणान् भग्नान् दृष्ट्वा वालिमुनस्तदा ॥ १६
- क्रोधेन वज्रदंष्ट्रं तमुदीक्षन्मुदैक्षत । वज्रदंष्ट्रोऽङ्गदश्चोभौ संगतौ हरिराक्षसौ ॥ १७
- चेरतुः परमक्रुद्धौ हरिमत्तगजाविव । ततः शरमहमेण वालिपुत्रं महाबल. ॥ १८
- जघान मर्मदेशेषु मानङ्गमिव तोमरैः । रुधिरोक्षितसर्वाङ्गो वालिसूनुर्महाबलः ॥ १९
- चिक्षेप वज्रदंष्ट्राय वृक्षं भीमपराक्रमः । दृष्ट्वापतन्तं तं वृक्षमसंभ्रान्तश्च राक्षसः ॥ २०
- चिच्छेद बहुधा सोऽपि निकृत्तः पतितो भुवि । तं दृष्ट्वा वज्रदंष्ट्रस्य विक्रमं प्लवगर्षभः ॥ २१
- प्रगृह्य विपुलं शैलं चिक्षेप च ननाद च । समापतन्तं तं दृष्ट्वा रथादाप्लुत्य वीर्यवान् ॥ २२
- गदापाणिरसंभ्रान्तः पृथिव्यां समतिष्ठत । अङ्गदेन शिला क्षिप्ता^३ गत्वा तु रणमूर्धनि ॥ २३
- सचक्रकूबरं साधुं प्रममाथ रथं तदा । ततोऽन्यं गिरिमाक्षिप्य विपुलं द्रुमभूषितम् ॥ २४
- वज्रदंष्ट्रस्य शिरसि पातयामास सोऽङ्गदः । अभवच्छोणितोद्गारी वज्रदंष्ट्रः स मूर्च्छितः ॥ २५

मुहूर्तमभवन्मूढो गदामालिङ्ग्य निःश्वसन् । स लब्धसंज्ञो गदया वालिपुत्रमवस्थितम् ॥ २६
जघान परमक्रुद्धो वक्षोदेशे निशाचरः । गदां त्यक्त्वा तनस्तत्र मुष्टियुद्धमवर्तत ॥ २७
अन्योन्यं जघ्नतुस्तत्र तावुभौ हरिराक्षसौ । रुधिरोद्धारिणौ तौ तु प्रहौरैर्जनितश्रमौ ॥ २८
बभूवतुः सुविक्रान्तावङ्गारकबुधाविव । ततः परमतेजस्वी अङ्गदः कपिकुञ्जरः ॥ २९
उत्पाट्य वृक्षं स्थितवान् बहुपुष्पफलान्वितम् । जग्राह चार्धमं चर्म खड्गं च विपुलं शुभम् ॥ ३०
किङ्किणीजालसंछन्नं चर्मणा च परिष्कृतम् । विचित्रांश्चेरतुर्मागान् रुपितौ कपिराक्षसौ ॥ ३१
जघ्नतुश्च तदान्योन्यं निर्दयं जयकाङ्क्षिणौ । व्रणैः सारैश्चोभेतां पुष्पिताविव किंशुकौ ॥ ३२
युध्यमानौ परिश्रान्तौ जानुभ्यामवनीं गतौ । निमेषान्तरमात्रेण अङ्गदः कपिकुञ्जरः ॥ ३३
उदतिष्ठत दीप्ताक्षो दण्डाहत इवोरगः । निर्मलेन सुधौतेन खड्गेनास्य महच्छिरः ॥ ३४
जघान वज्रदंष्ट्रस्य वालिसूनुर्महाबलः । रुधरोक्षिनगात्रस्य बभूव पतितं द्विधा ॥ ३५
स रोषपरिवृत्ताक्षं शुभं खड्गहतं शिरः । वज्रदंष्ट्रं हतं दृष्ट्वा राक्षसा भयमोहिताः ॥ ३६
त्रस्ताः प्रत्यपतल्लङ्कां वध्यमानाः प्लवङ्गमैः । विपण्णवदना दीना द्विया किञ्चिद्वाङ्मुखाः ॥ ३७

निहत्य तं वज्रधरप्रभावः स वालिसूनुः कपिसैन्यमध्ये ।

जगाम हर्षं महितो महाबलः सटमनेत्रस्त्रिदशैरिवावृतः ॥ ३८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहत्त्रिकायां गतितायां
युद्धकाण्डे वज्रदंष्ट्रवधो नाम चतुःपञ्चाशः सर्गः

पञ्चपञ्चाशः सर्गः

अकम्पनयुद्धम्

वज्रदंष्ट्रं हतं श्रुत्वा वालिपुत्रेण रावणः । बलाध्यक्षमुवाचेदं कृताञ्जलिमवस्थितम् ॥ १
शीघ्रं निर्यान्तु दुर्धर्षा राक्षसा भीमविक्रमाः । अकम्पनं पुरस्कृत्य सर्वशस्त्रप्रकोविदम् ॥ २
एष शास्ता च गोप्ता च नेता च युधि संमतः । भृतिकामश्च मे नित्यं नित्यं च समरप्रियः ॥ ३
एष जेष्यति काकुत्स्थो सुग्रीवं च मदाबलम् । वानगंश्चापरान् घोगान् हनिष्यति परंतपः ॥ ४
परिगृह्य स तामाज्ञां रावणस्य महाबलः । बलं संत्वरयामास तदा लघुपराक्रमः ॥ ५
ततो नानाप्रहरणा भीमाक्षा भीमदर्शनाः । निष्पेतू रक्षसां मुख्या बलाध्यक्षप्रचोदिताः ॥ ६
रथमास्थाय विपुलं तप्तकाञ्चनकुण्डलः । मेघाभो मेघवर्णश्च मेघस्वनमहास्वनः ॥ ७
राक्षसैः संवृतो भीमैस्तदा निर्यात्यकम्पनः । न हि कम्पयितुं शक्यः सुरैरपि महामृधे ॥ ८

अकम्पनस्ततस्तेषामादित्य इव तेजसा । तस्य निर्धावमानस्य संगब्धस्य युयुत्सया ॥ ९
 अकस्माद्दैन्यमागच्छद्भयानां रथवाहिनाम् । व्यस्फुरन्नयनं चास्य मय्यं युद्धामिनन्दिनः ॥ १०
 विवर्णो मुखवर्णश्च गद्गदश्चाभवत्स्वनः । अभवत्सुदिने चापि दुर्दिनं रूक्षमारुतम् ॥ ११
 ऊचुः खगा मृगाः सर्वे वाचः क्रूरा भयावहाः । स सिंहोपचितस्कन्धः शार्दूलसमविक्रमः ॥ १२
 तानुत्पातानचिन्त्यैव निर्जगाम रणाजिरम् । तदा निर्गच्छतस्तस्य रक्षसः सह राक्षसैः ॥ १३
 बभूव सुमहान्नादः क्षोभयन्निव सागरम् । तेन शब्देन वित्रस्ता वानराणां महाचमूः ॥ १४
 द्रुमशैलप्रहरणा योद्धुं समवतिष्ठत । तेषां युद्धं महारौद्रं संजज्ञे हरिरक्षसाम् ॥ १५
 गमरावणयोर्ग्रंथं समभित्यक्तजीविनाम्^१ । सर्वे ह्यतिबलाः शूराः सर्वे पर्वतसंनिभाः ॥ १६
 हरयो राक्षसाश्चैव परम्परजिघांसवः । तेषां विनर्दतां शब्दः संयुगोऽतितरम्बिनाम् ॥ १७
 शुश्रुवे सुमहान् क्रोधादन्योन्यमभिगर्जताम् । रजश्चारुणवर्णाभिं सुभीममभवद्भृशम् ॥ १८
 उद्भूतं हरिरक्षोभिः संरुरोध दिशो दश । अन्योन्यं रजसा तेन कौशेयोद्भूतपाण्डुना ॥ १९
 संवृतानि च भूतानि ददृशुर्न रणाजिरं । न ध्वजा न पताका वा वर्म वा तुर्गोऽपि वा ॥ २०
 आयुधं स्यन्दनं वापि ददृशे तेन रेणुना । शब्दश्च सुमहांस्तेषां नर्दतामभिधावताम् ॥ २१
 श्रूयते तुमुले युद्धे न रूपाणि चकाशिरै । हरीनेव सुसंकुद्धा हरयो जघ्नुराहवे ॥ २२
 राक्षसाश्चापि रक्षांसि निजघ्नुस्तिमिरं तदा । परांश्चैव विनिघ्नन्तः स्वांश्च वानरराक्षसाः ॥ २३
 रुधिराद्रां नदा चक्रुर्महां पङ्कानुलेपनाम् । ततस्तु रुधिरौघेण मित्तं व्यपगतं रजः ॥ २४
 शरीरशवसंकीर्णा बभूव च वसुंधरा । द्रुमशक्तिशिलाप्रासैर्गदापरिघतोमरैः ॥ २५
 हरयो राक्षसाश्चैव जघ्नुरन्योन्यमोज्ज्वाला । बाहुभिः परिघाकारैर्युध्यन्तः पर्वतोपमाः ॥ २६
 हरयो भीमकर्माणो राक्षसाञ्जघ्नुराहवे । राक्षसाम्त्वपि संक्रुद्धाः प्रासतोमरपाणयः ॥ २७
 कपीन्निजघ्निरं तत्र शम्भैः परमदारुणैः । अकम्पनः सुसंकुद्धो राक्षसानां चमूपतिः ॥ २८
 संहर्षयति तान् सर्वान् राक्षसान् भीमविक्रमान् । हरयस्त्वपि रक्षांसि महाद्रुममहाश्मभिः ॥ २९
 विदारयन्त्यभिक्रम्य शस्त्राण्याच्छिद्य वीर्यतः । एतस्मिन्नन्तरे वीरा हरयः कुमुदो नलः ॥ ३०
 मैन्दश्च द्विविदः क्रुद्धाश्चक्रुर्वंगमनुत्तमम् । ते तु वृक्षैर्महावेगा राक्षसानां चमूसुखे ॥ ३१
 कदनं सुमहच्चकुलीलया हरियूथपाः । ममन्थू राक्षसान् सर्वे वानरा गणशो भृशम् ॥ ३२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे अकम्पनयुद्धं नाम पञ्चपञ्चाशः सर्गः

षट्पञ्चाशः सर्गः

अकम्पनवधः

तद्दृष्ट्वा सुमहत्कर्म कृतं वानरसत्तमैः । क्रोधमाहारयामास युधि तीव्रमकम्पनः ॥	१
क्रोधमूर्च्छितरूपस्तु ध्रुवन् परमकार्मुकम् । दृष्ट्वा तु कर्म शत्रूणां सारथिं वाक्यमब्रवीत् ॥	२
तत्रैव तावत्त्वरितं रथं प्रापय सारथे । यत्रैते बहवो भ्रान्ति सुबहून् राक्षसान् रणे ॥	३
एतेऽत्र बलवन्तो हि भीमकायाश्च वानराः । द्रुमशैलप्रहरणास्तिष्ठन्ति प्रमुखे मम ॥	४
एतान्निहन्तुमिच्छामि समरश्चाधिनो बहम् । एतैः प्रमथितं सर्वं दृश्यते राक्षसं बलम् ॥	५
ततः प्रजवनाश्वेन रथेन रथिनां वरः । हरीनभ्यहनत्कोधाच्छरजालैरकम्पनः ॥	६
न स्थातुं वानराः शोकुः किं पुनर्योद्धुमाहवे । अकम्पनशरैर्भग्नाः सर्व एव विदुद्रुवुः ॥	७
तान् मृत्युवशमापन्नानकम्पनवशं गतान् । समीक्ष्य हनुमाञ्ज्ञातीनुपनस्थे महाबलः ॥	८
तं महाप्लवगं दृष्ट्वा सर्वे प्लवगयूथपाः । समेत्य समरे वीराः संहृष्टाः पर्यवारयन् ॥	९
अवस्थितं हनूमन्तं ते दृष्ट्वा हरियूथपाः । बभूवुर्बलवन्तो हि बलवन्तं समाश्रिताः ॥	१०
अकम्पनस्तु शैलाभं हनूमन्तमवस्थितम् । महेन्द्र इव धाराभिः शरैरभिववर्ष ह ॥	११
अचिन्तयित्वा बाणौघाञ्शरीरे पतिनाञ्छितान् । अकम्पनवधार्थाय मनो दध्रे महाबलः ॥	१२
स प्रमह्य महातेजा हनुमान् मारुतान्मजः । अभिदुद्राव तद्रक्षः कम्पयन्निव मेदिनीम् ॥	१३
तस्याभिनर्दमानस्य दीप्यमानस्य तेजसा । बभूव रूपं दुर्धर्षं दीप्तस्येव विभावसां ॥	१४
आत्मानमप्रहरणं ज्ञात्वा क्रोधममन्वितः । शैलमुत्पाटयामास वेगेन हरिपुंगवः ॥	१५
तं गृहीत्वा महाशैलं पाणिनैकेन मारुतिः । स विनद्य महानादं भ्रामयामास वीर्यवान् ॥	१६
ततस्तमभिदुद्राव राक्षमेन्द्रमकम्पनम् । पुरा हि नमुचिं संग्रहे वज्रणेव पुगंदरः ॥	१७
अकम्पनस्तु तद्दृष्ट्वा गिरिशृङ्गं ममुद्यतम् । दृगदेव महाबाणैरर्धचन्द्रैर्यदारयत् ॥	१८
तत्पर्वनाग्रमाकाशं रक्षोबाणविदारितम् । विशीर्णं पतितं दृष्ट्वा हनुमान् क्रोधमूर्च्छितः ॥	१९
सोऽश्वकर्णं समामाद्य रोपदर्पान्वितो हरिः । तूर्णमुत्पाटयामास महागिरिमिवोच्छ्रितम् ॥	२०
तं गृहीत्वा महास्कन्धं सोऽश्वकर्णं महाद्युतिः । प्रहस्य परया प्रीत्या भ्रामयामास संयुगे ॥	२१
प्रधावन्नुरुवेगेन प्रभञ्जंस्तरसा द्रुमान् । हनुमान् परमक्रुद्धश्चरणैर्दारयन् क्षितिम् ॥	२२
गजांश्च सगजारोहान् सरथान् रथिनस्तथा । जघान हनुमान् धीमान् राक्षसांश्च पदातिगान् ॥	२३
तमन्तकमिव क्रुद्धं समरे प्राणहारिणम् । हनुमन्तमभिप्रेक्ष्य राक्षसा विप्रदुद्रुवुः ॥	२४
तमापतन्तं संक्रुद्धं राक्षसानां भयावहम् । ददर्शाकम्पनो वीरश्चुक्रोध च ननाद च ॥	२५
स चतुर्दशभिर्बाणैः शितैर्देहविदारणैः । निर्बिभेद हनूमन्तं महावीर्यमकम्पनः ॥	२६

स तदा प्रतिविद्धस्तु बह्वीभिः शरवृष्टिभिः । हनुमान् ददृशे वीरः प्ररूढ इव सानुमान् ॥ २७	
विरराज महाकायो महावीर्यो महामनाः । पुष्पिताशोकसंकाशो विधूम इव पावकः ॥ २८	
ततोऽन्यं वृक्षमुत्पाठ्य कृत्वा वेगमनुत्तमम् । शिरस्यभिजघानाशु राक्षसेन्द्रमकम्पनम् ॥ २९	
स वृक्षेण हतस्तेन सक्रोधेन महात्मना । राक्षसो वानरेन्द्रेण पपात च ममार च ॥ ३०	
तं दृष्ट्वा निहतं भूमौ राक्षसेन्द्रमकम्पनम् । व्यथिता राक्षसाः सर्वे क्षितिकम्प इव द्रुमाः ॥ ३१	
त्यक्तप्रहरणाः सर्वे राक्षसास्ते पराजिताः । लङ्कामभिययुस्त्रस्ता वानरैस्त्वरभिद्रुताः ॥ ३२	
ते मुक्तकेशाः संभ्रान्ता भङ्गमानाः पराजिताः । स्रवच्छ्रमजलैरङ्गैः श्वसन्तो विप्रदुद्रुवुः ॥ ३३	
अन्योन्यं प्रममन्धुस्ते विविशुर्नगरं भयात् । पृष्ठतस्ते हनूमन्तं प्रेक्षमाणा मुहुर्मुहुः ॥ ३४	
तेषु लङ्कां प्रविष्टेषु राक्षसेषु महाबलाः । समेत्य हरयः सर्वे हनुमन्तमपूजयन् ॥ ३५	
सोऽपि प्रहृष्टस्तान् सर्वान् हरीन् प्रत्यभ्यपूजयत् । हनुमान् सत्त्वसंपन्नो यथार्हमनुकूलतः ॥ ३६	
विनेदुश्च यथाप्राणं हृग्यो जितकाशिनः । चक्रुषुश्च पुनस्तत्र सप्राणानपि राक्षसान् ॥ ३७	
स वीरशोभामभजन्महाकपिः समेत्य रक्षांसि निहत्य मारुतिः ।	
महागुरं भीमममित्रनाशनं यथैव विष्णुर्बलिनं चमूमुग्धे ॥	३८
अपूजयन् देवगणान्मदा कपिं स्वयं च रामोऽतिबलश्च लक्ष्मणः ॥	
नथैव मुग्धिवमुग्धाः प्लवङ्गमा विभीषणश्चैव महाबलस्ताथा ॥	३९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे अकम्पनवधो नाम षट्पञ्चाशः सर्गः

सप्तपञ्चाशः सर्गः

प्रहस्तयुद्धम्

अकम्पनवधं श्रुत्वा क्रुद्धो वै राक्षसेश्वरः । किञ्चिद्दीनमुग्धश्चापि सचिवांस्तानुदैक्षत ॥ १	
स तु ध्यात्वा मुहूर्तं तु मन्त्रिभिः संविचार्य च । ततस्तु रावणः पूर्वदिवसे राक्षसाधिपः ॥ २	
पुरीं परिययौ लङ्कां सर्वान् गुल्मानवेक्षितुम् । तां राक्षसगणैर्गुप्तां गुल्मैर्बहुभिरावृताम् ॥ ३	
ददर्श नगरीं लङ्कां पताकाध्वजमालिनीम् । रुद्रां तु नगरीं दृष्ट्वा रावणो राक्षसेश्वरः ॥ ४	
उवाचामर्षतः काले प्रहस्तं युद्धकोविदम् । पुरस्थोपनिविष्टस्य सहसा पीडितस्य च ॥ ५	
नान्यं युद्धात्प्रपश्यामि मोक्षं युद्धविशारद । अहं वा कुम्भकर्णो वा त्वं वा सेनापतिर्मम ॥ ६	
इन्द्रजिह्वा निकुम्भो वा बहेयुर्भारमीदृशम् । स त्वं बलमतः शीघ्रमादाय परिगृह्य च ॥ ७	

विजयायाभिनिर्याहि यत्र सर्वे वनौकसः । निर्याणादेव ते नूनं चपला हरिवाहिनी ॥ ८
 नर्दतां राक्षसेन्द्राणां श्रुत्वा नादं द्रविष्यति । चपला ह्यविनीताश्च चलचित्ताश्च वानराः ॥ ९
 न सहिष्यन्ति ते नादं सिंहनादमिव द्विपाः । विद्रुते च बले तस्मिन् रामः सौमित्रिणा सह ॥
 अवशस्ते निरालम्बः प्रहस्त बशमेष्यति । आपत्संशयिता श्रेयो न तु निःसंशयीकृता ॥ ११
 प्रतिलोमानुलोमं वा यद्वा नो मन्यसे हितम् । रावणेनैवमुक्तस्तु प्रहस्तो वाहिनीपतिः ॥ १२
 राक्षसेन्द्रमुवाचेदमसुरेन्द्रमिवोशना । राजन् मन्त्रितपूर्वं न कुशलैः सह मन्त्रिभिः ॥ १३
 विवादश्चापि नो वृत्तः समवेक्ष्य परस्परम् । प्रदानेन तु सीतायाः श्रेयो व्यवसितं मया ॥ १४
 अप्रदाने पुनर्युद्धं दृष्टमेतत्तथैव नः । सोऽहं दानैश्च मानैश्च सततं पूजितस्त्वया ॥ १५
 सान्त्वैश्च विविधैः काले किं न कुर्यां प्रियं तव । न हि मे जीवितं रक्ष्यं पुत्रदारधनानि वा ॥
 त्वं पश्य मां जुह्वन्तं त्वदर्थं जीवितं युधि । एवमुत्तवा तु भर्तारं रावणं वाहिनीपतिः ॥ १७
 उवाचेदं बलाध्यक्षान् प्रहस्तः पुरतः स्थितान् । समानयत मे शीघ्रं राक्षसानां महद्बलम् ॥ १८
 मद्वाणाशनिवेगेन हतानां च रणाजिरे । अद्य तृप्यन्तु मांमादाः पक्षिणः काननौकसाम् ॥ १९
 इत्युक्तास्ते प्रहस्तेन बलाध्यक्षाः कृतत्वराः । बलमुद्योजयामामुन्मिन् राक्षसमन्दिरे ॥ २०
 सा बभूव, मुहूर्तेन तिम्ननानाविधायुधैः । लङ्का राक्षसवीरैस्नेर्गजैरिव समाकुला ॥ २१
 हुताशनं तर्पयतां ब्राह्मणांश्च नमस्यताम् । आज्यगन्धप्रतिवहः सुरभिर्मारुतो ववौ ॥ २२
 स्रजश्च विविधाकारा जगृहृस्त्वभिमन्त्रिताः । संग्रामसज्जाः संहृष्टा धारयन् राक्षसास्तदा ॥ २३
 सधनुष्काः कवचिनो वेगादाप्युत्य राक्षसाः । रावणं प्रेक्ष्य राजानं प्रहस्तं पर्यवारयन् ॥ २४
 अथामन्व्य च राजानं भेरीमाहत्य भैरवाम् । आरुरोह रथं दिव्यं प्रहस्तः सज्जकल्पितम् ॥ २५
 ह्यैर्महाजवैर्युक्तं सम्यक्मृतसुसंयतम् । महाजलद्रनिर्घोषं साक्षाच्चन्द्रार्कभाम्बरम् ॥ २६
 उरगध्वजदुर्धर्षं सुवरूथं स्ववम्करम् । सुवर्णजालसंयुक्तं प्रहसन्तमिव श्रिया ॥ २७
 ततस्तं रथमास्थाय रावणापितृशासनः । लङ्काया निर्ययौ तूर्णं बलेन महता वृतः ॥ २८
 ततो दुन्दुभिनिर्घोषः पर्जन्यनिनदोपमः । वादित्राणां च निनदः पूरयन्निव सागरम् ॥ २९
 शुश्रुवे शङ्खशब्दश्च प्रयाते वाहिनीपतौ । निनदन्तः खरान् घोरान् राक्षसा जम्पुरग्रतः ॥ ३०
 भीमरूपा महाकायाः प्रहस्तस्य पुरःसराः । नरान्तकः कुम्भहनुर्महानादः समुन्नतः ॥ ३१
 प्रहस्तसचिवा ह्येते निर्ययुः परिवार्यं तम् । व्यूढेनैव सुघोरेण पूर्वद्वारात् स निर्ययौ ॥ ३२
 गजयूथनिकाशेन बलेन महता वृतः । सागरप्रतिमौघेन वृतस्तेन बलेन सः ॥ ३३
 प्रहस्तो निर्ययौ तूर्णं कालान्तकयमोपमः । तस्य निर्याणघोषेण राक्षसानां च नर्दताम् ॥ ३४
 लङ्कायां सर्वभूतानि विनेदुर्विकृतैः स्वरैः । व्यग्रमाकाशमाविश्य मांसशोणितभोजनाः ॥ ३५
 मण्डलान्यपसन्व्यानि स्वगाश्चक्रु रथं प्रति । बमन्त्यः पावकज्वालाः शिवा घोरा ववाशिरे ॥ ३६

अन्तरिक्षात्पपातोल्का वायुश्च परुषो बवौ । अन्योन्यमभिसंरब्धा ग्रहाश्च न चकाशिरे ॥ ३७
 मेघाश्च खरनिर्बोषा रथस्योपरि रक्षसः । ववृषू रुधिरं चाम्य सिषिचुश्च पुरःसरान् ॥ ३८
 केतुमूर्धनि गृध्रोऽस्य निलीनो दक्षिणामुखः । तुदन्नुभयतः पार्श्वं समग्रामहरत्प्रभाम् ॥ ३९
 सारथेर्बहुशश्वास्य संप्राममवगाहतः । प्रतोदो न्यपतद्धस्तात्सूतस्य हयसादिनः ॥ ४०
 निर्याणश्रीश्च यास्यासीद्भास्वरा वसुदुर्लभा^१ । सा ननाश मुहूर्तेन समे च स्वलिता हयाः ॥ ४१
 प्रहस्तं त्वभिनिर्यान्तं प्रख्यातबलपौरुषम् । युधि नानाप्रहरणा कपिसेनाभ्यवर्तत ॥ ४२
 अथ घोषः सुतुमुलो हरीणां समजायत । वृक्षानारुजतां चैव गुर्वीरागृह्णतां शिलाः ॥ ४३
 नदनां राक्षसानां च वानराणां च गर्जताम् । उभे प्रमुदिते सैन्ये रक्षोगणवनौकमाम् ॥ ४४
 वेगितानां समर्थानामन्योन्यवधकाङ्क्षिणाम् । परस्परं चाह्वयतां निनादः श्रूयते महान् ॥ ४५

ततः प्रहस्तः कपिराजवाहिनीमभिप्रतस्थे विजयाय दुर्मतिः ।

विवृद्धवेगां च विवेश तां चमूं यथा मुमुर्षुः शलभो विभावसुम् ॥ ४६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे प्रहस्तयुद्धं नाम सप्तपञ्चाशः सर्गः

अष्टपञ्चाशः सर्गः

प्रहस्तवधः

ततः प्रहस्तं निर्यान्तं दृष्ट्वा भीमपराक्रमम् । उवाच सस्मितं रामो विभीषणमरिंदमः ॥ १
 क एष सुमहाकायो बलेन महता वृतः । आचक्ष्व मे महाबाहो वीर्यवन्तं निशाचरम् ॥ २
 राघवस्य वचः श्रुत्वा प्रत्युवाच विभीषणः । एष सेनापतिस्तस्य प्रहस्तो नाम राक्षसः ॥ ३
 लङ्कायां राक्षसेन्द्रस्य त्रिभागबलसंवृतः । वीर्यवानम्बविच्छूरः प्रख्यातश्च पराक्रमे ॥ ४
 ततः प्रहस्तं निर्यान्तं भीमं भीमपराक्रमम् । गर्जन्तं सुमहाकायं राक्षसैरभिसंवृतम् ॥ ५
 ददर्श महती सेना वानराणां बलीयसाम् । अतिसंजातरोषाणां प्रहस्तमभिगर्जताम् ॥ ६
 खड्गशक्त्यृष्टिबाणाश्च शूलानि मुसलानि च । गदाश्च परिघाः प्रासा विविधाश्च परश्वधाः ॥ ७
 धनुषि च विचित्राणि राक्षसानां जयैषिणाम् । प्रगृहीतान्यशोभन्त वानरानभिधावताम् ॥ ८
 जगृहुः पादपांश्चापि पुष्पितान् वानरर्षभाः । शिलाश्च विपुला दीर्घा योद्धुकामाः प्लवङ्गमाः ॥ ९
 तेषामन्योन्यमासाद्य संग्रामः सुमहानभूत् । बहूनामश्मवृष्टिं च शरवृष्टिं च वर्षताम् ॥ १०
 बहवो राक्षसा युद्धे बहून् वानरयूथपान् । वानरा राक्षसांश्चापि निजघ्नुर्बहवो बहून् ॥ ११

शूलैः प्रमथिताः केचित्केचिच्च परमायुधैः । परिघैराहताः केचित्केचिच्छिन्नाः परश्वधैः ॥ १२
 निरुच्छासाः कृताः केचित्पतिना धरणीतले । विभिन्नहृदयाः केचिदिषुसंधानसंदिताः ॥ १३
 केचिद्द्विधा कृताः खड्गैः स्फुरन्तः पतिता भुवि । वानरा राक्षसैः शूलैः पार्श्वतश्च विदारिताः ॥
 वानरैश्चापि संक्रुद्धैः राक्षसौघाः ममन्ततः । पादपैर्गिरिशृङ्गैश्च संपिष्टा वसुधातले ॥ १५
 वज्रस्पर्शतलैर्हस्तैर्मुष्टिभिश्च टता भृशम् । वेमुः शोणितमास्येभ्यो विशीर्णदशनेक्षणाः ॥ १६
 आर्तस्वनं च म्वनतां सिन्नादं च नर्दताम् । बभूव तुमुलः शब्दो हरीणां रक्षसां युधि ॥ १७
 वानरा राक्षसाः क्रुद्धा वीरमार्गमनुव्रताः । विवृत्तनयनाः क्रूगश्चक्रुः कर्माण्यभीतवत् ॥ १८
 नरान्तकः कुम्भहनुर्महानादः समुन्नतः । एते प्रहस्तसचिवाः सर्वे जघ्नुर्वनौकसः ॥ १९
 तेषामापततां शीघ्रं निघ्नतां चापि वानगन् । द्विविदो गिरिशृङ्गेण जघानैकं नरान्तकम् ॥ २०
 दुर्मुखः पुनरुत्पात्य कपिः स विपुलद्रुमम् । राक्षसं क्षिप्रहस्तस्तु समुन्नतमपोथयत् ॥ २१
 जाम्बवांस्तु सुसंकुद्धः प्रगृह्य महतीं शिलाम् । पानयामास तेजस्वी महानादस्य वक्षसि ॥ २२
 अथ कुम्भहनुन्मत्र तारेणासाद्य वीर्यवान् । वृश्नेणाभिहतो मूर्ध्नि प्राणान् संत्याजयद्रणे ॥ २३
 अमृष्यमाणस्तत्कर्म प्रहस्तो रथमास्थितः । चकार कदनं घोरं धनुष्पाणिर्वनौकसाम् ॥ २४
 आवर्त इव संजज्ञे उभयोः सेनयोन्मदा । क्षुभितम्याप्रमेयस्य मागरस्येव निःस्वनः ॥ २५
 महता हि शरीरघेण प्रहस्तो युद्धकांविदः । अर्दयामास संक्रुद्धो वानरान् परमाहवे ॥ २६
 वानराणां शरीरैश्च राक्षसानां च मेदिनी । बभूव निचिता घोरा पतितैरिव पर्वतैः ॥ २७
 सा मही रुधिगैघेण प्रच्छन्ना संप्रकाशते । संछन्ना माधवे मासि पलाशैरिव पुष्पितैः ॥ २८
 हतवीरौघवप्रां तु भ्रमायुधमशत्रुमाम् । शोणितौघमहानोयां यमसागरगामिनीम् ॥ २९
 यकृत्स्नीहमहापङ्कां विनिकीर्णान्त्रशैवलाम् । भिन्नकायशिरोमीनामङ्गावयवशाद्वलाम् ॥ ३०
 गृध्रहंसगणाकीर्णा कङ्कमारमसेत्रिनाम् । मेदःफेनममाकीर्णामार्तमनितनिःस्वनाम् ॥ ३१
 तां कापुरुषदुस्तरां युद्धभूमिमया नदीम् । नदीमिव घनापाये हंससारसमेविताम् ॥ ३२
 राक्षसाः कपिसुन्व्याश्च तेरुतां दुस्तगं नदीम् । यथा पद्मरजोध्वन्तां नलिनीं गजयूथपाः ॥ ३३
 ततः सृजन्तं बाणौघान् प्रहस्तं म्यन्दने स्थितम् । ददर्श तरसा नीलो विनिघ्नन्तं प्लवङ्गमान् ॥
 उद्धत इव वायुः ज्वे महद्भ्रबलं बलात् । समीक्ष्याभिद्रुतं युद्धे प्रहस्तो वाहिनीपतिः ॥ ३५
 रथेनादित्यवर्णेन नीलमेवाभिद्रुत्वे । स धनुर्धन्विनां श्रेष्ठो विकृष्य परमाहवे ॥ ३६
 नीलाय व्यसृजद्वाणान् प्रहस्तो वाहिनीपतिः । ते प्राप्य विशिखा नीलं विनिर्भिद्य समाहिताः ॥
 मही जम्मुर्महावेगा रुषिता इव पन्नगाः । नीलः शरैरभिहतो निशिनैर्ज्वलनांपमैः ॥ ३८

स तं परमदुर्धर्षमापतन्तं महाकपिः । प्रहस्तं ताडयामास वृक्षमुत्पाट्य वीर्यवान् ॥ ३९
स तेनाभिहतः क्रुद्धो नदन् राक्षसपुंगवः । वर्षं शरवर्षाणि प्लवङ्गानां चमूपातौ ॥ ४०
तस्य बाणगणान् घोरान् राक्षसस्य महाबलः । अपारयन् वारयितुं प्रत्यगृह्णात्निमीलितः ॥ ४१
यथैव गोवृषो वर्षं शारदं शीघ्रमागतम् । एवमेव प्रहस्तस्य शरवर्षं दुरासदम् ॥ ४२
निमीलिताक्षः सहसा नीलः सेहे सुदारुणम् । रोषितः शरवर्षेण सालेन महता महान् ॥ ४३
प्रजघान हयात्रीलः प्रहस्तस्य मनोजवान् । ततः स चापमुद्गृह्य प्रहस्तस्य महाबलः ॥ ४४
बभञ्ज तरसा नीलो ननाद च पुनः पुनः । विधनुस्तु कृतमतेन प्रहस्तो वाहिनीपतिः ॥ ४५
प्रगृह्य मुसलं घोरं म्यन्दनादवपुष्पुवे । तावुभौ वाहिनीमुख्यौ जातवैरौ तरस्विनौ ॥ ४६
स्थितौ क्षतजर्दग्धाङ्गौ प्रभिन्नाविव कुञ्जरौ । उल्लिग्वन्तौ मुनीक्षणाभिर्दंष्ट्राभिरतिरेतरम् ॥ ४७
मिहशार्दूलमदृशौ सिंहशार्दूलचेष्टितौ । विक्रान्तविजयौ वीरौ समरेष्वनिवर्तिनौ ॥ ४८
काङ्क्षमाणौ यज्ञः प्राप्तुं वृत्रवामवयोः समौ । आजघान तदा नीलं ललाटे मुसलेन सः ॥
प्रहस्तः परमायत्तस्तस्य मुन्नाव शोणितम् । ततः शोणितदिग्धाङ्गः प्रगृह्य सुमहातरुम् ॥ ५०
प्रहस्तम्योरमि क्रुद्धो विममर्ज महाकपिः । तमचिन्त्यप्रहारं स प्रगृह्य मुसलं महत् ॥ ५१
अभिदुद्राव बलिनं बलात्रीलं प्लवङ्गमम् । तमुग्रवेगं संरब्धमापतन्तं महाकपिः ॥ ५२
ततः संप्रेक्ष्य जग्राह महावेगो महाशिलाम् । तस्य युद्धाभिकामस्य मृधे मुसलयोधिनः ॥ ५३
प्रहस्तस्य शिलां नीलो मूर्ध्नि तूर्णमपातयत् । सा तेन कपिमुख्येन विमुक्ता महती शिला ॥ ५४
विभेद बहुधा घोरः प्रहस्तस्य शिरस्तदा । स गतासुर्गतश्रीको गतसत्त्वो गतेन्द्रियः ॥ ५५
पपान सद्सा भूमौ छिन्नमूल इव द्रुमः । प्रभिन्नशिरसस्तस्य बहु सुखाव शोणितम् ॥ ५६
शरीरादपि मुन्नाव गिरेः प्रस्रवणं यथा । हते प्रहस्ते नीलेन तदकम्प्यं महद्बलम् ॥ ५७
रक्षमामप्रहृष्टानां लङ्कामभिजगाम ह । न शुकुः समरे स्थातुं निहते वाहिनीपतौ ॥ ५८
सेतुबन्धं समासाद्य विकीर्णं सलिलं यथा । हते तस्मिंश्चमूमुख्ये राक्षसास्ते निरुद्यमाः ॥ ५९
रक्षःपतिगृहं गत्वा ध्यानमूकत्वमास्थिताः । प्राप्ताः शोकार्णवं तीव्रं निःसंज्ञा इव तेऽभवन् ॥ ६०

ततस्तु नीलो विजयी महाबलः प्रशस्यमानः स्वकृतेन कर्मणा ।

समेत्य रामेण सलक्ष्मणेन च प्रहृष्टरूपस्तु बभूव यथपः ॥ ६१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

शुद्धकाण्डे प्रहस्तवधो नाम अष्टपञ्चाशः सर्गः

एकोनषष्टितमः सर्गः

रावणाभिषेचनम्

तस्मिन् हते राक्षससैन्यपाले प्लवङ्गमानामृषभेण युद्धे ।
 भीमायुधं सागरतुल्यवेगं विदुद्रुवे राक्षसराजसैन्यम् ॥
 गत्वाथ रक्षोऽधिपतेः शशंसुः सेनापतिं पावकमूनुशस्तम् ॥
 तच्चापि तेषां वचनं निशम्य रक्षोऽधिपः क्रोधवशं जगाम ॥
 संस्ये प्रहस्तं निहतं निशम्य शोकार्दितः क्रोधपरीतचेताः ।
 उवाच तान्नैर्ऋतयोधमुख्यानिन्द्रो यथा चामरयोधमुख्यान् ॥

नावज्ञा रिपवे कार्या यैरिन्द्रबलसूदनः । मूदिनः सैन्यपालो मे सानुयात्रः सकुञ्जरः ॥
 सोऽहं रिपुविनाशाय विजयायाविचारयन् । स्वयमेव गमिष्यामि रणशीर्षं तदद्भुतम् ॥
 अद्य तद्धानरानीकं रामं च सहलक्ष्मणम् । निर्दाहिष्यामि बाणौघैर्वनं दीप्तैरिवाम्बिभिः ॥
 अद्य संतर्पयिष्यामि पृथिवीं कपिशोणितैः १॥

स एवमुक्त्वा ज्वलनप्रकाशं स्थं तुरङ्गोत्तमराजयुक्तम् ।
 प्रकाशमानं वपुषा ज्वलन्तं समारूरोहामरराजशत्रुः ॥
 स शङ्खमेरीपणवप्रणादैराम्फोटितक्ष्वेलितसिंहनादैः ।
 पुण्यैः स्तवैश्चाप्यमिपूज्यमानमन्दा ययौ राक्षसराजमुख्यः ॥
 स शैलजीमूतनिकाशरूपैर्मासादनैः पावकदीप्तनेत्रैः ।
 बभौ वृतो राक्षसराजमुख्यो भूतैर्वृतो रुद्र इवामरेशः ॥
 ततो नगर्याः सहसा महौजसा निष्कम्य तद्धानरसैन्यमुग्रम् ।
 महार्णवाभ्रस्तनितं ददर्श समुद्यतं पादपशैलहस्तम् ॥
 तद्राक्षसानीकमतिप्रचण्डमालोक्य रामो भुजगेन्द्रबाहुः ।
 विभीषणं शस्त्रमृतां वरिष्ठमुवाच सेनानुगतः पृथुश्रीः ॥
 नानापनाकाध्वजशस्त्रजुष्टं प्रासासिशूलायुधशस्त्रजुष्टम् ।
 सैन्यं गजेन्द्रोपमनागजुष्टं कर्म्येदमक्षोभ्यमभीरुजुष्टम् ॥
 ततस्तु रामस्य निशम्य वाक्यं विभीषणः शक्रसमानवीर्यः ।
 शशंस रामस्य बलप्रवेकं महात्मनां राक्षसपुंगवानाम् ॥

१. इदमर्षम् च. नास्ति ।

एतदनन्तरम्—रामं च लक्ष्मणं चैव

नयिष्यामि यमक्षयम् । झ.

२. महेन्द्रोपम- पुना. । नगेन्द्रोपम- झ. ।

योऽसौ गजस्कन्धगतो महात्मा नवोदितार्कोपमताम्रवक्त्रः । प्रकम्पयन्नागशिरोऽभ्युपैति ह्यकम्पनं त्वेनमवेहि राजन् ॥	१४
योऽसौ रथस्थो मृगराजकेतुर्धून्वन् धनुः शक्रधनुःप्रकाशम् । करीव भाल्युग्रविवृतदंष्ट्रः स इन्द्रजिज्ञाम वरप्रधानः ॥	१५
यश्चैष विन्ध्यास्तमहेन्द्रकल्पो धन्वी रथस्थोऽतिरथोऽतिवीरः । विस्फारयंश्चापमतुल्यमानं नाम्नातिकायोऽतिविवृद्धकायः ॥	१६
योऽसौ नवार्कोदितताम्रचक्षुरारुह्य घण्टानिनदप्रणादम् । गजं खरं गर्जति वै महात्मा महोदरो नाम स एष वीरः ॥	१७
योऽसौ हयं काञ्चनचित्रभाण्डमारुह्य सन्ध्याभ्रगिरिप्रकाशम् । प्रामं समुद्यम्य मरीचिनद्धं पिशाच एषोऽज्ञानितुल्यवेगः ॥	१८
यश्चैष शूलं निशितं प्रगृह्य विद्युत्प्रभं किंकरवज्रवेगम् । वृषेन्द्रमास्थाय गिरिप्रकाशमायाति योऽसौ त्रिशिरा यशस्वी ॥	१९
असौ च जीमूतनिकाशरूप कुम्भः पृथुव्यूढसुजातवक्षा । समाहितः पन्नगगजकेतुर्विस्फारयन् भाति धनुर्विधून्वन् ॥	२०
यश्चैष जाम्बूनदवज्रजुष्टं दीप्तं सधूमं परिधं प्रगृह्य । आयाति रक्षाबलकेतुभृत्स्त्वसौ निकुम्भोऽद्भुतघोरकर्मा ॥	२१
यश्चैष चापासिशरौघजुष्टं पताकिनं पावकदीप्तरूपम् । रथं ममास्थाय विभात्युदग्रो नगन्नकोऽसौ नगशृङ्गयोधी ॥	२२
यश्चैष नानाविधघोररूपैर्व्याघ्राग्नागेन्द्रमृगाश्वक्त्रैः । भूतैर्वृतो भाति विवृत्तनेत्रैः सोऽसौ सुराणामपि दर्पहन्ता ॥	२३
यत्रैतदिन्दुप्रतिमं विभाति च्छत्रं सितं सूक्ष्मशलाकमग्र्यम् । अत्रैष रक्षोऽधिपतिर्महात्मा भूतैर्वृतो रुद्र इवावभाति ॥	२४
असौ किरीटी चलकुण्डलाम्यो नगेन्द्रविन्ध्योपमभीमकायः । महेन्द्रवैवस्वतदर्पहन्ता रक्षोऽधिपः सूर्य इवावभाति ॥	२५
प्रत्युवाच ततो रामो विभीषणमरिंदमम् । अहो दीप्तो महातेजा रावणो राक्षसेश्वरः ॥	२६
आदित्य इव दुष्प्रेक्षो रश्मिभिर्भाति रावणः । सुव्यक्तं लक्ष्ये ह्यस्य रूपं तेजःसमावृतम् ॥	२७
देवदानववीराणां वपुर्नैवंविधं भवेत् । यादृशं राक्षसेन्द्रस्य वपुरेतत्प्रकाशते ॥	२८
सर्वे पर्वतसंकाशाः सर्वे पर्वतयोधिनः । सर्वे दीप्तायुषधरा योधाश्चाम्य महौजसः ॥	२९

भाति राक्षसराजोऽसौ प्रदीप्तैर्भौमविक्रमैः । भूतः परिवृतस्तीक्ष्णैर्देहवद्विरिबान्तकः ॥ ३०
 दिष्ट्यायमद्य पापात्मा मम दृष्टिपथं गतः । अद्य क्रोधं विमोक्ष्यामि सीताहरणसंभवम् ॥ ३१
 एवमुक्त्वा ततो रामो धनुरादाय वीर्यवान् । लक्ष्मणानुचरस्तस्थौ समुद्धृत्य शरोत्तमम् ॥ ३२

ततः स रक्षोऽधिपतिर्महात्मा रक्षांसि तान्याह महाबलानि ।

द्वारेषु चर्यागृहगोपुरेषु सुनिर्वृतास्तिष्ठत निर्बिसाक्षाः ॥ ३३

इहागतं मां सहितं भवद्विर्बनौकसश्छिद्रमिदं विदित्वा ।

शून्यां पुरीं दुष्प्रसहां प्रमथ्य प्रषर्षयेयुः सहसा समेताः ॥ ३४

विसर्जयित्वा सहितांस्तनूतान् गतेषु रक्षःसु यथानियोगम् ।

व्यदाग्यद्वानरसागरौघं महाझपः पूर्णमिवार्णवौघम् ॥ ३५

तमापतन्तं सहसा समीक्ष्य दीप्तेषुचापं युधि गक्षमेन्द्रम् ।

महत्समुत्पाद्य महीधराग्रं दुद्राव रक्षोऽधिपतिं दरीशः ॥ ३६

तच्छैलशृङ्गं बहुवृक्षसानुं प्रगृह्य चिक्षेप निशाचराय ।

तमापतन्तं महसा समीक्ष्य विभेद बाणैस्तपनीयपुङ्खैः ॥ ३७

तस्मिन् प्रवृद्धोत्तमसानुवृक्षे शृङ्गे विकीर्णे पतिते पृथिव्याम् ।

महाहिकल्पं शर्मन्कामं ममाददे गक्षसलोकनाथः ॥ ३८

स तं गृहीत्वानिलतुल्यवेगं सविम्फुलिङ्गज्वलनप्रकाशम् ।

बाणं महेन्द्राशनितुल्यवेगं चिक्षेप सुग्रीववधाय रुष्टः ॥ ३९

स मायको रावणबाहुमुक्तः शक्राशनिप्रस्त्यवपुः शिताग्रः ।

सुग्रीवमासाद्य विभेद वेगाद्गुहेरिना कौश्वमिवोग्रशक्तिः ॥ ४०

स सायकार्तो विपरीतचेताः कूजन् पृथिव्यां निपपान वीरः ।

तं प्रेक्ष्य भूमौ पतितं विसर्जं नेदुः प्रहृष्टा युधि यातुघानाः ॥ ४१

ततो गवाक्षो गवयः सुदंष्ट्रस्तर्पभो ज्योतिमुखो नभश्च ।

शैलान् समुद्यम्य विवृद्धकायाः प्रंदुद्रुवुस्तं प्रति राक्षसेन्द्रम् ॥ ४२

तेषां प्रहागान् स चकार मोघान् रक्षोऽधिपो बाणगणैः शिताग्रैः ।

तान् वानरेन्द्रानपि बाणजालैर्बिभेद जाम्बूनदचित्रपुङ्खैः ॥ ४३

ते वानरेन्द्रास्त्रिदशारिबाणैर्भिन्ना निपेतुर्भुवि भीमकायाः ।

ततस्तु तद्वानरसैन्यमुग्रं प्रच्छादयामास स बाणजालैः ॥ ४४

- ते वध्यमानाः पतिताः प्रवीरा नानद्यमाना भयशल्यविद्धाः ।
शाखामृगा रावणसायकार्ता जग्मुः शरण्यं शरणं स्म रामम् ॥ ४५
- ततो महात्मा स धनुर्धनुष्मानादाय रामः सहसा जगाम ।
तं लक्ष्मणः प्राञ्जलिरभ्युपेत्य उवाच वाक्यं परमार्थयुक्तम् ॥ ४६
- काममार्यः सुपर्याप्तो वधायास्य दुरात्मनः । विधमिष्याम्यहं नीचमनुजानीहि मां प्रभो ॥ ४७
- तमब्रवीन्महातेजा रामः सत्यपराक्रमः । गच्छ यत्नपरश्चापि भव लक्ष्मण संयुगे ॥ ४८
- रावणो हि महावीर्यो रणेऽद्भुतपराक्रमः । त्रैलोक्येनापि संक्रुद्धो दुष्प्रसन्नो न संशयः ॥ ४९
- तस्य च्छिद्राणि मार्गस्व स्वच्छिद्राणि च लक्ष्य । चक्षुषा धनुषा यत्नाद्रक्षात्मानं समाहितः ॥
राघवस्य वचः श्रुत्वा परिष्वज्याभिपूज्य च । अभिवाद्य ततो रामं ययौ सौमित्रिराहवम् ॥ ५१
- स रावणं वारणहन्तबाहुर्ददर्श दीप्तोद्यतभीमचापम् ।
प्रच्छादयन्तं शरवृष्टिजालैस्तान् वानरान् भिन्नविकीर्णदेहान् ॥ ५२
- तमालोक्य महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः । निवार्य शरजालानि प्रदुद्राव स रावणम् ॥ ५३
- स्थं तस्य समामाद्य भुजमुद्यम्य दक्षिणम् । त्रामयन् रावणं धीमान् हनुमान् वाक्यमब्रवीत् ॥
देवदानवगन्धर्वैर्यक्षैश्च सह राक्षसैः । अवध्यत्वं त्वया प्राप्तं वानरैभ्यस्तु ते भयम् ॥ ५५
- एष मे दक्षिणो बाहुः पञ्चशाखः समुद्यतः । विधमिष्यति ते देहाङ्गनात्मानं चिरोषितम् ॥ ५६
- श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं रावणो भीमविक्रमः । मंस्कनयन् क्रोधादिदं वचनमब्रवीत् ॥ ५७
- क्षिप्रं प्रहर निःशङ्कं स्थिरां कीर्तिमवाप्नुहि । ततस्त्वां ज्ञातविक्रान्तं नाशयिष्यामि वानर ॥ ५८
- रावणस्य वचः श्रुत्वा वायुसूनुर्वचोऽब्रवीत् । प्रहतं हि मया पूर्वमक्षं स्मर सुतं तव ॥ ५९
- एवमुक्तो महातेजा रावणो राक्षसेश्वरः । आजघानानिलसुतं तलेनोरसि वीर्यवान् ॥ ६०
- स तलाभिहतस्तेन चचाल च मुहुर्मुहुः । स्थित्वा मुहूर्तं तेजस्वी स्थैर्यं कृत्वा महामतिः ॥ ६१
- आजघानाभिसंक्रुद्धस्तलेनैवामरद्विपम् । ततस्तलेनाभिहतो वानरेण महात्मना ॥ ६२
- दशग्रीवः समाधूतो यथा भूमिचलेऽचलः । संग्रामे तं तथा दृष्ट्वा रावणं तलताडितम् ॥ ६३
- ऋषयो वानराः सिद्धा नेदुर्देवाः सहामुरैः । अथाश्वास्य महातेजा रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥ ६४
- साधु वानर वीर्येण श्लाघनीयोऽसि मे रिपुः । रावणेनैवमुक्तस्तु मारुतिर्वाक्यमब्रवीत् ॥ ६५
- धिगस्तु मम वीर्येण यस्त्वं जीवसि रावण । सकृत्तु प्रहरेदानी दुर्बुद्धे किं विकथ्यमे ॥ ६६
- ततस्त्वां मामिका मुष्टिर्नयिष्यति यमक्षयम् । ततो मारुतिवाक्येन क्रोधस्तस्य तदाज्वलत् ॥ ६७
- संरक्तनयनो यत्नान्मुष्टिमुद्यम्य दक्षिणम् । पातयामास वेगेन वानरोरसि वीर्यवान् ॥ ६८
- हनुमान् वक्षसि व्यूढे संचचाल हतः पुनः । विह्वलं तु तदा दृष्ट्वा हनुमन्तं महाबलम् ॥ ६९
- स्थेनातिरथः शीघ्रं नीलं प्रति समभ्यगात् । राक्षमानामधिपतिर्दशग्रीवः प्रतापवान् ॥ ७०

हिमवान् मन्दरो मेरुल्लोक्यं वा सहामरैः । शक्यं भुजाभ्यामुद्धतुं न संख्ये भरतानुजः ॥१११
 शक्त्या ब्राह्मणापि सौमित्रिस्ताडितस्तु स्तनान्तरे । विष्णोरचिन्त्यं स्वं भागमात्मानं प्रत्यनुस्मरन् ॥
 ततो दानवदर्पघ्नं सौमित्रिं देवकण्ठकः । तं पीडयित्वा बाहुभ्यामप्रभुर्लङ्घनेऽभवत् ॥ ११३
 अथ वायुसुतः क्रुद्धो रावणं समभिद्रवत् । आजघानोरसि क्रुद्धो वज्रकरूपेन मुष्टिना ॥ ११४
 तेन मुष्टिप्रहारेण रावणो राक्षसेश्वरः । जानुभ्यामपतद्भ्रमौ चचाल च पपात च ॥ ११५
 आस्यैः सनेत्रश्रवणैर्ववाम रुधिरं बहु । विघूर्णमानो निश्चेष्टो रथोपस्थ उपाविशत् ॥ ११६
 विसंज्ञो मूर्च्छितश्चासीन्न च स्थानं समालभत् । विसंज्ञं रावणं दृष्ट्वा समरे भीमविक्रमम् ॥ ११७
 ऋषयो वानराः सर्वे नेदुर्देवाः सवासवाः । हनुमानपि तेजस्वी लक्ष्मणं रावणादितम् ॥११८
 अनयद्राघवाभ्याशं बाहुभ्यां परिगृह्य तम् । वायुमूनोः सहत्त्वेन भक्त्या परमया च सः ॥११९
 शत्रूणामप्रकम्प्योऽपि लघुत्वमगमत्कपेः । तं ममुत्कृज्य सा शक्तिः सौमित्रिं युधि दुर्जयम् ॥
 रावणस्य रथे तस्मिन् स्थानं पुनरुपागता । आश्रस्तश्च विशल्यश्च लक्ष्मणः शत्रुमूदनः ॥ १२१
 विष्णोर्भागममीमांस्यमात्मानं प्रत्यनुस्मरन् । रावणोऽपि महातेजाः प्राप्य संज्ञां महाहवे ॥१२२
 आददे निशिनान् बणाञ्जग्राह च महद्भ्रुः । निपातितमहावीरं द्रवन्तीं वानरीं चमूम् ॥१२३
 राघवस्तु रणे दृष्ट्वा रावणं समभिद्रवत् । अथैनमुपसंगम्य हनुमान् वाक्यमब्रवीत् ॥ १२४
 मम पृष्ठं समारूढ्य राक्षसं शास्तुमर्हसि । विष्णुर्यथा गरुत्मन्तं बलवन्तं समाहितः ॥ १२५
 तच्छ्रुत्वा राघवो वाक्यं वायुपुत्रेण भाषितम् । आरुगेह महाशूरो बलवन्तं महाकपिम् ॥१२६
 रथस्थं रावणं संख्ये ददर्श मनुजाधिपः । तमालोक्य महातेजाः प्रदुद्राव स राघवः ॥ १२७
 वैरोचनिमिव क्रुद्धो विष्णुरभ्युद्यनायुधः । ज्याशब्दमकरोत्तीव्रं वज्रनिष्पेषनिःस्वनम् ॥ १२८
 गिरा गम्भीरया गमो गक्षसेन्द्रमुवाच ह । तिष्ठ तिष्ठ मम त्वं हि कृत्वा विप्रियमीदृशम् ॥१२९
 क्व नु राक्षसशार्दूल गतो मोक्षमवाप्स्यसि ॥

यदीन्द्रवैवस्वतभास्करान् वा स्वयंभुवैश्वानरशंकरान् वा ।

गमिष्यसि त्वं दश वा दिशोऽथवा तथापि मे नाद्य गतो विमोक्ष्यसे ॥ १३०

यश्चैव शक्त्याभिहतस्त्वयाद्य इच्छन् विवादं सहसाभ्युपेतः ।

स एव रक्षोगणराज मृत्युः सपुत्रदारम्य तवाद्य युद्धे ॥ १३१

एतेन चाप्यद्भुतदर्शनानि शरैर्जनस्थानकृतालयाणि ।

चतुर्दशान्यात्तवरायुधानि रक्षःसहस्राणि निपूदितानि ॥ १३२

राघवस्य वचः श्रुत्वा राक्षसेन्द्रो महाकपिम् । वायुपुत्रं महावीर्यं वहन्तं राघवं रणे ॥ १३३

रोषेण महताविष्टः पूर्ववैरमनुस्मरन् ^१ । आजघान शरैस्तीक्ष्णैः कालानलशिखोपमैः ॥	१३४
राक्षसेनाहवे तस्य ताडितस्यापि सायकैः । स्वभावतेजोयुक्तस्य भूयस्तेजोऽभ्यवर्धत ॥	१३५
ततो रामो महातेजा रावणेन कृतव्रणम् । दृष्ट्वा प्लवगशार्दूलं क्रोधस्य वशमेयिवान् ॥	१३६
तस्याभिचङ्कम्य रथं सचक्रं साश्वध्वजच्छत्रमहापताकम् । ससारथिं साशनिशूलखड्गं रामः प्रचिच्छेद शरैः सुपुङ्खैः ॥	१३७
अथेन्द्रशत्रुं तरसा जघान बाणेन वज्राशनिसंनिभेन । भुजान्तरे व्यूढसुजातरूपे वज्रेण मेरुं भगवानिवेन्द्रः ॥	१३८
यो वज्रपाताशनिसंनिपातान्न चुक्षुमे नापि चचाल राजा । स रामबाणाभिहतो भृशार्तश्चचाल चापं च मुमोच वीरः ॥	१३९
तं विह्वलन्तं प्रसमीक्ष्य रामः समाददे दीप्तमथार्धचन्द्रम् । तेनार्कवर्णे सहसा किरीटं चिच्छेद रक्षोऽधिपनेर्महात्मा ॥	१४०
तं निर्विषाशीविषसंनिकाशं शान्तार्चिपं सूर्यमिवाप्रकाशम् । गतश्रियं कृत्तकिरीटकूटमुधाच रामो युधि राक्षसेन्द्रम् ॥	१४१
कृतं त्वया कर्म महत् सुमीमं हतप्रवीरश्च कृतस्त्वयाहम् । तस्मात् परिश्रान्त इति व्यवम्यन्न त्वां शरैर्मृत्युवशं नयामि ॥	१४२
गच्छानुजानामि रणादितस्त्वं प्रविश्य रात्रिचरराज लङ्काम् । आश्वास्य निर्याहि रथी च धन्वी तदा बलं द्रक्ष्यसि मे रथस्थः ॥	१४३
स ण्वमुक्तो हतदर्पहर्षो निकृत्तचापासिहताश्वसूतः । शरार्दितः कृत्तमहाकिरीटो विवेश लङ्कां सहसा स राजा ॥	१४४
तस्मिन् प्रविष्टे रजनीचरेन्द्रे महाबले दानवदेवशत्रौ । हरीन् विशल्यान् सह लक्ष्मणेन चकार रामः परमाहवाप्रे ॥	१४५
तस्मिन् प्रभिन्ने त्रिदशेन्द्रशत्रौ सुरासुरा भूतगणा दिशश्च । ससागराः सर्षिमहोरगाश्च तथैव भूम्यम्बुचराश्च हृष्टाः ॥	१४६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे दान्मीकोये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे रावणाभिषेकनं नाम एकोनषष्टितमः सर्गः

षष्टितमः सर्गः

कुम्भकर्णप्रबोधः

स प्रविश्य पुरीं लङ्कां रामबाणभयादितः । भग्नदर्पस्तदा राजा बभूव व्यथितेन्द्रियः ॥ १
 मातङ्ग इव सिंहेन गरुडेनेव पन्नगः । अभिभूतोऽभवद्राजा राघवेण महात्मना ॥ २
 ब्रह्मदण्डप्रकाशानां विद्युत्सदृशवर्चसाम् । स्मरन् राघवबाणानां विव्यथे राक्षसेश्वरः ॥ ३
 स काञ्चनमयं दिव्यमाश्रित्य परमासनम् । विप्रेक्षमाणो रक्षांसि रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥ ४
 सर्वं तत्खलु मे मोघं यत्तप्तं परमं तपः । यत्समानो महेन्द्रेण मानुषेणास्मि निर्जितः ॥ ५
 इदं तद्ब्रह्मणो घोरं वाक्यं मामभ्युपस्थितम् । मानुषेभ्यो विजानीहि भयं त्वमिति तत्तथा ॥ ६
 देवदानवगन्धर्वैर्षेक्षराक्षसपन्नगैः । अवध्यत्वं मया प्राप्तं मानुषेभ्यो न याचितम् ॥ ७
 विदितं मानुषं मन्ये रामं दशरथात्मजम् । इक्ष्वाकुकुलनाथेन अनरण्येन यत्पुरा ॥ ८
 उत्पत्स्यते हि मद्रंशे पुरुषो राक्षसाधम । यस्त्वां सपुत्रं सामात्यं सबलं साश्वसारथिम् ॥ ९
 निहनिष्यति संग्रामे त्वां कुलाधम दुर्मते । शप्तोऽहं वेदवत्या च यदा^१ सा धर्षिता पुरा ॥
 सेयं सीता महाभागा जाता जनकनन्दिनी । उमा नन्दीश्वरश्चापि रम्भा वरुणकन्यका ॥ ११
 यथोक्तास्तन्मया^२ प्राप्तं न मिथ्या ऋषिभाषितम् । एतदेवाभ्युपागम्य यत्नं कर्तुमिहार्हम् ॥ १२
 राक्षसाश्चापि तिष्ठन्तु चर्यागोपुरमूर्धसु । स चाप्रतिमगम्भीरो देवदानवदर्पहा ॥ १३
 ब्रह्मणापाभिभूतस्तु कुम्भकर्णां विबोध्यताम् । स पराजितमात्मानं प्रहस्तं च निषूदितम् ॥ १४
 ज्ञात्वा रक्षोबलं भीममादिदेश महाबलः । द्वारेषु यत्नः क्रियतां प्राकारश्चाधिरुद्धताम् ॥ १५
 निद्रावशसमाविष्टः कुम्भकर्णां विबोध्यताम् । मुग्धं स्वपिति निश्चिन्तः कालोपहतचेतनः ॥ १६
 नव षट् सप्त चाष्टौ च मामान् स्वपिति राक्षसः । मन्त्रयित्वा प्रमुमोऽयमितस्तु नवमेऽहनि ॥
 तं तु बोधयत क्षिप्रं कुम्भकर्णं महाबलम् । स तु संख्ये महाबाहुः ककुदः सर्वरक्षसाम् ॥ १८
 वानरान् राजपुत्रौ च क्षिप्रमेव वधिष्यति । ण्ष केतुः परः संख्ये मुख्यो वै सर्वरक्षसाम् ॥ १९
 कुम्भकर्णः सदा शेते मूढो ग्राम्यमुखे ग्नः । रामेण हि निरस्तम्य संग्रामेऽस्मिन् सुदारुणे ॥
 भविष्यति न मे शाकः कुम्भकर्णे विबोधिते । किं करिष्याम्यहं तेन शक्रनुल्यबलेन हि ॥ २१
 ईदृशे व्यसने प्राप्ते यो न साहाय्य कल्पते । ते तु तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसेन्द्रस्य राक्षसाः ॥ २२
 जम्मुः परमसंभ्रान्ताः कुम्भकर्णनिवेशनम् । ते रावणसमादिष्टा मांसशोणितभोजनाः ॥ २३
 गन्धमाल्यांस्तथा भक्ष्यानादाय सहसा ययुः । तां प्रविश्य महाद्वारां सर्वतो योजनायताम् ॥
 कुम्भकर्णगुहां रम्यां सर्वगन्धप्रवाहिनीम् । कुम्भकर्णस्य निःश्वासादवधूता महाबलाः ॥ २५
 प्रतिष्ठमानाः कूच्छ्रेण यत्नात्प्रविविगुर्गुहाम् । तां प्रविश्य गुहां रम्यां शुभां काञ्चनकुट्टिमाम् ॥

ददृशुर्नैर्ऋतव्याघ्रं शयानं भीमदर्शनम् । ते तु तं विकृतं सुप्तं विकीर्णमिव पर्वतम् ॥	२७
कुम्भकर्णं महानिद्रं सहिताः प्रत्यबोधयन् । ऊर्ध्वरोमाञ्चिततनुं श्वसन्तमिव पन्नगम् ॥	२८
त्रासयन्तं महाश्रासैः शयानं भीमदर्शनम् । भीमनासापुटं तं तु पातालविपुलाननम् ॥	२९
शय्यायां न्यस्तसर्वाङ्गं मेदोरुधिरगन्धिनम् । काञ्चनाङ्गदनद्धाङ्गं किरीटिनमरिंदमम् ॥	३०
ददृशुर्नैर्ऋतव्याघ्रं कुम्भकर्णं महाबलम् । ततश्चर्कुर्महात्मानः कुम्भकर्णाग्रतस्तदा ॥	३१
मांसानां मेरुसंकाशं राशिं परमनर्षणम् । मृगाणां महिषाणां च वराहाणां च संचयान् ॥	३२
चक्रुर्नैर्ऋतशार्दूला राशिमन्नस्य चाद्भुनम् । ततः शोणितकुम्भांश्च मद्यानि विविधानि च ॥	३३
पुरस्तात् कुम्भकर्णस्य चक्रुस्त्रिदशशत्रवः । लिलिपुश्च परार्धेन चन्दनेन परंतपम् ॥	३४
दिन्यैराच्छादयामामुर्माल्यैर्गन्धः सुगन्धिभिः । धूपं सुगन्धं ससृजुस्तुष्टुबुधश्च परंतपम् ॥	३५
जलदा इव चोन्नेदुर्यानुधानास्ततस्ततः । शङ्खानांपूरयामासुः शशाङ्कसदृशप्रभान् ॥	३६
तुमुलं युगपच्चापि विनेदुश्चाप्यमर्षिताः । नेदुरास्फोटयामासुश्चिक्षिपुस्ते निशाचराः ॥	३७
कुम्भकर्णविबोधार्थं चक्रुस्ते विपुलं स्वनम् ॥	

सशङ्खभेरीपणवप्रणादमास्फोटितश्च्वेलितसिंहनादम् ।

दिशो द्रवन्तस्त्रिदिवं किरन्तः श्रुत्वा विहङ्गाः सहसा निपेतुः ॥ ३८

यदा भृशं तैर्निनदैर्महात्मा न कुम्भकर्णां बुबुधे प्रमुमः ।

ततो भ्रुमण्ठीर्मुमलानि सर्वे रक्षोगणास्ते जगृहुर्गदाश्च ॥ ३९

तं शैलशृङ्गैर्मुसलैर्गदाभिर्वृक्षैस्तलैर्मुद्गरमुष्टिभिश्च ।

सुग्वप्रसुप्तं भुवि कुम्भकर्णं रक्षाभ्युदग्राणि तदा निजघ्नुः ॥ ४०

तस्य निःश्वासवातेन कुम्भकर्णस्य रक्षमः । राक्षसा बलवन्तोऽपि स्थातुं नाशक्नुवन् पुरः ॥ ४१

ततः परिहिता गाढं राक्षसा भीमविक्रमाः । मृदङ्गपणवान् भेरीः शङ्खकुम्भगणांस्तदा ॥ ४२

दशराक्षससाहस्रा युगपत् पर्यवादयन् । नीलाञ्जनचयाकारास्ते तु तं प्रत्यबोधयन् ॥ ४३

अभिघ्नन्तो नदन्तश्च नैव संविविदे तु मः । यदा चैनं न शेकुस्ते प्रतिबोधयितुं तदा ॥ ४४

ततो गुरुरनं यत्नं दारुणं समुपाक्रमन् । अध्वानुष्टान् खरान्नागाञ्जघ्नुर्वदण्डकशाङ्कुशैः ॥ ४५

भेरीशङ्खमृदङ्गांश्च सर्वप्राणैरवादयन् । निजघ्नुश्चास्य गात्राणि महाकाष्ठकटङ्करैः ॥ ४६

मुद्गरैर्मुसलैश्चैव सर्वप्राणसमुद्यतैः । तेन शब्देन महता लङ्का समभिपूरिता ॥ ४७

सपर्वतवना सर्वा सोऽपि नैव प्रबुध्यते । ततः सहस्रं भेरीणां युगपत् समहन्यत ॥ ४८

मृष्टकाञ्चनकोणानामसक्तानां समन्ततः । पवमप्यतिनिद्रस्तु यदा नैव प्रबुध्यते ॥ ४९

शापस्य वशमापन्नस्ततः क्रुद्धा निशाचराः । महाक्रोधममाविष्टाः सर्वे भीमपराक्रमाः ॥ ५०
 तद्रक्षो बोधयिष्यन्तश्चक्रुरन्ये पराक्रमम् । अन्ये भेरीः समाजघ्नुरन्ये चक्रुर्महास्वनम् ॥ ५१
 केशानन्ये प्रलुल्लुपुः कर्णावन्ये दशन्ति च । उदकुम्भशतान्यन्ये समसिञ्चन्त कर्णयोः ॥ ५२
 न कुम्भकर्णाः पस्पन्दे महानिद्रावशं गतः । अन्ये च बलिनस्तस्य कूटमुद्गरपाणयः ॥ ५३
 मूर्ध्नि वक्षसि गात्रेषु पातयन् कूटमुद्गरान् । रज्जुबन्धनबद्धाभिः शतघ्नीभिश्च सर्वतः ॥ ५४
 वध्यमानो महाकायो न प्राबुध्यत राक्षसः । वारणानां सहस्रं तु शरीरेऽस्य प्रधावितम् ॥ ५५
 कुम्भकर्णस्ततो बुद्धः स्पर्शं परमबुध्यत ॥

स पात्यमानैर्गिरिशृङ्गवृक्षैरचिन्तयंस्तान् विपुलान् प्रहारान् ।

निद्राक्षयात् क्षुद्रयपीडितश्च विजृम्भमाणः सहस्रोत्पपात ॥ ५६

स नागभोगाचलशृङ्गकल्पौ विक्षिप्य बाहू गिरिशृङ्गमारौ ।

विवृत्य वक्त्रं बडबामुग्वाभं निशाचरोऽसौ विकृतं जजृम्भे ॥ ५७

तस्य जाजृम्भमाणस्य वक्त्रं पातालसंनिभम् । ददृशे मेरुशृङ्गाग्रं दिवाकर इवोदितः ॥ ५८

स जृम्भमाणोऽतिबलः प्रतिबुद्धो निशाचरः । निःश्वामश्वास्य संजज्ञे पर्वतादिव मारुतः ॥ ५९

रूपमुत्तिष्ठतस्तस्य कुम्भकर्णस्य तद्भ्रौ । तपान्ते सबलाकस्य मेघम्येव विवर्षतः ॥ ६०

तस्य दीप्ताग्निसदृशे विद्युत्सदृशवर्चसी । दृष्टाते महानेत्रे दीप्राविव महाग्रहौ ॥ ६१

ततस्त्वदर्शयन् सर्वान् भक्ष्यांश्च विविधान् बहून् । वराहान् महिषांश्चैव स बभक्ष महाबलः ॥ ६२

अदन् बुभुक्षितो मांसं शोणितं तृपितः पिबन् । मेदःकुम्भांश्च मद्यं च पपो गक्ररिपुस्तदा ॥ ६३

तनन्तुस इति ज्ञात्वा समुत्पेतुर्निशाचराः । गिरोभिश्च प्रणम्यैतं सर्वतः पर्यवारयन् ॥ ६४

निद्राविशदनेत्रन्तु कन्दुर्पीकृन्लोचनः । चारयन् सर्वतो दृष्टिं तान् ददर्श निशाचरान् ॥ ६५

स सर्वान् मान्त्वयामास नैर्ऋतान्नैर्ऋतर्षभः । बोधनाद्विस्मिनश्चापि राक्षमानिदमब्रवीत् ॥ ६६

किमर्थमहमादृत्य भवद्भिः प्रतिबोधितः । कञ्चित् मुकुशलं राज्ञो भयं वा नेह किञ्चन ॥ ६७

अथवा ध्रुवमन्येभ्यो भयं परमुपस्थितम् । यदर्थमेवं त्वरितैर्भवद्भिः प्रतिबोधितः ॥ ६८

अद्य राक्षमराजस्य भगमुत्पाटयाम्यहम् । पानयिष्ये महेन्द्रं वा शानयिष्ये^३ तथानलम् ॥ ६९

न ह्यल्पकारणे मुप्तं बोधयिष्यति मां गुरुः । तदाख्यातार्थतत्त्वेन मत्प्रबोधनकारणम् ॥ ७०

एवं ब्रुवाणं संरब्धं कुम्भकर्णं महाबलम् । यूपाक्षः सचिवो राज्ञः कृताञ्जलिरुवाच ह ॥ ७१

न नो दैवकृतं किञ्चिद्भयमस्ति कदाचन । मानुषान्नो भयं राजंस्तुमुलं संप्रबाधते ॥ ७२

न दैत्यदानवेभ्यो वा भयमस्ति हि तादृशम् । यादृशं मानुषं राजन् भयमस्मानुपस्थितम् ॥ ७३

१. सविद्युतः ख. ।

२. भयबानेष वा न किम् च. छ. ।

३. शीतयिष्ये च. झ. ।

शोषयिष्येऽथवा जलम् क. ।

वानरैः पर्वताकारैर्लङ्केयं परिवारिता । सीताहरणसंतमाद्रामान्स्तुमुलं भयम् ॥ ७४
 एकेन वानरणेयं पूर्वं दग्धा महापुरी । कुमारो निहतश्चाक्षः सानुयात्रः सकुञ्जरः ॥ ७५
 स्वयं रक्षोऽधिपश्चापि पौलस्त्यो देवकण्टकः । 'त्रजेति संयुगे मुक्तो रामेणादित्यतेजसा ॥ ७६
 यन्न देवैः कृतो राजा नापि दैत्यैर्न दानवैः । कृतः स इह रामेण विमुक्तः प्राणसंशयात् ॥ ७७
 स यूपाक्षवचः^१ श्रुत्वा भ्रातुर्युधि पराजयम् । कुम्भकर्णो विवृत्ताक्षो यूपाक्षमिदमब्रवीत् ॥ ७८
 सर्वमद्यैव यूपाक्ष हरिसैन्यं सलक्ष्मणम् । राघवं च रणे हत्वा पश्चाद्द्रक्ष्यामि गवणम् ॥ ७९
 राक्षसांस्तर्पयिष्यामि हरीणां मांसशोणितैः । रामलक्ष्मणयोश्चापि स्वयं पास्यामि शोणितम् ॥

तत्तस्य वाक्यं ब्रुवतो निशम्य सगवितं रोषविवृद्धदोषम् ।

महोदरो नैर्ऋतयोधमुग्न्यः कृनाञ्जलिर्वाक्यमिदं बभाषे ॥ ८१

रावणस्य वचः श्रुत्वा गुणदोषौ विमृश्य च । पश्चादपि महाबाहो शत्रून् युधि विजेष्यसि ॥ ८२
 महोदरवचः श्रुत्वा राक्षसैः परिवारितः । कुम्भकर्णो महानेजाः संप्रतस्थे महाबलः ॥ ८३
 तं समुत्थाप्य भीमाक्षं भीमरूपपगक्रमम् । राक्षसास्त्वरिता जम्बुर्दशग्रीवनिवेशनम् ॥ ८४
 ततो गत्वा दशग्रीवमामीनं परमासने । उचुर्धद्धाञ्जलिपुटाः सर्वे एव निशाचराः ॥ ८५
 प्रवुद्धः कुम्भकर्णोऽयं भ्राता ते राक्षमर्षभ । कथं तत्रैव निर्यातुं^२ द्रक्ष्यस्येनमिहागतम् ॥ ८६
 रावणस्त्वब्रवीद्दृष्टो राक्षसांस्तानुपस्थितान् । द्रष्टुमेनमिहेच्छामि यथान्यायं च पूज्यताम् ॥ ८७
 तथेत्युत्तवा तु ते सर्वे पुनरागम्य राक्षसाः । कुम्भकर्णमिदं वाक्यमूचु रावणचोदिताः ॥ ८८
 द्रष्टुं त्वां काङ्क्षते राजा सर्वराक्षसपुंगवः । गमने क्रियतां बुद्धिर्भातरं संप्रहर्षय ॥ ८९
 कुम्भकर्णस्तु दुर्धर्षो भ्रातुराज्ञाय शासनम् । तथेत्युत्तवा महाबाहुः जयनादुन्वपात ह ॥ ९०
 प्रक्षाल्य वदनं हृष्टः स्नानः परगभृषितः । पिपासुस्त्वग्दामास पानं बलसमीरणम् ॥ ९१
 ततस्ते त्वरितास्तस्य राक्षसा गवणाज्ञया । गद्यकुम्भांश्च विविधान् क्षिप्रमेवोपहारयन् ॥ ९२
 पीत्वा घटमहस्ते द्वे गमनायोपचक्रमे । ईषन्मशुक्तो मत्तस्नेजोबलममन्वितः ॥ ९३
 कुम्भकर्णो बभौ हृष्टः^३ कालान्तकयमोपमः । भ्रातुः स भयं गच्छन् रक्षोगणसमन्वितः ॥ ९४
 कुम्भकर्णपदन्यासैरकम्पयत् मेदिनीम् ॥

--

1. कृत इति ; प्रापित इत्यर्थः । देवादि-
 भिर्यामवस्थां न प्रापितो रावणः तामवस्थामिदानीं
 रामेण स प्रापितः ।

2. युद्धे भ्रातू रावणस्य सम्बन्धि, तमधि-
 कुर्वदित्यर्थः । यूपाक्षस्य वचनं पराभवं श्रुत्वा तद-
 क्षवचःश्रवणमात्रेणात्मानं पराभूतं मन्यमान इति

यावत् । यद्वा भ्रातुः पराभवं रावणपराभवबोधकं
 वचः श्रुत्वेति शब्दार्थयोरभेदाभिप्रायेण गमयितव्यम् ।

3. निर्यात्विति : द्रक्ष्यसि इति च काकुः ।

कथमिति, किमत्र विधेयमित्यर्थः ।

१. मृतेति च. छ. ।

२. रुष्टः पुनः ।

स राजमार्गं वपुषा प्रकाशयन् सहस्ररश्मिर्धरणीमिवांशुभिः ।	
जगाम तत्राञ्जलिमालया वृतः शतक्रतुर्गेहमिव स्वयंभुवः ॥	९५
तं राजमार्गस्थममित्रघातिनं वनौकसन्ते ^१ सहसा बहिः स्थिताः ।	
दृष्ट्वाप्रमेयं गिरिशृङ्गकल्पं वितत्रमुस्ते हरियूथपालाः ॥	९६
केचिच्छरण्यं शरणं स्म रामं व्रजन्ति केचिद्व्यथिताः पतन्ति ।	
केचिद्दिशः स्म व्यथिताः प्रयान्ति केचिद्भयार्ता भुवि शेरते स्म ॥	९७
तमद्रिशृङ्गप्रतिमं किरीटिनं स्पृशन्तमादित्यमिवात्मतेजसा ।	
वनौकमः प्रेक्ष्य विवृद्धमद्भुतं भयार्दिता दुद्रुविरे ततस्ततः ॥	९८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे कुम्भकर्णप्रबोधो नाम षष्ठितमः सर्गः

एकपष्टितमः सर्गः

कुम्भकर्णवृत्तकथनम्

ततो रामो महातेजा धनुरादाय वीर्यवान् । किरीटिनं महाकायं कुम्भकर्णं ददर्श ह ॥	१
तं दृष्ट्वा राक्षसश्रेष्ठं पर्वनाकारदर्शनम् । क्रममाणमिवाकाशं पुरा नारायणं प्रभुम् ॥	२
सतोयाम्बुदसंकाशं काञ्चनाङ्गदभूषणम् । दृष्ट्वा पुनः प्रदुद्राव वानराणां महाचमूः ॥	३
विद्रुतां वाहिनीं दृष्ट्वा वर्धमानं च राक्षसम् । सविस्मयमिदं रामो विभीषणमुवाच ह ॥	४
कोऽसौ पर्वतसंकाशः किरीटी हरिलोचनः । लङ्कायां दृश्यते वीर सविद्युदिव तोयदः ॥	५
पृथिव्याः केतुभृतोऽसौ महानेकोऽत्र दृश्यते । यं दृष्ट्वा वानराः सर्वे विद्रवन्ति ततस्ततः ॥	६
आचक्ष्व मे महान कोऽसौ रक्षो वा यदि वामुगः । न मयैवंविधं भूतं दृष्टपूर्वं कदाचन ॥	७
स पृष्टो गजपुत्रेण रामेणाङ्घ्रिष्ठकर्मणा । विभीषणो महाप्राज्ञः काकुत्स्थमिदमब्रवीत् ॥	८
येन वैवस्वतो युद्धे वासवश्च पराजितः । सैष विश्रवमः पुत्रः कुम्भकर्णः प्रनापवान् ॥	९
अम्य प्रमाणात्मदृशो राक्षसोऽन्यो न विद्यते ॥	

एतन् देवा युधि दानवाश्च यक्षा भुजङ्गाः पिशिताशनाश्च ।

गन्धर्वविद्याधरकिन्नराश्च सहस्रशो राघव संप्रभन्नाः ॥

१०

१. वनौकम इति ; इदं वनवामनियतममा-
पतज्ञानाविधभीरणाकृतिदर्शना इत्यर्थः न्तरे मरु-
मितम् । त इति ; विख्यातपौरुषत्वादिधर्मशतयो-
गिन इति व्यङ्ग्यम् । तेन उत्तरार्धे 'न हरियूथपालाः'

इत्यनेन न पुनरुक्त्यनुपयोगौ । वनौकसो हरियूथपा-
लाश्च वितत्रसुरिति चकारोऽध्याहृतो भूषणे ।
सहयूथपालरिति रा. पाठः ।

शूलपाणिं विरूपाक्षं कुम्भकर्णं महाबलम् । हन्तुं न शेकुस्त्रिदशाः कालोऽयमिति मोहितः ॥
प्रकृत्या ह्येष तेजस्वी कुम्भकर्णो महाबलः । अन्येषां राक्षसेन्द्राणां वरदानकृतं बलम् ॥ १२
एतेन जातमात्रेण क्षुधार्तेन महात्मना । भक्षितानि सहस्राणि सत्त्वानां सुबहून्यपि ॥ १३
तेषु संभक्ष्यमाणेषु प्रजा भयनिपीडिताः । यान्ति स्म शरणं शक्रं तमप्यर्थं न्यवेदयन् ॥ १४

स कुम्भकर्णं कुपितो महेन्द्रो जघान वज्रेण शितेन वज्री ।

स शक्रवज्राभिहतो महात्मा चचाल कोपाच्च भृशं ननाद ॥ १५

तस्य नानघमानस्य कुम्भकर्णस्य धीमनः । श्रुत्वा निनादं वित्रस्ता भूयो भूमिर्वितत्रसे ॥ १६

तत्र कोपान्महेन्द्रस्य कुम्भकर्णा महाबलः । विकृष्यैगवताहन्तं जघानोरसि वासवम् ॥ १७

कुम्भकर्णप्रहारार्तां विजज्वाल स वामवः । ततो विषेदुः सहसा देवब्रह्मर्षिदानवाः ॥ १८

प्रजाभिः सह शक्रश्च ययौ स्थानं स्वयंभुवः । कुम्भकर्णस्य दौरात्स्यं शशंमुग्धे प्रजापतेः ॥ १९

प्रजानां भक्षणं चापि देवानां चापि धर्षणम् । आश्रमध्वंसनं चापि परस्त्रीहरणं भृशम् ॥ २०

एवं प्रजा यदि त्वेष भक्षयिष्यन्ति नित्यशः । अचिरैणैव कालेन शून्यो लोको भविष्यति ॥

वामवस्य वचः श्रुत्वा सर्वलोकपितामहः । रक्षांभ्यावाहयामास^१ कुम्भकर्णं ददर्श ह ॥ २२

कुम्भकर्णं समीक्ष्यैव वितत्रास प्रजापतिः । दृष्ट्वा विश्वाम्यै चैवेदं^२ स्वयंभूरिदमब्रवीत् ॥ २३

ध्रुवं लोकविनाशाय पौलस्त्येनासि निर्मितः । तस्मात्त्वमद्यप्रभृति मृतकल्पः शयिष्यसे ॥ २४

ब्रह्मशापाभिभूतोऽथ निपयाताग्रतः प्रभोः । नतः परमसंभ्रान्तो रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥ २५

विवृद्धः काञ्चनो वृक्षः फलकाले निकृत्यते । न नमारं स्वकं न्याय्यं शप्नुमेवं प्रजापते ॥ २६

न मिश्यावचनश्च त्वं स्वप्स्यन्त्येष न संशयः । बालस्तु क्रियतानस्य शयने जागरे तथा ॥ २७

राधणस्य वचः श्रुत्वा स्वयंभूरिदमब्रवीत् । शयिता ह्येष षण्णामामानेकाहं जागरिष्यति ॥ २८

एकेनाह्वा त्वसौ वीरश्चरन् भूमिं बुभुक्षितः । व्यात्ताम्यो भक्षयेल्लोकान् संक्रुद्ध इव पावकः ॥ २९

सोऽसौ व्यसनमापन्नः कुम्भकर्णमबोधयत् । त्वत्पराक्रमभीतश्च राजा संप्रति रावणः ॥ ३०

स षष्ठं निर्गतो वीरः शिविरार्द्धीमविक्रमः । वानरान् भृशसंक्रुद्धो भक्षयन् परिधावति ॥ ३१

कुम्भकर्णं समीक्ष्यैव हरयोऽद्य प्रविद्रुताः । कथमेनं रणे क्रुद्धं वारयिष्यन्ति वानराः ॥ ३२

उच्यन्तां वानराः सर्वे यन्त्रमेतत्समुच्छ्रितम् । इति विज्ञाय हरयो भविष्यन्तीह निर्मयाः ॥ ३३

विभीषणवचः श्रुत्वा हेतुमत्सुमुग्धेरितम् । उवाच राघवो वाक्यं नीलं सेनापतिं तदा ॥ ३४

गच्छ सैन्यानि सर्वाणि व्यूह्य तिष्ठस्व पावके । द्वाराण्यादाय लङ्कायाश्चर्याश्चाप्यथ संक्रमान् ॥

1. आवाहयामास समीपं प्रापितवानित्यर्थः । द्वयनिर्वाह इति भूषणे । कुम्भकर्णमथाश्वस्ता इति गायत्रीलक्षणेन मन्त्रेण आजुहावेति तु तिलकः । ति. पाठः ।

2. इदं रक्षः इदं वक्ष्यमाणम् इति इदंशब्द-

शैलशृङ्गाणि वृक्षांश्च शिलाश्चाप्युपसंहर । तिष्ठन्तु वानराः सर्वे सायुधाः शैलपाणयः ॥	३६
राघवेण समादिष्टो नीलो हरिचमूपतिः । शशास वानरानीकं यथावत्कपिकुञ्जरः ॥	३७
ततो गवाक्षः शरभो हनुमानङ्गदस्तदा । शैलशृङ्गाणि शैलाभा गृहीत्वा द्वारमभ्ययुः ॥	३८
रामवाक्यमुपश्रुत्य हरयो जितकाशिनः । पादपैरर्दयन् वीरा वानराः परवाहिनीम् ॥	३९
ततो हरीणां तदनीकमुग्रं ग्राज गैलोद्यैतदीप्तहस्तम् ।	
गिरेः समीपानुगतं यथैव महन्महाम्बोधरजालमुग्रम् ॥	४०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे कुम्भकर्णवृत्तकथनं नाम एकषष्टितमः सर्गः

द्विषष्टितमः सर्गः

गवणाभ्यर्थना

स तु राक्षसशादृलो निद्रामदममाकुलः । राजमार्गं श्रिया जुष्टं ययौ विपुलविक्रमः ॥	१
राक्षमानां महम्रैश्च वृतः परमदुर्नयः । गृहेभ्यः पुष्पवपेण करिर्माणस्तदा ययौ ॥	२
स हेमजालविततं भानुभास्वरदर्शनम् । ददर्श विपुलं रम्यं राक्षसेन्द्रनिवेशनम् ॥	३
स तत्तदा सूर्य इवाभ्रजालं प्रविश्य रक्षाऽधिपतेर्निवेशम् ।	
ददर्श दूरेऽग्रजमामनस्थं स्वयंभुवं शक्र इवासनस्थम् ॥	४
भ्रातुः स भवनं गच्छन् रक्षोगणसमन्वितम् । कुम्भकर्णः पदन्यासैरकम्पयत मेदिनीम् ॥	५
सोऽभिगम्य गृहं भ्रातुः कक्ष्यामभिविगाह्य च । ददर्शाद्विभ्रमामीनं विमाने पुष्पके गुरुम् ॥	६
अथ दृष्ट्वा दशग्रीवः कुम्भकर्णमुपस्थितम् । तूर्णमुत्थाय संहृष्टः संनिकर्षमुपानयन् ॥	७
अथासीनस्य पर्यङ्के कुम्भकर्णा महाबलः । भ्रातुर्वन्दे चरणौ किं कृत्यमिति चाब्रवीत् ॥	८
उत्पत्य चैनं मुदिनो गवणः परिपम्बजे । स भ्रात्रा संपरिष्वक्तो यथावच्चाभिनन्दितः ॥	९
कुम्भकर्णः शुभं दिव्यं प्रतिपेदे वरासनम् । स तदासनमाश्रित्य कुम्भकर्णा महाबलः ॥	१०
संरक्तनयनः कोपाद्रावणं वाक्यमब्रवीत् । किमर्थमहमादृत्य त्वया राजन् विबोधितः ॥	११
शंभु कस्माद्भयं तेऽस्मि कोऽद्य प्रेतो भविष्यति । भ्रातरं रावणः क्रुद्धं कुम्भकर्णमवस्थितम् ॥	
ईषत्तु परिवृत्ताभ्यां नेत्राभ्यां वाक्यमब्रवीत् । अद्य ते मुमहान् कालः शयानस्य महाबल ॥	१२
मुग्वितस्त्वं न जानीषे मम रामकृतं भयम् । एष दाशरथी रामः सुग्रीवमहितो बली ॥	१४
ममुद्रं सबलस्तीर्त्वा मूलं नः परिकृन्तति । हन्त पश्यस्व लङ्गायां वनान्युपवनानि च ॥	१५

1. स्वलङ्गायामिति पदविभागे लङ्काशब्दो

1. रराज दीप्तोद्यतशृङ्खलम् इति

सेतुना सुखमागम्य^१ वानरैर्कार्णवं कृतम् । ये रक्षसां मुख्यतमा हतास्ते वानरैर्युधि ॥ १६
 वानराणां क्षयं युद्धे न पश्यामि कदाचन । न चापि वानरा युद्धे जिनपूर्वाः कदाचन ॥ १७
 तदेतद्भयमुत्पन्नं त्रायस्वेह^२ महाबल । नाशय त्वमिमानद्य तदर्थं बोधितो भवान् ॥ १८
 सर्वक्षपितकोशं च स त्वमभ्यवपद्य माम् । त्रायस्वेमां पुरी लङ्का बालवृद्धावशेषिताम् ॥ १९
 आतुरर्थे महाबाहो कुरु कर्म सुदुष्करम् । मयैवं नोक्तपूर्वां हि कच्चिद्भ्रातः परंतप ॥ २०
 त्वय्यस्ति तु मम स्नेहः परा संभावना च मे । दैवामुरेषु युद्धेषु बहुशो राक्षसर्षभ ॥ २१
 त्वया देवाः प्रतिन्यूह्य निर्जिताश्चासुरा युधि । तदेतत्सर्वमातिष्ठ वीर्यं भीमपराक्रम ॥ २२
 न हि ते सर्वभूतेषु दृश्यते सदृशो बली ॥

कुरुष्व मे प्रियहितमेतदुत्तमं यथाप्रियं प्रियगण बान्धवप्रिय ।

स्वनेजसा विधम स्पलवाहिनीं शग्द्धनं पवन इवाद्यतो महान् ॥ २३

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वान्मीकीये आदिकव्ये चतुर्विंशतिमहस्त्रिकाया मंहितायाम्
 गृहकाण्डे रावणभ्यर्चना नाम द्विषष्टितमः सर्गः

त्रिषष्टितमः सर्गः

कुम्भकर्णानुशोक

नम्य राक्षमराजस्य निशम्य परिदेवितम् । कुम्भकर्णां बभाषेऽथ वचनं प्रजहास च ॥ १
 दृष्टो दोषो हि योऽस्माभिः पुग मन्त्रावनिर्णये । हितेष्वनभिर्गन्तं सोऽयमासादितस्त्वया ॥ २
 शीघ्रं ग्लव्वभ्युपेतं त्वां फलं पापस्य कर्मणः । निरयेष्वेव पतनं यथा दुष्कृतकर्मणः ॥ ३
 प्रभमं वै महाराज कृत्यमेतदचिन्तितम् । केवलं वीर्यदर्पेण नानुबन्धो विचारितः ॥ ४
 यः पश्चात्पूर्वकार्याणि कुर्यादैश्वर्यमास्थितः । पूर्वं चोत्तरकार्याणि न स वेद नयानयौ ॥ ५
 देशकालविहीनानि कर्माणि विपरीतवत् । क्रियमाणानि दुष्यन्ति हर्वाप्यप्रयतेष्विव ॥ ६
 त्रयाणां पञ्चधा योगं कर्मणां यः प्रपश्यति । सचिवैः समयं कृत्वा स मध्ये वर्तते पथि ॥ ७
 यथागमं च यो राजा समयं विचिकीर्षति । बुध्यते सचिवान् बुद्ध्या सुहृदश्चानुपश्यति ॥ ८
 धर्ममर्थं च कामं च सर्वान् वा रक्षसां पते । भजते पुरुषः काले त्रीणि द्वन्द्वानि वा पुनः ॥
 त्रिषु चैतेषु यच्छ्रेष्ठं श्रुत्वा तन्नावबुध्यते । राजा वा राजमात्रो वा व्यर्थं तस्य बहु श्रुतम् ॥ १०
 उपप्रदानं सान्त्वं वा भेदं काले च विक्रमम् । योगं च रक्षसां श्रेष्ठ तावुभौ च नयानयौ ॥ ११

१. वानरैर्कार्णवमिति । एकार्णवशब्दो निरन्त-
 रव्याप्तौ लोके निरूढ इत्युक्तम् । एकार्णवीकृतमिति
 गो. पाठः ।

२. त्रयाणां कर्मणां क्षयवृद्धिस्थानानाम् ।
 पञ्चधा योगस्तु कर्मणामारम्भोपायः, पुरुषद्रव्यसंपत्,
 देशकालविभागः, विपत्तिप्रतीकारः, कार्यसिद्धिश्चेति ।

१. त्रायस्वेमाम् च. छ. ।

काले धर्मार्थकामान् यः संमन्य सचिवैः सह । निषेवेतात्मबाल्लोके न स व्यसनमाप्नुयात् ॥
 हितानुबन्धमालोच्य कार्याकार्यमिहात्मनः । राजा सहायतत्त्वज्ञैः सचिवैः स हि जीवति ॥ १३
 अनभिज्ञाय शास्त्रार्थान् पुरुषाः पशुबुद्धयः । प्रागल्भ्याद्वक्तुमिच्छन्ति मन्त्रेष्वभ्यन्तरीकृताः ॥
 अशास्त्रविदुषां तेषां न कार्यमहितं वचः । अर्थशास्त्रानभिज्ञानां विपुलां श्रियमिच्छताम् ॥ १५
 अहितं च हिताकारं घाष्टर्घाज्जल्पन्ति ये नराः । अवेक्ष्य मन्त्रबाह्यास्ते कर्तव्याः कृत्यदूषणाः ॥
 विनाशयन्तो भर्तारं सहिताः शत्रुभिर्बुधैः । विपरीतानि कृत्यानि कारयन्तीह मन्त्रिणः ॥ १७
 तान् भर्ता मित्रसंकाशानमित्रान् मन्त्रनिर्णये । व्यवहारेण जानीयात्मचिदानुपसंहितान् ॥ १८
 चपलस्येह कृत्यानि सहसानुप्रधावतः । छिद्रमन्ये प्रपद्यन्ते क्रौञ्चस्य^१ ग्वमिव द्विजाः ॥ १९
 यो हि शत्रुमभिज्ञाय^१ नात्मानमभिरक्षति । अवाप्नोति हि मोऽनर्थान् स्थानाच्च व्यवरोप्यते ॥
 यदुक्तमिह ते पूर्वं क्रियतामनुजेन च । तदेव नो हितं कार्यं यदिच्छसि च तत्कुरु ॥ २१
 तत्तु श्रुत्वा दशग्रीवः कुम्भकर्णस्य भाषितम् । भ्रुकुटिं चैव संचक्रे क्रुद्धश्चैनमभाषत ॥ २२
 माग्यो गुरुरिवाचार्यः किं मां त्वमनुशाससि । किमेवं वाक्छ्रमं कृत्वा काले युक्तं विधीयताम् ॥
 विभ्रमाच्चित्तमोहाद्वा बलवीर्याश्रयेण वा । नाभिपन्नमिदानी यत्प्रार्थाम्य पुनः कथाः ॥ २४
 अस्मिन् काले तु यद्युक्तं तदिदानीं विधीयताम् । गतं तु नानुशोचन्ति गतं नु गतमेव हि ॥
 ममापनयजं दोषं विक्रमेण समीकुरु । यदि खल्वस्मि मे स्नेहो विक्रमं वावगच्छसि ॥ २६
 यदि वा कार्यमेतत्ते हृदि कार्यतमं मतम् । स मुद्ध्यो विपन्नार्थं दीनमभ्यवपद्यते ॥ २७
 स बन्धुर्योऽपनीतेषु साहाय्यायोपकल्पते । तमथैवं ब्रुवाणं तु वचनं धीरदारुणम् ॥ २८
 रुष्टोऽयमिति विज्ञाय शनैः श्लक्ष्णमुवाच ह । अनीव हि समालक्ष्य भ्रातरं क्षुभितेन्द्रियम् ॥
 कुम्भकर्णः शनैर्वाक्यं बभाषे परिसन्त्वयन् । अलं राक्षसराजेन्द्र संतापमुपपद्यते ॥ ३०
 रोषं च संपरित्यज्य स्वस्थो भवितुमर्हसि । नैतन्मनमि कर्तव्यं मयि जीवति पार्थिव ॥ ३१
 तमहं नाशयिष्यामि यत्कृते परितप्यसे । अवश्यं तु हितं वाच्यं सर्वावस्थं मया तव ॥ ३२
 बन्धुभावादभिहितं भ्रातृन्नेहाच्च पार्थिव । सदृशं यत्तु कालेऽस्मिन् कर्तुं म्निग्धेन बन्धुना ॥ ३३
 शत्रूणां कदनं पश्य क्रियमाणं मया रणे । अद्य पश्य महाबाहो मया समरमूर्धनि ॥ ३४
 हते रामे सह भ्रात्रा द्रवन्तीं हरिवाहिनीम्^१ । अद्य रामस्य तद्दृष्ट्वा मयानीतं रणाच्छिरः ॥ ३५
 सुखी भव महाबाहो सीता भवतु दुःखिता । अद्य रामस्य पश्यन्तु निधनं सुमहत्प्रियम् ॥ ३६
 लङ्कायां राक्षसाः सर्वे ये ते निहतबान्धवाः । अद्य शोकपरीतानां स्वबन्धुवधकारणात् ॥ ३७
 शत्रोर्युधि विनाशेन करोम्यस्रप्रमार्जनम् । अद्य पर्वतसंकाशं समूर्यमिव तोयदम् ॥ ३८

१. क्रौञ्चस्य स्कन्दशक्तिविदारितस्य तन्नामः
पर्वतस्य ह्यं रन्ध्रं द्विजाः पक्षिण इवेत्यर्थः ।

१. अवज्ञाय पुनः ।
२. परवाहिनीम् च ।

विकीर्णं पश्य समरे सुग्रीवं प्लवगोत्तमम् । कथं त्वं राक्षसैरेभिर्मया च परिरक्षितः ॥ ३०
 जिघांसुभिर्दाशरथिं वध्यसे त्वमिहानघ । अथ पूर्वं हते तेन मयि त्वां हन्ति राघवः ॥ ४०
 नाहमात्मनि संतापं गच्छेयं गक्षसाधिप । कामं त्विदानीमपि मां व्यादिश त्वं परंतप ॥ ४१
 न परः प्रेषणीयस्ते युद्धायातुलविक्रम । अहमुत्सादयिष्यामि शत्रून्स्त्व महाबल ॥ ४२
 यदि शक्रो यदि यमो यदि पावकमारुतौ । तानहं योधयिष्यामि कुबेरवरुणावपि ॥ ४३
 गिरिमात्रशरीरस्य शितशूलधरस्य मे । नर्दतस्तीक्ष्णदंष्ट्रस्य बिभीयाच्च पुरंदरः ॥ ४४
 अथवा त्यक्तशस्त्रस्य मृद्गतस्तरसा रिपून् । न मे प्रतिमुग्धे म्यातुं कश्चिच्छक्तो जिजीविषुः ॥४५
 नैव शक्त्या न गदया नासिना^१नेषुभिः शितैः । हस्ताभ्यामेव संरब्धो हनिष्याम्यपि वज्रिणम् ॥
 यदि मे मुष्टिवेगं स राघवोऽद्य सहिष्यते । ततः पास्यन्ति बाणौघा रुधिरं राघवस्य तु^२ ॥४७
 चिन्तया बाध्यसे राजन् किमर्थं मयि तिष्ठति । सोऽहं शत्रुविनाशाय तव निर्यातुमुद्यतः ॥४८
 मुञ्च रामाद्भयं राजन् हनिष्यामीह संयुगे । राघवं लक्ष्मणं चैव सुग्रीवं च महाबलम् ॥ ४९
 हनुमन्तं च रक्षोघ्नं लङ्का येन प्रदीपिता । हरीश्चापि हनिष्यामि संयुगे समवस्थितान् ॥ ५०
 असाधारणमिच्छामि तव दातुं महद्यशः । यदि चेन्द्राद्भयं राजन् यदि वापि स्वयंभुवः^३ ॥५१
 अपि देवाः शयिष्यन्ते क्रुद्धे मयि महीतले । यमं च शमयिष्यामि भक्षयिष्यामि पावकम् ॥
 आदित्यं पानयिष्यामि सनक्षत्रं महीतले । शतक्रतुं वधिष्यामि पास्यामि वरुणालयम् ॥ ५३
 पर्वतांश्चूर्णयिष्यामि दागयिष्यामि मेढिनीम् । दीर्घकालं प्रमुसस्य कुम्भकर्णस्य विक्रमम् ॥ ५४
 अद्य पश्यन्तु भूतानि भक्ष्यमाणानि सर्वशः । नन्विदं त्रिदिवं सर्वमाहारस्य न पूर्यते ॥ ५५
 वधेन ते दाशरथेः सुगवाहं सुखं समाहर्तुमहं ब्रजामि ।
 निकृत्य रामं सह लक्ष्मणेन ग्वादामि सर्वान् हरियूथमुख्यान् ॥ ५६
 रमस्य कामं पिव चाप्यवारुणी कुरुष्व कृत्यानि विनीयतां ज्वरः ।
 मयाद्य रामे गमिते यमक्षयं चिराय सीता वशगा भविष्यति ॥ ५७
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे कुम्भकर्णानुशोको नाम त्रिषष्टितमः सर्गः

चतुःषष्टितमः सर्गः

सीताप्रलोभनोपायः

तदुक्तमतिकायस्य बलिनो बाहुशालिनः । कुम्भकर्णस्य वचनं श्रुत्वोवाच महोदरः ॥ १
 कुम्भकर्णं कुले जातो धृष्टः प्राकृतदर्शनः । अवलितो न शक्रोपि कृत्यं सर्वत्र वेदितुम् ॥ २

१. निश्चितैः शरैः इति मुद्रितकोशेषु

३. अस्यानन्तरम् --तं तेऽहं नाशयिष्यामि

२. मे पुना । अस्यानन्तरम्--लक्ष्मणस्य च

नैशं तम इवांशुमान्—इति क. ख. ।

पास्यामि चिरकाल[ब्धं]पिपास[सि]तः—इति क. ख.

न हि राजा न जानीते कुम्भकर्णं नयानयौ । त्वं तु कैशोरकादृष्टः केवलं वक्तुमिच्छसि ॥३
 स्थानं वृद्धिं च हानिं च देशकालविभागवित् । आत्मनश्च परेषां च बुध्यते राक्षसर्षभः ॥ ४
 यत्त्वशक्यं बलवता कर्तुं प्राकृतबुद्धिना । अनुपासितवृद्धेन कः कुर्यात्तादृशं बुधः ॥ ५
 यांस्तु धर्मार्थकामांस्त्वं ब्रवीषि पृथगाश्रयान् । अनुबोद्धुं स्वभावे तान्न हि लक्षणमस्ति ते ॥ ६
 कर्म चैव हि सर्वेषां कारणानां प्रयोजकम् । श्रेयः पापीयसां चात्र फलं भवति कर्मणाम् ॥ ७
 निःश्रेयसफलावेव धर्मार्थावितरावपि । अधर्मानर्थयोः प्राप्तिः फलं च प्रत्यवायिकम् ॥ ८
 ऐहलौकिकपारत्रं कर्म पुंभिर्निषेव्यते । कर्माण्यपि तु कल्याणि लभते काममास्थिनः ॥ ९
 तत्र क्लृप्तमिदं राजा हृदि कार्यं मतं च नः । शत्रौ हि साहसं यत्स्यात्किमिवात्रापनीयते ॥
 एकस्यैवाभियाने तु हेतुः कथिनस्त्वया । तत्राप्यनुपपन्नं ने वक्ष्यामि यदमाधु च ॥ ११
 येन पूर्वं जनस्थाने बहवोऽतिबला हताः । राक्षसा राघवं तं त्वं कथमेको जयिष्यसि ॥ १२
 ये पुगं निर्जिताग्नेन जनस्थाने महौजसः । राक्षसांस्तान् पुरं सर्वान् भीतानद्यापि पश्यसि ॥
 तं सिंहमिव संकृद्धं रामं दशरथात्मजम् । सर्पं मुसमिवाबुधं प्रबोधयितुमिच्छसि ॥ १४
 ज्वलन्तं तेजसा नित्यं क्रोधेन च दुरामदम् । कस्तं भृत्युमिधामद्यमामादयितुमर्हति ॥ १५
 संशयमथमिदं सर्वं शत्रोः प्रतिमामग्ने । एकस्य गगनं तत्र न हि मे रोचते भृशम् ॥ १६
 हीनार्थः मुसमृद्धार्यं को गिपुं प्राकृतं यथा । निश्चित्य जीविन्त्यागं वशमानेनुमिच्छति ॥ १७
 यस्य नाम्नि मनुष्येषु सदृशो राक्षसोत्तम । कथमाशंसमे योद्धुं तुल्येनेन्द्रविवस्मतो ॥ १८
 एवमुक्त्वा तु संरब्धं कुम्भकर्णं महोदरः । उवाच रक्षसां मध्ये गवणं लोकरावणम् ॥ १९
 लब्ध्वा पुनस्त्वं वैदेहः । किमर्थं संप्रजल्पसि । दीच्छामि तदा मीना वशगा ते भविष्यति ॥२०
 दृष्टः कश्चिदुपायो मे मीतोपस्थानकारकः । रुचिरश्चेत्प्रधा बुद्ध्या राक्षसेश्वरं तं शृणु ॥ २१
 अहं द्विजिह्वं मंदादी कुम्भकर्णो वितर्दनः । पञ्च रामवधायैते निर्यान्वित्यवधोपय ॥ २२
 ततो गत्वा वयं युद्धं दास्यामस्तस्य यत्नत । जेष्यामो यदि ते शत्रून्लोपायै कृत्यमस्ति नः ॥
 अथ जीवति नः शत्रुर्वयं च कृतसंयुगाः । ततस्तदभिपत्स्यामो मनसा यत्समीक्षितम् ॥ २४
 वयं युद्धादिदेष्यामो रुधिरंण ममुक्षिताः । विदार्यं स्वतनुं बाणै राभनामाङ्गिनैः शिनैः ॥ २५
 भक्षितो राघवोऽस्माभिर्लक्ष्मणश्चेति वादिनः । तव पादौ ग्रहीष्यामस्त्वं नः कामं प्रपूर्य ॥
 ततोऽवधोपयं पुरं गजभक्त्येन पार्थिव । हतो रामः सह आत्रा ससैन्य इति सर्वतः ॥ २७
 प्रीतो नाम ततो भूत्वा भृत्यानां त्वमरिद्रम । भोगांश्च परिवागंश्च कामांश्च यसु दापय ॥ २८
 ततो माल्यानि वामांभि वीगणामनुलेपनम् । पेयं च बहु योधेभ्यः स्वयं च मुदितः पिब ॥
 ततोऽस्मिन् बहुलीभूते कौलीने सर्वतो गते । भक्षितः समुद्रद्रामो राक्षसैरिति विश्रुते ॥ ३०
 प्रविश्याश्वास्य चापि त्वं सीतां रहसि सान्त्वय । धनधान्यैश्च कामैश्च रत्नैश्चैनां प्रलोभय ॥३१
 अनयोपधया गजन् भयशोकानुबन्धया । अकामा त्वद्वशं सीता नष्टनाथा गमिष्यति ॥ ३२

रञ्जनीयं हि भर्तारं विनष्टमवगम्य सा । नैराश्यात् स्त्रीलघुत्वाच्च त्वद्गणं प्रतिपत्स्यते ॥ ३३
 सा पुरा सुखसंवृद्धा सुस्वार्हा दुःखकर्शिता । त्वय्यधीनं मुखं ज्ञान्वा सर्वथोपगमिष्यति ॥ ३४
 एतत् सुनीतं मम दर्शनेन रामं हि दृष्ट्वैव भवेदनर्थः ।
 इहैव ते सेत्स्यति मोलुको भूर्महानयुद्धेन सुगम्य लाभः ॥ ३५
 अनष्टसैन्यो ह्यनवाप्तसंशयो रिपूनयुद्धेन जयन्नराधिपः ।
 यशश्च पुण्यं च महन्महीपते श्रियं च कीर्तिं च चिरं समश्नुते ॥ ३६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वात्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहस्त्रिकाया महितायाम्
 युद्धकाण्डे सीताप्रलोभनोपायो नाम चतुःषष्टितमः मगः

पञ्चषष्टितमः मर्गः

कुम्भकर्णाभिषेणम्

स तथोक्तस्तु निर्भर्त्स्य कुम्भकर्णा महोदरम् । अब्रवीद्राक्षसश्रेष्ठं भ्रातरं रावणं ततः ॥ १
 सोऽहं तव भयं घोरं वधात्तस्य दुरात्मन । गमम्याद्य प्रमार्जामि निर्वैरो हि सुखी भव ॥ २
 गर्जन्ति न वृथा शूरा निर्जला इव तोयदा । पश्य सपद्यमानं तु गजितं युधि कर्मणा^१ ॥ ३
 न मर्षयति चात्मानं सभावयति नात्मना । अदर्शयित्वा शूरास्तु कर्म कुर्वन्ति दुष्करम् ॥ ४
 विक्लवानामवुद्धीनां राजां पण्डितमानिनाम् । शृण्वतां सादितमिदं त्वद्विधानां महोदर ॥ ५
 युद्धे कापुरुषैर्नित्यं भवद्भिः प्रियवादिभिः । राजानभनुगच्छद्भिः कृत्यमेतद्वि सादितम् ॥ ६
 राजशेषा कृता लङ्का क्षीण कोशो बलं हतम् । राजानमिममासाद्य सुहृच्चिह्नमित्रकम् ॥ ७
 एष निर्याम्यहं युद्धमुद्यतः शत्रुनिर्जये । दुर्नयं भवतामद्य समीकर्तुमिहाहवे ॥ ८
 एवमुक्तवतो वाक्यं कुम्भकर्णस्य धीमतः । प्रत्युवाच ततो वाक्यं प्रहमन् राक्षसाधिपः ॥ ९
 महोदरोऽयं रामात्तु परित्रस्तो न सशतः । न हि रोचयते तान युद्धं युद्धविशारद ॥ १०
 कश्चिन्मे त्वत्समो नास्ति सौहृदेन बलेन च । गच्छ शत्रुवधाय त्वं कुम्भकर्ण जयाय च ॥ ११
 तस्मात्तु भयनाशार्थं भवान् सबोधितो मया । अयं हि कालः सुहृदां राक्षसानामरिदम ॥ १२
 तद्गच्छ शूलमादाय पाशहस्त इवान्तकः । वानरान् राजपुत्रौ च भक्षयादित्यतेजसौ ॥ १३
 समालोक्य तु ते रूपं चिद्रविष्यन्ति वानरा । रामलक्ष्मणयोश्चापि हृदये प्रस्फुटिष्यतः ॥ १४

1. तोयदानकर्माणो हि मेघा यदा रिक्तजला भवन्ति तदा निरर्धकं न गर्जन्ति यथा तथा स्वविक्रमानुरूपमव्यवस्थन्तः शूरा नेव गर्जन्ति । यथा तत्रयम-वसन्नबलो महोदरो गर्जति । तत् पश्य मे युधतः, तोयदा इत्यस्य समुदायार्थमात्रं स्वीकृत्य व्यतिरेक

दृष्टान्तता स्वीकारेऽपि शिष्यत्येवार्थः । अभिवर्षतो जलपूर्णैरेव पयोदस्य, कर्मणा स्वयमेव सपद्यमानं गजितमिति व्याख्येयम् ॥

१. अदृष्टसैन्यो. ज. झ.

एवमुक्त्वा महाराजः कुम्भकर्णं महाबलम् । पुनर्जातमिवात्मानं मेने राक्षसपुंगवः ॥ १५
 कुम्भकर्णबलाभिज्ञो जानंस्तस्य पराक्रमम् । बभूव मुदितो राजा शशाङ्क इव निर्मलः ॥ १६
 इत्येवमुक्तः संहृष्टो निर्जगाम महाबलः । राज्ञस्तु वचनं श्रुत्वा कुम्भकर्णः समुद्यतः ॥ १७
 आददे निशितं शूलं वेगाच्छत्रुनिर्बहणम् । सर्वकालायसं दीप्तं तप्तकाञ्चनभूषणम् ॥ १८
 इन्द्राशनिसमं भीमं वज्रप्रतिमगौरवम् । देवदानवगन्धर्वयक्षकिन्नरसूदनम् ॥ १९
 रक्तमाल्यं महाधाम म्वतश्चोद्गतपावकम् । आदाय निशितं शूलं शत्रुशोणितरञ्जितम् ॥ २०
 कुम्भकर्णो महातेजा रावणं वाक्यमब्रवीत् । गमिष्याम्यहमेकाकी तिष्ठत्विह बलं महत् ॥ २१
 अद्य तान् क्षुमितान् क्रुद्धो बक्षयिष्यामि वानरान् । कुम्भकर्णवचः श्रुत्वा रावणो वाक्यमब्रवीत्
 सैन्यैः परिवृतो गच्छ शूलमुद्गरपाणिभिः । वानरा हि महात्मानः शीघ्राः सुव्यवसायिनः ॥२३
 एकाकिनं प्रमत्तं वा नयेयुर्दशनैः क्षयम् । तस्मात् परमदुर्धर्षैः सैन्यैः परिवृतो व्रज ॥ २४
 रक्षसामहितं सर्वं शत्रुदक्षं निषृद्य । अथासनात् समुत्पत्य स्रजं मणिकृनान्तराम् ॥ २५
 आबबन्ध महातेजाः कुम्भकर्णस्य रावणः । अङ्गदान्यङ्गुलीवेष्टान वगण्याभरणानि च ॥ २६
 हारं च शशिसंकाशमाबबन्ध महात्मनः । दिव्यानि च मुगन्धीनि माल्यदामानि रावणः ॥२७
 श्रोत्रे चासञ्जयामास श्रीमती चाम्य कुण्डले । काञ्चनाङ्गदकेयूरग्निकाभरणभूषितः ॥ २८
 कुम्भकर्णो बृहत्कर्णः सुहुतोऽग्निरिवावभौ । श्रोणीसूत्रेण महता मेचकेन व्यगजन ॥ २९
 अमृतोत्पादने नद्धो भुजङ्गेनेव मन्दरः ॥

स काञ्चनं भारम्हं निवातं विद्युत्प्रभं दीप्तमिवात्मभामा ।

आबध्यमानः कवचं रगज मन्ध्याभ्रसंवीन इवादिराजः ॥ ३०

सर्वाभरणनद्धाङ्गः शूलपाणिः स राक्षसः । त्रिविक्रमकृतोन्माहो नागयण इवावभौ ॥ ३१
 आतरं संपरिष्वज्य कृत्वा चाभिप्रदक्षिणम् । प्रणम्य शिरसा तस्मै संप्रतस्थे महाबलः ॥ ३२
 निष्पतन्तं महाकायं महानादं महाबलम् । तमाशीर्भिः प्रशस्ताभिः प्रेषयामास रावणः ॥ ३३
 शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषैः सैन्यैश्चापि वरायुधैः । तं गजैश्च तुरंगैश्च स्यन्दनैश्चाम्बुदम्बनैः ॥ ३४
 अनुजमुर्महात्मानं रथिनां रथिनां वरम् । सर्पैरुष्टैः खरैरश्वैः सिंहद्विपमृगद्विजैः ॥ ३५
 अनुजमुश्च तं घोरं कुम्भकर्णं महाबलम् ॥

स पुष्पवर्षैरवकीर्यमाणो धृनातपत्रः शितशूलपाणिः ।

मदोत्कटः शोणितगन्धमतो विनिर्ययौ दानवदेवशत्रुः ॥ ३६

पदातयश्च बहवो महानादा महाबलाः । अन्व्यू राक्षसा भीमा भीमाक्षाः शस्त्रपाणयः ॥ ३७

रक्ताक्षाः सुमहाकाया नीलाञ्जनचयोपमाः । शूलानुधम्य खड्गांश्च निशितांश्च परश्वधान् ॥ ३८

बहुव्यामांश्च परिधान् गदाश्च मुसलानि च । तालम्कन्धांश्च विपुलान् क्षेपणीयान् दुरासदान् ॥
 अथान्यद्ब्रपुरादाय दारुणं रोमहर्षणम् । निष्पपात महातेजाः कुम्भकर्णो महाबलः ॥ ४०
 धनुःशतपरीणाहः स षट्शतसमुच्छ्रितः । रौद्रः शकटचक्राक्षो महापर्वतसंनिभः ॥ ४१
 संनिवर्त्य च रक्षांसि दग्धशैलोपमो महान् । कुम्भकर्णो महावक्त्रः प्रहसन्निदमब्रवीत् ॥ ४२
 अद्य वानरमुख्यानां तानि यृथानि भागशः । निर्देहिष्यामि संक्रुद्धः शलभानिव पावकः ॥ ४३
 नापराध्यन्ति मे कामं वानरा वनचारिणः । जानिरस्मद्विधानां सा पुरोद्यानविभूषणम् ॥ ४४
 पुग्रोधस्य मूलं तु राघवः सहलक्ष्मणः । हने तस्मिन् हतं सर्वं तं वधिष्यामि संयुगे ॥ ४५
 एवं तस्य ब्रुवाणस्य कुम्भकर्णस्य राक्षसाः । नादं चक्रुर्महाघोरं कम्पयन्त इवार्णवम् ॥ ४६
 तस्य निष्पततमृतूर्णं कुम्भकर्णस्य धीमतः । बभूवुर्घोररूपाणि निमित्तानि समन्ततः ॥ ४७
 उल्काशनियुता मेघा बभूवुर्गर्दभारुणाः । ससागरवना चैव वसुधा ममकम्पत ॥ ४८
 घोररूपाः शिवा नेदुः मज्ज्वालकवलैर्मुग्धैः^१ । मण्डलान्यपसन्त्यानि बवन्धुश्च विहङ्गमाः ॥ ४९
 निष्पपात च मालेव गृध्राऽस्य पथि गच्छतः । प्रास्फुरन्नयनं चास्य मन्व्यो बाहुरकम्पत ॥ ५०
 निष्पपात तदा चोल्का ज्वलन्ती भीमनि म्वना । आदित्यो निष्प्रभश्चामीत्र प्रवाति सुखोऽनिलः ॥
 अचिन्तयन् महोत्पातानुत्थितान् रोमहर्षणान् । निर्ययौ कुम्भकर्णस्तु कृनान्तबलचोदितः ॥ ५२
 स लङ्घयित्वा प्राकारं पद्भ्यां पर्वतसंनिभः । ददर्शाभ्रघनप्रग्न्यं वानरानीकमद्भुतम् ॥ ५३
 ते दृष्ट्वा राक्षमश्रेष्ठं वानराः पर्वतोपमम् । वायुनुन्ना इव घना ययुः सर्वा दिशस्तदा ॥ ५४

तद्धानरानीकमतिप्रचण्डं दिशो द्रवद्भिन्नमिवाभ्रजालम् ।

स कुम्भकर्णः समवेक्ष्य हर्षान्निनाद भूयो घनवद्धनाभः ॥

५५

ते तस्य घोरं निनदं निशम्य यथा निनादं दिवि वारिदस्य ।

पेतुर्धरण्यां बहवः प्लवङ्गा निवृत्तमूला इव सालवृक्षाः ॥

५६

विपुलपरिघवान् स कुम्भकर्णो रिपुनिधनाय विनिःसृतो महात्मा ।

कपिगणभयमाददत् सुभीमं प्रभुग्वि किङ्करदण्डवान् युगान्ते ॥

५७

इत्यापं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये अदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे कुम्भकर्णाभिषेणनं नाम पञ्चषष्टितमः सर्गः

१. उद्भ्रज्ज्वालानि कबलानि वद्विपिण्डाः येषु, तैर्मुखैरित्यर्थः

षट्षष्टितमः सर्गः

वानरपर्यवस्थापनम्

स लङ्घयित्वा प्राकारं गिरिकूटोपमो महान् । निर्ययौ नगरात्पूर्णं कुम्भकर्णो महाबलः ॥ १
 स ननाद महानादं समुद्रमभिनादयन् । जनयन्निव निर्घानान् विधमन्निव पर्वतान् ॥ २
 तमवध्यं मधवता यमेन वरुणेन वा । प्रेक्ष्य भीमाक्षमायान्तं वानरा विप्रदुद्रुवुः ॥ ३
 तांस्तु विप्रद्रुतान् दृष्ट्वा वालिपुत्रोऽङ्गदोऽब्रवीत् । नलं नीलं गवाक्षं च कुमुदं च महाबलम् ॥
 आत्मानमत्र विस्मृत्य वीर्याण्यभिजनानि च । क्व गच्छन् भयत्रस्ताः प्राकृता हरयो यथा ॥ ५
 साधु सौम्या निवर्तध्वं किं प्राणान् परिरक्षथ । नालं युद्धाय वै रक्षो महतीयं विभीषिका ॥३
 महतीमुत्थितामेनां राक्षसानां विभीषिकाम् । विक्रमाद्विधमिष्यामो निवर्तध्वं प्लवङ्गमाः ॥ ७
 कृच्छ्रेण तु समाश्रस्य संगम्य च ततस्ततः । वृक्षाद्रिहस्ता हरयः संप्रतस्थू रणाजिरम् ॥ ८
 ते निवृत्य तु संक्रुद्धाः कुम्भकर्णं वनोक्तमः । निजघ्नुः परमक्रुद्धाः समदा इव कुज्जराः ॥ ९
 प्रांगुभिर्गिरिशृङ्गैश्च शिलाभिश्च मद्वाबलः । पादपैः पुष्पिताम्रैश्च हन्यमानो न कम्पते ॥ १०
 तस्य गात्रेषु पतिता भिद्यन्ते शनयः शिलाः । पादपाः पुष्पिताम्राश्च भग्नाः पेतुर्महीतले ॥११
 सोऽपि सैन्यानि संक्रुद्धो वानराणां महौजमाम् । ममन्थ परमायतो वनान्यग्निरिवोत्थितः ॥
 लोहितार्द्रास्तु बहवः शेरते वानरर्षभाः । निग्स्ताः पतिता भूमौ ताम्रपुष्पा इव द्रुमाः ॥ १३
 लङ्घयन्तः प्रधावन्तो वानरा नावलोकन् । केचिन् समुद्रे पतिताः केचिद्गगनमाश्रिताः ॥ १४
 वध्यमानान्स्तु ते वीग राक्षमेन बलीयमा । सागरं येन ते तीर्णाः पथा तेन प्रदुद्रुवुः ॥ १५
 ते म्थलानि तथा निम्नं विषण्णवदना भयात् । रुक्षा वृक्षान् मरारुढाः केचिन् पर्वतमाश्रिताः ॥
 ममज्जुर्णवे केचिद्गुहाः केचित् समाश्रिताः । निपेतुः प्लवगाः केचित् केचिन्नैवावनस्थिरं ॥
 केचिद्भूमौ निपतिताः केचित् मुसा मृता इव । तान् समीक्ष्याङ्गदो भग्नान् वानरानिदमब्रवीत् ॥
 अवतिष्ठन् युष्यामो निवर्तध्वं प्लवङ्गमाः । भग्नानां वो न पश्यामि परिगम्य महीमिपाम् ॥ १९
 स्थानं सर्वं निवर्तध्वं किं प्राणान् परिरक्षथ । निरायुधानां द्रवतामसङ्गगतिपौरुषाः ॥ २०
 दारा ह्यपहसिष्यन्ति स वै घातस्तु जीविनाम् । कुलेषु जाताः सर्वे स विस्तीर्णेषु महत्सु च ॥
 क्व गच्छथ भयत्रस्ता हरयः प्राकृता यथा । अनार्याः खलु यद्गीतास्त्यक्त्वा वीर्यं प्रधावन् ॥
 विकत्थनानि वो यानि तदा वै जनसंमदि । तानि वः क्व नु यानानि सोदग्ग्राणि महान्ति च ॥
 भीरुप्रवादाः श्रूयन्ते यस्तु जीवन्ति धिक्कृतः । मार्गः मत्पुरुषैर्जुष्टः सेव्यतां त्यज्यतां भयम् ॥
 श्यामहेऽयं निहन्ताः पृथिव्यामल्पजीविनाः । दुष्प्रापं ब्रह्मलोकं वा प्राप्नुमो युधि सूदिताः ॥
 संप्राप्नुयामः कीर्तिं वा निहन्त्या शत्रुमाहवे । जीविन् वीरलोकस्य भोक्ष्यामो वसु वानराः ॥

न कुम्भकर्णः काकुत्स्थं दृष्ट्वा जीवन् गमिष्यति । दीप्यमानमिवासाद्य पतङ्गो ज्वलनं यथा ॥२७
 पलायनेन चोद्दिष्टाः^१ प्राणान् रक्षामहे वयम् । एकेन बहवो भग्ना यशो नाशं गमिष्यति ॥२८
 एवं ब्रुवाणं तं शूरमङ्गदं कनकाङ्गदम् । द्रवमाणास्ततो वाक्यमूचुः शूरविगर्हितम् ॥ २९
 कृतं नः कदनं घोरं कुम्भकर्णेन रक्षसा । न म्यानकालं गच्छामो दयितं जीवितं हि नः ॥३०
 एतावदुक्त्वा वचनं सर्वे ते भेजिरे दिशः । भीमं भीमाक्षमायान्तं दृष्ट्वा वानरयूथपाः ॥ ३१
 द्रवमाणास्तु ते वीरा अङ्गदेन वलीमुग्वाः । सान्त्वैश्वैवानुमानैश्च ततः सर्वे निवर्तिताः ॥ ३२
 प्रहर्षमुपनीताश्च वालिपुत्रेण धीमता । आज्ञाप्रतीक्षास्तम्भुश्च सर्वे वानरयूथपाः ॥ ३३

ऋषभशरभमैन्दधृप्रनीलाः कुमुदमुपेणगवाक्षरम्भताराः ।

द्विविदपनसवायुपुत्रमुख्यास्त्वरिततराभिमुखं रणं प्रयाताः ॥ ३४

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे वानरपर्यवस्थापनं नाम षट्षष्ठितमः सर्गः

सप्तषष्ठितमः सर्गः

कुम्भकर्णवधः

ते निवृत्ता महाकायाः श्रुत्वाङ्गदवचस्तदा । नैष्ठिकां बुद्धिमामाद्य सर्वे संग्रामकाङ्क्षिणः ॥ १
 ममुदीरितवीर्याश्च समारोपितविक्रमाः । पर्यवस्थापिता वाक्यैरङ्गदेन वलीमुग्वाः ॥ २
 प्रयानाश्च गता हर्षं मग्णे कृन्निश्चयाः । चक्रुः सुतुमुल युद्धं वानगमत्यक्तजीविताः ॥ ३
 अथ वृक्षान् महाकायाः मानूनि सुमहान्ति च । वानगभृत्पूर्णमुद्यम्य कुम्भकर्णमिद्रुताः ॥ ४
 स कुम्भकर्णः सक्रुद्धो गदामुद्यम्य वीर्यवान् । अर्दयन् सुमहाकायः ममन्ताद्याक्षिपद्रिपून् ॥ ५
 शतानि सप्त चाष्टौ च महन्मणि च वानगः । प्रकीर्णाः शेरते भूमौ कुम्भकर्णेन पोथिताः ॥६
 षोडशाष्टौ च दश च विंशतं त्रिंशत्तथैव च । परिक्षिप्य च बाहुभ्यां खादन् विपरिधावति ॥७
 भक्षयन् भृशसंकुद्धो गरुडः पन्नगानिव । कृच्छ्रेण च समाश्रन्ताः संगम्य च ततस्ततः ॥ ८
 वृक्षाद्रिहस्ता हरयस्तस्थुः संग्राममूर्धनि । ततः पर्वतमुत्पाद्य द्विविदः प्लवगर्षभः ॥ ९
 दुद्राव गिरिशृङ्गाभं विलम्ब इव तोयदः । तं ममुत्पत्य चिक्षेप कुम्भकर्णस्य वानरः ॥ १०
 तमप्राप्तो महाकायं तस्य सैन्येऽपतत्तदा । ममर्दाश्वान् गजांश्चापि रथांश्चैव नगोत्तमः ॥ ११
 तानि चान्यानि रक्षांसि पुनश्चान्यद्विरेः शिरः । तच्छैलशृङ्गाभिहतं हताश्वं हतसारथि ॥ १२
 रक्षसां रुधिरक्लिन्नं बभूवायोधनं महत् । रथिनो वानरेन्द्राणां शरैः कालान्तकोपमैः ॥ १३

1. उद्दिष्टा इति, महावीरेषु सर्वेषु सर्वैर्गणिताः । व्याख्यातारः । 'पलायनेन चेत् दिष्टात्' इति
 अथवा उद्दिष्टाः पलायिता एत इति जनैरपदिष्टा इति चेद्दृश्यते स पाठः श्लिष्टः ॥

शिरांसि नदतां जह्नुः सहसा भीमनिःस्वनाः । वानराश्च महात्मानः समुत्पाट्य महाद्रुमान् ॥
 रथानश्चान् गजानुष्टान् राक्षसानभ्यसूदयन् । हनूमाञ्शैलशृङ्गाणि वृक्षांश्च विविधान् बहून् ॥
 ववर्ष कुम्भकर्णस्य शिरस्यम्बरमास्थितः । तानि पर्वतशृङ्गाणि शूलेन स बिभेद ह ॥ १६
 बभञ्ज वृक्षवर्षं च कुम्भकर्णो महाबलः ॥

ततो हरीणां तदनीकमुग्रं दुद्राव शूलं निशितं प्रगृह्य ।
 तस्थौ ततोऽस्यापततः पुरस्तान्महीधराग्रं हनुमान् प्रगृह्य ॥ १७

स कुम्भकर्णं कुपितो जघान वेगेन शैलोत्तमभीमकायम् ।
 स चुक्षुभे तेन तदाभिभूतो मेदारद्रगात्रो रुधिगवसिक्तः ॥ १८

स शूलमाविध्य तडित्प्रकाशं गिरिं यथा प्रज्वलिताग्रशृङ्गम् ।
 बाह्वन्तरे मारुतिमाजघान गुहोऽचलं क्रौञ्चमिवोग्रशक्त्या ॥ १९

स शूलनिर्भिन्नमहाभुजान्तरः प्रविह्वलः शोणितमुद्रमन् मुखात् ।
 ननाद भीमं हनुमान् महाहवे युगान्तमेघस्तनितस्वनोपमम् ॥ २०

ततो विनेदुः सहसा प्रहृष्टा रक्षोगणान्तं व्यथितं समीक्ष्य ।
 प्लवङ्गमास्तु व्यथिता भयार्ताः प्रदुद्रुवुः संयति कुम्भकर्णात् ॥ २१

ततस्तु नीलो बलवान् पर्यवस्थापयन् बलम् । प्रविचिक्षेप शैलाग्रं कुम्भकर्णाय धीमते ॥ २२

तमापतन्तं संप्रेक्ष्य मुष्टिनाभिजघान ह । मुष्टिप्रहागभिहतं तच्छैलाग्रं व्यशीर्यत ॥ २३

सविम्फुलिङ्गं सज्वालं निपपात महीतले । ऋषभः शरभो नीलो गवाक्षो गन्धमादनः ॥ २४

पञ्च वानरशार्दूलाः कुम्भकर्णमुपाद्रवन् । शैलैर्वृक्षस्तलैः पादैर्मुष्टिभिश्च महाबलाः ॥ २५

कुम्भकर्णं महाकायं सर्वतोऽभिप्रदुद्रुवुः । स्पर्शानिव प्रहारांस्तान् वेदयानो न विव्यथे ॥ २६

ऋषभं तु महावेगं बाहुभ्यां परिपम्वत्ने । कुम्भकर्णभुजाभ्यां तु पीडितो वानरर्षभः ॥ २७

निपपातर्षभो भीमः प्रमुग्वाद्धान्तशोणितः । मुष्टिना शरभं हत्वा जानुना नीलमाहवे ॥ २८

आजघान गवाक्षं तु तलेनेन्द्ररिपुस्तदा । पादेनाभ्यहनत् क्रुद्धस्तरसा गन्धमादनम् ॥ २९

दत्तप्रहारव्यथिता मुमुहुः शोणितोक्षिताः । निपेतुस्ते तु मेदिन्यां निकृता इव किंशुकाः ॥ ३०

तेषु वानरमुख्येषु पतितेषु महात्मसु । वानराणां सहस्राणि कुम्भकर्णं प्रदुद्रुवुः ॥ ३१

तं शैलमिव शैलाभाः सर्वे ते प्लवगर्षभाः । समारुह्य समुत्पत्य ददंशुश्च महाबलाः ॥ ३२

तं नखैर्दशनैश्चापि मुष्टिभिर्जानुभिस्तथा । कुम्भकर्णं महाकायं ते जघ्नुः प्लवगर्षभाः ॥ ३३

स वानरसहस्रैस्तैराचितः पर्वतोपमः । रराज राक्षमव्याघ्रो गिरिरात्मरुहैरिव ॥ ३४

बाहुभ्यां वानरान् सर्वान् प्रगृह्य मुमहाबलः । भक्षयामास संक्रुद्धो गरुडः पन्नगानिव ॥ ३५

प्रक्षिप्ताः कुम्भकर्णेन वक्त्रे पातालसंनिभे । नासापुटाभ्यां निर्जग्मुः कर्णाभ्यां चैव वानराः ॥
 भक्षयन् भृशसंकुद्धो हरीन् पर्वतसंनिभः । बभञ्ज वानरान् सर्वान् संक्रुद्धो राक्षसोत्तमः ॥ ३७
 मांसशोणितसंक्लेदां भूमिं कुर्वन् म राक्षसः । चचार हरिसैन्येषु कालाग्निरिव मूर्च्छितः ॥ ३८
 वज्रहस्तो यथा शक्रः पाशहस्त इवान्तकः । शूलहस्तो बभौ संख्ये कुम्भकर्णो महाबलः ॥ ३९
 यथा शुष्कान्यरण्यानि ग्रीष्मे दहति पावकः । तथा वानरसैन्यानि कुम्भकर्णो विनिर्दहत् ॥
 ततस्ते वध्यमानास्तु हतयूथा विनायकाः । वानरा भयसंविग्ना विनेदुर्विस्वरं भृशम् ॥ ४१
 अनेकशो वध्यमानाः कुम्भकर्णेन वानराः । राघवं शरणं जग्मुर्व्यथिताः खिन्नचेतसः ॥ ४२
 प्रभ्रमान् वानरान् दृष्ट्वा वज्रहस्तमुतात्मजः । अभ्यधावत वेगेन कुम्भकर्णं महाहवे ॥ ४३
 शैलशृङ्गं महद्गृह्य विनदंश्च मुहुर्मुहुः । त्रासयन् राक्षमान् सर्वान् कुम्भकर्णपदानुगान् ॥ ४४
 चिक्षेप शैलशिखरं कुम्भकर्णस्य मूर्धनि । म तेनाभिहतोऽत्यर्थं गिरिशृङ्गेण मूर्धनि ॥ ४५
 कुम्भकर्णः प्रजज्वाल कोपेन महता तदा । सोऽभ्यधावत वेगेन वालिपुत्रममर्षणः ॥ ४६
 कुम्भकर्णो महानादभ्रासयन् सर्ववानरान् । शूलं समर्ज वै रोषादङ्गदे स महाबलः ॥ ४७
 तमापतन्तं बुद्ध्वा तु युद्धमार्गविगारदः । लाघवान्मोचयामास बलवान् वानरर्षभः ॥ ४८
 उत्पन्न्य चैनं सहसा तलेनोग्रस्यताडयत् । म तेनाभिहतः कोपात् प्रमुमोहाचलोपमः ॥ ४९
 म लब्धसंज्ञो बलवान् मुष्टिमावर्त्य राक्षसः । अपहस्तेन चिक्षेप विसंजः स पपात ह ॥ ५०
 तस्मिन् प्लवगशार्दूले विसंज्ञे पतिते भुवि । तच्छूलं ममुपादाय मुग्रीवमभिदुदुवे ॥ ५१
 तमापतन्तं संप्रेक्ष्य कुम्भकर्णं महाबलम् । उत्पान तदा वीरः मुग्रीवो वानराधिपः ॥ ५२
 पर्वताग्रं ममुत्क्षिप्य समाविध्य महाकपिः । आभिदुद्राव वेगेन कुम्भकर्णं महाबलम् ॥ ५३
 तमापतन्तं संप्रेक्ष्य कुम्भकर्णं प्लवङ्गमम् । तस्थौ विकृतसर्वाङ्गो वानरेन्द्रसमुन्मुखः ॥ ५४
 कपिशोणितदिग्धाङ्गं भक्षयन्तं प्लवङ्गमान् । कुम्भकर्णं स्थितं दृष्ट्वा मुग्रीवो वाक्यमब्रवीत् ॥ ५५
 पातिताश्च त्वया वीराः कृतं कर्म मुदुष्करम् । भक्षितानि च सैन्यानि प्राप्तं ते परमं यशः ॥
 त्यज तद्धानरानीकं प्राकृतैः किं करिष्यसि । सहस्वैकनिपातं मे पर्वतस्यास्य राक्षस ॥ ५७
 तद्वाक्यं हरिराजस्य सत्त्वधैर्यममन्वितम् । श्रुत्वा राक्षमशार्दूलः कुम्भकर्णाऽब्रवीद्वचः ॥ ५८
 प्रजापतेस्तु पौत्रस्त्वं तथैवर्क्षरजःसुतः । श्रुतपौरुषसंपन्नः तस्माद्दर्जसि वानर ॥ ५९
 स कुम्भकर्णस्य वचो निशम्य व्याविध्य शैलं सहसा मुमोच ।
 तेनाजघानोरसि कुम्भकर्णं शैलेन वज्राशनिसंनिभेन ॥ ६०
 तच्छैलशृङ्गं सहसा विकीर्णं भुजान्तरे तस्य तदा विशाले ।
 ततो विषेदुः सहसा प्लवङ्गा रक्षोगणाश्चापि मुदा विनेदुः ॥ ६१

- स शैलशृङ्गाभिहतश्चुकोप ननाद कोपाच्च विवृत्य वक्त्रम् ।
व्याविध्य शूलं च तडित्प्रकाशं चिक्षेप हर्यृक्षपतेर्वधाय ॥ ६२
- तत् कुम्भकर्णस्य भुजप्रविद्धं शूलं शितं काञ्चनदामजुष्टम् ।
क्षिप्तं समुत्पत्य निगृह्य दोभ्यां बभञ्ज वेगेन सुतोऽनिलस्य ॥ ६३
- कृतं भारसहस्रस्य शूलं कालायसं महत् । बभञ्ज जानुन्यारोप्य प्रहृष्टः प्लवगर्षभः ॥ ६४
- शूलं भ्रमं हनुमता दृष्ट्वा वानरवाहिनी । हृष्टा ननाद बहुशः सर्वतश्चापि दुद्रुवे ॥ ६५
- बभूवाथ परित्रस्तो राक्षसो विमुखोऽभवत् । सिंहनादं च ते चक्रुः प्रहृष्टा वनगोचराः ॥ ६६
- मारुतिं पूजयांचक्रुर्दृष्ट्वा शूलं तथागतम् ॥
- स तत्तदा भ्रमवेक्ष्य शूलं चुकोप रक्षोऽघिपतिर्महात्मा ।
उत्पाठ्य लङ्कामलयात् स शृङ्गं जघान सुग्रीवमुपेत्य तेन ॥ ६७
- स शैलशृङ्गाभिहतो विसंज्ञः पपात भूमौ युधि वानरेन्द्रः ।
तं प्रेक्ष्य भूमौ पतितं विसंज्ञं नेदुः प्रहृष्टाम्बुथ यातुधानाः ॥ ६८
- तमभ्युपेत्याद्भुनघोरवीर्यं स कुम्भकर्णो युधि वानरेन्द्रम् ।
जहार सुग्रीवमभिप्रगृह्य यथानिलो मेघमतिप्रचण्डः ॥ ६९
- स तं महामेघनिकाशरूपमुत्पाठ्य गच्छन् युधि कुम्भकर्णः ।
रराज मेरुप्रतिमानरूपो मेरुर्यथाभ्युच्छित्तघोरशृङ्गः ॥ ७०
- ततस्तमुत्पाठ्य जगाम वीरः संस्तूयमानो युधि राक्षमेन्द्रैः ।
शृण्वन्निनादं त्रिदशालयानां प्लवङ्गराजग्रहविस्मितानाम् ॥ ७१
- ततस्तमादाय तदा स मेने हरीन्द्रमिन्द्रोपममिन्द्रवीर्यः ।
अस्मिन् हते सर्वमिदं हतं स्यात् सराघवं मैत्र्यमितीन्द्रशत्रुः ॥ ७२
- विद्रुतां वाहिनीं दृष्ट्वा वानराणां ततस्ततः । कुम्भकर्णेन सुग्रीवं गृहीतं चापि वानरम् ॥ ७३
- हनुमांश्चिन्तयामास मतिमान् मारुतात्मजः । एवं गृहीते सुग्रीवे किं कर्तव्यं मया भवेत् ॥ ७४
- यद्वै न्याय्यं मया कर्तुं तत् करिष्यामि सर्वथा । भूत्वा पर्वतसंकाशो नाशयिष्यामि राक्षसम् ॥
- मया हते संयति कुम्भकर्णं महाबले मुष्टिविकीर्णदेहे ।
विमोचिते वानरपार्थिवे च भवन्तु हृष्टाः प्लवगाः समस्ताः ॥ ७६
- अथवा स्वयमप्येष मोक्षं प्राप्स्यति पार्थिवः । गृहीतोऽयं यदि भवेत् त्रिदशैः सासुरोरगैः ॥ ७७

- मन्ये न तावदात्मानं बुध्यते वानराधिपः । शैलप्रहाराभिहतः कुम्भकर्णेन संयुगे ॥ ७८
- अयं मुहूर्तात् सुग्रीवो लब्धसंज्ञो महाह्रवे । आत्मनो वानरणां च यत्पथ्यं तत्करिष्यति ॥ ७९
- मया तु मोक्षितस्यास्य सुग्रीवस्य महात्मनः । अप्रीतिश्च भवेत् कष्टा कीर्तिनाशश्च शाश्वतः ॥
- तस्मान्मुहूर्तं काङ्क्षिष्ये विक्रमं पार्थिवस्य नः । भिन्नं च वानरानीकं तावदाश्वासयाम्यहम् ॥
- इत्येवं चिन्तयित्वा तु हनुमान् मारुतात्मजः । भूयः संस्तम्भयामास वानराणां महाचमूम् ॥
- स कुम्भकर्णोऽथ विवेश लङ्कां स्फुरन्तमादाय महाकर्षिं तम् ।
- विमानचर्यागृहगोपुरमथैः पुष्पाभ्यवर्षैरवकीर्यमाणः ॥ ८३
- लाजगन्धोदवर्षैस्तु सिच्यमाना शनैः शनैः । राजमार्गस्य शीतत्वात् संज्ञामाप महाबलः ॥ ८४
- ततः स संज्ञामुपलभ्य कृच्छ्राह्वलीयसस्तस्य भुजान्तस्थः ।
- अवेक्षमाणः पुरराजमार्गं विचिन्तयामास मुहुर्महात्मा ॥ ८५
- एवं गृहीतेन कथं नु नाम शक्यं मया संप्रतिकर्तुमद्य ।
- तथा करिष्यामि यथा हरीणां भविष्यतीष्टं च हितं च कार्यम् ॥ ८६
- ततः कराग्रैः सहसा समेत्य राजा हरीणाममरेन्द्रशत्रुम् ।
- खरैश्च कर्णो दशनैश्च नामां ददंश पार्श्वेषु च कुम्भकर्णम् ॥ ८७
- स कुम्भकर्णो हतकर्णनासो विदारिभन्तं विमर्दितश्च ।
- रोधाभिभूतः क्षनजार्द्रगात्रः सुग्रीवमाविध्य पिपेष भूमौ ॥ ८८
- स भूतले भीमबलाभिपिष्टः सुरारिभिस्तैरभिहन्यमानः ।
- जगाम स्वं वेगवद्भ्युपेत्य पुनश्च रामेण समाजगाम ॥ ८९
- कर्णनासाविहीनस्तु कुम्भकर्णो महाबलः । रराज शोणितैः सित्तो गिरिः प्रस्रवणैरिव ॥ ९०
- शोणिताद्रो महाकायो राक्षसो भीमविक्रमः । युद्धायाभिमुखो भूयो मनश्चक्रे महाबलः ॥ ९१
- अमर्षाच्छोणितोद्गारी शुशुभे गवणानुजः । नीलाञ्जनचयप्रकृयः ससन्ध्य इव तोयदः ॥ ९२
- गते तु तस्मिन् सुरराजशत्रुः क्रोधात् प्रदुद्राव रणाय भूयः ।
- अनायुधोऽस्मीति विचिन्त्य रौद्रो घोरं तदा मुद्गरमाससाद ॥ ९३
- ततः स पुर्याः सहसा महौजा निष्क्रम्य तद्वानरसैन्यमुग्रम् ।
- तेनैव रूपेण बभञ्ज रुष्टः प्रहारमुप्य्या च पदेन सद्यः ॥ ९४
- बभक्ष रक्षो युधि कुम्भकर्णः प्रजा युगान्ताग्निरिव प्रदीप्तः ।
- बुभुक्षितः शोणितमांसगृघ्नुः प्रविश्य तद्वानरसैन्यमुग्रम् ॥ ९५

चग्वाद रक्षांसि हरीन् पिशाचानृक्षांश्च मोहाद्युधि कुम्भकर्णः ।

यथैव मृत्युर्हरते युगान्ते स भक्षयामास हरीश्च मुल्यान् ॥ ९६

एकं द्वौ त्रीन् बहून् क्रुद्धो वानरान् सह राक्षसैः । समादायैकहस्तेन प्रचिक्षेप त्वरन् मुखे ॥
संप्रस्रवंस्तदा मेदः शोणितं च महाबलः । वध्यमानो नगेन्द्राग्रैर्भक्षयामास वानरान् ॥ ९८
ते भक्ष्यमाणा हरयो रामं जग्मुस्तदा गतिम् । कुम्भकर्णा भृशं क्रुद्धः कपीन् खादन् प्रधावति ॥
शतानि सप्त चाष्टौ च विंशन् त्रिंशत्तथैव च । संपरिप्वज्य बाहुभ्यां खादन् विपरिधावति ॥ १००

मेदोवसाशोणितदिग्धगात्रः कर्णावसक्तग्रथितान्त्रमालः ।

ववर्ष शूलानि सुतीक्ष्णदंष्ट्रः कालो युगान्तामिरिव प्रवृद्धः ॥ १०१

तस्मिन् काले सुमित्रायाः पुत्रः परबलार्दनः । चकार लक्ष्मणः क्रुद्धो युद्धं परपुरंजयः ॥ १०२
स कुम्भकर्णस्य शराञ्छरीरे सप्त वीर्यवान् । निचग्वानाददे बाणान् विसमर्ज च लक्ष्मणः ॥
भिद्यमानस्तदा तैस्तु विपेहे तत स राक्षसः । नतश्चुकोप बलवान् सुमित्रानन्दवर्धनः ॥ १०४
अथाम्य कवचं शुभ्रं जाम्बूनदमयं शुभ्रम् । प्रच्छादयामास शरैः सन्ध्याभ्रैरिव मारुत ॥ १०५
नीलाञ्जनचयप्रम्यैः शरैः काञ्चनभूषणैः । आच्छाद्यमानः शुशुभे मेघैः सूर्य इवांशुमान् ॥
ततः स राक्षसो भीमः सुमित्रानन्दवर्धनम् । मावजमेवं प्रोवाच वाक्यं मेघौघनिःस्वनम् ॥ १०७
अन्तकस्यापि क्रुद्धस्य भयदातारमाहवे । युध्यता मामभीतेन स्यापिता वीरता त्वया ॥ १०८
प्रगृहीतायुधस्येव मृत्योरिव महामृधे । तिष्ठन्नप्यप्रतः पूज्यः किमु युद्धप्रदायकः ॥ १०९
ऐरावतगजारूढो वृतः सर्वामरैः प्रभुः । नैव शक्रोऽपि समरं स्थितपूर्वः कदाचन ॥ ११०

1. अत्रैरिव मारुत इति प्रसिद्धा लोकोक्तिः । अतोऽप्रयुक्तमपि गगनमिति कर्मवाचि पदमस्ति । शुभ्रमिति उपमेयकवचविशेषणबलादपि तद्गुणविशिष्टं गगनमेवोपस्थाप्यते । गगनं चावाद्गुमुखीभूत-महाकटाहकल्पं लोकैः प्रतीयत इति तेन यथाप्रतीयमानेन कुम्भकर्णवक्षस्यवाद्गुमुखनिबद्धस्य महतः कवचस्योपमा युक्ता । तत्रेन्द्रनीलसवर्णतया प्रतीयमानस्य नभसः नुवर्णमयस्य कवचस्य च रूपतो वंसादृश्यं परिहर्तुं सन्धेयव्रविशेषणम् । तेन सन्ध्या-भ्रकरणकप्रकृताच्छादनक्रियामाभ्यं माहृदयमादायोप-मतिक्रिया निरूपादनीया । शुभ्रं कवचमस्येति । कवचमात्रमिदं शुभ्रं लक्ष्यते ; यस्य तु संबन्धि कवचं सोऽस्य प्रतिबन्धी कुम्भकर्णाऽशुभ्र एतेति भावः । यथा लोके मारुतः कुतोऽपि सहसा समूह्य मेघान् गगनमाच्छादयति तथा शरजलेन लक्ष्मण-कुम्भ-

कर्णस्य कवचमाच्छादयामासेत्यर्थः । सन्ध्याभ्रैरिव तोयद इति पाठेऽपि तोयं प्रयच्छति अवस्त्रण्डयतीति वा व्युत्पाद्य मारुत एव व्याख्येयः ॥

2. स्वभावन एवांशुमानपि सूर्यो यदा मेघै-राच्छाद्यते तदा तदंशुविच्युरणान् उद्गच्छत्किरणाक्-कुरैरिव स्थितैर्मंघराच्छाद्यमानः शोभते यथा तथा काञ्चनभूषणैर्मंघसवर्णैः शरैराच्छाद्यमानः कुम्भकर्णः शुशुभ इत्यर्थः ॥

१. प्रदीप्तः नुना ।

२. अस्य स्थाने—पीड्यमानस्तद्वत्तु विशेषं तत् स राक्षसः—इति ति ।

३. तोयदः च. छ. ।

४. आपीयमानः घ. आवार्यमाणः छ. ।

५. को मे च. छ. ।

शृणु मे वीर संक्षोभं श्लाघनीयोऽसि मे रिपुः^१ । अद्य त्वयाहं सौमित्रे^२ बालेनापि पराक्रमैः ॥
तोषितो गन्तुमिच्छामि त्वामनुज्ञाप्य राघवम् । सत्त्वधैर्यबलोत्साहंस्तोषितोऽहं रणे त्वया ॥
राममेवैकमिच्छामि हन्तुं यस्मिन् हतं हतम् । रामे मया चेन्निहतं येऽन्ये स्थास्यन्ति सयुगे ॥
तानहं योधयिष्यामि स्वबलेन प्रमाथिना । इत्युक्तवाक्यं तद्रक्षः प्रांवाच स्तुतिसंहितम् ॥ ११४
मृधे घोरतरं^३ वाक्यं सौमित्रिः प्रहसन्निव । यत्त्वं^४ शक्रादिभिर्देवैरसह्यः प्राप्य पौरुषम्^५ ॥ ११५
तत् सत्यं नान्यथा वीर दृष्टन्तेऽद्य पराक्रमः । ण्ष दाशरथी रामस्तिष्ठत्यद्रिर्वापरः^६ ॥ ११६
मनोरथो रात्रिचर^७ तत्समीपे भविष्यति^८ । इति श्रुत्वा ह्यनादृत्य लक्ष्मणं स निशाचरः ॥ ११७
अतिक्रम्य च सौमित्रिं कुम्भकर्णो महाबल । राममेवाभिदुद्राव दाग्यन्निव मेदिनीम् ॥ ११८
अथ दाशरथी रामो रौद्रमन्त्रं प्रयोजयन् । कुम्भकर्णस्य हृदये ससर्ज निशिताञ्शरान् ॥ ११९
तस्य रामेण विद्धस्य सहसाभिप्रधावत् । अङ्गारमिश्राः क्रुद्धस्य मुग्धान्निश्चेरुराचिष ॥ १२०
गमान्भविद्धो धोरं वै नदन् राक्षसपुंगव । अभ्यधावत् संक्रुद्धो हरीन् विद्रावयन् रणे ॥ १२१
तस्योरसि निमग्नाश्च शरा बर्हिणवामसः^९ । हस्ताच्चापि परिभ्रष्टा पपातोऽर्था महाबलः ॥ १२२
आयुधानि च सर्वाणि विप्रकीर्यन्त भृतले । स निरायुधमात्मानं यदा मेने महाबलः ॥ १२३
मुष्टिभ्यां चरणाभ्यां च चकार यदनं महत् । स बाणैरतिविद्धाङ्गः क्षतजेन समुक्षितः ॥ १२४
रुधिरं प्रतिमुन्नाव गिरि प्रस्रवणं यथा । स तीव्रेण च कोपेन रुधिरं च मूर्च्छित ॥ १२५
वानरान् राक्षसानृशान् ग्वादन विपरिधावति । अथ शृङ्गं ममाविध्य भीमं भीमपराक्रमः ॥
चिक्षेप राममुद्दिश्य बलवानन्तकोपम । अप्राप्तमन्तरा रामः मसभिस्तैर्गजिन्नैः ॥ १२७
शरैः काञ्चनचित्राङ्गैश्चिच्छेद पुरगर्षभ । तन्मेरुशिखरगकारं द्योतमानमिव श्रिया ॥ १२८
द्वे गते वानरेन्द्राणां पतमानमपातयत् । तस्मिन् काले स धर्मात्मा लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् ॥
कुम्भकर्णवधं युक्तो योगान् परिमृशन् बहन् । नैवायं वानगन् राजन्नापि जानाति राक्षसान् ॥
मत्तः शोणितगन्धेन स्वान् परांश्चैव ग्वादति । साध्वेनमधिरोहन्तु सर्वे ते वानरर्षभाः ॥ १३१
यूथपाश्च^३ यथा मुख्यान्तिष्ठन्त्वस्य समन्तत । अप्ययं दुर्मति काले गुरुभारप्रपीडितः ॥ १३२
प्रपतन् राक्षसो भूमौ नान्यान् हन्यात् प्लवङ्गमान् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राजपुत्रस्य धीमतः ॥

१. घोरतरमिति रक्षसो विशेषणम् ।

३. यस्त्वम् च ।

२. हे रात्रिचर ! रामस्य निकटे तव

४. असह्यं प्राह पौरुषम् च. छ. ।

मनोरथः फलिष्यति इत्यायं प्रहासोक्तिः ।

५. अचलः घ. पुना ।

३. यथाभुख्या इत्यत्र यथेति विभज्य

६. इदमर्धम् च. नास्ति ।

यथायोगमिति स्थानक्रियाविशेषणं योजितं व्याख्या-
नेषु ॥

७. अस्यानन्तरम् — रेजुनीलाद्भिनिकटे

१. इदमर्धम् च. नास्ति ।

प्रवृत्तस्येव [तुल्यन्त इव] बर्हिणः—इति छ. ।

२. बलेन च. छ. ।

ते समारुरुहुर्हृष्टाः कुम्भकर्णं ह्रवङ्गमाः । कुम्भकर्णस्तु संक्रुद्धः समारूढः ह्रवङ्गमैः ॥ १३४
 व्यधूनयत्तान् वेगेन दुष्टहस्तीव हस्तिपान् । तान् दृष्ट्वा निर्धुतान् रामो दुष्टोऽयमिति राक्षसः ॥
 समुत्पपात वेगेन धनुरुत्तममाददे । क्रोधताप्रेक्षणो वीरो निर्दहन्निव चक्षुषा ॥ १३६
 राघवो राक्षसं रोपादभिदुद्राव वेगितः । यूथपान् हर्षयन् सर्वान् कुम्भकर्णभयार्दितान् ॥ १३७
 स चापमादाय भुजङ्गकल्पं दृढज्यमुग्रं तपनीयचित्रम् ।

हरीन् समाश्रम्य समुत्पपात रामो निबद्धोत्तमतृणबाणः ॥ १३८

स वानरगणैस्तैस्तु वृतः परमदुर्जयः । लक्ष्मणानुचरो रामः संप्रतस्थे महाबलः ॥ १३९
 स ददर्श महात्मानं किरीटिनमरिंदमम् । शोणिताप्लुतसर्वाङ्गं कुम्भकर्णं महाबलम् ॥ १४०
 सर्वान् समभिधावन्तं यथा रुष्टं दिशागजम् । मार्गमाणं हरीन् क्रुद्धं राक्षसैः परिवारितम् ॥
 विन्ध्यमन्दरसंकाशं काञ्चनाङ्गदभूषणम् । स्रवन्तं रुधिरं वक्त्राद्वर्षमेघमिवोत्थितम् ॥ १४२
 जिह्वया परिलिहन्तं शोणितं शोणितेक्षणम् । मृद्नन् वानरानीकं कालन्तकयमोपमम् ॥ १४३
 तं दृष्ट्वा राक्षसश्रेष्ठं प्रदीप्तानलवर्चमम् । विस्फारयामास तदा कार्मुकं पुरुपर्षभः ॥ १४४
 स तस्य चापनिर्घोषात् कृपितो राक्षसर्षभः । अमृष्यमाणस्तं घोपमभिदुद्राव राघवम् ॥ १४५
 पुरस्ताद्वाघवम्यार्थे गदायुक्तो विभीषणः । अभिदुद्राव वेगेन भ्राता भ्रातरमाहवे ॥ १४६
 विभीषणं पुरो दृष्ट्वा कुम्भकर्णाऽब्रवीदिदम् । प्रहरन्व गणे शीघ्रं क्षत्रधर्मे स्थिरो भव ॥ १४७
 भ्रातृन्नेहं परित्यज्य राघवस्य प्रियं कुरु । अस्मन्कार्यं कृतं वन्म यस्त्वं राममुपागतः ॥ १४८
 त्वमेको रक्षसां लोके मत्यधर्माभिरक्षिता^१ । नास्मि धर्माभिरक्तानां व्यसनं तु कदाचन ॥
 संतानार्थं त्वमेवैकः कुलस्यास्य भविष्यसि । राघवस्य प्रसादात्त्वं रक्षसां गज्यमाप्स्यसि ॥ १५०
 प्रकृत्या मम दुर्धर्षं शीघ्रं मार्गादपक्रम^२ । न स्यात्तव्यं पुरस्तान्मे संभ्रमात्प्रचेतमः ॥ १५१
 न वेद्मि संयुगे शक्तः स्वान् परान् वा निशाचर । रक्षणीयोऽसि मे वत्स मत्यमेतद्ब्रवीमि ते ॥
 एवमुक्तो वचस्तेन कुम्भकर्णेन धीमता । विभीषणो महाबाहुः कुम्भकर्णमुवाच ह ॥ १५३
 गदितं मे कुलस्यास्य रक्षणार्थमग्निदम^३ । न श्रुतं^४ सर्वरक्षोभिस्ततोऽहं राममागतः^५ ॥ १५४
 एवमुत्तवाश्रुपूर्णाक्षो गदापाणिर्विभीषणः । एकान्तमाश्रितो भूत्वा चिन्तयामास संस्थितः^६ ॥

ततस्तु वातोद्धतमेघकल्पं भुजङ्गराजोत्तमभोगबाहुस ।

तमापनन्तं धरणीधराभमुवाच रामो युधि कुम्भकर्णम् ॥ १५६

१. रुष्टः पुना ।

२. रक्षितः प्र ।

३. अस्य स्थाने—ध्रुवा मम वचो भ्राता[तः]

शीघ्रं मार्गादपक्रुम्—इति ग ।

४. कृतम् ग ।

५. अस्यानन्तरम्—कृतं तु तन्महाभा[ग]

सुकृतं दुष्कृतं तु वा—इति छ ।

६. पुरस्तात् (१४६) इत्यादि संस्थित

इत्यन्तम् च. नास्ति ।

आगच्छ रक्षोऽधिप^१ मा विषादमवस्थितोऽहं प्रगृहीतचापः ।

अवेहि मां शक्रमपल रामं मया मुहूर्ताद्भविना विचेताः ॥ १५७

रामोऽयमिति विज्ञाय जहास विकृतम्वनम् । अभ्यधावत संक्रुद्धो हरीन् विद्रावयन् रणे ॥
पातयन्निव सर्वेषां हृदयानि वनौकसाम् । प्रहस्य विकृतं भीमं स मेघस्तनितोपमम् ॥ १५९
कुम्भकर्णो महातेजा राघवं वाक्यमब्रवीत् । नाहं विराधो विज्ञेयो न कबन्धः स्वरो न च ॥
न वाली न च मारीचः कुम्भकर्णोऽहमागतः । पश्य मे मुद्गरं घोरं सर्वकालायसं महत् ॥
अनेन निर्जिता देवा दानवाश्च पुरा मया । विकर्णनाम इति मां नावज्ञातुं त्वमर्हसि ॥ १६२
स्वल्पापि हि न मे पीडा कर्णनामाविनाशनात् । दर्शयेक्ष्वाकृशार्दूल वीर्यं गात्रेषु मे लघु ॥
ततस्त्वां भक्षयिष्यामि दृष्टपौरुषविक्रमम् ॥

स कुम्भकर्णम्य वचो निशम्य रामः सुपुङ्गवान् विसमर्ज बाणान् ।

तैगहतो वज्रसमप्रवेगैर्न चुक्षुभे न व्यथते सुगग्निः ॥ १६४

यैः मायकैः सालवरा निकृता वाली हतो वानरपुंगवश्च ।

ते कुम्भकर्णम्य तदा शरीरं वज्रोपमा न व्यथयांबभूवुः ॥ १६५

स वारिधाग इव मायकांस्तान् पिबन्शरीरेण महेन्द्रशत्रुः ।

जघान रामस्य शरप्रवेगं व्याविध्य तं मुद्गरमुग्रवेगम् ॥ १६६

ततस्तु रक्षः क्षतजानुलिप्तं वित्रामनं देवमहाचमृनाम् ।

विव्याध तं मुद्गरमुग्रवेगं विद्रावयामाम चर्मं हरीणाम् ॥ १६७

वायव्यमादाय ततो वगस्त्रं गमः प्रचिक्षेप निशाचराय ।

समुद्गरं तेन जघान बाहुं स कृतबाहुस्तुमुलं ननाद ॥ १६८

स तस्य बाहुर्गिरिशृङ्गकल्पः समुद्रगे राघववाणकृत्तः ।

पपात तस्मिन् हरिगजसैन्ये जघान तां वानरवाहिनीं च ॥ १६९

ते वानरा भग्नहतावशेषाः पर्यन्तमाश्रित्य तदा विपण्णाः ।

प्रवेपिताङ्गा ददृशुः सुघोरं नरेन्द्ररक्षोऽधिपसनिपातम् ॥ १७०

स कुम्भकर्णोऽस्त्रनिकृत्तबाहुर्महेन्द्रकृत्ताग्रं^१ इवाचलेन्द्रः ।

उत्पाटयामास करेण वृक्षं ततोऽभितुद्राव रणे नरेन्द्रम् ॥ १७१

स तस्य बाहुं सहसालवृक्षं सभुद्यतं पन्नगभोगकल्पम् ।

ऐन्द्रास्त्रयुक्तेन जघान रामो बाणेन जाम्बूनदचित्रितेन ॥ १७२

१. मा विषादमिति ; गच्छेत्यनुषङ्गः ।

त्यादितिलकव्याख्य क्लेशोऽग्रे (१८२) नाल्यन्तमाद-

२. विकर्णनास इति । विकृतकर्णनास इत्यर्थः ।

रणीय इति द्रष्टव्यम् ।

एतेन 'कुण्डलालंकृतम्' इत्यादिः कण्डलविनाकृतमि-

१. महान निकृताग्रः च ।

स कुम्भकर्णस्य भुजो निकृत्तः पपात भूमौ गिरिसनिकाशः । विवेष्टमानोऽभिजघान वृक्षाञ्शैलाञ्शिला वानरराक्षसांश्च ॥	१७३
तं छिन्नबाहुं समवेक्ष्य रामः समापतन्तं सहसा नदन्तम् । द्वावर्धचन्द्रौ निशितौ प्रगृह्य चिच्छेद पादौ युधि राक्षसस्य ॥	१७४
तौ तस्य पादौ प्रदिशो दिशश्च गिरीन् गुहाश्चैव महार्णवं च । लङ्कां च सेनां कपिराक्षसानां विनादयन्तौ विनिपेततुश्च ॥	१७५
निकृत्तबाहुर्विनिकृत्तपादो विदार्य वक्त्रं बडवामुग्वाभम् । दुद्राव रामं सहसाभिगर्जन् राहुर्यथा चन्द्रमिवान्तरिक्षे ॥	१७६
अपूरयत्तस्य मुखं शिताग्रै रामः शरैर्हेमपिन्दुपुङ्खैः । स पूर्णवक्त्रो न शशाक वक्तुं चुकृज कृच्छ्रेण मुमोह चापि ॥	१७७
अथाददे सूर्यमरीचिकल्पं स ब्रह्मदण्डान्तककालकल्पम् । अरिष्टमैन्द्रं निशितं सुपुङ्खं रामः शरं मारुततुल्यवेगम् ॥	१७८
तं वज्रजाम्बूनदचारुपुङ्खं प्रदीप्तमूर्त्यञ्ज्वलनप्रकाशम् । महेन्द्रवज्राशनितुल्यवेगं रामः प्रचिक्षेप निशाचराय ॥	१७९
स सायको राघवबाहुचोदितो दिशः स्वभासा दश संप्रकाशग्नः । विभ्रमवैश्वानरदीपदर्शनो जगाम शक्राशनिवीर्यविक्रमः ॥	१८०
स तन्महापर्वतकूटसंनिभं निवृत्तदंष्ट्रं चलचारुकुण्डलम् । चकर्त्त रक्षोऽधिपतेः शिरस्तथा यथैव वृत्रस्य पुग पुन्दरः ॥	१८१
कुम्भकर्णशिरो भाति कुण्डलालंकृतं महत् । ^१ आदित्येऽभ्युदिते गत्रौ मध्यस्थ इव चन्द्रमाः ॥ तद्रामबाणाभिहतं पपात रक्षःशिरः पर्वतसनिकाशम् ।	
बभञ्ज चर्यागृहगोपुराणि प्राकारमुच्चं तमपातयच्च ॥	१८३
न्यपतन् कुम्भकर्णोऽथ स्वकायेन निपातयन् । तच्चानिकायं हिमवत्प्रकाशं ग्क्षस्तनस्तोयनिधौ पपात ।	
ग्राहान् वरान् मीनवरान् भुजङ्गान् ममर्द भूमिं च तदा विवेश ॥	१८५
तस्मिन् हते ब्राह्मणदेवशत्रौ महाबले संयति कुम्भकर्णे । चचाल भूर्भूमिधराश्च मवं हर्षाच्च देवास्तुमुलं प्रणेदुः ॥	१८६

1. आदित्ये अदिनिदेवताके पुनर्वसुनक्षत्रे भाति कुम्भकर्णस्य शिर इति श्रीगोविन्दराजः ॥

अभ्युदिते तयोः पुनर्वसोमध्ये विद्यमानब्रह्मद्रमा इव

ततस्तु देवर्षिमहर्षिपन्नगाः सुराश्च भूतानि सुपर्णागुह्यकाः ।	
सयक्षगन्धर्वगणा नभोगताः प्रहर्षिता रामपराक्रमेण ॥	१८७
ततस्तु ते तस्य वधेन भूरिणा मनस्विनो नैर्ऋतगजबान्धवा ।	
विनेदुरुच्चैर्व्यथिता रघूत्तमं हरिं समीक्ष्यैव यथा सुरार्दिताः ॥	१८८
स देवलोकम्य तमो निहत्य सूर्यो यथा राहुमुखाद्विमुक्तः ।	
तथा व्यभासीद्भुवि वानरौघे निहत्य गमो युधि कुम्भकर्णम् ॥	१८९
प्रहर्षमीयुर्बहवस्तु वानराः प्रबुद्धपद्मप्रतिमैरिवाननैः ।	
अपूजयन् राघवमिष्टभागिनं हते रिपौ भीमबले दुरासदे ॥	१९०
स कुम्भकर्णं सुरसङ्घमर्दनं महत्सु युद्धेषु पगजितश्रमम् ।	
ननन्द हत्वा भरताग्रजो रणे महासुरं वृत्रमिवामराधिपः ॥	१९१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहास्रिकाया संहितायाम्
युद्धकाण्डे कुम्भकर्णवधो नाम अष्टषष्टितमः सर्गः

अष्टषष्टितमः सर्गः

रावणानुशोकः

कुम्भकर्णं हतं दृष्ट्वा राघवेण महात्मना । राक्षसा राक्षसेन्द्राय रावणाय न्यवेदयन् ॥	१
राजन् स कालसंकाशः संयुक्तः कालधर्मणा ^१ । विद्राव्य वानरीं सेनां भक्षयित्वा च वानरान् ॥	
प्रतपित्वा ^२ मुहूर्तं च प्रजान्तो रामतेजसा । कायेनार्धप्रविष्टेन समुद्रं भीमदर्शनम् ॥	३
निकृत्तकण्ठोरभुजो विक्षरन् रुधिरं बहु । रुद्र्वा द्वारं शरीरेण लङ्कायाः पर्वतोपमः ॥	४
कुम्भकर्णस्तव भ्राता काकुत्स्थगरपीडितः । अगण्डभूतो ^३ विकृतो दावदग्ध इव द्रुमः ^४ ॥	५
ममार राक्षसो घोरः कुम्भकर्णो महाद्युतिः ^५ । तं श्रुत्वा निहतं संख्ये कुम्भकर्णं महाबलम् ॥६	
रावणः शोकसंतप्तो मुमोह च पपात च । पितृव्यं निहतं श्रुत्वा देवान्नकनरान्तकौ ॥	७
त्रिशिराश्चातिकायश्च रुरुदुः शोकपीडिताः । भ्रातरं निहतं श्रुत्वा रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥	८
महोदरमहापार्श्वो शोकाक्रान्तौ बभूवतुः । ततः कृच्छ्रात् समामाद्य संज्ञां राक्षसपुंगवः ॥	९
कुम्भकर्णवधाहीनो विललाप स गवणः । हा हीर रिपुर्दपन्न कुम्भकर्णं महाबलम् ॥	१०

१. कालकर्मणा छ. ।

४. इवाचलः क. ख. घ. ।

२. योधयित्वा क. ग. घ. ।

५. इदमर्थम् च. नास्ति ।

३. कबन्धभूतः क. ।

त्वं मां विहाय वै दैवाद्यातोऽसि यमसादनम् । मम शल्यमनुद्धृत्य बान्धवानां महाबल ॥११
 शत्रुसैन्यं प्रताप्यैकः क्व मां संत्यज्य गच्छसि । इदानीं ग्वल्बहं नास्मि यस्य मे दक्षिणो भुजः ॥
 पतितो यं समाश्रित्य न बिभेमि सुरासुरात् । कथमेवंविधो वीरो देवदानवदर्पहा ॥ १३
 कालामिरुद्रप्रतिमो राघवेण रणे हतः । यस्य ते वज्रनिष्पेपो न कुर्याद्व्यसनं सदा ॥ १४
 स कथं रामबाणार्तः प्रसुप्तोऽसि महीतले । एते देवगणाः सार्धमृषिभिर्गगने स्थिताः ॥ १५
 निहतं त्वां रणे दृष्ट्वा निनदन्ति प्रहर्षिताः । ध्रुवमद्यैव संहृष्टा लब्धलक्षाः प्लवङ्गमाः ॥ १६
 आरोक्ष्यन्ति हि दुर्गाणि लङ्काद्वाराणि सर्वशः । राज्येन नास्ति मे कार्यं किं करिष्यामि सीतया ॥
 कुम्भकर्णविहीनस्य जीविते नास्ति मे रतिः । यद्यहं भ्रातृहन्तारं न हन्मि युधि राघवम् ॥१८
 ननु मे मरणं श्रेयां न चेदं व्यर्थजीवितम् । अद्यैव तं गमिष्यामि देशं यत्रानुजो मम ॥ १९
 न हि भ्रातृन् ममुत्सृज्य क्षणं जीविनुस्त्वहे । देवा हि मां हसिष्यन्ति दृष्ट्वा पूर्वापकारिणम् ॥
 कथमिन्द्रं जयिष्यामि कुम्भकर्णं हते त्वयि । तदिदं मामनुप्राप्तं विभीषणवचः शुभम् ॥ २१
 यदज्ञानान्मया तस्य न गृहीतं मयात्मन । विभीषणवचो यावत् कुम्भकर्णं हन्म्यो ॥ २२
 विनाशोऽयं ममुत्पन्नो मां व्रीडयति दारुणः । तस्याहं कर्मणः प्राप्तो विपातो मम शोकदः ॥
 यन्मया धार्मिकः श्रीमान् म निरस्तो विभीषणः ॥

इति बहुविधमाकुलान्तगन्धा कृपणमनीव विलप्य कुम्भकर्णम् ।

न्यपतदथ दशाननो भृशार्तस्मननुजमिन्द्ररिपुं हतं विदित्वा ॥ २४

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे रावणानुशोको नाम अष्टषष्ठितमः सर्गः

एकोनमसतितमः सर्गः

नरान्तकवधः

एवं विलपमानस्य रावणस्य दुःगन्तः । श्रुत्वा शोकाभितप्तस्य त्रिशिरा वाक्यमब्रवीत् ॥ १
 एवमेव महावीर्यो हतो नन्वानमध्यमः । न तु मत्पुरुषा राजन् विलपन्ति यथा भवान् ॥ २
 नूनं त्रिभुवनम्यापि पर्याप्तस्त्वमसि प्रभो । स कस्मात् प्राकृत इव शोचम्यात्मानमीदृशम् ॥ ३
 ब्रह्मदत्तास्मि ते शक्तिः कवचः मायको धनुः । सहस्रग्वरसंयुक्तो रथो मेघस्वनो महान् ॥ ४
 त्वयासकृद्विश्लेषेण विशस्ता देवदानवाः । स सर्वायुधसंपन्नो राघवं शास्तुमर्हसि ॥ ५
 कामं तिष्ठ महाराज निर्गमिष्याम्यहं रणम् । उद्धरिष्यामि ते शत्रून् गरुडः पन्नगानिव ॥ ६
 शम्बरो देवराजेन नरको विष्णुना यथा । तथाद्य शयिना रामो मया युधि निपातितः ॥ ७
 श्रुत्वा त्रिशिरसो वाक्यं रावणो राक्षसाधिपः । पुनर्जानमिवात्मानं मन्यते कालचोदितः ॥ ८

श्रुत्वा त्रिशिरसो वाक्यं देवान्तकनरान्तकौ । अतिकाथश्च तेजस्वी बभूवुर्दुद्धर्षिताः ॥	९
ततोऽहमहमित्येव गर्जन्तो नैर्ऋतर्षभाः । रावणस्य सुना वीराः शक्रतुल्यपराक्रमाः ॥	१०
अन्तरिक्षगताः सर्वे सर्वे मायाविशारदाः । सर्वे त्रिदशदर्पघ्नाः सर्वे च रणदुर्जयाः ॥	११
सर्वे सुबलसंपन्नाः सर्वे विस्तीर्णकीर्तयः । सर्वे ममरमामाद्य न श्रूयन्त पराजिताः ॥	१२
देवैरपि सगन्धर्वैः सकिन्नरमहोरगैः । सर्वेऽम्बविदुषो वीराः सर्वे युद्धविशारदाः ॥	१३
सर्वे प्रवरविज्ञानाः सर्वे लब्धवरास्तथा ॥	
स तैस्तदा भास्करतुल्यवर्चसैः सुनैर्वृतः शत्रुबलप्रमर्दनैः ।	
रराज राजा मघवान् यथामरैर्वृतो महादानवदर्पनाशनैः ॥	१४
स पुत्रान् संपरिष्वज्य भूषयित्वा च भूषणैः । आशीर्भिश्च प्रशस्ताभिः प्रेषयामास संयुगे ॥	
युद्धोन्मत्तं च मत्तं च भ्रातरौ चापि रावणः । महापार्श्वं प्रमत्तं च भ्रातरं च महोदरम् ॥	१६
रक्षणार्थं कुमाराणां प्रेषयामास संयुगे । तेऽभिवाद्य महात्मानं रावणं रिपुरावणम् ॥	१७
कृत्वा प्रदक्षिणं चैव महाकायाः प्रतस्थिरे । सर्वोपधीभिर्गन्धैश्च समालभ्य महाबलाः ॥	१८
निर्जग्मुर्नैर्ऋतश्रेष्ठा पटेते युद्धकाङ्क्षिणः । त्रिशिराश्चानिवायश्च देवान्तकनरान्तकौ ॥	१९
महोदरमदापार्श्वं निर्जग्मुः कालचोदिताः । ततः सुदर्शनं नागं नीलजीमूतसंनिभम् ॥	२०
एंरावतकुले जातमारुरोह महोदरः । सर्वायुधममायुक्तः तूणीभिश्च स्वलंकृतः ॥	२१
रराज गजमास्थाय भवितेवास्तमूर्धनि । हयोत्तमममायुक्तं सर्वायुधममाकुलम् ॥	२२
आरुरोह रथश्रेष्ठं त्रिशिरा रावणात्मज । त्रिशिरा रथमास्थाय विरराज धनुर्धरः ॥	२३
सविद्युदुल्कः शैलाग्रे सेन्द्रचाप इवाम्बुदः । त्रिभिः किराटैः शृगुभे त्रिशिराः स रथोत्तमे ॥	२४
हिमवानिव शैलेन्द्रबिभिः काञ्चनपर्वतैः । अतिकायोऽपि तेजस्वी राक्षसेन्द्रमुतस्तदा ॥	२५
आरुरोह रथश्रेष्ठं श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् । मुचक्राक्षं सुसंयुक्तं स्वनुकर्षं सुकबरम् ॥	२६
तूणीबाणासनैर्दीप्तं प्रासासिपरिघाकुलम् । स काञ्चनविचित्रेण मकुटेन विराजता ॥	२७
भूषणैश्च बभौ मेरुः किरणैरिव भास्वत ३ । स रराज रथे तस्मिन् राजमूनुर्महाबलः ॥	२८
वृतो नैर्ऋतशार्दूलैर्बज्रपाणिरिवामरैः । हयमुच्चैः श्रवःप्रग्व्यं श्वेतं कनकभूषणम् ॥	२९
मनोजवं महाकायमारुरोह नरान्तकः । गृहीत्वा प्रासमुल्काभं विरराज नरान्तकः ॥	३०
शक्तिमादाय तेजस्वी गुहः शिखिगतो यथा । देवान्तकः समादाय परिधं वज्रभूषणम् ॥	३१
परिगृह्य गिरिं दोर्भ्यां वपुर्विष्णोर्विडम्बयन् । मदापार्श्वो महाकायो गदामादाय वीर्यवान् ॥	३२
विरराज गदापाणिः कुबेर इव संयुगे । प्रतस्थिरे महात्मानो बलैरप्रतिमैर्वृताः ॥	३३
सुरा इवामरावत्या बलैरप्रतिमैर्वृताः । तान गजैश्च तरङ्गैश्च रथैश्चाम्बुदनिम्बनैः ॥	३४

१. इदमर्थम् च. छ. नास्ति ।

च. छ. ।

२. सर्वायुधसमायुक्तं तूणीभिश्च स्वलंकृतम्

३. भासयन् च. ।

अनुजमुर्महात्मानो ^१ राक्षसाः प्रवरायुधाः । ते विरेजुर्महात्मानः कुमाराः सूर्यवर्चसः ॥	३५
किरीटिनः श्रिया जुष्टा ग्रहा दीप्ता इवाम्बरे । प्रगृहीता यभौ नेषां छत्राणामावलिः सिता ॥	
शारदाभ्रप्रतीकाशा हंसावलिर्निवाम्बरे । मरणं वापि निश्चित्य शत्रूणां वा पराजयम्	३७
इति कृत्वा मतिं वीरा निर्जमुः संयुगार्थिनः । जगर्जुश्च प्रणेदुश्च चिक्षिपुश्चापि सायकान् ॥	
जगृहुश्चापि ते वीरा निर्यान्तो युद्धदुर्मदाः । क्ष्वेलितास्फोटनिनदैश्चाल च वसुंधरा ॥	३९
रक्षसां सिंहनादैश्च पुस्फोटेव तदाम्बरम् । तेऽभिनिष्क्रम्य मुदिता राक्षसेन्द्रा महाबलाः ॥	४०
ददृशुर्वानरानीकं समुद्यतशिलानगम् । हरयोऽपि महात्मानो ददृशुर्नैर्ऋतं बलम् ॥	४१
हस्त्यश्वरथसंबाधं किङ्किणीशननादितम् । नीलजीमूतसंकाशं समुद्यतमहायुधम् ॥	४२
दीप्तानलरविप्रन्वयैः सर्वतो नैर्ऋतैर्वृतम् । तद्दृष्ट्वा बलमायान्तं लब्धलक्षाः प्लवङ्गमाः ॥	४३
समुद्यतमहाशैलाः संप्रणेदुर्महाबलाः । अमृष्यमाणा रक्षांसि प्रतिनर्दन्ति वानराः ॥	४४
ततः समुद्घुष्टरवं निशम्य रक्षोगणा वानरयुथपानाम् ।	
अमृष्यमाणाः परदुर्षमुग्रं महाबला भीमतरं विनेदुः ॥	४५
ते राक्षसबलं घोरं प्रविश्य हरियथपाः । विचेरुर्द्यतः शैलैर्नगाः शिम्ब्रिणो यथा ॥	४६
केचिदाकाशमाविश्य केचिदुन्यां प्लवङ्गमाः । रक्षःमैन्येषु संक्रुद्धाश्चेरुर्द्रुमशिलायुधाः ॥	४७
द्रुमांश्च विपुलम्बन्धान् गृह्य वानरपुंगवाः । तद्युद्धमभवद्धोरं रक्षोवानरसंकुलम् ॥	४८
ते पादपशिलाशैलैश्चकुर्वृष्टिमनूपमाम् । बाणौघैर्वार्यमाणाश्च हरयो भीमविक्रमाः ॥	४९
सिंहनादान् विनेदुश्च रणे वानरगक्षमाः । शिलाभिश्चूणयामासुर्यानुधानान् प्लवङ्गमाः ॥	५०
निजघ्नुः संयुगे क्रुद्धाः कवचाभरणावृतान् । केचिद्रथगतान् वीरान् गजवाजिगतानपि ॥	५१
निजघ्नुः सहसाप्लुत्य यातुधानान् प्लवङ्गमाः । शैलशृङ्गाचिनाङ्गाश्च मुष्टिभिर्वान्तलोचनाः ॥	
चेलुः पेतुश्च नेदुश्च तत्र गक्षमपुंगवाः । राक्षसाश्च शैर्म्नीश्र्णैर्विभिदुः कपिकुञ्जगन् ॥	५३
शूलमुद्गरम्बङ्गैश्च जघ्नुः प्रासैश्च शक्तिभिः । अन्यान्यं पातयामासुः परम्परजयैषिणः ॥	५४
रिपुशोणितदिग्धाङ्गाम्नात्र वानरगक्षमाः । ततः शैलैश्च श्वङ्गैश्च विसृष्टैर्हरिगक्षमैः ॥	५५
मुहूर्तेनावृता भूमिरभवच्छोणिताप्लुता । विर्कीर्णपर्वताकारै रक्षोभिर्गर्मिर्दनैः ॥	५६
आसीद्भ्रमुमनी पूर्णा नदा युद्धमदान्वितैः । आक्षिप्ताः क्षिप्यमाणाश्च भग्गशूलाश्च वानरैः ॥	५७
पुनरङ्गैस्तथा चक्रुगमन्ना युद्धमद्भुतम् । वानरान् वानरैरेव जघ्नुस्ते रजनीचराः ॥	५८
राक्षमान् राक्षमैरेव जघ्नुस्ते वानरा अपि । आक्षिप्य च शिलास्तेषां निजघ्नुः राक्षसा हरीन् ॥	
तेषां चाच्छिद्य शस्त्राणि जघ्नु रक्षांसि वानराः । निजघ्नुः शैलशूलस्त्रैर्विभिदुश्च परस्परम् ॥	
सिंहनादान् विनेदुश्च रणे वानरगक्षमाः । छिन्नवर्मननुत्राणा राक्षसा वानरैर्हताः ॥	६१
रुधिरं प्रस्रुतास्तत्र रमसागमिव द्रुमाः । रथेन च रथं चापि वारणेनैव वारणम् ॥	६२

हयेन च हयं केचिन्निजघ्नुर्वानरा रणे । प्रहृष्टमनमः सर्वे प्रगृहीतमहाशिलाः ॥	६३
हरयो राक्षसाञ्जघ्नुद्रुमैश्च बहुशाखिभिः । तद्युद्धमभवद्धोरं रक्षोवानरसंकुलम् ॥	६४
क्षुरप्रैरर्धचन्द्रैश्च भल्लैश्च निशितैः शरैः । राक्षसा वानरन्द्राणां चिच्छिदुः पादपाण्डालाः ॥६५	६५
विकीर्णैः पर्वनाग्रैश्च द्रुमैश्छिन्नैश्च संयुगे । हतैश्च कपिरक्षोभिर्दुर्गमा वसुधाभवत् ॥	६६
ते वानरा गर्वितहृष्टचेष्टाः संग्राममासाद्य भयं विमुच्य ।	
युद्धं तु सर्वे सह राक्षसैस्तैर्नानायुधाश्चक्रुरदीनसत्त्वाः ॥	६७
तस्मिन् प्रवृत्ते तुमुले विमर्दे प्रहृष्यमाणेषु वलीमुखेषु ।	
निपात्यमानेषु च राक्षसेषु महर्षयो देवगणाश्च नेदुः ॥	६८
ततो हयं मारुततुल्यवेगमारुह्य शक्तिं निशितां प्रगृह्य ।	
नगन्नको वानरराजसैन्यं महार्णवं मीन इवाविवेश ॥	६९
स वानरान् सप्तशतानि वीर. प्राप्तेन दीप्तेन विनिर्बिभेद ।	
एकक्षणेनेन्द्ररिपुर्महात्मा जघान सैन्यं हरिपुंगवानाम् ॥	७०
दृष्टुश्च महात्मानं हयपृष्ठे प्रतिष्ठितम् । चरन्तं हरिसैन्येषु विद्याधरमहर्षयः ॥	७१
स तस्य दृष्ट्वा मार्गां मांसशोणितकर्ममः । पतितैः पर्वनाकारैर्वानरैरभिमन्वृतः ॥	७२
यावद्विक्रमितुं बुद्धिं चक्रुः प्लवगपुंगवाः । तावदेतानतिक्रम्य निर्बिभेद नरान्तकः ॥	७३
चलन्तं प्रासमुद्यम्य संग्रामाग्रे नगन्तकः ३ । ददाह हरिसैन्यानि वनानीव विभावसुः ॥	७४
यावदुत्पाटयानामुर्ध्वक्षाञ्छैलान् वनौकसः । तावत् प्रासहताः पेतुर्वज्रकृत्ता इवाचलाः ॥	७५
दिक्षु सर्वासु बलवान् विचवार नगन्तकः । प्रमृदन् सर्वतो युद्धे प्रावृट्काले यथानिलः ७६	७६
न शेकुर्धावितुं वीरा न स्थान्तुं स्पन्दितुं भयात् । उत्पतन्तं स्थितं यान्तं सर्वान् विज्याध वीर्यवान्	
एकेनान्तककल्पेन प्रासेनादित्यतेजसा । भिन्नाग्नि हरिसैन्यानि निपेतुर्धरणीतले ॥	७८
वज्रनिष्पेषदृशं प्रासम्याभिनिपातनम् । शंशुकुन्नराः साहुं ते विनेदुर्महाम्बनम् ॥	७९
पततां हरिवीराणां रूपाणि प्रचकाशिरे । वज्रभिन्नाम्रकृटानां शैलानां पतनामिव ॥	८०
ये तु पूर्वं महात्मानः कुम्भकर्णेन पातिताः । तं स्वस्था वानरश्रेष्ठाः सुग्रीवमुपतस्थिरे ॥	८१
विप्रेक्षमाणः सुग्रीवो ददर्श हरिवाहिनीम् । नगन्तकभयत्रस्तां विद्रवन्तीमितस्ततः ॥	८२
विद्रुतां वाहिनी दृष्ट्वा स ददर्श नरान्तकम् । गृहीतप्रासमायान्तं हयपृष्ठे प्रतिष्ठितम् ॥	८३
अथोवाच महातेजाः सुग्रीवो वानराधिपः । कुमारमङ्गलं वीरं शक्रतुल्यपराक्रमम् ॥	८४

१. प्रहृष्टेत्यादि संकुलमित्यन्तम् पुना प्रासपाणिर्नरान्तकः । तत्रस्ततस्ते मन्यन्ते कालोऽय-
नास्ति । मिति वानरः ॥ - इति छ. ।

२. अस्यानन्तरम्—त[य]तो यतः सुसंक्रुद्धः

३. इदमर्थम् क. ख. ग. नास्ति ।

गच्छ त्वं राक्षसं वीरं योऽसौ तुरगमास्थितः । क्षोभयन्तं हरिबलं क्षिप्रं प्राणैर्वियोजय ॥ ८५
 स भर्तुर्वचनं श्रुत्वा निष्पपाताङ्गदस्तनः । ^१अनीकान्मेघसंकाशान्मेघानीकादिवांशुमान् ॥ ८६
 शैलसङ्घातसंकाशो हरीणामुत्तमोऽङ्गदः । रराजाङ्गदसंनद्धः सधातुरिव पर्वतः ॥ ८७
 निरायुधो महातेजाः केवलं नग्यदंष्ट्रवान् । नरान्तवामभिक्रम्य वालिपुत्रोऽब्रवीद्वचः ॥ ८८
 तिष्ठ किं प्राकृतैरेभिर्हरिभिस्त्वं करिष्यसि । अस्मिन् वज्रसमस्पर्शं प्राप्तं क्षिप ममोरसि ॥ ८९
 अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा प्रचुक्रोध नरान्तकः । संदश्य दशनैरोष्ठं विनिःश्वस्य भुजङ्गवत् ॥ ९०
 अभिगम्याङ्गदं क्रुद्धो वालिपुत्रं नरान्तकः ॥

प्रासं समाविध्य तदाङ्गदाय समुज्ज्वलन्तं सहस्रोत्पसर्ज ।

स वालिपुत्रोरसि वज्रकल्पे बभूव भ्रमो न्यपतच्च भूमौ ॥

९.१

तं प्राप्तमालोक्य तदा विभ्रमं मुपर्णकृतोरगभोगकल्पम् ।

तलं समुद्यम्य स वालिपुत्रस्तुरङ्गमं तस्य जघान मूर्ध्नि ॥

९.२

निभ्रमतालुः स्फुटिताक्षितारो निष्क्रान्तजिह्वोऽचलमंनिकाशः ।

स तस्य वाजी निपपात भूमौ नलप्रहारं निशीर्णमूर्धा ॥

९.३

नरान्तकः क्रोधवशं जगाम हतं तुरङ्गं पतितं निरीक्ष्य ।

स मुष्टिसुद्यम्य महाप्रभात्रो जघान शीर्षं युधि वालिपुत्रम् ॥

९.४

अथाङ्गदो मुष्टिविभ्रममूर्धा मुखाव तीव्रं रुधिरं भृशोष्णम् ।

मुहुर्बिज्ज्वालुमुमोह चापि संजां समामाद्य विमिप्सिमये च ॥

९.५

अथाङ्गदो वज्रममानवेगं संवर्त्य मुष्टिं गिग्मिष्टुङ्गकल्पम् ।

निपातयामास तथा महान्मा नगन्तकस्योर्गमि वालिपुत्रः ॥

९.६

स मुष्टिनिष्पिष्टविभ्रमवक्षा ज्वालावमच्छोणितदिग्धगात्रः ।

नरान्तको भूमितले पपात यथाचलो वज्रनिपातभ्रमः ॥

९.७

अथान्तरिक्षे त्रिदशोत्तमानां वनौकमां चैव महाप्रनादः ।

बभूव तस्मिन्निहतेऽभ्यवीरं नगन्तकं वालिस्युतेन संख्ये ॥

९.८

अथाङ्गदो गममनःप्रहर्षणं मुहुष्करं तत्^१ कृतवान् हि विक्रमम् ।

विमिप्सिमये सोऽप्यतिवीर्यविक्रमः पुनश्च युद्धे स बभूव हर्षितः ॥

९.९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये अदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहल्लिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे नरान्तकवधो नाम एकोनसप्ततितमः सर्गः

१. मेघानीकादिति । अनीकमदृशान्मेघा-
 दिव्यर्थः । तदत्रानीकमेघयोः परम्परमादृश्यप्रति-
 पादनान् नृतीयं सदृशं प्रतिषिद्धं वेदिनव्यम् ।

१. अंशुमानिव वीर्यवान् पुना ।

२. 'तं पुना ।

सप्ततितमः सर्गः

देवान्तकादिवधः

- नरान्तकं हतं दृष्ट्वा चुक्रुशुर्नैर्ऋतेर्षभाः । देवान्तकस्त्रिमूर्धा च पौलस्त्यश्च महोदरः ॥ १
- आरूढो मेघसंकाशं वाग्नेन्द्रं महोदरः । वालिपुत्रं महावीर्यमभिदुद्राव वीर्यवान् ॥ २
- आतृव्यसनसंतमस्तथा देवान्तको बली । आदाय परिघं दीप्तमङ्गदं समभिद्रवत् ॥ ३
- रथमादित्यसंकाशं युक्तं परमवाजिभिः । आस्थाय त्रिशिरा वीरो वालिपुत्र मथाभ्ययान् ॥ ४
- स त्रिभिर्देवदर्पन्नैर्नैर्ऋतेन्द्रैर्भिद्रुतः । वृक्षमुत्पाटयामास महाविटपमङ्गदः ॥ ५
- देवान्तकाय तं वीरश्चक्षेप महमाङ्गदः । महावृक्षं महाशाखं शक्रो दीप्तमिवाशनिम् ॥ ६
- त्रिशिरास्तं प्रचिच्छेद् शरैराशीविषोपमैः । स वृक्षं कृत्तमालोक्य उत्पपात तदाङ्गदः ॥ ७
- स वयस्यं ततो वृक्षाञ्छलांश्च कपिकुञ्जरः । तान् प्रचिच्छेद् संक्रुद्धस्त्रिशिरा निशितैः शरैः ॥ ८
- परिघात्रेण तान् वृक्षान् बभञ्ज च मुगन्तकः । त्रिशिराश्चाङ्गदं वीरमभिदुद्राव सायकैः ॥ ९
- गजेन समभिद्रुत्य वालिपुत्रं महोदरः । जघानोरसि संक्रुद्धस्तोमैर्वैज्रसंनिभैः ॥ १०
- देवान्तकश्च संक्रुद्धः परिषेण तदाङ्गदम् । उपगम्याभिहत्याशु व्यपचक्राम वेगवान् ॥ ११
- स त्रिभिर्नैर्ऋतश्रेष्ठैर्युगपत् समभिद्रुतः । न विव्यथे महातेजा वालिपुत्रः प्रतापवान् ॥ १२
- स वेगवान् महावेगं कृत्वा परमदुर्जयः । तलेन भृशमुत्पत्य जघानाम्य महागजम् ॥ १३
- तस्य तेन प्रहारेण नागगजस्य संयुगे । पेततुर्लोचने तस्य विननाद स वारणः ॥ १४
- विषाणं चाम्य निष्कृष्य वालिपुत्रो महाबलः । देवान्तकमभिप्लुत्य नाडयामास संयुगे ॥ १५
- स विह्वलितमर्वाङ्गो वाताद्भूत इव द्रुमः । लाक्षागममवर्णं च मुस्ताव रुधिरं मुखात् ॥ १६
- अथाश्रम्य महातेजाः कृच्छ्राद्देवान्तको बली । आविभ्य परिघं घोरमाजघान तदाङ्गदम् ॥ १७
- परिघाभिहतश्चापि वानरन्द्रात्मजमन्दा । जानुभ्यां पतितो भूमौ पुनरेवोत्पपात ह ॥ १८
- तमुत्पतन्तं त्रिशिरास्त्रिभिर्बाणैरजिह्वगैः । घोरैर्हृग्पितेः पुत्रं ललाटेऽभिजघान ह ॥ १९
- ततोऽङ्गदं परिक्षिप्तं त्रिभिर्नैर्ऋतपुंगवैः । हनुमानपि विज्ञाय नीलश्चापि प्रतस्थतुः ॥ २०
- ततश्चिक्षेप शैलाग्रं नीलस्त्रिशिरसे तदा । तद्रावणसुतो धीमान् बिभेद निशितैः शरैः ॥ २१
- तद्वाणशतनिर्भिन्नं विदारितशिलातलम् । सविम्फुलिङ्गं सज्वालं निपपात गिरेः शिरः ॥ २२
- ततो जृम्भितमालोक्य हर्षाद्देवान्तकस्तदा । परिषेणाभिदुद्राव मारुतात्मजमाहवे ॥ २३
- तमापनन्तमुत्प्लुत्य हनुमान् मारुतात्मजः । आजघान तदा मूर्ध्नि वज्रकल्पेन मुष्टिना ॥ २४
- शिरसि प्रहरन् वीरस्तदा वायुमुतो बली । नादेनाकम्पयच्चैव राक्षसान् स महाकपिः ॥ २५

स मुष्टिनिष्पिष्टविकीर्णमूर्धा निर्वान्तदन्ताक्षिविलम्बिजिह्वः ।

देवान्तको राक्षसराजसूनुर्गतासुरव्या सहसा पपात ॥

तस्मिन् हते राक्षसयोधमुख्ये महाबले संयति देवशत्रौ । क्रुद्धस्त्रिमूर्धा निशिताग्रमुग्रं वर्षं नीलोरसि बाणवर्षम् ॥	२७
महोदरस्तु संक्रुद्धः कुञ्जरं पर्वतोपमम् । भूयः समधिरुक्षाशु मन्दरं रश्मिमानिव ॥	२८
ततो बाणमयं वर्षं नीलस्योरस्यपातयत् । गिरौ वर्षं तडिच्चक्रचापवानिव तोयदः ॥	२९
ततः शरौघैरभिवर्ष्यमाणो विभिन्नगात्रः कपिसैन्यपालः । नीलो बभूवाथ निसृष्टगात्रो विष्टम्भितस्तेन महाबलेन ॥	३०
ततस्तु नीलः प्रतिलभ्य संज्ञां शैलं समुत्पाद्य मवृक्षपण्डम् । ततः सत्सुपत्य भृशोग्रवगो महोदरं तेन जघान मूर्ध्नि ॥	३१
ततः स शैलेन्द्रनिपातभग्नो महोदरस्तेन महाद्विपेन । विपोथितो भूमितले गतासुः पपात वज्राभिहतो यथाद्रिः ॥	३२
पितृव्यं निहतं दृष्ट्वा त्रिशिराश्चापमाददे । हनुमन्तं च संक्रुद्धो विव्याथ निशितैः शरैः ॥	३३
स वायुमूनुः कुपितश्चिक्षेप शिखरं गिरं । त्रिशिरास्तच्छरैर्म्नाक्ष्यैर्विभेद बहुधा बली ॥	३४
तद्यथै शिखरं दृष्ट्वा द्रुमवर्षं महाकपिः । विमसर्ज रणे तस्मिन् रावणस्य सुतं प्रति ॥	३५
तमापन्तमाकाशे द्रुमवर्षं प्रनापवान् । त्रिशिरा निशितैर्वाणैश्चिच्छेद च ननाद च ॥	३६
ततो हनूमानुत्प्लुत्य हयान्त्रिशिरममदा । विददार नवैः क्रुद्धो गजेन्द्रं मृगराडिव ॥	३७
अथ शक्तिं समादाय कालरात्रिमिवान्नकः । चिक्षेगानिलपुत्राय त्रिशिरा रावणात्मजः ॥	३८
दिवः क्षिमामिवोल्कां तां शक्तिं क्षिमामसंगताम् । गृहीत्वा हरिशार्दूलो बभञ्ज च ननाद च ॥	३९
तां दृष्ट्वा घोरसंकाशां शक्तिं भग्नां हनूमता । प्रदृष्ट्वा वानरगणा विनेदुर्जलटा इव ॥	४०
ततः खड्गं समुद्यम्य त्रिशिरा रामक्षोत्तमः । निजघान तदा व्युद्धे वायुपुत्रस्य वक्षसि ॥	४१
खड्गप्रहाराभिहतो हनूमान् मारुतात्मजः । आजघान त्रिशिरसं तलेनारसि वीर्यवान् ॥	४२
स तलाभिहतस्तेन अमनडन्तायुधो भुवि । निपपात महातेजास्त्रिशिरास्त्वक्तनेतनः ॥	४३
स तस्य पततः खड्गं समाच्छिद्य महाकपिः । ननाद गिरिसंकाशम्नासयन् सर्वनैर्ऋतान् ॥	४४
अमृष्यमाणस्तं घोषसुत्यपात निशाचरः । उत्पत्य च हनूमन्तं ताडयामास मुष्टिना ॥	४५
तेन मुष्टिप्रहारेण संचुकोप महाकपिः । कुपितश्च निजग्राह किरीटे राक्षसर्षभम् ॥	४६
हनूमान् रोषताम्राक्षो राक्षसं परवीरहा ॥	

स तस्य शीर्षाण्यमिना शितेन किरीटजुष्टानि सकृण्डलानि ।

क्रुद्धः प्रचिच्छेद सुतोऽनिलस्य त्वष्टुः मुनस्येव शिरांसि शक्रः ॥ ४७

तान्यायताक्षाण्यगसंनिभानि प्रदीप्तवैश्वानरलोचनानि ।

पेतुः शिरांसीन्द्ररिपोर्धरण्यां ज्योतींषि मुक्तानि यथार्कमार्गात् ॥

४८

तस्मिन् हते देवरिपौ त्रिशीर्षे हनूमता शक्रपराक्रमेण ।

नेदुः प्लवङ्गाः प्रचचाल भूमी रक्षांस्यथो दुद्रुविरं समन्तात् ॥

४९

हतं त्रिशिरसं दृष्ट्वा तथैव च महोदरम् । हतौ प्रेक्ष्य दुग्धपौ देवान्नकनरान्तकौ ॥

५०

चुकोप परमामर्षी मत्तो राक्षसपुंगवः । जग्राहार्चिष्मतीं घोरां गदां सर्वायसीं शुभाम् ॥

५१

हेमपट्टपरिक्षिप्तां मांसशोणितफेनिलाम् । विराजमानां वपुषा शत्रुशोणितरञ्जिताम् ॥

५२

तेजसा संप्रदीप्ताग्रां रक्तमाल्यविभूषिताम् । ऐरावतमहापद्मसार्वभौमभयावहाम् ॥

५३

गदामादाय संकुद्धो मत्तो राक्षसपुंगवः । हरीन् समभिदुद्राव युगान्ताग्निरिव ज्वलन् ॥

५४

अथर्षभः समुत्पत्य वानरो गवणानुजम् । मत्तानीकमुपागम्य तस्थौ नम्याग्रतो बली ॥

५५

तं पुरस्तात् स्थितं दृष्ट्वा वानरं पर्वतोपमम् । आजघानोरसि क्रुद्धो गदया वज्रकल्पया ॥

५६

स तयाभिहनस्तेन गदया वानरर्षभः । भिन्नवक्षाः समाधृतः मुग्धाव रुधिरं बहु ॥

५७

स संप्राप्य चिगात् संजासृपभो वानरर्षभः । क्रुद्धो विम्फुग्माणोऽष्टो महापार्श्वमुदैक्षत ॥

५८

स वेगवान् वेगवदभ्युपेत्य तं राक्षसं वानरयुथमुग्र्यः ।

संवर्त्य मुष्टिं महसा जघान बह्वान्तरं शैलनिकाशरूपः ॥

५९

स कृत्नमूलः सहसेव वृक्षः पपात भूमौ क्षतजोक्षिताङ्गः ।

तां चास्य घोरां यमदण्डकल्पां गदां प्रगृह्णागु तदा सहर्षः ॥

६०

मुहूर्तमार्सात् स गतामुकल्पः प्रत्यागतात्मा महसा मुगरिः ।

उपेत्य मन्ध्याभ्रममानवर्णस्तं वारिराजान्मजमाजघान^१ ॥

६१

अभिजग्राह वेगेन गदां तस्य महात्मनः । गृहीत्वा तां गदां भीमामाविध्य च पुनः पुनः ॥ ६२

मत्तानीकं महात्मानं जघान गणमूर्धनि । स भ्वया गदया भग्नां विशीर्णदशनेक्षणः ॥

६३

निपपान ततो मत्तो वज्राहत इवाचलः । विशीर्णनयने भूमौ गतसत्त्वे गतायुषि ॥

६४

पतिते राक्षसे तस्मिन् विद्रुतं राक्षसं बलम् । उन्मत्तस्तु तदा दृष्ट्वा गतासुं आतरं रणे ॥

६५

चुकोप परमक्रुद्धः प्रलयाग्निसमुद्युतिः ॥

ततः समादाय गदां स वीरो वित्रासयन् वानरसैन्यमुग्रम् ।

दुद्राव वेगेन तु सैन्यमध्ये दहन् यथा वह्निरतिप्रचण्डः ॥

६६

आपतन्तं तदा दृष्ट्वा राक्षसं भीमविक्रमम् । शैलमादाय दुद्राव गवाक्षः पर्वतोपमः ॥

६७

जिघांसू राक्षसं भीमं तं शैलेन महाबलः । आपतन्तं तदा दृष्ट्वा उन्मत्तोऽपि महागिरिम् ॥ ६८

चिच्छेद गदया वीरः शतधा तत्र संयुगे । चूर्णीकृतं गिरिं दृष्ट्वा रक्षसा कपिकुञ्जरः ॥	६९
विस्मितोऽभून्महाबाहुर्जगर्ज च मुहुर्मुहुः । उन्मत्तस्तु मुसंकुद्धो ज्वलन्तीं राक्षसोत्तमः ॥	७०
गदामादाय वेगेन कपेर्वक्षस्यताडयन् । स तथा गदया वीरस्ताडिनः कपिकुञ्जरः ॥	७१
पपात भूमौ निःसंज्ञः सुखाव रुधिरं वहु । पुनः संज्ञामथाम्नाय वानरः स समुत्थितः ॥	७२
तलेन ताडयामास तनूतस्य शिरः कपिः । तेन प्रताडितो वीरो राक्षसः पर्वतोपमः ॥	७३
विस्रस्तदन्तनयनो निपपात महीनले । मुखाव रुधिरं सोष्णं गतामुश्च ततोऽभवत् ॥	७४
तस्मिन् हते भ्रातरि रावणस्य तन्नैर्ऋतानां बलमर्णवाभम् ।	
त्यक्तायुधं केवलजीवितार्थं दुद्राव भिन्नार्णवसंनिकाशम् ॥	७५

इत्यथै श्रीमद्रामायणे वान्मीकीये आदिकाण्ये चतुर्विंशतिमहत्तिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे देवान्कादिवधो नाम सप्ततितमः सर्गः

एकमस्रतितमः सर्गः

अनिकायवधः

स्वबलं व्यथितं दृष्ट्वा तुमुलं रोमहर्षणम् । भ्रातृंश्च निहतान दृष्ट्वा शक्रतुल्यपराक्रमान् ॥	१
पितृव्यौ चापि सदृश्य समरे संनिपृढिनौ । युद्धोन्मत्तं च मत्तं च आगौ राक्षसर्षभौ ॥	२
चुकोप च महातेजा ब्रह्मदत्तवरो युधि । अनिकायोऽद्रिसंकाशो देवदानवदर्षहा ॥	३
स भाम्करसहस्रस्य सङ्घातमिव भाम्बरम् । रथमाभ्याय शक्राग्निभितुद्राव वानरान् ॥	४
स विस्फार्य महत्त्रापं किरीटी मृष्टकृण्डल । नाम विश्रायामाम ननाद च महास्वनम् ॥	५
तेन सिंहप्रणादेन नामविश्रावणेन च । ज्याशब्देन च भीमेन त्रामयामाम वानरान् ॥	६
ते दृष्ट्वा देहमाहात्म्यं कुम्भकर्णाऽयमुत्थितः । भयार्ता वानराः सर्वे संश्रयन्ते परम्परम् ॥	७
ते तस्य रूपमालोक्य यथा विष्णोन्निविक्रमे । भयाद्भानरयथास्ते विद्रवन्ति तनूततः ॥	८
तेऽनिकायं ममामाद्य वानरा मृष्टचेतमः । शरण्यं शरणं जग्मुर्लक्ष्मणाग्रजमाहवे ॥	९
ततोऽनिकायं काकुत्स्थो रथस्थं पर्वतोपमम् । ददर्श धन्विनं दृगाद्दर्जनं कालमेघवत ॥	१०
स तं दृष्ट्वा महाकायं राघवस्तु विगिप्सिये । वानरान् मान्त्वयित्वाथ विभीषणमुवाच ह ॥	११
कोऽसौ पर्वतसंकाशो धनुष्मान् हरिलोचनः । युक्तं हयमहक्षेण विशाले स्यन्दने स्थितः ॥	१२
य एष निशितैः शूलैः सुतीक्ष्णैः प्रामतोर्मरैः । अर्चिष्मद्भिर्वृतो भानि भूतैरिव महेश्वरः ॥	१३
कालजिह्वाप्रकाशाभिर्य एषोऽनिविराजते । आवृतां रथशक्तीभिर्विद्युद्भिरिव तोयदः ॥	१४

धनुषि चास्य सज्यानि हेमपृष्ठानि सर्वशः । शोभयन्ति रथश्रेष्ठं शक्रचाप इवाम्बरम् ॥ १५
 क एष रक्षःशार्दूलो रणभूमिं विराजयन् । अभ्येति रथिनां श्रेष्ठो रथेनादित्यतेजसा ॥ १६
 ध्वजशृङ्गप्रतिष्ठेन राहुणाभिविराजते । सूर्यरश्मिनिभैर्बाणैर्दिशो दश विराजयन् ॥ १७
 त्रिणतं मेघनिर्हादं हेमपृष्ठमलंकृतम् । शतक्रतुधनुःप्रख्यं धनुश्चास्य विराजते ॥ १८
 सध्वजः सपताकश्च सानुकर्षो महारथः । चतुःसादिसमायुक्तो मेघस्तनितनिम्बनः ॥ १९
 विशतिर्दश चाष्टौ च तूण्योऽस्य रथमास्थिताः । कार्मुकाणि च भीमानि ज्याश्च काञ्चनपिङ्गला ॥
 द्वौ च खड्गौ ग्थगतौ पार्श्वस्थौ पार्श्वशोभितौ । चतुर्हस्तत्परुयुतौ व्यक्तहस्तदशायतौ ॥ २१
 रक्तकण्ठगुणो धीरो महापर्वतमनिभः । कालः कालमहावक्रो मेघस्थ इव भास्करः ॥ २२
 काञ्चनाङ्गदनद्धाभ्यां भुजाभ्यामेव शोभते । शृङ्गाभ्यागिव तुङ्गाभ्यां विभवान् पर्वतोत्तमः ॥ २३
 कुण्डलाभ्यां तु यम्यैतद्भानि वक्त्रं शुभेक्षणम् । पुनर्वम्बन्गरगतं पूर्णबिम्बमिवैन्दवम् ॥ २४
 आचक्ष्व मे महाबाहो त्वमेनं राक्षमोत्तमम् । यं दृष्ट्वा वानगः सर्वे भयार्ता विद्रुता दिशः ॥
 स पृष्ठो राजपुत्रेण रामेणामितनेजसा । आचक्ष्वे महातेजा राघवाय विभीषणः ॥ २६
 दशग्रीवो महातेजा गजा वैश्रवणानुज । भीमकर्मा महांत्माहो रावणो गक्षसाधिपः ॥ २७
 तस्यासीद्वीर्यवान् पुत्रो रावणप्रनिभो रणे । वृद्धमेवी श्रुतिधरः सर्वास्त्रविदुषां वरः ॥ २८
 अश्वपृष्ठे ग्थे नागं ग्वङ्गे धनुषि कर्षणे । भेदे मन्त्रे च दाने च नये मन्त्रे च संमतः ॥ २९
 यस्य बाहू समाश्रित्य लङ्का वसति निर्भया । तनयं धान्यमालिन्या अतिकायमिमं विदुः ॥ ३०
 एतेनाराधितो ब्रह्मा तपसा भावितात्मना । अस्त्राणि चाप्यवासानि रिपवश्च पराजिताः ॥ ३१
 सुरामुरैरवध्यन्त्वं दत्तमस्मै स्वयंभुवा । एतच्च कवचं दिव्यं ग्थश्रेष्ठोऽर्कभाम्बरः ॥ ३२
 एतेन गतशो देवा दानवाश्च पराजिताः । रक्षितानि च रक्षांसि यक्षाश्चापि निष्पदिताः ॥ ३३
 वज्रं विष्टम्भतं येन बाणैरिन्द्रम्य धीमनः । पाशः सलिलगजस्य गणे प्रतिहतस्तथा ॥ ३४
 एषोऽतिकायो बलवान् राक्षमानामथर्षभ । रावणस्य सुतो धीमान् देवदानवदर्पहा ॥ ३५
 तदस्मिन् क्रियतां यत्नः क्षिप्रं पुरुषपुंगव । पुरा वानरसैन्यानि क्षयं नयति सायकैः ॥ ३६
 ततोऽतिकायो बलवान् प्रविश्य हरिवाहिनीम् । विम्फारयामास धनुर्ननाद च पुनः पुनः ॥ ३७
 तं भीमवपुषं दृष्ट्वा रथस्थं रथिनां वरम् । अभिपेतुर्महात्मानो ये प्रधाना वनौकसः ॥ ३८
 कुमुदो द्विविदो मैन्दो नीलः शरभ एव च । पादपैर्गिरिशृङ्गैश्च युगपत् समभिद्रवन् ॥ ३९
 तेषां वृक्षांश्च शैलांश्च शरैः काञ्चनभूषणैः । अतिकायो महातेजाश्चिच्छेदास्त्रविदां वरः ॥ ४०
 तांश्चैव सर्वान् स हरीञ्छरैः सर्वायसैर्बली । विन्याधाभिमुखान् संख्ये भीमकायो निशाचरः ॥

- तेऽर्दिता बाणवर्षेण भग्नगात्राः प्लवङ्गमाः । न शेकुरतिकायस्य प्रतिकर्तुं महारणे ॥ ४२
- तत् सैन्यं हरिवीराणां त्रासयामास राक्षसः । मृगयूथमिव क्रुद्धो हरिर्यौवनदर्पितः ॥ ४३
- स राक्षसेन्द्रो हरिसैन्यमध्ये नायुध्यमानं निजघान कंचित् ।
उपेत्य रामं स धनुःकलापी सर्गर्वितं वाक्यमिदं बभाषे ॥ ४४
- रथे स्थितोऽहं शरचापपाणिर्न प्राकृतं कंचन योधयामि ।
यश्चास्ति कश्चिद्यवसाययुक्तो ददानु मे क्षिप्रमिहाद्य युद्धम् ॥ ४५
- तत्तस्य वाक्यं ब्रूवतो निशम्य चुकोप सौमित्रिरमित्रहन्ता ।
अमृष्यमाणश्च समुन्यपान जग्राह चापं च ततः स्मयित्वा ॥ ४६
- क्रुद्धः सौमित्रिरुत्पत्य तूणादाक्षिप्य मायकम् । पुग्न्नादतिकायस्य विचकर्ष महद्भनुः ॥ ४७
- पूरयन् स मही शैलानाकाशं मागं दिशः । ज्याशब्दो लक्ष्मणस्योग्रम्त्रामयन्^१ रजनीचरान् ॥ ४८
- सौमित्रेश्चापनिर्घोषं श्रुत्वा प्रतिभयं तदा । विमिष्टिमये मरुतेजा राक्षसेन्द्रात्मजो बली ॥ ४९
- अथातिकायः कुपितो दृष्ट्वा लक्षणमुत्थिनम् । आदाः निशितं बाणमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ५०
- बालस्त्वममि सौमित्रे विक्रमेऽप्रविचक्षणः । गच्छ किं कालमदृशं मां योधयितुमिच्छसि ॥ ५१
- न हि मद्बाहुमृष्टानामस्त्राणां द्विमवानपि । सांढुमुन्मरुते वेगमन्तरिक्षमथो मही ॥ ५२
- सुखप्रमुसं कालाग्निं^२ निबोधयितुमिच्छसि । न्यस्य चापं निर्वर्तस्व मा प्राणाञ्जहि मद्रतः ॥ ५३
- अथवा त्वं प्रतिष्टब्धो न निर्वर्तितुमिच्छसि । निष्ठ प्राणान् परित्यज्य गमिष्यसि यमक्षयम् ॥ ५४
- पश्य मे निशितान् बाणानरिदर्पनिपूदनान् । ईश्वरायुधसंकाशांस्तमकाश्चनभृषणान् ॥ ५५
- एष ते सर्पसंकाशो बाणः पास्यति शोणितम् । मृगगज इव क्रुद्धो नागराजस्य शोणितम् ॥ ५६
- इत्येवमुत्तवा संक्रुद्धः शरं धनुषि संदधे ॥
- श्रुत्वातिकायस्य वचः मरोपं सर्गर्विनं संयति राजपुत्रः ।
स संचुकोपानिबलो मनस्वी^३ उवाच वाक्यं च ततो महार्थम् ॥ ५७
- न वाक्यमात्रेण भवान् प्रधानो न कथनात् सत्पुरुषा भवन्ति ।
मयि स्थिते धन्विनि बाणपाणौ निदर्शयस्वात्मबलं दुर्गत्मन् ॥ ५८
- कर्मणा मूच्यात्मानं न विकथितुमर्हसि । पौरुषेण तु यो युक्तः स तु शूर इति स्मृतः ॥ ५९
- सर्वायुधसमायुक्तो धन्वी त्वं रथमास्थितः । शरैर्वा यदि वाप्यस्त्रैर्दर्शयस्व पराक्रमम् ॥ ६०
- ततः शिरस्तं निशितं पानयिष्याम्यहं शरैः । मारुतः कालसंपकं वृन्तात्तालफलं यथा ॥ ६१

अद्य ते मामका बाणास्तसकाञ्चनभूषणाः । पाम्यन्ति रुधिरं गात्राद्बाणशल्यान्तरोत्थितम् ॥६२
 बालोऽयमिति विज्ञाय न मावजातुमर्हसि । बालो वा यदि वा वृद्धो मृत्युं जानीहि संयुगे ॥
 बालेन विष्णुना लोकास्त्रयः क्रान्तास्त्रिभिः क्रमैः । इत्येवमुक्त्वा संक्रुद्धः शरान् धनुषि संदधे ॥
 लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा हेतुमत परमार्थवत् । अतिकायः प्रचुक्रोध बाणं चोत्तममाददे ॥ ६५
 ततो विद्याधरा मृता देवा दैत्या महर्षयः । गुह्यकाश्च महात्मानस्तद्युद्धं द्रष्टुमागमन् ॥ ६६
 ततोऽतिकायः कुपितश्चापमार्गेऽप्य मायकम् । लक्ष्मणाय प्रचिक्षेप संक्षिपन्निव चाम्बरम् ॥ ६७
 तमापतन्तं निशितं शरमार्गीविधोपमम् । अर्धचन्द्रं चिच्छेद लक्ष्मणः परवीरहा ॥ ६८
 तं निकृत्तं शरं दृष्ट्वा कृत्तभोगमिवारगम् । अतिकायो भृशं क्रुद्ध पञ्च बाणान् समाददे ॥६९
 ताञ्शरान् संप्रचिक्षेप लक्ष्मणाय निशाचरः । तानप्राप्ताञ्जरैस्तीक्ष्णैश्चिच्छेद भगतानुजः ॥ ७०
 म ताञ्छित्त्वा शरैस्तीक्ष्णैर्लक्ष्मणः परवीरहा । आददे निशितं बाणं ज्वलन्तमिव तेजसा ॥७१
 तमादाय धनुःश्रेष्ठे योजयामाम लक्ष्मणः । विचकर्ष च वेगेन विममर्ज च वीर्यवान् ॥ ७२
 पूर्णायतविसृष्टेन शरणेन नतपर्वणा । ललाटे राक्षसश्रेष्ठमाजघान स वीर्यवान् ॥ ७३
 स ललाटे शरो मद्गन्तस्य भीमस्य रक्षसः । ददृशे शोणितेनाक्तः पन्नगेन्द्र इवाचले ॥ ७४
 राक्षसः प्रचकम्पे च लक्ष्मणेऽपुप्रपीडितः । रुद्रबाणहतं घोरं यथा त्रिपुरगोपुरम् ॥ ७५
 चिन्नयामाम चाश्रम्य विमृश्य च महाबलः । साधु बाणनिपातेन श्लाघनीयोऽसि मे रिपुः ॥
 विधार्यवं विनम्यास्यं नियम्य च भुजावुभौ । स रथोपस्थमास्थाय रथेन प्रचचार ह ॥ ७७
 एकं त्रीन् पञ्च संसृति मायकान् राक्षसर्षभ । आददे संदधे चापि विचकर्षोत्ससर्ज च ॥७८
 ते बाणाः कालसंकाशा राक्षसेन्द्रधनुश्च्युताः । हेमपुङ्खा रविप्रन्थाश्चक्रुर्दीपमिवाम्बरम् ॥ ७९
 ततन्मान् राक्षसोत्सृष्टाञ्जारोधान् राघवानुजः । असन्नान्तः प्रचिच्छेद निशितैर्बहुभिः शरैः ॥
 ताञ्शरान् युधि संधेक्ष्य निकृत्तान् रावणात्मजः । चुकोप त्रिदशेन्द्रारिर्जग्राह निशितं शरम् ॥
 स संधाय महातेजस्तं बाणं महमोत्सृजत् । ततः सौमित्रिमायान्तमाजघान स्तनान्तरे ॥ ८२
 अतिकायेन सौमित्रिन्ताडिनो युधि वक्षामि । मुस्ताव रुधिरं तीव्रं मदं मत्त इव द्विपः ॥ ८३
 स चकार तदात्मानं विशल्यं महमा विभुः । जग्राह च शरं तीक्ष्णभस्त्रेणापि च संदधे ॥ ८४
 आग्नेयेन तदास्त्रेण योजयामाम मायकम् । स जज्वाल तदा बाणो धनुष्यस्य महात्मनः ॥८५
 अतिकायोऽपि तेजस्वी सौरमस्त्रं मनादधे । तेन बाणं भुजङ्गाभं हेमपुङ्खमयोजयत् ॥ ८६
 तदस्त्रं ज्वलितं घोरं लक्ष्मणः शरमाहितम् । अतिकायाग चिक्षेप कालदण्डमिवान्तक ॥ ८७
 आग्नेयेनाभिसंयुक्तं दृष्ट्वा बाणं निशाचरः । उत्समर्ज तदा बाणं दीप्तं सूर्यास्त्रयोजितम् ॥ ८८
 तावुभावम्बरे बाणावन्योन्यमभिजघ्नतुः । तेजसा संप्रदीप्ताभ्रौ क्रुद्धाविव भुजङ्गमौ ॥ ८९

तावन्योन्यं विनिर्दह्य पेततुः पृथिवीतले । निरर्चिषौ भस्मकृतौ न भ्राजेते शरोत्तमौ ॥ ९०
 ततोऽतिकायः संक्रुद्धस्त्वम्त्रमैषीकमुत्सृजत् । तत् प्रचिच्छेद सौमित्रिरस्त्रेणैन्द्रेण वीर्यवान् ॥
 ऐषीकं निहतं दृष्ट्वा रुषितो रावणात्मजः । याम्येनास्त्रेण संक्रुद्धो योजयामास सायकम् ॥ ९२
 ततस्तदस्त्रं चिक्षेप लक्ष्मणाय निशाचरः । वायव्येन तदस्त्रेण निजघान स लक्ष्मणः ॥ ९३
 अथैनं शरधाराभिर्धाराभिरिव तोयदः । अभ्यवर्षन् मुसंक्रुद्धो लक्ष्मणो रावणात्मजम् ॥ ९४
 तेऽतिकायं समासाद्य कवचे वज्रभूषिते । भग्नाग्रशब्द्याः सहसा पेतुर्बाणा महीतले ॥ ९५
 तान् मोघानमिसंप्रेक्ष्य लक्ष्मणः परवीरहा । अभ्यवर्षन्महेषूणां सहस्रेण महायशाः ॥ ९६
 स वृष्यमाणो बाणौघैरतिकायो महाबलः । अवध्यकवचः संग्रये राक्षसो नैव विन्यथे ॥ ९७
 शरं चाग्नीविषाकारं लक्ष्मणाय न्यपासृजत । स तेन विद्धः सौमित्रिर्मर्मदेशे शरणे ह ॥ ९८
 मुहूर्तमात्रं निःसंज्ञः अमवच्छत्रुतापनः । ततः संजामुपालभ्य चतुर्भिः सायकोत्तमैः ॥ ९९
 निजघान हयान् संग्रये मारुथिं च महाबल । ध्वजस्योन्मथनं कृत्वा शर्वपैरैरिन्दम ॥ १००
 असंभ्रान्तः स सौमित्रिः ताञ्छरानभिलक्षितान् । सुमोच लक्षणो बाणान् वधार्थं तस्य रक्षसः^१
 न शशाक रुजं कर्तुं युधि तस्य शरोत्तमः । अथैनमभ्युपागम्य वायुर्वाक्यमुवाच ह ॥ १०२
 ब्रह्मदत्तवरो ह्येष अवध्यकवचावृतः । ब्राह्मणास्त्रेण भिन्ध्येनमेव वध्यो हि नान्यथा ॥ १०३
 अवध्य एष ह्यन्येषामस्त्राणां कवची बली ॥

ततस्नु वायोर्वचनं निशम्य सौमित्रिरिन्द्रप्रतिमानवीर्य ।

समाददे बाणममोघवेगं तद्ब्राह्ममस्त्रं महत्मा नियोज्य ॥ १०४

तस्मिन् महास्त्रे तु नियोज्यमाने सौमित्रिणा बाणवरे शिताग्रे ।

दिशश्च चन्द्रार्कवत्पद्मश्च नभश्च तत्रास चचाल चोर्वी ॥ १०५

तं ब्रह्मणोऽस्त्रेण नियोज्य चापे शरं सुपुङ्गवं यमदृत्कल्पम् ।

सौमित्रिर्गिन्द्राग्निमुत्सृज्य तस्य मर्मज्ञं बाणं युधि वज्रकल्पम् ॥ १०६

तं लक्ष्मणोऽनुष्टममोघवेगं समापतन्तं ज्वलनप्रकाशम् ।

सुवर्णवज्रोत्तमचित्रपुङ्गवं तदातिकायः समरे ददर्श ॥ १०७

तं प्रेक्षमाणः महत्मातिकायो जघान बाणैर्निशितैरनेकैः ।

स सायकस्तस्य सुपर्णवेगान्तदातिकायस्य जगाम पार्श्वम् ॥ १०८

तमागतं प्रेक्ष्य तदातिकायो बाणं प्रदीमान्तककालकल्पम् ।

जघान शक्त्यृष्टिगदाकुटारैः शूलैर्हलैश्चाप्यविपन्नचेताः^२ ॥ १०९

तान्यायुधान्यद्भुतविग्रहाणि मोघानि कृत्वा स शरोऽमिदीमः ।

प्रगृह्य तस्यैव किरीटजुष्टं ततोऽतिकायस्य शिरो जहार ॥ ११०

तच्छिरः सशिरस्त्राणं लक्ष्मणेषुप्रपीडितम् । पपात सहसा भूमौ शृङ्गं हिमवतो यथा ॥ १११

तं तु भूमौ निपतितं दृष्ट्वा विक्षिप्तभूषणम् । बभूवुर्व्यथिताः सर्वे हतशेषा निशाचराः ॥ ११२

ते विषण्णमुखा दीनाः प्रहारजनितश्रमाः । विनेदुरुच्चैर्बहवः सहसा विस्वरैः स्वरैः ॥ ११३

ततन्ने त्वरितं याता निरपेक्षा निशाचराः । पुरीमभिमुग्धा भीता द्रवन्तो नायके हते ॥ ११४

प्रहर्षयुक्ता बहवस्तु वानराः प्रबुद्धपद्मप्रतिमाननास्तदा ।

अपूजयँल्लक्ष्मणमिष्टभागिनं हने रिपौ भीमबले दुरामदे ॥ ११५

अतिबलमतिकायमभ्रकल्पं युधि विनिपात्य स लक्ष्मणः प्रहृष्टः ।

त्वरितमथ तदा स रामपार्श्वं कपिनिवहँश्च सुपूजितो जगाम ॥ ११६

इत्याषं श्रीमद्रामायणे बाल्मीकीये आदिकाव्ये तनुर्विंशतिमहात्मिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे अतिकायबधो नाम एकमसप्ततितमः सर्गः

द्विसप्ततितमः सर्गः

रावणमन्युशलयाविष्कारः

अतिकायं हतं श्रुत्वा लक्ष्मणेन महौजसा । उद्वेगमगमद्राजा वचनं चेदमब्रवीन् ॥ १

धूम्राक्षः परमामर्षी धन्वी शस्त्रभृतां वरः । अकम्पनः प्रहस्तश्च कुम्भकर्णस्तथैव च ॥ २

एतं महाबला वीरा राक्षसा युद्धकाङ्क्षिणः । जेतारः परमैन्यानां परैर्नित्यापराजिताः ॥ ३

निहन्तास्ते महावीर्या रामेणाक्लिष्टकर्मणा । राक्षसाः मृमहाकाया नानाशस्त्रविशारदाः ॥ ४

अन्ये च बहवः शूरा महात्मानो निपातिताः । प्रख्यातबलवीर्येण पुत्रेणेन्द्रजिता मम ॥ ५

यौ हि तौ भ्रातरौ वीरौ बद्धौ दत्तवरैः शरैः । यन्न शक्यं सुरैः संवरसुरैर्वा महाबलैः ॥ ६

मोक्तुं तद्वन्धनं घोरं यक्षगन्धर्वकिन्नरैः । तन्न जाने प्रभावैर्वा मायया मोहनेन वा ॥ ७

शरबन्धाद्विमुक्तौ तौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । ये योधा निर्गताः शूरा राक्षसा मम शासनात् ॥ ८

ते सर्वे निहता युद्धे वानरैः सुमहाबलैः । तं न पश्याम्यहं युद्धे योऽद्य रामं सलक्ष्मणम् ॥ ९

शासयेत् सबलं वीरं ससुग्रीवविभीषणम् । अहो नु बलवान् रामो महदस्त्रबलं च वै ॥ १०

यस्य विक्रममासाद्य राक्षसा निधनं गताः । तं मन्ये राघवं वीरं नारायणमनामयम् ॥ ११

तद्गयाद्धि पुरी लङ्का पिहितद्वारतोरणा । अप्रमत्तैश्च सर्वत्र गुप्तै रक्षया पुरी त्वियम् ॥ १२

अशोकवनिकायां च यत्र सीताभिरक्ष्यते । निष्क्रामो वा प्रवेशो वा ज्ञातव्यः सर्वथैव नः ॥
 यत्र यत्र भवेद्गुल्मस्तत्र तत्र पुनः पुनः । सर्वतश्चापि तिष्ठध्वं स्वैः स्वैः परिचृता बलैः ॥ १४
 द्रष्टव्यं च पदं तेषां वानराणां निशाचराः । प्रदोषे वार्धरात्रे वा प्रत्यूषे वापि सर्वतः ॥ १५
 नावज्ञा तत्र कर्तव्या वानरेषु कदाचन । द्विषतां बलमुद्युक्तमापतन् किं स्थितं सदा ॥ १६
 ततस्ते राक्षसाः सर्वे श्रुत्वा लङ्काधिपस्य तन् । वचनं सर्वमातिष्ठन् यथावत्तु महाबलाः ॥ १७
 स तान् सर्वान् समादिश्य रावणो राक्षसाधिपः । मन्युशल्यं वहन् दीनः प्रविवेश स्वमालयम् ॥
 ततः स संदीपितकोपवह्निर्निशाचराणामधिपो महाबलः ।
 तदेव पुत्रव्यसनं विचिन्तयन् मुहुर्मुहुश्चैव तदा व्यनिःश्वसत् ॥ १९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे रावणमन्युशलयाविष्कारो नाम द्विप्ततितमः सर्गः

त्रिप्ततितमः सर्गः

इन्द्रजिन्मायायुद्धम्

तनो हतान् राक्षसपुंगवांभान् देवान्नकादित्रिशिरोऽतिकाथान् ।
 रक्षोगणान् तत्र हतावशिष्टान्ते रावणाय त्वरितं शशंशुः ॥ १
 तनो हतांस्तान् सहसा निशम्य राजा मुमोहाश्रुपग्निनाक्षः ।
 पुत्रक्षयं भ्रातृवधं च घोरं विचिन्त्य राजा त्रिपुलं प्रदध्यौ ॥ २
 ततस्तु राजानमुदीध्य दीनं शोकार्णवे संपरिपुण्ड्रवानम् ।
 रथर्षभो राक्षमराजमूनुस्तमिन्द्रजिद्वक्यमिदं बभाषे ॥ ३
 न तान मोहं प्रतिगन्तुमर्हसि यत्रेन्द्रजिज्जीवति राक्षसेन्द्र ।
 मद्भाणनिर्भिन्नविकीर्णदेहाः प्राणैर्वियुक्ताः समरे पतन्ति ॥ ४
 नेन्द्रारिबाणाभिहतो हि कश्चित् प्राणान समर्थः समरेऽभिपातुम ।
 पश्याद्य गमं मह लक्ष्मणेन मद्भाणनिर्भिन्नविकीर्णदेहम् ॥ ५
 गतायुषं भूमितले शयानं शितैः शरैर्गचितसर्वगात्रम् ।
 इमां प्रतिज्ञां शृणु शक्रशत्रोः मुनिश्चिन्तां पौरुषदैवयुक्ताम् ॥ ६
 अद्यैव रामं मह लक्ष्मणेन संतर्पयिष्यामि शरैर्मोघैः ।
 अद्येन्द्रवैवस्वतविष्णुमित्रमाध्याश्विवैश्वानरचन्द्रसूर्याः ॥ ७

द्रक्ष्यन्तु मे विक्रममप्रमेयं विष्णोरिवोभ्रं बलियज्ञवाटे ।

स एवमुत्तवा त्रिदशेन्द्रशत्रुगपृच्छय राजानमदीनमत्त्व ॥

ममारुरोहानिलतुल्यवेगं रथं स्वरश्रेष्ठसमाधियुक्तम् ॥

तमास्थाय महातेजा रथं हरिरथोपमम् । जगाम सहमा तत्र यत्र युद्धमरिदमः ॥ ०

तं प्रस्थितं महात्मानमनुजग्मुर्महाबलाः । संहर्षमाणा बहवो धनुःप्रवरपाणयः ॥ १०

गजस्कन्धगताः केचित् केचित् प्रवरवाजिभिः । व्याघ्रवृश्चिकमाजरैः स्वरोष्ट्रैश्च भुजङ्गमैः ॥ ११

वराहैः श्वापदैः सिंहैः जम्बुकैः पर्वतोपमैः । शशहंममयूरैश्च राक्षसा भीमविक्रमाः १ ॥ १२

प्रासमुद्गरनिखिंशपरश्वधगदाधराः २ । सशङ्खनिन्दैः पूर्णैर्भेरीणां चापि निःस्वनैः ॥ १३

जगाम त्रिदशेन्द्राग्निः मृत्युमानो निशाचरैः ३ । सशङ्खशशिवर्णेन च्छत्रेण रिपुसूदन ॥ १४

रराज प्रतिपूर्णेन नभश्चन्द्रममा यथा । अवीज्यत तनो धीरो हैमैर्हेमविवृषितैः ॥ १५

चारुचामरमुख्यैश्च मुख्य सर्वधनुष्मताम् । स तु दृष्ट्वा विनिर्यान्तं बलेन महता वृतम् ॥ १६

राक्षसाधिपतिः श्रीमान् रावण पुत्रमब्रवीत् । त्वमप्रतिग्रथः पुत्र त्वया वै वामवो जिनः ॥ १७

किं पुनर्मानुषं धृप्यं विहनिष्यसि राघवम् । तथोक्तो राक्षसेन्द्रेण प्रत्यगृह्णान्महाशिषः ४ ॥ १८

ततस्त्विन्द्रजिता लङ्का मर्यप्रतिमतेजसा । रराजाप्रतिवीरिण द्यौरिवाकर्षेण भास्वता ॥ १९

स संप्राप्य महातेजा युद्धभूमिमरिदमः । स्थापयामास रक्षांमि रथं प्रति समन्ततः ॥ २०

ततस्तु हुतभोक्तारं हुतभुक्सदृशप्रभम् । जुहाव राक्षसश्रेष्ठो मन्त्रवद्विधिवत्तदा ॥ २१

स हविलीजसम्कारैः माल्यगन्धपुग्मकृतैः । जुहुवे पावकं दीप्तं राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् ॥ २२

शम्बाणि शरपत्राणि समिधोऽथ विभीतकाः ५ । लोहितानि च वासांसि सुवं काष्ण्यायम तथा ॥

स तत्राग्निं ममास्तीर्य शरपत्रैः सतोमैरैः । द्वागम्य कृष्णवर्णम्य गलं जग्राह जीवत ॥ २४

सकृदेव भमिद्धस्य विधूमस्य महार्चप । बभ्रुवुस्तानि लिङ्गानि विजयं यान्यदर्शयन् ॥ २५

प्रदक्षिणावर्तशिखस्तसकाञ्चनभूषण । इविमन्तु प्रतिजग्राह पावकः स्वयमुत्थितः ॥ २६

सोऽस्त्रमाहारयामास ब्राह्ममिन्द्ररिपुस्तदा । धनुश्चात्मरथं चैव सर्वं तत्राभ्यमन्त्रयत् ॥ २७

तस्मिन्नाहूयमानेऽस्त्रे हूयमाने च पावके । ६ मार्कण्डेन्दुनक्षत्रं वितत्रास नभःस्थलम् ॥ २८

स पावकं पावकदीपतेजा हुत्वा महेन्द्रप्रतिमप्रभावः ।

मचापबाणासिरथाश्वगृतः खेऽऽर्द्धेत्मानमचिन्त्यरूपः ॥

२९.

१. व्याघ्रेत्यादि भीमपराक्रमा इत्यन्तम् च. नास्ति ।

३. आर्जि वेगेन वीर्येणान् क. ख. घ. ।

२. अस्यानन्तरम् - भुवुण्डीमुदगरायष्टीशत-
घ्नीपरिषायुधाः—इति क. ख. ।

४. म इत्यादि महाशिष इत्यन्तम् च. नास्ति ।

५. सार्धम् च ।

ततो हयरथाकीर्णं पताकाध्वजशोभितम् । निर्ययौ राक्षसबलं नर्दमानं युयुत्सया ॥	३०
ते शरैर्वहुभिः शस्त्रैस्तीक्ष्णवेगैरलङ्कृतैः । तोमरैरंकुशैश्चापि वानरास्त्रघ्नुराहवे ॥	३१
रावणिस्तु ततः क्रुद्धस्तान्निरीक्ष्य निशाचरान् । हृष्टा भवन्तो युध्यन्तु वानराणां जिघांसया ॥	
ततस्ते राक्षसाः सर्वे नर्दन्तो जयकाङ्क्षिणः । अभ्यवर्षस्ततो घोरान् वानराञ्छरवृष्टिभिः ॥	३३
स तु नालीकनाराचैर्गदाभिर्मुसलैरपि । रक्षोभिः संवृतः संख्ये वानरान् विचकर्त ह ॥	३४
ते बध्यमानाः समरे वानराः पादपायुधाः । अभ्यद्रवन्त सहिता रावणिं रणकर्कशम् ॥	३५
इन्द्रजित्तु ततः क्रुद्धो महातेजा महाबलः । वानराणां शरीराणि व्यधमद्रावणात्मजः ॥	३६
शरेणैकेन च हरीन्नव पञ्च च सप्त च । चिच्छेद समरं क्रुद्धो राक्षसान् संप्रहर्षयन् ॥	३७
स शरैः सूर्यसंकाशैः शातकुम्भविभूषितैः । वानरान् समरे वीरः प्रममाथ सुदुर्जयः ॥	३८
ते भिन्नगात्राः समरं वानराः शरपीडिताः । पेनुर्मथितसंकल्पाः सुरैरिव महामुराः ॥	३९
तं तपन्तमिवादित्यं घोरैर्बाणगभस्त्रिभिः । अभ्यधावन्त संक्रुद्धाः संयुगे वानरर्षभाः ॥	४०
ततस्तु वानराः सर्वे भिन्नदेहा विचिंतसः । व्यथिता विद्रवन्ति स्म रुधिरंण समुक्षिताः ॥	४१
रामस्यार्थं पराक्रम्य वानराम्यन्तर्जीविनाः । नर्दन्तस्तेऽभिवृत्तास्तु समरं मशिलायुधाः ॥	४२
ते द्रुमैः पर्वताग्रैश्च शिलाभिश्च पुत्रङ्गमाः । अभ्यवर्षन्त समरं रावणिं पर्यवस्थिताः ॥	४३
तद्द्रुमाणां शिलानां च वर्षं प्राणहरं मत्त । व्यषोऽत महातेजा रावणिः मनिर्निजयः ॥	४४
ततः पावकमंकाशैः शरैर्गशीविषोऽपमैः । वानराणाभनीकानि विभेद समरे प्रभुः ॥	४५
अष्टादशशरैस्तीक्ष्णैः स विद्धा गन्धमादनम् । विव्याध नर्वाभिश्चैव नलं दृगदवस्थितम् ॥	४६
सप्तभिस्तु महावीर्यो भैन्दं मर्मविदारणैः । पञ्चभिर्विशिखैश्चैव गजं विव्याध संयुगे ॥	४७
जाम्बवन्तं तु दशभिः नीलं त्रिंशद्भिरेव च । मृगीव-गृपमं चैव मांऽङ्गदं द्विविदं तथा ॥	४८
घोरैर्दत्तवरैस्तीक्ष्णैः निष्प्राणानकरंत्तदा । अन्यानपि तथा मुरुगान् वानरान् बहुभिः शरैः ॥	
अर्दयामाम संक्रुद्धः कालाग्निश्च मृच्छिनः । स शरैः मूर्धमंकाशैः मुमुक्तैः शीघ्रगामिभिः ॥	५०
वानराणाभनीकानि निर्ममन्थ महागणे । आकुलां वानरं मेनां शरजालेन मोहिताम् ॥	५१
हृष्टः स पय्या प्रीत्या ददर्श क्षतजोक्षिताम् । पुनरेव महातेजा गक्षसेन्द्रात्मजो बली ॥	५२
संमृज्य बाणवर्षं च शस्त्रवर्षं च दारुणम् । ममर्द वानरानीकं इन्द्रजित्त्वरितो बली ॥	५३
स्वमैन्यमुत्सृज्य समेत्य तृणं महारणे वानग्वाहिनीषु ।	
अदृश्यमानः शरजालमुग्रं वर्षं नीलाम्बुधरो यथाम्बु ॥	५४
ते शक्रजिह्वाणविशीर्णदेहा मायाहता विम्बरमुज्ज्वलन्तः ।	
रणे निपेतुर्हरयोऽद्रिकल्पा यथेन्द्रवज्राभिहता बगेन्द्राः ॥	५५
ते केवलं संददृशुः शिताग्रान् बाणान् गणे वानरवाहिनीषु ।	

मायानिगूढं तु सुरेन्द्रशत्रुं न चावृतं राक्षसमभ्यपश्यन् ॥	५६
ततः स रक्षोऽधिपतिर्महात्मा सर्वा दिशो बाणगणैः शिताग्रैः ।	
प्रच्छादयामास रविप्रकाशैर्विषादयामास च वानरेन्द्रान् ॥	५७
स शूलनिम्बिशपरश्वधानि व्याविध्य दीप्तानलसंनिभानि ।	
सुविस्फुलिङ्गोज्ज्वलपावकानि ववर्ष तीव्रं प्लवगेन्द्रसैन्ये ॥	५८
ततो ज्वलनसंकाशैः शितैर्वानरयूथपाः । ताडिताः शक्रजिह्वाणैः प्रफुल्ला इव किंशुकाः ॥	५९
तेऽन्योन्यमभिर्भर्पन्तो निनदन्तश्च विग्वरम् । राक्षसेन्द्रास्त्रनिर्भिन्ना निपेतुर्वानरर्षभाः ॥	६०
उदीक्षमाणा गगनं कंचिन्नेत्रेषु ताडिताः । शरैर्विविशुरन्योन्यं पेतुश्च जगतीतले ॥	६१
हनूमन्तं च मुग्धीवमद्गदं गन्धमादनम् । जाम्बवन्तं सुपेणं च वेगदर्शिनमेव च ॥	६२
मैन्दं च द्विविदं नीलं गवाक्षं गजगोमुखौ । केसरिं हरिलोमानं विद्युदंष्ट्रं च वानरम् ॥	६३
सूर्यानिनं ज्योतिमुग्रं तथा दधिमुग्रं हरिम् । पावकाक्षं नलं चैव कुमुदं चैव वानरम् ॥	६४
प्रागैः शूलैः शितैर्बाणैर्गिन्द्रजन्मन्त्रमहितैः । विन्याध हरिशार्दूलान् सर्वास्तान् राक्षसोत्तमः ॥	
स वै गदाभिर्हरियूथमुखयान्निर्भिद्य बाणैस्तपनीयपुङ्खैः ।	
ववर्ष रामं शरवृष्टिजालैः मलक्ष्मणं भास्कररश्मिकल्पैः ॥	६६
स बाणवर्षैरभिवर्ष्यमाणो धारानिपातानिव तानचिन्त्यै ।	
समीक्षमाणः परमाद्भुतश्रीं रानस्तदा लक्ष्मणमित्युवाच ॥	६७
असौ पुनर्लक्षणं राक्षसेन्द्रो ब्रह्मास्त्रमाश्रित्य सुरेन्द्रशत्रुः ।	
निपातयित्वा हरिसैन्यमुग्रभस्माञ्जरैरर्दयति प्रसक्तः ॥	६८
स्वयंभुवा दत्तवरो महात्मा स्वमास्थितोऽन्नर्दितभीमकायः ।	
कथं नु शक्यो युधि नष्टदेहो निहन्तुमद्येन्द्रजिदुद्यतास्त्रः ॥	६९
मन्ये स्वयंभूर्भगवानचिन्त्यो यम्यैतदस्त्रं प्रभवश्च योऽस्य ।	
बाणावपातांस्त्वमिहाद्य धीमन् मया महाव्यग्रमनाः सहस्व ॥	७०
प्रच्छादयत्येष हि राक्षसेन्द्रः सर्वा दिशः रायकवृष्टिजालैः ।	
एतच्च सर्वं पतिताग्रयशूरं न आजते वानरराजसैन्यम् ॥	७१
आवां तु दृष्ट्वा पतितौ विसंज्ञौ निवृत्तयुद्धौ गतराषहर्षौ ।	
भ्रवं प्रवेक्ष्यत्यमरारिवासमसौ समादाय रणाग्रलक्ष्मीम् ॥	७२

तान् विचिन्त्य छ ।

ततस्तु ताविन्द्रजिदम्त्रजालैर्बभूवतुस्तत्र तथा विशस्तौ ।
 स चापि तौ तत्र विषादयित्वा ननाद हर्षाद्युधि राक्षसेन्द्रः ॥ ७३
 स तत्तदा वानरसैन्यमेवं रामं च संख्ये सह लक्ष्मणेन ।
 विषादयित्वा सहसा विवेश पुरीं दशग्रीवभुजाभिगुप्ताम् ॥ ७४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे इन्द्रजिन्मायायुद्धं नाम त्रिंशत्तितमः सर्गः

चतुःसप्ततितमः सर्गः

ओषधिपर्वतानयनम्

तथोस्तदा सादिनयो रणाग्रे मुमोह सैन्यं हरिपुंगवानाम् ।
 सुग्रीवनीलाङ्गदजाम्बवन्तो न चापि किञ्चित् प्रतिपेदिरे ते ॥ १
 ततो विषण्णं ममवेक्ष्य सैन्यं विभीषणो वृद्धिमतां वरिष्ठः ।
 उवाच शास्वामृगगजग्रीगनाश्वामयत्नप्रतिभैर्वचोभिः ॥ २
 मा भैष्ट नाम्यत्र विपादकालो यदार्यपुत्रौ ह्यवशौ विषण्णौ ।
 स्वयंभुवो वाक्यमथोद्ब्रह्मन्तौ श्व मादिनाविन्द्रजिदम्ब्रजालैः १ ॥ ३
 तस्मै तु दत्तं परमात्ममेतत् स्वयंभुवा ब्राह्मममोघयोगम् ।
 तन्मानयन्तौ युधि राजपुत्रौ निपातितौ कोऽत्र विपादकालः ॥ ४

ब्राह्ममम्बं ततो धीमान् मानयित्वा तु मारुति । विभीषणवच श्रुत्वा हनुमान्तमथाब्रवीत् ॥ ५
 एतस्मिन्नित्ने सैन्ये वानरणां तगस्विनाम् । यो यो धारयन् प्राणांस्तं तमाश्वामयावहे ॥ ६
 तावुभौ युगपद्वर्गौ हनुनद्राक्षसोत्तमौ । उल्काहस्तौ तदा गत्रौ रणशीर्षं विचेरुतुः ॥ ७
 भिन्नलाङ्गुलहस्तोरुपादाङ्गुलिशिरोधरैः । स्रवद्भिः क्षतजं गात्रैः प्रभवद्भिस्तनन्त ॥ ८
 पतितः पर्वताकारैः शनिगैर्ममकुलाम् । अस्त्रैश्च पतितैर्दीर्घैर्दृशान्ते वसुधराम् ॥ ९
 सुग्रीवमङ्गदं नीलं शम्भं गन्धमादनम् । गवाक्षं च सुप्रेणं च वेगदर्शिनमाहूयम् ॥ १०
 सैन्द्रं नलं ज्योतिमुखं द्विविदं पनसं तथा । एतांश्चान्यांस्ततो वीरैः दृशान्ते हतान् रणे ॥ ११
 ममषष्टिर्हताः कोट्यो वानरणां तगस्विनाम् । अहः पञ्चमशेषेण बल्लभेन स्वयंभुवः ॥ १२
 सागरौघनिभं भीमं दृष्ट्वा वाणार्दितं बलम् । मार्गते जाम्बवन्तं स्म हनुमान् मविभीषणः ॥ १३

१. अयानन्तरम् - विभीषणस्तत्र वराद्धिपुत्र-
 गसादितोऽस्त्रेण निरीक्षमाणः। मेतां हरीणां दृष्टिणा-

त्रदन्तां स्वयंभुवः हनुमन्तमुवाच दृष्ट्वा ॥ - इति
 क. ख. ग. ।

स्वभावजरया युक्तं वृद्धं शरशतैश्चित्तम् । प्रजापतिसुतं वीरं शाम्यन्तमिव पावकम् ॥ १४
 दृष्ट्वा तमुपसंगम्य पौलस्त्यो वाक्यमब्रवीत् । कच्चिदार्यं शरैस्तीक्ष्णैः प्राणा न ध्वंसितास्तवा ॥ १५
 विभीषणवचः श्रुत्वा जाम्बवानृक्षपुंगवः । कृच्छ्रादभ्युद्गिरन् वाक्यमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १६
 नैर्ऋतेन्द्र महावीर्यं स्वरेण त्वाभिलक्ष्ये । पीड्यमानः शितैर्बाणैर्न त्वां पश्यामि चक्षुषा ॥ १७
 अज्ञाना सुप्रजा येन मानरिश्वा स नैर्ऋत । हनुमान् वानरश्रेष्ठः प्राणान् धारयते क्वचित् ॥ १८
 श्रुत्वा जाम्बवतो वाक्यमुवाचेदं विभीषणः । आर्यपुत्रावतिक्रम्य कस्मात् पृच्छसि मारुतिम् ॥
 नैव राजनि सुग्रीवे नाङ्गदे नापि राघवे । आर्यं सदशितः स्नेहः यथा वायुमुते परः ॥ २०
 विभीषणवच. श्रुत्वा जाम्बवान वाक्यमब्रवीत् । शृणु नैर्ऋतशार्दूल यस्मात् पृच्छामि मारुतिम् ॥
 तस्मिन्नीवति वीरं तु हनमप्यहतं बलम् । हनुमत्युज्जितप्राणे जीवन्तोऽपि वयं हताः ॥ २२
 धरते मारुतिस्तात् मारुतप्रतिमो यदि । वैश्वानरसमो वीर्ये जीविताशा ततो भवेत् ॥ २३
 तनो वृद्धमुपागम्य नियमेनाभ्यवादयत् । गृह्य जाम्बवत् पादौ हनुमान् मारुनात्मजः ॥ २४
 श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं तथापि व्यथितेन्द्रियः । पुनर्जानमिवात्मानं मन्यते स्पर्क्षपुंगवः ॥ २५
 ततोऽब्रवीन्महातेजा हनुमन्तं स जाम्बवान् । आगच्छ हरिशार्दूल वानरांस्त्रातुमर्हसि ॥ २६
 नान्यो विक्रमपर्याप्तस्त्वमेपां परम सखा । त्वत्पराक्रमकालोऽयं नान्यं पश्यामि कंचन ॥ २७
 ऋक्षवानरधीराणामनीकानि प्रहर्षय । विशल्यौ कुरु चाप्येतौ सादितौ रामलक्ष्मणौ ॥ २८
 गत्वा परममध्वानमुपर्युपरि मागरम् । हिमवन्तं नगश्रेष्ठं हनुमन् गन्तुमर्हसि ॥ २९
 ततः काञ्चनमत्युच्चमृषभं पर्वतोत्तमम् । कैलामशिवरं चापि द्रक्ष्यस्यरिनिषूदन ॥ ३०
 तथा शिव्वरयोर्मध्ये प्रदीप्तमतुलप्रभम् । सर्वोषधियुतं वीर द्रक्ष्यस्योषधिपर्वतम् ॥ ३१
 तस्य वानरशार्दूल चतस्रो मूर्ध्नि संभवाः । द्रक्ष्यस्योषधयो दीप्ता दीपयन्त्यो दिशो दश ॥ ३२
 मृतसंजीवनी चैव निशल्यकण्ठीमपि । मावर्ण्यकण्ठी चैव संधानकण्ठी तथा ॥ ३३
 ता. सर्वा हनुमन् गृह्य क्षिप्रमागन्तुमर्हसि । आश्वासय हरीन् प्राणैर्योज्य गन्धवहात्मज ॥ ३४
 श्रुत्वा जाम्बवतो वाक्यं हनुमान् हरिपुंगवः । आपूर्यन् बलोद्धर्षैस्तोयवेगैरिवार्णवः ॥ ३५
 स पर्वततटाग्रस्थः पीडयन् पर्वतोत्तमम् । हनुमान् दृश्यते वीरो द्वितीय इव पर्वतः ॥ ३६
 हरिपादविनिर्भ्रमो निपसाद स सर्वतः । न गशाक तदात्मानं सोढुं भुशनिपीडितः ॥ ३७
 तस्य पंतुर्नगा भूमौ हरिवेगाच्च जज्वलुः । शृङ्गाणि च व्यशीर्यन्त पीडितस्य हनूमता ॥ ३८
 तस्मिन् संपीड्यमाने तु भ्रमद्गुमशिलातले । न शेकुर्वानराः स्थातुं घूर्णमाने नगोत्तमे ॥ ३९
 सा घूर्णितमहाद्वारा प्रभ्रमद्गृहगोपुरा । लङ्का त्रासाकुला रात्रौ प्रनुत्तेवाभवत्तदा ॥ ४०
 पृथिवीधरसंकाशो निपीड्य धरणीधरम् । पृथिवी क्षोभयामास सार्णवां मारुतात्मजः ॥ ४१
 आरुरोह तदा तस्माद्दरिर्मलयपर्वतम् । मेरुमन्दरसंकाशं नानाप्लवणाकुलम् ॥ ४२

नानाद्रुमलताकीर्णं विकासिकमलोत्पलम् । सेवितं देवगन्धर्वैः षष्टियोजनमुच्छ्रितम् ॥	४३
विद्याधरैर्मुनिगणैरप्सरोभिर्निषेवितम् । नानामृगगणाकीर्णं बहुकन्दरशोभितम् ॥	४४
सर्वानाकुलयंस्तत्र यक्षगन्धर्वकिन्नरान् । हनुमान् मेघसंकाशो ववृधे मारुतात्मजः ॥	४५
पद्भ्यां तु शैलमापीड्य बडवामुखवन्मुखम् । विवृत्योग्रं ननादोच्चैस्त्रासयन्निव राक्षसान् ॥	४६
तस्य नानघमानस्य श्रुत्वा निनदमद्भुतम् । लङ्कास्था राक्षसाः सर्वे न शोकः स्पन्दितुं भयात् ॥	
नमस्कृत्वाथ रामाय मारुतिर्भीमविक्रमः । राघवार्थे परं कर्म समीहत परंतपः ॥	४८
स पुच्छमुद्यम्य भुजङ्गकल्पं विनम्य पृष्ठं श्रवणे निकुञ्च्य ।	
विवृत्य वक्त्रं वडवामुग्वाभमापुप्सुवे व्योमनि चण्डवेगः ॥	४९
स वृक्षपण्डांस्तरमा जहाग् शैलाञ्जिशाः प्राकृतवानरांश्च ।	
बाहुरुवेगोद्धतसंप्रणुत्नास्ते क्षीणवेगाः सलिले निपंतुः ॥	५०
स तौ प्रमार्योग्गभोगकल्पौ भुजौ भुजङ्गारिनिकाशवीर्यः ।	
जगाम मेरुं नगराजमग्र्यं दिशः प्रकर्षन्निव वायुग्नूः ॥	५१
स मागरं घूर्णितवीचिमालं तदा भृशं आम्रितमर्वसत्त्वम् ।	
समीक्षमाणः महमा जगाम चक्रं यथा विष्णुकगग्रमुक्तम् ॥	५२
स पर्वतान् वृक्षगणान् मरांसि नदीस्तटाकानि पुरोत्तमानि ।	
स्फीताञ्जनान्तानपि संप्रवीक्ष्य जगाम वेगात् पितृतुल्यवेगः ॥	५३
आदित्यपथमाश्रित्य जगाम स गतक्लमः । हनुमान्स्वरितो वीरः पितृतुल्यपराक्रमः ॥	५४
जवेन महता युक्तो मारुतिर्भारुतो यथा । जगाम हृग्शिर्दृलो दिशः शब्देन पूर्यन् ॥	५५
स्मरन्नाम्ब्रवतो वाक्यं मारुतिर्वानरंहमा । ददर्श महमा चापि हिमवन्तं महाकपिः ॥	५६
नानाप्रभवणोपेतं बहुकन्दरनिर्झरम् । श्वेताभ्रचयसंकाशैः शिख्यैश्चारुदर्शनैः ॥	५७
शोभितं विविधैर्वृक्षैर्गगत पर्वनोत्तमम् ॥	
स तं समामाद्य महानगेन्द्रमनिप्रवृद्धोत्तमहेमशृङ्गम् १ ।	
ददर्श पुण्यानि महाश्रमाणि सुरार्पितहोतमसेवितानि ॥	५८
स ब्रह्मकोशं रजताल्यं च शक्राल्यं रुद्रशरप्रमोक्षम् ।	
हयाननं ब्रह्मशिग्रुश्च दीपं ददर्श वैवम्यनकिङ्करांश्च ॥	५९

वज्रालयं वैश्रवणालयं च सूर्यप्रभं सूर्यनिबन्धनं च ।	
ब्रह्मासनं शंकरकार्मुकं च ददर्श नाभिं च वसुंधरायाः १ ॥	६०
कैलासमग्र्यं हिमवच्छिलां च तथर्षभं काञ्चनशैलमग्र्यम् ।	
संदीप्तसर्वोपधिसंप्रदीप्तं ददर्श सर्वोपधिपर्वतेन्द्रम् ॥	६१
स तं समीक्ष्यानलरश्मिदीप्तं विसिष्मिये वामवदृतमूनु ।	
आवृत्य तं चोपधिपर्वतेन्द्रं तत्रोपधीनां विचयं चकार ॥	६२
स योजनसहस्राणि समतीत्य महाकपिः । दिव्योपधिधरं शैलं व्यचरन्मारुतात्मजः ॥	६३
महौषध्यमन्तः सर्वास्तस्मिन् पर्वतसत्तमे । विजायार्थिनमायान्तं ततो जग्मुर्दर्शनम् ॥	६४
स ना महात्मा हनुमानपश्यञ्चुकोप कोपाच्च भृशं ननाद ।	
अमृष्यमाणोऽग्निनिकाशचक्षुर्महोपधिधरं तमुवाच वाक्यम् ॥	६५
किमेतदेवं सुविनिश्चितं ते यद्राघवे नासि कृतानुकम्पः ।	
पश्याद्य महाहुबलाभिभूतो विशीर्णमात्मानमथो नगेन्द्र ॥	६६
स तस्य शृङ्गं सनगं सनागं सकाञ्चनं धातुमहस्रजुष्टम् ।	
विकीर्णकूटज्वलिताग्रमानुं प्रगृह्य वेगात् सहसोन्ममप ॥	६७
स तं समुत्पाट्य स्वमुत्पपात वित्राम्य लोकान् समुरामुरन्द्रान् ।	
संमूयमान स्वचरैरनेकैर्नगाम वेगाद्रुडोऽग्रेवैगः ॥	६८
स भाम्बकगन्धवानमनुपपन्नस्त्वं भाम्बकगर्भं शिश्वरं प्रगृह्य ।	
बभौ तदा भाम्बकसनिकाशो रवे समीपे प्रतिभाम्बकगर्भः ॥	६९
स तेन शैलेन भृशं रराज शैलोपमो गन्धवहात्मजस्तु ।	
सहस्रधारण मपावकेन चक्रेण रवे विष्णुरिवापितेन ॥	७०
तं वानराः प्रेक्ष्य विनेदुरुच्चैः स तानपि प्रेक्ष्य मुदा ननाद ।	
तेषां समुद्घुष्टगवं निशम्य लङ्कालया भीमतरं विनेदुः ॥	७१
ततो महात्मा निपपात तस्मिञ्शैलोत्तमे वानरसैन्यमध्ये ।	
हर्षुत्तमेभ्यः शिरसाभिवाद्य विभीषणं तत्र स सम्बजे च ॥	७२
तावप्युभौ मानुषराजपुत्रौ तं गन्धमाघ्राय महौषधीनाम् ।	
बभूवतुस्तत्र तदा विशल्यावुत्तस्थुरन्ये च हरिप्रवीराः ॥	७३

१. अस्यानन्तरम् — विघ्नेश्वरं तत्र सनन्दि-
केसं स्कन्दं वृषं देवगणैर्ददर्श । उमां सुदुर्गा [उमां

स दुर्गा १] मथकन्यकाभिर्विलासयन्ती दृशेऽप्रथ-
वीर्यः ॥—इति ग. ।

सर्वे विशल्या विरुजः क्षणेन हरिप्रवीरा निहताश्च ये स्युः ।

गन्धेन तासां प्रवरौषधीनां सुप्ता निशान्तेष्विव संप्रबुद्धाः ॥ ७४

यदाप्रभृति लङ्कायां युध्यन्ते कपिराक्षसाः । तदाप्रभृति मानार्थमाज्ञया रावणस्य च ॥ ७५

ये हन्यन्ते रणे तत्र राक्षसाः कपिकुञ्जरैः । हताहतास्तु क्षिप्यन्ते सर्व एव तु सागरे ॥ ७६

ततो हरिर्गन्धवहात्मजस्तु तमोपधीशैलमुदग्रवीर्यः ।

निनाय वेगाद्धिमवन्नमेव पुनश्च रामेण समाजगाम ॥ ७७

इत्याष श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्यं चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे ओषधिपर्वतानयनं नाम चतुःसप्ततितमः सर्गः

पञ्चसप्ततितमः सर्गः

लङ्कादाह.

ततोऽब्रवीन्महातेजाः सुग्रीवो वानराधिपः । अर्थ्यं विज्ञापयंश्चापि हनुमन्तमिदं वचः ॥ १

यतो हतः कुम्भकर्णः कुमाराश्च निपृदिताः । नेदानीमुपनिर्द्धारं रावणो दातुमर्हति ॥ २

ये ये महाबलाः मन्ति लघवश्च प्लवङ्गमाः । लङ्कामभ्युत्पतन्त्वाशु गृह्योल्काः प्लवगर्षभाः ॥ ३

ततोऽस्तं गत आदित्ये रौद्रे तस्मिन्निशामुग्धे । लङ्कामभिमुग्वा सांल्का जग्मुस्ते प्लवगर्षभाः ॥ ४

उल्काहस्तैर्हरिगणैः सर्वतः समभिद्रुताः । आरक्षस्था विरूपाक्षाः महत्मा विप्रदुद्रुवुः ॥ ५

गोपुराट्टप्रतोलीषु चर्यासु विविधामु च । प्रासादेषु च संहृष्टाः मसृजुस्ते हुनाशनम् ॥ ६

तेषां गृहमदस्त्राणि ददाह हुनभुक्तदा । प्रासादाः पर्वताकाराः पतन्ति धरणीतले ॥ ७

अगरुदह्यते तत्र वरं च हरिचन्दनम् । मौक्तिका मणयः स्निग्धा वज्रं चापि प्रवालकम् ॥ ८

क्षौमं च दह्यते तत्र कौशेयं चापि शोभनम् । आविकं विविधं चौर्यं काञ्चनं भाण्डमायुधम् ॥ ९

नानाविक्रान्तसंस्थानं वाजिभाण्डपरिच्छदौ । गजप्रैवेयकक्ष्याश्च रथभाण्डाश्च संस्कृताः ॥ १०

तनुत्राणि च योधानां हस्यश्चानां च वर्म च । म्वङ्गा धनुषि ज्याबाणास्तोमराङ्कुशशक्तयः ॥ ११

रोमजं वालजं चर्म व्याघ्रजं चाण्डजं बहु । सुक्तामणिविचित्रांश्च प्रासादांश्च समन्ततः ॥ १२

विविधानस्त्रसंयोगानमिर्दहति तत्र वै । नानाविधान् गृहच्छन्दान् ददाह हुतभुक्तदा ॥ १३

आवासान् राक्षसानां च सर्वेषां गृहगर्धिनाम् । हेमचित्रतनुत्राणां लम्बामाम्बरधारिणाम् ॥ १४

शीधुपानचलाक्षाणां मदविह्वलगामिनाम् । कान्तालम्बितवस्त्राणां शत्रुसंजानमन्युनाम् ॥ १५

गदाशूलासिहस्तानां स्वादतां पिबनामपि । शयनेषु महार्हेषु प्रमुस्तानां प्रियैः सह ॥ १६

ऋस्तानां गच्छतां तूर्णं पुत्रानादाय सर्वतः । तेषां शतसहस्राणि तदा लङ्कानिवासिनाम् ॥ १७

अदहत् पावकस्तत्र ज्वाल च पुनः पुनः । सारवन्ति महार्हाणि गम्भीरगुणवन्ति च ॥ १८
 हेमचन्द्रार्धचन्द्राणि चन्द्रशालोत्तमानि च । रत्नचित्रगवाक्षाणि साधिष्ठानानि सर्वशः ॥ १९
 मणिविद्रुमचित्राणि स्पृशन्तीव दिवाकरम् । क्रौञ्चबर्हिणवीणानां भूषणानां च निःस्वनैः ॥ २०
 नादितान्यचलाभानि वेश्मान्यमिर्ददाह सः । ज्वलनेन परीतानि तोरणानि चकाशिरं ॥ २१
 विद्युद्भिरिव नद्धानि मेघजालानि धर्मगं । ज्वलनेन परीतानि निपेतुर्भवनान्यथ ॥ २२
 वज्रिवज्रहतानीव शिखराणि महागिरिः । विमानेषु प्रमुक्ताश्च दह्यमाना वराङ्गनाः ॥ २३
 त्यक्ताभरणसर्वाङ्गा हा हेत्युच्चैर्विचुक्रुशुः । तानि निर्दह्यमानानि दूरतः प्रचकाशिरं ॥ २४
 हिमवच्छिखराणीव दीप्तीपधिवनानि च । हर्म्याग्रैर्दह्यमानैश्च ज्वालाप्रज्वलितैरपि ॥ २५
 रात्रौ सा दृश्यते लङ्का पुष्पितैरिव किंशुकैः । हर्म्यध्यक्षैर्गजैर्मुक्तैर्मुक्तैश्च तुरगैरपि ॥ २६
 बभूव लङ्का लोकान्ते भ्रान्तग्राह इवार्णवः । अश्वं मुक्तं गजो दृष्ट्वा क्वचिद्भीतोऽपसर्पति ॥ २७
 भीतो भीतं गजं दृष्ट्वा क्वचिदश्वो निवर्तते । लङ्कायां दह्यमानायां शुशुभे स महार्णवः ॥ २८
 छायासंसक्तसलिलं लोहितोद इवार्णवः । सा बभूव मुहूर्तेन हरिभिर्दीपिता पुरी ॥ २९
 लोकम्यास्य क्षये घोरं प्रदीप्तं वसुंधरा । नारीजनस्य धूमेन व्याप्तम्योच्चैर्विनेदुषः ॥ ३०
 स्वनो ज्वलनतस्य शुश्रुवे दशयोजनम् । प्रदग्धकायानपरान् राक्षमान्निर्गतान् बहिः ॥ ३१
 सहमाभ्युत्पतन्ति स्म हरयोऽथ युयुन्मवः । उदूघुष्टं वानराणां च राक्षमानां च निस्वनः ॥ ३२
 दिशो दश ममुद्रं च पृथिवीं चान्बनादयत् । विशल्यौ तु महात्मानौ तावुभौ रामलक्ष्मणौ ॥
 असंभ्रान्तौ जगृहतुस्तदोभे धनुर्पी वरं । ततो विस्फारयानस्य रामस्य धनुरुक्तमम् ॥ ३४
 बभूव तुमुलः शब्दो राक्षसानां भयावहः । अशोभत तदा रामो धनुर्विस्फारयन् महत् ॥ ३५
 भगवानिव संक्रुद्धो भवो वेदमयं धनुः । उदूघुष्टं वानराणां च राक्षसानां च निस्वनम् ॥ ३६
 ज्याशब्दस्तावुभौ शब्दावति रामस्य शुश्रुवे । वानरोदूघुष्टधोपश्च राक्षसानां च निस्वनः ॥ ३७
 ज्याशब्दश्चापि रामस्य त्रयं व्याप्तं दिशो दश । तस्य कार्मुकमुक्तैश्च शरैस्तत् पुरगोपुरम् ॥
 कैलासशृङ्गप्रतिमं विकीर्णमपतद्भुवि । ततो रामशरान् दृष्ट्वा विमानेषु गृहेषु च ॥ ३९
 संनाहो राक्षसेन्द्राणां तुमुलः समपद्यत । तेषां संनह्यमानानां सिंहनादं च कुर्वताम् ॥ ४०
 शर्वरी राक्षसेन्द्राणां रौद्रीव समपद्यत । आदिष्टा वानरेन्द्रास्तु सुग्रीवेण महात्मना ॥ ४१
 आसन्नद्वारमासाद्य युध्यध्वं प्लवगर्षभाः । यश्च वो वितथं कुर्यात्तत्र तत्र ह्युपस्थितः ॥ ४२
 स हन्तव्यो हि संप्लुत्य राजशासनदूषकः । तेषु वानरमुख्येषु दीप्तोल्कोज्ज्वलपाणिषु ॥ ४३
 स्थितेषु द्वारमासाद्य रावणं मन्युराविशत् । तस्य जृम्भितविक्षोभाद्यामिश्रा वै दिशो दशा ॥ ४४
 रूपवानिव रुद्रस्य मन्युर्गात्रिष्वदृश्यत । स निकुम्भं च कुम्भं च कुम्भकर्णात्मजावुभौ ॥ ४५

प्रेषयामास संक्रुद्धो राक्षसैर्बहुभिः सह । यूपाक्षः शोणिताक्षश्च प्रजङ्घुः कम्पनस्तथा ॥ ४६
 निर्ययुः कौम्भकर्णिभ्यां सह रावणशासनात् । शशाम चैव तान् सर्वान् राक्षसान् सुमहाबलान्
 नादयन् गच्छतात्रैव जयध्वं शीघ्रमेव च । ततस्तु चोदिनास्तेन राक्षसा ज्वलितायुधाः ॥ ४८
 लङ्काया निर्ययुर्वीराः प्रणदन्तः पुनः पुनः । रक्षसां भूषणस्थाभिर्भाभिः स्वाभिश्च सर्वशः ॥ ४९
 चक्रुस्ते सप्रमं व्योम हरयश्चामिभिः सह । तत्र ताराधिपस्याभा ताराणां च तथैव च ॥ ५०
 तयोराभरणस्था च बल्योर्धामभासयन् । चन्द्राभा भूषणाभा च गृहाणां ज्वलतां च भाः ॥ ५१
 हरिराक्षससैन्यानि भ्राजयामास सर्वतः । तत्र चोर्ध्वं प्रदीप्तानां गृहाणां सागरः पुनः ॥ ५२
 भाभिः संसक्तपातालश्चलोर्मिः शुशुभेऽधिकम् । पनाकाध्वजसंसक्तमुत्तमासिपग्ध्वम् ॥ ५३
 भीमाश्वरथमातङ्गं नानापत्तिममाकुलम् । दीप्तशूलगदाश्वङ्गप्रासतोमरकामुकम् ॥ ५४
 तद्राक्षसबलं घोरं भीमविक्रमपौरुषम् । ददृशे ज्वलितप्रासं किङ्किणीगतनादिनम् ॥ ५५
 हेमजालाजितभुजं व्यावेष्टितपग्ध्वम् । व्याघूर्णितमहाशस्त्रं बाणसंसक्तकामुकम् ॥ ५६
 गन्धमाल्यमधूत्मेकसंमोदितमटानिलम् । घोरं शूरजनाकीर्णं महाम्युधगन्म्वनम् ॥ ५७
 तद्दृष्ट्वा बलमायान्तं राक्षमानां मुदारुणम् । संचचाल प्लवङ्गानां बलमुच्चैर्ननाद च ॥ ५८
 जबेनाप्लुत्य च पुनस्तद्वलं रक्षसां महत् । अभ्ययात् प्रत्यखिलं पतङ्गा इव पावकम् ॥ ५९
 तेषां भुजपगमर्शल्यामृष्टपरिघाशनि । राक्षमानां बलं श्रेष्ठं भूयन्तग्मशोभत ॥ ६०
 तत्रोन्मत्ता इवोत्पेतुर्हरयोऽथ युयुत्सवः । तरुशैलैर्भिन्नन्तो मुष्टिभिश्च निशाचरान् ॥ ६१
 तथैवापततां तेषां कपीनामसिभिः शिनैः । शिगंमि मरसा जद् रक्षसा भीमदर्शनाः ॥ ६२
 दशनैर्हन्तकर्णाश्च मुष्टिनिष्कीर्णमन्तकाः । शिलाप्रहारभ्रमाङ्गा विचेरन्तत्र राक्षसाः ॥ ६३
 तथैवाप्यपरे तेषां कपीनामभिलक्षिताः । प्रवीगनभिर्नो जघ्नु रक्षमानां तग्मिनाम् ॥ ६४
 तथैवाप्यपरं तेषां कपीनामसिभिः शिनैः । हरिर्वागन्निजघ्नुश्च धोररूपा निशाचराः ॥ ६५
 भ्रन्तमन्यं जघनानान्यः पातयन्नमपातयत् । गर्हमाणं जगर्हेऽन्यो दशनमपरोऽदृशत् ॥ ६६
 देहीन्यन्यो ददात्यन्यो ददामीत्यपरः पुनः । किं क्लेशयसि तिष्ठेति तत्रान्योन्यं बभाषिरे ॥ ६७
 विप्रलम्बितवस्त्रं च विमुक्तकवचायुधम् । समुद्यतमहाप्रासं यष्टिशूलासिसंकुलम् ॥ ६८
 प्रावर्तत महारौद्रं युद्धं वानररक्षसाम् । वानगन् दश मसेति राक्षसा जघ्नुगहवे ॥ ६९
 राक्षसान् दश मसेति वानराश्चाभ्यपातयन् । विव्रन्तकेशवमनं विध्वन्तकवचध्वजम् ॥ ७०
 बलं राक्षसमालम्ब्य वानगः पर्यवागयन् । ववृथे तुमुलं युद्धं रक्षसां वानरैः मह ॥ ७१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसप्ततिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे लङ्कादाहो नाम पञ्चसप्ततितमः सर्गः

षट्सप्ततितमः सर्गः

कम्पनादिवधः

- प्रवृत्ते संकुले तस्मिन् धोरे वीरजनक्षये । अङ्गदः कम्पनं वीरमाससाद ग्णोत्सुकः ॥ १
- आहूय सोऽङ्गदं कोपात्ताडयामास वेगितः । गदया कम्पनः पूर्वं म चचाल भृशाहतः ॥ २
- स संज्ञां प्राप्य तेजस्वी चिक्षेप शिखरं गिरैः । अर्दितश्च प्रहारेण कम्पनः पतितो भुवि ॥ ३
- ततस्तु कम्पनं दृष्ट्वा शोणिताक्षो हतं ग्णे । रथेनाभ्यपतत क्षिप्रं तत्राङ्गदमभीतवत् ॥ ४
- सोऽङ्गदं निशितैर्बाणैस्तदा विव्याध वेगितः । शरीरदारणैस्तीक्ष्णैः कालाग्निमविग्रहैः ॥ ५
- क्षुरक्षुरमैर्नाराचैर्वत्सदन्तैः शिलीमुखैः । कर्णिशल्यविपाठैश्च बहुभिर्निशितैः शरैः ॥ ६
- अङ्गदः प्रतिविद्धाङ्गो वालिपुत्रः प्रतापवान् । धनुरग्र्यं रथं बाणान् ममर्द तग्सा बली ॥ ७
- शोणिताक्षस्ततःक्षिप्रमसिचर्म समाददे । उत्पपात दिवं क्रुद्धो वेगवानविचारयन् ॥ ८
- तं क्षिप्रतरमाप्लुत्य परामृश्याङ्गदो बली । करेण तस्य तं खड्गं समाच्छिद्य ननाद च ॥ ९
- नस्यांसफलके खड्गं निजघान ततोऽङ्गदः । यज्ञोपवीतवस्त्रैश्च चिच्छेद कपिकुञ्जरः ॥ १०
- तं प्रगृह्य महाखड्गं विनद्य च पुनः पुनः । वालिपुत्रोऽभिदुद्राव रणशीर्षं परानरीन् ॥ ११
- आयसी तु गदां वीरः प्रगृह्य कनकाङ्गदः । शोणिताक्षः समाविध्य तमेवानुपपात ह ॥ १२
- प्रजङ्घमदितो वीरो यृपाक्षस्तु ततो बली । रथेनाभिययौ क्रुद्धो वालिपुत्रं महाबलम् ॥ १३
- नयोर्मध्ये कपिश्रेष्ठः शोणिताक्षप्रजङ्घयोः । विगाग्वयोर्मध्यगतः पूर्णचन्द्र इवाभवत् ॥ १४
- अङ्गदं परिरक्षन्तो मैन्द्रो द्विविद एव च । तस्य तस्थतुरभ्याशे परम्परदिदृक्षया ॥ १५
- अभिपेनुर्महाकायाः प्रतिप्रत्ता महाबलाः । राक्षसा वानरान् रोपादसिचर्मगदाधराः ॥ १६
- त्रयाणां वानरन्द्राणां त्रिभी राक्षसपुंगवैः । संसक्तानां महद्युद्धमभवद्रोमहर्षणम् ॥ १७
- ते तु वृक्षान् समादाय संप्रचिक्षिपुराहवे । खड्गेन प्रतिचिच्छेद तान् प्रजङ्घो महाबलः ॥ १८
- रथानश्वान् द्रुमैः शैलैस्ते प्रचिक्षिपुराहवे । शरौघैः प्रतिचिच्छेद तान् यृपाक्षो निगावरः ॥ १९
- सृष्टान् द्विविदमैन्द्राभ्यां द्रुमानुत्पात्र्य वीर्यवान् । बभञ्ज गदया मध्ये शोणिताक्षः प्रतापवान् ॥ २०
- उद्यम्य विपुलं खड्गं परमर्मनिकृन्तनम् । प्रजङ्घो वालिपुत्राय अभिदुद्राव वेगितः ॥ २१
- तमभ्याशगतं दृष्ट्वा वानरन्द्रो महाबलः । आजघानाश्वकर्णेन द्रुमेणातिबलस्तदा ॥ २२
- बाहुं चास्य सनिस्त्रिशमाजघान स मुष्टिना । वालिपुत्रस्य घातेन स पपात क्षितावसि ॥ २३
- तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ खड्गमुत्पलसनिभम्^१ । मुष्टिं संवर्तयामास बज्रकल्पं महाबलः ॥ २४
- ललाटे स महावीर्यमङ्गदं वानरर्षभम् । आजघान महातेजाः स मुहूर्तं चचाल ह ॥ २५

स संज्ञां प्राप्य तेजस्वी वालिपुत्रः प्रतापवान् । प्रजङ्घस्य शिरः कायात् खङ्गेनापातयत् क्षितौ ॥
 स यूपाक्षोऽश्रुपूर्णाक्षः पितृव्ये निहते रणे । अवरुह्य रथात् क्षिप्रं क्षीणेषुः स्वङ्गमाददे ॥ २७
 तमापनन्तं संप्रेक्ष्य यूपाक्षं द्विविदस्त्वरन् । आजघानोरसि क्रुद्धो जग्राह च बलाह्वली ॥ २८
 गृहीतं भ्रातरं दृष्ट्वा शोणिताक्षो महाबलः । आजघान गदाग्रेण वक्षसि द्विविदं ततः ॥ २९
 स गदाभिर्हतस्तेन चचाल च महाबलः । उद्यतां च पुनस्तस्य जहार द्विविदो गदाम् ॥ ३०
 एतस्मिन्नन्तरे वीरौ मैन्द्रो वानरयूथपः । यूपाक्षं ताडयामास तलेनोरसि वीर्यवान् ॥ ३१
 तौ शोणिताक्षयूपाक्षौ प्लवङ्गाभ्यां तरस्विनौ । चक्रतुः समरे तीव्रमाकर्षात्पाटनं भृशम् ॥ ३२
 द्विविदः शोणिताक्षं तु विददार नखैर्मुखे । निष्पिपेष च वेगेन क्षितावाविध्य वीर्यवान् ॥ ३३
 यूपाक्षमपि संक्रुद्धो मैन्द्रो वानरयूथपः । पीडयामास बाहुभ्यां स पपात हतः क्षितौ ॥ ३४
 हतप्रवीरा व्यथिता राक्षमेन्द्रचमून्मदा । जगामाभिमुखी मा तु कुम्भकर्णमुतो यतः ॥ ३५
 आपतन्ती च वेगेन कुम्भन्तां सान्त्वयच्चमूम् । अथोत्कृष्टं महावीर्यैर्लब्धलक्षैः प्लवङ्गैः ॥ ३६
 निपातितमहावीरं दृष्ट्वा रक्षश्चमूं ततः । कुम्भः प्रचक्रे तेजस्वी रणे कर्म मुदुष्कर्म ॥ ३७
 सधनुर्धन्विनां श्रेष्ठः प्रगृह्य मुममाहितः । मुमो चार्शाविपप्रन्याञ्जगन् देहविदारणान् ॥ ३८
 तस्य तच्छुशुभे मृतः सशरं धनुस्तमसम् । विद्युद्दंशवताचिप्सदर्शनीयेन्द्रधनुर्यथा ॥ ३९
 आकर्णाकृष्टमुक्तेन जघान द्विविदं तदा । तेन हाटकपुद्गन पत्रिणा पत्रवाममा ॥ ४०
 मद्रमाभिहतस्तेन विपमुक्तपदं स्फुरन् । निपपाताद्रिकृटाभो विह्वलः प्लवगोत्तमः ॥ ४१
 मैन्द्रस्तु भ्रातरं दृष्ट्वा भ्रमं तत्र महाहवे । अभिदुद्राव वेगेन प्रगृह्य महतीं शिलाम् ॥ ४२
 तां शिलां तु प्रचिक्षेप राक्षसाय महाबलः । धिमेद तां शिलां कुम्भः प्रमत्तैः पञ्चभिः शरैः ॥
 सधाय चान्यं नुमुग्वं शर्मार्शावषोपमम् । आजघान महानेजा वक्षसि द्विविदाग्रजम् ॥ ४४
 स तु तेन प्रहारणं मैन्द्रो वानरयूथपः । मर्मण्यभितनस्तेन पपात भुवि मूर्च्छितः ॥ ४५
 अङ्गदो मानुलौ दृष्ट्वा पतितां तु महावलौ । अभिदुद्राव वेगेन कुम्भमुद्यतकार्मुकम् ॥ ४६
 तमापनन्तं विव्याध कुम्भः पञ्चभिर्गयमैः । त्रिभिश्चान्यैः शिनेर्बाणैर्मानङ्गमिव तोमरैः ॥ ४७
 सांऽङ्गदं विविधैर्बाणैः कुम्भो विव्याध वीर्यवान् । अकृण्ठधारैर्निशितैस्तीक्ष्णैः क्लकभूपणैः ॥
 अङ्गदः प्रतिविद्धाङ्गो वालिपुत्रो न कम्पन् । शिलापादपवर्षाणि तस्य मूर्ध्नि ववर्ष ह ॥ ४९
 स प्रचिच्छेद तान् सर्वान् बिभेद च पुनः शिलाः । कुम्भकर्णात्मजः श्रीमान् वालिपुत्रसमीरितान्
 आपतन्तं च संप्रेक्ष्य कुम्भो वानरयूथपम् । भ्रुवोर्विव्याध बाणाभ्यामुल्काभ्यामिव कुञ्जरम् ॥
 तस्य सुस्त्राव रुधिरं पिहिते चास्य लोचने । अङ्गदः पाणिना नेत्रे पिधाय रुधरोक्षिते ॥ ५२
 साल्मासन्नमेकेन परिजग्राह पाणिना । संपीड्य चोग्मि स्वन्धं करेणाभिनिवेश्य च ॥ ५३
 किञ्चिद्भ्यवनस्यैनमुन्ममाथ यथा गजः । नमिन्द्रकेतुप्रतिमं वृक्षं मन्दरसनिभम् ॥ ५४

समुत्सृजन्तं वेगेन पश्यतां सर्वरक्षसाम् । स बिभेद शितैर्बाणैः सप्तभिः कायभेदनैः ॥ ५५
 अङ्गदो विन्यथेऽभीक्षणं ननाद च मुमोह च । अङ्गदं व्यथितं दृष्ट्वा सीदन्तमिव सागरे ॥५६
 दुरासदं हरिश्रेष्ठं रामायान्ये न्यवेदयन् । रामस्तु व्यथितं श्रुत्वा वालिपुत्रं रणाजिरे ॥ ५७
 व्यादिदेश हरिश्रेष्ठाङ्गाम्बवत्प्रमुखांस्ततः । ते तु वानरशार्दूलाः श्रुत्वा रामस्य शासनम् ॥५८
 अभिपंतुः सुसंकुद्धाः कुम्भमुद्यतकार्मुकम् । ततो द्रुमशिलाहस्ताः कोपसंरक्तलोचनाः ॥ ५९
 रिरक्षिषन्तोऽभ्यपतन्नङ्गदं वानरर्षभाः । जाम्बवांश्च मुषेणश्च वेगदर्शां च वानरः ॥ ६०
 कुम्भकर्णात्मजं वीरं क्रुद्धाः समभिदुद्रुवुः । ममीध्यापततस्तांस्तु वानरेन्द्रान् महाबलान् ॥ ६१
 आववार शरौघेण नगेनेव जलाशयम् । तस्य बाणपथं प्राप्य न शेकुरनिवर्तितुम् ॥ ६२
 वानरेन्द्रा महात्मानो वेलाभिव महोदधिः । तांस्तु दृष्ट्वा हरिगणाञ्छरवृष्टिभिरर्दितान् ॥ ६३
 अङ्गदं पृष्ठतः कृत्वा भ्रातृजं प्लवगेश्वर । अभिदुद्राव वेगेन सुग्रीवः कुम्भमाहवे ॥ ६४
 शैलमानुचरं नागं वेगवानिव केमरी । उन्याथ्य च महाशैलानश्वकर्णान् धवान् बहन् ॥ ६५
 अन्यांश्च विविधान वृक्षांश्चिषेप च महाबलः । तां छादयन्तीमाकाशं वृक्षवृष्टिं दुर्गसदाम् ॥६६
 कुम्भकर्णात्मजः शीघ्रं चिच्छेद निशितैः शरैः । अभिलक्षेण तीव्रेण कुम्भेन निशितैः शरैः ॥
 धानिनाम्नं द्रुगा रेजुर्यथा घागः जनघ्नयः । द्रुमवर्षं तु तच्छिन्नं दृष्ट्वा कुम्भेन वीर्यवान् ॥६८
 वानरगधिपतिः श्रीमान् महात्मत्वो न विन्यथे । निर्भेद्यमानः सहसा सहमानश्च ताञ्छगन् ॥
 कुम्भस्य धनराक्षिप्सुः बभञ्जेन्द्रधनुःप्रभम् । अवप्लुत्य ततः शीघ्रं कृत्वा कर्म सुदुष्करम् ॥ ७०
 अत्रवीत कुपितः कुम्भं भमशृङ्गमिमं द्विपम् । निकुम्भाग्रज वीर्यं ते बाणवेगवदद्भुतम् ॥ ७१
 सनतिश्च प्रभावश्च तव वा गवणस्य वा । ग्हादबलिवृत्रघ्नकुबेरवरूपोपम ॥ ७२
 एतस्त्वमनुजानोऽसि पितरं बलवृत्ततः । त्वामेवैकं महाबाहुं चापहस्तमरिंदमम् ॥ ७३
 त्रिदशा नानावर्तन्ते जितेन्द्रगमिवाधयः । विक्रमस्य महाबुद्धे कर्माणि मम पश्यतः ॥ ७४
 वरदानात् पितृव्यस्ते सहते देवदानवान् । कुम्भकर्णस्तु वीर्येण सहते च सुरामुरान् ॥ ७५
 धनुषीन्द्रजितस्तुल्यः प्रतापे रावणस्य च । त्वमद्य रक्षसां लोके श्रेष्ठोऽसि बलवीर्यतः ॥ ७६
 महाविमर्दं समरं मया मह त्वाद्भुतम् । अद्य भूतानि पश्यन्तु शक्रशम्बरयोरिव ॥ ७७
 कृतमप्रतिमं कर्म दर्शितं चाम्बकौशलम् । पातिता हरिवीगश्च त्वया वै भीमविक्रमाः ॥ ७८
 उपालम्भभयाच्चापि नासि वीर मया हतः । कृतकर्मपरश्रान्तो विश्रान्तः पश्य मे बलम् ॥ ७९
 तेन सुग्रीववाक्येन सावमानेन मानितः^१ । अमेराज्याहुतस्येव तेजस्तस्याभ्यवर्धत ॥ ८०
 ततः कुम्भस्तु सुग्रीवं बाहुभ्यां जगृहे तदा । गजाविवाहितमदौ^२ निःश्वसन्तौ मुहुर्मुहुः ॥ ८१

१. मानिनः इति चेद्दृश्यते स पाठः श्लिष्टः ।

२. गजाविवातीतमदौ ति. पाठान्तरम् ।

१. कृतकर्मा परिश्रान्तः च. छ. ।

अन्योन्यगात्रग्रथितौ कर्षन्तावितरेतरम् । विधूमां^१ मुखतो ज्वालां विसृजन्तौ परिश्रमात् ॥ ८२
 तयोः पादाभिघाताच्च निमग्ना चाभवन्मही । व्याघूर्णिततरङ्गश्च चुक्षुभे वरुणालयः ॥ ८३
 ततः कुम्भं समुत्क्षिप्य सुग्रीवो लवणाम्भसि । पातयामास वेगेन दर्शयन्नुदधेस्तलम्^२ ॥ ८४
 ततः कुम्भनिपातेन जलराशिः समुत्थितः । विन्ध्यमन्दरसंकाशो विससर्प समन्ततः ॥ ८५
 ततः कुम्भः समुत्पत्य सुग्रीवमभिपत्य च । आजघानोरसि क्रुद्धो वज्रवेगेन मुष्टिना ॥ ८६
 तस्य चर्म च पुष्फोट बहु सुस्त्राव शोणितम् । स च मुष्टिर्महावेगः प्रतिजग्नेऽस्थिमण्डले ॥ ८७
 तदा वेगेन तत्रासीत्तेजः प्रज्वलितं मुहुः । वज्रनिष्पेषसंजाता ज्वाला मेरौ यथा गिरौ ॥ ८८
 स तत्राभिहतस्तेन सुग्रीवो वानरर्षभः । मुष्टिं संवर्तयामास वज्रकल्पं महाबलः ॥ ८९
 आर्चिःसहस्रविकचं रविमण्डलसप्रभम् । स मुष्टिं पानयामास कुम्भम्योरसि वीर्यवान् ॥ ९०
 स तु तेन प्रहारेण विह्वलो भृशताडिनः । निपपात तदा कुम्भो गतार्चिरिव पावकः ॥ ९१
 मुष्टिनाभिहतस्तेन निपपाताशु राक्षसः । लोहिताङ्ग इवाकाशाद्दीप्तरश्मिर्यदृच्छया ॥ ९२
 कुम्भस्य पततो रूपं भग्नस्योरसि मुष्टिना । बभौ रुद्राभिपन्नस्य यथा रूपं गवांपतेः^१ ॥ ९३

तस्मिन् हते भीमपराक्रमेण प्लवङ्गमानामृषभेण युद्धे ।

मही सशैला सवना चचाल भयं च रक्षान्यधिकं विवेश ॥ ९४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे कम्पनादिवधो नाम षट्सप्ततितमः सर्गः

सप्तममत्तितमः सर्गः

निकुम्भवधः

निकुम्भो भ्रान्तं दृष्ट्वा सुग्रीवेण निपातितम् । प्रदहन्निव कांपेन वानरेन्द्रमवैक्षत ॥ १
 ततः क्रुद्धामसंनद्धं दत्तपञ्चाङ्गुलं शुभम् । आददे परिघं वीरो नगेन्द्रशिखरांपमम् ॥ २
 हेमपट्टपरिक्षिप्तं वज्रविद्रुमभूषितम् । यमदण्डोपमं भीमं रक्षसां भयनाशनम् ॥ ३
 तमाविध्य महातेजाः शक्रवज्रममं तदा । विननाद विवृत्ताम्यो निकुम्भो भीमविक्रमः ॥ ४
 उरोगतेन निष्केण भुजस्थैरङ्गदैरपि । कुण्डलाभ्यां च चित्राभ्यां मालया च विचित्रया ॥ ५
 निकुम्भो मूषणैर्माति तेन स परिघेण च । यथेन्द्रधनुषा मेघः सविद्युत्स्तनयित्नुमान् ॥ ६
 परिघाम्रेण पुष्फोट वानग्रन्थिर्महात्मनः । प्रजज्वाल सघोषश्च विधूम इव पावकः ॥ ७

१. गवांपतेरिति । मूर्धस्येत्यर्थः ।

२. उदधेः स्थलम् पाठान्तरम् ।

१. सुधूसाम् च । मधूसाम् छ. ।

नगर्यां विटपावत्या गन्धर्वभवनोत्तमैः । सह चैवामरावत्या सर्वैश्च भवनैः सह ॥	८
सतारग्रहनक्षत्रं सचन्द्रं समहाग्रहम् । निकुम्भपरिघाघूर्णं भ्रमतीव नभःस्थलम् ॥	९
दुरासदश्च संजज्ञे परिघाभरणप्रभः । कपीनां स निकुम्भाम्रिर्युगान्ताम्रिरिवोत्थितः ॥	१०
राक्षसा वानराश्चापि न शेकुः स्पन्दितुं भयात् । हनुमांस्तु विवृत्योरस्तस्थौ तस्याग्रतो बली ॥	११
परिघोपमबाहुस्तु परिघं भास्करप्रभम् । बली बलवतस्तस्य पानयामास वक्षसि ॥	१२
स्थिरे तस्योरसि व्यूढे परिघः शतधा कृतः । विशीर्यमाणः सहसा उल्काशतमिवाम्बरे ॥	१३
स तु तेन प्रहारेण विचचाल महाकपिः । परिघेण समाधृतो यथा भूमितलेऽचलः ॥	१४
स तदाभिहतस्तेन हनुमान् प्लवगोत्तमः । मुष्टिं संवर्तयामास बलेनातिमहाबलः ॥	१५
तमुद्यम्य महातेजा निकुम्भोरसि वीर्यवान् । अभिचिक्षेप वेगेन वेगवान् वायुविक्रमः ॥	१६
ततः पुष्फोट चर्मास्य प्रसुप्ताव च शोणितम् । मुष्टिना तेन संजज्ञे ज्वाला विद्युदिवोत्थिता ॥	१७
स तु तेन प्रहारेण निकुम्भो विचचाल ह । स्वस्थश्चापि निजग्राह हनुमन्तं महाबलम् ॥	१८
विचुकुशुस्तदा संख्ये भीमं लङ्कानियासिनः । निकुम्भेनोद्यतं दृष्ट्वा हनुमन्तं महाबलम् ॥	१९
स तदा ह्यिथमाणोऽपि कुम्भकर्णात्मजेन ह । आजघानानिलसुतो वज्रकरूपेण मुष्टिना ॥	२०
आत्मानं मोचयित्वाथ क्षिनावभ्यवपद्यत । हनुमानुन्ममाथाशु निकुम्भं मारुतात्मजः ॥	२१
निक्षिप्य परमाधृतो निकुम्भं निष्पिपेष ह । उत्पत्य चाम्य वेगेन पपातोरसि वीर्यवान् ॥	२२
परिगृह्य च बाहुभ्यां परिवृत्य शिरोधराम् । उत्पाटयामास शिरो भैरवं नदतो महत् ॥	२३
अथ विनदति सादिते निकुम्भे पवनमुतेन रणे बभूव युद्धम् ।	
दशरथसुतराक्षमेन्द्रसून्वोर्भृशतरमागतरोपयोः सुभीमम् ॥	२४
व्यपते तु जीवे निकुम्भस्य हृष्टा निन्दुः प्लवङ्गा दिशः सस्वनुश्च ।	
चचालेव चोर्वी पफालेव च द्यौर्भयं राक्षसानां बलं चाविवेश ॥	२५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे निकुम्भवधो नाम सप्तसप्ततितमः सर्गः

अष्टसप्ततितमः सर्गः

मकराक्षाभिषेणनम्

निकुम्भं च हतं श्रुत्वा कुम्भं च विनिधातितम् । रावणः परमामर्षी प्रज्ज्वालानलो यथा ॥

१. भूमिचले च, छ.

महामराः ॥ हनुमन्तं महाबाहुं वायुभ्रमरिन्दमम् ।

२. अस्यानन्तरम्—अथ देवाः सगन्धर्वा

प्रशोभन्त. परं व. १यः प्रसन्नं भय[स्वर्ग]पूजयन् ॥—

विद्याधरमहोरगाः। आकाशचारिणः सर्वे अप्सरोभिः

इति घ. ।

नैर्ऋतः क्रोधशोकाभ्यां द्वाभ्यां तु परिमूर्च्छितः । खरपुत्रं विशालाक्षं मकराक्षमचोदयत् ॥ २
 गच्छ पुत्र मयाज्ञतो बलेनाभिसमन्वितः । राघवं लक्ष्मणं चैव जहि तांश्च वनौकसः ॥ ३
 रावणस्य वचः श्रुत्वा शूरमानी खरात्मजः । बाढमित्यब्रवीद्द्रष्टो मकराक्षो निशाचरः ॥ ४
 सोऽभिवाद्य दशग्रीवं कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । निर्जगाम गृत्वाच्छुभ्राद्रावणस्याज्ञया बली ॥ ५
 समीपस्थं बलाध्यक्षं खरपुत्रोऽब्रवीदिदम् । रथश्चानीयतां शीघ्रं मैन्यं चाहूयतां त्वरात् ॥ ६
 तस्य तद्गचनं श्रुत्वा बलाध्यक्षो निशाचरः । स्यन्दनं च बलं चैव समीपं प्रत्यपादयत् ॥ ७
 प्रदक्षिणं रथं कृत्वा आरुगेह निशाचरः । सूतं संचोदयमान् शीघ्रं मे गथमावह ॥ ८
 अथ तान् गक्षमान् सर्वान् मकराक्षोऽब्रवीदिदम् । यत्र सर्वं युध्यन्तं पुरस्तान्गम राक्षसाः ॥
 अहं राक्षसराजेन रावणेन महात्मना । आज्ञमः समं हन्तुं तानुभौ गमलक्ष्मणौ ॥ १०
 अद्य रामं वधिष्यामि लक्ष्मणं च निशाचरः । शाग्वामृगं च मुग्धां वानरांश्च शगेत्तमैः ॥ ११
 अद्य शूलनिपातैश्च वानराणां महाचमूम् । प्रदक्षिष्यामि संग्रामः शुक्लन्धनमिवानलः ॥ १२
 मकराक्षस्य तच्छ्रुत्वा वचनं ते निशाचराः । सर्वे नानायुधोपना धलवन्तः समागताः ॥ १३
 ते कामरूपिणः सर्वे दंष्ट्रिणः पिङ्गलेक्षणाः । भातङ्गा इव नर्दन्तो ध्वस्तकेशा भयानकाः ॥ १४
 परिवारं महाकाया महाकायं स्वरात्मजम् । अभिजगमुन्तानां दृष्टाश्चालयन्तो यमुदगम् ॥ १५
 शङ्खभेरीमहस्त्राणामाहतानां समन्ततः । ध्वेल्लितास्फोटितानां च ततः शब्दा महानभन् ॥ १६
 प्रभ्रष्टोऽथ कर्णस्य प्रतोदः सार्थेन्मदा । पपात महत्मा चैव ध्वजस्य च रक्षमः ॥ १७
 तस्य ते गथयुक्ताश्च हया विक्रमवर्जिताः । चरणैर्गकुलैर्गत्वा दीनाः साभ्रमुग्वाथयुः ॥ १८
 प्रवानि पवनमन्सिन् स्पष्टांगुः स्वदाःरुणः । नियोगे तस्य गौद्रस्य मकराक्षस्य दुर्मतेः ॥ १९
 तानि दृष्ट्वा निमित्तानि राक्षसा वीर्यवत्तमाः । अचिन्त्य निर्गताः सर्वे यत्र तौ गमलक्ष्मणौ ॥

घनगजमहिषाङ्गनुल्यवर्णाः समरमुग्धेऽब्रवीदुदासिभिन्नाः ।

अहमहमिति युद्धकौशलान्ते रजनिचराः परियभ्रमुर्वदन्तः १ ॥ २१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे मकराक्षाभिषेणनं नाम अष्टमप्रतितमः सर्गः

एकोनाशीतितमः सर्गः

मकराक्षवधः

निर्गतं मकराक्षं ते दृष्ट्वा वानरगृथपाः । आप्लुत्य महत्मा सर्वं योद्धुकामा व्यवस्थिताः ॥ १

ततः प्रवृत्तं सुमहत्तद्युद्धं रोमहर्षणम् । निशाचरैः प्लवङ्गानां देवानां दानवैरिव ॥ २
 वृक्षशूलनिपातैश्च शिलापरिघपातनैः । अन्योन्यं मर्दयन्ति स्म तदा कपिनिशाचराः ॥ ३
 शक्तिखड्गगदाकुन्तैस्तोमरैश्च निशाचराः । पट्टसैर्भिण्डिपालैश्च निर्घातैश्च समन्ततः ॥ ४
 पाशमुद्गरदण्डैश्च निखातैश्चापरे तदा । कदनं कपिवीरणां चक्रुस्ते रजनीचराः ॥ ५
 बाणौघैरर्दिताश्चापि स्वगपुत्रेण वानराः । संभ्रान्तमनसः सर्वे दुद्रुवुर्भयपीडिताः ॥ ६
 तान् दृष्ट्वा राक्षसाः सर्वे द्रवमाणान् बलीमुग्वान् । नेदुस्ते सिंहवद्दृष्ट्वा राक्षसा जितकाशिनः ॥
 विद्रवत्सु तदा तेषु वानरेषु समन्ततः । गमस्तान् वारयामास शरवर्षेण राक्षसान् ॥ ८
 वारितान् गक्षमान् दृष्ट्वा मकराक्षो निशाचरः । क्रोधानलसमाविष्टो वचनं चेदमब्रवीत् ॥ ९
 कासौ गमः मुदुर्बुद्धिर्येन मे निहतः पिता । जनस्थानगतः पूर्वं मानुगः सपरिच्छदः ॥ १०
 अद्य गन्तामि वैगम्य पारं वै रजनीचराः । मुहदां चैव मर्वेषां निहतानां गणाजिरे ॥ ११
 हत्वा गमं मुदुर्बुद्धिं लक्ष्मणं च सवानरम् । तेषां शोणितनिप्यन्दैः करिष्ये सल्लिक्रियाम् ॥
 एवमुत्तवा महाबाहुर्बुद्धे म रजनीचरः । न्यलोकयन् तत् सर्वं बलं गमदिदक्षया ॥ १३
 आहूयमानः कपिभिर्बहुभिर्बलशालिभिः । युद्धाय स महातेजा रामादन्यं न चेच्छति ॥ १४
 मार्गमाणस्तदा रामं बलवान् रजनीचरः । स्थेनाम्बुदघोषेण व्यचरत्तामनीकिनीम् ॥ १५
 दृष्ट्वा गममद्गम्यं लक्ष्मणं च महारथम् । मघोषं पाणिनाहूय ततो वचनमब्रवीत् १ ॥ १६
 तिष्ठ राम मया मार्ध द्वन्द्वयुद्धं ददामि ते । त्याज्यिष्यामि ते प्राणान् धनुर्मत्तैः शितैः शरैः ॥
 यत्तदा दण्डकारण्ये पितरं हतवान् मम । मदग्रतः स्वकर्मस्थं दृष्ट्वा रोषोऽभिवर्धते ॥ १८
 दहन्ते भृशमङ्गानि दुरात्मन् मम राघव । यन्मयासि न दृष्टस्त्वं तस्मिन् काले महाहवे ॥ १९
 दिप्यसि दर्शनं राम मम त्वं प्राप्तवानिह । काङ्क्षितोऽसि क्षुधार्तस्य सिंहम्येवेतरो मृगः ॥
 अद्य मद्भाणवेगेन प्रेतराडिष्यं गतः । ये त्वया निहता वीराः सह तैश्च समेष्यसि ॥ २१
 बहुनात्र किमुक्तेन शृणु राम वचो मम । पश्यन्तु सकला लोकाम्त्वां मां चैव रणाजिरे ॥ २२
 अस्त्रैर्वा गद्या वापि बाहुभ्यां वा महाहवे । अभ्यस्तं येन वा राम तेनैव युधि वर्तताम् ॥ २३
 मकराक्षवचः श्रुत्वा रामो दशरथात्मजः । अब्रवीत् प्रहसन् वाक्यमुत्तरोत्तरवादिनम् ॥ २४
 कथसे किं वृथा रक्षो बहून्यसदृशानि तु । न रणे शक्यते जेतुं विना युद्धेन वाम्बलात् ॥ २५
 चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां त्वत्पिता च यः । त्रिशिरा दूषणश्चैव दण्डके निहता मया ॥ २६
 स्वाशितास्तव मांसेन गृध्रगोमायुवायसाः । भविष्यन्त्यद्य वै पाप तीक्ष्णतुण्डनखाङ्कुराः ॥ २७
 रुधिरार्द्रमुखा हृष्टा रक्तपक्षाः स्वगाश्च ये । ज्वे तथा वसुधायां च भ्रमिष्यन्ति समन्ततः २ ॥ २८

राघवेणैवमुक्तस्तु खरपुत्रो निशाचरः । बाणौघानमुचत्तस्मै राघवाय रणाजिरे ॥ ३९
 ताञ्शराञ्शरवर्षेण रामश्चिच्छेद नैकधा । निपेतुर्भुवि ते छिन्ना रुक्मपुङ्गाः सहस्रशः ॥ ३०
 तद्युद्धमभवत्तत्र समेत्यान्योन्यमोजसा । रक्षसः खरपुत्रस्य सूनोर्दशरथस्य च ॥ ३१
 जीमूतयोरिवाकाशे शब्दो ज्यातलयोस्तदा । धनुर्मुक्तः स्वनोन्कृष्टः श्रूयते च रणाजिरे ॥ ३२
 देवदानवगन्धर्वाः क्लृपराश्च महोरगाः । अन्तरिक्षगताः सर्वे द्रष्टुकामास्तदद्भुतम् ॥ ३३
 विद्धमन्योन्यगात्रेषु द्विगुणं वर्धते परम् । कृतप्रतिकृतान्यान्यं कुरुतां तौ रणाजिरे ॥ ३४
 राममुक्तांस्तु बाणौघान् राक्षसस्त्वच्छिन्नद्रणे । रक्षोमुक्तांस्तु रामो वै नैकधा प्राच्छिनच्छरैः ॥
 बाणौघैर्वितताः सर्वा दिशश्च प्रदिशन्तथा । संछन्ना वसुधा द्यौश्च समन्तान् प्रकाशते ॥ ३६
 ततः क्रुद्धो महाबाहुर्धनुश्चिच्छेद रक्षसः । अष्टाभिरथ नाराचैः मृतं विव्याध राघवः ॥ ३७
 भित्त्वा शरैः रथं रामो रथाधान् समपानयत् । विरथो वसुधां तिष्ठन् मकराक्षो निशाचरः ॥
 तत्तिष्ठद्भुसुधां रक्षः शूलं जग्राह पाणिना । त्रासनं सर्वभूतानां युगान्ताग्निमप्रभम् ॥ ३९
 विभ्राम्य तु महच्छूलं प्रज्वलन्तं निशाचरः । स क्रोधात् प्राहिणोत्तस्मै राघवाय महाहवे ॥४०
 तमापतन्तं ज्वलितं खरपुत्रकगच्छ्युतम् । बाणैस्तु त्रिभिर्गाशे शूलं चिच्छेद राघवः ॥ ४१
 स च्छन्नो नैकधा शूलो दिव्यदाटकमण्डितः । न्यशीर्यत महोल्कं च रामवाणादिना भुवि ॥
 तच्छूलं निहतं दृष्ट्वा रामेणाक्लिष्टकर्मणा । माधु माध्विति भूतानि व्याहरन्ति नभोगताः ॥४३
 तं दृष्ट्वा निहतं शूलं मकराक्षो निशाचरः । मुष्टिमुद्यम्य काकुत्स्थं तिष्ठति चाब्रवीत् ॥४४
 म तं दृष्ट्वा पतन्तं वै प्रहस्य ग्धुनन्दनः । पावकाम्त्रं ततो रामः संदधे तु शरासने ॥ ४५
 तेनाम्त्रेण हतं रक्षः काकुत्स्थेन तदा रणे । संछिन्नहृदयं तत्र पपात च ममार च ॥ ४६
 दृष्ट्वा ते रक्षमाः सर्वे मकराक्षस्य पातनम् । लङ्कामेवाभ्यधावन्त रामवाणादितामन्दा ॥ ४७
 दशरथनृपपुत्रबाणवेगै र्जनिचरं निहतं खरात्मजं तम् ।
 ददृशुरथ सुरा भृशं प्रहृष्टा गिरिमिव वज्रहतं यथा विकीर्णम् ॥ ४८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहास्त्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे मकराक्षवधो नाम एकोनाशीतितमः सर्गः

अशीतितमः सर्गः

तिरोहितगवणियुद्धम्

मकराक्षं हतं श्रुत्वा गवणः समितिजयः । क्रोधेन महताविष्टो वृन्तान् कटकटापयन् ॥ १

कुपितश्च तदा तत्र किं कार्यमिति चिन्तयन् । आदिदेशाथ संक्रुद्धो रणायेन्द्रजितं सुतम् ॥ २
 जहि वीर महावीर्यो भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । अदृश्यो दृश्यमानो वा सर्वथा त्वं बलाधिकः ॥३
 त्वमप्रतिमकर्माणमिन्द्रं जयसि संयुगे । किं पुनर्मानुषौ दृष्ट्वा न वधिष्यसि संयुगे ॥ ४
 तथोक्तो राक्षसेन्द्रेण प्रतिगृह्य पितुर्वचः । यज्ञभूमौ स विधिवत् पावकं जुहुवेन्द्रजित् ॥ ५
 जुह्वतश्चापि तत्रामिं रक्तोष्णीपधराः स्त्रियः । आजग्मुस्तत्र संभ्रान्ना राक्षस्यो यत्र रावणिः ॥ ६
 शम्बाणि शरपत्राणि समिधोऽथ विभीतकाः । लोहितानि च वासांसि स्रुवं कार्ष्णायसं तथा ॥
 सर्वतोऽमिं समास्तीर्य शरपत्रैः सतोमरैः । छागम्य कृष्णवर्णम्य गलं जग्राह जीवनः ॥ ८
 शरहोमसमिद्धस्य^१ विधूमस्य महार्चिषः । बभूवुस्तानि लिङ्गानि विजयं दर्शयन्ति च ॥ ९
 प्रदक्षिणावर्तशिखस्तमहाटकसंनिभः । हविस्तत् प्रतिजग्राह पावकः स्वयमुत्थितः ॥ १०
 हुत्वामिं तर्पयित्वा च देवदानवगक्षसान् । आरुरोह रथश्रेष्ठमन्तर्धानगतं शुभम् ॥ ११
 स वाजिभिश्चतुर्भिश्च बाणैश्च निशितैर्युतः । आरोपितमहाचापः शुशुभे स्यन्दनोत्तमः ॥ १२
 जाञ्ज्वल्यमानो वपुषा तपनीयपरिच्छदः । मृगैश्चन्द्रार्धचन्द्रैश्च स रथः समलंकृतः ॥ १३
 जान्बूनदमहाकभ्रुर्दीप्तपावकसंनिभः । बभूवेन्द्रजित केतुर्वैदूर्यममलंकृतः ॥ १४
 तेन चादित्यकल्पेन ब्रह्माग्नेण च पालितः । स बभूव दुराधर्षा रावणिः सुमहाबलः ॥ १५
 सोऽभिनिर्याथ नगगादिन्द्रजित् समिधं जयः । हुत्वामिं राक्षसैर्मन्त्रैर्गन्तर्धानगतोऽब्रवीत् ॥ १६
 अद्य हत्वा रणे यौ तौ मिथ्याप्रव्रजितौ वने । जयं पित्रे प्रदास्यामि गवणाय रणाजितम् ॥१७
 अद्य निर्वाणरामुर्वी हत्वा रामं सलक्ष्मणम् । करिष्ये परमप्रीतिमित्युत्तवान्तरधीयत ॥ १८
 आपपाताथ संक्रुद्धो दशग्रीवेण चोदितः । तीक्ष्णकार्मुकनाराचैस्तीक्ष्णैस्त्विन्द्ररिपू रणे ॥ १९
 स ददर्श महावीर्यो नागौ त्रिशिरमावित्र । मृजन्नाविषुजालानि वीरौ वानरमन्थगौ ॥ २०
 इमौ ताविति संचिन्त्य सज्यं कृत्वा च कार्मुकम् । संततानेषुधाराभिः पर्जन्य इव वृष्टिमान् ॥
 स तु वैहायसं प्राप्य मरथो गमलक्ष्मणौ । अचञ्चुर्विषये तिष्ठन् विज्याध निशितैः शरैः ॥ २२
 तौ तस्य शरवेगेन परीतौ रामलक्ष्मणौ । धनुषी मशरं कृत्वा दिव्यमस्त्रं प्रचक्रतुः ॥ २३
 प्रच्छाद्यन्तौ गगनं शरजालैर्महाबलौ । तमस्त्रैः सूर्यसकाशैर्नैव पम्पृशतुः शरैः ॥ २४
 स हि धूमान्धकारं च चक्रे प्रच्छादयन्नभः । दिशश्चान्तर्दधे श्रीमान्नीहारतमसावृताः ॥ २५
 नैव ज्यातलनिर्षोषो न च नेमिखुरम्बनः । शुश्रुवे चरतस्तस्य न च रूपं प्रकाशते ॥ २६
 धनान्धकारे तिमिरे^२ शिलावर्षमिवाद्भुतम् । स वर्षं महाबाहुर्नाराचशरवृष्टिभिः ॥ २७
 स रामं सूर्यसंकाशैः शरैर्दत्तवरो भृशम् । विज्याध समरे क्रुद्धः सर्वगात्रेषु रावणिः ॥ २८
 तौ हन्यमानौ नाराचैर्नाराभिरिव पर्वतौ । हेमपृङ्गान्नरव्याघ्रो तिग्मान् मुमुचतुः शरान् ॥ २९

अन्तरिक्षे समासाद्य रावणिं कङ्कपत्रिणः । निकृत्य पतगा भूमौ पेतुस्ते शोणितोक्षिताः ॥ ३०
 अतिमात्रं शरौघेण पीड्यमानौ नरोत्तमौ । तानिषून् पततो भ्रैरनेकैर्निचकृन्ततुः ॥ ३१
 यतो हि ददृशाते तौ शरान्निपततः शितान् । ततस्तु तौ दाशरथी ससृजातेऽस्त्रमुत्तमम् ॥ ३२
 रावणिस्तु दिशः सर्वा रथेनातिगथः पतन् । विव्याध तौ दाशरथी लघ्वस्त्रो निशितैः शरैः ॥ ३३
 तेनातिविद्धौ तौ वीरौ रुक्मपुङ्गवैः मुसंहितैः । बभूवतुर्दाशरथी पुष्पिनाविव किंशुकौ ॥ ३४
 नास्य वेद गतिं कश्चिन्न च रूपं धनुः शरान् । न चान्यद्विदितं किञ्चित् सूर्यम्येवाग्रसंभवे ॥ ३५
 तेन विद्धाश्च हरयो निहताश्च गनासवः । बभूवुः शतशस्तत्र पतिना धरणीतले ॥ ३६
 लक्ष्मणस्तु मुसंकुद्धो भ्रान्तरं वाक्यमब्रवीत् । ब्राह्ममस्त्रं प्रयोक्ष्यामि वधार्थं सर्वरक्षमाम् ॥ ३७
 तमुवाच ततो गमो लक्ष्मणं शुभलक्षणम् । नैकम्य हेतो ग्क्षांमि पृथिव्यां हन्तुमर्हसि ॥ ३८
 अयुध्यमानं प्रच्छन्नं प्राञ्जलिं शरणागतम् । पलायन्तं प्रनत्तं वा न त्वं हन्तुमिदमर्हसि ॥ ३९
 अम्यैव तु वधे यत्नं करिष्यावो महाबल । आदेक्ष्यावो महावेगानमत्रानार्त्ताविषोपमान् ॥ ४०
 तमेन मायिनं क्षुद्रमन्नाहृतगथं बलात् । राक्षसं निहनिष्यन्ति दृष्ट्वा वानग्युथपाः ॥ ४१
 यद्येष भूमिं विगतं दिवं वा रमानलं वापि नभस्थलं वा ।
 एवं निगृहोऽपि ममाम्त्रदग्धः पतिष्यते भूमितले गनासुः ॥ ४२
 इत्येवमुक्त्वा वचनं महात्मा गृध्रवीरः प्लवगापेभैर्वृतः ।
 वधाय गैद्रस्य नृशंसकर्मणस्तदा महात्मा त्वरितं निरीक्षते ॥ ४३

इत्येवं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये अदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे तिरोहितरावणियुद्धं नाम अशीतितमः सर्गः

एकाशीतितमः सर्गः

मायामीनावधः

विज्ञाय तु मनस्तस्य राघवस्य महात्मनः । संनिवृत्याहवात्तस्मान् संविवेश पुरं ततः ॥ १
 सोऽनुममृत्य वधं तेषां राक्षसानां तरस्विनाम् । क्रांघनाप्रेक्षणः शूरो निर्जगाम महाद्युतिः ॥ २
 स पश्चिमेन द्वारेण निर्ययौ राक्षसैर्वृतः । इन्द्रजितु महावीर्यः पौलस्त्यो देवकण्टकः ॥ ३
 इन्द्रजितु ततो दृष्ट्वा भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । रणायाभ्युद्यतौ वीरौ मायां प्रादुष्करोत्तदा ॥ ४
 इन्द्रजितु रथे म्याप्य सीतां मायामयीं ततः । बलेन महतावृत्य नम्या वधमरोचयत् ॥ ५
 मोहनार्थं तु सर्वेषां बुद्धिं कृत्वा सुदुर्मतिः । हन्तुं मीनां व्यवमितो वानराभिमुखो ययौ ॥ ६
 नं दृष्ट्वा त्वभिनिर्यान्तं नगर्याः काननौकमः । उन्पेनुरभिसंकुद्धाः शिलाहस्ता युयुत्सवः ॥ ७

हनुमान् पुरतस्तेषां जगाम कपिकुञ्जरः । प्रगृह्य सुमहच्छृङ्गं पर्वतस्य दुर्गासदम् ॥ ८
 स ददर्श हतानन्दां सीतामिन्द्रजितो रथे । एकवेणीधरं दीनामुपवासकृशाननाम् ॥ ९
 परिक्लिष्टैकवसनाममृजां राघवप्रियाम् । रजोमलाभ्यामाल्लितैः सर्वगात्रैर्वगस्त्रियम् ॥ १०
 तां निरीक्ष्य मुहूर्तं तु मैथिलीत्यथ्यवस्य तु । बभूवाचिरदृष्टा हि तेन सा जनकात्मजा ॥ ११
 तां दीनां मलदिग्धाङ्गीं रथस्थां दृश्य मैथिलीम् । बाष्पपर्याकुलमुखो हनुमान् व्यथितोऽभवत् ॥
 अब्रवीत्तां तु शोकार्तां निरानन्दां तपस्विनीम् । सीतां रथस्थितां दृष्ट्वा राक्षसेन्द्रमुताश्रिताम् ॥
 किं समर्थिनमस्येति चिन्तयन् स महाकपिः । सट् तैर्दानश्रेष्ठैरभ्यधावत् रावणिम् ॥ १४
 तद्दानरबलं दृष्ट्वा रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । कृत्वा विकोशं निम्बिंशं मूर्ध्नि सीतां पगमृशत् ॥ १५
 तां स्त्रियं पश्यतां तेषां ताडयामास रावणिः । क्रोशन्तां गन् रामेति मायया योजितां रथे ॥
 गृहीतमूर्धजां दृष्ट्वा हनुमान् दैन्यगागतः । शोकजं वारि नेत्राभ्याममृजन्मात्मजः ॥ १७
 तां दृष्ट्वा चारुमर्याङ्गीं रामस्य मतिर्षी प्रियाम् । अब्रवीत्पर्यं वाक्यं क्रोधाद्रक्षोऽधिपात्मजम् ॥
 दुर्गात्मनात्मनाशायं क्लेशपक्षे पगमृशः । ब्रह्मर्षीणां कुले जातो राक्षसां योनिमाश्रितः ॥ १९
 धिक्त्वां पापममाचारं यस्य ते मतिर्गीदृशी । नृशंभानार्यं दुर्वृत्तं क्षुद्रं पापपराक्रम ॥ २०
 अनार्यस्येदं कर्म पुना तं नाम्नि निर्गुण । न्युता गृहाच्च राज्याच्च रामहस्ताच्च मैथिली ॥ २१
 किं तवैषापराद्धा हि यदेनां ननुभिच्छमि । सीतां च हत्वा न चिरं जीविष्यमि कथंचन ॥ २२
 वधाहेकर्मणानेन मम हस्तगतो धामि । ये च स्त्रीपातिनां लोका लोपवध्यैश्च^१ कुत्सिताः ॥ २३
 इह जीविनमुत्सृज्य प्रेत्य तान् प्रतिपत्स्यसे । इति ब्रुवाणो हनुमान् मायुधैर्हरिभिवृतः ॥ २४
 अभ्यधवान् सकुद्धो राक्षसेन्द्रमुतं पति । आपन्नं मावीर्यं तदनीकं वनौकमाम् ॥ २५
 राक्षसां भीमवेगानामनीकं तु न्यवारयत् । स तां बाणसङ्घेण विक्षोभ्य हरिवाहिनीम् ॥ २६
 हरिश्रेष्ठं हनुमन्तमिन्द्रजित् प्रत्युवाच ह । सुग्रीवस्त्वं च रामश्च यन्निमित्तमिहागताः ॥ २७
 तां हनिष्यामि वैदेहीमद्यैव तव पश्यतः । इमां हत्वा ततो रामं लक्ष्मणं त्वां च वानर ॥ २८
 सुग्रीवं च वधिष्यामि तं चानार्यं विभीषणम् । न हन्तव्याः स्त्रियश्चेति यद्ब्रवीषि प्लवङ्गमा ॥ २९
 पीडाकरमित्राणां यत् स्यात् कर्तव्यमेव तत्^२ । तमेवमुत्त्वा रुदती सीतां मायामयी तदा ॥
 शितधारेण खड्गेन निजघानेन्द्रजित् स्वयम् । यज्ञोपवीतमाधूय भिन्ना तेन तपस्विनी ॥ ३१
 सा पृथिव्यां पृथुश्रोणी पपात प्रियदर्शना । तामिन्द्रजित् स्वयं हत्वा हनुमन्तमुवाच ह ॥ ३२

१. लोकवध्यैः दस्युप्रभृतिभिरपि कुत्सिता
 गर्हिता इत्यर्थः । गोविन्दराजस्तु 'लोकवध्येषु' इति
 पठित्वा, हे लोकवध्य एषु चतुर्दशसु लोकेषु ये
 कुत्सिता लोका इति व्याचरुः ।

१. अनीकेन पुना ।
 २. अस्यानन्तरम्—ताटकाया वधं रामः
 किमर्थं कृतवान् पुरा । तदहं हन्मि रामस्य महिषी
 जनकात्मजाम् ॥—इति ग. घ. ।

मया रामस्य पश्येमां कोपेन च निषूदिताम् । एषा विशस्ता वैदेही विफलो वः परिश्रमः ॥३३॥
ततः स्वङ्गेन महता हत्वा तामिन्द्रजित् स्वयम् । हृष्टः स रथमास्थाय विननाद महास्वनम् ॥

वानराः शुश्रुवुः शब्दमदूरे प्रत्यवस्थिताः । व्यादितास्यस्य नदतस्तद्दुर्गा संश्रितस्य च ॥ ३५

तथा तु सीतां विनिहत्य दुर्मतिः प्रहृष्टचेताः स बभूव रावणिः ।

तं हृष्टरूपं समुदीक्ष्य वानरा विषण्णरूपाः सहसा प्रदुद्रुवुः ॥ ३६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे मायासीतावधो नाम एकाशीतितमः सर्गः

द्व्यशीतितमः सर्गः

हनूमदादिनिर्वेदः

श्रुत्वा तु भीमनिर्हादं शक्राशनिसमस्वनम् । वीक्षमाणा दिशः सर्वा दुद्रुवुर्वानरर्पभाः ॥ १

तानुवाच ततः सर्वान् हनुमान् मारुतात्मजः । विषण्णवदनान् दीनांस्त्रस्तान् विद्रवतः पृथक् ॥

कस्माद्विषण्णवदना विद्रवध्वं प्लवङ्गमाः । त्यक्तयुद्धसमुन्माहाः शूर्ख्वं क नु वो गतम् ॥ ३

पृष्ठनोऽनुव्रजध्वं मामग्रतो यान्तमाहवे । शूरैरभिजनोपेतैरगुक्तं हि निर्वातितुम् ॥ ४

एवमुक्ताः सुसहृष्टा वायुपुत्रेण वानराः । शैलशृङ्गाण्यगांश्चैव जगृहुर्हृष्टमानसाः ॥ ५

अभिपेतुश्च गर्जन्तो राक्षसान् वानरर्पभाः । परिवार्य हनूमन्तमन्वयुश्च महाहवे ॥ ६

स तैर्वानरमुख्यैश्च हनुमान् सर्वतो वृतः । हुताशन इवार्चिष्मानदहच्छत्रुवाहिनीम् ॥ ७

स राक्षसानां कदनं चकार मुमहाकपिः । वृतो वानरसैन्येन कालान्तकयमोपमः ॥ ८

स तु कोपेन चाविष्टः शोकेन च महाकपिः । हनुमान् रावणिग्रथेऽपातयन्महतीं शिलाम् ॥ ९

तामापतन्तीं दृष्ट्वैव रथः सारथिना तदा । विधेयाश्वसमायुक्तः सुदृसपवाहितः ॥ १०

तमिन्द्रजिनमप्राप्य रथस्थं सहसारथिम् । विवेश धरणीं भित्त्वा सा शिला व्यर्थमुद्यता ॥ ११

पतितायां शिलायां तु रक्षसां व्यथिता चमूः । निपतन्त्या च शिलया राक्षसा मथिता भृशम् ॥

तमभ्यधावल्शतशो नदन्तः काननौकसः । ते द्रुमांश्च महावीर्या गिरिशृङ्गाणि चोद्यताः ॥१३॥

क्षिपन्तीन्द्रजितं संख्ये वानरा भीमविक्रमाः । वृक्षशैलमहावर्षं विस्तृजन्तः प्लवङ्गमाः ॥ १४

शत्रूणां कदनं चक्रुर्नदुश्च विविधैः स्वरैः । वानरैस्त्तैर्महावीर्यैर्घोररूपा निशाचराः ॥ १५

वीर्याद्भिः कृता वृक्षैर्व्येष्ट्यन् गणाजिरं । स्वसैन्यमभिवीक्ष्यथ वानरादितमिन्द्रजित् ॥ १६

प्रगृहीतायुधः क्रुद्धः पगनभिमुखो ययौ । स शरौघानवसृजन् स्वसैन्येनाभिसंवृतः ॥ १७

जघान कपिशार्दूलान् सुबहून् दृष्टविक्रमः । शूलैरशनिभिः खड्गैः पट्टसैः कृटमुद्गरैः ॥ १८

ते चाप्यनुचारास्तस्य वानराञ्जघ्नुरोजसा । सम्कन्धविटपैः सालैः शिलाभिश्च महाबलः ॥ १९
 हनुमान् कदनं चक्रे रक्षसां भीमकर्मणाम् । स निवार्य परानीकमब्रवीत्तान् वनौकसः ॥ २०
 हनुमान् संनिवर्तध्वं न नः साध्यमिदं बलम् । त्यक्त्वा प्राणान् विवेष्टन्तो रामप्रियचिकीर्षवः ॥
 यन्निमित्तं हि युष्यामो हता सा जनकात्मजा । इममर्थं हि विज्ञाप्य रामं सुग्रीवमेव च ॥ २२
 तौ यत् प्रतिविधास्येते तत् फरिष्यामहे वयम् । इत्युक्त्वा वानरश्रेष्ठो वारयन् सर्ववानरान् ॥ २३
 शनैः शनैरसंत्रस्तः सबलः संन्यवर्तत । ततः प्रेक्ष्य हनूमन्तं व्रजन्तं यत्र राघवः ॥ २४
 स होतुकामो दुष्टात्मा गतश्चैत्यनिकुम्भिलाम् । निकुम्भिलामधिष्ठाय पावकं जुहुवेन्द्रजित् ॥
 यज्ञभूम्यां तु विधिवत् पावकमन्तेन रक्षसा । ह्यमानः प्रजज्वाल मांसशोणितभुक् तदा ॥ २६
 सोऽर्चिः पिनद्धो ददृशे होमशोणितनर्पिनः । गन्त्यागत इवादित्यः मुनीत्रोऽग्निः समुत्थितः ॥
 अथेन्द्रजिद्राक्षमभृतये तु जुहाव हव्यं विधिना विधानवित् ।
 दृष्ट्वा व्यतिष्ठन्त च राक्षसास्ते महासमूहेषु नयानयज्ञाः ॥ २८
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे हनूमदादिनिर्वेदो नाम द्वयशीतितमः सर्गः

त्र्यशीतितमः सर्गः

रामाश्वासनम्

राघवश्चापि विपुलं तं गक्षमवनौकसाम् । श्रुत्वा संग्रामनिर्घोषं जाम्बवन्तमुवाच ह ॥ १
 सौम्य नूनं हनुमता क्रियते कर्म दुष्करम् । श्रूयते हि यथा भीमः सुमहानायुधस्वनः ॥ २
 तद्गच्छ कुरु साहाय्यं म्बवलेनाभिसंवृतः । क्षिप्रमृक्षपते तस्य कपिश्रेष्ठस्य युध्यतः ॥ ३
 ऋक्षराजस्तथोक्तस्तु म्बेनानीकेन संवृतः । आगच्छत पश्चिमं द्वाणं हनुमान् यत्र वानरः ॥ ४
 अथायान्तं हनूमन्तं ददर्शर्क्षपतिः पथि । वानरैः कृतसंग्रामैः श्रसद्भिरभिसंवृतम् ॥ ५
 दृष्ट्वा पथि हनूमांश्च तदृक्षबलमुद्यतम् । नीलमेघनिभं भीमं संनिवार्य न्यवर्तत ॥ ६
 स तेन हरिसैन्येन संनिकर्षं महायशाः । शीघ्रमागम्य रामाय दुःखितो वाक्यमब्रवीत् ॥ ७
 समरे युध्यमानानामस्माकं प्रेक्षसां पुरः । जघान रुदतीं सीतामिन्द्रजिद्रावणात्मजः ॥ ८
 उद्भ्रान्तचित्तस्तां दृष्ट्वा विषण्णोऽहमरिंदम । तदहं भवतो वृत्तं विज्ञापयितुमागतः ॥ ९
 तस्य तद्गचनं श्रुत्वा राघवः शोकमूर्च्छितः । निपपात तदा भूमौ छिन्नमूल इव द्रुमः ॥ १०
 तं भूमौ देवसंकाशं पतितं प्रेक्ष्य राघवम् । अभिपेतुः समुत्पत्य सर्वतः कपिसत्तमाः ॥ ११

असिञ्चन् सलिलैश्चैनं पद्मोत्पलसुगन्धिभिः । प्रदहन्तमनासाद्यं सहसाम्निमिवोच्छिखम् ॥ १२
 तं लक्ष्मणोऽथ बाहुभ्यां परिष्वज्य सुदुःखितः । उवाच राममस्वस्थं वाक्यं हेत्वर्थसंयुतम् ॥१३
 शुभे वर्त्मनि तिष्ठन्तं त्वामार्यं विजितेन्द्रियम् । अनर्थेभ्यो न शक्नोति त्रातुं धर्मो निरर्थकः ॥
 मृतानां स्थावराणां च जङ्गमानां च दर्शनम् । यथास्ति न तथा धर्मस्तेन नास्तीति मे मतिः ॥
 यथैव स्थावरं व्यक्तं जङ्गमं च तथाविधम् । नायमर्थस्तथा युक्तस्त्वद्विधो न विपद्यते ॥ १६
 यद्यधर्मो भवेद्भूतो रावणो नरकं व्रजेत् । भवांश्च धर्मयुक्तो वै नैवं व्यसनमाप्नुयात् ॥ १७
 तस्य च व्यसनाभावाद्यसनं च गते त्वयि । धर्मो भवत्यधर्मश्च परस्परविरोधिनौ ॥ १८
 धर्मेणोपलभेद्धर्ममधर्मं चाप्यधर्मतः । यद्यधर्मेण युज्येयुर्येवधर्मः प्रतिष्ठितः ॥ १९
 यदि धर्मेण युज्येरन्नाधर्मरुचयो जनाः । धर्मेण चरतां धर्मस्तथा चैषां फलं भवेत् ॥ २०
 यस्मादर्या विवर्धन्ते येष्वधर्मः प्रतिष्ठितः । क्लिश्यन्ते धर्मशीलाश्च तस्मादेतौ निरर्थकौ ॥ २१
 वध्यन्ते पापकर्माणो यद्यधर्मेण राघव । वधकर्महतोऽधर्मः स हतः कं वधिष्यति ॥ २२
 अथवा विहितेनायं हन्यते हन्ति वा परम् । विधिगाल्पियते तेन न स पापेन कर्मणा ॥ २३
 अदृष्टप्रतिकारेण त्वव्यक्तेनासता सता । कथं शक्यं परं प्राप्तं धर्मेणारिविकर्शन ॥ २४
 यदि सत स्यात् सतां मुन्य नाम्न ग्यात्तव किंचन । त्वया यदीदृशं प्राप्तं तस्मात् सन्नोपपद्यते ॥
 अथवा दुर्बलः क्लीबो बलं धर्मोऽनुवर्तते । दुर्बलो ह्यनमर्यादो न सेन्य इति मे मतिः ॥ २६
 बलस्य यदि चेद्धर्मो गुणभूतः पराक्रमे । धर्ममुन्मृज्य वर्तस्व यथा धर्मं तथा जले ॥ २७
 अथ चेत् सत्यवचनं धर्मः किल परंतप । अनृतस्त्वद्यपरुण किं न बद्धस्त्वया पिता ॥ २८
 यदि धर्मो भवेद्भूतः अधर्मो वा परंतप । न स्म हन्वा मुनिं वज्रीं कुर्यादिज्यां शनक्रतुः ॥२९
 अधर्मसंश्रितो धर्मो विनाशयति राघव । सर्वमेतद्यथाकामं काकुन्त्य कुरुते नरः ॥ ३०
 मम चेदं मतं तात धर्मोऽयमिति राघव । धममूलं त्वया छिन्नं राज्यमुन्मृजता तदा ॥ ३१
 अर्थेभ्यो हि विवृद्धेभ्यः संवृत्तेभ्यस्तनस्तन । क्रियाः सर्वा प्रवर्तन्ते पर्वतेभ्य इवापगाः ॥ ३२
 अर्थेन हि वियुक्तस्य पुरुषस्याल्पतेजसः । न्युच्छिद्यन्ते क्रियाः सर्वा ब्रीष्मे कुसर्गितो यथा ॥
 सोऽयमर्थं परित्यज्य मुग्धकामः सुभैधिनः । पापमाग्भनं कर्तुं ततो दोषः प्रवर्तते ॥ ३४
 यस्यार्थास्तस्य मित्राणि यस्यार्थास्तस्य बान्धवाः । यम्यार्थाः स पुमाल्लोकं यम्यार्थाः स च पण्डितः ॥
 यम्यार्थाः स च विक्रान्तो यम्यार्थाः स च बुद्धिमान् । यम्यार्थाः स महाभागो यम्यार्थाः स गुणाधिकः ॥
 अर्थस्यैतं परित्यागो दोषाः प्रव्याहता मया । राज्यमुन्मृजता वीर येन बुद्धिस्त्वया कृता ॥ ३७
 यस्यार्था धर्मकामार्थास्तस्य सर्वं प्रदक्षिणम् । अधनेनार्थकामेन नार्थः शक्यो विचिन्वता ॥ ३८
 हर्षः कामश्च दर्पश्च धर्मः क्रोधः शमो दमः । अर्थादेतानि सर्वाणि प्रवर्तन्ते नराधिप ॥ ३९

येषां नश्यत्ययं लोकश्चरतां धर्मचारिणाम् । तेऽर्थांस्त्वयि न दृश्यन्ते दुर्दिनेषु यथा ब्रह्माः ॥
 त्वयि प्रवाजिते वीर गुरोश्च वचने स्थिते । रक्षसापहृता भार्या प्राणैः प्रियतरा तव ॥ ४१
 तदद्य विपुलं वीर दुःखमिन्द्रजिता कृतम् । कर्मणा व्यपनेष्यामि तस्मादुत्तिष्ठ राघव ॥ ४२
 उत्तिष्ठ नरशार्दूल दीर्घबाहो दृढव्रत । किमात्मानं 'महात्मानमात्मानं नावबुध्यसे ॥ ४३
 अयमनघ तवोदितः प्रियार्थं जनकसुतानिधनं निरीक्ष्य रुष्टः ।
 सहयगजरथां सराक्षसेन्द्रां भृशमिषुभिर्विनिपातयामि लङ्काम् ॥ ४४
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे रामाश्वासनं नाम त्र्यशीतितमः सर्गः

चतुरशीतितमः सर्गः

इन्द्रजिन्मायाविवरणम्

राममाश्रमयाने तु लक्ष्मणे भ्रातृवन्मले । निक्षिप्य गुल्मान् स्वस्थाने तत्रागच्छद्विभीषणः ॥ १
 नानाप्रहरणैर्वीरैश्चतुर्भे सचिवैर्वृतः । नीलाञ्जनचयाकारैर्मातङ्गैरिव यथप ॥ २
 मोऽभिगम्य महात्मानं राघवं शोकलालसम् । वानराश्चैव दृष्टो बाष्पपर्याकुलेक्षणान् ॥ ३
 राघवं च महान्मानमिक्ष्वाकुकुलनन्दनम् । ददर्श मोहमापन्नं लक्ष्मणस्याङ्गमाश्रितम् ॥ ४
 व्रीडितं शोकसंनतं दृष्ट्वा रामं विभीषण । अन्तर्दुःखेन दीनात्मा किमेतदिति सोऽब्रवीत् ॥ ५
 विभीषणमुखं दृष्ट्वा मुग्धांश्च तांश्च वानगन् । लक्ष्मणोवाच मन्दार्थमिदं बाष्पपरिप्लुतः ॥ ६
 हनामिन्द्रजिता सीतामिह श्रुत्वैव राघव । हनुमद्वचनात् सौम्य ततो मोहमुपागतः ॥ ७
 कथन्तं तु सौमित्रिं सनिवार्य विभीषण । पुष्कलार्थमिदं वाक्यं विमज्जं राममब्रवीत् ॥ ८
 मनुजेन्द्रार्थरूपेण यदुक्तं च हनूमता । तदयुक्तमहं मन्ये सागरम्येव शोषणम् ॥ ९
 अभिप्रायं तु जानामि रावणस्य दुःगात्मनः । सीतां प्रति महाबाहो न च घातं करिष्यति ॥ १०
 याच्यमानस्तु बहुशो मया हितचिकीर्षुणा । वैदेहीमुत्सृजस्वेति न च नत् कृतवान् वचः ॥ ११
 नैव माम्ना न दानेन न भेदेन कुतो युधा । मा द्रष्टुमपि शक्येत नैव चान्येन केनचित् ॥ १२
 वानरान् मोहयित्वा तु प्रतियातः स राक्षसः । चैत्यं निकुम्भिलां नाम यत्र होमं करिष्यति ॥ १३
 हुतवानुपयातो हि देवैरपि सवासवैः । दुराधर्षो भवत्येव संग्रामे रावणात्मजः ॥ १४
 तेन मोहयता नूनमेधा माया प्रयोजिता । विघ्नमन्विच्छतां तत्र वानराणां पराक्रमे ॥ १५
 ससैन्यास्तत्र गच्छामो यावत्तन्न समाप्यते । न्यजेमं नरशार्दूल मिथ्यासंतापमागतम् ॥ १६

सीदते हि बलं सर्वं दृष्ट्वा त्वां शोककर्शितम् । इह त्वं स्वस्थहृदयस्तिष्ठ सत्त्वसमुच्छ्रितः ॥१७
 लक्ष्मणं प्रेषयास्माभिः सहसैन्यानुकर्षिभिः । एष तं नरशार्दूलो रावणिं निशितैः शरैः ॥ १८
 त्याजयिष्यति तत् कर्म ततो वध्यो भविष्यति । तस्यैते निशितास्तीक्ष्णाः ^१पत्रिपत्राङ्गवाजिनः॥
 पत्रिण इवासौम्याः शराः पास्यन्ति शोणितम् । तं संदिश महाबाहो लक्ष्मणं शुभलक्षणम् ॥
 राक्षसस्य विनाशाय वज्रं वज्रधरो यथा ॥

मनुजवर न कालविप्रकर्षो रिपुनिधनं प्रति यत् क्षमोऽद्य कर्तुम् ।
 त्वमतिसृज रिपोर्वधाय वाणीममररिपोर्मथने यथा महेन्द्रः ॥ २१
 समाप्तकर्मा हि स राक्षसाधिपो भवत्यदृश्यः समरे सुरासुरैः ।
 युयुत्सता तेन समाप्तकर्मणा भवेत् सुराणामपि संशयो महान् ॥ २२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे इन्द्रजिन्मायाविवरणं नाम चतुरशीतितमः सर्गः

पञ्चाशीतितमः सर्गः

निकुम्भिलाभियानम्

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवः शोककर्शितः । नोपधारयते व्यक्तं यदुक्तं तेन रक्षमा ॥ १
 ततो धैर्यमवष्टभ्य रामः परपुरंजयः । विभीषणमुपासीनमुवाच कपिसंनिधौ ॥ २
 नैर्ऋताधिपते वाक्यं यदुक्तं ते विभीषण । भूयस्तच्छ्रोतुमिच्छामि ब्रूहि यत्ते विवक्षितम् ॥ ३
 राघवस्य वचः श्रुत्वा वाक्यं वाक्यविशारदः । यत्तत् पुनरिदं वाक्यं बभाषे स विभीषणः ॥ ४
 यथाज्ञप्तं महाबाहो त्वया गुल्मनिवेशनम् । तत्तथानुष्ठितं वीर त्वद्राक्यसमनन्तरम् ॥ ५
 तान्यनीकानि सर्वाणि विभक्तानि समन्ततः । विन्यस्ता यूथापाश्चैव यथान्यायं विभागशः ॥ ६
 भूयस्तु मम विज्ञाप्यं तच्छृणुष्व महायशः । त्वग्र्यकारणसंतमे संतप्तहृदया वथम् ॥ ७
 त्यज राजन्निमं शोकं मिथ्यासंतापमागतम् । तदियं त्यज्यतां चिन्ता शत्रुहर्षविवर्धिनी ॥ ८
 उद्यमः क्रियतां वीर हर्षः समुपमेव्यताम् । प्राप्तव्या यदि ते सीता हन्तव्याश्च निशाचराः ॥ ९
 रघुनन्दन वक्ष्यामि श्रूयतां मे हितं वचः । साध्वयं यातु सौमित्रिर्बलेन महता वृतः ॥ १०
 निकुम्भिलायां संप्राप्य हन्तुं रावणिमाहवे । धनुर्मण्डलनिर्मुक्तैराशीविषविषोपमैः ॥ ११
 शरैर्हन्तुं महेष्वासो रावणिं समितिजयः । तेन वीरेण तपसा वरदानात् स्वयंभुवः ॥ १२

१. पत्रिणां पत्राणि पक्षिणां पक्षाः, त एव अत एव वाजिनः वेगवन्त इत्यर्थः ॥
 अज्ञानि येषां ते शराः पक्षिपत्रैर्निबद्धावयवा इत्यर्थः।

अखं ब्रह्मशिरः प्राप्तं कामगाश्च तुरङ्गमाः । स एष सह सैन्येन प्राप्तः किल निकुम्भिलाम् ॥
यद्युत्तिष्ठेत् कृतं कर्म हतान् सर्वाश्च विद्धि नः । निकुम्भिलामसंप्राप्तमहुताग्निं च यो रिपुः ॥
त्वामाततायिनं हन्यादिन्द्रशत्रोः स ते वधः । वरो दत्तो महाबाहो सर्वलोकेश्वरण वै ॥ १५
इत्येवं विहितो राजन् वधस्तभ्यैप धीमतः । वधायेन्द्रजितो राम संदिशस्व महाबल ॥ १६
हते तस्मिन् हतं विद्धि रावणं समुहजनम् । विभीषणवचः श्रुत्वा राघवो वाक्यमब्रवीत् ॥ १७
जानामि तस्य रौद्रस्य मायां सत्यपराक्रम । स हि ब्रह्मास्त्रवित् प्राज्ञो महामायो महाबलः ॥
करोत्यसंज्ञान् संग्रामे देवान् मवरुणानपि । तस्यान्तरिक्षे चरतो रथस्थस्य महायशः ॥ १९
न गतिर्ज्ञायते तस्य सूर्यभ्येवाभ्रसंघुत्रे । राघवन्तु रिपोर्ज्ञात्वा मायावीर्यं दुरात्मनः ॥ २०
लक्ष्मणं कीर्तिसंपन्नमिदं वचनमब्रवीत् । शत्रून् रन्द्रस्य बलं तेन सर्वेण संवृतः ॥ २१
हनुमत्प्रमुखैश्चैव यूथपैः सह लक्ष्मण । जाम्बवेनर्क्षपतिना सह सैन्येन संवृतः ॥ २२
जहि तं राक्षसमुतं मायाबलविशारदम् । अयं त्वां मचिवैः मार्धं महात्मा रजनीचरः ॥ २३
अभिज्ञस्तस्य देशस्य पृष्ठतोऽनुगमिष्यति । राघवस्य वचः श्रुत्वा लक्ष्मणः सविभीषणः ॥ २४
जग्राह कार्मुकश्रेष्ठमत्यद्भुतपराक्रमः । संनद्धः कवची खड्गी सशरो हेमचापधृत् ॥ - २५
रामपादावुपस्पृश्य हृष्टः सौमित्रिर्ब्रवीत् । अद्य मत्कार्मुकोन्मुक्ताः शरा निर्भिद्य रावणिम् ॥
लङ्कामभिपतिष्यन्ति हंसाः पुष्करिणीभिव । अद्यैव तस्य रौद्रस्य शरीरं मामकाः शराः ॥ २७
विधमिष्यन्ति भित्त्वा तं महानागुणच्युताः । स एवमुक्त्वा द्युतिभान् वचनं आतुरग्रतः ॥ २८
स रावणियथाकाङ्क्षी लक्ष्मणस्त्वरितो ययौ । सोऽभिवाद्य गुरोः पादौ कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् ॥
निकुम्भिलामभियथौ चैत्यं रावणिपान्निभम् । विभीषणेन सहितो राजपुत्रः प्रतापवान् ॥ ३०
कृतस्वस्त्ययनो आत्रा लक्ष्मणस्त्वरितो ययौ । वानराणां सहस्रैस्तु हनुमान् बहुभिर्वृतः ॥ ३१
विभीषणश्च सामात्यस्तदा लक्ष्मणमन्वगात । महता हरिसैन्येन सवेगमभिसंवृतः ॥ ३२
ऋक्षराजबलं चैव ददर्श पथि विष्ठितम् । स गत्वा दूरमध्वानं सौमित्रिर्मित्रनन्दनः ॥ ३३
राक्षसेन्द्रबलं दृरादपश्यद्ब्रह्ममास्थिराम् । स तं प्राप्य धनुष्पाणिर्मायायोगमरिंदमः ॥ ३४
तस्थौ ब्रह्मविधानेन विजेतुं रघुनन्दनः । विभीषणेन सहितो राजपुत्रः प्रतापवान् ॥ ३५
अङ्गदेन च वीरेण तथानिलगृतेन च ॥

विविधममलशस्त्रभास्वरं तदध्वजगहनं विपुलं महारथैश्च ।

प्रतिभयतममप्रमेयवेगं तिमिरमिव द्विषतां बलं विवेश ॥

३६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिभ्यां संहितायाम्

शुद्धकाण्डे निकुम्भिलामियानं नाम पञ्चाशीतितमः सर्गः

षडशीतितमः सर्गः

रावणिबलकदनम्

- अथ तस्यामवस्थायां लक्ष्मणं रावणानुजः । परेषामहितं वाक्यमर्थसाधकमब्रवीत् ॥ १
- यदेतद्राक्षसानीकं मेघश्यामं विलोक्यते । एतदायोध्यतां शीघ्रं कपिभिः पादपायुधैः ॥ २
- अस्यानीकस्य महतो भेदने यत लक्ष्मण । राक्षसेन्द्रसुतोऽप्यत्र भिन्ने दृश्यो भविष्यति ॥ ३
- स त्वमिन्द्राशनिप्रख्यैः शरैरवकिरन् परान् । अभिद्रवाशु यावद्वै नैतत् कर्म समाप्यते ॥ ४
- जहि वीर दुरात्मानं मायापरमधार्मिकम् । रावणिं क्रूरकर्माणं सर्वलोकभयावहम् ॥ ५
- विभीषणवचः श्रुत्वा लक्ष्मणः शुभलक्षणः । ववर्ष गरवर्षाणि राक्षसेन्द्रसुतं प्रति ॥ ६
- ऋक्षाः शाखाभृगाश्चापि द्रुमाद्रिनग्वयोधिनः । अभ्यधावन्न सहितास्तदनीकमवस्थितम् ॥ ७
- राक्षसाश्च शितैर्बाणैरसिभिः शक्तितोमरैः । उद्यतैः समवर्तन्त कपिसैन्यजिघांसवः ॥ ८
- स संप्रहारस्तुमुलः संजज्ञे कपिरक्षसाम् । शब्देन महता लङ्कां नादयन् वै समन्ततः ॥ ९
- शस्त्रैश्च विविधाकारैः शितैर्बाणैश्च पादपैः । उद्यतैर्गिरिशृङ्गैश्च घोरैराकाशमावृतम् ॥ १०
- ते राक्षसा वानरंषु विकृन्नाननबाहवः । निवेशयन्नः शस्त्राणि चक्रुन्ते सुमहद्भयम् ॥ ११
- तथैव सकलैर्वृक्षैर्गिरिशृङ्गैश्च वानराः । अभिजघ्नुर्निजघ्नुश्च ममरे राक्षसर्षभान् ॥ १२
- ऋक्षवानरमुख्यैश्च महाकायैर्महाबलैः । रक्षसां वध्यमानानां महद्भयमजायत ॥ १३
- स्वमनीकं विषण्णं तु श्रुत्वा शत्रुभिरर्दितम् । उदतिष्ठत दुर्धर्षस्तत्कर्मण्यननुष्ठितं ॥ १४
- वृक्षान्धकारान्निर्गत्य जातक्रोधः स रावणिः । आरुरोह रथं सज्जं पूर्वयुक्तं स राक्षसः ॥ १५
- स भीमकार्मुकधरः कालभेधममप्रभः । गन्ताम्यनयनः क्रुद्धो बभौ मृत्युरिवान्तकः ॥ १६
- दृष्ट्वैव तु गन्धं तं पर्यवर्तत तद्बलम् । रक्षसां भीमवेगानां लक्ष्मणेन युयुत्सताम् ॥ १७
- तस्मिन् काले तु हनुमानुद्यम्य मुदुरासदम् । धरणीधरसंकाशो महावृक्षमर्गदमः ॥ १८
- स राक्षसानां तत सैन्यं कालाग्निग्व निर्दहन् । चकार बहुभिवृक्षैर्निःसंज्ञं युधि वानरः ॥ १९
- विश्वंमयन्तं तरसा दृष्ट्वैव पवनात्मजम् । राक्षसानां सङ्घाणि हनुमन्तमवाकिरन् ॥ २०
- शितशूलधराः शूलैर्मिमिश्चासिपाणयः । शक्तिभिः शक्तिहस्ताश्च पट्टसैः पट्टसायुधाः ॥ २१
- परिधैश्च गदाभिश्च चक्रैश्च गुमदर्शनैः । शतशश्च शतश्रीभिरायसैरपि मुद्गरैः ॥ २२
- घोरैः परश्वधैश्चैव भिण्डिपालैश्च राक्षसाः । मुष्टिभिर्वज्रकल्पैश्च तलैरशनिसंनिभैः ॥ २३
- अभिजघ्नुः समासाद्य समन्तान् पर्वतापमम् । तेषामपि च संक्रुद्धश्चकार कदनं महत् ॥ २४
- स ददर्श कपिश्रेष्ठमचलोपममिन्द्रजित । मूढयन्तममित्रघ्नममित्रान् पवनात्मजम् ॥ २५
- स सारथिमुवाचेदं याहि यत्रैव वानरः । क्षयमेष हि नः कुर्याद्राक्षसानामुपेक्षितः ॥ २६
- इत्युक्तः सारथिस्तेन ययौ यत्र स मारुतिः । वहन् परमदुर्धर्षं स्थितमिन्द्रजितं रथे ॥ २७

सोऽभ्युपेत्य शरान् स्वङ्गान् पट्टसांश्च परश्वधान् । अभ्यवर्षत दुर्धर्षः कपिमूर्ध्नि स राक्षसः ॥
 तानि शस्त्राणि घोराणि प्रतिगृह्य स मारुतिः । रोषेण महताविष्टो वाक्यं चेदमुवाच ह ॥
 युध्यस्व यदि शूरोऽसि रावणात्मज दुर्मते । वायुपुत्रं समासाद्य जीवन्न प्रतियाम्यसि ॥ ३०
 बाहुभ्यां प्रतियुध्यस्व यदि मे द्वन्द्वमाहवे । वेगं सहस्व दुर्बुद्धे ततस्त्वं रक्षसां वरः ॥ ३१
 हनुमन्तं जिघांसन्तं समुद्यतशरासनम् । रावणात्मजमाचष्टे लक्ष्मणाय विभीषणः ॥ ३२
 यः स वासवनिर्जेता रावणस्यात्मसंभवः । स ण्ष रथमास्थाय हनुमन्तं जिघांसति ॥ ३३
 तमप्रतिमसंस्थानैः शरैः शत्रुविदारणैः । जीवितान्तकरैर्धैरैः सौमित्रे रावणिं जहि ॥ ३४
 इत्येवमुक्तस्तु तदा महात्मा विभीषणेनारिविभीषणेन ।
 ददर्श तं पर्वतसंनिकाशं रणे स्थितं भीमबलं नदन्तम् ॥ ३५
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे रावणिबलकदनं नाम षडशीतितमः सर्गः

मप्ताशीतितमः सर्गः

विभीषणरावणिपरम्परनिन्दा

एवमुक्त्वा तु सौमित्रिं जातहर्षो विभीषणः । धनुष्पाणिनामादाय^१ त्वरमाणो जगाम ह ॥ १
 अविदूरं ततो गत्वा प्रविश्य च महद्वनम् । दर्शयामास तत्कर्म लक्ष्मणाय विभीषणः ॥ २
 नीलजीमूतसंकाशं न्यग्रोधं भीमदर्शनम् । तेजस्वी रावणभ्राता लक्ष्मणाय न्यवेदयत् ॥ ३
 इहोपहारं भूतानां बलवान् रावणात्मजः । उपहृत्य ततः पश्चात् संग्राममभिवर्तते ॥ ४
 अदृश्यः सर्वभूतानां ततो भवति राक्षसः । निहन्ति समरे शत्रून् बध्नाति च शरोत्तमैः ॥ ५
 तमप्रविष्टन्यग्रोधं बलिनं रावणात्मजम् । विध्वंसय शरैस्तीक्ष्णैः सरथं साश्वसारथिम् ॥ ६
 तथेत्युक्त्वा महातेजाः सौमित्रिर्मित्रनन्दनः । बभूवावस्थितस्तत्र चित्रं विस्फारयन् धनुः ॥ ७
 स रथेनाग्निवर्णेन बलवान् रावणात्मजः । इन्द्रिजित् कवची धन्वी सध्वजः प्रत्यहस्यत ॥ ८
 तमुवाच महातेजाः पौलस्त्यमपराजितम् । समाह्वये त्वां समरे सम्यग्युद्धं प्रयच्छ मे ॥ ९
 एवमुक्तो महातेजा मनस्वी रावणात्मजः^२ । अब्रवीत् परुषं वाक्यं तत्र दृष्ट्वा विभीषणम् ॥ १०
 इह त्वं जातसंवृद्धः साक्षाद्भ्राता पितुर्मम । कथं द्रुह्यसि पुत्रस्य पितृव्यो मम राक्षस ॥ ११
 न ज्ञातित्वं न सौहार्दं न जातिस्तव दुर्मते । प्रमाणं न च सोदर्यं न धर्मो धर्मदूषण ॥ १२
 शोच्यस्त्वमसि दुर्बुद्धे निन्दनीयश्च साधुभिः । यस्त्वं स्वजनमुत्सृज्य परभृत्यत्वमागतः ॥ १३

१. धनुष्पाणिं समादाय पुना. ।

२. इन्द्रार्जदित्यादि रावणात्मज इत्यन्तम् ग. नास्ति ।

नैतच्छिथिलया बुद्ध्या त्वं वेत्सि महदन्तरम् । क्व च स्वजनसंवासः क्व च नीचपराश्रयः ॥ १४
 गुणवान् वा परजनः स्वजनो निर्गुणोऽपि वा । निर्गुणः स्वजनः श्रेयान् यः परः परएव सः ॥
 यः स्वपक्षं परित्यज्य परपक्षं निषेवते । स स्वपक्षे क्षयं प्राप्ते पश्चात्तैरेव हन्यते ॥ १६
 निरनुक्रोशता चेयं यादृशी ते निशाचर । स्वजनेन त्वया शक्यं परुषं रावणानुज ॥ १७
 इत्युक्तो आतृपुत्रेण प्रत्युवाच विभीषणः । अजानन्निव मच्छीलं किं राक्षस विकल्थसे ॥ १८
 राक्षसेन्द्रसुतासाधो पारुष्यं त्यज गौरवात् । कुले यद्यप्यहं जातो रक्षसां क्रूरकर्मणाम् ॥ १९
 गुणोऽयं प्रथमो नृणां तन्मे शीलमराक्षसम् । न रमे दारुणेनाहं न चाधर्मेण वै रमे ॥ २०
 भ्रात्रा विषमशीलेन कथं भ्राता निरस्यते । धर्मात् प्रच्युतशीलं हि पुरुषं पापनिश्चयम् ॥ २१
 त्यक्त्वा सुखमवामोति हस्तादाशीविषं यथा । हिंसापरस्वहरणे परदारामिदर्शनम् ॥ २२
 त्याज्यमाहुर्दुराचारं वेश्म प्रज्वलितं यथा । परस्वानां च हरणं परदारामिदर्शनम् ॥ २३
 सुहृदामतिशङ्का च त्रयो दोषाः क्षयावदाः । महर्षीणां वधो घोरः सर्वदेवैश्च विग्रहः ॥ २४
 अभिमानश्च कोपश्च वैरित्वं प्रतिकूलता । एते दोषा मम भ्रातुर्जावितैश्वर्यनाशनाः ॥ २५
 गुणान् प्रच्छादयामासुः पर्वतानिव तोयदाः । दोषैरैतैः परित्यक्तो मया भ्राता पिना त्व ॥ २६
 नेयमस्ति पुरी लङ्का न च त्वं न च ते पिना । अतिमानी च बालश्च दुर्विनीतश्च राक्षस ॥
 बद्धस्त्वं कालपाशेन ब्रूहि मां यद्यदिच्छसि । अद्य ते व्यसनं प्राप्तं किं मां त्वमिह वक्ष्यसि ॥
 प्रवेष्टुं न त्वया शक्यो न्यग्रोधो राक्षसाधम । धर्षयित्वा च काकुत्स्थौ न शक्यं जीवितुं त्वया ॥
 युध्यस्व नरदेवेन लक्ष्मणेन गणे सह । हतस्त्वं देवताकार्यं करिष्यसि यमक्षये ॥ ३०

निदर्शय भ्वात्मबलं समुद्यतं कुरुष्व सर्वायुधसायकव्ययम् ।

न लक्ष्मणस्यैत्य हि वाणगोचरं त्वमद्य जीवन् रावलो गमिष्यसि ॥ ३१

इत्यर्थे श्रीमद्बाल्मीकिरामायणे वल्मीकीये अष्टिकाण्डे चतुर्विंशतितमोऽधिक्यायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे विभीषणरावणपरस्परनिन्दा नाम सप्ताशीतितमः सर्गः

अष्टाशीतितमः सर्गः

सौमित्रिरावणियुद्धम्

विभीषणवचः श्रुत्वा रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । अब्रवीत् परुषं वाक्यं वेगेनाभ्युत्पपात ह ॥ १
 उद्यतायुधनिम्बिशो रथे मुममलंकृतं । कालाश्वयुक्ते महति स्थितः कालान्तकोपमः ॥ २
 महाप्रमाणमुद्यम्य विपुलं वेगवद्दृढम् । धनुर्भीमं पगभृश्य शरांश्चामित्रशातनान् ॥ ३

तं ददर्श महेष्वासो रथे सुसमलंकृतः । अलंकृतममित्रघ्नं राघवस्यानुजं बली ॥ ४
 हनुमत्पृष्ठमासीनमुदयस्वरविप्रभम् । उवाचैनं ममारब्धः सौमित्रिं सविभीषणम् ॥ ५
 तांश्च वानरशार्दूलान् पश्यध्वं मे पराक्रमम् । अद्य मत्कार्मुकोत्सृष्टं शरवर्षं दुरासदम् ॥ ६
 मुक्तं वर्षमिवाकाशे वारयिष्यथ संयुगे । अद्य वो मामका बाणा महाकार्मुकनिःसृताः ॥ ७
 विधमिष्यन्ति गात्राणि तूलराशिमिवानलः । तीक्ष्णसायकनिर्भिन्नाऽशूलशक्त्यृष्टितोमरैः ॥ ८
 अद्य वो गमयिष्यामि सर्वानिव यमक्षयम् । क्षिपतः शरवर्षाणि क्षिप्रहस्तस्य मे युधि^१ ॥ ९
 जीमूतम्येव नदतः कः स्थाम्यति ममाग्रतः^१ । रात्रियुद्धे मया पूर्वं वज्राशनिसमैः शरैः ॥ १०
 शायितौ म्यो मया^२ भूमौ विसंज्ञौ मपुरःसरौ । स्मृतिर्न तेऽस्मिन् वा मन्ये व्यक्तं वा यमसादनम् ॥
 आशीविषमिव क्रुद्धं यन्मां योद्धुं व्यवस्थितः । तच्छ्रुत्वा राक्षमेन्द्रस्य गर्जितं लक्ष्मणस्तदा ॥
 अभीतवदनः क्रुद्धो रावणिं वाक्यमब्रवीत् । उक्तश्च दुर्गमः पारः कार्याणां राक्षस त्वया ॥
 कार्याणां कर्मणा पारं यो गच्छति स बुद्धिमान् । स त्वमर्थस्य हीनार्थो दुग्वापस्य केनचित् ॥
 वचो व्याहृत्य जानीषे कृतार्थोऽस्मीति दुर्मते । अन्तर्धानगतेनाजौ गमत्वयाचरितस्तदा ॥ १५
 तस्कराचरितो मार्गो नैष वीरनिषेवित् । यथा बाणपथं प्राप्य स्थितोऽहं तव राक्षस ॥ १६
 दर्शयन्वाद्य तत्तेजो वाचा त्वं किं विकल्पसे । गृध्रमुक्तो धनुर्भीमं परामृश्य महाबलः ॥ १७
 ससर्ज निशितान् बाणानिन्द्रजित् समर्पित्रयः । ते निम्ग्रा महावेगाः शराः सर्पविषोपमाः ॥
 संप्राप्य लक्ष्मणं पेतुः श्वमन्त इव पन्नगाः । शरैरतिनहावेगैर्वेगवान् रावणात्मजः ॥ १९
 सौमित्रिमिन्द्रजिद्युद्धे विव्याध शुभलक्षणम् । स शरैरतिविद्धाङ्गो रुधिरण समुक्षितः ॥ २०
 शुशुभे लक्ष्मणः श्रीमान् विभ्रम इव पावकः । इन्द्रजित्त्वात्मनः कर्म प्रममीक्ष्याधिगम्य च ॥
 विनद्य सुमहानादमिदं वचनमब्रवीत् । पत्रिणः शितधागस्ते शरा मत्कार्मुकच्युताः ॥ २२
 आदास्यन्तेऽद्य सौमित्रे जीवितं जीविनान्तगाः । अद्य गोमायुसङ्घाश्च श्येनसङ्घाश्च लक्ष्मण ॥
 गृध्राश्च निपतन्तु त्वां गतासुं निहतं मया । अद्य याम्यति सौमित्रे कर्णगोचरतां तव ॥ २४
 तर्जनं यमदूतानां सर्वभूतभयावहम्^३ । क्षत्रबन्धुः मदानार्यो^३ रामः परमदुर्मतिः ॥ २५
 भक्तं भ्रातरमद्यैव त्वां द्रक्ष्यति मया हतम् । विशस्तकवचं भूमौ व्यपविद्धशरासनम् ॥ २६
 हृतोत्तमाङ्गः सौमित्रे त्वामद्य निहतं मया । इति ब्रुवाणं संरब्धं परुषं रावणात्मजम् ॥ २७
 हेतुमद्वाक्यमत्यर्थं लक्ष्मणः प्रत्युवाच ह । वाग्बलं त्यज दुर्बुद्धे क्रूरकर्मासि राक्षस ॥ २८
 अथ कस्माद्ददस्येत्त्वं संपादय सुवर्णणा । अकृत्वा कल्पसे कर्म किमर्थमिह राक्षस ॥ २०

1. अहंकारानिशयात् मे ममेति द्विर्बचनम् । २. अद्येत्यादि मयावहमित्यन्तम् च.
 2. आग्रहातिशयात् मयेति द्विरुक्तिः । नास्ति ।
 3. क्षत्रबन्धुं सदनार्थम् ग. ।

कुरु तत् कर्म येनाहं श्रद्ध्यां तव कत्थनम् । अनुत्तवा परुषं वाक्यं किञ्चिदप्यनवक्षिपन् ॥३०
 अविकत्थन् वधिष्यामि त्वां पश्य पुरुषाधम । इत्युत्तवा पञ्च नाराचानाकर्णापूरिताम्बितान् ॥
 निजघान महावेगाँल्लक्ष्मणो राक्षसोरसि । सुपत्रवाजिना बाणा ज्वलिता इव पन्नगाः ॥ ३२
 नैर्ऋतोरस्यभासन्त सवितू रश्मयो यथा । स शरैराहतमनेन सरोषो रावणात्मजः ॥ ३३
 सुप्रयुक्तैस्त्रिभिर्बाणैः प्रतिविष्याथ लक्ष्मणम् । स बभूव तदा भीमो नरराक्षससिंहयोः ॥ ३४
 विमर्दस्तुमुलो युद्धे परस्परजयैषिणोः । उभौ हि बलसंपन्नावुभौ विक्रमशालिनौ ॥ ३५
 उभावपि सुविक्रान्तौ सर्वशस्त्रास्त्रकोविदौ । उभौ परमदुर्जेयावगुल्यबलतेजसौ ॥ ३६
 युयुधाते तदा वीरौ ब्रह्माविव नभोगतौ । बलवृत्राविवाभीतौ युधि तौ दुष्प्रधर्षणौ ॥ ३७
 युयुधाते महात्मानौ तदा केसरिणाविव । बहूनवसृजन्तौ हि मार्गणौघानवस्थितौ ॥ ३८
 नरराक्षससिंहौ तौ प्रहृष्टावभ्ययुःश्रयताम् ॥

सुसंप्रहृष्टौ नरराक्षसोत्तमौ जयैषिणौ मार्गणचापधारिणौ ।

परस्परं तौ प्रववर्षतुर्भृशं शरौघवर्षेण बलाहकाविव ॥

३९.

अभिप्रवृद्धौ युधि युद्धकोविदौ शरासिचण्डौ शितशस्त्रधारिणौ ।

अभीक्षणमाविव्यधतुर्महाबलौ महाहवे शम्भ्रवामवाविव^१ ॥

४०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे सौमित्रिरावणियुद्धं नाम अष्टादशतितमः सर्गः

एकोनवतितमः सर्गः

सौमित्रिसंयुक्षणम्

ततः शरं दाशरथिः संधायामित्रकर्शनः । ममर्ज राक्षमेन्द्राय क्रुद्धः सर्प इव श्वसन् ॥ १
 तस्य ज्यातलनिर्घोषं स श्रुत्वा रावणात्मजः । विवर्णवदनो मृत्या लक्ष्मणं समुदैक्षत ॥ २
 तं विवर्णमुखं दृष्ट्वा राक्षसं रावणात्मजम् । सौमित्रिं युद्धसंयुक्तं प्रत्युवाच विभीषणः ॥ ३
 निमित्तान्यनुपश्यामि यान्यस्मिन् रावणात्मजे । त्वग् नेन महाबाहो भग्न एष न संशयः ॥ ४
 ततः सन्धाय सौमित्रिर्बाणानग्निशिखोपमान् । मुमोच निशितांस्तस्मिन् सर्पानिव महाविषान् ॥
 शक्राशनिसमस्पर्शैर्लक्ष्मणेनाहतः शरैः । मुहूर्तमभवन्मूढः सर्वसंक्षुभितेन्द्रियः ॥ ६
 उपलभ्य मुहूर्तेन संज्ञां प्रत्यागतेन्द्रियः । ददर्शावस्थितं वीरं वीरो दशरथात्मजम् ॥ ७

१. सुसंप्रहृष्टौ इत्यादि पद्यद्वयं प्रक्षिप्यम् । ततः शरमित्यादि चास्यैव सर्गस्यानुवृत्तिरिति तिलकः

सोऽभिचक्राम सौमित्रिं रोषात् संरक्तलोचनः । अब्रवीच्चैनमासाद्य पुनः स परुषं वचः ॥ ८
किं न स्मरसि तद्युद्धे प्रथमे मत्पराक्रमम् । निबद्धस्त्वं सह आत्रा यदा भुवि विवेष्टसे ॥ ९
युवां खलु महायुद्धे शक्राशनिसमैः शरैः । शायितौ प्रथमं भूमौ विसंजौ सपुरःसरौ ॥ १०
स्मृतिर्वा नास्ति ते मन्ये व्यक्तं वा यमसादनम् । गन्तुमिच्छसि यस्मान्त्वं मां धर्षयितुमिच्छसि ॥
यदि ते प्रथमे युद्धे न दृष्टो मत्पराक्रमः । अद्य ते दर्शयिष्यामि तिष्ठेदानीं व्यवस्थितः ॥ १२
इत्युक्त्वा सप्तभिर्बाणैरभिविव्याध लक्ष्मणम् । दशभिस्तु हनूमन्तं तीक्ष्णधारैः शरोत्तमैः ॥ १३
ततः शरशतेनैव सुप्रयुक्तेन वीर्यवान् । क्रोधाद्द्विगुणसंरब्धो निर्विभेद विभीषणम् ॥ १४
तद्दृष्ट्वेन्द्रजिता कर्म कृतं रामानुजस्तदा । अचिन्तयित्वा प्रहमन्नैतत् किञ्चिदिति ब्रुवन् ॥ १५
मुमोच स शरान् घोरान् संगृह्य नरपुंगवः । अभीतवदनः क्रुद्धो रावणिं लक्ष्मणो युधि ॥ १६
नैवं रणगताः शूराः प्रहरन्ते निशाचर । लघवश्चाल्पवीर्याश्च सुखा हीमे शरास्तव ॥ १७
नैवं शूरास्तु युध्यन्ते समरे जयकाङ्क्षिणः । इत्येवं तं ब्रुवाणस्तु शरवर्षैरवाकिरत् ॥ १८
तस्य बाणैः सुविध्वस्तं कवचं हेमभूपितम् । व्यशीर्यत रथोपस्थे ताराजालमिवाम्बरात् ॥ १९
विधूतवर्मा नाराचैर्बभूव स कृन्वणः । इन्द्रजित् समरे वीरः प्ररूढ इव सानुमान् ॥ २०
ततः शरसहस्रेण संक्रुद्धो रावणात्मजः । विभेद समरे वीरं लक्ष्मणं भीमविक्रमः ॥ २१
व्यशीर्यत महादिव्यं कवचं लक्ष्मणस्य च । कृतप्रतिकृतान्योन्यं बभूवतुरभिद्रुतौ ॥ २२
अभीक्षणं निःश्वसन्तौ तौ युध्येतां तुमुलं युधि । शग्संकृतसर्वाङ्गौ सर्वतो रुधिरोक्षितौ ॥ २३
मुदीर्षकालं तौ वीरावन्योन्यं निशितैः शरैः । ततक्षतुर्महात्मनौ रणकर्मविशारदौ ॥ २४
बभूवतुश्चात्मजये यत्तौ भीमपराक्रमौ । तौ शरौघैस्तदा कीर्णौ निकृत्तकवचध्वजौ ॥ २५
स्रवन्तौ रुधिरं चांष्णं जलं प्रस्रवणाविव । शरवर्षं ततो घोरं मुञ्चतोर्भीमनिःस्वनम् ॥ २६
सासारयोरिवाकाशे नीलयोः कालमेघयोः । तयोरथ महान् कालो व्यत्ययाद्युध्यमानयोः ॥ २७
न च तौ युद्धवैमुख्यं श्रमं वाप्युपजग्मतुः । अस्त्राण्यस्त्रविदां श्रेष्ठौ दर्शयन्तौ पुनः पुनः ॥ २८
शरानुच्चावचाकारानन्तरिक्षे बबन्धतुः । व्यपेतदोषमस्यन्तौ लघु चित्रं च सुष्ठु च ॥ २९
उभौ तौ तुमुलं घोरं चक्रतुर्नरराक्षसौ । तयोः पृथक् पृथक् भीमः शुश्रुवेतलनिस्वनः ॥ ३०
प्रकम्पयञ्जनं घोरो निर्घात इव दारुणः । स तयोर्त्राजते शब्दस्तदा समरसक्तयोः ॥ ३१
सुघोरयोर्निष्ठनतार्गगने मेघयोर्यथा । सुपर्णपुङ्खैर्नाराचैर्बलवन्तौ कृतव्रणौ ॥ ३२
प्रसुलुवाते रूधिरं कीर्तिमन्तौ जये धृतौ । ते गात्रयोर्निपतिता रुक्मपुङ्खाः शरा युधि ॥ ३३
असृङ्गनद्धा विनिष्पत्य विविशुर्धरणीतलम् । अन्ये सुनिशितैः शस्त्रैराकाशे संजघट्टिरे ॥ ३४
बभञ्जुश्चिच्छिदुश्चान्ये तयोर्बाणाः सहस्रशः । स बभूव रणे घोरस्तयोर्बाणमयश्चयः ॥ ३५

अग्निभ्यामिव दीप्ताभ्यां सन्ने कुशमयश्चयः । तयोः कृतव्रणौ देहौ शुशुभाते महात्मनोः ॥३६
 सपुष्पाविव निष्पत्रौ वने शाल्मलिकिशुकौ । चक्रतुस्तुमुलं घोरं संनिपातं मुहुर्मुहुः ॥ ३७
 इन्द्रजिह्वलक्ष्मणश्चैव परस्परवधैषिणौ । लक्ष्मणो रावणिं युद्धे रावणिश्चापि लक्ष्मणम् ॥ ३८
 अन्योन्यं तावभिन्नतौ न श्रमं प्रत्यपद्यताम् । बाणजालैः शरीरस्थैरवगादैस्तरस्विनौ ॥ ३९
 शुशुभाते महावीर्यौ प्ररूढाविव पर्वतौ । तयो रुधिरसिक्तानि संवृतानि शरैर्भृशम् ॥ ४०
 बभ्राजुः सर्वगात्राणि ज्वलन्त इव पावकाः । तयोरेथ महान् कालो व्यत्ययाद्युध्यमानयोः ॥
 न च तौ युद्धवैमुख्यं श्रमं वाप्युपजम्मतुः ॥

अथ समरपरिश्रमं निहन्तुं समरमुग्धेष्वजितस्य लक्ष्मणस्य ।

प्रियहितमुपपादयन्महौजाः समरमुपेत्य विभीषणोऽवतस्थे ॥ ४२

इत्याषं श्रीमद्भारमयणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहस्त्रिकायां संहितायां

युद्धकाण्डे सौमित्रिसंघुक्षणं नाम एकोननवतितमः सर्गः

नवतितमः सर्गः

सौमित्रिगवणियुद्धम्

युध्यमानो तु तौ दृष्ट्वा प्रसक्तौ नरगक्षसौ । प्रभिन्नाविव मानङ्गौ परम्परवधैषिणौ ॥ १
 तौ द्रष्टुकामः संग्रामे परस्परगतौ बली । शूरः स रावणभ्राता तस्थौ संग्राममूर्धनि ॥ २
 ततो विस्फारयामाम महद्वनुरवस्थितः । उत्ससर्ज च तीक्ष्णाग्रान् राक्षसेषु महाशरान् ॥ ३
 ते शराः शिखिसंकाशा निपतन्तः समाहिताः । राक्षसान् दाग्यामामुर्वज्राणीव महागिरीन् ॥
 विभीषणस्यानुचराम्नेऽपि शूलासिपट्टसैः । चिच्छिदुः समरे वीगन् राक्षमान् राक्षमोत्तमा ॥
 राक्षसैस्तैः परिवृतः स तदा तु विभीषणः । बभौ मध्ये प्रहृष्टानां कल्भानामिव द्विपः ॥ ६
 ततः संचोदयानो वै हरीन् रक्षोरणप्रियान् । उवाच वचनं काले कालजो रक्षमां वरः ॥ ७
 एकोऽयं राक्षमेन्द्रस्य परायणमिव स्थितः । एतच्छेषं बलं तस्य किं तिष्ठत हरीश्वराः ॥ ८
 अस्मिन् विनिहते पापे राक्षसे रणमूर्धनि । रावणं वर्जयित्वा तु शेषमस्य हतं बलम् ॥ ९
 प्रहन्तो निहतो वीरो निकुम्भश्च महाबलः । कुम्भकर्णश्च कुम्भश्च धूम्राक्षश्च निशाचरः ॥१०
 जम्बुमाली महामाली तीक्ष्णवेगोऽशनप्रभः । सुसन्नो यज्ञकोपश्च वज्रदंष्ट्रश्च राक्षसः ॥ ११
 संह्लादी विकटो निम्नतपनो दम एव च । प्रघासः प्रघसश्चैव प्रजङ्घो जङ्घ एव च ॥ १२
 अग्निकेतुश्च दुर्धर्षो रश्मिकेतुश्च वीर्यवान् । विद्युज्जिह्वो द्विजिह्वश्च मूर्यगत्रुश्च राक्षसः ॥ १३
 अकम्पनः सुपार्श्वश्च चक्रमाली च राक्षसः । कम्पनः सत्त्वन्नतौ तौ देवान्तकनरान्तकौ ॥
 एतान्निहत्यातिबलान् बहून् राक्षससत्तमान् । बाहुभ्यां सागरं तीर्त्वा लङ्घयतां गोपपदं लघु ॥

एतावदेव शेषं वो जेतव्यमिह वानराः । हताः सर्वे समागम्य राक्षसा बलदर्पिताः ॥ १६
 अयुक्तं निघनं कर्तुं पुत्रस्य जनितुर्मम । घृणामपास्य रामार्थे निहन्त्यां भ्रातुरात्मजम् ॥ १७
 हन्तुकामस्य मे बाष्पं चक्षुश्चैव निरुध्यति । तमेवैष महाबाहुर्लक्ष्मणः शमयिष्यति ॥ १८
 वानरा भ्रत संभूय भृत्यानस्य समीपगान् । इति तेनातियशमा राक्षसेनाभिचोदिताः ॥ १९
 वानरेन्द्रा जहृषिरे लाङ्गूलानि च विव्यधुः । तनस्ते कपिशार्दूलाः क्ष्वेलन्तश्च मुहुर्मुहुः ॥ २०
 मुमुक्षुर्विविधान्नादान् मेघान् दृष्ट्वेव बर्हिणः । जाम्बवानपि तैः सर्वैः स्वयूथैरपि संवृतः ॥ २१
 अश्मभिस्ताडयामास नखैर्दन्तैश्च राक्षसान् । निघ्नन्तमृक्षाधिपतिं राक्षसास्ते महाबलाः ॥ २२
 परिवव्रुर्मयं त्यक्त्वा तमनेकविधायुधाः । शरैः परशुभिस्तीक्ष्णैः पट्टसैर्यष्टितोमरैः ॥ २३
 जाम्बवन्तं मृधे जघ्नुर्निघ्नन्तं राक्षसी चमूम् । स संप्रहारस्तुमुलः संजज्ञे कपिरक्षसाम् ॥ २४
 देवासुराणां क्रुद्धनां यथा भीमो महास्यनः । हनुमानमपि संक्रुद्धः सालमुत्पाट्य वीर्यवान् ॥
 स लक्ष्मणं स्वांमपृष्ठादवरोप्य महामनाः । रक्षसां कदनं चक्रे समासाद्य महस्रशः ॥ २६
 स दत्त्वा तुमुलं युद्धं पितृव्यम्येन्द्रजिद्युधि । लक्ष्मणं परवीरघ्नं पुनरेवाभ्यधावत् ॥ २७
 तौ^१ प्रयुद्धौ तदा वीरौ मृधे लक्ष्मणराक्षसौ । शरौघानभिवर्षन्तौ जघ्नतुस्तौ परस्परम् ॥ २८
 अभीक्ष्णमन्तर्दधतुः शरजालैर्महाबलो । चन्द्रादित्याविवोष्णान्ते यथा मेघैस्तरस्विनौ ॥ २९
 न ह्यादानं न संधानं धनुषो वा परिश्रमः । न विमोक्षो बाणानां न विकर्षो न विग्रहः ॥३०
 न मुष्टिप्रतिसंधानं न लक्ष्यप्रतिपादनम् । अदृश्यत तयोन्मत्र युध्यतोः पाणिलाघवात् ॥ ३१
 चापवेगविनिर्मुक्तबाणजालैः समन्ततः । अन्नरिक्षे हि संछन्ने न रूपाणि चकाशिरै ॥ ३२
 लक्ष्मणो रावणिं प्राप्य रावणिश्चापि लक्ष्मणम् । अव्यवस्था भवत्युग्रा ताभ्यामन्योन्यविग्रहे ॥
 ताभ्यामुभाभ्यां तरसा विगृष्टैर्विशिगैः शितैः । निग्नन्रमिवाकाशं बभूव तमसावृतम् ॥ ३४
 तैः पतद्भिश्च बहुभिस्तयोः शरगतैः शितैः । दिशश्च प्रदिशश्चैव बभूवुः शरसंकुलाः ॥ ३५
 तममा संवृतं रावमासीद्धीमतरं महत् । अस्तं गते सदन्नांशौ संवृतं तममेव हि ॥ ३६
 रुधिरौघा महानद्यः प्रावर्तन्त स्रस्रशः । क्रव्यादा दारुणा वाग्भिश्चिक्षिपुर्भीमनिःस्वनम् ॥ ३७
 न तदानी ववौ वायुर्न च जज्वाल पावकः । स्वस्त्यस्तु लोकेभ्य इति जजल्पुश्च महर्षयः ॥३८
 संपेनुश्चात्र संप्राप्ता गन्धर्वाः सट चारणैः । अथ राक्षससिंहस्य कृष्णान् कनकभूषणान् ॥ ३९
 शरैश्चतुर्भिः सौमित्रिर्विख्याध चतुरो हयान् । ततोऽपरेण भलेन शितेन निशितेन च ॥ ४०
 संपूर्णायतमुक्तेन सुपत्रेण सुवर्चसा । महेन्द्राशनिकल्पेन सूतस्य विचरिष्यतः ॥ ४१
 स तेन बाणाशनिना तलशब्दानुनादिना । लाघवाद्राघवः श्रीमाञ्छिरः कायादपाहरत् ॥ ४२

१. अत्र तः जघ्नतुः, तौ परस्परं प्रत्यन्तर्दधतुः

१. इदमर्चम् च. छ. नास्ति ।

स यन्तरि महातेजा हते मन्दोदरीसुतः । स्वयं सारथ्यमकरोत् पुनश्च धनुरस्पृशत् ॥	४३
तदद्भुतमभूत्तत्र सामर्थ्यं पश्यतां युधि । हयेषु व्यग्रहस्तं तं विव्याध निशितैः शरैः ॥	४४
धनुष्यथ पुनर्व्यग्रे हयेषु मुमुचे शरान् । छिद्रेषु तेषु बाणेषु सौमित्रिः शीघ्रविक्रमः ॥	४५
अर्दयामास बाणौघैर्विचरन्तमभीतवत् । निहतं सारथिं दृष्ट्वा समरे रावणात्मजः ॥	४६
प्रजहौ समरोद्धर्षं विषण्णः स बभूव ह । विषण्णवदनं दृष्ट्वा राक्षसं हरियूथपाः ॥	४७
ततः परमसंहृष्टा लक्ष्मणं चाभ्यपूजयन् । ततः प्रमाथी शरभो रभसो गन्धमादनः ॥	४८
अमृष्यमाणाश्चत्वारश्चक्रुर्वेगं हरीश्वराः । ते चास्य हयमुख्येषु तूर्णमुत्प्लुत्य वानराः ॥	४९
चतुर्षु सुमहावीर्या निपेतुर्भीमविक्रमाः । तेषामधिष्ठितानां तैर्वानरैः पर्वतोपमैः ॥	५०
मुख्येभ्यो रुधिरं रक्तं हयानां समवर्तत । ते हया मथिता भग्ना व्यसवो धरणीं गताः ॥	५१
ते निहत्य हयांस्तस्य प्रमथ्य च महारथम् । पुनरुत्पत्य वेगेन तस्थुर्लक्ष्मणपार्श्वतः ॥	५२
स हताश्वादवप्लुत्य रथान्मथितसारथेः । शरवर्षेण सौमित्रिमभ्यधावत रावणिः ॥	५३

ततो महेन्द्रप्रतिमः स लक्ष्मणः पदातिनं तं निशितैः शरोत्तमैः ।

सृजन्तमाजौ निशिताञ्शरोत्तमान् भृशं तदा बाणगणैर्न्यवारयत् ॥ ५४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे सौमित्रिरावणियुद्धं नाम नवतितमः सर्गः

एकनवतितमः सर्गः

रावणिवधः

स हताश्वो महातेजा भूमौ तिष्ठन्निशाचरः । इन्द्रजित् परमक्रुद्धः संप्रजज्वाल तेजसा ॥	१
तौ धन्विनौ जिघांसन्नावन्योन्यमिषुभिर्भृशम् । विजयेनाभिनिष्क्रान्तौ वने गजवृषाविव ॥	२
निबर्हयन्तश्चान्योन्यं ते राक्षसवनौकसः । भर्तारं न जहुर्युद्धे संपतन्तस्ततस्ततः ॥	३
ततस्तान् राक्षसान् सर्वान् हर्षयन् रावणात्मजः । स्तुवानो हर्षमाणश्च इदं वचनमब्रवीत् ॥	४
तमसा बहुलेनेमाः संसक्ताः सर्वतो दिशः । नेह विज्ञायते स्वो वा परो वा राक्षसोत्तमाः ॥५	५
धृष्टं भवन्तो युष्यन्तु हरीणां मोहनाय वै । अहं तु रथमास्थाय आगमिष्यामि संयुगम् ॥	६
तथा भवन्तः कुर्वन्तु यथेभे काननौकसः । न युष्येयुर्दुरात्मानः प्रविष्टे नगरं मयि ॥	७
इत्युत्तवा रावणमुतो बञ्चयित्वा वनौकसः । प्रविवेश पुरीं लङ्कां रथहेतोरमित्रहा ॥	८
स रथं भूषयित्वा तु रुचिरं हेममृषिनम् । प्रासासिशतसंपूर्णं युक्तं परमवाजिभिः ॥	९
अधिष्ठितं हयज्ञेन सूतेनासोपदेशिना । आरुरोह महातेजा रावणिः समितिंजयः ॥	१०
स राक्षसगणैर्मुस्यैवृतो मन्दोदरीसुतः । निर्ययौ नगरात्पूर्णं कृनान्तबलचोदितः ॥	११

सोऽभिनिष्क्रम्य नगरादिन्द्रजित् परवीरहा । अभ्ययाज्जवनैरश्रैर्लक्ष्मणं सविभीषणम् ॥ १२
 ततो रथस्थमालोक्य सौमित्री रावणात्मजम् । वानराश्च महावीर्या राक्षसश्च विभीषणः ॥ १३
 विस्मयं परमं जम्मुर्लाघवात्तस्य धीमतः । रावणिश्चापि संक्रुद्धो रणे वानरयूथपान् ॥ १४
 पातयामास बाणौघैः शतशोऽथ सहस्रशः । स मण्डलीकृतधनू रावणिः समितिंजयः ॥ १५
 हरीनभ्यहनत् क्रुद्धः परं लाघवमास्थितः । ते वन्धमाना हरयो नाराचैर्भीमविक्रमाः ॥ १६
 सौमित्रिं शरणं प्राप्ताः प्रजापतिमिव प्रजाः । ततः सगरकोपेन ज्वलितो रघुनन्दनः ॥ १७
 चिच्छेद कार्मुकं तस्य दर्शयन् पाणिलाघवम् । सोऽन्यत् कार्मुकमादाय सज्यं चक्रे त्वरन्निव ॥
 तदप्यस्य त्रिभिर्बाणैर्लक्ष्मणो निरकृन्तत । जथैनं छिन्नधन्वानमाशीविपविषोपमैः ॥ १९
 विव्याधोरसि सौमित्री गर्वाणि पञ्चभि शरैः । ते तस्य कायं निर्भिद्य महाकार्मुकनिःसृताः ॥
 निपेतुर्धरणां बाणा रक्ता इव महोरगाः । स भिन्नवर्मा रुधिरं वमन् वक्त्रेण रावणिः ॥ २१
 जग्राह कार्मुकश्रेष्ठं दृढज्यं बलवत्तरम् । स लक्ष्मणं समुद्दिश्य परं लाघवमास्थितः ॥ २२
 वर्षं शरवर्षाणि वर्षाणीव पुरंदरः । मुक्तमिन्द्रजिता तत्तु शरवर्षमरिंदमः ॥ २३
 अवारयदमभ्रान्तो लक्ष्मणः सुदुरामदम् । दर्शयामास च तदा रावणिं रघुनन्दनः ॥ २४
 असंभ्रान्तो महातेजाम्तदद्भुतमिवाभवत् । ततस्तान् राक्षमान् सर्वास्त्रिभिरैकमाहवे ॥ २५
 अविन्धत् परमक्रुद्धः शीघ्रास्त्रं संप्रदर्शयन् । राक्षमेन्द्रमुतं चापि बाणौघैः समताडयत् ॥ २६
 सोऽतिविद्धो बलवता शत्रुणा शत्रुघातिना । असक्तं प्रेषयामास लक्ष्मणाय बहूञ्शरान् ॥ २७
 तानप्राप्ताञ्जितैर्बाणैश्चिच्छेद रघुनन्दनः । सारथेरस्य च रणे रथिनो रथसत्तमः^१ ॥ २८
 शिरो जहार धर्मात्मा भलेनानतपर्वणा । अमूतास्ते हयास्तत्र रथमूहुरविक्रवाः ॥ २९
 मण्डलान्यभिधावन्तस्तदद्भुतमिवाभवत् । अमर्षवशमापन्नः सौमित्रिर्दृढविक्रमः ॥ ३०
 प्रत्यविध्यद्धयांस्तस्य शरैर्वित्रामयन् रणे । अमृष्यमाणस्तत्कर्म रावणस्य सुतो बली ॥ ३१
 विव्याध दशभिर्बाणैः सौमित्रिं तममर्षणम् । ते तस्य वज्रप्रतिमाः गराः सर्पविषोपमाः ॥ ३२
 विलयं जग्मुराहत्य कवचं काञ्चनप्रभम् । जभेद्यकवचं मत्वा लक्ष्मणं रावणात्मजः ॥ ३३
 ललाटे लक्ष्मणं बाणैः सुपुङ्खैस्त्रिभिर्गिन्द्रजित् । अविध्यत् परमक्रुद्धः शीघ्रास्त्रं च प्रदर्शयन् ॥ ३४
 तैः पृषत्कैर्ललाटभ्यैः शुशुभे रघुनन्दनः । रणाग्रे समरश्लाघी त्रिशृङ्ग इव पर्वतः ॥ ३५
 स तथा ह्यर्दितो बाणै राक्षसेण महासृष्टे । तमाशु प्रतिविव्याध लक्ष्मणः पञ्चभिः शरैः ॥ ३६
 विकृष्येन्द्रजितो युद्धे वदने शुभकुण्डले । लक्ष्मणेन्द्रजितौ वीरौ महाबलशरासनौ ॥ ३७
 अन्योन्यं जन्नतुर्बाणैर्विशिखैर्भीमविक्रमौ । ततः शोणितदिग्धाङ्गौ लक्ष्मणेन्द्रजितावुभौ ॥ ३८
 रणे तौ रेजतुर्वीरौ पुष्पिताविव किंशुकौ । तौ परम्परमध्येत्य सर्वगात्रेषु धन्विनौ ॥ ३९

- घोरैर्विव्यधतुबाणैः कृतभावावुभौ जये । ततः समरकोपेन संयुक्तो रावणात्मजः ॥ ४०
- विभीषणं त्रिभिर्बाणैर्विव्याध वदने शुभे । अयोमुखैस्त्रिभिर्विद्धा राक्षसेन्द्रं विभीषणम् ॥ ४१
- एकैकेनाभिविव्याध तान् सर्वान् हरियूथपान् । तस्मै दृढतरं क्रुद्धो जघान गदया हयान् ॥ ४२
- विभीषणो महातेजा रावणेः स दुरात्मनः । स हताश्वदवप्लुत्य रथान्निहतसारथेः ॥ ४३
- रथशक्तिं महातेजाः पितृव्याय मुमोच ह । तामापतन्तीं संप्रेक्ष्य सुमित्रानन्दवर्धनः ॥ ४४
- चिच्छेद निशितैर्बाणैर्दशधा सापतद्भुवि । तस्मै दृढधनुः क्रुद्धो हताश्वाय विभीषणः ॥ ४५
- वज्रस्पर्शसमान् पञ्च ससर्जोरसि मार्गणान् । ते तस्य कायं निर्भिद्य रुक्मपुङ्गा निमित्तगाः ॥
- बभूवुर्लोहितादिग्धा रक्ता इव महोरगाः । स पितृव्याय संक्रुद्ध इन्द्रजिच्छरमाददे ॥ ४७
- उत्तमं रक्षसां मध्ये यमदत्तं महाबलः । तं समीक्ष्य महातेजा महेषु तेन संहितम् ॥ ४८
- लक्ष्मणोऽप्याददे बाणमन्यं भीमपराक्रमः । कुर्वेरेण स्वयं स्वप्ने स्वस्मै दत्तं महात्मना ॥ ४९
- दुर्जयं दुर्विषहं च सेन्द्रैरपि सुरासुरैः । तयोस्ते धनुषी श्रेष्ठे बाहुभिः परिघोपमैः ॥ ५०
- विकृप्यमाणे बलवत् क्रौञ्चाविव चुकृजतुः । ताभ्यां तौ धनुषि श्रेष्ठे संहितौ सायकोत्तमौ ॥
- विकृप्यमाणौ वीराभ्यां भृशं जञ्ज्वलतुः श्रिया । तौ भासयन्नावाकाशं धनुर्भ्यां विशिखौ च्युतौ
- मुग्धेन मुग्धमाहृत्य संनिपेतुरोज्ज्वा । संनिपातस्त्रयोरासीच्छ्रयोर्घोररूपयोः ॥ ५३
- सधूमविस्फुलिङ्गश्च तज्जोऽग्निर्दारुणोऽभवत् । तौ महाग्रहसंकाशावन्योन्यं संनिपत्य च ॥ ५४
- संग्रामे शतधा यान्तौ मेदिन्यां विनिपेतुः । शरीरं प्रतिहतौ दृष्ट्वा तावुभौ रणमूर्धनि ॥ ५५
- व्रीडितौ जानरोधौ च लक्ष्मणेन्द्रजितौ तदा । सुसंरब्धस्तु मौमित्रिग्लं वारुणमाददे ॥ ५६
- गैर्द्रं महेन्द्रजिद्युद्धे व्यमृजद्यधि निप्रितः । तेन तद्विजितं त्वक्लं वारुणं परमाद्भुतम् ॥ ५७
- ततः क्रुद्धो महातेजा इन्द्रजित मर्मिर्निजयः । आग्नेयं संदधे दीप्तं स लोकं संक्षिपन्निव ॥ ५८
- सौरिणाम्बेण तद्वीरो लक्ष्मणः प्रत्यवारयत् । अक्लं निवारितं दृष्ट्वा गवणिः क्रोधमूर्च्छितः ॥ ५९
- आसुरं शत्रुनाशाय घोरमक्लं समाददे । तस्माच्चापाद्विनिपेतुर्भास्वगः कृटमुद्गगः ॥ ६०
- शूलानि च भुमुण्ठ्यश्च गदाः खड्गाः परश्वधाः । तद्दृष्ट्वा लक्ष्मणः संन्ये घोरमक्लमथामुरम् ॥
- अवार्यं सर्वभूतानां सर्वशत्रुविनाशनम् । माहेश्वरेण द्युतिमान्तदक्लं प्रत्यवारयत् ॥ ६२
- तयोः सुतुभलं युद्धं संवभूवाद्भुतोपमम् । गगनस्थानि भूतानि लक्ष्मणं पर्यवाग्यन् ॥ ६३
- भैरवाभिरुने भीमे युद्धे वानररक्षमाम् । भूतैर्बहुभिराकशं विस्मितैरावृतं बभौ ॥ ६४
- ऋषयः पितरो देवा गन्धर्वा गरुडोग्गाः । शतक्रतुं पुरस्कृत्य ररक्षुर्लक्ष्मणं रणे ॥ ६५
- अथान्यं मार्गणश्रेष्ठं संदधे गघवानुजः । हुताशनसमस्पर्शं रावणात्मजदारणम् ॥ ६६
- सुपत्रमनुवृत्ताङ्गं सुपर्वाणं मुमंस्थितम् । सुवर्णविकृतं वीरः शरीरान्तकरं शरम् ॥ ६७
- दुरावारं दुर्विषहं राक्षसानां भयावहम् । अशीविषविषप्रख्यं देवसङ्घैः समर्चितम् ॥ ६८

येन शक्रो महातेजा दानवानजयत् प्रभुः । पुग दैवासुरे युद्धे वीर्यवान् हरिवाहनः ॥ ६९
 तदैन्द्रमस्त्रं सौमित्रिः संयुगेष्वपराजितम् । शरश्रेष्ठं धनुःश्रेष्ठे नरश्रेष्ठोऽभिसंदधे ॥ ७०
 संघायामित्रदलनं विचकर्ष शरासनम् । सज्यमायम्य दुर्धर्षं कालो लोकक्षये यथा ॥ ७१
 संघाय धनुषि श्रेष्ठे विकर्षन्निदमब्रवीत् । लक्ष्मीवाँलक्ष्मणो वाक्यमर्थसाधकमात्मनः ॥ ७२
 धर्मात्मा सत्यसन्धश्च रामो दाशरथिर्यदि । पौरुषे चाप्रतिद्वन्द्वः शरैनं जहि रावणिम् ॥ ७३
 इत्युत्त्वा बाणमाकर्णं विक्रुप्य तमजिह्वगम् । लक्ष्मणः समरे वीरः ससर्जेन्द्रजितं प्रति ॥ ७४
 ऐन्द्रास्त्रेण समायोज्य लक्ष्मणः परवीरहा । स शिरः सशिरस्त्राणं श्रीमज्ज्वलितकुण्डलम् ॥ ७५
 प्रमथ्येन्द्रजितः कायात् पानयामास भूतले । तद्राक्षसतनूजम्य च्छन्नस्कन्धं शिरो महत् ॥ ७६
 तपनीयनिभं भूमौ ददृशे रुधिरोक्षितम् । हतस्तु निपपाताशु धरण्यां रावणात्मजः ॥ ७७
 कवची सशिरस्त्राणो विध्वस्तः सशरासनः । चुक्रुशुस्ते ततः सर्वे वानराः सविभीषणाः ॥ ७८
 हृष्यन्तो निहते तस्मिन् देवा वृत्रवधे यथा । अथान्तरिक्षे देवानामृषीणां च महात्मनाम् ॥
 अभिजज्ञं च संत्रादो गन्धर्वाप्सरसाभपि । पतितं तमभिज्ञाय राक्षसी सा महाचमूः ॥ ८०
 वध्यमाना दिशो भेजे हरिर्भिर्जितकाशिमिः । वानरैर्वध्यमानास्ते शस्त्राण्युत्सृज्य राक्षसाः ॥ ८१
 लङ्कामभिमुग्वाः सन्नुर्नष्टसंज्ञाः प्रधाविताः । दुद्रुवुर्बहुधा भीता राक्षसाः शतशो दिशः ॥ ८२
 त्यत्त्वा प्रहरणान् सर्वे पट्टसासिपश्चधान् । केचिलङ्कां परित्रस्ताः प्रविष्टा वानरार्दिताः ॥ ८३
 समुद्रे पतिताः केचित् केचित् पर्वतमाश्रिताः । हतमिन्द्रजितं दृष्ट्वा शयानं समरक्षितौ ॥ ८४
 राक्षसानां सहस्रेषु न कश्चिन् प्रत्यदृश्यत । यथास्तं गत आदित्ये नावतिष्ठन्ति रश्मयः ॥ ८५
 तथा तस्मिन्निपतिते राक्षसास्ते गता दिशः । शान्तरश्मिर्वादित्यो निर्वाण इव पावकः ॥ ८६
 म बभूव महातेजा न्यपास्तगनजीवितः । प्रशान्तपीडाबहुलो नष्टारिष्टः प्रतापवान् ॥ ८७
 बभूव लोकः पतिते राक्षसेन्द्रमुते तदा । हर्षं च शक्रो भगवान् सह सर्वैः सुरर्षभैः ॥ ८८
 जगाम निहते तस्मिन् राक्षसे पापकर्मणि । आकाशे चापि देवानां शुश्रुवे दुन्दुभिस्वनः ॥
 नृत्यद्भिरप्सरोभिश्च गन्धर्वैश्च महात्मभिः । ववृषुः पुष्पवर्षाणि तदद्भुतमभूत्तदा ॥ ९०
 प्रशशंसुर्हते तस्मिन् राक्षसे क्रूरकर्मणि । शुद्धा आपो दिशश्चैव जहृषुर्दैत्यदानवाः ॥ ९१
 आजग्मुः पतिते तस्मिन् सर्वलोकभयावहे । ऊचुश्च सहिताः सर्वे देवगन्धर्वदानवाः ॥ ९२
 विज्वराः शान्तकल्लुषा ब्राह्मणा विचरन्त्विति । ततोऽभ्यनन्दन् संहृष्टाः समरे हरियूथपाः ॥
 तमप्रतिबलं दृष्ट्वा हतं नैर्ऋतपुंगवम् । विभीषणो हनूमांश्च जाम्बवांश्चर्क्षयूथपः ॥ ९४
 विजयेनाभिनन्दन्तस्तुष्टुवुश्चापि लक्ष्मणम् । क्ष्वेलन्तश्च नदन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः ॥ ९५
 लब्धलक्षा रघुसुतं परिवार्योपतस्थिरे । लाङ्गूलानि प्रविध्यन्तः स्फोटयन्तश्च वानराः ॥ ९६
 लक्ष्मणो जयतीत्येवं वाक्यं विश्रावयन्तदा । अन्योन्यं च ममाश्लिष्य कपयो हृष्टमानसाः ॥ ९७

चक्रुरुष्वावचगुणा राघवाश्रयजाः कथाः ॥

तदसुकरमथाभिवीक्ष्य हृष्टाः प्रियसुहृदो युधि लक्ष्मणस्य कर्म ।

परममुपलभन् मनःप्रहर्षं विनिहतमिन्द्ररिपुं निशम्य देवाः ॥

९८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे रावणवधो नाम एकवतितमः सर्गः

द्विनवतितमः सर्गः

रावणिशस्त्रहतचिकित्सा

रुधिरक्लिन्नगात्रस्तु लक्ष्मणः शुभलक्षणः । बभूव हृष्टस्तं हत्वा शक्रजेतारमाहवे ॥ १
ततः स जाम्बवन्तं च हनुमन्तं च वीर्यवान् । संनिवर्त्य महातेजास्तांश्च सर्वान् वनौकसः ॥ २
आजगाम ततस्तीव्रं यत्र सुग्रीवराघवौ । विभीषणमवष्टभ्य हनुमन्तं च लक्ष्मणः ॥ ३
ततो राममभिक्रम्य सौमित्रिरभिवाद्य च । तस्थौ भ्रातृसमीपस्थः शक्रस्येन्द्रानुजो यथा ॥ ४
निष्टनन्निव चागम्य राघवाय महात्मने । आचक्षे तदा वीरो घोरमिन्द्रजितो वधम् ॥ ५
रावणेस्तु शिरश्छिन्नं लक्ष्मणेन महात्मना । न्यवेदयत रामाय तदा हृष्टो विभीषणः ॥ ६
श्रुत्वैतत्तु महावीर्यो लक्ष्मणेनेन्द्रजिद्वधम् । प्रहर्षमतुलं लेभे रामो वाक्यमुवाच ह ॥ ७
साधु लक्ष्मण तुष्टोऽस्मि कर्मणा मुकृतम् कृतम् । रावणेर्हि विनागेन जितमित्युपधारय ॥ ८
स तं शिरम्युपाघ्राय लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् । लज्जमानं बलात्स्नेहादङ्गमारोप्य वीर्यवान् ॥ ९
उपवेश्य तमुत्सङ्गे परिष्वज्यावपीडितम् । भ्रातरं लक्ष्मणं त्विगधं पुनः पुनरुद्वैक्षत ॥ १०
शल्यसंपीडितं शस्तं निःश्वसन्तं तु लक्ष्मणम् । रामस्तु दुःस्वसंतसन्तदा निःश्वसितो भृशम् ॥
मूर्ध्नि चैनमुपाघ्राय भूयः संपृश्य च त्वरन् । उवाच लक्ष्मणं वाक्यमाश्वास्य पुरुषर्षभ ॥ १२
कृतं परमकल्याणं कर्म दुष्करकर्मणा । अद्य मन्ये हते पुत्रे रावणं निहतं युधि ॥ १३
अद्याहं विजयी शत्रौ हते तस्मिन् दुर्गत्मनि । रावणस्य नृशंसस्य दिप्ट्या वीर त्वया रणे ॥
छिन्नो हि दक्षिणो बाहुः स हि तस्य व्यपाश्रयः । विभीषणहनूमद्भयां कृतं कर्म महद्रणे ॥
अहोरात्रैस्त्रिभिर्वीरैः कथंचिद्विनिपातितः । निरमित्रः कृतोऽस्म्यद्य निर्यास्यति हि रावणः ॥ १६
बलव्यह्नेन महता श्रुत्वा पुत्रं निपातितम् । तं पुत्रवधसंतप्तं निर्यान्तं राक्षसाधिपम् ॥ १७
बलेनावृत्य महता निहप्यामि दुर्जयम् । त्वया लक्ष्मण नाथेन सीता च पृथिवी च मे ॥
न दुष्प्रापा हते त्वद्य शक्रजेतरि चाहवे । स तं भ्रातरमाश्वास्य परिष्वज्य च राघवः ॥ १९

रामः सुषेणं मुदितः समाभाष्येदमब्रवीत् । सशल्योऽयं महाप्राज्ञ सौमित्रिर्मित्रवत्सलः ॥ २०
यथा भवति सुस्वस्थस्तथा त्वं समुपाचर । विशल्यः क्रियतां क्षिप्रं सौमित्रिः सविभीषणः ॥२१
ऋक्षवानरसैन्यानां शूराणां द्रुमयोधिनाम् । ये चाप्यन्येऽत्र युध्यन्ति सशल्या व्रणिनस्तथा ॥
तेऽपि सर्वे प्रयत्नेन क्रियन्तां सुखिनस्त्वया । एवमुक्तस्तु रामेण महात्मा हरियूथपः ॥ २३
लक्ष्मणाय ददौ नस्तः सुषेणः परमौषधिम् । स तस्या गन्धमाघ्राय विशल्यः समपद्यत ॥ २४
तथा निर्वेदनश्चैव संरूढव्रण एव च । विभीषणमुखानां च सुहृदां राघवाज्ञया ॥ २५
सर्ववानरमुख्यानां चिकित्सां स तदाकरोत् । ततः प्रकृतिमापन्नो हतशल्यो गतव्यथः ॥ २६
सौमित्रिर्मुदितस्तत्र क्षणेन विगतज्वरः ॥

तथैव रामः प्लवगाधिपस्तदा विभीषणश्चर्क्षपतिश्च जाम्बवान् ।

अवेक्ष्य सौमित्रिमरोगमुत्थितं मुदा ससैन्याः सुचिरं जहर्षिरे ॥ २७

अपूजयन् कर्म स लक्ष्मणस्य मुदुष्करं दाशरथिर्महात्मा ।

हृष्टा बभूवुर्युधि यथपन्द्रा निपातितं शक्रजितं निशम्य ॥ २८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहत्प्रकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे रावणिशस्त्रहतचिकित्सा नाम द्विनवतितमः सर्गः

त्रिनवतितमः सर्गः

सीताहननोद्यमनिवृत्तिः

ततः पौलस्त्यसचिवाः श्रुत्वा चेन्द्रजितं हतम् । आचचक्षुरभिज्ञाय दशग्रीवाय सव्यथाः ॥ १
युद्धे हतो महाराज लक्ष्मणेन तवात्मजः । विभीषणसहायेन मिषतां नो महाद्युतिः ॥ २
शूरः शूरेण संगम्य संयुगेष्वपराजितः । लक्ष्मणेन हतः शूरः पुत्रस्ते विबुधेन्द्रजित् ॥ ३
गतः स परमाल्लोकाञ्छरैः संताप्य लक्ष्मणम् । म तं प्रतिभयं श्रुत्वा वधं पुत्रस्य दारुणम् ॥ ४
घोरमिन्द्रजितः संख्ये कश्मलं चाविशन्महत् । उपलभ्य चिरात् संज्ञां राजा राक्षसपुंगवः ॥ ५
पुत्रशोकार्दितो दीनो विललापाकुलेन्द्रियः । हा राक्षसचमूमुख्य मम वत्स महारथ ॥ ६
जित्वेन्द्रं कथमद्य त्वं लक्ष्मणस्य वंशं गतः । ननु त्वमिषुभिः क्रुद्धो भिन्धाः कालान्तकावपि ॥
मन्दरस्यापि शृङ्गाणि किं पुनर्लक्ष्मणं युधि । अद्य वैवस्वतो राजा भूयो बहुमतो मम ॥ ८
येनाद्य त्वं महाबाहो संयुक्तः कालधर्मणा । एष पन्थाः सुयोधानां सर्वाभरणेष्वपि ॥ ९
यः कृते हन्यते भर्तुः स पुमान् स्वर्गमृच्छति । अद्य देवगणाः सर्वे लोकपालास्तथर्षयः ॥१०
हतमिन्द्रजितं श्रुत्वा सुखं स्वप्स्यन्ति निर्भयाः । अद्य लोकास्त्रयः कृत्स्ना पृथिवी च सकानना ॥
एकेनेन्द्रजिता हीना शून्येव प्रतिभाति मे । अद्य नैर्ऋतकन्यानां श्रोण्याभ्यन्तःपुरे रवम् ॥

- करेणुसङ्घस्य यथा निनादं गिरिगह्वरे । यौवराज्यं च लङ्कां च रक्षांसि च परंतप ॥ १३
 मातरं मां च भार्यां च क्व गतोऽसि विहाय नः । मम नाम त्वया वीर गतस्य यमसादनम् ॥
 प्रेतकार्याणि कार्याणि विपरीते हि वर्तसे । स त्वं जीवति सुग्रीवे लक्ष्मणे च सराधवे ॥ १५
 मम शल्यमनुद्धृत्य क्व गतोऽसि विहाय नः । एवमादिविलापार्तं रावणं राक्षसाधिपम् ॥ १६
 आविवेश महान् कोपः पुत्रव्यसनसंभवः । प्रकृत्या कोपनं ह्येनं पुत्रस्य पुनराधयः ॥ १७
 दीप्तं सदीपयामासुर्धर्मैर्ऽर्कमिव रश्मयः । ललाटे भ्रुकुटीभिश्च संगताभिव्यरोचत ॥ १८
 युगान्ते सह नक्रैस्तु महोर्मिभिरिवोदधि । कोपाद्विजृम्भमाणस्य वक्त्राद्यत्कमभिज्वलन् ॥ १९
 उत्पपात सधूमोऽभ्रिवृत्रस्य वदनादिव । स पुत्रवधसंतप्तः शूरः क्रोधवशं गतः ॥ २०
 समीक्ष्य रावणो बुद्ध्या वैदेह्या रोचयद्ब्रधम् । तस्य प्रकृत्या रक्ते च रक्ते क्रोधाग्निनापि च ॥
 रावणस्य महाघोरे दीप्ते नेत्रे बभूवतुः । घोरं प्रकृत्या रूपं तत्तस्य क्रोधाग्निमूर्च्छितम् ॥ २२
 बभूव रूपं क्रुद्धस्य रुद्रस्यैव दुरासदम् । तस्य क्रुद्धस्य नेत्राभ्यां प्रापतन्नलविन्दवः ॥ २३
 दीप्ताभ्यामिव दीपाभ्यां सार्चिषः स्नेहबिन्दवः । दन्तान् विदशतस्तन्म्य श्रूयते दशनम्बनः ॥
 यन्त्रस्यावेष्ट्यमानस्य महतो^१ दानवैरिव । कालाग्निव संक्रुद्धो यां यां दिशमवैक्षत ॥ २५
 तस्यां तस्यां भयत्रमत्ता राक्षसाः संविलिल्यिर । तमन्नकमिव क्रुद्धं चराचरचिन्वादिपुम् ॥ २६
 वीक्षमाणं दिशः सर्वा राक्षसा नोपचक्रमुः । ततः परमसंक्रुद्धो रावणो राक्षसाधिपः ॥ २७
 अब्रवीद्रक्षसां मध्ये संस्तम्भयिपुगाद्वे । मया वर्षसहस्राणि चरित्वा दुश्चरं तपः ॥ २८
 तेषु तेष्ववकाशेषु स्वयंभूः परितोपितः । तस्मैव तपसो व्युष्ट्या प्रमादाच्च स्वयंभुवः ॥ २९
 नासुरेभ्यो न देवेभ्यो भयं मम कदाचन । कवचं ब्रह्मदत्तं मे यदादित्यसमप्रभम् ॥ ३०
 देवासुरविमर्देषु न भिन्नं वज्रशक्तिभिः । तेन मामद्य संयुक्तं ग्थम्यमिह संयुगे ॥ ३१
 प्रतीयात् कोऽद्य मामाजौ माक्षादपि पुगंदरः^१ । यत्तदाभिप्रसन्नेन सगरं कार्मुकं महत् ॥ ३२
 देवासुरविमर्देषु मम दत्तं स्वयंभुवा । अद्य तूर्यशतैर्भीमं धनुरुत्थाप्यतां मम ॥ ३३
 रामलक्ष्मणयोरेव वधाय परमाहवे । स पुत्रवधसंतप्तः शूरः क्रोधवशं गतः ॥ ३४
 समीक्ष्य रावणो बुद्ध्या सीतां हन्तुं व्यवभ्यत । प्रत्यवेक्ष्य तु ताम्राक्षः सुघोरो घोरदर्शनः ॥
 दीनो दीनस्वगान् सर्वाभ्यानुवाच निशाचरान् । मायया मम वत्सेन वञ्चनार्थं वनौकसाम् ॥
 किञ्चिदेव हतं तत्र सीतेयमिति दर्शितम् । नदिदं तथ्यमेवाहं करिष्ये प्रियमात्मनः ॥ ३७
 वैदेहीं नाशयिष्यामि क्षत्रबन्धुमनुव्रताम् । इत्येवमुक्त्वा सचिवान् खड्गमाशु परामृशत् ॥ ३८
 उद्धृत्य गुणसंपन्नं विमलाम्बरवचसम् । निष्यपात स वेगेन सभार्यः सचिवैर्वृतः ॥ ३९

१. अत्र मामद्य संयुग इति अद्य मामाजाविति
 च पूर्वोत्तरार्धयोराग्नेडितं रावणस्य क्रोधपारम्यं परि-

पोषयति । यदुक्तं 'ततः परमसंक्रुद्धः' इत्यादि ।

१. मभ्रतः पुना ।

रावणः पुत्रशोकेन भृशमाकुलचेतनः । संक्रुद्धः खड्गमादाय सहसा यत्र मैथिली ॥ ४०
 व्रजन्तं राक्षसं प्रेक्ष्य सिंहनादं प्रचुक्रुशुः । ऊचुश्चान्योन्यमाश्लिष्य संक्रुद्धं प्रेक्ष्य राक्षसाः ॥ ४१
 अद्यैनं तावुभौ दृष्ट्वा भ्रातरौ प्रव्यथिष्यतः । लोकपाला हि चत्वारः क्रुद्धेनानेन निर्जिताः ॥ ४२
 बहवः शत्रवश्चापि संयुगेषु निपातिताः । त्रिषु लोकेषु रत्नानि भुङ्क्ते चाहृत्य रावणः ॥ ४३
 विक्रमे च बले चैव नास्त्यस्य सदृशो भुवि । तेषां संजल्पमानानामशोकवनिकां गताम् ॥ ४४
 अभिदुद्रुद्राव वैदेहीं रावणः क्रोधमूर्च्छितः । वार्यमाणः सुसंक्रुद्धः सुहृद्भिर्हितबुद्धिभिः ॥ ४५
 अभ्यधावत संक्रुद्धः खेग्रहो रोहिणीमिव । मैथिली रक्ष्यमाणा तु राक्षसीभिरनिन्दिता ॥ ४६
 ददर्श राक्षसं क्रुद्धं निखिंशवरधारिणम् । तं निशाम्य सनिखिंशं व्यथिता जनकात्मजा ॥ ४७
 निवार्यमाणं बहुशः सुहृद्भिरनिवर्तिनम्^१ । सीता दुःखसमाविष्टा विलपन्तीदमब्रवीत् ॥ ४८
 यथायं मामभिक्रुद्धः समगिद्रवति स्वयम् । वधिष्यति सनाथां मामनाथामिव दुर्मतिः ॥ ४९
 बहुशश्चोदयामास भर्तारं मामनुव्रताम् । भार्या भव रमस्वेति प्रत्याग्यातो ध्रुवं मया ॥ ५०
 सोऽयं ममानुपस्थाने व्यक्तं नैराश्यामागतः । क्रोधमोहसमाविष्टो निहन्तुं मां समुद्यतः ॥ ५१
 अथवा तौ नरव्याघ्रौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । मन्निमित्तमनार्येण समरेऽद्य निपातितौ^२ ॥ ५२
 अहं धिञ्मन्निमित्तोऽयं विनाशो राजपुत्रयोः । अथवा पुत्रशोकेन अहत्वा रामलक्ष्मणौ ॥ ५३
 विधमिष्यति मां रौद्रो राक्षसः पापनिश्चयः । हनुमतोऽपि यद्वाक्यं न कृतं क्षुद्रया मया ॥ ५४
 यद्यहं तस्य पृष्ठेन तदा यायामनिन्दिता । नाद्यैवमनुशोचेयं भर्तुरङ्गता सती ॥ ५५
 मन्ये तु हृदयं तस्याः कौमल्यायाः फलिष्यति । एकपुत्रा यदा पुत्रं विनष्टं श्रोष्यते युधि ॥
 सा हि जन्म च बाल्यं च यौवनं च महात्मनः । धर्मकार्यानुरूपं च रुदती संस्मरिष्यति ॥ ५७
 निराशा निहते पुत्रे दत्त्वा श्राद्धमचेतना । अग्निमारोक्ष्यते नूनमपो वापि प्रवेक्ष्यति ॥ ५८
 धिगन्तु कुब्जामसती मन्थरां पापनिश्चयाम् । यन्निमित्तमिदं दुःखं कौसल्या प्रतिपत्स्यते ॥ ५९
 इत्येवं मैथिली दृष्ट्वा विलपन्ती तपस्विनीम् । रोहिणीमिव चन्द्रेण विना ग्रहवशं गताम् ॥ ६०
 एतस्मिन्नन्तरे तस्य अमात्यो बुद्धिमान्शुचिः । सुपार्श्वो नाम^१ मेधावी राक्षसो राक्षसेश्वरम् ॥
 निवार्यमाणः^३ सचिवैरिदं वचनमब्रवीत् । कथं नाम दशग्रीव साक्षाद्वैश्रवणानुज ॥ ६२
 हन्तुमिच्छसि वैदेहीं क्रोधाद्धर्ममपास्य हि । वेदविद्याव्रतस्नातः स्वकर्मनिरतः सदा ॥ ६३
 स्त्रियाः कस्माद्द्वधं वीर मन्यसे राक्षसेश्वर । मैथिलीं रूपसंपन्नां प्रत्यवेक्षस्व पार्थिव ॥ ६४

1. धर्मे कृतबुद्धिरयमेव सुपार्श्वो योऽविन्ध्य- राक्षसानां श्रुतोः मया । बहूनामिह दृष्टानां तथा
 नाम्ना महाभारते व्यवहृत इति तिलकः । विक्रोशतां प्रियम् ॥—इति पुना ।

१. अनुवर्तिनम् च. छ. ।

३. निवार्यमाणम् च. छ. ।

२. अस्थानन्तरम्—भैरवो हि महाबाहो

स्वमेव तु सहास्राभी राघवे क्रोधमुत्सृज । अभ्युत्थानं त्वमद्यैव कृष्णपक्षचतुर्दशीम् ॥ ६५
 कृत्वा निर्याह्यमावास्यां विजयाय बलैर्वृतः । शूरो धीमान् रथी खड्गी रथप्रवरमास्थितः ॥ ६६
 हत्वा दाशरथिं रामं भवान् प्राप्स्यति मैथिलीम् ॥

स तद्दुरात्मा सुहृदा निवेदितं वचः सुधर्म्यं प्रतिगृह्य रावणः ।

गृहं जगामाथ ततश्च वीर्यवान् पुनः सभां च प्रययौ सुहृद्गतः ॥ ६७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे सीताहननव्यवसायनिवृत्तिर्नाम त्रिनवतितमः सर्गः

चतुर्नेवतितमः सर्गः

गान्धर्वास्त्रिमोहनम्

स प्रविश्य सभां राजा दीनः परमदुःखितः । निपसादासने मुग्धे सिंहः क्रुद्ध इव श्वसन् ॥ १
 अब्रवीच्च स तान् सर्वान् बलमुख्यान् महाबलः । रावणः प्राञ्जलिर्वाक्यं पुत्रव्यसनकर्शितः ॥ २
 सर्वे भवन्तः सर्वेण हस्यश्चेन समावृताः । निर्यान्तु रथसङ्घैश्च पादातैश्चोपशोभिताः ॥ ३
 एकं रामं परिक्षिप्य समरे हन्तुमर्हथ । वर्षन्तः शरवर्षेण प्रावृट्काल इवाम्बुदाः ॥ ४
 अथवाहं शरैस्तीक्ष्णैर्भिन्नगात्रं महारणे । भवद्भिः श्वो निहन्तास्मि रामं लोकम्य पश्यतः ॥ ५
 इत्येतद्राक्षसेन्द्रस्य वाक्यमादाय राक्षसाः । निर्ययुस्ते रथैः शीघ्रैर्नानानीकैः मुसंवृताः ॥ ६
 परिधान् पट्टसांश्चैव शरखड्गपरश्वधान् । शरीरान्तकरान् सर्वं चिक्षिपुर्वानरान् प्रति ॥ ७
 वानराश्च द्रुमाञ्छैलान् राक्षसान् प्रति चिक्षिपुः । स संग्रामो महान् भीमः सूर्यस्योदयनं प्रति ॥
 रक्षसां वानराणां च तुमुलः समपद्यत । ते गदाभिर्विचित्राभिः प्रासैः खड्गैः परश्वधैः ॥ ९
 अन्योन्यं समरे जघ्नुस्तदा वानरगक्षमाः । एवं प्रवृत्ते संग्रामे ह्युद्धृतं मुमहद्रजः ॥ १०
 रक्षसां वानराणां च शान्तं शोणितविभ्रवैः । मातङ्गरथकूलाश्च वाजिमत्स्या ध्वजद्रुमाः ॥ ११
 शरीरसङ्घाटवहाः प्रमत्तुः शोणितापगाः । ततस्ते वानराः सर्वे शोणितौघपरिप्लुताः ॥ १२
 ध्वजवर्मरथानश्चान्नानाप्रहरणानि च । आप्लुत्याप्लुत्य समरे राक्षसानां बभञ्जिरे ॥ १३
 केशान् कर्णललाटांश्च नासिकाश्च प्लवङ्गमाः । रक्षसां दशनैस्तीक्ष्णैर्नखैश्चापि न्यकर्त्तरन् ॥ १४
 एकैकं राक्षसं संस्ये शतं वानरपुंगवाः । अभ्यधावन्त फलिनं वृक्षं शकुनयो यथा ॥ १५
 तथा गदाभिर्गुर्वाभिः प्रासैः खड्गैः परश्वधैः । निजघ्नुर्वानरान् घोरान् राक्षसाः पर्वतोपमाः ॥
 राक्षसैर्युध्यमानानां वानराणां महाचमूः । शरण्यं शरणं याता रामं दशरथात्मजम् ॥ १७
 तनो रामो महातेजा धनुरादाय वीर्यवान् । प्रविश्य राक्षसं सैन्यं शरवर्षं वर्ष्य ह ॥ १८

प्रविष्टं तु तदा रामं मेघाः सूर्यमिवाम्बरे । नाभिजग्मुर्महाघोरं निर्दहन्तं शराम्बिना ॥ १९
 कृतान्येव सुघोराणि रामेण रजनीचराः । रणे रामस्य ददृशुः कर्माण्यसुकराणि च ॥ २०
 चालयन्तं महानीकं विधमन्तं महारथान् । ददृशुस्ते^१ न वै रामं वातं वनगतं यथा ॥ २१
 छिन्नं भिन्नं शरैर्दग्धं प्रभ्रमं शस्त्रपीडितम् । बलं रामेण ददृशुर्न रामं शीघ्रकारिणम् ॥ २२
 प्रहरन्तं शरीरेषु न ते पश्यन्ति राघवम् । इन्द्रियार्थेषु तिष्ठन्तं भूतात्मानमिव प्रजाः ॥ २३
 एष हन्ति गजानीकमेव हन्ति महारथान् । एष हन्ति शरैस्तीक्ष्णैः पदातीन् वाजिभिः सह ॥
 इति ते राक्षसाः सर्वे रामस्य सदृशान् रणे । अन्योन्यं कुपिता जघ्नुः सादृश्याद्राघवस्य ते ॥
 न ते ददृशुरे रामं दहन्तमरिवाहिनीम् । मोहिताः परमास्त्रेण गान्धर्वेण महात्मना ॥ २६
 ते तु रामसदृशाणि रणे पश्यन्ति राक्षसाः । पुनः पश्यन्ति काकुत्स्थमेकमेव महाहवे ॥ २७
 भ्रमन्तीं काञ्चनीं कोटिं कार्मुकस्य महात्मनः । अलातचक्रप्रतिमां ददृशुस्ते न राघवम् ॥ २८
 शरीरनाभिः सत्त्वार्चिः शरारं नेमिकार्मुकम् । ज्याघोषतलनिर्घोषं तेजोबुद्धिगुणप्रभम् ॥ २९
 दिव्यास्त्रगुणपर्यन्तं निम्नन्तं युधि गक्षमान् । ददृशू रामचक्रं तत् कालचक्रमिव प्रजाः ॥ ३०
 अनीकं दशमास्त्रं स्थानां वातरंभसाम् । अष्टादश सदृशाणि कुञ्जराणां तरम्बिनाम् ॥ ३१
 चतुर्दश सदृशाणि सारोहाणां च वाजिनाम् । पूर्णे शतसदृशे द्वे राक्षसानां पदातिनाम् ॥ ३२
 दिवसम्याष्टमे भागे शरं गमिशिखोपमैः । हतान्येकेन रामेण रक्षसां कामरूपिणाम् ॥ ३३
 ते हताश्वा हतरथाः शान्ता विमथितध्वजाः । अभिपेतुः पुरीं लङ्कां हतवेषा निशाचराः ॥ ३४
 हतैर्गजपदात्यश्चैस्तद्भ्रूव रणाजिग्मुः । आक्रीडामिव रुद्रस्य क्रुद्धस्य सुमहात्मनः ॥ ३५
 ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । साधु साध्विति रामस्य तत् कर्म समपूजयन् ॥ ३६
 अब्रवीच्च तदा रामः सुग्रीवं प्रत्यनन्तरम् । विभीषणं च धर्मात्मा हनूमन्तं च वानरम् ॥ ३७
 जाम्बवन्तं हरिश्रेष्ठं मैन्दं द्विविदमेव च । एतदस्त्रबलं दिव्यं मम वा त्र्यम्बकस्य वा ॥ ३८
 निहत्य तां राक्षसवाहिनीं तु रामस्तदा शक्रसमो महात्मा ।
 अस्त्रेषु शस्त्रेषु जितक्लमश्च संस्तूयते देवगणैः प्रहृष्टैः ॥ ३९
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे गान्धर्वास्त्रिमोहनं नाम चतुर्नवतितमः सर्गः

पञ्चनवतितमः सर्गः

राक्षसीविलापः

तानि तानि सदृशाणि सारोहाणां च वाजिनाम् । स्थानां त्वम्बिवर्णानां सध्वजानां सदृशशः ॥

I. ते रजनीचराः चालयन्तं ददृशुः, न रामं ददृशुरिति योजना

राक्षसानां सहस्राणि गदापरिघयोधिनाम् । काञ्चनध्वजचित्राणां शूराणां कामरूपिणाम् ॥	२
निहतानि शरैस्तीक्ष्णैस्तसकाञ्चनभूषणैः । रावणेन प्रयुक्तानि रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥	३
दृष्ट्वा श्रुत्वा च संभ्रान्ता हतशेषा निशाचराः । राक्षस्यश्च समागम्य दीनाश्चिन्तापरिप्लुताः ॥	४
विधवा हतपुत्राश्च क्रोशन्त्यो हतबान्धवाः । राक्षस्यः सह संगम्य दुःखार्ताः पर्यदेवयन् ॥	५
कथं शूर्पणखा बृद्धा कराला निर्णतोदरी । आससाद् वने रामं कन्दर्पमिव रूपिणम् ॥	६
सुकुमारं महासत्त्वं सर्वभूतहिते रतम् । तं दृष्ट्वा लोकवध्या सा हीनरूपा प्रकामिता ॥	७
कथं सर्वगुणैर्हीना गुणवन्तं महौजसम् । सुमुखं दुर्मुखी रामं कामयामास राक्षसी ॥	८
जनस्यास्याल्पभाग्यत्वाद्वलिनी श्वेतमूर्धजा । अकार्यमपहास्यं च सर्वलोकविगर्हितम् ॥	९
राक्षसानां विनाशाय दूषणस्य खरस्य च । चकाराप्रतिरूपा सा राघवस्य प्रधर्षणम् ॥	१०
तन्निमित्तमिदं वैरं रावणेन कृतं महत् । वधाय सीता सानीना दशग्रीवेण रक्षसा ॥	११
न च सीतां दशग्रीवः प्राप्नोति जनकात्मजाम् । बद्धं बलवता वैरमक्षयं राघवेण च ॥	१२
वैदेहीं प्रार्थयानं तं विराधं प्रेक्ष्य राक्षसम् ^१ । हतमेकेन रामेण पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥	१३
चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् । निहतानि जनस्थाने शरैरग्निशिखोपमैः ॥	१४
खरश्च निहतः संगम्ये दूषणस्त्रिशिरास्तथा । शरैरादित्यसंकाशैः पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥	१५
हतो योजनबाहुश्च कबन्धो रुधिराशनः । क्रोधान्नादं नदन् सोऽथ पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥	१६
जघान बलिनं रामः सहस्रनयनात्मजम् । वालिनं मेरुसंकाशं पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥	१७
ऋष्यमूके वसन्शैले दीनो भग्नमनोरथः । सुग्रीवः स्थापितो राज्ये पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥	१८
एको वायुमुतः प्राप्य लङ्कां हत्वा च राक्षसान् । दग्ध्वा तां च पुनर्यातः पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥	१९
निगृह्य सागरं तस्मिन् सेतुं बद्धा प्लवङ्गमैः । वृतोऽनरत्तं यद्रामः पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ^१ ॥	२०
धर्मार्थसहितं वाक्यं सर्वेषां रक्षसां हितम् । युक्तं विभीषणेनोक्तं मोहात्तस्य न रोचते ॥	२१
विभीषणवचः कुर्याद्यदि स्स धनदानुजः । श्मशानभृता दुःखार्ता नेयं लङ्कापुरी भवेत् ॥	२२
कुम्भकर्णं हतं श्रुत्वा राघवेण महाबलम् । अतिकायं च दुर्धर्षं लक्ष्मणेन हतं पुनः ॥	२३
प्रियं चेन्द्रजितं पुत्रं रावणो नावबुध्यते । मम पुत्रो मम भ्राता मम भर्ता रणे हतः ॥	२४
इत्येवं श्रूयते शब्दो राक्षसीनां ^२ कुले कुले । रथाश्चाश्वाश्च नागाश्च हताः शतसहस्रशः ॥	२५

१. वैदेहीं प्रार्थयमानं विराधं प्रेक्ष्य रामेण यत् उपपादनीयः ॥

हतम्— यो रामकर्तृको हननव्यापारः तत् पूर्ण-
निदर्शनमित्यर्थः । यद्वा प्रेक्ष्येत्यत्र स्थितिक्रियाध्या-
हियते । तेन विराधं प्रेक्ष्य स्थितस्य रावणस्य
स्थितानामस्मार्कं राक्षसीनां चेति योजनात् व्यप्रस्यथ

१. १९-२० तमे पद्ये क. ख. ग.

घ. न स्तः ।

२. राक्षसानाम् च. छ. ।

रणे रामेण शूरेण राक्षसाश्च पदातयः । रुद्रो वा यदि वा विष्णुर्महेन्द्रो वा शतक्रतुः ॥ २६
हन्ति नो रामरूपेण यदि वा स्वयमन्तकः । हतप्रवीरा रामेण निराशा जीविते वयम् ॥ २७
अपश्यन्तो भयस्यान्तमनाथा विलपामहे । रामहस्तादशश्रीवः शूरो दत्तमहावरः ॥ २८
इदं भयं महाघोरमुत्पन्नं नावबुध्यते । न देवा न च गन्धर्वा न पिशाचा न राक्षसाः ॥ २९
उपसृष्टं परित्रातुं शक्ता रामेण संयुगे । उत्पाताश्चापि दृश्यन्ते रावणस्य रणे रणे ॥ ३०
कथयिष्यन्ति रामेण रावणस्य निबर्हणम् । पितामहेन प्रीतेन देवदानवराक्षसैः ॥ ३१
रावणम्याभयं दत्तं मानुषेभ्यो न याचितम् । तदिदं मानुषं मन्ये प्राप्तं निःसंशयं भयम् ॥ ३२
जीवितान्तकरं घोरं रक्षसां रावणस्य च । पीड्यमानाम्स्तु बलिना वरदानेन रक्षसा ॥ ३३
दीप्तैस्तपोभिर्विबुधाः पितामहमपूजयन् । देवतानां हितार्थाय महात्मा वै पितामहः ॥ ३४
उवाच देवताः सर्वा इदं तुष्टो महद्वचः । अद्यप्रभृति लोकांस्त्रीन् सर्वे दानवराक्षसाः ॥ ३५
भयेन प्रावृता नित्यं विचरिष्यन्ति शाश्वतम् । दैवतैस्तु समागम्य सर्वैश्चेन्द्रपुरोगमैः ॥ ३६
वृषध्वजस्त्रिपुरहा महादेवः प्रसादितः । प्रमत्तस्तु महादेवो देवानेतद्वचोऽब्रवीत् ॥ ३७
उत्पत्यति हितार्थं वो नारी रक्षःक्षयावहा । एषा देवैः प्रयुक्ता तु क्षुद्यथा दानवान् पुरा ॥
भक्षयिष्यति नः सीता राक्षसघ्नी सरावणान्^१ । रावणम्यापनीतेन दुर्विनीतस्य दुर्मतेः ॥ ३९
अयं निष्ठानको घोरः शोकेन समभिप्लुतः । तं न पश्यामहे लोके यो नः शरणदो भवेत् ॥
राघवेणोपसृष्टानां कालेनेव युगक्षये । नास्ति नः शरणं कश्चिद्भये महति तिष्ठताम् ॥ ४१
दवाग्निवेष्टितानां हि करेणूनां यथा वने । प्राप्तकालं कृतं तेन पौलस्त्येन महात्मना ॥ ४२
यत एव भयं दृष्टं तमेव शरणं गतः ॥

इतीव सर्वा रजनीचरस्त्रियः परस्परं संपरिरभ्यं बाहुभिः ।

विषेदुरार्ता भयभारपीडिता विनेदुरुच्चैश्च तदा सुदारुणम् ॥ ४३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे राक्षसीविलापो नाम पञ्चनवतितमः सर्गः

षण्णवतितमः सर्गः

रावणाभिषेकनम्

आर्तानां राक्षसीनां तु लङ्कायां वै कुले कुले । रावणः करुणं शब्दं शुश्राव परिदेवितम् ॥ १
स तु दीर्घं विनिश्चस्य मुहूर्तं ध्यानमास्थिनः । बभूव परमक्रुद्धो रावणो भीमदर्शनः ॥ २

1. सरावणान् इतीदं राक्षसानां वचनम्, अन्यद्राक्षसीनामिति यथायोगं बोध्यम् ।

संदश्य दशनैरोष्ठं क्रोधसंरक्तलोचनः । राक्षसैरपि दुर्दर्शः कालामिरिव मूर्च्छितः ॥	३
उवाच च समीपस्थान् राक्षसान् राक्षसेश्वरः । भयाव्यक्तकथस्तत्र निर्दहन्निव चक्षुषा ॥	४
महोदरमहापार्श्वीं विरूपाक्षं च राक्षसम् । शीघ्रं वदत सैन्यानि निर्यातेति ममाज्ञया ॥	५
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसास्ते भयार्दिताः । चोदयामासुरव्यग्रान् राक्षसांस्तान्मृपाज्ञया ॥	६
ते तु सर्वे तथेत्युत्त्वा राक्षसा धोरदर्शनाः । कृतस्वस्त्ययनाः सर्वे रणायामिमुक्त्वा ययुः ॥	७
प्रतिपूज्य यथान्यायं रावणं ते निशाचराः । तूस्थुः प्राञ्जलयः सर्वे भर्तुर्विजयकाङ्क्षिणः ॥	८
अथोवाच प्रहस्यैतान् रावणः क्रोधमूर्च्छितः । महोदरमहापार्श्वीं विरूपाक्षं च राक्षसम् ॥	९
अद्य बाणैर्धनुमुक्तैर्युगान्तादित्यसंनिभैः । राघवं लक्ष्मणं चैव नेप्यामि यमसादनम् ॥	१०
श्वरस्य कुम्भकर्णस्य प्रहस्तेन्द्रजितोस्तथा । करिष्यामि प्रतीकारमद्य शत्रुवधादहम् ॥	११
नैवान्तरिक्षं न दिशो न नद्यो नापि सागराः । प्रकाशत्वं गमिष्यन्नि मद्भाणजलदावृताः ॥	१२
अद्य वानरमुख्यानां नानि यथानि भागशः । धनुषा शरजालेन विधमिष्यामि पत्रिणा ॥	१३
अद्य वानरसैन्यानि रथेन पवनौजसा । धनुः ममुद्राद्भूतैर्मथिष्यामि शरैर्मिभिः ॥	१४
आकोशपद्मवत्त्राणि पद्मकेमरवर्चसाम् । अद्य यथनटाकानि गजवत प्रमथाम्यहम् ॥	१५
सशरैर्गद्य वदनैः संसृजे वानरयुथपाः । मण्डयिष्यन्नि वसुधां मनालैरिव पङ्कजैः ॥	१६
अद्य युद्धप्रचण्डानां हरीणां द्रुमयोधिनाम् । मुक्तैर्नैकेषुणा युद्धे भेत्यागि च शतं शतम् ॥	१७
हतो भर्ता हतो भ्राता यामां च तनया हताः । वधेनाद्य रिपोन्मासां करोम्यस्त्रप्रमार्जनम् ॥	१८
अद्य मद्भाणनिर्मितैः प्रकीर्णैर्गतचेतनैः । कगेमि वानैर्युद्धं यत्वावेक्ष्यतलां महीम् ॥	१९
अद्य गोमायवो गृध्रा ये च मांसाशिनोऽपरं । सर्वास्तांनर्पयिष्यामि शत्रुमांसैः शरार्पितैः ॥	२०
कल्प्यतां मे रथः शीघ्रं क्षिप्रमानीयतां धनुः । अनुप्रयान्तु मां सर्वं येऽवशिष्टा निशाचराः ॥	
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा महापार्श्वोऽब्रवीद्ब्रह्मचः । बलाध्यक्षान् स्थिनांस्तत्र बलं संत्वर्यतामिति ॥	२२
बलाध्यक्षास्तु संरब्धा राक्षसांस्तान् गृहाद्गृहात् । चोदयन्तः परिययुर्लङ्कां लघुपगक्रमाः ॥	
ततो मुहूर्तान्निष्येत्तु राक्षसा भीमदर्शनाः । नर्दन्तो भीमवदना नान्नाप्रहरणैर्भुजैः ॥	२४
अमिभिः पट्टमैः शूलैर्गदाभिर्मुमलैर्दलैः । शक्तिभिस्तीक्ष्णधाराभिर्महद्भिः कूटमुद्गरैः ॥	२५
यष्टिभिर्विमलैश्चक्रैर्निशिनैश्च परश्वधैः । भिण्डिपालैः शतश्रीभिर्गन्धैश्चापि वरायुधैः ॥	२६
अथानयन् बलाध्यक्षाः सन्वरा गवणाज्ञया । स्थानां नियुतं माघ्रं नागानामयुतं त्रयम् ॥	२७
अश्वानां षष्टिकोऽश्वान्त्सु खरोष्ठाणां तथैव च । पदानयन्स्वसंख्याता जग्मुस्ते राजशासनात् ॥	२८
बलाध्यक्षास्तु संस्थाप्य राज्ञः सेनां पुरःस्थिताः । एतस्मिन्नन्तरे सूतः स्थापयामास तं रथम् ॥	
दिव्यस्त्रस्त्रसंपन्नं नानालंकारभूषितम् । दीर्घवाजिसमायुक्तं दिव्यालंकारभूषणम् ॥	३०
नानायुधसमाकीर्णं किङ्किणीजालमण्डितम् । नानारत्नपरिक्षिप्तं रत्नस्तम्भैर्विराजितम् ॥	३१

जाम्बूनदमयैश्चैव सहस्रकलशैर्युतम् । तं दृष्ट्वा राक्षसाः सर्वे विस्मयं परमं ययुः ॥ ३२
 तं दृष्ट्वा सहस्रोत्थाय रावणो राक्षसेश्वरः । कोटिसूर्यप्रतीकाशं ज्वलन्तमिव पावकम्^१ ॥ ३३
 द्रुतं सूतसमायुक्तं युक्ताष्टतुरगं रथम् । आरुरोह रथं भीमो दीप्यमानं स्वतेजसा ॥ ३४
 ततः प्रयातः सहसा राक्षसैर्बहुभिर्वृतः । रावणः सत्त्वगाम्भीर्याद्धारयन्निव मेदिनीम्^२ ॥ ३५
 रावणेनाभ्यनुज्ञातौ महापार्श्वमहोदरौ । विरूपाक्षश्च दुर्धर्षां रथानारूढुस्तदा ॥ ३६
 ते तु हृष्टा विनर्दन्तो भिन्दन्त इव मेदिनीम् । नादं घोरं विमुञ्चन्तो निर्ययुर्जयकाङ्क्षिणः ॥
 ततो युद्धाय तेजस्वी रक्षोगणबलैर्वृतः । निर्ययावुद्यतधनुः कालान्तकयमोपमः ॥ ३८
 ततः प्रजवनाश्रेण रथेन स महारथः । द्वारेण निर्ययौ तेन यत्र तौ रामलक्ष्मणौ ॥ ३९
 ततो नष्टप्रभः सूर्यो दिशश्च तिमिरावृताः । द्विजाश्च नेदुर्घाराश्च संधचालेव मेदिनी ॥ ४०
 ववर्ष रुधिरं देवश्चम्बलुस्तुरगाः पथि । ध्वजाग्रे न्यपतद्गृध्रो विनेदुश्चाशिवं शिवाः ॥ ४१
 नयनं चाम्पुरद्वामं सव्यो बाहुरकम्पत । विवर्णं वदनं चासीत् किञ्चिदभ्रश्यत स्वरः ॥ ४२
 ततो निष्पततो युद्धे दशग्रीवस्य रक्षसः । गणे निधनशंसीनि रूपाण्येतानि जज्ञिरे ॥ ४३
 अन्नरिक्षात् पपानोल्का निर्घातममनिःस्वना । विनेदुरशिवा गृध्रा वायसैरनुनादिताः ॥ ४४
 एतानचिन्तयन् घोगानुत्पातान् समुपस्थितान् । निर्ययौ रावणो मोहाद्द्वधार्थी कालचोदितः ॥
 तेषां तु रथघोषेण राक्षसानां महात्मनाम् । वानराणामपि चमूर्युद्धायैवाभ्यवर्तत ॥ ४६
 तेषां तु तुमुलं युद्धं बभूव कपिरक्षमाम् । अन्योन्यमाह्वयानानां क्रुद्धानां जयमिच्छताम् ॥ ४७
 ततः क्रुद्धो दशग्रीवः शरैः काञ्चनभृषणैः । वानराणामनीकेषु चकार कदनं महत् ॥ ४८
 निकृत्तशिरसः केचिद्रावणेन वलीमुखाः । केचिद्विच्छिन्नहृदयाः केचिच्छ्रोत्रविवर्जिताः ॥ ४९
 निरुच्छ्वासा हताः केचित् केचित् पार्श्वेषु दारिताः । केचिद्विभिन्नशिरसः केचिच्चक्षुर्विवर्जिताः ॥
 दशाननः क्रोधविवृत्तनेत्रो यतो यतोऽभ्येति रथेन संख्ये ।
 ततस्ततस्तस्य शरप्रवेगं सोढुं न शेकुर्हरिपुंगवास्ते ॥ ५१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिराहस्रिकायां संहितायां

युद्धकाण्डे रावणाभिषेचनं नाम षण्णवतितमः सर्गः

१. रथानां नियुतमित्यादि पावकमित्यन्तम् सह राक्षसैः ॥ तेन नादेन महता पृथिवी समकम्पत ।
 च. नास्ति । तच्छब्दं सहसा भ्रुत्वा वानरा दुद्रुबुर्भयात् ॥ रावणस्तु
 २. अस्यानन्तरम्. —ततश्चासीन्महानाद- महाबाहुः सचिवैः परिवारितः । आजगाम महातेजा
 स्तूर्याणां च ततस्ततः । मृदङ्गैः पटहैः शङ्खैः काहलैः विजयाय रणं प्रति ॥—इति क. ।

सप्तनवतितमः सर्गः

विरूपाक्षवधः

तथा तैः कृत्तगात्रैस्तु दशग्रीवेण मार्गणैः । बभूव वसुधा तत्र प्रकीर्णा हरिभिस्तदा ॥ १
 रावणस्याप्रसङ्घं तं शरसंपातमेकतः । न शेकुः सहितुं दीप्तं पतङ्गा ज्वलनं यथा ॥ २
 तेऽर्दिता निशितैर्बाणैः क्रोशन्तो विप्रद्रुवुः । पावकार्चिःसमाविष्टा दह्यमाना यथा गजाः ॥३
 श्वङ्गानामनीकानि महाभ्राणीव मारुतः । स यथौ समरे तस्मिन् विधमन् रावणः शरैः ॥ ४
 कदनं तरसा कृत्वा राक्षसेन्द्रो वनौकसाम् । आससाद ततो युद्धे राघवं त्वरितस्नदा ॥ ५
 सुग्रीवस्तान् कपीन् दृष्ट्वा भग्नान् विद्रवतो रणे । गुल्मे सुपेणं निक्षिप्य चक्रे युद्धेऽद्भुतं मनः ॥
 आत्मनः सदृशं वीरः स तं निक्षिप्य वानरम् । सुग्रीवोऽभिमुखः शत्रुं प्रतस्थे पादपायुधः ॥७
 पार्श्वतः पृष्ठतश्चास्य सर्वे यूथाधिपाः स्वयम् । अनुजहुर्महाशैलान् विविधांश्च महाद्रुमान् ॥ ८
 स नर्दन् युधि सुग्रीवः स्वरेण महता महान् । पातयन् विविधांश्चान्याङ्गामोत्तमराक्षसान् ॥
 ममन्थ च महाकायो राक्षसान् वानरेश्वरः । युगान्तसमये वायुः प्रवृद्धानगमानिव ॥ १०
 राक्षसानामनीकेषु शैलवर्षं ववर्ष ह । अश्मवर्षं यथा मेघः पक्षिमङ्घ्रेषु कानने ॥ ११
 कपिराजविमुक्तैस्तैः शैलवर्षैस्तु राक्षसाः । विकीर्णशिरसः पेनुर्निकृता इव पर्वताः ॥ १२
 अथ संक्षीयमाणेषु राक्षसेषु समन्ततः । सुग्रीवेण प्रभग्नेषु पतन्तु विनदन्तु च ॥ १३
 विरूपाक्षः स्वकं नाम घन्वी विश्रान्त्य राक्षसः । रथादाप्स्यत्य दुर्धर्षां गजम्कन्धमुपारुहत् ॥१४
 स तं द्विरदमारुढ्य विरूपाक्षो मद्गार्थः । विनदन् भीमनिर्द्वादं वानगनभ्यधावत ॥ १५
 सुग्रीवे स शगन् घोरान् विससर्ज चमूमुखे । स्थापयामास चोद्भिन्नान् राक्षसान् संप्रहर्षयन् ॥
 स तु विद्धः शितैर्बाणैः कपीन्द्रस्तेन रक्षसा । चुक्रोध म महाक्रोधो वधे चाम्य मनो दधे ॥
 ततः पादपमुद्धृत्य शरः संप्रधनो हरिः । अभिपत्य जघानाम्य प्रमुग्धे तु महागजम् ॥ १८
 स तु प्रहाराभिहतः सुग्रीवेण महागजः । अपासर्पद्धनुर्मात्रं निपमाद् ननाद च ॥ १९
 गजात्तु मथितात्तूर्णमपक्रम्य स वीर्यवान् । राक्षसोऽभिमुखः शत्रुं प्रत्युद्धम्य ततः कपिम् ॥ २०
 आर्षभं चर्म खड्गं च प्रगृह्य लघुविक्रमः । भर्त्सयन्निव सुग्रीवमामसाद् व्यवस्थितम् ॥ २१
 स हि तस्याभिसंकुद्धः प्रगृह्य विपुलां शिलाम् । विरूपाक्षाय चिक्षेप सुग्रीवो जलदौपमाम् ॥
 स तां शिलामापतन्तीं दृष्ट्वा राक्षसपुंगवः । अपक्रम्य मुविक्रान्तः खड्गेन प्राहरत्तदा ॥ २३
 तेन खड्गप्रहारेण रक्षसा बलिना हतः । मुहूर्तमभवद्वीगे विसंज्ञ इव वानरः ॥ २४
 स तदा सहमोत्पत्य राक्षसस्य महाहवे । मुष्टिं संवर्त्य वेगेन पातयामास वक्षसि ॥ २५
 मुष्टिप्रहाराभिहतो विरूपाक्षो निशाचरः । तेन खड्गेन संकुद्धः सुग्रीवस्य चमूमुखे ॥ २६
 क्वचं पातयामास पद्भ्यामभिहतोऽपतत् । स समुत्थाय पतितः कपिस्तस्य व्यसर्जयत् ॥ २७

तलप्रहारमशनेः समानं भीमनिःस्वनम् । तलप्रहारं तद्रक्षः सुग्रीवेण समुद्यतम् ॥	२८
नैपुण्यान्मोचयित्वैनं मुष्टिनोरस्यताडयत् । ततस्तु संक्रुद्धतरः सुग्रीवो वानरेश्वरः ॥	२९
नोक्षितं चात्मनो दृष्ट्वा प्रहारं तेन रक्षसा । स ददर्शान्तरं तस्य विरूपाक्षस्य वानरः ॥	३०
त्रतो न्यपातयत् क्रोधाच्छङ्खदेशे महत्तलम् । महेन्द्राशनिकल्पेन तलेनाभिहतः क्षितौ ॥	३१
रपात रुधिरक्लिन्नः शोणितं च समुद्रमन् । स्रोतोभ्यस्तु विरूपाक्षो जलं प्रस्रवणादिव ॥	३२
विवृत्तनयनं क्रोधात् सफेनं रुधिराप्लुतम् । ददृशुस्ते विरूपाक्षं विरूपाक्षतरं कृतम् ॥	३३
स्फुरन्तं परिवर्तन्तं पार्श्वेन रुधिरोक्षितम् । करुणं च विनर्दन्तं ददृशुः कपयो रिपुम् ॥	३४
तथा तु तौ संयति संप्रयुक्तौ तरग्विनौ वानरराक्षसानाम् ।	
बलार्णवौ सम्बन्तुः सुभीमं महार्णवौ द्वाविध भिन्नवेलौ ॥	३५
विनाशितं प्रेक्ष्य विरूपनेत्रं महाबलं तं हरिपार्थिवेन ।	
बलं समस्तं कपिराक्षसानामुद्धृत्तगङ्गाप्रतिमं ^१ बभूव ॥	३६

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे विरूपाक्षवधो नाम सप्तनवतितमः सर्गः

अष्टनवतितमः सर्गः

महोदरवधः

हन्यमाने बले तूर्णमन्योन्यं ते महामृधे । सर्गसीव महाघर्मे सूपक्षीणे बभूवतुः ॥	१
स्वबलस्य विघातेन विरूपाक्षवधेन च । बभूव द्विगुणं क्रुद्धो रावणो राक्षसाधिपः ॥	२
प्रक्षीणं तु बलं दृष्ट्वा वध्यमानं वलीमुखैः । बभूवास्य व्यथा युद्धे प्रेक्ष्य दैवविपर्ययम् ॥	३
उवाच च समीपस्थं महोदरमरिदमम् । अस्मिन् काले महाबाहो जयाशा त्वयि मे स्थिता ॥४	
जहि शत्रुचमूं वीर दर्शयाद्य पराक्रमम् । भर्तृपिण्डस्य कालोऽयं निर्देष्टुं साधु युध्यताम् ॥	५
एषमुक्तस्तथेत्युत्त्वा राक्षसेन्द्रो महोदरः । प्रविवेशारिसेनां तां पतङ्ग इव पावकम् ॥	६
ततः स कदनं चक्रे वानराणां महाबलः । भर्तृवाक्येन तेजस्वी स्वेन वीर्येण चोदितः ॥	७
वानराश्च महामत्त्वाः प्रगृह्य विपुलाः शिलाः । प्रविश्यारिबलं भीमं जघ्रुस्ते रजनीचरान् ॥	८
महोदरस्तु संक्रुद्धः शरैः काञ्चनभूषणैः । चिच्छेद पाणिपादोरून् ^२ वानराणां महाहवे ॥	९
ततस्ते वानराः सर्वे राक्षसैरदिता भृशम् । दिशो दश द्रुताः केचित्केचित्सुग्रीवमाश्रिताः ॥	१०
प्रभङ्गां समरे दृष्ट्वा वानराणां महाचमूम् । अभिदुद्राव सुग्रीवो महोदरमनन्तरम् ॥	११

१. उन्मत्तगङ्गाप्रतिमम् च. छ. ।

२. पाणिपादोद्गम् पुना

प्रगृह्य विपुलां घोरं महीधरसमां शिलाम् । चिक्षेप च महातेजास्तद्वधाय हरीश्वरः ॥ १२
 तामापतन्ती सहसा शिलां दृष्ट्वा महोदरः । असंभ्रान्तस्ततो बाणैर्निर्विभेद दुरासदाम् ॥ १३
 रक्षसा तेन बाणौघैर्निकृता सा सहस्रधा । निपपात शिला भूमौ गृध्रचक्रमिवाकुलम् ॥ १४
 तां तु भिन्नां शिलां दृष्ट्वा सुग्रीवः क्रोधमूर्च्छितः । सालमुत्पाद्य चिक्षेप राक्षसे रणमूर्धनि ॥ १५
 शरैश्च विददारैर्न शूरः परपुरंजयः । स ददर्श ततः क्रुद्धः परिघं पतितं भुवि ॥ १६
 आविध्य तु स तं दीप्तं परिघं तस्य दर्शयन् । परिघाम्रेण वेगेन जघानास्य हयोत्तमान् ॥ १७
 तस्माद्धतहयाद्गीरः सोऽवप्लुत्य महारथात् । गदां जग्राह संक्रुद्धो राक्षसोऽथ महोदरः ॥ १८
 गदापरिघहस्तौ तौ युधि वीरौ समीयतुः । नर्दन्तौ गोवृषप्रभ्यौ घनाविव सविद्युतौ ॥ १९
 ततः क्रुद्धो गदां तस्मै चिक्षेप रजनीचरः । ज्वलन्ती भास्करभासां सुग्रीवाय महोदरः ॥ २०
 गदां तां सुमहाघोरामापतन्ती महाबलः । सुग्रीवो रोपताम्राक्षः समुद्यम्य महाहवे ॥ २१
 आजघान गदां तस्य परिघेण हरीश्वरः । पपात स गदोद्विन्नः परिघस्तस्य भूतले ॥ २२
 ततो जग्राह तेजस्वी सुग्रीवो वसुधानलात् । आयसं मुमलं घोरं सर्वतो हेममृषितम् ॥ २३
 स तमुद्यम्य चिक्षेप सोऽप्यन्यां व्याक्षिपद्गदाम् । भिन्नावन्योन्यमासाद्य पेनतुर्धरणीतले ॥ २४
 ततो भग्नप्रहरणौ मुष्टिभ्यां तौ समीयतुः । तेजोबलममाविष्टौ दीमाविव हुनाशनौ ॥ २५
 जघ्नतुस्तौ तदान्योन्यं नेदतुश्च पुनः पुनः । तलैश्चान्योन्यमाहत्य पेनतुर्धरणीतले ॥ २६
 उत्पेततुस्तनस्तूर्णं जघ्नतुश्च परम्परम् । भुजैश्चिक्षिपतुर्वीरावन्योन्यमपराजितौ ॥ २७
 जम्मतुस्तौ श्रमं वीरौ बाहुयुद्धे परंतपौ । आजहार ततः स्वङ्गमदृग्परिवर्तनम् ॥ २८
 राक्षसश्चर्मणा सार्धं महावेगो महोदरः । तथैव च महास्वङ्गं चर्मणा पतितं सट् ॥ २९
 जग्राह वानरश्रेष्ठः सुग्रीवो वेगवत्तरः^१ । तौ नु रोपपरीताङ्गौ नर्दन्तावभ्यधावताम् ॥ ३०
 उद्यतासी रणे हृष्टौ युधि शस्त्रविशारदौ । दक्षिणं मण्डलं चोभौ मुनूर्णं संपरीयतुः ॥ ३१
 अन्योन्यमभिसंक्रुद्धौ जये प्रणिहितावुभौ । स नु शूरो महावेगो वीर्यश्लाघी महोदरः ॥ ३२
 महाचर्मणि^२ तं स्वङ्गं पातयामास दुर्मतिः । लग्नमुत्कर्षतः स्वङ्गं स्वङ्गेन कपिकुञ्जरः ॥ ३३
 जहार सशिरस्त्राणं कुण्डलोपहितं शिरः । निकृत्तशिरसस्तस्य पतितस्य महीतले ॥ ३४
 तद्दलं राक्षसेन्द्रस्य दृष्ट्वा तत्र न तिष्ठते । हत्वा तं वानरैः सार्धं ननाद मुदितो हरिः ॥ ३५
 चुक्रोध च दशग्रीवो बभौ हृष्टश्च राघवः । विषण्णवदनाः सर्वे राक्षसा दीनचेतसः ॥ ३६
 विद्रवन्ति ततः सर्वे भयवित्रस्तचेतमः ॥

महोदरं नं विनिपात्य भूमौ महागिरेः कीर्णमिवैकदेशम् ।

सूर्यात्मजस्तत्र रराज लक्ष्म्या सूर्यः स्वतेजोभिरिवाप्रभृष्यः ॥

३५

१. राक्षस इत्यादि वेगवत्तर इत्यन्तम् नि. नास्ति ।

२. महावर्मणि पुना. ।

अथ विजयमवाप्य वानरेन्द्रः समरमुखे सुरयक्षसिद्धसङ्घैः ।

अवनितलगतैश्च ^१भूतसङ्घैर्हरुषसमाकुलितैः स्तुतो महात्मा ॥

३८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे महोदरवधो नाम अष्टनवतितमः सर्गः

एकोनशततमः सर्गः

महापार्श्ववधः

महोदरे तु निहते महापार्श्वो महाबलः । सुग्रीवेण समीक्ष्याथ क्रोधात् संरक्तलोचनः ॥ १
अङ्गदम्य चमूं भीमां क्षोभयामास सायकैः । स वानराणां मुख्यानामुत्तमाङ्गानि सर्वशः ॥ २
पातयामास कायेभ्यः फलं वृन्तादिवानिलः । केषांचिदिपुभिर्बाहून् स्कन्धांश्चिच्छेद राक्षसः ॥
वानराणां सुसंक्रुद्धः पार्श्वं केषां व्यदारयत् । तेऽर्दिता बाणवर्षेण महापार्श्वेन वानराः ॥ ४
विषादविमुग्धाः सर्वे बभूवुर्गतचेतमः । निरीक्ष्य बलमुद्विग्नमङ्गदो राक्षसार्दितम् ॥ ५
वेगं चक्रे महाबाहुः ममुद्र इव पर्वणि । आयगं परिघं गृह्य सूर्यरश्मिसमप्रभम् ॥ ६
समरे वानश्रेष्ठो महापार्श्वं न्यपातयत् । स तु तेन प्रहारेण महापार्श्वो विचेतनः ॥ ७
समूतः म्यन्दनात्तस्माद्विसंज्ञः प्रापतद्भुवि । सक्षराजस्तु तेजस्वी नीलाञ्जनचयोपमः ॥ ८
निष्पत्य सुमहावीर्यः स्वाद्व्यूहान्मेघसंनिभात् । प्रगृह्य गिरिशृङ्गाभां क्रुद्धः सुविपुलां शिलाम् ॥
अश्वाङ्गघान तरसा स्यन्दनं च बभञ्ज तम् । मुहूर्ताल्लब्धसंज्ञस्तु महापार्श्वो महाबलः ॥ १०
अङ्गदं बहुभिर्बाणैर्भूयस्तं प्रत्यविच्यत । जाम्बवन्तं त्रिभिर्बाणैराजघान स्तनान्तरे ॥ ११
ऋक्षराजं गवाक्षं च जघान बहुभिः शरैः । जाम्बवन्तं गवाक्षं च स दृष्ट्वा शरपीडितौ ॥ १२
जग्राह परिघं घोरमङ्गदः क्रोधमूर्च्छितः । तम्याङ्गदः प्रकुपितो राक्षसस्य तमायसम् ॥ १३
दूरस्थितम्य परिघं रविरश्मिसमप्रभम् । द्वाभ्यां भुजाभ्यां संगृह्य भ्रामयित्वा च वेगवान् ॥ १४
महापार्श्वस्य चिक्षेप वधार्थं वालिनः सुतः । स तु क्षिप्तो बलवता परिघस्तस्य रक्षसः ॥ १५
धनुश्च सशरं हस्ताच्छिरस्त्रं चाप्यपातयत् । तं समासाद्य वेगेन वालिपुत्रः प्रतापवान् ॥ १६
तलेनाभ्यहनत् क्रुद्धः कर्णमूले सकुण्डले । स तु क्रुद्धो महावेगो महापार्श्वो महाद्युतिः ॥ १७
करेणैकेन जग्राह सुमहान्तं परश्वधम् । तं तैलधौतं विमलं शैलसारमयं दृढम् ॥ १८
राक्षसः परमक्रुद्धो वालिपुत्रे न्यपातयत् । तेन वामांसफलके भृशं प्रत्यवपातितम् ॥ १९

1. हर्षेत्यस्य स्थाने हलुषेति प्रयुक्तम् । 'अपि भूतसङ्घैर्हरुषसमाकुलितैः च. छ. ।
माषं मषं कुर्याच्छन्दोभङ्गं न कारयेत्' इति न्यायात् । १. प्रत्यवपातितम् च छ.

अङ्गदो मोक्षयामास सरोषः स परश्वधम् । स वीरो वज्रसंकाशमङ्गदो मुष्टिमात्मनः ॥	२०
संवर्तयत् सुसंकुद्धः पितुस्तुल्यपराक्रमः । राक्षसस्य स्तनाभ्याशे मर्मज्ञो हृदयं प्रति ॥	२१
इन्द्राशनिसमस्पर्शं स मुष्टिं विन्यपातयत् । तेन तस्य निपातेन राक्षसस्य महामृधे ॥	२२
पफाल हृदयं चाशु स पपात हतो भुवि । तस्मिन्निपतिते भूमौ तत्सैन्यं संप्रचुक्षुभे ॥	२३
अभवच्च महान् क्रोधः समरे रावणस्य तु । वानराणां च हृष्टानां सिंहनादश्च पुष्कलः ॥	२४
स्फोटयन्निव शब्देन लङ्कां साट्टालगोपुराम् । महेन्द्रेणेव देवानां नादः समभवन्महान् ॥	२५
अथेन्द्रशत्रुस्त्रिदिवालायानां वनौकसां चैव महाप्रणादम् ।	
श्रुत्वा सरोषं युधि राक्षसेन्द्रः पुनश्च युद्धाभिमुखोऽवतस्थे ॥	२६
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् युद्धकाण्डे महापार्श्वधो नाम एकांशततमः सर्गः	

शततमः सर्गः

रामरावणात्मपरम्परा

महोदरमहापार्श्वो हतौ दृष्ट्वा तु राक्षसौ । तस्मिंश्च निहते वीरे विरूपाक्षे महाबले ॥	१
आविवेश महान् क्रोधो रावणं तं महामृधे । सूतं संचोदयामाम वाक्यं चेदमुवाच ह ॥	२
निहतानाममात्यानां रुद्धस्य नगरस्य च । दुःस्वमेषोऽपनेप्यामि हत्वा तौ रामलक्ष्मणौ ॥	३
रामवृक्षं रणे हन्मि सीतापुष्पफलप्रदम् । प्रशाप्त्वा यस्य सुग्रीवो जाम्बवान् कुमुदो नलः ॥	४
मैन्द्रश्च द्विविदश्चैव ह्यङ्गदो गन्धमादनः । हनूमांश्च सुपेणश्च सर्वे च हरियृथपाः ॥	५
स दिशो दश धांपेण रथस्यातिरथो महान् । नादयन् प्रययौ तूर्णं राघवं चाभ्यवर्तत ॥	६
पूरिना तेन शब्देन सनदीगिरिकानना । संचचाल मही सर्वा सवगट्टमृगद्विपा ॥	७
तामसं स महाघोरं चकागळं सुदारुणम् । निर्ददाह कपीन् सर्वांस्ते प्रपेतुः समन्ततः ॥	८
उत्पपान रजो घोरं तैर्भ्रमैः संप्रधावितैः । न हि तत् सहितुं शेकुर्भ्रमणा निर्मितं स्वयम् ॥	९
तान्यनीकान्यनेकानि रावणस्य शरोत्तमैः । दृष्ट्वा भग्नानि शनशो राघवः पर्यवस्थिनः ॥	१०
ततो राक्षसशार्दूलो विद्रान्य हरिवाहिनीम् । स ददर्श ततो ^१ रामं तिष्ठन्तमपराजितम् ॥	११
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा विष्णुना वामवं यथा । आल्लिखन्तमिवाकाशमवष्टभ्य महद्भुजुः ॥	१२
पद्मपत्रविशालाक्षं दीर्घबाहुमरिंदमम् । ततो ^२ रामो महातेजाः सौमित्रिसहितो बली ॥	१३

१ तत इति । तिष्ठन्तमित्यनेनान्वेति । तत्र रामो राघव इति द्विर्वचनात् भगवति कवेरादर-
ततो हरिवाहिन्याः समनन्तरे प्रदेशे तिष्ठन्तमित्यर्थः । प्रतीतेः प्रयोऽलंकारश्चनिः । स च प्रकृते वीररसे

२. तत इत्यादिः मार्श्लोक एकान्वयः । पर्यवस्यतीति बोध्यम् ॥

वानरांश्च रणे भग्नानापतन्तं च रावणम् । समीक्ष्य राघवो हृष्टो मध्ये जग्राह कार्मुकम् ॥ १४
 विस्फारयितुमारेमे^१ ततः स धनुरुत्तमम् । महावेगं महानादं निर्भिन्दन्निव मेदिनीम् ॥ १५
 रावणस्य च बाणौषै रामविस्फारतेन च । शब्देन राक्षसास्ते च पेतुश्च शतशस्तदा ॥ १६
 तयोः शरपथं प्राप्तो रावणो राजपुत्रयोः । स बभौ च यथा राहुः समीपे शशिसूर्ययोः ॥ १७
 तमिच्छन् प्रथमं योद्धुं लक्ष्मणो निशितैः शरैः । मुमोच धनुरायम्य शरानग्निशिखोपमान् ॥
 तान् मुक्तमात्रानाकाशे लक्ष्मणेन धनुष्मता । बाणान् बाणैर्महातेजा रावणः प्रत्यवारयत् ॥
 एकमेकेन बाणेन त्रिभिस्त्रीन् दशभिर्दश । लक्ष्मणस्य प्रचिच्छेद दर्शयन् पाणिलाघवम् ॥ २०
 अभ्यतिक्रम्य सौमित्रिं रावणः समितिंजयः । आससाद ततो रामं स्थितं शैलमिवाचलम् ॥
 स संख्ये राममासाद्य क्रोधसंरक्तलोचनः । व्यसृजच्छरवर्षाणि रावणो राघवोपरि ॥ २२
 शरधारास्ततो रामो रावणस्य धनुश्च्युताः । दृष्ट्वापततः शीघ्रं^२ भल्लाङ्गग्राह सत्वरम् ॥ २३
 ताञ्शरौघांस्ततो भल्लैस्तीक्ष्णैश्चिच्छेद राघवः । दीप्यमानान् महाघोरान् क्रुद्धानाशीविषानिव ॥
 राघवो रावणं तूर्णं रावणो राघवं तदा । अन्योन्यं विविधैस्तीक्ष्णैः शरैरभिववर्षतुः ॥ २५
 चेरतुश्च चिरं चित्रं मण्डलं मव्यदक्षिणम् । बाणवेगात् समुत्क्षिप्तावन्योन्यमपराजितौ ॥ २६
 तयोर्भूतानि वित्रेसुर्युगपत् संप्रयुध्यतोः । रौद्रयोः सायकमुचोर्यमान्तकनिकाशयोः ॥ २७
 संततं विविधैर्बाणैर्बभूव गगनं तदा । घनैरिवातपापाये विद्युन्मालासमाकुलैः ॥ २८
 गवाक्षितमिवाकाशं बभूव शरवृष्टिभिः । महावेगैः सुतीक्ष्णाग्रैर्गृध्रपत्रैः सुवाजितैः ॥ २९
 शरान्धकारमाकाशं चक्रतुः परमं तदा । गतेऽस्तं तपने चापि महामेघाविवोत्थितौ ॥ ३०
 बभूव तुमुलं युद्धमन्योन्यवधकाङ्क्षिणोः । अनासाद्यमचिन्त्यं च वृत्रवासवयोरिव ॥ ३१
 उभौ हि परमैष्वासावुभौ शस्त्रविशारदौ । उभावस्त्रविदां मुख्यावुभौ युद्धे विचेरतुः ॥ ३२
 उभौ हि येन व्रजनस्तेन तेन शरोर्मथः । ऊर्मयो वायुना विद्धा जग्मुः सागरयोरिव ॥ ३३
 ततः संसक्तहस्तस्तु रावणो लोकरावणः । नागचमालां रामस्य ललाटे प्रत्यमुञ्चत ॥ ३४
 रौद्रचापप्रयुक्तां तां नीलोत्पलदलप्रभाम् । शिरसा धारयन् रामो न व्यथां प्रत्यपद्यत् ॥ ३५
 अथ मन्त्रानभिजपन् रौद्रमस्त्रमुदीरयन् । शरान् भूयः समादाय रामः क्रोधसमन्वितः ॥ ३६
 मुमोच च महातेजाश्चापमायम्य वीर्यवान् । ते महामेघसंकाशे कवचे पतिताः शराः ॥ ३७
 अवध्ये राक्षसेन्द्रस्य न व्यथां जनयंस्तदा । पुनरेवाथ तं रामो रथस्तं राक्षसाधिपम् ॥ ३८
 ललाटे परमास्त्रेण सर्वास्त्रकुशलोऽभिनत्^१ । ते भित्त्वा बाणरूपाणि पञ्चशीर्षा इवोरगाः ॥ ३९

1. विस्फारयितुमारेमे इति बिलम्बप्रतीतेः मभिपरापतत इति भल्लविशेषणम् । आपतिताः भगवतो रामस्यासंमोहावयवसाययोगो व्यज्यते । पुना ।

2. शीघ्रमापततः क्षणार्धमात्रेण लक्ष्यदेश-

१. रणे च छ. ।

श्वसन्तो विविशुर्भूमिं रावणप्रतिकूलिताः । निहत्य राघवस्यास्त्रं रावणः क्रोधमूर्छितः ॥ ४०
 आसुरं सुमहाघोरमस्त्रं प्रादुश्चकार ह । सिंहव्याघ्रमुखांश्चान्यान् कङ्ककाकमुखानपि ॥ ४१
 गृध्रश्येनमुखांश्चापि शृगालवदनांस्तथा । ईहामृगमुखांश्चान्यान् व्यादितास्यान् भयानकान् ॥ ४२
 पञ्चास्यांल्लिलिहानांश्च ससर्ज निशिताञ्शरान् । शरान् खरमुखांश्चान्यान् वराहमुखसंस्थितान् ॥ ४३
 श्वानकुक्कुटवक्त्रांश्च मकराशीविषाननान् । एतानन्यांश्च मायावी ससर्ज निशिताञ्शरान् ॥ ४४
 रामं प्रति महातेजाः क्रुद्धः सर्प इव श्वसन् । आसुरेण समाविष्टः सोऽस्त्रेण रघुनन्दनः ॥ ४५
 ससर्जास्त्रं महोत्साहः पावकं पावकोपमः । अग्निदीप्तमुखान् बाणांस्तथा सूर्यमुखानपि ॥ ४६
 चन्द्रार्धचन्द्रवक्त्रांश्च धूमकेतुमुखानपि । ग्रहनक्षत्रवक्त्रांश्च महोल्कामुखसंस्थितान् ॥ ४७
 विद्युज्जिह्वोपमांश्चान्यान् ससर्ज निशिताञ्शरान् । ते रावणशरा घोरा राघवास्त्रसमाहताः ॥ ४८
 विलयं जम्बुराकाशे जग्मुश्चैव सहस्रशः । तदस्त्रं निहतं दृष्ट्वा रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥ ४९
 हृष्टा नेदुस्ततः सर्वे कपयः कामरूपिणः । सुग्रीवप्रमुखा वीराः परिवार्य तु राघवम् ॥ ५०

ततस्तदस्त्रं विनिहत्य राघवः प्रसह्य तद्रावणबाहुनिःसृतम् ।

मुदान्विनो दाशरथिर्महाहवे विनेदुरुच्चैर्मुदिताः कपीश्वराः ॥ ५१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे रामरावणास्त्रपरम्परा नाम शततमः सर्गः

एकात्तश्शततमः सर्गः

लक्ष्मणशक्तिक्षेपः

तस्मिन् प्रतिहतंऽस्त्रं तु रावणो राक्षसाधिपः । क्रोधं च द्विगुणं चक्रे क्रोधाच्चास्त्रमनन्तरम् ॥ १
 मयेन विहितं रौद्रमन्यदस्त्रं महाद्युतिः । उत्सृष्टुं रावणो घोरं राघवाय प्रचक्रमे ॥ २
 ततः शूलानि निश्चरुर्गदाश्च मुमलानि च । कार्मुकाद्दीप्यमानानि वज्रमाराणि सर्वशः ॥ ३
 मुद्गराः कृत्पाशाश्च दीप्ताश्चाशनयस्त्रथा । निष्पेतुर्विविधाम्नीक्षणा वाना इव युगक्षये ॥ ४
 तदस्त्रं राघवः श्रीमानुत्तमास्त्रविदां वरः । जघान परमास्त्रेण गान्धर्वेण महाद्युतिः ॥ ५
 तस्मिन् प्रतिहतंऽस्त्रं तु राघवेण महात्मना । रावणः क्रोधनाम्नाक्षः सौरमस्त्रमुदैरयत् ॥ ६
 ततश्चक्राणि निष्पेतुर्भास्वराणि महान्नि च । कार्मुकाद्भीमवेगस्य दशग्रीवस्य धीमतः ॥ ७
 तैरासीद्गगनं दीमं संपतद्भिग्निमननः । पतद्भिश्च दिशो दीप्ताश्चन्द्रसूर्यग्रहैरिव ॥ ८
 तानि चिच्छेद् बाणैश्चक्राणि न तु राघवः । आयुधानि च चित्राणि रावणस्य चमूमुखे ॥ ९
 तदस्त्रं तु हतं दृष्ट्वा रावणो राक्षसाधिपः । विव्याध दशभिर्बाणै रामं सर्वेषु मर्मसु ॥ १०
 स विद्ध्वा दशभिर्बाणैर्महाकार्मुकनिःसृतैः । रावणेन महानेजा न प्राकम्प्यत राघवः ॥ ११

ततो विव्याध गात्रेषु सर्वेषु समितिजयः । राघवस्तु सुसंकुद्धो रावणं बहुभिः शरैः ॥ १२
 एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धो राघवस्यानुजो बली । लक्ष्मणः सायकान् सप्त जग्राह परवीरहा ॥ १३
 तैः सायकैर्महावेगै रावणस्य महाद्युतिः । ध्वजं मनुष्यशीर्षं तु तस्य चिच्छेद नैकधा ॥ १४
 सारथेश्चापि बाणेन शिरो ज्वलितकुण्डलम् । जहार लक्ष्मणः श्रीमान्नैर्ऋतस्य महाबलः ॥ १५
 तस्य बाणैश्च चिच्छेद धनुर्गजकरोपमम् । लक्ष्मणो राक्षसेन्द्रस्य पञ्चभिर्निगितैः शरैः ॥ १६
 नीलमेघनिभांश्चास्य मदधान् पर्वतोपमान् । जघानाप्लुत्य गदया रावणस्य विभीषणः ॥ १७
 हताश्चाद्वेगवान् वेगादवप्लुत्य महारथान् । क्रोधमाहारयतीव्रं आतरं प्रति रावणः ॥ १८
 बतः शक्तिं महाशक्तिर्दीमां दीप्ताशनीमिव । विभीषणाय चिक्षेप राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् ॥ १९
 अप्राप्तामेव तां बाणैस्त्रिभिश्चिच्छेद लक्ष्मणः । अथोदनिष्ठत् संनादो वानराणां तदा रणे ॥२०
 सा पपात त्रिधा छिन्ना शक्तिः काञ्चनमालिनी । सविम्फुलिङ्गा ज्वलिता महोल्केव दिवश्च्युता ॥
 ततः संभाविनतरां कालेनापि दुरामदाम् । जग्राह विपुलां शक्तिं दीप्यमानां स्वतेजसा ॥ २२
 सा वेगिता बलवता रावणेन दुरामदा । जज्वाल मुमहाधोरा शक्राशनिममप्रभा ॥ २३
 एतस्मिन्नन्तरे वीरो लक्ष्मणस्तं विभीषणम् । प्राणसंशयमापन्नं तूर्णमभ्यवपद्यत् ॥ २४
 तं विमोक्षयितुं वीरश्चापमायस्य लक्ष्मण । रावणं शक्तिहस्तं वै शरवर्षैरवाकिरत् ॥ २५
 कीर्यमाणः शरौघेण विमृष्टेन महात्मना । न प्रहर्तुं मनश्चक्रे विमुखीकृतविक्रमः ॥ २६
 मोक्षितं आतरं दृष्ट्वा लक्ष्मणेन स रावणः । लक्ष्मणाभिमुखवन्निप्रन्निदं वचनमब्रवीत् ॥ २७
 मोक्षितस्ते बलश्लाघिन् यस्मादेवं विभीषण । विमुच्य राक्षसं शक्तिस्त्वदीयं विनिपात्यते ॥२८
 एषा ते हृदयं भित्त्वा शक्तिर्लोलितलक्षणा । मद्बाहुपरिघोत्सृष्टा प्राणानादाय यास्यति ॥ २९
 इत्येवमुक्त्वा तां शक्तिमप्रधण्टा महाभ्वनाम् । भयेन मायाविहिताममोघां शत्रुघातिनीम् ॥३०
 लक्ष्मणाय समुद्दिश्य ज्वलन्तीमिव तेजसा । रावणः परमक्रुद्धश्चिक्षेप च ननाद च ॥ ३१
 सा क्षिप्ता भीमवेगेन शक्राशनिममभ्वना । शक्तिग्भ्यपतद्वेगाद्दक्ष्मणं रणमूर्धनि ॥ ३२
 तामनुव्याहरच्छक्तिमापतन्ती स राघव । स्वस्त्यस्तु लक्ष्मणायेति मोघा भव हतोद्यमा ॥ ३३
 रावणेन रणे शक्तिः क्रुद्धेनाशीविषोपमा । मुक्ता शूरस्य भीतस्य लक्ष्मणस्य ममज्ज सा ॥ ३४
 न्यपतत् सा महावेगा लक्ष्मणस्य महोर्गसि । जिह्वोरगराजस्य दीप्यमाना महाद्युतिः ॥ ३५
 ततो रावणवेगेन सुदूरमवगाढया । शक्त्या निभिल्लहृदयः पपात भुवि लक्ष्मणः ॥ ३६
 तदवस्थं समीपस्थो लक्ष्मणं प्रेक्ष्य राघवः । आतृस्नेहान्महातेजा विषण्णहृदयोऽभवत् ॥ ३७
 स मुहूर्तमनुध्याय बाष्पव्याकुललोचनः । बभूव संरब्धतरो युगान्त इव पावकः ॥ ३८
 न विषादस्य कालोऽयमिति संचिन्त्य राघवः । चक्रे सुतुमुलं युद्धं रावणस्य वधे धृतः ॥ ३९
 सर्वयत्नेन महता लक्ष्मणं संनिरीक्ष्य च । स ददर्श ततो गमः शक्त्या भिन्नं महाहवे ॥ ४०

लक्ष्मणं रुधिरादिग्धं सपन्नगमिवाचलम् । तामपि प्रहितां शक्तिं रावणेन बलीयसा ॥ ४१
 यत्नतस्ते हरिश्रेष्ठा न शेकुरवमर्दितुम् । अर्दिताश्चैव बाणौघैः क्षिप्रहस्तेन रक्षसा ॥ ४२
 सौमित्रि सा विनिर्भिद्य प्रविष्टा धरणीतलम् । तां कराभ्यां परामृश्य रामः शक्तिं भवावहाम् ॥
 बभञ्ज समरे क्रुद्धो बलवान् विचकर्ष च । तस्य निष्कर्षतः शक्तिं रावणेन बलीयसा ॥ ४४
 शराः सर्वेषु गात्रेषु पातिता मर्मभेदिनः । अचिन्तयित्वा तान् बाणान् समाश्लिष्य च लक्ष्मणम् ॥
 अब्रवीच्च हनूमन्तं सुग्रीवं चैव राघवः । लक्ष्मणं परिवार्येह निष्ठुवं वानरोत्तमाः ॥ ४६
 षराक्रमस्य कालोऽयं संप्राप्तो मे चिरेप्सितः । पापात्मायं दशग्रीवो वध्यतां पापनिश्चयः ॥ ४७
 काङ्क्षतः स्तोककस्येव^१ घर्मान्ते मेघदर्शनम् । अस्मिन् मुहूर्ते न चिरात् सत्यं प्रतिशृणोमि वः ॥
 अरावणमरामं वा जगद्द्रक्ष्यथ वानराः । राज्यनाशं वने वासं दण्डके परिधावनम् ॥ ४९
 वैदेह्याश्च परामर्शं रक्षोभिश्च समागमम् । प्राप्तं दुःखं महद्दोगं क्लेशं च निरयोपमम् ॥ ५०
 अद्य सर्वमहं त्यक्ष्ये निहत्वा रावणं रणे । यदर्थं वानरं सैन्यं समानीनमिदं मया ॥ ५१
 सुग्रीवश्च कृतो राज्ये निहत्वा वालिनं रणे । यदर्थं सागरः क्रान्तः सेतुर्बद्धश्च सागरे ॥ ५२
 सोऽयमद्य रणे पापश्चक्षुर्विषयमागतः । चक्षुर्विषयमागम्य नायं जीवितुमर्हति ॥ ५३
 दृष्टिं दृष्टिविषस्येव सर्पस्य मम रावणः । स्वस्थाः पश्यन् दुर्घर्षा युद्धं वानरपुंगवाः ॥ ५४
 आसीनाः पर्वताग्रेषु ममेदं रावणस्य च । अद्य गमस्य गमत्वं पश्यन्तु मम संयुगे ॥ ५५
 त्रयो लोकाः सगन्धर्वाः सदेवाः सर्पिचारणाः । अद्य कर्म करिष्यामि यल्लोकाः सचराचराः ॥
 सदेवाः कथयिष्यन्ति यावद्भूमिर्धरिष्यति^२ । समागम्य सदा लोके यथा युद्धं प्रवर्तितम् ॥ ५७
 एवमुक्त्वा शितैर्बाणैस्तप्तकाञ्चनभूषणैः । आजघान दशग्रीवं रणे रामः समाहितः ॥ ५८
 अथ प्रदीप्तैर्नाराचैर्मुसलैश्चापि रावणः । अभ्यवर्षत्तदा रामं धाराभिरिव तोयदः ॥ ५९
 रामरावणमुक्तानामन्योन्यमभिनिघ्नताम् । शराणां च शराणां च बभूव तुमुलः स्वनः ॥ ६०
 ते भिन्नाश्च विकीर्णाश्च रामरावणयोः शराः । अन्तरिक्षात् प्रदीप्ताप्रा निपेतुर्धरणीतले ॥ ६१
 तयोर्ज्यातलनिर्घोषो रामरावणयोर्महान् । त्रासनः सर्वभूतानां संबभूवाद्भुतोपमः ॥ ६२
 स कीर्यमाणः शरजालवृष्टिभिर्महात्मना दीप्तधनुष्प्रतार्दितः ।
 भयात् प्रदुद्राव समेत्य रावणो यथानिलेनाभिहतो बलाहकः ॥ ६३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे लक्ष्मणशक्तिज्ञेयो नाम एकोत्तरशततमः सर्गः

द्व्युत्तरशततमः सर्गः

लक्ष्मणसंजीवनम्

शक्त्या विनिहतं दृष्ट्वा रावणेन बलीयसा । लक्ष्मणं समरे शूरं रुधिरौघपरिप्लुतम् ॥ १
स दत्त्वा तुमुलं युद्धं रावणस्य दुरात्मनः । विसृजन्नेव बाणौघान् सुषेणं वाक्यमब्रवीत् ॥ २
एष रावणवीर्येण लक्ष्मणः पतितः क्षितौ । सर्पवद्वेष्टते वीरो मम शोकमुदीरयन् ॥ ३
शोणितार्द्रमिमं वीरं प्राणैरिष्टतमं मम । पश्यतो मम का शक्तिर्योद्धुं पर्याकुलात्मनः ॥ ४
अयं स समरश्लाघी भ्राता मे शुभलक्षणः । यदि पञ्चत्वमापन्नः प्राणैर्मे किं सुखेन च ॥ ५
लज्जतीव हि मे वीर्यं अश्यतीव कराद्धनुः । सायका व्यवसीदन्ति दृष्टिर्बाष्पवशं गता ॥ ६
अवसीदन्ति गात्राणि स्वप्नयाने नृणामिव । चिन्ता मे वर्धते तीव्रा मुमूर्षा चोपजायते ॥ ७
भ्रातरं निहतं दृष्ट्वा रावणेन दुरात्मना । विनिष्टनन्तं दुःखार्तं मर्मण्यभिहतं भृशम् ॥ ८
राघवो भ्रातरं दृष्ट्वा प्रियं प्राणं बहिश्चरम् । दुःखेन महताविष्टो ध्यानशोकपरायणः ॥ ९
परं विषादमापन्नो विललापाकुलेन्द्रियः । न हि युद्धेन मे कार्यं नैव प्राणैर्न सीतया ॥ १०
भ्रातरं निहतं दृष्ट्वा लक्ष्मणं गणपान्मुपु । किं मे राज्येन किं प्राणैर्युद्धे कार्यं न विद्यते ॥ ११
यत्रायं निहतः जेते गणमूर्धनि लक्ष्मणः । देशे देशे कलत्राणि देशे देशे च बान्धवाः ॥ १२
तं तु देशं न पश्यामि यत्र भ्राता सहोदरः । किन्तु राज्येन दुर्धर्षलक्ष्मणेन विना मम ॥ १३
कथं वक्ष्याम्यहं त्वम्बां सुमित्रां पुत्रवन्मलाम् । उपालम्भं न शक्यामि सोढुं दत्तं सुमित्रया ॥
किन्तु वक्ष्यामि कौसल्यां मातरं किन्नु कैकयीम् । भरतं किन्नु वक्ष्यामि शत्रुघ्नं च महाबलम् ॥ १६
सह तेन वनं यातो विना तेनागतः कथम् । इहैव मरणं श्रेयो न तु बन्धुनिर्बर्हणम् ॥ १६
किं मया दुष्कृतं कर्म कृतमन्यत्र जन्मनि । ये न मे धार्मिको भ्राता निहतश्चाग्रतो मम ॥ १७
हा भ्रातर्मनुजश्रेष्ठ शूराणां प्रवर प्रभो । एकाकी किन्नु मां त्यक्त्वा परलोकाय गच्छसि ॥ १८
विलपन्तं च मां भ्रातः किमर्थं नावभाषसे । उत्तिष्ठ ब्रूहि किं शेषे दीनं मां पश्य चक्षुषा ॥
शोकार्तस्य प्रमत्तस्य पर्वतेषु वनेषु च । विषण्णस्य महाबाहो समाश्वासयिता च कः^१ ॥ २०
इत्येवं विलपन्तं तं शोकविह्वलितेन्द्रियम् । विषेष्टमानं करुणमुच्छसन्तं पुनः पुनः ॥ २१
राममाश्वासयन् वीरः सुषेणो वाक्यमब्रवीत् । न मृतोऽयं महाबाहो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः ॥
न चास्य विकृतं बक्त्रं नापि श्यावं न निप्प्रभम् । सुप्रभं च प्रसन्नं च मुखमस्याभिलक्ष्यते ॥
पद्मरक्ततलौ हस्तौ सुप्रसन्ने च लोचने । एवं न विद्यते रूपं गतासूनां विशांपते ॥ २४

१. किं नु राज्येन—समाश्वासयिता चकः, इति भागः प्र. नास्ति

दीर्घायुषस्तु ये मर्त्यास्तेषां तु मुखमीदृशम् । नायं प्रेतत्वमापन्नो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः ॥ २५
 मा विषादं कृथा वीर सप्राणोऽयमरिंदमः । आख्यास्यते प्रसुप्तस्य सस्तगात्रस्य भूतले ॥ २६
 सोच्छ्रासं हृदयं वीर कम्पमानं मुहुर्मुहुः । एवमुत्त्वा तु वाक्यज्ञः सुषेणो राघवं वचः ॥ २७
 समीपस्थमुवाचेदं हनुमन्तमभित्वरन् । सौम्य शीघ्रमितो गत्वा शैलमोषधिपर्वतम् ॥ २८
 पूर्वं ते कथितो योऽसौ वीर जाम्बवता शुभः । दक्षिणे शिखरे तस्य जातामोषधिमानय ॥ २९
 विशल्यकरणीं नाम विशल्यकरणीं शुभाम् । सवर्णकरणीं चापि तथा संजीवनीमपि ॥ ३०
 संधानकरणीं चापि गत्वा शीघ्रमिहानय । संजीवनार्थं वीरस्य लक्ष्मणस्य महात्मनः ॥ ३१
 इत्येवमुक्तो हनुमान् गत्वा चौपधिपर्वतम् । चिन्तामभ्यगमच्छ्रीमानजानंस्तां महौषधिम् ॥ ३२
 तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना मारुतेरमितौजसः । इदमेव गमिष्यामि गृहीत्वा शिखरं गिरिः ॥ ३३
 अस्मिन् हि शिखरे जातामोषधीं तां मुग्धावहाम् । प्रतर्केणावगच्छामि सुषेणोऽप्येवमब्रवीत् ॥
 अगृह्य यदि गच्छामि विशल्यकरणीमहम् । कालात्ययेन दोषः स्याद्वैक्लव्यं च महद्भवेत् ॥ ३५
 इति संचिन्त्य हनुमान् गत्वा क्षिप्रं महाबलः । आमाद्य पर्वतश्रेष्ठं त्रिः प्रकम्प्य गिरिः शिरः ॥
 फुलनानातरुगणं समुत्पाद्य महाबलः । गृहीत्वा हरिशार्दूलो हस्ताभ्यां समतोलयत् ॥ ३७
 स नीलमिव जीमूतं तोयपूर्णं नभःस्थलात् । आपपात गृहीत्वा तु हनुमाच्छिखरं गिरिः ॥ ३८
 स्रमागम्य महावेगः संन्यस्य शिखरं गिरिः । विश्रम्य किञ्चिद्धनुमान् सुषेणमिदमब्रवीत् ॥ ३९
 ओषधिं नावगच्छामि नामहं हरिपुंगव । तदिदं शिखरं कृन्मन् गिरिस्तस्याहृतं मया ॥ ४०
 एवं कथयमानं तं प्रशस्य पवनान्मजम् । सुषेणो वानरश्रेष्ठो जप्राहोत्पाद्य चौपधीम् ॥ ४१
 विस्मिताम्बु बभूवुस्ते रणे वानरराक्षसाः । दृष्ट्वा हनुमतः कर्म सुरैरपि मुदुष्करम् ॥ ४२
 ततः संक्षोदयित्वा नामोषधीं वानरोत्तमः । लक्ष्मणस्य ददौ नमः सुषेणः सुमहाद्युतेः ॥ ४३
 सशल्यस्तां समाघ्राय लक्ष्मणः परवीरहा । विशल्यां विरुजः शीघ्रमुदतिष्ठन्महीतलान् ॥ ४४
 तमुत्थितं ते हरयो भूतलान् प्रेक्ष्य लक्ष्मणम् । साधु साध्विति सुप्रीताः सुषेणं प्रत्यपूजयन् ॥
 एद्भेहीत्यब्रवीद्रामो लक्ष्मणं परवीरहा । सखजे स्नेहगाढं च बाष्पपर्याकुलेक्षणः ॥ ४६
 अब्रवीच्च परिप्वज्य सौमित्रिं राघवस्तदा । दिष्ट्या त्वां वीर पश्यामि मरणात् पुनरागतम् ॥ ४७
 न हि मे जीवितेनार्थः सीतया चापि लक्ष्मण । को हि मे विजयेनार्थस्त्वयि पञ्चस्वमागते ॥
 इत्येवं वदतस्तस्य राघवस्य महात्मनः । खिन्नः शिथिलया वाचा लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् ॥ ४९
 तां प्रतिज्ञां प्रतिज्ञाय पुग सत्यपराक्रम । लघुः कश्चिदिवासत्त्वो नैवं वक्तुमिहार्हसि ॥ ५०
 न हि प्रतिज्ञां कुर्वन्ति बिनथां माधवोऽमघ । लक्षणं हि महत्त्वस्य प्रतिज्ञापरिपालनम् ॥ ५१

नैराश्यमुपगन्तुं ते तदलं मत्कृतेऽनघ । वधेन रावणस्याद्य प्रतिज्ञामनुपालय ॥	५२
न जीवन् यास्यते शत्रुस्तव बाणपथं गतः । नर्दतस्तीक्ष्णदंष्ट्रस्य मिहम्येव महागजः ॥	५३
अहं तु वधमिच्छामि शीघ्रमस्य दुरात्मनः । यावदस्तं न यात्येष कृतकर्मा दिवाकरः ॥	५४
— यदि वधमिच्छसि रावणस्य संख्ये यदि च कृतां त्वमिहेच्छसि प्रतिज्ञाम् । यदि तव राजवरात्मजाभिलाषः ^१ कुरु च वचो मम शीघ्रमद्य वीर ॥	५५
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् युद्धकाण्डे लक्ष्मणसंजीवनं नाम द्र्युत्तरशततमः सर्गः	

त्र्युत्तरशततमः सर्गः

ऐन्द्ररथकेतुपातनम्

लक्ष्मणेन तु तद्वाक्यमुक्तं श्रुत्वा म राघवः । संदधे पर्वीरघ्नो धनुगदाय वीर्यवान् ॥	१
रावणाय शरान् घोगान् विसमर्ज चमूमुखे । अथान्यं रथमारुह्य रावणो गक्षसाधिपः ॥	२
अभ्यद्रवत काकुत्स्थं स्वर्भानुरिव भास्वरम् । दशग्रीवो रथस्थस्तु रामं वज्रोपमैः शरैः ॥	३
आजघान महाघोरैर्धागभिरिव तोयदः । दीप्तपावकसंकाशैः शरैः काञ्चनभूपणैः ॥	४
निर्बिभेद रणे रामो दशग्रीवं समाहितम् । भूमौ स्थितस्य गमस्य रथस्थस्य च रक्षसः ॥	५
न समं युद्धमित्याहुर्देवगन्धर्वदानवा । ततो देववरः श्रीमाञ्श्रुत्वा तेषां वचोमृतम् ॥	६
आहूय मातलिं शक्रो वचनञ्चेदमब्रवीत् । रथेन मम भूमिष्ठं शीघ्रं याहि रघूत्तमम् ॥	७
मातले भूतलं यात कुरु देवहितं मया । इत्युक्तो देवराजेन मातलिर्देवसारथिः ॥	८
प्रणम्य शिरसा देवं ततो वचनमब्रवीत् । शीघ्रं यास्यामि देवेन्द्र सारथ्यं च करोम्यहम् ॥	९
ततो ह्यैश्व संयोज्य हरितैः स्यन्दनोत्तमम् ^२ । नतः काञ्चनचित्राङ्गः किकिणीगतभूषितः ॥	१०
तरुणादित्यसंकाशो वैदूर्यमयकूबरः । मदश्वैः काञ्चनापीडैर्युक्तः श्वेतप्रकीर्णकैः ॥	११
हरिभिः सूर्यसंकाशैर्हेमजालविभूषितैः । रुक्मवेणुध्वजः श्रीमान् देवराजरथो वरः ॥	१२
देवराजेन संदिष्टो रथमारुह्य मातलिः । अभ्यवर्तन काकुत्स्थमवतीर्य त्रिविष्टपात् ॥	१३
अब्रवीच्च तदा रामं सप्रतोदो रथे स्थितः । प्राञ्जलिर्मातलिर्वाक्यं सहस्राक्षस्य सारथिः ॥	१४

१. राजसुताभिलाष आर्ष पुना ।

२. ततो देववरः—हरितैः स्यन्दनोत्तमम्
इति भागः प्र नास्ति ।

सहस्राक्षेण काकुत्स्थ रथोऽयं विजयाय ते । दत्तस्तव महासत्त्व श्रीमञ्जत्रुनिर्बहण ॥ १५
 इदमैन्द्रं महच्चापं कवचं चामिसंनिभम् । शराश्चादित्यसंकाशाः शक्तिश्च विमला शिता ॥ १६
 आरुह्येयं रथं वीर राक्षसं जहि रावणम् । मया सारथिना राजन् महेन्द्र इव दानवान् ॥ १७
 इत्युक्तः संपरिक्रम्य रथं समभिवाद्य च । आरूरोह तदा रामो लोकाल्लक्ष्म्या विराजयन् ॥ १८
 तद्वभूवादभुतं युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् । रामस्य च महाबाहो रावणस्य च रक्षसः ॥ १९
 स गान्धर्वेण गान्धर्वं दैवं दैवेन राघवः । अम्रं राक्षसराजस्य जघान परमास्त्रवित् ॥ २०
 अस्त्रं तु परमं घोरं राक्षसं राक्षसाधिपः । ससर्ज परमक्रुद्धः पुनरेव निशाचरः ॥ २१
 ते रावणधनुर्मुक्ताः शराः काञ्चनभूषणाः । अभ्यवर्तन्त काकुत्स्थं सर्पा भृत्वा महाविषाः ॥
 ते दीप्तवदना दीप्तं वमन्तो ज्वलनं मुखैः । राममेवाभ्यवर्तन्त व्यादितास्या भयानकाः ॥ २३
 तैर्वासुकिसमम्पशैर्दीप्तभोगैर्महाविषैः । दिशश्च संतनाः सर्वाः प्रदिशश्च समावृताः ॥ २४
 तान् दृष्ट्वा पन्नगान् गम समापतत आहवे । अस्त्रं गारुन्मतं घोरं प्रादुश्चक्रे भयावहम् ॥ २५
 ते राघवशरा मुक्ता रुक्मपुङ्खाः शिखिप्रभाः । सुपर्णाः काञ्चना भृत्वा विचेरुः मर्षशत्रवः ॥
 ते तान् सर्वाञ्जगद्भन्तुः मर्परूपान् महाजवाम् । सुपर्णरूपा गमस्य विशिखाः कामरूपिणः ॥
 अस्त्रे प्रतिहते क्रुद्धो रावणो राक्षसाधिपः । अभ्यवर्षत्तदा गमं घोरगभिः शरवृष्टिभिः ॥ २८
 ततः शरसहस्रेण राममक्लिष्टकारिणम् । अर्दयित्वा शरौघेण मार्तलं प्रत्यविव्यत ॥ २९
 चिच्छेद केनुमुद्दिश्य शरणैकेन रावणः । पानयित्वा रथोपस्थे रथात् केतुं च काञ्चनम् ॥ ३०
 ऐन्द्रानपि जघानाश्चाञ्शरजालेन रावणः । तद्दृष्ट्वा मुमहत कर्म रावणस्य दुरात्मनः ॥ ३१
 विषेन्दुर्देवगन्धर्वा दानवाश्चारणैः सह । राममार्तं तदा दृष्ट्वा मिद्धाश्च परमर्षयः ॥ ३२
 व्यथिता वानरेन्द्राश्च बभूवुः सविभीषणाः । रामचन्द्रमसं दृष्ट्वा अम्रं रावणराहुणा ॥ ३३
 प्राजापत्यं च नक्षत्रं रोहिणीं शशिनः प्रियाम् । समाक्रम्य बुधस्तस्थौ प्रजानामशुभावहः ॥ ३४
 सधूमपरिवृत्तोर्मिः प्रज्वलन्निव सागरः । उत्पान तदा क्रुद्धः स्पृशन्निव दिवाकरम् ॥ ३५
 शम्भुवर्णः सुपर्णो मन्दरश्मिर्दिवाकरः । अदृश्यत कबन्धाङ्कः संमत्तो धूमकेतुना ॥ ३६
 कोसलानां च नक्षत्रं व्यक्तमिन्द्रामिदैवतम् । आक्रम्याङ्गारकमन्स्थौ विशास्वामिव चाम्बरो ॥ ३७
 दशाम्यो विंशतिभुजः प्रगृहीतशरासनः । अदृश्यत दशग्रीवो मैनाक इव पर्वतः ॥ ३८
 निरस्यमानो रामन्तु दशग्रीवेण रक्षसा । नाशक्रोदभिसंधातुं सायकान् रणमूर्धनि ॥ ३९
 स कृत्वा भुर्कृतं क्रुद्धः किञ्चित् संरक्तलोचनः । जगाम सुमहाक्रोधं निर्दहन्निव चक्षुषा ॥ ४०

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे ऐन्द्ररथकेतुपातनं नाम त्र्युत्तरशततमः सर्गः

चतुरत्तरशततमः सर्गः^१

रावणशूलभङ्गः

तस्य क्रुद्धस्य वदनं दृष्ट्वा रामस्य धीमतः । सर्वभूतानि वित्रेसुः प्राकम्पत च मेदिनी ॥	१
सिंहशार्दूलवाञ्छैलः संचचाल चलद्रुमः । बभूव चातिक्षुभितः समुद्रः सरितां पतिः ॥	२
खगाश्च खरनिर्घोषा गगने परुषा घनाः । औत्पानिकानि नर्दन्तः समन्तात् परिचक्रमुः ॥	३
रामं दृष्ट्वा मुसंक्रुद्धमुत्पातांश्च सुदारुणान् । वित्रेसुः सर्वभूतानि रावणस्याभवद्भयम् ॥	४
विमानस्थास्तदा देवा गन्धर्वाश्च महोरगाः । ऋषिदानवदैत्याश्च गरुत्मन्तश्च खेचराः ॥	५
ददृशुस्ते महायुद्धं लोकसंवर्तसंस्थितम् । नानाप्रहरणैर्भीमैः शूरयोः संप्रयुच्यतोः ॥	६
ऊचुः सुरासुराः सर्वे तदा विग्रहमागताः । प्रेक्षमाणा महद्युद्धं वाक्यं भक्त्या प्रहृष्टवत् ॥	७
दशग्रीवं जयेत्याहुरसुराः ममवस्थिता । देवा गममथोचुस्ते त्वं जयेति पुनः पुनः ॥	८
एतस्मिन्नन्तरे क्रोधाद्राघवस्य स रावण । प्रहर्तुकामो दुष्टान्मा स्पृशन् प्रहरणं महत् ॥	९
वज्रमारं महानादं सर्वशत्रुनिर्वहणम् । शैलशृङ्गनिर्मैः कृतैश्चितं दृष्टिमयावहम् ॥	१०
सधूममिव तीक्ष्णाग्रं युगान्नाग्निचयोपमम् । जतिरौद्रमनासाद्यं कालेनापि दुरासदम् ॥	११
त्रामनं सर्वभूतानां दारणं भेदनं तदा । प्रदीप्तमिव रोषेण शूलं जग्राह रावणः ॥	१२
तच्छूलं परमक्रुद्धो मध्ये जग्राह वीर्यवान् । अनेकैः ममरे शूरैः राक्षसैः परिवारितः ॥	१३
समुद्यम्य महाकायो ननाद युधि भैरवम् । संरक्तनयनो रोषात् स्वसैन्यमभिहर्षयन् ॥	१४
पृथिवी चान्तरिक्षं च दिशश्च प्रदिशन्तथा । प्राकम्पयत्तदा शब्दो राक्षसेन्द्रस्य दारुणः ॥	१५
अतिनादस्य नादेन तेन तस्य दुरात्मनः । सर्वभूतानि वित्रेसुः सागरश्च प्रचुक्षुभे ॥	१६
स गृहीत्वा महावीर्यः शूलं तद्रावणो महत् । विनद्य सुमहानादं रामं परुषमब्रवीत् ॥	१७
शूलोऽयं वज्रसारस्ते राम रोषान्मयोद्यतः । तव भ्रातृसहायस्य सद्यः प्राणान् हरिष्यति ^२ ॥	१८
रक्षसामद्य शूराणां निहतानां चमूमुग्धे । त्वां निहत्य रणश्लाघिन् करोमि तरसा समम् ^३ ॥	१९
तिष्ठेदानी निहन्मि त्वामेष शूलेन राघव । एवमुक्त्वा स चिक्षेप तच्छूलं राक्षसाधिपः ॥	२०
तद्रावणकरान्मुक्तं विद्युज्ज्वालासमाकुलम् । अष्टघण्टं महानादं वियद्गतमशोभत् ॥	२१

1. अत्र सर्गभेदकरणं तिलकाद्यननुमतम् ।

कृत्वा अयं शूलः यः प्रायेण युद्धेष्वनुद्यतपूर्वा मनेदा-

2. हे राम, यः खलु ते रोषः एव त्रैलोक्य-

नीमुद्यतः सन् तव सभ्रातृकस्येत्यादि योज्यम् ।

संक्षोभकरः कुत्राप्यश्रुतदृष्टचरो दृश्यते तं निमित्तं

3. सममिति । अनुरूपमित्यर्थः ।

तच्छूलं राघवो दृष्ट्वा ज्वलन्तं घोरदर्शनम् । ससर्ज विशिखान् रामश्चापमायम्य वीर्यवान् ॥ २२
 आपतन्तं शरौघेण वारयामास राघवः । उत्पतन्तं युगान्ताग्निं जलौघैरिव वासवः ॥ २३
 निर्ददाह स तान् बाणान् रामकार्मुकनिःसृतान् । रावणस्य महाशूलः पतङ्गानिव पावकः ॥
 तान् दृष्ट्वा भस्मसाद्भूताञ्छूलसंस्पर्शचूर्णितान् । सायकानन्तरिक्षस्थान् राघवः क्रोधमाहरत् ॥
 स तां मातलिनानीतां शक्तिं वासवनिर्मिताम् । जग्राह परमक्रुद्धो राघवो रघुनन्दनः ॥ २६
 सा तोलिता बलवता शक्तिर्घण्टाकृतम्वना । नभः प्रज्वालयामास युगान्तोल्केव सप्रभा ॥ २७
 सा क्षिप्ता राक्षसेन्द्रस्य तस्मिञ्छूले पपात ह । भिन्नः शक्त्या महाञ्छूले निपपात हतद्युतिः ॥
 निर्बिभेद् ततो बाणैर्हयानस्य महाजवान् । गमस्तीक्ष्णैर्महावेगैर्वज्रकल्पैः शितैः शरैः ॥ २९
 निर्बिभेदोरसि ततो रावणं निशितैः शरैः । राघवः परमात्तो ललाटे पत्रिभिस्त्रिभिः ॥ ३०
 स शरैर्भिन्नमर्वाङ्गो गात्रप्रस्त्रुतशोणितः । राक्षसेन्द्रः समृद्धस्यः फुल्लशोक इवावभौ ॥ ३१
 स रामबाणैरभिविद्धगात्रो निशाचरन्द्रः क्षतजाद्रैगात्रः ।
 जगाम ग्वेदं च ममाजमध्ये क्रोधं च चक्रे मुभृशं तदानीम् ॥ ३२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसर्गास्त्रया महातायाम्
 युद्धकाण्डे रावणशूलभङ्गो नाम चतुर्त्तरशततमः सर्गः

पञ्चोत्तरशततमः सर्गः

दशग्रीवविधूर्णनम्

स तेन तु तथा क्रोधात् काकुत्स्थेनार्द्रितो रणे । रावणः समरश्चाधी महाक्रोधमुपागमत् ॥ १
 स दीप्तनयनो रोषाच्चापमायम्य वीर्यवान् । अभ्यर्दयत् मुसंक्रुद्धो राघवं परमाहवे ॥ २
 बाणधारासहस्रैः स तोयद् इवाम्बरात् । राघवं रावणो बाणैस्तटाकमिव पूरयत् ॥ ३
 पूरितः शरजालेन धनुर्मुक्तेन संयुगे । महागिरिगिवाकम्प्यः काकुत्स्थो न प्रकम्पते ॥ ४
 स शरैः शरजालानि वाग्यन् समरं स्थितः । गमस्तीनिव मूर्धस्य प्रतिजग्राह वीर्यवान् ॥ ५
 ततः शरसहस्राणि क्षिप्रहस्तो निशाचरः । निजघानोरसि क्रुद्धो राघवस्य महात्मनः ॥ ६
 स शोणितसमाद्रिग्धः समरं लक्ष्मणाग्रजः । दृष्टः फुल्ल इवारण्ये मुमहान् किंशुकद्रुमः ॥ ७
 शराभिघातसंरब्धः सोऽपि जग्राह सायकान् । काकुत्स्थः सुमहातेजा युगान्नादित्यतेजसः ॥ ८
 ततोऽन्योन्यं सुसंरब्धावुभौ तौ रामरावणौ । शरान्धकारे समरं नोपालक्षयतां तदा ॥ ९

ततः क्रोधसमाविष्टो रामो दशरथात्मजः । उवाच रावणं वीरः प्रहस्य परुषं वचः ॥ १०
 मम भार्या जनस्थानादज्ञानाद्राक्षसाधम । हता ते विवशा यस्मात्तस्मात्त्वं नासि वीर्यवान् ॥
 मया विरहितां दीनां वर्तमानां महावने । वैदेहीं प्रसभं हत्वा शूरोऽहमिति मन्यसे ॥ १२
 स्त्रीषु शूर विनाथासु परदागभिमर्शक । कृत्वा कापुरुषं कर्म शूरोऽहमिति मन्यसे ॥ १३
 भिन्नमर्याद निर्लज्ज चारित्रेष्वनवस्थित । दर्पान्मृत्युमुपादाय शूरोऽहमिति मन्यसे ॥ १४
 शूरेण धनदभ्रात्रा बलैः समुदितेन च । श्लाघनीयं यशस्यं च कृतं कर्म महत्त्वया ॥ १५
 उत्मेकेनाभिपन्नस्य गर्हितस्याहितस्य च । कर्मणः प्राप्नुहीदानीं तस्याद्य सुमहत फलम् ॥ १६
 शूरोऽहमिति चात्मानमवगच्छसि दुर्मते । नैव लज्जास्ति ते सीतां चोरवद्व्यपकर्षतः ॥ १७
 यदि मत्सन्निधौ सीता धर्षिता म्यात्त्वया बलात् । भ्रातरं तु खरं पश्येस्तदा मत्सायकैर्हतः ॥
 दिष्ट्यासि मम दुष्टात्मंश्चक्षुर्विषयमागतः । अद्य त्वां मायकैस्तीक्ष्णैर्नयामि यमसादनम् ॥ १९
 अद्य ते मच्छरैश्छिन्नं शिरो ज्वलिनकुण्डलम् । क्रत्यादा व्यपकर्षन्तु विकीर्णं रणपांसुषु ॥
 निपत्योरमि गृध्रास्ते क्षिप्तौ क्षिमस्य गवण । पिबन्तु रुधिरं तर्षाच्छरशल्यान्तरोत्थितम् ॥ २१
 अद्य मद्भाणभिन्नस्य गतासोः पतितस्य ते । कर्षन्त्वान्त्राणि पतगा गरुत्मन्त इवोरगान् ॥
 इत्येवं संवदन् वीरो रामः शत्रुनिबर्हणः । गक्षमेन्द्रं समीपस्थं शरवर्षैरवाकिरत् ॥ २३
 बभूव द्विगुणं वीर्यं बलं हर्षश्च संयुगे । रामस्याम्त्रबलं चैव शत्रोर्निधनकाङ्क्षिणः ॥ २४
 प्रादुर्बभूवुरम्बाणि सर्वाणि विदितात्मनः । प्रहर्षाच्च महातेजाः शीघ्रहस्ततरोऽभवत् ॥ २५
 शुभान्येतानि चिह्नानि विजायात्मगतानि म । भृय एवार्दयद्रामो रावणं राक्षसान्तकृत् ॥ २६
 हरीणां चाश्मनिकरैः शरवर्षैश्च राघवात् । हन्यमानो दशग्रीवो विघूर्णहृदयोऽभवत् ॥ २७
 यदा च शम्भं नारभे न व्यकर्षच्छरासनम् । नान्य प्रत्यकरोद्वीर्यं विक्लवेनान्तरात्मना ॥ २८
 क्षिसाश्चापि शशस्तेन शस्त्राणि विविधानि च । न रणार्थाय वर्तन्ते मृत्युकालेऽभिवर्ततः ॥
 सूतस्तु रथनेतास्य तदवस्थं समीक्ष्य तम् । शनैर्युद्धादसंभ्रान्तो रथं तस्यापवाहयत् ॥ ३०
 गमबाणविभिन्नाङ्गो रावणो गक्षसेश्वर । निगन्तविक्रमः संख्ये रणे श्रान्तः पपात सः ॥ ३१
 सूतस्तु व्यथितं बाणैः म्यन्दनस्थं निरीक्ष्य तम् । तस्माद्रणादपोवाह रावणं हतपौरुषम् ॥ ३२
 रथं च तस्याथ जवेन मारथिर्निवार्य भीमं जलदस्वनं तदा^१ ।
 जगाम भीत्या समरान्महीपतिं निरस्तवीर्यं पतितं समीक्ष्य ॥ ३३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे दशग्रीवविघर्षणं नाम पञ्चोत्तरशततमः सर्गः

षडुत्तरशततमः सर्गः

सारथिविज्ञेयम्

स तु मोहात् सुसंकुद्धः कृतान्तबलचोदितः । क्रोधसंरक्तनयनो रावणः सूतमब्रवीत् ॥	१
हीनवीर्यमिवाशक्तं पौरुषेण विवर्जितम् । भीरुं लघुमिवासत्त्वं विहीनमिव तेजसा ॥	२
विमुक्तमिव मायाभिरस्त्रैरिव बहिष्कृतम् । मामवज्ञाय दुर्बुद्धे स्वया बुद्ध्या विचेष्टसे ॥	३
किमर्थं मामवज्ञाय मच्छन्दमनवेक्ष्य च । त्वया शत्रोः समक्षं मे रथोऽयमपवाहितः ॥	४
त्वयाद्य हि ममानार्थं चिरकालसमार्जितम् । यशो वीर्यं च तेजश्च प्रत्ययश्च विनाशितः ॥	५
शत्रोः प्रख्यातवीर्यस्य रत्ननीयस्य विक्रमैः । पश्यतो युद्धलुब्धोऽहं कृतः कापुरुषस्त्वया ॥	६
यस्त्वं रथमिमं मोहान्न चोद्भ्रमि दुर्मते । सत्योऽयं प्रनितको मे परेण त्वमुपस्कृतः ॥	७
न हि तद्विद्यते कर्म मुहदो हितकाङ्क्षिणः । रिपूणां मटशं चैनन्न त्वयैतत् म्वनुष्ठितम् ॥	८
निवर्तय रथं शीघ्रं यावन्नापैति मे रिपुः । यदि वाध्युषिनोऽसि त्वं मर्यन्ते यदि वा गुणाः ^१ ॥	
एवं परुषमुक्तस्तु हितबुद्धिरबुद्धिना । अब्रवीद्रावणं मृतो हितं सानुनयं वचः	१०
न भीतोऽस्मि न मृदोऽस्मि नोपजप्तोऽस्मि शत्रुभिः । न प्रमत्तो न निःस्नेहो विम्मृता न च सत्क्रिया ।	
मया तु हितकामेन यशश्च परिरक्षता । स्नेहप्रस्कन्नमनसा प्रियमित्यप्रियं कृतम् ॥	१२
नास्मिन्नर्थे महाराज त्वं मां प्रियहिते रतम् । कश्चिल्लघुरिगानार्यो दोषतो गन्तुमर्हसि ॥	१३
श्रूयतां त्वभिधाम्यामि यन्निमित्तं मया रथः । नदीवेग इवाम्भोभिः ^२ संयुगे विनिवर्तितः ॥	१४
श्रमं नवावगच्छामि महता रणकर्मणा । न हि ते वीर सौमुख्यं प्रहर्षं वोपधारये ॥	१५
रथोद्ग्रहनखिन्नाश्च त इमे रथवाजिनः । दीना घर्मपरिश्रान्ता गावो वर्षहता इव ॥	१६
निमित्तानि च भूयिष्ठं यानि प्रादुर्भवन्ति नः । तेषु तेष्वभिपन्नेषु लक्षयाम्यप्रदक्षिणम् ॥	१७
देशकालौ च विज्ञेयौ लक्षणानीङ्गितानि च । दैन्यं ग्वेदश्च हर्षश्च रथिनश्च बलाबलम् ॥	१८
स्थलनिम्नानि भूमेश्च समानि विपमाणि च । युद्धकालश्च विज्ञेयः परस्यान्तरदर्शनम् ॥	१९
उपयानापयाने च स्थानं प्रत्यपमर्षणम् । सर्वमेतद्रथस्थेन ज्ञेयं रथकुटुम्बिना ॥	२०
तव विश्रमहेतोश्च तथैषां रथवाजिनाम् । रौद्रं वर्जयता ग्वेदं क्षमं कृतमिदं मया ॥	२१
न मया स्वेच्छया वीर रथोऽयमपवाहितः । भर्तृस्नेहपरीतेन मयेदं यत्कृतं विभो ॥	२२
आज्ञापय यथा तत्त्वं वक्ष्यम्यरिनिषूदन । तत्करिष्याम्यहं वीर गतानृष्येन चेतसा ॥	२३
संतुष्टस्तेन वाक्येन रावणस्तस्य सारथेः । प्रशम्यैनं बहुविधं युद्धलुब्धोऽब्रवीदितम् ॥	२४

१. प्रवृद्धैः समुद्राम्भोभिः नदीवेग इव इवेति व्याख्यातं भूषणे ॥

निवर्तितो रथ इत्यर्थ इति तिलकः । आभोगे इति पठित्वा, आभोगः उच्छिद्यतः प्रदेशः, तस्मान् नदीवेग

१. मर्यन्ते यदि मे गुणः ति. पाठान्तरम् ।

२. इवाभोगे च. छ. ।

रथं शीघ्रमिमं सूत राघवाभिमुखं कुरु । नाहत्वा समरे शत्रून्निवर्तिष्यति रावणः ॥ २५
एवमुत्तवा ततस्तुष्टो रावणो राक्षसेश्वरः । ददौ तस्मै शुभं श्लोकं हस्ताभरणमुत्तमम् ॥ २६
श्रुत्वा रावणवाक्यं तु सारथिः संन्यवर्तत ॥

ततो द्रुतं रावणवाक्यचोदितः प्रचोदयामास हयान् स सारथिः ।

स राक्षसेन्द्रस्य ततो महारथः क्षणेन रामस्य रणामृतोऽभवत् ॥ २७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे सारथिविज्ञेयं नाम षडुत्तरशततमः सर्गः

सप्तोत्तरशततमः सर्गः

आदित्यहृदयम्

ततो युद्धपरिश्रान्तं समरे चिन्तया स्थितम् । रावणं चाग्रतो दृष्ट्वा युद्धाय समुपस्थितम् ॥ १
दैवतैश्च समागम्य द्रष्टुमभ्यागतो रणम् । उपागम्याब्रवीद्राममगम्यो भगवानृषिः ॥ २
राम राम महाबाहो शृणु गुह्यं सनाननम् । येन सर्वानिरीन् वत्स समरे विजयिष्यसि ॥ ३
आदित्यहृदयं पुण्यं सर्वशत्रुविनाशनम् । जयावहं जपेन्नित्यमक्षय्यं परमं शिवम् ॥ ४
सर्वमङ्गलमाङ्गल्यं सर्वपापप्रणाशनम् । चिन्ताशोकप्रशमनमायुर्वर्धनमुत्तमम् ॥ ५
रश्मिमन्तं समुद्यन्तं देवामुरनमस्कृतम् । पूजयस्व विवस्वन्तं भास्करं भुवनेश्वरम् ॥ ६
सर्वदेवात्मको ह्येष तेजस्वी रश्मिभावनः । एष देवासुरगणाल्लोकान् पाति गभस्तिभिः ॥ ७
एष ब्रह्मा च विष्णुश्च शिवः स्कन्दः प्रजापतिः । महेन्द्रो धनदः कालो यमः सोमो ह्यपांपतिः ॥ ८
पितरो वसवः साध्या ह्यश्विनौ मरुतो मनुः । वायुर्वह्निः प्रजाप्राण ऋतुकर्ता प्रभाकरः ॥ ९
आदित्यः सविता सूर्यः स्वर्गः पूषा गभस्तिमान् । सुवर्णसदृशो भानुः स्वर्णरेता^१ दिवाकरः ॥ १०
हरिदश्वः सहस्रार्चिः सप्तसप्तिर्मरीचिमान् । तिमिरोन्मथनः शंभुस्त्वष्टा मार्ताण्ड अंशुमान्^२ ॥ ११
हिरण्यगर्भः शिशिरस्तपनो भास्करो रविः । अग्निगर्भोऽदितेः पुत्रः शङ्खः शिशिरनाशनः ॥ १२
व्योमनाथस्तमोभेदी ऋग्यजुःसामपारगः । घनवृष्टिरपां मित्रो विन्ध्यवीथीप्लवङ्गमः ॥ १३
आतपी मण्डली मृत्युः पिङ्गलः सर्वतापनः । कविर्विश्वो महातेजा रक्तः सर्वभवोद्भवः ॥ १४
नक्षत्रग्रहताराणामधिपो विश्वभावनः । तेजसामपि तेजस्वी द्वादशात्मन्नमोऽस्तु ते ॥ १५
नमः पूर्वाय गिरये पश्चिमायाद्रये^३ नमः । ज्योतिर्गणानां पतये दिनाधिपतये नमः ॥ १६

१. हिरण्यरेताः च. छ. ।

३. पश्चिमे गिरये च. छ. ।

२. मार्ताण्डकोऽशुमान् पुना. ।

जयाय जयभद्राय हर्यश्वाय नमो नमः । नमो नमः सहस्रांशो आदित्याय नमो नमः ॥	१७
नम उग्राय वीराय सारङ्गाय नमो नमः । नमः पद्मप्रबोधाय मार्ताण्डाय नमो नमः ॥	१८
ब्रह्मेशानाच्युतेशाय सूर्यायादित्यवर्चसे । भाम्बने सर्वभक्षाय रौद्राय वपुषे नमः ॥	१९
तमोघ्नाय हिमघ्नाय शत्रुघ्नायामितात्मने । कृतघ्नघ्नाय देवाय ज्योतिषां पतये नमः ॥	२०
तप्तचामीकराभाय बह्वये विश्वकर्मणे । नमस्तमोऽमिनिघ्नाय स्वये लोकसाक्षिणे ॥	२१
नाशयत्येष वै भूतं तदेव सृजति प्रभुः । पायत्येष तपत्येष वर्षत्येष गभस्तिभिः ॥	२२
एष सुप्तेषु जागर्ति भूतेषु परिनिष्ठितः । एष एवाग्निहोत्रं च फलं चैवाग्निहोत्रिणाम् ॥	२३
वेदाश्च क्रतवश्चैव क्रतूनां फलमेव च । यानि कृत्यानि लोकेषु सर्व एष रविः प्रभुः ॥	२४
एनमापत्सु कृच्छ्रेषु कान्तारेषु भयेषु च । कीर्तयन् पुरुषः कश्चिन्नावसीदति राघव ॥	२५
पूजयस्वैनमेकाग्रो देवदेवं जगत्पतिम् । एतत्त्रिगुणितं जप्त्वा युद्धेषु विजयिष्यसि ॥	२६
अस्मिन् क्षणे महाबाहो रावणं त्वं वधिष्यसि । एवमुत्तवा तदागम्यो जगाम च यथागतम् ॥	२७
एनच्छ्रुत्वा महातेजा नष्टशोकोऽभवत्तदा । धारयामास सुप्रीतो राघवः प्रयतात्मवान् ॥	२८
आदित्यं प्रेक्ष्य जप्त्वा तु परं हर्षमवाप्तवान् । त्रिराचम्य शुचिर्भूत्वा धनुरादाय वीर्यवान् ॥	२९
रावणं प्रेक्ष्य हृष्टात्मा युद्धाय समुपागतम् । सर्वयत्नेन महता वधे तस्य धृतोऽभवत् ॥	३०

अथ रविरवदन्निरिक्ष्य रामं मुदितमनाः परमं प्रहृष्यमाणः ।

निशिचरपतिसंक्षयं विदित्वा मुग्गणमध्यगतो वचस्त्वरति ॥ ३१

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिमहोत्तरकाण्डे संहितायाम्
युद्धकाण्डे आदित्यहृदयं नाम सप्तोत्तरशततमः सर्गः

अष्टोत्तरशततमः सर्गः

शुभाशुभनिमित्तदर्शनम्

स रथं सागृथिर्हृष्टः परसैन्यप्रधर्षणम् । गन्धर्वनगराकारं समुच्छिन्नपनाकिनम् ॥	१
युक्तं परमसंपन्नैर्वाजिभिर्हेममालिभिः । युद्धोपकरणैः पूर्णं पनाकाध्वजमालिनम् ॥	२
असन्नमिव चाकाशं नादयन्तं वसुंधराम् । प्रणाशं परसैन्यानां स्वसैन्यानां प्रहर्षणम् ॥	३
रावणस्य रथं क्षिप्रं चोदयामास मारुतिः । तमापतन्तं महसा स्वनवन्तं महास्वनम् ॥	४
रथं राक्षसराजस्य नरराजो ददर्श ह । कृष्णवाजिसमायुक्तं युक्तं रौद्रेण वर्चसा ॥	५
तद्विपत्नाकागहनं दर्शितेन्द्रायुधायुधम् । शरधारा विमुञ्चन्तं धारासारमिवाम्बुदम् ॥	६
तं दृष्ट्वा मेघसंकाशमापतन्तं रथं रिपोः । गिरेर्वज्राभिमृष्टस्य दीर्यतः सदृशस्वनम् ॥	७

विस्फारयन् वै वेगेन बालचन्द्रनतं धनुः । उवाच मातलि रामः सहस्राक्षस्य सारथिम् ॥	८
मातले पश्य संरब्धमापतन्तं रथं रिपोः । यथापसव्यं पतता वेगेन महता पुनः ॥	९
समरे हन्तुमात्मानं तथा तेन कृता मतिः । तदप्रमादमातिष्ठन् प्रत्युद्रच्छ रथं रिपोः ।	१०
विध्वंसयितुमिच्छामि वायुर्मैघमिवोत्थितम् । अविक्लवमसंभ्रान्तमव्यग्रहृदयेक्षणम् ॥	११
रश्मिसंचागनियतं प्रचोदय रथं द्रुतम् । कामं न त्वं समाधेयः पुरंदररथोचितः ॥	१२
युयुत्पुरहमेकाग्रः स्मारये त्वां न शिक्षये । परितुष्टः स रामस्य तेन वाक्येन मानलिः ॥	१३
प्रचोदयामास रथं सुरमारथिमत्तमः । अपभव्यं ततः कुर्वन् रावणस्य महारथम् ॥	१४
चक्रोत्क्षिप्तेन रजसा रावणं व्यवधानयन् । ततः क्रुद्धो दशग्रीवस्ताम्रविस्फारितेक्षणः ॥	१५
रथप्रतिमुखं गमं सायकैरवधूनयन् । धर्षणामर्षितो रामो धैर्यं रोषेण लम्बयन् ॥	१६
जग्राह मुमहावेगमैन्द्रं युधि शगमनम् । शरांश्च सुमहातेजाः सूर्यरश्मिममप्रभान् ॥	१७
तद्रोषोढं महद्युद्धमन्योन्यवधकाङ्क्षिणोः । परम्पराभिमुखयोर्दृप्तयोरिव सिंहयोः ॥	१८
ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । समेयुर्द्वैरथं द्रष्टुं गवणक्षयकाङ्क्षिणः ॥	१९
समुत्पेतुरथोत्पाता दारुणा रोमहर्षणाः । रावणस्य विनाशाय राघवस्य जयाय च ॥	२०
ववर्ष रुधिरं देवो गवणस्य गथोपरि । वाता मण्डलिनस्तीक्ष्णा ह्यपमन्त्र्यं प्रचक्रमुः ॥	२१
महद्गृध्रकुलं चाम्य भ्रममाणं नभःस्थले । येन येन रथो याति तेन तेन प्रधावति ॥	२२
संध्यया चावृता लङ्का जपापुष्पनिकाशया । दृश्यते संप्रदीप्तेव दिवसेऽपि वसुंधरा ॥	२३
सनिर्घाता महोल्काश्च संप्रचूर्मितास्वनाः । विपादयंस्ते रक्षांसि रावणस्य तदाहिताः ॥	२४
रावणश्च यतस्तत्र संचाल वसुंधरा । रक्षमां च प्रहरतां गृहीता इव बाहवः ॥	२५
ताम्राः पीताः सिताः श्वेताः पतिताः सूर्यरश्मयः । दृश्यन्ते रावणस्याङ्गे पर्वतस्येव धातवः ॥	
गृध्रैरनुगताश्चाम्य वमन्त्यो ज्वलनं मुग्वैः । प्रणेदुर्मुग्गमीक्षन्त्यः संग्रहमशिवं शिवाः ॥	२७
प्रतिकूलं ववौ वायु रणे पांमून् ममाकिरन् । तस्य गक्षमराजस्य कुर्वन् दृष्टिविलोपनम् ॥	२८
निपेतुरिन्द्राशनयः सैन्ये चाम्य समन्ततः । दुर्विपह्यस्वना घोरा विना जलधरस्वनम् ॥	२९
दिशश्च प्रदिश सर्वा बभूवुस्तिमिरावृताः । पांसुवर्षेण महता दुर्दर्शं च नभोऽभवत् ॥	३०
कुर्वत्यः कलहं घोरं शारिकास्तदथ प्रति । निपेतुः शतशस्तत्र दारुणं दारुणारुता ॥	३१
जघनेभ्यः स्फुलिङ्गाश्च नेत्रेभ्योऽश्रूणि संततम् । मुमुक्षुस्तस्य तुरगास्तुल्यमग्निं च वारि च ॥	
एवंप्रकारा बहवः समुत्पाता भयावहाः । रावणस्य विनाशाय दारुणाः संप्रजज्ञिरे ॥	३३
रामस्यापि निमित्तानि सौम्यानि च शुभानि च । बभूवुर्जयशंसीनि प्रादुर्भूतानि सर्वशः ॥	३४
निमित्तानि च सौम्यानि राघवः स्वजयाय च । दृष्ट्वा परमसंहृष्टो हतं मेने च रावणम् ॥	३५

ततो निरीक्ष्यात्मगतानि राघवो रणे निमित्तानि निमित्तकोविदः ।
जगाम हर्षं च परां च निर्घृतिं चकार युद्धे ह्यधिकं च विक्रमम् ॥

३६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे शुभाशुभनिमित्तदर्शनं नाम अष्टोत्तरशततमः सर्गः

नवोत्तरशततमः सर्गः

रावणध्वजोन्मथनम्

- ततः प्रवृत्तं सुकूरं रामरावणयोस्तदा । सुमहदद्वैरथं युद्धं सर्वलोकभयावहम् ॥ १
- ततो राक्षससैन्यं च हरीणां च महद्बलम् । प्रगृहीतप्रहरणं निश्चेष्टं समतिष्ठत ॥ २
- संप्रयुद्धौ ततो दृष्ट्वा बलवन्नरराक्षसौ । व्याक्षिप्तहृदयाः सर्वे परं विस्मयमागताः ॥ ३
- नानाप्रहरणैर्व्यग्रैर्भुजैर्विस्मितबुद्धयः । तन्धुः प्रेक्ष्य च संग्रामं नाभिजघ्नुः परम्परम् ॥ ४
- रक्षसां रावणं चापि वानराणां च राघवम् । पश्यतां विस्मिताक्षाणां सैन्यं चित्रमिवाबभौ ॥ ५
- तौ तु तत्र निमित्तानि दृष्ट्वा गवणराघवौ । कृतबुद्धी स्थिरामर्षो युयुधाते ह्यभीतवत् ॥ ६
- जेतव्यमिति काकुत्स्थो मर्तव्यमिति रावणः । धृतौ स्ववीर्यमर्वस्वं युद्धेऽदर्शयतां तदा ॥ ७
- ततः क्रोधाद्दशग्रीवः शरान् संधाय वीर्यवान् । मुमोच ध्वजमुद्दिश्य राघवस्य रथे स्थितम् ॥ ८
- ते शरास्तमनासाद्य पुरंदररथध्वजम् । रथशक्तिं परासृश्य निपेतुर्धरणीतले ॥ ९
- ततो रामोऽभिसंकुद्धश्चापमायम्य वीर्यवान् । कृतप्रतिकृतं कर्तुं मनसा संप्रचक्रमे ॥ १०
- रावणध्वजमुद्दिश्य मुमोच निशितं शरम् । महासर्पमिवामर्षं ज्वलन्तं म्वेन तेजसा ॥ ११
- जगाम स महीं छित्त्वा दशग्रीवध्वजं शरः । स निकृत्तोऽपनद्भूमौ रावणस्य रथध्वजः ॥ १२
- ध्वजस्थोन्मथनं दृष्ट्वा रावणः सुमहाबलः । संप्रदीप्तोऽभवत् क्रोधादमर्षान् प्रददन्निव ॥ १३
- स रोषवशमापन्नः शरवर्षं महद्बभूव । रामस्य तुरगान् दीप्तैः शरैर्विव्याध रावणः ॥ १४
- ते विद्धा हरयस्तत्र नाम्बलन्नापि बभ्रुः । बभूवुः स्वस्थहृदयाः पद्मनालैरिवाहताः ॥ १५
- तेषामसंग्रमं दृष्ट्वा वाजिनां रावणस्तदा । भूय एव सुसंकुद्धः शरवर्षं मुमोच ह ॥ १६
- गदाश्च परिघाश्चैव चक्राणि मुमलानि च । गिरिशृङ्गाणि वृक्षांश्च तथा शूलपरश्वधान् ॥ १७
- मायाविहिनमेतत्तु शम्भुवर्षमपातयत् । तुमुलं त्रासजननं भीमं भीमप्रतिस्वनम् ॥ १८
- तद्वर्षमभवद्युद्धे नैकशस्त्रमयं महत् । विमुच्य राघवरथं समन्ताद्गानरे बले ॥ १९
- सायकैरंतरिक्षं च चकाराशु निरन्तरम् । सहस्रशस्ततो बाणानश्रान्तहृदयोद्यमः ॥ २०
- मुमोच च दशग्रीवो निःसङ्गेनान्तरात्मना । व्यायच्छमानं तं दृष्ट्वा तत्परं रावणं रणे ॥ २१
- प्रहसन्निव काकुत्स्थः संदधे सायकान्शितान् । स मुमोच ततो बाणान् रणे शतसहस्रशः ॥

तान् दृष्ट्वा रावणश्चक्रे स्वशरैः खं निरन्तरम् । ततस्ताभ्यां प्रमुक्तेन शरवर्षेण भास्वता ॥ २३
 शरबद्धमिवाभाति द्वितीयं भास्वदम्बरम् । नानिमित्तोऽभवद्बाणो नातिभेत्ता न निष्फलः ॥२४
 अन्योन्यमभिसंहत्य निपेतुर्धरणीतले । तथा विसृजतोर्बाणान् रामरावणयोर्मृधे ॥ २५
 प्रायुध्यतामविच्छिन्नमस्यन्तौ सव्यदक्षिणम् । चक्रतुश्च शरौघैस्तौ निरुच्छ्वासमिवाम्बरम् ॥२६
 रावणस्य हयान् रामो हयान् रामस्य रावणः । जघ्नतुस्तौ तथान्योन्यं कृतानुकृतकारिणौ ॥
 एवं तु तौ सुसंकुद्धौ चक्रतुर्युद्धमद्भुतम् । मुहूर्तमभवद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् ॥ २८
 प्रयुध्यमानौ समरे महाबलौ शितैः शरै रावणलक्ष्मणाग्रजौ ।
 ध्वजावपानेन स राक्षसाधिपो भृशं प्रचुक्रोध तदा रघूत्तमे ॥ २९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे रावणध्वजोन्मथनं नाम नवोत्तरशततमः सर्गः

दशोत्तरशततमः सर्गः^१

रावणैकशतशिरश्छेदनम्

तौ तदा युध्यमानौ तु समरे रामरावणौ । ददृशुः सर्वभूतानि विस्मितेनान्तराल्मना ॥ १
 अर्दयन्तौ तु समरे तयोस्तौ म्यन्दनोत्तमौ । परस्परमभिक्रुद्धौ परस्परमभिद्रुतौ ॥ २
 परस्परवधे युक्तौ घोररूपौ बभूवतुः । मण्डलानि च वीथीश्च गतप्रत्यागतानि च ॥ ३
 दर्शयन्तौ बहुविधां मृतमारभ्यज्रां गतिम् । अर्दयन् रावणं रामो राघवं चापि रावणः ॥ ४
 गतिवेगं समापन्नौ प्रवर्तननिवर्तने । क्षिपतोः शरजालानि तयोस्तौ स्यन्दनोत्तमौ ॥ ५
 चेरतुः संयुगमर्द्दा सासारौ जलदौ यथा । दर्शयित्वा तथा तौ तु गतिं बहुविधां रणे ॥ ६
 परस्परस्याभिसुखौ पुनरवावतस्थतुः । ध्रुगं धुरेण रथयोर्वक्त्रं वक्त्रेण वाजिनाम् ॥ ७
 पताकाश्च पताकाभि समेयुः स्थितयोस्तदा । रावणस्य ततो रामो धनुर्मुक्तैः शितैः शरैः ॥ ८
 चतुर्भिश्चतुरो दीप्तैर्हयान् प्रत्यपमर्षयत् । स क्रोधवशमापन्नो हयानामपसर्पणे ॥ ९
 मुमोच निशितान् बाणान् राघवाय निशाचरः । सोऽतिविद्धो बलवता दशग्रीवेण राघवः ॥
 जगाम न विकारं च न चापि व्यथितोऽभवत् । चिक्षेप च पुनर्बाणान् वज्रपातसमस्वनान् ॥
 सारथिं वज्रहस्तस्य समुद्दिश्य निशाचरः । मानलेस्तु महावेगाः शरीरं पतिताः शराः ॥ १२
 न सूक्ष्ममपि संमोहं व्यथां वा प्रददुर्युधि । तथा धर्षणया क्रुद्धो मातलेर्न तथात्मनः ॥ १३

१. अत्र सर्गमेदकरणं तिलकाननुमतम् ।

पश्यद्भिरनिमेषणम् । भूमिष्ठैः कपिरक्षोभिः खस्थैर्वा

१. अस्यानन्तरम्—नान्तरे ददृशे किञ्चिन् देवदानवैः ॥—इति क. घ. ।

चकार शरजालेन राघवो विमुखं रिपुम् । विंशतं त्रिंशतं षष्टिं शतशोऽथ सहस्रशः ॥	१४
मुमोच राघवो वीरः सायकान् स्यन्दने रिपोः । रावणोऽपि ततः क्रुद्धो रथस्थो राक्षसेश्वरः ॥	
गदामुसलवर्षेण रामं प्रत्यर्दयद्रणे । तत्प्रवृत्तं महाद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् ॥	१६
गदानां मुसलानां च परिघाणां च निःस्वनैः । शराणां पुद्गपातैश्च क्षुभिताः सप्त सागराः ॥	
क्षुब्धानां सागराणां च पानालतलवासिनः । व्यथिताः पन्नगाः सर्वे दानवाश्च सहस्रशः ॥	१८
चकम्पे मेदिनी कृत्वा सशैलवनकानना । भास्करो निष्प्रभश्चासीन्न ववौ चापि मारुतः ॥	१९
ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । चिन्तामापेदिरे सर्वे सर्किनरमहोरगाः ॥	२०
स्वस्ति गोब्राह्मणेभ्योऽस्तु लोकास्तिष्ठन्तु शाश्वताः । जयतां राघवः संख्ये रावणं राक्षसेश्वरम् ॥	
एवं जपन्तोऽपश्यंस्ते देवाः सर्षिगणास्तदा । रामरावणयोर्युद्धं सुघोरं रोमहर्षणम् ॥	२२
गन्धर्वाप्सरसां सङ्घा दृष्ट्वा युद्धमनूपमम् । गगनं गगनाकारं सागरः सागरोपमः ॥	२३
रामरावणयोर्युद्धं रामरावणयोरिव । एवं ब्रुवन्तो ददृशुस्तद्युद्धं रामरावणम् ॥	२४
ततः क्रुद्धो महाबाहू रघूणां कीर्तिवर्धनम् । संधाय धनुषा रामः क्षुमाशीविषोपमम् ॥	२५
रावणस्य शिरोऽच्छिन्दच्छ्रीमज्ज्वलितकुण्डलम् । तच्छिरः पतितं भूमौ दृष्टं लोकैस्त्रिभिस्तदा ॥	
तस्यैव सदृशं चान्यद्रावणस्योत्थितं शिरः । तत्क्षिप्रं क्षिप्रहस्तेन रामेण क्षिप्रकारिणा ॥	२७
द्वितीयं रावणशिर्गच्छिन्नं संयति सायकैः । छिन्नमात्रं तु तच्छीर्षं पुनर्गन्तुं म्म दृश्यते ॥	२८
तदप्यशनिसंकाशैश्छिन्नं रामेण सायकैः । पृथमेकगतं छिन्नं शिर्गमां तुल्यवर्चसाम् ॥	२९
न चैव रावणस्यान्तो दृश्यते जीविनक्षये । ततः सर्वास्त्रविद्वीरः कौमल्यानन्दवर्धनः ॥	३०
मार्गणैर्बहुभिर्युक्तश्चिन्तयामाम राघवः । मारीचो निहतो यैस्तु ग्वरो यैस्तु सदृषणः ॥	३१
क्रौञ्चारण्ये विगधस्तु कबन्धां दण्डकावने । यैः साला गिरयो भन्ना वाली च क्षुभितोऽम्बुधिः ^१ ॥	
त इमे सायकाः सर्वे युद्धे प्रात्ययिका मम । किं नु तत्काणं येन रावणे मन्दतेजसः ॥	३३
इति चिन्तापरश्चासीदप्रमत्तश्च संयुगे । वर्षं शरवर्षाणि राघवो रावणोरसि ॥	३४
रावणोऽपि ततः क्रुद्धो रथस्थो राक्षसेश्वरः । गदामुसलवर्षेण रामं प्रत्यर्दयद्रणे ॥	३५
तत्प्रवृत्तं महाद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् । अन्तरिक्षे च भूमौ च पुनश्च गिरिमूर्धनि ॥	३६
देवदानवयक्षाणां पिशाचोरगगक्षसाम् । पश्यतां तन्महद्युद्धं सर्वरात्रमवर्तत ॥	३७
नैव रात्रं न दिवसं न मुहूर्तं न च क्षणम् । रामरावणयोर्युद्धं विराममुपगच्छति ॥	३८

दशरथसुतराक्षसेन्द्रयोर्यमनवेक्ष्य रणे स राघवस्य ।

सुरवररथसारथिर्महान् रणगतमेनमुवाच वाक्यमागु ॥

३९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे रावणैकशतशिरश्छेदनं नाम दशोत्तरशततमः सर्गः

एकादशोत्तरशततमः सर्गः

पौलस्त्यवधः

- अथ संस्मारयामास राघवं मातलिम्नदा । अजानन्निव किं वार त्वमेनमनुवर्तसे ॥ १
- विसृजास्मै वधाय त्वमस्त्रं पैतामहं प्रभो । विनाशकालः कथितो यः सुरैः सोऽद्य वर्तते ॥ २
- ततः संस्मारितो रामस्तेन वाक्येन मातलेः । जग्राद स शरं दीप्तं निःश्रमन्तमिवोरगम् ॥ ३
- यमस्मै प्रथमं प्रादादगम्यो भागवानृषिः । ब्रह्मदत्तं महाबाणममोघं युधि वीर्यवान् ॥ ४
- ब्रह्मणा निर्मितं पूर्वमिन्द्रार्थमभिमनौजसा । दत्तं सुरपतेः पूर्वं त्रिलोकजयकाङ्क्षिणः ॥ ५
- यस्य वाजेषु पवनः फले पावकभास्करौ । शरीरभाकाशमयं गौरवे मेरुमन्द्रौ ॥ ६
- जाज्वल्यमानं वपुषा मुपुङ्गं हेमभूषितम् । तेजसा सर्वभूतानां कृतं भास्करवर्चसम् ॥ ७
- सधूममिव कालाग्निं दीप्तमार्शाविषं यथा । परनागाश्वबृन्दानां भेदनं क्षिप्रकारिणम् ॥ ८
- द्वाराणां परिघाणां च गिरीणामपि भेदनम् । नानारुधिरसिक्ताङ्गं भेदोद्विग्नं मुदारुणम् ॥ ९
- वज्रमारं महानादं नानामर्मतिदाग्णम् । सर्ववित्रामनं भीमं श्रमन्तमिव पन्नगम् ॥ १०
- कङ्कगृध्रबकानां च गोमायुगणरक्षसाम् । नित्यं भक्ष्यप्रदं युद्धे यमरूपं भयायहम् ॥ ११
- नन्दनं वानरन्द्राणां रक्षसागवसादनम् । वाजितं विविधैर्वाजैश्चारुचित्रैर्गरुत्मतः ॥ १२
- तमुत्तमेपुं लोकानामिध्वाकुभयनाशनम् । द्विषतां कीर्तिर्गणं प्रहर्षकरमात्मनः ॥ १३
- अभिमन्थ्य ततो रामभ्तं महैपुं महाबलः । वेदपोक्तेन विधिना संदधे कार्मुके बली ॥ १४
- तस्मिन् संधीयमाने तु राघवेण शरोत्तमे । सर्वभूतानि वित्रेसुश्चाल च वसुंधरा ॥ १५
- स रावणाय संक्रुद्धो भृशमायस्य कार्मुकम् । चित्रेषु परमायत्तस्तं शरं मर्मघातिनम् ॥ १६
- स वज्र इव दुर्धर्षो वज्रिबाहुविसर्जितः । कृतान्त इव चावार्यो न्यपतद्रावणोरसि ॥ १७
- स विसृष्टो महावेगः शरीरान्तकरः शरः । बिभेद हृदयं तस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥ १८
- रुधिराक्तः स वेगेन जीवितान्तकरः शरः । रावणस्य हरन् प्राणान् विवेश धरणीतलम् ॥ १९
- स शरो राघवं हत्वा रुधिरार्द्राकृतच्छविः । कृतकर्मा निभृतवत् स्वतूणी पुनरागमत् ॥ २०
- तस्य हस्ताद्धतस्याशु कार्मुकं तत्ससायकम् । निपपात सह प्राणैर्भ्रश्यमानस्य जीवितात् ॥ २१
- गतासुर्भीमवेगस्तु नैर्ऋतेन्द्रो महाद्युतिः । पपात स्यन्दनाद्भूमौ वृत्रो वज्रहतो यथा ॥ २२

तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ हतशेषा निशाचराः । हतनाथा भयत्रस्ताः सर्वतः संपदुद्भुवुः ॥	२३
नर्दन्तश्चाभिपेतुस्तान् वानरा द्रुमयोधिनः । दशग्रीववधं दृष्ट्वा विजयं राघवस्य च ॥	२४
अर्दिता वानरैर्हृष्टैर्लङ्कामभ्यपतन् भयात् । गताश्रयत्वात् करुणैर्बाष्पप्रस्रवणैर्मुखैः ॥	२५
ततो विनेदुः संहृष्टा वानरा जितकाशिनः । वदन्तो राघवजयं रावणस्य च तद्वधम् ॥	२६
अथान्तरिक्षे व्यनदत् सौम्यस्त्रिदशदुन्दुभिः । दिव्यगन्धवहस्तत्र मारुतः सुसुखं ववौ ॥	२७
निपपातान्तरिक्षाच्च पुष्पवृष्टिस्तदा भुवि । किरन्ती राघवरथं दुरवापा मनोरमा ॥	२८
राघवस्तवसंयुक्ता गगनेऽपि न शुश्रुवे । साधु साध्विति वागभ्या दैवतानां महात्मनाम् ॥	२९
आषिवेश महाहर्षो देवानां चारणैः सह । रावणे निहते रौद्रे सर्वलोकभयङ्करे ॥	३०
ततः सकामं सुग्रीवमङ्गदं च महाबलम् । चकार राघवः प्रीतो हत्वा राक्षसपुङ्गवम् ॥	३१
ततः प्रजग्मुः प्रशमं मरुद्गणा दिशः प्रसेदुर्विमलं नभोऽभवत् ।	
मही चकम्पे न हि मारुनो ववौ स्थिरप्रभश्चाप्यभवद्दिवाकरः ॥	३२
ततस्तु सुग्रीवविभीषणादयः सुहृद्विशेषाः सहलक्ष्मणास्तदा ।	
समेत्य हृष्टा विजयेन राघवं रणेऽभिरामं विधिना ह्यपूजयन् ॥	३३
स तु निहतरिपुः स्थिरप्रतिज्ञः म्वजनबलाभिवृतो रणे रराज ।	
रघुकुलनृपनन्दनो महौजास्त्रिदशगणैरभिसंवृतो यथेन्द्रः ॥	३४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे पौलस्त्यवधो नाम एकदशोत्तरशततमः सर्गः.

द्वादशोत्तरशततमः सर्गः

विभीषणविलापः

भ्रातरं निहतं दृष्ट्वा शयानं रामनिर्जितम् । शोकवेगपरीतात्मा विललाप विभीषणः ॥	१
वीर विक्रान्त विख्यात विनीत नयकांविद् । महार्हशयनोपेन किं शेषेऽद्य हतो भुवि ॥	२
विक्षिप्य दीर्घां निश्चेष्टौ भुजावद्भृशतौ । मकुटेनापवृत्तेन भास्कराकारवर्चसा ॥	३
तदिदं वीर संप्राप्तं मया पूर्वं समीरितम् । काममोहपरीतस्य यत्ते न रुचितं वचः ॥	४
यन्न दर्पात् प्रहस्तो वा नेन्द्रजिन्नापरे जनाः । न कुम्भकर्णाऽतिरथो नातिकायो नरान्तकः ॥५	
न स्वयं त्वमन्येथास्तस्योदकांऽयमागतः । गतः सेतुः सुनीतानां गतो धर्मस्य विग्रहः ॥	६
गतः सत्त्वस्य संक्षेपः प्रस्तावानां गतिर्गता । आदित्यः पतितो भूमौ ममस्तमसि चन्द्रमाः ॥७	

चित्रभानुः प्रशान्तार्चिर्व्यवसायो निरुद्यमः । अस्मिन्नपतिते भूमौ वीरे शस्त्रभृतां वरे ॥	८
किं शेषमिव लोकस्य हतवीरस्य सांप्रतम् । रणे राक्षसशार्दूले प्रसुप्त इव पांसुषु ॥	९
धृतिप्रवालः प्रसहाग्र्यपुपुस्तपोबलः शौर्यनिबद्धमूलः ।	
रणे महान् राक्षसराजवृक्षः संमर्दितो राघवमारुतेन ॥	१०
तेजोविषाणः कुलवंशवंशः कोपप्रमादापरगात्रहस्तः ।	
इक्ष्वाकुसिंहावगृहीतदेहः सुप्तः क्षितौ रावणगन्धहस्ती ॥	११
पराक्रमोत्साहविजृम्भितार्चिर्निश्वासधूमः स्वबलप्रतापः ।	
प्रतापवान् संयति राक्षसाम्निर्निर्वापितो गमपयोधरेण ॥	१२
सिंहर्क्षालङ्गलककृद्विषाणः पगर्गिजद्वन्धनगन्धहस्ती ।	
रक्षोवृषश्चापलवर्णचक्षुः क्षितीश्वरग्न्याग्रहस्तोऽवसन्नः ॥	१३
वदन्तं हेतुगद्वाक्यं परिमृष्टार्थनिश्चयम् । रामः शोकमभाविप्रमित्युवाच विभीषणम् ॥	१४
नायं विनष्टो निश्चेष्टः समरे चण्डविक्रमः । अन्युन्नतमहोत्साहः पतितोऽयमशङ्कितः ॥	१५
नैवं विनष्टाः शोच्यन्ते क्षत्रधर्ममवस्थिताः । वृद्धिमाशंसमाना ये निपतन्ति रणाजिरे ॥	१६
येन मेन्द्राम्बयो लंकास्त्रासिता युधि धीमता । तस्मिन् कालसमायुक्ते न कालः परिशोचितुम् ॥	
नैकान्तविजयो युद्धे भूतपूर्वः कदाचन । परैर्वा अन्यते वीरः परान् वा हन्ति संयुगे ॥	१८
इयं हि पूर्वं संदिष्टा गतिः क्षत्रिधर्ममता । क्षत्रियो निःशङ्कः संख्ये न शोच्य इति निश्चयः ॥	
तदेवं निश्चयं दृष्ट्वा तत्त्वमास्थाय विज्वरः । यदि नानन्तरं कार्यं कल्प्यं तदनुचिन्तय ॥	२०
तमुक्तवाक्यं विक्रान्तं राजपुत्रं विभीषणम् । उवाच शोकसंतप्तो भ्रातुर्हितमनन्तरम् ॥	२१
योऽयं विमर्देषु न भग्नपूर्वः सुरैः समेतैः सः वासवेन ।	
भयन्तमासाद्य रणे विभग्नो वेलामिवासाद्य यथा समुद्रः ॥	२२
अनेन दत्तानि सुपूजितानि भुक्ताश्च भोगा निभूताश्च भृत्याः ।	
धनानि मित्रेषु समर्पितानि वैराण्यमित्रेषु च यापितानि ॥	२३
एषोहिताग्निश्च महातपाश्च वेदान्तगः कर्मसु चाग्र्यवीर्यः ।	
एतस्य यत् प्रेतगतस्य कृत्यं तत्कर्तुमिच्छामि तव प्रसादात् ॥	२४
स तस्य वाक्यैः करुणैर्महात्मा संबोधितः साधु विभीषणेन ।	
आज्ञापयामास नरेन्द्रसूनुः स्वर्गीयमाधानमदीनसत्त्वः ॥	२५
मरणान्तानि वैराणि निर्वृत्तं नः प्रयोजनम् । क्रियतामस्य संस्कारो ममाप्येष यथा तव ॥	२६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे विभीषणविलापो नाम द्वादशोत्तरशततमः सर्गः

त्रयोदशोत्तरशततमः सर्गः

रावणान्तः पुरपरिदेवनम्

रावणं निहतं श्रुत्वा राघवेण महात्मना । अन्तःपुराद्विनिष्पेतू राक्षस्यः शोककर्षिताः ॥ १
 वार्यमाणाः सुबहुशो वेष्टन्त्यः क्षितिपांसुषु । विमुक्तकेश्यो दःस्वार्ता गावो वत्सहता इव ॥ २
 उत्तरेण विनिष्क्रम्य द्वारेण सह राक्षसैः । प्रविश्यायोधनं घोरं विचिन्वत्यो हतं पतिम् ॥ ३
 आर्यपुत्रेतिवादिन्यो हा नाथेति च सर्वशः । परिपेतुः कबन्धाङ्गां महीं शोणितकर्दमाम् ॥ ४
 ता बाष्पपरिपूर्णाक्ष्यो भर्तृशोकपराजिताः । करेण्व इव नर्दन्त्यो विनेदुर्हतयूथपाः ॥ ५
 ददृशुस्तं महावीर्यं महाकायं महाद्युतिम् । रावणं निहतं भूमौ नीलाञ्जनचयोपमम् ॥ ६
 ताः पतिं सहसा दृष्ट्वा शयानं रणपांसुषु । निपेतुस्तस्य गात्रेषु च्छिन्ना वनलता इव ॥ ७
 बहुमानात् परिष्वज्य काचिदेनं रुरोद ह । चरणौ काचिदालिङ्ग्य काचित् कण्ठेऽवलम्ब्य च ॥
 उद्धृत्य च भुजौ काचिद्भूमौ स्म परिवर्तते । हतस्य वदनं दृष्ट्वा काचिन्मोहमुपागमत् ॥ ९
 काचिदङ्गे शिरः कृत्वा रुरोद मुखमाक्षती । स्नापयन्ती मुखं बाष्पैस्तुषारैरिव पङ्कजम् ॥ १०
 एवमार्ताः पतिं दृष्ट्वा रावणं निहतं भुवि । चुक्रुशुर्बहुधा शोकाद्भूयस्ताः पर्यदेवयन् ॥ ११
 येन वित्रासितः शक्रो येन वित्रासितो यमः । येन वैश्रवणो राजा पुष्पकेण वियोजितः ॥ १२
 गन्धर्वाणामृषीणां च सुराणां च महात्मनाम् । भयं येन महद्दत्तं सोऽयं शेते रणे हतः ॥ १३
 असुरेभ्यः सुरेभ्यो वा पन्नगेभ्योऽपि वा तथा । न भयं यो विजानाति तस्येदं मानुपाद्भयम् ॥
 अवध्यो देवतानां यस्तथा दानवरक्षसाम् । हतः सोऽयं रणे शेते मानुषेण पदातिना ॥ १५
 यो न शक्यः सुरैर्हन्तुं न यक्षैर्नासुरैस्तथा । सोऽयं कश्चिद्विवासत्त्वा मृत्युं मर्त्येन लम्बितः ॥
 एवं वदन्त्यो बहुधा रुरुदुन्मस्य ताः स्त्रियः । भूय एव च दुःस्वार्ता विलेपुश्च पुनः पुनः ॥ १७
 अशृण्वता च मुहृदां सततं हितवादिनाम् । मरणायाहता सीता घातिताश्च निशाचराः ॥ १८
 ण्ताः सममिदानीं ते वयमात्मा च पातिनाः । ब्रुवाणोऽपि हितं वाक्यमिष्टो भ्राता विभीषणः ॥
 धृष्टं परुषितां मोहात्त्वयात्मवधकाङ्क्षिणा । यदि निर्यातिता ते स्यात्सीता रामाय मैथिली ॥
 न नः स्याद्यसनं घोरमिदं मूलहरं महत् । वृत्तकामो भवेद्भ्राता रामो मित्रकुलं भवेत् ॥ २१
 वयं चाविधवाः सर्वाः सकामा न च शत्रवः । त्वया पुनर्नृशंसेन सीतां संरुन्धता बलात् ॥ २२
 राक्षसा वयमान्मा च त्रयं तुल्यं निपातितम् । न कामकारः कामं वा तव राक्षसपुङ्गव ॥ २३
 दैवं चेष्टयते मवं हतं दैवेन हन्यते । वानराणां विनाशोऽयं रक्षसां च महाहवे ॥ २४

तव चैवमहाबाहो दैवयोगादुपागतः । नैवार्थेन न कामेन विक्रमेण न चाज्ञया ॥ २५
शक्या दैवगतिलोके निवर्तयितुमुद्यता । विलेपुरेवं दीनास्ता राक्षसाधिपयोषितः ॥ २६
कुर्य इव दुःस्वार्ता बाष्पपर्याकुलेक्षणाः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे रावणान्तःपुरपरिदेवनं नाम त्रयोदशोत्तरशततमः सर्गः

चतुर्दशोत्तरशततमः सर्गः

मन्दोदरीविलापः

तास्तां विलपमानानां तथा राक्षसयोषिताम् । ज्येष्ठा पत्नी प्रिया दीना भर्तारं समुदैक्षत ॥ १
दशग्रीवं हतं दृष्ट्वा रामेणाचिन्त्यकर्मणा । पतिं मन्दोदरी तत्र कृपणा पर्यदेवयत् ॥ २
ननु नाम महाभाग तव वैश्रवणानुज । क्रुद्धस्य प्रमुखे स्थातुं त्रस्यत्यपि पुरन्दरः ॥ ३
ऋषयश्च महीदेवा गन्धर्वाश्च यशस्विनः । ननु नाम तवोद्वेगाच्चारणाश्च दिशो गताः ॥ ४
स त्वं मानुषमात्रेण रामेण युधि निर्जितः । न व्यपत्रपसे राजन् किमिदं राक्षसर्षभ ॥ ५
कथं त्रैलोक्यमाक्रम्य श्रिया वीर्येण चान्वितम् । अविषह्यं जघान त्वां मानुषो वनगोचरः ॥ ६
मानुषाणामविषये चरतः कामरूपिणः । विनाशस्तव रामेण संयुगे नोपपद्यते ॥ ७
न चैतत् कर्म गमस्य श्रद्धानि चमूगवे । सर्वतः समुपेतस्य तव तेनाभिमर्शनम् ॥ ८
यदैव च जनस्थाने राक्षसैर्बहुभिर्वृतः । खरस्तव हतो भ्राता तथैवासौ न मानुषः ॥ ९
यदैव नगरी लङ्कां दुष्प्रवेशां सुरैरपि । प्रविष्टो हनुमान् वीर्यात्तदैव व्यथिता वयम् ॥ १०
यदैव वानरैर्घोरैर्बद्धः सेतुर्भ्रह्मणवे । तदैव हृदयेनाहं शङ्के रामममानुषम् ॥ ११
अथवा रामरूपेण कृतान्तः स्वयमागतः । मायां तव विनाशाय विधायाप्रतितर्किताम् ॥ १२
अथवा वासवेन त्वं धर्षितोऽसि महाबल । वामवस्य कुतः शक्तिस्त्वां द्रष्टुमपि संयुगे ॥ १३
व्यक्तमेष महायोगी परमात्मा सनातनः । अनादिमध्यनिधनो महतः परमो महान् ॥ १४
तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः । श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीरजय्यः शाश्वतो ध्रुवः ॥ १५
मानुषं वपुरस्थाय विष्णुः सत्यपराक्रमः । सर्वैः परिवृतो देवैर्वानरत्वमुपागतैः ॥ १६
सर्वलोकेश्वरः साक्षाल्लोकानां हितकाम्यया । सराक्षसपरीवारं हतवांस्त्वां महाद्युतिः ॥ १७
इन्द्रियाणि पुरा जित्वा जितं त्रिभुवनं त्वया । स्मग्द्विरिव तद्वैरमिन्द्रियैरेव निर्जितः ॥ १८
क्रियतामविरोधश्च राघवेणेति यन्मया । उच्यमानो न गृह्णासि तस्येयं व्युष्टिरागता ॥ १९
अकस्माच्चामिकामोऽसि सीतां राक्षसपुङ्गव । ऐश्वर्यस्य विनाशाय देहस्य स्वजनस्य च ॥ २०
अरुन्धत्या विशिष्टां तां रोहिण्याश्चापि दुर्मते । सीतां धर्षयता मान्यां त्वया ह्यसदृशं कृतम् ॥

वसुधायाश्च वसुधां श्रियः श्री भर्तृवत्सलाम् । सीतां सर्वानवद्याङ्गीमरण्ये विजने शुभाम् ॥ २२
 आनयित्वा तु तां दीनां छद्मनात्मस्वदूषण । अप्राप्य चैव तं कामं मैथिलीसंगमे कृतम् ॥ २३
 पतिव्रतायास्तपसा नूनं दग्धोऽसि मे प्रभो । तदैव यन्न दग्धस्त्वं धर्षयंस्तनुमध्यमाम् ॥ २४
 देवा विभ्यति ते सर्वे सेन्द्राः साम्निपुरोगमाः । अवश्यमेव लभते फलं पापस्य कर्मणः ॥ २५
 घोरं पर्यागते काले कर्ता नास्त्यत्र संगयः । शुभकृच्छ्रुभमाम्नोति पापकृत पापमश्नुते ॥ २६
 विभीषणः सुखं प्राप्तस्त्वं प्राप्तः पापमीदृशम् । सन्त्यन्याः प्रमदास्तुभ्यं रूपेणाभ्यधिकान्ततः ॥
 अनङ्गवशमापन्नस्त्वं तु मोहान्न बुध्यसे । न कुलेन न रूपेण न दाक्षिण्येन मैथिली ॥ २८
 मयाधिका वा तुल्या वा त्वं नु मोहान्न बुध्यसे । सर्वथा सर्वभूतानां नास्ति मृत्युरलक्षणः २९
 तव तावदयं मृत्युर्मैथिलीकृतलक्षणः । सीतानिमित्तजो मृत्युस्त्वया दृग्दुपाहृतः ॥ ३०
 मैथिली मह गमेण विशोका विहरिष्यति । अल्पपुण्या त्वहं घोरं पतिना शोकसागरं ॥ ३१
 कैलासे मन्डरे मेरौ तथा चैत्ररथे वने । देवोद्यानेषु सर्वेषु विहत्य सतिता त्वया ॥ ३२
 विमानेनानुरूपेण या याम्यतुल्या श्रिया । पश्यन्ती विविधान् देशान्तास्तांश्चित्रमगम्बरा ॥
 अंगिता कामभोगेभ्यः साम्नि वीर वधात्तव । मैवान्येवासि संवृत्ता धिभ्राजां चञ्चलाः श्रिय ॥
 हा गजन् सुकुमारं ते सुभ्रु सुत्वक् समुन्नमम् । कान्तिश्रीद्युतिभिस्सुव्यमिन्दुपद्मदिवाकरैः ॥
 किरीटकटोज्ज्वलितं ताम्राम्यं दीप्तकण्डलम् । मदव्याकुललोलोलाक्षं भृता यत्पाननमिषु ॥ ३६
 विविधमन्थरं चारु रत्नगुम्फितकथं शुभम् । तदेवाय तत्रेदं हि वक्त्रं न भ्रात्रे प्रभो ॥ ३७
 गममायकनिर्मले मित्तं रधिगविव्रवै । दिशीर्णमेदोमस्तिष्कं शङ्खं स्यन्दनरेणुभिः ॥ ३८
 हा पश्चिमा मे सप्राप्ता दशा वैधव्यकारिणी । या मयार्मान् संवृद्धा कदाचिदपि मन्दया ॥ ३९
 पिता दानवगजां मे भर्ता मे राक्षसेश्वर । पुत्रो मे अकनिर्जना इत्येवं गर्विता भृशम् ॥ ४०
 दत्ताग्निमर्दनाः शूराः प्रख्यातवल्गोरुवा । आकुलश्चिद्वया नाथा ममेत्यामीन्मर्तर्हृदा ॥ ४१
 तेषामेवंप्रभावाणां युष्माकं राक्षसर्षभ । कथं भयमसंबुद्धं मानुषादिदमागतम् ॥ ४२
 श्लिग्धेन्द्रनीलनीलं नु प्राङ्गुशैलोपमं मदन । कण्ठगङ्गाद्वैदृथमुक्तादामभ्रगुज्ज्वलम् ॥ ४३
 कान्त विहारोप्वधिकं दीप्तं संग्रामभूमिषु । भात्याभ्रगणभाभिर्यद्विद्युद्धिरिव तोयदः ॥ ४४
 तदेवाद्य शरीरं ते तालैर्नैर्नैर्कं शरैश्चितम् । पुनर्दुर्लभसंस्पर्शं परिष्वक्तुं न शक्यते ॥ ४५
 श्वाविदः शल्यैर्यद्दृष्टाणैर्लभैर्निरन्तरम् । स्वर्पितैर्मर्मसु भृशं संछिन्नखायुबन्धनम् ॥ ४६
 क्षिनौ निपतितं राजश्यावं नधिग्मच्छवि । वज्रप्रहागभिहतो विकीर्ण इव पर्वतः ॥ ४७
 हा स्वप्नः मत्यमेवेदं त्वं गमेण कथं हत । त्वं मृत्योरपि मृत्युः स्याः कथं मृत्युवशं गतः ॥ ४८
 त्रैलोक्यवसुभोक्तारं त्रैलोक्योद्वेगदं मदन । जेतारं लोकपालानां क्षेतारं शंकरस्य च ॥ ४९
 दसानां निगङ्गीताग्माविकृतपगक्रमम् । लोकश्रोभयितारं च नादैर्भूतविराविणम् ॥ ५०

ओजसा दृषवाक्यानां वक्तारं रिपुसंनिधौ । म्वयथभृत्यवर्गाणां गोप्तारं भीमविक्रमम् ॥ ५१
 हन्तारं दानवेन्द्राणां यक्षाणां च महम्भशः । निवानकवचानां च संग्रहीतारमीश्वरम् ॥ ५२
 नैकयज्ञविलोप्तारं त्रातारं स्वजनस्य च । धर्मव्यवस्थाभेत्तारं मायान्मष्टारमादवे ॥ ५३
 देवासुरग्नृकन्यानामाहर्तारं ततस्तनः । शत्रुस्त्रीशोकदातारं नेतारं स्वजनस्य च ॥ ५४
 लंकाद्वीपस्य गोप्तारं कर्तारं भीमकर्मणाम् । अस्माकं कामभोगानां दातारं रथिनां वरम् ॥ ५५
 एवंप्रभावं भर्तारं दृष्ट्वा रामेण पातितम् । स्थिरास्मि या देहमिमं धारयामि हतप्रिया ॥ ५६
 शयनेषु महार्हेषु शयित्वा राक्षसेश्वर । इह कस्मात् प्रमुमोऽसि धरण्यां रेणुपाटलः ॥ ५७
 यदा मे तनय शस्तो लक्ष्मणेनेन्द्रजिद्युधि । तदास्म्यभि ना तीव्रमद्य त्वस्मिन्निपातिता ॥ ५८
 नाहं बन्धुजनैर्हीना हीना नाश्वेन तु त्वया । विहीना कामभोगैश्च शोचिष्ये शाश्वती समाः ॥
 प्रपन्नो दीर्घमन्वानं राजन्नद्यमुदुर्गमम् । नय मामपि दुःस्वार्ता न जीविष्ये त्वया विना ॥ ६०
 कस्मात्त्वं मां विनायेह कृपणां गन्तुमिच्छसि । हीना विलपितैर्मन्दा किं वा मां नाभिभाषसे ॥
 दृष्ट्वा न खल्वमि क्रुद्धो मामिहानवकृण्ठिताम् । निर्गतां नगरद्वारात् पद्भ्यामेवागतां प्रभो ॥६२
 पश्येष्टदार दारांस्ते अष्टलज्जावकृण्ठितान् । बाह्यानिपतितान् मर्यान् कथं दृष्ट्वा न कुप्यसि ॥
 अयं क्रीडामहास्तेऽनाथो लालप्यते जनः । न चैनमाश्वासयसे किं वा न बहु मन्यसे ॥ ६४
 याम्ब्वया विधवा गजन कृता नैका कुलस्त्रियः । पतिव्रता धर्मपरा गुरुशुश्रूषणे रता ॥ ६५
 ताभिः शोकाभिनसाभि शप्त परवशं गतः । त्वया विप्रकृताभिर्यत्तदा शप्तं तदागतम् ॥ ६६
 प्रवादः सत्य एवायं त्वां प्रति प्रायशो नृप । पतिव्रतानां नाकस्मात् पतन्त्यश्रूणि भूतले ॥ ६७
 कथं च नाम ते राज्ञ्लोकानाक्रम्य तेजसा । नारीचौर्यमिदं क्षुद्रं कृतं शौण्डीर्यमानिना ॥ ६८
 अपनीयाश्रमाद्रामं यन्मृगच्छद्गना त्वया । आनीता रामपत्नी सा तत्ते कातर्यलक्षणम् ॥ ६९
 कातर्यं च न ते युद्धे कदाचित् संसराम्यहम् । नत्तु भाग्यविपर्यासान्नुनं ते पक्वलक्षणम् ॥ ७०
 अनीतानागतार्थज्ञो वर्तमानविचक्षणः । मैथिलीमाहृतां दृष्ट्वा ध्यात्वा निःश्वस्य चायतम् ॥ ७१
 सत्यवाक् स महाबाहो देवगे मे यदब्रवीत् । सोऽयं राक्षसमुख्यानां विनाशः पर्युपस्थितः ॥७२
 कामक्रोधसमुत्थेन व्यसनेन प्रसङ्गिना । निर्वृतस्त्वत्कृतेऽनर्थः सोऽयं मूलहरो महान् ॥ ७३
 त्वया कृतमिदं सर्वमनाथं रक्षसां कुलम् । न हि त्वं शोचितव्यो मे प्रख्यातबलपौरुषः ॥ ७४
 स्त्रीस्वभावात्तु मे बुद्धिः कारुण्ये परिवर्तते । सुकृतं दुष्कृतं च त्वं गृहीत्वा म्वां गतिं गतः ॥
 आत्मानमनुशोचामि त्वद्वियोगेन दुःखिना । सुहृदां हितकामानां न श्रुतं वचनं त्वया ॥ ७६

भ्रातृणां चापि कात्स्न्येन हितमुक्तं त्वयानघ । हेत्वर्थयुक्तं विधिवच्छ्रेयस्करमदारुणम् ॥ ७७
 विभीषणेनाभिहितं न कृतं हेतुमत्त्वया । मारीचकुम्भकर्णाभ्यां वाक्यं मम पितुस्तदा ॥ ७८
 न श्रुतं वीर्यमत्तेन तस्येदं फल्मीदृशम् । नीलजीमूतसंकाश पीताम्बर शुभाङ्गद ॥ ७९
 स्वगात्राणि विनिक्षिप्य किं शेषे रुधिराप्लुतः । प्रसुप्त इव शोकार्ता किं मां न प्रतिभाषसे ॥
 महावीर्यस्य दक्षस्य संयुगेष्वपलायिनः । यातुधानस्य दौहित्र किं च मां नाभ्युदीक्षसे ॥ ८१
 उत्तिष्ठोत्तिष्ठ किं शेषे प्राप्ते परिभवे नवे । अद्य वै निर्भया लङ्कां प्रविष्टाः सूर्यरश्मयः ॥ ८२
 येन सूदयसे शत्रून् समरे सूर्यवर्चसा । वज्रो वज्रधरम्येव सोऽयं ते सततार्चितः ॥ ८३
 रणे शत्रुप्रहरणो हेमजालपरिष्कृतः । परिषो व्यवकीर्णस्ते बाणैश्छिन्नः सहस्रधा ॥ ८४
 प्रियामिवोपगृह्य त्वं शेषे समरमेदिनीम् । अप्रियामिव कम्पाच्च मां नेच्छस्यभिभाषितुम् ॥ ८५
 धिगस्तु हृदयं यस्या ममेदं न सहस्रधा । त्वयि पञ्चत्वमापन्ने फलने शोकपीडितम् ॥ ८६
 इत्येवं विलपन्त्येव बाष्पव्याकुललोचना । स्नेहावम्कन्नहृदया देवी मोहमुपागमत् ॥ ८७
 कश्मलाभिहता सत्रा बभौ सा रावणोरसि । सन्ध्यानुरक्ते जल्दे दीप्ता विद्युद्दिवासिते ॥ ८८
 तथागतां समुत्पत्य सपत्न्यस्ता भृशानुराः । पर्यवस्थापयामामू रुदत्यो रुदती भृशम् ॥ ८९
 न ते सुविदिता देवि लोकानां स्थितिर्भ्रुवा । दशाविभागपर्याये राज्ञां चञ्चल्या श्रिया ॥ ९०
 इत्येवमुच्यमाना सा सशब्दं प्ररुरोद ह । स्नापयन्ती त्वभिमुखौ स्तनावस्त्राम्बुविस्रवैः ॥ ९१
 एतस्मिन्नन्तरे रामो विभीषणमुवाच ह । संस्कारः क्रियतां भ्रातुः स्त्रियश्चैता निवर्तय ॥ ९२
 तं प्रश्रितस्ततो रामं श्रुतवाक्यो विभीषणः । विमृश्य बुद्ध्या धर्मज्ञो धर्मार्थसहितं वचः ॥ ९३
 रामस्यैवानुवृत्त्यर्थमुत्तरं प्रत्यभाषत । त्यक्तधर्मव्रतं क्रूरं नृशंसमनृतं तथा ॥ ९४
 नाहमहोऽस्मि संस्कर्तुं परदारामिर्शिनम् । भ्रातृरूपो हि मे शत्रुरेष सर्वाहिते रतः ॥ ९५
 रावणो नाहते पूजां पूज्योऽपि गुरुगौरवात् । नृशंस इति मां कामं वक्ष्यन्ति मनुजा भुवि ॥ ९६
 श्रुत्वा तम्यागुणान् सर्वे वक्ष्यन्ति सुकृतं पुनः । तच्छ्रुत्वा परमप्रीतो रामो धर्मभृतां वरः ॥ ९७
 विभीषणमुवाचेदं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् । तवापि मे प्रियं कार्यं त्वत्प्रभावाच्च मे जितम् ॥
 अवश्यं तु क्षमं वाच्यो मया त्वं राक्षसेश्वर । अधर्मानृतसंयुक्तः कामं त्वेष निशाचरः ॥ ९९
 तेजस्वी बलवाब्धूरः संयुगेषु च नित्यशः । शतक्रतुमुखैर्देवैः श्रूयते न पराजितः ॥ १००
 महात्मा बलसंपन्नो रावणो लोकरावणः । मरणान्तानि वैराणि निर्वृत्तं नः प्रयोजनम् ॥ १०१
 क्रियतामस्य संस्कारो ममाप्येष यथा तव । त्वन्सकाशाद्दशग्रीवः संस्कारं विधिपूर्वकम् ॥ १०२
 प्राप्तुमर्हति धर्मज्ञ त्वं यशोभाम्भविष्यसि । राघवस्य वचः श्रुत्वा त्वरमाणो विभीषणः ॥ १०३

संस्कारेणानुरूपेण योजयामास रावणम् । चितां चन्दनकाष्ठानां पद्मकोशीरसंवृताम् ॥ १०४
 ब्राह्मद्या संवेशयांचक्रु राक्षवास्तरणावृताम् । वर्तते वेदविहितो राज्ञो वै पश्चिमः क्रतुः ॥ १०५
 प्रचक्रु राक्षसेन्द्रस्य पितृमेधमनुक्रमम् । वेदिं च दक्षिणप्राच्यां यथास्थानं च पावकम् ॥ १०६
 पृषदाज्येन संपूर्णं स्रुवं सर्वे प्रचिक्षिपुः । पादयोः शकटं प्रादुरन्तरूर्वोरुल्लखलम् ॥ १०७
 दारुपात्राणि सर्वाणि अरणिं चोत्तरारणिम् । दत्त्वा तु मुसलं चान्यद्यथास्थानं विचक्षणाः ॥
 शास्त्रदृष्टेन विधिना महर्षिविहितेन च । तत्र मेध्यं पशुं हत्वा राक्षसेन्द्रस्य राक्षसाः ॥ १०९
 परिस्तरणिकां राज्ञो घृताक्तां समवेशयन् । गन्धैर्माल्यैरलङ्कृत्य रावणं दीनमानसाः ॥ ११०
 विभीषणसहायास्ते वल्लैश्च विविधैरपि । लाजैश्चावकिरन्ति स्म बाष्पपूर्णमुखास्तदा ॥ १११
 ददौ च पावकं तस्य विधियुक्तं विभीषणः । भ्रात्वा चैवार्द्रयम्त्रेण तिलान् दूर्वाभिमिश्रितान् ॥
 उदकेन च संमिश्रान् प्रदाय विधिपूर्वकम् । प्रदाय चोदकं तस्मै मूर्ध्ना चैनं नमस्य च ॥
 ताः स्त्रियोनुनयामास सान्त्वमुक्त्वा पुनः पुनः । गम्यतामिति ताः सर्वा विविशुर्नगरं तदा ॥
 प्रविष्टासु च सर्वाम् राक्षसीषु विभीषणः । रामपार्श्वमुपागम्य तदातिष्ठद्विनीतवत् ॥ ११५
 रामोऽपि सह सैन्येन ससुग्रीवः सलक्ष्मणः । हर्षं लेभे रिपुं हत्वा यथा वृत्तं शतक्रतुः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे मन्दोदरीविलापो नाम चतुर्दशोत्तरशततमः सर्गः

पञ्चदशोत्तरशततमः सर्गः

विभीषणाभिषेकः

ते रावणवधं दृष्ट्वा देवगन्धर्वदानवाः । जग्मुः स्वैः स्वैर्विमानैस्ते कथयन्तः शुभाः कथाः ॥ १

१. अस्यानन्तरम्—ततः प्रविश्य लङ्कां तु राक्षसेन्द्रो विभीषणः । रावणस्याभिहोत्रं च नमामास विनिस्तृतः ॥ स प्रविश्य पुरीं लङ्कां राक्षसेन्द्रो विभीषणः । रावणस्याभिहोत्रं तु निर्यापयति सत्वरम् ॥ शकटान् दारुरूपाणि अग्नीन् वै याजकांस्तथा । तथा चन्दनकाष्ठानि काष्ठानि विविधानि च । अगर्वाणि गु- गन्धीनि गन्धांश्च सुरभींस्तथा । माणमुक्त्वाप्रवालानि निर्यापयति राक्षसः । आजगाम मुहूर्तेन राक्षसैः परि- वारितः ॥ ततो मात्यवता सार्धं क्रियामेव चकार सः । सौवर्णीं शिबिकां दिव्यामारोप्य क्षौमवाससम् ॥ रावणं राक्षसाभीशमश्रुपूर्णमुखा द्विजाः । तूर्यचोषैश्च विविधैः स्तुबद्धिखाभिनन्दिताम् । पताकाभिश्च चित्राभिः स-

मनोभिश्च चित्रिताम् । उत्क्षिप्य शिबिकां तां तु विभीषणपुरोगमाः ॥ दक्षिणाभिमुखाः सर्वे गृह्य काष्ठानि भेजिरे । अग्नयो दीप्यमानास्ते तदाः । तूर्यसमीरिताः ॥ शरणाभिगताः सर्वे पुरस्तात्तस्य ते ययुः । अन्तःपुराणि सर्वाणि रुदमानानि सत्वरम् । पृष्ठतोऽनुययुस्तानि प्रवमानानि सर्वतः ॥ रावणं प्रयते देशे स्थाप्य ते मृशदुःखिताः ॥ -इति पुना ।

२. अस्यानन्तरम्—ततो विमुक्त्वा सशर शरासनं महेन्द्रदत्तं कवचं च तन्महत् । विमुच्य रोषं रिपुनिग्रहात्ततो रामः स सौम्यत्वमपागतोऽरिहा ॥— इति पुना ।

रावणस्य वधं घोरं राघवस्य पराक्रमम् । सुयुद्ध वानराणां च सुग्रीवस्य च मन्त्रितम् ॥	२
अनुरागं च वीर्यं च भारुतेर्लक्ष्मणस्य च । कथयन्तो महाभागा जग्मुर्दृष्ट्वा यथागतम् ॥	३
राघवस्तु रथं दिव्यमिन्द्रदत्तं शिखिप्रभम् । अनुज्ञाय महाभागो मातलिं प्रत्यपूजयत् ॥	४
राघवेणाभ्यनुज्ञातो मातलिः शक्रसारथिः । दिव्यं तं रथमास्थाय दिवमेवारुरोह सः ॥	५
तस्मिंस्तु दिवमारूढे सुरसारथिसत्तमे । राघवः परमप्रीतः सुग्रीवं परिपस्वजे ॥	६
परिप्वज्य च सुग्रीवं लक्ष्मणेन प्रचोदितः । पृज्यमानो हरिश्रेष्ठैर्गजगाम बलालयम् ॥	७
अब्रवीच्च तदा रामः समीपपरिवर्तिनम् । सौमित्रिं सत्त्वसंपन्नं लक्ष्मणं दीसतेजसम् ॥	८
विभीषणमिमं सौम्य लङ्कायामभिषेचय । अनुरक्तं च भक्तं च मम चैवोपकारिणम् ॥	९
एष मे परमः कामो यदीमं गवणानुजम् । लङ्कायां सौम्य पश्येत्समिषिक्तं विभीषणम् ॥	१०
एवमुक्तस्तु सौमित्री राघवेण महात्मना । तथैत्युत्तवा तु मंहृष्टः सौवर्णं घटमाददे ॥	११
तं घटं वानरेन्द्राणां हस्ते दत्त्वा मनोजवान् । आदिदेश मद्यामत्त्वान् समुद्रमल्लिलानये ॥	१२
अतिशीघ्रं ततो गत्वा वानगम्नु महाबलाः । आगनामज्जलं गृह्य समुद्राद्धानरोत्तमाः ॥	१३
ततस्त्वेकं घटं गृह्य संस्थाप्य परनाम्ने । घटेन तत्र सौमित्रिभ्यषिञ्चद्विभीषणम् ॥	१४
लङ्कायां रक्षसां मध्ये राजानं रामशामनात् । विधिना मन्त्रदृष्टेन मुद्गद्रणममावृणम् ॥	१५
अभ्यषिञ्चत् स धर्मात्मा शुद्धात्मानं विभीषणम् । तस्यामात्या जहृपिरे भक्ता ये चास्य राक्षसाः ॥	१६
दृष्ट्वाभिषिक्तं लङ्कायां राक्षमेन्द्रं विभीषणम् । स तद्राज्यं मत्तं प्राप्य गमदत्तं विभीषणः ॥	१७
प्रकृतीः मान्त्वयित्वा च ततो गममुपागमत् । अक्षतान् मोदकाब्जाजान् दिव्याः सुमनसन्तदा ॥	१८
आजहृगृथं संहृष्टाः पौराम्तस्मै निशाचराः । स तान् गृहीत्वा दूर्धर्षो राघवाय न्यवेदयत् ॥	१९
मङ्गल्यं मङ्गलं सर्वं लक्ष्मणाय च वीर्यवान् । कृतकार्यं ममृद्धान् दृष्ट्वा रामो विभीषणम् ॥	२०
प्रतिजग्राह तन्मव नम्यैव प्रियकाश्चराः । तत्र शैलोपमं धीरं प्राञ्जलि पार्श्वतः स्थितम् ॥	२१
अब्रवीद्राघवो वाक्यं हनुमन्तं पुत्रङ्गमम् । अनुमान्य मद्यागजमिमं सौम्य विभीषणम् ॥	२२
गच्छ सौम्य पुरी लङ्कामनुज्ञाप्य यथाविधि । प्रविश्य रावणगृहं विजयेनाभिनन्द्य च ॥	२३
वैदेह्यै मां कुशलिनं समुग्रीवं सलक्ष्मणम् । आचक्ष्व जयतां श्रेष्ठ रावणं च मया हतम् ॥	२४
प्रियमेतदुदाहृत्य मैथिल्यास्त्वं हरीश्वर । प्रतिगृह्य च संदेशमुपावर्तितुमर्हसि ॥	२५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे विभीषणाभिषेको नाम षडशोत्तरशततमः सर्गः

षोडशोत्तरशततमः सर्गः

मैथिलीप्रियनिवेदनम्

इति प्रतिसमादिष्टो हनुमान् मारुतात्मजः । प्रविवेश पुरीं लङ्कां पूज्यमानो निशाचरैः ॥ १
 प्रविश्य च महातेजा रावणस्य निवेशनम् । ददर्श सृजया हीनां सातङ्कामिव रोहिणीम् ॥ २
 वृक्षमूले निगनन्दां राक्षसीभिः समावृताम् । निभृतः प्रणतः प्रह्वः सोऽभिमग्न्याभिवाद्य च ॥ ३
 दृष्ट्वा तमागतं देवीं हनुमन्तं महाबलम् । तूष्णीमास्त तदा दृष्ट्वा स्मृत्या पसुदिताभवत् ॥ ४
 सौम्यं दृष्ट्वा मुखं नग्या हनुमान् प्लवगोत्तमः । रावणस्य वचनं सर्वभाग्यातुमुपचक्रमे ॥ ५
 वैदेहि कुशली रामः स नुग्रीवलक्षणः । विभीषणमहायश्च त्रीणां महितो बलैः ॥ ६
 कुशलं चाह मिद्वार्थं ततश्चन्द्रिदम् । विभीषणमहायेन रामेण हरिभिः सह ॥ ७
 निहतो रावणो देवि लक्ष्मणस्य नयेन च । पृष्ट्वा तु कुशलं रामो वीरुक्त्वां ग्युनन्दनः ॥ ८
 अब्रवीत् परमप्रीतः कृतार्थेनान्तरात्मना । प्रियमाम्नामि ते देवि त्वां तु भूयः सभाजये ॥ ९
 दिष्ट्या जीवसि धर्मजे जयेन मम सयुगे । लब्धो नो विजयः सीते स्पृथा भव गतव्यथा ॥
 रावणश्च ततः शत्रुर्लङ्का तेषां वशे स्थिता । मया ह्यलव्यनिद्रण दृढेन तव निर्जये ॥ ११
 प्रतिजैषा विनिर्णीता बद्धा सेतुं भद्रार्थो । मंत्रमद्य न गन्तव्यं तन्नया रावणालये ॥ १२
 विभीषणविभेषं हि लङ्कैर्धर्मिदं कृतम् । दार्श्यामहि विश्वमना स्वगृहे परिवर्तसे ॥ १३
 अयं चाभ्येति सदृष्टस्वदर्शनममुत्सुकः । एवमुक्त्वा समुत्सव्य सीता शशिनिभानना ॥ १४
 प्रदर्षेणावरुद्धा सा राजाशरं न किञ्चन । अब्रवीच्च हरिश्रेष्ठः सीतानप्रतिजल्पतीम् ॥ १५
 किं नु चिन्त्यमे देवि किं नु मां नाभिभाषसे । एवमुक्त्वा हनुमना सीता धर्मे व्यवस्थिता ॥
 अब्रवीत् परमप्रीता र्पणद्वद्धा गिरा । त्रिमेतुपश्रुय भर्तुर्विजयसंश्रितम् ॥ १७
 प्रदर्षवशमापन्ना निर्वीक्यास्मि क्षणान्तरम् । न हि पश्यामि सदृशं चिन्तयन्ती प्लवंगम ॥ १८
 मत्प्रियाख्यानकर्म्येह तव प्रत्यभिनन्दनम् । न हि पश्यामि तत् सौम्य पृथिव्यामपि वानर ॥
 सदृशं मत्प्रियाख्याने तव दातुं भवेत् समम् । हिरण्यं वा सुवर्णं वा रत्नानि विविधानि च ॥
 राज्यं वा त्रिषु लोकेषु नैवदर्हति भाषितुम् । एवमुक्त्वा वैदेह्या प्रत्युवाच प्लवङ्गमः ॥ २१
 गृहीतप्राञ्जलिर्वाक्यं सीताया प्रमुग्धे स्थित । भर्तुः प्रियहिते युक्तं भर्तुर्विजयकाङ्क्षिणि ॥
 स्निग्धमेवंविधं वाक्यं त्वमेवार्हसि भाषितुम् । तथैतद्वचनं सौम्ये सारवत् स्निग्धमेव च ॥
 रत्नौघाद्विधाञ्चापि देवराज्याद्विशिष्यते । अर्थतश्च मया प्राप्ता देवराज्यादयो गुणाः ॥ २४

१. अस्याधैस्य स्थाने—प्रविश्य च पुरीं हनुमान् वृक्षवाटिकां ॥ सप्रविश्य यथान्यायं सीताया लङ्कामनुज्ञाप्य विभीषणम् । ततस्तेनाभ्यनञ्जातो विदितो हरिः—इति पृना. ।

हतशत्रुं विजयिनं रामं पश्यामि सुस्थितम् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा मैथिली जनकात्मजा ॥ २५
 ततः शुभतरं वाक्यमुवाच पवनात्मजम् । अतिलक्षणसंपन्नं माधुर्यगुणभूषितम् ॥ २६
 बुद्ध्या ह्यष्टाङ्गया युक्तं त्वमेवार्हसि भाषितुम् । श्लाघनीयोऽनिलस्य त्वं पुत्रः परमधार्मिकः ॥
 बलं शौर्यं श्रुतं सत्त्वं विक्रमो दाक्ष्यमुत्तमम् । तेजः क्षमा धृतिर्धैर्यं विनीतत्वं न संशयः ॥ २८
 एते चान्ये च बहवो गुणान्स्वय्येव शोभनाः । अथोवाच पुनः सीतामसंभ्रान्तो विनीतवत् ॥
 प्रगृहीनाञ्जलिर्हर्षात् सीतायाः प्रमुखे स्थितः । इमास्तु खलु राक्षस्यो यदि त्वमनुमन्यसे ॥३०
 हन्तुमिच्छाम्यहं सर्वा यामिस्त्वं तर्जिता पुरा । क्लिश्यन्तीं पतिदेवां त्वामशोकवनिकां गताम् ॥
 घोररूपसमाचाराः क्रूराः क्रूररेक्षणाः । राक्षस्यो दारुणकथा वर्गेनत् प्रयच्छ मे ॥ ३२
 मुष्टिभिः पाणिभिः सर्वाश्चरणैश्चैव शोभने । इच्छामि विविधैर्घानैर्हन्तुमेताः सुदारुणाः ॥ ३३
 घातैर्जानुप्रहारैश्च दशनानां च पातनैः । भक्षणैः कर्णनामानां केशानां लुञ्चनैस्तथा ॥ ३४
 भृशं शुष्कमुखीभिश्च दारुणैर्लङ्घनैर्हतैः । निपात्य हन्तुमिच्छामि तव विप्रियकारिणीः ॥ ३५
 एवंप्रकारैर्बहुभिर्विप्रकारैर्यशस्विनि । हन्तुमिच्छाम्यहं देवि तवेमाः कृन्किल्बिषाः ॥ ३६
 एवमुक्ता हनुमता वैदेही जनकात्मजा । उवाच धर्ममहितं हनुमन्तं यशस्विनी ॥ ३७
 राजसंश्रयवश्यानां कुर्वतीनां पराङ्गया । विधेयानां च दासीनां कः कुप्येद्वानरोत्तम ॥ ३८
 भाग्यवैषम्ययोगेन पुरा दुश्चरितेन च । मयैतत् प्राप्यते सर्वं स्वकृतं ह्युभुज्यते ॥ ३९
 प्राप्तव्यं तु दशयोगान्मयैतदिति निश्चितम् । दासीनां रावणम्याहं मर्षयामीह दुर्बला ॥ ४०
 आज्ञप्ता रावणेनैता राक्षस्यो मामतर्जयन् । हते तस्मिन् कुर्युर्हि तर्जनं वानरोत्तम ॥ ४१
 अयं व्याघ्रसमीपे तु पुराणो धर्मसंहितः । ऋक्षेण गीतः श्लोको मे तन्निबोध प्लवङ्गम ॥ ४२
 न परः पापमादत्ते परेषां पापकर्मणाम् । समयो रक्षितव्यस्तु सन्नश्चारित्रभूषणाः ॥ ४३
 पापानां वा शुभानां वा वधाहर्षाणां प्लवङ्गम । कार्यं करुणमार्येण न कश्चिन्नापराध्यति ॥ ४४
 लोकादिमाविद्गणां रक्षमां कामरूपिणाम् । कुर्वतामपि पापानि नैव कार्यमशोभनम् ॥ ४५
 एवमुक्तस्तु हनुमान् सीतया वाक्यकोविदः । प्रत्युवाच ततः सीतां रामपत्नीं यशस्विनीम् ॥
 युक्ता रामस्य भवती धर्मपत्नी यशस्विनी । प्रतिसंदिश मां देवि गमिष्ये यत्र राघवः ॥ ४७
 एवमुक्ता हनुमता वैदेही जनकात्मजा । अब्रवीद्द्रष्टुमिच्छामि भर्तारं वानरोत्तम ॥ ४८
 तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनुमान् मारुतात्मजः । हर्षयन् मैथिलीं वाक्यमुवाचेदं महाद्युतिः ॥ ४९

पूर्णचन्द्राननं रामं द्रक्ष्यस्यार्ये सलक्ष्मणम् । स्थिरमित्रं हतामित्रं शचीव त्रिदशेश्वरम् ॥ ५०
तामेवमुक्त्वा राजन्तीं सीतां साक्षादिव श्रियम् । आजगाम महावेगो हनुमान् यत्र राघवः ५१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहत्तिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे मैथिलीप्रियनिवेदनं नाम षोडशोत्तरशततमः सर्गः

सप्तदशोत्तरशततमः सर्गः

सीताभर्तृमुखोदीक्षणम्

स उवाच महाप्राज्ञमभिगम्य प्लवङ्गमः । रामं वचनमर्थज्ञो वरं सर्वधनुष्मताम् ॥ १
यन्निमित्तोऽयमारम्भः कर्मणां च फलोचयः । तां देवी शोकसंतप्तां मैथिलीं द्रष्टुमर्हसि ॥ २
सा हि शोकसमाविष्टा बाष्पपर्याकुलेक्षणा । मैथिली विजयं श्रुत्वा तव हर्षमुपागमत् ॥ ३
पूर्वकात् प्रत्ययाच्चाहमुक्तो विश्वस्तया तथा । भर्तारं द्रष्टुमिच्छामि कृतार्थं सहलक्ष्मणम् ॥ ४
एवमुक्तो हनुमता रामो धर्मभृतां वरः । अगच्छत् महसा ध्यानमीपद्वाष्पपरिप्लुतः ॥ ५
दीर्घमुष्णं विनिःश्वस्य मेदिनीमवलोकयन् । उवाच मेघसंकाशं विभीषणमुपस्थितम् ॥ ६
दिव्याङ्गरागां वैदेहीं दिव्याभरणभूषिताम् । इह सीतां शिरःस्नातामुपस्थापय मा चिरम् ॥ ७
एवमुक्तस्तु रामेण त्वरमाणो विभीषणः । प्रविश्यान्तःपुरं सीतां स्वाभिः स्त्रीभिरचोदयत् ॥ ८
दिव्याङ्गरागा वैदेहीं दिव्याभरणभूषिता । यानमारोऽभद्रं ते भर्ता त्वां द्रष्टुमिच्छति ॥ ९
एवमुक्त्वा तु वैदेही प्रत्युवाच विभीषणम् । अस्नाता द्रष्टुमिच्छामि भर्तारं राक्षसाधिप ॥ १०
तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा प्रत्युवाच विभीषणः । यदाह राजा भर्ता ते तत्तथा कर्तुमर्हसि ॥ ११
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा मैथिली भर्तृदेवता । भर्तृभक्तित्रना साध्वी तथेति प्रत्यभाषत ॥ १२
ततः सीतां शिरःस्नातां युवतीभिरलङ्कृताम् । महार्हाभरणोपेतां महार्हाम्बरधारिणीम् ॥ १३
आरोप्य शिबिकां दीप्तां परार्ध्याम्बरसंवृताम् । रक्षोभिर्वहुभिर्गुप्तामाजहार विभीषणः ॥ १४
सोऽभिगम्य महात्मानं ज्ञात्वापि ध्यानमास्थितम् । प्रणतश्च प्रहृष्टश्च प्राप्तां सीतां न्यवेदयत् ॥ १५
तामागतामुपश्रुत्य रक्षोगृहचिरोषिताम् । हर्षो दैन्यं च रोपश्च त्रयं राघवमाविशत् ॥ १६
ततः पार्श्वगतं दृष्ट्वा सविमर्शं विचारयन् । विभीषणमिदं वाक्यमहृष्टं राघवोऽब्रवीत् ॥ १७
राक्षसाधिपते सौम्य नित्यं मद्भिजये रत । वैदेही सन्निकर्ष मे शोभं समुपगच्छतु ॥ १८

१. अस्थानन्तरम्—स्थाने सीतां शिरःस्नातां त्वरन् । तत्र सीतां महाभागं दृष्ट्वा च विभीषणः ॥
गन्धाभरणभूषिताम् । सर्वमङ्गलसंयुक्तामित्याज्ञाप्य मूर्ध्नि बद्धाञ्जलि. श्रीमान् विनीतो राक्षसाधिपः ।
महाबलः ॥ ततस्ताभिः प्रसन्नाभी राक्षसीभिरभि- इति क. घ. ।

स तद्बचनमाज्ञाय राघवस्य विभीषणः । तूर्णमुत्सारणे यत्नं कारयामास सर्वतः ॥	१९
कञ्चुकोष्णीषिणस्तत्र वेत्रजर्जरपाणयः । उत्सारयन्तः पुरुषाः समन्तात् परिचक्रमुः ॥	२०
ऋक्षाणां वानराणां च राक्षसानां च सर्वशः । वृन्दान्युत्सार्यमाणानि दूरमुत्समृजुस्तदा ॥	२१
तेषामुत्सार्यमाणानां सर्वेषां ध्वनिरुत्थितः । वायुनोद्धर्तमानस्य सागरस्येव निःस्वनः ॥	२२
उत्सार्यमाणांस्तान् दृष्ट्वा समन्नाज्जानसंभ्रमान् । दाक्षिण्यात्तदमर्षाच्च वारयामास राघवः ॥	२३
संरब्धश्चाब्रवीद्रामश्चक्षुषा प्रदहन्निव । विभीषणं मटाप्राज्ञं सोपालम्भमिदं वचः ॥	२४
किमर्थं मामनाहत्य क्लिश्यतेऽयं त्वया जनः । निवर्तयैनमुद्योगं जनोऽयं स्वजनो मम ॥	२५
न गृहाणि न वस्त्राणि न प्राकागम्निगम्क्रियाः । नेदृशा राजमत्कारा वृत्तमावरणं स्त्रियाः ॥	
व्यमनेषु न कृच्छ्रेषु न युद्धेषु स्वयंवरं । न क्रतौ न विवाहे च दर्शनं दुष्यति स्त्रियाः ॥	२७
सैषा युद्धगता चैव कृच्छ्रे च मरति स्थिता । दर्शनेऽस्या न दोषः स्यान्मत्समीपे विशेषतः ॥	
तदानय समीपं मे शीघ्रगेनां विभीषण । सीता पशानु मामेया मुहृद्गणवृत्तं स्थितम् ॥	२९
एवमुक्तन्तु गमेण सविमर्शा विभीषणः । गमस्योपानयत सीतां सन्निकर्षं विनीतवत् ॥	३०
ततो लक्ष्मणमुप्रीवौ हनुमाश्च सुवङ्गमः । निशम्य वाक्यं गमस्य बभूवुर्न्यथिता भृशम् ॥	३१
कलत्रनिरपेक्षैश्च इङ्गिनैर्गम्य दारुणैः । अग्नीनभिय सीताया तर्कयन्ति स्म गघवम् ॥	३२
लज्जया त्ववलीलन्ती म्वेषु गात्रेषु मैथिली । विभीषणेनानुगता भर्तारं माभ्यवर्तत ॥	३३
मा वस्त्रसंरुद्धमुषी लज्जया जनसंसदि । रुगेदामाद्य भर्तारमार्यपुत्रेति भाषिणी ॥	३४
विस्मयाच्च प्रहर्षाच्च क्षेप्याच्च पतिदेवता । उदैक्षत मुग्धं भर्तुः सौम्यं सौम्यतरानना ॥	३५
अथ ममपनुदन्नन क्लृप्तं सा नृचिरमदृष्टमुदीक्ष्य वै प्रियस्य ।	
यदनमुदिनपूर्णचन्द्रकान्तं विमलशशाङ्कनिभानना तदानीम् ॥	३६
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे बाल्मीकिने आदिकण्डे चतुर्विंशतिगहस्रिकाया संहितायाम्	
युद्धकाण्डे सीताभर्तुमुखोदीक्षणं नाम सप्तदशोत्तरशततमः सर्गः	

अष्टादशोत्तरशततमः सर्गः

सीताप्रत्यादेशः

तां तु पार्श्वस्थितां प्रह्लां गम. संप्रेक्ष्य मैथिलीम् । हृदयान्तर्गतं भावं व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥	१
पृथासि निर्जिता भद्रे शत्रुं जित्वा मया रणे । पौरुषाद्यदनुष्ठेयं तदेतदुपपादितम् ॥	२
गतोऽस्म्यन्तममर्षस्य धर्षणा संप्रमार्जिता । अवमानश्च शत्रुश्च मया युगपदुद्धृतौ ॥	३

अद्य मे पौरुषं दृष्टमद्य मे सफलः श्रमः । अद्य तीर्णप्रतिज्ञत्वात् प्रभवामीह चात्मनः ॥ ४
या त्वं विरहिता नीता चलचित्तेन रक्षसा । दैवसंपादितो दोषो मानुषेण मया जितः ॥ ५
संप्राप्तमवमानं यस्तेजसा न प्रमार्जति । कस्तस्य पुरुषार्थोऽस्ति पुरुषम्याल्पतेजसः ॥ ६
लङ्घनं च समुद्रस्य लङ्कायाश्चावमर्दनम् । सफलं तस्य तच्छूलाध्यं महत् कर्म हनूमतः ॥ ७
युद्धे विक्रमतश्चैव हितं मन्त्रयतश्च मे । सुग्रीवस्य ससैन्यस्य सफलोऽद्य परिश्रमः ॥ ८
निर्गुणं भ्रातरं त्यक्त्वा यो मां स्वयमुपस्थितः । विभीषणस्य भक्तस्य सफलोऽद्य परिश्रमः ॥ ९
इत्येवं ब्रुवतस्तस्य सीता रामस्य तद्वचः । सृगीवोत्फुल्लनयना बभूवाश्रुपरिप्लुता ॥ १०
पश्यतस्तां तु रामस्य भृयः क्रोधो व्यवर्धत^१ । प्रभृताज्यावसिक्तस्य पावकस्येव दीप्यतः ॥ ११
स बद्धा श्रुकुटी वक्त्रे निर्यक्प्रेक्षितलोचनः^२ । अब्रवीत् परुषं सीतां^३ मध्ये वानररक्षसाम् ॥ १२
यत् कर्तव्यं मनुष्येण धर्षणां परिमार्जना । तत् कृतं सकलं सीते शत्रुहन्तादमर्षणात्^४ ॥ १३
निर्जिता जीवलोकस्य तपसा भावितात्मना । अगस्त्येन दुग्धर्षा^५ मुनिना दक्षिणेव दिक् ॥ १४
विदितश्चास्तु ते भद्रे योऽग्रं रणपरिश्रमः । स तीर्णः मुहृदां वीर्यान् त्वदर्थं मया कृतः ॥ १५
रक्षता तु मया वृत्तमपवादं च सर्वशः । प्रख्यानम्यात्मवंशस्य न्यङ्गं च परिमार्जना^६ ॥ १६
प्रागचाग्रिसंदेहा मम प्रतिमुग्धे स्थिता । दीपो नेत्रातुरस्येव प्रतिकूलासि मे दृढम् ॥ १७
तद्वच्छब्दं ह्यभ्यनुज्ञाया यथेष्टं जनकात्मजे । एता दश दिशो भद्रे कार्यमस्ति न मे त्वया ॥ १८
कः पुमान् हि कुले जानः स्त्रियं परगृहोषिताम् । तेजस्वी पुनरादद्यात् मुहृल्लोच्येन^७ चेतसा ॥ १९
रावणाङ्कपरिश्रष्टां दृष्टां दुष्टेन चक्षुषा । कथं त्वां पुनरादद्यां कुलं व्यपदिशन् मम ॥ २०
तदर्थं निर्जिता मे त्वं यशः प्रत्याहृतं मया । नास्ति मे त्यक्त्यभिप्लवङ्गो यथेष्टं गम्यतामितः ॥ २१
इति प्रव्याहृतं भद्रे मयैतत् कृतवृद्धिना । लक्ष्मणे भगते वा त्वं कुरु युद्धं यथासुखम् ॥ २२
सुग्रीवे वानरेन्द्रे वा राक्षसेन्द्रे विभीषणे । निवेश्य मनः सीते यथा वा सुखमात्मनः ॥ २३
न हि त्वां रावणो दृष्ट्वा दिव्यरूपां मनोरमाम् । मर्षयेत् चिरं सीते स्वगृहे परिवर्तिनीम् ॥ २४
ततः प्रियार्हश्रवणा तदप्रियं प्रियादुपश्रुत्य चिरस्य मैथिली ।

1. दुराधर्षा दुर्गमा जीवलोकस्य इन्वलादि- रा. नास्ति ।

भयान्, दक्षिणा दिगगस्त्येन निर्जिता इत्यर्थः ।

२. अवदद्वै वरारोहाम् पुना ।

१. अस्यार्धस्य म्याने—नमीपे हृदयप्रियाम् ।

४. मयेदं मानकाक्षिणा पुना ।

जनवादभयाग्राज्ञो बभूव हृदयं त्रिधा ॥—इति ति. रा. ।

५. परिरजता च. छ. ।

६. मुहृल्लोचनेन ति. रा. ।

२. प्रभृताज्येत्यादि - लोचन इत्यन्तम् ति.

मुमोच बाष्पं सुभृशं प्रवेपिता गजेन्द्रहस्ताभिहतेव सल्लकी ॥

२५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे सीताप्रत्यादेशो नाम अष्टादशोत्तरशततमः सर्गः

एकोनविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

हुताशनप्रवेशः

- एवमुक्त्वा तु वैदेही परुषं रोमहर्षणम् । राघवेण सरोषेण भृशं प्रव्यथिताभवत् ॥ १
- सा तदश्रुतपूर्वं हि जने महति मैथिली । श्रुत्वा भर्तृवचो रूक्षं लज्जया व्रीडिताभवत् ॥ २
- प्रविशन्तीव गात्राणि स्वान्येव जनकात्मजा । वाक्शल्यैस्तैः सशल्येव भृशमश्रुष्यवर्तयत् ॥ ३
- ततो बाष्पपरिक्लिष्टं प्रमार्जन्ती स्वमाननम् । शनैर्गद्गदया वाचा भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ ४
- किं मामसदृशं वाक्यमीदृशं श्रोत्रदारुणम् । रूक्षं श्रावयमे वीर प्राकृतः प्राकृतामिव ॥ ५
- न तथास्मि महाबाहो यथा त्वमवगच्छसि । प्रत्ययं गच्छ मे येन चारित्र्येणैव ते शपे ॥ ६
- पृथक्स्त्रीणां प्रचारेण जातिं तां परिशङ्कसे । परित्यजेमां शङ्कां तु यदि तेऽहं परीक्षिता ॥ ७
- यद्यहं गात्रसंस्पर्शं गतास्मि विवशा प्रभो । कामकारो न मे तत्र दैवं तत्रापराध्यति ॥ ८
- मदधीनं तु यत्तन्मे हृदयं त्वयि वर्तने । परगधीनेषु गात्रेषु किं करिष्याम्यनीश्वरा ॥ ९
- सह संवृद्धभावाच्च संसर्गेण च मानद । यद्यहं ते न विज्ञाता हता नेनास्मि शाश्वतम् ॥ १०
- प्रेषितस्ते यदा वीरो हनुमानवलोककः । लङ्कास्थाहं त्वया वीर किं तदा न विसर्जिता ॥ ११
- प्रत्यक्षं वानरेन्द्रस्य त्वद्वाक्यसमनन्तरम् । त्वया संत्यक्तया वीर त्यक्तं म्याज्जीवितं मया ॥ १२
- न वृथा ते श्रमोऽयं स्यात्संशये न्यम्य जीवनम् । मुहुज्जनपरिक्लेशो न चायं निष्फलस्तव ॥ १३
- त्वया तु नरशार्दूल क्रोधमेवानुवर्तता । लघुनेव मनुष्येण स्त्रीत्वमेव पुरस्कृतम् ॥ १४
- अपदेशेन जनकान्नोत्पत्तिर्वसुधानलात् । मम वृत्तं च वृत्तज्ञ बहु ते न पुरस्कृतम् ॥ १५
- न प्रमाणीकृतः पाणिर्बाल्ये बालेन पीडितः । मम भक्तिश्च शीलं च सर्वं ते पृष्ठतः कृतम् ॥ १६
- एवं ब्रुवाणा रुदती बाष्पगद्गदभाषिणा । अब्रवीत्लक्ष्मणं सीता दीनं ध्यानपरं स्थितम् ॥ १७
- चितां मे कुरु सौमित्रे व्यमनम्यास्य भेषजम् । मिथ्योपघातोपहता नाहं जीवितुस्सहे ॥ १८
- अप्रीतस्य गुणैर्भर्तुन्म्यक्ताया जनसंसदि । या क्षमा मे गतिर्गन्तुं प्रवेक्ष्ये हव्यवाहनम् ॥ १९
- एवमुक्तस्तु वैदेह्या लक्ष्मणः परवीरहा । अमर्षवशमापन्नो राघवाननमैक्षत ॥ २०
- स विज्ञाय ततश्छन्दं रामम्याकारमूचितम् । चितां चकार सौमित्रिर्मते रामस्य वीर्यवान् ॥ २१
- अधोमुखं नदा रामं शनैः कृत्वा प्रदक्षिणम् । उपासर्पत वैदेही दीप्यमानं हुताशनम् ॥ २२

१. अस्यानन्तरम्—न हि रामं तदा द्रष्टुं वाप्यशकत मुह्यन् ॥—इति रा. ।

कश्चिन् कालान्तकयमोपमम् । अनुनेतुमघो वपस्वुं

प्रणम्य देवताभ्यश्च ब्राह्मणेभ्यश्च मैथिली । बद्धाञ्जलिपुटा चेदमुवाचामिसमीपतः ॥ २३
यथा मे हृदयं नित्यं नापसर्पति राघवात् । तथा लोकस्य साक्षी मां सर्वतः पातु पावकः ॥
यथा मां शुद्धचारित्रां दुष्टां जानाति राघवः । तथा लोकस्य साक्षी मां सर्वतः पातु पावकः ॥
कर्मणा मनसा वाचा यथा नातिचराम्यहम् । राघवं सर्वधर्मज्ञं तथा मां पातु पावकः ॥ २६
आदित्यो भगवान् वायुर्दिशश्चन्द्रस्तथैव च । अहश्चापि तथा सन्ध्ये रात्रिश्च पृथिवी तथा ॥
यथान्येऽपि विजानन्ति तथा चारित्रसंयुताम् । एवमुक्त्वा तु वैदेही परिक्रम्य हुताशनम् ॥ २८
विवेश ज्वलनं दीप्तं निःसङ्गेनान्तगत्मना । जनः स सुमहांस्त्रस्तो बालवृद्धसमाकुलः ॥ २९
ददर्श मैथिलीं तत्र प्रविशन्तीं हुताशनम् । सा तप्तनवहेमामा तप्तकाञ्चनभूषणा ॥ ३०
पपात ज्वलनं दीप्तं सर्वलोकस्य संनिधौ । ददृशुस्तां महाभागां प्रविशन्तीं हुताशनम् ॥ ३१
सीतां कृत्स्नामत्रयो लोकाः पुण्यामाज्याहुतीमिव^१ । प्रचुकुशुः स्त्रियः सर्वास्तां दृष्ट्वा हव्यवाहने ॥
पतन्तीं संस्कृतां मन्त्रैर्वसंधारामिवाध्वरे । ददृशुस्तां त्रयो लोका देवगन्धर्वदानवाः ॥ ३३
शशां पतन्तीं निरये त्रिदिवाद्देवतामिव । तम्यार्मिं विशन्त्यां तु हा हेति विपुलः स्वनः ॥३४
रक्षसां वानराणां च संबभूवादभुतोपमः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
युद्धकाण्डे हुताशनप्रवेशो नाम एकोनविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

विंशत्युत्तरशततमः सर्गः

ब्रह्मकृत्नगमस्तवः

ततो हि दुर्मना रामः श्रुत्वैव वदतां गिरः । दध्यौ मुहूर्तं धर्मात्मा बाष्पव्याकुललोचनः ॥ १
ततो वैश्रवणो राजा यमश्चामित्रकर्शनः । सहस्राक्षां महेन्द्रश्च वरुणश्च परंतपः ॥ २
षडर्धनयनः श्रीमान् महादेवो वृषध्वजः । कर्ता सर्वस्य लोकस्य ब्रह्मा ब्रह्मविदां वरः ॥ ३
एते सर्वे समागम्य विमानैः सूर्यसंनिभैः । आगम्य नगरीं लङ्कामभिजग्मुश्च राघवम् ॥ ४
ततः सहस्राभरणान् प्रगृह्य विपुलान् भुजान् । अब्रुवन्स्त्रिदशश्रेष्ठाः प्राञ्जलिं राघवं स्थितम् ॥ ५
कर्ता सर्वस्य लोकस्य श्रेष्ठां ज्ञानवतां वरः । उपेक्षसे कथं सीतां पतन्तीं हव्यवाहने ॥ ६
कथं देवगणश्रेष्ठमात्मानं नावबुध्यसे । ऋतधामा यमुः पूर्वं वसूनां त्वं प्रजापतिः ॥ ७
त्रयाणां त्वं हि लोकनामादिकर्ता स्वयंप्रभुः । रुद्राणामष्टमो रुद्रः साध्यानामसि पञ्चमः ॥ ८
अश्विनौ चापि ते कर्णौ चन्द्रसूर्यौ च चक्षुषी । अन्ते चादौ च लोकानां दृश्यसे त्वं परंतप ॥
उपेक्षसे च वैदेहीं मानुषः प्राकृतो यथा । इत्युक्तो लोकपालैस्तैः स्वामी लोकस्य राघवः ॥१०

अब्रवीत्त्रिदशश्रेष्ठान् रामो धर्मभृतां वरः । आत्मानं मानुषं मन्ये रामं दशरथात्मजम् ॥ ११
 योऽहं यस्य यतश्चाहं भगवांस्तद्ब्रवीतु मे । इति ब्रुवन्तं काकुत्स्थं ब्रह्मा ब्रह्मविदां वरः ॥ १२
 अब्रवीच्छृणु मे राम सत्यं सत्यपारक्रम । भवान्नारायणो देवः श्रीमांश्चक्रायुधो विभुः ॥ १३
 एकशृङ्गो वराहस्त्वं भूतभन्व्यसपत्नजित् । अक्षरं ब्रह्म सत्यं च मध्ये चान्ते च राघव ॥ १४
 लोकानां त्वं परो धर्मो विष्वक्सेनश्चतुर्भुजः । शार्ङ्गधन्वा हृषीकेशः पुरुषः पुरुषोत्तमः ॥ १५
 अजितः खड्गधृद्विष्णुः कृष्णश्चैव बृहद्बलः । मेनानीर्ग्रामणीश्च त्वं बुद्धिः सत्त्वं क्षमा दमः ॥
 प्रभवश्चाप्ययश्च त्वमुपेन्द्रो मधुसूदनः । इन्द्रकर्मा महेन्द्रस्त्वं पद्मनाभो रणान्तकृन् ॥ १७
 शरप्यं शरणं च त्वामाहुर्दिव्या महर्षयः । सःश्वशृङ्गो वेदात्मा शतजिह्वो महर्षभः ॥ १८
 त्वं त्रयाणां हि लोकानामादिकर्ता स्वयंप्रभुः । सिद्धानामपि माध्यानामाश्रयश्चामि पृव्वजः ॥
 त्वं यज्ञस्त्वं वषट्कारस्त्वमोङ्कारः परन्तपः । प्रभवं निधनं वा ते न विदुः को भवानिति ॥२०
 दृश्यमे सर्वभूतेषु ब्राह्मणेपु च गोपु च । दिक्षु सर्वामु गगने पर्वतेषु वनेषु च ॥ २१
 सहस्रचरणः श्रीमाञ्जतशीर्षः सःश्वटक् । त्वं धारयसि भूतानि वसुधां च सपर्वनाम् ॥ २२
 अन्ते पृथिव्याः सलिले दृश्यमे त्वं महोत्तमः । त्रील्लोकान् धारयन् गम देवगन्धर्वदानवान् ॥
 अहं ते हृदयं राम जिह्वा देवी सगम्बती । देवा गात्रेषु गेहाणि निर्मिता ब्रह्मणा प्रभो ॥ २४
 निमेषन्ते भवेद्रात्रिरुन्मेषन्ते भवेद्दिवा । संस्कारगन्तेऽभवन् येदा न तदस्ति त्वया विना ॥२५
 जगत् सर्वं शरीरं ते स्थैर्यं ते वसुधाभलम् । अग्निः कोपः प्रसादस्ते मोगः श्रीवत्सलक्षणा ॥२६
 त्वया लोकास्त्रयः क्रान्ताः पुग स्वैर्विक्रमैस्त्रिभिः । महेन्द्रश्च कृनो राजा बलिं वद्धा महामुग्ध ॥
 सीता लक्ष्मीर्भवान् विष्णुर्देवः कृष्णः प्रजापति । वधार्थं रावणःश्रेष्ठः प्रविष्टो मानुषी तनुसु ॥
 नदिदं न कृतं कार्यं त्वगा धर्मभृतां वर । निःतो रावणो गम प्रहृष्टो दिवमाक्रम ॥ २९
 अमोघं बलवीर्यं ते अमोघस्ते पगक्रम । अमोघं दर्शनं राम न च मोघः स्ववस्तव ॥ ३०
 अमोघास्ते भविष्यन्ति भक्तिमन्त्रश्च ये नराः । ये त्वां देवं ध्रुवं भक्ताः पुगणं पुरुषोत्तमम् ॥३१
 प्राप्नुवन्ति मदा कामानिह लोके परत्र च । इममार्यं स्त्वं नित्यमितिहासं पुरातनम् ॥ ३२
 ये नराः कीर्तयिष्यन्ति नास्ति तेषां पराभवः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे ब्रह्मकृत्तरामस्तबो नाम विंशत्युत्तरशततमः सर्गः

एकविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

सीताप्रतिग्रह

एतच्छृत्वा शुभं वाक्यं पिनामहसमीरितम् । अङ्गेनादाय वैदेहीमुत्पपात विभावसुः ॥ १

स विभूय चितां तां तु वैदेहीं हव्यवाहनः । उत्तस्थौ मूर्तिमानाशु गृहीत्वा जनकात्मजाम् ॥२
 तरुणादित्यसंकाशां तप्तकाञ्चनभूषणाम् । रक्ताम्बरधरां बालां नीलकुञ्चितमूर्धजाम् ॥ ३
 अक्लिष्टमाल्याभरणां तथारूपां मनस्विनीम् । ददौ रामाय वैदेहीमङ्गे कृत्वा विभावसुः ॥ ४
 अब्रवीच्च तदा रामं साक्षी लोकस्य पावकः । षष्ठा ते राम वैदेही पापमस्यां न विद्यते ॥ ५
 नैव वाचा न मनसा नानुध्यानान्न चक्षुषा । मुष्टुत्ता वृत्तगौण्डीर न त्वामतिचचार ह ॥ ६
 रावणेनापनीतैषा वीर्योत्सिकेन रक्षसा । त्वया विरहिता दीना विवशा निर्जनाद्गनात् ॥ ७
 रुद्धा चान्तःपुरे गुप्ता त्वञ्जिता त्वत्परायणा । रक्षिता रक्षसीमङ्गैर्विकृतैर्घोरदर्शनैः ॥ ८
 प्रलोभ्यमाना विविधं भर्त्स्यमाना च मैथिली । नाचिन्नयत तद्रक्षस्त्वद्गतेनान्तरात्मना ॥ ९
 विशुद्धभावां निष्पापां प्रतिगृहीप्य गधय । न किञ्चिदभिधानव्यमहमाज्ञापयामि ते ॥ १०
 ततः प्रीतमना रामः श्रुत्वैतद्गदनां वरः । दभ्यौ मुहूर्तं धर्मात्मा बाष्पव्याकुललोचनः ॥ ११
 एवमुक्तो महातेजा द्युतिमान् दृढविक्रमः । अब्रवीत्त्रिदशश्रेष्ठं रामो धर्मभृतां वरः ॥ १२
 अवश्यं त्रिषु लोकेषु न मीत्या पापमर्हति । दीर्घकालोपिता हीयं रावणान्तःपुरे शुभा ॥ १३
 बालिशः खलु कामात्मा रामो दशगथात्मजः । इति वक्ष्यन्मि मां सन्तो जानकीमविशोध्य हि ॥
 अनन्यहृदनां भक्तां मच्चित्तपरिवर्तिनीम् । जःमप्यवगच्छामि मैथिलीं जनकात्मजाम् ॥ १५
 प्रत्ययार्थं तु लोकानां त्रयाणां सत्यसंश्रयः । उपेप्ने चापि वैदेही प्रविशन्ती हुताशनम् ॥ १६
 इभामपि विशालार्क्षा रक्षितां स्तन तेजसा । रावणो नातिवर्तेत वेलामिव महोदधिः ॥ १७
 न हि शक्तः स दुष्टात्मा मनमापि हि मैथिलीम् । प्रधर्षयितुमप्राप्तां दीप्तामग्निशिखामिव ॥
 नेयमर्हति चैश्वर्यं रावणान्तःपुरे शुभा । अनन्या हि मया सीता भास्करेण प्रभा यथा ॥ १९
 विशुद्धा त्रिषु लोकेषु मैथिली जनकात्मजा । न हि हातुमियं शक्या कीर्तिरात्मवता यथा ॥
 अवश्यं तु मया कार्यं सर्वेषां वो वचः शुभम् । स्निग्धानां लोकमान्यानामेवं च ब्रुवतां हितम् ॥

इतीदमुक्त्वा विदितं महाबलैः प्रशस्यमानः स्वकृतेन कर्मणा ।

समेत्य रामः प्रियया महाबलः सुखं सुखार्हाऽनुबभूव राघवः ॥

२२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहात्मिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे सीताप्रतिग्रहो नाम एकविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

द्वाविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

दशरथप्रतिसमादेशः

एतच्छ्रुत्वा शुभं वाक्यं राघवेण सुभाषितम् । इदं शुभतरं वाक्यं व्याजहार महेश्वरः ॥ १
 पुष्कराक्ष महाबाहो महावक्षः परन्तप । दिष्ट्याकृतमिदं कर्म त्वया शस्त्रभृतां वर ॥ २
 दिष्ट्या सर्वस्य लोकस्य प्रवृद्धं दारुणं तमः । अपावृत्तं त्वया संख्ये राम रावणजं भयम् ॥ ३
 आश्रास्य भरतं दीनं कौसल्यां च यशस्विनीम् । कैकेयी च सुमित्रां च दृष्ट्वा लक्ष्मणमातरम् ॥ ४
 प्राप्य राज्यमयोध्यायां नन्दयित्वा सुहृज्जनम् । इक्ष्वाकृणां कुले वंशं स्थापयित्वा महाबल ॥ ५
 इष्ट्वा तुरगमेधेन प्राप्य चानुत्तमं यशः । ब्राह्मणेभ्यो धनं दत्त्वा त्रिदिवं गन्तुमर्हसि ॥ ६
 एष राजा विमानस्थः पिता दशरथस्तव । काकुत्स्थ मानुषे लोके गुरुस्तव महायशाः ॥ ७
 इन्द्रलोकं गतः श्रीमांस्त्वया पुत्रेण तारितः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा त्वमेनमभिवादय ॥ ८
 महादेववचः श्रुत्वा काकुत्स्थः सहलक्ष्मणः । विमानशिखरस्थस्य प्रणाममकरोत् पितु ॥ ९
 दीप्यमानं स्वया लक्ष्म्या विरजोऽम्बरधारिणम् । लक्ष्मणेन मह भ्रात्रा ददर्श पितरं विभुः ॥
 हर्षेण महताविष्टो विमानस्थो महीपतिः । प्राणैः प्रियतरं दृष्ट्वा पुत्रं दशरथस्तदा ॥ ११
 अरोप्याङ्गं महाबाहुर्वरासनगतः प्रभुः । बाहुभ्यां संपरिष्वज्य ततो वातगं समाददे ॥ १२
 न मे स्वर्गो बहुमतः संमानश्च सुरार्षिभिः । त्वया राम विहीनस्य सत्यं प्रतिशृणोमि ते ॥ १३
 कैकेय्या यानि चोक्तानि वाक्यानि वदतां वर । तव प्रत्राजनार्थानि स्थितानि हृदये मम ॥
 त्वां नु दृष्ट्वा कुशलिनं परिष्वज्य मलक्ष्मणम् । अद्य दुःखाद्विसुक्तोऽस्मि नीहारादिव भास्करः ॥
 तारितोऽहं त्वया पुत्र मुपुत्रेण महात्मना । अष्टावक्रेण धर्मात्मा कहलोलो ब्राह्मणो यथा ॥ १६
 इदानीं नु विजानामि यथा सौम्य सुरेश्वरैः । वधार्थं रावणम्येदं विहितं पुरुषोत्तम ॥ १७
 सिद्धार्थां खलु कौसल्या या त्वां राम गृहं गतम् । वनान्निवृत्तं संहृष्टा द्रक्ष्यत्यरिनिषुदन ॥ १८
 सिद्धार्थां खलु ते राम नरा ये त्वां पुरी गतम् । जलार्द्रमभिषिक्तं च द्रक्ष्यन्ति वसुधाधिपम् ॥
 अनुरक्तेन बलिना शुचिना धर्मचारिणा । इच्छामि त्वामहं द्रष्टुं भरतेन समागतम् ॥ २०
 चतुर्दश ममाः सौम्य वने निर्यापितास्त्वया । वसता सीतया सार्धं लक्ष्मणेन च धीमता ॥
 निवृत्तवनवासोऽसि प्रतिजा सकला कृता । रावणं च रणे हत्वा देवास्ते परितोषिताः ॥ २२
 कृतं कर्म यशः श्लाघ्यं प्राप्तं ते शत्रुमुदन । भ्रातृभिः सह राज्यस्थो दीर्घमायुरवाप्नुहि ॥ २३
 इति ब्रुवाणं राजानं रामः प्राञ्जलिरब्रवीत् । कुरु प्रसादं धर्मज्ञ कैकेय्या भरतस्य च ॥ २४
 सपुत्रां त्वां त्यजामीति यदुक्त्वा कैकेयी त्वया । स शापः कैकेयी घोरः सपुत्रां न स्पृशेत् प्रभो ॥

स तथेति महाराजो राममुक्त्वा कृताञ्जलिम् । लक्ष्मणं च परिष्वज्य पुनर्वाक्यमुवाच ह ॥ २६
 रामं शुश्रूषता भक्त्या वैदेह्या सह सीतया । कृता मम महाप्रीतिः प्राप्तं धर्मफलं च ते ॥ २७
 धर्मं प्राप्स्यसि धर्मज्ञ यशश्च विपुलं भुवि । रामे प्रसन्ने स्वर्गं च महिमानं तथैव च ॥ २८
 रामं शुश्रूष भद्रं ते सुमित्रानन्दवर्धन । रामः सर्वस्य लोकस्य शुभेष्वभिरतः सदा ॥ २९
 एते सेन्द्रास्त्रयो लोकाः सिद्धाश्च परमर्षयः । अभिगम्य महात्मानमर्चन्ति पुरुषोत्तमम् ॥ ३०
 एतत्तदुक्तमव्यक्तमक्षरं ब्रह्मसंमितम् । देवानां हृदयं सौम्य गुह्यं रामः परन्तपः ॥ ३१
 अवासं धर्मचरणं यशश्च विपुलं त्वया । रामं शुश्रूषता भक्त्या वैदेह्या सह सीतया ॥ ३२
 स तथोत्त्वा महाबाहुर्लक्ष्मणं प्राञ्जलिं स्थितम् । उवाच राजा धर्मात्मा वैदेहीं वचनं शुभम् ॥
 कर्तव्यो न तु वैदेहि मन्युस्त्यागमिमं प्रति । रामेण त्वद्विशुद्धयर्थं कृतमेतद्वितैषिणा ॥ ३४
 न त्वं सुभ्रु समाधेया पतिशुश्रूषणं प्रति । अवश्यं तु मया वाच्यमेष ते दैवतं परम् ॥ ३५
 इति प्रतिममादिश्य पुत्रौ सीतां तथा म्नुषाम् । इन्द्रलोकं विमानेन ययौ दशरथो ज्वलन् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे दशरथप्रतिसमादेशो नाम द्वाविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

त्रयोविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

इन्द्रवरदानम्

प्रतियाते तु काकुत्स्थे महेन्द्रः पाकशासनः । अब्रवीत् परमप्रीतो राघवं प्राञ्जलिं स्थितम् ॥ १
 अमोघं दर्शनं राम तवास्माकं परंतप । प्रीतियुक्ताः स्म तेन त्वं ब्रूहि यन्मनसेच्छसि ॥ २
 एवमुक्तस्तु काकुत्स्थः प्रत्युवाच कृताञ्जलिः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया सह भार्यया ॥ ३
 यदि प्रीतिः समुत्पन्ना मयि सर्वसुरेश्वर । वक्ष्यामि कुरु ते सत्यं वचनं वदतां वर ॥ ४
 मम हेतोः पराक्रान्ता ये गता यमसादनम् । ते सर्वे जीवितं प्राप्य समुत्तिष्ठन्तु वानराः ॥ ५
 मत्कृते विप्रयुक्ता ये पुत्रैर्दारैश्च वानराः^१ । मत्प्रियेष्वभियुक्ताश्च न मृत्युं गणयन्ति च ॥ ६
 त्वत्प्रसादात् समेयुस्ते वरमेतमहं वृणे । नीरुजो निर्त्रणांश्चैव संपन्नबलपौरुषान् ॥ ७
 गोलान्गुलांस्तथैवर्क्षान् द्रष्टुमिच्छामि मानद । अकाले चापि पुष्पाणि मूलानि च फलानि च ॥
 नद्यश्च विमलास्तत्र तिष्ठेयुर्थत्र वानराः । श्रुत्वा तु वचनं तस्य राघवस्य महात्मनः ॥ ९
 महेन्द्रः प्रत्युवाचेदं वचनं प्रीतिलक्षणम् । महानयं वरस्तात त्वयोक्तो रघुनन्दन ॥ १०

१. अस्यानन्तरम्—तान् प्रीतमनसः सर्वान् मृत्युं गणयन्ति ये ॥ कृतयज्ञा विपन्नाश्च जीनेयुस्ते
 द्रष्टुमिच्छामि मानद । विक्रान्ताश्चापि शूराश्च न सुरर्षभ ।—इति क. घ. ।

द्विर्मया नोक्तपूर्वं हि तस्मादेतद्भविष्यति । समुत्थास्यन्ति हरयो ये हता युधि राक्षसैः ॥ ११
 ऋक्षाश्च सहगोपुच्छा निकृत्ताननबाहवः । नीरुजो निर्ब्रणाश्चैव संपन्नबलपौरुषाः ॥ १२
 समुत्थास्यन्ति हरयः सुप्ता निद्राक्षये यथा । सुहृद्भिर्बान्धवैश्चैव ज्ञातिभिः स्वजनैरपि ॥ १३
 सर्वे एव समेष्यन्ति संयुक्ताः परया मुदा । अकाले पुष्पशबलाः फलवन्तश्च पादपाः ॥ १४
 भविष्यन्ति महेष्वास नद्यश्च सलिलायुताः । सत्रणैः प्रथमं गात्रैः संवृत्तैर्निर्व्रणैः पुनः ॥ १५
 ततः समुत्थिताः सर्वे सुप्तेव हरिपुङ्गवाः । बभ्रुवुर्वानगः सर्वे किमेतदिति विस्मिताः ॥ १६
 ते सर्वे वानरास्तम्मै राघवायाभ्यवादयन् । काकुत्स्थं परिपूर्णार्थं दृष्ट्वा सर्वे सुरोत्तमाः ॥ १७
 उचुम्न्ते प्रथमं म्नुत्वा म्त्वार्हं महलक्ष्मणम् । गच्छायोऽध्यामितो वीर विसर्जय च वानरान् ॥
 मैथिली सान्त्वयस्वैनामनुरक्तां तपस्विनीम् । शत्रुघ्नं च महात्मानं मातृः सर्वाः परन्तप ॥ १९
 भ्रान्तरं पश्य भरतं त्वच्छोकाद्ब्रनधाग्निम् । अभिपेचय चात्मानं पौरान् गत्वा प्रहर्षय ॥ २०
 एवमुक्त्वा तमामन्वय गमं मौमित्रिणा मह । विमानैः सूर्यसंकाशैर्दृष्ट्वा जम्मुः सुरा दिवम् ॥
 अभिवाद्य च काकुत्स्थः सर्वोत्तमिन्द्रशोक्तमान् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वाममाज्ञापयत्तदा ॥ २२

ततस्तु सा लक्ष्मणरामपालिना महाचमृहृष्टजना यशस्विनी ।

श्रिया ज्वलन्ती विग्रराज सर्वतो निशा प्रणीतेव हि शीतरश्मिना ॥ २३

इत्यादि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये अदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सहितायाम्
 युद्धकाण्डे इन्द्रवरदानं नाम त्रयोविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

चतुर्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः

पुष्पकोपस्थापनम्

तां गात्रिसुषिनें गमं सुखोन्वितभारिन्द्रमम । अत्रवीत प्राञ्जलिवीर्यपं जयं पृष्ट्वा विभीषणः ॥ १
 स्नानानि चाङ्गगणाणि वस्त्राण्याभरणानि च । चन्दनानि च दिव्यानि माल्यानि विविधानि च ॥
 अलङ्कारविद्वेश्चैव नार्यः पद्मनिभेक्षणाः । उपस्थितास्त्वां विधिवत् स्नापयिष्यन्ति राघव ॥ ३
 प्रतिगृह्णाप्येव ननु मत्वे मदनुग्रहकामया । एवमुक्तस्तु काकुत्स्थः प्रत्युवाच विभीषणम् ॥ ४
 हरीन् सुप्रभावगुणांस्त्वं स्नानेनाभिनिान्त्रय । स तु ताम्यति धर्मात्मा मम हेतोः सुखोचितः ॥
 सुकुमारो महाबाहुः कुमारः सत्यमश्रवः । तं विना कैकयीपुत्रं भरतं धर्मचारिणम् ॥ ६
 न मे स्नानं ब्रह्मणं वस्त्राण्याभरणानि च । इत एव पथा क्षिपं प्रतिगच्छामि तां पुरीम् ॥ ७
 अयोध्यागामिनो ह्येव पन्था परमदुर्गमः । एवमुक्तस्तु काकुत्स्थं प्रत्युवाच विभीषणः ॥ ८
 अहा त्वां प्रापयिष्यामि तां पुरीं पार्थिवात्मज । पुष्पकं नाम भद्रं ते विमानं सूर्यसंनिभम् ॥ ९
 मम भ्रातुः कुर्वेगम्य रावणेनाहृतं बलान् । हृतं निर्जित्य संग्रामे कामगं दिव्यमुत्तमम् ॥ १०

त्वदर्थे पालितं चैतत्तिष्ठत्यतुलविक्रम । तदिदं मेघसंकाशं विमानमिह तिष्ठति ॥ ११
 तेन यास्यसि यानेन त्वमयोध्यां गतज्वरः । अहं ते यद्यनुग्राह्यो यदि स्मरसि मे गुणान् ॥ १२
 वस तावदिह प्राज्ञ यद्यस्ति मयि सौहृदम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया ॥ १३
 अर्चितः सर्वकामैस्त्वं ततो राम गमिष्यसि । प्रीतियुक्तस्य मे राम ससैन्यः समुहद्वयः ॥ १४
 सत्क्रियां विहितां तावद्गृहाण त्वं मयोद्यताम् । प्रणयाद्बहुमानाच्च सौहृदेन च राघव ॥ १५
 प्रसादयामि प्रेष्योऽहं न खल्वाज्ञापयामि ते । एवमुक्तस्ततो रामः प्रत्युवाच विभीषणम् ॥ १६
 रक्षसां वानराणां च सर्वेषां चोपशृण्वताम् । पूजितोऽहं त्वया सौम्य साचिव्येन परन्तप ॥ १७
 सर्वात्मना च चेष्टाभिः सौहृदेनोत्तमेन च । न खल्वेतन्न कुर्यां ते वचनं राक्षसेश्वर ॥ १८
 तं तु मे भ्रातरं द्रष्टुं भरतं त्वरते मनः । मां निर्वर्तयितुं थोऽसौ चित्रकूटमुपागतः ॥ १९
 शिरसा याचतो यम्य वचनं न कृतं मया । कौसल्यां च मुमित्रां च कैकेयीं च यशस्विनीम् ॥
 गुरुंश्च सुहृदंश्चैव पौरांश्च तनयैः सह । उपस्थापय मे क्षिप्रं विमानं राक्षसेश्वर ॥ २१
 कृतकार्यस्य मे यासः कथंस्विदिह संमतः । अनुजानीहि मां सौम्य पूजितोऽस्मि विभीषण ॥ २२
 मन्युर्न खलु कर्तव्यम्वरितं त्वानुमानये । राघवस्य वचः श्रुत्वा राक्षसेन्द्रो विभीषणः ॥ २३
 तद्विमानं समादाय तूर्णं प्रतिनिवर्तत । ततः काञ्चनचित्राङ्गं वैदूर्यमयवेदिकम् ॥ २४
 कृटागारैः परिक्षिप्तं सर्वतो रजतप्रभम् । पाण्डुराभिः पताकाभिर्ध्वजैश्च समलङ्कृतम् ॥ २५
 शोभितं काञ्चनैर्हर्म्यैर्हेमपद्मविभूषितम् । प्रकीर्णं किङ्किणीजालैर्मुक्तामणिगवाक्षितम् ॥ २६
 घण्टाजालैः परिक्षिप्तं सर्वतो मधुरस्वनम् । यन्मेरुशिखराकारं निर्मितं विश्वकर्मणा ॥ २७
 बहुभिर्भूषितं हर्म्यैर्मुक्तारजतसंनिभैः । तलैः स्फाटिकचित्राङ्गैर्वैदूर्यैश्च वरासनैः ॥ २८
 महार्हास्तरणोपतैरुपपन्नं महाधनैः । उपस्थितमनाधृष्यं तद्विमानं मनोजवम् ॥
 निवेदयित्वा रामाय तस्थौ तत्र विभीषणः ॥ २९

तत् पुष्पकं कामगमं विमानमुपस्थितं भूधरसंनिकाशम् ।

दृष्ट्वा तदा विस्मयमागजगाम रामः ससौमित्रिरुदारसत्त्वः ॥ ३०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे पुष्पकोपस्थापनं नाम चतुर्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः

1. कौसल्यामित्यादि, द्रष्टुं त्वरते मे मन
 इत्यनुषज्यते । मां निवर्तयितुमिति च यथायोग्यम् ॥

१. गुहं च सुहृदं चैव पुना ।
 २. इदं पथम् च, छ. नास्ति ।

पञ्चविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

पुष्पकात्पतनम्

- उपस्थितं तु तं दृष्ट्वा पुष्पकं पुष्पभूषितम् । अविदूरस्थितो रामं प्रत्युवाच विभीषणः ॥ १
- स तु बद्धाञ्जलिः प्रहो विनीतो राक्षसेश्वरः । अब्रवीत्त्वरयोपेतः किं करोमीति राघवम् ॥ २
- तमब्रवीन्महातेजा लक्ष्मणस्योपशृण्वतः । विमृश्य राघवो वाक्यमिदं स्नेहपुरस्कृतम् ॥ ३
- कृतप्रयत्नकर्माणो विभीषण वनौकसः । रत्नैरर्थैश्च विविधैर्भूषणैश्चापि पूजय ॥ ४
- सहैभिरजिता लङ्का निर्जिता राक्षसेश्वर । हृष्टैः प्राणभयं त्यक्त्वा संग्रामेष्वनिवर्तिभिः ॥ ५
- त इमे कृतकर्माणः पूज्यन्तां सर्ववानराः । धनरत्नप्रदानेन कर्मषां सफलं कुरु ॥ ६
- एवं संमानिताश्चैते मानार्हा मानद त्वया । भविष्यन्ति कृतज्ञेन निर्वृता हरियूथपाः ॥ ७
- त्यागिनं संग्रहीतारं सानुक्रोशं यशस्विनम् । सर्वं त्वामवगच्छन्ति ततः संबोधयाम्यहम् ॥ ८
- हीनं रतिगुणैः सर्वैरभिहन्तारमाहवे । त्यजन्ति नृपतिं सेनाः संविभ्राम्स्तं नरेश्वरम् ॥ ९
- एवमुक्तस्तु रामेण वानरांस्तान् विभीषणः । रत्नैरर्थैः संविभागेन सर्वानेवाभ्यपूजयन् ॥ १०
- ततस्तान् पूजितान् दृष्ट्वा रत्नैरर्थैश्च यूथपान् । आसुरोह यतो रामस्तद्विमानमनुत्तमम् ॥ ११
- अङ्केनादाय वैदेहीं लज्जमानां यशस्विनीम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा विक्रान्तेन धनुष्मता ॥ १२
- अब्रवीच्च विमानस्थः पूजयन् सर्ववानरान् । सुग्रीवं च महावीर्यं काकुत्स्थः सविभीषणम् ॥ १३
- मित्रकार्यं कृतमिदं भवद्विर्वानरोत्तमाः । अनुज्ञाना मया सर्वे यथेष्टं प्रतिगच्छथ ॥ १४
- यत्तु कार्यं वयस्येन सुहृदा वा परन्तप । कृतं सुग्रीव तत सर्वं भवताधर्मभीरुणा ॥ १५
- किष्किन्धां प्रति याद्वाशु स्वसैन्येनाभिसंवृतः । स्वराज्ये वस लङ्कायां मया दत्ते विभीषण ॥
- न त्वां धर्षयितुं शक्ताः सेन्द्रा अपि दिवौकसः । अयोध्यां प्रतिथास्यामि राजधानीं पितुर्मम ॥
- अभ्यनुज्ञातुमिच्छामि सर्वांश्चामन्त्रयामि वः । एवमुक्तास्तु रामेण वानरास्ते महाबलाः ॥ १८
- ऊचुः प्राञ्जलयो रामं राक्षसश्च विभीषणः । अयोध्यां गन्तुमिच्छामः सर्वाञ्जयतु नो भवान् ॥
- उद्युक्ता विचारिष्यामो वनानि नगराणि च । दृष्ट्वा त्वामभिषेकार्द्रं कौसल्यामभिवाद्य च ॥ २०
- अचिरेणागमिष्यामः स्वान् गृहान्नृपतेः सुत । एवमुक्तस्तु धर्मात्मा वानरैः सविभीषणैः ॥ २१
- अब्रवीद्राघवः श्रीमान् समुग्रीवविभीषणान् । प्रियात् प्रियतरं लब्धं यदहं समुहज्जनः ॥ २२
- सर्वैर्भवद्भिः सहितः प्रीतिं लप्स्ये पुरीं ततः । क्षिप्रमारोह सुग्रीव विमानं वानरैः सह ॥ २३
- त्वमध्यारोह सामत्यो राक्षसेन्द्र विभीषण । ततस्तत् पुष्पकं दिव्यं सुग्रीवः सह सेनया ॥ २४
- अध्यारोहत्त्वरञ्शीघ्रं सामात्यश्च विभीषणः । तेष्वारूढेषु सर्वेषु कौबेरं परमासनम् ॥ २५

राघवेणाभ्यनुज्ञातमुत्पपात विहायसम् । ययौ तेन विमानेन हंसयुक्तेन भास्वता ॥ २६
 प्रहृष्टश्च प्रतीतश्च बभौ रामः कुबेरवत् । ते सर्वे वानरा हृष्टा राक्षसाश्च महाबलाः ॥ २७
 यथासुखमसंबाधं दिव्ये तस्मिन्नुपाविशन् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे पुष्यकोट्यतनं नाम पञ्चविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

षड्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः

प्रत्यावृत्तिपथवर्णनम्

अनुज्ञातं तु रामेण तद्विमानमनुत्तमम् । उत्पपात महामेघः श्वसनेनोद्धतो यथा ॥ १
 पातयित्वा ततश्चक्षुः सर्वतो रघुनन्दनः । अब्रवीन्मैथिलीं सीतां रामः शशिनिभाननाम् ॥ २
 कैलामशिग्वराकारे त्रिकूटशिखरे स्थिताम् । लङ्कामीक्षस्व वैदेहि निर्मितां विश्वकर्मणा ॥ ३
 एतदायोधनं पश्य मांसशोणितकर्दमम् । हरीणां राक्षसानां च सीते विशसनं महत् ॥ ४
 अत्र दत्तवरः गोते प्रमाथी राक्षसेश्वरः । तव हेतोर्विशालाक्षि रावणो निहतो मया ॥ ५
 कुम्भकर्णाऽत्र निहतः प्रहस्तश्च निशाचरः । धूम्राक्षश्चात्र निहतो वानरेण हनूमता ॥ ६
 विद्युन्माली हतश्चात्र सुषेणेन महात्मना । लक्ष्मणेनेन्द्रजिच्चात्र रावणिर्निहतो रणे ॥ ७
 अङ्गदेनात्र निहतो विकटो नाम राक्षसः । विरूपाक्षश्च दुर्धर्षो महापार्श्वमहोदरौ ॥ ८
 अकम्पनश्च निहतो बलिनोऽन्ये च राक्षसाः^१ । अत्र मन्दोदरी नाम भार्या तं पर्यदेवयत् ॥ ९
 सपत्नीनां सहस्रेण सास्त्रेण परिवारिता । एतत्तु दृश्यते तीर्थं समुद्रस्य वरानने ॥ १०
 यत्र सागरमुत्तीर्थं तां रात्रिमुषिता वयम् । एष सेतुर्मया बद्धः सागरे लवणार्णवे^२ ॥ ११
 तव हेतोर्विशालाक्षि नलसेतुः सुदुष्करः । पश्य सागरमक्षोभ्यं वैदेहि वरुणालयम् ॥ १२
 अपारमभिगर्जन्तं शङ्खशुक्तिनिषेवितम् । हिरण्यनाभं शैलेन्द्रं काञ्चनं पश्य मैथिलि ॥ १३
 विश्रमार्थं हनुमतो भित्त्वा सागरमुत्थितम् । एतत् कुक्षौ समुद्रस्य स्कन्धावारनिवेशनम् ॥ १४

१. अस्यानन्तरम्—त्रिशिराश्वातिक्रायश्च देवा-
 न्तकनरान्तकौ । युद्धोन्मत्तश्च मत्तश्च राक्षसप्रव-
 रावुभौ ॥ निकुम्भश्चैव कुम्भश्च कुम्भकर्णात्मजौ रणे ।
 वज्रदंष्ट्रश्च दंष्ट्रश्च बहुवो राक्षसा हताः ॥ मकराक्षश्च
 दुर्धर्षो मया युधि निपातित[त]ः । कम्पनश्च हतः
 संख्ये शोणिताक्षश्च वीर्यवान् ॥ यूपाक्षश्च प्रजंघश्च

निहतौ तौ महाबलौ । विद्युज्जिह्वोऽत्र निहतो
 राक्षसो भीमदर्शनः ॥ यज्ञशत्रुश्च निहतः सुप्तश्च
 महाबलः । सूर्यशत्रुश्च निहतो ब्रह्मशत्रुस्तथापरः ॥
 —इति क. घ. ।

२. सलिलार्णवे च. छ. ।

एतत्तु दृश्यते तीर्थं सागरस्य महात्मनः । सेतुबन्ध इति ख्यातं त्रैलोक्येनाभिपूजितम् ॥ १५
 एतत् पवित्रं परमं महापातकनाशनम् । अत्र पुर्वं महादेवः प्रसादमकरोत् प्रभुः ॥ १६
 अत्र राक्षसराजोऽयमाजगाम विभीषणः । एषा सा दृश्यते सीते किष्किन्धा चित्रकानना ॥१७
 सुग्रीवस्य पुरी रम्या यत्र वाली मया इतः । अथ दृष्ट्वा पुरी सीता किष्किन्धां वालिपालिताम् ॥
 अब्रवीत् प्रश्रितं वाक्यं रामं प्रणयसाध्वसा । सुग्रीवप्रियभार्याभिस्ताराप्रमुखतो नृप ॥ १९
 अन्येषां वानरेन्द्राणां स्त्रीभिः परिवृता बह्वम् । गन्तुमिच्छे महायोध्यां राजधानीं त्वयानघ ॥
 एवमुक्तोऽथ वैदेह्या राघवः प्रत्युवाच ताम् । एवमस्त्विति किष्किन्धां प्राप्य संस्थाप्य राघवः ॥
 विमानं प्रेक्ष्य सुग्रीवं वाक्यमेतदुवाच ह । ब्रूहि वानरगार्दृत्, सर्वान् वानरपुङ्गवान् ॥ २२
 स्वदारसहिताः सर्वे ह्ययोध्यां यान्तु सीतया । तथा त्वमपि सर्वाभिः स्त्रीभिः सह महाबल ॥
 अभित्वरस्व सुग्रीव गच्छामः प्लवगेश्वर । एवमुक्तस्तु सुग्रीवो रामेणामिततेजसा ॥ २४
 वानराधिपतिः श्रीमान्स्तैश्च सर्वैः ममावृतः । प्रविश्यान्न.पुगं गीघ्रं तारामुद्रीक्ष्य सोऽब्रवीत्^१ ॥
 प्रिये त्वं सह नारीभिर्वानराणां महात्मनाम् । राघवेणाभ्यनुज्ञाता मैथिलीप्रियकाम्यया ॥ २६
 त्वर त्वमभिगच्छामो गृह्य वानरयोषितः । अयोध्यां दर्शयिष्यामः सर्वा दशरथस्त्रियः ॥ २७
 सुग्रीवस्य यत्रः श्रुत्वा तारा सर्वाङ्गशोभना । आहूय चाब्रवीत् रामां वानराणां तु योषितः ॥
 सुग्रीवेणाभ्यनुज्ञाता गन्तुं सर्वैश्च वानरैः । मम चापि प्रियं कार्यमगोप्यादर्शनेन च ॥ २९
 प्रवेशं चापि रामस्य पौरजानपदैः सह । विभूर्तिं चैव सर्वासां स्त्रीणां दशरथस्य च ॥ ३०
 तारया चाभ्यनुज्ञाताः सर्वा वानरयोषितः । नेपथ्यं विधिपूर्वेण कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् ॥ ३१
 अध्यारोहन् विमानं तत् सीतादर्शनकाङ्क्षया । तामिः सहोत्थितं शीघ्रं विमानं प्रेक्ष्य राघवः ॥
 ऋश्यमूकसमीपे तु वैदेहां पुनरब्रवीत् । दृश्यतेऽसौ महान् सीते सर्वद्युदिव तोयदः ॥ ३३
 ऋश्यमूको गिरिश्रेष्ठः काञ्चनैर्धातुभिर्वृतः । अत्राहं वानरेन्द्रेण सुग्रीवेण समागतः ॥ ३४
 समयश्च कृतः सीते वधार्थं वालिनो मया । एषा सा दृश्यते पम्पा नलिनी चित्रकानना ॥३५
 त्वया विहीनो यत्राहं विललाप मुदुःखिनः । अस्यार्त्नारि नया दृष्टा शबरी धर्मचारिणी ॥ ३६
 अत्र योजनाबाहुश्च कबन्धो निहतो मया । दृश्यते च जनस्थाने सीते श्रीमान् वनस्पतिः ॥३७
 यत्र युद्धं महद्वृत्तं तव हेतोर्विलासिनि । रावणस्य नृशंसस्य जटायोश्च महात्मनः^२ ॥ ३८
 स्वरश्च निहतो यत्र दृषणश्च निपानितः । त्रिशिराश्च महावीर्यो मया बाणैरजिह्वगैः ॥ ३९
 एतत्तदाश्रमपदमस्माकं वर्वर्णिनि । पर्णशाला तथा चित्रा दृश्यते शुभदर्शना ॥ ४०
 यत्र त्वं राक्षसेन्द्रेण रावणेन हता बलात् । एषा गोदावरी रम्या प्रसन्नसलिला शिवा ॥ ४१

१. भाषत प्र. ।

पक्षिणां प्रवरो बली । जटायुश्च महातेजास्तव हेतो-

२. अस्यानन्तरम्—रावणेन हतो यत्र विलासिनि ॥—इति क. घ. ।

अगस्त्यस्याश्रमो ह्येष दृश्यते पश्य मैथिलि । दीप्तश्चैवाश्रमो ह्येष सुतीक्ष्णम्य महात्मनः ॥ ४२
 वैदेहि दृश्यते चात्र शरभङ्गाश्रमो महान् । उपथानः सहस्राक्षो यत्र शक्रः पुरन्दरः ॥ ४३
 अस्मिन् देशे महाकायो विराधो निहतो मया । एते हि तापसावासा दृश्यन्ते तनुमध्यमे ॥
 अत्रिः कुलपतिर्यत्र सूर्यवैश्वानरप्रभः । अत्र मीने त्वया दृष्टा नापसी धर्मचारिणी ॥ ४५
 असौ सुतनु शैलेन्द्रश्चित्रकूटः प्रकाशने । यत्र मां कैकयीपुत्रः प्रसादयितुमागतः ॥ ४६
 एषा सा यमुना दूराद्दृश्यते चित्रकानना । भरद्वाजाश्रमो यत्र श्रीनानेष प्रकाशते । ४७
 एषा त्रिपथगा गङ्गा दृश्यते वग्वर्णिनि । नानाद्विजगणाकीर्णा संप्रपुष्पितकानना ॥ ४८
 शृङ्गिबेगपुरं चैतद्गुह्ये यत्र समागताः । एषा मा दृश्यते सीने सरयूरूपपालिनी ॥ ४९
 नानातरुशनाकीर्णा संप्रपुष्पितकानना । एषा सा दृश्यतेऽयोध्या राजधानी पितुर्मम ॥ ५०
 अयोध्यां कुरु वैदेहि प्रणामं पुनर्गता । तस्मिन्ने वानराः सर्वे राक्षसश्च विभीषणः ॥ ५१
 उत्पत्योत्पत्य ददृशुस्तां पुरी शुभदर्शनाम् ॥

तन्मनु तां पाण्डुरहर्म्यमालिनीं विशालरुक्ष्यां गजवाजिसंकुलाम् ।

पुरीयोध्यां ददृशुः प्लवङ्गपाः पुरी महेन्द्रम्य यथामरावतीम् ॥

५२

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वान्मौकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहल्लिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे प्रत्यावर्तिपथवर्णनं नाम षड्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः

सप्तविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

भरद्वाजामन्त्रणम्

पूर्णे चतुर्दशे वर्षे पञ्चम्यां लक्ष्मणाग्रजः । भरद्वाजाश्रमं प्राप्य ववन्दे नियतो मुनिम् ॥ १
 सोऽपृच्छदभिवान्चैनं भरद्वाजं तपोधनम् । शृणोषि कच्चिद्भगवन् सुमिश्रानामयं पुरे ॥ २
 कच्चिच्च युक्तो भगतो जीवन्त्यापि च मातरः । एवमुक्तस्तु रामेण भरद्वाजो महामुनिः ॥ ३
 प्रयुवाच रघुश्रेष्ठं स्मिन्पूर्वं प्रदष्टवत् । पङ्कदिग्धस्तु भरतो जटिलस्त्वां प्रतीक्षते ॥ ४
 पादुके ते पुरस्कृत्य सर्वं च कुशलं गृहे । त्वां पुरा चीरवसनं प्रविशन्तं महावनम् ॥ ५
 स्त्रीतृतीयं च्युतं राज्याद्धर्मकामं च केवलम् । पदार्तिं त्यक्तसर्वभवं पितुर्वचनकारिणम् ॥ ६
 सर्वभोगैः परित्यक्तं स्वर्गच्युतमिवामरम् । दृष्ट्वा तु करुणा पूर्वं ममासीत् समितिजय ॥ ७
 कैकेयीवचने युक्तं वन्यमूलफलाशिनम् । सांप्रतं सुसमृद्धान् समिन्नगणबान्धवम् ॥ ८
 समीक्ष्य विजितारिं त्वां मम प्रीतिरनुत्तमा । सर्वं च सुखदुःखं ते विदितं मम राघव ॥ ९
 यत्त्वया विपुलं प्राप्तं जनस्थानवधादिकम् । ब्राह्मणार्थं नियुक्तस्य रक्षितुः सर्वनापसान् ॥ १०
 रावणेन हता भार्या बभूवेयमनिन्दिता । मारीचदर्शनं चैव सीतोन्मथनमेव च ॥ ११

कबन्धदर्शनं चैव पम्पाभिगमनं तथा । सुग्रीवेण च ते सख्यं यच्च वाली हतस्त्वया ॥ १२
 मार्गणं चैव वैदेह्याः कर्म वातात्मजस्य च । विदितायां च वैदेह्यां नलसेतुर्यथा कृतः ॥ १३
 यथा वा दीपिता लङ्का प्रहृष्टैर्हरियुथपैः । सपुत्रबान्धवामात्यः सबलः सहवाहनः ॥ १४
 यथा विनिहतः संख्ये रावणो देवकण्ठकः^१ । समागमश्च त्रिदशैर्यथा दत्तश्च ते वरः ॥ १५
 सर्वं ममैतद्विदितं तपसा धर्मवत्सल^२ । अहमप्यत्र ते दद्वि वरं शस्त्रभृतां वर ॥ १६
 अर्घ्यमद्य गृहाणेदमयोध्यां श्वो गमिष्यसि । तस्य तच्छिरसा वाक्यं प्रतिगृह्य नृपात्मजः ॥ १७
 बाढमित्येव संहृष्टो धीमान् वरमयाचन । अकाले फलिनो वृक्षाः सर्वे चापि मधुस्रवाः ॥ १८
 फलान्यमृतकल्पानि बहूनि विविधानि च । भवन्तु मार्गे भगवन्नयोध्यां प्रति गच्छतः ॥ १९
 तथेति च प्रतिज्ञाते वचनात् समनन्तरम् । अभवन् पादपास्तत्र स्वर्गपादपसंनिभाः ॥ २०
 निष्फलाः फलिनश्चासन् विपुष्पाः पुष्पशालिनः । शुष्काः समग्रपत्रास्ते नगाश्चैवमधुस्रवाः ॥
 सर्वतो योजना त्रीणि गच्छतामभवंन्तदा ॥

ततः प्रहृष्टाः प्लवगर्षभास्ते बहूनि दिव्यानि फलानि चैव ।

कामादुपाश्रन्ति सहस्रशस्ते मुदान्विनाः स्वर्गजितो यथैव ॥ २२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहस्त्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे भरद्वाजामन्त्रणं नाम सप्तविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

अष्टाविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

भरतप्रियाग्न्यानम्

अयोध्यां तु समालोक्य चिन्तयामास राघवः^१ । चिन्तयित्वा हनूमन्तमुवाच प्लवगोत्तमम् ॥ १
 जानीहि कच्चिन् कुशली जनो नृपतिमन्दिरे । शृङ्गिवेरपुरं प्राप्य गुहं गहनगोचरम् ॥ २
 निषादाधिपतिं ब्रूहि कुशलं वचनान्मम । श्रुत्वा तु मां कुशलिनमरोगं विगतज्वरम् ॥ ३
 भविष्यति गुहः प्रीतः स ममात्मसमः सखा । अयोध्यायाश्च ते मार्गं प्रवृत्तिं भरतस्य च ॥ ४
 निवेदयिष्यति प्रीतो निषादाधिपतिर्गुहः । भरतस्तु त्वया वाच्यः कुशलं वचनान्मम ॥ ५
 सिद्धार्थं शंस मां तस्मै सभार्यं सहलक्ष्मणम् । हरणं चापि वैदेह्या रावणेन बलीयसा ॥ ६

१. अस्यानन्तरम्—यथा च निहतं तस्मिन्
 रावणे देवकण्ठके—इति क. घ. ।

२. अस्यानन्तरम्—संपतन्ति च मे शिष्याः
 प्रत्याख्यातुं पुरीभितः—इति क. ख. ।

३. अस्यानन्तरम्—प्रियकामः प्रियं राम-
 स्ततस्त्वरितविक्रमः । चिन्तयित्वा ततो दृष्टिं
 वानरेषु निपातयन् ॥ उवाच धीमांस्तेजस्वी हनूमन्तं
 प्लवङ्गमम् ।—इति क. घ. पुना. ।

सुग्रीवेण च संसर्गं बालिनश्च वधं रणे । मैथिल्यन्वेषणं चैव यथा चाधिगता त्वया ॥ ७
लङ्घयित्वा महातोयमापगापतिमव्ययम् । उपायानं समुद्रस्य सागरस्य च दर्शनम् ॥ ८
यथा च कारितः सेतू रावणश्च यथा हतः । वरदानं महेन्द्रेण ब्रह्मणा वरुणेन च ॥ ९
महादेवप्रसादाच्च पित्रा मम समागमम् । उपयातं च मां सौम्य भरतस्य निवेदय ॥ १०
सह राक्षसराजेन हरीणां प्रवरेण च । जित्वा शत्रुगणान् रामः प्राप्य चानुत्तमं यशः ॥ ११
उपयाति समृद्धार्थः सह मित्रैर्महाबलैः । एतच्छ्रुत्वा यमाकारं भजते भरतस्तदा ॥ १२
स च ते वेदितव्यः स्यात् सर्वं यच्चापि मां प्रति । ज्ञेयाश्च सर्वे वृत्तान्ता भरतस्येङ्गितानि च ॥
तत्त्वेन मुखवर्णेन दृष्ट्या व्याभाषणेन च । सर्वकामसमृद्धं हि हस्त्यश्वरथसंकुलम् ॥ १४
पितृपैतामहं राज्यं कस्य नावर्तयेन्मनः । संगत्या भरतः श्रीमान् राज्यार्थी चेत् स्वयम् भवेत् ॥
प्रशाम्नु वसुधां कृत्स्नामखिलां रघुनन्दनः । तस्य बुद्धिं च विज्ञाय व्यवसायं च वानर ॥ १६
यावन्न दूरं यानाः स्म क्षिप्रमागन्तुमर्हसि । इति प्रतिसमादिष्टो हनुमान् मारुतात्मजः ॥ १७
मानुषं धारयन् रूपमयोध्यां त्वरितो ययौ । अथोत्पपात वेगेन हनुमान् मारुतात्मजः ॥ १८
गरुत्मानिव वेगेन जिघृक्षन् भुजगोत्तमम् । लङ्घयित्वा पितृपथं भुजगेन्द्रालयं शुभम्^१ ॥ १९
गङ्गायमुनयोर्मध्यं सन्निपातमतीत्य च । शृङ्गिबेरपुरं प्राप्य गुह्यमासाद्य वीर्यवान् ॥ २०
स वाचा शुभया हृष्टो हनुमानिदमब्रवीत् । सखा तु तव काकुत्स्थो रामः सत्यपराक्रमः ॥ २१
सहसीतः ससौमित्रिः स त्वां कुशलमब्रवीत् । पञ्चमीमद्य रजनीमुषित्वा वचनान्मुनेः ॥ २२
भरद्वाजाभ्यनुज्ञातं द्रक्ष्यस्यद्यैव राघवम् । एवमुत्तवा महातेजाः संप्रहृष्टतनूरुहः ॥ २३
उत्पपान महावेगो वेगवानविचारयन् । सोऽपश्यद्रामतीर्थं च नदी बालुकिनी तथा ॥ २४
गोमती तां च सोऽपश्यद्भीमं सालवनं तथा । प्रजाश्च बहुसाहस्राः स्फीताञ्जनपदानपि ॥ २५
स गत्वा दूरमध्वानं त्वरितः कपिकुञ्जरः । आससाद द्रुमान् फुलान्नन्दिग्रामसमीपगान् ॥ २६
स्त्रीभिः सपुत्रैर्वृद्धैश्च रममाणैरलङ्कृतान् । सुगधिपस्योपवने यथा चैत्ररथे द्रुमान् ॥ २७
क्रोशमात्रे त्वयोध्यायाश्चीरकृष्णाजिनाम्बरम् । ददर्श भरतं दीनं कृशमाश्रमवासिनम् ॥ २८
जटिलं मलदिग्धाङ्गं भ्रातृव्यसनकशितम् । फलमूलाशिनं दान्तं तापसं धर्मचारिणम् ॥ २९
समुन्नतजटाभारं वल्कलाजिनवाससम् । नियतं भावितात्मानं ब्रह्मर्षिसमतेजसम् ॥ ३०
पादुके ते पुरस्कृत्य शासतं वैचसुन्धराम् । चातुर्वर्ण्यस्य लोकस्य त्रातारं सर्वतो भयात् ॥ ३१
उपस्थितममात्यैश्च शुचिभिश्च पुरोहितैः । बलमुख्यैश्च युक्तैश्च काषायाम्बरधारिभिः ॥ ३२
न हि ते राजपुत्रं तं चीरकृष्णाजिनाम्बरम् । परिभोक्तुं न्यवस्यन्ति पौरा वै धर्मवत्सलम् ॥ ३३
तं धर्ममिव धर्मज्ञं देहवन्तमिवापरम् । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ३४

1. विहगेन्द्रालयमिति पठित्वा, गरुडगृहं च लङ्घयित्वेति व्याख्यातं तिलके ।

वसन्तं दण्डकारण्ये यं त्वं चीरजटाधरम् । अनुशोचसि काकुत्स्थं स त्वां कुशलमब्रवीत् ॥३५
 प्रियमाख्यामि ते देव शोकं त्यज सुदारुणम् । अस्मिन् मुहूर्ते भ्रात्रा त्वं रामेण सह सङ्गतः॥
 निहत्य रावणं रामः प्रतिलभ्य च मैथिलीम् । उपयाति समृद्धार्थः सह मित्रैर्महाबलैः ॥ ३७
 लक्ष्मणश्च महातेजा वैदेही च यशस्विनी । सीता समग्रा रामेण महेन्द्रेण यथा शची ॥ ३८
 एवमुक्तो हनुमता भरतो भ्रातृवत्सलः । पपात सहसा हृष्टो हर्षान्मोहं जगाम ह ॥ ३९
 ततो मुहूर्तादुत्थाय प्रत्याश्रम्य च राघवः । हनुमन्तमुवाचेदं भरतः प्रियवादिनम् ॥ ४०
 अशोकजैः प्रीतिमयैः कपिमालिङ्ग्य संभ्रमात् । सिषेच भरतः श्रीमान् विपुलैरस्रविन्दुभिः ॥
 देवो वा मानुषो वा त्वमनुक्रोशादिहागतः । प्रियाख्यानस्य ते सौम्य ददामि ब्रुवतः प्रियम् ॥
 गवां शतसहस्रं च ग्रामाणां च शतं परम् । सुकुण्डलाः शुभाचारा भार्याः कन्याश्च षोडश ॥
 हेमवर्णाः सुनासोरुः शशिसौम्याननाः स्त्रियः । सर्वाभरणसंपन्नाः संपन्नाः कुलजातिभिः ॥ ४४

निशम्य रामागमनं नृपात्मजः कपिप्रवीगम्य तदद्भुतोपमम् ।

प्रहर्षितो रामदिवक्षयामवत् पुनश्च हर्षादिदमब्रवीद्ब्रुचः ॥

४५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे भरतप्रियाख्यानं नाम अष्टाविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

एकोनत्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः

हनूमद्भरतसंभाषणम्

बहूनि नाम वर्षाणि गतस्य सुमहद्वनम् । शृणोम्यहं प्रीतिकरं मम नाथस्य कीर्तनम् ॥ १
 कल्याणी बत गाथेयं लौकिकी प्रतिभाति मे । एनि जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि ॥ २
 राघवस्य हरीणां च कथमासीत् समागमः^१ । कस्मिन् देशे किमाश्रित्य तत्त्वमाख्याहि पृच्छतः॥
 स पृष्ठो राजपुत्रेण ब्रूम्यां समुपवेशितः । आचक्षे ततः सर्वं रामस्य चरितं वने ॥ ४
 यथा प्रत्राजितो रामो मातुर्दत्तो वरस्तव । यथा च पुत्रशोकेन राजा दशरथो मृतः ॥ ५
 यथा दूतैस्त्वमानीतमूर्ध्ना राजगृहात् प्रभो । त्वयायोध्यां प्रविष्टेन यथा राज्यं न चेप्सितम्॥ ६
 चित्रकूटं गिरिं गत्वा राज्येनामित्रकर्शन । निमन्त्रितस्त्वया भ्राता धर्ममाचरता सताम् ॥ ७
 स्थितेन राज्ञो वचने यथा राज्यं विसर्जितम् । आर्यस्य पादुके गृह्य यथासि पुनरागतः ॥ ८

1. पूर्वस्मिन् सर्गे 'उपयाति समृद्धार्थः सह पयाति भगवान् रामचन्द्रः' इत्येषं हनूमतोक्तमिति मित्रैर्महाबलैः' इति यदुक्तं तत हनूमद्वचनस्य वेदितव्यम् । अत एव 'राघवस्य हरीणां च' इति अर्थतोऽनुवादः । 'सुग्रीवप्रभृतिभिर्मित्रैर्वानरैः सहो- भरतस्य प्रभ्रः संगच्छते ।

अशोकजैः प्रीतिमयैः कपिमालिङ्ग्य सम्भ्रमान् ।
स्मिपेच भक्तः श्रीमान् विरलैः अम्रविन्दभिः ॥

सर्वमेतन्महाबाहो यथावद्विदितं तव । त्वयि प्रतिप्रयाते तु यद्वृत्तं तन्निबोध मे ॥	९
अपयाते त्वयि तदा समुद्भ्रान्तमृगद्विजम् । परिदूनमिवात्यर्थं नद्वनं समपद्यत ॥	१०
तद्धस्तिमृदितं घोरं सिंहव्याघ्रमृगायुतम् । प्रविवेशाथ विजनं मुमहङ्गडकावनम् ॥	११
तेषां पुरस्ताद्बलवान् गच्छतां गहने वने । निनदन् सुमहानादं विराधः प्रत्यदृश्यत ॥	१२
तमुत्क्षिप्य महानादमूर्ध्वबाहुमधोमुग्धम् । निखाते प्रक्षिपन्ति स नदन्तमिव कुञ्जरम् ॥	१३
तत् कृत्वा दुष्करं कर्म भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । सायाह्ने शरभङ्गम्य रम्यमाश्रममीयतुः ॥	१४
शरभङ्गे दिवं प्राप्ते रामः सत्यपराक्रमः । अभिवाद्य मुनीन् सर्वाञ्जनस्थानमुपागमत् ॥	१५
ततः पश्चाच्छूर्पणवा रामपार्श्वमुपागता । ततो रामेण संदिष्टो लक्ष्मणः सहसोत्थितः ॥	१६
प्रगृह्य खड्गं चिच्छेद कर्णनासं महाबलः । चतुर्दश सदस्त्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् ॥	१७
हतानि वसता तत्र राघवेण महात्मना । एकेन सह संगम्य रणे रामेण सङ्गताः ॥	१८
अहश्चतुर्थभागेन निःशेषा राक्षसाः कृताः । महाबला महावीर्यास्तपसो विघ्नकारिणः ॥	१९
निहता राघवेणाजौ दण्डकारण्यवासिनः । राक्षसाश्च विनिष्पिष्टाः स्वरश्च निहतो रणे ^१ ॥	२०
ततस्तेनार्दिता बाला रावणं समुपागता । रावणानुचरो घोरो मारीचो नाम राक्षसः ॥	२१
लोभयामास वैदेहीं भूत्वा रत्नमयो मृगः । अथैनमब्रवीद्रामं वैदेही गृह्यतामिति ॥	२२
अहो मनोहरः कान्त आश्रमो नो भविष्यति । ततो रामो धनुष्पाणिर्धावन्तमनुधावति ॥	२३
म तं जघान धावन्तं शरणानतपर्वणा । अथ सौम्य दशर्षीवो मृगं याते तु राघवे ॥	२४
लक्ष्मणे चापि निष्क्रान्ते प्रविवेशाश्रमं तदा । जग्राह तरसा सीतां ग्रहः स्व रोहिणीमिव ॥	
त्रानुकामं ततो युद्धे हत्वा गृध्रं जटायुपम् । प्रगृह्य सीतां सहसा जगामाशु स रावणः ॥	२६
ततस्त्वद्भुतसंकाशाः स्थिताः पर्वतमूर्धनि । सीतां गृहीत्वा गच्छन्तं वानराः पर्वतोपमाः ॥	२७
ददृशुर्विस्मितास्तत्र रावणं राक्षसाधिपम् । प्रविवेश ततो लङ्कां रावणो लोकरावणः ॥	२८
तां सुवर्णपरिक्रान्ते शुभे महति वैश्वनि । प्रवेश्य मैथिली वाक्यैः सान्त्वयामास रावणः ॥	२९
तृणवद्भाषितं तस्य तं च नैर्ऋतपुङ्गवम् । अचिन्तयन्ती वैदेही अशोकवनिकां गता ॥	३०
न्यवर्तत ततो रामो मृगं कृत्वा महावने । निवर्तमानः काकुत्स्थो दृष्ट्वा गृध्रं प्रविव्यथे ॥	३१
गृध्रं हतं ततो दग्ध्वा रामः प्रियमखं पितुः । मार्गमाणस्तु वैदेही राघवः सहलक्ष्मणः ॥	३२
गोदावरीमन्वत्तरद्वनोद्देशांश्च पुष्पितान् । आसेदतुर्महारण्ये कबन्धं नाम राक्षसम् ॥	३३
ततः कबन्धवचनाद्रामः सत्यपराक्रमः । ऋश्यमूकं गिरिं गत्वा सुग्रीवेण समागतः ॥	३४
तयोः समागमः पूर्वं प्रीत्या हादां व्यजायत । भ्रात्रा निरस्तः क्रुद्धेन सुग्रीवो वालिना पुरा ॥	
इतरेतरसंवादात् प्रगाढः प्रणयस्तयोः । रामस्य बाहुवीर्येण स्वराज्यं प्रत्यपादयत् ॥	३६

वालिनं समरे हत्वा महाकायं महाबलम् । सुग्रीवः स्थापितो राज्ये सहितः सर्ववानरैः ॥ ३७
 रामाय प्रतिजानीते राजपुत्र्याश्च मार्गणम् । आदिष्टा वानरेन्द्रेण सुग्रीवेण महात्मना ॥ ३८
 दश कोट्यः प्लवङ्गानां सर्वाः प्रस्थापिता दिशः । तेषां नो विप्रकृष्टानां विन्ध्ये पर्वतसत्तमे ॥
 भृशं शोकाभितप्तानां महान् कालोऽत्यवर्तत । भ्राता तु गृध्रराजस्य संपातिर्नाम वीर्यवान् ॥
 समाख्याति स्म वसतिं सीताया रावणालये । सोऽहं शोकपरीतानां दुःखं तज्जातिनां नुदन् ॥
 आत्मवीर्यं समास्थाय योजनानां शतं प्लुतः । तत्राहमेकामद्राक्षमशोकवनिकां गताम् ॥ ४२
 कौशेयवस्त्रां मलिनां निरानन्दां दृढव्रताम्^१ । तथा समेत्य विधिवन् पृष्ट्वा सर्वमनिन्दिताम् ॥
 अभिज्ञानं च मे दत्तमर्चिष्मान् स महामणिः^२ । अभिज्ञानं मणिं लब्ध्वा चरितार्थोऽहमागतः ॥
 मया च पुनरागम्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः । अभिज्ञानं मया दत्तमर्चिष्मान् स महामणिः ॥ ४५
 श्रुत्वा तु मैथिलीं हृष्टस्त्वाशशंसे च जीवितम् । जीवितान्नमनुप्राप्तः पीत्वामृतमिवातुरः ॥ ४६
 उद्योजयिष्यन्नुद्योगं दध्ने कामं वधे^३ मनः । जिघांसुरिव लोकान्ते सर्वाल्लोकान् विभावसुः ॥
 ततः समुद्रमासाद्य नलं सेतुमकारयत् । अतरत् कपिवीराणां वाहिनी तेन सेतुना ॥ ४८
 प्रहस्तमवधीन्नीलः कुम्भकर्णं तु राघवः । लक्ष्मणो रावणसुतं स्वयं रामस्तु रावणम् ॥ ४९
 स शक्रेण समागम्य यमेन वरुणेन च । महेश्वरस्वयंभूभ्यां तथा दशरथेन च ॥ ५०
 तैश्च दत्तवरः श्रीमानृषिभिश्च समागतः । सुरर्षिभिश्च काकुत्स्थो वराल्लेभे परन्तपः ॥ ५१
 स तु दत्तवरः प्रीत्या वानरैश्च समागतः । पुष्पकेण विमानेन किट्किन्धामभ्युपागमत् ॥ ५२
 तं गङ्गां पुनरासाद्य वसन्तं मुनिसंनिधौ । अविघ्नं पुष्ययोगेन श्वो रामं द्रष्टुमर्हसि ॥ ५३

ततस्तु सत्यं हनुमद्वचो महन्निशम्य हृष्टो भरतः कृताञ्जलिः ।

उवाच वाणीं मनसः प्रहर्षिणीं चिरस्य पूर्णः खलु मे मनोरथः ॥ ५४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे हनुमद्भरतसंभाषणं नाम एकोनविंशदुत्तरशततमः सर्गः

१. अस्यानन्तरम्—अभिज्ञानं मया दत्त-
मङ्गुलीयकमुत्तमम् । मां दृष्ट्वा मैथिली हृष्टा आश-
शंसे च जीवितम् ॥ तथा समेत्य विधिवन् पूर्ववृत्त-
मनिन्दिताम् । रावणस्य मनःकान्ताभशोकवनिकां

तदा ॥ विभवसयित्वा समरे हत्वा राक्षसपुंगवान् ॥
लङ्कां च भस्मसात्कृत्वा प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥—इति घ.।

२. तथेत्यादि महामणिरित्यन्तम् घ. नास्ति ।

३. लङ्कलवधे पुना. ।

त्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः

भरतसमागमः

- श्रुत्वा तु परमानन्दं भरतः सत्यविक्रमः । हृष्टमाज्ञापयामास शत्रुघ्नं परवीरहा ॥ १
- दैवतानि च सर्वाणि चैत्यानि नगरस्य च । सुगन्धमाल्यैर्वादित्रैरर्चन्तु शुचयो नराः ॥ २
- सूताः स्तुतिपुराणज्ञाः सर्वे वैतालिकास्तथा । सर्वे वादित्रकुशला गणिकाश्चापि सङ्घशः ॥ ३
- अभिनिर्यान्तु रामस्य द्रष्टुं शशिनिभं मुखम् । भरतस्य वचः श्रुत्वा शत्रुघ्नः परवीरहा ॥ ४
- विष्टीरनेकसाहस्राश्चोदयामास वीर्यवान् । समीकुरुत निम्नानि विषमाणि समानि च ॥ ५
- स्थलानि च निरस्यन्तां नन्दिग्रामादितः परम् । सिञ्चन्तु पृथिवीं कृत्स्नां हिमशीतेन वारिणा ॥
- ततोऽभ्यवकिरन्त्वन्ये लाजैः पुष्पैश्च सर्वशः । समुच्छ्रितपताकास्तु रथ्याः पुरवरोत्तमे ॥ ७
- शोभयन्तु च वेश्मानि सूर्यस्योदयनं प्रति । सद्गामभिर्मुक्तपुष्पैः सुगन्धैः पञ्चवर्णकैः ॥ ८
- राजमार्गमसंबाधं किरन्तु शतशो नराः । राजदारास्तथामात्याः सैन्याः सेनागणाङ्गनाः ॥ ९
- ब्राह्मणाश्च सराजन्याः श्रेणीमुख्यास्तथा गणाः । धृष्टिर्जयन्तो विजयः सिद्धार्थो ह्यर्थसाधकः ॥
- अशोको मन्त्रपालश्च सुमन्त्रश्चापि निर्ययुः । मत्तैर्नागसहस्रैश्च शातकुम्भविभूषितैः ॥ ११
- अपरे हेमकक्ष्याभिः सगजाभिः करेणुभिः । निर्ययुस्तुरगाक्रान्तै रथैश्च सुमहारथाः ॥ १२
- शक्त्यष्टिप्रासहस्तानां सध्वजानां पताकिनाम् । तुरगाणां सहस्रैश्च मुख्यैर्मुख्यनरान्वितैः ॥ १३
- पदातीनां सहस्रैश्च वीराःपरिवृता ययुः । ततो यानान्युपारूढाः सर्वा दशरथस्त्रियः ॥ १४
- कौसल्यां प्रमुखे कृत्वा सुमित्रां चापि निर्ययुः । कैकेय्या सहिताः सर्वा नन्दिग्राममुपागमन् ॥
- कृत्स्नं च नगरं तत्तु नन्दिग्राममुपागमत् । अध्वानां खुरशब्देन रथनेमिस्वनेन च ॥ १६
- शङ्खदुन्दुभिनादेन संचचालेव मेदिनी । द्विजातिमुख्यैर्धर्मात्मा श्रेणीमुख्यैः सनैगमैः ॥ १७
- माल्यमोदकहस्तैश्च मन्त्रिभिर्भरतो वृतः । शङ्खमेरीनिनादैश्च बन्दिभिश्चाभिवन्दितः ॥ १८
- आर्यपादौ गृहीत्वा तु शिरसा धर्मकोविदः । पाण्डरं छत्रमादाय शुक्लमाल्योपशोभितम् ॥ १९
- शुक्ले च वालव्यजने राजाहो हेमभूषिते । उपवासकृशो दीनश्चीरकृष्णाजिनाम्बरः ॥ २०
- भ्रातुरागमनं श्रुत्वा तत्पूर्वं हर्षमागतः । प्रत्युद्ययौ ततो रामं महात्मा सचिवैः सह ॥ २१
- समीक्ष्य भरतो वाक्यमुवाच पवनात्मजम् । कच्चिन्न खलु कापेयी सेव्यते चलचित्तता ॥ २२
- न हि पश्यामि काकुत्स्थं राममार्थं परन्तपम् । कच्चिन्न खलु दृश्यन्ते वानराः कामरूपिणः ॥ २३
- अथैवमुक्ते वचने हनुमानिदमब्रवीत् । अर्थं विज्ञापयन्नेव भरतं सत्यविक्रमम् ॥ २४

सदाफलान् कुसुमितान् वृक्षान् प्राप्य मधुसवान् । भरद्वाजप्रसादेन मत्तभ्रमरनादितान् ॥ २५
 तस्य चैष वरो दत्तो वासवेन परन्तप । ससैन्यस्य तथातिथ्यं कृतं सर्वगुणान्वितम् ॥ २६
 निःस्वनः श्रूयते भीमः प्रहृष्टानां वनौकसाम् । मन्ये वानरसेना सा नदीं तरति गोमतीम् ॥
 रजोवर्षं समुद्भूतं पश्य वालुकिनीं प्रति । मन्ये सालवनं रम्यं लोलयन्ति प्लवङ्गमाः ॥ २८
 तदेतद्दृश्यते दूराद्विमलं चन्द्रसन्निभम् । विमानं पुष्पकं दिव्यं मनसा ब्रह्मनिर्मितम् ॥ २९
 रावणं बान्धवैः सार्धं हत्वा लब्धं महात्मना । तरुणादित्यसंकाशं विमानं रामवाहनम् ॥ ३०
 धनदस्य प्रसादेन दिव्यमेतन्मनोजवम् । एतस्मिन् भ्रातरौ वीरौ वैदेह्या सह राघवौ ॥ ३१
 सुग्रीवश्च महातेजा राक्षसश्च विभीषणः । ततो हर्षसमुद्भूतो निःस्वनो दिवमस्पृशत् ॥ ३२
 स्त्रीबालयुववृद्धानां रामोऽयमिति कीर्तिते । रथकुञ्जरवाजिभ्यस्तेऽवतीर्थं महीं गताः ॥ ३३
 दृष्टशुस्तं विमानस्थं नराः सोममिवाम्बरे । प्राञ्जलिर्भरतो भूत्वा प्रहृष्टो राघवोन्मुखः ॥ ३४
 स्वागतेन यथार्थेन ततो राममपूजयत् । मनसा ब्रह्मणा सृष्टे विमाने भरताग्रजः ॥ ३५
 रराज पृथुदीर्घाक्षो वज्रपाणिरिवापरः । ततो विमानाग्रगतं भरतो भ्रातरं तदा ॥ ३६
 ध्वन्द्वे प्रयतो रामं मेरुस्थमिव भास्करम् । ततो रामाभ्यनुज्ञातं तद्विमानमनुत्तमम् ॥ ३७
 हंसयुक्तं महावेगं निष्पपात महीतले । आरोपितो विमानं तद्भरतः सत्यविक्रमः ॥ ३८
 राममासाद्य मुदितः पुनरेवाभ्यवादयत् । तं समुत्थाप्य काकुत्स्थश्चिग्म्याक्षिपथं गतम् ॥ ३९
 अङ्गे भरतमारोप्य मुदितः परिषस्वजे । ततो लक्ष्मणमामाद्य वैदेहीं चाभ्यवादयत् ॥ ४०
 अभिवाद्य ततः प्रीतो भरतो नाम चाब्रवीत् । सुग्रीवं कैकयीपुत्रो जाम्बवन्तं तथाङ्गदम् ॥ ४१
 मैन्दं च द्विविदं नीलमृषभं परिषस्वजे । सुपेणं च नलं चैव गवाक्षं गन्धमादनम् ॥ ४२
 शरभं पनसं चैव भरतः परिषस्वजे । ते कृत्वा मानुषं रूपं वानराः कामरूपिणः ॥ ४३
 कुशलं पर्यपृच्छंस्तं प्रहृष्टा भरतं तदा । अथाब्रवीद्राजपुत्रः सुग्रीवं वानरर्षभम् ॥ ४४
 परिष्वज्य महातेजा भरतो धर्मिणां वरः । त्वमस्माकं चतुर्णां तु भ्राता सुग्रीव पञ्चमः ॥ ४५
 सौहृदाज्जायते मित्रमपकारोऽरिलक्षणम् । विभीषणं च भरतः सान्त्ववाक्यमथाब्रवीत् ॥ ४६
 दिष्ट्या त्वया सहायेन कृतं कर्म सदुष्करम् । शत्रुघ्नश्च तदा राममभिवाद्य सलक्ष्मणम् ॥ ४७
 सीतायाश्चरणौ पश्चाद्विनयादभ्यवादयत् । रामो मातरमासाद्य विषण्णां शोककर्षिताम् ॥ ४८
 जग्राह प्रणतः पादौ मनो मातुः प्रसादयन् । अभिवाद्य सुमित्रां च कैकयीं च यशस्विनीम् ॥ ४९
 स मातृश्च ततः सर्वाः पुरोहितमुपागतम् । स्वागतं ते महाबाहो कौसल्यानन्दवर्धन ॥ ५०
 इति प्राञ्जलयः सर्वे नागरा राममब्रुवन् । तान्यञ्जलिसहस्राणि प्रगृहीतानि नागरैः ॥ ५१
 व्याकोशानीव पद्मानि ददर्श भरताग्रजः । पादुके ते तु रामस्य गृहीत्वा भरतः स्वयम् ॥ ५२
 चरणाम्भ्यां नरेन्द्रस्य योजयामास धर्मवित् । अब्रवीच्च तदा रामं भरतः स कृताञ्जलिः ॥ ५३
 एतत्ते रक्षितं राजन् राज्यं निर्यातितं मया । अद्य जन्म कृतार्थं मे संवृत्तश्च मनोरथः ॥ ५४

यस्त्वां पश्यामि राजानमयोध्यां पुनरागतम् । अवेक्षतां भवान् कोशं कोष्ठागारं पुरं बलम् ॥
 भवतस्तेजसा सर्वं कृतं दशगुणं मया । तथा ब्रुवाणं भरतं दृष्ट्वा तं भ्रातृवत्सलम् ॥ ५६
 मुमुचुर्वा नरा बाष्पं राक्षसश्च विभीषणः । ततः प्रहर्षाद्भरतमङ्गमारोप्य राघवः ॥ ५७
 ययौ तेन विमानेन ससैन्यो भरताश्रमम् । भरताश्रममासाद्य ससैन्यो राघवस्तदा ॥ ५८
 अवतीर्य विमानाग्रादवतस्थे महीतले । अब्रवीच्च तदा रामस्तद्विमानमनुत्तमम् ॥ ५९
 वह वैश्रवणं देवमनुजानामि गम्यताम् । ततो रामाभ्यनुज्ञातं तद्विमानमनुत्तमम् ॥ ६०
 उत्तरां दिशमागम्य जगाम घनदालयम् ॥

पुरोहितस्यात्मसमस्य राघवो बृहस्पतेः शक्र इवामराधिपः ।

निपीड्य पादौ पृथगासने शुभे सहैव तेनोपविवेश राघवः ॥ ६१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 युद्धकाण्डे भरतसमागमो नाम त्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः

एकत्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः

श्रीरामपट्टाभिषेकः

शिरस्यञ्जलिमाधाय कैकेयानन्दवर्धनः । बभाषे भरतो ज्येष्ठं रामं सत्यपराक्रमम् ॥ १
 पूजिता मामिका माना दत्तं राज्यमिदं मम । तद्दामि पुनस्तुभ्यं यथा त्वमददा मम ॥ २
 धुरमेकाकिना न्यस्तामृषभेण बलीयसा । किङ्गोरीव गुरुं भारं न वोढुमहमुत्सहं ॥ ३
 वारिवेगेन महता भिन्नः सेतुरिव क्षरन् । दुर्बन्धनमिदं मन्ये राज्यच्छिद्रमसंवृतम् ॥ ४
 गतिं खर इवाश्वस्य हंसम्येव च वायसः । नान्वेतुमुत्सहे राम तव मार्गमरिन्दम ॥ ५
 यथा चारोपितो वृक्षो जातश्चान्तनिवेशने । महान्श्च सुदुरारोहो महास्कन्धप्रशाखवान् ॥ ६
 शीर्येत पुष्पितो भूत्वा न फलानि प्रदर्शयन् । तस्य नानुभवेदर्थं यस्य हेतोः स रोप्यते ॥ ७
 एषोपमा महाबाहो त्वदर्थं^१ वेत्तुमर्हसि । यद्यस्मान्मनुजेन्द्र त्वं भक्तान् भृत्यान् शाधि हि ॥८
 जगदद्याभिषिक्तं त्वामनुपश्यतु सर्वतः । प्रतपन्तमिवादित्यं मध्याह्ने दीप्ततेजसम् ॥ ९
 तूर्यसङ्घातनिर्घोषैः काञ्चीनूपुरनिःस्वनैः । मधुरैर्गीतशब्दैश्च प्रतिबुध्यस्व राघव ॥ १०
 यावदावर्तते चक्रं यावती च वसुन्धरा । तावत्त्वभिह सर्वस्य स्वामित्वमनुवर्तय ॥ ११
 भरतस्य वचः श्रुत्वा रामः परपुरञ्जयः । तथेति प्रतिजग्राह निषादासने शुभे ॥ १२
 ततः शत्रुघ्नवचनान्निपुणाः श्मश्रुवर्धकाः । सुखहस्ताः सुशीघ्राश्च राघवं पर्युपासत ॥ १३

पूर्वं तु भरते स्नाते लक्ष्मणे च महाबले । सुग्रीवे वानरेन्द्रे च राक्षसेन्द्रे विभीषणे ॥	१४
विशोषितजटः स्नातश्चित्रमाल्यानुलेपनः । महार्हवसनो रामस्तस्यौ तत्र श्रिया ज्वलन् ॥	१५
प्रतिकर्म च रामस्य कारयामास वीर्यवान् । लक्ष्मणस्य च लक्ष्मीवानिक्ष्वाकुकुलवर्धनः ॥	१६
प्रतिकर्म च सीतायाः सर्वा दशरथस्त्रियः । आत्मनैव तदा चक्रुर्मनस्विन्यो मनोहरम् ॥	१७
ततो वानरपत्नीनां सर्वासामेव शोभनम् । चकार यत्नात् कौसल्या प्रहृष्टा पुत्रलालसा ॥	१८
ततः शत्रुघ्नवचनात् सुमन्त्रो नाम सारथिः । योजयित्वाभिचक्राम रथं सर्वाङ्गशोभनम् ॥	१९
अर्कमण्डलसंकाशं दिव्यं दृष्ट्वा रथोत्तमम् । आरुरोह महाबाहू रामः सत्यपराक्रमः ॥	२०
सुग्रीवो हनुमांश्चैव महेन्द्रसदृशद्युती । स्नातौ दिव्यनिभैर्वस्त्रैर्जम्भतुः शुभकुण्डलौ ॥	२१
वराभरणसंपन्ना ययुस्ताः शुभकुण्डलाः । सुग्रीवपत्न्यः सीता च द्रष्टुं नगरमुत्सुकाः ॥	२२
अयोध्यायां तु सचिवा राज्ञो दशरथस्य ये । पुरोहितं पुरस्कृत्य मन्त्रयामासुरथवत् ॥	२३
अशोको विजयश्चैव सुमन्त्रश्चैव संगताः । मन्त्रयन् रामवृद्धचर्थमृद्धचर्थं नगरस्य च ॥	२४
सर्वमेवाभिषेकार्थं जयार्हस्य महात्मनः । कर्तुमर्हसि रामस्य यद्यन्मङ्गलपूर्वकम् ॥	२५
इति ते मन्त्रिणः सर्वे संदिश्य तु पुरोहितम् ^१ । नगरान्त्रिर्ययुम्नृणं रामदर्शनवुद्धयः ॥	२६
हरियुक्तं सहस्राक्षो रथमिन्द्र इवानघः । प्रययौ रथमास्थाय रामो नगरमुत्तमम् ॥	२७
जग्राह भरतो रश्मीञ्शत्रुघ्नश्छत्रमाददे । लक्ष्मणो व्यजनं तस्य मूर्ध्नि संपर्यवीजयत् ॥	२८
श्वेतं च बालव्यजनं जग्राह पुरतः स्थितः । अपरं चन्द्रसंकाशं राक्षसेन्द्रो विभीषणः ॥	२९
ऋषिसङ्घैस्तदाकाशे देवैश्च समरुद्रणैः । स्तूयमानस्य रामस्य शुश्रुवे मधुरध्वनिः ॥	३०
ततः शत्रुघ्नं नाम कुञ्जरं पर्वनोपमम् । आरुरोह महातेजाः सुग्रीवः प्लवगर्षभः ॥	३१
नवनागसहस्राणि ययुरास्थाय वानराः । मानुषं विग्रहं कृत्वा सर्वाभरणभूषिताः ॥	३२
शङ्खशब्दप्रणादैश्च दुन्दुभीनां च निःस्वनैः । प्रययौ पुरुषव्याघ्रस्तां पुरां हर्म्यमालिनीम् ॥	३३
दृष्टशुभे समायान्तं राघवं सपुरःसरम् । विराजमानं वपुषा रथेनातिरथं तदा ॥	३४
ते वर्धयित्वा काकुत्स्थं रामेण प्रतिनन्दिताः । अनुजग्मुर्महात्मानं भ्रातृभिः परिवारितम् ॥	३५
अमात्यैर्ब्राह्मणैश्चैव तथा प्रकृतिभिर्वृतः । श्रिया विरुरुचे रामो नक्षत्रैरिव चन्द्रमाः ॥	३६
स पुरोगामिभिस्तृणैस्तालस्वस्तिकपाणिभिः । प्रव्याहरद्भिर्मुदितैर्मङ्गलानि ययौ वृतः ^२ ॥	३७
अक्षतं जातरूपं च गावः कन्यास्तथा द्विजाः । नरा मोदकहस्ताश्च रामस्य पुरतो ययुः ॥	३८
सख्यं च रामः सुग्रीवे प्रभावं चानिलात्मजे । वानराणां च तत् कर्म राक्षसानां च तद्दलम् ॥	३९
विभीषणस्य संयोगमाचक्षे च मन्त्रिणाम् । श्रुत्वा तु विस्मयं जग्मुरयोध्यापुरवासिनः ॥	४०
द्युतिमानेतदाख्याय रामो वानरसंवृतः । हृष्टपुष्टजनाकीर्णामयोध्यां प्रविवेश ह ॥	४१

ततो ह्यभ्युच्छ्रयन् पौराः पताकास्ते गृहे गृहे । ऐक्ष्वाकाध्युषितं रम्यमाससाद पितुर्गृहम् ॥४२	
अथाब्रवीद्राजपुत्रो भरतं धर्मिणां वरम् । अर्थोपहितया वाचा मधुरं रघुनन्दनः ॥	४३
पितुर्भवनमासाद्य प्रविश्य च महात्मनः । कौसल्यां च सुमित्रां च कैकेयीमभिवादय ॥	४४
यच्च मद्भवनं श्रेष्ठं साशोकवनिकं महत् । मुक्तावैदूर्यसंकीर्णं सुग्रीवाय निवेदय ॥	४५
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा भरतः सत्यविक्रमः । पाणौ गृहीत्वा सुग्रीवं प्रविवेश तमालयम् ॥	४६
ततस्तैलप्रदीपांश्च पर्यङ्कास्तरणानि च । गृहीत्वा विविशुः क्षिप्रं शत्रुभेन प्रचोदिताः ॥	४७
उवाच च महातेजाः सुग्रीवं राघवानुजः । अभिषेकाय रामस्य दूतानाज्ञापय प्रभो ॥	४८
सौवर्णान् वानरेन्द्राणां चतुर्णां चतुरो घटान् । ददौ क्षिप्रं स सुग्रीवः सर्वरत्नविभूषितान् ॥४९	
यथा प्रत्यूषसमये चतुर्णां सागराम्भसाम् । पूर्णैर्घटैः प्रतीक्षध्वं तथा कुस्त वानराः ॥	५०
एवमुक्त्वा महात्मानो वानरा वारणोपमाः । उत्पेतुर्गगनं शीघ्रं गरुडानिलशीघ्रगाः ॥	५१
जाम्बवांश्च सुषेणश्च वेगदर्शी च वानरः । ऋषभश्चैव कलशाञ्जलपूर्णानथानयन् ॥	५२
नदीशतानां पञ्चानां जलं कुम्भेषु चाहरन् । पूर्वात् समुद्रात् कलशं जलपूर्णमथानयत् ॥	५३
सुषेणः सत्त्वसंपन्नः सर्वरत्नविभूषितम् । ऋषभो दक्षिणात्तूर्णं समुद्राञ्जलमाहरत् ॥	५४
रक्तचन्दनशाखाभिः संवृतं काञ्चनं घटम् । गवयः पश्चिमातोयमाजहार महार्णवात् ॥	५५
रत्नकुम्भेन महता शीतं मारुतविक्रमः । उत्तराच्च जलं शीघ्रं गरुडानिलविक्रमः ॥	५६
आजहार स धर्मात्मा नलः सर्वगुणान्वितः । ततस्तैर्वानरश्रेष्ठैरानीतं प्रेक्ष्य तज्जलम् ॥	५७
अभिषेकाय रामस्य शत्रुघ्नः सचिवः सह । पुरोहिताय श्रेष्ठाय सुहृद्भ्यश्च न्यवेदयत् ॥	५८
ततः स प्रयतो वृद्धो वसिष्ठो ब्राह्मणैः सह । रामं रत्नमये पीठे सहसीतं न्यवेशयत् ॥	५९
वसिष्ठो वामदेवश्च जाबालिरथ काश्यपः । कात्यायनः सुयज्ञश्च गौतमो विजयस्तथा ॥	६०
अभ्यषिञ्चन्नरव्याघ्रं प्रसन्नेन सुगन्धिना । सलिलेन सहस्राक्षं वसवो वासवं यथा ॥	६१
ऋत्विग्भिर्ब्राह्मणैः पूर्वं कन्याभिर्मन्त्रभिस्तथा । योषैश्चैवाभ्यषिञ्चंस्ते संप्रहृष्टाः सनैगमैः ॥	६२
सर्वोषधिरसैर्दिव्यैर्देवतैर्नभसि स्थितैः । चतुर्भिर्लोकपालैश्च सर्वदेवैश्च संगतैः ॥	६३
ब्रह्मणा निर्मितं पूर्वं किरीटं रत्नशोभितम् । अभिषिक्तः पुरा येन मनुस्तं दीप्ततेजसम् ॥	६४
तस्यान्ववाये राजानः क्रमाद्येनाभिषेचिताः । सभायां हेमकलसायां शोभितायां महाजनैः ॥६५	
रत्नैर्नानाविधैश्चैव चित्रितायां सुशोभनैः । नानारत्नमये पीठे कल्पयित्वा यथाविधि ॥	६६

१. अस्यानन्तरम्—भरतस्य वचः श्रुत्वा न्यवेदयत् ॥—इति ख. ।

राजपुत्रस्य धीमतः—इति घ. ।

२. अस्यानन्तरम्—शास्त्रदृष्टेन मार्गेण यथा

३. ६४, ६५, ६६: तमानि पद्यानि क.

समुचितं तथा । राघवस्याभिषेकार्थं मृत्विग्भिः स ख. छ. न सन्ति ।

किरीटेन ततः पश्चाद्वसिष्ठेन महात्मना । ऋत्विग्भिर्भूषणैश्चैव समयोक्ष्यत राघवः ॥ ६७
छत्रं तु तस्य जग्राह शत्रुघ्नः पाण्डरं शुभम् । श्वेतं च बालव्यजनं सुग्रीवो वानरेश्वरः ॥ ६८
अपरं चन्द्रसंकाशं^१ राक्षसेन्द्रो विभीषणः । मालां ज्वलन्तीं वपुषा काञ्चनीं शतपुष्कराम् ॥
राघवाय ददौ वायुर्वासवेन प्रचोदितः । सर्वरत्नसमायुक्तं मणिरत्नविभूषितम् ॥ ७०
मुक्ताहारं नरेन्द्राय ददौ शक्रप्रचोदितः । प्रजगुर्देवगन्धर्वा ननृतुश्चाप्सरोगणाः ॥ ७१
अभिषेके तदर्हस्य तदा रामस्य धीमतः । भूमिः सस्यवती चैव फलवन्तश्च पादपाः ॥ ७२
गन्धवन्ति च पुष्पाणि बभूवू राघवोत्सवे । सहस्रशतमश्वानां धेनूनां च गवां तथा ॥ ७३
ददौ शतं वृषान् पूर्वं द्विजेभ्यो मनुजर्षभः । त्रिंशत्कोटीर्हिरण्यस्य ब्राह्मणेभ्यो ददौ पुनः ॥
नानाभरणवस्त्राणि महार्हाणि च राघवः । अर्करश्मिप्रतीकाशां काञ्चनीं मणिविग्रहाम् ॥ ७५
सुग्रीवाय स्रजं दिव्यां प्रायच्छन्मनुजर्षभः । वैदूर्यमणिचित्रे च चन्द्ररश्मिविभूषिते ॥ ७६
वालिपुत्राय धृतिमानङ्गदायाङ्गदे ददौ । मणिप्रवरजुष्टं च मुक्ताहारमनुत्तमम् ॥ ७७
सीतायै प्रददौ रामश्चन्द्ररश्मिसमप्रभम् । अरजे वाससी दिव्ये शुभान्याभरणानि च ॥ ७८
अवेक्षमाणा वैदेही प्रददौ वायुमूनवे । अवमुच्यात्मनः कण्ठाद्धारं जनकनन्दिनी ॥ ७९
अवैक्षन् हरीन् सर्वान् भर्तारं च मुहुर्मुहुः । तामिङ्गिनजः संप्रेक्ष्य बभाषे जनकात्मजाम् ॥ ८०
प्रदेहि सुभगे हारं यस्य तुष्टासि भामिनी । तेजो धृतिर्यशां दादयं सामर्थ्यं विनयो नयः^२ ॥
पौरुषं विक्रमो बुद्धिर्यस्मिन्नेतानि नित्यदा । ददौ सा वायुपुत्राय तं हारमसितंक्षणा ॥ ८२
हनुमान्तेन हारेण शुशुभे वानरर्षभः । चन्द्रांशुचयगौरिण श्वेताभ्रेण यथाचलः ॥ ८३
ततो द्विविदमैन्दाभ्यां नीलाय च परंतपः । सर्वान् कामगुणान् वीक्ष्य प्रददौ वसुधाधिपः ॥ ८४
सर्वं वानरवृद्धाश्च ये चान्ये वानरेश्वराः । वासोभिर्भूषणैश्चैव यथाहं प्रतिपूजिताः ॥ ८५
विभीषणोऽथ सुग्रीवां हनुमाञ्जाम्बवान्तथा । सर्वे वानरमुक्याश्च रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥ ८६
यथाहं पूजिताः सर्वे कामै रत्नैश्च पुष्कलैः । प्रहृष्टमनसः सर्वं जग्मुरेव यथागतम् ॥ ८७
नत्वा सर्वे महात्मानं ततस्ते प्लवगर्षभाः । विमृष्टाः पार्थिवेन्द्रेण किष्किन्धामभ्युपागमन् ॥ ८८
सुग्रीवो वानरश्रेष्ठो दृष्ट्वा रामाभिषेचनम् । पूजितश्चैव रामेण किष्किन्धां प्राविशत् पुरीम् ॥ ८९
विभीषणोऽपि धर्मात्मा सह तैर्नैर्ऋतर्षभैः^३ । लब्ध्वा कुलधनं राजा लङ्कां प्रायाद्विभीषणः ॥ ९०
स राज्यमखिलं शासन्निहतारिर्महायशाः । राघवः परमोदारो रराज परया मुदा^४ ॥ ९१

१. अस्यानन्तरम् — बालव्यजनमुत्तमम् ।
दृष्टो रामस्य जग्राह—इति ख. ।

२. इदमर्थम् च. नास्ति ।

३. रामेण सर्वकामैश्च यथाहं प्रतिपूजितः च.।

४. अस्यानन्तरम् — सवानरकपीन्द्रं तु
राक्षसेन्द्रे विभीषणे । गते रामोऽब्रवीद्वक्यं लक्ष्मणं
शुभलक्षणम् ॥—इति ख. घ. ।

उवाच लक्ष्मणं रामो धर्मज्ञं धर्मवत्सलः ॥

आतिष्ठ धर्मज्ञ मया सहेमां गां पूर्वराजाध्युषितां बलेन ।

तुल्यं मया त्वं पितृभिर्धृता या तां यौवराज्ये धुरमुद्रहम्ब ॥ ९२

सर्वात्मना पर्यनुनीयमानो यदा न सौमित्रिरूपैति योगम ।

नियुज्यमानोऽपि च यौवराज्ये ततोऽभ्यषिञ्चद्भरतं महात्मा ॥ ९३

पौण्डरीकाश्वमेधाभ्यां वाजपेयेन चासकृत् । अन्यैश्च विविधैर्यज्ञैरयजत् पार्थिवात्मजः ॥ ९४

राज्यं दश सहस्राणि प्राप्य वर्षाणि राघवः । शताश्वमेधानाजहे सदश्वान् भूरिदक्षिणान् ॥९५

आजानुलम्बबाहुः स महास्कन्धः प्रनापवान् । लक्ष्मणानुचरो रामः पृथिवीमन्वपालयत् ॥ ९६

राघवश्चापि धर्मात्मा प्राप्य राज्यमनुत्तमम् । ईजे बहुविधैर्यज्ञैः ससुहृज्ज्ञातिबान्धवैः ॥ ९७

न पर्यदेवन् विधवा न च व्यालकृतं भयम् । न व्याधिजं भयं वापि रामे राज्यं प्रशासति ॥

निर्दम्युरभवल्लोको नानर्थः कंचिदम्पृशत । न च स्म वृद्धा बालानां प्रेतकार्याणि कुर्वते ॥ ९९

सर्वं मुदितमेवासीत् सर्वा धर्मपरोऽभवत् । राममेवानुपश्यन्तो नाभ्यर्हिसन् परस्परम् ॥ १००

आसन् वर्षसहस्राणि तथा पुत्रसदृग्निणः । निगमया विशोकाश्च रामे राज्यं प्रशासति ॥१०१

रामो रामो राम इति प्रजानामभवन् कथाः । रामभूतं जगदम्बूद्रामे राज्यं प्रशासति ॥ १०२

नित्यपुष्पा नित्यफलास्तरवः स्कन्धविम्वृताः । काले वर्षी च पर्जन्यः सुगम्पर्शश्च मारुतः ॥१०३

ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्रा लोभविवर्जिताः । स्वकर्मसु प्रवर्तन्ते तुष्टाः स्वैरेव कर्मभिः ॥

आसन् प्रजा धर्मरता रामे शासति नानृताः । सर्वे लक्षणसंपन्नाः सर्वे धर्मपरायणाः ॥ १०५

दश वर्षसहस्राणि दश वर्षशतानि च । भ्रातृभिः सहितः श्रीमान् रामो राज्यमकारयत् ॥१०६

धन्यं यशस्यमायुष्यं राज्ञां च विजयावहम् । आदिकान्यमिदं त्वार्षं पुरा वाल्मीकिना कृतम् ॥

यः पठेच्छृणुयाल्लोके नरः पापाद्विमुच्यते । पुत्रकामस्तु पुत्रान् वै धनकामो धनानि च ॥१०८

लभते मनुजो लोके श्रुत्वा रामाभिपेचनम् । महा विजयते राजा रिपूंश्चाप्यधितिष्ठति ॥ १०९

राघवेण यथा माता सुमित्रा लक्ष्मणेन च । भरतेन च कैकेयी जीवपुत्रास्तःशा स्त्रियः ॥ ११०

भविष्यन्ति सदानन्दाः पुत्रपौत्रसमन्विताः । श्रुत्वा रामायणमिदं दीर्घमायुश्च विन्दति ॥ १११

रामस्य विजयं चैव सर्वमक्लिष्टकर्मणः । शृणोति य इदं कान्यमार्षं वाल्मीकिना कृतम् ॥ ११२

श्रद्धानो जितक्रोधो दुर्गाण्यतितरत्यसौ । समागमं प्रवासान्ते लभते चापि बान्धवैः ॥ ११३

प्रार्थितांश्च बरान् सर्वान् प्राप्नुयादिह राघवात् । श्रवणेन सुराः सर्वे प्रीयन्ते संप्रशृण्वताम् ॥

विनायकाश्च शाम्यन्ति गृहे तिष्ठन्ति यस्य वै । विजयेत महीं राजा प्रवासी स्वस्तिमान् व्रजेत् ॥

स्त्रियो रजस्वलाः श्रुत्वा पुत्रान् सूयुरनुत्तमान् । पूजयंश्च पठंश्चेममितिहासं पुगतनम् ॥ ११६

सर्वपापैः प्रमुच्येत दीर्घमायुरवाप्नुयात् । प्रणम्य शिरसा नित्यं श्रोतव्यं क्षत्रियैर्द्विजात ॥ ११७

ऐश्वर्यं पुत्रलाभश्च भविष्यति न संशयः । रामायणमिदं कृत्वां शृण्वतः पठतः सदा ॥ ११८

प्रीयते सततं रामः स हि विष्णुः सनातनः । आदिदेवो महाबाहुर्हरिर्नारायणः प्रभुः॥ ११९.
साक्षाद्रामो रघुश्रेष्ठः शेषो लक्ष्मण उच्यते ॥

कुटुम्बवृद्धिं धनधान्यवृद्धिं स्त्रियश्च मुख्याः सुखमुत्तमं च ।

श्रुत्वा शुभं काव्यमिदं महार्थं प्राप्नोति सर्वा भुवि चार्थसिद्धिम् ॥ १२०

आयुष्यमारोग्यकरं यशस्थं सौभ्रातृकं बुद्धिकरं शुभं च ।

श्रोतव्यमेतन्नियमेन सद्भिराख्यानमोजस्करमृद्धिकामैः ॥ १२१

एवमेतत् पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १२२

देवाश्च सर्वे तुप्यन्ति ग्रहणाच्छ्रवणात्तथा । रामायणस्य श्रवणात्तुप्यन्ति पितरस्तथा ॥ १२३

भक्त्या रामस्य ये चेमां संहितामृषिणा कृताम् । लेखयन्तीह च नराम्तेषां वासस्त्रिविष्टपे ॥ १२४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

युद्धकाण्डे श्रीरामपद्मभिषेको नाम एकत्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः

इति श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे युद्धकाण्डः संपूर्णः

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

॥ अथ उत्तरकाण्डः ॥

प्रथमः सर्गः

रामप्रश्नः

प्राप्तराज्यस्य रामस्य राक्षसानां वधे कृते । आजग्मुर्मुनयः सर्वे राघवं प्रतिनन्दितुम् ॥ १
कौशिकोऽथ यवक्रीतो गार्ग्यो गालव एव च^१ । कण्वो मेधातिथेः पुत्रः पूर्वस्यां दिशि ये श्रिताः॥
'स्वस्त्यात्रेयोऽथ भगवान्नमुचिः प्रमुचिस्तथा । अगस्त्योऽत्रिश्च भगवान् सुमुखो विमुखस्तथा ३
आजग्मुस्ते सहागस्त्या ये स्थिता दक्षिणां दिशम् । नृषद्भुः कवषो धौम्यो रौद्रेयश्च महानृषिः ॥
तेऽप्याजग्मुः स शिष्या वै ये श्रिताः पश्चिमां दिशम् । वसिष्ठःकाश्यपोऽथात्रिर्विश्वामित्रःसगौतमः
जमदग्निर्भरद्वाजस्तेऽपि सप्तर्षयस्तथा । उदीच्यां दिशि सप्तैते नित्यमेव निवासिनः ॥ ६
संप्राप्य ते महात्मानो राघवस्य निवेशनम् । विष्टिताः प्रतिहारार्थं हुताशनसमप्रभाः ॥ ७
वेदवेदाङ्गविदुषो नानाशास्त्रविशारदाः । द्वाःस्थं प्रोवाच धर्मात्मा ह्यगस्त्यो मुनिसत्तमः ॥ ८
निवेद्यतां दाशरथेर्ऋषीनस्मान् समागतान् । प्रतीहारस्ततस्तूर्णमगस्त्यवचनाद्द्रुतम् ॥ ९
समीपं राघवस्याशु प्रविवेश महात्मनः । नयेद्भित्तज्ञः सद्बृत्तो दक्षो धैर्यसमन्वितः ॥ १०
स रामं दृश्य सहसा पूर्णचन्द्रसमद्युतिम्^२ । अगस्त्यं कथयामास संप्राप्तमृषिभिः सह ॥ ११
श्रुत्वा प्राप्तान् मुनींस्तांस्तु बालसूर्यसमप्रभान् । प्रत्युवाच ततो द्वाःस्थं प्रवेशय यथासुखम् ॥१२
तान् संप्राप्तान् मुनीन् दृष्ट्वा प्रत्युत्थाय कृताञ्जलिः । पाद्यार्घ्यादिभिरानर्च्य गां निवेद्य च सादरम्॥
रामोऽभिवाद्य प्रयत आसनान्यादिदेश ह । तेषु काञ्चनचित्त्रेषु स्वाम्तीर्णेषु सुरलेषु च^३ ॥ १४
कुशान्तर्धानद^३त्तेषु मृगचर्मयुतेषु च । यथार्हमुपविष्टाम्ते आसनेष्वृषिपुङ्गवाः ॥ १५
रामेण कुशलं पृष्टाः सशिष्याः सपुरोगमाः । महर्षयो वेदविदो रामं वचनमब्रुवन् ॥ १६
कुशलं नो महाबाहो सर्वत्र रघुनन्दन । त्वां तु दिष्ट्या कुशलिनं पश्यामो हतशात्रवम् ॥ १७
दिष्ट्या त्वया हतो राजन् रावणो लोकरावणः । न हि भारः स ते राम रावणः पुत्रपौत्रवान् ॥
सधनुस्त्वं हि लोकांस्त्रीन् विजयेथा न संशयः । दिष्ट्या त्वया हतो राम रावणो राक्षसेश्वरः ॥
दिष्ट्या विजयिनं त्वाद्य पश्यामः सह सीतया । लक्ष्मणेन च धर्मात्मन् भ्रात्रा त्वद्धितकारिणा ॥

1. स्वस्तिकरः आत्रेयः ।

सुनुरथाङ्गिराः ॥-

2. कृतकुशान्तर्धानेषु ।

१. अस्यानन्तरम्--नारदश्चैव कक्षीवान-

२. प्रथम प्र. ।

वर्षसु परावसु (!) । तथा मेधातिथेः पुत्रो बर्हिः

३. महसु च वरेषु च च. ।

मातृभिर्भ्रातृसहितं पश्यामोऽद्य वयं नृप । दिष्ट्या प्रहस्तो विकटो विरूपाक्षो महोदरः ॥ २१
 अकम्पनश्च दुर्धर्षो निहतास्ते निशाचराः । यस्य प्रमाणाद्विपुलं प्रमाणं नेह विद्यते ॥ २२
 दिष्ट्या ते समरे राम कुम्भकर्णो निपातितः । त्रिशिराश्चातिकायश्च देवान्तकनरान्तकौ ॥ २३
 दिष्ट्या ते निहता राम महावीर्या निशाचराः । कुम्भश्चैव निकुम्भश्च राक्षसौ भीमदर्शनौ ॥ २४
 दिष्ट्या तौ निहतौ राम कुम्भकर्णसुतौ मृधे । युद्धोन्मत्तश्च मत्तश्च कालान्तकयमोपमौ ॥ २५
 यज्ञकोपश्च बलवान् धूम्राक्षो नाम राक्षसः । कुर्वन्तः कदनं घोरमेते शस्त्राम्त्रपारगाः ॥ २६
 अन्तकप्रतिमैर्बाणैर्दिष्ट्या विनिहताम्बव्या । दिष्ट्या त्वं राक्षमेन्द्रेण द्वन्द्वयुद्धमुपागतः ॥ २७
 देवतानामवच्येन विजयं प्राप्तवानसि । संख्ये तस्य न किञ्चित्तु^१ रावणस्य पराभवः ॥ २८
 द्वन्द्वयुद्धमनुप्राप्तो दिष्ट्या ते रावणिर्हतः । दिष्ट्या तस्य महाबाहो कालस्येवाभिधावतः ॥
 मुक्तः सुररिपोर्वीर प्राप्तश्च विजयस्त्वया । अभिनन्दाम ते सर्वे संश्रुत्येन्द्रजितो वधम् ॥ ३०
 सोऽवध्यः सर्वभूतानां महामायाधरो युधि । विस्मयस्त्वेष चास्माकं तच्छ्रुत्वेन्द्रजितं हतम् ॥ ३१
 एते चान्ये च बहवो राक्षसाः कामरूपिणः । दिष्ट्या त्वया हता वीरा रघूणां कुलवर्धन ॥
 दत्त्वा पुण्यामिमां वीर सौम्यामभयदक्षिणाम् । दिष्ट्या वर्धसि काकुत्स्थ जयेनामित्रकर्शन ॥
 श्रुत्वा तु तेषां वचनमृषीणां भावितात्मनाम् । विस्मयं परमं गत्वा रामः प्राञ्जलिरब्रवीत् ॥
 भगवन्तः कुम्भकर्णं रावणं च निशाचरम् । अतिक्रम्य महावीर्यो किं प्रशंसथ रावणिम् ॥ ३५
 महोदरं प्रहस्तं च विरूपाक्षं च राक्षसम् । मत्तोन्मतौ च दुर्धर्षो देवान्तकनरान्तकौ ॥ ३६
 अतिक्रम्य महावीर्यान् किं प्रशंसथ रावणिम् । अतिकायं त्रिशिरसं धूम्राक्षं च निशाचरम् ॥
 अतिक्रम्य महावीर्यान् किं प्रशंसथ रावणिम्^१ । कीदृशो वै प्रभावोऽस्य किं बलं कः पराक्रमः ॥
 केन वा कारणेनैष रावणादतिरिच्यते । शक्यं यदि मया श्रोतुं न खल्वज्ञापयामि वः ॥ ३९
 यदि गुह्यं न चेद्वक्तुं श्रोतुमिच्छामि कथ्यताम् । शक्रोऽपि विजितस्तेन कथं लब्धवरश्च सः ॥
 कथं च बलवान् पुत्रो न पिता तस्य रावणः ॥

कथं पितुश्चाभ्यधिको महाहवे शक्रस्य जेता हि कथं स राक्षसः ।

वराश्च लब्धाः कथयस्व मेऽद्य^२ तत् पृच्छतश्चास्य मुनीन्द्र सर्वम् ॥ ४१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे रामप्रश्नो नाम प्रथमः सर्गः

१. प्रमाणादिति, देहपरिमाणादित्यर्थः ।

१. अतिकायमित्यादि रावणिमित्यन्तम् ।

२. रावणस्य पराभवो न किञ्चित् : राव- क. ग. नास्ति ।

णस्तु न तथा इत्यर्थः ।

२. प्रापच्छतः ति, ।

द्वितीयः सर्गः

पौलस्त्योत्पत्तिः

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । कुम्भयोनिर्महातेजा राममेतदुवाच ह ॥ १
 शृणु राम यथावृत्तं तस्य तेजोबलं महत् । जघान शत्रून् येनासौ न च वध्यः स शत्रुभिः ॥ २
 तावत्ते रावणस्येदं कुलं जन्म च राघव । वरप्रदानं च तथा तस्मै दत्तं ब्रवीमि ते ॥ ३
 पुरा कृतयुगे राम प्रजापतिमुतः प्रभुः । पुलस्त्यो नाम ब्रह्मर्षिः माक्षादिव पितामहः ॥ ४
 नानुकीर्त्या गुणास्तस्य धर्मतः शीलतस्तथा । प्रजापतेः पुत्र इति वक्तुं शक्यं हि नामतः ॥ ५
 प्रजापतिमुतत्वेन देवानां बल्लभो हि सः । इष्टः सर्वस्य लोकस्य गुणैः शुभ्रैर्महामतिः ॥ ६
 म तु धर्मप्रमद्रेण मेरोः पार्श्वे महागिरेः । तृणबिन्द्वाश्रमं गत्वा न्यवसन्मुनिपुङ्गवः ॥ ७
 तपस्तेपे स धर्मान्मा स्वाध्यायनियतेन्द्रियः । गत्वाश्रमपदं तस्य विभ्रं कुर्वन्ति कन्यकाः ॥ ८
 देवपन्नगकन्याश्च गर्जापितनयाश्च याः । क्रीडन्त्योऽप्सरसश्चैव तं देशमुपपदिरे ॥ ९
 मर्वर्तुषूपभोग्यत्वाद्रम्यत्वात् काननस्य च । नित्यशमतास्तु तं देशं गत्वा क्रीडन्ति कन्यकाः ॥ १०
 देशस्य रमणीयत्वात् पुलस्त्यो यत्र स द्विजः । गायन्त्यो वादयन्त्यश्च लासयन्त्यस्तथैव च ॥ ११
 मुनेस्तपस्विनस्तस्य विभ्रं चक्रुरनिन्दिताः । अथ क्रुद्धो महातेजा व्याजहार महामुनिः ॥ १२
 या मे दर्शनमागच्छेत् सा गर्भं धारयिष्यति । तास्तु सर्वाः प्रतिश्रुत्य तस्य वाक्यं महात्मनः ॥
 ब्रह्मशापभयाद्धीतास्तं देशं नोपचक्रमुः । तृणबिन्दोस्तु राजर्षेस्तनया न शृणोति तत् ॥ १४
 गत्वाश्रमपदं तत्र विचचार सुनिर्भया । न सापश्यत् स्थिता तत्र कांचिदभ्यागतां सखीम् ॥ १५
 तस्मिन् काले महातेजाः प्राजापत्यो महानृषिः । स्वाध्यायमकरोत्तत्र तपसा भावितः स्वयम् ॥
 सा तु वेदश्रुतिं श्रुत्वा दृष्ट्वा वै तपसो निधिम् । अभवत् पाण्डुदेहा सा सुव्यञ्जितशरीरजा ॥
 बभूव च समुद्रिमा दृष्ट्वा तद्दोषमात्मनः । इदं मे किं त्विति ज्ञात्वा पितुर्गत्वाश्रमे स्थिता ॥ १८
 तां तु दृष्ट्वा तथाभूतां तृणबिन्दुरथाब्रवीत् । किं त्वमेतत्त्वसदृशं धारयस्यात्मनो वपुः ॥ १९
 सा तु कृत्वाञ्जलिं दीना कन्योवाच तपोधनम् । न जाने कारणं तात येन मे रूपमीदृशम् ॥
 किं तु पूर्वं गतास्येका महर्षेर्भावितात्मनः । पुलस्त्यस्याश्रमं दिव्यमन्वेष्टुं स्वसखीजनम् ॥ २१
 न च पश्याम्यमहं तत्र कांचिदभ्यागतां सखीम् । रूपस्य तु विपर्यसं दृष्ट्वा त्रासादिहागता ॥
 तृणबिन्दुस्तु राजर्षिस्तपसा द्योतितप्रभः । ध्यानं विवेश तच्चापि ह्यपश्यदृषिकर्मजम् ॥ २३
 स तु विज्ञाय तं शापं महर्षेर्भावितात्मनः । गृहीत्वा तनयां गत्वा पुलस्त्यमिदमब्रवीत् ॥ २४
 भगवंस्तनयां मे त्वं गुणैः स्वैरेव भूषिताम् । भिक्षां प्रतिगृहाणेमां महर्षे स्वयमुद्यताम् ॥ २५
 तपश्चरणयुक्तस्य श्राम्यमाणेन्द्रियस्य ते । शुश्रूषणपरा नित्यं भविष्यति न संशयः ॥ २६
 तं ब्रुवाणं तु तद्वाक्यं राजर्षिं धार्मिकं तदा । जिष्टक्षुरब्रवीत् कन्यां बाढमित्येव स द्विजः ॥ २७

दत्त्वा स तु यथान्यायं स्वमाश्रमपदं गतः । सापि तत्रावसत् कन्या तोषयन्ती पतिं गुणैः ॥
 तस्यास्तु शीलवृत्ताभ्यां तुतोष मुनिपुङ्गवः । प्रीतः स तु महातेजा वाक्यमेतदुवाच ह ॥ २९
 परितुष्टोऽस्मि सुश्रोणि गुणानां संपदा भृशम् । तस्माद्देवि ददाम्यद्य पुत्रमात्मसमं तव ॥ ३०
 उभयोर्वशकर्तारं पौलस्त्य इति विश्रुतम् । यस्मात्तु विश्रुतो वेदस्त्वयैषोऽध्ययतो मम ॥ ३१
 तस्मात् स विश्रवा नाम भविष्यति न संशयः । एवमुक्त्वा तु सा देवी प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥ ३२
 अचिरेणैव कालेनासूत विश्रवसं सुतम् । त्रिषु लोकेषु विख्यातं यशोधर्मसमन्वितम् ॥ ३३
 श्रुतिमान् समदर्शी च व्रताचाररतस्तथा । पितेव तपसा युक्तो ह्यभवद्विश्रवा मुनिः ॥ ३४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे पौलस्त्योत्पत्तिनांम द्वितीयः सर्गः

तृतीयः सर्गः

वैश्रवणलोकपालपदलङ्कादिप्राप्तिः

अथ पुत्रः पुलस्त्यस्य विश्रवा मुनिपुङ्गवः । अचिरेणैव कालेन पितेव तपसि स्थितः ॥ १
 सत्यवाञ्शीलवाञ्छान्तः स्वाध्यायनिरतः शुचिः । सर्वभोगेष्वसंसक्तो नित्यं धर्मपरायणः ॥ २
 ज्ञात्वा तस्य तु तद्दृत्तं भरद्वाजो महामुनिः । ददौ विश्रवसे भार्यां स्वसुतां देववर्णिनीम् ॥ ३
 प्रतिगृह्य तु धर्मेण भरद्वाजसुतां तदा । प्रजान्वेषिकया बुद्ध्या श्रेयो ह्यम्य विचिन्तयन् ॥ ४
 मुदा परमया युक्तो विश्रवा मुनिपुङ्गवः । स तस्यां वीर्यसंपन्नमपत्यं परमाद्भुतम् ॥ ५
 जनयामास धर्मज्ञः सर्वैर्ब्रह्मगुणैर्युतम् । तस्मिज्जाते तु संहृष्टः संबभूव पितामहः ॥ ६
 दृष्ट्वा श्रेयस्करां बुद्धिं धनाध्यक्षां भविष्यति । नाम तस्याकरोत् प्रीतः सार्धं देवर्षिभिस्तदा ॥ ७
 यस्माद्विश्रवसोऽपत्यं सादृश्याद्विश्रवा इव । तस्माद्वैश्रवणो नाम भविष्यत्येष विश्रुतः ॥ ८
 स तु वैश्रवणस्तत्र तपोवनगतस्तदा । अवर्धताहुतिहुतो महातेजा यथानलः ॥ ९
 तस्याश्रमपदस्थस्य बुद्धिर्जज्ञे महात्मनः । चरिष्ये परमं धर्मं धर्मो हि परमा गतिः ॥ १०
 स तु वर्षसहस्राणि तपस्तप्त्वा महावने । यन्त्रितो नियमैरुग्रैश्चकार सुमहत्तपः ॥ ११
 पूर्णं वर्षसहस्रान्ते तं तं विधिमकल्पयत् । जलाशी मारुताहारो निराहारस्तथैव च ॥ १२
 एवं वर्षसहस्राणि जम्मुस्तान्येकवर्षवत् । अथ प्रीतो महातेजाः सेन्द्रैः सुरगणैः सह ॥ १३
 गत्वा तस्याश्रमपदं ब्रह्मेदं वाक्यमब्रवीत् । परितुष्टोऽस्मि ते वत्स कर्मणानेन सुव्रत ॥ १४
 वरं वृणीष्व भद्रं ते वरार्हस्त्वं महामते । अथाब्रवीद्वैश्रवणः पितामहमुपस्थितम् ॥ १५

भगवँल्लोकपालत्वमिच्छेयं वित्तरक्षणम् । अथाब्रवीद्वैश्रवणं परितुष्टेन चेतसा ॥ १६
 ब्रह्मा सुरगणैः सार्धं बाढमित्येव हृष्टवत् । अहं वै लोकपालानां चतुर्थं सष्टमुद्यतः ॥ १७
 यमेन्द्रवरुणानां च पदं यत्तव चेप्सितम् । तद्गच्छ त्वं^१ हि धर्मज्ञ निधीशत्वमवाप्नुहि ॥ १८
 शक्राम्बु^१पयमानां च चतुर्थस्त्वं भविष्यसि । एतच्च पुष्पकं नाम विमानं सूर्यसंनिभम् ॥ १९
 प्रतिगृहीष्व यानार्थं त्रिदशैः समतां व्रज । स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामः सर्व एव यथागतम् ॥
 कृतकृत्या वयं तात दत्त्वा तव वरद्वयम् । इत्युत्त्वा स गतो ब्रह्मा स्वस्थानं त्रिदशैः सह ॥
 गतेषु ब्रह्मपूर्वेषु देवेष्वथ नभःस्थलम् । धनेशः^२ पितरं प्राह प्राञ्जलिः प्रयतात्मवान् ॥ २२
 निवासनं न मे देवो विदधे स प्रजापतिः । भगवँल्लब्धवानस्मि वरमिष्टं पितामहात् ॥ २३
 तं पश्य भगवन् कंचिन्निवासं साधु मे प्रभो । न च पीडा भवेद्यत्र प्राणिनो यस्य कस्यचित् ॥
 एवमुक्तस्तु पुत्रेण विश्रवा मुनिपुङ्गवः । वचनं प्राह धर्मज्ञः श्रयतामिति सत्तमः ॥ २५
 दक्षिणस्योदधेस्तीरे त्रिकूटो नाम पर्वतः । तस्याग्रे तु विशालो सा महेन्द्रस्य पुरी यथा ॥ २६
 लङ्का नाम पुरी रम्या निर्मिता विश्वकर्मणा । राक्षसानां निवासार्थं यथेन्द्रस्यामरावती ॥ २७
 तत्र त्वं वस भद्रं ते लङ्कायां नात्र संशयः । हेमप्राकारपरिखा यन्त्रशस्त्रसमावृता ॥ २८
 रमणीया पुरी सा हि रुक्मवैदूर्यतोरणा । राक्षसैः सा परित्यक्ता पुरा विष्णुभयादितैः ॥ २९
 शून्या रक्षोगणैः सर्वै रसातलतलं गतैः । शून्या संप्रति लङ्का सा प्रभुस्तस्या न विद्यते ॥ ३०
 स त्वं तत्र निवासाय गच्छ पुत्र यथासुखम् । निर्दाषस्तत्र ते वासो न बाधा तत्र कस्यचित् ॥
 एतच्छ्रुत्वा स धर्मात्मा धर्मिष्ठं वचनं पितुः । निवासयामास तदा लङ्कां पर्वतमूर्धनि ॥ ३२
 नैर्ऋतानां सहस्रैस्तु हृष्टैः प्रमुदितैः सह । अचिरेणैव कालेन संपूर्णा तस्य शासनात् ॥ ३३
 स तु तत्रावसत् प्रीतो धर्मात्मा नैर्ऋतर्षभः । समुद्रपरिखायां तु लङ्कायां विश्रवात्मजः ॥ ३४
 काले काले तु धर्मात्मा पुष्पकेण धनेश्वरः । अभ्यागच्छद्विनीतात्मा पितरं मातरं च हि ॥
 स देवगन्धर्वगणैरभिष्टुनस्तथाप्सरोनृत्यविभूषितालयः ।
 गमस्तिभिः सूर्य इवावभासयन् पितुः समीपं प्रययौ स वित्तपः ॥ ३६
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे वैश्रवणलोकपालपदलङ्कादिप्राणिनाम तृतीयः सर्गः

चतुर्थः सर्गः

रावणादिपूर्वतनराक्षसोत्पत्तिकथनम्

श्रुत्वागस्त्येरिदं वाक्यं रामो विस्मयमागतः । कथमासीत् लङ्कायां संभवो रक्षसां पुरा ॥ १

१. अम्बुपो वरुणः ।

१. बत, ति. ।

२. वने सः च. ।

ततः शिरः कम्पयित्वा त्रेताग्निसमविग्रहम् । तमगस्त्यं मुहुर्दृष्ट्वा स्मयमानोऽभ्यभाषत ॥ २
 भगवन् पूर्वमप्येषा लङ्कासीत् पिशिताशिनाम् । श्रुत्वेदं भगवद्वाक्यं जातो मे विस्मयः परः ॥
 पुलस्त्यवंशादुद्भूता राक्षसा इति नः श्रुतम् । इदानीमन्यतश्चापि संभवः कीर्तितस्त्वया ॥ ४
 रावणात् कुम्भकर्णाच्च प्रहस्ताद्विकटादपि । रावणस्य च पुत्रेभ्यः किं नु ते बलवत्तराः ॥ ५
 क एषां पूर्वको ब्रह्मन् किंनामा च बलोत्कटः । अपराधं च कं प्राप्य विष्णुना द्राविताः कथम् ॥
 एतद्विस्तरतः सर्वं कथयस्व ममानघ । कौतूहलमिदं मङ्गं नुद भानुर्यथा तमः ॥ ७
 राघवस्य वचः श्रुत्वा संस्कारालङ्कृतं शुभम् । ईषद्विभ्रमयमानस्नमगस्त्यः प्राह राघवम् ॥ ८
 प्रजापतिः पुरा सृष्ट्वा ह्यपः सलिलसंभवः । तासां गोपायने सत्त्वानसृजत् पद्मसंभवः ॥ ९
 ते सत्त्वाः सत्त्वकर्तारं विनीतवदुपस्थिताः । किं कुर्म इति भापन्नः क्षुत्पिपासाभयार्दिनाः ॥
 प्रजापतिस्तु तान्याह सत्त्वानि प्रहमन्निव । आभाष्य वाचा यत्नेन रक्षन्वमिति मानदः ॥ ११
 रक्षामेति च तत्रान्ये यक्षाम^१ इति चापरं । ^१भुङ्क्षिनाभुङ्क्षिनैरुक्तस्नतस्तानाह भूतकृत् ॥ १२
 रक्षामेति च यैरुक्तं राक्षसान्ते भवन्तु वः । यक्षाम इति यैरुक्तं यक्षा एव भवन्तु वः ॥ १३
 तत्र हेतिः प्रहेतिश्च भ्रातरौ राक्षसाधिपौ । मधुकैटभसंकाशौ बभूवतुर्गिरिदमौ ॥ १४
 प्रहेतिर्धार्मिकस्त्र तपोवनगतस्तदा । हंतिर्दारक्रियार्थं तु परं यत्नमथाकरान् ॥ १५
 स कालभगिनी कन्यां भयां नाम भयावहाम् । उदावहदमेयात्मा स्वयमेव महामतिः ॥ १६
 स तस्यां जनयामास हेती राक्षसपुङ्गवः । पुत्रं पुत्रवतां श्रेष्ठो विद्युत्केश इति श्रुतम् ॥ १७
 विद्युत्केशो हेतिपुत्रः स दीप्तार्कसमप्रभः । व्यवर्धत महातेजास्तोयमध्य इवाम्बुजम् ॥ १८
 स यदा यौवनं भद्रमनुप्राप्तो निशाचरः । ततो दारक्रियां तस्य कर्तुं व्यवसिनः पिता ॥ १९
 सन्ध्यायास्तनयां सोऽथ सन्ध्यातुल्यां प्रभावतः । वरयामास पुत्रार्थं हेती राक्षसपुङ्गवः ॥ २०
 अवश्यमेव दातव्या परस्मै सेति सन्ध्यया । चिन्नयित्वा सुता दत्ता विद्युत्केशाय राघव ॥ २१
 सन्ध्यायास्तनयां लब्ध्वा विद्युत्केशो निशाचरः । रमते स्म तथा सार्धं पौलोम्या मघवानिव ॥
 केनचित्त्वथ कालेन राम सालकटङ्कटा । विद्युत्केशाद्गर्भमाप घनराजिरिवार्णवात् ॥ २३
 ततः सा राक्षसी गर्गं घनगर्भसमप्रभम् । प्रमूता मन्दरं गत्वा गङ्गा गर्भमिवाग्निजम् ॥ २४
 तमुत्सृज्य तु सा गर्भं विद्युत्केशरतार्थिनी । रेमे तु सार्धं पतिना विस्मृत्य सुनमात्मजम् ॥ २५
 उत्सृष्टस्तु तदा गर्भो घनशब्दसमम्बनः । तयोत्सृष्टः स तु शिगुः शरदर्कसमद्युतिः ॥ २६
 निघायास्ये स्वयं मुष्टिं रुरोद शनकैस्तदा । ततो वृषभमास्थाय पार्वत्या सहितः शिवः ॥ २७
 वायुमार्गेण गच्छन् वै शुश्राव रुदितम्बनम् । अपश्यदुमया सार्धं रुदन्तं राक्षसात्मजम् ॥ २८

कारुण्यभावात् पार्वत्या भवस्त्रिपुरसूदनः । तं राक्षसात्मजं चक्रे मातुरेव वयःसमम् ॥ २९
 अमरं चैव तं कृत्वा महादेवोऽक्षरोऽज्ययः । पुरमाकाशगं प्रादात् पार्वत्याः प्रियकाम्यया ॥
 उमयापि वरो दत्तो राक्षसानां नृपात्मज । सद्योपलब्धिर्गर्भस्य प्रसूतिः सद्य एव च ॥ ३१
 सद्य एव वयःप्राप्तिर्मातुरेव वयःसमम् ॥

ततः सुकेशो वरदानगर्वितः श्रियं प्रभोः प्राप्य हरस्य पार्श्वतः ।

चचार सर्वत्र महान् महामतिः स्वगं पुरं प्राप्य पुरंदरो यथा ॥ ३२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां
 उत्तरकाण्डे रावणादिपूर्वतनराक्षसोत्पत्तिकथनं नाम चतुर्थः सर्गः

पञ्चमः सर्गः

माल्यवदाद्यपत्योत्पत्तिः

सुकेशं धार्मिकं दृष्ट्वा वरलब्धं^१ च राक्षसम् । ग्रामणीर्नाम गन्धर्वा विश्वावसुसमप्रभः ॥ १
 तस्य देववती नाम द्वितीया श्रीरिवात्मजा । त्रिषु लोकेषु विख्याता रूपयौवनशालिनी ॥ २
 तां मुकेशाय धर्मेण ददौ रक्षः श्रियं यथा । वरदानकृतैश्वर्यं सा तं प्राप्य पतिं प्रियम् ॥ ३
 आसीद्देववती तुष्टा धनं प्राप्येव निर्धनः । स तथा सह संयुक्तो रराज रजनीचरः ॥ ४
 अञ्जनादभिनिष्क्रान्तः करेण्वेव महागजः । देववत्यां सुकेशस्तु जनयामास राघव ॥ ५
 त्रीन् पुत्राञ्जनयामास त्रेनामिसमविग्रहान् । माल्यवन्तं सुमालिं च मालिं च बलिनां वरम् ॥
 त्रींस्त्रिनेत्रसमान् पुत्रान् राक्षसान् राक्षसाधिपः । त्रयो लोका इवाव्यग्राः स्थितास्त्रय इवाम्रयः ॥
 त्रयो मन्त्रा इवात्युग्रास्त्रयो घोरा इवामयाः । त्रयः सुकेशस्य मुनास्त्रेतामिसमतेजसः ॥ ८
 विवृद्धिमगमंस्तत्र व्याधयोपेक्षिता इव । वरप्राप्तिं पितुस्ते तु ज्ञात्वैश्वर्यं तपोबलात्^२ ॥ ९
 तपस्तप्तुं गता मेरुं भ्रातरः कृतनिश्चयाः । प्रगृह्य नियमान् घोरान् राक्षसा नृपसत्तम ॥ १०
 विचेरुस्ते तपो घोरं सर्वभूतभयावहम् । सत्यार्जवशमोपेतैस्तपोभिरतिदुष्करैः ॥ ११
 सन्तापयन्तस्त्रील्लोकान् सदेवासुरमानुषान् । ततो विभुश्चतुर्वक्त्रो विमानवरमास्थितः ॥ १२
 सुकेशपुत्रानामन्व्य वरदोऽस्मीत्यभाषत । ब्रह्माणं वरदं ज्ञात्वा सेन्द्रैर्देवगणैर्वृतम् ॥ १३
 ऊचुः प्राञ्जलयः सर्वे वेपमाना इव द्रुमाः । तपसाराधितो देव यदि नो दिशसे वरम् ॥ १४
 अजेयाः शत्रुहन्तारस्तथैव चिरजीविनः । प्रभविष्णवो^३ भवामेति परस्परमनुव्रताः^३ ॥ १५
 एवं भविष्यतीत्युत्त्वा मुकेशननयान् विभुः । स ययौ ब्रह्मलोकाय ब्रह्मा ब्राह्मणवत्सलः ॥ १६

१. लब्धवरं ।

२. ज्ञात्वैश्वर्यतपोबलात् च. ।

३. छन्दोनुगमाय वर्णलोपः ।

३. परस्परानुरक्ताश्च भवेम प्रभविष्णवः क. ग. ।

१. ततः काले प्र. ।

वरं लब्ध्वा तु ते सर्वे राम रात्रिचरास्तदा । सुरासुरान् प्रबाधन्ते वरदानसुनिर्मयाः ॥ १७
 तैर्वध्यमानास्त्रिदशाः सर्षिसङ्घाः सचारणाः । त्रातारं नाधिगच्छन्ति निरयस्था यथा नराः ॥१८
 अथ ते विश्वकर्माणं शिल्पिनां वरमव्ययम् । ऊचुः समेत्य संहृष्टा राक्षसा रघुसत्तम ॥ १९
 ओजस्तेजोबलवतां महतामात्मतेजसा । गृहकर्ता भवानेव देवानां हृदयेप्सितम् ॥ २०
 अस्माकमपि तावत्त्वं गृहं कुरु महामते । हिमवन्तमुपाश्रित्य मेरुं मन्दरमेव वा ॥ २१
 महेश्वरगृहप्रख्यं गृहं नः क्रियतां महत । विश्वकर्मा ततस्तेषां राक्षसानां महाभुजः ॥ २२
 निवासं कथयामास शक्रस्येवामरावतीम् । दक्षिणस्योदधेस्तीरे त्रिकूटो नाम पर्वतः ॥ २३
 सुवेल इति चाप्यन्यो द्वितीयस्तत्र सत्तमाः । शिखरे तस्य शैलस्य मध्यमेऽम्बुदसन्निभे ॥ २४
 शकुनैरपि दुष्प्रापे टङ्गच्छिन्नचतुर्दिशि । त्रिंशद्योजनविन्तीर्णां शतयोजनमायता ॥ २५
 स्वर्णप्राकारसंवीता हेमतोरणसंवृता । मया लङ्केति नगरी शक्राज्ञसेन निर्मिता ॥ २६
 तस्यां वसत दुर्धर्षा यूयं राक्षसपुङ्गवाः । अमरावतीं समासाद्य सेन्द्रा इव दिवौकसः ॥ २७
 लङ्कादुर्गं समासाद्य राक्षसैर्बहुभिर्वृताः । भविष्यथ दुराधर्षाः शत्रुणां शत्रुमूदनाः ॥ २८
 विश्वकर्मवचः श्रुत्वा ततस्ते राक्षसोत्तमाः । सहस्रानुचरा भूत्वा गत्वा तामवसन् पुरीम् ॥ २९
 दृढप्राकारपरिखां हैमैर्गृहशतैर्वृताम् । लङ्कामवाप्य ते हृष्टा न्यवसन् रजनीचराः ॥ ३०
 एतस्मिन्नेव काले तु यथाकामं च राघव । नर्मदा नाम गन्धर्वी बभूव रघुनन्दन ॥ ३१
 तस्याः कन्यात्रयं ह्यासीद्गीश्रीकीर्तिसमद्युति । ज्येष्ठक्रमेण सा तेषां राक्षसानामराक्षसी ॥३२
 कन्यास्ताः प्रददौ हृष्टा पूर्णचन्द्रनिभाननाः । त्रयाणां राक्षसेन्द्राणां तिस्रो गन्धर्वकन्यकाः ॥
 दत्ता मात्रा महाभागा नक्षत्रे भगदैवते । कृतदाराम्तु ते राम मुकेशतनयास्तदा ॥ ३४
 चिक्रीडुः सह भार्याभिरप्सरोभिरिवानराः । ततो माल्यवतो भार्या सुन्दरी नाम सुन्दरी ॥३५
 स तस्यां जनयामास यदपत्यं निबोध तत् । वज्रमुष्टिर्विरूपाक्षो दुर्मुखश्चैव राक्षसः ॥ ३६
 सुसप्तो यज्ञकोपश्च मत्तोन्मत्तौ तथैव च । अनला चाभवत् कन्या सुन्दर्या राम सुन्दरी ॥ ३७
 सुमालिनोऽपि भार्यासीत् पूर्णचन्द्रनिभानना । नाम्ना केतुमती नाम प्राणेश्योऽपि गरीयसी ॥ ३८
 सुमाली जनयामास यदपत्यं निशाचरः । केतुमत्यां महाराज तन्निबोधानुपूर्वशः ॥ ३९
 प्रहस्तोऽकम्पनश्चैव विकटः कालकार्मुकः । धूम्राक्षश्चैव दण्डश्च सुपार्श्वश्च महाबलः ॥ ४०
 संह्रादिः प्रघसश्चैव भासकर्णश्च राक्षसः । राका पुष्पोत्कटा चैव कैकसी च शुचिम्मिता ॥४१
 कुम्भीनसी च इत्येते सुमालेः प्रसवाः स्मृताः । मालेस्तु वसुधा नाम गन्धर्वी रूपशालिनी ॥
 भार्यासीत् पद्मपत्राक्षी म्वक्षी यक्षी वगोपमा । सुमालेरनुजम्नम्यां जनयामास यत् प्रभो ॥ ४३

अपत्यं कथ्यमानं तु मया त्वं शृणु राघव । अनिलश्चानलश्चैव हरः सम्पातिरेव च ॥ ४४
एते विभीषणामात्या मालेयास्तु निशाचराः ॥

ततस्तु ते राक्षसपुङ्गवास्त्रयो निशाचरैः पुत्रशतैश्च संवृताः ।

सुरान् सहेन्द्रानृषिनागयक्षान् बबाधिरं तान् बहुवीर्यदर्पिताः ॥ ४५

जगद्भ्रमन्तोऽनिलवद्दुरासदा रणेपु मृत्युप्रतिमानतेजसः ।

वरप्रदानादतिगर्विता भृशं क्रतुक्रियाणां प्रशमंकराः सदा ॥ ४६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायां

उत्तरकाण्डे माल्यवदाद्यपत्योत्पत्तिर्नाम पञ्चमः सर्गः

षष्ठः सर्गः

विष्णुमाल्यवदादियुद्धम्

तैर्वध्यमाना देवाश्च ऋषयश्च तपोधनाः । भयार्ताः शरणं जग्मुर्देवदेवं महेश्वरम् ॥ १
जगत्सृष्टयन्तकर्तारमजमव्यक्तरूपिणम् । आधारं सर्वलोकानामाराध्यं परमं गुरुम् ॥ २
ते समेत्य तु कामारिं त्रिपुरारिं त्रिलोचनम् । ऊचुः प्राञ्जलयो देवा भयगद्गदभाषिणः ॥ ३
सुकेशपुत्रैर्भगवन् पितामहवरोद्धतैः । प्रजाध्यक्ष प्रजाः सर्वा बाध्यन्ते रिपुबाधनैः ॥ ४
शरण्यान्यशरण्यानि ह्याश्रमाणि कृतानि नः । स्वर्गाच्च देवान् प्राच्याव्य स्वर्गं क्रीडन्ति देववत्
अहं विष्णुरहं रुद्रो ब्रह्माहं देवराडहम् । अहं यमश्च वरुणश्चन्द्रोऽहं रविरप्यहम् ॥ ६
इति माली सुमाली च माल्यवांश्चैव राक्षसाः । बाधन्ते समरोद्धर्षा ये च तेषां पुरस्सराः ॥ ७
तन्नो देव भयार्तानामभयं दातुमर्हसि । अशिवं वपुरस्थाय जहि वै देवकण्टकान् ॥ ८
इत्युक्तस्तु सूरैः सर्वैः कपर्दी नीललोहितः । सुकेशं प्रति सापेक्षः प्राह देवगणान् प्रभुः ॥ ९
अहं तान्न हनिष्यामि मयावध्या हि तेऽसुराः । किं तु मन्त्रं प्रदास्यामि यो वै तान्निहनिष्यति
एतमेव समुद्योगं पुरस्कृत्य महर्षयः । गच्छध्वं शरणं विष्णुं हनिष्यति स तान् प्रभुः ॥ ११
ततस्तु जयशब्देन प्रतिनन्द्य महेश्वरम् । विष्णोः समीपमाजग्मुर्निशाचरभयार्दिताः ॥ १२
शङ्खचक्रधरं देवं प्रणम्य बहुमान्य च । ऊचुः संभ्रांतवद्वाक्यं सुकेशतनयान् प्रति ॥ १३
सुकेशतनयैर्देव त्रिभिस्त्रेतामिसंनिभैः । आक्रम्य वरदानेन स्थानान्यपहृतानि नः ॥ १४
लङ्का नाम पुरी दुर्गा त्रिकूटशिखरे स्थिता । तत्र स्थिताः प्रबाधन्ते सर्वाङ्गः क्षणदाचराः ॥
स त्वमस्मद्विद्वितार्थीय जहि तान् मधुसूदन । शरणं त्वां वयं प्राप्ता गतिर्भव सुरेश्वर^१ ॥ १६
राक्षसान् समरे दुष्टान् सानुबन्धान् मदोद्धतान् । चक्रकृत्तास्यकमलान्निवेदय यमाय वै ॥ १७

भयेष्वभयदोऽस्माकं नान्योऽस्ति भवता विना । नुद त्वं नो भयं देव नीहारमिव भास्करः ॥
 इत्येवं दैवतैरुक्तो देवदेवो जानार्दनः । अभयं भयदोऽरीणां दत्त्वा देवानुवाच ह ॥ १९
 सुकेशं राक्षसं जाने ईशानवरदर्पितम् । तांश्चास्य तनयाज्ञाने येषां ज्येष्ठः स माल्यवान् ॥२०
 तानहं समतिक्रान्तमर्यादान् राक्षसाधमान् । निहनिष्यामि संक्रुद्धः सुरा भवत विज्वराः ॥
 इत्युक्तास्ते सुराः सर्वे विष्णुना प्रभविष्णुना । यथावासं ययुर्हृष्टाः प्रशंसन्तो जनार्दनम् ॥ २२
 विबुधानां समुद्योगं माल्यवांस्तु निशाचरः । श्रुत्वा तौ भ्रातरौ वीराविदं वचनमब्रवीत् ॥ २३
 अमरा ऋषयश्चैव संगम्य किल शङ्करम् । अस्मद्बधं परीप्सन्त इदं वचनमब्रुवन् ॥ २४
 सुकेशतनया देव वरदानबलोद्धताः । बाधन्तेऽस्मान् समुद्दृष्ट्वा घोररूपाः पदे पदे ॥ २५
 राक्षसैरभिभूताः स्म न शक्ताः स्म प्रजापते । स्वेषु सन्नसु संस्थातुं भयात्तेषां दुरात्मनाम् ॥
 तदस्माकं हितार्थीय जहि तांश्च त्रिलोचन । राक्षसान् हुंकृतेनैव दह प्रदहतां वर ॥ २७
 इत्येवं त्रिदशैरुक्तो निशम्यान्धकसूदनः । शिरः करं च धुन्वान इदं वचनमब्रवीत् ॥ २८
 अवध्या मम ते देवाः सुकेशतनया रणे । मन्त्रं तु वः प्रदास्यामि यस्तान् वै निहनिष्यति ॥
 योऽसौ चक्रगदापाणिः पीतवासा जनार्दनः । हरिर्नारायणः श्रीमाञ्छरणं तं प्रपद्यथ ॥ ३०
 हरादवाप्य ते मन्त्रं कामारिमभिवाद्य च । नारायणालयं प्राप्य तस्मै सर्वं न्यवेदयन् ॥ ३१
 ततो नारायणेनोक्ता देवा इन्द्रपुरोगमाः । मुरारींस्तान् हनिष्यामि मुरा भवत विज्वराः ॥३२
 देवानां भयभीतानां हरिणा राक्षसर्षभौ । प्रतिज्ञातो वधोऽस्माकं चिन्त्यतां यदिह क्षमम् ॥
 १हिरण्यकशिपोर्मृत्युरन्येषां च मुरद्विषाम् १ । दुःखं नारायणं जेतुं यो नो हन्तुमभीप्सति ॥३४
 ततः सुमाली माली च श्रुत्वा माल्यवतो वचः । ऊचनुभ्रातरं ज्येष्ठमश्विनाविव वासवम् ॥
 स्वधीतं दत्तमिष्टं चाप्यैश्वर्यं परिपालिनम् । आयुर्नरामयं प्राप्तं मुधर्मः प्रापितः पथि ॥ ३६
 देवसागरमक्षोभ्यं शस्त्रैः समवगाह्य च । जिता द्विषो ह्यप्रतिमास्त्रिणां मृत्युकृतं भयम् ॥ ३७
 नारायणश्च रुद्रश्च शक्रश्चापि यमस्तथा । अस्माकं प्रमुखे स्थातुं सर्वं विभ्यति सर्वदा ॥ ३८
 विष्णोर्द्वेषस्य नास्त्येव कारणं राक्षसेश्वर । देवानामेव दांषेण विष्णोः प्रचलितं मनः ॥ ३९
 तस्मादद्य समुद्युक्ताः सर्वसैन्यममावृताः । देवानेव जिघांसाम ग्रेभ्यो दोषः समुत्थितः ॥ ४०

1. हिरण्यकशिपोरन्येषां च मुरद्विषां मृत्युः यो नो हन्तुमभीप्सति तं नारायणं जेतुं दुःखं दुःशकमिति योजनीयम् । मृत्युमिति चेद्दृश्यते स पाठः श्लिष्टः ॥

१. अस्यानन्तरम्—नमुचिः कालनेमिश्च सहादो वीरसत्तमः ॥ राधेयो बहुमायी च लोकपालोऽथ धार्मिकः । यमलार्जुनौ च हार्दिक्यः शुम्भश्चैव

निशुम्भकः ॥ अमुरा दानवाश्चैव सत्त्ववन्तो महाबलाः । सर्वे समरमासाद्य न श्रूयन्ते पराजिताः ॥ सर्वैः क्रतुशतैरिष्टं सर्वे मायाविदस्तथा । सर्वे सर्वास्त्रकुशलाः सर्वे शत्रुभयंकराः ॥ नारायणेन निहताः शतशोऽथ सहस्रशः । एतज्ज्ञात्वा तु सर्वेषां क्षमं कर्तुमिहाह्वय ॥ इति च ।

एवं संमन्थ्य बलिनः सर्वे सैन्यसमावृताः । उद्योगं घोषयित्वा तु सर्वे नैर्ऋतपुङ्गवाः ॥ ४१
युद्धाय निर्ययुः क्रुद्धा जम्भवृष्रबला इव । इति ते राम संमन्थ्य सर्वोद्योगेन राक्षसाः ॥ ४२
युद्धाय निर्ययुः सर्वे महाकाया महाबलाः । स्यन्दनैर्वारणैश्चैव हयैश्च गिरिसन्निभैः ॥ ४३
खरैर्गोभी रथोष्ट्रैश्च शिशुमारैर्भुजंगमैः । मकरैः कच्छपैर्मनैर्विहंगैरुडोपमैः ॥ ४४
सिंहैर्व्यघ्रैर्वराहैश्च सृमरैश्चमरैरपि । त्यक्त्वा लङ्कां गताः सर्वे राक्षसा बलगर्विताः ॥ ४५
प्रयाता देवलोकाय योद्धुं दैवतशत्रवः । लङ्काविपर्ययं दृष्ट्वा यानि लङ्कालयान्यथ ॥ ४६
भूतानि भयदर्शीनि विमनस्कानि सर्वशः । रथोत्तमैरुद्धमानाः शनशोऽथ सहस्रशः ॥ ४७
प्रयाता राक्षसास्तूर्णं देवलोकं प्रयत्नतः । रक्षसामेव मार्गेण दैवतान्यपचक्रमुः ॥ ४८
भूतानि भयदर्शीनि विषयस्थानि सर्वशः । भौमाश्चैवान्तरिक्षाश्च कालाज्ञसा भयावहाः ॥ ४९
उत्पाता राक्षसेन्द्राणामभावाय समुत्थिताः । अस्थीनि मेघा ववृषुरुष्णं शोणितमेव च ॥ ५०
वेलां समुद्राश्चोत्क्रान्ताश्चेलुश्चाप्यथ भूधराः । अट्टहासान् विमुञ्चन्तो घननादसमखनाः ॥ ५१
वाश्यन्त्यश्च शिवास्तत्र दारुणं घोरदर्शनाः । संपतन्त्यथ भूतानि दृश्यन्ते च यथाक्रमम् ॥ ५२
गृध्रचक्रं महश्चात्र ज्वलनोद्गारिभिर्मुखैः । राक्षसानामुपरि खे भ्रमत्तंऽलातचक्रवत् ॥ ५३
कपोता रक्तपादाश्च गारिका विद्रुता ययुः । काका वाश्यन्ति तत्रैव बिडाला वै द्विपादिकाः ॥ ५४
उत्पातांस्ताननादृत्य राक्षसा बलगर्विताः । यान्त्येव न निवर्तन्ते मृत्युपाशावपाशिताः ॥ ५५
माल्यवांश्च सुमाली च माली च सुमहाबलाः । आसन् पुरस्सरास्तेषां क्रतूनामिव पावकाः ॥ ५६
माल्यवन्तं च ते सर्वे माल्यवन्तमिवाचलम् । निशाचरा ह्याश्रयन्ति धातारमिव देवताः ॥ ५७
तद्वलं राक्षसेन्द्राणां महाभ्रघननादितम् । जयेप्सया देवलोकं ययौ मालिवशे स्थितम् ॥ ५८
राक्षसानां समुद्योगं तं तु नारायणः प्रभुः । देवदूतादुपश्रुत्य चक्रे युद्धे तदा मनः ॥ ५९
स सज्जायुधतूणीरो वैनतेयोपरि स्थितः । आसज्य कवचं दिव्यं सहस्रार्कसमद्युति ॥ ६०
आबध्य शरसंपूर्णे इषुधी विमले तदा । श्रोणिसूत्रं च खड्गं च विमलं कमलेक्षणः ॥ ६१
शङ्खचक्रगदाशार्ङ्गखड्गाख्यप्रवरायुधान् । सुपर्णं गिरिसंकाशं वैनतेयमथास्थितः ॥ ६२
राक्षसानामभावाय ययौ तूर्णतरं प्रभुः । सुपर्णपृष्ठे स बभौ श्यामः पीताम्बरो हरिः ॥ ६३
काञ्चनस्य गिरेः शृङ्गे सतडितोयदो यथा ॥

स सिद्धदेवर्षिमहोरगैश्च गन्धर्वयक्षैरुपगीयमानः ।

समाससादासुरसैन्यशत्रूंश्चक्रासिशाङ्गायुधशङ्खपाणिः ॥

६४

सुपर्णपक्षानिलनुल्लपक्षं भ्रमत्पताकं प्रविकीर्णशस्त्रम् ।

चचाल तद्राक्षसराजसैन्यं चलोपलं नील इवाचलेन्द्रः ॥

६५

ततः शरैः शोणितमांसरूपितैर्युगान्तवैश्वानरतुल्यविग्रहैः ।

निशाचराः संपरिवार्य माधवं वरायुषैर्निर्बिभ्रुः सहस्रशः ॥

६६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे विष्णुमाल्यवदादियुद्धं नाम षष्ठः सर्गः

सप्तमः सर्गः

मालिखः

नारायणगिरिं ते तु गर्जन्तो राक्षसाम्बुदाः । ववृषुः शरवर्षेण वर्षेणेवाद्रिमम्बुदाः ॥ १
श्यामावदातस्तैर्विष्णुर्नालैर्नक्तंचरोत्तमैः । वृतोऽञ्जनगिरीवासीद्वर्षमाणैः पयोधरैः ॥ २
शलभा इव केदारं मशका इव पावकम्^१ । यथामृतघटं दंशा मकरा इव चार्णवम् ॥ ३
तथा रक्षोधनुर्मुक्ता वज्रानिलमनोजवाः । हरिं विशन्ति स्म शरा लोका इव विपर्यये ॥ ४
स्यन्दनैः स्यन्दनगता गजैश्च गजपृष्ठगाः । अश्वारोहास्तथाश्वैश्च पादाताश्चाम्बरे स्थिताः ॥ ५
राक्षसेन्द्रा गिरिनिभाः शरैः शक्त्यृष्टितोमरैः । निरुच्छ्रासं हरिं चक्रुः प्राणायामा इव द्विजम् ॥
निशाचरैस्ताड्यमानो मीनैरिव महोदधिः । शार्ङ्गमायम्य दुर्धर्षो राक्षसेभ्योऽमृजच्छरान् ॥ ७
शरैः पूर्णायतोत्सृष्टैर्वज्रवत्त्रैर्मनोजवैः । चिच्छेद विष्णुर्निशितैः शतशोऽथ सहस्रशः ॥ ८
विद्राव्य शरवर्षेण वर्षं वायुरिवोत्थितम् । पाञ्चजन्यं महाशङ्खं प्रदध्मौ पुरुषोत्तमः ॥ ९
सोऽम्बुजो हरिणा ध्मातः सर्वप्राणेन शङ्कराट् । रराम भीमनिहादल्लैलोक्यं व्यथयन्निव ॥ १०
शङ्कराजरवः सोऽथ त्रासयामाम राक्षसान् । मृगराज इवारण्ये समदानिव कुञ्जरान् ॥ ११
न शेकुरश्वाः संस्थातुं विमदाः कुञ्जरा भवन् । स्यन्दनेभ्यश्च्युता वीराः शङ्करावितदुर्बलाः ॥ १२
शार्ङ्गचापविनिर्मुक्ता वज्रतुल्याननाः शराः । विदार्य तानि रक्षांसि सुपुङ्गा विविशुः क्षितिम् ॥
भिद्यमानाः शरैः संख्ये नारायणकरच्युतैः । निपेनू राक्षसा भूमौ शैला वज्रहता इव ॥ १४
त्रणानि परगात्रेभ्यो विष्णुचक्रकृतानि वै । अमृक् क्षरन्ति धाराभिः स्वर्णधारा इवाचलाः ॥
शङ्कराजरवश्चापि शार्ङ्गचापरवस्तथा । राक्षसानां रवांश्चापि ब्रसते वैष्णवो रवः ॥ १६
तेषां शिरोधरान् धृताञ्शरध्वजधनूंषि च । रथान् पताकास्तूणीरांश्चिच्छेद स हरिः शरैः ॥ १७
सूर्यादिव करा घोरा उर्मयः सागरादिव । पर्वतादिव नागेन्द्रा धारौषा इव चाम्बुदात् ॥ १८
तथा शार्ङ्गविनिर्मुक्ताः शरा नारायणेरिताः । निर्धावन्तीषवस्तूर्णं शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १९
शरमेण यथा सिंहाः सिंहेन द्विरदा यथा । द्विरदेन यथा व्याघ्रा व्याघ्रेण द्वीपिनो यथा ॥ २०

द्वीपिनेव यथा श्वानः शुना मार्जारिका यथा । मार्जारिण यथा सर्पाः सर्पेण च यथाखवः ॥२१
 तथा ते राक्षसाः सर्वे विष्णुना प्रभविष्णुना । द्रवन्ति द्राविताश्चान्ये शायिताश्च महीतले ॥
 राक्षसानां सहस्राणि निहत्य मधुसूदनः । वारिजं पूरयामास तोयदं सुरराडिव ॥ २३
 नारायणशरत्रस्तं शङ्खनादसुविह्वलम् । यथौ लङ्कामभिमुखं प्रभङ्गं राक्षसं बलम् ॥ २४
 प्रभङ्गे राक्षसबले नारायणशराहते । सुमाली शरवर्षेण निववार रणे हरिम् ॥ २५
 स तु तं छादयामास नीहार इव भास्करम् । राक्षसाः सत्त्वसंपन्नाः पुनर्घैर्यं समादधुः ॥ २६
 अथ सोऽभ्यपतद्रोषाद्राक्षसो बलदर्पितः । महानादं प्रकुर्वाणो राक्षसाङ्गीवयन्निव ॥ २७
 उत्क्षिप्य लम्बाभरणं धुन्वन् करमिव द्विपः । ररास राक्षसो हर्षात् सतडित्तोयदो यथा ॥ २८
 सुमालेर्नर्दतस्तस्य शिरो ज्वलितकुण्डलम् । चिच्छेद यन्तुरश्वाश्च भ्रान्तास्तस्य तु रक्षसः ॥ २९
 तैरश्वैर्भ्राम्यते भ्रान्तैः सुमाली राक्षसेश्वरः । इन्द्रियाश्रैः परिभ्रान्तैर्धृतिहीनो यथा नरः ॥ ३०
 ततो विष्णुं महाबाहुं प्रापतन्तं रणाजिरे । हृते सुमालेरश्वैश्च रथे विष्णुरथं प्रति ॥ ३१
 माली चाभ्यद्रवद्युक्तः प्रगृह्य सशरं धनुः । मालेर्धनुश्च्युता बाणाः कार्तस्वरविभूषिताः ॥ ३२
 विविशुर्हरिमासाद्य क्रौञ्चं पत्ररथा इव । अर्धमानः शरैः सोऽथ मालिमुक्तैः सहसशः ॥ ३३
 चुक्षुभे न रणे विष्णुर्जितेन्द्रिय इवाधिभिः । अथ मौर्वीस्वनं श्रुत्वा भगवान् भूतभावनः ॥३४
 मालिनं प्रति बाणौघान् ससर्जारिनिपृदनः । ते मालिदेहमासाद्य वज्रविद्युत्प्रभाः शराः ॥ ३५
 पिबन्ति रुधिरं तस्य नागा इव सुधारसम् । मालिनं विमुखं कृत्वा शङ्खचक्रगदाधरः ॥ ३६
 मालिमौलिं ध्वजं चापं वाजिनश्चाप्यपातयत् । विरथस्तु गदां गृह्य माली नक्तंचरोत्तमः ॥३७
 आपुप्लुवे गदापाणिर्गिर्यग्रादिव केसरी । गदया गरुडेशानमीशानमिव चान्तकः ॥ ३८
 ललाटदेशेऽभ्यहनद्वज्रेणेन्द्रो यथाचलम् । गदयाभिहतस्तेन मालिना गरुडो भृशम् ॥ ३९
 रणात् पराङ्मुखं देवं कृतवान् वेदनातुरः । पराङ्मुखे कृते देवे मालिना गरुडेन वै ॥ ४०
 उदतिष्ठन्महाब्जब्दो रक्षसामभिनर्दताम् । रक्षसां रवतां रावं श्रुत्वा हरिहयानुजः ॥ ४१
 तिर्यगास्थाय संक्रुद्धः पक्षीशो भगवान् हरिः । पराङ्मुखोऽप्युत्ससर्ज मालेश्चक्रं जिघांसया ॥
 तत् सूर्यमण्डलामासं स्वभासा भासयन्नभः । कालचक्रनिभं चक्रं मालेः शीर्षमपातयत् ॥ ४३
 तच्छिरो राक्षसेन्द्रस्य चक्रकृत्वं विभीषणम् । पपात रुषिरोद्धारि पुरा राहुशिरो यथा ॥ ४४
 ततः सुरैः सुसंहृष्टैः सर्वप्राणसमीरितः । सिंहनादरवोन्मुक्तः साधु देवेति वादिभिः ॥ ४५
 मालिनं निहतं दृष्ट्वा सुमाली माल्यवानपि । सबलौ शोकसंतप्तौ लङ्कामेव प्रधावितौ ॥ ४६
 गरुडस्तु समाश्रस्तः संनिवृत्य यथा पुरा । राक्षसान् द्रावयामास पक्षवातेन कोपितः ॥ ४७

चक्रकृत्तास्यकमला गदासंचूर्णितोरसः । लाङ्गल्लपितग्रीवा मुसलैर्भिन्नमस्तकाः ॥	४८
केचिच्चैवासिना छिन्नास्तथान्ये शरपीडिताः । निपेतुरम्बरात्पूर्णे राक्षसाः सागराम्भसि ॥	४९
नारायणो बाणवराशनीभिर्विदारयामास धनुर्विमुक्तैः ।	
नक्तंचरान् मुक्तविधूतकेशान् यथाशनीभिः सतडिन्महाभ्राः ॥	५०
भिन्नातपत्रं पतमानमस्त्रं शरैरपध्वस्तविनीतवेषम् ।	
विनिःसृतान्त्रं भयलोलनेत्रं बलं तदुन्मत्तरं बभूव ॥	५१
सिंहार्दितानामिव कुञ्जराणां निशाचरणां सहकुञ्जराणाम् ।	
रवाश्च वेगाश्च समं बभूवुः पुराणसिंहेन विमर्दितानाम् ॥	५२
ते वार्यमाणा हरिबाणजालैः स्वबाणजालानि समुत्सृजन्तः ।	
धावन्ति नक्तंचरकालमेघा वायुप्रभिन्ना इव कालमेघाः ॥	५३
चक्रप्रहारैर्विनिकृत्तशीर्षाः संचूर्णिताङ्गाश्च गदाप्रहारैः ।	
असिप्रहारैर्द्विविधा विभिन्नाः पतन्ति शैला इव राक्षसेन्द्राः ॥	५४
विलम्बमानैर्मणिहारकुण्डलैर्निशाचरैर्नीलबलाहकोपमै ।	
निपात्यमानैर्देदृशे निरन्तरं निपात्यमानैरिव नीलपर्वतैः ॥	५५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे मालिन्धो नाम सप्तमः सर्गः

अष्टमः सर्गः

सुमाल्यादिनिग्रहः

हन्यमाने बले तस्मिन् पद्मनाभेन पृष्ठतः । माल्यवान् संनिवृत्तोऽथ वेलाभेत्य इवार्णवः ॥	१
संरक्तनयनः कोपाच्चलन्मौलिर्निशाचरः । पद्मनाभमिदं प्राह वचनं पुरुषोत्तमम् ॥	२
नारायण न जानीषे क्षात्रधर्मं पुरातनम् । अयुद्धमनसो भीतानस्मान् हंसि यथेतरः ॥	३
पराङ्मुखवध पापं यः करोत्यसुरेतरः ^१ । स हन्ता न गतः स्वर्गं लभते पुण्यकर्मणाम् ॥	४
युद्धश्रद्धाश्रवा तेऽस्ति शङ्खचक्रगदाधरः । अहं स्थितोऽस्मि पश्यामि बलं दर्शय यत्तव ॥	५
माल्यवन्तं स्थितं दृष्ट्वा माल्यन्तमिवाचलम् । उवाच राक्षसेन्द्रं तं देवराजानुजो बली ॥	६
युष्मत्तो भयभीतानां देवानां वै मयाभयम् । राक्षसोत्सादनं दत्तं तदेतदनुपा ल्यते ॥	७
प्राणैरपि प्रियं कार्यं देवानां हि सदा मया । सोऽहं वो निहनिष्यामि रसातलगतानपि ॥	८

देवदेवं ब्रुवाणं तं रक्ताम्बुरुहलोचनम् । शक्त्या विभेद संक्रुद्धो राक्षसेन्द्रो भुजान्तरे ॥ ९
 माल्यबहुजनिर्मुक्ता शक्तिर्घण्टाकृतस्वना । हरेस्त्रसि बभ्राज मेघस्थेव शतहृदा ॥ १०
 ततस्तामेव चोत्कृष्य शक्तिं शक्तिधरप्रियः । माल्यवन्तं समुद्दिश्य चिक्षेपाम्बुरुहेक्षणः ॥ ११
 स्कन्दोत्सृष्टेव सा शक्तिर्गोविन्दकरनिःसृता । काङ्क्षन्ती राक्षसं प्रायान्माहेन्द्रीवाञ्जनाचलम् ॥
 सा तस्योरसि विस्तीर्णे हारभासावभासिते । अपतद्राक्षसेन्द्रस्य गिरिकूट इवाशनिः ॥ १३
 तथा भिन्नतनुत्राणः प्राविशद्विपुलं तमः । माल्यवान् पुनराश्वस्तस्तस्थौ गिरिरिवाचलः ॥ १४
 ततः कार्णायिसं शूलं कण्टकैर्बहुभिर्वृतम् । प्रगृह्याभ्यहनद्देवं स्तनयोरन्तरे दृढम् ॥ १५
 तथैव रणरक्तस्तु मुष्टिना वासवानुजम् । ताडयित्वा धनुर्मात्रमपक्रान्तो निशाचरः ॥ १६
 ततोऽम्बरे महाशब्दः साधु साध्विति चोदितः । आहत्य राक्षसो विष्णुं गरुडं चाप्यताडयत्
 वैनतेयस्ततः क्रुद्धः पक्षवातेन राक्षसम् । व्यपोहद्वलवान् वायुः शुष्कपर्णचयं यथा ॥ १८
 द्विजेन्द्रपक्षवातेन द्रावितं दृश्य पूर्वजम् । सुमाली स्वबलैः सार्धं लङ्कामभिमुखो ययौ ॥ १९
 पक्षवातबलेद्भूतो माल्यवानपि राक्षसः । स्वबलेन समागम्य ययौ लङ्कां हिया वृतः ॥ २०
 एवं ते राक्षसास्तेन हरिणा कमलेक्षण । बहुशः संयुगे भग्ना हतप्रवरनायकाः ॥ २१
 अशक्नुवन्तस्ते विष्णुं प्रतियोद्धुं भयार्दिताः । त्यक्त्वा लङ्कां गता वन्तुं पातालं सहपत्नयः ॥ २२
 सुमालिनं समासाद्य राक्षसं रघुसत्तम । स्थिताः प्रख्यातवीर्यास्ते वंशे सालकटङ्कटे^१ ॥ २३
 ये^२ त्वया निहतास्ते तु पौलस्त्या नाम राक्षसाः । सुमाली माल्यवान् माली ये च तेषां पुरस्तराः ॥
 सर्वे तेभ्यो महाभाग रावणाद्वलवत्तराः । न चान्यो राक्षसान् हन्ता सुरारीन् देवकण्टकान् ॥
 ऋते नारायणं देवं शङ्खचक्रगदाधरम् । भवान्नारायणो देवश्चतुर्बाहुः सनातनः ॥ २६
 राक्षसान् हन्तुमुत्पन्नो ह्यजेयः प्रभुरव्ययः । नष्टधर्मव्यवस्थाता^३ काले काले प्रजाकरः ॥ २७
 उत्पद्यते दस्युवधे शरणागतवत्सलः ॥

एषा मया तव नराधिप राक्षसानामुत्पत्तिरद्य कथिता सकला यथावत् ।

भूयो निबोध रघुसत्तम रावणस्य जन्मप्रभावमतुलं ससुतस्य सर्वम् ॥ २८

चिरात् सुमाली व्यचरद्रसातलं स राक्षसो विष्णुभयार्दितस्तदा ।

पुत्रैश्च पौत्रैश्च समन्वितो बली ततस्तु लङ्कामवसद्धनेश्वरः ॥ २९

इत्यार्षे श्रीमद्भागवते वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे सुमाल्यादिनिग्रहो नाम अष्टमः सर्गः

१. सालकटङ्कटा नाम्न्याः माल्यवदादि इति प्रसिद्धाः, तेभ्यो रावणाच्च सुमाल्यादयो
 पितामहाः सम्बन्धे इत्यर्थः । बलवत्तरा इति योज्यम् ॥

२. ये त्वया निहताः ते तु राक्षसाः पौलस्त्या १. नष्टधर्मव्यवस्थानां ति. ।

नवमः सर्गः

रावणाद्युत्पत्तिः

कस्यचित्त्वथ कालस्य सुमाली नाम राक्षसः । रसातलान्मर्त्यलोकं सर्वं वै विचचार ह ॥ १
नीलजीमूतसंकाशस्तकाञ्चनकुण्डलः । कन्यां दुहितरं गृह्य विना पद्ममिव श्रियम् ॥ २
राक्षसेन्द्रः^१ स तु तदा विचरन् वै महीतलम् । तदापश्यत् स गच्छन्तं पुष्पकेण धनेश्वरम् ॥
गच्छन्तं पितरं द्रष्टुं पुलस्त्यतनयं विभुम् । तं दृष्ट्वा मरसंकाशं स्वच्छन्दं तपनोपमम् ॥ ४
रसातलं प्रविष्टः सन् मर्त्यलोकात् सविस्मयः । इत्येवं चिन्तयामास राक्षसानां महामतिः ॥ ५
किं कृतं^२ श्रेय इत्येवं वर्धेमहि कथं वयम्^३ । अथाब्रवीत् सुतां रक्षः कैकसी नाम नामतः ॥ ६
पुत्रि प्रदानकालोऽयं यौवनं तेऽतिवर्तते । प्रत्याख्यानाच्च भीतैस्त्वं न वरैः प्रतिगृह्यसे ॥ ७
त्वत्कृते च वयं सर्वे यन्त्रिता धर्मबुद्धयः । त्वं हि सर्वगुणोपेना श्री साक्षादिव पुत्रिके ॥ ८
कन्यापितृत्वं दुःखं हि सर्वेषां मानकाङ्क्षिणाम् । न ज्ञायते च कः कन्यां वरयेदिति कन्यके ॥
मातुः कुलं पितृकुलं यत्र चैव प्रदीयते । कुलत्रयं सदा कन्या संशये स्थाप्य तिष्ठति ॥ १०
सा त्वं मुनिवरं श्रेष्ठं प्रजापतिकुलोद्भवम् । भज विश्रवसं पुत्रि पौलस्त्यं वरय स्वयम् ॥ ११
ईदृशास्ते भविष्यन्ति पुत्राः पुत्रि न संशयः । तेजसा भास्करसमो यादृशोऽयं धनेश्वरः ॥ १२
सा तु तद्वचनं श्रुत्वा कन्यका पितृगौरवात् । तत्रोपागम्य सा तस्थौ विश्रवा यत्र तप्यते ॥ १३
एतस्मिन्नन्तरे राम पुलस्त्यतनयो द्विजः । अग्निहोत्रमुपातिष्ठच्चतुर्थं इव पावकः ॥ १४
अविचिन्त्य तु तां वेलां दारुणां पितृगौरवात् । उपमृत्याग्रतस्तस्य चरणाधोमुखी स्थिता ॥ १५
बिलिखन्ती मुहुर्भूमिभङ्गुष्ठाग्रेण भामिनी । स तु तां प्रेक्ष्य सुश्रोणीं पूर्णचन्द्रनिभाननाम् ॥ १६
अब्रवीत् परमोदारो दीप्यमानां स्वतेजसा । भद्रे कस्यासि दुहिता कुतो वा त्वमिहागता ॥
किं कार्यं कस्य वा हेतोस्तत्त्वतो ब्रूहि शोभने । एवमुक्ता तु सा कन्या कृताञ्जलिरथाब्रवीत् ॥
आत्मप्रभावेण मुने ज्ञातुमर्हसि मे मतम् । किं तु मां विद्धि ब्रह्मर्षे शासनात् पितुरागताम् ॥
कैकसी नाम नाम्नाहं शेषं त्वं ज्ञातुमर्हसि । स तु गत्वा मुनिर्घ्यानि वाक्यमेतदुवाच ह ॥ २०
विज्ञातं ते मया भद्रे कारणं यन्मनोगतम् । सुताभिलाषो मत्तस्ते मत्तमातङ्गगामिनि ॥ २१
दारुणायां तु वेलायां यस्मात्त्वं मामुपस्थिता । शृणु तस्मात् सुतान् भद्रे यादृशाञ्जनयिष्यसि ॥
दारुणान् दारुणाकारान् दारुणामिजनमियान् । प्रसविष्यसि सुश्रोणि राक्षसान् क्रूरकर्मणः ॥
सा तु तद्वचनं श्रुत्वा प्रणिपत्याब्रवीद्वचः । भगवन्नीदृशान् पुत्रांस्त्वतोऽहं ब्रह्मवादिनः ॥ २४
नेच्छामि सुदुराचारान् प्रसादं कर्तुमर्हसि । कन्यया त्वेवमुक्तस्तु विश्रवा मुनिपुङ्गवः ॥ २५

१. राक्षसेन्द्र इति तदापश्यदिति चार्धद्वयं विभागे-
नान्वेत्यम् । ततः, स तदा इत्यनयोर्न पुनरुक्तिः ॥

१. किं कृत्वा पुना. ति. ।

२. नीलजीमूतसंकाशस्तकाञ्चनकुण्डलः ।

राक्षसेन्द्रस्तु तदाचिन्तयस्सुमहाद्युतिः ॥ इति
अर्धद्वयं अचिक, ति. ।

उवाच कैकसीं भूयः पूर्णेन्दुरिव रोहिणीम् । पश्चिमो यस्तव सुतो भविष्यति शुभानने ॥ २६
मम वंशानुरूपः स धर्मात्मा च भविष्यति । एवमुक्त्वा तु सा कन्या राम कालेन केनचित् ॥
जनयामास बीभत्सं रंशोरूपं सुदारुणम् । दशग्रीवं महादंष्ट्रं नीलाञ्जनचयोपमम् ॥ २८
ताम्रोष्ठं विंशतिभुजं महास्यं दीप्तमूर्धजम् । तस्मिञ्जाते तु तत्काले सज्वालकबलाः शिवाः ॥
ऋग्व्यादाश्चापसव्यानि मण्डलानि प्रचक्रमुः । ववर्ष रुधिरं देवो मेषाश्च खरनिस्वनाः ॥ ३०
प्रबभौ न च सूर्यो वै महोल्काश्चापतन् भुवि । चकम्पे जगती चैव ववुर्वाताः सुदारुणाः ॥
अक्षोभ्यः क्षुभितश्चैव समुद्रः सरितां पतिः । अथ नामाकरोत्तस्य पितामहसमः पिता ॥ ३२
दशग्रीवः प्रसूतोऽयं दशग्रीवो भविष्यति । तस्य त्वनन्तरं जातः कुम्भकर्णो महाबलः ॥ ३३
प्रमाणाद्यस्य विपुलं प्रमाणं नेह विद्यते । ततः शूर्पणखा नाम संजज्ञे विकृतानना ॥ ३४
विभीषणश्च धर्मात्मा कैकस्याः पश्चिमः सुतः । तस्मिञ्जाते महासत्त्वे पुष्पवर्षं पपात ह ॥ ३५
नमःस्थाने दुन्दुभयो देवानां प्राणदंस्तदा । वाक्यं चैवान्तरिक्षे च साधु साध्विति तत्तथा ॥ ३६
तौ तु तत्र महारण्ये ववृधाते महौजसौ । तेषां क्रूरो दशग्रीवो लोकोद्वेगकरोऽभवत् ॥ ३७
कुम्भकर्णः प्रमत्तस्तु महर्षान् धर्मवत्सलान् । त्रैलोक्यं भक्षयन्नित्यासंतुष्टो विचचार ह ॥ ३८
विभीषणस्तु धर्मात्मा नित्यं धर्मे व्यवस्थितः । स्वाध्यायनियताहार उवास विजितेन्द्रियः ॥ ३९
अथ वैश्रवणो देवस्तत्र कालेन केनचित् । आगतः पितरं द्रष्टुं पुष्पकेण धनेश्वरः ॥ ४०
तं दृष्ट्वा कैकसी तत्र ज्वलन्तमिव तेजसा । आगम्य राक्षसी तत्र दशग्रीवमुवाच ह ॥ ४१
पुत्र वैश्रवणं पश्य भ्रातरं तेजसा वृतम् । भ्रातृभावे समे चापि पश्यात्मानं त्वमीदृशम् ॥ ४२
दशग्रीव तथा यत्नं कुरुष्वामितविक्रम । यथा त्वमसि मे पुत्र भव वैश्रवणोपमः ॥ ४३
मातुस्तद्वचनं श्रुत्वा दशग्रीवः प्रतापवान् । अमर्षमतुलं लेभे प्रतिज्ञां चाकरोत्तदा ॥ ४४
सत्यं ते प्रतिजानामि भ्रातृतुल्योऽधिकोऽपि वा । भविष्याम्योजसा चैव संतापं त्यज हृद्गतम् ॥
ततस्तेनैव कोपेन दशग्रीवः सहानुजः । चिकीर्षुर्दुष्करं कर्म तपसे धृतमानसः ॥ ४६
प्राप्स्यामि तपसा काममिति कृत्वाध्यवस्य च । आगच्छदात्मसिद्धयर्थं गोकर्णस्याश्रमं शुभम् ॥

स राक्षसस्तत्र सहानुजस्तदा तपश्चकारातुलमुग्रविक्रमः ।

अतोषयञ्चापि पितामहं विशुं ददौ स तुष्टश्च वराञ्जयावहान् ॥ ४८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे रावणाद्युत्पत्तिर्नाम नवमः सर्गः

दशमः सर्गः

रावणादिवरदानम्

- अथाब्रवीन्मुनिं रामः कथं ते आतरो वने । कीदृशं तु तदा ब्रह्मंस्तपस्तेपुर्महाबलाः ॥ १
- अगस्त्यस्त्वब्रवीत्तत्र रामं सुप्रीतमानसम् । तांस्तान् धर्मविधीस्तत्र आतरस्ते समाविशन् ॥ २
- कुम्भकर्णस्ततो यतो नित्यं धर्मपथे स्थितः । तताप ग्रीष्मकाले तु पञ्चाग्नीन् परितः स्थितः ॥ ३
- मेघाम्बुसिक्तो वर्षासु वीरासनमसेवत । नित्यं च शिशिरे काले जलमध्यप्रतिश्रयः ॥ ४
- एवं वर्षसहस्राणि दश तस्यातिचक्रमुः । धर्मे प्रयतमानस्य सत्यथे निष्ठितस्य च ॥ ५
- विभीषणस्तु धर्मात्मा नित्यं धर्मपरः शुचिः । पञ्च वर्षसहस्राणि पादेनैकेन तस्थिवान् ॥ ६
- समाप्ते नियमे तस्य ननुतुश्चाप्सरोगणाः । पपात पुष्पवर्षं च क्षुभिताश्चापि देवताः ॥ ७
- पञ्च वर्षसहस्राणि सूर्यं चैवान्ववर्तत । तस्थौ चोर्ध्वशिरोबाहुः स्वाभ्यायधृतमानसः ॥ ८
- एवं विभीषणस्यापि स्वर्गस्थम्येव नन्दने । दश वर्षसहस्राणि गतानि नियतात्मनः ॥ ९
- दश वर्षसहस्राणि निराहागे दशाननः । पूर्णे वर्षसहस्रे तु शिरश्चाग्नौ जुहाव सः ॥ १०
- एवं वर्षसहस्राणि नव तस्यातिचक्रमुः । शिरांसि नव चाप्यस्य प्रविष्टानि हुताशनम ॥ ११
- अथ वर्षसहस्रे तु दशमे दशमं शिरः । छेतुकामे दशग्रीवे प्राप्तमत्र पितामहः ॥ १२
- पितामहस्तु सुप्रीतः सार्धं दैवैरुपस्थितः । तव तावद्दशग्रीव प्रीतोऽस्मात्स्यम्यभाषत ॥ १३
- शीघ्रं वरय धर्मज्ञ वरो यस्तेऽभिकाङ्क्षितः । तं ते कामं करोम्यद्य न वृथा ते परिश्रमः ॥ १४
- अथाब्रवीद्दशग्रीवः प्रहृष्टेनान्तरात्मना । प्रणम्य शिरसा देवं हर्षगद्गदया गिरा ॥ १५
- भगवन् प्राणिनां नित्यं नान्यत्र मरणाद्भयम् । नास्ति मृत्युसमः शत्रुरमरत्वमहं वृणे ॥ १६
- एवमुक्तस्तदा ब्रह्मा दशग्रीवमुवाच ह । नास्ति सर्वामरत्वं ते वरमन्यं वृणीष्व मे ॥ १७
- एवमुक्ते तदा राम ब्रह्मणा लोककर्तृणा । दशग्रीव उवाचेदं कृताञ्जलिरथाग्रतः ॥ १८
- सुपर्णनागयक्षाणां दैत्यदानवरक्षसाम् । अवध्योऽहं प्रजाध्यक्ष देवतानां च शाश्वत ॥ १९
- न हि चिन्ता ममान्येषु प्राणिष्वमरपूजित । तृणभृता हि ते मन्ये प्राणिनो मानुषादयः ॥ २०
- एवमुक्तस्तु धर्मात्मा दशग्रीवेण रक्षसा । उवाच वचनं देवः सह देवैः पितामहः ॥ २१
- भविष्यत्येवमेतत्ते वचो गक्षसपुङ्गव । एवमुक्त्वा तु तं राम दशग्रीवं पितामहः ॥ २२
- शृणु चापि वरो भूयः प्रीतम्येह शुभो मम । हुतानि यानि शीर्षाणि पूर्वमग्नौ त्वयानघ ॥ २३
- पुनस्तानि भविष्यन्ति तथैव तव राक्षस । वितरामीह ते सौम्य वरं चान्यं दुरासदम् ॥ २४
- छन्दतस्तव रूपं च मनसा यद्यथेप्सितम् । भविष्यति न संदेहो मद्ब्ररात्तव राक्षस ॥ २५
- एवं पितामहोक्तस्य दशग्रीवस्य रक्षसः । अग्नौ हुतानि शीर्षाणि पुनस्तान्युदितानि वै ॥ २६
- एवमुक्त्वा तु तं राम दशग्रीवं पितामहः । विभीषणमथोवाच वाक्यं लोकपितामहः ॥ २७

विभीषण त्वया वत्स धर्मसंहितबुद्धिना । परितुष्टोऽस्मि धर्मात्मन् वरं वरय सुव्रत ॥ २८
 विभीषणस्तु धर्मात्मा वचनं प्राह साञ्जलिः । वृतः सर्वगुणैर्नित्यं चन्द्रमा रश्मिभिर्यथा ॥ २९
 भगवन् कृतकृत्योऽहं यन्मे लोकगुरुः स्वयम्^१ । प्रीतेन यदि दातव्यो वरो मे शृणु सुव्रत ॥
 परमापद्रुतस्यापि धर्मे मम मतिर्भवेत् । अशिक्षितं च ब्रह्मास्त्रं भगवन् प्रतिभातु मे ॥ ३१
 या या मे जायते बुद्धिर्येषु येष्वाश्रमेषु च । सा सा भवतु धर्मिष्ठा तं तु धर्मं च पालये ॥
 एष मे परमोदार वरः परमको मतः । न हि धर्माभिरक्तानां लोके किञ्चन दुर्लभम् ॥ ३३
 पुनः प्रजापतिः प्रीतो विभीषणमुवाच ह । धर्मिष्ठस्त्वं यथा वत्स तथा चैतद्भविष्यति ॥ ३४
 यस्माद्राक्षसयोनी ते जातस्यामित्रनाशन । नाधर्मे जायते बुद्धिरमरत्वं ददामि ते ॥ ३५
 इत्युत्तवा कुम्भकर्णाय वरं दातुमुपस्थितम् । प्रजापतिं सुराः सर्वे वाक्यं प्राञ्जलयोऽब्रुवन् ॥ ३६
 न तावत् कुम्भकर्णाय प्रदातव्यो वरस्त्वया । जानीषे हि यथा लोकांस्त्रासयत्येष दुर्मतिः ॥ ३७
 नन्दनेऽप्सरसः सप्त महेन्द्रानुचरा दश । अनेन भक्षिता ब्रह्मन्मृषयो मानुषास्तथा ॥ ३८
^२अलब्धवरपूर्वेण यत् कृतं राक्षसेन तु । तदेष ^३वरलब्धः स्याद्भक्षयेद्भुवनत्रयम् ॥ ३९
 वरव्याजेन मोहोऽस्मै दीयताममिनप्रभ । लोकानां स्वस्ति चैवं स्याद्भवेदस्य च संनतिः ॥ ४०
 एवमुक्तः स्युर्ब्रह्माचिन्तयत् पद्मसंभवः । चिन्तिता चोपतस्थेऽस्य पार्श्वं देवी सरस्वती ॥ ४१
 प्राञ्जलिः सा तु पार्श्वस्था वाक्यं प्राह सरस्वती । इयमम्यागता देव किं कार्यं करवाण्यहम् ॥
 प्रजापतिस्तु तां प्राप्तां प्राह वाक्यं सरस्वतीम् । वाणि त्वं राक्षसेन्द्रास्ये भव या देवतेप्सिता ॥
 तथेत्युत्तवा प्रविष्टा सा प्रजापतिरथाब्रवीत् । कुम्भकर्णं महाबाहो वरं वरय यो मतः ॥ ४४
 कुम्भकर्णस्तु तद्वाक्यं श्रुत्वा वचनमब्रवीत् । स्वप्तुं वर्षाण्यनेकानि देवदेव ममेप्सितम् ॥ ४५
 एवमस्त्विति तं चोत्तवा प्रायाद्ब्रह्मा सुरैः समम् । देवी सरस्वती चैव राक्षसं तं जहौ पुनः ॥
 ब्रह्मणा सह देवेषु गतेषु च नभःस्थलम् । विमुक्तोऽसौ सरस्वत्या स्वां संज्ञां च ततो गतः ॥
 कुम्भकर्णस्तु दुष्टात्मा चिन्तयामास दुःखितः । ईदृशं किमिदं वाक्यं ममाद्य वदनाच्च्युतम् ॥
 अहं व्यामोहितो देवैरिति मन्ये तदागतैः । एवं लब्धवराः सर्वे आतरो दीप्ततेजसः ॥ ४९
 श्लेष्मातकवनं गत्वा तत्र ते न्यवसन् सुखम् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे रावणादिवरदानं नाम दशमः सर्गः

एकादशः सर्गः

रावणलङ्काप्राप्तिः

सुमाली वरलब्धांस्तु ज्ञात्वा चैतान्निशाचरान् । उदतिष्ठद्भयं त्यक्त्वा सानुगः स रसातलात्

१. स्वयमिति, प्रसन्न इत्यर्थादध्याहारः । २. पूर्वमलब्धवरेण । ३. लब्धवरः ।

मारीचश्च प्रहस्तश्च विरुपाक्षो महोदरः । उदतिष्ठन् सुसंरब्धाः सचिवास्तस्य रक्षसः ॥ २
 सुमाली सचिवैः सार्धं वृतो राक्षसपुङ्गवैः । अभिगम्य दशग्रीवं परिष्वज्येदमब्रवीत् ॥ ३
 दिष्ट्या ते वत्स संप्रासश्चिन्तितोऽयं मनोरथः । यस्त्वं त्रिभुवनश्रेष्ठाल्लब्धवान् वरमुत्तमम् ॥ ४
 यत्कृते च वयं लङ्कां त्यक्त्वा याता रसातलम् । तद्गतं नो महाबाहो महद्विष्णुकृतं भयम् ॥ ५
 असकृत्तद्भयाद्गीताः परित्यज्य स्वमालयम् । विदुताः सहिताः सर्वे प्रविष्टाः स्म रसातलम् ॥ ६
 अस्मदीया च लङ्केयं नगरी राक्षसोचिता । निवेशिता तव आत्रा धनाध्यक्षेण धीमता ॥ ७
 यदि नामात्र शक्यं स्यात् साम्ना दानेन वानघ । तरसा वा महाबाहो प्रत्यानेतुं कृतं भवेत् ॥
 त्वं तु लङ्केश्वरस्तात भविष्यसि न संशयः । त्वया राक्षसवंशोऽयं निमग्नोऽपि समुद्धृतः ॥ ९
 सर्वेषां नः प्रभुश्चैव भविष्यसि महाबल । अथाब्रवीद्दशग्रीवो मातामहमुपस्थितम् ॥ १०
 वित्तेशो गुरुरस्माकं नार्हसे वक्तुमीदृशम् । साम्नापि राक्षसेन्द्रेण प्रत्याख्यातो गरीयसा ॥ ११
 किञ्चिन्नाह तदा रक्षो ज्ञात्वा तस्य चिकीर्षितम् । कस्यचित्त्वथ कालस्य वसन्तं रावणं ततः ॥
 उक्तवन्तं तथा वाक्यं दशग्रीवं निशाचरः^१ । प्रहस्तः प्रश्रितं वाक्यमिदमाह सकारणम्^२ ॥ १३
 दशग्रीव महाबाहो नार्हस्त्वं वक्तुमीदृशम् । सौभ्रात्रं नास्ति शूराणां शृणु चेदं वचो मम ॥
 अदितिश्च दितिश्चैव भगिन्यौ सहिते हिते । भार्ये परमरूपिण्यौ कश्यपस्य प्रजापतेः ॥ १५
 अदितिर्जनयामास देवांस्त्रिभुवनेश्वरान् । दितिस्त्वजनयत् पुत्रान् कश्यपस्यात्मसंभवान् ॥ १६
 दैत्यानां किल धर्मज्ञ पुरीयं सवर्णवा । सपर्वता मही वीर तेऽभवन् प्रभविष्णवः ॥ १७
 निहत्य तांस्तु समरे विष्णुना प्रभविष्णुना । देवानां वशमानीतं त्रैलोक्यमिदमव्ययम् ॥ १८
 नैतदेको भवानेव करिष्यति विपर्ययम् । सुरासुरैराचरितं तत् कुरुष्व वचो मम ॥ १९
 एवमुक्तो दशग्रीवः प्रहृष्टेनान्तरात्मना । चिन्तयित्वा मुहूर्तं वै बाढमित्येव सोऽब्रवीत् ॥ २०
 स तु तेनैव हर्षेण तस्मिन्नहनि वीर्यवान् । वनं गतो दशग्रीवः सह तैः क्षणदाचरैः ॥ २१
 त्रिकूटस्थः स तु तदा दशग्रीवो निशाचरः । प्रेपयामास दौत्येन प्रहस्तं वाक्यकोविदम् ॥ २२
 प्रहस्त शीघ्रं गच्छ त्वं ब्रूहि नैर्ऋतपुङ्गवम् । वचसा मम वित्तेशं सामपूर्वमिदं वचः ॥ २३
 इयं लङ्कापुरी राजन् राक्षसानां महात्मनाम् । त्वया निवेशिता सौम्य नैतद्युक्तं तवानघ ॥ २४
 तद्भवान् यदि नो ह्यद्य दद्यादतुलविक्रम । कृता भवेन्मम प्रीतिर्धर्मश्चैवानुपालितः ॥ २५
 स तु गत्वा पुरीं लङ्कां धनदेन सुरक्षिताम् । अब्रवीत् परमोदारं वित्तपालमिदं वचः ॥ २६
 प्रेषितोऽहं तव आत्रा दशग्रीवेण सुव्रत । त्वत्समीपं महाबाहो सर्वशस्त्रभृतां वर ॥ २७
 तच्छ्रयतां महाप्राज्ञ सर्वशस्त्रविशारद^३ । वचनं मम वित्तेश यद्ब्रवीति दशाननः ॥ २८

१. इदं अर्थं ति. नास्ति ।

२. इदं अर्थं ति. नास्ति ।

३. स रावणम्, ति ।

इयं किल पुरी रम्या सुमालिप्रमुखैः पुरा । भुक्तपूर्वा विशालाक्ष राक्षसैर्भीमविक्रमैः ॥ २९
 तेन विज्ञाप्यते सोऽयं सांप्रतं विश्रवात्मज । तदेषा दीयतां तात याचतस्तस्य सामतः ॥ ३०
 प्रहस्तादभिसंश्रुत्य देवो वैश्रवणो वचः । प्रत्युवाच प्रहस्तं तं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥ ३१
 दत्ता ममेयं पित्रा तु लङ्का शून्या निशाचरैः । निवासिता च मे यक्षैर्दानमानादिभिर्गुणैः ॥
 ब्रूहि गच्छ दशग्रीवं पुरं राज्यं च यन्मम । तवाप्येतन्महाबाहो भुङ्क्ष्व राज्यकण्टकम् ॥ ३३
 अविभक्तं त्वया सार्धं राज्यं यच्चापि मे वसु । एवमुक्त्वा धनाध्यक्षो जगाम पितुरन्तिकम् ॥
 अभिवाद्य गुरुं प्राह रावणस्य यदीप्सितम् । एष तात दशग्रीवो दूतं प्रेषितवान् मम ॥ ३५
 दीयतां नगरी लङ्का पूर्वं रक्षोगणोषिता । मयात्र यदनुष्ठेयं तन्ममाचक्ष्व सुव्रत ॥ ३६
 ब्रह्मर्षिस्त्वेवमुक्तोऽसौ विश्रवा मुनिपुङ्गवः । प्राञ्जलिं धनदं प्राह शृणु पुत्र वचो मम ॥ ३७
 दशग्रीवो महाबाहुरुक्तवान् मम सन्निधौ । मया निर्भिस्सितश्चासीद्बहुशोक्तः सुदुर्मतिः ॥ ३८
 स क्रोधेन मया चोक्तो ध्वंससे च पुनः पुनः । श्रेयोऽभियुक्तं धर्म्यं च शृणु पुत्र वचो मम ॥
 वरप्रदानात् संमूढो मान्यामान्यान् स दुर्मतिः । न वेत्ति मम शापाच्च प्रकृतिं दारुणां गतः ॥
 तस्माद्गच्छ महाबाहो कैलासं धरणीधरम् । निवेशय निवासार्थं त्यक्त्वा लङ्कां सहानुगः ॥ ४१
 तत्र मन्दाकिनी रम्या नदीनामुत्तमा नदी । काञ्चनैः मूर्यसंकाशैः पङ्कजैः संवृतोदका ॥ ४२
 कुमुदैरुत्पलैश्चैव तथान्यैश्च सुगन्धिभिः । तत्र देवाः सगन्धर्वाः साप्सरोरगकिन्नराः ॥ ४३
 विहारशीलाः सततं रमन्ते सर्वदाश्रिताः । न हि क्षमं तवानेन वैरं धनद रक्षसा ॥ ४४
 जानीषे हि यथानेन लब्धः परमको वरः । एवमुक्तो गृहीत्वाशु तद्वचः पितृगौरवात् ॥ ४५
 सदारपुत्रः सामात्यः सवाहनधनो गतः । प्रहस्तोऽथ दशग्रीवं गत्वा वचनमब्रवीत् ॥ ४६
 प्रहृष्टात्मा महात्मानं सहामात्यं सहानुजम् । शून्या सा नगरी लङ्का त्यक्तैनां धनदो गतः ॥
 प्रविश्य तां सहास्माभिः स्वधर्मं प्रतिपालय । एवमुक्तो दशग्रीवः प्रहस्तेन महाबलः ॥ ४८
 विवेश नगरीं लङ्कां भ्रातृभिः सबलानुगैः । धनदेन परित्यक्तां सुविभक्तमहापथाम् ॥ ४९
 आरूरोह स देवारिः स्वर्गं देवाधिपो यथा ॥

स चाभिषिक्तः क्षणदाचरैस्तदा निवेशयामास पुरीं दशाननः ।

निकामपूर्णां च बभूव सा पुरी निशाचरैर्नीलवलाहकोपमैः ॥

५०

धनेश्वरस्त्वथ पितृवाक्यगौरवान्न्यवेशयच्छशिविमले गिरौ पुरीं ।

स्वलङ्कृतैर्भवनवरैर्विभूषितां पुरन्दरस्येव तदामरावतीम् ॥

५१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे रावणलङ्काप्राप्तिर्नाम एकादशः सर्गः

द्वादशः सर्गः

रावणादिबिवाहः

राक्षसेन्द्रोऽभिषिक्तस्तु भ्रातृभ्यां सहितस्तदा । ततः प्रदानं राक्षस्या भगिन्याः समचिन्तयत् ॥
 स्वसारं कालकेयाय दानवेन्द्राय राक्षसीम् । ददौ शूर्पणखां नाम विद्युज्जिह्वाय नामतः ॥ २
 अथ दत्त्वा स्वयं रक्षो मृगयामटते स्म तत् । तत्रापश्यत्ततो राम मयं नाम दितेः सुतम् ॥ ३
 कन्यासहायं तं दृष्ट्वा दशग्रीवो निशाचरः । अपृच्छत् को भावानेको निर्मानुष्यमृगे वने ॥ ४
 अनया मृगशाबाक्ष्या किमर्थं सह तिष्ठसि । मयस्त्वथाब्रवीद्राम पृच्छन्तं तं निशाचरम् ॥ ५
 श्रूयतां सर्वमाख्यास्ये यथावृत्तमिदं मम । हेमा नामाप्सरा तात श्रुतपूर्वा यदि त्वया ॥ ६
 दैवतैर्मम सा दत्ता पौलोमीव शतक्रतोः । तस्यां मक्तमनास्तात दश वर्षशतान्यहम् ॥ ७
 सा च दैवतकार्येण गता वर्षांश्चतुर्दश । तस्याः कृते च हेमायाः सर्वं हेममयं पुरम् ॥ ८
 वज्रवैदूर्यचित्रं च मायया निर्मितं मया । तत्राहमवसं दीनस्तया हीनः सुदुःखितः ॥ ९
 तस्मात् पुराद्दुहितरं गृहीत्वा वनमागतः । इयं ममात्मजा राजंस्तस्याः कुक्षौ विवर्धिता ॥ १०
 भर्तारमनया सार्धमस्याः प्राप्तोऽस्मि मार्गितुम् । कन्यापितृत्वं दुःखं हि सर्वेषां मानकाङ्क्षिणाम् ॥
 कन्या हि द्वे कुले नित्यं संशये स्थाप्य तिष्ठति । पुत्रद्वयं ममाप्यम्यां भार्यायां संबभूव ह ॥ १२
 मायावी प्रथमस्तात दुन्दुभिस्तदनन्तरः । एवं ते सर्वमाख्यातं यथा नत्त्वेन पृच्छतः ॥ १३
 त्वामिदानीं कथं तान जानीयां को भवानिति । एवमुक्तं तु तद्रक्षो विनीमिदमब्रवीत् ॥ १४
 अहं पौलस्त्यननयो दशग्रीवश्च नामतः । मुनेर्विश्रवसो यस्तु तृतीयो ब्रह्मणोऽभवत् ॥ १५
 एवमुक्तस्तदा राम राक्षसेन्द्रेण दानवः । महर्षेस्तनयं ज्ञात्वा मयो हर्षमुपागतः ॥ १६
 दातुं दुहितरं तस्मै रोचयामास यत्र वै । करेण तु करं तस्या ग्राहयित्वा मयस्तदा ॥ १७
 प्रहसन् प्राह दैत्येन्द्रो राक्षसेन्द्रमिदं वचः । इयं ममात्मजा राजन् हेमयाप्सगसा धृता ॥ १८
 कन्या मन्दोदरी नाम पत्न्यर्थं प्रतिगृह्यनाम् । बाढमित्येव तं राम दशग्रीवोऽभ्यभाषत ॥ १९
 प्रज्वाल्य तत्र चैवामिमकरोत् पाणिसंग्रहम् । स हि तस्य मयो राम शापाभिज्ञस्तपोधनात् ॥
 विदित्वा तेन सा दत्ता तस्य पैनामहं कुलम् । अमोघां तस्य शक्तिं च प्रददौ परमाद्भुताम् ॥
 परेण तपसा लब्धां जग्निवाँल्लक्ष्मणं यया । एवं स्वीकृतदारो वै लङ्काया ईश्वरः प्रभुः ॥ २२
 गत्वा तु नगरीं भार्ये भ्रातृभ्यां समुपाहरत् । वैरोचनस्य दौहित्रीं वज्रज्वालेति नामतः ॥ २३
 तां भार्या कुम्भकर्णस्य रावणः समकल्पयत् । गन्धर्वराजस्य सुतां शैलषस्य महात्मनः ॥ २४
 सरमां नाम धर्मज्ञां लेभे भार्या विभीषणः । तीरे तु सरसो वै तु संजज्ञे मानसस्य हि ॥ २५
 सरस्तदा मानसं तु ववृधे जलदागमे । मात्रा तु तस्याः कन्यायाः जेहेनाक्रन्दितं वचः ॥ २६

सरो मा वर्धयैस्वेति ततः सा सरमाभवत् । एवं ते कृतदारा वै रेमिरे तत्र राक्षसाः ॥ २७
 स्वां स्वां भार्यामुपागम्य गन्धर्वा इव नन्दने । ततो मन्दोदरी पुत्रं मेघनादमजीजनत् ॥ २८
 स एव इन्द्रजिन्नाम युष्माभिरभिधीयते । जातमात्रेण हि पुरा तेन रावणसूनुना ॥ २९
 रुदता सुमहान् मुक्तो नादो जलधरोपमः । जडीकृता च सा लङ्का तस्य नादेन राघव ॥ ३०
 पिता तस्याकरोन्नाम मेघनाद इति स्वयम् । सोऽवर्षत तदा राम रावणान्तःपुरे शुभे ॥ ३१
 रक्ष्यमाणो वरस्त्रीभिश्छन्नः काष्ठैरिवानलः । मातापित्रोर्महाहर्षे जनयन् रावणात्मजः ॥ ३२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे रावणादिविवाहो नाम द्वादशः सर्गः

त्रयोदशः सर्गः

धनददूतहननम्

अथ लोकेश्वरोत्सृष्टा तत्र कालेन केनचित् । निद्रा समभवत्तीव्रा कुम्भकर्णस्य रूपिणी ॥ १
 ततो भ्रान्तमासीनं कुम्भकर्णोऽब्रवीद्वचः । निद्रा मां बाधते राजन् कारयस्व ममालयम् ॥ २
 विनियुक्तास्ततो राज्ञा शिल्पिनो विश्वकर्मवत् । अकुर्वन् कुम्भकर्णस्य कैलाससममालयम् ॥ ३
 विम्तीर्णं योजनं शुभ्रं ततो द्विगुणमायतम् । दर्शनीयं निगबाधं कुम्भकर्णस्य चकिरे ॥ ४
 स्फाटिकैः काञ्चनैश्चित्रैः स्तम्भैः सर्वत्र शोभितम् । वैदूर्यकृतसोपानं किङ्किणीजालकं तथा ॥ ५
 दान्ततोरणविन्यस्तं वज्रस्फटिकवेदिकम् । मनोहरं सर्वमुखं कारयामास राक्षसः ॥ ६
 सर्वत्र सुखदं नित्यं मेरोः पुण्यां गुहामिव । तत्र निद्रासमाविष्टः कुम्भकर्णो महाबलः ॥ ७
 बहून्यब्दसदस्त्राणि शयानो न प्रबुध्यते । निद्राभिभूते तु तदा कुम्भकर्णे दशाननः ॥ ८
 देवर्षियक्षगन्धर्बान् संजघ्ने हि निरङ्कुशः । उद्यानानि च चित्राणि नन्दनादीनि यानि च ॥ ९
 तानि गत्वा सुसंकुद्धो भिनत्ति स दशाननः । नदी गज इव क्रीडन् वृक्षान् वायुरिव क्षिपन् ॥
 नगान् वज्र इवोत्सृष्टो विध्वंसयति राक्षसः । तथावृत्तं तु विज्ञाय दशग्रीवं धनेश्वरः ॥ ११
 कुलानुरूपं धर्मज्ञो वृत्तं संस्मृत्य चात्मनः । सौभ्रात्रदर्शनार्थं तु दूतं वैश्रवणस्तदा ॥ १२
 लङ्कां संप्रेषयामास दशग्रीवस्य वै हितम् । स गत्वा नगरीं लङ्कामाससाद विभीषणम् ॥ १३
 मानितस्तेन धर्मेण पृष्टश्चागमनं प्रति । पृष्ट्वा च कुशलं राज्ञो ज्ञातीनां च विभीषणः ॥ १४
 सभायां दर्शयामास तमासीनं दशाननम् । स दृष्ट्वा तत्र राजानं दीप्यमानं स्वतेजसा ॥ १५
 जयेति वाचा संपूज्य तूष्णीं समभिवर्तत । तं तत्रोत्तमपर्यङ्के वरास्तरणशोभिते ॥ १६

उपविष्टं दशग्रीवं दूतो वाक्यमथाब्रवीत् । राजन् वदामि ते सर्वं आता तव यदब्रवीत् ॥ १७
 उभयोः सदृशं वीर वृत्तस्य च कुलस्य च । साधु पर्यासमेतावत् कृतश्चारित्रसंग्रहः ॥ १८
 साधु धर्मे व्यवस्थानं क्रियतां यदि शक्यते । दृष्टं मे नन्दनं भग्नमृषयो निहताः श्रुताः ॥ १९
 देवतानां समुद्योगस्त्वतो राजन् मम श्रुतः । निराकृतश्च बहुशस्त्वयाहं राक्षसाधिप ॥ २०
 सापराधोऽपि बालो हि रक्षितव्यः स्वबान्धवैः । अहं तु हिमवत्पृष्ठं गतो धर्ममुपासितुम् ॥ २१
 रौद्रं वृत्तं समास्थाय नियतो नियतेन्द्रियः । तत्र देवो मया दृष्टः सह देव्योमया प्रभुः ॥ २२
 सव्यं चक्षुर्मया दैवात्तत्र देव्यां निपातितम् । कान्वियं स्यादिति शुभा न स्वल्वनेन हेतुना ॥
 रूपं ह्यनुपमं कृत्वा रुद्राणी तत्र तिष्ठति । देव्या दिव्यप्रभावेण दग्धं सव्यं ममेक्षणम् ॥ २४
 रेणुध्वस्तमिव ज्योतिः पिङ्गलत्वमुपागतम् । ततोऽहमन्यद्विस्तीर्णं गत्वा तस्य गिरेस्तटम् ॥ २५
 तूष्णीं वर्षशतान्यष्टौ समधारं महाव्रतम् । समासे नियमे तस्मिंस्तत्र देवो महेश्वरः ॥ २६
 प्रीतः प्रीतेन मनसा प्राह वाक्यमिदं प्रभुः । पैङ्गल्यं यदवाप्तं हि देव्या रूपनरीक्षणात् ॥ २७
 प्रीतोऽस्मि तव धर्मज्ञ तपसा तेन सुव्रत । मया चैतद्व्रतं चीर्णं त्वया चैव धनाधिप ॥ २८
 तृतीयः पुरुषो नास्ति यश्चरेद्व्रतमीदृशम् । व्रतं सुदुष्करं ह्येतन्मया ह्युत्पादितं पुरा ॥ २९
 तत्सखित्वं मया सौम्य रोचयस्व धनेश्वर । तपसा निर्जितश्चाहं सखा मम भवानघ ॥ ३०
 देव्या दग्धं प्रभावेण यच्च सव्यं तवेक्षणम् । एकाक्षिपिङ्गलेत्येवं नाम स्थास्यति शाश्वतम् ॥ ३१
 एवं तेन सखित्वं च प्राप्यानुज्ञां च शङ्करात् । आगत्य च श्रुतोऽयं मे तव पापविनिश्चयः ॥
 तदधर्मिष्ठसंयोगान्निवर्तं कुलदूषणात् । चिन्त्यते हि वधोपायः सर्षिसङ्घैः सुरैस्तव ॥ ३३
 एवमुक्तो दशग्रीवः क्रुद्धः संरक्तलोचनः । हस्तौ दन्तांश्च संपीड्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ३४
 विज्ञातं ते मया दूत वाक्यं यस्य प्रभाषसे । नैव त्वमसि नैवासौ भ्रात्रा येनासि चोदितः ॥
 हितं नैष ममैतद्धि ब्रवीति धनरक्षकः । महेश्वरसखित्वं तु मूढ श्रावयसे किल ॥ ३६
 न चेदं क्षमणीयं मे यदेतद्भाषितं त्वया । यदेतावन्मया कालं दूत तस्य तु मर्षितम् ॥ ३७
 न हन्तव्यो गुरुर्ज्येष्ठो मयायमिति मन्यते । तस्य त्विदानीं श्रुत्वा मे वाक्यमेषा कृता मतिः ॥
 त्रील्लोकानपि जेष्यामि बाहुवीर्यमुपाश्रितः । एतन्मुहूर्तमेवाहं तस्यैकस्य तु वै कृते ॥ ३९
 चतुरो लोकपालांस्तान्नयिष्यामि यमक्षयम् । एवमुत्तवा तु लङ्केशो दूतं स्वङ्गेन जग्निवान् ॥ ४०
 ददौ भक्षयितुं ह्येनं राक्षसानां दुरात्मनाम् । ततः कृतस्वस्त्ययनो रथमारुह्य रावणः ॥ ४१
 त्रैलोक्यविजयाकाङ्क्षी ययौ यत्र धनेश्वरः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे धनदत्तहृदयं नाम त्रयोदशः सर्गः

चतुर्दशः सर्गः

यक्षरक्षोयुद्धम्

ततस्तु सचिवैः सार्धं षड्भिर्नित्यं बलोद्धतैः । महोदरप्रहस्ताभ्यां मारीचशुकसारणैः ॥ १
 धूम्राक्षेण च वीरेण नित्यं समरगृध्नुना । संवृतः प्रययौ श्रीमान् क्रोधाल्लोकान् दहन्निव ॥ २
 पुराणि स नदीः शौलान् वनान्युपवनानि च । अतिक्रम्य मुहूर्तेन कैलासं गिरिमागमत् ॥ ३
 संनिविष्टं गिरौ तस्मिन् राक्षसेन्द्रं निशम्य तु । युद्धेऽत्यर्थकृतोत्साहं दुरात्मानं समन्त्रिणम् ॥
 यक्षा न शोकुः संस्थातुं प्रमुखे तस्य रक्षसः । राज्ञो भ्रातेति विज्ञाय गता यत्र धनेश्वरः ॥ ५
 ते गत्वा सर्वमाचख्युर्भ्रातुस्तस्य चिकीर्षितम् । अनुज्ञाता ययुर्हृष्टा युद्धाय धनदेन ते ॥ ६
 ततो बलानां संक्षोभः व्यवर्धत महोदधेः^१ । तस्य नैर्ऋत राजस्य शैलं संचालयन्निव ॥ ७
 ततो युद्धं समभवद्यक्षराक्षससंकुलम् । व्यथिताश्चाभवंस्तत्र सचिवा राक्षसस्य ते ॥ ८
 स दृष्ट्वा तादृशं सैन्यं दशग्रीवो निशाचरः । हर्षनादान् बहून् कृत्वा सक्रोधादभ्यधावत् ॥ ९
 ये तु ते राक्षसेन्द्रस्य सचिवा घोरविक्रमाः । तेषां सहस्रमेकैको यक्षाणां समयोधयत् ॥ १०
 ततो गदाभिर्मुसलैरसिभिः शक्तितोमरैः । हन्यमानो दशग्रीवस्तत् सैन्यं समगाहत् ॥ ११
 स निरुच्छ्वासवत्तत्र वध्यमानो दशाननः । वर्षद्विरिव जीमूतैर्धाराभिरवरुध्यत ॥ १२
 न चकार व्यथां चैव यक्षशस्त्रैः समाहतः । महीधर इवाम्भोदैर्धाराशतसमुक्षितः ॥ १३
 स दुरात्मा समुद्यम्य कालदण्डोपमां गदाम् । प्रविवेश ततः सैन्यं नयन् यक्षान् यमक्षयम् ॥
 स कक्षमिव विस्तीर्णं शुष्केन्धनमिवाकुलम् । वातेनाग्निरिवादीप्तो^३ यक्षसैन्यं ददाह तत् ॥
 तैस्तु तत्र महामात्यैर्महोदरशुकादिभिः । अल्पावशेषास्ते यक्षाः कृत्वा वातैरिवाम्बुदाः ॥ १६
 केचित् समाहता भमाः पतिताः समरक्षितौ । ओष्ठांश्च दशनैस्तीक्ष्णैरदशम् कुपिता रणे ॥ १७
 श्रान्ताश्चन्योन्यमालिङ्गय भ्रष्टशस्त्रा रणाजिरे । सीदन्ति च तदा यक्षाः कूला इव जलेन ह ॥
 हतानां गच्छनां स्वर्गं युध्यतां पृथिवीतले । प्रेक्षतामृषिसङ्घानां न बभूवान्तरं दिवि ॥ १९
 भमांस्तु तान् समालक्ष्य यक्षेन्द्रांस्तु महाबलान् । धनाध्यक्षो महाबाहुः प्रेषयामास यक्षकान् ॥
 एतस्मिन्नंतरे राम विस्तीर्णबलवाहनः । अगमत् सुमहान् यक्षो^४ नाम्ना संयोधकण्टकः ॥ २१
 तेन चक्रेण मारीचो विष्णुनेव रणे हतः । पतितो भूतले शैलात् क्षीणपुण्य इवाम्बरात्^५ ॥
 ससंज्ञस्तु मुहूर्तेन स विश्रम्य निशाचरः । तं यक्षं योधयामास स च भग्नः प्रदुद्भुवे ॥ २३
 ततः काञ्चनचित्राङ्गं वैदूर्यरजसोक्षितम् । मर्यादां प्रतिहारणां तोरणान्तरमाविशत् ॥ २४
 तं तु राजन् दशग्रीवं प्रविशन्तं निशाचरम् । सूर्यभानुरिति ख्यातो द्वारपालो न्यवारयत् ॥

१. युद्धेऽप्यु तं. ति ।

२. सागरस्येव वर्धतः. प्र. व्यवर्धत इवो-

तधेः ति. ।

३. आयत्तः च ।

४. प्रेषितो न्यपतयक्षः च. ।

५. इव ग्रहः च. ति. ।

स वार्यमाणो यक्षेण प्रविवेश निशाचरः । यदा तु वारितो राम न व्यतिष्ठत् स राक्षसः ॥२६
 ततस्तोरणमुत्पात्थ्य तेन यक्षेण ताडितः । रुषिर्न प्रस्रवन् भाति शैलो धातुस्रवैरिव ॥ २७
 स शैलशिखराभेण तोरणेन समाहतः । जगाम न क्षतिं वीरो वरदानात् स्वयंभुवः ॥ २८
 तेनैव तोरणेनाथ यक्षस्तेनाभिताडितः । नादृश्यत तदा यक्षो भस्मीकृततनुस्तदा ॥ २९
 ततः प्रदुद्रुवुः सर्वे दृष्ट्वा रक्षःपराक्रमम् । ततो नदीर्गुहाश्चैव विविशुर्भयपीडिताः ॥ ३०
 त्यक्तप्रहरणाः शान्ता विवर्णवदनास्तदा ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे यक्षरक्षोयुद्धं नाम चतुर्दशः सर्गः

पञ्चदशः सर्गः

पुष्पकहरणम्

ततस्ताँल्लक्ष्य वित्रस्तान् यक्षेन्द्रांश्च सहस्रशः । धनाध्यक्षो महायक्षं माणिचारमश्राब्रवीत् ॥ १
 रावणं जहि यक्षेन्द्र दुर्वृतं पापचेतसम् । शरणं भव वीराणां यक्षाणां युद्धशालिनाम् ॥ २
 एवमुक्तो महाबाहुर्माणिभद्रः सुदुर्जयः । वृतो यक्षसहस्रैस्तु चतुर्भिः समयोधयत् ॥ ३
 तं गदामुसलप्रासैः शक्तितोमरमुद्गरैः । अभिघ्नन्तस्तदा यक्षा राक्षसान् समुपाद्रवन् ॥ ४
 कुर्वन्तस्तुमुलं युद्धं चरन्तः श्येनवल्लघु । बाढं प्रयच्छ नेच्छामि दीयतामिति भाषिणः ॥ ५
 ततो देवाः सगन्धर्वा ऋषयो ब्रह्मवादिनः । दृष्ट्वा तत्तुमुलं युद्धं परं विस्मयमागमन् ॥ ६
 यक्षाणां तु प्रहस्तेन सहस्रं निहतं रणे । महोदरेण चाविध्य^१ सहस्रमपरं हतम् ॥ ७
 क्रुद्धेन च तदा राजन् मारीचेन युयुत्सुना । निमेषान्तरमात्रेण द्वे सहस्रे निपातिते ॥ ८
 क्व च यक्षार्जवं युद्धं क्व च मायाबलाश्रयम् । रक्षसां पुरुषव्याघ्र तेन तेऽभ्यधिका युधि ॥ ९
 धूम्राक्षेण समागम्य माणिभद्रो महारणे । मुसलेनारसि क्रोधात्ताडितो न च कम्पितः ॥ १०
 ततो गदां समाविध्य माणिभद्रेण राक्षसः । धूम्राक्षस्ताडितो मूर्ध्नि विह्वलः स पपात ह ॥ ११
 धूम्राक्षं ताडितं दृष्ट्वा पतितं शोणितोक्षितम् । अभ्यधावत् संग्रामे माणिभद्रं दशाननः ॥ १२
 तं क्रुद्धमभिधावन्तं माणिभद्रो दशाननम् । शक्तिभिस्ताडयामास तिसृभिर्यक्षपुङ्गवः ॥ १३
 ताडितो माणिभद्रस्य मुकुटे प्राहरद्रेणे । तस्य तेन प्रहारेण मुकुटं पार्श्वमागतम् ॥ १४
^१ततः संयुध्यमानेन विष्टब्धो न व्यकम्पत । तदा प्रभृति यक्षोऽसौ पार्श्वमौलिरिति स्मृतः ॥
 तस्मिंस्तु विमुखे यक्षे माणिभद्रे महात्मनि । सन्नादः सुमहान् राबंस्तस्मिञ्शैले व्यवर्षत^२ ॥
 ततो दूरात् प्रददशे धनाध्यक्षो गदाघरः । शुक्रप्रोष्ठपदाभ्यां च शङ्खपद्मसमावृतः ॥ १७
 स दृष्ट्वा भ्रातरं संख्ये शापाद्विभ्रष्टगौरवम् । उवाच वचनं धीमान् युक्तं पैतामहे कुले ॥ १८

१. आनिन्द्य प्र. ।

२. इदमर्थं ति. नास्ति ।

३. अभ्यवर्षत प्र.

यन्मया वार्यमाणस्त्वं नावगच्छसि दुर्मते । पश्चादस्य फलं प्राप्य ज्ञास्यसे निरयं गतः ॥ १९
यो हि मोहाद्विषं पीत्वा नावगच्छति दुर्मतिः । स तस्य परिणामान्ते जानीते कर्मणः फलम् ॥
देवता नाभिनन्दन्ति धर्मयुक्तेन केनचित् । येन त्वमीदृशं भावं नीतः सन्नावबुध्यसे ॥ २१
मातरं पितरं यो हि आचार्यं चावमन्यते । स पश्यति फलं तस्य प्रेतराजवशं गतः ॥ २२
अध्रुवे हि शरीरे यो न करोति तपोऽर्जनम् । स पश्चात्तप्त्रते मूढो मृतो दृष्ट्वात्मनो गतिम् ॥
धर्माद्राज्यं धनं सौख्यमधर्माद्दुःखमेव च । तस्माद्धर्मं मुखार्थाय कुर्यात् पापं विसर्जयेत् ॥२४
पापस्य हि फलं दुःखं तद्भोक्तव्यमिहात्मना । तस्मादात्मापघातार्थं मूढः पापं करिष्यति ॥२५
कस्यचिन्न हि दुर्बुद्धेश्छन्दतो जायते मतिः । यादृशं कुरुते कर्म तादृशं फलमश्नुते ॥ २६
बुद्धिं रूपं बलं पुत्रान् वित्तं धीरत्वमेव च । प्राप्नुवन्ति नरा लोके निर्जितं पुण्यकर्मभिः ॥
एवं निरयगामी त्वं यस्य ते मतिरीदृशी । न त्वां समभिभाषिष्येऽसद्वृत्तेष्वेष निर्णयः ॥ २८
एवमुक्त्वास्तनस्तेन तम्यामात्याः समाहताः । मारीचप्रमुखाः सर्वे विमुखा विप्रदुद्रुवुः ॥ २९
ततस्तेन दशग्रीवो यक्षेन्द्रेण महात्मना । गदयाभिहतो मूर्ध्नि न च स्थानात् प्रकम्पितः ॥ ३०
ततस्तौ राम निघ्नन्तौ तदान्योन्यं महामृधे । न विह्वलौ न च श्रान्तौ बभूवतुरमर्षणौ ॥ ३१
आग्नेयमखं तस्मै स मुमोच धनदस्तदा । राक्षसेन्द्रो वारुणेन तदखं प्रत्यवारयत् ॥ ३२
ततो मायां प्रविष्टोऽसौ राक्षसीं राक्षसेश्वरः । रूपाणां शतसाहस्रं विनाशाय चकार च ॥ ३३
व्याघ्रो वराहो जीमूतः पर्वतः सागरो द्रुमः । यक्षो दैत्यस्वरूपी च सोऽदृश्यत दशाननः ॥
बहूनि च करोति स्म दृश्यन्ते न त्वसौ ततः । प्रतिगृह्य ततो राम महदखं दशाननः ॥ ३५
जघान मूर्ध्नि धनदं व्याविध्य महतीं गदाम् । एवं स तेनाभिहतो विह्वलः शोणितोक्षितः ॥
कृत्तमूल इवाशोको निपपात धनाधिपः । ततः पद्मादिभिस्तत्र निधिभिः स तदावृतः ॥ ३७
धनदोच्छ्वासितस्तैस्तु वनमानीय नन्दनम् । निर्जित्य राक्षसेन्द्रस्तं धनदं हृष्टमानसः ॥ ३८
पुष्पकं तस्य जग्राह विमानं जयलक्षणम् । काञ्चनस्तम्भसंवीतं वैदूर्यमणितोरणम् ॥ ३९
मुक्त्वाजालप्रतिच्छन्नं सर्वकामफलप्रदम् । मनोजवं कामगमं कामरूपं विहंगमम् ॥ ४०
मणिकाञ्चनसोपानं तप्तकाञ्चनवेदिकम् । देवोपवाह्यमक्षय्यं सदा दृष्टिमनःसुखम् ॥ ४१
बह्वाश्रयं भक्तिचित्रं ब्रह्मणा परिनिर्मितम् । निर्मितं सर्वकामैस्तु मनोहरमनुत्तमम् ॥ ४२
न तु शीतं न चोष्णं च सर्वर्तुसुखदं शुभम् । स तं राजा समारुह्य कामगं वीर्यनिर्जितम् ॥
जितं त्रिशुवनं मेने दर्पोत्सेकात् सुदुर्मतिः । जित्वा वैश्रवणं देवं कैलासात् समवातरत् ॥ ४४

स्वतेजसा विपुलमवाप्य तं जयं प्रतापवान् विमलकिरीटहारवान् ।

रराज वै परमविमानमास्थितो निशाचरः सदसि गतो यथानलः ॥

४५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे पुष्पकहरणं नाम पञ्चदशः सर्गः

गोडशः सर्गः

रावणनामप्राप्तिः

स जित्वा धनदं राम भ्रातरं राक्षसाधिपः । महासेनप्रसूतिं तद्यथौ शरवणं महत् ॥ १
अथापश्यद्दशग्रीवो रौक्मं शरवणं महत् । गभस्तिजालसंवीतं द्वितीयमिव भास्करम् ॥ २
स पर्वतं समारुह्य कंचिद्रम्यवनान्तरम् । अपश्यत् पुष्पकं तत्र राम विष्टम्भितं^१ तदा ॥ ३
विष्टम्भं पुष्पकं दृष्ट्वा ह्यगमं कामगं कृतम् । अचिन्तयद्राक्षसेन्द्रः सचिवैस्तैः समावृतः ॥ ४
किंनिमित्तं चेच्छया मे नेदं गच्छति पुष्पकम् । पर्वतभ्योपरिस्थस्य कर्मेदं कम्यचिद्भवेत् ॥ ५
ततोऽब्रवीत्तदा राम मारीचो बुद्धिकोविदः । नेदं निष्कारणं राजन् पुष्पकं यत्र गच्छति ॥ ६
अथवा पुष्पकमिदं धनदानान्यवाहनम् । अतो निःस्पन्दमभवद्भ्रूनाध्यक्षविनाकृतम् ॥ ७
इति वाक्यान्तरे तस्य करालः कृष्णपिङ्गलः । वामनो विकटो गुण्डी नन्दी प्रह्वभुजो बली ॥ ८
ततः पार्श्वमुपागम्य भवम्यानुचरोऽब्रवीत् । नन्दीश्वरो वचश्चेदं राक्षसेन्द्रमशङ्कितः ॥ ९
निर्वर्तस्व दशग्रीव शैले क्रीडति शंकरः । सुपर्णनागयक्षाणां देवगन्धर्वरक्षसाम् ॥ १०
सर्वेषामेव भूतानामगम्यः पर्वतः कूनः । तन्निर्वर्तस्व दुर्बुद्धे मा विनाशमवाप्स्यसि ॥ ११
इति नन्दिवचः श्रुत्वा क्रोधात् कम्पिनकुण्डलः । रोषात्तु ताम्रनयनः पुष्पकादवरुह्य सः ॥ १२
कोऽयं शंकर इत्युक्त्वा शैलमूलमुपागतः । सोऽपश्यन्नन्दिनं तत्र देवस्यादूरतः स्थितम् ॥ १३
दीप्तं शूलमवष्टभ्य द्वितीयमिव शंकरम् । तं दृष्ट्वा वानरमुखमवज्ञाय स राक्षसः ॥ १४
प्रहासं मुमुचे तत्र सतोय इव तोयदः । तं क्रुद्धो भगवान् नन्दी शंकरस्यापरा तनुः ॥ १५
अब्रवीत्तत्र तद्रक्षो दशाननमुपस्थितम् । यस्माद्धानररूपं मामवज्ञाय दशानन ॥ १६
अशनीपातसंकाशमुपहासं प्रमुक्तवान् । तस्मान्मद्रूपसंपन्ना मद्द्वीर्यिसमतेजसः ॥ १७
उत्पत्स्यन्ति वधार्थं हि कुलस्य तव वानराः । नखदंष्ट्रायुधाः क्रूरा मनःसंपातरंहसः ॥ १८
युद्धोन्मत्ता बलौद्रिक्ताः शैला इव विसर्पिणः । ते तव प्रबलं दर्पमुत्सेधं च पृथग्विधम् ॥ १९
व्यपनेप्यन्ति संभूय सहामात्यसुतस्य च । किं त्विदानीं मया शक्यं हन्तुं त्वां हे निशाचर ॥
न हन्तव्यो हतम्बं हि पूर्वमेव स्वकर्मभिः । इत्युदीरितवाक्ये तु देवे तस्मिन् महात्मनि ॥
देवदुन्दुभयो नेदुः पुष्पवृष्टिश्च खाच्च्युता । अचिन्तयित्वा स तदा नन्दिवाक्यं महाबलः ॥

पर्वतं तु समासाद्य वाक्यमाह दशाननः । पुष्पकस्य गतिश्छिन्ना यत्कृते मम गच्छतः ॥ २३
 तमिमं शैलमुन्मूलं करोमि तव गोपते । केन प्रभावेण भवो नित्यं क्रीडति राजवत् ॥ २४
 विज्ञातव्यं न जानीते भयस्थानमुपस्थितम् । एवमुत्तवा ततो राम भुजान् विक्षिप्य पर्वते ॥२५
 तोलयामास तं शैलं स शैलः समकम्पत । चालनात् पर्वतस्यैव गणा देवस्य कम्पिताः ॥ २६
 चचाल पार्वती चापि तदास्त्रिष्टा महेश्वरम् । ततो राम महादेवो देवानां प्रवरो हरः ॥ २७
 पादाङ्गुष्ठेन तं शैलं पीडयामास लीलया । पीडितास्तु ततस्तस्य शैलस्याधोगता भुजाः ॥ २८
 विस्मिताश्चाभयंस्तत्र सचिवाम्नस्य रक्षसः । रक्षसा तेन रोपाच्च भुजानां पीडनात्तदा ॥ २९
 मुक्तो विरावः सहसा त्रैलोक्यं येन कम्पितम् । मेनिरे वज्रनिष्पेपं तस्यामात्या युगक्षये ॥ ३०
 तदा वर्त्मस्थचलिता देवा इन्द्रपुरोगमाः । समुद्राश्चापि संक्षुब्धाश्चलिताश्चापि पर्वताः ॥ ३१
 यक्षा विद्याधराः सिद्धाः किमेतदिति चाब्रुवन् । अथ ते मन्त्रिणस्तस्य विक्रोशन्तमथाब्रुवन् ॥
 तोषयन् महादेवं नीलकण्ठमुमापतिम् । तमृते शरणं नान्यं पश्यामोऽत्र दशानन ॥ ३३
 स्तुतिभिः प्रणतो भूत्वा तमेव शरणं ब्रज । कृपालुः शंकरस्तुष्टः प्रसादं ते विधास्यति ॥ ३४
 एवमुक्तस्तदामात्यैस्तुष्टाव वृषभध्वजम् । सामभिर्विविधैः स्तोत्रैः प्रणम्य स दशाननः ॥ ३५
 संवत्सरसहस्रं तु रुदतो रक्षसो गतम् । ततः प्रीतो महादेवः शैलाग्रे विष्ठितः प्रभुः ॥ ३६
 मुत्तवा चाम्य भुजान् राम प्राह वाक्यं दशाननम् । प्रीतोऽस्मि तव वीर्यस्य शौण्डीर्याच्च दशानन ॥
 शैलाक्रान्तेन यो मुक्तम्वया रावः सुदारुणः । यस्माल्लोकत्रयं चैतद्रावितं भयमागतम् ॥ ३८
 तस्मात्त्वं रावणो नाम नाम्ना राजन् भविष्यसि । देवता मानुषा यक्षा ये चान्ये जगतीतले ॥
 एवं त्वामभिधास्यन्ति रावणं लोकरावणम् । गच्छ पौलस्त्य विस्रब्धं पथा येन त्वमिच्छसि ॥
 मया चैवाभ्यनुज्ञातो राक्षसाधिप गम्यताम् । एवमुक्तस्तु लङ्केशः शंभुना स्वयमब्रवीत् ॥ ४१
 प्रीतो यदि महादेव वरं मे देहि याचतः । अवध्यत्वं मया प्राप्तं देवगन्धर्वदानवैः ॥ ४२
 राक्षसैर्गुह्यकैर्नागैर्ये चान्ये बलवत्तराः । मानुषान्न गणे देव स्वल्पास्ते मम संमताः ॥ ४३
 दीर्घमायुश्च मे प्राप्तं ब्रह्मणस्त्रिपुरान्तक । वाञ्छितं चायुषः शेषं शस्त्रं त्वं च प्रयच्छ मे ॥४४
 एवमुक्तस्ततस्तेन रावणेन स शंकरः । ददौ खड्गं महादीप्तं चन्द्रहासमिति श्रुतम् ॥ ४५
 आयुषश्चावशेषं च ददौ भूतपतिस्तदा । दत्त्वोवाच ततः शंभुर्नावज्ञेयमिदं त्वया ॥ ४६
 अवज्ञातं यदि हि ते मामेवैष्यत्यसंशयः । एवं महेश्वरेणैव कृतनामा स रावणः ॥ ४७

अग्निवाद्य महादेवमारुरोहाथ पुष्पकम् । ततो महीतले राम परिचक्राम रावणः ॥ ४८
 क्षत्रियान् सुमहावीर्यान् बाधमान इतस्ततः । केचित्तेजस्विनः शूराः क्षत्रिया युद्धदुर्मदाः ॥
 तच्छासनमकुर्वन्तो विनेशुः सपरिच्छदाः । अपरे दुर्जयं रक्षो जानन्तः प्राज्ञसंमताः ॥ ५०
 जिताः स इत्यभार्षन्त राक्षसं बलदर्पितम् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे रावणनामप्रासिर्नाम षोडशः सर्गः

सप्तदशः सर्गः

वेदवतीशापः

अथ राजन् महाबाहुर्विचरन् स महीतले । हिमवत्सानुमासाद्य परिचक्राम रावणः ॥ १
 तत्रापश्यत् स वै कन्यां कृष्णाजिनजटाधराम् । आर्षेण विधिना चैनां दीप्यन्ती देवतामिव ॥
 स दृष्ट्वा रूपसंपन्नां कन्यां तां सुमहाव्रताम् । काममोहपरीताः प्रापच्छ प्रहसन्निव ॥ ३
 किमिदं वर्तसे भद्रे विरुद्धं यौवनस्य ते । न हि युक्ता तवैतस्य रूपस्य तपसः क्रिया ॥ ४
 रूपं तेऽनुपमं भीरु कामोन्मादकरं नृणाम् । न युक्तं तपसि स्थातुं निर्गतो ह्येष निर्णयः ॥ ५
 कस्यासि किमिदं भद्रे कश्च भर्ता वरानने । येन संभुज्यसे भीरु स नरः पुण्यभाग्भुवि ॥ ६
 पृच्छतः शंस मे सर्वं कस्य हेतोः परिश्रमः । एवमुक्त्वा तु सा कन्या रावणेन यशस्विनी ॥ ७
 अब्रवीद्विधिवत् कृत्वा तस्यातिथ्यं तपोधन । कुण्ठध्वजो मम पिता ब्रह्मर्षिरमितप्रभः ॥ ८
 बृहस्पतिमुतः श्रीमान् बुद्ध्या तुल्यो बृहस्पतेः । तस्याहं कुर्वतो नित्यं वेदाभ्यासं महात्मनः ॥
 संभूता वाङ्मयी कन्या नाम्ना वेदवती स्मृता । ततो देवाः सगन्धर्वा यक्षराक्षसपन्नगाः ॥ १०
 तेऽपि गत्वा हि पितरं वरणं रोचयन्ति मे । न च मां स पिता तेभ्यो दत्तवान् राक्षसर्षभ ॥
 कारणं तद्वदिष्यामि निशाचर निशामय । पितुस्तु मम जामाता विष्णुः किल सुरेश्वरः ॥ १२
 अभिप्रेतस्त्रिलोकेशस्तस्मान्नान्यस्य मे पिता । दातुमिच्छति तस्मै तु तच्छ्रुत्वा बलदर्पितः ॥ १३
 दम्भुर्नाम ततो राजा दैत्यानां कुपितोऽभवत् । तेन रात्रौ शयानो मे पिता पापेन हिंसितः ॥
 ततो मे जननी दीना तच्छरीरं पितुर्मम । परिष्वज्य महाभागा प्रविष्टा हन्यवाहनम् ॥ १५
 ततो मनोरथं मत्स्यं पितुर्नारायणं प्रति । करोमीति तमेवाहं हृदयेन समुद्रहे ॥ १६
 इति प्रतिज्ञामारुह्य चरामि विपुलं तपः । एतत्ते सर्वमाख्यातं मया राक्षसपुङ्गव ॥ १७
 नारायणो मम पतिर्न त्वन्यः पुरुषोत्तमात् । आश्रये नियमं घोरं नारायणपरीप्सया ॥ १८
 विज्ञातस्त्वं हि मे राजन् गच्छ पौलस्त्यनन्दन । जानामि तपसा सर्वं त्रैलोक्ये यद्वि वर्तते ॥
 सोऽब्रवीद्रावणो भूयस्नां कन्यां सुमहाव्रताम् । अवरुह्य विमानाम्नात् कन्दर्पशरपीडितः ॥ २०

अवल्लिसासि सुश्रोणि यस्यास्ते मतिरीदृशी । वृद्धानां भृगुशाबाक्षि भ्राजते पुण्यसंचयः ॥ २१
 त्वं सर्वगुणसंपन्ना नार्हसे वक्तुमीदृशम् । त्रैलोक्यसुन्दरी भीरु यौवनं तेऽतिवर्तते ॥ २२
 अहं लङ्कापतिर्भद्रे दशग्रीव इति श्रुतः । तस्य मे भव भार्या त्वं भुङ्क्ष्व भोगान्यथासुखम् ॥ २३
 कश्च तावदसौ यं त्वं विष्णुरित्यभिभाषसे । वीर्येण तपसा चैव भोगेन च बलेन च ॥ २४
 न मया स समो भद्रे यं त्वं कामयसेऽङ्गने । इत्युक्तवति तस्मिंस्तु वेदवत्यथ साब्रवीत् ॥ २५
 मा मैवमिति सा कन्या तमुवाच निशाचरम् । त्रैलोक्याधिपतिं विष्णुं सर्वलोकनमस्कृतम् ॥ २६
 त्वद्वते राक्षसेन्द्रान्यः कोऽवमन्येत बुद्धिमान् । एवमुक्तस्तया तत्र वेदवत्या निशाचरः ॥ २७
 मूर्धजेषु तदा कन्यां कराम्रेण परामृशत् । ततो वेदवती क्रुद्धा केशान् हस्तेन साच्छिनत् ॥
 असिर्भूत्वा करस्तस्याः केशांश्छिन्नांस्तदाकरोत् । सा ज्वलन्तीव रोषेण दहन्तीव निशाचरम् ॥
 उवाचाग्निं समाधाय मरणाय कृतत्वर । धर्षितायास्त्वयानार्यं न मे जीवितमिष्यते ॥ ३०
 रक्षस्तस्मात् प्रवेक्ष्यामि पश्यतस्ते हुताशनम् । यस्मात्तु धर्षिता चाहं त्वया पापात्मना वने ॥ ३१
 तस्मात्तव वधार्थं हि समुत्पत्ये ह्यहं पुनः । न हि शक्यं स्त्रिया हन्तुं पुरुषः पापनिश्चयः ॥ ३२
 शापे त्वयि मयोत्सृष्टे तपसश्च व्यथो भवेत् । यदि त्वस्ति मया किञ्चित् कृतं दत्तं हुतं तथा ॥
 तस्मात्त्वयोनिजा माध्वी भवेयं धर्मिणः सुता । एवमुक्त्वा प्रविष्टा सा ज्वलितं जातवेदसम् ॥
 पपात च दिवो दिव्या पुष्पवृष्टिः समन्ततः^१ । सैषा जनकराजस्य प्रसूता तनया प्रभो ॥ ३५
 तव भार्या महाबाहो विष्णुस्त्वं हि सनातनः । पूर्वं क्रोधहतः शत्रुर्यथासौ निहतस्तया ॥ ३६
 उपाश्रयित्वा शैलाभस्तव वीर्यममानुषम् । एवमेषा महाभागा मर्त्येषूपत्यन्त्यते पुनः ॥ ३७
 क्षेत्रे हलमुखोत्कृष्टे वेद्यामग्निशिखोपमा । एषा वेदवती नाम पूर्वमासीत् कृते युगे ॥ ३८
 त्रेतायुगमनुप्राप्य वधार्थं तस्य रक्षसः । उत्पन्ना मैथिलकुले जनकस्य महात्मनः ॥ ३९
 सीतोत्पन्ना तु सीतेति मानुषैः पुनरुच्यते^२ ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे वेदवतीशापो नाम सप्तदशः सर्गः

अष्टादशः सर्गः

मरुत्तविजयः

प्रविष्टायां हुताशं तु वेदवत्यां स रावणः । पुष्पकं तु समारुह्य परिचक्राम मेदिनीम् ॥ १

१. अस्यानन्तरम्—पुनरेव समुद्भूता पद्मे पद्मसमप्रभा । तस्मादपि पुनः प्राप्ता पूर्ववत्सेन राक्षसः ॥ कन्यां कमलगर्भाभां प्रगृह्य स्वगृहं ययौ । प्रगृह्य रावणस्त्वेतां दर्शयामास मन्त्रिणे । लक्षणज्ञो निरीक्ष्यैव रावणं चैवमब्रवीत् । गृहस्थेषा हि सुश्रोणी

त्वद्वधायैव दृश्यते ॥ एतच्छुक्वाणवे राम तां प्रचिक्षेप रावणः । सा चैव क्षितिमासाद्य यज्ञायतनमध्यगा ॥ रामो हलमुखोत्कृष्टा पुनरप्युत्थिता सती ॥— इति च. पुना. ।

२. इदं अर्थं प्र. ति. नास्ति ।

ततो मरुत्तं नृपतिं यजन्तं सह दैवतैः । उशीरबीजमासाद्य ददर्श स तु रावणः ॥ २
 संवर्तो नाम ब्रह्मर्षिः साक्षाद्भ्राता बृहस्पतेः । याजयामास धर्मज्ञः सर्वैर्देवगणैर्वृतः ॥ ३
 दृष्ट्वा देवास्तु तद्राक्षो वरदानेन दुर्जयम् । तिर्यग्योनिं समाविष्टास्तस्य दर्शनभीरवः ॥ ४
 इन्द्रो मयूरः संवृत्तो धर्मराजस्तु वायसः । कृकलासो घनाध्यक्षो हंसश्च वरुणोऽभवत् ॥ ५
 अन्येष्वपि गतेष्वेवं देवेष्वरिनिषूदन । रावणः प्राविशद्यज्ञं सारमेय इवाशुचिः ॥ ६
 स च राजानमासाद्य रावणो राक्षसाधिपः । प्राह युद्धं प्रयच्छेति निर्जितोऽस्मीति वा वद ॥ ७
 ततो मरुत्तो नृपतिः को भवानित्युवाच तम् । अपहासं ततो मुत्त्वा रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥
 १अकृतूहलभावेन प्रीतोऽस्मि तव पार्थिव । धनदस्यानुजं यो मां नावगच्छसि रावणम् ॥ ९
 त्रिषु लोकेषु कोऽन्योऽस्ति यो न जानाति मे बलम् । भ्रातरं येन निर्जित्य विमानमिदमाहृतम्
 ततो मरुत्तः स नृपस्तं रावणमथाब्रवीत् । धन्यः खलु भवान् येन ज्येष्ठो भ्राता रणे जितः ॥
 न त्वया सदृशः श्लाघ्यस्त्रिषु लोकेषु विद्यते १ । कं त्वं प्राक्केवलं धर्मं चरित्वा लब्धवान् वरम् ॥
 श्रुतपूर्वं हि न मया भाषसे यादृशं स्वयम् । तिष्ठेदानीं न मे जीवन् प्रतियास्यसि दुर्मते ॥ १३
 अद्य त्वां निशितैर्बाणैः प्रेषयामि यमक्षयम् । ततः शरासनं गृह्य सायकांश्च नराधिपः ॥ १४
 रणाय निर्ययौ क्रुद्धः संवर्तो मार्गमावृणोत । सोऽब्रवीत् श्लेहसंयुक्तं मरुत्तं तं महानृषिः ॥ १५
 श्रोतव्यं यदि मद्वाक्यं संपहारो न ते क्षमः । माहेश्वरमिदं सत्रमसंप्राप्तं कुलं दहेत् ॥ १६
 दीक्षितस्य कुतो युद्धं क्रोधित्वं दीक्षिते कुतः । संशयश्च जये नित्यं राक्षसश्च सुदुर्जयः ॥ १७
 स निवृत्तो गुरोर्वाक्यान्मरुत्तः पृथिवीपतिः । विसृज्य सशरं चापं म्वम्थो मखमुखोऽभवत् ॥ १८
 ततस्तं निर्जितं मत्वा घोषयामास वै शुकः । रावणो जयतीत्युच्चैर्घान्नादं विमुक्तवान् ॥ १९
 तान् भक्षयित्वा तत्रस्थान् महर्षीन् यज्ञमागतान् । वितृप्तो रुधिरैस्तेषां पुनः संप्रययौ महीम् ॥
 रावणे तु गते देवाः सेन्द्राश्चैव दिवोकसः । ततः स्वां योनिमासाद्य तानि सत्त्वानि चान्नुवन् ॥
 हर्षात्तदाब्रवीदिन्द्रो मयूरं नीलबर्हिणम् । प्रीतोऽस्मि तव धर्मज्ञ भुजङ्गाद्धि न ते भयम् ॥ २२
 इदं नेत्रसहस्रं तु यत्त्वद्दह्ये भविष्यति । वर्षमाणे मयि मुदं प्राप्स्यसे प्रीतिलक्षणम् ॥ २३
 एवमिन्द्रो वरं प्रादान्मयूरस्य सुरेश्वरः । नीलाः किल पुरा बर्हा मयूराणां नराधिप ॥ २४
 सुराधिपाद्वरं प्राप्य गताः सर्वेऽपि बर्हिणः । धर्मराजोऽब्रवीद्राम प्राग्वंशे वायसं स्थितम् ॥ २५
 पक्षिस्तवास्मि सुप्रीतः प्रीतस्य वचनं शृणु । यथान्यैर्विविधै रोगैः पीड्यन्ते प्राणिनो मया ॥ २६
 ते न ते प्रभविष्यन्ति मयि प्रीते न संशयः । मृत्युतस्ते भयं नास्ति वरान्मम विहंगम ॥ २७
 यावत्त्वां न वधिष्यन्ति नरास्तावद्भविष्यसि । एते मद्भिषयस्था वै मानवाः क्षुद्रयार्दिता ॥ २८

१. मां दृष्ट्वापि अकृतूहलभावेन यो नावगच्छसि तादृशस्य तव ।

२. अस्यान्तरम्—नाधर्मसहितं श्लाघ्यं न लोकप्रतिसंहितम् । कर्म दौरात्म्यकं कृत्वा श्लाघ्य[च]से भ्रातृनिर्जयान् ॥— इति च. पुना. ।

त्वयि भुक्ते तु तृप्तास्ते भविष्यन्ति सबान्धवाः । वरुणस्त्वब्रवीद्वंसं गङ्गातोयविहारिणम् ॥ २९
 श्रयतां प्रीतिसंयुक्तं वचः पत्ररथेश्वर । वर्णो मनोहरः सौम्य^१ चन्द्रमण्डलसन्निभः ॥ ३०
 भविष्यति तवोदग्रः शुद्धफेनसमप्रभः । ^१मच्छरीरं समासाद्य कान्तो नित्यं भविष्यसि ॥ ३१
 प्राप्स्यसे चातुलं प्रीतिमेतन्मे प्रीतिलक्षणम् । हंसानां हि पुरा राम नीलवर्णः सपाण्डरः ॥
 पक्षा नीलाग्रसंबीताः क्रोडाः शष्पाग्रनिर्मलाः । अथाब्रवीद्वैश्रवणः कृकलासं गिरौ स्थितम् ॥
 हैरण्यं संप्रयच्छामि वर्णं प्रीतस्तवाप्यहम् । ^२सद्रव्यं च शिरो नित्यं भविष्यति तवाक्षयम् ॥ ३४
 एष काञ्चनको वर्णो मत्प्रीत्या ते भविष्यति । एवं दत्त्वा वरांस्तेभ्यस्तस्मिन् यज्ञोत्सवे सुराः ॥
 निवृत्ताः सह राज्ञा ते पुनः स्वभवनं गताः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे मरुतविजयो नाम अष्टादशः सर्गः

एकोनविंशः सर्गः

अनरण्यशापः

अथ जित्वा मरुतं स प्रययौ राक्षसाधिपः । नगराणि नरेन्द्राणां युद्धकाङ्क्षी दशाननः ॥ १
 समासाद्य तु राजेन्द्रान् महेन्द्रवरुणोपमान् । अब्रवीद्राक्षसेन्द्रस्तु युद्धं मे दीयतामिति ॥ २
 निर्जिताः स्मेति वा ब्रूत एष मे हि सुनिश्चयः । अन्यथा कुर्वतामेवं मोक्षो नैवोपपद्यते ॥ ३
 ततस्त्वभीरवः प्राज्ञाः पार्थिवा धर्मनिश्चयाः । मन्त्रयित्वा ततोऽन्योन्यं राजानः सुमहाबलाः ॥
 निर्जिताः स्मेत्यभापन्त ज्ञात्वा वरबलं रिपोः । दुष्यन्तः सुरथो गार्धिर्गयो राजा पुरुरवाः ॥ ५
 एते सर्वेऽब्रुवंन्तात निर्जिताः स्मेति पार्थिवाः । अथायोध्यां समासाद्य रावणो राक्षसाधिपः ॥
 सुगुप्तामनरण्येन शक्रेणैवामरावतीम् । स तं पुरुषशार्दूलं पुरन्दरसमं बले ॥ ७
 प्राह राजानमासाद्य युद्धं देहीति रावणः । निर्जितोऽस्मीति वा ब्रूहि त्वमेवं मम शासनम् ॥
 अयोध्याधिपतिस्तस्य श्रुत्वा पापात्मनो वचः । अनरण्यस्तु संक्रुद्धो राक्षसेन्द्रमथाब्रवीत् ॥ ९
 दीयते द्रुद्धयुद्धं ते राक्षसाधिपते मया । संतिष्ठ क्षिप्रमायत्तो भव चैवं भवाम्यहम् ॥ १०
 अथ पूर्वं श्रुतार्थेन निर्जितं सुमहद्बलम् । निष्कामत्तन्नरेन्द्रस्य बलं रक्षोवधोद्यतम् ॥ ११
 नागानां दशसाहस्रं वाजिनां नियुतं तथा । रथानां बहुसाहस्रं पत्नीनां च नरोत्तम ॥ १२
 महीं संछाद्य निष्क्रान्तं सपदातिरथं रणे । ततः प्रवृत्तं सुमुहद्युद्धं युद्धविशारद ॥ १३
 अनरण्यस्य नृपते राक्षसेन्द्रस्य चाद्भुतम् । तद्वावणबलं प्राप्य बलं तस्य महीपतेः ॥ १४
 प्राणश्यत तदा सर्वं हव्यं हुतमिवानले । युद्धा च सुचिरं कालं कृत्वा विक्रममुत्तमम् ॥ १५
 प्रज्वलन्तं समासाद्य क्षिप्रमेवावशेषितम् । प्राविशन् संकुलं तत्र शलभा इव पावकम् ॥ १६

१. वरुणस्य जलशरीरत्वात् 'मच्छरीरपदं' तत्परम् ।

१. सौम्यः, ति. ।

२. स द्रव्यं, स्वर्णवर्णं इति तिलकः ।

नश्यति स्म बलं तत्र हव्यं हुतमिवानले । सोऽपश्यत्तन्नेन्द्रस्तु नश्यमानं महाबलम् ॥ १७
 महार्णवं समासाद्य वनापगशतं यथा । ततः शक्रबनुःप्रख्यं धनुर्विस्फारयन् स्वयम् ॥ १८
 आससाद् नरेन्द्रस्तं रावणं क्रोधमूर्च्छितः । अनरण्येन तेऽमात्या मारीचशुकसारणाः ॥ १९
 प्रहस्तसहिता भग्ना व्यद्रवन्त मृगा इव । ततो बाणशतान्यष्टौ पातयामास मूर्धनि ॥ २०
 तस्य राक्षसराजस्य इक्ष्वाकुकुलनन्दनः । तस्य बाणाः पतन्तस्ते चक्रिरे न क्षतिं क्वचित् ॥ २१
 वारिधारा इवाग्नेभ्यः पतन्त्यो गिरिमूर्धनि । ततो राक्षसराजेन क्रुद्धेन नृपतिस्तदा ॥ २२
 तलेनाभिहतो मूर्ध्नि स रथान्निपपात ह । स राजा पतितो भूमौ बिह्वलाङ्गः प्रवेपितः ॥ २३
 वज्रदग्ध इवारण्ये सालो निपतितो यथा । तं प्रहस्याब्रवीद्रक्ष इक्ष्वाकुं पृथिवीपतिम् ॥ २४
 किमिदानीं फलं प्राप्तं त्वया मां प्रतियुध्यता । त्रैलोक्ये नास्ति यो द्वन्द्वं मम दद्यान्नराधिप ॥
 शङ्के प्रसक्तो भोगेषु न शृणोषि बलं मम । तस्यैवं ब्रुवतो राजा मन्दासुर्वाक्यमब्रवीत् ॥ २६
 किं शक्यमिह कर्तुं वै कालो हि दुरतिक्रमः । न ह्यहं निर्जितो रक्षस्त्वया चात्मप्रशंसिना ॥
 कालेनैव विपन्नोऽहं हेतुभूतस्तु मे भवान् । किं त्विदानीं मया शक्यं कर्तुं प्राणपरिक्षये ॥ २८
 न ह्यहं विमुखो रक्षो युव्यमानस्त्वया हतः । इक्ष्वाकुपरिभावित्वाद्ब्रूवो वक्ष्यामि राक्षस ॥ २९
 यदि दत्तं यदि हुतं यदि मे सुकृतं तपः । यदि गुप्ताः प्रजाः सम्यक् तदा सत्यं वचोऽस्तु मे ॥
 उत्पत्स्यते कुले ह्यस्मिन्निक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । रामो दाशरथिर्नाम यन्मे प्राणान् हरिष्यति ॥
 ततो जलधरोदग्रस्ताडितो देवदुन्दुभिः । तस्मिन्नुदाहृते शापे पुष्पवृष्टिश्च स्वाच्छयुता ॥ ३२
 ततः स राजा राजेन्द्र गतः स्थानं त्रिविष्टपम् । स्वर्गने च नृपे तस्मिन् राक्षसः सोऽपसर्पत ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे बाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहत्तिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे अनरण्यशापो नाम एकोनविंशः सर्गः

विंशः सर्गः

रावणसंधुक्षणम्

ततो वित्रासयन् मर्त्यान् पृथिव्यां राक्षसाधिपः । आससाद् घने तस्मिन्नारदं मुनिपुङ्गवम् ॥ १
 तस्याभिवादनं कृत्वा दशग्रीवो निशाचरः । अब्रवीत् कुशलं पृष्ट्वा हेतुमागमनस्य च ॥ २
 नारदस्तु महातेजा देवर्षिरमितप्रभः । अब्रवीन्नेघपृष्ठस्थो रावणं पुष्पके स्थितम् ॥ ३
 राक्षसाधिपते सौम्य तिष्ठ विश्रवसः सुत । प्रीतोऽस्म्यभिजनोपेत विक्रमैरुर्जितैस्तव ॥ ४
 विष्णुना दैत्यघातैश्च गन्धर्वोरगधर्षणैः । त्वया सम विमर्दैश्च भृशं हि परितोषितः ॥ ५
 किञ्चिद्ब्रूक्ष्यामि तावचे श्रोतव्यं श्रोष्यसे यदि । तन्मे निगदतस्नात समाधिं श्रवणे कुरु ॥ ६

किमयं वध्यते तात त्वयावध्येन दैवतैः । हत एव ह्ययं लोको यदा मृत्युवशं गतः ॥	७
देवदानवदैत्यानां यक्षगन्धर्वरक्षसाम् । अवध्येन त्वया लोकः क्लृष्टं युक्तो न मानुषः ॥	८
नित्यं श्रेयसि संमूढं महद्भिर्यस्यैर्ष्वृतम् । हन्यात् कस्तादृशं लोकं जराव्याधिशतैर्युतम् ॥	९
तैस्तैरनिष्टोपगमैरजस्रं यत्र कुत्र कः । मतिमान् मानुषे लोके युद्धेन प्रणयी भवेत् ॥	१०
क्षीयमाणं दैवहतं क्षुत्पिपासाजरादिभिः । विषादशोकसंमूढं लोकं त्वं क्षपयस्व मा ॥	११
पश्य तावन्महाबाहो राक्षसेश्वर मानुषम् । मूढमेवं विचित्रार्थं यस्य न ज्ञायते गतिः ॥	१२
क्वचिद्वादित्रनृत्यादि सेज्यते मुदितैर्जनैः । रुद्यते चापरैरार्तिधाराश्रुनयनाननैः ॥	१३
मातापितृसुतस्त्रेहैर्भार्याबन्धुमनोरमैः । मोहितोऽयं जनो ध्वस्तः क्लेशं स्वं नावबुध्यते ॥	१४
अलमेनं परिक्षिप्य लोकं मोहनिराकृतम् । जित एव त्वया सौम्य मर्त्यलोको न संशयः ॥	१५
अवश्यमेभिः सर्वैश्च गन्तव्यं यमसादनम् । तन्निगृहीष्व पौलस्त्य यमं परपुरंजय ॥	१६
तस्मिञ्जिते जितं सर्वं भवत्येव न संशयः । एवमुक्तस्तु लङ्केशो दीप्यमानं स्वतेजसा ॥	१७
अब्रवीन्नारदं तत्र संप्रहस्याभिवाद्य च । महर्षे देवगन्धर्वविहार समरप्रिय ॥	१८
अहं समुद्यतो गन्तुं विजयार्थं रसातलम् । ततो लोकत्रयं जित्वा स्थाप्य नागान् सुरान् वशे ॥	
समुद्रममृतार्थं च मधिष्यामि रसालयम् । अथाब्रवीद्दशग्रीवं नारदो भगवानृषिः ॥	२०
क्व खल्विदानीं मार्गेण त्वया हन्येन गम्यते । अयं खलु सुदुर्गम्यः प्रेतराजपुरं प्रति ॥	२१
मार्गो गच्छति दुर्धर्षो यमस्यामित्रकर्शन । स तु शारदमेघामं हासं मुत्तवा दशाननः ॥	२२
उवाच कृतमित्येव वचनं चेदमब्रवीत् । तस्मादेवमहं ब्रह्मन् वैवस्वतवधोद्यतः ॥	२३
गच्छामि दक्षिणामाशां यत्र सूर्यात्मजो नृपः । मया हि भगवन् क्रोधात् प्रतिज्ञातं रणार्थिना ॥	
अवजेप्यामि चतुरो लोकपालानिति प्रभो । तदिह प्रस्थितोऽहं वै प्रेतराजपुरं प्रति ॥	२५
प्राणिसंक्लेशकर्तारं योजयिष्यामि मृत्युना । एवमुत्तवा दशग्रीवो मुनिं तमभिवाद्य च ॥	२६
प्रययौ दक्षिणामाशां प्रहृष्टः सह मन्त्रिभिः । नारदस्तु महातेजा मुहूर्तं ध्यानमास्थितः ॥	२७
चिन्तयामास विप्रेन्द्रो विधूम इव पावकः । येन लोकास्त्रयः सेन्द्राः क्लिश्यन्ते सचराचराः ॥	
क्षीणे चायुषि धर्मेण स कालो जेष्यते कथम् । खदत्तकृतसाक्षी यो द्वितीय इव पावकः ॥	२९
लब्धसंज्ञा विचेष्टन्ते लोका यस्य महात्मनः । यस्य नित्यं त्रयो लोका विद्रवन्ति भयार्दिताः ॥	
तं कथं राक्षसेन्द्रोऽसौ स्वयमेव गमिष्यति । यो विधाता च धाता च सुकृतं दुष्कृतं तथा ॥	
त्रैलोक्यं विजितं येन तं कथं विजयिष्यते । अपरं किंतु कृतैव विधानं संविधास्यति ॥	३२
कौतूहलसमुत्पन्नो यास्यामि यमसादनम् । विमर्दं द्रष्टुमनयोर्धमराक्षसयोः स्वयम् ॥	३३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे रावणसंयुक्षणं नाम विंशः सर्गः

एकविंशः सर्गः

यमरावणयुद्धम्

एवं संचिन्त्य विभेन्द्रो जगाम लघुविक्रमः । आख्यातुं तद्यथावृत्तं यमस्य सदनं प्रति ॥	१
अपश्यत् स यमं तत्र देवमग्निपुरस्कृतम् । विधानमुपतिष्ठन्तं प्राणिनो यस्य यादृशम् ॥	२
स तु दृष्ट्वा यमः प्रासं महर्षिं तत्र नारदम् । अब्रवीत् सुखमासीनमर्घ्यमावेद्य धर्मतः ॥	३
कञ्चित् क्षेमं नु देवर्षे कञ्चिद्धर्मो न नश्यति । किमागमनकृत्यं ते देवगन्धर्वसेवित ॥	४
अब्रवीत्तु तदा वाक्यं नारदो भगवानृषिः । श्रूयतामभिधास्यामि विधानं च विधीयताम् ॥	५
एष नाम्ना दशग्रीवः पितृराज निशाचरः । उपयाति वशं नेतुं विक्रमैस्त्वां सुदुर्जयम् ॥	६
एतेन कारणेनाहं त्वरितो ह्यागतः प्रभो । दण्डप्रहरणस्याद्य तव किंनु भविष्यति ॥	७
एतस्मिन्नन्तरे दूरादंशुमन्तमिबोदितम् । ददर्श दीप्तमायान्तं विमानं तस्य रक्षसः ॥	८
तं देशं प्रभया तस्य पुष्पकस्य महाबलः । कृत्वा वितिमिरं सर्वं समीपं सोऽभ्यवर्तत ॥	९
सोऽपश्यत् सुमहाबाहुर्दशग्रीवस्ततस्ततः । प्राणिनः सुकृतं कर्म भुञ्जानांश्चैव दुष्कृतम् ॥	१०
अपश्यत् सैनिकांश्चास्य यमग्यानुचरैः सह । यमस्य पुरुषैरुग्रैर्घोररूपैर्भयानकैः ॥	११
ददर्श बध्यमानांश्च क्लिश्यमानांश्च देहिनः । क्रोशतश्च महानादं तीव्रनिष्ठनतत्परान् ॥	१२
कृमिभिर्मक्ष्यमाणांश्च सारमेयैश्च दारुणैः । श्रोत्रायासकरा वाचो वदन्तश्च भयावहाः ॥	१३
संतार्यमाणान् वैतरणीं बहुशः शोणितोदकाम् । बान्धुकासु च तप्तासु तप्यमानान् मुहुर्मुहुः ॥	१४
असिपत्रवने चैव भिद्यमानानधार्मिकान् । रौरवे क्षारनद्यां च क्षुरधारासु चैव हि ॥	१५
पानीयं याचमानांश्च तृषितान् क्षुधितानपि । शवभूतान् कृशान् दीनान् विवर्णान् मुक्तमूर्धजान्	
मलपङ्कधरान् दीनान् रूक्षांश्च परिधावतः । ददर्श रावणो मार्गे शतशोऽथ सहस्रशः ॥	१७
कांश्चिच्च गृहमुख्येषु गीतवादित्रनिःस्वनैः । प्रमोदमानानद्राक्षीद्रावणः सुकृतैः स्वकैः ॥	१८
गोरसं गोप्रदातारो ह्यन्नं चैवान्नदायिनः । गृहांश्च गृहदातारः स्वकर्मफलमश्रतः ॥	१९
सुवर्णमणिमुक्ताभिः प्रमदाभिरलङ्कृतान् । धार्मिकानपरांस्तत्र दीप्यमानान् स्वतेजसा ॥	२०
ददर्श सुमहाबाहू रावणो राक्षसाधिपः । ततस्तान् भिद्यमानांश्च कर्मभिर्दुष्कृतैः स्वकैः ॥	२१
रावणो मोचयामास विक्रमेण बलाहली । प्राणिनो मोचितास्तेन दशग्रीवेण रक्षसा ॥	२२
सुखमापुर्मुहूर्तं ते ह्यतर्कितमचिन्तितम् । प्रतेषु मुच्यमानेषु राक्षसेन बलीयसा ॥	२३
प्रेतगोपाः सुसंकुद्धा राक्षसेन्द्रमभिद्रवन् । ततो हलहलाशब्दः सर्वदिग्भ्यः सुमुत्थितः ॥	२४
धर्मराजस्य योधानां शूराणां संप्रधावताम् । ते प्रासैः परिषैः शूलैर्मुसलैः शक्तितोमरैः ॥	२५
पुष्पकं समवर्षन्त शूराः शतसहस्रशः । तस्यासनानि प्रासादान् वेदिकास्तोरणानि च ॥	२६
पुष्पकस्य बभञ्जुस्ते शीघ्रं मथुकरा इव । देवनिष्ठानभूतं तद्विमानं पुष्पकं मृधे ॥	२७

भज्यमानं तथैवासीदक्षयं ब्रह्मतेजसा । असंख्या सुमहत्यासीत्तस्य सेना महात्मनः ॥ २८
शूराणामुग्रयातृणां सहस्राणि शतानि च । ततो वृक्षैश्च शैलैश्च प्रासादानां शतैस्तथा ॥ २९
ततस्ते सचिवास्तस्य यथाकामं यथाबलम् । अयुध्यन्त महावीराः स च राजा दशाननः ॥३०
ते तु शोणितदिग्धाङ्गाः सर्वशस्त्रसमाहताः । अमात्या राक्षसेन्द्रस्य चक्रुरायोधनं महत् ॥ ३१
अन्योन्यं ते महाभागा जघ्नुः प्रहरणैर्भृशम् । यमस्य च महाबाहो रावणस्य च मन्त्रिणः ॥
अमात्यांस्तांस्तु संत्यज्य यमयोधा महाबलाः । तमेव चाभ्यधावन्त शूलवर्षैर्दशाननम् ॥ ३३
ततः शोणितदिग्धाङ्गः प्रहारैर्जर्जरीकृतः । फुल्लाशोक इवाभाति पुष्पके राक्षसाधिपः ॥ ३४
स तु शूलगदाप्रासाञ्शक्तितोमरसायकान् । मुसलानि शिलावृक्षान् मुमोचास्त्रबलाङ्कली ॥३५
तरूणां च शिलानां च शस्त्राणां चातिदारुणम् । यमसैन्येषु तद्वर्षं पपात धरणीतले ॥ ३६
तांस्तु सर्वान् विनिर्भिद्य तदस्त्रमपहत्य च । जघ्नुस्ते राक्षसं घोरमेकं शतसहस्रशः ॥ ३७
परिवार्य च तं सर्वे शैलं मेघोत्करा इव । भिण्डिपालैश्च शूलैश्च निरुच्छ्वासमपोथयन् ॥ ३८
विमुक्तकवचः क्रुद्धः सिक्तः शोणितविस्रवैः । ततः स पुष्पकं त्यक्त्वा पृथिव्यामवतिष्ठत्^१ ॥३९
ततः स कार्मुकी बाणी समरे चाभिवर्तत । लब्धसंज्ञो मुहूर्तेन क्रुद्धस्तस्यौ यथान्तकः ॥ ४०
ततः पाशुपतं दिव्यमस्त्रं संधाय कार्मुके । तिष्ठ तिष्ठेति तानुत्त्वा तच्चापं विचकर्ष सः ॥ ४१
आकर्णात् स विकृष्याथ चापमिन्द्रारिराहवे । मुमोच तं शरं क्रुद्धस्त्रिपुरे शंकरो यथा ॥ ४२
तस्य रूपं शरस्यासीद्विधूमज्वालमण्डलम् । वनं दहिष्यतो घर्मे दावाभेरिव मूर्छतः ॥ ४३
ज्वालामाली स तु शरः क्रव्यादानुगतो रणे । मुक्तो गुल्मान् द्रुमांश्चापि भस्म कृत्वा प्रधावति
ते तस्य तेजसा दग्धाः सैन्या वैवस्वतस्य तु । रणे तस्मिन्निपतिता दावदग्धा नगा इव ॥ ४५
ततस्तु सचिवैः सार्धं राक्षसो भीमविक्रमः । ननाद सुमहानादं कम्पयन्निव मेदिनीम् ॥ ४६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे यमरावणयुद्धं नाम एकविंशः सर्गः

द्वाविंशः सर्गः

यमजयः

स तस्य तु महानादं श्रुत्वा वैवस्वतः प्रभुः । शत्रुं विजयिनं मेने स्वबलस्य च संक्षयम् ॥ १
स हि योधान् हतान् मत्वा क्रोधसंरक्तलोचनः । अब्रवीत्स्वरितं सूतं रथोऽयमुपनीयताम् ॥ २
तस्य सूतस्तदा दिव्यमुपस्थाप्य महारथम् । स्थितः स च महातेजा ह्यध्यारोहत तं रथम् ॥ ३

१. वृत्तानुसरणाय अङ्गणामामावः

१. माहेन्द्रा इव केतवः, पुना. ति. ।

पाशमुद्गरहस्तश्च मृत्युस्तस्याग्रतः स्थितः । येन संक्षिप्यते सर्वं त्रैलोक्यमिदमव्ययम् ॥ ४
 कालदण्डस्तु पार्श्वस्थो मूर्तिमानस्य चाभवत् । यमप्रहरणं दिव्यं तेजसा ज्वलदग्निम् ॥ ५
 तस्य पार्श्वेषु निश्छिद्राः कांलपाशाः प्रतिष्ठिताः । पावकस्पर्शसंकाशाः स्थितो मूर्तश्च मुद्गरः ॥
 ततो लोकत्रयं क्षुब्धमकम्पन्त दिवोकसः । कालं दृष्ट्वा तथा क्रुद्धं सर्वलोकभयावहम् ॥ ७
 ततः प्रचोदयन् सूतस्तानश्वान् रुधिरप्रभान् । प्रययौ भीमसंनादो यत्र रक्षःपतिः स्थितः ॥ ८
 मुहूर्तेन यमं ते तु हया हरिहयोपमाः । प्रापयन् मनसस्तुल्या यत्र तत् प्रस्तुतं रणम् ॥ ९
 दृष्ट्वा तथैव विकृतं रथं मृत्युसमन्वितम् । सचिवा राक्षसेन्द्रस्य सहसा विप्रदुद्रुवुः ॥ १०
 लघुसत्त्वतया ते हि नष्टसंज्ञा भयादिताः । नेह योद्धुं समर्थाः स्म इत्युत्तवा प्रययुर्दिशः ॥
 स तु तं तादृशं दृष्ट्वा रथं लोकभयावहम् । नाक्षुभ्यत दशग्रीवो न चापि भयमाविशत् ॥ १२
 स तु रावणमासाद्य व्यसृजच्छक्तितोमरान् । यमो मर्माणि संक्रुद्धो रावणम्योपकृन्तत ॥ १३
 मर्मसु च्छिद्यमानेषु रावणो राक्षसेश्वरः । ययौ स्तब्धो रुजं घोरं भिद्यमान इवाचलः ॥ १४
 रावणस्तु ततः स्वस्थः शरवर्षं मुमोच ह । तस्मिन् वैवस्वतरथे तोयवर्षमिवाम्बुदः ॥ १५
 ततो महाशक्तिशतैः पात्यमानो महारसि । नाशक्रोत् प्रतिकर्तुं स राक्षसः शल्यपीडिनः ॥ १६
 एवं नानाप्रहरणैर्यमेनामित्रकर्शिना । ससरात्रं कृतः संख्ये न भग्नो विजितोऽपि वा ॥ १७
 तदासीत्तुमुलं युद्धं यमराक्षसयोर्द्वयैः । जयमाकाङ्क्षतोर्वीर समरेष्वनिवर्तिनोः ॥ १८
 ततो देवाः सगन्धर्वा सिद्धाश्च परमर्षयः । प्रजापतिं पुरस्कृत्य समेतास्तद्राणाजिरम् ॥ १९
 संवर्त इव लोकानां युध्यतोरभवत्तदा । राक्षसानां च मुख्यस्य प्रेतानामीश्वरस्य च ॥ २०
 राक्षसेन्द्रोऽपि विस्फार्य चापमिन्द्राशनिप्रभम् । निरन्तरमिवाकाशं कुर्वन् बाणांस्ततोऽमृजत् ॥
 मृत्युं चतुर्भिर्विशिलैः सूतं सप्तभिरर्दयत् । यमं शतसहस्रेण शीघ्रं मर्मन्वताडयत् ॥ २२
 ततः क्रुद्धस्य वदनाद्यमस्य समजायत । ज्वालामाली सनिश्वासः सधूमः कोपपावकः ॥ २३
 तदाश्चर्यमथो दृष्ट्वा देवदानवसंनिधौ । प्रहर्षितौ सुसंरब्धौ मृत्युकालौ बभूवतुः ॥ २४
 ततो मृत्युः क्रुद्धतरो वैवस्वतमभाषत । मुञ्च मां समरे यावद्वन्मीमं पापराक्षसम् ॥ २५
 नैषा रक्षो भवेदद्य मर्यादा हि निसर्गतः । हिरण्यकशिपुः श्रीमान्नमुचिः शम्बरस्तथा ॥ २६
 विसंधिर्धूमकेतुश्च बलिवैरोचनोऽपि च । दम्भुदैत्यमहाराजो वृत्रो बाणस्तथैव च ॥ २७
 राजर्षयः शास्त्रविदो गन्धर्वाः समहोरगाः । ऋषयः पन्नगा दैत्या यज्ञाश्चाप्यप्सरोगणाः ॥ २८

१. इदं पद्यं, ति. नास्ति ।

२. यत्र तत्प्रस्तुतं रणं. ति. ।

३. इदं पद्यम् च. पुना. ति. नास्ति ।

४. अस्यानन्तरम्—शरास्ते वज्रसंका.

नानावर्णा बलाहकाः ॥ ताञ्छिह्नस्य शरांस्तूर्णं रावणस्य

यमः स्वयम् । ततः प्रहरणं घोरं मुमोचारि-

निषूदनः ॥—इति क. ग. घ. ।

५. महाशक्तिशरैः च. ।

६. विसंज्ञो विमुखो रिपुः च. ।

शास्त्राद्यन्तो रणे यमम् । यथाचलं महाघोरा

युगान्तपरिवर्ते च पृथिवी समहार्णवा । क्षयं नीता महाराज सपर्वतसरिदुद्रुमा ॥ २९
 एते चान्ये च बहवो बलवन्तो दुरासदाः । विनिपन्ना मया दृष्टाः किमुतायं निशाचरः ॥ ३०
 मुञ्च मां साधुधर्मज्ञ यावदेनं निहन्यहम् । न हि कश्चिन्मया दृष्टो बलवानपि जीवति ॥ ३१
 बलं मम न खल्वेतन्मर्यादैषा निसर्गतः । स दृष्टो न मया कालं मुहूर्तमपि जीवति ॥ ३२
 तस्यैवं वचनं श्रुत्वा धर्मराजः प्रतापवान् । अब्रवीत्तत्र तं मृत्युं त्वं तिष्ठैनं निहन्यहम् ॥ ३३
 ततः संरक्तनयनः क्रुद्धो वैवस्वतः प्रभुः । कालदण्डममोघं तु तोलयामास पाणिना ॥ ३४
 यस्य पार्श्वेषु निखिलाः कालपाशाः प्रतिष्ठिताः । पावकाशनिसंकाशो मुद्गरो मूर्तिमान् स्थितः ॥ ३५
 दर्शनादेव यः प्राणान् प्राणिनामपकर्षति । किं पुनः स्पृश्यमानस्य पात्यमानस्य वा पुनः ॥ ३६
 स ज्वालापरिवारस्तु निर्दहन्निव राक्षसम् । तेन स्पृष्टो बलवता महाप्रहरणोऽस्फुरत् ॥ ३७
 ततो विदुद्रुवुः सर्वे तस्मात्त्रस्ता रणाजिरे । सुराश्च क्षुभिताः सर्वे दृष्ट्वा दण्डोद्यतं यमम् ॥ ३८
 तस्मिन् प्रहर्तुकामे तु यमे दण्डेन रावणम् । यमं पितामहः साक्षाद्दर्शयित्वेदमब्रवीत् ॥ ३९
 वैवस्वत महाबाहो न खल्वमितविक्रम । न हन्तव्यस्त्वया तेन दण्डेनैष निशाचरः^१ ॥ ४०
 वरः खलु मयैतस्मै दत्तस्त्रिदशपुङ्गव । स त्वया नानृतः कार्यो यन्मया व्याहृतं वचः ॥ ४१
 यो हि मामनृतं कुर्याद्दैवो वा मानुषोऽपि वा । त्रैलोक्यमनृतं तेन कृतं स्यान्नात्र संशयः ॥ ४२
 क्रुद्धेन विप्रमुक्तोऽयं निर्विशेषं प्रियाप्रिये । प्रजाः संहरते रौद्रो लोकत्रयभयावहः ॥ ४३
 अमोघो ह्येष सर्वेषां प्राणिनाममितप्रभः । कालदण्डो मया सृष्टः पूर्वं मृत्युपुरस्कृतः ॥ ४४
 तन्न खल्वेष ते सौम्य पात्यो रावणमूर्धनि । न ह्यस्मिन् पतिते कश्चिन्मुहूर्तमपि जीवति ॥ ४५
 यदि ह्यस्मिन्निपतिते न भ्रियतेनैष राक्षसः । भ्रियते वा दशग्रीवस्तदा ह्युभयतोऽनृतम् ॥ ४६
 तन्निवर्तय लङ्केशाद्दण्डमेतं^२ समुद्यतम् । सत्यं च मां कुरुवाद्य लोकांस्त्वं यद्यवेक्षसे ॥ ४७
 एवमुक्तस्तु धर्मात्मा प्रत्युवाच यमस्तदा । एष व्यावर्तितो दण्डः प्रभविष्णुर्हि नो भवान् ॥ ४८
 किं न्विदानीं मया शक्यं कर्तुं रणगतेन हि । न मया यद्ययं शक्यो हन्तुं वरपुरस्कृतः ॥ ४९
 एष तस्मात् प्रणश्यामि दर्शनादद्य रक्षसः । इत्युक्त्वा सरथः साश्वस्तत्रैवान्तरधीयत ॥ ५०
 दशग्रीवस्तु तं जित्वा नाम विश्राज्य चात्मनः । आरुह्य पुष्पकं भूयो निष्क्रान्तो यमसादनात् ॥
 स तु वैवस्वतो देवैः सह ब्रह्मपुरोगमैः । जगाम त्रिदिवं हृष्टो नारदश्च महामुनिः ॥ ५२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे यमजयो नाम द्वाविंशः सर्गः

१. नभूद्वयेन न हन्तव्यो न हन्तव्य इत्या-
 दृष्टिरिति तिलकः ।

१. सर्वमृत्यु ति ।

२. लङ्के दण्डमेतम् च ।

त्रयोविंशः सर्गः

वरुणजयः

ततो जित्वा दशग्रीवो यमं त्रिदशपुङ्गवम् । रावणस्तु रणश्लाघी स्वसहायान् ददर्श ह ॥ १
 ततो रुधिरसिक्ताङ्गं प्रहारैर्जर्जरीकृतम् । रावणं राक्षसा दृष्ट्वा विस्मयं समुपागमन् ॥ २
 जयेन वर्धयित्वा च मारीचप्रमुखास्ततः । पुष्पकं भेजिरे सर्वे सान्त्वित्वा रावणेन तु ॥ ३
 ततो रसातलं गच्छन् प्रविष्टः पयसां निधिम् । दैत्योरगगणाध्युष्टं वरुणेन सुरक्षितम् ॥ ४
 स तु भोगवतीं गत्वा पुरीं वासुकिपालिताम् । कृत्वा नागान् वशे हृष्टो ययौ मणिमयीं पुरीम् ॥
 निवातकवचास्तत्र दैत्या लब्धवरा वसन् । राक्षसस्तान् समागम्य युद्धाय समुपाह्वयत् ॥ ६
 ते तु सर्वे सुविक्रान्ता दैतेया बलशालिनः । नानाप्रहरणास्तत्र प्रहृष्टा युद्धदुर्मदाः ॥ ७
 शूलैस्त्रिशूलैः कुलिशैः पट्टसासिपरश्वधैः । अन्योन्यं विभिदुः क्रुद्धा राक्षसा दानवास्तथा ॥ ८
 तेषां तु युध्यमानानां साम्रः संवत्सरो गतः । न चान्यतरयोस्तत्र विजयो वा क्षयोऽपि वा ॥ ९
 ततः पितामहस्तत्र त्रैलोक्यगतिरव्ययः । आजगाम द्रुतं देवो विमानवरमास्थितः ॥ १०
 निवातकवचानां तु निवार्य रणकर्म तत् । वृद्धः पितामहो वाक्यमुवाच विदितार्थवत् ॥ ११
 न ह्ययं रावणो युद्धे शक्यो जेतुं सुरासुरैः । न भवन्तः क्षयं नेतुमपि सामरदानवैः ॥ १२
 राक्षसस्य सखित्वं च भवद्भिः सह रोचते । अविभक्ताश्च सर्वार्थाः सुहृदां नात्र संशयः ॥ १३
 ततोऽग्निसाक्षिकं सख्यं कृतवांस्तत्र रावणः । निवातकवचैः सार्धं प्रीतिमानभवत्तदा ॥ १४
 अर्चितस्तैर्यथान्यायं संवत्सरमथोषितः । स्वपुरान्निर्विशेषं च प्रियं प्राप्तो दशाननः ॥ १५
 तत्रोपधार्थ्यं^१ मायानां शतमेकं समाप्तवान् । सलिलेन्द्रपुरान्वेषी भ्रमति स्म रसातलम् ॥ १६
 ततोऽश्मनगरं नाम कालकेयैरधिष्ठितम् । गत्वा तु कालकेयांश्च हत्वा तत्र बलोत्कटान् ॥ १७
 शूर्पणख्याश्च भर्तारमसिना प्राच्छिनत्तदा । श्यालं न बलवन्तं च विद्युजिह्वं बलोत्कटम् ॥ १८
 जिह्वया संलिहन्तं च राक्षसं समरे तथा । तं विजित्य मुहूर्तेन जग्ने दैत्यांश्चतुःशतम् ॥ १९
 ततः पाण्डरमेघामं कैलासमिव भास्वरम् । वरुणस्यालयं दिव्यमपश्यद्राक्षसाधिपः ॥ २०
 क्षरन्तीं च पयस्तत्र सुरभिं गामवस्थिताम् । यस्याः पयोऽभिनिप्यन्दात् क्षीरोदो नाम सागरः ॥
 ददर्श रावणस्तत्र गोवृषेन्द्रवरारणिम्^२ । यस्मान्छन्द्रः प्रभवति शीतरश्मिर्निशाकरः ॥ २२
 यं समाश्रित्य जीवन्ति फेनपाः परमर्षयः । अमृतं यत्र चोत्पन्नं स्वधा च स्वधभोजिनाम् ॥ २३
 यां ब्रुवन्ति नरा लोके सुरभिं नाम नामतः । प्रदक्षिणं तु तां कृत्वा रावणः परमाङ्गताम् ॥ २४
 प्रविवेश महाघोरं गुप्तं बहुविधैर्बलैः । तोयधाराशताकीर्णं शारदाभ्रनिभं तदा ॥ २५
 नित्यप्रहृष्टं ददशे वरुणस्य गृहोत्तमम् । ततो हत्वा बलाघ्यक्षान् समरे तैश्च ताडितः ॥ २६
 अब्रवीच्च ततो योधान् राजा शीघ्रं निवेद्यताम् । युद्धार्थी रावणः प्राप्तस्तस्य युद्धं प्रदीयताम् ॥
 बद् वा न भयं तेऽस्ति निर्जितोऽस्मीति साञ्जलिः । एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धा वरुणस्य महात्मनः ॥

१. सखित्वेनाङ्गस्येति तिलकः ।

२. हरवाहनस्य वृषराजस्य मातरम् ।

पुत्राः पौत्राश्च निष्क्रामान् गौश्व^१ पुष्कर एव च । ते तु वीर्यगुणोपेता बलैः परिवृताः स्वकैः ॥
युङ्क्त्वा रथान् कामगमानुद्ध्वद्भास्करवर्चसः । ततो युद्धं समभवद्दारुणं रोमहर्षणम् ॥ ३०
सलिलेन्द्रस्य पुत्राणां रावणस्य च धीमतः । अमात्यैश्च महावीर्यैर्दशग्रीवस्य रक्षसः ॥ ३१
वारुणं तद्वलं कृत्स्नं क्षणेन विनिपातितम् । समीक्ष्य स्ववलं संख्ये वरुणस्य सुतास्तदा ॥ ३२
अर्दिताः शरजालेन निवृत्ता रणकर्मणः । महीतलगतास्ते तु रावणं दृश्य पुष्पके ॥ ३३
आकाशमाशु विविशुः स्यन्दनैः शीघ्रगामिभिः । महदासीत्ततस्तेषां तुल्यस्थानमवाप्य तत् ॥
आकाशयुद्धं तुमुलं देवदानवयोरिव । ततस्ते रावणं युद्धे शरैः पावकसंनिभैः ॥ ३५
विमुखीकृत्य संतुष्टा विनेदुर्विविधान् रवान् । ततो महोदरः क्रुद्धो राजानं दृश्य धर्षितम् ॥
त्यक्त्वा मृत्युभयं वीरो युद्धकाङ्क्षी व्यलोकयत् । तेन ते दारुणा युद्धे कामगाः पवनोपमाः ॥
महोदरेण गदया हता वै प्रययुः क्षितिम् । तेषां वरुणपुत्राणां हत्वा योधान् हयाब्जतान् ॥
मुमोचाशु महानादं विरथान् प्रेक्ष्य तान् स्थितान् । ते तु तेषां रथाः साश्वाः सह सारथिभिर्हितैः ॥
महोदरेण निहताः पतिताः पृथिवीतले । ते तु त्यक्त्वा रथान् पुत्रा वरुणस्य महात्मनः ॥४०
आकाशे विष्ठिताः शूराः स्वप्रभावान्न विव्यथुः । धनूंषि कृत्वा सज्जानि विनिर्भिद्य महोदरम् ॥
रावणं समरे क्रुद्धाः सहिताः समभिद्रवन् । सायकैश्चापविभ्रष्टैर्त्रैर्ज्वल्लपैः सुदारुणैः ॥ ४२
दारयन्ति स्म संक्रुद्धा मेघा इव महागिरम् । ततः क्रुद्धो दशग्रीवः कालाग्निरिव निर्गतः ॥
शरवर्षैःमहाघोरैस्तेषां मर्मस्वताडयत् । ततस्तेनैव सहसा सीदन्ति स्म पदातयः ॥ ४४
मुसलानि विचिताणि ततो भल्लशतानि च । पट्टसांश्चैव शक्तीश्च शतग्रीस्तोमरांस्तथा ॥ ४५
पातयामास दुर्धर्षस्तेषामुपरि विष्ठिनः । अपविद्धास्तु ते वीरा विनिष्पेतुः पदातयः ॥ ४६
महापङ्कमिवासाद्य कुञ्जराः षष्टिहायनाः । सीदमानान् सुतान् दृष्ट्वा विह्वलान् सुमहौजसः ॥
ननाद रावणो हर्षान्महानम्बुधरो यथा । ततो रक्षो महानादान् मुक्त्वा हन्ति स्म वारुणान् ॥
नानाप्रहरणोपेतैर्धारापातैरिवाम्बुदः । ततस्ते विमुखाः सर्वे पतिता धरणीतले ॥ ४९
रणात् स्वपुरुषैः शीघ्रं गृहाण्येव प्रवेशिताः । तानब्रवीत्ततो रक्षो वरुणाय निवेद्यताम् ॥ ५०
रावणं त्वब्रवीन्मन्त्री प्रभासो नाम वारुणेः । गतः खलु महारजो ब्रह्मलोकं जलेश्वरः ॥ ५१
गान्धर्वं वरुणः श्रोतुं यं त्वमाह्वयसे युधि । तत् किं तव वृथा वीर परिश्रम्य गते नृपे ॥ ५२
ये तु सन्निहिता वीराः कुमारास्ते पराजिताः । राक्षसेन्द्रस्तु तच्छ्रुत्वा नाम विश्राव्य चाल्मनः
हर्षान्नादं विमुञ्चन् वै निष्क्रान्तो वरुणालयात् । आगतस्तु पथा येन तेनैव विनिवृत्य सः ॥
लङ्कामभिमुखो रक्षो नमःस्खलगतो ययौ ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे वरुणजयो नाम त्रयोविंशः सर्गः

अथ च. पुना. ति. दृश्यमानाः प्रखिताः सर्गाः
प्रथमः सर्गः^१

ततोऽश्मनगरं भूयो विचेर्युद्धदुर्मदाः । यत्रा-
पश्यद्दशग्रीवो गृहं परममास्वस्म् ॥१॥ वैदूर्य-
तोरणाकीर्णं मुक्ताजालविभूषितम् । सुवर्ण-
स्तम्भगहनं वेदिकामिः समन्ततः ॥ २ ॥
वज्रस्फटिकसोपानं किङ्किणीजालसंयुतम् ।
बद्धासनयुतं रम्यं महेन्द्रभवनोपमम् ॥ ३ ॥
दृष्ट्वा गृहवरं रम्यं दशग्रीवः प्रतापवान् ।
कस्येदं भवनं सौम्यं मेरुमन्दरसज्जिमम् ॥४॥
गच्छ प्रहस्त शीघ्रं त्वं जानीष्व भवनोत्तमम् ।
एवमुक्तः प्रहस्तस्तु प्रविवेश गृहोत्तमम् ॥५॥
स शून्यं प्रेक्ष्य तद्द्वारं पुनः कक्ष्यान्तरं
ययौ । सप्तकक्ष्यान्तरं गत्वा ततो ज्वाला-
मपश्यत् ॥ ६ ॥ ततो दृष्टः पुमांस्तत्र हृष्टो
हासं मुमोच सः । स तु श्रुत्वा महाहास-
मूर्ध्वरोमामवत्तदा ॥७॥ ज्वालामध्ये स्थितस्तत्र
हेममाली विमोहितः ॥ आदित्य इव दुष्प्रेक्ष्यः
साक्षाद्यम इव स्थितः ॥ ८ ॥ तथा दृष्ट्वा तु
वृत्तान्तं त्वरमाणो विनिर्गतः । विनिर्गम्या-
ब्रवीत् सर्वं रावणाय निशाचरः ॥ ९ ॥ अथ
राम दशग्रीवः पुष्पकादवरुक्ष सः । प्रवेष्टु-
मिच्छन्न वेदमाथ मित्राञ्जनचयोपमः ॥१०॥
चन्द्रमौलिर्वपुष्मांश्च पुरुषोऽस्याग्रतः स्थितः ।
द्वास्मावृत्य सहसा ज्वलासक्तो भयानकः
॥ ११ ॥ रक्ताक्षः श्वेतवदनो विम्बोद्विभोर्ध्व-

रोमवान् । महाभीषणमासम्भ कम्बुग्रीवो
महाहनुः ॥ १२ ॥ गृहश्मश्रुर्निगूढास्त्रिर्दृष्ट्वालो
रोममहर्षणः । एतादृशं वै पुरुषं ददर्श स तु
रावणः ॥ १३ ॥ गृहीत्वा ङोहमुसलं द्वारं
विष्टम्य सुस्थितम् । अथ संदर्शनात्तस्य उर्ध्व-
रोमा बभूव सः ॥ १४ ॥ अस्पन्दतास्य हृदयं
वेपथुश्चाप्यजायत । निमित्तान्यमनोज्ञानि दृष्ट्वा
राम व्यचिन्तयत् ॥ १५ ॥ अथ चिन्तयत-
स्तस्य स एव पुरुषोऽब्रवीत् । किं त्वं चिन्तयसे
रक्षो ब्रूहि विलम्बमानसः ॥ १६ ॥ युद्धाति-
थ्यमहं वीर करिष्ये रजनीचर । एवमुक्त्वा
स तद्रक्षः पुनर्वचनमब्रवीत् ॥ १७ ॥ योत्स्वसे
बलिना सार्धं मया वा तद्विधीयताम् । रावणो-
ऽभिहितो भूय उर्ध्वरोमा व्यजायत ॥ १८ ॥
अथ धैर्यं समालम्ब्य रावणो वाक्यमब्रवीत्
गृहेऽत्र तिष्ठते को वा तं ब्रूहि वदतां वर ॥
॥ १९ ॥ तेनैव सार्धं योत्स्यामि यथा वा
मन्यते भवान् । स एनं पुनरप्याह दान-
वेन्द्रोऽत्र तिष्ठति ॥ २० ॥ एष वै परमोदारः
शूरः सत्यपराक्रमः । वीरो बहुगुणोपेतः
पाशहस्त इवान्तकः ॥ २१ ॥ बालार्क इव
तेजस्वी समरेष्वनिवर्तकः । आमर्षी दुर्जयो
जेता बलिर्हि गुणसागरः ॥ २२ ॥ प्रियंवदः
संविभागी गुरुविप्रप्रियः सदा । कालकङ्कशी
महासत्त्वः सत्यवाक् सौम्यदर्शनः ॥ २३ ॥
स च सर्वगुणोपेतः शूरः स्वाध्यायतत्परः ।
एष गर्जति बाल्येण ज्वलते तपते सदा ॥ २४ ॥
देवैश्च भूतसङ्घैश्च पन्नगैश्च महर्षिभिः । मयं
यो नामिजानाति तेन किं कोवृष्टमिच्छसि
॥ २५ ॥ बलिना यदि ते कोवृष्टं रोचते

१. कस्य धर्मस्मारम्भे—इषांजापांस्तु विद-
नक्षिज्जान्तो वरुणात्कवात् । महोदरेण संयुक्तो हर्षगत्र-
दनाविना—इति च. दृश्यते ।

राक्षसेश्वर । प्रविश त्वं महासत्त्वं संग्रामं कुरु
 मा चिरम् ॥ २६ ॥ एवमुक्तो दशग्रीवः
 प्रविवेश यतो बलिः । स विलोक्याथ लङ्केश-
 मद्गृहासं जहास च ॥ २७ ॥ आदित्य इव
 दुष्प्रेक्ष्यः स्थितो दानवसत्तमः । अथ संदर्श-
 नादेव बलिवै विश्वरूपवान् ॥ २८ ॥ स
 गृहीत्वा च तद्रक्षो ह्युत्सङ्गे स्थाप्य चाब्रवीत् ।
 दशग्रीव महाबाहो कं ते कामं करोम्यहम्
 ॥ २९ ॥ किमागमनकृत्यं ते ब्रूहि त्वं राक्ष-
 सेश्वर । एवमुक्तस्तु बलिना रावणो वाक्य-
 मब्रवीत् ॥ ३० ॥ श्रुतं मया महाभाग बद्धस्त्वं
 विष्णुना पुरा । सोऽहं मोचयितुं शक्तो
 बन्धनात्त्वां न संशयः ॥ ३१ ॥ एवमुक्ते
 ततो हासं बलिः कृत्येदमब्रवीत् । श्रूयतामभि-
 धास्यामि यं त्वं पृच्छसि रावण ॥ ३२ ॥ य
 एष पुरुषः श्यामो द्वारि तिष्ठति नित्यदा ।
 एतेन दानवेन्द्राश्च तथान्ये बलवत्तराः ॥ ३३ ॥
 वशं नीता बलवता पूर्वे पूर्वतराश्च ये ।
 बद्धश्चाहमनेनैवं कृतान्तो दुरतिक्रमः ॥ ३४ ॥
 क एनं पुरुषो लोके वञ्चयिष्यति रावण ।
 सर्वभूतापहर्ता वै य एष द्वारि तिष्ठति ॥ ३५ ॥
 कर्ता कारयिता चैव धाता च भुवनेश्वरः ।
 न त्वं वेद न चाहं वै भूतभव्यभवत्प्रभुम् ॥ ३६ ॥
 कलिश्चैव हि कालश्च सर्वभूतापहारकः ।
 लोकत्रयस्य सर्वस्य हर्ता स्रष्टा तथैव च ॥
 ३७ ॥ संहरत्येष भूतानि स्थावराणि चराणि
 च । पुनश्च सृजते सर्वमनाद्यन्तो महेश्वरः ॥
 ३८ ॥ करणं कारणं कर्ता सोऽयं पुरुष-
 सत्तमः । इष्टं चैव हि दत्तं च हुतं चैव
 निशाचर ॥ ३९ ॥ सर्वमेव हि लोकेशो धाता
 गोप्ता न संशयः । नैवविधं महद्भूतं विद्यते

भुवनत्रये ॥ ४० ॥ अहं त्वं चैव पौलस्त्य ये चान्ये
 पूर्ववत्तराः । नेता तेषां महात्मैष पशुं रश-
 नया यथा ॥ ४१ ॥ वृत्रो दनुः शुक्रः शुम्भो
 निशुम्भो दम्भुरेव च । कालनेमिश्च प्राह्लादि-
 स्तथा वैरोचनो बलिः ॥ ४२ ॥ कालकेयास्तार-
 काख्यो मुचुकुन्दो विवर्धनः । हिरण्याक्षो
 मधुश्चैव कैटभो धूमशम्बरौ ॥ ४३ ॥ यमला-
 र्जुनौ च कंसश्च कैटभो मधुना सह । एते
 नपन्ति द्योतन्ति बान्ति वर्षन्ति चैव हि ॥ ४४ ॥
 सर्वैः क्रतुशतैरिष्टं सर्वैस्तसं महत्तपः । सर्वे ते
 मुमहात्मानः सर्वे वै योगधर्मिणः ॥ ४५ ॥ सर्वै-
 रैश्वर्यमासाद्य भुक्तभोगैर्महत्तरैः । दत्तमिष्टमधीतं
 च प्रजाश्च परिपालिताः ॥ ४६ ॥ स्वपक्षेष्वनुगो-
 स्तारः प्रहर्तारः परष्वपि । सामरेष्वपि लोकेषु
 नैतेषां विद्यते समः ॥ ४७ ॥ शूरास्त्वभिज-
 नोपेताः सर्वशस्त्रास्त्रपारगाः । सर्वविद्याप्रवेत्तारः
 संग्रामेष्वनिवर्तकाः ॥ ४८ ॥ सर्वैस्त्रिदश-
 राज्यानि काङ्क्षितानि महात्मभिः । युद्धे
 सुरगणाः सर्वे निर्जिताश्च सहस्रशः ॥ ४९ ॥
 देवानामपि ये शक्ताः स्वपक्षपरिपालकाः ।
 प्रमत्ता भोगरक्ताश्च बालार्कसमतेजसः ॥ ५० ॥
 यत् स देवान् प्रधर्षेत तदेषां विष्णुरीश्वरः ।
 उपायपूर्वकं नाशं संवेत्ता भगवान् हरिः ॥ ५१ ॥
 प्रादुर्भावं विकुरुते येनैतन्निधनं नयेत् । पुनरेवा-
 त्मनात्मानमधिष्ठाय स तिष्ठति ॥ ५२ ॥ एव-
 मेतेन देवेन दानवेन्द्रा महात्मना । ते हि
 सर्वे क्षयं नीता बलिना कामरूपिणा ॥ ५३ ॥
 समरे च दुराधर्षा नृपास्ते च पराजिताः ।
 तेन नीताः क्षयं सर्वे कृतान्तबलचोदिताः ॥
 ५४ ॥ एवमुक्त्वाथ प्रोवाच राक्षसं दानवेश्वरः ।
 यदेतद्दृश्यते वीर चक्रं दीप्तानलोपमम् ॥ ५५ ॥

एतद्गृहीत्वागच्छ त्वं मम पार्श्वं महा-
बल । ततोऽहं तव चारुयास्ये मुक्ति-
कारणमव्ययम् ॥ ५६ ॥ तत् कुरुष्व महा-
बाहो मा विलम्बस्व रावण । एतच्छ्रुत्वा गतो
रक्षः प्रहसंश्च महाबलः ॥ ५७ ॥ यत्र स्थितं
महद्विव्यं कुण्डलं रघुनन्दन । लीलयोत्पाटनं
चक्रे रावणो बलदर्पितः ॥ ५८ ॥ न च
चालयितुं शक्तो रावणोऽभूत् कथंचन । लज्जया
स पुनर्भूयो यत्नं चक्रे महाबलः ॥ ५९ ॥
उत्क्षिप्तमात्रे दिव्ये च पपात भुवि राक्षसः ।
छिन्नमूले यथा शाखी रुधिरौघपरिप्लुतः ॥
६० ॥ एतस्मिन्नन्तरे जज्ञे शब्दः पुष्कर-
संभवः । राक्षसेन्द्रस्य सचिवैर्मुक्तो हाहा-
कृतो महान् ॥ ६१ ॥ ततो रक्षो मुहूर्तेन
चेतनां लभ्य चोत्थितम् । लज्जयावनतीभूतं
बलिर्वाक्यमुवाच ह ॥ ६२ ॥ आगच्छ
राक्षसश्रेष्ठ वाक्यं शृणु मयोदितम् । यत्त्वया
चोद्धृतं वीर कुण्डलं मणिभूषितम् ॥ ६३ ॥
एतद्धि पूर्वजस्यासीत् कर्णाभरणमीक्ष्यताम् ।
एतत् पतितमत्रैवमन्यद्भूयो महाबल ॥ ६४ ॥
अन्यत् पर्वतसानौ हि पतितं कुण्डलादनु ।
मकुटं वेदिसामीप्ये पतितं युध्यतो भुवि ॥
६५ ॥ हिरण्यकशिपोः पूर्वं मम पूर्वपितामहात् ।
न तस्य कालो मृत्युर्वा न व्याधिर्न विहिंसकाः ॥
६६ ॥ न दिवा मरणं तस्य न रात्रौ सन्ध्य-
योरपि । न शुष्केण न चाद्रिेण न च शस्त्रेण
केनचित् ॥ ६७ ॥ विद्यते राक्षसश्रेष्ठ तस्य
नास्त्रेण केनचित् । प्रह्लादेन समं चक्रे वादं
परमदारुणम् ॥ ६८ ॥ तस्य वादे समुत्पन्ने
धीरो लोकभयंकरः । सर्वहृदयस्य वीरस्य
प्रह्लादस्य महात्मनः ॥ ६९ ॥ उत्पन्नो राक्ष-

सश्रेष्ठ नृसिंहाकृतिरूपधृत् । दृष्टं च तेन
रौद्रेण क्षुब्धं सर्वमशेषतः ॥ ७० ॥ तत उद्धृत्य
बाहुभ्यां नखैर्निन्ये यमक्षयम् । एष तिष्ठति
द्वाःस्थो वै वासुदेवो निरञ्जनः ॥ ७१ ॥ तस्य
देवाधिदेवस्य तत्त्वतो मे शृणुष्व ह । वाक्यं
परमभावेन यदि ते वर्तते हृदि ॥ ७२ ॥
इन्द्राणां च सहस्राणि सुराणामयुतानि च ।
ऋषीणां सप्तसंख्यानां शतान्यब्दसहस्रशः ॥
७३ ॥ वशं नीतानि सर्वाणि य एष द्वारि
तिष्ठति । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रावणो वाक्य-
मब्रवीत् ॥ ७४ ॥ मया प्रेतेश्वरो दृष्टः कृतान्तः
सह मृत्युना । पाशहस्तो महाज्वाल ऊर्ध्व-
रोमा भयानकः ॥ ७५ ॥ विद्युज्जिह्वश्च दंष्ट्रालः
सर्पवृश्चिकरोमवान् । रक्ताक्षो भीमवेगश्च
सर्वसत्त्वभयंकरः ॥ ७६ ॥ आदित्य इव
दुष्प्रेक्ष्यः समरेष्वनिवर्तकः । पापानां शमिता
चैव स मया युधि निर्जितः ॥ ७७ ॥ न च
मे तत्र भीः काचिद्व्यथा वा दानवेश्वर ।
एनं तु नाभिजानामि तद्ववान् वक्तुमर्हति ॥
७८ ॥ रावणस्य वचः श्रुत्वा बलिवैरोचनोऽब्र-
वीत् । एष त्रैलोक्यधाता च हरिर्नारायणः
प्रभुः ॥ ७९ ॥ अनन्तः कपिलो विष्णुर्नारसिंहो
महाद्युतिः । ऋतधामा सुधामा च पाशहस्तो
भयानकः ॥ ८० ॥ द्वादशादित्यसदृशः पुराणः
पुरुषोत्तमः । नीलजीमूतसंकाशः सुरनाथः
सुरोत्तमः ॥ ८१ ॥ ज्वालामाली महाबाहुर्योगी
भक्तजनप्रियः । एष धारयते लोकानेष वै
सृजते प्रभुः ॥ ८२ ॥ एष संहरते चैव कालो
भूत्वा महाबलः । एष यक्षश्च याज्यश्च चक्रा-
युषधरो हरिः ॥ ८३ ॥ सर्वदेवमयश्चैव सर्व-
भूतमयस्तथा । सर्वलोकमयश्चैव सर्वज्ञानमयस्तथा

॥८४॥ सर्वरूपी महारूपी बलदेवो महाभुजः ।
वीरहा वीरचक्षुष्मांश्चैलोक्यगुरुगव्ययः ॥ ८५ ॥
एवं मुनिगणाः सर्वे कथयन्तीह मोक्षिणः । य
एनं वेत्ति पुरुषं न च पापैर्विलिप्यते ॥ ८६ ॥
स्मृत्वा स्तुत्वा तथेष्टा च सर्वमस्मादवाप्यते ।
एतच्छ्रुत्वा च वचनं रावणो निर्ययौ तदा ॥
८७ ॥ क्रोधसंरक्तनयन उद्यताम्बो महाबलः ।
तथाभूतं च तं दृष्ट्वा हरिर्मुसलधृत् प्रभुः ॥
८८ ॥ नैनं हन्यधुना पापं चिन्तयित्वेति
विश्वधृत् । अन्तर्धानं गतो गम ब्रह्मणः प्रिय-
काम्यया ॥ ८९ ॥ न च तं पुरुषं तत्र
ददर्श रजनीचरः ॥

इति प्रक्षिसेषु बलिदर्शनं नाम प्रथमः सर्गः

प्रक्षिसेषु द्वितीयः सर्गः

अथ संचिन्त्य पौलम्यः मूर्यलोकं जगाम ह ।
मेरुशृङ्गे वरं रम्ये उषित्वा तत्र शर्वरीम् ॥ १ ॥
पुष्पकं तत् समारुह्य रवेस्तुरगसन्निभम् ।
मनोवातगतिं दिव्यं विहारवियति स्थितम् ॥
२ ॥ तत्रापश्यदृषिं देवं सर्वतेजोमयं
शुभम् । धरकाञ्चनकेयूररक्ताम्बरविभूषितम् ॥
३ ॥ कुण्डलाभ्यां शुभाभ्यां तु भ्राज-
न्मुखविकासितम् । केयूरनिष्काभरणं रक्त-
मालाबलम्बिनम् ॥ ४ ॥ रक्तचन्दन-
दिग्धाङ्गं सहस्रकिरणोज्ज्वलम् । तमादि-
देवमादित्यं विभुं सप्ताश्रवाहनम् ॥ ५ ॥
अनाद्यन्तममध्यं च लोकसाक्षिणमीश्वरम् । तं
दृष्ट्वा प्रवरं देवं रावणो राक्षसाधिपः ॥ ६ ॥
स प्रहस्तमुवाचाथ रवितेजोबलार्दितम् ।
गच्छामात्य वद ह्येनं संदेशान्मम शासनम्
॥ ७ ॥ मार्तण्डं भास्करं श्रेष्ठं तत्त्वतो ब्रूहि
मा चिरम् । युद्धार्थी रावणः प्राप्सो युद्धं

तस्य प्रदीयताम् ॥ ८ ॥ निर्जितोऽस्मीति वा
ब्रूहि पक्षमेकतरं कुरु । तस्य तद्वचनाद्रक्षः
सूर्यस्यान्तिकमागमत् ॥ ९ ॥ पिङ्गलं दण्डिनं
चैव सोऽपश्यद्वारपालकौ । आभ्यामाख्याय
तत् सर्वं रावणस्य विनिश्चयम् ॥ १० ॥
तूष्णीमास्ते प्रहस्तः स सूर्यतेजःप्रतापितः ।
दण्डी गत्वा रवेः पार्श्वं प्रणम्याख्यातवान्
विभुम् ॥ ११ ॥ श्रुत्वा तु सूर्यस्तद्वृत्तं
दण्डिनो रावणस्य ह । उवाच वचनं श्रीमान्
बुद्धिपूर्वं दिवाकरः ॥ १२ ॥ गच्छ दण्डिञ्ज-
यस्वैनं निर्जितोऽस्मीति वा वद । कुरु यत्ते
काङ्क्षितं तत्राहं कालक्षिपां सहे ॥ १३ ॥
स गत्वा वचनात्तस्य राक्षसाय महात्मनः ।
कथयामास तत् सर्वं सूर्योक्तं वचनं यथा ॥ १४ ॥
स श्रुत्वा वचनं तस्य दण्डिनो वै महात्मनः ।
घोषयित्वा जगामाथ विजयं राक्षसेश्वरः ॥ १५ ॥
इति प्रक्षिसेषु सूर्यजयघोषणा नाम द्वितीयः सर्गः

प्रक्षिसेषु तृतीयः सर्गः

रावणमान्धातुर्युद्धम्

अथ संचिन्त्य पौलस्त्यः सोमलोकं जगाम ह ।
मेरुशृङ्गे वरे रम्ये रजनीमुष्य वीर्यवान् ॥ १ ॥
तदा कश्चिद्रथारूढो दिव्यस्त्रगानुलेपनः ।
अप्सरोगणमुख्येन सेव्यमानस्तु गच्छति ॥ २ ॥
रतिश्रान्तोऽप्सरोऽङ्केषु चुम्बितः सन् विबुध्यते ।
रावणम्वथ तं दृष्ट्वा कौतूहलसमन्वितः ॥ ३ ॥
अथापश्यदृषिं तत्र पर्वतं मुनिसत्तमम् । दश-
ग्रीवो महात्मानं दृष्ट्वा चेदमुवाच ह ॥ ४ ॥
स्वागतं तव देवर्षे दिष्ट्या चैवागतो ह्यसि ।
कोऽयं स्यन्दनमारूढो ह्यप्सरोगणसेवितः ॥ ५ ॥
निर्लज्ज इव संयाति भयस्थानं न विन्दति ।
रावणेनैवमुक्तस्तु पर्वतो वाक्यमब्रवीत् ॥ ६ ॥

शृणु वत्स यथातत्त्वं वक्ष्ये तव महामते । एतेन
निर्जिता लोका ब्रह्मा चैवाभितोषितः ॥७॥ एष
गच्छति मोक्षाय सुसुखं स्थानमुत्तमम् । तपसा
निर्जिता लोका विक्रमेण यथा त्वया ॥ ८ ॥
प्रयाति पुण्यवान् वत्स सोमं पीत्वा न संशयः ।
त्वं च राक्षसशार्दूल शूरः सत्यव्रतस्तथा ॥९॥
नेददेषु च क्रुध्यन्ति बलिनो ब्रह्मचारिषु । अथा-
पश्यद्रथवरं महाकायं महौजसम् ॥ १० ॥
जाज्वल्यमानं वपुषा गीतवादित्रसंकुलम् । कैष
गच्छति देवर्षे शोभमानो महाद्युतिः ॥११॥
किन्नरैश्च प्रगार्यद्विनृत्यद्विश्च मनोहरम् । श्रुत्वा
चैनमुवाचाथ पर्वतो मुनिसत्तमः ॥१२॥ एवं
शूरो रणे योद्धा संग्रामेष्वनिवर्तकः । युध्यमान-
नस्तथैवैष प्रहारैर्जर्जरीकृतः ॥१३॥ कृती शूरो
रणे जेता स्वाम्यर्थे त्यक्तजीवितः । संग्रामे
निहतो वीरान् हत्वा च सबलान् बहून् ॥
१४॥ इन्द्रम्यातिथिरैवैष ह्यथवा यत्र चेच्छति ।
नृत्तगीनविलासैस्तु सेव्यते नरसत्तमः ॥१५॥
पप्रच्छ रावणो भूयः कोऽयं यात्यर्कसन्निभः ।
रावणस्य वचः श्रुत्वा पर्वतो वाक्यमब्रवीत् ॥
१६ ॥ य एष दृश्यते राजन् विमाने सर्व-
काञ्चने । अप्सरोगणसंयुक्ते पूर्णेन्दुसदृशाननः
॥१७॥ सुवर्णदो महाराज विचित्राभरणाम्बरः ।
एष गच्छति शीघ्रिण यानेन सुमहाद्युतिः ॥
१८ ॥ पर्वतस्य वचः श्रुत्वा रावणो वाक्यम-
ब्रवीत् । य एते यान्ति राजानो ब्रूहि तानृपि-
सत्तम ॥१९॥ कोऽत्र मे याचितो दद्याद्युद्धा-
तिथ्यं महाद्युतिः । क्षिप्रमाख्याहि धर्मज्ञ पिता
मे त्वं हि पर्वत ॥२०॥ एवमुक्तः प्रत्युवाच
रावणं पर्वतस्तदा । स्वर्गार्थिनो महाराज नैते
युद्धार्थिनो नृपाः ॥२१॥ वक्ष्यामि च महाराज

विचित्राभरणाम्बरः । यस्तु राजा महातेजा
सप्तद्वीपेश्वरो महान् ॥२२॥ मान्धातेत्यभि-
विख्यातः स ते युद्धं प्रदास्यति । पर्वतस्य वचः
श्रुत्वा रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥२३॥ कुत्रासौ
वर्तते राजा तं समाचक्ष्व तत्त्वतः । अहं
यास्यामि तत्राद्य यत्रासौ नरपुङ्गवः ॥ २४ ॥
रावणस्य वचः श्रुत्वा मुनिर्वचनमब्रवीत् ।
युवनाश्वसुतो ह्येष मान्धाता राजसत्तमः ॥२५॥
सप्तद्वीपान् ममुद्रान्तास्त्रित्वाद्य स्वर्गमेप्यति ।
अथापश्यन्महाबाहुर्विरिञ्चिवरदर्पितः ॥ २६ ॥
अयोध्याधिपतिं वीरं मान्धातारं नृपोत्तमम् ।
सप्तद्वीपाधिपं यान्तं स्यन्दनेन विराजितम् ॥
२७॥ काञ्चनेन विचित्रेण महाहारेण भाम्बता ।
जाज्वल्यमानं रूपेण दिव्यव्रगनुलेपनम् ॥२८॥
तमुवाच दशग्रीवो युद्धं मे दीयतामिति ।
एवमुक्तो दशग्रीवं प्रहस्येदमुवाच ह ॥२९॥
यदि ते जीविनं नेष्टं ततो युध्यस्व मामिति ।
मान्धातुर्वचनं श्रुत्वा रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥
३०॥ वरुणस्य कुबेरस्य यमस्यापि न विन्यथे ।
किमरं मानुपात्त्वतो रावणो भयमाविशेत् ॥
३१॥ एवमुक्त्वा दशग्रीवः क्रोधात्तं प्रदहन्निव ।
आज्ञापयामास तदा राक्षसान् युद्धदुर्मदान् ॥
३२ ॥ अथ क्रुद्धास्तु सचिवा रावणस्य
दुरात्मनः । ववृषुः शरवर्षाणि शूरा युद्ध-
विशारदाः ॥३३॥ अथ राज्ञा बलवता कङ्कपत्रै-
रजिह्वगैः । इषुभिस्ताडिताः सर्वे प्रहस्तशुक-
सारणाः ॥ ३४ ॥ महोदरविरूपाक्षमारीचा-
कम्पनादयः । अथ प्रहस्तो नृपतिं शरवर्षैरवा-
किरत् ॥ ३५ ॥ अप्राप्तानेव तान् सर्वान्
प्रचिच्छेद नृपोत्तमः । मुसुण्ठीभिश्च भल्लैश्च
भिण्डिपालैश्च तोमरैः ॥३६॥ नरराजेन दृष्टान्ते

शलभा इव तेऽग्निना । पुनर्नृपवरः क्रुद्धः
 पञ्चभिः प्रबिभेद तम् ॥ ३७ ॥ तोमरैः स
 महाघोरैः पुरा क्रौञ्चमिवाग्निजः । ततो
 मुहुर्भ्रामयित्वा मुद्गरं वज्रसंनिभम् ॥ ३८ ॥
 मुमोच सोऽतिवेगेन राक्षसस्य रथं प्रति । स
 पपात महावेगो मुद्गरो वज्रसंनिभः ॥ ३९ ॥
 घूर्णितो रावणन्तेन पतितः शक्रकेतुवत् । तदा
 स नृपतिः प्रीतो हर्षोद्भूतबलो बभौ ॥ ४० ॥
 सकलेन्दुकरैः स्पृष्टं यथाम्बु लवणाम्भसः ।
 ततो रक्षोबलं सर्वं हाहाभूतमचेतनम् ॥ ४१ ॥
 परिवार्याथ तं तन्मथौ राक्षसेन्द्रं समन्ततः ।
 तनश्चिगत समाश्रम्यतो रावणो लोकरावणः ॥
 ४२ ॥ मान्धातुः पीडयामास देहं लङ्केश्वरो
 भृशम् । रथं चाश्वयुजं क्षिप्रं बभञ्ज च महाबलः
 ॥ ४३ ॥ विरथः स रथं प्राप्य शक्तिं घण्टादृ-
 टामिनीम् । मान्धाता विप्रचिक्षेप तां बला-
 द्रावणं प्रति ॥ ४४ ॥ मरीचिमिव चार्कस्य
 चित्रभानोः शिखामिव । दीप्यन्तीं रुचिराभासं
 मान्धातृकरनिःसृताम् ॥ ४५ ॥ तामापतन्तीं
 शूलेन पौलस्त्यो रजनीचरः । ददाह शक्तिं
 लङ्केशः पतङ्गमिव पावकः ॥ ४६ ॥ यमदत्तं
 तु नाराचं निकृष्याथ दशाननः । पातयामास
 वेगेन स तेनाभिहतो भृशम् ॥ ४७ ॥ मूर्च्छितं
 नृपतिं दृष्ट्वा प्रहृष्टःस्ते निशाचराः । चुक्रुशुः
 सिंहनादांश्च क्ष्वेलन्तश्च निशाचराः ॥ ४८ ॥
 लब्धसंज्ञो मुहूर्तेन ह्ययोध्याधिपतिस्तदा । तं
 दृष्ट्वा शत्रुभिः शत्रुं पूज्यमानं मुदान्वितैः ॥
 ४९ ॥ जातकोपो दुराधर्षश्चन्द्रार्कसदृशद्युतिः ।
 महता शरवर्षेण पीडयन् राक्षसं बलम् ॥ ५० ॥
 चापस्य च निनादेन तस्य बाणरवेण च ।
 संचचाल ततः सैन्यमुद्भूत इव सागरः

॥ ५१ ॥ तद्युद्धमभवद्धोरं नरराक्षससंकुलम् ।
 क्रुधाविष्टौ महात्मानौ नरराक्षससत्तमौ ॥
 ५२ ॥ कार्मुकासिधरौ वीरौ शरासनगतौ
 तथा । मान्धाता रावणं चैव राक्षसश्चैव तं
 नृपम् ॥ ५३ ॥ क्रोधेन महताविष्टौ शरवर्षं
 ववर्षतुः । तौ परस्परसंक्षोभात् प्रहारैर्जर्जरी-
 कृतौ ॥ ५४ ॥ रावणौ रौद्रमखं तु प्रायुङ्क्त
 स महाबलः । आग्नेयेन स मान्धाता तदखं
 प्रत्यवारयत् ॥ ५५ ॥ गान्धर्वेण दशग्रीवो
 वारुणेन स राजराट् । गृहीत्वा स तु ब्रह्माखं
 सर्वभूतभयावहम् ॥ ५६ ॥ तोलयामास मान्धाता
 दिव्यं पाशुपतं महत् । तदखं घोररूपं तु
 त्रैलोक्यभयवर्धनम् ॥ ५७ ॥ दृष्ट्वा त्रस्तानि
 भूतानि म्यावराणि चराणि च । वरदानात्तु
 रुद्रस्य तपसाधिगतं महत् ॥ ५८ ॥ ततः
 प्रकम्पितं सर्वं त्रैलोक्यं सचराचरम् । देवाः
 प्रकम्पिताः सर्वे लयं नागाश्च मेनिरे ॥ ५९ ॥
 अथ तौ मुनिशार्दूलौ ध्यानयोगादपश्यताम् ।
 पुलस्त्यो गालवश्चैव वारयामासतुर्नृपम् ॥ ६० ॥
 उपलब्धैश्च विविधैर्वाक्यै राक्षससत्तमम् ।
 तौ तु कृत्वा परां प्रीतिं नरराक्षसयोस्तदा ॥ ६१ ॥
 संप्रस्थितौ तु तौ हृष्टौ पथा येनैव चागतौ ॥
 इति प्रक्षिप्तेषु रावणमान्धातुयुद्धं नाम तृतीयः सर्गः

प्रक्षिप्तेषु चतुर्थः सर्गः

रावणमन्त्रेश्वरदानम्

गताभ्यामथ विप्राभ्यां रावणो राक्षसाधिपः ।
 दशयोजनसाहस्रं प्रथमं स मरुत्पथम् ॥ १ ॥
 अत्यक्रामन्महातेजाः पुष्पकेण महाबलः । यत्र
 तिष्ठन्ति संन्यस्ता हंसाः सर्वगुणान्विताः ॥ २ ॥
 अत ऊर्ध्वं द्वितीयं तु गत्वा चैष मरुत्पथम् ।
 दशयोजनसाहस्रं तद्धि वै परिगण्यते ॥ ३ ॥

तत्र मेघाः स्थिताः सर्वे त्रिविधा नित्यसंश्रिताः ।
 आग्नेयाः पक्षिणो ब्राह्मस्त्रिविधा इति संस्थिताः
 ॥४॥ अथ गत्वा तृतीयं तु वायोः पन्थानमुत्त-
 मम् । नित्यं यत्र स्थिताः सिद्धाश्चारणाश्च
 मनस्विनः ॥५॥ दशैव तु सहस्राणि योजनानां
 तथैव च । चतुर्थं वायुमार्गं तु गतवान् रावण-
 स्तथा ॥ ६ ॥ वसन्ति यत्र नित्यं वै भूताश्च
 सविनायकाः । अथ गत्वा तु वै शीघ्रं पञ्चमं
 वायुगोचरम् ॥७॥ दशैव तु सहस्राणि योज-
 नानां तथैव च । गङ्गा वरा संरिच्छेष्टा नागाश्च
 कुसुदादयः ॥८॥ कुञ्जरा यत्र तिष्ठन्ति ये च
 मुञ्चन्ति शीकरान् । गङ्गातोयेषु तिष्ठन्तः पुण्यं
 कुर्वन्ति सर्वशः ॥ ९ ॥ ततः करिकराद्भ्रष्टं
 वायुना लोलितं भृशम् । जलं कुञ्जेषु पतितं
 हिमं भवति राघव ॥१०॥ ततो जगाम षष्ठं
 स वायुमार्गं महाद्युते । योजनानां महस्राणि
 तथैव तु स राक्षसः ॥११॥ यत्रास्ते गरुडो
 नित्यं ज्ञातिबान्धवसत्कृतः । तथैव तु सहस्राणि
 योजनानां तथोपरि ॥१२॥ सप्तमं वायुमार्गं तु
 यत्र वै ऋषयः स्थिताः । अत ऊर्ध्वं स गत्वाथ
 सहस्राणि दशैव तु ॥१३॥ अष्टमं वायुमार्गं
 तु यत्र गङ्गा प्रतिष्ठिता । आकाशगङ्गा
 विख्याता ह्यादित्यपथमास्थिता ॥१४॥ वायुना
 धार्यमाणा सा महावेगा महास्वना । अथ
 ऊर्ध्वं प्रवक्ष्यामि चन्द्रमा यत्र तिष्ठति ॥१५॥
 अशीतिस्तु सहस्राणि योजनानां तथोपरि ।
 चन्द्रमां तिष्ठते यत्र ग्रहनक्षत्रसंयुतः ॥ १६ ॥
 शतं शतसहस्राणि रश्मयश्चन्द्रमण्डलात् ।
 प्रकाशयन्ति लोकांस्तु सर्वसत्त्वसुखावहाः ॥१७
 ततो दृष्ट्वा दशग्रीवं चन्द्रमा निर्दहन्निव । स

तु शीताग्निना शीघ्रं प्रादहद्रावणं तदा ॥१८॥
 नासहंस्तस्य सचिवाः शीताग्निं भयपीडिताः ।
 रावणं जयशब्देन प्रहस्तो वाक्यमब्रवीत् ॥१९॥
 राजन्शीतेन बाध्यामो निवर्ताम इतो वयम् ।
 चन्द्ररश्मिप्रतापेन रक्षसां भयमाविशत् ॥२०॥
 स्वभासा ह्येष राजेन्द्र शीतांशुर्दहनात्मकः ।
 एतच्छ्रुत्वा प्रहस्तस्य रावणः क्रोधमूर्च्छितः ॥२१॥
 विस्फार्य धनुरुद्यम्य नाराचैस्तं ह्यपीडयत् । अथ
 ब्रह्मा समागम्य चन्द्रलोकं त्वरान्वितः ॥२२॥
 दशग्रीवं महाबाहो साक्षाद्विश्रवसः सुत । गच्छ
 शीघ्रमितः सौम्य मा चन्द्रं पीडयाशुगैः ॥२३॥
 लोकम्य हितकामोऽयं द्विजराजो महाद्युतिः ।
 मन्त्रं च ते प्रदास्यामि प्राणान्यथभयेऽभयम्
 ॥२४॥ यस्त्विमं संस्मरेन्मन्त्रं न रा मृत्यु-
 मवाप्नुयात् । एवमुक्तो दशग्रीवं प्राञ्जलि-
 वाक्यमब्रवीत् ॥२५॥ यदि नुष्टोऽसि मे देव
 अनुग्राह्यो यदि ह्यहम् । यदि मन्त्रेश्वरो देवो
 दीयतां मम धार्मिक ॥२६॥ यं जप्त्वाहं महा-
 भाग सर्वदेवेषु निर्भयः । अमरेषु च सर्वेषु
 दानवेषु पतत्रिषु ॥२७॥ त्वत्प्रसादात्तु देवेश
 न भयं विद्यते मम । एवमुक्तो दशग्रीवं ब्रह्मा
 वचनमब्रवीत् ॥२८॥ प्राणान्यये तु वै दन्नि
 न नित्यं राक्षसाधिप । अक्षसूत्रं गृहीत्वा तु
 जपेन्मन्त्रमिमं शुभम् ॥२९॥ अजप्त्वा राक्षस-
 श्रेष्ठ न ते सिद्धिर्भविष्यति । शृणु मन्त्रं
 प्रवक्ष्यामि येन राक्षसपुङ्गव ॥ ३० ॥ मन्त्रस्य
 कीर्तनादेव प्राप्स्यसे समरे जयम् । नमस्ते देव
 देवेश सुरासुरनमस्कृत ॥३१॥ भूतभव्यमहादेव
 हर पिङ्गललोचन । बालस्त्वं वृद्धरूपी च
 वैयाघ्रवसनच्छद ॥ ३२ ॥ आरुणेयोऽसि देव
 त्वं त्रैलोक्यप्रसुरीश्वरः । हरो हरितनेमिस्त्य

युगान्तदहनोऽनलः ॥ ३३ ॥ गणेशो लोक-
शम्भुश्च लोकपालो महाभुजः । महादेवो महा-
शूली महादंष्ट्रो महाभुजः ॥ ३४ ॥ कालश्च
कालरूपी च नीलग्रीवो महोदरः । वेदान्तगो
वेदमयः पशूनां पतिरव्ययः ॥ ३५ ॥ शूल-
धृच्छूलकेतुश्च नेता गोप्ता हरिः शिवः । जटी
मुण्डी शिखण्डी च लगुडी च महायशाः
॥ ३६ ॥ भूतेश्वरो गणाध्यक्षः सर्वात्मा सर्वभावनः
सर्वदः सर्वहारी च ऋषा च गुरुरव्ययः ॥ ३७ ॥
कमण्डलुधरो देवः पिनाकी धूर्जटिस्तथा ।
माननीयोऽर्हणीयश्च ओंकारः सामवेदगः
॥ ३८ ॥ मृत्युश्च मृत्युदृतश्च पारियात्रश्च सुव्रतः ।
ब्रह्मचारी गुह्री योगी वीणापणवतूणवान् ॥ ३९ ॥
अमरो दर्शनीयश्च बालसूर्यनिभस्तथा । श्मशान-
चारी भगवानुमापतिररिन्दमः ॥ ४० ॥ भगनेत्र-
प्रहर्ता च पूषदन्तनिपातनः । ज्वरहर्ता पाश-
हस्तः प्रलयः काल एव च ॥ ४१ ॥ उल्का-
मुखोऽम्बिकेतुश्च मुनिर्दीप्तो विशांपतिः ।
उन्मादमोहनकरः समर्थस्त्रिदशोत्तमः ॥ ४२ ॥
वामनो वामदेवश्च प्राग्दक्षिण्यश्च नामतः ।
भिक्षुश्च भिक्षुरूपी च त्रिजटी जटिलः स्वयम्
॥ ४३ ॥ चक्रहस्तः प्रतिष्ठंभी चमूनां स्तम्भ-
नस्तथा । ऋतुर्ऋतुकरः कालो मधुर्मधुरलोचनः
॥ ४४ ॥ वानस्पत्यः शीकरश्च नित्यमाश्रित-
पूजितः । जगद्धाता च कर्ता च पुरुषः शाश्वतो
ह्यजः ॥ ४५ ॥ धर्माध्यक्षो विरूपाक्षस्त्रिवर्मा
भूतभावनः । त्रिनेत्रो बहुनेत्रश्च सूर्यायुतसम-
प्रभः ॥ ४६ ॥ देवदेवोऽभिदेवश्च चन्द्राङ्कित-
जटस्तथा । नर्तको लासकश्चैव पूर्णेन्दुसदृशा-
ननः ॥ ४७ ॥ सुब्रह्मण्यः शरण्यश्च सर्वदेवमय-
स्तथा । सर्वभूतनिवासश्च सर्वबन्धविमोचकः

॥ ४८ ॥ मोहनो वञ्चकश्चैव सर्पधारी वरोत्तमः ।
पुष्पदन्तो विभागश्च मुख्यः सर्वहरस्तथा
॥ ४९ ॥ हरिश्मश्रुर्धनुर्धारी भीमो भीमपराक्रमः ।
भक्ताभीष्टप्रदः स्थाणुः परमात्मा सनातनः
॥ ५० ॥ मया प्रोक्तमिदं पुण्यं नाम्नामष्टोत्तरं
शतम् । जप्यमेतद्दशग्रीव कुर्याच्छत्रुविनाशनम्
॥ ५१ ॥ दत्त्वा तु रावणस्येमं वरं स कमलोद्भवः ।
पुनरेव जगामाशु ब्रह्मलोकं सनातनम् ॥ ५२ ॥
रावणो हि वरं लब्ध्वा पुनरेवागमत्तदा ।
निवर्तमानः संहृष्टो रावणः स दुरात्मवान्
॥ ५३ ॥ जहे पथि नरेन्द्रर्षिदेवगन्धर्वकन्यकाः ॥
इति प्रक्षिप्तेषु रावणमन्त्रेश्वरदानं नाम चतुर्थः सर्गः

प्रक्षिप्तेषु प्रञ्चमः सर्गः

कपिलदर्शनम्

केनचित्त्वथ कालेन रावणः प्रययौ गृहात् ।
पश्चिमार्षवमागच्छत् सचिवैः सह राक्षसैः
॥ १ ॥ द्वीपस्थो ददृशे तेन पुरुषः पावकप्रभः ।
महाजाम्बूनदप्रस्य एक एव व्यवस्थितः ॥ २ ॥
यथा दृश्येत भयदो युगान्तानल उत्थितः ।
देवानामिव देवेशो ग्रहाणामिव भास्करः ॥ ३ ॥
शरभाणां यथा सिंहो हस्तिष्वैरावतो यथा ।
पर्वतानां यथा मेरुः पारिजातश्च शाखिनाम् ।
॥ ४ ॥ तथा तं पुरुषं दृष्ट्वा कुण्डमध्येऽनलं
यथा । गर्जन्तं विविधैर्नादैर्लम्बहस्तं भयानकम्
॥ ५ ॥ दंष्ट्रालं विकटं चैव कम्बुग्रीवं महौजसम् ।
मण्डूककुक्षिं पिङ्गाक्षं कैलासशिखरोपमम् ॥ ६ ॥
पद्मपादतलं भीमं रक्ताम्बुजनिभाननम् । महा-
कायं महानादं मनोऽनिलसमं जवे ॥ ७ ॥ भीम-
माबद्धतूणीरं संघट्टं बद्धचामरम् । ज्वालामाला-
परिक्षिप्तं किङ्किणीकृतनिस्वनम् ॥ ८ ॥ मालया
स्वर्णपद्मानां वक्षोदेशावलम्बया । ऋग्वेदमिव

शोभन्तं पद्ममालाविभूषितम् ॥९॥ सोऽञ्जना- | अभिरास्यमभूत्तस्य स्कन्धौ रुद्रैरभिष्टितौ ॥
 चलसंकाशः काञ्चनाचलसंनिभम् । अब्रवीत् ॥२४॥ दन्तान् मासा दंष्ट्रयोश्च उभयोर्ऋतवः
 दशग्रीवो युद्धं मे दीयतामिति ॥१०॥ जगर्ज स्थिताः । नासे कुहूरमावास्या तच्छिद्रेषु च
 चोच्चैर्बलवान् सहामात्यो दशाननः । धृत्वा स वायवः ॥२५॥ ग्रीवा तम्याभवद्देवी वाणी
 राक्षसपतिः शूलशक्त्यृष्टिपट्टसान् ॥११॥ स चापि सरस्वती । नासत्यौ श्रवणे चोभौ नेत्रे
 द्वीपिना सिंह इव शलभेनेव कुञ्जरः । सुमेरुरिव च शशिभास्करौ ॥२६॥ वेदाङ्गानि च यज्ञाश्च
 च्छागेन नदीवेगैरिवाणवः ॥१२॥ अकम्प्य- नानारूपाणि यानि च । मुवृत्तानि च वाक्यानि
 मानः पुरुषो रावणं वाक्यमब्रवीत् । युद्धश्रद्धां तेजस्सिद्धिस्तपांसि च ॥२७॥ एतानि
 हि ते रक्षो नाशयिष्यामि दुर्मते ॥१३॥ रावण- नररूपस्य तस्य देहं श्रिनानि वै । तेन
 स्य च यो वेगः सर्वलोकभयावहः । तथा मुष्टिप्रहारेण स्वल्पमात्रेण लीलया ॥२८॥
 वेगसदृशानि संश्रितानि तमेव हि ॥१४॥ पाणिना ताडितं रक्षो निपपात महीतले ।
 अभवत्तस्य सा दृष्टिर्ग्रहमालेव चाद्भुता । दन्तानां पतितं राक्षसं ज्ञान्वा विद्रान्य च निशा-
 दगतः शब्दो यन्त्रस्येवानिभीकरः ॥१५॥ ऋ चगन् ॥२९॥ ऋग्वेदप्रतिमः सोऽथ पद्ममा-
 धर्मस्तस्य तपश्चैव जगतः सिद्धिहेतुके । ऋ त्पर्वतसंनिभः ॥३०॥ उन्धाय च दशग्रीव
 संश्रित्य तस्याते मन्मथः शिश्रमाम्थितः ॥१६॥ आहूय सच्चिवान् स्वयम् । क गतः महसा
 विश्वेदेवाः कटीभागे मरुतो यस्य शीर्षगा । ब्रूत प्रहस्तशुकसारणाः ॥३१॥ एवमुक्त्वा
 मध्येऽष्टौ वसवन्मस्य समुद्राः कुक्षिसंस्थिताः । रावणेन राक्षमास्तथाब्रुवन् । प्रविष्टः स नगेऽ-
 ॥१७॥ पार्श्वस्थाश्च दिशः सर्वाः सर्वसन्धिषु त्रैव देवदानवदर्पहा ॥३२॥ अथासिं गृह्यवेगेन
 मारुताः । पितरश्चाश्रिताः पृष्ठं हृदयं च गरुत्मानिव पन्नगम् । शीघ्रं स तु बिलद्भारं
 पितामहः ॥१८॥ गोदानानि पवित्राणि प्रविवेश च दुर्मतिः ॥३३॥ प्रविश्य च स
 भूमिदानानि यानि च । मुवर्णस्य च दानानि तद्भारं रावणो वरनिर्भयः । अपश्यच्च नरांस्तत्र
 शश्वल्लोमाश्रितानि वै ॥१९॥ हिमवान हेम- नीलाञ्जनचयोपमान् ॥३४॥ केयूरधारिणः
 कूटश्च मन्दरो मेरुरेव च । नरं तु तं ममा- शूरान् रक्तभाल्यानुलेपान् । अङ्गुलीयक-
 श्रित्य हसिमृता व्यवस्थिताः ॥२०॥ मही हाराद्यैर्भूषणैश्च विभूषितान् ॥३५॥ दृश्यन्ते
 वक्षोऽभवत्तस्य शरीरं धौरवस्थिता । उभे तत्र नृत्यन्त्यम्बित्स्वः । कोटयो महात्मनाम् ।
 सन्ध्ये कायसन्धौ जलवाहाश्च मेहने ॥२१॥ नित्योत्सवाः शान्तभया विमलाः पावकप्रभाः
 बाहू धाता विधाता च भगः पूषा उभौ करौ । ॥३६॥ क्रीडतः प्रेक्षते तान् वै राक्षसो भीम-
 ऐरावतो विशालाक्षः शेषो वासुकिरेव च विक्रमः । द्वारस्थो रावणन्तेषां लासु कोटीषु
 ॥२२॥ कम्बलाश्वतरौ नागौ कार्कोटकधन- निर्भयः ॥३७॥ यथा दृष्टः स तु नरस्तुल्यां-
 जयौ । स च घोरविषो नागस्तक्षकश्चोपतक्षकः स्तांस्तस्य सर्वशः । एकवर्णांस्त्वेकबलानेक-
 ॥२३॥ करजानाश्रितास्तस्य विषवीर्यं मुमुक्षवः ।

रूपान् महौजसः ॥३८॥ चतुर्भुजान् महो-
त्साहांस्तत्रापश्यत् स रावणः । तान् दृष्ट्वाथ
दशग्रीव ऊर्ध्वरोमा बभूव ह ॥३९॥ स्वयंभुवा
दत्तवरस्ततः शीघ्रं विनिर्ययौ । अथापश्यत् परं
तत्र भुजङ्गशयने स्थितम् ॥४०॥ पाण्डरेण
महार्हेण कौस्तुभेन विराजितम् । शेने स
पुरुषस्तत्र पावकेनावकुण्ठितः ॥४१॥ दिव्य-
स्नगनुलेपी च दिव्याभरणभूषितः । दिव्या-
म्बग्धरा साध्वी त्रैलोक्यस्य विभूषणम् ॥४२॥
वालव्यजनहस्ता च देवी तत्र व्यवस्थिता ।
लक्ष्मीर्बहिः सपद्मा वै भ्राजन्ती लोकमुन्दरी
॥४३॥ प्रहृष्टः स तु लङ्केशो दृष्ट्वा तां चारु-
हासिनीम् । जिघृक्षुः स तदा साध्वीं सिद्धा-
सनमुपाश्रिनाम् ॥४४॥ विना तु सचिवैस्तत्र
रावणो दुर्मनिस्तदा । हस्तैर्ग्रहीतुं तामैच्छन्ना-
न्मथेन वशीकृतः ॥४५॥ सुप्तमाशीविषं यद्व-
द्रावणः कालचोदितः । अथ सुप्तो महाबाहुः
पावकेनावकुण्ठितः ॥४६॥ ग्रहीतुकामं तं
ज्ञात्वा व्यपविध्य पटं तदा । जहासोच्चैर्भृशं
देवस्तं दृष्ट्वा राक्षसाधिपम् ॥४७॥ तेजसा
तस्य संदीप्तो रावणो लोकरावणः । प्राणवा-
तेन दीर्घेण तस्मिन् राम रसानले ॥४८॥
कृत्तमूलो यथा शाखी निपपान महीतले ।
पतितं राक्षसं ज्ञात्वा वचनं चेदमब्रवीत् ॥४९॥
उत्तिष्ठ राक्षसश्रेष्ठ मृत्युस्ते नाद्य विद्यते ।
प्रजापतिवरो रक्ष्यो येन जीवसि रावण ॥५०॥
गच्छ रावण विस्रब्धं नात्र वै मरणं तव ।
लब्धसंज्ञो मुहूर्तेन राक्षसो भीमविक्रमः ॥५१॥
तं तु दृष्ट्वा महात्मानं रावणो भयमाप सः ।
एवमुक्तस्तदोत्थाय रावणो देवकण्ठकः ॥५२॥
रोमहर्षणमापन्नो ह्यब्रवीत्तं महामुनिम् । को

मबाञ्शौर्यसंपन्नो युगान्तानलसन्निभः ॥५३॥
ब्रूहि त्वं देवदेवो वा सर्वदेहेषु सुस्थितः ।
एवमुक्तः स तेनाथ रावणेन दुरात्मना ॥५४॥
प्रत्युवाच हसन् देवो मेघगम्भीरया गिरा ।
किं त्वं मया दशग्रीव वध्योऽसि न चिरादिह
॥५५॥ एवमुक्तो दशग्रीवः प्राञ्जलिर्वाक्य-
मब्रवीत् । प्रजापतेस्तु वचनात्नाहं मृत्युवशं
गतः ॥५६॥ स न जातो जनिष्यो वा मत्तु-
ल्यो वा सुरेष्वपि । प्रजापतिवरं यो हि लङ्घये-
द्वीर्यमाश्रितः ॥५७॥ न तत्र परिहारोऽस्ति
प्रयत्नश्चापि दुर्लभः । त्रैलोक्ये तं न पश्यामि
यस्तं कुर्याद्वरं वृथा ॥५८॥ अमरो वा सुरश्रेष्ठ
तेन मां नाविशद्भयम् । अथापि च भवेन्मृ-
त्युस्त्वत्तो मे नान्यतः प्रभो ॥५९॥ यशस्यं
श्लाघनीयं च त्वत्तो मे मरणं त्विदम् ।
अथापश्यत्तस्य गात्रे रावणो भीमविक्रमः ॥६०॥
देवदेवस्य सकलं त्रैलोक्यं सचराचरम् । आदि-
त्या वसवो रुद्रा मरुतोऽथाश्रिनावपि ॥६१॥
सिद्धाश्च पिनरश्चैव यमो वैश्रवणस्तथा । समुद्रा
गिरयो नद्यो विद्या वेदास्त्रयोऽभयः ॥६२॥
ग्रहास्नारागणा व्योम साध्या गन्धर्वचारणाः ।
महर्षयो वेदविदो गरुडोऽथ भुजंगमाः ॥६३॥ ये
चान्ये संस्थिता देवा दैत्यदानवराक्षसाः । गात्रेषु
शयनस्थस्य दृश्यन्ते सूक्ष्ममूर्तयः ॥६४॥ आह
रामोऽथ धर्मात्मा ह्यगस्त्यं मुनिसत्तमम् । द्वीप-
स्थः पुरुषः कोऽसौ तिस्रः कोऽप्यथ ताश्च काः
॥६५॥ शयानः पुरुषः कश्चिदैत्यदानवदर्पहा ।
रामस्य वचनं श्रुत्वा ह्यगस्त्यो वाक्यमब्रवीत्
॥६६॥ श्रूयतामभिधास्यामि देवदेवः सनातनः ।
भगवान् कपिलो राम द्वीपस्थो नर उच्यते
॥६७॥ स वै नारायणो देवः शङ्खचक्रगदाधरः ।

चतुर्विंशः सर्गः

खरशूर्पणखादण्डकानिवासादेशः

निवर्तमानः संहृष्टो रावणः सुदुरात्मवान् । जहे पथि नरेन्द्रर्षिदेवगन्धर्वकन्यकाः ॥ १
दर्शनीयां हि यां रक्षः कन्यां स्त्रीं वाथ पश्यति । हत्वा बन्धुजनं तस्या विमाने तां रुरोध ह ॥
एवं पन्नगकन्याश्च राक्षसासुरमानुषीः । यक्षदानवकन्याश्च विमाने सोऽध्यरोपयत् ॥ ३
ताश्च सर्वाः समं दुःखान्मुमुक्षुर्बाष्पजं जलम् । तुल्यमग्न्यर्चिषां तत्र शोकाग्निभयसंभवम् ॥ ४
ताभिः सर्वानवद्याभिर्नदीभिरिव सागरः । आपूरितं विमानं तद्भयशोकाशिवाश्रुभिः ॥ ५
नागगन्धर्वकन्याश्च महर्षिननयाश्च याः । दैत्यदानवकन्याश्च विमाने शतशोऽरुदन् ॥ ६
दीर्घकेश्यः सुचार्वङ्गयः पूर्णचन्द्रनिभाननाः । पीनस्तन्यस्तथा वज्रवेदिमध्यसमप्रभाः ॥ ७
रथकूबरसंकाशैः श्रोणिदेशैर्मनोहराः । म्रियः सुराङ्गनाप्रख्या निष्टप्तकनकप्रभाः ॥ ८
शोकदुःखभयत्रस्ता विह्वलाश्च सुमध्यमाः ॥ तासां निःश्वामवातेन सर्वतः संप्रदीपितम् ॥ ९
अग्निहोत्रमिवाभाति^१ संनिरुद्धाग्नि पुष्पकम् । दशग्रीववशं प्राप्तास्तास्तु शोकाकुलाः स्त्रियः ॥
दीनवक्त्रेक्षणाः श्यामा मृग्यः सिद्धवशा इव । काचिच्चिन्नथती नत्र किं नु मां भक्षयिष्यति ॥
काचिद्द्व्यौ सुदुःखार्ता अपि मां मारयेदयम् । इति मातृपितृन् स्मृत्वा भर्तृन् भ्रातृन्स्तथैव च ॥
दुःखशोकममाविष्टा विलेपुः सहिताः स्त्रियः । कथं नु खलु मे पुत्रो भविष्यति गया विना ॥
माता कथं कथं भ्राता निमग्नाः शोकसागरे । हा कथं नु करिष्यामि भर्तुन्मसादहं विना ॥
मृत्यो प्रसादयामि त्वां नय मां दुःखभागिनीम् । किं नु तद्दुष्कृतं कर्म पुरा देहान्तरे क्वनम् ॥

विधाता चैव भूतानां संहर्ता च तथैव सः
॥६८॥ अनादिरच्युतो विष्णुः प्रभवः शाश्वतो-
ऽव्ययः । ये तु नृत्यन्ति वै तत्र सुरास्ते तस्य
धीमतः ॥६९॥ तुल्यतेजःप्रतापास्ते कपिलस्य
नरस्य वै । नातिक्रुद्धेन दृष्टस्तु राक्षसः पाप-
निश्चयः ॥७०॥ न बभूव ततो राम भस्मसा-
द्रावणः प्रभो । भिन्नगात्रो नगप्रख्यो रावणः
पतितो भुवि ॥७१॥ वाक्छरैस्तं विभेदाशु
रहस्यं पिशुनो यथा । अथ दीर्घेण कालेन
लब्धसंज्ञः स राक्षसः ॥७२॥ आजगाम हतौ-
जास्तु यत्र ते सचिवाः स्थिताः तैरेव सहितो

लङ्कां जगामाशु दशाननः ॥७३॥ श्रुत्वैनद्रचनं
सर्वमाश्चर्यमिति राघवः । पूज्यमानाः स्थिता-
स्तत्र ये रामस्य समीपतः ॥७४॥ आश्चर्यमिति
तत् प्राहुर्वानरा राक्षसैः सह । विभीषणस्तु
रामस्य पार्श्वस्थो वाक्यमब्रवीत् ॥७५॥ आश्चर्यं
स्मारितोऽस्म्यद्य यत्तद्वृत्तं पुरातनम् । अथाग-
स्त्योऽब्रवीत् सर्वमेतद्राम श्रुतं त्वया ॥७६॥
दृष्टाः समाजिताश्चापि राम यास्यामहे वयम् ।
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामो रमयतां वरः ॥७७॥

इति प्रक्षिप्तेषु कपिलदर्शनं नाम पञ्चमः सर्गः

एवं स दुःखिताः सर्वाः पतिताः शोकसागरे । न खल्विदानीं पश्यामो दुःखस्यास्यान्तमात्मनः ॥
 अहो शिङ्गमानुषं लोकं नास्ति खल्वधमः परः । यद्दुर्बला बलवता भर्तारो रावणेन नः ॥१७
 सूर्येणोदयता काले नक्षत्राणीव नाशिताः । अहो सुबलवद्रक्षो वधोपायेषु रज्यते^१ ॥ १८
 अहो दुर्वृत्तमास्थाय नात्मानं वै जुगुप्सते । सर्वथा सदृशस्तावद्विक्रमोऽस्य दुरात्मनः ॥ १९
 इदं त्वसदृशं कर्म परदारभिमर्शनम् । यस्मादेष परक्यासु रमते राक्षसाधमः ॥ २०
 तस्माद्द्वै स्त्रीकृतेनैव प्राप्स्यते दुर्मतिर्वधम् । सतीभिर्वरनारीभिरेवं वाक्येऽभ्युदीरिते ॥ २१
 नेदुर्दुन्दुभयः खस्थाः पुष्पवृष्टिः पपात च । शप्तः स्त्रीभिः स तु समं हतौजा इव निष्प्रभः ॥
 पतिव्रताभिः साध्वीभिर्बभूव विमना इव । एवं विलपितं तासां शृण्वन् राक्षसपुङ्गवः ॥ २३
 प्रविवेश पुरीं लङ्काम् पूज्यमानो निशाचरैः । एतस्मिन्नन्तरे घोरा राक्षसी कामरूपिणी ॥ २४
 सहसा पतिता भूमौ भगिनी रावणम्वसा । तां स्वसारं समुत्थाप्य रावणः परिसान्त्वयन् ॥
 अब्रवीत् किमिदं भद्रे वक्तुकामासि मे द्रुनम् । सा बाष्पपरिरुद्धाक्षी रक्ताक्षी वाक्यमब्रवीत् ॥
 कृतास्मि विधवा राजंस्त्वया बलवता बलात् । एते राजंस्त्वया वीरा दैत्या विनिहता रणे ॥
 कालकेया इति ख्याताः सहस्राणि चतुर्दश । प्राणेभ्योऽपि गरीयान् मे तत्र भर्ता महाबलः ॥
 सोऽपि त्वया हनस्तात रिपुणा भ्रातृगृह्णुना । त्वयाम्मि निहता राजन् स्वयमेव हि बन्धुना ॥
 राजन् वैधव्यशब्दं च भोक्ष्यामि त्वत्कृते ह्यहम् । ननु नाम त्वया रक्ष्यो जामाना समरेष्वपि ।
 स त्वया निहतो युद्धे स्वयमेव न लज्जसे । एवमुक्तो दशग्रीवो भगिन्या क्रोशमानया ॥ ३१
 अब्रवीत् सान्त्वयित्वा तां सामपूर्वमिदं वचः । अलं वत्से रुदित्वा ते न भेतव्यं च सर्वशः ॥
 दानमानप्रसादैस्त्वां तोषयिष्यामि यत्नतः । युद्धप्रमत्तो व्याक्षिप्तो जयकाङ्क्षी क्षिपञ्शरान् ॥
 नावगच्छामि युद्धेऽपि स्वान् परान् वाप्यहं शुभे । जामातरं न जाने स प्रहरन् युद्धदुर्मदः ॥
 तेनासौ निहतः संख्ये मया भर्ता तव स्वसः । अस्मिन् काले तु यत्प्राप्तं तत्करिष्यामि ते हिनम्
 भ्रातुरैश्वर्ययुक्तस्य खरस्य वस पार्श्वतः । चतुर्दशानां भ्राता ते सहस्राणां भविष्यति ॥ ३६
 प्रभुः प्रयाणे दाने च राक्षसानां महाबलः । तत्र मातृष्वसेयस्ते भ्रातायं वै खरः प्रभुः ॥ ३७
 भविष्यति तवादेशं सदा कुर्वन्निशाचरः । शीघ्रं गच्छत्वयं वीरो दण्डकान् परिरक्षितुम् ॥३८॥
 दूषणोऽस्य बलाध्यक्षो भविष्यति महाबलः^२ । तत्र ते वचनं शूरः करिष्यति सदा खरः ॥३९॥
 रक्षसां कामरूपाणां प्रभुरेष भविष्यति । एवमुक्त्वा दशग्रीवः सैन्यमस्यादिदेश ह ॥ ४०
 चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां वीर्यशालिनाम् । स तैः परिवृतः सर्वै राक्षसैर्घोरदर्शनैः ॥ ४१
 अगच्छत खरः शीघ्रं दण्डकानकुतोभयः । स तत्र कारयामास राज्यं निहतकण्टकम् ॥ ४२
 सा च शूर्पणखा तत्र न्यवसद्दण्डकावने ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे बास्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे खरशूर्पणखादण्डकानिवासादेशो नाम चतुर्विंशः सर्गः

१. युज्यते प्र.

कुद्धेनोशनसा पुरा । राक्षसानां अधीवासो भविष्यति

२. एतदनन्तरं, सद्दि शप्तो वनोद्देशः महात्मनां ॥ इति श्लोकः च. प्रक्षिप्तः ।

पञ्चविंशः सर्गः

मधुवधवारणम्

स तु दत्त्वा दशग्रीवो वनं घोरं खरस्य तत् । भगिनीं च समाश्वस्य हृष्टः स्वस्थतरोऽभवत् ॥ १
 ततो निकुम्भिला नाम लङ्कोपवनमुत्तमम् । तद्राक्षसेन्द्रो बलवान् प्रविवेश सहानुगः ॥ २
 ततो यूपशताकीर्णं सौम्यचैत्योपशोभितम् । ददर्श विष्ठितं यज्ञं श्रिया संप्रज्वलन्निव ॥ ३
 ततः कृष्णाजिनधरं कमण्डलुशिखाध्वजम् । ददर्श स्वयुतं तत्र मेघनादं भयावहम् ॥ ४
 तं समासाद्य लङ्केशः परिष्वज्याथ बाहुभिः । अब्रवीत् किमिदं वत्स वर्तसे ब्रूहि तत्त्वतः ॥ ५
 उशना त्वब्रवीत्तत्र यज्ञसंपत्समृद्धये । रावणं राक्षसश्रेष्ठं द्विजश्रेष्ठो महातपाः ॥ ६
 अहमारुयामि ते राजञ्श्रूयतां सर्वमेव तत् । यज्ञास्ते सप्त पुत्रेण प्राप्ताः सुबहुविस्तराः ॥ ७
 अग्निष्टोमोऽश्वमेधश्च यज्ञो बहुमुवर्णकः । राजगृह्णन्तथा यज्ञो गोमेधो वैष्णवमन्था ॥ ८
 माहेश्वरं प्रवृत्ते तु यज्ञे पुंभिः सुदुर्लभे । वगन्तं लब्धवान् पुत्रः साक्षात् पशुपतेरिह ॥ ९
 कामगं म्यन्दनं दिव्यमन्नरिक्षचरं ध्रुवम् । मायां च नागर्मा नाम यया संपद्यते तमः ॥ १०
 एनया किल संग्रामे मायया राक्षसेश्वर । प्रयुक्तया गनिः शक्या न हि ज्ञातुं सुरामुरैः ॥ ११
 अक्षयाविषुधी बाणैश्चापं चापि मुदुर्जयम् । अस्त्रं च बलवद्राजञ्शत्रुविध्वंसनं रणे ॥ १२
 ण्तान् सवान् वराल्लब्ध्वा पुत्रस्तेऽयं दशानन । अद्य यजममासौ च त्वां दिदृक्षुः स्थितो ह्यःम् ॥
 ततोऽब्रवीद्दशग्रीवो न शोभनमिदं कृतम् । पूजिताः शत्रवा यग्माः सृष्ट्यैरिन्द्रपुंगवामाः ॥ १४
 एहीदानीं कृतं विद्धि सुकृतं तत्र संशयः । आगच्छ सौम्य गच्छाम स्वमेव भवनं पति ॥ १५
 ततो गत्वा दशग्रीवः सपुत्रः सविभीषणः । स्त्रियोऽवतारयामाम सर्वास्ता बाष्पगद्गदाः ॥ १६
 लक्षिण्यो रत्नभूताश्च देवदानवरक्षसाम् । तस्य तासु भनिं ज्ञात्वा धर्मान्मा वाक्यमब्रवीत् ॥ १७
 ईदृशैस्त्वं समाचारैर्यशोऽर्थकुलनाशनैः । धर्षणं ज्ञानिनां ज्ञात्वा स्वमतेन विचेष्टसे ॥ १८
 ज्ञानींस्तान् धर्षयित्वेमास्त्वयानीता वराङ्गनाः । त्वामतिक्रम्य मधुना राजन् कुम्भीनसी हता ॥
 रावणस्त्वब्रवीद्वाक्यं नावगच्छामि किं न्विदम् । कोऽयं यस्तु त्वयाग्न्यातो मधुरित्येव नामतः ॥
 विभीषणस्तु संक्रुद्धो भ्रान्तरं वाक्यमब्रवीत् । श्रूयतामस्य पापस्य कर्मणः फलमागतम् ॥ २१
 मातामहस्य योऽस्माकं ज्येष्ठो भ्राना मुमालिनः । मारुत्वानिति विख्यातो वृद्धः प्राज्ञो निशाचरः ॥
 पिता ज्येष्ठो जनन्या नो ह्यस्माकं चार्यकोऽभवत् । तस्य कुम्भीनसी नाम दुहितुर्दुहिताभवत् ॥
 मातृष्वसुरास्माकं मा च कन्यानलोद्भवा । भवत्यस्माकमेवैषा भ्रातृणां धर्मतः स्वसा ॥ २४
 सा हता मधुना राजन् राक्षसेन बलीयसा । यज्ञप्रवृत्ते पुत्रे तु मयि चान्तर्जलोपिते^१ ॥ २५
 कुम्भकर्णं महाराज निद्रामनुभवत्यथ । निहत्य राक्षसश्रेष्ठानमात्यानिह संमतान् ॥ २६
 धर्षयित्वा हता सा तु गुमाप्यन्तःपुरे तव । श्रुत्वापि तन्महाराज क्षान्तमेव हतो न सः ॥ २७

१. एतदनन्तरं, न. र्यां भूषणसम्पन्नाः ज्वल-
 न्त्यः स्वेन तजसा । विभीषणस्तु ता नारीः दृष्ट्वा तिलकः ।
 शोकपरायणाः ॥ इति श्लोकः च. प्रक्षिप्तः ।

१. अन्तर्जलोपिते, तपोऽर्थमिति शेषः, इति

यस्मादवश्यं दातव्या कन्या भर्त्रे हि भ्रातृभिः । तदेतत् कर्मणो ह्यस्य फलं पापस्य दुर्मते^१ ॥
 अस्मिन्नेवाभिसंप्राप्तं लोके विदितमस्तु ते । विभीषणवचः श्रुत्वा राक्षसेन्द्रः स रावणः ॥ २९
 दौरात्येनात्मनोद्धूतस्तप्ताम्भा इव सागरः । ततोऽब्रवीद्दशग्रीवः क्रुद्धः संरक्तलोचनः ॥ ३०
 कल्प्यतां मे रथः शीघ्रं शूराः सज्जीभवन्तु नः । भ्राता मे कुम्भकर्णश्च ये च मुख्या निशाचराः ॥
 बाहानान्यधिरोहन्तु नानाप्रहरणायुधाः । अद्य तं समरे हत्वा मधुं रावणनिर्भयम् ॥ ३२
 सुरलोकं गमिष्यामि युद्धाकाङ्क्षी सुहृद्गतः^२ । अक्षोहिणीसहस्राणि चत्वार्यग्न्याणि रक्षसाम् ॥
 नानाप्रहरणान्याशु निर्ययुर्बुद्धकाङ्क्षिणाम् । इन्द्रजित्त्वग्रजित् सैन्यात् सैनिकान् परिगृह्य च ॥
 जगाम रावणो मध्ये कुम्भकर्णश्च पृष्ठतः । विभीषणश्च धर्मात्मा लङ्कायां धर्ममाचरत् ॥ ३५
 शेषाः सर्वे महाभागा ययुर्मधुपुरं प्रति । खरैरुष्ट्रैर्हयैर्दसैः शिशुमारैर्महोरगैः ॥ ३६
 राक्षसाः प्रययुः सर्वे कृत्वाकाशं निरन्तरम् । दैत्याश्च शतशस्तत्र कृतवैराश्च दैवतैः ॥ ३७
 रावणं प्रेक्ष्य गच्छन्तमन्वगच्छन् न हि पृष्ठतः । स तु गत्वा मधुपुरं प्रविश्य च दशाननः ॥३८
 न ददर्श मधुं तत्र भगिना तत्र दृष्टवान् । सा च प्रह्लाञ्जलिर्भूत्वा शिरसा चरणौ गता ॥ ३९
 तस्य राक्षसराजस्य व्रता कुम्भीनर्सा तदा । तां समुत्थापयामास न भेतव्यमिति ब्रुवन् ॥ ४०
 रावणो राक्षसश्रेष्ठः किं चापि करवाणि ते । साब्रवीद्यदि मे राजन् प्रसन्नस्तं महाभुज ॥ ४१
 भर्तारं न ममेदाद्य हन्तुमर्हसि मानद । न हीदृशं भयं किञ्चित् कुलस्त्रीणामिहोच्यते ॥ ४२
 भयानामपि सर्वेषां वैधव्यं व्यमनं महत् । सत्यवाग्भव राजेन्द्र मामवेक्षस्व याचतीम् ॥ ४३
 त्वयाप्युक्तं ममराज न भेतव्यमिति स्वप्नम् । रावणस्त्वब्रीद्धृष्टः स्वसारं तत्र संन्यिताम् ॥ ४४
 क्व चासौ तव भर्ता वै मम शीघ्रं निवेद्यताम् । स तेन गमिष्यामि सुरलोकं जयाय हि ॥४५
 तव कारुण्यप्रसौहादार्त्नवृत्तोऽस्मि मधोर्वधात् । इत्युक्त्वा सा समुत्थाप्य प्रसुप्तं तं निशाचरम् ॥
 अब्रवीत् संप्रहृष्टेव राक्षसा सा पतिं वचः । एष प्राप्तो दशग्रीवो मम भ्राता महाबल ॥ ४७
 सुरलोकजयाकाङ्क्षी साहाय्ये त्वां वृणोति च । तदस्य त्वं सहायार्थं सबन्धुर्गच्छ राक्षस ॥
 स्निग्धस्य भजमानस्य युक्तमर्थाय कल्पितुम् । तस्मास्तद्वचनं श्रुत्वा तथेत्याह मधुर्वचः ॥ ४९
 ददर्श राक्षसश्रेष्ठं यथान्यायमुपेत्य सः । पूजयामास धर्मेण रावणं राक्षसाधिपम् ॥ ५०
 प्राप्य पूजां दशग्रीवो मधुवेश्मनि वीर्यवान् । तत्र चैकां निशामुप्य गमनायोपचक्रमे ॥ ५१
 ततः कैलासमासाद्य शैलं वैश्रवणालयम् । राक्षसेन्द्रो महेन्द्राभः सेनामुपनिवेशयत् ॥ ५२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे मधुवधवारणं नाम पञ्चविंशः सर्गः

१. दुर्मतेः ति.

भितः ॥' इति पद्यं च. प्रक्षिप्तं दृश्यते

२. अत्र 'ततो विजित्य त्रिदिशं वशे स्थाप्य

३. जयावहे च. ।

पुरन्दरम् । निर्भयो विचरिष्यामि त्रैलोक्यैश्वर्यशो-

षड्विंशः सर्गः

नलकूबरशापः

स तु तत्र दशग्रीवः सह सैन्येन वीर्यवान् । अमृतं प्राप्ते दिनकरे निवासं समरोचयत् ॥	१
उदिते विमले चन्द्रे तुल्यपर्वतवर्चसि । प्रसुप्तं सुमहत् सैन्यं नानाप्रहरणायुधम् ॥	२
रावणस्तु महावीर्यो निषण्णः शैलमूर्धनि । स ददर्श गुणांस्तत्र चन्द्रपादसुशोभितान् ॥	३
कर्णिकारवनैर्दासैः कदम्बगहनैस्तथा । पद्मिनीभिश्च फुल्लार्भिर्मन्दाकिन्या जलैरपि ॥	४
चम्पकाशोकपुन्नागमन्दारतरुभिस्तथा । चृतपाटललोघ्रैश्च प्रियङ्ग्वर्जुनकेतकैः ॥	५
तगरैर्नारिकेलैश्च प्रियालपनसैस्तथा । आग्वधैस्तमालैश्च प्रियालबकुलैरपि ^१ ॥	६
एतैरन्यैश्च तरुभिरुद्भासितवनान्तरे । किंनरा मदनेनार्ता रक्ता मधुरकण्ठिनः ॥	७
समं संप्रजगुर्यत्र मनस्तुष्टिविवर्धनम् । विद्याधारा मदक्षीबा मदरक्तान्तलोचनाः ॥	८
योषिद्धिः सह संक्रान्ताश्चिक्रीडुर्जहृदुश्च वै । घण्टानामिव संनादः शुश्रुवे मधुरस्वरः ॥	९
अप्सरोगणसङ्घानां गायतां धनदालये । पुष्पवर्षाणि मुञ्चन्तो नगाः पवनताडिताः ॥	१०
शैलं तं वासयन्तीव मधुमाधवगन्धिनः । मधुपुष्परजःपृक्तं गन्धमादाय पुष्कलम् ॥	११
प्रववौ वर्धयन् कामं रावणस्य सुखोऽनिलः । गेयात् पुष्पसमृद्ध्या च शैत्याद्वायोर्गिरिगुणान् ॥	१२
प्रवृत्तायां रजन्यां च चन्द्रस्योदयनेन च । रावणः सुमहावीर्यः कामस्य वशमागतः ॥	१३
विनिश्चम्य विनिश्चम्य शशिनं समवक्ष्णत । एतस्मिन्नन्तरे तत्र दिव्याभरणभूषिता ॥	१४
सर्वाप्सरोवरा रम्भा दिव्यपुष्पविभूषिता ^२ । दिव्यचन्दनलिप्ताङ्गी मन्दारकूनमूर्धजा ॥	१५
दिव्योत्सवकृताग्रम्भा पूर्णचन्द्रनिभानना । चक्षुर्मनोहरं पीनं मेखलादामभूषितम् ॥	१६
समुद्रहन्ती जघनं रतिप्राभृतमुत्तमम् । कृतैर्विशेषकैराद्रैः पडर्तुकुमुमोद्भवैः ॥	१७
बभावन्यतमेव श्रीः कान्तिश्रीद्युतिवीर्तिभिः । नीलं सतोथमेघाभं वस्त्रं समवगुण्ठिता ॥	१८
यस्या वक्त्रं शशिनिभं भ्रुवौ चापनिभे शुभे । ऊरू करिकराकारौ करौ पल्लवकोमलौ ॥	१९
सैन्यमध्येन गच्छन्ती रावणेनोपवीक्षिता । तां समुत्थाय गच्छन्ती कामबाणवशं गतः ॥	२०
करे गृहीत्वा लज्जन्तीं स्मयमानोऽभ्यभाषत । क गच्छसि वरारोहे कां मिद्धि भजस्मे स्वयम् ॥	२१
कस्याभ्युदयकालोऽयं यस्त्वां समुपभोक्ष्यते । त्वदाननरसस्याद्य पद्मात्पलसुगन्धिनः ॥	२२
सुधामृतसस्येव कोऽद्य तृप्तिं गमिष्यति । स्वर्णकुम्भनिभौ पीनौ शुभौ भीरु निरन्तरौ ॥	२३
कस्योरःस्थलसंस्पर्शं दास्यतस्ते कुचाविमौ । सुवर्णचक्रप्रतिमं स्वर्णदामचितं पृथु ॥	२४
अध्यारोहति कस्तेऽद्य जघनं स्वर्गरूपिणम् । मद्भिः शिष्टः पुमान् कोऽद्य शक्रो विष्णुरथाश्विनौ ॥	२५
मामतीत्य हि यं च त्वं यासि भीरु न शोभनम् । विश्रम त्वं पृथुश्रोणि शिलातलमिदं शुभम् ॥	२६
त्रैलोक्ये यः प्रभुश्चैव मदन्यो नैव बिद्यते । तदेवं प्राञ्जलिः प्रहो याचते त्वां दशाननः ॥	२७

१. इदं अर्धं ति. नदृश्यते । च. प्रक्षिप्तम् ।

२. इत आरभ्य सार्धश्लोके पादपरिवृत्तिः ति. दृश्यते ।

भर्तुर्भर्ता विधाता च त्रैलोक्यस्य भजस्व माम् । एवमुक्ताब्रवीद्रम्भा वेपमाना कृताञ्जलिः ॥२८
 प्रसीद नार्हसे वक्तुमीदृशं त्वं हि मे गुरुः । अन्येभ्यो हि त्वया रक्षया प्राप्नुयां धर्षणं यदि ॥२९
 तद्धर्मतः स्नुषा तेऽहं तत्त्वमेव ब्रवीमि ते । अथाब्रवीद्दशग्रीवश्चरणाधोमुखी^१ स्थिताम् ॥ ३०
 रोमहर्षमनुप्राप्तां दृष्टमात्रेण तां तदा । सुनस्य यदि मे भार्या ततस्त्वं हि स्नुषा भवेः ॥ ३१
 बाढमित्येव सा रम्भा प्राह गवणमुत्तरम् । धर्मतस्ने सुनस्याहं भार्या राक्षसपुङ्गव ॥ ३२
 पुत्रः प्रियतरः प्राणैर्भ्रातुर्वैश्रवणस्य ते । विख्यातस्त्रिषु लोकेषु नलकूबर इत्ययम् ॥ ३३
 धर्मतो यो भवेद्विप्रः क्षत्रियो वीर्यतो भवेत् । क्रोधाद्यश्च भवेदग्निः क्षान्त्या च वसुधासमः ॥
 तस्यास्मि कृतसंकंता लोकपालसुतस्य वै । तमुद्दिश्य तु मे सर्वं विभूषणमिदं कृतम् ॥ ३५
 तथा तस्य हि नन्यस्य भावो मां प्रति तिष्ठति । तेन सत्येन मां राजन् मोक्षुमर्हस्यरिन्दम ॥
 स हि तिष्ठति धर्मात्मा मां प्रतीक्षन् समुत्सुकः । तत्र विभ्रं सुतस्येह कर्तुं नार्हसि मुञ्च माम् ॥
 सद्भिराचरितं मार्गं गच्छ राक्षसपुङ्गव । माननीयो मम त्वं हि पालनीया तथास्मि ते ॥ ३८
 एवमुक्तो दशग्रीवः प्रत्युवाच विनीतवत् । स्नुषास्मि यदवोचस्त्वमेकपत्नीप्वयं क्रमः ॥ ३९
 एवमुक्तो दशग्रीवः सुराणां शाश्वती मता । पतिरप्सरसां नास्ति न चैकस्त्रीपरिग्रहः ॥ ४०
 एवमुक्त्वा स तां रक्षो निर्वश्य च शिलानले । कामभोगाभिसंसक्तो मैथुनायोपचक्रमे ॥ ४१
 सा विभुक्ता ततो रम्भा भ्रष्टमाल्यविभूषणा । गजेन्द्रार्काडमथिना नदीवाकुलतां गता ॥ ४२
 लुलिनाकुलकेशान्ना करवेपिनपल्लवा । पवनेनावशृतं व लता कुसुमशालिनी ॥ ४३
 सा वेपमाना लज्जन्ती भीता करकृताञ्जलिः । नलकूबरमासाद्य पादयोर्निपपात ह ॥ ४४
 तदवस्थां च तां दृष्ट्वा महात्मा नलकूबरः । अब्रवीत् किमिदं भद्रे पादयोः पतितासि मे ॥४५
 सा वै निःश्वसमाना तु वेपमाना कृताञ्जलिः । तस्मै सर्वं यथातत्त्वमारुयातुमुपचक्रमे ॥ ४६
 एष देव दशग्रीवः प्राप्तो गन्तुं त्रिविष्टपम् । तेन सैन्यसहायेन निशयं परिणामिता ॥ ४७
 आयान्ती तेन दृष्टाम्मि त्वन्सकाशमरिन्दम । गृहीता तेन पृष्टास्मि कस्य त्वमिति रक्षसा ॥ ४८
 मया तु सर्वं यत् सत्यं तस्मै सर्वं निवेदितम् । काममोहाभिमृतात्मा नाश्रौषीत्तद्वचो मम ॥४९
 याच्यमानो मया देव स्नुषा तेऽहमिति प्रभो । तन् सर्वं पृष्टतः कृत्वा बलात्तेनास्मि धर्षिता ॥
 एवं त्वमपराधं मे क्षन्तुमर्हसि सुव्रत । न हि तुल्यबलं सौम्य स्त्रियाश्च पुरुषस्य च ॥ ५१
 एतच्छ्रुत्वा तु संक्रुद्धस्तदा वैश्रवणात्मजः । धर्षणां तां परां श्रुत्वा ध्यानं संप्रविवेश ह ॥ ५२
 तस्य तत् कर्म विज्ञाय तदा वैश्रवणात्मजः । मुहूर्तात् क्रोधताम्राक्षस्तोयं जग्राह पाणिना ॥५३
 गृहीत्वा सलिलं सर्वमुपस्पृश्य यथाविधि । उत्ससर्ज यथाशापं राक्षसेन्द्राय दारुणम् ॥ ५४
 अकामा तेन यस्मात्त्वं बलाद्भद्रे प्रधर्षिता । तस्मात् स युवतीमन्यां नाकामामुपयास्यति ॥५५
 यदा ह्यकामां कामार्तो धर्षयिष्यति योषितम् । मूर्धा तु सप्तधा तस्य शकलीभविता तदा ॥५६
 तस्मिन्नुदाहृते शापे ज्वलिताग्निसमप्रभे । देवदुन्दुभयो नेदुः पुष्पवृष्टिश्च खाच्युता ॥ ५७

पितामहमुखाश्चैव सर्वे देवाः प्रहर्षिताः । ज्ञात्वा लोकगतिं सर्वा तस्य मृत्युं च रक्षसः ॥ ५८
 ऋषयः पितरश्चैव प्रीतिमापुरनुत्तमाम् । श्रुत्वा तु स दशग्रीवस्तं शापं रोमहर्षणम् ॥ ५९
 नारीषु मैथुने भावं नाकामास्वभ्यरोचयत् । तेन नीताः स्त्रियः प्रीतिमापुः सर्वाः पतिव्रताः ॥
 नलकूबरनिर्मुक्तं शापं श्रुत्वा मनःप्रियम् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे नलकूबरशापो नाम षड्विंशः सर्गः

सप्तविंशः सर्गः

सुमालिवधः

कैलासं लङ्घयित्वाथ दशग्रीवः स रावणः । आससाद् महातेजा इन्द्रलोकं निशाचरः ॥ १
 तस्य राक्षससैन्यस्य समन्तादुपयास्यतः । देवलोकं यथौ गब्धो मथ्यमानार्णवोपमः ॥ २
 श्रुत्वा तु रावणं प्राप्तमिन्द्रश्चलिन आसनान् । अब्रवीत्तत्र तान् देवान् सर्वानेव समागतान् ॥ ३
 आदित्यान् सवसून् रुद्रान् विश्वान् साय्यान् मरुद्गणान् । सज्जीभवत् युद्धार्थं रावणस्य दुरात्मनः ॥
 एवमुक्ताम्बु शक्रेण देवाः शक्रसमा युधि । संनद्य मुमहासत्त्वा युद्धश्रद्धासमन्विताः ॥ ५
 स तु दीनः परित्रस्तो महेन्द्रो रावणं प्रति । विष्णोः समीपमागम्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ६
 विष्णो कथं करिष्यामि महावीर्यपराक्रमः । असौ हि बलवान् रक्षो युद्धार्थमभिवर्तते ॥ ७
 वग्प्रदानाद्बलवान्न स्वल्पव्येन हेतुना । तत्तु मन्थं वचः कार्यं यदुक्तं पद्मयोनिना ॥ ८
 तद्यथा नमुचिर्वृत्रो बलिर्नरकशम्बरौ । त्वद्बलं समवष्टभ्य मया दग्धास्तथा कुरु ॥ ९
 न ह्यन्यो देव देवेश त्वामृतं मधुसूदन । गतिः पगयणं चास्ति त्रैलोक्ये सचराचरं ॥ १०
 त्वं हि नारायणः श्रीमान् पद्मनाभः सनातनः । त्वयेमे स्थापिता लोकाः शक्रश्चाहं सुरेश्वरः ॥
 त्वया सृष्टमिदं सर्वं त्रैलोक्यं मचराचरम् । त्वामेव भगवन् सर्वं प्रविशन्ति युगक्षये ॥ १२
 तदाचक्ष्व यथा तत्त्वं देवदेव मम स्वयम् । अपि चक्रसहायम्व्यं योत्स्यसे रावणं प्रभो ॥ १३
 एवमुक्तः स शक्रेण देवो नारायणः प्रभुः । अब्रवीन्न परित्रासः कार्यस्ते श्रूयतां च मे ॥ १४
 न तावदेप दुष्टात्मा शक्यो जेतुं सुरामुरैः । हन्तुं चापि समासाद्य वरदानेन दुर्जयः ॥ १५
 सर्वथा तु महत् कर्म करिष्यति बलोत्कटः । राक्षसः पुत्रसहितो दृष्टमेतन्निर्गतः ॥ १६
 यत्तु मां त्वमभाषिष्ठा युध्यस्वेति सुरेश्वर । नाहं तं प्रतियोत्स्यामि रावणं राक्षसं युधि ॥ १७
 नाहत्वा समरे शत्रुं विष्णुः प्रतिनिवर्तते । दुर्लभश्चैव कामोऽद्य वरगुप्ताद्धि रावणात् ॥ १८
 प्रतिजाने च देवेन्द्र त्वत्समीपे शनक्रतो । भवितास्मि यथास्याहं रक्षसो मृत्युकारणम् ॥ १९
 अहमेव निहन्तास्मि रावणं सपुरःसरम् । देवता नन्दयिष्यामि ज्ञात्वा कालमुपागतम् ॥ २०
 एतत्ते कथितं त्वं देवराज शचीपते । युध्यस्व विगतत्रासः सर्वैः^१ सार्धं महाबल ॥ २१

ततो रुद्राः सहादित्या वसवो मरुतोऽश्विनौ । संनद्धा निर्ययुस्तूर्णं राक्षसानभितः पुरात् ॥२२
 एतस्मिन्नन्तरे नादः शुश्रुवे रजनीक्षये । तस्य रावणसैन्यस्य प्रयुद्धस्य^१ समन्ततः ॥ २३
 ते प्रयुद्धा मङ्गवीर्या ह्यन्योन्यमभिवीक्ष्य वै । संग्राममेवाभिमुखा ह्यभ्यवर्तन्त हृष्टवत् ॥ २४
 ततो दैवतसैन्याः संक्षोभः समजायत । तदक्षयं महासैन्यं दृष्ट्वा समरमूर्धनि ॥ २५
 ततो युद्धं समभवद्देवानवरक्षमाम् । घोरं तुमुलनिर्हादं नानाप्रहरणोद्यतम् ॥ २६
 एतस्मिन्नन्तरे शूरा राक्षसा घोरदर्शनाः । युद्धार्थं समवर्तन्त सचिवा रावणस्य ते ॥ २७
 मारीचश्च प्रहस्तश्च महापार्श्वमहोदरौ । अकम्पनो निकुम्भश्च शुकः सारण एव च ॥ २८
 सङ्हादो धूमकेतुश्च महादंष्ट्रो घटोदरः । जम्बुमाली महाह्लादो विरूपाक्षश्च राक्षसः ॥ २९
 मुसभो यज्ञकोपश्च दुर्मुखो दृपणः खरः । त्रिशिराः करवीराक्षः सूर्यगन्धुश्च राक्षसः ॥ ३०
 महाकायोऽतिक्रायश्च देवान्नकरनान्तकौ । पतैः सर्वैः परिवृतो महावीर्यो महाबलः ॥ ३१
 रावणस्यार्थकः सैन्यं मुमाली प्रविवेश ह । सदैवतगणान् सर्वान्नानाप्रहरणैः शितैः ॥ ३२
 व्यध्वंसयत् सुसंकुद्धो वायुर्जलचरानिव । तद्दैवतबलं राम हन्यमानं निशाचरैः ॥ ३३
 प्रणुजं सर्वतो दिग्भ्य सिंहनुन्ना मृगा इव । एतस्मिन्नन्तरं शूरो वसूनामष्टमो वसुः^१ ॥ ३४
 सावित्र इति निख्यातः प्रविवेश रणाजिरम् । सैन्यैः परिवृतो हृष्टो नानाप्रहरणोद्यतैः ॥ ३५
 त्रासयञ् शत्रुसैन्यानि सिंहः क्षुद्रमृगानिव । तथादित्यौ महावीर्यौ त्वष्टा पूषा च दंशितौ ॥३६
 निर्भर्यौ सह सैन्येन तदा प्राविशतां रणे । ततो युद्धं समभवत् सुराणां सह राक्षसैः ॥ ३७
 क्रुद्धानां रक्षसां कीर्तिं समरेष्वनिवर्तिनाम् । ततस्ते राक्षसाः सर्वं विबुधान् समरे स्थितान् ॥ ३९
 नानाप्रहरणैर्घोरैर्जघ्नुः शतमहस्रशः । देवाश्च राक्षसान् घोरान् महाबलपराक्रमान् ॥ ३९
 समरं विमलैः शस्त्रैरुपनिन्युर्यमक्षयम् । एतस्मिन्नन्तरं राम सुमाली नाम राक्षसः ॥ ४०
 नानाप्रहरणैः क्रुद्धस्तसैन्यं सोऽभ्यवर्तत । स दैवतबलं सर्वं नानाप्रहरणैः शितैः ॥ ४१
 व्यध्वंसयत् संक्रुद्धो वायुर्जलधरं यथा । ते महाबाणवर्षैश्च शूलप्रासैः सुदारुणैः ॥ ४२
 हन्यमानाः सुराः सर्वं न व्यतिष्ठन्त संहताः । ततो विद्राव्यमाणेषु दैवतेषु सुमालिना ॥ ४३
 वसूनामष्टमः क्रुद्धः सावित्रो वै व्यवस्थितः । संवृतः स्वैरथानीकैः प्रहरन्तं निशाचरम् ॥ ४४
 विक्रमेण महातेजा वारयामास संयुगे । ततस्तयोर्महायुद्धमभवद्रोमहर्षणम् ॥ ४५
 सुमालिनो वसोश्चैव समरेष्वनिवर्तिनोः । ततस्तस्य महाबाणैर्वसुना सुमहात्मना ॥ ४६
 निहतः पन्नगरथः क्षणेन विनिपातितः । हत्वा तु संयुगे तस्य रथं बाणशतैश्चितम् ॥ ४७
 गदां तस्य वधार्थाय वसुर्जग्राह पाणिना । ततः प्रगृह्य दीप्ताग्रां कालदण्डोपमां गदाम् ॥ ४८
 तां मूर्ध्नि पातयामास सावित्रो वै सुमालिनः । सा तस्योपरि चोल्काभा पतन्तीव बभौ गदा ॥
 इन्द्रप्रभुक्ता गर्जन्ती गिराविव महाशनिः । तस्य नैवास्थि न शिरो न मांसं ददृशे तदा ॥५०

गदया भस्मतां नीतं निहतस्य रणाजिरे । तं दृष्ट्वा निहतं संख्ये राक्षसास्ते समन्ततः ॥ ५१
व्यद्रवन् सहिताः सर्वे क्रोशमानाः परस्परम् । विद्राव्यमाणा वसुना राक्षसा नावतस्थिरे ॥५२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे सुमालिबधो नाम सप्तविंशः सर्गः

अष्टाविंशः सर्गः

जयन्तापवाहनम्

सुमालिनं हतं दृष्ट्वा वसुना भस्मसात्कृतम् । स्वसैन्यं विद्रुतं चापि लक्षयित्वादितं सुरैः ॥ १
ततः स बलवान् क्रुद्धो रावणस्य सुतस्तदा । निवर्त्य राक्षसान् सर्वान् मेघनादो व्यवस्थितः ॥
सुरथेनाग्निवर्णेन कामगेन महारथः । अभिदुद्राव सेनां तां वनान्यग्निरिव ज्वलन् ॥ ३
ततः प्रविशतन्तम्य विविधायुधधारिणः । विद्रुद्रुवुर्दिशः सर्वा दर्शनादेव देवताः ॥ ४
न बभूव तदा कश्चिद्युत्सोरम्य संमुखे । सर्वानाविभ्य वित्रमन्तांस्तनः शक्रोऽब्रवीत् सुरान् ॥ ५
न मेतव्यं न गन्तव्यं निवर्तध्वं रणे सुराः । एष गच्छति पुत्रो मे युद्धार्थमपराजितः ॥ ६
ततः शक्रसुतो देवो जयन्त इति विश्रुतः । रथेनाद्भुतकल्पेन संग्रामे सोऽभ्यवर्तन् ॥ ७
ततस्ते त्रिदशाः सर्वे परिवार्य शचीसुतम् । रावणस्य सुतं युद्धे समामाद्य प्रजग्निरे ॥ ८
तेषां युद्धं समभवत् सदृशं देवरक्षसाम् । महेन्द्रम्य च पुत्रस्य राक्षसेन्द्रसुतम्य च ॥ ९
ततो मातलिपुत्रे तु गोमुखे राक्षसात्मजः । सारथौ पातयामास शरान् कनकभूषणान् ॥ १०
शचीसुतश्चापि तथा जयन्तस्तम्य सारथिम् । तं चापि रावणिः क्रुद्धः समन्तात् प्रन्यविभ्यन् ॥
स हि क्रोधसमाविष्टो बली विम्फारितेक्षणः । रावणिः शक्रतनयं शरवर्षैरवाकिरत् ॥ १२
ततो नानाप्रहरणाञ्जितधारान् महस्रशः । पातयामास संक्रुद्धः सुरमैत्र्येषु रावणिः ॥ १३
शतघ्नीमुसलप्रासगदाखड्गप्रश्वधान् । महान्ति गिरिशृङ्गाणि पातयामास रावणिः ॥ १४
ततः प्रन्यथिता लोकाः संजज्ञे च तमो महत् । तम्य रावणपुत्रस्य शत्रुसैन्यानि निघ्नतः ॥ १५
ततस्तद्वैवतबलं समन्तात्तं शचीसुतम् । बहुप्रकारमम्बम्यमभवच्छरपीडितम् ॥ १६
नाप्यजानन्त चान्योन्यं रक्षो वा देवताथवा । तत्र तत्र विपर्यस्तं समन्तात् परिधावति ॥ १७
देवा देवान्निजधनुस्ते राक्षसा राक्षसांस्तथा । संभूढास्तमसाच्छन्ना व्यद्रवन्नपरे तदा ॥ १८
एतस्मिन्नन्तरे वीरः पुलोमा नाम वीर्यवान् । दैत्येन्द्रस्तेन संगृह्य शचीपुत्रोऽपवाहितः ॥ १९
संगृह्य तं तु दौहित्रं प्रविष्टः सागरं तदा । आर्यकः स हि तस्यासीत् ^१पुलोमा येन सा शची ॥
ज्ञात्वा प्रणाशं तु तदा जयन्तम्याथ देवताः । अप्रहृष्टास्ततः सर्वा व्यथिताः संप्रदुद्रुवुः ॥ २१
रावणिस्त्वथ संक्रुद्धो बलैः परिवृतः स्वकैः । अभ्यधावत देवांस्तान् मुमोच च महास्वनम् ॥
दृष्ट्वा प्रणाशं पुत्रस्य दैवतेषु च विद्रुतम् । मानलिं चाह देवेशो रथः समुपनीयताम् ॥ २३

स तु दिव्यो महाभीमः सज्ज एव महारथः । उपस्थितो मातलिना बाह्यमानो महाजवः ॥२४
ततो मेघा रथे तस्मिस्तडिद्धन्तो महाबलाः । अग्रतो वायुचपला नेदुः परमनिःस्वनाः ॥ २५
नानावाद्यानि वाद्यन्त गन्धर्वाश्च समाहिताः । ननृतुश्चाप्सरःसङ्घा निर्याते त्रिदशेश्वरे ॥ २६
रुद्रैर्वसुभिरादित्यैः साध्यैश्च समरुद्रणैः । वृतो नानाप्रहरणैर्निर्ययौ त्रिदशाधिपः ॥ २७
निर्गच्छतस्तु शक्रस्य परुषं पवनो ववौ । भास्करो निष्प्रभश्चासीन्महोल्काश्च प्रपेदिरे ॥ २८
एतस्मिन्नन्तरे वीरो दशग्रीवः प्रतापवान् । आरुरोह रथं दिव्यं निर्मितं विश्वकर्मणा ॥ २९
पन्नगैस्तु महाभोगैर्वेष्टितं रोमहर्षणैः । तेषां निःश्वासवातेन प्रदीप्तमिव संयुगे ॥ ३०
दैत्यैर्निशाचरैश्चैव स रथः परिवारितः । समराभिमुखो दैत्यो महेन्द्रं सोऽभ्यवर्तत ॥ ३१
पुत्रं तं वारयित्वा तु स्वयमेव व्यवस्थितः । सोऽपि युद्धाद्विनिष्क्रम्य रावणिः समुपाविशत् ॥
ततो युद्धं प्रवृत्तं तु सुराणां राक्षसैः सह । शम्भ्राणि वर्षनां घोरं मेघानामिव संयुगे ॥ ३३
कुम्भकर्णस्तु दुष्टात्मा नानाप्रहरणोद्यतः । नाज्ञायत तदा युद्धे सह केनाप्ययुध्यत ॥ ३४
दन्तैर्भुजाभ्यां पद्भ्यां च शक्तितोमरसायकैः । येन केनैव संबन्धस्ताडयामास वै सुरान् ॥ ३५
ततो रुद्रैर्महाघोरैः संगम्याथ निशाचरः । प्रयुद्धस्तैश्च संग्रामे क्षतः शस्त्रैर्निरन्तरम् ॥ ३६
बभौ शम्भ्राचितननुः कुम्भकर्णः क्षमन्नसृक् । विद्युत्तनितनिर्घोषो धारावानिव तोयदः^१ ॥ ३७
तत्तन्मद्राक्षसं सैन्यं प्रयुद्धं समरुद्रणैः । रणे विद्रावितं सर्वं नानाप्रहरणैः शितैः ॥ ३८
केचिद्विनिहताः कृत्ताश्चेष्टन्ति स्म महीतले । बाहनेष्ववसक्ताश्च स्थिता एवापरे रणे ॥ ३९
रथान्नागान् खगानुष्टान् पन्नगान्स्तुरगान् रणे । शिशुमारान् वराहांश्च पिशाचवदनांस्तथा ॥ ४०
तान् ममालिङ्ग्य बाहुभ्यां विष्टब्धाः केचिदुच्छ्रिताः । देवैस्तु शस्त्रसंभिन्ना मग्निरे च निशाचराः ॥
चित्रकर्म इवाभाति स तेषां ग्णसंप्लवः । निहतानां प्रमत्तानां राक्षसानां महीतले ॥ ४२
शोणितोदकनिष्यन्दकङ्कगृध्रममाकुला । प्रवृत्ता संयुगमुखे शस्त्रग्राहवती नदी ॥ ४३
एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धो दशग्रीवः प्रतापवान् । निरीक्ष्य तद्वलं कृत्स्नं दैवतैर्विनिपातितम् ॥ ४४
म तं प्रति विगाढ्याशु प्रवृद्धं सैन्यसागरम् । त्रिदशान् समरे निष्प्रवृत्तमेवाभ्यवर्तत ॥ ४५
आगाच्छक्रो महच्चापं विस्फार्य मुमहास्वनम् । यस्य विस्फारघोषेण स्वनन्ति स्म दिशो दश ॥
तद्विकृष्य महच्चापमिन्द्रो रावणमूर्धनि । निपातयामास शरान् पावकादित्यवर्चसः ॥ ४७
तथैव च महाबाहुर्दशग्रीवो व्यवस्थितः^२ । शक्रं कार्मुकविभ्रष्टैः शरवर्षैरवाकिरत् ॥ ४८
प्रयुध्यतोरथ तयोर्बाणवर्षैः समन्ततः । न ज्ञायते तदा किञ्चित् सर्वं हि तमसावृतम् ॥ ४९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे जयन्तापवाहनं नाम अष्टाविंशः सर्गः

१. राजन् युद्धं केनाभ्यपथत. ति. ।

३. निशाचरः ति. ।

२. इदं पथं ति. न दृश्यते ।

एकोनत्रिंशः सर्गः

वासवग्रहणम्

ततस्तमसि संजाते सर्वे ते देवराक्षसाः । अयुध्यन्त बलोन्मत्ताः सूदयन्तः परस्परम् ॥ १
 ततस्तु देवसैन्येन राक्षसानां बृहद्बलम् । दशांशं स्थापितं युद्धे शेषं नीतं यमक्षयम् ॥ २
 तस्मिंस्तु तामसे युद्धे सर्वे ते देवराक्षसाः । अन्योन्यं नाभ्यजानन्त युध्यमानाः परस्परम् ॥ ३
 इन्द्रश्च रावणश्चैव रावणिश्च महाबलः । तस्मिंस्तमोजालवृते मोहमीयुर्न ते त्रयः ॥ ४
 स तु दृष्ट्वा बलं सर्वं निहतं रावणः क्षणात् । क्रोधमभ्यागमत्तीव्रं महानादं च मुक्तवान् ॥ ५
 क्रोधात् सूतं च दुर्धर्षः स्यन्दनस्थमुवाच ह । परसैन्यस्य मध्येन यावदन्तो नयस्व माम् ॥ ६
 अद्यैतांस्त्रिदशान् सर्वान् विक्रमैः समरं स्वयम् । नानाशस्त्रैर्महाघोरैर्नयामि यमसादनम् ॥ ७
 अहमिन्द्रं वधिष्यामि धनदं वरुणं यमम् । त्रिदशान् विनिहत्याथ स्वयं स्थाभ्याम्यथोपरि ॥ ८
 विषादो न च कर्तव्यः शीघ्रं वाहय मे रथम् । द्विः ग्वलु त्वां ब्रवीम्यद्य यावदन्तो नयस्व माम् ॥
 अयं स नन्दनोद्देशो यत्र वर्तामहे वयम् । नय मामद्य तत्र त्वमुदयो यत्र पर्वतः ॥ १०
 तस्य तद्वचनं श्रुत्वा तुरंगान् स मनोजवान् । आदिदेशाथ शत्रूणां मध्येनैव च मारथिः ॥ ११
 तस्य तं निश्चयं ज्ञात्वा शक्रो देवेश्वरस्तदा । रथस्थः समगम्यांस्तान् देवान् वाक्यमथाब्रवीत् ॥
 सुराः शृणुन मद्राक्यं यत्तावन्मम रोचते । जीवन्नेव दशग्रीवः साधु रक्षो निगृह्यताम् ॥ १३
 एष ह्यतिबलः सैन्ये रथेन पवनौजसा । गमिष्यति प्रवृद्धोर्मिः सुमुद्र इव पर्वणि ॥ १४
 न ह्येष हन्तुं शक्योऽद्य वग्दानात् मुनिर्भयः । तद्ग्रीवाप्यामहे रक्षो यत्ता भवत संयुगे ॥ १५
 यथा बलौ निरुद्धे च त्रैलोक्यं भुज्यते मया । एवमेतस्य पापस्य निरोधो मम रोचते ॥ १६
 ततोऽन्यं देशमास्थाय शक्रः संत्यज्य रावणम् । अयुध्यन्त महागज राक्षसांश्चासयन् रणे ॥ १७
 उत्तरेण दशग्रीवः प्रविवेशानिवर्तकः । दक्षिणेन तु पार्श्वेन प्रविवेश शतक्रतुः ॥ १८
 ततः स योजनशतं प्रविष्टो राक्षसाधिपः । देवतानां बलं सर्वं शरवर्षैरवाकिरत् ॥ १९
 ततः शक्रो निरीक्ष्याथ प्रनष्टं तु स्वकं बलम् । न्यवर्तयदसंभ्रान्तः समावृत्य दशाननम् ॥ २०
 एतस्मिन्नन्तरं नादो मुक्तो दानवराक्षसैः । हा हता स्म इति भ्रष्टं दृष्ट्वा शक्रेण रावणम् ॥ २१
 ततो रथं समास्थाय रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । तत्सैन्यमतिसंकुद्धः प्रविवेश सुदारुणम् ॥ २२
 तां प्रविश्य मद्रामायां प्राप्तां गोपनिना पुरा । प्रविवेश सुसंरब्धमत्सैन्यं समभिद्रवत् ॥ २३
 स सर्वा देवनाभ्यस्तत्त्वा शक्रमेवाभ्यधावत । महेन्द्रश्च महातेजा नापश्यच्च मुतं रिपोः ॥ २४
 विमुक्तकवचस्तत्र वध्यमानोऽपि रावणिः । त्रिदशैः सुमहावीरैर्न चकार च किंचन ॥ २५
 स मार्तलं समायान्तं ताडयित्वा शरोत्तमैः । महेन्द्रं बाणवर्षेण भूय एवाभ्यवाकिरत् ॥ २६
 ततस्त्यक्त्वा रथं शक्रो विससर्ज च सारथिम् । ऐरावतं समारुह्य मृगयामास रावणिम् ॥ २७

स तत्र मायाबलवानदृश्योऽथान्तरिक्षगः । इन्द्रं मायापरिक्षिप्तं कृत्वा संप्राद्रवच्छरैः ॥ २८
स तं यथा परिश्रान्तमिन्द्रं जज्ञेऽथ रावणिः । तदैवं मायया बद्धा स्वसैन्यममितोऽनयत् ॥ २९
तं तु दृष्ट्वा बलात्तेन नीयमानं महारणात् । महेन्द्रममराः सर्वे किं नु स्यादित्यचिन्तयन् ॥ ३०
दृश्यते न स मायावी शक्रजित् समितिजयः । विद्यावानपि येनेन्द्रो मायया नीयते बलात् ॥
एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धाः सर्वे सुरगणास्तदा । रावणं विमुखीकृत्य शरवर्षैरवाकिरन् ॥ ३२
रावणस्तु समासाद्य आदित्यांश्च वसून्तथा । न शशाक स संग्रामे योद्धुं शत्रुभिरर्दितः ॥ ३३
स तं दृष्ट्वा परिम्लानं प्रहारैर्जर्जरूकनम् । रावणिः पितरं युद्धेऽदर्शनमथोऽब्रवीद्विदम् ॥ ३४
आगच्छ तात गच्छामो रणकर्ता निवर्तताम् । जितं नो विदितं तेऽस्तु स्वस्थो भव गतज्वरः ॥
अयं हि सुरसैन्यस्य त्रैलोक्यस्य च यः प्रभुः । स गृहीतो दैवबलाद्भ्रमदर्पाः सुराः कृताः ॥ ३६
यथेष्टं भुङ्क्ष्व लोकांस्त्रीन्निगृह्यारामिजसा । वृथा किं ते श्रमेणेह युद्धमद्य तु निष्फलम् ॥
ततस्ते दैवतगणा निवृत्ता रणकर्मणः । तच्छ्रुत्वा रावणेर्वाक्यं 'स्वस्थचेता बभूव ह ॥ ३८

अथ रणविगतज्वरः प्रभुर्विजयमवाप्य निशाचाराधिपः ।

स्वभवनममितो जगाम हृष्टः स्वसुतमवाप्य च वाक्यमब्रवीत् ॥ ३९

अतिबलसदृशैः पराक्रमैस्तैर्मम कुलमानविवर्धनं कृतम् ।

यद्यमनुल्यबलस्त्वयाद्य वै त्रिदशपतिस्त्रिदशश्च निर्जिनाः ॥ ४०

नय रथमधिरोप्य वासवं नगरमितो व्रज मेनया वृत्तम्वम् ।

अहमपि तव गच्छन्तो द्रुतं सह सचिवैरनुशामि पृष्ठतः ॥ ४१

अथ स बलवृतः सवाहनस्त्रिदशपतिं परिगृह्य रावणिः ।

स्वभवनमभिगम्य वीर्यवान् कृतसमरान् विमसर्ज राक्षसान् ॥ ४२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वान्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे वासवग्रहणं नाम एकोनत्रिंशः सर्गः

त्रिंशः सर्गः

इन्द्रपराजयकारणकथनम्

जिते महेन्द्रेऽतिबले रावणस्य सुतेन वै । प्रजापतिं पुस्कृत्य ययुर्लकां सुरास्तदा ॥ १

१. शक्रहीनाः सुरा गताः ति. ।

२. तान्बिस्तृज्य तदा रक्षो महेन्द्रं पाकशासनम् । बबन्ध नगरद्वारि मध्ये क्रीडन्न निर्वृतः ॥
इति च. प्रक्षिप्तम् ।

३. प्रजापतिं सुराः सर्वे गताः परमदुःखिताः । भगवन्पुरुहूतोऽयं निगृह्यतो भवद्वारात् ॥

राक्षसेन्द्रं सुरैः सर्वैः अवध्यं कृतवानसि । महेक्षरेण पुत्रस्य वरा दत्ता महात्मनः ॥

किं करोतु सुरेन्द्रस्तं मायया बलवत्तरम् । सुराश्च सर्वे लोकेश न जयन्ति भवद्वारात् ॥

तस्मात्त्वमेव देवेन्द्रं मोचयस्व महाद्युते । अद्यप्रमृति लोकेश स्वविक्रमबलोदितः ॥

इति विज्ञाप्य भावज्ञाः प्रणिपत्य प्रसाद्य च । इति च. प्रक्षिप्तम् ।

तत्र रावणमासाद्य पुत्रभ्रातृभिरावृतम् । अब्रवीद्भगने तिष्ठन् सामपूर्वं प्रजापतिः ॥ २
 वत्स रावण तुष्टोऽस्मि पुत्रस्य तव संयुगे । अहोऽस्य विक्रमौदार्यं तव तुल्योऽधिकोऽपि वा ॥
 जितं हि भवता सर्वं त्रैलोक्यं स्वेन तेजसा । कृता प्रतिज्ञा सफला प्रीतोऽस्मि स्वसुतेन वै ॥
 अयं च पुत्रोऽतिबलस्तव रावण वीर्यवान् । जगतीन्द्रजितित्येव परिख्यातो भविष्यति ॥ ५
 बलवान् दुर्जयश्चैव भविष्यत्येव राक्षसः । यं समाश्रित्य ते राजन् स्थापितास्त्रिदश वशे ॥ ६
 तन्मुच्यतां महाबाहो महेन्द्रः पाकशासनः । किं चास्य मोक्षणार्थाय प्रयच्छन्तु दिवोकसः ॥
 अथाब्रवीन्महातेजा इन्द्रजित समितिजयः । अमरत्वमहं देव वृणे यद्येष मुच्यते ॥ ८
 चतुष्पदां खेचरणामन्येषां च महौजसाम् । वृक्षगुल्मक्षुपलतातृणोपलमहीभृताम् ॥ ९
 सर्वेऽपि जन्तवोऽन्योन्यं भेतव्ये सति बिभ्यति । अतोऽत्र लोके सर्वेषां सर्वस्माच्च भवेद्भयम् ॥
 ततोऽब्रवीन्महातेजा मेघनादं प्रजापतिः । नास्ति सर्वाभरत्वं हि कस्यचित् प्राणिनो भुवि ॥
 चतुष्पदः पक्षिणश्च भूतानां वा महौजसाम् । श्रुत्वा पितामहेनोक्तमिन्द्रजित प्रभुणाव्ययम् ॥
 अथाब्रवीत् म तत्रमथं मेघनादो महाबलः । श्रूयतां वा भवेत् सिद्धिः शतक्रतुविमोक्षणे ॥ १३
 ममेष्टं नित्यशो ह्ययैर्मन्त्रैः संपूज्य पावकम् । संग्राममवतर्तुं च शत्रुनिर्जयकाङ्क्षिणः ॥ १४
 अश्वयुक्तो रथो मह्यमुत्तिष्ठेत्तु विभावसोः । तत्स्थस्यामरता स्यान्मे षष्ठं मे निश्चयो वर ॥ १५
 तस्मिन् यद्यसमाप्ते च जप्यहोमे विभावसौ । युज्येयं देव संग्रामे तदा मे स्याद्विनाशनम् ॥
 सर्वो हि तपसा देव वृणोत्यमरतां पुमान् । विक्रमेण मया त्वेत्परत्वं प्रवर्तितम् ॥ १७
 एवमस्त्विति तं चाह वाक्यं देवः पितामहः । मुक्तश्चेन्द्रजिता शक्रो गताश्च त्रिदिवं सुगः ॥
 एतस्मिन्नन्तरे राम दीनो भ्रष्टाम्बरद्युतिः^१ । इन्द्रश्चिन्तापरीतात्मा ध्यानतत्परतां गतः ॥ १९
 तं तु दृष्ट्वा तथाभूतं प्राह देवः प्रजापतिः । शतक्रनो किमु पुरा करोति स मुदुष्करम् ॥ २०
 अमरेन्द्र मया बह्व्यः प्रजाः सृष्टास्तदा प्रभो । एकवर्णाः समाभाषा एकरूपाश्च सर्वशः ॥ २१
 तासां नास्ति विशेषो हि दर्शने लक्षणेऽपि वा । ततोऽहमेकमग्रमनास्ताः प्रजाः पर्यचिन्तयम् ॥
 सोऽहं तासां विशेषार्थं स्त्रियमेकां विनिर्ममे । यद्यत् प्रजानां प्रत्यङ्गं विशिष्टं तत्तदुद्धृतम् ॥
 ततो मया रूपगुणैरहल्या स्त्री विनिर्मिता । हलं नामेह वैरूप्यं हल्यं तत्प्रभवं भवेत् ॥ २४
 यस्मान्न विद्यते हल्यं तेनाहल्येति विश्रुता । अहल्येति मया शक्र तस्या नाम प्रवर्तितम् ॥
 निर्मितायां च देवेन्द्र तस्यां नार्यां सुरर्षभ । भविष्यतीति कस्यैषा मम चिन्ता ततोऽभवत् ॥
 त्वं तु शक्र तदा नारी जानीषे मनसा प्रभो । स्थानाधिकतया पत्नी ममैषेति पुरंदर ॥ २७
 सा मया न्यासभूता तु गौतमस्य महात्मनः । न्यस्ता बहूनि वर्षाणि तेन निर्यातिता च ह ॥
 ततस्तस्य परिज्ञाय महास्थैर्यं महामुनेः । ज्ञात्वा तपसि सिद्धिं च पत्न्यर्थं स्पृशिता तदा ॥ २९
 स तथा सह धर्मात्मा रमते स महामुनिः । आसन्निराशा देवान्तु गौतमे दत्तया तया ॥ ३०
 संक्रुद्धस्त्वं हि धर्मात्मन् गत्वा तस्याश्रमं मुनेः । दृष्ट्वांश्च तदा तां स्त्रीं दीप्तामग्निशिखामिव ॥

सा त्वया धर्षिता शक्र कामार्तेन समन्युना । दृष्टस्त्वं च तदा तेन ह्याश्रमे परमर्षिणा ॥ ३२
ततः क्रुद्धेन तेनासि शसः परमतेजसा । गतोऽसि येन देवेन्द्र दशाभागविपर्ययम् ॥ ३३
यस्मान्मे धर्षिता पत्नी त्वया वासव निर्भयम् । तस्मात्त्वं समरे राजञ्शत्रुहस्तं गमिष्यसि ॥ ३४
अयं तु भावो दुर्बुद्धे यस्त्वयेह प्रवर्तितः । मानुषेष्वपि लोकेषु भविष्यति न संशयः ॥ ३५
तत्रार्धं तस्य यः कर्ता त्वय्यर्धं निपतिष्यति । न च ते स्थावरं स्थानं भविष्यति न संशयः ॥
यश्च यश्च सुरेन्द्रः स्याद्भ्रुवः स न भविष्यति । ण्ष शापो मया मुक्त इत्यसौ त्वां तदाब्रवीत् ॥
तां तु भार्यां सुनिर्भर्त्यं सोऽब्रवीत् सुमहातपाः । दुर्विनीते विनिध्वंम ममाश्रमसमीपतः ॥
रूपयौवनसंपन्ना यस्मात्त्वमनवस्थिता । तस्माद्रूपवती लोके न त्वमेका भविष्यसि ॥ ३७
रूपं च ते प्रजाः सर्वा गमिष्यन्ति न संशयः । यत्तदेकं समाश्रित्य विभ्रमोऽयमुपस्थितः ॥ ४०
तदाप्रभृति भूयिष्ठं प्रजा रूपसमन्विताः । सा तं प्रसादयामाम महर्षिं गौतमं तदा ॥ ४१
अज्ञानाद्धर्षिता नाथ त्वद्रूपेण दिवोकसा । न कामकाराद्विप्रर्षे प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ ४२
अहज्यया त्वेवमुक्तः प्रत्युवाच स गौतमः । उत्पत्स्यति महातेजा इक्ष्वाकूणां महारथः ॥ ४३
रामो नाम श्रुतो लोके वनं चाप्युपयाम्यति । ब्राह्मणार्थे महाबाहुर्विष्णुर्मानुषविग्रहः ॥ ४४
तं द्रक्ष्यसि यदा भद्र ततः पूता भविष्यसि । स हि पावयितुं शक्तस्त्वया यद्दुष्कृतं कृतम् ॥
तम्यातिथ्यं च कृत्वा वै मत्समीपं गमिष्यसि । वत्स्यसि त्वं मया मार्धं तदा हि वरवर्णिनि ॥
एवमुत्तवा म विप्रर्षिराजगाम स्वमाश्रमम् । तपश्चचार सुमहत् सा पत्नी ब्रह्मवादिनः ॥ ४७
शापोत्मर्गाद्धि तम्येदं मुनेः सर्वमुपस्थितम् । तत्सग त्वं महाबाहो दुष्कृतं यत्त्वया कृतम् ॥
तेन त्वं ग्रहणं शत्रोर्यातो नान्येन वामव । शीघ्रं वै यज यज्ञं त्वं वैष्णवं सुसमाहितः ॥ ४९
पावितमतेन यज्ञेन यास्यसे त्रिदिवं ततः । पुत्रश्च तव देवेन्द्र न विनष्टो महारणे ॥ ५०
नीतः सन्निहितश्चैव आर्यकेण महोदधौ । एतच्छ्रुत्वा महेन्द्रस्तु यज्ञमिष्ट्वा च वैष्णवम् ॥ ५१
पुनस्त्रिदिवमाक्रामदन्वशामच्च देवराट् । एतदिन्द्रजितो नाम बलं यत् कीर्तितं मया ॥ ५२
निर्जितस्तेन देवेन्द्रः प्राणिनोऽन्ये तु किं पुनः । आश्चर्यमिति रामश्च लक्ष्मणश्चाब्रवीत्तदा ॥
अगस्त्यवचनं श्रुत्वा वानरा राक्षसास्तदा । विभीषणस्तु रामस्य पार्श्वस्थो वाक्यमब्रवीत् ॥ ५४
आश्चर्यं स्मारितोऽस्म्यद्य यत्तद्दृष्टं पुरातनम् । अगस्त्यं त्वब्रवीद्रामः सत्यमेतच्छ्रुतं च मे ॥
एवं राम समुद्भूतो रावणो लोककण्टकः । सपुत्रो येन संग्रामे जितः शक्रः सुरेश्वरः ॥ ५६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे इन्द्रपराजयकारणकथनं नाम त्रिंशः सर्गः

एकत्रिंशः सर्गः

रावणनर्मदावगाहः

ततो रामो महातेजा विस्मयात् पुनरेव हि । उवाच प्रणतो वाक्यमगस्त्यमृषिसत्तमम् ॥ १

भगवन् राक्षसः क्रूरो यदाप्रभृति मेदिनीम् । पर्यटत् किं तदा लोकाः शून्या आसन् द्विजोत्तम ॥
 राजा वा राजमात्रो वा किं तदा नात्र कश्चन । धर्षणं येन न प्राप्तो रावणो राक्षसेश्वरः ॥ ३
 उताहो हतवीर्यास्ते बभूवुः पृथिवीक्षितः । बहिष्कृता वरास्त्रैश्च बहवो निर्जिता नृपाः ॥ ४
 राघवस्य वचः श्रुत्वा ह्यगस्त्यो भगवानृषिः । उवाच रामं प्रहसन् पितामह इवेश्वरम् ॥ ५
 इत्येवं बाधमानस्तु पार्थिवान् पार्थिवर्षभ । चचार रावणो राम पृथिवीं पृथिवीपते ॥ ६
 ततो माहिष्मतीं नाम पुरीं स्वर्गपुरीप्रभाम् । संप्राप्तो यत्र सांनिध्यं सदासीद्भसुरेतसः ॥ ७
 तुल्य आसीन्नृपस्तस्य प्रभावाद्वसुरेतसः । अर्जुनो नाम यत्राम्निः शरकुण्डेशयः^१ सदा ॥ ८
 यमेव दिवसं सोऽथ हैहयाधिपतिर्वली । अर्जुनो नर्मदां रन्तुं गतः स्त्रीभिः सहेश्वरः ॥ ९
 तमेव दिवसं सोऽथ रावणस्तत्र आगतः । रावणो राक्षसेन्द्रस्तु तस्यामात्यानपृच्छत ॥ १०
 कार्जुनो नृपतिः शीघ्रं सम्यगाग्यातुमर्हथ । रावणोऽहमनुप्राप्तो युद्धेऽप्यनुर्वरेण ह ॥ ११
 ममागमनमप्यग्रे युष्माभिः संनिवेद्यताम् । इत्येवं रावणोक्तास्ते अमात्याः सुविपश्चितः ॥ १२
 अब्रुवन् राक्षसपतिमसान्निध्यं महीपतेः । श्रुत्वा विश्रवसः पुत्रः पौराणामर्जुनं गतम् १३
 अपसृत्यागतो विन्ध्यं हिमवत्सन्निभं गिरिम् । स तमभ्रमिवाविष्टमुद्गान्नामिव मेदिनीम् ॥ १४
 अपश्यद्रावणो विन्ध्यमालिम्बन्तमिवाम्बरम् । सहस्रशिवरोपेनं सिंहाभ्युपतकन्दरम् ॥ १५
 प्रपातपतितैस्तोयैः सादृहासमिवाम्बुधिम्^२ । देवदानवगन्धर्वैः माष्मरोगणकिंनरैः ॥ १६
^३सखीभिः क्रीडमानैश्च स्वर्गभूतं महोच्छ्रयम् । नदीभिः स्यन्दमानाभिः स्फाटिकप्रतिमं जलम् ॥
 फणाभिश्चलजिह्वाभिरनन्नमिव विष्टितम् । उत्क्रामन्तं दरीमन्तं हिमवत्सन्निभं गिरिम् ॥ १८
 पश्यमानस्तनो विन्ध्यं रावणो नर्मदां ययौ । चलोपलदलां पुण्यां पश्चिमोर्दधिगामिनीम् ॥ १९
 महिषैः सुमरैः सिंहैः शार्दूलक्षगजात्तमैः । उष्णाभितप्तैर्मृगपैः संक्षोभितजलाशयाम् ॥ २०
 चक्रवाकैः सकारण्डैः सहस्रजलकुक्कुटैः । सारसैश्च सदा मत्तैः मुकुत्रद्भिः समावृतम् ॥ २१
 फुलद्रुमकृतोत्तंसां चक्रवाकयुगस्तनीम् । विन्तीर्णपुलिनश्राणां हंसावलिसुमेग्वलाम् ॥ २२
 पुष्परेण्वनुलिताङ्गी जलफेनामलांशुकाम् । जलावगाहसंस्पर्शां फुल्लोत्पलशुभेक्षणाम् ॥ २३
 पुष्पकादवरुद्धाशु नर्मदां सरिनां वराम् । इष्टामिव वगं नारीमचगाह्य दशाननः ॥ २४
 स तस्याः पुलिने रम्ये नानामुनिनिपेविते । उपोपविष्टैः सचिवैः सार्धं राक्षसपुङ्गवः ॥ २५
 प्रख्याय नर्मदां चाथ गङ्गेयमिति रावणः । नर्मदादर्शजं हर्षमामवान् राक्षसाधिपः ॥ २६
 ततः सलीलं प्रहसन् रावणो राक्षसेश्वरः^३ । उवाच सचिवांस्तत्र प्रहस्तशुकसारणान्^४ ॥ २७
 एष रश्मिसहस्रेण जगत्कृत्येव काञ्चनम् । तीक्ष्णतापकरः सूर्यो नभसोऽर्धं समाश्रितः ॥ २८
 मामासीनं विदित्वेह चन्द्रायति दिवाकरः । नर्मदाजलशीतश्च सुगन्धिः श्रमनाशनः ॥ २९

१. अभिः शरस्तृत कुण्डे शत्रूणां अभि-

२. स्वस्त्रीभिः ति. ।

३. सारार्थं नित्यं सन्निहितो वर्तते इत्याशयः ।

४. इदमर्धम् च. ति. नास्ति ।

१. अम्बुभिः ति. ।

४. सलीलं शुकसारणौ च, ति. ।

मद्भयादनिलोऽप्यत्र वात्येष सुसमाहितः । इयं चापि सरिच्छ्रेष्ठा नर्मदा नर्मवर्धिनी ॥ ३०
 नक्रमीनविहङ्गोर्मिः सभयेवाङ्गना स्थिता । तद्भवन्तः क्षणाः शस्त्रैर्नृपैरिन्द्रसमैर्युधि ॥ ३१
 चन्दनस्य रसेनेव रुधिरेण समुक्षिताः । ते यूयमवगाहध्वं नर्मदां शर्मदां शुभाम् ॥ ३२
 महापद्ममुखा मत्ता गङ्गामिव महागजाः । अस्यां स्नात्वा महानद्यां पाप्मानं विप्रमोक्षयथ ॥ ३३
 अहमप्यद्य पुलिने शरदिन्दुसमप्रभे । पुष्पोपहारं जनकैः करिष्यामि कपर्दिनः ॥ ३४
 रावणेनैवमुक्तास्तु प्रहस्तशुकसाग्णाः । समहोदरधूम्राक्षा नर्मदां विजगाहिरैः ॥ ३५
 राक्षसेन्द्रगजैस्तेस्तु क्षोभिता नर्मदा नदी । वामनाञ्जनपद्माद्यैर्गङ्गा इव महागजैः ॥ ३६
 ततस्ते राक्षसाः स्नात्वा नर्मदायां महाबलाः । उत्तीर्य पुष्पाण्याजहुर्बन्धुर्थं रावणस्य तु ॥ ३७
 नर्मदापुलिने हृद्ये शुभ्राभ्रसदृशप्रभे । राक्षसैस्तु मुहूर्तेन कृतः पुष्पमयो गिरिः ॥ ३८
 पुष्पेषूपहृतेष्वेवं रावणो राक्षसेश्वरः । अवतीर्णो नदी स्नातुं गङ्गामिव महागजः ॥ ३९
 तत्र स्नात्वा च विधिवज्जप्त्वा जप्यमनुत्तमम् । नर्मदासलिलात्तस्मादुत्तार स रावणः ॥ ४०
 तत्र क्लिन्नाम्बरं त्यक्त्वा शुक्लवभ्रसमावृतम् । रावणं प्राञ्जलिं यान्तमन्वयुः सर्वराक्षसाः ॥ ४१
 तद्गतीवशमापन्ना मूर्तिमन्त इवाचलाः । यत्र यत्र च याति स्म रावणो राक्षसेश्वरः ॥ ४२
 जाम्बूनदमयं लिङ्गं तत्र तत्र स्म नीयते । वालुकावेदिमध्ये तु तल्लिङ्गं स्थाप्य रावणः ॥ ४३
 अर्चयामास गन्धैश्च पुष्पैश्चामृतगन्धिभिः ॥

ततः सनामार्तिहरं परं वरं वरप्रदं चन्द्रमयम्बूषणम् ।

समर्चयित्वा स निशाचरो जगौ प्रमार्थं हम्नान् प्रननर्त चाग्रतः ॥ ४४

इत्यर्पं श्रोमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकण्ठे रावणनर्मदावगाहो नाम एकात्रिंशः सर्गः

द्वात्रिंशः सर्गः

रावणग्रहणम्

नर्मदापुलिने यत्र राक्षसेन्द्रः सुदारुणः । पुष्पोपहारं कुरुते तस्माद्देशाददूरतः ॥ १
 अर्जुनो जयतां श्रेष्ठो माहिष्मत्या पतिः प्रभुः । क्रीडते सह नारीभिर्नर्मदातोयमाश्रिताः ॥ २
 तासां मध्यगतो राजा रराज च तदार्जुनः । करेणूनां सहस्रस्य मध्यस्थ इव कुञ्जरः ॥ ३
 जिज्ञासुः स तु बाहूनां सहस्रभ्योत्तमं बलम् । रुरोध नर्मदावेगं बाहुभिर्बहुभिर्वृतः ॥ ४
 कार्तवीर्यभुजासक्तं तज्जलं प्राप्य निर्मलम् । कूलोपहारं कुर्वाणं प्रतिश्रोतः प्रधावति ॥ ५
 समीननक्रमकरः सपुष्पकुशसंस्तरः । स नर्मदाभ्रसो वेगः प्रावृट्काल इवावभौ ॥ ६
 स वेगः कार्तवीर्येण संप्रेषित इवाभ्रसः । पुष्पोपहारं सकलं रावणस्य जहार ह ॥ ७
 रावणोऽर्धसमाप्तं तमुत्सृज्य नियमं तदा । नर्मदां पश्यते कान्तां प्रतिकृत्वा यथा प्रियाम् ॥ ८

पश्चिमेन तु तं दृष्ट्वा सागरोद्गारसंनिभम् । वर्धन्तमम्भसो वेगं पूर्वामाशां प्रविश्य तु ॥ ९
 ततोऽनुद्धान्तशकुनां स्वभावोपरमे स्थिताम् । निर्विकाराङ्गनाभासामपश्यद्रावणो नदीम् ॥ १०
 सव्येतरकराङ्गुल्या सशब्दं च दशाननः । वेगप्रभवमन्वेष्टुं सोऽदिशच्छुकसारणौ ॥ ११
 तौ तु रावणसंदिष्टौ भ्रातरौ शुकसारणौ । व्योमान्तरगतौ वीरौ प्रस्थितौ पश्चिमोन्मुखौ ॥ १२
 अर्धयोजनमात्रं तु गत्वा तौ रजनीचरौ । पश्येतां पुरुषं तोये क्रीडन्तं सहयोषितम् ॥ १३
 बृहत्सालप्रतीकाशं तोयव्याकुलमूर्धजम् । मदरक्तान्ननयनं मदव्याकुलतेजसम् ॥ १४
 नदीं बाहुसहस्रेण रुन्धन्तमरिर्मर्दनम् । गिरिं पादसहस्रेण रुन्धन्तमिव मेदिनीम् ॥ १५
 बालानां वरनारीणां सहस्रेण समावृतम् । समदानां करेणूनां सहस्रेणैव कुञ्जरम् ॥ १६
 तमद्भुततमं दृष्ट्वा राक्षसौ शुकसारणौ । संनिवृत्तावुपागम्य रावणं तमथोचतुः ॥ १७
 बृहत्सालप्रतीकाशः कोऽप्यसौ राक्षसेश्वर । नर्मदां रोधवद्बुद्धा क्रीडापयति योषितः ॥ १८
 तेन बाहुसहस्रेण संनिरुद्धजला नदी । सागरोद्गारसंकाशानुद्गारान् मृजते मुहुः ॥ १९
 इत्येवं भाषमाणौ तौ निगम्य शुकसारणौ । गवणोऽर्जुन इत्युत्त्वा प्रयथौ युद्धलालसः ॥ २०
 अर्जुनाभिमुखे तस्मिन् रावणे राक्षसाधिपे । चण्डः प्रवार्ति पवनः सनादः सरजास्तदा ॥ २१
 सकृदेव कृतो रावः सरक्तः प्रेषितो घनैः । महोदग्महापार्श्वधृष्ट्राक्षशुकमार्गैः ॥ २२
 संवृतो राक्षसेन्द्रस्तु तत्रागाद्यत्र चार्जुनः । अदीर्घणैव कालेन स तदा राक्षसो बली ॥ २३
 तं नर्मदाहदं भीममाजगामान्ननप्रभः । स तत्र स्त्रीपरिवृतं वामिनाभिरिव द्विपम् ॥ २४
 नरेन्द्रं पश्यते राजा राक्षसानां तदार्जुनम् । स रोपाद्रक्तनयनो राक्षसेन्द्रो बलोद्धतः ॥ २५
 इत्येवमर्जुनामात्यानाह गम्भीरया गिरा । अमान्याः क्षिप्रमारुपान् हृद्यम्य नृपस्य वै ॥ २६
 युद्धार्थी समनुप्राप्तो रावणो नाम राक्षसः । रावणस्य वचः श्रुत्वा मन्त्रिणांऽश्वार्जुनस्य ते ॥ २७
 उत्तम्युः सायुधास्त्रैश्च रावणं वाक्यमब्रुवन् । युद्धस्य कालो विज्ञानैः साधु भोः साधु रावण ॥
 यः क्षीवं स्त्रीवृतं चैव योद्धुमुत्तमहते नृपम् । स्त्रीसमक्षं कथं यत्तद्योद्धुमुत्तमहसेऽर्जुनम् ॥ २९
 वैसितामध्यगं मत्तं शार्दूल इव कुञ्जरम् । क्षमस्वाद्य दशग्रीव चोप्यन्तां शर्वरी त्वया ॥ ३०
 युद्धे श्रद्धा च यद्यस्मि श्वस्तात् समरेऽर्जुनम् । यद्यद्यास्मि मतिर्योद्धुं युद्धतृष्णासमावृता ॥ ३१
 निहत्यास्मांस्तनो युद्धमर्जुनेनोपयाम्यसि । तन्मने रावणामात्यैरमात्याः पार्थिवस्य तु ॥ ३२
 सूदिनाश्चापि ते युद्धे भक्षिनाश्च बुभुक्षितैः । ततो हलहलाशब्दो नर्मदातीर आबभौ ॥ ३३
 अर्जुनस्यानुयातृणां रावणस्य च मन्त्रिणाम् । इपुभिस्तोमरैः शूलैस्त्रिशूलैर्वज्रकर्षणैः ॥ ३४
 सरावणानर्दयन्तः ममन्तात् समभिद्रुताः । हैहयाधिपयोधानां वेग आसीत् सुदारुणः ॥ ३५

१. अपश्यतां इत्यर्थः ।

२. अर्जुनमिति, उपयाम्यसीत्युत्तरेणान्वयः ।

३. सायुधास्तं. ति ।

४. युद्धकालो न विज्ञातः ग. घ. । विज्ञेयः च. । वृत् । ति. ।

५. स्त्रीसमक्षगत यत्त्वम् पुना. ।

६. इदमर्थं ति. नास्ति ।

७. यदि वापि त्वरा तुभ्यं युद्धतृष्णासमा-

सनक्रमीनमकरसमुद्रस्येव निखनः । रावणस्य तु तेऽमात्याः प्रहस्तशुकसारणाः ॥	३६
कार्तवीर्यबलं क्रुद्धा निर्दहन्ति म्म तेजसा । अर्जुनाय तु तत् कर्म रावणस्य समन्त्रिणः ॥३७	३७
क्रीडमानाय कथितं पुरुषैर्द्वाररक्षिभिः । श्रुत्वा न भेतव्यमिति म्त्रीजनं तं ततोऽर्जुनः ॥	३८
उत्तार जलात्सम्पाद्गङ्गातोयादिवाञ्जनः । क्रोधदूषितनेत्रस्तु स ततोऽर्जुनपावकः ॥	३९
प्रज्ज्वाल महाघोरो युगान्त इव पावकः । स तूर्णनरमादाय वरहेमाङ्गदो गदाम् ॥	४०
अभिदुद्राव रक्षांसि तमांसीव दिवाकरः । बाहुविक्षेपकरणां समुद्यम्य महागदाम् ॥	४१
गारुडं वेगमास्थाय चापपातैव सोऽर्जुनः । तस्य मार्गं समारुध्य विन्ध्योऽर्कस्येव पर्वतः ॥	४२
स्थितो विन्ध्य इवाकम्प्यः प्रहस्तो मुसलायुधः । ततोऽस्य मुसलं घोरं लोहबद्धं महोद्धतः ॥	४३
प्रहस्त प्रेषयन् क्रुद्धो रगम च यथाम्बुदः । तम्याग्रे मुसलस्याग्निरशोकापीडसंनिभः ॥	४४
प्रहस्तकरमुक्तस्य बभूव प्रदहन्निव । अथायान्नं तु मुसलं कार्तवीर्यस्तदार्युनः ॥	४५
निपुणं वञ्चयामास सगदोऽगदविक्रमः । ततस्तमभिदुद्राव प्रहस्तं हैहयाधिपः ॥	४६
श्रामयाणो गदां गुर्वीं पञ्चबाहुशतोच्छ्रयाम् । तथाहतोऽतिवेगेन प्रहस्तो गदया तदा ॥	४७
निपपात हतः शैलो वज्रिवज्रहतो यथा । प्रहस्तं पतिनं दृष्ट्वा मारीचशुकसारणाः ॥	४८
समहोदग्ध्राम्राक्षा ह्यपस्पृष्टा ग्णाजिगत । अपक्रान्तेष्वमात्येषु प्रहस्ते विनिपातिते ॥	४९
रावणोऽभ्यद्रवतूर्णमर्जुनं नृपमत्तमम् । सहस्रबाहोस्तद्युद्धं विंशद्बाहोश्च दारुणम् ॥	५०
नृपगक्षमयोस्तत्र चारब्धं रोमहर्षणम् । सागराविव संरब्धौ चलन्मुलाविवाचलौ ॥	५१
तेजोयुक्ताविवादित्यौ प्रदहन्नाविवानलौ । बलान्नतौ यथा नागौ वासिनार्थे यथा वृषौ ॥	५२
मेघाविव विनर्दन्तौ मिहाविव बलोत्कटौ । रुद्रकालाविव क्रुद्धौ तदा तौ राक्षसार्जुनौ ॥	५३
परस्परं गदाभ्यां तौ ताडयामासतुर्भृशम् । वज्रप्रहागनचला यथा घोरान् विषेहिरे ॥	५४
गदाप्रहारान्तौ तत्र सेहाते नगराक्षसौ । यथाग्निरवेभ्यस्तु जायतेऽथ प्रतिश्रुतिः ॥	५५
तथा तयोर्गदापांथैर्दिशः सर्वाः प्रतिश्रुताः । अर्जुनस्य गदा सा तु पात्यमानाहितोरसि ॥	५६
काञ्चनाभं नमश्चक्रे विद्युत्सौदामिनी यथा । तथैव रावणेनापि पात्यमाना मुहुर्मुहुः ॥	५७
अर्जुनोऽसि निर्भाति गदोल्केव महागिरौ । नार्जुनः खंदमायाति न राक्षसगणेश्वरः ॥	५८
इदमासीत्तयोर्युद्धं यथा पूर्वं बलीन्द्रयोः । शृङ्गैर्महर्षभौ यद्वदन्ताग्रैरिव कुञ्चरौ ॥	५९
परस्परं तौ निघ्नन्तौ नरराक्षससत्तमौ । ततोऽर्जुनेन क्रुद्धेन सर्वप्राणेन सा गदा ॥	६०
स्तनयोरन्तरे मुक्ता रावणस्य महोरसि । वरदानकृत्तत्राणे सा गदा रावणोरसि ॥	६१
दुर्बलेन यथावेगं द्विधा भूत्वापतत् क्षितौ । स त्वर्जुनप्रमुक्तेन गदापातेन रावणः ॥	६२
अपासर्पद्धनुर्मात्रं निषसाद च निघ्नन् । स विह्वलं तदालक्ष्य दशग्रीवं ततोऽर्जुनः ॥	६३
सहस्रोत्पत्य जग्राह गरुत्मानिव पन्नगम् । स तं बाहुसहस्रेण बलाद्गृह्य दशाननम् ॥	६४
बबन्ध बलवान् राजा बलिं नारायणो यथा । बन्धमाने दशग्रीवे सिद्धचारणदेवताः ॥	६५

१साध्वीति वादिनः पुष्पैः किरन्त्यर्जुनमूर्धनि । व्याघ्रो मृगमिवादाय मृगराडिव दन्तिनम् ॥
 ननाद हैहयो राजा हर्षादम्बुदवन्मुहुः । प्रहस्तस्तु समाश्वस्तो दृष्ट्वा बद्धं दशाननम् ॥ ६७
 सह तै राक्षसैः क्रुद्धश्चाभिदुद्राव पार्थिवम् । नक्तंचराणां वेगस्तु तेषामपाततां बभौ ॥ ६८
 उद्धृत आतपापाये पयोदानामिवाम्बुधौ । मुञ्च मुञ्चेति भाषन्तस्तिष्ठ तिष्ठेति चासकृत् ॥ ६९
 मुसलानि सशूलानि ह्युत्ससर्जुस्तदार्जुने । अप्राप्तान्येव तान्यागु असंभ्रान्तस्तदार्जुनः ॥ ७०
 आयुधान्यमरारीणां जग्राहारिनिषूदनः । नतस्तैरेव रक्षांसि दुर्धरैः प्रवगयुधैः ॥ ७१
 भित्त्वा विद्रावयामास वायुरम्बुधरानिव । गक्षसांस्त्रासयित्वा तु कार्तवीर्योर्जुनस्तदा ॥ ७२
 रावणं गृह्य नगरं प्रविवेश सुहृद्भृतः ॥

स कीर्यमाणः कुसुमाक्षतोत्करैर्द्विजैः सपौरैः पुरुहूतसन्निभः ।

नदार्जुनः संप्रविवेश तां पुरीं बलिं निगृह्येव मद्रसलोचनः ॥ ७३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहत्सिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे रावणग्रहणं नाम द्वात्रिंशः सर्गः

त्रयस्त्रिंशः सर्गः

रावणविमोक्षः

रावणग्रहणं तत्तु वायुग्रहणसंनिभम् । ततः पुलस्त्यः शुश्राव कथिनं दिवि दैवतैः ॥ १
 ततः पुत्रकृन्खेहात् कम्प्यमानो महाधृतिः । माहिष्मतीर्षति द्रष्टुमाजगाम महामुनिः ॥ २
 स वायुमार्गमास्थाय वायुतुल्यगतिर्द्विजः । पुरीं माहिष्मतीं प्राप्नो मनःसंपातविक्रमः ॥ ३
 सोऽमरावतिसंकाशां हृष्टपृष्टजनाकुलाम् । प्रविवेश पुरीं ब्रह्मा इन्द्रम्येवामरावतीम् ॥ ४
 पादचारमिवादित्यं निष्पतन्तं सुदुर्देशम्^१ । ततन्ते प्रत्यभिज्ञाय चार्जुनाय न्यवेदयन् ॥ ५
 पुलस्त्य इति विज्ञाय वचनाद्द्वैहयाधिपः । शिरस्यञ्जलिमाधाय प्रत्युद्रच्छत्तपस्विनम् ॥ ६
 पुरोहितोऽस्य गृह्णाध्यं मधुपर्कं तथैव च । पुरस्तात् प्रययौ राज्ञः शक्रस्येव बृहस्पतिः ॥ ७
 ततस्तमृषिमायान्तमुद्यन्तमिव भास्करम् । अर्जुनो दृश्य संभ्रान्तो ववन्देन्द्र इवेश्वरम् ॥ ८
 स तस्य मधुपर्कं गां पाद्यमध्यं निवेद्य च । पुलस्त्यमाह राजेन्द्रो हर्षगद्गदया गिरा ॥ ९
 अद्येयममरावत्या तुल्या माहिष्मती कृता । अद्याहं तु द्विजेन्द्र त्वां यस्मात् पश्यामि दुर्देशम् ॥
 अद्य मे कुशलं देव अद्य मे कुशलं व्रतम् । अद्य मे सफलं जन्म अद्य मे सफलं तपः ॥ ११
 यस्माद्देवगणैर्वन्द्यो वन्देऽहं चरणौ तव । इदं राज्यमिमे पुत्रा इमे दारा इमे वयम् ॥ १२
 ब्रह्मन् किं कुर्मि^३ किं कार्यमाज्ञपयतु नो भवान् । तं धर्मेऽग्निषु पुत्रेषु शिवं पृष्ट्वा च पार्थिवम् ॥
 पुलस्त्योवाच राजानं हैहयानां तथार्जुनम् । नरेन्द्राम्बुजपत्राक्ष पर्णचन्द्रनिभानन ॥ १४

१. इयं भवदीया कृतिः साध्वीति भावः ।

२. सुदुर्देशम् च. । महोजसम् ग. ।

३. सोत्ससर्ज तदा रणे, ति. ।

३. कुर्मः पुना. ति. ।

अतुलं ते बलं येन दशग्रीवस्त्वया जितः । भयाद्यस्योपतिष्ठतां निष्पन्दौ सागरानिलौ ॥ १५
सोऽयं मृधे त्वया बद्धः पौत्रो मे रणदुर्जयः । पुत्रकस्य यशः पीतं नाम विश्रावितं त्वया ॥ १६
मद्राक्याद्याच्यमानोऽद्य मुञ्च वत्सं दशाननम् । पुलस्त्याज्ञां प्रगृह्योचे न किञ्चन वचोऽर्जुनः ॥
मुमोच वै पार्थिवेन्द्रो राक्षसेन्द्रं प्रहृष्टवत् ॥

स तं प्रमुच्य त्रिदशारिमर्जुनः प्रपूज्य दिव्याभरणस्रगम्बरैः ।

अहिसकं सख्यमुपेत्य सामिकं प्रणम्य तं ब्रह्ममुतं गृहं ययौ ॥ १८

पुलस्त्येनापि संत्यक्तो राक्षसेन्द्रः प्रनापवान् । परिष्वक्तः कृतातिथ्यो लज्जमानो विनिर्जितः ॥
पितामहसुतश्चापि पुलस्त्यो मुनिपुङ्गवः । मोचयित्वा दशग्रीवं ब्रह्मलोकं जगाम ह ॥ २०
एवं स रावणः प्राप्तः कार्तवीर्यात् प्रधर्षणम् । पुलस्त्यवचनाच्चापि पुनमुक्तो महाबलः ॥ २१
एवं बलिभ्यो बलिनः सन्ति राघवनन्दन । नावज्ञा हि परे कार्या य इच्छेत प्रियमात्मनः ॥

ततः स राजा पिशिताशनानां सदस्रबाहोरुपलभ्य मैत्रीम् ।

पुनर्नृपाणां कदनं चकार चचार सर्वा पृथिर्वा च दर्पात् ॥ २३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुस्त्रिंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे रावणविमोक्षो नाम त्रयस्त्रिंशः सर्गः

चतुस्त्रिंशः सर्गः

वालिरावणसख्यम्

अर्जुनेन विमुक्तस्तु रावणो राक्षसाधिपः । चचार पृथिवी सर्वामनिर्विण्णस्तथा कृतः ॥ १
राक्षसं वा मनुष्यं वा शृणुते यं बलाधिकम् । रावणस्तं समासाद्य युद्धे ह्यति दर्पितः ॥ २
ततः कदाचित् किष्किन्ध्रां नगरीं वालिपालिताम् । गत्वा ह्यति युद्धाय वालिनं हेममालिनम् ॥
ततस्तु वानरामात्यस्तारस्तारापिता प्रभुः । उवाच वानरो वाक्यं युद्धप्रेप्सुमुपागनम् ॥ ४
राक्षसेन्द्र गतो वाली यस्ते प्रतिबलो भवेत् । कोऽन्यः प्रमुखतः स्थातुं तव शक्तः प्लवङ्गमः ॥
चतुर्भ्योऽपि समुद्रेभ्यः सन्ध्यामन्वाम्य रावण । इमं मुहूर्तमायाति वाली तिष्ठ मुहूर्तकम् ॥ ६
एतानस्थिचयान् पश्य य एते शङ्खपाण्डराः । युद्धार्थिनामिमे राजन् वानराधिपतेजसा ॥ ७
यद्दामृतरसः पीतस्त्वया रावण राक्षस । तदा वालिनमासाद्य तदन्तं तव जीवितम् ॥ ८
पश्येदानीं जगच्चित्रमिमं विश्रवसः सुत । इमं मुहूर्तं तिष्ठस्व दुर्लभं ते भविष्यति ॥ ९
अथवा त्वरसे मर्तुं गच्छ दक्षिणसागरम् । वालिनं द्रक्ष्यसे तत्र भूमिष्ठमिव पावकम् ॥ १०
स तु तारं विनिर्भर्त्य रावणो लोकरावणः । पुष्पकं तत् समारुह्य प्रययौ दक्षिणार्णवम् ॥ ११
तत्र हेमगिरिप्रख्यं तरुणार्कनिभाननम् । रावणो वालिनं दृष्ट्वा सन्ध्योपासनतत्परम् ॥ १२

पुष्पकादवरुद्धाथ रावणोऽञ्जनसन्निभः । ग्रहीतु वालिनं तूर्णं निःशब्दपदमाव्रजत् ॥ १३
 यदृच्छया तदा दृष्टो वालिनापि स रावणः । पापाभिप्रायकं दृष्ट्वा चकार न तु संभ्रमम् ॥ १४
 शशमालक्ष्य सिंहो वा पन्नगं गरुडो यथा । न चिन्नयति तं वाली रावणं पापनिश्चयम् ॥
 जिघृक्षमाणमायान्तं रावणं पापचेतसम् । कक्षावलम्बिनं कृत्वा गमिष्ये त्रीन् महार्णवान् ॥ १६
 द्रक्ष्यन्त्यरिं ममाङ्कस्थं संसदूरुकराम्बरम् । लम्बमानं दशग्रीवं गरुडस्येव पन्नगम् ॥ १७
 इत्येवं मतिमास्थाय वाली मौनमुपाश्रितः । जपन् वै नैगमान् मन्त्रांस्तस्थौ पर्वतराडिव ॥ १८
 तावन्योन्यं जिघृक्षन्तौ हरिराक्षसपार्थिवौ । प्रयत्नवन्तौ तत् कर्म ईहतुर्बलदर्पितौ ॥ १९
 हस्तप्राहं तु तं तत्त्वा पादशब्देन रावणम् । पराङ्मुखोऽपि जग्राह वाली सर्पमिवाण्डजः ॥
 ग्रहीतुकामं तं गृह्य रक्षसामीश्वरं हरिः । स्वमुत्पपात वेगेन कृत्वा कक्षावलम्बिनम् ॥ २१
 तं चापीडयमानं तु वितुदन्तं नखैर्मुहुः । जहार रावणं वाली पवनस्तोयदं यथा ॥ २२
 अथ ते राक्षसामात्या हियमाणं दशाननम् । मुमोक्षयिषवो वालिं रवमाणा अभिद्रुताः ॥ २३
 अन्वीयमानस्तैर्वाली आजतेऽम्बरमध्यगः । अन्वीयमानो मेघौघैरम्बरमथ इवांशुमान् ॥ २४
 तेऽशक्नुवन्तः संप्राप्तुं वालिनं राक्षसोत्तमाः । तस्य बाहूरुवेगेन परिश्रान्ता व्यवस्थिताः ॥ २५
 वालिमागार्गादपाक्रामन् पर्वतेन्द्रा हि गच्छतः । किं पुनर्जीवितप्रेप्सुर्बिभ्रद्वै मांशोणितम् ॥ २६
 अपक्षिगणसंपानान् वानरेन्द्रो महाजवः । क्रमशः सागगन् सर्वान् सन्ध्याकालमवन्दत ॥ २७
 सभाज्यमानो भूतैस्तु ग्वेचरैः स्वचरोत्तमः । पश्चिमं सागरं वाली ह्याजगाम सगवणः ॥ २८
 तस्मिन् सन्ध्यामुपासित्वा स्नात्वा जप्त्वा च वानरः । उत्तरं सागरं प्रागाद्ब्रह्ममानो दशाननः ॥
 बहुयोजनसादृशं वहमानो महाहरिः । वायुवच्च मनोवच्च जगाम मह शत्रुणा ॥ ३०
 उत्तरे सागरे सन्ध्यामुपासित्वा दशाननम् । वहमानोऽगमद्वाली पूर्वं वै स महोदधिम् ॥ ३१
 तत्रापि सन्ध्यामन्वास्य वासविः स हरीश्वरः । किष्किन्धामभिन्तो गृह्य रावणं पुनरगमत् ॥
 चतुर्विपि समुद्रेषु सन्ध्यामन्वास्य वानरः । रावणोद्ब्रह्मनश्रान्तः किष्किन्धोपवनेऽपनत् ॥ ३३
 रावणं तु मुमोचाथ स्वकक्षात् कपिसत्तमः । कुनस्त्वमिति चोवाच प्रहसन् रावणं मुहुः ॥ ३४
 विस्मयं तु महद्रत्वा श्रमलोलनिरीक्षणः । राक्षसेन्द्रो हरीन्द्रं तमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ३५
 वानरेन्द्र महेन्द्राभ गक्षसेन्द्रोऽस्मि रावणः । युद्धेऽपुरिह संप्राप्तः स चाद्यासादितस्त्वया ॥
 अहो बलमहो वीर्यमहो गाम्भीर्यमेव च । येनाहं पशुवद्गृह्य आम्रितश्चतुरोऽर्णवान् ॥ ३७
 एवमश्रान्तवद्वीर शीघ्रमेव महार्णवान् । मां चैवोद्ब्रह्ममानस्तु कोऽन्यो वीरः क्रमिष्यति ॥ ३८
 त्रयाणामेव भूतानां गतिरेषा प्लवङ्गम । मनोऽनिलमुपर्णानां तव चात्र न संशयः ॥ ३९
 सोऽहं दृष्टबलस्तुभ्यमिच्छामि हरिपुङ्गव । त्वया सह चिरं सरुयं सुस्निग्धं पावकाग्रतः ॥ ४०

१. अस्यानन्तरम्—ये सुरा दानवा लोके सर्वेषामेव तेषां त्वं बलादभ्यधिको ह्यसि । इति च.
 तेषां ह्यभ्यधिको ह्यसि—इति क. । प्रक्षितम् ।

ये सुरा दानवा लोके वैत्यराक्षस पन्नगाः ।

दाराः पुत्राः पुरं राष्ट्रं भोगाच्छदनभोजनम् । सर्वमेवाविभक्तं नौ भविष्यति हरीश्वर ॥ ४१
 ततः प्रज्वालयित्वाग्निं ताकुभौ हरिराक्षसौ । भ्रातृत्वमुपसंपन्नौ परिष्वज्य परम्परम् ॥ ४२
 अन्योन्यं लम्बितकरौ तनस्तौ हरिराक्षसौ । किष्किन्धां विशतुर्दृष्टौ सिंहौ गिरिगुहामिव ॥
 स तत्र मासमुषितः सुग्रीव इव रावणः । अमात्यैरागतैर्नीलसैलोक्योत्सादनार्थिभिः ॥ ४४
 एवमेतत् पुरा वृत्तं वालिना रावणः प्रभो । धर्षितश्च कृतश्चापि भ्राता पावकसन्निधौ ॥ ४५
 बलमप्रतिमं राम वालिनोऽभवदुत्तमम् । सोऽपि त्वया विनिर्दग्धो वह्निना शलभो यथा ॥ ४६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे बालिरावणसख्यं नाम चतुस्त्रिंशः सर्गः

पञ्चत्रिंशः सर्गः

हनूमदुत्पत्तिः

अपृच्छत तदा गमो दक्षिणाशाश्रयं मुनिम् । प्राञ्जलिर्विनयोपेत इदं वचनमर्थवत् ॥ १
 अतुलं बलमेतद्वै वालिना रावणस्य च । न त्वेताभ्यां हनुमता समं त्विति मतिर्मम ॥ २
 शौर्यं दाक्ष्यं बलं धैर्यं प्राज्ञता नयमाधनम् । विक्रमश्च प्रभावश्च हनूमति कृनालयाः ॥ ३
 दृष्ट्वैव सागरं वीक्ष्य सीदन्तां कपिवाहिनीम् । समाश्रास्य महाबाहुर्याजनानां शतं प्लुतः ॥ ४
 धर्षयित्वा पुरा लङ्कां रावणान्न पुरं तदा । दृष्ट्वा संभाषिता चापि सीता ह्याश्रासिता तथा ॥ ५
 सेनाग्रगा मन्त्रिमुनाः किंकरा रावणात्मजः । एते हनुमता नत्र ह्येकेन विनिपातिताः ॥ ६
 भूयो बन्धाद्भिमुक्तेन भीषयित्वा दशाननम् । लङ्का भस्मीकृता येन पावकेनेव मेदिनी ॥ ७
 न कालस्य न शक्यस्य न विष्णोर्विस्तपस्य च । कर्माणि तानि श्रूयन्ते यानि युद्धे हनूमतः ॥ ८
 एतस्य बाहुवीर्येण लङ्का सीता च लक्ष्मणः । प्राप्ता मया जयश्चैव राज्यं मित्राणि बान्धवाः ॥
 हनूमान् यदि नो न स्याद्धानगधिपते सखा । प्रवृत्तिगपि को वेत्तुं जानक्याः शक्तिमान् भवेत्
 किमर्थं बाल्यनेनैव सुग्रीवप्रियकाम्यया । तदा पैरे समुत्पन्ने न दग्धो वीरुधो यथा ॥ ११
 न हि वेदितवान् मन्ये हनूमानात्मनो बलम् । यद्दृष्ट्वाञ्जीवितेष्टं क्लिश्यन्तं वानराधिपम् ॥
 एतन्मे भगवन् सर्वं हनूमति महामतौ । विस्तरं यथातत्त्वं कथयामरपूजित ॥ १३
 राघवस्य वचः श्रुत्वा हेतुयुक्तमृषिस्तदा । हनूमतः समक्षं तमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १४
 सत्यमेतद्द्रुष्ट्वा यद्ब्रवीषि हनूमतः । न बले विद्यते तुल्यो न गतौ न मतौ परः ॥ १५
 अमोघशापैः शापस्तु दत्तोऽस्य ऋषिभिः पुरा । न वेत्ता हि बलं येन बली सन्नरिर्मर्दनः ॥
 बाल्येऽप्येतेन यत् कर्म कृतं राम महाबल । तन्न वर्णयितुं शक्यमिति बालतयास्य ते ॥ १७
 यदि वास्ति ह्यभिप्रायस्तच्छ्रोतुं तव राघव । समाधाय मतिं राम निशामय वदाम्यहम् ॥ १८
 सूर्यदत्तवरः स्वर्णः सुमेरुर्नाम पर्वतः । यत्र राज्यं प्रशास्यस्य केसरी नाम वै पिता ॥ १९
 तस्य भार्या बभूवेष्टा ह्यञ्जनेति परिश्रुता । जनयामास तस्यां वै वायुरात्मजमुत्तमम् ॥ २०

शालिशूकनिभाभासं प्रासूतासुं तदाञ्जना । फलान्याहर्तुकामा वै निष्क्रान्ता गहनेचरा ॥२१	
एष मातुर्वियोगाच्च क्षुधया च भृशार्दितः । रुरोद शिशुरत्यर्थं शिशुः शरवणे यथा ॥	२२
तदोद्यन्तं विवस्वन्तं जपापुष्पोत्करोपमम् । ददर्श फललोभाच्च ह्युत्पपात रविं प्रति ॥	२३
बालार्काभिमुखो बालो बालार्क इव मूर्तिमान् । ग्रहीतुकामो बालार्कं प्लवतेऽम्बरमध्यगः ॥२४	
एतस्मिन् प्लवमाने तु शिशुभावे हनूमति । देवदानवयक्षाणां विस्मयः सुमहानभूत् ॥	२५
नाप्येवं वेगवान् वायुर्गुण्डो वा मनस्तथा । यथायं वायुपुत्रस्तु क्रमतेऽम्बरमुत्तमम् ॥	२६
यदि तावच्छिशोरस्य त्वीदृशो गतिविक्रमः । यौवनं बलमासाद्य कथंवेगो भविष्यति ॥	२७
तमनुप्लवते वायुः प्लवन्तं पुत्रमात्मनः । सूर्यदाहभयाद्रक्षंस्तुपारचयशीतलः ॥	२८
बहुयोजनसाहस्रं कामत्रेप ^१ गतोऽम्बरम् । पितुर्बलाच्च बाल्याच्च भास्कराभ्याशमागतः ॥	२९
शिशुरेष त्वदोपज्ञ इति मत्वा दिनेश्वरः । कार्यं चात्र समायत्तमित्येवं न ददाह सः ॥	३०
यमेव दिवसं ह्येष ग्रहीतुं भास्करं प्लुतः । तमेव दिवसं राहुर्जिघृक्षति दिवाकर्म ॥	३१
अनेन स परामृष्टो गम मूर्यगथोपरि । अपक्रान्तस्तनूस्तो राहुश्चन्द्रार्कमर्दनः ॥	३२
स इन्द्रभवनं गत्वा सरोपः सिंहिकासुतः । अत्रवीदूभ्रुकुटं कृत्वा देवं देवगणैर्घृतम् ॥	३३
बुभुक्षापनयं दत्त्वा चन्द्रार्कं मम वासव । किमिदं तत्त्वया दत्तमन्यस्य बलवृत्रहन् ॥	३४
अद्याहं पर्वकाले तु जिघृक्षुः सूर्यमागतः । अथान्यो राहुर्गमाद्य जग्राह महसा रविम् ॥	३५
म राहोर्वचनं श्रुत्वा वासवः मंत्रमान्वितः । उत्पपानामनं हित्वा चोद्वहन् काञ्चनां स्रजम् ॥	
ततः कैलासकृटाभं चतुर्दन्तं मदम्बवम । शृङ्गाग्धारिणं प्राञ्जुं स्वर्णघण्टादृढामिनम ॥	३७
इन्द्रः करीन्द्रमारुह्य गहं कृत्वा पुर मग्म । प्रायाद्यत्राभवत् सूर्यः सः अनेन हनूमता ॥	३८
अथातिरभसेनागाद्राहुस्त्वृज्य वामवम् । अनेन च म वै दृष्टः प्रधावञ्शैलकृत्वत् ॥	३९
ततः सूर्यं समुत्सृज्य राहुं फलमवेक्ष्य च । उत्पपान पुनर्व्याम ग्रहीतुं सिंहिकासुतम् ॥	४०
उत्सृज्यार्कमिमं राम प्रधावन्तं प्लमङ्गमम् । अवेक्ष्यैवं पगवृत्य मुग्घोषः पगङ्मुखः ॥	४१
इन्द्रमाशंसमानस्तु त्रातारं सिंहिकासुतः । इन्द्र इन्द्रेति संत्रासान्मुहुमुहुर्भाषत ॥	४२
राहोर्विक्राशमानस्य प्रागवालक्षितं स्वरम । श्रुत्वेन्द्रोवाच मा भैषीग्दमेनं निषूदये ॥	४३
ऐरावतं ततो दृष्ट्वा महत्तदिदमित्यपि । फलं मत्वा हस्तिराजमभिदुद्राव मारुतिः ॥	४४
तथाम्य धावतो रूपमैरावतजिघृक्षया । मुहूर्तमभवद्दोरमिन्द्रान्ग्योरिवै भास्वरम् ॥	४५
एवमाधावमानं तु नानिक्रुद्धः शचीपतिः । हस्तान्तादतिमुक्तेन कुलिशेनाभ्यताडयत् ॥	४६
ततो गिरौ पपातैष इन्द्रवज्राभिताडितः । पतमानस्य चैतस्य वामो हनुरभज्यत ॥	४७
तस्मिंस्तु पतिने बाले वज्रनाडनविह्वले । चुक्रोधेन्द्राय पवनः प्रजानामहिताय सः ॥	४८
प्रचारं स तु संगृह्य प्रजामन्वन्तर्गतः प्रभुः । गुहां प्रविष्टः स्वसुतं शिशुमादाय मारुतः ॥	४९
विष्मूत्राशयमावृत्य प्रजानां परमार्तिकृत । रुरोध सर्वभूतानि यथा वर्षाणि वासवः ॥	५०

वायुप्रकोपाद्भूतानि निरुच्छासानि सर्वतः । सन्धिभिर्भिद्यमानैश्च काष्ठभूतानि जज्ञिरे ॥ ५१
निःस्वाध्यायवषट्कारं निष्क्रियं धर्मवर्जितम् । वायुप्रकोपात् त्रैलोक्यं निरयस्थमिवाभवत् ॥५२
ततः प्रजाः सगन्धर्वाः सदेवासुरमानुषाः । प्रजापतिं समाधावन् दुःखिताश्च सुखेच्छया ॥५३
ऊचुः प्राञ्जलयो देवा महोदरनिभोदराः । त्वया नु भगवन् सृष्टाः प्रजानाथ चतुर्विधाः ॥५४
त्वया दत्तोऽयमस्माकमायुपः पवनः पतिः । सोऽस्मान् प्राणेश्वरो भूत्वा कस्मादेषोऽद्य सत्तम ॥
रुरोध दुःखं जनयन्नन्तःपुर इव स्त्रियः । नस्मात्त्वां शरणं प्राप्ता वायुनोपहता वयम् ॥ ५६
वायुसंरोधजं दुःखमिदं नो नुद दुःखहन् । एतत् प्रजानां श्रुत्वा तु प्रजानाथः प्रजापतिः ॥५७
कारणादिति चोत्तवासौ प्रजाः पुनर्भाषत । यस्मिंश्च कारणे वायुश्चक्रोध च रुरोध च ॥५८
प्रजाः शृणुध्वं तत् सर्वं श्रोतव्यं चान्मनः क्षमम् । पुत्रस्तस्यामरेशेन इन्द्रेणाद्य निपातितः ॥५९
राहोर्वचनमास्थाय ततः स कुपिनोऽनिलः । अशरीरः शरीरेषु वायुश्चरति पालयन् ॥ ६०
शरीरं हि विना वायुं समतां याति दारुभिः । वायुः प्राणः सुखं वायुर्वायुः सर्वमिदं जगत् ॥
वायुना संपरित्यक्तं न सुखं विन्दते जगत् । अद्यैव च परित्यक्तं वायुना जगदायुषा ॥ ६२
अद्यैव ते निरुच्छासा काष्ठकुड्योपमाः स्थिताः । तद्यामस्तत्र यत्राम्ते मारुतो रुक्प्रदो हि नः ॥
मा विनाशं गमिष्याम अप्रसाद्यादितेः मुनाः ॥

ततः प्रजाभिः सहितः प्रजापतिः सदेवगन्धर्वभुजङ्गगुह्यकैः ।

जगाम तत्रास्यति यत्र मारुतः सुतं सुरेन्द्राभिहतं प्रगृह्य सः ॥

६४

ततोऽर्कवैश्वानरकाञ्चनप्रभं सुतं नदोत्सङ्गगन्तं सदागतेः ।

चतुर्मुखो वीक्ष्य कृपामथाकरोत् सदेवगन्धर्वसयक्षराक्षसैः १ ॥

६५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे हनूमदुत्पत्तिर्नाम षट्त्रिंशः सर्गः

षट्त्रिंशः सर्गः

हनूमद्वरप्राप्त्यादि

ततः पितामहं दृष्ट्वा वायुः पुत्रवधार्दितः । शिशुकं तं समादाय उत्तस्थौ धातुरग्रतः ॥ १

चलत्कुण्डलमौल्लिङ्गपनीयविभूषणः । पादयोर्न्यपतद्वायुस्त्रिरुपस्थाय वेधसे ॥ २

तं तु वेदविदा तेन लम्बाभरणशोभिना । वायुमुत्थाप्य हस्तेन शिशुं तं परिमृष्टवान् ॥ ३

मृष्टमात्रस्ततः सोऽथ सलीलं पद्मयोनिना । जलसिक्तं यथा सस्यं पुनर्जीवितमाप्तवान् ॥ ४

प्राणवन्तमिमं दृष्ट्वा प्राणो गन्धवहो मुदा । चचार सर्वभूतेषु सन्निरुद्धं यथा पुरा ॥ ५

मरुद्रोधाद्विनिर्मुक्तास्ताः प्रजा मुदिताभवन् । शीतवातविनिर्मुक्ताः पद्मिन्य इव साम्बुजाः ॥ ६

१. सदेवगन्धर्वसयक्षराक्षसैः च ।

ततस्त्रियुग्मस्त्रिककुत् त्रिधामा त्रिदशार्चितः । उवाच देवता ब्रह्मा मारुतप्रियकाम्यया ॥ ७
 भो महेन्द्रेश्वरुणप्रजेश्वरधनेश्वराः । जानतामपि वः सर्वं वक्ष्यामि श्रूयतां हितम् ॥ ८
 अनेन शिशुना कार्यं कर्तव्यं वो भविष्यति । तद्दध्वं वरान् सर्वे मारुतस्यास्य तुष्टये ॥ ९
 ततः सहस्रनयनः प्रीतियुक्तः शुभाननः । कुशेशयमयीं मालामुत्क्षिप्येदं वचोऽब्रवीत् ॥ १०
 मत्करोत्सृष्टवज्रेण हनुरस्य यथा हतः । नाम्ना वै कपिशार्दूलो भविता हनुमानिति ॥ ११
 अहमस्य प्रदास्यामि परमं वरमद्भुतम् । इतः प्रभृति वज्रस्य ममावध्यो भविष्यति ॥ १२
 मार्तण्डस्त्वब्रवीत्तत्र भगवांस्तिमिरापहः । तेजसोऽस्य मदीयस्य ददामि शक्तिकां कलाम् ॥ १३
 यदा तु शास्त्राप्यध्येतुं शक्तिरस्य भविष्यति । नदास्य शास्त्रं दास्यामि येन वाग्मी भविष्यति ॥
 न चान्य भविता कश्चित् सदृशः शास्त्रदर्शने^१ । वरुणश्च वरं प्रादान्नास्य मृत्युर्भविष्यति ॥ १५
 वर्षायुतशतेनापि मत्पाशादुदकादपि । यमो दण्डादवध्यत्वमरोगित्वं च नित्यशः ॥ १६
 वरं ददामि संतुष्ट अविषादं च संयुगे । गदेयं मामिका चैनं संयुगे न वधिष्यति ॥ १७
 इत्येवं धनदः प्राह तदा ह्येकाक्षिपिङ्गलः । मतो मदायुधानां च न वध्योऽयं भविष्यति ॥ १८
 इत्येवं शंकरेणापि दत्तोऽस्य परमो वरः । सर्वेषां ब्रह्मदण्डानामवध्योऽयं भविष्यति ॥ १९
 दीर्घायुश्च महात्मा च इति ब्रह्माब्रवीद्ब्रह्मचः । विश्वकर्मा च दृष्ट्वैनं बालसूर्योपमं शिशुम् ॥ २०
 शिल्पिनां प्रवरः प्रादाद्भ्रमस्य महामतिः । मत्कृतानि च शस्त्राणि यानि दिव्यानि संयुगे ॥
 तैरवध्यत्वमापन्नश्चिरजीवी भविष्यति । ततः सुगणां तु वरैर्दृष्ट्वा ह्येनमलङ्कृतम् ॥ २२
 चतुर्मुखस्तुष्टमना वायुमाह जगद्गुरुः । अमित्राणां भयकरो मित्राणामभयंकरः ॥ २३
 अजेयो भविता पुत्रस्तव मारुत मारुतिः । कामरूपः कामचारी कामगः प्लवतां वरः ॥ २४
 भवत्यव्याहतगतिः कीर्तिमांश्च भविष्यति । रावणोत्सादनार्थानि रामप्रियकराणि च ॥ २५
 रोमहर्षकराण्येष कर्ना कर्माणि संयुगे । एवमुत्तवा तमामन्व्य मारुतं त्वमरैः सह ॥ २६
 यथागतं ययुः सर्वे पिनामहपुरोगमाः । सोऽपि गन्धवहः पुत्रं प्रगृह्य गृहमानयत ॥ २७
 अञ्जनायास्तमाचन्व्यौ वरदत्तं विनिर्गतः । प्राप्य राम वरानेष वरदानसमन्वितः ॥ २८
 बलेनात्मनि संस्थेन सोऽपूर्यत यथार्णवः । तरसा पूर्यमाणोऽपि तदा वानरपुङ्गवः ॥ २९
 आश्रमेषु महर्षीणामपराश्रयति निर्भयः । स्नुग्भाण्डान्यग्निहोत्रं च वल्कलाजिनसंचयान् ॥ ३०
 भग्नविच्छिन्नविध्वस्तान् संशान्तानां करोत्ययम् । एवंविधानि कर्माणि प्रावर्तत महाबलः ॥ ३१
 सर्वेषां ब्रह्मदण्डानामवध्यः शंभुना कृतः । जानन्त ऋषयस्तं वै क्षमन्ते तस्य शक्तितः ॥ ३२
 यथा केसरिणा त्वेप वायुना सोऽञ्जनामुतः । प्रतिषिद्धोऽपि मर्यादां लङ्घयत्येव वानरः ॥ ३३
 ततो महर्षयः क्रुद्धा भृग्वङ्गिरसवंशजाः । शेषपुरेणं रघुश्रेष्ठ नातिक्रुद्धातिमन्यवः ॥ ३४
 बाधसे यत् समाश्रित्य बलमस्मान् प्लवङ्गम । तद्दीर्घकालं वेत्तासि नास्माकं शापमोहितः । ३५

१. तद्दध्वम् च ।

२. इदमर्थं ति. नास्ति ।

३. ब्रह्मणा क. ।

यदा ते स्मर्यते कीर्तिस्तदा ते वर्धते बलम् । ततः स हृततेजौजा महर्षिवचनौजसा ॥ ३६
 एषोऽश्रमाणि तान्येव मृदुभावं गतोऽचरत् । अथर्क्षरजसो नाम वालिसुग्रीवयोः पिता ॥ ३७
 सर्ववानरराजासीत्तेजसा भास्करप्रभः^१ । स च राज्यं चिरं कृत्वा वानराणां हरीश्वरः ॥ ३८
 स च ऋक्षराजा नाम कालधर्मेण संगतः । तस्मिन्नस्तमिते चाथ मन्त्रिभिर्मन्त्रकोविदैः ॥ ३९
 पित्र्ये पदे कृतो वाली सुग्रीवो वालिनः पदे । सुग्रीवेण समं त्वस्य अद्वैघं छिद्रवर्जितम् ॥ ४०
 आबाल्यं सख्यमभवदनिलस्याग्निना यथा । एष शापवशादेव न वेद बलमात्मनः ॥ ४१
 वालिसुग्रीवयोर्वैरं यदा राम समुत्थितम् । न ह्येष राम सुग्रीवो भ्राम्यमाणोऽपि वालिना ॥
 देव जानाति न ह्येष बलमात्मनि मारुतिः । ऋषिशापाहृतबलस्तदैष कपिसत्तमः ॥ ४३
 सिंहः पञ्जररुद्धो वा आस्थितः सहितो रणे ॥

पराक्रमोत्साहमतिप्रतापसौशील्यमाधुर्यनयानयैश्च ।

गाम्भीर्यचातुर्यसुवीर्यधैर्यैर्हनूमतः कोऽभ्यधिकोऽस्ति लोके ॥

४४

असौ पुनर्व्याकरणं ग्रहीष्यन् सूर्योन्मुखः पृष्ठगमः कपीन्द्रः ।

उद्यद्गिरेरस्तगिरिं जगाम ग्रन्थं महद्धारयन्^२प्रमेयः ॥

४५

समृत्रवृत्त्यर्थपदं महार्थं ससंग्रहं^३साध्यति वै कपीन्द्रः ।

न ह्यस्य कश्चित् सदृशोऽस्ति शास्त्रे वैशारदे छन्दगतौ तथैव ॥

४६

सर्वासु विद्यासु तपोविधाने प्रस्पर्धते यो हि गुरुं सुराणाम् ।

सोऽयं नवन्याकरणार्थवेत्ता ब्रह्मा भविष्यत्यपि ते प्रसादात् ॥

४७

प्रवीविविक्षोरिव सागरस्य लोकान् दिधक्षोरिव पावकस्य ।

^४युगक्षये ह्येव यथान्तकस्य हनूमतः स्थास्यति कः पुरस्तात्^५ ॥

४८

एषेव चान्ये च महाकपीन्द्राः सुग्रीवमैन्दद्विविदाः सनीलाः ।

सतारतारेयनलाः सरम्भास्त्वत्कारणाद्राम सुरैर्हि सृष्टाः^६ ॥

४९

तदेतत् कथितं सर्वं यन्मां त्वं परिपृच्छसि । हनूमतो बालभावे कर्मैतत् कथितं मया ॥ ५०

श्रुत्वागस्त्यस्य कथितं रामः सौमित्रिरेव च । विस्मयं परमं जम्बुवानरा राक्षसैः सह ॥ ५१

१. न ह्येष इति । जानातीत्यनुकृत्यते । एष सुग्रीवो मारुतेबलं न जानाति । मारुतिश्चात्मनो बलं न जानातीत्यर्थः ॥

२. धारयन् अप्रमेयः इति साधु ।

३. तेजसा इव भास्करः ति. ।

४. सिद्धयति ति. ।

५. लोकक्षयेष्वेव ति. ।

६. सोऽयमित्यादि पुरस्तादित्यन्तम् ष. नास्ति ।

५. अस्थानन्तरम्—गजो गवाक्षो गवयः सुदंष्ट्रो मैन्दः प्रभो ज्योतिमुखो नलश्च । एते च ऋक्षाः सह वनरेन्द्रैस्त्वत्कारणाद्राम सुरैर्बिसृष्टाः ॥ इति घ. पुना. एतदनन्तरं—मही गता देव-गणास्समस्ता महा बला रावणनाशहेतोः । एतत्तु मत्तो विदितं तवास्तु द्व्यंगमानां धरणीनि वासः ॥ इति पद्यं अपि च. प्रक्षिप्तं दृश्यते ।

अगस्त्यस्त्वब्रवीद्रामं सर्वमेतच्छ्रुतं त्वया । दृष्टः संभाषितश्चासि राम गच्छामहे वयम् ॥ ५२
 श्रुत्वैतद्राघवो वाक्यमगस्त्यस्योग्रतेजसः । प्राञ्जलिः प्रणतश्चापि महर्षिर्मिदमब्रवीत् ॥ ५३
 अद्य मे देवता हृष्टाः पितरः प्रपितामहाः । युष्माकं दर्शनादेव नित्यं तुष्टाः सबान्धवाः ॥ ५४
 विज्ञाप्यं तु ममैतद्धि तद्वदाम्यागतस्पृहः । तद्भवद्भिर्मम कृते कर्तव्यमनुकम्पया ॥ ५५
 पौरजानपदान् स्थाप्य स्वकार्येष्वहमागतः । क्रतूनेव करिष्यामि प्रभावाद्भवतां सताम् ॥ ५६
 सदस्या मम यज्ञेषु भवन्तो नित्यमेव तत् । भविष्यथ महावीर्या ममानुग्रहकाङ्क्षिणः ॥ ५७
 अहं युष्मान् समाश्रित्य तपोनिर्धूतकल्मषान् । अनुग्रहीतः पितृभिर्भविष्यामि मुनिर्वृतः ॥ ५८
 तदागन्तव्यमनिशं भवद्भिरिह संगतैः । अगस्त्याद्यास्तु तच्छ्रुत्वा ऋषयः संशितव्रताः ॥ ५९
 एवमस्त्विति नं चोक्त्वा प्रयानुमुपचक्रमुः । एवमुक्त्वा गताः सर्वे ऋषयस्ते यथागतम् ॥ ६०
 राघवश्च तमेवार्थं चिन्तयामास विस्मिनः । ततोऽस्तं भास्करे याने विमृज्य नृपवानरान् ॥ ६१
 सन्ध्यामुपास्य विधिवत्तदा नरवरोत्तमः । प्रवृत्तायां रजन्यां तु सोऽन्त-पुरचरोऽभवन् ॥ ६२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये अदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहस्त्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे हनूमद्वरप्राप्त्यादि नाम षटत्रिंशः सर्गः

सप्तत्रिंशः सर्गः

पौरोपस्थानम्

अभिषिक्ते तु काकुत्स्थे धर्मेण विदितात्मनि । व्यतीता या निशा पूर्वा पौर्वाणां हर्षवर्धनी ॥ १
 तस्यां रजन्यां व्युष्टायां प्रातर्नृपतिबोधकाः । बन्दिन समुपातिष्ठन् मौम्या नृपतिवेश्मनि ॥ २
 ते रक्तकण्ठिनः सर्वे कित्तरा इव शिक्षिताः । तुष्टुवुर्नृपतिं वीरं यथावत् संप्रहर्षिणः ॥ ३
 वीर सौम्य प्रबुध्यन्व कौमल्याप्रीतिवर्धन । जगद्धि सर्वं स्वपिति त्वयि सुमे नराधिप ॥ ४
 विक्रमस्ते यथा विष्णो रूपं नैवाश्विनोरिव । बुद्ध्या वृद्धस्पतंस्तुल्य प्रजापतिसमो ह्यसि ॥ ५
 क्षमा ते पृथिवीतुल्या तेजसा भास्करेणम । वेगस्ते वायुना तुल्यो गाम्भीर्यमुदधेरिव ॥ ६
 अप्रकम्प्यो यथा स्थाणुश्चन्द्रे सौम्यत्वमीदृशम् । नेदृशाः पार्थिवा पूर्वं भवितारो नराधिपा ॥ ७
 यथा त्वमतिदुर्धर्षो धर्मनित्यः प्रजाहितः । न त्वां जहाति कीर्तिश्च लक्ष्मीश्च पुरुषर्षभ ॥ ८
 श्रीश्च धर्मश्च काकुत्स्थ त्वयि नित्यं प्रतिष्ठितौ । एताश्चान्याश्च मधुरा बन्दिभिः परिकीर्त्तिताः ॥
 सूताश्च संस्तवैर्दिव्यैर्बोधयन्ति स्म राघवम् । म्नुतिभिः स्तूयमानाभिः प्रत्यबुध्यत राघवः ॥ १०
 स तद्विहाय शयनं पाण्डगच्छादनामृतम । उत्तम्यौ नागशयनाद्धरिर्नारायणो यथा ॥ ११
 समुत्थितं महात्मानं प्रह्लाः प्राञ्जलयो नराः । सलिलं भाजनैः शुभ्रैरुपनस्थुः सहस्रशः ॥ १२
 कृतोदकः शुचिर्भूत्वा काले हुतहुताशनः । देवागारं जगामाशु पुण्यमिक्ष्वाकुसेवितम् ॥ १३

तत्र देवान् पितॄन् विमानर्चयित्वा यथाविधि । बाह्यकक्ष्यान्तरं रामो निर्जगाम जनैर्वृतः ॥१४
 उपतस्थुर्महात्मानो मन्त्रिणः सपुरोहिताः । वसिष्ठप्रमुखाः सर्वे दीप्यमाना इवाग्नयः ॥ १५
 क्षत्रियाश्च महात्मानो नानाजनपदेश्वराः । रामस्योपाविशन् पार्श्वे शक्रस्येव यथामराः ॥ १६
 भरतो लक्ष्मणश्चात्र शत्रुघ्नश्च महायशाः । उपासांचक्रिरे हृष्टा वेदास्त्रय इवाध्वरम् ॥ १७
 याताः प्राञ्जलयो भूत्वा किंकग मुदिताननाः । मुदिता नाम पार्श्वस्था बहवः समुपाविशन् ॥
 वानराश्च महावीर्या विंशतिः कामरूपिणः । सुग्रीवप्रमुग्वा राममुपासन्ते महौजसः १ ॥ १९
 विभीषणश्च रक्षोभिश्चतुर्भिः परिवारितः । उपासते महात्मानं धनेशमिव गुह्यकाः ॥ २०
 तथा निगमवृद्धाश्च कुलीना ये च मानवाः । शिरसावन्त्र राजानमुपासन्ते विचक्षणाः ॥ २१
 तथा परिवृतो राजा श्रीमद्भिर्ऋषिभिर्वृतः । गजभिश्च महावीर्यैर्वानरैश्च सराक्षमैः ॥ २२
 यथा देवेश्वरो नित्यमृषिभिः समुपास्यते । अधिकन्तेन रूपेण सहस्राक्षाद्विरोचते ॥ २३
 तेषां समुपविष्टानां तास्ताः समुधुगः कथाः । कथ्यन्ते धर्मसंयुक्ताः पुगणज्ञैर्महात्मभिः ॥ २४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहत्विध्या संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे पौरोपम्यं नाम सप्तत्रिंशः सर्गः

प्रक्षिप्तेषु षष्ठः सर्गः

वालिमुग्रीवोत्पत्तिः

एतच्छ्रुत्वा तु निखिलं राघवोऽगस्त्यमब्रवीत् ।
 य एपक्षरजा नाम वालिमुग्रीवयोः पिता ॥१॥
 जननी का च भगवन्न त्वया परिकीर्तिता ।
 वालिमुग्रीवयोर्ब्रह्मन् माता मे नामतः कुतः २ ॥
 एतद्ब्रह्मन् ममाचक्ष्व कौतूहलमिदं हि नः ।
 स प्रोक्तो राघवैवमगस्त्यो वाक्यमब्रवीत् ॥३॥
 शृणु राम कथामेतां यथापूर्वं ममामतः । नारदः
 कथयामास ममाश्रममुपागत ॥ ४ ॥ कदा-
 चिदटमानोऽसावतिथित्वमुपागतः । अर्चितस्तु
 यथान्यायं विधिदृष्टेन कर्मणा ॥५॥ सुखासीन-
 कथां त्वेनां मया पृष्टः स कौतुकात् । कथ-

यामास धर्मात्मा महर्षे श्रूयतामिति ॥ ६ ॥
 मेरुर्नगवरः श्रीमाञ्जाम्बवन्मदमयः शुभः । तस्य
 यन्मध्यमं शृङ्गं सर्वदैवतपूजितम् ॥७॥ तस्मिन्
 दिव्या सभा गम्या ब्राह्मी या शतयोजना ।
 तस्यामास्ते सदा देवः पद्मयोनिश्चतुर्मुखः ॥८॥
 योगमभ्यस्यन्तस्तस्य नेत्राभ्यां यद्रसोऽस्रवत् ।
 तद्गृहीतं भगवता पाणिना चर्चितं तु तत् ॥९॥
 निक्षिप्तमात्रं तद्भूमौ ब्रह्मणा लोककर्तृणा ।
 तस्मिन्नश्रुकणे गम वानरः संबभूव ह ॥१०॥
 उत्पन्नमात्रस्तु तदा वानरश्च नरोत्तम । समा-
 श्वाम्य प्रियैर्वाक्यैरुक्तः किल महात्मना ॥११॥
 पश्य शैलं सुविस्तीर्णं सुरैरध्युषितं सदा ।
 तस्मिन् रम्ये गिरिवरे बहुमूलफलाशनः ॥१२॥

१. अस्यानन्तरम्—सुग्रीवश्चाङ्गदक्षैव हनूमाञ्जाम्बवान्नलः । सुषेणस्तारनीलौ च मैन्दश्च द्विविदो गजः ॥
 कुमुदः शरभक्षैव तेवर्लिगन्धमादनः । गवाक्षो गवयो धृजो रम्भज्योतिमुखौ च ते ॥
 इति ग. घ ।

२. वालिमुग्रीवयोश्चैव नामना केन हेतुना पुना ।

ममान्तिकचरो नित्यं भव वानरपुङ्गव । कंचित् तमूर्धजा ॥२७॥ मुग्धा सस्मितवक्त्रा च पीन-
कालमिहास्व त्वं तव श्रेयो भविष्यति ॥१३॥ स्तनतटा शुभा हृदतीरस्थिता भाति ऋजु-
एवमुक्तः स चैतेन ब्रह्मणा वानरोत्तमः । प्रणम्य यष्टिर्लता यथा ॥२८॥ त्रैलोक्यसुन्दरी कान्ता
शिरसा पादौ देवदेवस्य राघव ॥१४॥ उक्त- सर्वचित्तप्रमाथिनी । लक्ष्मीव पद्मरहिता चन्द्र-
वाँल्लोककर्तारमादिदेवं जगद्गुरुम् । यथाज्ञा- ज्योत्स्नेव निर्मला ॥२९॥ रूपेणाप्यभवत् सा
पयसे देव स्थितोऽहं तव शासने ॥ १५ ॥ तु श्रीर्गर्दिवी उमा यथा । द्योतयन्तो दिशः
एवमुक्त्वा हरिर्देवं ययौ हृष्टमनास्तदा । स तदा सर्वास्तत्रामूत् सा वराङ्गना ॥३०॥ एतस्मि-
द्रुमषण्डेषु फलपुष्पघनेषु च ॥१६॥ ब्रह्मप्रतिबलः न्तरे देवो निवृत्तः सुरनायकः । पादावुपास्य
शैघ्र्ये वने बलकृताशनः । कचिन्मधूनि मुख्यानि देवस्य ब्रह्मणस्तेन वै प्रथा ॥ ३१ ॥ तस्यामेव
चिन्वन् पुष्पाण्यनेकशः ॥१७॥ दिने दिने च च वेलायामादित्योऽपि परिभ्रमन् । तस्मिन्नेव
सायाहे ब्रह्मणोऽन्तिकमागमत् । गृहीत्वा राम वने सोऽभूद्यस्मिन् सा तनुमध्यमा ॥ ३२ ॥
मुख्यानि पुष्पाणि च फलानि च ॥ १९ ॥ युगपत् सा तदा दृष्टा देवाभ्यां सुरसुन्दरी ।
ब्रह्मणो देवदेवस्य पादमूले न्यवेदयत् । एवं तस्य कन्दर्पवशगौ तौ तु दृष्ट्वा तां संबभूवतुः ॥३३॥
गतः कालो बहु पर्यटतो गिरिम् ॥१९॥ कस्य ततः क्षुभितसर्वाङ्गौ सुरेन्द्रतपनावुभौ । तदू-
चित्त्वथ कालस्य समतीतस्य राघव । ऋक्षराड्- पमद्भुतं दृष्ट्वात्याजितौ धैर्यमात्मनः ॥ ३४ ॥
वानरश्रेष्ठस्तृष्णया परिपीडितः ॥२९॥ उत्तरं ततस्तस्यां सुरेन्द्रेण स्कन्नं शिरसि पातितम् ।
मेरुशिखरं गतस्तत्र च दृष्टवान् । नानाविहंग- अनासाद्यैव तां नारीं संनिवृत्तमथोऽभवत् ॥
संघुष्टं प्रसन्नसलिलं सरः ॥२१॥ चलत्केसर- ३५ ॥ ततः सा वानरपतिं प्रासूत बलशा-
मात्मानं कृत्वा तस्य तटे स्थितः । ददर्श तस्मिन् लिनम् । अमोघरतस्त्वात्तस्य वासवस्य महा-
सरसि वक्त्रच्छायामथात्मनः ॥२२॥ कोऽय- ल्मनः ॥३६॥ वालेपु पतितं बीजं वाली नाम
मस्मिन् मम रिपुर्वसत्यन्तर्जले महान् । रूपं बभूव ह । भास्करेणापि तस्यां वै कन्दर्पवश-
चान्तर्गतं तत्र वीक्ष्य तत्याथसो हरिः ॥ २३ ॥ वर्तिना ॥३७॥ बीजं तु सिक्तं ग्रीवायां विधा-
क्रोधाविष्टमना ह्येष नियतं मावमन्यते । तदस्य नमनुवर्तिना । तेनापि सा वरतनुर्नोक्ता किं
दुष्टभावस्य कर्तव्यो निग्रहो मया ॥२४॥ एवं चिद्वचः शुभम् ॥ ३८ ॥ निवृत्तमदनश्चात्र
संचिन्त्य मनसा स वै वानरचापलात । सूर्योऽपि समपद्यत । ग्रीवायां पतिते बीजे
आप्लुत्य चापतत्तस्मिन् हृदे वानरसत्तमः ॥ २५ ॥ सुग्रीवः समजायत ॥६९॥ एवमुत्पाद्य तौ वीरौ
२५ ॥ उत्प्लुत्य तस्मात् सरस उत्थितः प्लवगः वानरेन्द्रौ महाबलौ । दत्त्वा तु काञ्चनीं मालां
पुनः । तस्मिन्नेव क्षणे राम स्त्रीत्वं प्राप स वानरेन्द्रस्य वालिनः ॥ ४० ॥ अक्षय्यां गुण-
वानरः ॥२६॥ मनोज्ञरूपा सा नारी लावण्य- संपूर्णां शक्रस्तु त्रिदिवं ययौ । सूर्योऽपि
ललिता शुभा । विस्तीर्णजघना सुभ्रूर्नीलकुञ्चि- स्वसुतस्यैनं निरूप्य पवनात्मजम् ॥ ४१ ॥

कृत्येषु व्यवसायेषु जगाम सविताम्बरम् । तस्यां
निशायां व्युष्टायामुदिते च दिवाकरे ॥४२॥
स तु वानररूपं तु प्रनिपेदे पुनर्नृप ।
स एव वानरो भूत्वा पुत्रौ स्वस्य प्लवङ्गमौ
॥ ४३ ॥ पिङ्गेक्षणौ हरिवरावपश्यत् काम-
रूपिणौ । मधून्यमृतकल्पानि पायितौ तेन तौ
तदा ॥४४॥ गृह्य ऋक्षरजास्तौ तु ब्रह्मणो-
ऽन्तिकमागतः । दृष्ट्वर्क्षरजसं पुत्रं ब्रह्मा
लोकपितामहः ॥४५॥ बहुशः सान्त्वयामास
पुत्राभ्यां सहितं हरिम् । सान्त्वयित्वा ततः
पश्चाद्देवदूतमथादिशत ॥ ४६ ॥ गच्छ मद्रुचा-
नाद्दूत किष्किन्धां नाम वै शुभाम् । सा ह्यस्य
गुणसंपन्ना महती च पुरी शुभा ॥४७॥ तत्र
वानरयूथानि बहूनि निवसन्ति च । बहुरत्नस-
माकीर्णा वानरैः कामरूपिभिः ॥ ४८ ॥
पण्यापणवती दुर्गा चातुर्वर्ण्ययुता सदा । विश्व-
कर्मकृता दिव्या मन्त्रियोगाच्च शोभना ॥४९॥
तत्रर्क्षरजसं पुत्रं सपुत्रं वानरर्षभम् । यूथपालान्
समाहूय यांश्चान्यान् प्राकृतान् हरीन् ॥५०॥
तेषां संभाव्य सर्वेषां मदीयं जनसंसदि । अभि-
षेचय राजानमारोप्य महदासनम् ॥ ५१ ॥
दृष्टमात्राश्च ते सर्वे वानरेण च धीमता । अस्यर्क्ष-
रजसो नित्यं भविष्यन्ति वशानुगाः ॥ ५२ ॥
इत्येवमुक्तं वचने ब्रह्मणा तु हरीश्वरम् । पुरतः-
कृत्य दूतोऽसौ प्रययौ तां पुरी शुभाम् ॥५३॥
स प्रविश्यानिलगनिस्तां गुहां वानरोत्तमम् ।
स्थापयामास राजानं पितामहनियोगतः ॥५४॥
राज्याभिषेकविधिना स्नातोऽथाभ्यर्चितस्तदा ।
स बद्धमकुटः श्रीमानभिषिक्तः स्वलङ्कृतः
॥५५॥ आज्ञापयामास हरीन् सर्वान् मुदित-

मानसः । सप्तद्वीपसमुद्रायां पृथिव्यां ये
प्लवङ्गमाः ॥ ५६ ॥ वालिसुग्रीवयोरेव ह्येष
तृक्षरजाः पिता । जननी चैव तु हरिरि-
त्येतद्भद्रमस्तु ते ॥ ५७ ॥ यश्चैतच्छ्रावयेद्वि-
द्वान् यश्चैतच्छृणुयान्नरः । सिध्यन्ति तस्य
कार्यार्था मनसां हर्षवर्धनाः ॥५८॥ एतच्च सर्वं
कथितं मया विभो प्रविस्तरेणेह यथार्थतस्तव ।
उत्पत्तिरेषा रजनीचराणामुक्ता तथैवेह हरी-
श्वराणाम् ॥ ५९ ॥

इति प्रक्षिप्तषु वालिसुग्रीवोत्पत्तिर्नाम षष्ठः सर्गः

प्रक्षिप्तेषु सप्तमः सर्गः

नारायणहनगतिकथनम्

एतां श्रुत्वा कथां दिव्यां पौराणी राघवस्ततः ।
आतृभिः सहिनो वीरो विस्मयं परमं ययौ ॥१॥
राघवोऽथ ऋषेर्वाक्यं श्रुत्वा वचनमब्रवीत् ।
कथेयं महती पुण्या त्वत्प्रसादाच्छ्रुता मया ॥२॥
वृहत्कौतूहलेनास्मि संवृतो मुनिपुङ्गव । उत्पत्ति-
र्यादृशी दिव्या वालिसुग्रीवयोर्द्विज ॥ ३ ॥
ब्रह्मर्षे मम किं चित्रं सुरेन्द्रतपनावुभौ । जातौ
वानरशार्दूलौ बलेन बलिनां वरौ ॥ ४ ॥
एवमुक्ते तु रामेण कुम्भयोनिरभाषत । एव-
मेतन्महाबाहो वृत्तमासीत् पुरा किल ॥ ५ ॥
अथापरां कथां दिव्यां शृणु राजन् सनातनीम् ।
यदर्थं राम वैदेही रावणेन पुरा हता ॥ ६ ॥
तत्तेऽहं कीर्तयिष्यामि समाधिं श्रवणे कुरु ।
पुरा कृतयुगे राम प्रजापतिसुतं प्रभुम् ॥ ७ ॥
सनत्कुमारमासीनं रावणो राक्षसाधिपः । ददर्श
सूर्यसंकाशं ज्वलन्तमिव तेजसा ॥ ८ ॥
विनयावनतो भूत्वा ह्यभिवाद्य कृताञ्जलिः ।
उक्तवान् रावणो राम तमृषिं सत्यवादिनम् ॥९॥

को ह्यस्मिन् प्रवरो लोके देवानां बलवत्तरः । यं
समाश्रित्य विबुधा जयन्ति समरे रिपून् ॥१०॥
कं यजन्ति द्विजा नित्यं कं ध्यायन्ति च योगिनः ।
एतन्मे शंस भगवन् विस्तरेण तपोधन ॥११॥
विदित्वा हृद्गतं तस्य ध्यानदृष्टिर्महायशाः ।
उवाच रावणं प्रेम्णा श्रयतामिति पुत्रक ॥१२॥
यो विभर्ति जगत् क्लृप्तं यस्योत्पत्तिं न विद्महे ।
सुरासुरैर्नतो नित्यं हरिर्नारायणः प्रभुः ॥१३॥
यस्य नाभ्युद्भवो ब्रह्मा विश्वस्य जगतः पतिः ।
येन सर्वमिदं सृष्टं विश्वं स्थावरजङ्गमम् ॥१४॥
तं समाश्रित्य विबुधा विधिना हरिमध्वरे ।
पिबन्ति ह्यमृतं चैव मानवाश्च यजन्ति तम्
॥१५॥ पुराणैश्चैव वेदैश्च पाञ्चरात्रै स्तथैव च ।
ध्यायन्ति योगिनो नित्यं क्रतुभिश्च यजन्ति तम्
॥१६॥ दैत्यदानवरक्षांसि ये चान्ये चामरद्विषः
सर्वाञ्जयति संग्रामे सदा सर्वैः स पूज्यते ॥१७॥
श्रुत्वा महर्षेस्तद्वाक्यं रावणो राक्षसाधिपः ।
उवाच प्रणतो भूत्वा पुनरेव महामुनिम् ॥१८॥
दैत्यदानवरक्षांसि ये हताः समरेऽरयः । कां
गतिं प्रतिपद्यन्ते के च ते हरिणा हताः ॥१९॥
रावणस्य वचः श्रुत्वा प्रत्युवाच महामुनिः ।
दैवतैर्निहता नित्यं प्राप्नुवन्ति दिवः स्थलम्
॥२०॥ पुनस्तस्मात् परिभ्रष्टा जायन्ते वसुधानले ।
पूर्वाजितैः सुवैर्दुःखैर्जायन्ते च म्रियन्ति च
॥२१॥ ये ये हताश्चक्रधरेण राजंस्त्रिलोकनाथेन
जनार्दनेन । ते ते गतास्तत्र लयं नरंन्द्राः क्रोधा-
ऽपि देवस्य वरेण तुल्यः ॥२२॥ श्रुत्वा ततस्त-
द्वचनं निशाचरः सनत्कुमारस्य मुस्ताद्विनिर्ग-

तम् । तथा प्रहृष्टः स बभूव विस्मितः कथं तु
यास्यामि हरिं महाहवे ॥ २३ ॥

इति प्रक्षिप्तेषु नारायणहतगतिकथनं नाम सप्तमः सर्गः

प्रक्षिप्तेषु अष्टमः सर्गः

रामावतारकथनम्

एवं चिन्तयतस्तस्य रावणस्य दुरात्मनः ।
पुनरेवापरं वाक्यं व्याजहार महामुनिः ॥१॥
मनसश्चेप्सितं यत्ते भविष्यति महाहवे । सुखी
भव महाबाहो कंचित् कालमुदीक्ष्य ॥ २ ॥
एवं श्रुत्वा महाबाहुस्तमृषिं प्रत्युवाच सः ।
कीदृशं लक्षणं तस्य ब्रूहि सर्वमशेषतः ॥ ३ ॥
गक्षमस्य वचः श्रुत्वा स मुनिः प्रत्यभाषत ।
श्रयतां सर्वमागम्याम्ये तव राक्षमपुङ्गव ॥ ४ ॥
स हि सर्वगतो देवः सृष्टमोऽऽकृतः सनातनः ।
तेन सर्वमिदं प्रोक्तं त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥५॥
स भूमौ दिवि पाताले पर्वतेषु वनेषु च ।
स्थावरेषु च सर्वेषु वनेषु नगरीषु च ॥ ६ ॥
आंकारश्चैव मत्यं च सावित्री पृथिवी च सः ।
धराधरधरो देवो ह्यनन्त इति विश्रुतः ॥ ७ ॥
अहश्च रात्रिश्च उभे च सन्ध्ये दिवाकरश्चैव
यमश्च सोमः । स एव कालो ह्यनलश्च वायुः
स ब्रह्मरुद्रौ च स एव बालः ॥८॥ विद्योतति
ज्वलति भाति च पाति लोकान् सृजत्ययं
संदरति प्रशास्ति । क्रीडां करोत्यव्ययलोक-
नाथो विष्णुः पुराणो भवनाशहेतुः ॥ ९ ॥
अथवा बहुनानेन किमुक्तेन दशानन । तेन
सर्वमिदं व्याप्तं त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥ १० ॥
नीलोत्पलदलश्यामः किञ्जल्कारुणवस्त्रकः ।
प्रावृट्काले यथा व्योम्नि सतडितोयदस्तथा
॥११॥ श्रीमान् मेघवपुः श्यामः पङ्कजारुण-

लोचनः । श्रीवत्सेनोरसा युक्तः शशाङ्ककृत-
लक्षणः ॥१२॥ तस्य नित्यं शरीरस्था मेघस्येव
शतहृदा । संग्रामरूपिणी लक्ष्मीर्देहमावृत्य
तिष्ठति ॥१३॥ न स शक्यः सुरैर्द्रष्टुं नासुरैर्न
च पन्नगैः । यस्य प्रसादं कुरुते स वै तं द्रष्टु-
मर्हति ॥१४॥ न हि यज्ञफलैस्तात न तपो-
भिन्तु संचितैः । शक्यते भगवान् द्रष्टुं न
दानेन न चेज्यया ॥१५॥ तद्भक्तैस्तद्गतप्राणै-
स्तच्चित्तैस्तत्परायणैः । शक्यते भगवान् द्रष्टुं
ज्ञाननिर्दग्धकिल्बिषैः ॥१६॥ अथवा राक्षसेन्द्र
त्वं यदि तं द्रष्टुमिच्छसि । कथयिष्यामि ते
सर्वं श्रूयतां यदि रोचते ॥१७॥ कृते युगे
व्यतीने वै मुग्धे त्रेतायुगस्य तु । हिनार्थं देव-
मर्त्यानां भविता नृपविग्रहः ॥१८॥ इक्ष्वाकूणां
च यो राजा भान्यो दशरथो भुवि । तस्य
सृनुर्महातेजा रामो नाम भविष्यति ॥ १९ ॥
महातेजा महाबुद्धिर्महाबलपराक्रमः । महा-
बाहुर्ममहासत्त्वः क्षमया पृथिवीममः ॥२०॥
अदित्य इव दुग्धेक्ष्यः समरे शत्रुभिः सदा ।
भविता हि तदा रामो नरो नारायणः प्रभुः
॥२१॥ पितुर्नियोगात् स विभुर्दण्डके विविधे
वने । विचरिष्यति धर्मात्मा सह भ्रात्रा महा-
त्मना ॥२२॥ तस्य पत्नी महाभागा लक्ष्मीः
सीतेति विश्रुता । दुहिता जनकम्यैषा उत्थिता
वसुधातलात् ॥ २३ ॥ रूपेणाप्रतिमा लोके
सर्वलक्षणलक्षिता । छायेवानुगता रामं निशा-
करमिव प्रभा ॥ २४ ॥ शीलाचारगुणोपेता
साध्वी धैर्यसमन्विता । सहस्रांशो रश्मिरिव
श्लोकमूर्तिरिव स्थिता ॥२५॥ एवं ते सर्व-
माख्यातं मया रावण विस्तरात् । महतो देव-

देवस्य शाश्वतस्याव्ययस्य च ॥ २६ ॥ एवं
श्रुत्वा महाबाहू राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् । त्वया
सह विरोधेच्छुश्चिन्तयामास राघव ॥ २७ ॥
वाक्यं सनत्कुमारस्य चिन्तयानो मुहुर्मुहुः ।
रावणो मुमुदे श्रीमान् युद्धार्थी विचचार ह
॥२८॥ श्रुत्वा च तौ कथां रामो विस्मयो-
त्फुल्ललोचनः । शिरसश्चालनं कृत्वा तमर्थं
परिचिन्तयन् ॥ २९ ॥ श्रुत्वा तु वाक्यं च
नरेश्वरमत्ता मुदा युतो विस्मयमानचक्षुः ।
पुनश्च तं ज्ञानवतां प्रधानमुवाच वाक्यं वद
मे पुगाननम् ॥३०॥

इति प्रक्षिप्तपु रामावतारकथनं नाम अष्टमः सर्गः

प्रक्षिप्तेषु नवमः सर्गः

सीतागमकथाश्रवणफलम्

नतः पुनर्महातेजाः कुम्भयोर्निर्महायशाः । उवाच
रामं प्रणतं पितामह इवेश्वरम् ॥१॥ श्रूयतामिति
चामन्व्य रामं सत्यपराक्रमम् । कथाशेषं महा-
तेजाः कथयामास स प्रभुः ॥२॥ यथारूयानं
श्रुतं चैव यथावृत्तं च तत्तथा । प्रीतात्मा कथ-
यामास राघवाय महामतिः ॥३॥ एतदर्थं महा-
बाहो रावणेन दुरात्मना । सुता जनकराजस्य
हता राम महामते ॥४॥ एतां कथां महाबा-
हो नारदः सुमहायशाः । कथयामास मह्यं वै
मेरौ गिरिवरोत्तमे ॥५॥ देवगन्धर्वसिद्धानामृ-
षीणां च महात्मनाम् । कथाशेषं पुनः सोऽथ
कथयामास राघवा ॥६॥ नारदः सुमहातेजाः प्रह-
सन्निव मानद । तां कथां शृणु राजेन्द्र महा-
पापप्रणाशिनीम् ॥७॥ यां तु श्रुत्वा महाबाहो
ऋषयो दैवतैः सह । उच्युस्तं नारदं सर्वे हर्ष-
पर्याकुलेक्षणाः ॥८॥ यश्चेमां श्रावयेन्नित्यं शृणु-

याद्वापि भक्तितः । स पुत्रपौत्रवान् राम स्वर्ग-
लोके महीयते ॥९॥

इति प्रक्षिप्तेषु सीतारामकथाश्रवणफलं नाम
नवमः सर्गः

प्रक्षिप्तेषु दशमः सर्गः

श्वेतद्वीपवासप्राप्त्युपायकथनम्

ततः स रावणो राम पर्यटन् पृथिवीतलम् ।
विजयार्थी महाशूरैः राक्षसैः परिवारितः ॥१॥
दैत्यदानवरक्षःसु यं शृणोति बलाधिकम् । तमा-
ह्वयति युद्धार्थी रावणो बलदर्पितः ॥२॥ एवं स
पर्यटन् सर्वा पृथिवीं पृथिवीपते ।^१ ब्रह्मलोका-
न्निवृत्तं तमाससादाथ नारदम् ॥३॥ व्रजन्तं
मेघपृष्ठमशुमन्तमिवापरम् । तं चाभिमृत्य
प्रीतात्मा ह्यभिवाद्य कृनाञ्जलिः ॥४॥ उवाच
हृष्टमनसा रावणो नारदं तथा । आब्रह्मभुव-
नाल्लोकास्त्वया दृष्टा ह्यनेकशः ॥५॥ कस्मिं-
ल्लोके महाभाग मानवा बलवत्तराः । योद्धुमि-
च्छामि तैः सार्धं यथाकामं यथामुग्धम् ॥६॥
तच्छ्रुत्वा नारदो वाक्यं रावणस्य दुरात्मनः ।
चिन्तयित्वा मुहूर्तं तु महात्मा प्रत्युवाच तम्
॥७॥ अस्मि गजन् महाद्वीपं क्षीणेदम्य ममी-
पतः । यत्र ते चन्द्रसंकाशा मानवाः सुमहा-
बलाः ॥८॥ महाकाया महावीर्या मेघस्तनि-
तनिःस्वनाः । मट्टामात्रा धैर्यवन्नो महापरिघ-
बाहवः ॥९॥ श्वेतद्वीपे मया दृष्टा मानवा राक्ष-
साधिप । बलवीर्यसमायुक्तान् यादृशांस्त्वमि-
हेच्छसि ॥१०॥ नारदस्य वचः श्रुत्वा रावणः
प्रत्युवाच ह । कथं नारद जायन्ते तस्मिन् द्वीपे

१. ब्रह्मलोकाभिवर्तन्तम् पुना ।

महाबलाः ॥११॥ श्वेतद्वीपे कथं वासः प्राप्त-
स्तैः सुमहात्मभिः । एतन्मे सर्वमाख्याहि प्रभो
नारद तत्त्वतः ॥१२॥ त्वया दृष्टं जगत् सर्वं
हस्तामलकवत् सदा । रावणस्य वचः श्रुत्वा
नारदः प्रत्युवाच तम् ॥१३॥ अनन्यमानसा
नित्यं नारायणपरायणाः । तदाराधनसक्ताश्च
तच्चित्तास्तत्परायणाः ॥१४॥ एकान्तभावानु-
गतास्ते नरा राक्षसाधिप । तच्चित्तास्तद्गतप्राणा
नरा नारायणं श्रिताः ॥ १५ ॥ श्वेतद्वीपे तु
तैर्वास आर्जितः पुण्यकर्तृभिः । ये हता लोक-
नाथेन शार्ङ्गमानस्य संयुगे ॥१६॥ चक्रायुधेन
देवेन तेषां वासस्त्रिविष्टपे । न हि यज्ञफलै-
स्तात न तपोभिर्न संयमैः ॥१७॥ न च दान-
फलैर्मुख्यैः स लोकः प्राप्यते मुग्धम् । नारदस्य
वचः श्रुत्वा दशग्रीवः सुविस्मितः ॥१८॥ ध्या-
त्वा तु सुचिरं कालं तेन योत्स्यामि संयुगे ।
आपृच्छ्य नारदं प्रायाच्छ्वेतद्वीपाय रावणः
॥१९॥ नारदोऽपि चिरं ध्यात्वा कौतूहलस-
मन्विनः । दिदृक्षुः परमाश्चर्यं तत्रैव त्वरितं यथौ
॥२०॥ स हि केलिकगे विभो नित्यं च सम-
रप्रियः । रावणोऽपि यथौ तत्र राक्षसैः सह
राघव ॥२१॥ महता सिंहादेन नादयन् स
दिशो दश । गते तु नारदे तत्र रावणोऽपि
महायशः ॥२२॥ प्राप श्वेतं महाद्वीपं दुर्लभं
यत् सुरैरपि । तेजसा तस्य द्वीपस्य रावणस्य
बलीयसः ॥२३॥ तत्तस्य पुष्पकं यानं वातवेग-
समाहतम् । अवस्थातुं न शक्नोति वाताहत
इवाम्बुदः ॥२४॥ सचिवा रक्षसेन्द्रस्य द्वीपमा-
साद्य दुर्दृशम् । अब्रुवन् रावणं भीता राक्षसा
जातसाध्वसाः ॥२५॥ राक्षसेन्द्र वयं मूढा

अष्टसंज्ञा विचेतसः । अवस्थातुं न शक्यामो
युद्धं कर्तुं कथंचन ॥२६॥ एवमुक्त्वा दुद्रुवु-
स्ते सर्व एव निशाचराः । रावणोऽपि हि
तद्यानं पुष्पकं हेममूषितम् ॥२७॥ विसर्जया-
मास तदा सह तैः क्षणदाचरैः । गते तु पुष्पके
राम रावणो राक्षसाधिपः ॥२८॥ कृत्वा रूपं
महाभीमं सर्वराक्षसवर्जितः । प्रविवेश तदा
तस्मिन्ध्वेतद्वीपे स रावणः ॥२९॥ प्रविशन्नेव
तत्राशु नारीभिरुपलक्षितः । एकया मुस्मितं
कृत्वा हस्ते गृह्य स रावणः ॥३०॥ पृष्टश्चा-
गमनं ब्रूहि किमर्थमिह चागतः । को हि त्वं
कस्य वा पुत्रः केन वा प्रहितो वद ॥३१॥
इत्युक्तो रावणो राजन् क्रुद्धो वचनमब्रवीत् ।
अहं विश्रवसः पुत्रो रावणो नाम राक्षसः ॥३२॥
युद्धार्थमिह संप्राप्तो न च पश्यामि कंचन ।
एवं कथयतस्तस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥३३॥
प्राहसंस्ते ततः सर्वे सस्वनं युवतीजनाः ।
एकया क्रुद्धया तासां बलवद्गृह्य लीलया
॥३४॥ भ्रामितस्तु सखीमध्ये विक्षिप्तः स
दशाननः । सखीमन्यां समाहूय पश्य त्वं
कीटकं धृतम् ॥३५॥ दशास्यं विंशतिभुजं
कृष्णाङ्गनसमप्रभम् । हस्ताद्धस्तं स च क्षितो
भ्राम्यते श्रमलालसः ॥३६॥ भ्राम्यमाणेन
बलिना राक्षसेन विपश्चिता । पाणावेकाथ
संदष्टा रोषेण वनिता शुभा ॥३७॥ मुक्तस्तथा-
शुभः कीटो धुन्वत्या हस्तवेदनात् । गृहीत्वान्या
राक्षसेन्द्रमुत्पपात विहायसा ॥३८॥ तत-
स्तामपि संक्रुद्धो विददार नखैर्भृशम् । तथा स
हि विनिर्धूतः सहसैव निशाचरः ॥३९॥ पपात
चाम्भसो मध्ये सागरस्य भयातुरः । पर्वतस्येव

शिखरं यथा वज्रविदारितम् ॥४०॥ प्रापतत्
सागरस्यैव जले तस्थौ निपातितः । एवं स
रावणो राम श्वेतद्वीपनिवासिभिः ॥४१॥ स्त्री-
जनैर्विनिगृह्याशु भ्रामितश्च ततस्ततः । नारदो-
ऽपि महातेजा रावणं वीक्ष्य धर्षितम् ॥४२॥
विस्मयं सुचिरं गत्वा प्रजहास ननर्त च । ततः स
सागरजलाज्जलङ्घिन्नशिरोरुहः ॥४३॥ दक्षिणं
तीरमासाद्य चिन्तयामास विस्मितः । ये मया
निर्जिता लोका न तेषु भयमीदृशम् ॥४४॥
स्वभावतोऽल्पवीर्याणां विरुद्धं योषितामिदम् ।
नूनमेतस्य लोकस्य मानवाः प्रभविष्णवः ॥४५॥
स्त्रीरूपविग्रहधरा यान् ममाचष्ट नारदः ।
बलवद्भिस्तु संधेयमिति संचिन्त्य निश्चितम्
॥४६॥ भूयस्तासां प्रवृत्त्यर्थं तद्वनं समलोडयत् ।
अथापश्यन्महात्मानं पितामहसुतं प्रभुम् ॥४७॥
सनत्कुमारमासीनं सर्वयोगभृतां वरम् । जाज्व-
ल्यमानं तपसा समिद्धिरिव पावकम् ॥४८॥
अपश्यद्दक्षिणे पार्श्वं विचरन्तं गुहाश्रयम् । स
तं दृष्ट्वा तपोवृद्धमभिवाद्य कृताञ्जलिः ॥४९॥
व्रीडितः परिप्रच्छ ब्रह्मर्षिं सत्यवादिनम् ॥
भगवन् केन लोकोऽयं कल्पितः सुमहात्मना
॥५०॥ के वा लोके वसन्त्यस्मिन् सर्वज्ञान-
वतां वर । किं च त्वं ध्यायसे ब्रह्मञ्छंस मे
सुसमाधिना ॥५१॥ एतन्मे ब्रूहि तत् सर्वं
सर्वज्ञो ह्यसि विश्रुतः । एवमुक्तो महातेजा
विदित्वा तस्य हृद्गतम् ॥५२॥ उवाच वाक्यं
प्रहसन्श्रूयतामिति पुत्रक । यो हि वै सर्वमेवेदं
बिभर्ति सचराचरम् ॥५३॥ त्रैलोक्यं
सर्वभूतात्मा यस्योत्पत्तिं न विद्महे । यमा-
हुर्वेदविदुषः पुरुषं तमसः परम् ॥५४॥

आदित्यरूपमजरं परमात्मानमीश्वरम् । यस्य प्रत्युवाच मुनिर्षीमांस्तत्सर्वमनुपूर्वशः ॥ ६९ ॥
 नाभिभवो ब्रह्मा पिता मम पितामहः ॥ ५५ ॥ स हि सर्वगतो देवः सूक्ष्मोऽव्यक्तः सनातनः ।
 कैलासनिलयः श्रीमान् भवश्च क्रोधसंभवः । येन सर्वमिदं व्याप्तं त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥ ७० ॥
 समाश्रित्य विबुधा विधिना हविरध्वरे ॥ ५६ ॥ स भूमौ दिवि पाताले पर्वतेषु वनेषु च ।
 पिबन्ति चामृतं हृष्टाः परिभूय दितेः सुतान् । सागरेषु च सर्वेषु वसतीह सरित्सु च ॥ ७१ ॥
 यस्य श्वासानिलोद्भूताः स्त्रियस्त्वामपराजितम् ॥ ५७ ॥ अहश्च रात्रिश्च उभे च सन्ध्ये दिवाकरश्चैव
 यमश्च सोमः । स एव कालो वरुणः स एव स ब्रह्मरुद्रेन्द्रमुक्वः स चाग्निः ॥ ७२ ॥ ओंकारो
 भूर्भुवः स्वश्च गायत्री सन्ध्य एव च । धराधरधरो देवः सोऽनन्न इति विश्रुतः ॥ ७३ ॥ विद्योतति
 ज्वलन्ति वर्षति वाति पानि गर्जत्युपैति तपने दहनं स चैव । लोकान् सृजत्यवति मंहरते सदैव दैत्यान् स एव दहते जगति प्रमथ्य ॥
 ७४ ॥ स न शक्यः सुरैर्द्रष्टुं नासुरैर्न च पन्नगैः । प्रमादं कुरुते यस्य स वै तं द्रष्टुमर्हति ॥ ७५ ॥
 तद्गतैस्तद्गतप्राणैः शुक्तिभिस्तपरायणैः । शक्यः प्रवेष्टुं लोकोऽयं जाननिर्भूतकन्धिवपैः ॥ ७६ ॥
 एवंविधैर्यं लोकं प्राप्यते पुरुषोत्तमैः । अकाम- कारिभिर्देवैर्क्रोधैर्दग्धनामसैः ॥ ७७ ॥ यश्चैव
 मुमहाकायः प्रतिष्ठो लोकमन्यसम् । आस्ते तथैव हरिणा कृता तेन महापुगी ॥ ७८ ॥
 अष्टाविंशे युगे प्राप्ते मनोगम्य विवम्बतः । वैष्णवीं मृतिमाविश्य लोकमेनं प्रवेक्ष्यति ॥ ७९ ॥
 नानः परतरं श्रोतुं मतो वै राक्षसेश्वर । उत्तिष्ठ गच्छ भद्रं ते प्राप्स्यसे गतिमीप्सिताम् ॥ ८० ॥
 एवमुक्तस्तथेत्युत्तवा तं प्रणम्याभिपूज्य च । समासाद्य महत सैन्यं ययौ लङ्कामशङ्कितः ॥
 ८१ ॥ नारदोऽपि प्रहृष्टात्मा दृष्ट्वा सर्व- मशेषतः । द्रुतं मेरुमुपागम्य विशते तां शुभां
 सभाम् ॥ ८२ ॥ तस्यां ब्रह्माणमासीनमभिवाद्य कृताञ्जलिः । देवान् संश्रावयामास समीपे

पद्मजन्मनः ॥८३॥ निशम्य सुमहत् पुण्य-
 माख्यानं पद्मसंभवः । नारदं संपरिष्वज्य
 प्राह भूतभविष्यवित् ॥८४॥ हिरण्यकशिपुः
 पूर्वं बभूवैष निशाचरः । अवध्यो बहुभियोगै-
 र्वरदानान्महाबलः ॥८५॥ स कदाचिन्महा-
 त्मानं पद्मनाभमधोक्षजम् । सभायां गर्हयन्
 दर्पान्नुसिंहवपुषं हरिम् ॥८६॥ समुद्रगृह्य नखै-
 स्नेन दीर्यमाणस्य संयुगे । रक्तसंस्पर्शजं दिव्यं
 चक्षुर्दैत्यपतेरभूत् ॥८७॥ सं तु तद्राक्षसं जन्म
 तस्मान्मानुषजन्मनः । भाविनीं निधनप्राप्तिं
 पश्यन् दिव्येन चक्षुषा ॥८८॥ श्रीवत्साङ्गं
 तदङ्गस्थः प्राह दैत्यः शनैरिदम् । नखैर्विभिन्न-
 हृदयः क्षणं दीनः कृताञ्जलिः ॥८९॥ तप्त-
 हाटकेकशान्न ज्वलत्पावकलोचन । वज्रायुधन-
 ग्वम्पर्श दिव्यसिंह नमोऽस्तु ते ॥९०॥ कैट-
 भारे हरे देव विष्णो विपुलविक्रम । त्राहि
 मां भूतभन्त्येश शरणागतवत्सल ॥९१॥ त्वद्धते
 राक्षसे भावे मानुषे च पदं विभो । प्राप्नुयां
 त्वन्मयो लोकं लोकनाथ प्रसीद मे ॥९२॥
 एवमुक्तस्तथेत्युक्त्वा ययौ दैत्यपतिं हरिः ।
 हंसयुक्तविमानेन किङ्किणीजालमालिना ॥९३॥
 स एव च पुनस्तत्र राक्षसोऽभून्महासुरः ।
 राक्षसेन विधानेन सदा तद्भावभाविनः ॥९४॥
 मानुषत्वमुपागम्य लोकान् हन्तुं कृतोद्यमम् ।
 तृतीयं च हतं तेन श्वेतद्वीपं प्रवेक्ष्यति ॥९५॥
 वैष्णवं तेज आविश्य यथोक्तं ब्रह्मवादिना ।
 मयापि चेहसंस्थेन दृष्टमेवाक्षदर्शनात् ॥९६॥
 मयावलम्बितं सर्वं देवस्य परमात्मनः । यस्त्विदं
 पठते नित्यं पुण्यमाख्यानमादितः ॥९७॥
 नारदोक्तं मनुष्यो वै स याति परमां गतिम् ।

वैष्णवं परमाख्यानं सर्वपापप्रणाशनम् ॥९८॥
 नित्यं च शृणुयाद्यश्च सोऽपि पापात् प्रमुच्यते ।
 जातिस्मरत्वं विप्रत्वं कुले महति संभवम् ॥
 ९९॥ सर्वज्ञतां च लभते नात्र कार्या विचार-
 णा । स च संस्तूय च हरिं प्रविष्टः कम-
 लोद्भवः ॥१००॥ अनुभाष्य सुरान् सर्वान्
 ययौ स्वं लोकमीश्वरः । नारदस्तु ततस्तस्मा-
 न्मेरुपृष्ठं परिभ्रमन् ॥१०१॥ स तु मामाज-
 गामाशु दिदृक्षुर्द्वादशात्मकम् । स मया शास्त्रतः
 सम्यगभिवाद्याभिपूजितः ॥१०२॥ आख्यान-
 मिदमाचष्ट ममानुग्रहकाम्यया । मयाप्येतत्
 सदस्येत्य पावनार्थं मनोहरम् ॥१०३॥ भक्त्या
 तव महाबाहो कथामृतमुदाहृतम् । एतदर्थं
 महाबाहो रावणेन दुरात्मना ॥१०४॥ विज्ञाय
 च हता सीता त्वत्तो मरणकाङ्क्षया^१ । भवा-
 न्नारायणो देवः शङ्खचक्रगदाधरः ॥१०५॥
 शार्ङ्गपद्मायुधधरः सर्वदेवनमस्कृतः । श्रीवत्साङ्गो
 हृषीकेशः सर्वदेवाभिपूजितः ॥१०६॥ पद्म-
 नाभो महायोगी भक्तानामभयप्रदः । वधार्थं
 रावणस्य त्वं प्रविष्टो मानुषीं तनुम् ॥१०७॥
 किं न वेत्सि त्वमात्मानं राम नारायणो ह्यहम् ।
 मा मुह्यस्व महाभाग स्मर चात्मानमात्मना ॥
 १०८॥ गुह्याद्गुह्यतरस्त्वं हि एवमाह पिता-
 महः । त्रिगुणश्च त्रिवेदी च त्रिधामा त्रिपदा-
 त्मकः ॥१०९॥ त्रिकालकर्मा त्रैविद्य-
 स्त्रिदशारिप्रमर्दनः । त्वयाक्रान्तास्त्रयो लोकाः
 पुराणैर्विक्रमैस्त्रिभिः ॥११०॥ त्वं महेन्द्रानुजः
 श्रीमान् बलिबन्धनकारणात् । अदित्या गर्भ-
 संभूतो विष्णुस्त्वं हि सनातनः ॥१११॥

१. ततः स(४३) इत्यादि मरणकाङ्क्षयेत्यन्तम् पुना. नास्ति ।

अष्टात्रिंशः सर्गः

जनकादिप्रतिप्रयाणम्

एवमास्ते महाबाहुरहन्यहनि राघवः । प्रशासत् सर्वकार्याणि पौरजानपदेषु च १
 ततः कतिपयाहःसु वैदेहं मिथिलाधिपम् । राघवः प्राञ्जलिर्भूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥ २
 भवान् हि गतिरव्यग्रा भवता पालिता वयम् । भवतस्तजसोभ्रेण रावणो निहतो मया ॥ ३
 इक्ष्वाकूणां च सर्वेषां मैथिलानां च सर्वशः । अतुलाः प्रीतयो राजन् संबन्धकपुरोगमाः ॥ ४
 तद्भवान् स्वपुरीं यातु रत्नान्यादाय पार्थिव । भरतश्च सहायार्थं पृष्ठतस्तेऽनुयास्यति ॥ ५
 स तथेति नृपः कृत्वा राघवं वाक्यमब्रवीत् । प्रीतोऽस्मि भवतो राजन् दर्शनेन नयेन च ॥ ६
 यान्येतानि तु रत्नानि मदर्थं संचितानि वै । दुहित्रे तानि वै राजन् सर्वाण्येव ददामि च । ७
 एवमुत्त्वा तु काकुत्स्थं जनको हृष्टमानसः । प्रययौ मिथिलां श्रीमांस्तमनुज्ञाय राघवम् ॥ ८
 ततः प्रयाते जनके केकयं मातुलं प्रभुः । राघवः प्राञ्जलिर्भूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ९
 इदं राज्यमहं चैव भरतश्च सलक्ष्मणः । आयत्तास्त्वं हि नो राजन् गतिश्च पुरुषर्षभ ॥ १०
 राजापि वृद्धः संतापं त्वदर्थमुपयाम्यति । तस्माद्गमनमद्यैव रोचते तव पार्थिव ॥ ११
 लक्ष्मणेनानुयात्रेण पृष्ठतोऽनुगमिष्यते । धनमादाय विपुलं रत्नानि विविधानि च ॥ १२

लोकाननुग्रहीतुं वै प्रविष्टो मानुषां तनुम् । तिष्ठति ॥११८॥ एतां श्रुत्वा कथां दिव्यां
 तदिदं साधितं कार्यं सुराणां सुरसत्तम ॥११२॥ रामो राजीवलोचनः । परं विस्मयमापन्नो
 निहतो रावणः पापः सपुत्रगणबान्धवः । भ्रातृभिः सह राघवः ॥११९॥ वानराः सह-
 प्रहृष्टाश्च सुराः सर्वे ऋषयश्च तपोधनाः ॥ सुग्रीवा राक्षसाः सविभीषणाः । राजानश्च
 ११३॥ प्रशान्तं च जगत् सर्वं त्वत्प्रसा- महामात्या ये चान्येऽपि समागताः ॥१२०॥
 दात् सुरेश्वर । सीता लक्ष्मीर्महाभागा ब्रह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्रा धर्मसमन्विताः
 संभूता वसुधातले ॥ ११४ ॥ त्वदर्थमिय- सर्वे चोत्फुल्लनयनाः सर्वे हर्षसमन्विताः
 मुत्पन्ना जनकस्य गृहे शुभा । लङ्कामानीय यत्नेन ॥१२१॥ राममेवानुपश्यन्ति भृशमत्यन्तहर्षि-
 मातेव परिरक्षिता ॥ ११५ ॥ एवमेतत् ताः । अगस्त्यस्त्वब्रवीद्रामं सर्वमेतच्छ्रुतं त्वया
 समाख्यातं तव राम महायशः । ममापि ॥१२२॥ दृष्टः संभाषितश्चापि राम गच्छामहे
 नारदेनोक्तमृषिणा दीर्घजीविना ॥ ११६ ॥ वयम् । एवमुत्त्वा गताः सर्वे पूजितास्ते यथा-
 यथा सनत्कुमारेण व्याख्यातं तस्य रक्षसः । गतम् ॥१२३॥
 तेनापि च तदेवाशु कृतं सर्वमशेषतः
 ॥ ११७ ॥ यश्चैतच्छ्रावयेच्छ्राद्धे विद्वान्
 ब्राह्मणसन्निधौ । अनन्तमक्षयं दत्तं पितृणामुप-

इति प्रक्षितेषु श्वेतद्वीपवासप्राप्त्युपायकथनं नाम

दशमः सर्गः

युधाजित्तु तथेत्याह गमनं प्रति राघवम् । रत्नानि च धनं चैव त्वय्येवाक्षय्यमस्त्विति ॥ १३
 प्रदक्षिणं स राजानं कृत्वा केकयवर्धनः । रामेण हि कृतं पूर्वमभिवाद्य प्रदक्षिणम् ॥ १४
 लक्ष्मणेन सहायेन प्रयातः केकयेश्वरः । हतेऽसुरे यथा वृत्रे विष्णुना सह वासवः ॥ १५
 तं विसृज्य ततो रामो वयस्यमकुतोभयम् । प्रतर्दनं काशिपतिं परिष्वज्येदमब्रवीत् ॥ १६
 दर्शिता भवता प्रीतिर्दर्शितं सौहृदं परम् । उद्योगश्च कृतो राजन् भरतेन त्वया सह ॥ १७
 तद्भवानद्य काशेय पुरीं वाराणसीं व्रज । रमणीयां त्वया गुप्तां सुप्रकाशां सुतोरणाम् ॥ १८
 एतावदुत्तवा चोत्थाय काकुत्स्थः परमासनात् । पर्यष्वजन धर्मात्मा निरन्तरमुरोगतम् ॥ १९
 विसर्जयामास तथा कौसल्यानन्दवर्धनः । राघवेणाभ्यनुजानः काशीशोऽप्यकुतोभयः ॥ २०
 वाराणसी यथौ तूर्णं राघवेण विसर्जितः । विसृज्य तं काशिपतिं त्रिशतं पृथिवीपतीन् ॥ २१
 प्रहसन् राघवो वाक्यमुवाच मधुराक्षरम् । भवतां प्रीतिरन्यथा तेजसा परिरक्षिता ॥ २२
 धर्मश्च नियतो नित्यं सत्यं च भवतां सदा । युष्माकं चानुभावेन तेजसा च महात्मनाम् ॥ २३
 हतो दुरात्मा दुर्बुद्धी रावणो राक्षमाधमः । हेतुमात्रमहं तत्र भवतां तेजसा हतः ॥ २४
 रावणः मगणो युद्धे सपुत्रामात्यबान्धवः । भवन्तश्च समानीता भरतेन महात्मना ॥ २५
 श्रुत्वा जनकराजस्य काननात्तनयां हन्याम् । उद्युक्तानां च सर्वेषां पार्थिवानां महात्मनाम् ॥
 कालो व्यतीतः सुमहान् गमनं रोचयाम्यतः । प्रत्यृचुम्तं च राजानो हर्षेण महता वृताः ॥ २७
 दिष्ट्या त्वं विजयी गम स्वगज्येऽपि प्रतिष्ठितः । दिष्ट्या प्रत्याहृता सीता दिष्ट्या शत्रुः पराजितः ॥
 एष नः परमः काम एषा नः प्रीतिरुत्तमा । यत्त्वां विजयिनं राम पश्यामो हतशात्रवम् ॥ २९
 एतत्त्वय्युपपन्नं च यदस्मांस्त्वं प्रशंसमे । प्रशंसार्हं न जानीमः प्रशंसां वक्तुमीदृशीम् ॥ ३०
 आपृच्छामो गमिष्यामो हृदिस्थो नः सदा भवान् । वर्तामहे महाबाहो प्रीत्यात्र महता वृताः ॥
 भवेच्च ते महाराज प्रीतिरम्मामु नित्यदा । बाढमित्येव राजानो हर्षेण परमन्विताः ॥ ३२
 ऊचुः प्राञ्जलयः सर्वं राघवं गमनोत्सुकाः । पूजिताश्चैव रामेण जग्मुर्देशान् स्वकान् स्वकान् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे जनकादिप्रतिप्रयाणं नाम अष्टात्रिंशः सर्गः

एकोनचत्वारिंशः सर्गः

वानरप्रीणिनम्

ते प्रयाता महात्मानः पार्थिवास्ते प्रहृष्टवत् । गजवाजिसहस्रौघैः कम्पयन्तो वसुन्धराम् ॥ १
 अक्षौहिण्यो हि तत्रासन् राघवार्थं समुद्यताः । भरतस्याज्ञयानेकाः प्रहृष्टा बलवाहनाः ॥ २
 ऊचुस्ते च महीपाला बलदर्पसमन्विताः । न रामरावणं युद्धे पश्यामः पुरतः स्थितम् ॥ ३
 भरतेन वयं पश्चात् समानीता निरर्थकम् । हता हि राक्षसाः क्षिप्रं पार्थिवैः स्युर्न संशयः ॥ ४
 रामस्य बाहुवीर्येण रक्षिता लक्ष्मणस्य च । सुखं पारे समुद्रस्य युध्येम विगतज्वराः ॥ ५
 एताश्चान्याश्च राजानः कथास्तत्र सहस्रशः । कथयन्तः स्वराज्यानि जग्मुर्द्विर्षसमन्विताः ॥ ६

स्वानि राज्यानि मुख्यानि ऋद्धानि मुदितानि च । समृद्धधनधान्यानि पूर्णानि वसुमन्ति च ॥
 यथापुराणि ते गत्वा रत्नानि विविधान्यथ । रामस्य प्रियकामार्थमुपहारान्त्पा ददुः ॥ ८
 अश्वान् यानानि रत्नानि हस्तिनश्च मदोत्कटान् । चन्दनानि च मुख्यानि दिव्यान्याभरणानि च ॥
 मणिमुक्ताप्रवालांस्तु दास्यो रूपसमन्विताः । अजाविकं च विविधं रथांश्च विविधान् ददुः ॥
 भरतो लक्ष्मणश्चैव शत्रुघ्नश्च महाबलाः । आदाय तानि रत्नानि स्वां पुरीं पुनरागताः ॥ ११
 आगम्य च पुरीं रम्यामयोध्यां पुरुषर्षभाः । तानि रत्नानि चित्राणि रामाय समुपाहरन् ॥ १२
 प्रतिगृह्य च तत् सर्वं रामः प्रीतिसमन्वितः । सुग्रीवाय ददौ राज्ञे महात्मा कृतकर्मणे ॥ १३
 विभीषणाय च ददौ तथान्येभ्योऽपि राघवः । राक्षसेभ्यः कपिभ्यश्च यैर्वृतो जयमाप्तवान् ॥ १४
 ते सर्वे रामदत्तानि रत्नानि कपिराक्षसाः । शिरोभिर्धारयामासुर्बाहुभिश्च महाबलाः ॥ १५
 हनूमन्तं च नृपतिरिक्ष्वाकूषां महारथः । अङ्गदं च महाबाहुमङ्गमारोप्य वीर्यवान् ॥ १६
 रामः कमलपत्राक्षः सुग्रीवमिदमब्रवीत् । अङ्गदस्ते सुपुत्रोऽयं मन्त्री चाप्यनिलात्मजः ॥ १७
 सुग्रीव मन्त्रिने युक्तौ ममापि च हिते रतौ । अर्हतां विविधां पूजां त्वत्कृते वै हर्षीश्वर ॥ १८
 इत्युक्त्वा व्यवमुच्याङ्गाद्रूषणानि महायशाः । स बबन्ध महाहार्ताणि तदाङ्गदहनूमतोः ॥ १९
 आभाष्य च महावीर्यान् राघवो यथर्षभान् । नीलं नलं कर्मारणं कुमुदं गन्धमादनम् ॥ २०
 सुषेणं पनसं वीरं मैन्दं द्विविदमेव च । जाम्बवन्तं गवाक्षं च विनतं धृममेव च ॥ २१
 वलीमुखं प्रजङ्घं च संनादं च महाबलम् । दरीमुखं दधिमुखमिन्द्रजानुं च यथपम् ॥ २२
 मधुरं श्लक्ष्णया वाचा नेत्राभ्यामापिबन्निव । सुहृदो मे भवन्तश्च शरीरं भ्रातरस्तथा ॥ २३
 युष्माभिरुद्धृतश्चाहं व्यसनात् काननौकमः । धन्यो राजा च सुग्रीवो भवद्भिः सुहृदां वरैः ॥
 एवमुत्तवा ददौ तेभ्यो भूषणानि यथार्हतः । वज्राणि च महाहार्ताणि सस्वजे च नर्गभ ॥ २५
 ते पिबन्तः सुगन्धीनि मधूनि मधुपिङ्गला । मांसानि च सुमृष्टानि मूलानि च फलानि च ॥ २६
 एवं तेषां निवमतां मामः साम्रो ययौ तदा । सुहृत्तमिव ते सर्वे राजभक्त्या च मेनिरे ॥ २७
 रामोऽपि रेमे तैः सार्धं वानरैः कामरूपिभिः । राक्षसैश्च महावीर्यैर्ऋक्षैश्चैव महाबलैः ॥ २८
 एवं तेषां ययौ मामो द्वितीयः शैशिरः सुखम् । वानराणां प्रहृष्टानां राक्षसानां च सर्वशः ॥
 इक्ष्वाकुनगरे रम्ये परं प्रीतिमुपासताम् । रामस्य प्रीतिकर्णैः कालस्तेषां सुखं ययौ ॥ ३०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे वानरप्रीणनं नाम एकोनचत्वारिंशः सर्गः

चत्वारिंशः सर्गः

हनूमत्पार्थना

तथा स तेषां वसनामृक्षवानररक्षसाम् । राघवस्तु महातेजाः सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥ १
 गम्यतां सौम्य किष्किन्धां दुराघर्षां सुरासुरैः । पालयस्व सहामात्यो राज्यं निहतकण्टकम् ॥

अङ्गदं च महाबाहो प्रीत्या परमया युतः । पश्य त्वं हनुमन्तं च नलं च सुमहाबलम् ॥ ३
सुषेणं श्वशुरं वीरं तारं च बलिनां वरम् । कुमुदं चैव दुर्धर्षं नीलं चैव महाबलम् ॥ ४
वीरं शतवर्लिं चैव मैन्दं द्विविदमेव च । गजं गवाक्षं गवयं शरभं च महाबलम् ॥ ५
पश्य प्रीतिसमायुक्तो गन्धमादनमेव च । ऋषभं^१ च सुविक्रान्तं जाम्बवन्तं महाबलम्^२ ॥ ६
ये चेमे सुमहात्मानो मदर्थं त्यक्तजीविताः । पश्य त्वं प्रीतिसंयुक्तो मा चैषां विप्रियं कृथाः ॥
एवमुक्त्वा तु सुग्रीवमाश्लिष्य च पुनः पुनः । विभीषणमुवाचाथ रामो मधुरया गिरा ॥ ८
लङ्कां प्रशाधि धर्मेण धर्मज्ञस्त्वं मतो मम । पुरस्य राक्षसानां च भ्रातुर्वैश्रवणस्य च ॥ ९
मा च बुद्धिमधर्मे त्वं कुर्या राजन् कथंचन । बुद्धिमन्तो हि राजानो ध्रुवमश्नन्ति मेदिनीम् ॥
अहं च नित्यशो राजन् सुग्रीवसहितस्त्वया । स्मर्तव्यः परया प्रीत्या गच्छ त्वं विगतज्वरः ॥
रामस्य भाषितं श्रुत्वा ऋक्षवानरराक्षसाः । साधु साध्विति काकुत्स्थं प्रशशंसुः पुनः पुनः ॥
तव बुद्धिर्महाबाहो वीर्यमद्भुतमेव च । माधुर्यं परमं राम स्वयंभोगिव नित्यदा ॥ १३
तेषामेवंब्रुवाणानां वानराणां च रक्षमाम । हनूमान् प्रणतो^३ भूत्वा राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥१४
खेहो मे परमो राजंस्त्वयि तिष्ठति नित्यदा । भक्तिश्च नियता वीर भावो नान्यत्र गच्छतु ॥
यावद्रामकथा वीर चरिष्यति महीतले । तावच्छरीरि वस्यन्ति प्राणा मम न संशयः ॥ १६
यच्चैतच्चरितं दिव्यं कथां ते रघुनन्दन । तन्ममाप्सरसो नाम श्रावयेयुर्नरर्षभ ॥ १७
तच्छ्रुत्वाहं ततो वीर तव चर्यामृतं प्रभो । उत्कण्ठां तां हरिष्यामि मेघलेखामिवानिलः ॥१८
एवं ब्रुवाणं रामस्तु हनूमन्तं वरासनात् । उत्थाय सस्वजे खेडाद्वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १९
एवमेतत् कपिश्रेष्ठ भविता नात्र संशयः । चरिष्यति कथा यावदेषा लोके च मामिका ॥ २०
तावत्ते भविता कीर्तिः शरीरिऽप्यसवस्तथा । लोका हि यावत्स्थास्यन्ति तावत्स्थास्यति मे कथा ॥
एकैकस्थोपकारस्य प्राणान् दास्यामि ते कपे । शेषस्थेहोपकाराणां भवाम ऋणिनो वयम् ॥
मदङ्गे जीर्णतां यातु यत्त्वयोपकृतं कपे^४ । नरः प्रत्युपकाराणामापत्स्वायाति पात्रताम् ॥ २३
ततोऽप्य हारं चन्द्राभं मुच्य कण्ठात् स राघवः । वैदूर्यतरलं कण्ठे बबन्ध च हनूमतः ॥२४
तेनोरसि निबद्धेन हारेण महता कपिः । रराज हेमशैलेन्द्रश्चन्द्रेणाक्रान्तमस्तकः ॥ २५
श्रुत्वा तु राघवस्यैतदुत्थायोत्थाय वानराः । प्रणम्य शिरसा पादौ निर्जमुस्ते महाबलाः ॥२६
सुग्रीवः स च रामेण निरन्तरमुरोगतः । विभीषणश्च धर्मात्मा सर्वे ते बाष्पविक्लवाः ॥ २७
सर्वे च ते बाष्पकलाः साश्रुनेत्रा विचेतसः । समूढा इव दुःखेन त्यजन्तो राघवं तदा ॥ २८
कृतप्रसादास्तेनैवं राघवेण महात्मना । जग्मुः स्वं स्वं गृहं सर्वे देही देहमिव त्यजन् ॥ २९

ततस्तु ते राक्षसऋक्षवानराः प्रणम्य रामं रघुवंशवर्धनम् ।

१. ऋक्षराजं च दुर्धर्षं ति. ।

२. एतदनन्तरं, केसरिं शरभं शुम्भं शंखचूडं
महाबलम् । इति अर्थं अधिकं दृश्यते ति. ।

३. प्रबगो. प्र. ।

४. शेषस्थेत्यादि कपे इत्यन्तम् च. प्रक्षिप्तम् ।

वियोगजाश्रुप्रतिपूर्णलोचनाः प्रतिप्रयातास्तु यथा निवासिनः ॥

३०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे हनूमत्प्रार्थना नाम चत्वारिंशः सर्गः

एकचत्वारिंशः सर्गः

पुष्पकपुनरभ्यनुज्ञा

विस्तृज्य च महाबाहुर्ऋक्षवानरराक्षसान् । आतृभिः सहितो रामः प्रमुमोद सुखं सुखी ॥ १
अथापराहसमये आतृभिः सह राघवः । शुश्राव मधुरां वाणीमन्तरिक्षात् प्रभाषिताम् ॥ २
सौम्य राम निरीक्षस्व सौम्येन वदनेन माम् । कुबेरभवनात् प्राप्तं विद्धि मां पुष्पकं प्रभो ॥ ३
तव शासनमाज्ञाय गतोऽस्मि धनदं प्रति । उपस्थातुं नरश्रेष्ठ स च मां प्रत्यभाषत ॥ ४
निर्जितस्त्वं नरेन्द्रेण राघवेण महात्मना । निहत्य युधि दुर्धर्षं रावणं राक्षसेश्वरम् ॥ ५
ममापि परमा प्रीतिर्हते तस्मिन् दुरात्मनि । रावणे सगणे चैव सपुत्रे सहवान्धवे ॥ ६
स त्वं रामेण लङ्कायां निर्जितः परमान्मना । बह सौम्य तमेव त्वमहमाज्ञापयामि ते ॥ ७
परमो ह्येष मे कामो यत्त्वं राघवनन्दनम् । वहैर्लोकस्य संयानं गच्छस्व विगतज्वरः ॥ ८
सोऽहं शासनमाज्ञाय धनद्रस्य महात्मनः । त्वत्सकाशमनुप्राप्तो निर्विशङ्कः प्रतीच्छामाम् ॥ ९
अधृष्यः^१ सर्वभूतानां सर्वेषां धनदाज्ञया । चराम्यहं प्रभावेण तवाज्ञां परिपालयन् ॥ १०
एवमुक्तस्तदा रामः पुष्पकेण महाबलः । उवाच पुष्पकं दृष्ट्वा विमानं पुनरागतम् ॥ ११
यद्येवं स्वागतं तेऽस्तु विमानवर पुष्पक । आनुकूल्याद्धनेशस्य वृत्तदोषो न नो भवेत् ॥ १२
लज्जैश्चैव तथा पुष्पैर्धूपैश्चैव सुगन्धिभिः । पूजयित्वा महाबाहू राघवः पुष्पकं तदा ॥ १३
गम्यनामिति चोवाच आगच्छ त्वं स्परे यदा । सिद्धानां च गतौ सौम्य मा विषादेन योजय ॥
प्रतिघातश्च ते मा भूद्यथेष्टं गच्छतो दिशः । एवमन्त्विति रामेण पूजयित्वा विसर्जितम् ॥ १५
अभिप्रेतां दिशं तस्मान् प्रायात्तत् पुष्पकं तदा । एवमन्तर्हिते तस्मिन् पुष्पके मुकृतात्मनि ॥ १६
भरतः प्राञ्जलिर्वाक्यमुवाच रघुनन्दनम् । विबुधात्मनि^२ दृश्यन्ते त्वयि वीर प्रशासति ॥ १७
अमानुषाणां सत्त्वानां व्याहृतानि मुहुर्मुहुः । अनामयश्च सत्त्वानां साम्रो मासो गतो ह्ययम् ॥
जीर्णानामपि सत्त्वानां मृत्युर्नायाति राघव । अरोगप्रसवा नार्यो वपुष्मन्तो हि मानवाः ॥ १९
हर्षश्चाभ्यधिको राजञ्जनस्य पुरवासिनः । काले वर्षति पर्जन्यः पातयन्नमृतं पयः ॥ २०
वाताश्चापि प्रवान्त्येते स्पर्शयुक्ताः सुखाः शिवाः । ईदृशो नश्चिरं राजा भवेदिति नरेश्वर^३ ॥ २१
कथयन्ति पुरे राजन् पौरजानपदास्तथा । एता वाचः सुमधुरा भरतेन समीरिताः ॥ २२

१. प्रतीक्ष. च ।

३. विविधात्मनि च. ।

२. अदृश्यः च. ।

४. नरेश्वरः. ति ।

श्रुत्वा रामो मुदा युक्तो बभूव नृपसत्तमः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे पुष्पकपुनरभ्यनुज्ञा नाम एकचत्वारिंशः सर्गः

द्विचत्वारिंशः सर्गः

रामसीताविहारः

स विसृज्य ततो रामः पुष्पकं हेमभूषितम् । प्रविशेश महाबाहुरशोकवनिकां तदा ॥	१
चन्दनागरुचूतैश्च तुङ्गकालेयकैरपि । देवदारुवनैश्चापि समन्तादुपशोभिताम् ॥	२
चम्पकाशोकपुन्नागमधूकपनसासनैः । शोभितां पारिजातैश्च विधूमज्वलनप्रभैः ॥	३
लोध्रनीपार्जुनैर्नागैः सप्तपर्णातिमुक्तकैः । मन्दारकदलीगुल्मलताजालसमावृताम् ॥	४
प्रियङ्गुभिः कदम्बैश्च तथा च बकुलैरपि । जम्बूभिर्दाडिमैश्चैव कोविदारैश्च शोभिताम् ॥	५
सर्वदा कुसुमै रम्यैः फलवद्भिर्मनोरमैः । दिव्यगन्धरसोपेतैस्तरुणाङ्कुरपल्लवैः ॥	६
तथैव तरुभिर्दिव्यैः शिल्पिभिः परिकल्पितैः । चारुपल्लवपुष्पाढ्यैर्मत्तभ्रमरसंकुलैः ॥	७
कोकिलैर्भृङ्गराजैश्च नानावर्णैश्च पक्षिभिः । शोभितां शतशश्चित्रां चूतवृक्षावतंसकैः ॥	८
शानकुम्भनिभाः केचित् केचिद्भिश्शिखोपमाः । नीलाङ्गननिभाश्चान्ये भान्ति तत्रत्यपादपाः ^१ ॥	
सुरभीणि च पुष्पाणि माल्यानि विविधानि च । दीर्घिका विविधाकाराः पूर्णाः परमवारिणा ॥	
माणिक्यवृतसोपानाः स्फटिकान्तरकुट्टिमाः । फुल्लपद्मोत्पलवनाश्चक्रवाकोपशोभिताः ॥	११
दात्यूहशुकसंघुष्टा हंससारसनादिताः । तरुभिः पुष्पवद्विश्च तीरजैरुपशोभिताः ॥	१२
प्राकारैर्विविधाकारैः शोभिताश्च शिलालतैः । तत्रैव च वनोद्देशे वैदूर्यमणिसनिभैः ॥	१३
शाद्वलैः परमोपेतां पुष्पिनद्रुमकाननानाम् । तत्र संघर्षजातानां वृक्षाणां पुष्पशालिनाम् ॥	१४
प्रस्ताराः पुष्पशबला नभस्तारागणैरिव । नन्दनं हि यथेन्द्रस्य ब्राह्मं चैत्ररथं यथा ॥	१५
तथाभूतं हि रामस्य काननं संनिवेशनम् । बह्वासनगृहोपेतां लतागृहसमावृताम् ^२ ॥	१६
अशोकवनिकां स्फीतां प्रविश्य रघुनन्दनः । आसने च शुभाकारे पुष्पप्रकरभूषिते ॥	१७
कुथास्तरणसंबीते रामः संनिषसाद् ह । सीतामादाय हस्तेन मधु मैरेयकं शुचि ॥	१८
पाययामास काकुत्स्थः शचीमिव पुरन्दरः । मांसानि च सुमृष्टानि फलानि विविधानि च ॥	१९
रामस्याभ्यवहारार्थं किंकरास्तूर्णमाहरन् । उपानृत्यंश्च राजानं नृत्तगीतविशारदाः ॥	२०
बालाश्च रूपवत्यश्च स्त्रियः पानवशानुगाः । उपानृत्यन्त काकुत्स्थं नृत्यगीतविशारदाः ^३ ॥	२१
मनोऽभिरामा रामास्ता रामो रमयतां वरः । रमयामास धर्मात्मा नित्यं परमभूषितः ॥	२२

१. तत्र स्म. ति ।

२. लताशन. ति. ।

३. इदमर्थं, इतः पूर्वं. अप्सरोगण संघाश्च

किंनरोपरिवारिताः । दक्षिणा रूपवत्यश्च स्त्रियः

पानवशं गताः ॥ इति इत्येकं पद्यं च, च. प्रक्षिप्तम् ।

ति. वर्तते ।

स तथा सीतया सार्धमासीनो विरराज ह । अरुन्धत्या सहासीनो वसिष्ठ इव तेजसा ॥ २३
 एवं रामो मुदा युक्तः सीतां सुरसुतोपमाम् । रमयामास वैदेहीमहन्यहनि देववत् ॥ २४
 तथा तयोर्विहरतोः सीताराघवयोश्चिरम् । अत्यक्रामच्छुभः कांतः शिशिरो भोगदः सदा ॥ २५
 प्राप्तयोर्विविधान् भोगानतीतः शिशिरागमः । पूर्वाह्नि धर्मकार्याणि कृत्वा धर्मेण धर्मवित् ॥ २६
 शेषं दिवसभागार्धमन्तःपुरगतोऽभवत् । सीतापि देवकार्याणि कृत्वा पौर्वाह्निकानि वै ॥ २७
 श्वश्रूणामकरोत् पूजां सर्वासामविशेषतः । अभ्यगच्छत्ततो रामं विचित्राभरणाम्बरा ॥ २८
 त्रिविष्टपे सहस्राक्षमुपविष्टं यथा शची । दृष्ट्वा तु राघवः पत्नीं कल्याणेन समन्विताम् ॥ २९
 प्रहर्षमतुलं लेभे साधु साध्विति चाब्रवीत् । अब्रवीच्च वरारोहां सीतां सुरसुतोपमाम् ॥ ३०
 अपत्यलाभो वैदेही त्वयि मे समुपस्थितः । किमिच्छसि वरारोहे कामः किं क्रियतां तव ॥
 स्मितं कृत्वा तु वैदेही रामं वाक्यमथाब्रवीत् । तपोवनानि पुण्यानि द्रष्टुमिच्छामि राघव ॥
 गङ्गातीरोपविष्टानामृषीणामुग्रतेजसाम् । फलमूलाशिनां देव पादमूलेषु वर्तिनुम् ॥ ३३
 एष मे परमः कामो यन्मूलफलभोजिनाम् । अप्येकरात्रं काकुत्स्थ निवसेयं तपोवने ॥ ३४
 तथेति च प्रतिज्ञातं रामेणाक्लिष्टकर्मणा । विस्मय्य भव वैदेही श्वो गमिष्यम्यसंगमम् ॥ ३५
 एवमुक्त्वा तु काकुत्स्थो मैथिलीं जनकान्मजाम् । मध्यकक्ष्यान्तरं रामो निर्जगाम सुहृद्दृष्टः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे रामसीताविहारो नाम द्विचत्वारिंशः सर्गः

त्रिचत्वारिंशः सर्गः

भद्रवाक्यश्रवणम्

तत्रोपविष्टं राजानमुपासन्ते विचक्षणाः । कथानां बहुरूपाणां हाम्यकाराः समन्ततः ॥ १
 विजयं मधुमत्तश्च काश्यपः पिङ्गलः कुटः । सुराजः कालियो भद्रो दन्तवक्त्रः सुमागधः ॥ २
 एते कथा बहुविधाः परिहाससमन्विताः । कथयन्ति स्म संहृष्टा राघवस्य महात्मनः ॥ ३
 ततः कथायां कर्म्यांचिद्राघवः समभाषत । काः कथा नगरे भद्र वर्तन्ते विषयेषु च ॥ ४
 मामाश्रितानि कान्याहुः पौरजानपदा जनाः । किं च सीतां समाश्रित्य भरतं किं च लक्ष्मणम् ॥
 किं नु शत्रुघ्नमुद्दिश्य कैकेयीं किं नु मातरम् । वक्तव्यतां च राजानो नवे^१ राज्ये व्रजन्ति च ॥
 एवमुक्ते तु रामेण भद्रः प्राञ्जलिरब्रवीत् । स्थितः कथाः शुभा राजन् वर्तन्ते पुरवासिनाम् ॥
 अमुं तु विजयं सौम्य दशग्रीववधार्जितम् । भूयिष्ठं स्वपुरे पौरैः कथ्यन्ते पुरुषर्षभ^२ ॥ ८
 एवमुक्तस्तु भद्रेण राघवो वाक्यमब्रवीत् । कथयस्व यथातत्त्वं सर्वं निरवशेषतः ॥ ९

१. अस्यानन्तरम्—दशवर्षसहस्राणि गतानि
 सुमहात्मनोः—इति च ।

२. रात्रिं ति. ।

३. वरे च. वने ति. ।

४. पुरुषर्षभः च. ।

शुभाशुभानि वाक्यानि यान्याहुः पुरवासिनः । श्रुत्वेदानीं शुभं कुर्यां न कुर्यामशुभानि च ॥
 कथयस्व च विस्रब्धो निर्भयं विगतज्वरः । कथयन्ति यथा पौराः पापा जनपदेषु च ॥ ११
 राघवैणैवमुक्तस्तु भद्रः सुरुचिरं वचः । प्रत्युवाच महाबाहुं प्राञ्जलिः सुसमाहितः ॥ १२
 शृणु राजन् यथा पौराः कथयन्ति शुभाशुभम् । चत्तरापणरथ्यासु वनेषूपवनेषु च ॥ १३
 दुष्करं कृतवान् रामः समुद्रे सेतुबन्धनम् । अश्रुतं पूर्वकैः कैश्चिद्देवैरपि सदानवैः ॥ १४
 रावणश्च दुराधर्षो हतः सबलवाहनः । वानराश्च वशं नीता ऋक्षाश्च सह राक्षसैः ॥ १५
 हत्वा च रावणं संख्ये सीतामाहृत्य राघवः । ^१अमर्षं पृष्ठतः कृत्वा स्ववेश्म पुनरानयत् ॥ १६
 कीदृशं हृदये तस्य सीतासंभोगजं सुखम् । अङ्गमारोप्य तु पुरा रावणेन बलाद्धृताम् ॥ १७
 लङ्कामपि पुरा नीतामशोकवनिकां गताम् । रक्षसां वशमापन्नां कथं रामो न कुत्सते ॥ १८
 अस्माकमपि दारेषु सहनीयं भविष्यति । यथा हि कुरुते राजा प्रजा तमनुवर्तते ॥ १९
 एवं बहुविधा वाचो वदन्ति पुरवासिनः । नगरं च सर्वेषु राजञ्जनपदेषु च ॥ २०
 तस्यैवं भाषितं श्रुत्वा राघवः परमार्तवत्^२ । उवाच मुहृदः सर्वान् कथमेतद्ब्रवीथ माम् ॥ २१
 सर्वे तु शिरसा भृमावभिवाद्य प्रणम्य च । प्रत्य्यू राघवं दीनमेवमेतन्न संशयः ॥ २२
 श्रुत्वा नु वाक्यं काकुत्स्थः सर्वेषां समुदीरितम् । विमर्जयामाम तदा वयस्थाञ्छात्रुसूदनः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे भद्रवाक्यश्रवणं नाम त्रिचत्वारिंशः सर्गः

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः

लक्ष्मणाद्यानयनम्

विसृज्य तु मुहृद्गं बुद्ध्या निश्चित्य राघवः । समीपे द्वाःस्थमासीनमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १
 शीघ्रमानय सौमित्रिं लक्ष्मणं शुभलक्षणम् । भरतं च महाभागं शत्रुघ्नमपराजितम् ॥ २
 रामस्य वचनं श्रुत्वा द्वाःस्थो मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । लक्ष्मणस्य गृहं गत्वा प्रविवेशानिवारितः ॥ ३
 उवाच सुमहात्मानं वर्धयित्वा कृताञ्जलिः । द्रष्टुमिच्छति राजा त्वां गम्यतां तत्र मा चिरम् ॥
 बादमित्येव सौमित्रिः श्रुत्वा राघवशासनम् । प्राद्रवद्रथमारुह्य राघवस्य निवेशनम् ॥ ५
 प्रयान्तं लक्ष्मणं दृष्ट्वा द्वाःस्थो भरतमन्तिकात् । उवाच भरतं तत्र वर्धयित्वा कृताञ्जलिः ॥ ६
 विनयावनतो भूत्वा राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति । भरतस्तु वचः श्रुत्वा द्वाःस्थाद्रामसमीरितम् ॥
 उत्पपातासानातूर्णं पद्भ्यामेव यथौ बली । दृष्ट्वा प्रयान्तं भरतं त्वरमाणः कृताञ्जलिः ॥ ८
 शत्रुघ्नभवनं गत्वा ततो वाक्यमुवाच ह । एहागच्छ रघुश्रेष्ठ राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति ॥ ९

1. क्रोधं इति तिलकः, अभिमानं इति युज्यते अर्थः ।

2. आर्तवत् दुःखीवाकारं कृत्वा, वस्तुतो भगवति हर्षदुःखयोरभावात् इति तिलकः ।

गतो हि लक्ष्मणः पूर्वं भरतश्च महायशाः । श्रुत्वा तु वचनं तस्य शत्रुघ्नः परमासनात् ॥ १०
 शिरसा बन्ध धरणीं प्रययौ यत्र राघवः । द्वाःस्थस्त्वागम्य रामाय सर्वानिव कृताञ्जलिः ॥ ११
 निवेदयमास तदा भ्रातॄन् स्वान् समुपस्थितान् । कुमारानागताञ्श्रुत्वा चिन्ताव्याकुलितेन्द्रियः ॥
 अवाङ्मुखो दीनमना द्वाःस्थं वचनमब्रवीत् । प्रवेश्य कुमारांस्त्वं मत्समीपं त्वरान्वितः ॥ १३
 एतेषु जीवितं मङ्गमेते प्राणाः प्रिया मम । आज्ञप्तास्तु नरेन्द्रेण कुमाराः शुक्रतेजसः ॥ १४
 प्रहाः प्राञ्जलयो भूत्वा विविशुस्ते समाहिताः । ते तु दृष्ट्वा मुखं तस्य सग्रहं शशिनं यथा ॥
 सन्ध्यागतमिवादित्यं प्रभया परिवर्जितम् । बाष्पपूर्णे च नयने दृष्ट्वा रामस्य धीमतः ॥ १६
 हतशोभं यथा पद्मं मुखं वीक्ष्य च तस्य ते । ततोऽमिवाद्य त्वरिताः पादौ रामस्य मूर्धभिः ॥
 तस्थुः समाहिताः सर्वे रामस्त्वश्रूण्यवर्तयत् । तान् परिष्वज्य बाहुभ्यामुत्थाप्य च महाबलः ॥
 आसनेष्वासतेत्युत्तवा ततो वाक्यं जगाद ह । भवन्तो मम सर्वस्वं भवन्तो जीवितं मम ॥ १९
 भवद्भिश्च कृतं राज्यं पालयामि नरेश्वराः । भवन्तः कृतशास्त्रार्था बुद्ध्या च परिनिष्ठिताः ॥ २०
 संभूय च मदर्थोऽयमन्वेष्टव्यो नरेश्वराः । तथा वदति काकुत्स्थे ह्यवधानपरायाणाः ॥ २१
 उद्विग्नमनसः सर्वे किं नु राजाभिधास्यति ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे लक्ष्मणाद्यानयनं नाम चतुश्चत्वारिंशः सर्गः

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः

सीतासमुत्सर्गदेशः

तेषां समुपविष्टानां सर्वेषां दीनचेतसाम् । उवाच वाक्यं काकुत्स्थो मुग्धेन परिशुष्यता ॥ १
 सर्वे शृणुत भद्रं वो मा कुरुध्वं मनोऽन्यथा । पौराणां मम सीतायां यादृशी वर्तते कथा ॥ २
 पौरापवादः सुमहांस्तथा जनपदस्य च । वर्तते मयि बीभत्सा सा मे मर्माणि कृन्तति ॥ ३
 अहं किल कुले जात इक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । सीतापि सत्कुले जाता जनकानां महात्मनाम् ॥
 जानासि त्वं यथा सौम्य दण्डके विजने वने । रावणेन हृता सीता स च विध्वंसितो मया ॥ ५
 तत्र मे बुद्धिरुत्पन्ना जनकस्य सुतां प्रति । अत्रोषितामिमां सीतामानयेयं कथं पुरीम् ॥ ६
 प्रत्ययार्थं ततः सीता विवेश ज्वलनं तदा । प्रत्यक्षं तत्र सौमित्रे देवानां हव्यवाहनः ॥ ७
 अपापां मैथिलीमाह वायुश्चाकाशगोचरः । चन्द्रादित्यौ च शंसेते सुराणां सन्निधौ पुरा ॥ ८
 ऋषीणां चैव सर्वेषामपापां जनकात्मजाम् । एवं शुद्धसमाचारा देवगन्धर्वसन्निधौ ॥ ९
 लङ्काद्वीपे महेन्द्रेण मम हस्ते निवेशिता^१ । अन्तरात्मा च मे वेत्ति सीतां शुद्धां यशस्विनीम् ॥
 ततो गृह्यत्वा वैदेहीमयोध्यामहमागतः । अयं तु मे महान् वादः शोकश्च हृदि वर्तते ॥ ११
 पौरापवादः सुमहांस्तथा जनपदस्य च । अकीर्तिर्यस्य गीयेत लोके भूतस्य कस्यचित् ॥ १२

पतत्येवाघमाँल्लोकान् यावच्छब्दः प्रकीर्त्यते । अकीर्तिर्निन्द्यते देवैः कीर्तिर्लोकेषु पूज्यते ॥१३
 कीर्त्यर्थं तु समारम्भः सर्वेषां सुमहात्मनाम् । अप्यहं जीवितं जह्यां युष्मान् वा पुरुषर्षभाः ॥
 अपवादभयाद्गीतः किं पुनर्जनकात्मजाम् । तस्माद्भवन्तः पश्यन्तु पतितं शोकसागरे ॥ १५
 न हि पश्याम्यहं भूतं किञ्चिद्दुःखमतोऽधिकम् । श्वस्त्वं प्रभाते सौमित्रे सुमन्त्राधिष्ठितं रथम् ॥
 आरुह्य सीतामारोप्य विषयान्ते समुत्सृज । गङ्गायास्तु परे पारे वाल्मीकेस्तु महात्मनः ॥१७
 आश्रमो दिव्यसंकाशस्तमसातीरमाश्रितः । तत्रैनां विजने देशे विसृज्य रघुनन्दन ॥ १८
 शीघ्रमागच्छ भद्रं ते कुरुष्व वचनं मम । न चास्मिन् प्रतिवक्तव्यः सीतां प्रति कथंचन ॥१९
 तस्मात्त्वं गच्छ सौमित्रे नात्र कार्या विचारणा । अप्रीतिर्हि पग मखं त्वय्येतत् प्रतिवारिते ॥२०
 शापिता हि मया यूयं भुजाभ्यां जीवितेन च । ये मां वाक्यान्तरे ब्रूयुरनुनेतुं कथंचन ॥ २१
 अहिता नाम ते नित्यं मदभीष्टविधातनात् । मानयन्तु भवन्तो मां यदि मच्छासने स्थिताः ॥
 इतोऽद्य नीयतां सीता कुरुष्व वचनं मम । पूर्वमुक्तोऽहमनया गङ्गातीरेऽहमाश्रमान् ॥ २३
 पश्येयमिति तम्याश्च कामः संवर्त्यतामयम् । एवमुत्तवा तु काकुत्स्थो बाष्पेण पिहितौननः ॥
 प्रविवेश स धर्मात्मा भ्रातृभिः परिवारितः । शोकसंलम्बहृदयो निशश्वास यथा द्विपः ॥ २५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे सीताममुन्मगदिशो नाम षष्ठचत्वारिंशः सर्गः

षट्चत्वारिंशः सर्गः

सीतागङ्गातीरनयनम्

ततो रजन्यां व्युष्टायां लक्ष्मणो दीनचेतनः । सुमन्त्रमब्रवीद्वाक्यं मुखेन परिशुष्यता ॥ १
 सारथे तुरगाञ्छीघ्रं योजयस्व रथोत्तमे । स्वास्तीर्णं राजभवनात् सीतायाश्चासनं कुरु ॥ २
 सीता हि राजवचनादाश्रमं पुण्यकर्मणाम् । मया नेया महर्षीणां शीघ्रमानीयतां रथः ॥ ३
 सुमन्त्रस्तु तथेत्युत्तवा युक्तं परमवाजिभिः । रथं सुरुचिरप्रख्यं म्वास्तीर्णं सुखशय्यया ॥ ४
 आनीयोवाच सौमित्रि मित्राणां मानवर्धनम् । रथोऽयं समनुप्राप्तो यत् कार्यं क्रियतां प्रभो ॥५
 एवमुक्तः सुमन्त्रेण राजवेश्मनि लक्ष्मणः । प्रविश्य सीतामासाद्य व्याजहार नरर्षभः ॥ ६
 त्वया किलैष नृपतिर्वरं वै याचितः प्रभुः । नृपेण च प्रतिज्ञातमाज्ञप्तश्चाश्रमं प्रति ॥ ७
 गङ्गातीरे मया देवि ऋषीणामाश्रमाञ्शुभान् । शीघ्रं गत्वा तु वैदेहि शासनात् पार्थिवस्य न ॥
 अरण्ये मुनिभिर्जुष्टे अपनेया भविष्यसि । एवमुक्त्वा तु वैदेही लक्ष्मणेन महात्मना ॥ ९
 प्रहर्षमतुलं लेभे गमनं चाप्यरोचयत् । वासांसि च महार्हाणि रत्नानि विविधानि च ॥ १०
 गृहीत्वा तानि वैदेही गमनायोपचक्रमे । इमानि मुनिपत्नीनां दास्याम्याभरणान्यहम् ॥ ११
 वस्त्राणि च महार्हाणि धनानि विविधानि च । सौमित्रिस्तु तथेत्युत्तवा रथमारोप्य मैथिलीम् ॥

प्रययौ शीघ्रतुरगौ रामस्याज्ञामनुसरन् । अब्रवीच्च तदा सीता लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् ॥ १३
 अशुभानि बहून्येव पश्यामि रघुनन्दन । नयनं मे स्फुरत्यथ गात्रोत्कम्पश्च जायते ॥ १४
 हृदयं चैव सौमित्रे अस्वस्थमिव लक्ष्ये । औत्सुक्यं परमं चापि अधृतिश्च परा मम ॥ १५
 शून्यामेव च पश्यामि पृथिवीं पृथुलोचन । अपि स्वस्ति भवेत्तस्य आतुस्ते आतृवत्सल ॥ १६
 श्वश्रूणां चैव मे वीर सर्वासामविशेषतः । पुरे जनपदे चैव कुशलं प्राणिनामपि ॥ १७
 इत्यञ्जलिभृता^१ सीता देवता अभ्ययाचत । लक्ष्मणोऽर्थं तु तं श्रुत्वा शिरसावन्ध मैथिलीम् ॥
 शिवमित्यब्रवीद्दृष्टो हृदयेन विशुष्यता । ततो वासमुपागम्य गोमतीतीर आश्रमे ॥ १९
 प्रभाते पुनरुत्थाय सौमित्रिः सूतमब्रवीत् । योजयस्व रथं शीघ्रमद्य भागीरथीजलम् ॥ २०
 शिरसा धारयिष्यामि त्र्यम्बकः पर्वते यथा^१ । सोऽश्वान् रज्ज्वाथ चतुरो रथे युङ्क्त्वा मनोजवान् ॥
 आरोहस्वेति वैदेहीं मृतः प्राञ्जलिरब्रवीत् । सा तु सूतस्य वचनादारोह रथोत्तमम् ॥ २२
 सीता सौमित्रिणा सार्धं सुमन्त्रेण च धीमता । आससाद् विशालाक्षी गङ्गां पापविनाशिनीम् ॥
 अथार्धदिवसं गत्वा भागीरथ्या जलाशयम् । निरीक्ष्य लक्ष्मणो दीनः प्ररुोद महास्वनः ॥ २४
 सीता तु परमायत्ता दृष्ट्वा लक्ष्मणमातुरम् । उवाच वाक्यं धर्मज्ञा किमिदं रुद्यते त्वया ॥ २५
 जाह्नवीतीरमासाद्य चिराभिलषितं मम । हर्षकाले किमर्थं मां विपादयसि लक्ष्मण ॥ २६
 नित्यं त्वं रामपार्श्वेषु वर्तसे पुरुषर्षभ । कच्चिद्विनाकृन्मतेन द्विगत्रं शोकमागतः ॥ २७
 ममापि दयितो रामो जीवितादपि लक्ष्मण । न चाहमेवं शोचामि मैत्रं त्वं बालिशो भव ॥ २८
 तारयस्व च मां गङ्गां दर्शयस्व च तापसान् । ततो मुनिभ्यो दास्यामि वामांस्याभरणानि च ॥
 ततः कृत्वा महर्षीणां यथावदभिवादनम् । तत्र चैकां निशामुष्य यास्यामस्तां पुरां पुनः ॥ ३०
 ममापि पद्मपत्राक्षं सिंहोरस्कं कृशोदरम् । त्वरते हि मनो द्रष्टुं रामं रमयतां वरम् ॥ ३१
 तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा प्रमृज्य नयने शुभे । नाविकानाह्वयामास लक्ष्मणः परवीरहा ॥ ३२
 इयं च सज्जा नौश्चेति दाशाः प्राञ्जलयोऽब्रुवन् । तितीर्षुर्लक्ष्मणो गङ्गां शुभां नावमुपारूढत् ॥
 गङ्गां संतारयामास लक्ष्मणस्तां समाहितः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे सीतागङ्गातीरनयनं नाम षट्चत्वारिंशः सर्गः

सप्तचत्वारिंशः सर्गः

रामशासनकथनम्

अथ नावं सुविस्तीर्णां नैषादीं राघवानुजः । आरूरोह समायुक्तां पूर्वमारोप्य मैथिलीम् ॥ १
 सुमन्त्रं चैव सरथं स्थीयतामिति लक्ष्मणः । उवाच शोकसंतप्तः प्रयाहीति च नाविकम् ॥ २
 ततस्तीरमुपागम्य भागीरथ्याः स लक्ष्मणः । उवाच मैथिलीं वाक्यं प्राञ्जलिर्बाष्पसंप्लुतः ॥ ३

१. कृताञ्जलिः इत्यर्थः ।

१. त्रियम्बक इवौजसा ति ।

हृद्गतं मे महच्छल्यं यस्मादार्येण धीमता । अस्मिन्निति वैदेहि लोकस्य वचनीकृतः ॥ ४
 श्रेयो हि मरणं मेऽद्य मृत्युर्वा यत्परं भवेत् । न चास्मिन्नीदृशे कार्ये नियोज्यो लोकनिन्दिते ॥
 प्रसीद च न मे पापं कर्तुमर्हसि शोभने । इत्यञ्जलिकृतो मूमौ निपपात स लक्ष्मणः ॥ ६
 रुदन्तं प्राञ्जलिं दृष्ट्वा काङ्क्षन्तं मृत्युमात्मनः । मैथिली भृशसंविम्ना लक्ष्मणं वाक्यमब्रवीत् ॥
 किमिदं नावगच्छामि ब्रूहि तत्त्वेन लक्ष्मण । पश्यामि त्वां न च स्वस्थमपि क्षेमं महीपतेः ॥८
 शापितोऽसि नरेन्द्रेण यत्त्वं संतापमागतः । तद्ब्रूयाः संनिधौ मल्लमहमाज्ञापयामि ते ॥ ९
 वैदेह्या चोद्यमानस्तु लक्ष्मणो दीनचेतनः । अवाङ्मुखो बाष्पकलं वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १०
 श्रुत्वा परिपदो मध्ये ह्यपवादं सुदारुणम् । पुरे जनपदे चैव त्वत्कृते जनकात्मजे ॥ ११
 रामः संतप्तहृदयो मां निवेद्य गृहं गतः । न तानि वचनीयानि मया देवि तवाग्रतः ॥ १२
 यानि राज्ञा हृदि न्यस्तान्यमर्षात् पृष्ठतः कृतः । सा त्वं त्यक्त्वा नृपतिना निर्दोषा मम सन्निधौ ॥
 पौरापवादभीतेन ग्राह्यं देवि न तेऽन्यथा । आश्रमान्तेषु च मया त्यक्तव्या त्वं भविष्यसि ॥
 राज्ञः शासनमाज्ञाय तवेदं किल दौर्हृदम् । तदेतज्जाह्ववीतीरे ब्रह्मर्षीणां तपोवनम् ॥ १५
 पुण्यं च रमणीयं च मा विषादं कृथाः शुभे । राज्ञो दशरथस्थेष्टः पितुर्मं मुनिपुङ्गवः ॥ १६
 सखा परमको विप्रो वाल्मीकिः सुमहायशाः । पादच्छायासुपागम्य सुखमस्य महात्मनः ॥ १७
 उपवासपरैकाम्रा वस त्वं जनकात्मजे । पतिव्रतात्वमास्थाय रामं कृत्वा सदा हृदि ॥ १८
 श्रेयस्ते परमं देवि तथा कृत्वा भविष्यति ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे रामशासनकथनं नाम सप्तचत्वारिंशः सर्गः

अष्टचत्वारिंशः सर्गः

सीतापरित्यागः

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा दारुणं जनकात्मजा । परं विषादमागम्य वैदेही निपपात ह ॥ १
 सा मुहूर्तमिवासंज्ञा बाष्पपर्याकुलेक्षणा । लक्ष्मणं दीनया वाचा उवाच जनकात्मजा ॥ २
 मामिकेयं तनुर्नूनं सृष्टा दुःखाय लक्ष्मण । धात्रा यस्यास्तथा मेऽद्य दुःखमूर्तिः प्रदृश्यते ॥ ३
 किं नु पापं कृतं पूर्वं को वा दारैर्वियोजितः । याहं शुद्धसमाचारा त्यक्त्वा नृपतिना सती ॥४
 पुराहमाश्रमे वासं रामपादानुवर्तिनी । अनुरुध्यापि सौमित्रे दुःखे च परिवर्तिनी ॥ ५
 सा कथं ह्याश्रमे सौम्य वत्स्यामि विजनीकृता । आख्यास्यामि च कस्याहं दुःखं दुःखपरायणा ॥
 किं नु वक्ष्यामि मुनिषु कर्म वासत् कृतं च किम् । कस्मिंश्चित् कारणे त्यक्त्वा राघवेण महात्मना ॥
 न खल्वद्यैव सौमित्रे जीवितं जाह्ववीजले । त्यजेयं राजवंशस्तु भर्तुर्मे परिहास्यते ॥ ८
 यथाज्ञं कुरु सौमित्रे त्यैज्य मां दुःखमागिनीम् । निदेशे स्थीयतां राज्ञः शृणु चेदं वचो मम ॥

श्वश्रूणामविशेषेण प्राञ्जलिप्रग्रहेण च । शिरसा वन्द्य चरणौ कुशलं ब्रूहि पथिवम् ॥ १०
 शिरसाभिनतो ब्रूयाः सर्वासामेव लक्ष्मण । वक्तव्यश्चापि नृपतिर्धर्मेषु सुसमाहितः ॥ ११
 जानासि च यथा शुद्धा सीता तत्त्वेन राघव । भक्त्या च परया युक्ता हिता च तव नित्यशः ॥
 अहं त्यक्त्वा त्वया वीर अयशोभीरुणा जने । यच्च ते वचनीयं स्यादपवादसमुत्थितम् ॥ १३
 मया हि परिहर्तव्यं त्वं हि मे परमा गतिः । वक्तव्यश्चेति नृपतिर्धर्मेण सुसमाहितः ॥ १४
 तथा आतृषु वर्तेथास्तथा पौरेषु नित्यदा । परमो ह्येष धर्मस्ते तस्मात् कीर्तिरनुत्तमा ॥ १५
 यत्तु पौरजनो राजन् धर्मेण समवाप्नुयात् । अहं तु नानुशोचामि स्वशरीरं नरर्षभ ॥ १६
 यथापवादं पौराणां तथैव रघुनन्दन । पतिर्हि देवता नार्याः पतिर्बन्धुः पतिर्गुरुः ॥ १७
 प्राणैरपि प्रियं तस्माद्भर्तुः कार्यं विशेषतः । इति मद्रचनाद्रामो वक्तव्यो मम संग्रहः^१ ॥ १८
 निरीक्ष्य माद्य गच्छ त्वमृतुकालातिवर्तिनीम् । एवं ब्रुवत्यां सीतायां लक्ष्मणो दीनचेतनः ॥
 शिरसावन्द्य धरणीं व्याहर्तुं न शशाक ह । प्रदक्षिणं च तां कृत्वा रुदन्नेव महास्वनः ॥ २०
 ध्यात्वा मुहूर्ते तामाह किं मां वक्ष्यसि शोभने । दृष्टपूर्वं न ते रूपं पादौ दृष्टौ तवानघे ॥ २१
 कथमत्र हि पश्यामि रामेण रहितां वने । इत्युत्त्वा तां नमस्कृत्य पुनर्नाथमुपारुहत् ॥ २२
 आरुह्य च पुनर्नावं नाविकं चाभ्यचोदयत् । म गत्वा चोत्तरं तीरं शोकभारसमन्वितः ॥ २३
 संमूढ इव दुःखेन रथमध्यारुहद्द्रुतम् । मुहुर्मुहः परावृत्य दृष्ट्वा सीतामनाथवत् ॥ २४
 चेष्टन्तीं परतीरस्थां लक्ष्मणः प्रययावथ । दूरस्थं रथमालोक्य लक्ष्मणं च मुहुर्मुहुः ॥ २५
 निरीक्षमाणां तूद्धिमां सीतां शोकः समाविशत् ॥

सा दुःखभारावनता यशस्विनी यशोधना^२ नाथमपश्यती सती ।

रुरोद स बर्हिणनादिते वने महास्वनं दुःखपरायणा मती ॥ २६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहस्त्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे सीतापरित्यागो नाम अष्टचत्वारिंशः सर्गः

एकोनपञ्चाशः सर्गः

वाल्मीक्याश्रमप्रवेशः

सीतां रुदन्तीं दृष्ट्वा^३ तां तत्र वै मुनिदारकाः । प्राद्वन् यत्र भगवानास्ते वाल्मीकिरुम्भ्रीः ॥
 अभिवाद्य मुनेः पादौ मुनिपुत्रा महर्षये । सर्वे निवेदयामासुस्तस्यास्तु रुदितस्वनम् ॥ २
 अदृष्टपूर्वा भगवन् कम्याप्येषा महात्मनः । पत्नी श्रीरिव संमोहाद्विरीति विकृतानना ॥ ३
 भगवन् साधु पश्य त्वं देवतामिव खाच्च्युताम् । नद्यास्तु तीरे भगवन् वरुणी कापि दुःखिता ॥
 दृश्यास्माभिः प्ररुदिता दृढं शोकपरायणा । अनर्हा दुःखशोकाभ्यामेका दीना ह्यनाथवत् ॥ ५

१. सन्देशस्येति शेषः ।

२. धरा ति. ।

३. चते ति. ।

३. ते ति. ।

न ह्येनां मानुषीं विद्मः सक्तियास्याः प्रयुज्यताम् । आश्रमस्याविदूरे च त्वामियं शरणं गता ॥
 त्रातारमिच्छते साध्वी भगवंन्नातुमर्हसि । तेषां तु वचनं श्रुत्वा बुद्ध्या निश्चित्य धर्मवित् ॥ ७
 तपसा लब्धचक्षुष्मान् प्राद्रवद्यत्र मैथिली । तं प्रयान्तमभिप्रेत्य शिष्या ह्येनं महामतिम् ॥ ८
 तं तु देशमभिप्रेत्य किञ्चित् पद्भ्यां महामतिः । अर्घ्यमादाय रुचिरं जाह्नवीतीरमागमत् ॥ ९
 ददर्श राघवस्येष्टां सीतां पत्नीमनाथवत्^१ । तां सीतां शोकभारार्तां वाल्मीकिर्मुनिपुङ्गवः ॥ १०
 उवाच मधुरां वाणीं ह्यादयन्निव तेजसा । स्नुषा दशरथस्य त्वं रामस्य महषी प्रिया ॥ ११
 जनकस्य सुता राज्ञः स्वागतं ते पतिव्रते । आयान्ती चासि विज्ञाता मया धर्मसमाधिना ॥
 कारणं चैव सर्वं मे हृदयेनोपलक्षितम् । तव चैव महाभागे विदितं मम तत्त्वतः ॥ १३
 सर्वं च विदितं मद्यं त्रैलोक्ये यद्धि वर्तते । अपापां वेद्मि सीते^२ त्वां तपोलब्धेन चक्षुषा ॥ १४
 विस्रब्धा भव वैदेहि सांप्रतं मयि वर्तसे । आश्रमस्याविदूरे मे तापस्यस्तपसि स्थिताः ॥ १५
 तास्त्वां वत्से यथा वत्सं पालयिष्यन्ति नित्यशः । इदमर्घ्यं प्रतीच्छ त्वं विस्रब्धा विगतज्वरा ॥
 यथा स्वगृहमभ्येत्य विपादं चैव मा कृथाः । श्रुत्वा तु भाषितं सीता मुनेः परममद्भुतम् ॥
 शिरसावन्ध चरणौ तथेत्यादृ कृताञ्जलिः । तं प्रयान्तं मुनिं सीता प्राञ्जलिः पृष्ठतोऽन्वगात् ॥
 तं दृष्ट्वा मुनिमायान्तं वैदेह्या मुनिपत्नयः । उपाजग्मुर्मुदा युक्ता वचनं चेदमब्रुवन् ॥ १९
 स्वागतं ते मुनिश्रेष्ठ चिरस्यागमनं च ते । अभिवादयामस्त्वां सर्वा उच्यतां किं च कुर्महे ॥ २०
 तासां तद्वचनं श्रुत्वा वाल्मीकिरिदमब्रवीत् । सीतेयं समनुप्राप्ता पत्नी रामस्य धीमतः ॥ २१
 स्नुषा दशरथस्यैषा जनकस्य सुता सती । अपापा पतिना त्यक्ता परिपाल्या मया सदा ॥ २२
 इमां भवत्यः पश्यन्तु स्नेहेन परमेण हि । गौरवान्मम वाक्याच्च पूज्या वोऽस्तु विशेषतः ॥ २३
 मुहुर्मुहुश्च वैदेहां प्रणिधाय महायशाः । स्वमाश्रमं शिष्यवृतः पुनरायान्महातपाः ॥ २४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहास्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे वाल्मीक्याश्रमप्रवेशो नाम एकोनपञ्चाशः सर्गः

पञ्चाशः सर्गः

सुमन्त्ररहस्यकथनम्

दृष्ट्वा तु मैथिलीं सीतामाश्रमे संप्रवेशिताम् । संतापमगमद्दोरं लक्ष्मणो दीनचेतनः ॥ १
 अब्रवीच्च महातेजाः सुमन्त्रं मन्त्रसारथिम् । सीतासंतापजं दुःखं पश्य रामस्य सारथे ॥ २
 ततो दुःखतरं किं नु राघवस्य भविष्यति । पत्नीं शुद्धसमाचारां विसृज्य जनकात्मजाम् ॥ ३
 व्यक्तं दैवादहं मन्ये राघवस्य विनाभवम् । वैदेह्या सारथे नित्यं दैवं हि दुरतिक्रमम् ॥ ४
 यो हि देवान् सगन्धर्वान्सुरान् सह राक्षसैः । निहन्याद्राघवः क्रुद्धः स दैवमनुवर्तते^३ ॥ ५

१. नह्येनामित्यारम्य एतदन्तं ति. न दृश्यते ।

३. पर्युपासते ति. ।

२. ते ति. ।

पुरा रामः पितुर्वाक्याद्दण्डके विजने वने । उषित्वा नव वर्षाणि पञ्च चैव महावने ॥ ६
 ततो दुःखतरं भूयः सीतया विप्रवासनम् । पौराणां वचनं श्रुत्वा नृशंसं प्रतिभाति मे ॥ ७
 को नु धर्माश्रया सूत कर्मण्यस्मिन् यशोहरे । मैथिलीं प्रति संप्राप्तः पौरैर्हानार्थवादिभिः ॥ ८
 एता वाचो बहुविधाः श्रुत्वा लक्ष्मणभाषिताः । सुमन्त्रः श्रद्धया प्राज्ञो वाक्यमेतदुवाच ह ॥
 न संतापस्त्वया कार्यः सौमित्रे मैथिलीं प्रति । दृष्टमेतत् पुरा विप्रैः पितुस्ते लक्ष्मणाग्रतः ॥
 भविष्यति दृढं रामो दुःखपायोऽपि^१ सौख्यभाक् । प्राप्स्यते च महाबाहुर्विप्रयोगं प्रियैर्भुवम्^२ ॥
 त्वां चैव मैथिलीं चैव शत्रुघ्नभरताबुधौ । संत्यजिष्यति धर्मात्मा कालेन महता महान् ॥ १२
 इदं त्वयि न वक्तव्यं सौमित्रे भरतेऽपि वा । राज्ञो वो व्याहृतं वाक्यं दुर्वासा यदुवाच ह ॥
 महाजनसमीपे च मम चैव नरर्षभ । ऋषिणा व्याहृतं वाक्यं वसिष्ठस्य च संनिधौ ॥ १४
 ऋषेस्तु वचनं श्रुत्वा मामाह पुरुषर्षभः । सूत न क्वचिदेवं ते वक्तव्यं जनसन्निधौ ॥ १५
 तस्याहं लोकपालस्य वाक्यं तत् सुसमाहितः । नैव जात्वन्तं कार्यमिति मे सौम्य दर्शनम् ॥
 सर्वथैव न वक्तव्यं मया सौम्य तवाग्रतः । यदि ते श्रवणे श्रद्धा श्रूयतां रघुनन्दन ॥ १७
 यद्यप्यहं नरेन्द्रेण रहस्यं श्रावितः पुरा । तथाप्युदाहरिष्यामि दैवं हि दुरतिक्रमम् ॥ १८
 येनेदमीदृशं प्राप्तं दुःखं शोकसमन्वितम् । न त्वया भगते वाच्यं शत्रुघ्नस्यापि संनिधौ ॥ १९
 तच्छ्रुत्वा भापितं तस्य गम्भीरार्थपदं महत् । तथ्यं^३ ब्रूहीति सौमित्रिः सूतं वाक्यमथाब्रवीत् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहर्षिकार्यां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे सुमन्त्ररहस्यकथनं नाम पञ्चाशः सर्गः

एकपञ्चाशः सर्गः

दुर्वासोवाक्यकथनम्

तथा संचोदितः सूतो लक्ष्मणेन महात्मना । तद्वाक्यमृषिणा प्रोक्तं व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥ १
 पुरा नाम्ना हि दुर्वासा अत्रेः पुत्रो महामुनिः । वसिष्ठस्याश्रमे पुण्ये^१ वार्षिक्यं समुवास ह ॥२
 तमाश्रमं महातेजाः पिता ते सुमहायशाः । पुरोहितं महात्मानं दिदृक्षुरगमत् स्वयम् ॥ ३
 स दृष्ट्वा सूर्यसंकाशं ज्वलन्तमिव तेजसा । उपविष्टं वसिष्ठस्य सव्यपार्श्वे महामुनिम् ॥ ४
 तौ मुनी तापसश्रेष्ठौ विनीतो ह्यभिवादयत् । स ताभ्यां पूजितो राजा स्वागतेनासनेन च ॥ ५
 पाद्येन फलमूलैश्च उवास मुनिभिः सह । तेषां तत्रोपविष्टानां तास्ताः सुमधुराः कथाः ॥ ६
 बभूवुः परमर्षीणां मध्यादित्यगतेऽहनि । ततः कथायां कस्यांचित् प्राञ्जलिः प्रग्रहो नृपः ॥ ७
 उवाच तं महात्मानमत्रेः पुत्रं तपोधनम् । भगवन् किंप्रमाणेन मम वंशो भविष्यति ॥ ८
 किमायुश्च हि मे रामः पुत्राश्चान्ये किमायुषः । रामस्य च सुता ये स्युस्तेषामायुः कियद्भवेत् ॥

१. वर्षासु भवं चातुर्मास्यनियमम् ।

२. विसौख्यभाक् ति. ।

३. द्रुतं ति. ।

४. कथं ति. ।

काम्यया भगवन् ब्रूहि वंशस्यास्य गतिं मम । तच्छ्रुत्वा व्याहृतं वाक्यं राज्ञो दशरथस्य च ॥
 दुर्वासाः सुमहातेजा व्याहर्तुमुपचक्रमे । शृणु राजन् पुरावृत्तं तदा दैवासुरे युधि ॥ ११
 दैत्याः सुरैर्मर्त्यमाना भृगुपत्नीं समाश्रिताः । तथा दत्ताभयास्तत्र न्यवसन्नभयास्तदा ॥ १२
 तथा परिगृहीतांस्तान् दृष्ट्वा क्रुद्धः सुरेश्वरः । चक्रेण शितधारेण भृगुपत्न्याः शिरोऽहरत् ॥ १३
 ततस्तां निहतां दृष्ट्वा पत्नीं भृगुकुलोद्बहः । शशाप सहसा क्रुद्धो विष्णुं रिपुकुलार्दनम् ॥ १४
 यस्मादवध्यां मे पत्नीमवधीः क्रोधमूर्छितः । तस्मात्त्वं मानुषे लोके जनिष्यसि जनार्दन ॥ १५
 तत्र पत्नीवियोगं त्वं प्राप्स्यसे बहुवार्षिकम् । शापाभिहतचेतः स म्वात्मना भावितोऽभवत् ॥ १६
 अर्चयामास तं देवं भृगुः शापेन पीडितः । तपसाराधितो देवो ह्यब्रवीद्भक्तवत्सलः ॥ १७
 लोकानां संप्रियार्थं तु तं शापं ब्राह्ममुक्तवान् । इति शप्तो महातेजा भृगुणा पूर्वजन्मनि ॥ १८
 इहागतो हि पुत्रत्वं तव पार्थिवसत्तम । राम इत्यभिविख्यातस्त्रिषु लोकेषु मानद ॥ १९
 तत्फलं प्राप्स्यते चापि भृगुशापकृतं महत् । अयोध्यायाः पती रामो दीर्घकालं भविष्यति ॥
 तत्र पत्नीवियोगं च दीर्घकालं गमिष्यति^१ । सुखिनश्च समृद्धाश्च भविष्यन्त्यस्य येऽनुगाः ॥ २१
 दश वर्षमहस्त्राणि दश वर्षशतानि च । रामो राज्यमुपासित्वा ब्रह्मलोकं गमिष्यति ॥ २२
 समृद्धैश्चाश्रमेधैश्च इष्ट्वा परमदुर्जयः । राजवंशांश्च बहुशो बहून् संस्थापयिष्यति ॥ २३
 द्वौ पुत्रौ तु भविष्येते सीतायां राघवस्य तु । अन्यत्र न त्वयोध्यायां सत्यमेतन्न संशयः ॥ २४
 सीतायाश्च ततः पुत्रावभिषेक्ष्यति राघवः । स सर्वमखिलं राज्ञो वंशस्याह गतागतम् ॥ २५
 आग्न्याय सुमहातेजास्तृष्णीमासीन्महामुनिः । नृपर्णाभूते तदा तस्मिन् राजा दशरथो मुनौ ॥
 अभिवाद्य महात्मानो पुनरायात पुरोत्तमम् । एतद्ब्रूचो मया तत्र मुनिना व्याहृतं पुरा ॥ २७
 श्रुतं हृदि च निक्षिप्तं नान्यथा तद्भविष्यति^३ । एवं गते न संतापं कर्तुमर्हसि राघव ॥ २८
 सीतार्थे राघवार्थे वा ददो भव नरोत्तम । श्रुत्वा तु व्याहृतं वाक्यं सूतस्य परमाद्भुतम् ॥ २९
 प्रहर्षमतुलं लेभे साधु साध्विति चाब्रवीत् । ततः संवदतोरेवं सूतलक्ष्मणयोः पथि ॥ ३०
 अस्मर्के गते वासं केशिन्यां^४ तावथोषतुः ।

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे दुर्वासोवाक्यकथनं नाम एकपञ्चाशः सर्गः

१. अस्यानन्तरम्, पुनरेव ययौ शापं ऋषि-
 दुर्मददुर्मदः । विष्णुशक्तिमविडान् स प्रपेदे शाप-
 मूढताम् ॥ चिरकालमसंज्ञोऽभूत् शापाद्[न्ध]तमसा-
 वृतः । दृष्ट्वा सप्तर्षयश्चैवं कृपां चक्रुश्च शक्तिभिः ॥
 शप्तशापः पुनस्तस्थौ इदं भृगुरथाब्रवीत् । रक्षध्वं
 मामृषिश्रेष्ठाः शापान्मत्पुरतः स्थिताः ॥ श्रुत्वा तु
 भृगुवाक्यं तमाहुश्च परमर्षयः । स्तुत्यै ब्रह्मेशशक्राद्यैः
 स्तूयमानमहर्निशम् ॥ नारायणं प्रपद्यस्व स्तोत्रैरेव
 च सुप्रत । भृगुणाराधितो विष्णुरागतस्त्वरितं भृगुम् ॥

मा भैर्भृगोऽनृतं वाक्यं नाभविष्यद्द्विजस्य ते ।
 संमोचयित्वा पापात्त्वामहमेनं गृहीतवान् ॥ - इति
 क. ग. । एवं शापं भृगुदेत्वा विष्णोः स्मृत्वा च
 वैभवम् ॥ इति च. अधिकं प्रक्षिप्तं दृश्यते ।

२. इदमर्थम् ति. च. नास्ति ।

३. सीतायाश्च ततः पुत्रावभिषेक्ष्यति
 राघवः । अन्यत्र न त्वयोध्यायां मुनेस्तु वचनं
 तथा ॥ इति एकं पद्यं अधिकं ति. ।

४. गोमत्याम् क. ।

द्विपञ्चाशः सर्गः

रामसमाधानम्

तत्र तां रजनीमुष्य केशिन्यां^१ रघुनन्दनः । प्रभाते पुनरुत्थाय लक्ष्मणः प्रययौ तदा १
 ततोऽर्धदिवसे प्राप्ते प्रविवेश महारथः । अयोध्यां रत्नसंपूर्णां हृष्टपुष्टजनावृताम् ॥ २
 सौमित्रिस्तु परं दैन्यं जगाम सुमहामतिः । रामपादौ समासाद्य वक्ष्यामि किमहं गतः ॥ ३
 तस्यैवं चिन्तयानस्य भवनं शशिसन्निभम् । रामस्य परमोदारं पुरस्तात् समदृश्यत् ॥ ४
 राज्ञस्तु भवनद्वारि सोऽवतीर्य नरोत्तमः^२ । अवाङ्मुखो दीनमनाः प्रविवेशानिवारितः ॥ ५
 स दृष्ट्वा राघवं दीनमासीनं परमासने । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यां ददर्शाग्रजमग्रतः ॥ ६
 जग्राह चरणौ तस्य लक्ष्मणो दीनचेतनः । उवाच दीनया वाचा प्राञ्जलिः सुसमाहितः ॥ ७
 आर्यस्याज्ञां पुरस्कृत्य विमृज्य जनकात्मजाम् । गङ्गातीरे यथोद्दिष्टे वाल्मीकिराश्रमे शुचौ ॥ ८
 तत्र तां च शुभाचारामाश्रमान्ते यशस्विनीम् । पुनरप्यागतो वीर पादमूलमुपासितुम् ॥ ९
 मा शुचः पुरुषव्याघ्र कालस्य गतिरीदृशी । त्वद्विधा न हि शोचन्ति बुद्धिमन्तो मनस्विनः ॥
 सर्वे क्षयान्ता निचयाः पतनान्ताः समुच्छ्रयाः । संयोगा विप्रयोगान्ता मरणान्तं च जीवितम् ॥
 तस्मात् पुत्रेषु दारेषु मित्रेषु च धनेषु च । नातिप्रसङ्गः कर्तव्यो विप्रयोगो हि तैर्ध्रुवम् ॥ १२
 शक्तस्त्वमात्मनात्मानं विनेतुं मनसैव हि । लोकान सर्वाश्च काकुत्स्थ किं पुनः शोकमात्मनः ॥
 नेदृशेषु विमुह्यन्ति त्वद्विधाः पुरुषर्षभाः । अपवादः स किल ते पुनरेष्यति राघव ॥ १४
 यदर्थं मैथिली त्यक्त्वा अपवादभयान्नुप । सोऽपवादः पुंरं राजन भविष्यति न संशयः ॥ १५
 स त्वं पुरुषशार्दूल धैर्येण मुममाहितः । त्यजैनां दुर्बलां बुद्धिं संतापं मा कुरुष्व ह ॥ १६
 एवमुक्तः स काकुत्स्थो लक्ष्मणेन महात्मना । उवाच परया प्रीत्या सौमित्रि मित्रवत्सलः ॥ १७
 एवमेतन्नरश्रेष्ठ यथा वदसि लक्ष्मण । परितोषश्च मे वीर मम कार्यानुशासने ॥ १८
 निर्वृतिश्चागता सौम्य संतापश्च निराकृतः । भवद्वाक्यैः मुरुचिरैरनुनीतोऽसि लक्ष्मण ॥ १९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे रामसमाधानं नाम द्विपञ्चाशः सर्गः

त्रिपञ्चाशः सर्गः

नृगशापकथनम्

लक्ष्मणस्य तु तद्वाक्यं निशम्य परमाद्भुतम् । सुप्रीतश्चाभवद्रामो वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १
 दुर्लभस्तीदृशो बन्धुरस्मिन् काले विशेषतः । यादृशस्त्वं महाबुद्धे मम सौम्य मनोऽनुगः ॥ २
 यच्च मे हृदये किञ्चिद्वर्तते शुभलक्षण । तन्निशामय च श्रुत्वा कुरुष्व वचनं मम ॥ ३
 चत्वारो दिवसाः सौम्य कार्यं पौरजनस्य वै । अकुर्वाणस्य सौमित्रे तन्मे मर्माणि कृन्तति ॥ ४

आह्वयन्तां प्रकृतयः पुरोधो मन्त्रिणस्तथा । कार्यार्थिनश्च पुरुषाः स्त्रियो वा पुरुषर्षभ ॥ ५
 पौरकार्याणि यो राजा न करोति दिने दिने । संवृते नरके घोरे पतितो नात्र संशयः ॥ ६
 श्रूयते हि पुरा राजा नृगो नाम महायशाः । बभूव पृथिवीपालो ब्रह्मण्यः सत्यवाक् शुचिः ॥७
 स कदाचिद्गवां कोटीः सवत्साः स्वर्णभूषिताः । नृदेवो भूमिदेवेभ्यः पुष्करेषु ददौ नृपः ॥ ८
 ततः सङ्गाद्रता धेनुः सवत्सा स्पर्शितानघ । ब्राह्मणस्याहिताग्नेश्च दरिद्रस्योच्छवर्तिनः ॥ ९
 स नष्टां गां क्षुधार्तो वै अन्विष्यंस्तत्र तत्र च । नापश्यत् सर्वराज्येषु संवत्सरगणान् बहून् ॥
 ततः कनखलं गत्वा जीर्णवत्सां निरामयाम् । ददर्श गां स्वकां धेनुं ब्राह्मणस्य निवेशने ॥११
 अथ तां नामधेयेन स्वकेनोवाच स द्विजः । आगच्छ शबलेत्येवं सा तु शुश्राव गौः स्वरम् ॥
 तस्य तु स्वरमाज्ञाय क्षुधार्तस्य द्विजस्य वै । अन्वगात् पृष्ठतः सा गौर्गच्छन्तं पावकोपमम् ॥
 योऽपि पालयते विपः सोऽपि गामन्वगाद्द्रुतम् । गत्वा तमृषिमाचष्ट मम गौरिति सत्वरम् ॥
 स्पर्शिता राजसिंहेन मम दत्ता नृगेण ह । तयोर्ब्राह्मणयोर्वादो महानासीद्विपश्चितोः ॥ १५
 विवदन्तौ ततोऽन्योन्यं दातारमभिजग्मतुः । तौ राजभवनद्वारि अप्राप्य नृगदर्शनम् ॥ १६
 अहोरात्राण्यनेकानि वसन्तौ क्रोधमीयतुः । ऊचतुश्च महात्मानौ तावुभौ द्विजसत्तमौ ॥ १७
 क्रुद्धौ परमसंतप्तौ वाक्यं घोराभिसंहितम् । अर्थिनां कार्यसिद्धयर्थं यस्मात्त्वं नैषि दर्शनम् ॥
 अदृश्यः सर्वभूतानां कृकलासो भविष्यसि । बहुवर्षसहस्राणि बहुवर्षशतानि च ॥ १९
 श्वभ्रेऽस्मिन् कृकलासो वै दोर्घकालं वसिष्यसि । उत्पत्स्यते हि लोकेऽस्मिन् यदूनां कीर्तिवर्धनः ॥
 वासुदेव इति ग्यातो लोके पुरुषविग्रहः । स ते मोक्षयिना राजंस्तस्माच्छापाद्भविष्यति ॥ २१
 कृता च तेन कालेन निष्कृतिम्ने भविष्यति । भारवतरणार्थं हि नरनारायणावुभौ ॥ २२
 उत्पत्स्येते महावीर्यौ कलौ युग उपस्थिते । एवं तौ शापमुत्सृज्य ब्राह्मणौ विगतज्वरौ ॥ २३
 तां गां हि दुर्बलां वृद्धां ददतुर्ब्राह्मणाय वै । एवं स राजा तं शापमुपभुङ्क्ते सुदारुणम् ॥२४
 कार्यार्थिनां विमर्दो हि राज्ञां दोषाय कल्पते । तच्छीघ्रं दर्शनं मह्यमभिवर्तन्तु कार्यिणः ॥२५
 सुकृतस्य हि कार्यस्य फलं नावैति पार्थिवः । तस्माद्गच्छ प्रतीक्षस्व सौमित्रे कार्यवाञ्छनः ॥ २६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे नृगशापकथनं नाम त्रिपञ्चाशः सर्गः

चतुष्पञ्चाशः सर्गः

नृगश्वभ्रप्रवेशः

रामस्य भाषितं श्रुत्वा लक्ष्मणः परमार्थवित् । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं राघवं दीप्ततेजसम् ॥ १
 अल्पापराधे काकुत्स्थ द्विजाभ्यां शाप ईदृशः । महान्नृगस्य राजर्षेर्यमदण्ड इवापरः ॥ २
 श्रुत्वा तु पापसंयुक्तमात्मानं पुरुषर्षभ । किमुवाच नृगो राजा द्विजौ क्रोधसमन्वितौ ॥ ३

लक्ष्मणेनैवमुक्तस्तु राघवः पुनरब्रवीत् । शृणु सौम्य यथापूर्वं स राजा शापविक्षतः ॥ ४
 अथाध्वनि गतौ विप्रौ विज्ञाय स नृगस्तदा । आहूय मन्त्रिणः सर्वाङ्गैरामान् सपुरोधसः ॥ ५
 तानुवाच नृगो राजा सर्वाश्व प्रकृतीस्तथा । दुःखेन सुसमाविष्टः श्रूयतां मे समाहितैः^१ ॥ ६
 नारदः पर्वतश्चैव मम दत्त्वा महद्भयम् । गतौ त्रिभुवनं भद्रौ वायुभूतावनिन्द्रितौ ॥ ७
 कुमारोऽयं वसुनामि स^२ देवोऽद्याभिषिच्यताम् । श्वभ्रं च यत् सुखस्पर्शं क्रियतां शिल्पिभिर्मम ॥
 यत्राहं संक्षयिष्यामि शापं ब्राह्मणनिःसृतम् । वर्षभ्रमेकं श्वभ्रं तु हिमघ्नमपरं तथा ॥ ९
 ग्रीष्मघ्न तु सुखस्पर्शमेकं कुर्वन्तु शिल्पिनः । फलवन्तश्च ये वृक्षाः पुष्पवत्यश्च या लताः ॥१०
 विरोप्यन्तां बहुविधाश्लथावन्तश्च गुल्मिनः । क्रियतां रमणीयं च श्वभ्राणां सर्वतोदिशम् ॥
 सुखमत्र वसिष्यामि यावत्कालस्य पर्ययः । पुष्पाणि च मुगन्धीनि क्रियन्तां तेषु नित्यशः ॥१२
 परिवार्य यथा मे स्युरध्यर्षं योजनं तथा । एवं कृत्वा विधानं स संदिदेश वसुं तदा ॥ १३
 धर्मनित्यः प्रजाः पुत्र क्षत्रधर्मेण पालय । प्रत्यक्षं ते यथा शापो द्विजाभ्यां मयि पातितः ॥१४
 नरश्रेष्ठ सरोषाभ्यामपराधेऽपि तादृशे । मा कृथास्तनुसंनापं मत्कृतेऽपि^३ नरर्षभ ॥ १५
 कृतान्तः कुशलः पुत्र येनास्मि व्यसानी कृतः । प्राप्तव्यान्येव प्राप्नोति गन्तव्यान्येव गच्छति ॥
 लब्धव्यान्येव लभते दुःखानि च सुखानि च । पूर्वं जात्यन्तरे वत्स मया पापं महत् कृतम् ॥
 तस्मात् प्राप्तं मया पुत्रं मा विषादं कुरुष्व ह । एवमुक्त्वा नृगस्तत्र सुतं राजा महायशाः ॥
 श्वभ्रं जगाम सुकृतं वासाय पुरुषर्षभ ॥

एवं प्रविश्यैव नृपस्तदानीं श्वभ्रं महारत्नविभूषितं तत् ।

संपादयामास तदा महात्मा शापं द्विजाभ्यां हि रुपा विमुक्तम् ॥

१९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे नृगश्वभ्रप्रवेशो नाम चतुष्पञ्चाशः सर्गः

पञ्चपञ्चाशः सर्गः

निमिवसिष्ठशापः

एष ते नृगशापस्य विस्तरोऽभिहितो मया । यद्यस्ति श्रवणे श्रद्धा शृणुष्वेहापरां कथाम् ॥ १
 एवमुक्तस्तु रामेण सौमित्रिः पुनरब्रवीत् । तृप्तिराश्चर्यभूतानां कथानां नास्ति मे नृप ॥ २
 लक्ष्मणेनैवमुक्तस्तु राम इक्ष्वाकुनन्दनः । कथां परमधर्मिष्ठां व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥ ३
 आसीद्राजा निर्मिर्नाम इक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । पुत्रो द्वादशमो^१ वीर्यं धर्मे च परिनिष्ठितः ॥४
 स राजा वीर्यसंपन्नः पुरं देवपुरोपमम् । निवेशमामास तदा अभ्याशे गौतमस्य तु ॥ ५
 पुरस्य सुकृतं नाम वैजयन्तमिति श्रुतम् । निवेशं यत्र राजर्षिर्निमिश्चक्रे महायशाः ॥ ६
 तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना निवेश्य सुमहापुरम् । यजेयं दीर्घसत्रेण पितुः प्रह्लादर्यन् मनः ॥ ७

१. मह प्रत्ययः आर्षः ।

३. हि ति. ।

१. समाहिताः ति. । २. चेहाया. ति. ।

४. मयेत्यादि पुत्रेऽन्तम् च. नास्ति. ।

ततः पितरमामन्व्य इक्ष्वाकुं हि मनोः सुतम् । वसिष्ठं वग्यामास पूर्वं ब्रह्मर्षिसत्तमम् ॥	८
अनन्तरं स राजर्षिर्निमिरिक्ष्वाकुनन्दनः । अत्रिमङ्गिरसं चैव भृगुं चैव तपोधनम् ॥	९
तमुवाच वसिष्ठस्तु निर्मिं राजर्षिसत्तमम् । वृतोऽहं पूर्वमिन्द्रेण अन्तरं प्रतिपालय ॥	१०
अनन्तरं महाविप्रो गौतमः प्रत्यपूरयत् । वसिष्ठोऽपि महातेजा इन्द्रयज्ञमथाकरोत् ॥	११
निमिस्तु राजा विप्रांस्तान् समानीय नराधिपः । अयजद्विमवत्पार्श्वे म्वपुरस्य समीपतः ॥	१२
पञ्च वर्षसहस्राणि राजा दीक्षामुपागमत् । इन्द्रयज्ञावसाने तु वसिष्ठो भगवानृषिः ॥	१३
सकाशमागतो राज्ञो हौत्रं कर्तुमनिन्दितः । तदन्तर्गमथापश्यद्वौतमेनाभिपूरितम् ॥	१४
कोपेन महताविष्टो वसिष्ठो ब्रह्मणः मुनः । स राज्ञो दर्शनाकाङ्क्षी मुहूर्तं समुपाविशत् ॥	१५
तस्मिन्नहनि राजर्षिर्निद्रयापहतो भृशम् । ततो मन्युर्वसिष्ठस्य प्रादुरासीन्महात्मनः ॥	१६
अदर्शनेन राजर्षेर्व्याहृतमुपचक्रमे । यस्मात्त्वमन्यं वृत्तवान् मामवज्ञाय पार्थिव ॥	१७
चेतनेन विनाभृतो देहस्तव भविष्यति । ततः प्रबुद्धो राजर्षिः श्रुत्वा शापमुदाहृतम् ॥	१८
ब्रह्मयोनिमथोवाच संरम्भात् क्रोधमूर्च्छितः । अजानतः शयानस्य क्रोधेन कलुषीकृतः ॥	१९
मुक्तवान् मयि शापामिं यमदण्डमिवापरम् । तस्मात्तवापि ब्रह्मर्षे चेतनेन विनाकृतः ॥	२०
देहः मुरुन्धिरप्रग्न्यो भविष्यति न संशयः ॥	

इति रोपवशादुभौ तदानीमन्योन्यं शपितौ नृपद्विजेन्द्रौ ।

सहसैव बभूवतुर्विदेद्वौ तत्तुल्याधिगतप्रभाववन्तौ ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे निमिवसिप्रशापो नाम षष्ठपञ्चाशः सर्गः

षट्पञ्चाशः सर्गः

मैत्रावरुणित्वप्राप्तिः

रामस्य भाषितं श्रुत्वा लक्ष्मणः पर्वरीः । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं राघवं दीसतेजसम् ॥	१
निक्षिप्तदेहौ काकुत्स्थ कथं तौ द्विजपार्थिवौ । पुनर्देहेन संयोगं जग्मतुर्देवसंतौ ॥	२
लक्ष्मणेनैवमुक्तस्तु रामश्चेक्ष्वाकुनन्दनः । प्रत्युवाच महातेजा लक्ष्मणं पुरुषर्षभः ॥	३
तौ परस्परशापेन देहावुत्सृज्य धार्मिकौ । अभूतां नृपविप्रर्षीं वायुभृतौ तपोधनौ ॥	४
अशरीरः शरीरस्य कृतेऽन्यस्य महामुनिः । वसिष्ठः सुमहातेजा जगाम पितुरन्तिकम् ॥	५
सोऽभिवाद्य ततः पादौ देवदेवस्य धर्मवित् । पितामहमथोवाच वायुभूत इदं वचः ॥	६
भगवन्निमिशापेन विदेहत्वमुपागमम् । लोकनाथ महादेव अण्डजोऽपि त्वमब्जजैः ॥	७
सर्वेषां देहहीनानां महद्दुःखं भविष्यति । लुप्यन्ते सर्वकार्याणि हीनदेहस्य वै प्रभो ॥	८

१. तदिति ब्रह्मनाम, ब्रह्मणस्तुल्यतया

२. स राजा. ति. ।

भाषितप्रभावौ इति ति.

३. देवदेव महादेव वायुभृतोऽहं अण्डजः

१. देहस्ते पार्थिव्यति. ति. ।

इति ति. पाठः ।

देहस्यान्यस्य सद्भावे प्रसादं कर्तुमर्हसि । तमुवाच ततो ब्रह्मा स्वयंभूरमितप्रभः ॥ ९
 मित्रावरुणजं तेजः प्रविश त्वं महायशः । अयोनिजस्त्वं भविता तत्रापि द्विजसत्तम ॥ १०
 धर्मेण महता युक्तः पुनरेप्यसि मे वशम् । एवमुक्तस्तु देवेन चाभिवाद्य प्रदक्षिणम् ॥ ११
 कृत्वा पितामहं तूर्णं प्रययौ वरुणालयम् । तमेव कालं मित्रोऽपि वरुणत्वमकारयत् ॥ १२
 क्षीरोदेन सहोपेतः पूज्यमानः सुरोत्तमैः । एतस्मिन्नेव काले तु उर्वशी परमाप्सराः ॥ १३
 यदृच्छया समुद्रशैभाययौ सखिभिर्वृता । तां दृष्ट्वा रूपसंपन्नां क्रीडन्तीं वरुणालये ॥ १४
 आविशत् परमो हर्षां वरुणं चोर्वशीकृते । स तां पद्मपलाशाक्षी पूर्णचन्द्रनिभाननाम् ॥ १५
 वरुणो वरयामाम मैथुनायाप्सरोवराम् । प्रत्युवाच ततः सा तु करुणं प्राञ्जलिः स्थिता ॥ १६
 मित्रेणाटं वृता माक्षात पूर्वमेव सुरेश्वर । वरुणस्त्वब्रवीद्वाक्यं कन्दर्पशरपीडितः ॥ १७
 इदं तेजः समुत्पश्ये कुम्भेऽस्मिन् देवनिर्मिते । एवमुत्सृज्य मुश्रोणि त्वय्यहं वरवर्णिनि ॥ १८
 कृतकामो भविष्यामि यद्वि नेच्छसि सगमम् । तस्य तल्लोकपालस्य वरुणस्य मुभाषितम् ॥ १९
 उर्वशी परमप्रीता श्रुत्वा वाक्यमुवाच ह । काममेतद्भवत्वेवं हृदयं मे त्वयि स्थितम् ॥ २०
 भावश्चाभ्यधिकमनुभ्यं देहो मित्रस्य तु प्रभो । उर्वश्या एवमुक्तस्तु रेतस्नन्महदद्भुतम् ॥ २१
 ज्वलदग्निशिखाप्रख्यं तस्मिन् कुम्भे हवामृजन । उर्वशी त्वगमत्तत्र मित्रो वै यत्र देवता ॥ २२
 तां तु मित्रः सुसंकुद्ध उर्वशीमिदमब्रवीत् । मया निमन्त्रिता पूर्वं कम्पात्त्वमवमर्जिता ॥ २३
 पतिमन्यं वृत्तवती तस्मात्त्वं दृष्टचारिणी । अनेन दुष्कृतेन त्वं मत्क्रोधकलुषीकृता ॥ २४
 मनुष्यलोकमास्थाय कंचित् कालं निवन्त्यसि । बुधस्य पुत्रो राजपि काशीराजः पुरुश्रवाः ॥
 तमद्य गच्छ दुर्वृद्धे स ते भर्ता भविष्यति । ततः सा शापदोषेण पुरुश्रवमभ्यगात् ॥ २६
 प्रतिगतौ पुरुश्रव बुधस्यात्मजमौरमम् । तस्य जजे ततः श्रीमानायु पुत्रो महाबलः ॥ २७
 नहुषो यत्र पुत्रस्तु वनृयेन्द्रममद्यतिः । वज्रमुत्सृज्य वृत्राय श्रीन्तेऽथ त्रिदशेश्वरे ॥ २८
 शतं वर्षमदस्त्राणि येनेन्द्रत्वं प्रशासितम् ॥

सा तेन शापेन जगाम भूमिं तदोर्वशी चारुदती मुनेत्रा ।

बहूनि वर्षाण्यवमच्च मुभूः शापक्षयादिन्द्रमदो ययौ च ॥

२९

इत्यपि श्रीमद्भारमयणे वाःमौक्तिये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहत्तिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे मैत्रावरुणित्वप्राप्तिर्नाम षट्पञ्चाशः सर्गः

सप्तपञ्चाशः सर्गः

निमिनिमीधीकरणम्

तां श्रुत्वा दिव्यसंकाशां कथामद्भुतदर्शनाम् । लक्ष्मणः परमप्रीतो राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥ १
 निक्षिप्तदेहो काकुत्स्थ कथं तौ द्विजपार्थिवौ । पुनर्देहेन संयोगं जग्मतुर्देवसंमतौ ॥ २
 तस्य तद्भाषितं श्रुत्वा रामः सत्यपराक्रमः । तां कथां कथयामास वसिष्ठस्य महात्मनः ॥ ३

यस्तु कुम्भां रघुश्रेष्ठ तेजःपूर्णां महात्मनोः । तस्मिंस्तेजोमयौ विप्रौ संभूतावृषिसत्तमौ ॥ ४
 पूर्वं समभवत्तत्र ह्यगस्त्यो भगवानृषिः । नाहं सुतस्त्वेत्युत्तवा मित्रं तस्मादपाक्रमत् ॥ ५
 तद्धि तेजस्तु मित्रस्य उर्वश्याः पूर्वमाहितम् । तस्मिन् समभवत् कुम्भे तत्तेजो यत्र वारुणम् ॥
 कस्यचित्त्वथ कालस्य मित्रावरुणसंभवः । वसिष्ठस्तेजसा युक्तो जज्ञे चेक्ष्वाकुदैवतम् ॥ ७
 तमिक्ष्वाकुर्महातेजा जातमात्रमनिन्दितम् । वत्रे पुरोहितं सौम्य वंशस्यास्य भवौय नः ॥ ८
 एवं त्वपूर्वदेहस्य वसिष्ठस्य महात्मनः । कथितो निर्गमः सौम्य निमेः शृणु यथा भवेत् ॥ ९
 दृष्ट्वा विदेहं राजानमृपयः सर्व एव ते । तं नतो योजयामासुर्यागदीक्षां मनीषिणः ॥ १०
 तं च देहं नरन्द्रस्य रक्षन्ति स्म द्विजोत्तमाः । गन्धैर्माल्यैश्च वल्लैश्च पौरभृत्यसमन्विताः ॥ ११
 ततो यज्ञे ममासे तु भृगुस्तत्रेदमब्रवीत् । आनयिष्यामि ते चेतन्नुष्टोऽस्मि तव पार्थिव ॥ १२
 सुप्रीनाश्च सुराः सर्वे निमेष्वेनास्तथाब्रुवन् । वरं वरय राजर्षे क ते चेतो निरूप्यताम् ॥ १३
 एवमुक्तः सुरैः सर्वैर्निमेष्वेतस्तदाब्रवीत् । नेत्रेषु सर्वभूतानां वसेयं मुरसत्तमाः ॥ १४
 बाढमित्येव विबुधा निमेष्वेतस्तदाब्रुवन् । नेत्रेषु सर्वभूतानां वायुभूतश्चरिष्यसि ॥ १५
 त्वत्कृते च निमिष्यन्ति चक्षुर्षि पृथिवीपते । वायुभूतेन चरता विश्रमार्थं मुहुर्मुहुः ॥ १६
 एवमुक्त्वा तु विबुधाः सर्वे जग्मुर्थश्रागतम् । ऋषयोऽपि महात्मानो निमेर्देहं समाहरन् ॥ १७
 अर्गणं तत्र निक्षिप्य मथनं चक्रुरोजसा । मन्त्रहोमैर्महात्मानः पुत्रहेतोर्निमेस्तदा ॥ १८
 अरण्यां मथ्यमानायां प्रादुर्भूतो महातपाः । मथनान्मिथिरित्याहुर्जननाज्जनकोऽभवत् ॥ १९
 यस्माद्विदेहात् संभूतो वैदेहस्तु ततः स्मृतः । एवं विदेहगजश्च जनकः पूर्वकोऽभवत् ॥ २०
 मिथिर्नाम महातेजास्तेनायं मैथिलोऽभवत् ॥

इति सर्वमशेषतो मया कथितं संभवकारणं तु सौम्य ।

नृपपुंगव शापजं द्विजस्य द्विजशापाच्च यदद्भुतम् नृपस्य^१ ॥ २१

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आर्षिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे निमिनिमीषीकारणं नाम सप्तपञ्चाशः सर्गः

अष्टपञ्चाशः सर्गः

ययातिशापः

एवं ब्रुवति रामे तु लक्ष्मणः परवीरहा । प्रत्युवाच महात्मानं ज्वलन्तमिव तेजसा ॥ १
 महदद्भुतमाश्चर्यं विदेहस्य पुरातनम् । निर्वृत्तं राजशार्दूल वसिष्ठस्य निमेः^३ सह ॥ २
 निमिस्तु क्षत्रियः शूरो विशेषेण च दीक्षितः । न क्षमा कृतवान् राजा वसिष्ठस्य महात्मनः ॥
 एवमुक्तस्तु तेनायं श्रीमान् क्षत्रियपुङ्गवः । उवाच लक्ष्मणं वाक्यं सर्वशास्त्रविशारदम् ॥ ४
 रामो रमयतां श्रेष्ठो भ्रातरं दीप्ततेजसम् । न सर्वत्र क्षमा वीर पुरुषेषु प्रदृश्यते ॥ ५
 सौमित्रे दुःसहो रोषो यथा क्षान्तो ययातिना । सत्त्वानुगं पुरस्कृत्य तं निबोध समाहितः ॥६

नहुषस्य सुतो राजा ययातिः पौरवर्धनः । तस्य भार्याद्वयं सौम्य रूपेणाप्रतिमं भुवि ॥	७
एका तु तस्य राजर्षेर्नाहुषस्य पुरस्कृता । शर्मिष्ठा नाम दैतेयी दुहिता वृषपर्षणः ॥	८
अन्या तूशनसः पत्नी ययातेः पुरुषर्षभ । न तु सा दयिता राज्ञो देवयानी सुमध्यमा ॥	९
तयोः पुत्रौ तु संभूतौ रूपवन्तौ समाहितौ । शर्मिष्ठाजनयत् पूरं देवयानी यदुं तदा ॥	१०
पूरस्तु दयितो राज्ञो गुणैर्मातृकृतेन च । ततो दुःखसमाविष्टो यदुर्मातरमब्रवीत् ॥	११
भार्गवस्य कुले जाता देवस्याक्लिष्टकर्मणः । सहसे हृद्वतं दुःखमवमानं च दुःसहम् ॥	१२
आवां च सहितौ देवि प्रविशाव हुताशनम् । राजा तु रमतां सार्धं दैत्यपुत्र्या बहुक्षपाः ॥	
यदि वा सहनीयं ते मामनुज्ञातुमर्हसि । क्षम त्वं न क्षमिष्येहं मरिष्यामि न संशयः ॥	१४
पुत्रस्य भाषितं श्रुत्वा परमार्तस्य रोदतः । देवयानी तु संक्रुद्धा सस्मार पितरं तदा ॥	१५
इङ्गितं तदभिज्ञाय दुहितुर्भार्गवस्तदा । आगतस्त्वरितं तत्र देवयानी तु यत्र सा ॥	१६
दृष्ट्वा चाप्रकृतिस्थां तामप्रहृष्टामचेतनाम् । पिता दुहितरं वाक्यं किमेतदिति चाब्रवीत् ॥	१७
पृच्छन्तमसकृत्तं वै भार्गवं दीप्तनेजसम् । देवयानी तु संक्रुद्धा पितरं वाक्यमब्रवीत् ॥	१८
अहमग्निं विषं तीक्ष्णमपो वा मुनिसत्तम । भक्षयिष्ये प्रवेक्ष्यामि ^१ न तु शक्ष्यामि जीवितुम् १९	१९
न मां त्वमवजानीषे दुःखितामवमानिताम् । वृक्षम्यावज्ञया ब्रह्मन् खिद्यन्ते वृक्षजीविनः ॥	२०
अवज्ञया च राजर्षिः परिभूय च भार्गव । मय्यवज्ञां प्रयुङ्क्ते हि न च मां बहु मन्यते ॥	२१
तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा कोपेनाभिपरिप्लुतः ^२ । व्याहर्तुमुपचक्राम भार्गवो नहुपात्मजम् ॥	२२
यस्मान्मामवजानीषे नाहुष त्वं दुर्गात्मवान् । जरया परया जीर्णः शैथिल्यमुपयाम्यसि ॥	२३
एवमुक्त्वा दुहितरं समाश्राम्य च भार्गवः । पुनर्जगाम ब्रह्मर्षिर्भवनं स्वं महायशाः ॥	२४
स एवमुक्त्वा द्विजपुङ्गवाग्र्यः सुनां समाश्रास्य च देवयानीम् ॥	
पुनर्ययौ सूर्यसमानतेजा दत्त्वा च शापं नहुपात्मजाय ॥	२५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे ययातिशापो नाम अष्टपञ्चाशः सर्गः

एकोनषष्टितमः सर्गः

पूरुराज्याभिषेकः

श्रुत्वा तूशनसं क्रुद्धं तदारतो नहुपात्मजः । जरां परमिकां प्राप्य यदुं वचनमब्रवीत् ॥	१
यदो त्वमसि धर्मज्ञो मदर्थं प्रतिगृह्यताम् । जरां परमिकां पुत्र भोगै रंस्ये महायशः ॥	२
न तावत् कृतकृत्याऽऽस्मि विषयेषु नरर्षभ । अनुभूय तथा कामं ततः प्राप्स्याम्यहं जराम् ॥	३
यदुस्तद्वचनं श्रुत्वा प्रत्युवाच नरर्षभम् । पुत्रस्ते दयितः पूरुः प्रतिगृह्णातु वै जराम् ॥	४
बहिष्कृतोऽहमर्थेषु संनिकर्षाच्च पार्थिव । प्रतिगृह्णातु वै राजन् कः ^३ सहाश्राति भोजनम् ॥	५
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राजा पूरमथाब्रवीत् । इयं जरा महाबाहो मदर्थं प्रतिगृह्यताम् ॥	६

नाहुषेणैवमुक्तस्तु पूरुः प्राञ्जलिरब्रवीत् । धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि शासनेऽस्मि तव स्थितः ॥
 पुरोर्वचनमाज्ञाय नाहुषः परया मुदा । प्रहर्षमतुलं लेभे जरां संक्रामयच्च ताम् ॥ ८
 ततः स राजा तरुणः प्राप्य यज्ञान् सदस्रगः । बहुवर्षसहस्राणि पालयामास मेदिनीम् ॥ ९
 अथ दीर्घस्य कालस्य राजा पूरुमथाब्रवीत् । आनयस्व जरां पुत्र न्यासं निर्यातयस्व मे ॥ १०
 न्यासभूता मया पुत्र त्वयि संक्रामिता जरा । तस्मात् प्रतिगृहीष्यामि तां जरां मा व्यथां कृथाः
 प्रीतश्चास्मि महाबाहो शासनस्य प्रतिग्रहात् । त्वां चाहमभिपेक्ष्यामि प्रीतियुक्तो नराधिपम् ॥
 एवमुत्तवा सुतं पूरुं ययातिर्नहुषात्मजः । देवयानीमुतं क्रुद्धो राजा वाक्यमुवाच ह ॥ १३
 राक्षसम्त्वं मया जातः पुत्ररूपो दुरासदः । प्रतिहंसि ममाज्ञां यत् प्रजार्थे विफलो भव ॥ १४
 पितरं गुरुभूतं मां यस्मात्त्वमवमन्यमे । राक्षसान् यातुधानांम्त्वं जनयिष्यसि दारुणान् ॥ १५
 न तु सोमकुलोत्पन्ने वंशे स्थास्यति दुर्मतेः । वंशोऽपि भवतस्तुल्यो दुर्विनीतो भविष्यति ॥ १६
 तमेवमुक्त्वा राजर्षिः पूरुं राज्यविवर्धनम् । अभिपेक्षेण संपृज्य आश्रमं प्रविवेश ह ॥ १७
 ततः कालेन महता दिष्टान्नमुपजग्मिवान् । त्रिदिवं संगतो गजा ययातिर्नहुषात्मजः ॥ १८
 पूरुश्चकार नद्राज्यं धर्मेण महता वृतः । प्रतिष्ठाने पुग्वरे काशीराज्ये महायशाः ॥ १९
 यदुस्तु जनयामास यातुधानान् सदस्रगः । पुरे क्रौञ्चवने दुर्गे राजवंशबहिष्कृतः ॥ २०
 एष नृगनमा मुक्तः शापोन्मर्गां ययानिना । धारितः क्षत्रधर्मेण यन्निमिश्च न चक्षमे ॥ २१
 एतत्ते सर्वमाख्यातं दर्शनं सर्वकारिणाम् । अनुवर्तामहे मौस्य दोषो न स्याद्यथा नृगे ॥ २२

इति कथयति रामे चन्द्रतुल्यानने च प्रविगलतगतारं व्योम जज्ञे तदानीम् ।

अरुणकिरणरक्ता दिग्बभौ चैव पूर्वा कुसुमगर्वाविमुक्तं वस्त्रमाकुण्ठितेव ॥ २३

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे पूरुराज्याभिषेको नाम एकोनषष्टितमः सर्गः

प्रक्षिप्तेषु एकादशः सर्गः

सारमेयावस्थानम्

ततः प्रभाते विमले कृत्वा पौर्वाहिका क्रियाम् ।
 धर्मासनगतो राजा रामो राजीवलोचनः ॥ १ ॥
 राजधर्मानवेक्षन् वै ब्राह्मणैर्नैगमैः सह । पुरो-
 धसा वसिष्ठेन ऋषिणा कश्यपेन च ॥ २ ॥
 मन्त्रिभिर्यवहारज्ञैस्तथान्यैर्धर्मपारगैः । नीति-
 ज्ञैरथ सभ्यैश्च राजभिः सा सभावृता ॥ ३ ॥
 सभा यथा महेन्द्रस्य यमस्य वरुणस्य च ।
 शुशुभे राजसिंहस्य रामस्याङ्घ्रिकर्मणः ॥ ४ ॥

अथ रामोऽब्रवीत्तत्र लक्ष्मणं शुभलक्षणम् ।
 निर्गच्छ त्वं महाबाहो सुमित्रानन्दवर्धन ॥ ५ ॥
 कार्यार्थिनश्च सौमित्रे व्याहर्तुं त्वमुपाक्रम ।
 रामस्य भाषितं श्रुत्वा लक्ष्मणः शुभलक्षणः ॥ ६ ॥
 द्वारदेशमुपागम्य कार्यिणश्चाह्वयत् स्वयम् । न
 कश्चिदब्रवीत्तत्र मम कार्यमिहाद्य वै ॥ ७ ॥
 नाधयो व्याधयश्चैव रामे राज्यं प्रशासति ।
 पक्षसस्या वसुमती सर्वौषधिसमन्विता ॥ ८ ॥ न
 बालो म्रियते तत्र न युवा न च मध्यमः ।
 धर्मेण शासितं सर्वं न च बाधा विधीयते ॥ ९ ॥

दृश्यते न च कार्यार्थी रामे राज्यं प्रशासति ।
 लक्ष्मणः प्राञ्जलिर्भूत्वा रामायैव न्यवेदयत् ॥
 १०॥ अथ रामः प्रसन्नात्मा सौमित्रिमिदम-
 ब्रवीत् । भूय एव तु गच्छ त्वं कार्यिणः
 प्रविचारय ॥११॥ सम्यक्प्रणीतया नीत्या
 नाधर्मो विद्यते क्वचित् । तस्माद्राजभयात् सर्वे
 रक्षन्तीव परस्परम् ॥१२॥ बाणा इव मया
 मुक्ता इह रक्षन्ति मे प्रजाः । तथापि त्वं महा-
 बाहो प्रजा रक्षस्व तत्परः ॥१३॥ एवमुक्तस्तु
 सौमित्रिर्निर्जगाम नृपालयात् । अपश्यद्द्वारदेशे
 वै श्वानं तावदवस्थितम् ॥१४॥ तमेव वीक्षमाणं
 वै विक्रोशन्तं मुहुर्मुहुः । दृष्ट्वाथ लक्ष्मणस्तं वै
 पप्रच्छाथ म वीर्यवान् ॥१५॥ किं ते कार्यं
 महाभाग ब्रूहि विम्लब्धमानसः । लक्ष्मणस्य वच-
 श्रुत्वा सारमेयोऽभ्यभाषत ॥१६॥ सर्वभूत-
 शरण्याय रामायान्निष्ठकर्मणे । भयेष्वभयदात्रे
 च तस्मै वक्तुं समुत्सहे ॥१७॥ एतच्छ्रुत्वा तु
 वचनं सारमेयस्य लक्ष्मणः । राघवाय तदा-
 न्यातुं प्रविवेशालयं शुभम् ॥१८॥ निवेद्य
 गमस्य पुनर्निर्जगाम नृपालयात् । वक्तव्यं यदि
 ते किञ्चित्त्वं ब्रूहि नृपाय वै ॥१९॥ लक्ष्मणस्य
 वचः श्रुत्वा सारमेयोऽभ्यभाषत । देवागारे
 नृपागारे द्विजवेदमसु वै तथा ॥२०॥ वह्निः
 शतक्रतुश्चैव सूर्यो वायुश्च तिष्ठति । नात्र
 योग्यास्तु सौमित्रे योनीनामधमा वयम् ॥२१॥
 प्रवेष्टुं नात्र शक्ष्यामो धर्मो विग्रहवान्नृपः ।
 सत्यवादी रणपटुः सुर्वभूतहिते रतः ॥२२॥
 षाड्गुण्यस्य पदं वेत्ति नीतिकर्ता स राघवः ।
 सर्वज्ञः सर्वदर्शी च रामो रमयतां वरः ॥२३॥
 स सोमः स च मृत्युश्च स यमो धनदस्तथा ।
 वह्निः शतक्रतुश्चैव सूर्यो वै वरुणस्यथा ॥२४॥

तस्य त्वं ब्रूहि सौमित्रे प्रजापालः स राघवः ।
 अनाज्ञप्तस्तु सौमित्रे प्रवेष्टुं नेच्छयाम्यहम् ॥
 २५॥ आनृशंस्यान्महाभागः प्रविवेश महा-
 द्युतिः । नृपालयं प्रविश्याथ लक्ष्मणो वाक्य-
 मब्रवीत् ॥२६॥ श्रूयतां मम विज्ञाप्यं कौस-
 ल्यानन्दवर्धन । यन्मयोक्तं महाबाहो तव
 शासनजं विभो ॥२७॥ श्वा वै ते तिष्ठते द्वारि
 कार्यार्थी समुपागतः । लक्ष्मणस्य वच श्रुत्वा
 रामो वचनमब्रवीत् ॥२८॥ संप्रवेशय वै क्षिप्रं
 कार्यार्थी योऽत्र तिष्ठति ॥

इति प्रक्षिप्तेषु सारमेयावस्थानं नाम एकादशः सर्गः

प्रक्षिप्तेषु द्वादशः सर्गः

सौमित्रिर्मिद्वकौलस्यदानम्

श्रुत्वा गमस्य वचनं लक्ष्मणश्चरितस्तदा । श्वान-
 माहूय मतिमान् राघवाय न्यवेदयत् ॥१॥
 दृष्ट्वा समागतं श्वानं रामो वचनमब्रवीत् ।
 विवक्षितार्थं मे ब्रूहि सारमेय न ते भयम् ॥२॥
 अथापश्यत नक्षत्रं गमं ध्या भिन्नमन्तकः ।
 राजा सुमेपु जागर्ति राजा पालयति प्रजा ॥
 ३॥ राजा कर्ता च गोप्ता च सर्वस्य जगतः
 पिता । राजा कालो युगं चैव राजा सर्वमिदं
 जगत ॥४॥ नीत्या मुनीनां राजा धर्म रक्षति
 रक्षिता । यदा न पालयेद्राजा क्षिप्रं नश्यन्ति
 वै प्रजाः ॥५॥ धारणाद्धर्ममित्याहुर्धर्मेण
 विधृताः प्रजाः । यस्माद्धारयते सर्वं त्रैलोक्यं
 सचराचरम् ॥६॥ धारणाद्धि द्विषां चैव
 धर्मेणारञ्जयन् प्रजाः । तस्माद्धारणमित्युक्तं
 स धर्म इति निश्चयः ॥७॥ एष राजन् परो
 धर्मः फलवान् प्रेत्य राघव । न हि धर्माद्भवेत्
 किञ्चिद्दुष्प्रापमिति मे मतिः ॥८॥ दानं दया

सतां पूजा व्यवहारेषु चार्जवम् । एष राम परो
धर्मो रक्षणात् प्रेत्य चेह च ॥९॥ त्वं प्रमाणं
प्रमाणानामसि राघव सुव्रत । विदितश्चैव ते
धर्मः सद्विराचरितस्तु वै ॥१०॥ धर्माणां त्वं
परं धाम गुणानां सागरोपमः । अज्ञानाच्च
मया राजन्नुक्तम्त्वं राजसत्तम ॥११॥ प्रसा-
दयामि शिरसा न त्वं क्रोद्धुमिहार्हसि
शुनकस्य वचः श्रुत्वा राघवो वाक्यमब्रवीत् ॥
१२॥ किं ते कार्यं करोम्यद्य ब्रूहि विस्रब्ध
मा चिरम् । रामस्य वचनं श्रुत्वा सारमेथो-
ऽब्रवीदिदम् ॥१३॥ धर्मेण गच्छं विन्देन धर्मो-
ऽनुपालयेत् । धर्माच्छगण्यतां याति राजा सर्व-
भयापदः ॥१४॥ इदं विज्ञाय यत् कृत्यं श्रूयतां
मम राघव । भिक्षु सर्वार्थसिद्धश्च ब्राह्मणावम-
थेऽवमन् ॥१५॥ तेन दत्तः प्रहारो मे निष्का-
रणमनागसः । एतच्छ्रुत्वा तु रामेण द्वाःस्थः
संप्रेषितस्तदा ॥१६॥ आनीतश्च द्विजस्तेन
सर्वसिद्धार्थकोविदः । अथ द्विजवरस्तत्र रामं
दृष्ट्वा महाद्युतिः ॥१७॥ किं ते कार्यं मया
राम तद्ब्रूहि त्वं ममानघ । एवमुक्तस्तु
विप्रेण रामो वचनमब्रवीत् ॥१८॥ त्वया दत्तः
प्रहारोऽयं सारमेयस्य वै द्विज । किं तवाप-
कृतं विप्र दण्डेनाभिहतो यतः ॥१९॥ क्रोधः
प्राणहरः शत्रुः क्रोधो मित्रमुखो रिपुः । क्रोधो
ह्यसिर्महातीक्ष्णः सर्वं क्रोधोऽपकर्षति ॥२०॥
तपते यजते चैव यच्च दानं प्रयच्छति । क्रोधेन
वै संहरति तस्मात् क्रोधं विसर्जयेत् ॥२१॥
इन्द्रियाणां प्रदुष्टानां हयानामिव धावताम् ।
कुर्वीत धृत्या सारथ्यं संहृत्येन्द्रियगोचरम् ॥२२॥
मनसा कर्मणा वाचा चक्षुषाच समाचरेत् । श्रेयो
लोकस्य चरतो न द्वेष्टि न च लिप्यते ॥२३॥ न

तत् कुर्यादसिन्तीक्ष्णः सर्पो वा । व्याहतः पदा ।
अरिर्वा नित्यसंकुद्धो यथात्मा दुरनुष्ठितः ॥२४॥
विनीतविनयस्यापि प्रकृतिर्न विधीयते । प्रकृतिं
गृह्णमानस्य निश्चये प्रकृतिर्भुवम् ॥२५॥ एव-
मुक्तः स विप्रो वै रामेणाक्लिष्टकर्मणा । द्विजः
सर्वार्थसिद्धस्तु अब्रवीद्रामसन्निधौ ॥२६॥ मया
दत्तः प्रहारोऽयं क्रोधेनाविष्टचेतसा । भिक्षा-
र्थमटमानेन काले विगतभैक्षके ॥२७॥ स्थ्या-
स्थितः स्वयं श्वा वै गच्छ गच्छेति भाषितः ।
अथ स्वैरेण गच्छंस्तु स्थ्यान्ते विपमं स्थितः
॥२८॥ क्रोधे तु क्षुधयाविष्टस्तदा दत्तोऽस्य
राघव । प्रहारो राजराजेन्द्र शाधि मामपरा-
धिनम् ॥२९॥ त्वया यस्तस्य राजेन्द्र नास्ति मे
नरकाद्भयम् । अथ रामेण संपृष्टाः सर्व एव
सभासदः ॥३०॥ किं कार्यमस्य वै ब्रून दण्डो
वै कोऽस्य पात्यनाम । सम्यक्प्रणिहिते दण्डे
प्रजा भवति रक्षिता ॥३१॥ भृग्वङ्गिरसकुत्सा-
द्या वसिष्ठश्च सकाश्यपः । धर्मपालकमुख्याश्च
सचिवा नैगमास्तथा ॥३२॥ एते चान्ये च
बहवः पण्डितास्तत्र संगताः । अवध्यो ब्राह्मणो
दण्डैरिति शाम्बविदो विदुः ॥३३॥ ब्रुवते
राघवं सर्वे राजधर्मेषु निष्ठिताः । अथ ते मुनयः
सर्वे राममेवाब्रुवंस्तदा ॥३४॥ राजा शास्ता हि
सर्वस्य त्वं विशेषेण राघव । त्रैलोक्यस्य भवा-
ञ्शास्ता देवो विष्णुः सनातनः ॥३५॥ एव-
मुक्ते तु तैः सर्वैः श्वा वै वचनमब्रवीत् । यदि
तुष्टोऽसि मे राम यदि देवो वरो मम ॥३६॥
प्रतिज्ञातं त्वया वीर किं करोमीति विश्रुतम् ।
प्रयच्छ ब्राह्मणस्यास्य कौलपत्यं धराधरा ॥३७॥
कौलंचरे महाराज कौलपत्यं प्रदीयताम् । एत-
च्छ्रुत्वा तु रामेण कौलपत्येऽभिषेचितः ॥३८॥

प्रययौ ब्राह्मणो हृष्टो गजस्कन्धेन सोऽर्चितः ।
 अथ ते रामसचिवाः स्मयमाना वचोऽब्रुवन्
 ॥३९॥ वरोऽयं दत्त एतस्य नायं शापो महा-
 द्युते । एवमुक्तस्तु सचिवै रामो वचनमब्रवीत्
 ॥४०॥ न यूयं नीतितत्त्वज्ञाः श्वा वै जानाति
 कारणम् । अथ पृष्टस्तु रामेण सारमेयोऽब्रवी-
 दिदम् ॥४१॥ अहं कुलपतिस्तत्र आसं शिष्टा-
 न्नभोजनः । देवद्विजातिपूजायां दासीदासेषु
 राघव ॥४२॥ संविभागी शुभरतिर्देवद्रव्यस्य
 रक्षिता । विनीतः शीलसंपन्नः सर्वसत्त्वहिते
 रतः ॥४३॥ सोऽहं प्राप्त इमां घोरामवस्थाम-
 धमां गतिम् । एवं क्रोधान्वितो विप्रस्त्यक्त-
 धर्माहिते रतः ॥४४॥ क्रुद्धो नृशंसः परुष
 अविद्वांश्चाप्यधार्मिकः । कुलानि पातयत्येव मत्त
 सप्त च राघव ॥४५॥ तस्मात् सर्वाम्बवस्थासु
 कौलपत्यं न कारयेत् । यमिच्छेन्नरकं नेतुं
 सपुत्रपशुबान्धवम् ॥४६॥ देवेष्वधिष्ठितं कुर्या-
 द्द्रोषु च ब्राह्मणेषु च । ब्रह्मस्वं देवताद्रव्यं स्त्री-
 णां बालधनं च यत् ॥४७॥ दत्तं हरति यो
 भूयः इष्टैः सह विनश्यति । ब्राह्मणद्रव्यमादत्ते
 देवानां चैव राघव ॥४८॥ सद्यः पतति घोरं
 वै नरकेऽवीचिसंज्ञितं । मनसापि हि देवस्वं
 ब्रह्मस्वं च हरेत्तु यः ॥४९॥ निरयान्निरयं चैव
 पतत्येव नराधमः । तच्छ्रुत्वा वचनं रामो
 विस्मयोत्फुल्ललोचनः ॥५०॥ श्वाप्यगच्छन्म-
 हातेजा यत एवागतस्ततः । मनस्वी पूर्वजा-
 त्या स जातिमात्रोपदृषितः ॥५१॥ वाराणस्यां
 महाभागः प्रायं चोपविवेश ह ॥

इतिप्रक्षिप्तेषु सर्वाथसिद्धकौलपत्यदानं नाम द्वादशः सर्गः

त्रयोदशः सर्गः

गृध्रोल्हकविवादः

अथ तस्मिन् वनोद्देशे रम्ये पादपशोभिते ।

नदीकीर्णे गिरिचरे कोकिलानेककूजिते ॥१॥
 सिंहव्याघ्रसमाकीर्णे नानाद्विजगणावृते । गृध्रो-
 ल्हकौ प्रहरतो बहुवर्षगणानपि ॥२॥ अथोल्ह-
 कस्य भवनं गृध्रः पापविनिश्चयः । ममेदमिति
 कृत्वासौ कलहं तेन चाकरोत् ॥३॥ राजा
 सर्वस्य लोकस्य रामो राजीवलोचनः । तं प्रपद्या-
 वहे शीघ्रं यस्यैतद्भवनं भवेत् ॥४॥ इति कृत्वा
 मर्तिं तौ तु निश्चयार्थं सुनिश्चितम् । गृध्रोल्हकौ
 प्रपद्येतां कोपाविष्टौ ह्यमर्षितौ ॥५॥ रामं प्रपद्य
 तौ शीघ्रं कलिव्याकुलचेतसौ । तौ परम्परविद्वे-
 पात् स्पृशनश्चरणौ तदा ॥६॥ अथ दृष्ट्वा नरंन्द्रं
 तं गृध्रो वचनमब्रवीत् । सुराणामसुराणां च
 प्रधानस्त्वं मतो मम ॥७॥ बृहस्पतेश्च शुक्राच्च
 विशिष्टोऽसि महाद्युते । परावग्जो भूतानां
 कान्त्या चन्द्र इवापरः ॥८॥ दुर्निरीक्ष्यो यथा
 सूर्यो हिमवांश्चैव गौरव । सागरश्चासि गाम्भीर्ये
 लोकपालो यमो ह्यसि ॥९॥ क्षान्त्या धरण्या
 तुल्योऽसि शीघ्रन्वे ह्यनिलोपमः । गुरुत्वं सर्व-
 संपन्नः कीर्तियुक्तश्च राघव ॥१०॥ अमर्षी
 दुर्जयो जेता सर्वान्निविधिपारगः । शृणुष्व मम
 वै राम विज्ञाप्यं नरपुङ्गव ॥११॥ ममालयं
 पूर्वकृतं बाहुर्वीर्येण राघव । उल्हको हरते राज-
 स्तत्र त्वं त्रातुमर्हसि ॥१२॥ एवमुक्ते तु गृध्रेण
 उल्हको वाक्यमब्रवीत् । सोमाच्छतक्रतोः सूर्या-
 द्धनदाद्वा यमात्तथा ॥१३॥ जायते वै नृपो
 राम किञ्चिद्भवति मानुषः । त्वं तु धर्ममयो
 देवो नारायण इवापरः ॥१४॥ या च ते
 सौम्यता राजन् सम्यक् प्रणिहिता विभो ।
 समं चरसि चान्विष्य तेन सोमांशको भवान्
 ॥१५॥ क्रोधे दण्डे प्रजानाथ दाने पापभया-
 पहः । दाता हर्तासि गोप्तासि तेनेन्द्र इव
 नो भवान् ॥१६॥ अधृष्यः सर्वमूतेषु तेजसा

चानलोपमः । अभीक्षणं तपसे लोकांस्तेन
भास्करसंनिभः ॥१७॥ साक्षाद्वित्तेशतुल्योऽसि
अथवा धनदाधिकः । वित्तेशस्येव पद्मा श्रीर्नित्यं
ते राजसत्तम ॥१८॥ धनदस्य तु कार्येण धन-
दस्तेन नो भवान् । समः सर्वेषु भूतेषु स्थावरेषु
चरेषु च ॥१९॥ शत्रौ मित्रे च ते दृष्टिः समतां
याति राघव । धर्मेण शासनं नित्यं व्यवहारे
विधिक्रमात् ॥२०॥ यस्य रूप्यसि वै राम तस्य
मृत्युर्विधावति । गीयसे तेन वै राम यम
इत्यतिविक्रमः ॥२१॥ यश्चैष मानुषो भावो
भवतो नृपसत्तम । आनृशंभ्यपरो राम जातिषु
क्षमयान्वितः ॥२२॥ दुर्बलस्य त्वनाथस्य राजा
भवति वै बलम् । अचक्षुषोत्तमं चक्षुरगतेः
सुगतिर्भवान् ॥२३॥ अस्माकमपि नाथस्त्वं
श्रूयतां मम धार्मिक । ममालयप्रविष्टस्तु गृध्रो
मां बाधते नृप ॥२४॥ त्वं हि देव मनुष्येषु
शास्ता वै नरपुङ्गवः । एतच्छ्रुत्वा तु वै रामः
सचिवानाह्वयत् स्वयम् ॥२५॥ धृष्टिर्जयन्तो
विजयः सिद्धार्थां राष्ट्रवर्धनः । अशोको धर्म-
पालश्च मुमन्त्रश्च महाबलः ॥२६॥ एते
रामस्य सचिवा राज्ञो दशगन्धर्व्य च । नीतियुक्ता
महात्मानः सर्वशास्त्रविशारदाः ॥२७॥ प्रीति-
मन्तः कुलीनाश्च नये मन्त्रे च कोविदाः । ताना-
ह्वय स धर्मात्मा पुष्पकाद्वतीर्य च ॥२८॥ गृध्रो-
न्वृकविवादं तं पृच्छति स्म रघूत्तमः । कति
वर्षाणि वै गृध्र तवेदं निलयं कृतम् ॥ २९ ॥
एतन्मे कारणं ब्रूहि यदि जानासि तत्त्वतः ।
एतच्छ्रुत्वा तु वै गृध्रो भाषते राघवं स तम्
॥३०॥ इयं वसुमती राम मनुष्यैः परितो यदा

उत्थितैरावृता सर्वा तदा प्रभृति मे गृहम् ॥
३१॥ उल्ककश्चाब्रवीद्रामं पादपैरुपशोभिता ।
यदेयं पृथिवी राजंस्तदा प्रभृति मे गृहम् ॥३२॥
एतच्छ्रुत्वा तु रामो वै सभासद् उवाच ह ॥ न
सा सभा यत्र न सन्ति वृद्धा न ते वृद्धा ये न
वदन्ति धर्मम् । नासौ धर्मो यत्र न सत्यमस्ति न
तत् सत्यं यच्छलेनानुविद्धम् ॥ ३३ ॥ ये तु
सभ्याः मदा ज्ञात्वा तूर्णान् ध्यायन्त आसते ।
यथाप्राप्तं न ब्रुवते ते सर्वेऽनृतवादिनः ॥३४॥
जानन्न वाब्रवीत् प्रश्नान् कामात् क्रोधाद्भयात्त-
था । सहस्रं वारुणान् पाशानात्मनि प्रतिमुञ्चति
॥ ३५ ॥ तेषां संवत्सरे पूर्णे पाश एकः
प्रमुच्यते । तस्मात् सत्येन वक्तव्यं जानता सत्य-
मञ्जमा ॥३६॥ एतच्छ्रुत्वा तु सचिवा राम-
मेवानुवंस्तदा । उल्कः शोभने राजन्न तु गृध्रो
महामते ॥३७॥ त्वं प्रमाणं महाराज राजा हि
परमा गतिः । राजमूलाः प्रजाः सर्वा राजा धर्मः
सनातनः ॥३८॥ शास्ता नृणां नृपो येषां ते न
गच्छन्ति दुर्गतिम् । वैवस्वतेन मुक्तास्तु भवन्ति
पुरुषोत्तमाः ॥ ३९ ॥ सचिवानां वचः श्रुत्वा
रामो वचनमब्रवीत् । श्रूयतामभिधास्यामि पुराणे
यदुदाहृतम् ॥ ४० ॥ द्यौः सचन्द्रार्कनक्षत्रा
सपर्वतमहावना । सलिलार्णवसंपूर्णं त्रैलोक्यं
सचराचरम् ॥४१॥ एक एव तदा ह्यासीच्चुक्तो
मेरुरिवापरः । पुरा भूः सह लक्ष्म्या च विष्णो-
र्जठरमाविशत् ॥४२॥ तां निगृह्य महातेजाः
प्रविश्य सलिलार्णवम् । सुष्वाप देवो भूतात्मा
बहून् वर्षगणानपि ॥ ४३ ॥ विष्णौ सुप्ते तदा
ब्रह्मा विवेश जठरं ततः । रुद्धप्रोतं तु तं ज्ञात्वा
महायोगी समाविशत् ॥४४॥ नाभ्यां विष्णोः
समुत्पन्ने पद्मे हेमविभूषिते । स तु निर्गम्य वै

१. कोपेन च. ।

२. सचिवः सुमहाबलः च. ।

षष्ठितमः सर्गः

भार्गवच्यवनाद्यागमनम्

तयोः संवदतोरेवं रामलक्ष्मणयोस्तदा । वामन्तिकी निशा प्राप्ता न शीता न च घर्मदा ॥ १
 ततः प्रभाते विमले कृतपौर्वाहिकक्रियः । अभिचक्राम काकुत्स्थो दर्शनं पौरकार्यवित् ॥ २
 ततः सुमन्त्रस्त्वागम्य राघवं वाक्यमब्रवीत् । एते प्रतिहता राजन् द्वारि तिष्ठन्ति तापसाः ॥३
 भार्गवं च्यवनं चैव पुरस्कृत्य महर्षयः । दर्शनं ते महागज चोदयन्ति कृतत्वराः ॥ ४
 प्रीयमाणा नरव्याघ्र यमुनातीरवासिनः । तस्य तद्रचनं श्रुत्वा रामः प्रोवाच धर्मवित् ॥ ५
 प्रवेश्यन्तां महाभागा भार्गवप्रमुखा द्विजा । राज्ञस्त्वाज्ञां पुरस्कृत्य द्वा.स्थो मूर्ध्नि कृनाञ्जलिः॥
 प्रवेशयाम तदा तायमान सदरासदान । शतं समधिकं तत्र दीप्यमानं स्वतेजसा ॥ ७

ब्रह्मा योगी भूत्वा महाप्रभुः ॥४५॥ सिम्शु
 पृथिवी वायुं पर्वतान् समहीरुजान् । तदन्तरे
 प्रजाः सर्वा समनुप्यसरीसृपाः ॥४६॥ जग-
 युजाण्डजाः सर्वा ससर्ज म महानपाः । तत
 श्रोत्रमलोत्पन्न कैटभो मधुना सः ॥ ४७ ॥
 दानवौ तौ महावीर्यौ घोररूपौ दुर्गमदौ ।
 दृष्ट्वा प्रजापतिं तत्र क्रोधाविष्टौ बभूवतु ॥४८॥
 वेगेन महता तत्र स्वयंभुवमधावताम । दृष्ट्वा
 स्वयंभुवा मुक्तो रावो वै विकृतमन्दा ॥ ४९ ॥
 तेन शब्देन सप्राप्तौ दानवौ हरिणा सः ।
 अथ चक्रप्रहारेण मृदिनौ मधुकैटभौ ॥५०॥
 मेदसा प्लाविता सर्वा पृथिवी च समन्ततः ।
 भूयो विशोधिता तेन हरिणा लोकधारिणा ॥
 ५१ ॥ शुद्धां वै मेदिनीं तां तु वृक्षै सर्वा-
 मपूरयत् । ओषध्यः सर्वमस्यानि निष्पद्यन्त
 पृथग्विधाः ॥५२॥ मुदोगन्धा तु धरणी मेदि-
 नीत्यभिसंजिता । तस्मान्न गृध्रस्य गृध्रमुलक-
 स्येति मे मति ॥५३॥ तस्मात् गृध्रस्तु दण्डयो
 वै पापो हर्ता परालयम् । पीडां करोति
 पापात्मा दुर्विनीता महानयम् ॥५४॥ अथा-
 शरीरिणी वाणी अन्तरिक्षात् प्रबोधिनी । मा
 वधी राम गृध्रं तं पर्वदग्धं तपोबलात् ॥५५॥

काले गौतमदग्धोऽयं प्रजानाथो धनेश्वरः ।
 ब्रह्मदत्तस्तु नाम्नैप शूर सत्यत्रत शुचिः ॥
 ५६॥ गृध्रम्यागतो विप्रो भोचनं प्रति गौतमः ।
 माग्रं वर्षशतं नैव भोक्तव्यं नृपसत्तम ॥५७॥
 ब्रह्मदत्त स वै मय पात्रमर्घ्यं स्वयं नृपः । हार्द
 नैव हरोत्स्य भोचनार्थं मयाद्युते ॥५८॥ मां-
 समस्याभयत्र आहारं तु गतात्मन । अथ
 क्रुद्धेन मुनिना शापो दत्तोऽस्य दारुण ॥५९॥
 गृध्रस्त्वं सव वै गजन् मा मैतं यथ सोऽब्रवीत् ।
 प्रमादं कुरु धर्मज्ञ अजानान्मे महान्त ॥६०॥
 शापस्यान्तं महाभाग क्रियता वै ममानघ ।
 तदजानकृतं मत्त्वा राजानं मुनिब्रवीत् ॥६१॥
 उत्पन्म्यति कुले राज्ञां रामो नाम महायशा ।
 इक्ष्वाकूणां महाभागो राजा राजीवलोचन ॥
 ६२ ॥ तेन स्पृष्टो विपापस्त्वं भविता नर-
 पुङ्गवः । स्पृष्टो रामेण तच्छ्रुत्वा नरेन्द्रः पृथि-
 वीपतिः ॥६३॥ गृध्रत्वं त्यक्तवान् राजा दिव्य-
 गन्धानुलेपनः । पुरुषो दिव्यरूपोऽभूदुवाचेदं
 च राघवम् ॥६४॥ साधु राघव धर्मज्ञ त्वत्प्रसा-
 दादहं विभो । विमुक्तो नरकाद्धोराच्छा-
 पस्यान्तः कृतस्त्वया ॥ ६५ ॥

इति प्रक्षिमे गृध्रमुलकविवादो नाम त्रयोदश सर्गः

प्रविष्टं राजभवनं तापसानां महात्मनाम् । ते द्विजाः पूर्णकलशैः सर्वतीर्थाम्बुसत्कृतैः ॥ ८
 गृहीत्वा फलमूलं च रामम्याभ्याः गन् बहु । प्रतिगृह्य तु तत सर्वं रामः प्रीतिपुरस्कृतः ॥ ९
 तीर्थोदकानि सर्वाणि फलानि विविधानि च । उवाच च महाबाहुः सर्वानेव महामुनीन् ॥ १०
 इमान्यासनमुख्यानि यथार्हमुपविश्याताम् । रामस्य भाषितं श्रुत्वा सर्व एव महर्षयः ॥ ११
 वृसीषु रुचिराम्यामु निपेदुः काञ्चनीषु ते । उपविष्टानृषीस्तत्र दृष्ट्वा परपुरञ्जयः ॥ १२
 प्रयतः प्राञ्जलिभूत्वा राघवो वाक्यमब्रवीत् । किमागमनकार्यं वः किं करोमि समाहितः ॥ १३
 आज्ञाप्योऽहं महर्षीणां सर्वकामकरः सुखम् । इदं राज्यं च सकलं जीवितं च हृदि स्थितम् ॥
 सर्वमेतद्द्विजार्थं मे सत्यमेतद्ब्रवीमि वः । नय्य तद्गचनं श्रुत्वा साधुकारो महानभूत् ॥ १५
 ऋषीणामुग्रतपसां यमुनातीरगामिनाम् । ऊचुश्च ते महात्मानो हर्षेण महता वृताः ॥ १६
 उपपन्नं नरश्रेष्ठ तथैव भुवि नान्प्रतः । बहवः पार्थिवा राजन्नतिक्रान्ता महाबलाः ॥ १७
 कार्यस्य गौरवं मत्वा प्रतिज्ञां नाभ्यरोचयन् ॥

त्वया पुनर्ब्राह्मणगौरवादियं कृता प्रतिज्ञा ह्यनवेक्ष्य कारणम् ।

ततश्च कर्ता ह्यसि नात्र संशयो महाभयात्त्रानुमृषींस्त्वमर्हसि ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहत्त्रिकायां महितायाम्
 उत्तरकाण्डे भर्गवच्यवनाद्यागमनं नाम षष्टितमः सर्गः

एकषष्टितमः सर्गः

लवणत्राणप्रार्थना

ब्रुवद्भिरेवमृषिभिः काकुत्स्थो वाक्यमब्रवीत् । किं कार्यं ब्रूत मुनयो भयं तावदपैतु वः ॥ १
 तथा ब्रुवति काकुत्स्थे भार्गवो वाक्यमब्रवीत् । भयानां शृणु यन्मलं देशस्य च नरेश्वर ॥ २
 पूर्वं कृतयुगे राजन् दैतेयः सुमः।बलः^१ । लोलपुत्रोऽभवज्ज्येष्ठो मधुर्नाम सहासुरः ॥ ३
 ब्रह्मण्यश्च शरण्यश्च बुद्ध्या च परिनिष्ठितः । सुरैश्च परमोदारैः प्रीतिस्तन्यानुलामवत् ॥ ४
 स मधुर्वीर्यसंपन्नो धैर्ये च सुममाहितः । बहुवर्षमहभाणि रुद्रप्रीत्याकरोत्तपः ॥ ५
 रुद्रः प्रीतोऽभवत्तस्मै वरं दातुं ययौ च सः । बहुमानाच्च रुद्रेण दत्तस्तन्याद्भुतो वरः ॥ ६
 शूलं शूलाद्विनिष्कृष्य महावीर्यं महाप्रभम्^२ । ददौ महात्मा सुप्रीतो वाक्यं चैतदुवाच ह ॥ ७
 त्वयायमतुलो धर्मो मत्प्रसादकरः कृत्तः । प्रीत्या परमया युक्तो ददाम्यायुधमुत्तमम् ॥ ८
 यावत् सुरैश्च विप्रैश्च न विरुध्यैर्महासुर । तावच्छूलं तवेदं स्यादन्यथा नाशमेप्यति ॥ ९
 यश्च त्वामभियुञ्जीत युद्धाय विगतज्वरः । तं शूलो भस्मसात्कृत्वा पुनरेप्यति ते करम् ॥ १०
 एवं रुद्राद्वरं लब्ध्वा भूय एव महासुरः । प्रणिपत्य महादेवं वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ११
 भगवन् मम वंशस्य शूलमेतदनुत्तमम् । भवेत्तु सततं देव सुराणामीश्वरो ह्यसि ॥ १२
 तं ब्रुवाणं मधुं देवः सर्वभूतपतिः शिवः । प्रत्युवाच महातेजा नैनदेवं भविष्यति ॥ १३

मा भूते विफला वाणी मत्प्रसादकृता शुभा । भवतः पुत्रमेकं तु शूलमेतद्भ्रजिष्वैते ॥ १४
 यावत् करस्थः शूलोऽयं भविष्यति सुतस्य ते । अवध्यः सर्वभूतानां शूलहस्तो भविष्यति ॥१५
 एवं मधुर्वरं लब्ध्वा देवात् सुमहदद्भुतम् । भवनं सोऽसुरश्रेष्ठः कारयामास सुप्रभम् ॥ १६
 तस्य पत्नी महाभागा प्रिया कुम्भीनसीति या । विश्वावसोरपत्यं सा ह्यनलायां महाप्रभा ॥ १७
 तस्याः पुत्रो महावीर्यो लवणो नाम दारुणः । बाल्यात् प्रभृति दुष्टात्मा पापान्येव समाचरत् ॥
 तं पुत्रं दुर्विनीतं तु दृष्ट्वा क्रोधसमन्वितः । मधुः स शोकमापेदे न चैनं किञ्चिदब्रवीत् ॥ १९
 स विहाय त्विमं लोकं प्रविष्टो वरुणालयम् । शूलं निवेश्य लवणे वरं तस्मै न्यवेदयत् ॥ २०
 स प्रभावेण शूलस्य दौरात्म्येनात्मनस्तथा । संतापयति लोकांस्त्रीन् विशेषेण च तापसान् ॥२१
 एवंप्रभावो लवणः शूलं चैव तथाविधम् । श्रुत्वा प्रमाणं काकुत्स्थ त्वं हि नः परमा गतिः ॥२२
 बहवः पार्थिवा राम भयार्तैर्ऋषिभिः पुरा । अभयं याचिता वीर त्रातारं न च विद्महे ॥ २३
 ते वयं रावणं श्रुत्वा हतं सबलवाहनम् । त्रातारं विद्महे तात नान्यं भुवि नगाधिपम् ॥ २४
 तत् परित्रातुमिच्छामो लवणाद्भयपीडितान् ॥

इति राम निवेदिनं तु ते भयजं कारणमुत्थितं च यत् ।

विनिवारयितुं भवान् क्षमः कुरु तं काममहीनविक्रम ॥

२५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहस्त्रिकायां सहितायाम्
 उत्तरकाण्डे लवणत्राणप्रार्थना नाम एकपष्ठितमः सर्गः

द्विपष्टितमः सर्गः

शत्रुघ्नप्रार्थना

तथोक्ते तानृषीन् रामः प्रत्युवाच कृनाञ्जलिः । किमाहारः किमाचारो लवणः क्व च वर्तते ॥१
 राघवस्य वचः श्रुत्वा ऋषयः सर्व एव ते । ततो निवेदयामासुर्लवणो बधुधे यथा ॥ २
 आहारः सर्वसत्त्वानि विशेषेण च नापसाः । आचारो रौद्रता नित्यं वासो मधुवने तथा ॥३
 हत्वा बहुसहस्राणि सिंहव्याघ्रमृगद्विपान् । मानुषांश्चैव कुरुते नित्यमाहारमाह्निकम् ॥ ४
 ततोऽन्तराणि सत्त्वानि खादते स महाबलः । संहारे समनुप्राप्ते व्यादितास्य इवान्नकः ॥ ५
 तच्छ्रुत्वा राघवो वाक्यमुवाच स महामुनीन् । घातयिष्यामि तद्रक्षो ह्यपगच्छतु वो भयम् ॥६
 प्रतिज्ञाय तथा तेषां मुनीनामुग्रनेजसाम् । स भ्रातृन् सहितान् सर्वानुवाच रघुनन्दनः ॥ ७
 को हन्ता लवणं वीरः कस्यांशः स विधीयताम् । भरतस्य महाबाहोः शत्रुघ्नस्य च धीमतः ॥८
 राघवेणैवमुक्तन्तु भरतो वाक्यमब्रवीत् । अहमेतं वधिष्यामि ममांशः स विधीयताम् ॥ ९
 भरतस्य वचः श्रुत्वा धैर्यशौर्यसमन्वितम् । लक्ष्मणावरजस्तस्थौ हित्वा सौवर्णमासनम् ॥ १०
 शत्रुघ्नस्त्वब्रवीद्वाक्यं प्रणिपत्य नराधिपम् । कृतकर्मा महाबाहुर्मध्यमो रघुनन्दनः ॥ ११
 आर्येण हि पुरा शून्या त्वयोऽप्या परिपालिता । मंतापं हृदये कृत्वा आर्यम्यागमनं प्रति ॥१२

दुःखानि च बहूनीह ह्यनुभूतानि पार्थिव । शायानो दुःखशय्यासु नन्दिग्रामेऽवसैत् पुरा ॥ १३
 फलमूलाशनो भूत्वा जटी चीरधरस्तथा । अनुभूयेदृशं दुःखमेष राघवनन्दनः ॥ १४
 प्रेष्ये मयि स्थिते राजन्न भूयः क्लेशमाप्नुयात् । तथा ब्रुवति शत्रुघ्ने राघवः पुनरब्रवीत् ॥ १५
 एवं भवतु काकुत्स्थ क्रियतां मम शासनम् । राज्ये त्वामभिषेक्ष्यामि मघोस्तु नगरे शुभे ॥ १६
 निवेशय महाबाहो भरतं यद्यवेक्षमे । शूरस्त्वं कृनविद्यश्च समर्थश्च निवेशने ॥ १७
 यो हि शत्रुं समुत्पाटय पार्थिवस्य पुनः क्षये । न विधत्ते नृपं तत्र नरकं स हि गच्छति ॥ १८
 स त्वं हत्वा मधुसुतं लवणं पापनिश्चयम् । राज्यं प्रशाधि धर्मेण वाक्यं मे यद्यवेक्षसे ॥ १९
 उत्तरं च न वक्तव्यं शूर वाक्यान्तरे मम । बालेन पूर्वजस्याज्ञा कर्तव्या नात्र संशयः ॥ २०
 अभिषेकं च काकुत्स्थ प्रतीच्छस्व मयोद्यतम् । वसिष्ठप्रमुखैर्विप्रैर्विधिमन्त्रपुरम्कृतम् ॥ २१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे शत्रुघ्नप्रार्थना नाम द्विषष्टितमः सर्गः

त्रिषष्टितमः सर्गः

लवणवधोपायकथनम्

एवमुक्तस्तु रामेण परां व्रीडासुपागमत् । शत्रुघ्नो वीर्यसंपन्नो मन्दं मन्दमुवाच ह ॥ १
 अधर्मं विद्य काकुत्स्थ ह्यस्मिन्नर्थे नरेश्वर । कथं तिष्ठत्यु ज्येष्ठेषु कनीयानभिषिच्यते ॥ २
 अवश्यं कर्णीयं च शामनं पुरुषर्षभ । तव चैव महाभाग शासनं दुरतिक्रमम् ॥ ३
 त्वतो मया श्रुतं वीर श्रुतिभ्यश्च मया श्रुतम् । नोत्तरं हि मया वाच्यं मध्यमे प्रतिजानति ॥
 व्याहृतं दुर्वचो घोरं हन्तास्मि लवणं मृधे । तस्येयं मे दुरक्तस्य दुर्गतिः पुरुषर्षभ ॥ ५
 उत्तरं हि न वक्तव्यं ज्येष्ठेनाभिहिते पुनः । अधर्मसहितं चैव परलोकविवर्जितम् ॥ ६
 सोऽहं द्वितीयं काकुत्स्थः न वक्ष्यामि तवोत्तरम् । मा द्वितीयेन दण्डो वै निपतेन्मयि मानद ॥
 कामकारो ह्यहं राजंस्तवास्मि पुरुषर्षभ । अधर्मं जहि काकुत्स्थ मत्कृते रघुनन्दन ॥ ८
 एवमुक्ते तु शूरेण शत्रुघ्नेन महात्मना । उवाच रामः संहृष्टो भरतं लक्ष्मणं तथा ॥ ९
 संभारानभिषेकस्य आनयध्वं समाहिनाः । अद्यैव पुरुषव्याघ्रमभिषेक्ष्यामि राघवम् ॥ १०
 पुरोहितं च काकुत्स्थ नैगमान्त्वजस्तथा । मन्त्रिणश्चैव तान् सर्वानानयध्वं ममाज्ञया ॥ ११
 राज्ञः शासनमाज्ञाय तथाकुर्वन् महारथाः । अभिषेकसमारम्भं पुरस्कृत्य पुरोधसम् ॥ १२
 प्रविष्टा राजभवनं राजानो ब्राह्मणास्तथा । तथाभिषेको वधुधे शत्रुघ्नस्य महात्मनः ॥ १३
 संप्रकर्षकरः श्रीमान् राघवस्य पुरस्य च । अभिषिक्तस्तु शत्रुघ्नो बभौ चादित्यसंनिभः ॥ १४
 अभिषिक्तः पुरा स्कन्दः सेन्द्रैरिव मरुद्गणैः । अभिषिक्ते तु शत्रुघ्ने रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥ १५

१. महायज्ञाः तित्, २. अस्थानन्तरम्—नगर यमुनाजुष्ट तथा जनपदान् शुभान् - इति ख. ग. घ. ति. । ३. यो हि वंशं समुत्पाद्य पार्थिवस्य निवेशने । इति ति. । ४. अभिहितं प्र. । ३. वक्ष्यामीति चोत्तरं ति. ।

पौराः प्रमुदिताश्चासन् ब्राह्मणाश्च बहुश्रुताः । कौसल्या च सुमित्रा च मङ्गलं केकयी तथा ॥
 चक्रुस्ता राजभवने याश्चान्या राजयोषितः । ऋषयश्च महात्मानो यमुनातीरवासिनः ॥ १७
 हतं लवणमाशंसुः शत्रुघ्नम्याभिपेचनात् । ततोऽभिषिक्तं शत्रुघ्नमङ्गमारोप्य राघवः ॥ १८
 उवाच मधुरां वार्णां तेजस्तस्याभिपूरयन् । अयं शरस्त्वमोघस्ते दिव्यः परपुरंजयः ॥ १९
 अनेन लवणं सौम्य हन्तासि रघुनन्दन । सृष्टः शरोऽयं काकुत्स्थ यदा शेते महार्णवे ॥ २०
 स्वयम्भूरजितो देवो यं नापश्यन् सुरासुराः । अदृश्यः सर्वभूतानां तेनायं तु शरोत्तमः ॥ २१
 सृष्टः क्रोधाभिभूतेन विनाशार्थं दुरात्मनोः । मधुकैटभयोर्वीर विघाते वर्तमानयोः ॥ २२
 स्रष्टुकामेन लोकांस्त्रीस्तौ चानेन हतौ युधि । तौ हत्वा जनभोगार्थं कैटभं तु मधुं तथा ॥ २३
 अनेन शरमुख्येन ततो लोकांश्चकार सः । नायं मया शरः पूर्वं रावणस्य वधार्थिना ॥ २४
 मुक्तः शत्रुघ्न भूतानां महास्त्रैः स भवेदिति । यच्च तस्य महच्छूलं त्र्यम्बकेण महात्मना ॥ २५
 दत्तं शत्रुविनाशाय मधोरायुधमुत्तमम् । स तं निक्षिप्य भवने पूज्यमानं पुनः पुनः ॥ २६
 दिशः सर्वाः समासाद्य प्राप्नोत्याहारमुत्तमम् । यदा तु युद्धमाकाङ्क्षन् कश्चिदेतं समाह्वयेत् ॥ २७
 तदा शूलं गृहीत्वा तं भस्म रक्षः करोति हि । स त्वं पुरुषशार्दूल तमायुधविनाकृतम् ॥ २८
 अप्रविष्टं पुरं पूर्वं द्वारि तिष्ठ धृतायुधः । अप्रविष्टं च भवनं युद्धाय पुरुपर्षभ ॥ २९
 आह्वयेथा महाबाहो ततो हन्तासि राक्षसम् । अन्यथा क्रियमाणे तु अवध्यः स भविष्यति ॥
 यदि त्वेवं कृतं वीर विनाशमुपयास्यति । एतत्ते मर्षमाग्यातं शूलस्य च विपर्गयः ॥ ३१
 श्रीमतः शितिकण्ठस्य कृत्यं हि दुरतिक्रमम् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतितमोऽध्यायः समाप्तः ॥
 उत्तरकाण्डे लवणवधोपायकथनं नाम त्रिषष्टितमः सर्गः

चतुःषष्टितमः सर्गः

शत्रुघ्नप्रस्थानम्

एवमुत्तवा च काकुत्स्थं प्रशस्य च पुनः पुनः । पुनरेवापरं वाक्यमुवाच रघुनन्दनः ॥ १
 इमान्यश्वसहस्राणि चत्वारि पुरुषर्षभ । रथानां द्वे सहस्रे च गजानां गतमुत्तमम् ॥ २
 अन्तर्गपणवीथ्यश्च नानापण्योपशोभिताः । अनुगच्छन्तु काकुत्स्थं तथैव नटनर्तकाः ॥ ३
 हिरण्यस्य सुवर्णस्य नियुतं पुरुषर्षभ । आदाय गच्छ शत्रुघ्न पर्याप्तधनवाहनः ॥ ४
 बलं च सुभृतं वीर हृष्टपुष्टमनुत्तमम् । संभाषासंप्रदानेन रञ्जयस्व नरोत्तमम् ॥ ५
 न ह्यर्थास्तत्र तिष्ठन्ति न दारा न च बान्धवाः । सुप्रीतो भृत्यवर्गश्च यत्र तिष्ठति राघव ॥ ६
 ततो हृष्टजनाकीर्णं प्रस्थाप्य महतीं चमूम् । एक एव धनुष्पाणिर्गच्छ त्वं मधुनो वनम् ॥ ७
 यथा त्वां न प्रजानाति गच्छन्ते युद्धकाङ्क्षिणम् । लवणस्तु मधोः पुत्रस्तथा गच्छेरशङ्कितम् ॥

न तस्य मृत्युरन्योऽस्ति कश्चिद्धि पुरुषर्षभ । दर्शनं योऽभिगच्छेत् स बध्यो लवणेन हि ॥ ९
स ग्रीष्म अपयाते तु वर्षारात्र उपागते । हन्यास्त्वं लवणं सौम्य स हि कालोऽस्य दुर्मतेः ॥
महर्षीस्तु पुरस्कृत्य प्रयान्तु तत्र सैनिकाः । यथा ग्रीष्मावशेषेण तरेयुर्जाह्वीजलम् ॥ ११
तत्र स्थाप्य बलं सर्वं नदीतीरे समाहितः । अग्रतो धनुषा सार्धं गच्छ त्वं लघुविक्रमः ॥ १२
एवमुक्तस्तु रामेण शत्रुघ्नस्तान् महाबलान् । सेनामुख्यान् समानीय ततो वाक्यमुवाच ह ॥ १३
एते वो गणिना वामा यत्र तत्र निवत्स्यथ । म्यातथ्यं चाविरोधेन यथा बाधा न कस्यचित् ॥
तथा तांस्तु समाज्ञाप्य प्रस्थाप्य च गृहहूलम् । कौसल्यां च मुमित्रां च कैकेयीं चाभ्यवादयत् ॥
रामं प्रदक्षिणीकृत्य शिरसाभिप्रणम्य च । रामेण चाभ्यनुज्ञातः शत्रुघ्नः शत्रुतापनः ॥ १६
लक्ष्मणं भगतं चैव प्रणिपत्य कृनाञ्जलि । पुरोहितं वसिष्ठं च शत्रुघ्नः प्रयतात्मवान् ॥ १७
प्रदक्षिणमथो कृत्वा निर्जगाम महाबलः ॥

प्रस्थाप्य सेनामथ सोऽग्रतस्तदा गजेन्द्रवाजिप्रवरोधसंकुलाम् ।

उवास मासं तु नरेन्द्रपार्श्वनस्त्वथ प्रयातो रमुवंशवर्धनः ॥

१८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिस्किकायां महितायाम्

उत्तरकाण्डे शत्रुघ्नप्रस्थानं नाम चतुःषष्टितमः सर्गः

पञ्चषष्टितमः सर्गः

सौदामकथा

प्रस्थाप्य तु बलं सर्वं गामनात्रोपगतः पथि । एक एवाशु शत्रुघ्नो जगाम त्वरितं तदा ॥ १
द्विधात्रमन्तरं गूर उप्य गघननन्दनः । वाल्मीकिगश्रमं पुण्यमगच्छद्वासमुत्तमम् ॥ २
सोऽभिवाद्य महात्मानं वाल्मीकिं मुनिमत्तमम् । कृनाञ्जलिस्थो भूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ३
भगवन् वस्त्रमिच्छामि गुरोः कृत्यादिगणतः । श्वः प्रभाते गर्मिष्यामि प्रतीची वारुणीं दिशम् ॥
शत्रुघ्नस्य वचः श्रुत्वा प्रहस्य मुनिपुङ्गवः । प्रत्युवाच नदात्मानं स्वागतं ते महायशः ॥ ५
स्वमाश्रममिदं सौम्य रामवाणां कुलस्य हि । आसनं पाद्यमभ्यं च निर्विशङ्कः प्रतीच्छ मे ॥ ६
प्रतिगृह्य तदा पूजां फलमूलं च भोजनम् । भक्षयामास काकुत्स्थस्तृप्तिं च परमां गतः ॥ ७
स भुक्त्वा फलमूलं च महर्षिं तमुवाच ह । पूर्वा यज्ञविभूर्तीयं कस्याश्रमसमीपतः ॥ ८
तत्तस्य भाषितं श्रुत्वा वाल्मीकिर्वाक्यमब्रवीत् । शत्रुघ्न शृणु यस्येदं बभूवायतनं पुरा ॥ ९
युष्माकं पूर्वको राजा सुदासस्तस्य भूपतेः । पुत्रो वीरसहो नाम वीर्यवानतिधार्मिकः ॥ १०
स बाल एव सौदासो मृगयामुपचक्रमे । चञ्चूर्यमाणं ददृशे स शूरो राक्षसद्वयम् ॥ ११
शार्दूलरूपिणौ घोरौ मृगान् बहुसहस्रशः । भक्षमाणावसन्तुष्टौ पर्याप्तिं नैव जग्मतुः ॥ १२
स तु तौ राक्षसौ दृष्ट्वा निर्भृगं च वनं कृतम् । क्रोधेन महताविष्टो जवानैकं महेषुणा ॥ १३
विनिपात्य तमेकं तु सौदासः पुरुषर्षभः । विज्वरो विगतामर्षां हतं रक्षो ह्रुदैक्षत ॥ १४

निरीक्षमाणं तं दृष्ट्वा सहायं तस्य रक्षसः । सन्तापमकरोद्धोरं सौदासं चेदमब्रवीत् ॥ १५
 यस्मादनपरार्थं त्वं सहायं मम जन्निवान् । तस्मात्तवापि पापिष्ठ प्रदास्यामि प्रतिक्रियाम् ॥ १६
 एवमुक्त्वा तु तद्रक्षस्तत्रैवान्तरधीयत । कालपर्याययोगेन राजा मित्रमहोऽभवत् ॥ १७
 राजा तु यजते यज्ञमस्याश्रमसमीपतः । अश्वमेधं महायज्ञं तं वसिष्ठोऽभ्यपालयत् ॥ १८
 तत्र यज्ञो महानासीद्धुवर्षगणायुतः । समृद्धः परया लक्ष्म्या देवयज्ञसमोऽभवत् ॥ १९
 अथावसाने यज्ञस्य पूर्ववैरमनुस्मरन् । वसिष्ठरूपी राजानमिति होवाच राक्षसः ॥ २०
 अस्य यज्ञस्य जातोऽन्तः सामिषं भोजनं मम । दीयतामिह शीघ्रं वै नात्र कार्या विचारणा ॥
 तच्छ्रुत्वा व्याहृतं वाक्यं रक्षसा ब्रह्मरूपिणा । भक्ष्यसंस्कारकुशलमुवाच पृथिवीपतिः ॥ २२
 हविष्यं स्वामिषं स्वादु यथा भवति भोजनम् । तथा कुरुष्व शीघ्रं वै परिनुप्येद्यथा गुरुः ॥२३
 शासनात् पार्थिवेन्द्रस्य सूदः संभ्रान्तमानसः । स राक्षसः पुनस्तत्र मूदवेपमथाकरोत् ॥ २४
 स मानुषमथो मांसं पार्थिवाय न्यवेदयत् । इदं स्वादु हविष्यं च सामिषं चान्नामाहृतम् ॥ २५
 स भोजनं वसिष्ठाय पत्न्या सार्धमुपाहरत् । मदयन्त्या नरव्याघ्र सामिषं रक्षसाहृतम् ॥ २६
 ज्ञात्वा तदामिषं विप्रो मानुषं भाजनं गतम् । क्रोधेन महताविष्टो व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥ २७
 यस्मात्त्वं भोजनं राजन् ममैतद्दातुमिच्छसि । तस्माद्भोजनमेतत्ते भविष्यति न संशयः ॥ २८
 ततः क्रुद्धस्तु सौदासस्तोयं जग्राह पाणिना । वसिष्ठं शप्तुमारभे भार्या चैनमवारयत् ॥ २९
 राजन् प्रभुर्यतोऽस्माकं वसिष्ठो भगवानृषिः । प्रतिशप्तुं न शक्तस्त्वं देवतुल्यं पुरोधसम् ॥ ३०
 ततः क्रोधमयं तोयं तेजोबलसमन्वितम् । व्यसर्जयत् धर्मात्मा ततः पादौ सिषेच च ॥ ३१
 तेनास्य राज्ञस्तौ पादौ तदा कल्माषपातां गतौ । तदाप्रभृति राजासौ सौदामः सुमहायशाः ॥
 कल्माषपादः संवृत्तः ख्यातश्चैव तथा नृपः । स राजा सह पत्न्या वै प्रणिपत्य मुहुर्मुहुः ॥३३
 पुनर्वसिष्ठं प्रोवाच युदुक्तं ब्रह्मरूपिणा । तच्छ्रुत्वा पार्थिवेन्द्रस्य रक्षसाधिकृतं च तत् ॥ ३४
 पुनः प्रोवाच राजानं वसिष्ठः पुरुषर्षभम् । मया रोषपरीतेन यदिदं व्याहृतं वचः ॥ ३५
 नैतच्छक्यं वृथा कर्तुं प्रदास्यामि च ते वरम् । कालो द्वादशवर्षाणि शापस्यानो भविष्यति ॥
 मत्प्रसादाच्च राजेन्द्र व्यतीतं न स्मरिष्यसि । एवं स राजा तं शापमुपभुञ्ज्यारिसूदनः ॥ ३७
 प्रतिलेभे पुना राज्यं प्रजाश्चैवान्वपालयत् । तस्य कल्माषपादस्य यज्ञस्यायतनं शुभम् ॥ ३८
 आश्रमस्य समीपेऽस्य यन्मां पृच्छसि राघव । तस्य तां पार्थिवेन्द्रस्य कथां श्रुत्वा सुदारुणाम् ॥
 विवेश पर्णशालायां महर्षिमभिवाद्य च ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे सौदासकथा नाम पञ्चषष्ठितमः सर्गः

षट्षष्टितमः सर्गः

कुशलवजननम्

यमेव रात्रिं शत्रुघ्नः पर्णशालामुपाविशत् । तामेव रात्रिं सीतापि प्रसूता दारकद्वयम् ॥ १
 ततोऽर्धरात्रसमये बालका मुनिदारकाः । बाल्मीकेः प्रियमाचक्षुः सीतायाः प्रसवं शुभम् ॥ २
 भगवन् रामपत्नी सा प्रसूता दारकद्वयम् । ततो रक्षां महातेजः कुरु भूतविनाशिनीम् ॥ ३
 तेषां तद्वचनं श्रुत्वा महर्षिः समुपागमत् । बालचन्द्रप्रतीकाशौ देवपुत्रौ महौजसौ ॥ ४
 जगाम तत्र हृष्टात्मा ददर्श च कुमारकौ । भूतर्क्षी चाकरोत्ताभ्यां रक्षां रक्षोविनाशिनीम् ॥ ५
 कुशमुष्टिमुपादाय लवं चैव तु स द्विजः । बाल्मीकिः प्रददौ ताभ्यां रक्षां भूतविनाशिनीम् ॥ ६
 यस्तयोः पूर्वजो जातः स कुशैर्मन्त्रसंस्कृतैः । निर्मार्जनीयस्तु तदा कुश इत्यस्य नाम तत् ॥ ७
 यश्चावरो भवेत्ताभ्यां लवेन स समाहितः । निर्मार्जनीयो वृद्धाभिर्लव इत्येव नामतः ॥ ८
 एवं कुशलवौ नाम्ना तावुभौ यमजातकौ । मत्कृताभ्यां च नामभ्यां ह्युपायुक्तौ भविष्यतः ॥ ९
 तां रक्षां जगृहस्ताश्च मुनिहस्तात् समाहिताः । अकुर्वन् ततो रक्षां तयोर्वितगकल्मषाः ॥ १०
 तथा तां क्रियमाणां च वृद्धाभिर्गोत्रनाम च । संकीर्तनं च रामस्य सीतायाः प्रसवौ शुभौ ॥ ११
 अर्धरात्रे तु शत्रुघ्नः शुश्राव सुमहत् प्रियम् । पर्णशालां ततो गत्वा मातर्दिष्ट्येति चाब्रवीत् ॥ १२
 तथा तस्य प्रहृष्टस्य शत्रुघ्नस्य महात्मनः । व्यतीता वार्षिकी रात्रिः श्रावणी लघुविक्रमा ॥ १३
 प्रभाते सुमहावीर्यः कृत्वा पौर्वाहिकीं क्रियाम् । मुनिं प्राञ्जलिरामन्त्य ययौ पश्चान्मुखः पुनः ॥ १५
 स गत्वा यमुनातीरं सतरात्रोषितः पथि । ऋषीणां पुण्यकर्त्तानामाश्रमे वासमभ्ययात् ॥ १५
 स तत्र मुनिभिः सार्धं भार्गवप्रमुखैर्नृपः । कथाभिरभिरूपाभिर्वासं चक्रे महायशाः ॥ १६
 स काञ्चनाद्यैर्मुनिभिः समेतो रघुप्रवीरो रजनीं तदानीम् ।
 कथाप्रकारैर्बहुभिर्महात्मा विरामयामास नरेन्द्रसूनुः ॥ १७
 ह्यार्षे श्रीमद्रामायणे बाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे कुशलवजननं नम षट्षष्टितमः सर्गः

सप्तषष्टितमः सर्गः

मान्धातृवधः

अथ रात्र्यां प्रवृत्तायां शत्रुघ्नो भृगुनन्दनम् । पप्रच्छ प्यवनं विप्रं लवणस्य यथाबलम् ॥ १
 शूलस्य च बलं ब्रह्मन् के च पूर्वं विनाशिताः । अनेन शूलमुख्येन इन्द्रयुद्धमुपागताः ॥ २
 तस्य तद्वचनं श्रुत्वा शत्रुघ्नस्य महात्मनः । प्रत्युवाच महातेजाश्च्यवनो रघुनन्दनम् ॥ ३

1. सीतायाः प्रसवपर्णशालां गत्वा मातः, सीते, दिष्ट्या ते पुत्रजन्म इत्यव्याहारेण कतको व्याचक्ष्यौ । बाल्मीकिरुत्तारां स्वोवपर्णशालायां स्थित्वा मातर्दिष्ट्या ते पुत्रजन्म इत्यब्रवीत्, रामस्यकायाः संभाषणानौचित्या-दिति शीर्षः । पर्णशालां गतो रात्रौ दिष्ट्या तिष्ठतिचाब्रवीत् इति सि. पाठान्तरम् । १. परो प्र.

असंख्येयानि कर्माणि यान्यस्य रघुनन्दन । इक्ष्वाकुवंशप्रभवे यद्वृत्तं तच्छृणुष्व मे ॥	४
अयोध्यायां पुरा राजा युवनाश्रुतो बली । माग्धातेति स विख्यातस्त्रिषु लोकेषु वीर्यवान् ॥	५
स कृत्वा पृथिवीं कृत्स्नां शासने पृथिवीपतिः । सुरलोकमिनो जेतुमुद्योगमकरोन्नृपः ॥	६
इन्द्रस्य च भयं तीव्रं सुराणां च महात्मनाम् । मान्धातरि कृतोद्योगे देवलोकजिगीषया ॥	७
अर्धासनेन शक्रस्य राउयाभेन च पार्थिवः । बन्धमानः सुरमणैः प्रतिज्ञामध्यरोहन् ॥	८
तस्य पापमभिप्रायं विदित्वा पाकशासनः । सान्स्वपूर्वमिदं वाक्यमुवाच युवनाश्रजम् ॥	९
राजा त्वं मानुषे लोके न तावत् पुरुषर्षभ । अकृत्वा पृथिवीं वश्यां देवराज्यमिहेच्छसि ॥	१०
यदि वीर समग्रा ते मेदिनी निखिला वशे । देवराज्यं कुरुष्वेह समृष्यबलवाहनः ॥	११
इन्द्रमेवं ब्रुवाणं तं मान्धाना वाक्यमब्रवीत् । क्व मे शक्र प्रतिहतं शासनं पृथिवीतले ॥	१२
तमुवाच सहस्राक्षो लवणो नाम राक्षसः । मधुपुत्रो मधुवने बाह्यां ते कुरुतेऽनघ ॥	१३
तच्छ्रुत्वा विप्रियं घोरं सहस्राक्षेण भाषितम् । व्रीडितोऽवाङ्मुखो राजा व्याहृतुं न शशाक ह ॥	१४
आमन्त्र्य तु सहस्राक्षं हिया किञ्चिदवाङ्मुवः । पुनरेवागमच्छ्रीमानिभं लोकं नरेश्वरः ॥	१५
स कृत्वा हृदयेऽमर्षं समृष्यबलवाहन । आजगाम मधोः पुत्रं वशे कर्तुमरिन्दम ॥	१६
स काङ्क्षमाणो लवणं युद्धाय पुरुषर्षभ । दूतं संप्रेषयामास सकाशं लवणस्य हि ॥	१७
स गत्वा विप्रियाण्याह ऋजूनि मधुनः सुतम । बद्धन्तमेवं तं दूतं भक्षयामास राक्षसः ॥	१८
चिरायमाणे दूते तु राजा क्रोधसमन्वितः । अर्दयामास तद्रक्षः शरवृष्ट्या समन्ततः ॥	१९
ततः प्रहस्य तद्रक्षः शूलं जग्राह पाणिना । वधाय सानुबन्धस्य मुमोचायुधमुत्तमम् ॥	२०
तच्छूलं दीप्यमानं तु समृष्यबलवाहनम् । भस्मीकृत्वा नृप भूयो लवणस्यागमत् करम् ॥	२१
एवं स राजा सुमहान् हतः सबलवाहनः । शूलस्य तु बलं सौम्य अप्रमेयमनुत्तमम् ॥	२२
अः प्रभाते तु लवणं वधिष्यसि न संशयः । अगृहीतायुधं क्षिप्रं ध्रुवो हि विजयस्तव ॥	२३
लोकानां स्वस्ति चैव स्यात् कृते कमणि च त्वया । एतत्ते सर्वमाख्यातं लवणस्य दुरात्मनः ॥	२४
शूलस्य च बलं घोरमप्रमेयं नरर्षभ । विनाशश्चैव मान्धातुर्यत्तेन ॥ च पार्थिव ॥	२५

त्वं अः प्रभाते लवणं महात्मन् वधिष्यसे नात्र तु संशयो मे ।

शूलं विना निर्गतमामिषार्थे ध्रुवो जयस्ते भविता नरेन्द्र ॥

२६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतित्तहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे मान्धातुवधो नाम सप्तचतुष्टितमः सर्गः

अष्टषाष्टतमः सर्गः

लवणशत्रुप्रविवादः

कथां कथयतां तेषां जयं चाकाङ्क्षतां शुभम् । व्यनीता रजनी शीघ्रं शत्रुघ्नस्य महात्मनः ॥ १
 ततः प्रभाते विमले तस्मिन् काले स राक्षसः । निर्गतस्तु पुराद्धीरो भक्ष्याहारप्रचोदितः ॥ २
 एतस्मिन्नन्तरे वीरः शत्रुघ्नो यमुनां नदीम् । तीर्त्वा मधुपुरद्वारि धनुष्पाणिरतिष्ठत ॥ ३
 ततोऽर्धदिवसे प्राप्ते क्रूरकर्मा स राक्षसः । आगच्छद्बहुसाहस्रं प्राणिनां भारमुद्धहन् ॥ ४
 ततो ददर्श शत्रुघ्नं स्थितं द्वारि धृतायुधम् । तमुवाच तनो रक्षः किमेनेन करिष्यसि ॥ ५
 ईदृशानां सहस्राणि सायुधानां नराधम । भक्षितानि मया रोषात् कालमाकाङ्क्षसे नु किम् ॥ ६
 आहारश्चास्य संपूर्णो ममायं पुरुषाधम । स्वयं प्रविष्टोऽद्य मुखं कथमासाद्य दुर्मते ॥ ७
 तस्यैवं भाषमाणस्य हसतश्च मुहुर्मुहुः । शत्रुघ्नो वीर्यसंमन्नो रोषाद्भ्रूण्यनासृजत् ॥ ८
 तस्य रोषाभिभूतस्य शत्रुघ्नस्य महात्मनः । तेजोमया मरीच्यस्तु सर्वगात्रैर्विनिष्पतन् ॥ ९
 उवाच च सुसंकुद्धः शत्रुघ्नस्तं निशाचरम् । योद्धुमिच्छामि दृर्बुद्धे द्वन्द्वयुद्धं त्वया सह ॥ १०
 पुत्रो दशरथस्याहं भ्राता रामस्य धीमतः । शत्रुघ्नां नित्यं शत्रुघ्नो वधाकाङ्क्षी तत्रागतः ॥ ११
 तस्य मे युद्धकामस्य द्वन्द्वयुद्धं प्रदीयताम् । शत्रुस्त्वं सर्वजीवानां न मे जीवन् गमिष्यसि ॥ १२
 तस्मिन्तथा ब्रुवाणे तु राक्षसः प्रहसन्निव । प्रत्युवाच नरश्रेष्ठं दिष्ट्या प्राप्तोऽसि दुर्मते ॥ १३
 मम मातृष्वसुभ्राता रावणो राक्षसाधिपः । हतो रामेण दृर्बुद्धे ह्रीहेतो. पुरुषाधम ॥ १४
 तच्च सर्वं मया क्षान्तं रावणस्य कुलक्षयम् । अवज्ञां पुरतः कृत्वा मया यूयं विशेषतः ॥ १५
 निहताश्च हि मे सर्वे परिभूतास्तृणं यथा । भूताश्चैव भविष्याश्च यूयं च पुरुषाधमाः ॥ १६
 तस्य ते युद्धकामस्य युद्धं दास्यामि दुर्मते । तिष्ठ त्वं च मुहूर्तं तु यावदायुधमानये ॥ १७
 ईप्सितं यादृशं तुभ्यं सज्जये यावदायुधम् । तमुवाचाय शत्रुघ्नः क्व मे जीवन् गमिष्यसि ॥ १८
 शत्रुर्यदृच्छया दृष्टो न मोक्तव्यः कृतात्मना । यो हि विक्लवया बुद्धया प्रसरं शत्रवे दिशेत् ॥ १९
 स हतो मन्दबुद्धित्वाद्यथा कापुरुषस्तथा ॥

तस्मात् सुदृष्टं कुरु जीवलोकं शरैः शितैस्त्वां विविधैर्नयामि ।

यमस्य गेहाभिमुखं हि पापं रिपुं त्रिलोकस्य च राघवस्य ॥

२०

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे लवणशत्रुप्रविवादो नाम अष्टषाष्टतमः सर्गः

एकोनसप्ततितमः सर्गः

लवणवधः

तच्छ्रुत्वा भाषितं तस्य शत्रुघ्नस्य महात्मनः । क्रोधमाहारयत्तीव्रं तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रवीत् ॥	१
पाणौ पाणिं विनिष्पिष्य दन्तान् कटकटाथ्य च । लवणो रघुशार्दूलमाह्वयामास चासकृत् ॥	२
तमाह्वयन्तं सौमित्रिर्लवणं घोरदर्शनम् । शत्रुघ्नो देवशत्रुघ्न इदं वचनमब्रवीत् ॥	३
न शत्रुघ्नस्तथा जातो यथान्ये निर्जितास्त्वया । तदद्य बाणाभिहतो ब्रज त्वं यमसादनम् ॥	४
ऋषयोऽप्यथ पापात्मन् मया त्वां निहतं रणे । पश्यन्तु विप्रा विद्वांसस्त्रिदश इव रावणम् ॥	५
त्वयि मद्बाणनिर्दग्धे पतितेऽद्य निशाचर । पुरे जनपदे चापि क्षेममेव भविष्यति ॥	६
अथ मद्बाहुनिष्क्रान्तः शरो वज्रनिभाननः । प्रवेक्ष्यते ते हृदयं पद्ममंशुरिवार्कजः ॥	७
एवमुक्तो महावृक्षं लवणः क्रोधमूर्च्छितः । शत्रुघ्नोरसि चिक्षेप स च तं शतधाच्छिनत् ॥	८
तदृष्ट्वा विफलं कर्म राक्षसः पुनरेव तु । पादपान् सुबहून् गृह्य शत्रुघ्नायासृजद्वली ॥	९
शत्रुघ्नश्चापि तेजस्वी वृक्षानापततो बहून् । त्रिभिश्चतुर्भिरैकैकं चिच्छेद नतपर्वभिः ॥	१०
ततो बाणमयं वर्षं व्यसृजद्राक्षसोरसि । शत्रुघ्नो वीर्यसंपन्नो विव्यथे न स राक्षसः ॥	११
ततः प्रहस्य लवणो वृक्षमुद्यम्य वीर्यवान् । शिरस्यभ्यहनच्छूरं कस्ताङ्गः स मुमोह वै ॥	१२
तस्मिन्निपतिते वीरे हाहाकारो महानभूत् । ऋषीणां देवसङ्घानां गन्धर्वाप्सरसां तथा ॥	१३
तमवज्ञाय तु इतं शत्रुघ्नं भुवि पातितम् । रक्षो लब्धान्तरमपि न विवेश स्वमालयम् ॥	१४
नापि शूलं प्रजग्राह तं दृष्ट्वा भुवि पातितम् । ततो हत इति ज्ञात्वा तान् भक्षान् समुदावहत् ॥	१५
मुहूर्ताल्लिम्बसंज्ञस्तु पुनस्तस्यै घृतायुधः । शत्रुघ्नो वै पुरदारि ऋषिभिः संप्रपूजितः ॥	१६
ततो दिव्यममोघं तं जग्राह शरमुत्तमम् । उवलन्तं तेजसा घोरं पूरयन्तं दिशो दश ॥	१७
वज्राननं वज्रवेगं मेरुमन्दरसंनिभम् । नतं पर्वसु सर्वेषु संयुगेष्वपराजितम् ॥	१८
असृक्चन्दनदिग्धाङ्गं चारुपत्रं पतत्रिणम् । दानवेन्द्राचलेन्द्राणामसुराणां च दारणम् ॥	१९
तं दीप्तमिव कालाग्निं युगान्ते समुपस्थिते । दृष्ट्वा सर्वाणि भूतानि परित्रासमुपागमन् ॥	२०
सदेवासुरगन्धर्वं मुनिभिः साप्सरोगणम् । जगद्धि सर्वमस्वस्थं पितामहमुपस्थितम् ॥	२१
ऊचुश्च देवा देवेशं वरदं प्रपितामहम् । कच्चिल्लोकक्षयो देव संप्राप्तो वा युगक्षयः ॥	२२
नेदृशं दृष्टपूर्वं च न श्रुतं प्रपितामहे । देवानां भयसंमोहो लोकानां संक्षयं प्रति ॥	२३
तेषां तद्वचनं श्रुत्वा ब्रह्मा लोकपितामहः । भयकारणमाचष्ट लोकानामभयंकरः ॥	२४
उवाच मधुरां वाणीं शृणुष्वं सर्वदेवताः । वधाय लवणस्याजौ शरः शत्रुघ्नधारितः ॥	२५
तेजसा तस्य संमूढाः सर्वे स्मः सुरसत्तमाः । एष पूर्वस्य देवस्य लोककर्तुः सनातनः ॥	२६
शरस्तेजोमयो वैत्सास्तेन वो भयमागतम् । एष वै कैटभस्यार्ये मधुनश्च महाशरः ॥	२७

सृष्टो महात्मना येन वधार्थे दैत्ययोस्तयोः । एकं एव प्रजानाति विष्णुस्तेजोमयं शरम् ॥ २८
 एषा एव तनुः पूर्वा विष्णोस्तस्य महात्मनः । इतो गच्छत पश्यध्वं वध्यमानं महात्मना ॥ २९
 रामानुजेन धीरेण लवणं राक्षसोत्तमम् । तस्य ते देवदेवस्य निशम्य वचनं सुराः ॥ ३०
 आजगमुर्यत्र युध्येते शत्रुघ्नलवणावुभौ । तं शरं दिव्यसंकाशं शत्रुघ्नकरधारितम् ॥ ३१
 ददृशुः सर्वभूतानि युगान्ताग्निमिवोत्थितम् । आकाशमावृतं दृष्ट्वा देवैर्हि रघुनन्दनः ॥ ३२
 सिंहनादं शृशं कृत्वा ददर्श लवणं पुनः । आहूतश्च पुनस्तेन शत्रुघ्नेन महात्मना ॥ ३३
 लवणः क्रोधसंयुक्तो युद्धाय समुपस्थितः । आ कर्णात् स विकृष्याय तद्धनुर्धन्विनां वरः ॥ ३४
 तं मुमोच महाबाणं लवणस्य महोरसि । उरस्तस्य विदार्यांशु प्रविवेश रसातलम् ॥ ३५
 गत्वा रसातलं दिव्यः शरो विबुधपूजितः । पुनरेवागमत्तूर्णमिक्ष्वाकुकुलनन्दनम् ॥ ३६
 शत्रुघ्नशरनिर्भिन्नो लवणः स निशाचरः । पपात सहसा भूमौ वज्राहत इवाचलः ॥ ३७
 तच्च शूलं महत्तेन हते लवणराक्षसे । पश्यतां सर्वदेवानां रुद्रस्य वशमन्वगार्तं ॥ ३८

एकेषुपातेन भयं निपात्य लोकत्रयस्यापि रघुप्रवीरः ।

विनिर्बभावुत्तमचापबाणस्तमः प्रणुद्येव सहस्ररश्मिः ॥ ३९

ततो हि देवा ऋषिपन्नगाश्च प्रपूजिरे ह्यप्सरसश्च सर्वाः ।

दिष्ट्या जयो दाशरथेरवात्तस्यक्त्वा भयं सर्प इव प्रशान्तः ॥ ४०

इत्यापै श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे लवणवधो नाम एकोनसप्ततितमः सर्गः

सप्ततितमः सर्गः

मधुपुरीनिवेशः

हते तु लवणे देवाः सेन्द्राः साग्निपुरोगमाः । ऊचुः सुमधुरां वाणीं शत्रुघ्नं शत्रुतापनम् ॥ १
 दिष्ट्या ते विजयो वत्स दिष्ट्या लवणपराक्षसः । हतः पुरुषशार्दूल वरं वरय सुव्रत ॥ २
 वरदास्तु महाबाहो सर्व एव समागताः । विजयाकाङ्क्षिणस्तुभ्यममोघं दर्शनं हि नः ॥ ३
 देवानां भाषितं श्रुत्वा शूरो मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । प्रत्युवाच महाबाहुः शत्रुघ्नः प्रयतात्मवान् ॥ ४
 इयं मधुपुरी रम्या मधुरा देवनिर्मिता । निवेशं प्राप्नुयाच्छीघ्रमेष मेऽस्तु वरः परः ॥ ५
 तं देवाः प्रीतमनसो बाढमित्येव राघवम् । भविष्यति पुरी रम्या शूरसेना न संशयः ॥ ६

१. अस्मानन्तरम्—ततश्च ते देवमहर्षयश्च समेता दिष्ट्येति दिष्ट्येति मुहुर्वदन्तः ॥—इति क.
 गन्धर्बसिद्धाः संहिताप्सरोग्भिः । अपूजयन् दाशरथि

ते तथोक्त्वा महात्मानो दिवमारुरुड्ढस्तदा । शत्रुघ्नोऽपि महातेजास्तां सेनां समुपानयत् ॥ ७
 सा सेना शीघ्रमागच्छच्छ्रुत्वा शत्रुघ्नशासनम् । निवेशनं च शत्रुघ्नः श्रवणेन समारभत् ॥ ८
 सा पुरा दिव्यसंकाशा वर्षे द्वादशमे शुभे । निविष्टा शूरसेनानां विषयश्चाकुतोभयः ॥ ९
 क्षेत्राणि सस्ययुक्तानि काले वर्षति वासवः । अरोगवीरपुरुषा शत्रुघ्नमुजपालिता ॥ १०
 अर्धचन्द्रप्रतीकाशा यमुनातीरशोभिता । शोभिता गृहमुद्दयैश्च चक्षुरापणवीथिकैः ॥ ११
 चातुर्वर्ण्यसमायुक्ता नानावाणिज्यशोभिता । यश्च तेन पुरा शुभ्रं लवणेन कृतं महत् ॥ १२
 तच्छोभयति शत्रुघ्नो नानावर्णोपशोभितम् । आरामैश्च विहारैश्च शोभमानां समन्ततः ॥ १३
 शोभितां शोभनीयैश्च तथान्यैर्देवमानुषैः । तां पुरीं दिव्यसङ्काशां नानापण्योपशोभिताम् ॥ १४
 नानादेशागतैश्चापि वणिग्भिरुपशोभिताम् । तां समृद्धां समृद्धार्थैः शत्रुघ्नो भरतानुजः ॥ १५
 निरीक्ष्य परमप्रीतः परं हर्षमुपागमत् । तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना निवेश्य मधुरां पुरीम् ॥ १६
 रामपादौ निरीक्षेऽहं वर्षे द्वादश आगते ॥

ततः स ताममरपुरोपमां पुरीं निवेश्य वै विविधजनाभिसंवृताम् ।

नराधिपो रघुपतिपाददर्शने दधे मतिं रघुकुलवंशवर्धनः ॥ १७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे मधुपुरीनिवेशो नाम सप्ततितमः सर्गः •

एकसप्ततितमः सर्गः

शत्रुघ्नप्रशंसा

ततो द्वादशमे वर्षे शत्रुघ्नो रामपालिताम् । अयोध्यां चकमे गन्तुमल्पभृत्यबलानुगः ॥ १
 ततो मन्त्रिपुरगोमांश्च बलमुद्दयान्निवर्त्य च । जगाम ह्यमुद्दयैश्च रथानां च शतेन सः ॥ २
 स गत्वा गणितान् वासान् सप्ताष्टौ रघुनन्दनः । वाल्मीक्याश्रममागत्य वासं चक्रे महायशाः ॥ ३
 सोऽभिवाद्य ततः पादौ वाल्मीकेः पुरुषर्षभः । पाद्यमर्घ्यं तथातिथ्यं जग्राह मुनिहस्ततः ॥ ४
 बहुरूपाः सुमधुराः कथास्तत्र सहस्रशः । कथयामास स मुनिः शत्रुघ्नाय महात्मने ॥ ५
 उवाच च मुनिर्वाक्यं लवणस्य वधाश्रितम् । सुदुष्करं कृतं कर्म लवणं निध्नता त्वया ॥ ६
 बहवः पार्थिवाः सौम्य इताः सबलत्राहनाः । लवणेन महाबाहो युध्यमाना महाबलाः ॥ ७
 स त्वया निहतः पापो लीलया पुरुषर्षभ । जगतश्च भयं तत्र प्रशान्तं तव तेजसा ॥ ८
 रावणस्य बधो घोरो यत्नेन महता कृतः । इदं तु सुमहत् कर्म त्वया कृतमयत्नतः ॥ ९
 प्रीनिश्चास्मिन् परा जाता देवानां लवणे हते । भूतानां चैव सर्वेषां जगतश्च प्रियं कृतम् ॥ १०
 तच्च युद्धं मया दृष्टं यथावत् पुरुषर्षभ । सभायां वासवस्याथ उपविष्टेन राघव ॥ ११

ममापि परमा प्रीतिर्हृदि शत्रुघ्न वर्तते । उपाग्रास्यामि ते मूर्ध्नि ज्ञेहस्यैषा परा गतिः ॥ १२
 इत्युक्त्वा मूर्ध्नि शत्रुघ्नमुपाग्राय महामुनिः । आतिथ्यमकरोत्तस्य ये च तस्य पदानुगाः ॥ १३
 स मुक्तवाचरश्रेष्ठो गीतमाधुर्यमुत्तमम् । शुश्राव रामचरितं तस्मिन् काले यथाकर्मम् ॥ १४
 तन्त्रीलयसमायुक्तं त्रिस्थानकरणान्वितम् । संस्कृतं लक्षणोपेतं समतालसमन्वितम् ॥ १५
 शुश्राव रामचरितं तस्मिन् काले पुरा कृतम् । तान्यक्षराणि सत्वानि यथावृत्तानि पूर्वशः ॥ १६
 श्रुत्वा पुरुषशार्दूलो विसंज्ञो बाष्पलोचनः । स मुहूर्तमिवासंज्ञो विनिश्चस्य मुहुर्मुहुः ॥ १७
 तस्मिन् गीते यथावृत्तं वर्तमानमिवाश्रुणोत् । पदानुगाश्च ये राज्ञस्तां श्रुत्वा गीतिसंपदम् ॥ १८
 अवाङ्मुखाश्च दीनाश्च आश्चर्यमिति चाब्रुवन् । परस्परं च ये तत्र सैनिकाः संवभाषिरे ॥ १९
 किमिदं क्व च वर्तामः किमेतत् स्वप्नदर्शनम् । अर्थो यो नः पुरा दृष्टस्तमाश्रमपदे पुनः ॥ २०
 शृणुमः किमिदं स्वप्नो गीतबन्धं श्रितो भवेत् । विस्मयं ते परं गत्वा शत्रुघ्नमिदमब्रुवन् ॥ २१
 साधु पृच्छ नरश्रेष्ठ वाल्मीकिं मुनिपुङ्गवम् । शत्रुघ्नस्त्वब्रवीत् सर्वान् कौतूहलसमन्वितान् ॥ २२
 सैनिकानक्षमोऽस्माकं परिप्रष्टुमिहेदृशः । आश्चर्याणि बहूनीह भवन्त्यस्याश्रमे मुनेः ॥ २३
 न तु कौतूहलाद्युक्तमन्वेष्टुं तं महामुनिम् । एवं तद्वाक्यमुक्त्वा च सैनिकान् रघुनन्दनः ॥ २४
 अभिवाद्य महर्षिं तं स्वं निवेशं ययौ तदा ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे शत्रुघ्नप्रशंसा नाम एकसप्ततितमः सर्गः

द्विसप्ततितमः सर्गः

शत्रुघ्नरामसमागमः

तं शयानं नरव्याघ्रं निद्रा नाभ्यागमत्तदा । चिन्तयन्तमनेकार्थं रामगीतमनुत्तमम् ॥ १
 तस्य शब्दं सुमधुरं तन्त्रीलयसमन्वितम् ॥ श्रुत्वा रात्रिर्जगामाशु शत्रुघ्नस्य महात्मनः ॥ २
 तस्यां निशायां व्युष्टायां कृत्वा पौर्वाहिकं क्रमम् । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं शत्रुघ्नो मुनिपुङ्गवम् ॥ ३
 भगवन् द्रष्टुमिच्छामि राघवं रघुनन्दनम् । त्वयानुज्ञातमिच्छामि सहैभिः संशितव्रतैः ॥ ४
 इत्येवंवादिनं तं तु शत्रुघ्नं शत्रुतापनम् । वाल्मीकिः संपरिष्वज्य विससर्ज च राघवम् ॥ ५
 सोऽभिवाद्य मुनिश्रेष्ठं रथमारुह्य सुप्रभम् । अयोध्यामगमत्पूर्णं राघुवोत्सुकदर्शनः ॥ ६
 स प्रविष्टः पुरीं रम्यां श्रीमानिस्वाकुनन्दनः । प्रविवेश महाबाहुर्धृत्र रामो महाद्युतिः ॥ ७
 स रामं मन्त्रिमध्यस्थं पूर्णचन्द्रनिभाननम् । पश्यन्नमरमध्यस्थं सहस्रनयनं यथा ॥ ८
 अभिवाद्य महात्मानं ष्वलन्तमिव तेजसा । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं रामं सत्यपराक्रमम् ॥ ९
 यथाज्ञप्तं महाराज सर्वं तत् कृतवानहम् । हतः स लवणः पापः पुरी चास्य निवेशिता ॥ १०

द्वादशैतानि वर्षाणि' त्वां विना रघुनन्दन । नोस्सहेयमहं वरतुं त्वया विरहितो नृप ॥	११
स मे प्रसादं काकुत्स्थ कुरुत्वामितविक्रम । मातृहीनो यथा वत्सो न चिरं प्रवसाम्यहम् ॥	१२
एवं ब्रुवाणं शत्रुध्नं परिष्वज्येदमब्रवीत् । मा विषादं कृथाः शूर नैतत् क्षत्रियचेष्टितम् ॥	१३
नावसीदन्ति राजानो विप्रवासेषु राघव । प्रजा नः परिपाल्या हि क्षत्रधर्मेण राघव ॥	१४
काले काले च मां वीर ह्ययोध्यामबलोक्तिमु । आगच्छ त्वं नरश्रेष्ठ गन्तासि च पुरं तव ॥	१५
ममापि त्वं सुदयितः प्राणैरपि न संशयः । अवश्यं करणीयं च राज्यस्य परिपालनम् ॥	१६
तस्मात्त्वं वत्स काकुत्स्थ सप्तरात्रमिहावस । ऊर्ध्वं गन्तासि मधुरां सभृत्यबलवाहनः ॥	१७
रामस्यैतद्वचः श्रुत्वा धर्मयुक्तं मनोगतम् । शत्रुध्नो दीनया वाचा बाढमित्येव चाब्रवीत् ॥	१८
सप्तरात्रं च काकुत्स्थो राघवस्य यथाज्ञया । उप्य तत्र महेश्वासो गमनायोपचक्रमे ॥	१९
आमन्त्र्य तु महामानं रामं सत्यपराक्रमम् । भरतं लक्ष्मणं चैव महारथमुपारुहत् ॥	२०
दूरमाभ्यामनुगतो लक्ष्मणेन महात्मना । भरतेन च शत्रुध्नो जगामाशु पुरं ततः ॥	२१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे शत्रुघ्नरामसमागमो नाम द्विसप्ततितमः सर्गः

त्रिसप्ततितमः सर्गः

ब्राह्मणपरिदेवनम्

प्रस्थाप्य तु स शत्रुध्नं भ्रातृभ्यां सह राघवः । प्रमुमोद सुखी राज्यं धर्मेण परिपालयन् ॥	१
ततः कतिपयाहस्सु वृद्धो जानपदो द्विजः । मृतं बालमुपादाय राजद्वारमुपागमत् ॥	२
रुदन् बहुविधा वाचः स्नेहदुःखसमन्वितः । असकृत् पुत्र पुत्रेति वाक्यमेतदुवाच ह ॥	३
किं नु मे दुष्कृतं कर्म पुरा देहान्तरे कृतम् । यदहं पुत्रमेकं त्वां पश्यामि निधनं गतम् ॥	४
अप्राप्तयौवनं बालं पञ्चवर्षसहस्रकम् ^१ । अकाले कालमापन्नं मम दुःखाय पुत्रक ॥	५
अल्पैरहोभिर्निधनं गमिष्यामि न संशयः । अहं च जननीं चैव तव शोकेन पुत्रक ॥	६
न स्मराम्यनृतं ह्युक्तं न च हिंसां स्मराम्यहम् । सर्वेषां प्राणिनां पापं कृतं नैव स्मराम्यहम् ॥	७
केनाद्य दुष्कृतेनायं बाल एव ममात्मजः । अकृत्वा पितृकार्याणि गतो वैवस्वतश्चयम् ॥	८
नेदृशं दृष्टपूर्वं मे श्रुतं वा घोरदर्शनम् । मृत्युरप्राप्तकालानां रामस्य विषये यथा ॥	९
रामस्य दुष्कृतं किञ्चिन्महदस्ति न संशयः । यथा हि विषयस्थानां बालानां मृत्युरागतः ॥	१०
न ह्यन्यविषयस्थानां बालानां मृत्युतो भयम् । त्वं राजस्त्रीवयस्वैनं बालं मृत्युवशं गतम् ॥	११

१. वर्षशब्देऽत्र दिनपरः । 'सहस्रसंवत्सरं सत्रमासत' इतिवद् इति तिलकः ।

१. द्वादशैते गता वर्षाः च.
२. अहम्. ति. ।

राजद्वारि मरिष्यामि पत्न्या सार्धमनाथवत् । ब्रह्महर्ष्यां ततो राम समुपेत्य सुखी भव ॥ १२
 भ्रातृभिः सहितो राजन् दीर्घमायुरवाप्स्यसि । उषिताः स्म सुखं राज्ये तवास्मिन् सुमहाबल ॥
 इदं तु पतितं ह्यस्मात्तव राम वशे स्थिताः । कालस्य वशमापन्नाः स्वल्पं हि न हि नः सुखम् ॥
 संप्रत्यनाथो विषय इक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । रामं नाथमिहासाद्य बालान्तकरणं ध्रुवम् ॥ १५
 राजदोषैर्विपद्यन्ते प्रजा ह्यविधिपालिताः । असदृचे तु नृपतावकाले म्रियते जनः ॥ १६
 यद्वा पुरेष्वयुक्तानि जना जनपदेषु च । कुर्वते न च रक्षास्ति तदा कालकृतं भयम् ॥ १७
 सुव्यक्तं राजदोषो हि भविष्यति न संशयः । पुरे जनपदे चापि ततो बालवधो ह्ययम् ॥ १८
 एवं बहुविधैर्वाक्यैरुपरुध्य मुहुर्मुहुः । राजानं दुःखसंतप्तः सुतं तमुपगूहते ॥ १९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वास्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे ब्राह्मणपरिदेवनं नाम त्रिसप्ततितमः सर्गः

चतुःसप्ततितमः सर्गः

नारदवचनम्

तथा तु करुणं तस्य द्विजस्य परिदेवनम् । शुश्राव राघवः सर्वं दुःखशोकसमन्वितम् ॥ १
 स दुःखेन च संतप्तो मन्त्रिणस्तानुपाह्वयत् । वसिष्ठं वामदेवं च भ्रातरौ सहनैगमान् ॥ २
 ततो द्विजा वसिष्ठेन सार्धमष्टौ प्रवेशिताः । राजानं देवसंकाशं वर्धस्वेति ततोऽब्रुवन् ॥ ३
 मार्कण्डेयोऽथ मौद्गल्यो वामदेवश्च काश्यपः । कात्यायनोऽथ जाबालिर्गौतमो नारदस्तथा ॥ ४
 एते द्विजर्षभाः सर्वे आसनेषूपवेशिताः । महर्षीन् समनुप्राप्तानभिवाद्य कृताञ्जलिः ॥ ५
 मन्त्रिणो नैगमांश्चैव यथार्हमनुकूलतः । तेषां समुपविष्टानां सर्वेषां दीप्ततेजसाम् ॥ ६
 राघवः सर्वमाचष्टे द्विजोऽयमुपरोधते । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राज्ञो दीनस्य नारदः ॥ ७
 प्रत्युवाच शुभं वाक्यमृषीणां संनिधौ नृपम् । शृणु राजन् यथाकालं प्राप्सो बालस्य संक्षयः ॥ ८
 श्रुत्वा कर्तव्यतां राजन् कुरुष्व रघुनन्दन । पुरा कृतयुगे राजन् ब्राह्मणा वै तपस्विनः ॥ ९
 अब्राह्मणस्तदा राजन्न तपस्वी कथंचन । तस्मिन् युगे प्रञ्चलिते ब्रह्मभूते त्वनावृते ॥ १०
 अमूल्यवस्तदा सर्वे जज्ञिरे दीर्घदर्शिनः । ततस्त्रेतायुगं नाम मानवानां वपुष्मताम् ॥ ११
 क्षत्रियास्तत्र जायन्ते पूर्वेण तपसान्विताः । बीर्येण तपसा चैव तेऽधिकाः पूर्वजन्मनि ॥ १२
 मानवा ये महात्मानस्त्वत्र त्रेतायुगे युगे । ब्रह्मक्षत्रं च तत् सर्वं यत्पूर्वमपरं च यत् ॥ १३

१. गूहति ति. अस्यानन्तरम्—नृपवरमिति मृतशिशुमुपगूहयन् स्वमूर्त्वा प्रलपदतीव सुतस्य निन्दयन् द्विजन्मा विजनसमूहसमावृतोऽप्यशान्तः । शोकतप्तः ॥—इति च.

युगयोरुभयोरासीत् समवीर्यसमन्वितम् । अपश्यंस्तु न ते सर्वे विशेषमधिकं ततः ॥	१४
स्थापनं चक्रिरे तत्र चातुर्वर्ण्यस्य संमतम् । तस्मिन् युगे प्रखलिते धर्मभूते ह्यनादृते ॥	१५
अधर्मः पादमेकं तु पातयत् पृथिवीतले । अधर्मेण हि संयुक्तस्तेजो मन्दं भविष्यति ॥	१६
आमिषं यच्च पूर्वेषां राजसं च मलं भृशम् । अनृतं नाम तद्भूतं पादेन पृथिवीतले ॥	१७
अनृतं पातयित्वा तु पादमेकमधर्मतः । ततः प्रादुष्कृतं पूर्वमायुषः परिनिष्ठितम् ॥	१८
पातिते त्वनृते तस्मिन्नधर्मे च महीतले । शुभान्येवाचरल्लोकः सत्यधर्मपरायणः ॥	१९
त्रेतायुगे च वर्तन्ते ब्राह्मणाः क्षत्रियाश्च ये । तपोऽतप्यन्त ते सर्वे शश्रूषामपरे जनाः ॥	२०
स धर्मः परमस्तेषां वैश्यशूद्रं समागमत् । पूजां च सर्ववर्णानां शूद्राश्चक्रुर्विशेषतः ॥	२१
एतस्मिन्नन्तरे तेषामधर्मो चानृते च ह । ततः पूर्वं भृशं ह्यसमगमन्नुपसत्तम् ॥	२२
ततः पादमधर्मः स द्वितीयमवतारयत् । ततो द्वापरसंज्ञास्य युगस्य समजायत ॥	२३
तस्मिन् द्वापरसंज्ञे तु वर्तमाने युगक्षये । अधर्मश्चानृतं चैव ववृधे पुरुषधर्म ॥	२४
तस्मिन् द्वापरसंख्याते तपो वैश्यान् समाविशत् । त्रिभ्यो युगेभ्यस्त्रीन् वर्णान् क्रमाद्वै तप आविशत् ॥	
त्रिभ्यो युगेभ्यस्त्रीन् वर्णान् धर्मश्च परिनिष्ठितः । न शूद्रो लभते धर्मं युगतस्तु नरर्षभ ॥	२६
हीनवर्णो नृपश्रेष्ठ तप्यते सुमहत्तपः । भविष्यच्छूद्रयोर्न्यां वै तपश्चर्या कलौ युगे ॥	२७
अधर्मः परमो राजन् द्वापरे शूद्रजन्मनः । स वै विषयपर्यन्ते तत्र राजन् महानपाः ।	२८
अथ तप्यति दुर्बुद्धिस्तेन बालवधो ह्ययम् । यो ह्यधर्ममकार्यं वा विषये पार्थिवस्य तु ॥	२९
करोति चाश्रीमूलं तत् परे वा दुर्मतिर्नरः । क्षिप्रं च नरकं याति स च राजा न संशयः ॥	३०
अधीतस्य च तप्तस्य कर्मणः सुकृतस्य च । षष्ठं भजति भागं तु प्रजा धर्मेण पालयन् ॥	३१
षड्भागस्य न भोक्तासौ रक्षते न प्रजाः कथम् । स त्वं पुरुषशार्दूल मार्गस्व विषयं स्वकम् ॥	
दुष्कृतं यत्र पश्येथास्तत्र यत्नं समाचर । एवं चेद्धर्मवृद्धिश्च नृणां चायुर्विबर्धनम् ॥	३३
भविष्यति नरश्रेष्ठ बालस्यास्य च जीवितम् ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे नारदवचनं नाम चतुःसप्ततितमः सर्गः

पञ्चसप्ततितमः सर्गः

शम्बूकविचयः

नारदस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वामृतमयं तदा । प्रहर्षमतुलं लेभे लक्ष्मणं चेदमब्रवीत् ॥	१
गच्छ सौम्य द्विजश्रेष्ठं समाश्रासय सुव्रतम् । बालस्य तु शरीरं तत्तैलद्रोण्यां निधापय ॥	२
गन्धैश्च परमोदारैस्तैलैश्चापि सुगान्धिमिः । यथा न क्षीयते बालस्तथा सौम्य विधीयताम् ॥	३

यथा शरीरो बालस्य गुप्तः सञ्जिष्टकर्मणः^१ । विपत्तिः परिभेदो वा न भवेच्च तथा कुरु ॥ ४
 एवमादिश्य काकुत्स्थो लक्ष्मणं शुभलक्षणम् । मनसा पुष्पकं दध्यावागच्छेति महायशाः ॥ ५
 इङ्गितं स तु विज्ञाय पुष्पको हेमभूषितः । आजगाम मुहूर्तेन समीपं राघवस्य वै ॥ ६
 सोऽब्रवीत् प्रणतो भूत्वा अयमस्मि नराधिप । वश्यस्तव महाबाहो क्रिकरः समुपस्थितः ॥ ७
 भाषितं रुचिरं श्रुत्वा पुष्पकस्य नराधिपः । अभिवाद्य महर्षीस्तान् विमानं सोऽध्यरोहत ॥ ८
 धनुर्गृहीत्वा तूणी च खड्गं च रुचिरप्रभम् । निक्षिप्य नगरे वीरौ सौमित्रिभरताबुभौ ॥ ९
 प्रायात् प्रतीचीं हरितं विचिन्वञ्च ततस्ततः । उत्तरामगमच्छीमान् दिशं हिमवता वृताम् ॥ १०
 अपश्यमानस्तत्रापि स्वल्पमप्यथ दुष्कृतम् । पूर्वामपि दिशं सर्वामथापश्यनराधिपः ॥ ११
 प्रविशुद्धसमाचारामादर्शतलनिर्मलाम् । पुष्पकस्थो महाबाहुस्तदा पश्यन्नराधिपः ॥ १२
 दक्षिणां दिशमाक्रामत्ततो राजर्विनन्दनः । शैवलस्योत्तरे पार्श्वे ददर्श सुमहत् सरः ॥ १३
 तस्मिन् सरसि तप्यन्तं तापसं सुमहत्तपः । ददर्श राघवः श्रीमौल्लुम्बमानमधोमुखम् ॥ १४
 राघवस्तमुपागम्य तप्यन्तं तप उत्तमम् । उवाच स तदा वाक्यं धन्यस्त्वमसि सुव्रत ॥ १५
 कस्यां योन्त्यां तपोवृद्ध वर्तसे दृढविक्रमः । कौतूहलात्त्वां पृच्छामि रामो दाशरथिर्ह्यहम् ॥ १६
 कोऽर्थो मनीषितस्तुभ्यं स्वर्गलाभः परोऽथ वा । वराश्रयो यदर्थं त्वं तपस्यसि सुदुष्करम् ॥ १७
 यमाश्रित्य तपस्तप्तं श्रोतुमिच्छामि तापस । ब्राह्मणो वासि भद्रं ते क्षत्रियो वासि दुर्जयः ॥ १८
 वैश्यस्तृतीयवर्णो वा शूद्रो वा सत्यवाग्भव ॥

इत्येवमुक्तः स नराधिपेन ह्यवाकिशरा दाशरथाय तस्मै ।

उवाच जातिं नृपपुङ्गवाय यत्कारणे चैव तपःप्रयत्नः ॥ १९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे शम्बूकविचयो नाम पञ्चसप्ततितमः सर्गः

षट्सप्ततितमः सर्गः

शम्बूकवधः

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामस्याक्लिष्टकर्मणः । अवाकिशरास्तथा भूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १
 शूद्रयोन्त्यां प्रसूतोऽस्मि शम्बूको नाम नामतः । देवत्वं प्रार्थये राम सशरीरो महायशः ॥ २
 न मिथ्याहं वदे राम देवलोकजिगीषया । शूद्रं मां विद्धि काकुत्स्थ तप उग्रं समास्थितम् ॥ ३
 भाषतस्तस्य शूद्रस्य खड्गं सुरुचिरप्रभम् । निष्कृष्य कोशाद्विमलं शिराश्चच्छेद राघवः ॥ ४
 तस्मिञ्शूद्रे हते देवाः सेन्द्रा साम्निपुरोगमाः । साधु साध्विनि काकुत्स्थं प्रशशंसुर्मुहुर्मुहुः ॥ ५
 पुष्पवृष्टिर्महत्यासीदिव्यानां सुसुगन्धिनाम् । पुष्पाणां वायुमुक्तानां सर्वतः प्रपपात ह ॥ ६

१. अर्धमिदं पूर्वेणान्वितम् । 'क्लिष्टकर्मणः' क्लिष्टकर्मणः इति ति. इति चेद्वृश्यते स पाठः क्लिष्टः ।
 शुभाचारस्वेत्यर्थः । १. तपस्यन्वैस्सुदुश्चरे. ति. २. शम्बूको नाम नामतः ति.

सुप्रीताश्चक्रुवन् रामं देवाः सत्यपराक्रमम् । सुरकार्यमिदं सौम्य सुकृतं ते महामते ॥ ७
 गृहाण च वरं सौम्य यस्वमिच्छस्यरिन्दम । स्वर्गमाङ्गन हि शूद्रोऽयं त्वत्कृते रघुनन्दन ॥ ८
 देवानां भाषितं श्रुत्वा राघवः सुसमाहितः । उवाच प्राङ्गलिर्बाक्यं सहस्राक्षं पुरन्दरम् ॥ ९
 यदि देवाः प्रसन्ना मे द्विजपुत्रः स जीवतु । दिशन्तु वरमेतन्म ईप्सितं परमं मम ॥ १०
 ममापचाराघातोऽसौ ब्राह्मणस्यैकपुत्रकः । अप्राप्तकालः कालेन नीतो वैवस्वतक्षयम् ॥ ११
 तं जीवयत भद्रं वो नानृतं कर्तुमर्हथ । द्विजस्य संश्रुतोऽर्थो मे जीवयिष्यामि ते सुतम् ॥ १२
 राघवस्य तु तद्बाक्यं श्रुत्वा विबुधसत्तमाः । प्रात्यूचू राघवं प्रीता देवाः प्रीतिसमन्वितम् ॥ १३
 निर्वृतो भव काकुत्स्थ सोऽस्मिन्नहनि बालकः । जीवितं प्राप्तवान् भूयः समेतश्चापि बन्धुभिः ॥
 यस्मिन् मुहूर्ते काकुत्स्थ शूद्रोऽयं विनिपातितः । तस्मिन् मुहूर्ते बालोऽसौ जीवेन समयुष्यत ॥
 स्वस्ति प्राप्नुहि भद्रं ते साधु याम नरर्षभ । अगस्त्यस्याश्रमपदं द्रष्टुमिच्छाम राघव ॥ १६
 तस्य दीक्षा समाप्ता हि ब्रह्मर्षेः सुमहाद्युतेः । द्वादशं हि गतं वर्षं जलशय्यां समासतः ॥ १७
 काकुत्स्थ तद्रमिष्यामो मुनि समभिनन्दितुम् । त्वं चाप्यागच्छ भद्रं ते द्रष्टुं तमृषिसत्तमम् ॥ १८
 स तथेति प्रतिज्ञाय देवानां रघुनन्दनः । आरुरोह विमानं तं पुष्पकं हेमभूषितम् ॥ १९
 ततो देवाः प्रयातास्ते विमानैर्बहुविस्तरैः । गमोऽप्यनुजगामाशु कुम्भयोनेस्तपोवनम् ॥ २०
 दृष्ट्वा तु देवान् संप्राप्तानगस्त्यस्तपसां निधिः । अर्चयामास भर्मात्मा सर्वास्तानविशेषतः ॥ २१
 प्रतिगृह्य ततः पूजां संपूज्य च महामुनिम् । जग्मुस्ते त्रिदशा हृष्टा नाकपृष्ठं सहानुगैः ॥ २२
 गतेषु तेषु काकुत्स्थः पुष्पकादवरुह्य च । ततोऽभिवादयामास ह्यगस्त्यमृषिसत्तमम् ॥ २३
 सोऽभिवाद्य महात्मानं ज्वलन्तमिव तेजसा । आतिथ्यं परमं प्राप्य निषसाद नराधिपः ॥ २४
 तमुवाच महातेजाः कुम्भयोनिर्महातपाः । स्वागनं ते नरश्रेष्ठ दिष्ट्या प्राप्तोऽसि राघव ॥ २५
 त्वं मे बहुमतो राम गुणैर्बहुभिरुत्तमैः । अतिथिः पूजनीयश्च मम निस्त्र्यं हृदि स्थितः ॥ २६
 सुरा हि कथयन्ति त्वामागतं शूद्रघातिनम् । ब्राह्मणस्य तु धर्मेण त्वया जीवापितः^१ सुतः ॥ २७
 उष्यतां चेह रजनी सकाशे मम राघव । प्रभाते पुष्पकेण त्वं गन्तासि पुरमेव हि ॥ २८
 त्वं हि नारायणः श्रीमांस्त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् । त्वं प्रभुः सर्वभूतानां पुरुषस्त्वं सनातनः ॥ २९
 इदं चाभरणं सौम्य निर्मितं विश्वकर्मणा । दिव्यं दिव्येन वपुषा दीप्यमानं स्वतेजसा ॥ ३०
 प्रतिगृह्णीष्व काकुत्स्थ मत्प्रियं कुरु राघव । दत्तस्य हि पुनर्दाने सुमहत् फलमुच्यते ॥ ३१
 भरणे हि भवाञ्शक्तः सेन्द्राणां मरुतामपि । त्वं हि शक्तस्तारयितुं सेन्द्रानपि दिवौकसः ॥ ३२
 तस्मात् प्रदास्ये विधिवत्तत् प्रतीच्छ नराधिपै । दिव्यमाभरणं चित्रं प्रदीप्तमिव भास्करम् ॥ ३३

१. जीवापितः, पुक् आर्षः इति तिलकः ।

२. राजन् ति.

३. स्वपुर ति.

४. जस्त्वामन्तरम्—तद्रामः प्रतिजग्राह मुने-
स्तस्य महात्मनः—इति क. ख.

५. इदं अर्ष ति. न दृश्यते ।

अथोवाच महात्मानमिक्वाकृणां महारथः । रामो मतिमतां श्रेष्ठः क्षत्रधर्ममनुस्मरन् ॥ ३४
 प्रतिग्रहोऽयं भगवन् ब्राह्मणस्याविगर्हितः । गृहीयां क्षत्रियोऽहं वै कथं ब्राह्मणपुङ्गव ॥ ३५
 ब्राह्मणेन विशेषेण दत्तं तद्वक्तुमर्हसि । एवमुक्तस्तु रामेण प्रत्युवाच महानृषिः ॥ ३६
 आसन् कृतयुगे राम ब्रह्मभूते पुरायुगे । अपार्थिवाः प्रजाः सर्वाः सुराणां तु शतक्रतुः ॥ ३७
 ताः प्रजा देवदेवेशं राजार्यं समुपाद्रवन् । सुराणां स्थापितो राजा त्वया देव शतक्रतुः ॥ ३८
 प्रयच्छ नो हि लोकेश पार्थिवं नरपुङ्गवम् । तस्मै पूजां प्रयुञ्जाना धूनपापाश्वरेमहि ॥ ३९
 न वसामो विना राज्ञा एष नो निश्चयः परः । प्रजानां वचनं श्रुत्वा निश्चयित्वार्यमुत्तमम् ॥४०
 ततो ब्रह्मा सुरश्रेष्ठो लोकपालान् सवासवान् । समाह्वयाब्रवीत् सर्वांस्तेजोभागान् प्रयच्छत ॥४१
 ततो ददुर्लोकपालाः सर्वे भागान् स्वतेजसः । अक्षुपच्च ततो ब्रह्मा ततो जातः क्षुपो नृपः ॥४२
 तं ब्रह्मा लोकपालानां सहांशैः समयोजयत् । ततो ददौ नृपं तासां प्रजानाभीश्वरं क्षुपम् ॥ ४३
 तत्रैन्द्रेण च भागेन महीमाज्ञापयन्नुपः । वारुणेन तु भागेन वपुः पुष्यति राषव ॥ ४४
 कौबेरेण तु भागेन विस्रमासां ददौ तदा । यस्तु याम्योऽभवद्भागस्तेन शास्ति स्म स प्रजाः ॥
 तत्रैन्द्रेण नरश्रेष्ठ भागेन रघुनन्दन । प्रतिगृहीष्व भद्रं ते तारणार्थं मम प्रभो ॥ ४६
 तस्य तद्वचनं श्रुत्वा ऋषेः परमधार्मिकम् । तद्रामः प्रतिजग्राह मुनेराभरणं वरम् ॥ ४७
 प्रतिगृह्य ततो रामस्तदाभरणमुत्तमम् । आगमं तस्य दीप्तस्य प्रष्टुमेवोपचक्रमे ॥ ४८
 अस्यद्भुतमिदं दिव्यवपुषा युक्तमुत्तमम् । कथं भगवता प्राप्तं कुतो वा केन वा हृतम् ॥ ४९
 कुतहलितया ब्रह्मन् पृच्छामि त्वां महायशः । आश्चर्याणां बहूनां हि निधिः परमको भवान् ॥
 एवं ब्रुवति काकुत्स्थे मुनिर्वाक्यमयाब्रवीत् । शृणु राम यथा वृत्तं पुरा त्रेतायुगे युगे ॥ ५१
 रमणीयप्रदेशेऽस्मिन् वने यदृष्टवानहम् । आश्चर्यं मे महाबाहो दानमाश्रित्य केवलम् ॥ ५२
 इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे शम्बूकवधो नाम षट्सप्ततितमः सर्गः

सप्तसप्ततितमः सर्गः

स्वर्गिप्रश्नः

पुरा त्रेतायुगे राम ह्यरण्यं बहुविस्तरम् । समन्ताद्योजनशतं निर्भृगं पक्षिवर्जितम् ॥ १
 तस्मिन्निर्मानुषेऽरण्ये कुर्वाणस्तप उत्तमम् । अहमाक्रमितुं सौम्य तदरण्यमुपागमम् ॥ २
 तस्य रूपमरण्यस्य निर्देष्टुं न शशाक ह । फलैर्मूलैः सुखास्वादैर्बहुरूपैश्च पौदपैः ॥ ३

१. क्षत्रियेण कथं विप्र प्रतिग्रहो अवेत्ततः । एतत्पर्यन्तं तिष्ठके प्रक्षिप्तं विद्योन्वते ।
 प्रतिग्रहो हि विप्रेन्द्र क्षत्रियाणां सुगर्हितः ॥ इति ३. इदं पदं ति. नास्ति ।
 लोकः इतः पूर्वं च. प्रक्षिप्तो वृत्तयते । ४. काननैः ति.
 २. १४. द्वितीयमर्धं राजो मतिमता इत्याचारभ्य

तस्यारण्यस्य मध्ये तु सरो योजनमायतम् । हंसकारण्डवाकीर्णं चक्रवाकोपशोभितम् ॥	४
पद्मोत्पलसमार्काण्यं समतिक्रान्तशैबलम् । तदाश्चर्यमिवात्यर्थं सुखास्वादमनुत्तमम् ॥	५
अरजस्कं तथाक्षोभ्यं श्रीमत्पक्षिगणायुतम् । समीपे तस्य सरसो महदद्भुतमाश्रमम् ॥	६
पुराणं पुण्यमन्वर्थं तपस्विजनवर्जितम् । तत्राहमवसं रात्रिं नैदाघीं पुरुषर्षभ ॥	७
प्रभाते काल्यमुत्थाय सरस्तदुपचक्रमे । अथापश्यं शवं तत्र सुपुष्टमर्जरं क्वचित् ॥	८
पैङ्गिभेदेन पुष्टाङ्गं समाश्रितसरोवरम् । तिष्ठन्तं परया लक्ष्म्या तस्मिंस्तोयाशये नृप ॥	९
तमर्थं चिन्तयानोऽहं मुहूर्तं तत्र राघव । उषितोऽस्मि सरस्तीरे किं न्विदं स्यादिति प्रभो ॥१०	
अथापश्यं मुहूर्तेन दिव्यमद्भुतदर्शनम् । विमानं परमोदारं हंसयुक्तं मनोजवम् ॥	११
अत्यर्थं स्वर्गिणं तत्र विमाने रघुनन्दन । उपास्तेऽप्सरसां वीर सहस्रं दिव्यभूषणम् ॥	१२
गायन्ति दिव्यगेयानि वादयन्ति तथापराः । क्ष्वेलयन्ति तथा चान्या नृत्यन्ति च तथापराः ॥	
अपराश्चन्द्ररश्म्यामैर्हमदण्डैश्च चामरैः । दोधूयुर्वदनं तस्य पुण्डरीकनिभेक्षणम् ॥	१४
ततः सिंहासनं त्यक्त्वा मेरुकूटमित्रांशुमान् । पश्यतो मे तदा राम विमानादवरुह्य च ॥	१५
तं शवं भक्षयामास स स्वर्गीं रघुनन्दन । तथा मुक्त्वा यथाकामं मांसं बहुसुपीवरम् ॥	१६
अवतीर्य सरः स्वर्गीं संप्रष्टुमुपचक्रमे । उपस्पृश्य यथान्यायं स स्वर्गीं रघुपुङ्गव ॥	१७
आरोढुमुपचक्राम विमानवरमुत्तमम् । तमहं देवसंकाशमारोहन्तमुदीक्ष्य वै ॥	१८
विमानमत्रवं वाक्यं स्वर्गिणं पुरुषर्षभ । को भवान् देवसंकाश आहारश्च विगर्हितः ॥	१९
त्वयेदं मुज्यते सौम्य किमर्थं वक्तुमर्हसि । कस्य स्यादीदृशो भाव आहारो देवसमतः ॥	२०
आश्चर्यं वर्तते सौम्य श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः । नाहमौपयिकं मन्ये तव मक्ष्यमिदं शवम् ॥	२१

इत्येवमुक्तः स नरेन्द्र नाकी कौतूहलात् सूनुतया गिरा च ।

श्रुत्वा च वाक्यं मम सर्वमेतत् सर्वं तथा चाकथयन्ममेति ॥ २२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहास्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे स्वर्गिप्रश्नो नाम सप्तसप्ततितमः सर्गः

अष्टमसप्ततितमः सर्गः

आभरणागमः

श्रुत्वा तु भाषितं वाक्यं मम राम शुभाक्षरम् । प्राञ्जलिः प्रत्युवाचेदं स स्वर्गीं रघुनन्दन ॥ १
शृणु ब्रह्मन् पुरा वृत्तं ममेतत् सुखदुःखयोः । अनतिक्रमणीयं हि यथा पृच्छसि मां द्विज ॥२
पुरा वैदर्भको राजा पिना मम महायशाः । सुदेव इति विख्यातस्त्रिषु लोकेषु वीर्यवान् ॥ ३
तस्य पुत्रद्वयं ब्रह्मन् द्राम्यां क्षीम्यामजायत । अहं श्वेत इति ख्याती यवीयान् सुरयोऽभवत् ॥

ततः पितरि स्वर्गति पौरा मामभ्यषेचयन् । तत्राहं कृतवान् राज्यं धर्म्यं च सुसमाहितः ५	
एवं वर्षसहस्राणि ममातीतानि सुव्रत । राज्यं कारयतो ब्रह्मन् प्रजा धर्मेण रक्षतः ॥ ६	
सोऽहं निमित्ते करिंमश्विद्विज्ञानायुर्द्विजोत्तम । कालधर्मं हृदि न्यस्य ततो वनमुपागमम् ॥ ७	
सोऽहं वनमिदं दुर्गं मृगपक्षिविर्वर्जितम् । तपश्चर्तुं प्रविष्टोऽस्मि समीपे सरसः शुभे ॥ ८	
भ्रातरं सुरयं राज्यं ह्यभिषिच्य महीपतिम् । इदं सरः समासाध तपस्तप्तं मया चिरम् ॥ ९	
सोऽहं वर्षसहस्राणि तपस्वीणि महावने । तस्या सुदुष्करं प्राप्तो ब्रह्मलोकमनुत्तमम् ॥ १०	
तस्य मे स्वर्गभूतस्य क्षुत्पिपासे द्विजोत्तम । बाधेते परमोदारं ततोऽहं व्यथितेन्द्रियः ॥ ११	
गत्वा त्रिभुवनश्रेष्ठं पितामहमुवाच ह । भगवन् ब्रह्मलोकोऽयं क्षुत्पिपासाविर्वर्जितः ॥ १२	
कस्यायं कर्मणः पाकः क्षुत्पिपासानुगो ह्यहम् । आहारः कश्च मे देव तन्मे ब्रूहि पितामह ॥ १३	
पितामहस्तु मामाह तवाहारः सुदेवज । स्वादूनि स्वानि मांसानि तानि भक्षय नित्यशः ॥ १४	
स्वशरीरं त्वया पुष्टं कुर्वता तप उत्तमम् । अनुप्तं रोहते श्वेन न कदाचिन्महामते ॥ १५	
तृप्तिर्न तेऽस्ति सूक्ष्मपि वने सत्त्वनिषेविते । पुरा त्वां भिक्षमाणाय भिक्षा वै यतये नृप ॥ १६	
न हि दत्ता त्वयेन्द्राभ यस्मादतिथयेऽपि वै । दत्तं न तेऽस्ति सूक्ष्मोऽपि तप एव निषेवसे ॥ १७	
तेन स्वर्गगतो वत्स बाध्यसे क्षुत्पिपासया । स त्वं सुपुष्टमाहारैः स्वशरीरमनुत्तमम् ॥ १८	
भक्षयित्वामृतरसं तेन तृप्तिर्भविष्यति । यदा तु तद्वनं श्वेन अगस्त्यः सुमहानृषिः ॥ १९	
आगमिष्यति दुर्धर्षस्तदा कृच्छ्राद्विमोक्षये । स हि तारयितुं सौम्य शक्तः सुरगणानपि ॥ २०	
किं पुनस्त्वां महाबाहो क्षुत्पिपासावशं गतम् । सोऽहं भगवतः श्रुत्वा देवदेवस्य निश्चयम् ॥ २१	
आहारं गर्हितं कुर्मि स्वशरीरं द्विजोत्तम । ब्रह्मन् वर्षगणान् ब्रह्मन् भुज्यमानमिदं मया ॥ २२	
क्षयं नाभ्येति ब्रह्मर्षे तृप्तिश्चापि ममोत्तमा । तस्य मे कृच्छ्रभूतस्य कृच्छ्रादस्माद्विमोक्षय ॥ २३	
अन्येषां न गतिर्ह्यत्र कुम्भयोनिमृते द्विजम् । इदमाभरणं सौम्य तारणार्थं द्विजोत्तम ॥ २४	
प्रतिगृह्णीष्व भद्रं ते प्रसादं कर्तुमर्हसि । इदं तायत् सुवर्णं च धनं वज्राणि च द्विज ॥ २५	
भक्ष्यं भोज्यं च ब्रह्मर्षे ददाम्याभरणानि च । सर्वान् कामान् प्रयच्छामि भोगांश्च मुनिपुङ्गव ॥ २६	
तारणे भगवन् मह्यं प्रसादं कर्तुमर्हसि । तस्याहं स्वर्गिणो वाक्यं श्रुत्वा दुःखसमन्वितम् ॥ २७	
तारणायोपजग्राह तदाभरणमुत्तमम् । मया प्रतिगृहीते तु तस्मिन्नाभरणे शुभे ॥ २८	
मानुषः पूर्वको देहो राजर्षेर्विननाश ह । प्रनष्टे तु शरीरेऽसौ राजर्षिः परया मुदा ॥ २९	
तृप्तः प्रमुदितो राजा जगाम त्रिदिवं सुखम् । तेनेदं शक्रतुल्येन दिव्यमाभरणं मम ॥ ३०	
तस्मिन्निमित्ते काकुत्स्थ दत्तमद्भुतदर्शनम् ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामयणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे आभरणागमो नाम अष्टसप्ततितमः सर्गः

एकोनाशीतितमः सर्गः

दण्डराज्यनिवेशः

तद्द्भुततमं वाक्यं श्रुत्वागस्त्यस्य राघवः । गौरवाद्धिस्मयाचैव पुनः प्रष्टुं प्रचक्रमे ॥ १
 भगवंस्तद्वनं घोरं तपस्तप्यति यत्र सः । श्वेतो वैदर्भको राजा कथं स्यादमृगद्विजम् ॥ २
 तद्वनं स कथं राजा शून्यं मनुजवर्जितम् । तपश्चर्तुं प्रविष्टः स भ्रातुमिच्छामि तत्त्वतः ॥ ३
 रामस्य वचनं श्रुत्वा कौतूहलसमान्वितम् । वाक्यं परमतेजस्वी वक्तुमेवोपचक्रमे ॥ ४
 पुरा कृतयुगे राम मनुर्दण्डधरः प्रभुः । तस्य पुत्रो महानासीदिक्ष्वाकुः कुलनन्दनः ॥ ५
 तं पुत्रं पूर्वके राज्ये निक्षिप्य भुवि दुर्जयम् । पृथिव्यां राजवंशानां भव कर्तेत्युवाच ह ॥ ६
 तथेति च प्रतिज्ञातं पितुः पुत्रेण राघव । ततः परमसंतुष्टो मनुः पुत्रमुवाच ह ॥ ७
 प्रीतोऽस्मि परमोदार त्वं कर्तासि न संशयः । दण्डेन च प्रजा रक्ष मा च दण्डमकारणे ॥ ८
 अपराधिषु यो दण्डः पात्यते मानवेषु वै । स दण्डो विधिवन्मुक्तः स्वर्गं नयति पार्थिवम् ॥ ९
 तस्माद्दण्डे महाबाहो यत्नवान् भव पुत्रक । धर्मो हि परमो लोके कुर्वतस्ते भविष्यति ॥ १०
 इति तं बहु संदिश्य मनुः पुत्रं समाधिना । जगाम त्रिदिवं हृष्टो ब्रह्मलोकं सनातनम् ॥ ११
 प्रयाते त्रिदिवं तस्मिन्निक्ष्वाकुरमितप्रभः । जनयिष्ये कथं पुत्रानिति चिन्तापरोऽभवत् ॥ १२
 कर्मभिर्बहुरूपैश्च तैस्तैर्मनुसुतः सुतान् । जनयामास धर्मात्मा शतं देवसुतोपमान् ॥ १३
 तेषामवरजस्तात सर्वेषां रघुनन्दन । मूढश्चाकृतविद्यश्च न शुभ्रूषति पूर्वजान् ॥ १४
 नाम तस्य च दण्डेति पिता चक्रेऽल्पमेघसः^१ । अवश्यं दण्डपतनं शरीरेऽस्य भविष्यति ॥ १५
 अपश्यमानस्तं देशं घोरं पुत्रस्य राघव । विन्ध्यशैबलयोर्मध्ये राज्यं प्रादादरिन्दम ॥ १६
 स दण्डस्तत्र राजाभूद्रम्ये पर्वतरोधसि । पुरं चाप्रतिमं राम न्यवेशयदनुत्तमम् ॥ १७
 पुरस्य चाकरोन्नम मधुमन्तमिति प्रभो । पुरोहितं तूशनसं वरयामास सुव्रतम् ॥ १८
 एवं स राजा तद्राज्यमकरोत् सपुरोहितः । प्रहृष्टमनुजाकीर्णं देवराज्यं यथा वृषा ॥ १९
 ततः स राजा मनुजेन्द्रपुत्रः सार्धं च तेनोशनसा तदानीम् ।
 चकार राज्यं सुमहन्महात्मा शक्रो दिवीबोशनसा समेतः ॥ २०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे दण्डराज्यनिवेशो नाम एकोनाशीतितमः सर्गः

अशीतितमः सर्गः

अरजासङ्गमः

एतदाख्याय रामाय महार्षिः कुम्भसंभवः । अस्यामेवापरं वाक्यं कथायामुपचक्रमे ॥ १

ततः स दण्डः काकुत्स्थ बहुवर्षगणांयुतम् । अकरोत्त्र दान्तात्मा राज्यं निहतकण्टकम् ॥२
 अथ काले तु कस्मिंश्चिद्राजा भार्गवमाश्रमम् । रमणीयमुपाक्रामञ्चैत्रे मासि मनोहरे ॥ ३
 तत्र भार्गवकन्यां स रूपेणाप्रतिमां भुवि । विचरन्ती वनोद्देशे दण्डोऽपश्यदनुत्तमाम् ॥ ४
 स दृष्ट्वा तां सुदुर्मेधा अनङ्गशरपीडितः । अभिगम्य सुसंविन्नां कन्यां वचनमब्रवीन् ॥ ५
 कृतस्त्वमसि सुश्रोणि कस्य वासि सुता शुभे । पीडितोऽहमनङ्गेन ^१पृच्छामि त्वां शुभानने ॥६
 तस्य चैवं ब्रुवाणस्य मोहोन्मत्तस्य कामिनः । भार्गवी प्रत्युवाचेदं वचः सानुनयं नृपम् ^२ ॥ ७
 भार्गवस्य सुतां विद्धि देवस्याङ्घ्रिकर्मणः । अरजां नाम राजेन्द्र ज्येष्ठामाश्रमवासिनीम् ॥ ८
 मा मां स्पृश बलाद्राजन् कन्या पितृवशा ह्यहम् । गुरुः पिता मे राजेन्द्र त्वं च शिष्यो महात्मनः
 न्यसनं सुमहत् क्रुद्धः स ते दद्यान्महातपाः । यदि वान्यन्मया कार्यं धर्मदृष्टेन सत्पथा ॥१०
 वरयस्व नृपश्रेष्ठ पितरं मे महाश्रुतिम् । अन्यथा तु फलं तुभ्यं भवेद्द्वाराभिसंहितम् ॥ ११
 क्रोधेन हि पिता मेऽसौ त्रैलोक्यमपि निर्देहेत् । दास्यते चानवद्याङ्ग तव मां याचितः पिता ॥
 एवं ब्रुवाणामरजां दण्डः कामवशं गतः । प्रत्युवाच मदोन्मत्तः शिरस्याधाय चाञ्जलिम् ॥१३
 प्रसादं कुरु सुश्रोणि न कालं क्षेप्तुमहंसि । त्वत्कृते हि मम प्राणा विदीर्यन्ते वरानने ॥ १४
 त्वां प्राप्य मे वधो वा स्याच्छापो वा यदि दारुणः ^३ । भक्तं भजस्व मां भीरु भजमानं सुविह्वलम्
 एवमुक्त्वा तु तां कन्यां दोर्भ्यां गृह्य बलाद्गृही । विस्फुरन्ती यथाकामं मैथुनायोपचक्रमे ॥१६
 एतमर्थं महाघोरं दण्डः कृत्वा सुदारुणम् । नगरं प्रयथावाशु मधुमन्तमनुत्तमम् ॥ १७
 अरजापि रुदन्ती सा आश्रमस्याविदूरतः । प्रतीक्षन्ती सुसन्नस्ता पितरं देवसंनिभम् ॥ १८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे अरजासङ्गमो नाम अशीतितमः सर्गः

एकाशीतितमः सर्गः

दण्डशापः

स मुहूर्तादुपश्रुत्य देवर्षिरमितप्रभः । स्वमाश्रमं शिष्यवृतः क्षुधार्तः संन्यवर्तत ॥ १
 सोऽपश्यदरजां दीनां रजसा समभिप्लुताम् । ज्योत्सनामिवारुणप्रस्तां प्रत्युषे न विराजतीम् ॥
 तस्य रोषः समभवत् क्षुधार्तस्य विशेषतः । निर्दहन्निव लोकांर्क्षांश्चिष्यांश्चैतदुवाच इ ॥ ३
 पश्यध्वं विपरीतस्य दण्डस्याविजितात्मनः । विपत्तिं घोरसंकाशां ^१क्रुद्धामग्निशिखामिव ॥ ४
 क्षयोऽस्य दुर्मतेः प्राप्तः सानुगस्य दुरात्मनः । यः प्रदीप्तां हुताशस्य शिखां वै स्पष्टमिच्छति ॥
 यस्मात् स कृतवान् पापमीदृशं घोरसंहितम् । तस्मात् प्राप्स्यति दुर्मेधाः फलं पापस्य कर्मणः
 सप्तरात्रेण राजासौ सभृत्यबलवाहनः । पापकर्मसमाचारो वधं प्राप्स्यति दुर्मतिः ॥ ७

१. तिककस्तु क्रुद्धादिति पठित्वा क्रुद्धान्मत्तः इति व्याचष्टे ।

२. गच्छामि प्र. च.

३. त्वदं ति.

४. पापं वापि मुदारुणम् ति.

समन्ताद्योजनशतं विषयं चास्य दुर्मतेः । धक्ष्यते पांसुवर्षेण महता पाकशासनः ॥ ८
 सर्वमन्त्रानि यानीह स्थावराणि चराणि च । महता पांसुवर्षेण विलयं सर्वतोऽगमन् ॥ ९
 दण्डस्य विषयां यावत्तावत् सर्वसमुच्छ्रयम् । पांसुवर्षमिवालक्ष्यं सप्तरात्रं भविष्यति ॥ १०
 इत्युक्त्वा क्रोधताम्राक्षस्तदाश्रमनिवासिनम् । जनं जनपदान्तेषु स्थीयतामिति चाब्रवीत् ॥ ११
 श्रुत्वा तूशनसां वाक्यं सोऽश्रमावसथो जनः । निष्क्रान्तो विषयात्समात्स्थानं चक्रेऽथ बाह्यतः
 स तथोक्त्वा मुनिजनमरजामिदमब्रवीत् । इहैव वस दुर्मथे आश्रमे सुसमाहिता ॥ १३
 इदं योजनपर्यन्तं सरः सुरुचिरप्रभम् । अरजे विज्वरा भुङ्क्व कालश्चात्र प्रतीक्ष्यताम् ॥ १४
 त्वत्ममीपे च ये सत्त्वा वासमेष्यन्ति तां निशाम् । अवध्याः पांसुवर्षेण ते भविष्यन्ति नित्यदा
 श्रुत्वा नियोगं ब्रह्मर्षेः सारजा भार्गवी तदा । तथेति पितरं प्राह भार्गवं भृशदुःखिता ॥ १६
 इत्युक्त्वा भार्गवो वासमन्यत्र समकारयत् । तच्च राज्यं नरेन्द्रस्य सभृत्यबलवाहनम् ॥ १७
 सप्राहाद्भस्मसाद्भूतं यथोक्तं ब्रह्मवादिना । तस्यासौ दण्डविषयो विन्ध्यशैबलयोर्नृप ॥ १८
 शप्नो ब्रह्मर्षिणा तेन वैधर्म्ये सहिते कृते । ततः प्रभृति काकुत्स्थ दण्डकारण्यमुच्यते । १९
 तपस्विनः स्थिता ह्यत्र जनस्थानमतोऽभवत् । एतत्ते सर्वमाख्यातं यन्मां पृच्छसि राघव ॥२०
 सन्ध्यामुपासितुं वीर समयो ह्यातवर्तते । एते महर्षयः सर्वे पूर्णकुम्भाः समन्ततः ॥ २१
 कृतोदका नरव्याघ्र आदित्यं पर्युपासते । स तैर्ब्राह्मणमभ्यस्तं सहिनैर्ब्रह्मवित्तमैः ॥ २२
 रविरस्तं गतो राम गच्छादकमुपस्पृश ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे दण्डशापो नाम एकाशीतितमः सर्गः

द्व्यशीतितमः सर्गः

रामनिवर्तनम्

ऋषेर्वचनमाज्ञाय रामः सन्ध्यामुपासितुम् । उपाक्रमन् सरः पुण्यमप्सरोगणसेवितम् ॥ १
 तत्रोदकमुपस्पृश्य सन्ध्यामन्वास्य पश्चिमाम् । आश्रमं प्राविशद्रामः कुम्भयोर्नेर्महात्मनः ॥ २
 तस्यागस्त्यां बहुगुणं कन्दमूलं तथौषधिम् । शाल्यादीनि पवित्राणि भोजनार्थमकल्पयत् ॥ ३
 स भुक्तवान्नरश्रेष्ठस्तदन्नममृतोपमम् । प्रीतश्च परितुष्टश्च तां रात्रिं समुपाविशत् ॥ ४
 प्रभाते कलयमुत्थाय कृत्वाह्निकमरिन्दमः । ऋषिं समुपचक्राम गमनाय रघूत्तमः ॥ ५
 अभिवाद्याब्रवीद्रामो महर्षिं कुम्भसंभवम् । आपृच्छे स्वां पुरीं गन्तुं मामनुज्ञातुमर्हसि ॥ ६
 धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि दर्शनेन महात्मनः । द्रष्टुं चैवागमिष्यामि पावनार्थमिहात्मनः ॥ ७
 तथा वदति काकुत्स्थे वाक्यमद्भुतदर्शनम् । उवाच परमप्रीतो धर्मनेत्रस्तपोधनः ॥ ८

अत्यद्भुतमिदं वाक्यं तव राम शुभाक्षरम् । पावनः सर्वभूतानां त्वमेव रघुनन्दन ॥ ९
मुहूर्तमापे राम त्वां ये च पश्यन्ति केचन । पाविताः स्वर्गभूताश्च पूज्यास्ते सर्वदैवतैः १ ॥१०
ये च त्वां घोरचक्षुर्भिः पश्यन्ति प्राणिनो भुवि । हतास्ते यमदण्डेन सद्यो निरयगामिनः ॥
ईदृशस्त्वं रघुश्रेष्ठ पावनः सर्वदेहिनाम् । भुवि त्वां कथयन्तोऽपि सिद्धिमेष्यन्ति राघव ॥१२
गच्छ चारिष्टमव्ययः पन्थानमकुतोभयम् । प्रशाधि राज्यं धर्मेण गतिर्हि जगतो भवान् ॥ १३
एवमुक्तस्तु मुनिना प्राञ्जलिः प्रब्रह्मो नृपः । अभ्यवादयत प्राञ्जस्तमृषिं सत्यशीलिनम् १ ॥ १४
अभिवाद्य मुनिश्रेष्ठं तांश्च सर्वास्तपोधनान् । अध्यारोहत्तदव्ययः पुष्पकं हेमभूषितम् ॥ १५
तं प्रयान्तं मुनिगगा ह्याशीर्वादैः समन्ततः । अपूजयन् महेन्द्राभं सहस्राक्षमिवामराः ॥ १६
खस्थः स ददृशे रामः पुष्पके हेमभूषिते । शशी मेघसर्मापस्थो यथा जलधरागमे ॥ १७
ततोऽर्धादवसे प्राप्ते पूज्यमानस्ततस्ततः । अयोध्यां प्राप्य काकुत्स्थो मध्यकक्ष्यामवारुहत् ॥१८
ततो विसृज्य रुचिरं पुष्पकं कामगामि तत् । विसर्जयित्वा गच्छेति स्वास्ति तेऽस्त्विति च प्रभुः ॥
कक्ष्यान्तरविनिक्षिप्तं द्वाःस्थं रामोऽब्रवीद्वचः । लक्ष्मणं भरतं चैव गत्वा तौ लघुविक्रमौ ॥२०
ममागमनमाख्याय शब्दापयत मा चिरम् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे रामनिवर्तनं नाम द्व्यशीतितमः सर्गः

त्र्यशीतितमः सर्गः

राजसूयाजिर्हीर्षा

तच्छ्रुत्वा भाषितं तस्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः । द्वाःस्थः कुमारवाहूय राघवाय न्यवेदयत् ॥ १
दृष्ट्वा तु राघवः प्राप्तौ प्रियौ भरतलक्ष्मणौ । परिष्वज्य तदा रामो वाक्यमेतदुवाच ह ॥ २
कृतं मया यथातथ्यं द्विजकार्यमनुत्तमम् । धर्मसेतुमतो भूयः कर्तुमिच्छामि राघवौ ॥ ३
अश्रयश्चाव्ययश्चैव धर्मसेतुर्मतो मम । धर्मप्रसाधकं^३ ह्येतत् सर्वपापप्रणाशनम् ॥ ४
युवाभ्यामात्मभूताभ्यां राजसूयमनुत्तमम् । सहितो यष्टुमिच्छामि तत्र धर्मो हि शाश्वतः ॥ ५
इष्ट्वा तु राजसूयेन मित्रः शत्रुनिबर्हणः । सुहृतेन सुयज्ञेन वरुणत्वमुपागमत् ॥ ६
सोमश्च राजसूयेन इष्ट्वा धर्मेण धर्मावित् । प्राप्तश्च सर्वलोकेषु कीर्तिं स्थानं च शाश्वतम् ॥ ७
अस्मिन्नहनि यच्छ्रेयश्चिन्त्यतां तन्मया सह । हितं चायतियुक्तं च प्रयतौ^५ वक्तुमर्हथः ॥ ८
श्रुत्वा तु राघवस्यैतद्वाक्यं वाक्यविशारदः । भरतः प्राञ्जलिर्भूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ९
त्वयि धर्मः परः साधो त्वयि सर्वा वसुंधरा । प्रतिष्ठिता महाबाहो यशश्चामितविक्रम ॥ १०
महीपालाश्च सर्वे त्वां प्रजापतिमिवामराः । निरीक्षन्ते महात्मानं लोकनाथं यथा वयम् ॥ ११

प्रजाश्च पितृवद्राजन् पश्यन्ति त्वां महाबल । पृथिव्या गतिभूतोऽसि प्राणिनामपि राघव ॥ १२
 स त्वमेवंविधं यज्ञमाहर्तासि कथं नृप । पृथिव्यां राजवंशानां विनाशो यत्र दृश्यते ॥ १३
 पृथिव्यां ये च पुरुषा राजन् पौरुषमागताः । सर्वेषां भविता तन्न संक्षयः सर्वकोपजः ॥ १४
 स त्वं पुरुषशादूल गुणैरतुलविक्रम । पृथिवीं नार्हसे हन्तुं वशे हि तव वर्तते ॥ १५
 भरतस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वाऽतमयं तदा । प्रहर्षमतुलं लेभे रामः सत्यपराक्रमः ॥ १६
 उवाच च शुभं वाक्य कैकेयानन्दवर्धनम् । प्रीतोऽस्मि परितुष्टोऽस्मि तवाद्य वचनेऽनघ ॥ १७
 इदं वचनमस्त्रीबं त्वया धर्मसमाहितम् । ठ्याहृतं पुरुषव्याघ्र पृथिव्याः परिपालनम् ॥ १८
 एष्यदस्मदभिप्रायाद्राजसूयात् क्रतूत्तमात् । निवर्तयामि धर्मज्ञ तव सुख्याहृतेन च ॥ १९
 लोकपीडाकरं कर्म न कर्तव्यं विचक्षणैः । बालानां तु शुभं वाक्यं प्राह्यं लक्ष्मणपूर्वज ॥ २०
 तस्माच्छृणोमि ते वाक्यं साधु युक्तं महामते ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया संहितायां
 उत्तरकाण्डे राजसूयाजिहीर्षा नाम त्र्यशीतितमः सर्गः

चतुरशीतितमः सर्गः

वृत्रतपोवर्णनम्

तथोक्तवति रामे तु भरते च महात्मनि । लक्ष्मणोऽथ शुभं वाक्यमुवाच रघुनन्दनम् ॥ १
 अश्वमेधो महायज्ञः पावनः सर्वपाप्मनाम । पावनस्तत्र दुर्घर्षो रोचतां रघुनन्दन ॥ २
 श्रूयते हि पुरा वृत्तं वासवे सुमहात्मनि । ब्रह्महत्यावृतः शक्रो हयमेधेन पावितः ॥ ३
 पुरा किल महाबाहो देवासुरसमागमे । वृत्रो नाम महानामीहैतेयो लोकममतः ॥ ४
 विस्तीर्णो योजनशतमुच्छ्रितस्त्रिगुणं ततः । अनुरागेण लोकांस्त्रीन् स्नेहात् पश्यति सर्वतः ॥ ५
 धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च बुद्ध्या च परिनिष्ठितः । शशास पृथिवीं स्फीतां धर्मेण सुसमाहितः ॥ ६
 तस्मिन् प्रशासति तदा सर्वकामदुघा मही । रसवन्ति प्रसूनानि मूलानि च फलानि च ॥ ७
 अकृष्टपच्या पृथिवी सुसंपन्ना महात्मनः । स राज्यं तादृशं भुङ्क्ते स्फीतमद्भुतदर्शनम् ॥ ८
 तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना तपः कुर्यामनुत्तमम् । तपो हि परमं श्रेयः संमोहमितरत् सुखम् ॥ ९
 स निक्षिप्य सुतं ज्येष्ठं पौरिषु मधुरेश्वरम् । तप उग्रं समातिष्ठत्तापयन् सर्वदेवताः ॥ १०
 तपस्तप्यति वृत्रे तु वासवः परमात्तवत् । विष्णुं समुपसंक्रम्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ११
 तपस्यता महाबाहो लोका वृत्रेण निर्जिताः । बलवान् स हि धर्मात्मा नैनं शक्यामि शासितुम् ॥
 यद्यसौ तप आतिष्ठद्भूय एवासुरेश्वरः । यावलोका धरिष्यन्ति तावदस्य वशानुगाः ॥ १३
 तं वै न परमोदारमुपेक्षसि महाबल । क्षणं हि न भवेद्द्वृत्रः क्रुद्धे त्वयि सुरेश्वर ॥ १४

यदा हि प्रीतिसंयोगं त्वया विष्णो समागतः । तदाप्रभृति लोकानां नाथत्वमुपलब्धवान् ॥
स त्वं प्रसादं देवानां^१ कुरुष्व सुसमाहितः । त्वत्कृतेन हि सर्वं स्यात् प्रशान्तमरुजं जगत् ॥
इमे हि सर्वे विष्णो त्वां निरीक्षन्ते दिवोकसः । वृत्रघातेन महता त्वेषां साह्यं कुरुष्व ह ॥
त्वया हि नित्यशः साह्यं कृतमेषां महात्मनाम् । असह्यामिदमन्येषामगतीनां गतिर्भवान् ॥१८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहाभूमिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे वृत्रतपोवर्णनं नाम चतुरशीतितमः सर्गः

पञ्चाशीतितमः सर्गः

वृत्रवधः

लक्ष्मणस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा शत्रुनिबर्हणः । वृत्रघातमशेषेण कथयेत्याह सुव्रतः ॥ १
राघवेणैवमुक्तस्तु सुमित्रानन्दवर्धनः । भूय एव कथां दिव्यां कथयामास सुव्रतः ॥ २
सहस्राक्षवचः श्रुत्वा सर्वेषां च दिवोकसाम् । विष्णुर्देवानुवाचेदं सर्वानिन्द्रपुरोगमान् ॥ ३
पूर्वं सौहृदबद्धोऽस्मि वृत्रस्य तु महात्मनः । तेन युष्मत्प्रियार्थं हि नाहं हन्मि महासुरम् ॥४
अवश्यं करणीयं च भवतां सुखमुत्तमम् । तस्मादुपायमाख्यास्ये येन वृत्रो निहन्यते^२ ॥ ५
त्रिधाभूतं करिष्यामि ह्यात्मानं सुरसत्तमाः । तेन वृत्रं सहस्राक्षो वधिष्यति न संशयः ॥ ६
एकांशो वासवं यातु द्वितीयो वज्रमेव तु । तृतीयो भूतलं शक्रस्तदा वृत्रं वधिष्यति ॥ ७
तथा भ्रुवति देवशे देवा वाक्यमथान्ब्रुवन् । एवमेतन्न संदेहो यथा वदमि दैत्यहन् ॥ ८
भद्रं तेऽस्तु गमिष्यामो वृत्रासुरवधैषिणः । भजस्व परमोदार वासवं स्वेन तेजसा ॥ ९
ततः सर्वे महात्मानः सहस्राक्षपुरोगमाः । तदरण्यमुपाक्रमन् यत्र वृत्रो महासुरः ॥ १०
तेऽपश्यंस्तेजसा भूतं तप्यन्तमसुरोत्तमम् । पिबन्तमिव लाकांक्षीभिर्दहन्तमिवाम्बरम् ॥ ११
दृष्ट्वैव चासुरश्रेष्ठं देवास्त्रासमुपागमन् । कथमेनं वधिष्यामः कथं न स्यात् पराजयः ॥ १२
तेषां चिन्तयतां तत्र सहस्राक्षः पुरंदरः । वज्रं प्रगृह्य पाणिभ्यां प्राहिणोद्वृत्रमूर्धनि ॥ १३
कालाग्निनेव घोरेण तप्तेनेव महार्चिषा । पतता वृत्रशिरसा जगत् त्रासमुपागमत् ॥ १४
असंभाव्यं वधं तस्य वृत्रस्य विबुधाधिपः । चिन्तयानो जगामाशु लोकस्यान्तं महायशाः ॥
तमिन्द्रं ब्रह्महत्याशु गच्छन्तमनुगच्छति । अपतन्नास्य गात्रेषु तमिन्द्रं दुःखमाविशत् ॥ १६
हतारयः प्रनष्टेन्द्रा देवाः साम्निपुरोगमाः । विष्णुं त्विभुवनेशानं मुहुर्मुहुर्पूजयन् ॥ १७
त्वं गतिः परमेशान पूर्वजो जगतः पिता । राक्षार्थं सर्वभूतानां विष्णुत्वमुपजग्मिवान् ॥ १८
हतश्चायं त्वया वृत्रो ब्रह्महत्या च वासवम् । बाधते सुरशार्दूल मोक्षे तस्या विनिर्दिश ॥१९
तेषां तद्वचनं श्रुत्वा देवानां विष्णुरब्रवीत् । मामेव यजतां शक्रः पावयिष्यामि वज्रिणम् ॥

पुण्येन ह्यमेधेन मामिष्ट्वा पाकशासनः । पुनरेष्यति देवानामिन्द्रत्वमकुतोभयम् ॥ २१
एवं संदिश्य तां वाणीं देवानाममृतोपमाम् । जगाम विष्णुर्देवेशः स्तूयमानस्त्रिविष्टपम् ॥ २२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे वृत्रवधो नाम पञ्चाशीतितमः सर्गः

षडशीतितमः सर्गः

ब्रह्महत्यातरणम्

तदा वृत्रवधं सर्वमखिलेन स लक्ष्मणः । कथयित्वा नरश्रेष्ठः कथाशेषं प्रचक्रमे ॥ १
ततो हते महावीर्ये वृत्रे देवभयकरे । ब्रह्महत्यावृतः शक्रः संज्ञां लेभे न वृत्रज्ञा ॥ २
सोऽन्तमाश्रित्य लोकानां नष्टसंज्ञो विचेतनः । कालं तत्रावमत् कंचिद्वृष्टमान इवोरगः ॥ ३
अथ नष्टे सहस्राक्ष उद्विग्नमभवज्जगत् । भूमिश्च ध्वस्तसंकाशा निःस्नेहा शुष्ककानना ॥ ४
निःस्रोतमश्च ते सर्वे हृदाश्च सरितस्तथा । संक्षोभश्चैव सत्त्वानामनावृष्टिकृतोऽभवत् ॥ ५
क्षीयमाणे तु लोकेऽस्मिन् संभ्रान्तमनसः सुराः । यदुक्तं विष्णुना पूर्वं तं यज्ञं समुपानयन् ॥
ततः सर्वे सुरगणाः सोपाध्यायाः सहर्षिभिः । तं देशं मरुगाजग्मुर्यत्रेन्द्रो भयमोहितः ॥ ७
ते तु दृष्ट्वा सहस्राक्षमावृतं ब्रह्महत्याया । तं पुरस्कृत्य देवेशमभ्येधमुपाक्रमन् ॥ ८
ततोऽश्वमेधः सुमहान् महेन्द्रस्य महात्मनः । ववृधे ब्रह्महत्यायाः पावनार्थं नरेश्वर ॥ ९
ततो यज्ञे समाप्तं तु ब्रह्महत्या महात्मनः । अभिगम्याब्रवीद्वाक्यं क मे स्थानं विधास्यथ ॥
ते तामूचुस्तदा देवास्तुष्टाः प्रीतिसमन्विताः । चतुर्धा विभजात्मानमात्मनैव दुरासदे ॥ ११
देवानां भाषितं श्रुत्वा ब्रह्महत्या महात्मनाम् । मंनिधौ स्थानमन्यत्र वरयामास दुर्वसा ॥ १२
एकेनांशेन वत्स्यामि पूर्णोदासु नदीषु वै । चतुरो वार्षिकान् मामान् दर्पणी कामवारिणी ॥
भूम्यामहं सर्वकालमेकेनांशेन दुर्वसा ॥ वसिष्ठ्यामि न सन्देहः सत्यनैतद्ब्रवीमि वः ॥ १४
योऽयमंशस्तृतीयो मे स्त्रीषु यौवनशालिषु । त्रिरात्रं दर्पपूर्णसु वासध्ये दर्पयातिनी ॥ १५
हन्तारो ब्राह्मणान् ये तु मृषापूर्वमदूषकान् । तांश्चतुर्थेन भागेन संश्रयिष्ये सुरर्षभाः ॥ १६
प्रन्यूचुस्तां ततो देवा यथा वदसि दुर्वसे । तथा भवतु तत् सर्वं साधयस्व यदीप्सितम् ॥ १७
ततः प्रीत्यान्विता देवाः सहस्राक्षं ववन्दिरे । विञ्चरः स च पूतात्मा वासवः समपद्यत ॥ १८
प्रशान्तं च जगन् सर्वं सहस्राक्षे प्रतिष्ठिते । यज्ञं चाद्भुतसंकाशं तदा शक्रोऽभ्यपूजयत् ॥ १९
ईदृशो ह्यश्वमेधस्य प्रभावो रघुनन्दन । यजस्व सुमहाभाग ह्यमेधेन पार्थिव ॥ २०

इति लक्ष्मणवाक्यमुत्तमं नृपतिरतीव मनोहरं महात्मा ।

परितोषमवाप हृष्टचेता निशम्येन्द्रसमानविक्रमौजाः ॥

२१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे ब्रह्महत्यातरणं नाम षडशीतितमः सर्गः

सप्ताशीतितमः सर्गः

इलक्ष्मीत्वप्राप्तिः

- तच्छ्रुत्वा लक्ष्मणेनोक्तं वाक्यं वाक्यविशारदः । प्रत्युवाच महातेजाः प्रहसन् राघवो वचः ॥ १
- एवमेव नरश्रेष्ठ यथा वदसि लक्ष्मण । वृत्रघातमशेषेण वाजिमेधफलं च यत् ॥ २
- श्रूयते हि पुरा सौम्य कर्दमस्य प्रजापतेः । पुत्रो बाह्मीश्वरः श्रीमानिलो नाम महायशः ॥ ३
- स राजा पृथिवीं सर्वां वशे कृत्वा सुधार्मिकः । राज्यं चैव नरव्याघ्र पुत्रवत् पर्यपालयत् । ४
- सुरैश्च परमोदारैर्देतैर्यैश्च महाधनैः । नागराक्षसगन्धर्वैर्यक्षैश्च सुमहात्मभिः ॥ ५
- पूज्यते नित्यशः सौम्य भयार्तै रघुनन्दन । अबिभ्यंश्च त्रयो लोकाः सरोषस्य महात्मनः ॥ ६
- स राजा नादृशो ह्यामीद्धर्मं वीर्यं च निष्ठितः । बुद्ध्या च परमोदारो बाह्मीकेशे महायशः ॥ ७
- स प्रचक्रे महाबाहुर्मृगयां रुचिरे वने । चैत्रे मनोरमे मासि सभृत्यबलवाहनः ॥ ८
- प्रजघ्ने च नृपोऽरण्यं मृगाब्जतसहस्रशः । हत्वैव तृप्तिर्नाभूच्च राज्ञस्तस्य महात्मनः ॥ ९
- नानामृगाणामयुतं वध्यमानं महात्मना । यत्र जातो महासेनस्तं देशमुपचक्रमे ॥ १०
- तस्मिन् प्रदेशे देवेशः शैलराजसुतां हरः । रमयामास दुर्धर्षः सर्वैरनुचरैः सह ॥ ११
- कृत्वा स्त्रीरूपमात्मानमुमेशो गोपतिध्वजः । देव्याः प्रियचिकीर्षुः संस्तस्मिन् पर्वतनिर्झरे ॥ १२
- ये तु तत्र वनोद्देशे सत्त्वाः पुरुषवादिनः । वृक्षाः पुरुषनामानस्तेऽभवंस्त्रीजनास्तदा ॥ १३
- यश्च किञ्चन तत् सर्वं नारीसंज्ञं बभूव ह । एतस्मिन्नन्तरे राजा स इलः कर्दमात्मजः ॥ १४
- निघ्नन् मृगसहस्राणि तं देशमुपचक्रमे । स दृष्ट्वा स्त्रीकृतं सर्वं मव्यालमृगपक्षिकम् ॥ १५
- आत्मानं स्त्रीकृतं चैव सानुगं रघुनन्दन । तस्य दुःखं महश्चासीद्दृष्ट्वात्मानं तथागतम् ॥ १६
- उमापतेश्च तत् कर्म ज्ञात्वा त्रासमुपागमत् । ततो देवं महात्मानं शितिकण्ठं कपर्दिनम् ॥ १७
- जगाम शरणं राजा सभृत्यबलवाहनः । ततः प्रहस्य वरदः सह देव्या महेश्वरः ॥ १८
- प्रजापतिसुतं वाक्यमुवाच वरदः स्वयम् । उत्तिष्ठोत्तिष्ठ राजर्षे कार्दमेय महाबल ॥ १९
- पुरुषत्वमृते सौम्य वरं वरय सुव्रत । ततः स राजा दुःस्वार्तः प्रत्याख्यातो महात्मना ॥ २०
- न च जग्राह स्त्रीभूतो वरमन्यं सुरोत्तमात् । ततः शोकेन महता शैलराजसुतां नृपः ॥ २१
- प्रणिपत्य ह्यमां देवीं सर्वेणैवान्तरात्मना । ईशे वराणां वरदे लोकानामसि भामिनी ॥ २२

अमोघदर्शने देवि भज सौम्येन चक्षुषा । हृद्रतं तस्य राजर्षेर्विज्ञाय हरसंनिधौ ॥ २३
 प्रत्युवाच शुभं वाक्यं देवी रुद्रस्य संमता । अर्धस्य देवो वरदो वरार्धस्य तव ह्यहम् ॥ २४
 तस्मादर्धं गृहाण त्वं स्त्रीपुंसोर्यावदिच्छसि । तदद्भुततरं श्रुत्वा देव्या वरमनुत्तमम् ॥ २५
 संप्रहृष्टमना भूत्वा राजा वाक्यमथाब्रवीत् । यदि देवि प्रसन्ना मे रूपेणाप्रतिमा भुवि ॥ २६
 मासं स्त्रीत्वमुपासित्वा मासं स्यां पुरुषः पुनः । ईप्सितं तस्य विज्ञाय देवी सुरुचिरानना ॥ २७
 प्रत्युवाच शुभं वाक्यमेवमेव भविष्यति । राजन् पुरुषभूतस्त्वं स्त्रीभावं न स्मरिष्यसि ॥ २८
 स्त्रीभूतश्च परं मासं न स्मरिष्यसि पौरुषम् । एवं स राजा पुरुषो मासं भूत्वाथ कार्दमिः ॥ २९
 त्रैलोक्यसुन्दरी नारी मासमेकमिलाभवत् ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे 'इलस्त्रीत्वप्राप्तिर्नाम सप्ताशीतितमः सर्गः'

अष्टाशीतितमः सर्गः

बुधसमागमः

तां कथामिलसंबद्धां रामेण समुदीरिताम् । लक्ष्मणो भरतश्चैव श्रुत्वा परमविस्मितौ ॥ १
 तौ रामं प्राञ्जली भूत्वा तस्य राज्ञो महात्मनः । विस्तरं तस्य भावस्य तदा पप्रच्छतुः पुनः ॥ २
 कथं स राजा स्त्रीभूतो वर्तयामास दुर्गतिः । पुरुषः स यदा भूतः कां वृत्तिं वर्तयत्यसौ ॥ ३
 तयोस्तद्भाषितं श्रुत्वा कौतूहलसमन्वितम् । कथयामास काकुत्स्थस्तस्य राज्ञो यथागतम् ॥ ४
 तमेव प्रथमं मासं स्त्रीभूता लोकसुन्दरी । ताभिः परिवृता स्त्रीभिर्ये च^१ पूर्वं पदानुगाः ॥ ५
 तत् काननं विगाह्याशु विजहे लोकसुन्दरी । द्रुमगुल्मलताकीर्णं पद्भ्यां पद्मदलेक्षणा ॥ ६
 वाहनानि च सर्वाणि सा त्यक्त्वा वै समन्ततः । पर्वताभोगाविवरे तस्मिन् रेमे इला तदा ॥ ७
 अथ तस्मिन् वनोद्देशे पर्वतस्याविदूरतः । सरः सुरुचिरप्रख्यं नानापक्षिगणैर्युतम् ॥ ८
 ददर्श सा त्विला तस्मिन् बुधं सोमसुतं ततः । ज्वलन्तं स्वेन वपुषा^२ पूर्णं सोममिबोदितम् ॥ ९
 तपन्तं च तपस्तीव्रमम्भोमध्ये दुरासदम् । यशस्करं कामकरं^३ तारुण्ये पर्यवस्थितम् ॥ १०
 सा तं जलाशयं सर्वं क्षोभयामास विस्मिता । सहगैः पूर्वपुरुषैः स्त्रीभूतै रघुनन्दन ॥ ११
 बुधस्तु तां समीक्ष्यैव कामबाणवशं गतः । नोपलेभे तदात्मानं संचचाल तदाम्भसि ॥ १२
 इलां निरीक्षमाणस्तु त्रैलोक्याभ्यधिकां शुभाम् । चिन्तां समभ्यतिक्रामत् का न्वियं देवताधिका

न देवीषु न नागीषु नासुरीष्वप्सरःसु च । दृष्टपूर्वा मया काचिद्रूपेणानेन शोभिता ॥ १४
सदृशीयं मम भवेद्यदि नान्यपरिग्रहः । इति बुद्धिं समास्थाय जलात् कूलमुपागमत् ॥ १५
आश्रमं समुपागम्य ततस्ताः प्रमदोत्तमाः । शब्दापयत धर्मात्मा ताश्चैनं च ववन्दिरे ॥ १६
स ताः पप्रच्छ धर्मात्मा कस्यैषा लोकसुन्दरी । किमर्थमागता चैव सर्वमाख्यात मा चिरम् ॥
शुभं तु तस्य तद्वाक्यं मधुरं मधुराक्षरम् । श्रुत्वा स्त्रियश्च ताः सर्वा ऊचुर्मधुरया गिरा ॥१८
अस्माकमेवा सुश्रोणी प्रभुत्वे वर्तते सदा । अपतिः काननान्तेषु सहास्माभिश्चरत्यसौ ॥ १९
तद्वाक्यमव्यक्तपदं तासां स्त्रीणां निशम्य च । विद्यामार्वातिनीं पुण्यामार्वातयत स द्विजः ॥२०
सोऽर्थं विदित्वा सकलं तस्य राज्ञो यथागतम् । सर्वा एव स्त्रियस्ताश्च बभाषे मुनिपुङ्गवः ॥
अत्र किंपुरुषीभूत्वा शैलरोधसि वत्स्यथ । आवासस्तु गिरावन्मिच्छशीघ्रमेव विधीयताम् ॥२२
मूलपत्रफलैः सर्वा वर्तयिष्यथ नित्यदा । स्त्रियः किंपुरुषान्नाम भर्तृन् समुपलप्स्यथ ॥ २३
तां श्रुत्वा सोमपुत्रस्य वाचं किंपुरुषीकृताः । उपासांचक्रिरे शैलं वध्वस्ता बहुलास्तदा ॥ २४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे बुधसमागमो नाम अष्टाशीतितमः सर्गः

एकोनवतितमः सर्गः

पुरूरवोजननम्

श्रुत्वा किंपुरुषोत्पत्तिं लक्ष्मणो भरतस्तदा । आश्चर्यमिति चाब्रूतामुभौ रामं जनेश्वरम् ॥ १
अथ रामः कथामेतां भूय एव महायशाः । कथयामास धर्मात्मा प्रजापतिसुतस्य वै ॥ २
सर्वास्ता विद्रुता दृष्ट्वा किंनरीर्ऋषिसत्तमः । उवाच रूपसंपन्नं तां स्त्रियं प्रहमन्निव ॥ ३
सोमस्याहं सुदयितः सुतः सुरुचिरानने । भजस्व मां वरारोहे भक्त्या स्निग्धेन चक्षुषा ॥ ४
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा शून्ये स्वजनवर्जिता । इला सुरुचिरप्रख्यं प्रत्युवाच महाप्रहम् ॥ ५
अहं कामचरी सौम्य तवास्मि वशवर्तिनी । प्रशाधि मां सोमसुत यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ६
तस्यास्तदद्भुतप्रख्यं श्रुत्वा हषमुपागतः । स वै कामी सह तया रेमे चन्द्रमसः सुतः ॥ ७
बुधस्य माधवो मासस्तामिलां रुचिराननाम् । गतो रमयतोऽत्यर्थं क्षणवत्तस्य कामिनः ॥ ८
अथ मासे तु संपूर्णे पूर्णेन्दुसदृशाननः । प्रजापतिसुतः श्रीमाञ्छयने प्रत्यबुध्यत ॥ ९
सोऽपश्यत् सोमजं तत्र तपन्तं सलिलाशये । ऊर्ध्वबाहुं निरालम्बं तं राजा प्रत्यभापत ॥१०
भगवन् पवेतं दुर्गं प्रविष्टोऽस्मि संहानुगः । न तु पश्यामि तत् सैन्यं क नु ते मामका गताः ॥
तच्छ्रुत्वा तस्य राजर्षेर्नष्टसंज्ञस्य भाषितम् । प्रत्युवाच शुभं वाक्यं सान्त्वयन् परया गिरा ॥
अश्मवर्षेण महता भृत्यास्ते विनिपातिताः । त्वं चाश्रमपदे सुप्तो वातवर्षभयार्दितः ॥ १३

समाश्रसिहि भद्रं ते निर्भयो विगतञ्जरः । फलमूलाशनो वीर निबसेह यथासुखम् ॥ १४
 स राजा तेन वाक्येन प्रत्याश्रस्तो महामनिः । प्रत्युवाच ततो वाक्यं दीनो श्रुत्यक्षयाद्भृशम् ॥
 त्यक्ष्याम्यहं स्वकं राज्यं नाहं श्रुत्यैर्विनाकृतः । वर्तयेयं क्षणं ब्रह्मन् समनुज्ञातुमर्हसि ॥ १६
 सुतो धर्मपरो ब्रह्मञ्ज्येष्ठो मम महायशाः । शशबिन्दुरिति ख्यातः स मे राज्यं प्रपत्स्यते ॥ १७
 न हि शक्ष्याम्यहं हित्वा भृत्यदारान् सुग्वान्वितान् । प्रतिवक्तुं महातेजः किञ्चिदप्यशुभं वचः ॥ १८
 तथा ब्रुवति राजेन्द्रे बुधः परममद्भुतम् । सान्त्वपूर्वमुथोवाच वासस्त इह रोचताम् ॥ १९
 न संतापस्त्वया कार्यः कर्दमेय महाबल । संवत्सरोषितस्येह कारयिष्यामि ते हितम् ॥ २०
 तस्य तद्वचनं श्रुत्वा बुधस्याह्लिष्टकर्मणः । वासाय विदधे बुद्धिं यदुक्तं ब्रह्मवादिना ॥ २१
 मासं स स्त्री तथा भूत्वा रमयत्यनिशं शुभा । मासं पुरुषभावेन धमेबुद्धिं चकार सः ॥ २२
 ततः सा नवमे मासि इला सोमसुतात् सुप्तम् । जनयामास सुश्रोणी पुरुरवसभूर्जितम् ॥ २३
 जातमात्रं तु सुश्रोणी पितृहस्ते न्यवेशयत् । बुधस्य समवर्णाभिमिलापुत्रं महाबलम् ॥ २४
 बुधस्तु पुरुषीभूतं स वै संवत्सरान्तरम् । कथाभी रमयामाम धर्मयुक्ताभिरात्मवान् ॥ २५

इत्यार्षि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे पुरुरवोजननं नाम एकोनवतितमः सर्गः

नवतितमः सर्गः

इलापुरुषत्वप्राप्तिः

तथोक्तवति रामे तु तस्य जन्म तदद्भुतम् । उवाच लक्ष्मणो भूयो भरतश्च महायशाः ॥ १
 इला सा सोमपुत्रस्य सवत्सरमथोषिता । अकरोत् किं नरश्रेष्ठ तत्त्वं शंभितुमर्हसि ॥ २
 तयोस्तद्वाक्यमाधुर्यं निशम्य परिपृच्छताः । रामः पुनरुवाचेमां प्रजापतिमुते कथाम् ॥ ३
 पुरुषत्वं गते शूरे बुधः परमबुद्धिमान् । संवर्तं परमोदारमाजुहाव महायशाः ॥ ४
 च्यवनं भृगुपुत्रं च मुनिं चारिष्टनेमिनम् । प्रमोदनं मोदकरं तथा दुर्वाससं मुनिम् ॥ ५
 एतान् सर्वान् समानीय वाक्यज्ञस्तत्त्वदर्शिनः । उवाच सर्वान् सुहृदो धैर्येण सुममाहितान् ॥
 अयं राजा महाबाहुः कर्दमस्य इलः सुनः । जानीतैनं यथाभूतं श्रेयो ह्यस्य विधीयताम् ॥ ७
 तेषां संवदतामेवं तमाश्रममुपागमन् । कर्दमस्तु महातेजा द्विजैः सह महात्मभिः ॥ ८
 पुलस्त्यश्च क्रतुश्चैव वषट्कारस्तथैव च । ओङ्कारश्च महातेजास्तमाश्रममुपागमत् ॥ ९
 ते सर्वे हृष्टमनसः परस्परसमागमे । हितैषिणो बाह्विपतेः पृथग्वाक्यान्यथाम्रुवन् ॥ १०
 कर्दमस्त्वब्रवीद्वाक्यं सुतार्थं परमं हितम् । द्विजाः शृणुत मद्वाक्यं यच्छ्रेयः पार्थिवस्य हि ॥
 नान्यं पश्यामि भैषज्यमन्तरा वृषभध्वजम् । नाश्वमेघात् परो यज्ञः प्रियश्चैव महात्मनः ॥ १२

तस्माद्यजामहे सर्वे पार्थिवार्थे दुरासदम् । कर्दमेनैवमुक्तास्तु सर्व एव द्विजर्षभाः ॥ १३
 रोचयन्ति स्म तं यज्ञं रुद्रस्याराधनं प्रति । संबर्तस्य तु राजर्षेः शिष्यः परपुरंजयः ॥ १४
 मरुत् इति विख्यातस्तं यज्ञं समुपाहरत् । ततो यज्ञो महानासीद्बुधाश्रमसमीपतः ॥ १५
 रुद्रश्च परमं तोषं जगाम सुमहायशाः । अथ यज्ञे समाप्ते तु प्रीतः परमया मुदा ॥ १६
 उमापतिर्द्विजान् सर्वानुवाच इलसन्निधौ । प्रीतोऽस्मि ह्यमेधेन भक्त्या च द्विजसत्तमाः ॥ १७
 अस्य बाह्मीपतेश्चैव किं करोमि प्रियं शुभम् । तथा वदति देवेशे द्विजास्ते सुसमाहिताः ॥ १८
 प्रसादयन्ति देवेशं यथा स्यात् पुरुषस्त्विवा । ततः प्रीतो महादेवः पुरुषत्वं ददौ पुनः ॥ १९
 इलायै स महातेजा दत्त्वा चान्तरधीयत । निर्वृत्ते ह्यमेधे तु गतश्चादर्शनं हरः ॥ २०
 यथागतं द्विजाः सर्वे ह्यगच्छन् दीर्घदर्शिनः । राजा तु बाह्मिमुत्सृज्य मध्यदेशे ह्यनुत्तमम् ॥
 निवेशयामास पुरं प्रतिष्ठानं यशस्करम् । शशबिन्दुभ्तु राजर्षिर्बाह्मिं परपुरंजयः ॥ २२
 प्रतिष्ठाने इलो राजा प्रजापतिसुतो बली । स काले प्राप्तवाँल्लोकमिलो ब्राह्ममनुत्तमम् । २३
 ऐलः पुरुरवा राजा प्रतिष्ठानमवाप्तवान् । ईदृशो ह्यश्रमेधस्य प्रभावः पुरुषर्षभौ ॥ २४
 स्त्रीभूतः पौरुषं लेभे यज्ञान्यदपि दुर्लभम् ॥

इत्यापं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहसिक्वायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे इलापुरुषत्वप्राप्तिर्नाम नवतितमः सर्गः

एकनवतितमः सर्गः

यज्ञसंविधानम्

एतदाख्याय काकुत्स्थो भ्रातृभ्याममितप्रभः । लक्ष्मणं पुनरेवाह धर्मयुक्तमिदं वचः ॥ १
 वसिष्ठं वामदेवं च जाबालिमथ काश्यपम् । द्विजांश्च सर्वप्रवरानश्रमेधपुरस्कृतान् ॥ २
 एतान् सर्वान् समानीय मन्त्रयित्वा च लक्ष्मण । हयं लक्षणसंपन्नं विभोक्ष्यामि समाधिना ॥ ३
 तद्वाक्यं राघवंणोक्तं श्रुत्वा त्वरितविक्रमः । द्विजान् सर्वान् समाहूय दर्शयामास राघवम् ॥ ४
 ते दृष्ट्वा देवसंकाशं कृतपादाभिवन्दनम् । राघवं सुदुराधर्षमाशीर्भिः समपूजयन् ॥ ५
 प्राञ्जलिः स तदा भूत्वा राघवो द्विजसत्तमान् । आचक्षेऽश्रमेधस्य ह्यभिप्रायं महायशाः ॥ ६
 ते तु रामस्य तच्छ्रुत्वा नमस्कृत्वा वृषध्वजम् । अश्रमेधं द्विजाः सर्वे पूजयन्ति स्म सर्वशः ॥ ७
 स तेषां द्विजमुख्यानां वाक्यमद्भुतदर्शनम् । अश्रमेधाश्रितं श्रुत्वा भृशं प्रीतोऽभवत्तदा ॥ ८
 विज्ञाय कर्म तत्तेषां रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । प्रेषयस्व ईतं दूतान् सुप्रीवाय महात्मने ॥ ९
 यथा महद्भिर्हरिभिर्बहुभिश्च वनौकसाम् । सार्धमागच्छ भद्रं ते ह्यनुभोक्तुं महोत्सवम् ॥ १०

विभीषणश्च रक्षोभिः कामगैर्बहुभिर्वृतः । अश्वमेधं महायज्ञमायात्वतुलविक्रमः ॥	११
राजानश्च महाभागा ये मे प्रियचिकीर्षवः । सानुगाः क्षिप्रमायान्तु यज्ञं द्रष्टुमनुत्तमम् ॥	१२
देशान्तरगता ये च द्विजा धर्मसमाहिताः । आमन्त्रयस्व तान् सर्वानश्वमेधाय लक्ष्मण ॥	१३
ऋषयश्च महाबाहो आहूयन्तां तपोधनाः । देशान्तरगताः सर्वे सदाराश्च द्विजातयः ॥	१४
तथैव तालावचरास्तथैव नटनर्तकाः । यज्ञवाटश्च सुमहान् गोमत्या नैमिशे वने ॥	१५
आज्ञाप्यतां महाबाहो तद्वि पुण्यमनुत्तमम् । शान्तयश्च महाबाहो प्रवर्त्यन्तां समन्ततः ॥	१६
शतशश्चापि धर्मज्ञाः क्रतुमुख्यमनुत्तमम् । अनुभूय महायज्ञं नैमिशे रघुनन्दन ॥	१७
तुष्टः पुष्टश्च सर्वोऽसौ मानितश्च यथाविधि । प्रीतिं यास्यति धर्मज्ञ शीघ्रमामन्त्र्यतां जनः ॥	१८
शतं वाहसहस्राणां तण्डुलानां वपुष्मताम् । अयुतं तिलमुद्गानां प्रयात्वग्रे महाबल ॥	१९
चणकानां कुलिस्थानां माषाणां लवणस्य च । अतोऽनुरूपं स्नेहं च गन्धं संक्षिप्तमेव च ॥	२०
सुवर्णकोट्यो बहुला हिरण्यस्य शतोत्तराः । अप्रतो भरतः कृत्वा गच्छत्वग्रे समाधिना ॥	२१
अन्तरा पण्यवीथ्यश्च सर्वे च नटनर्तकाः । सूदा नार्यश्च बहवो नित्यं यौवनशालिनः ॥	२२
भरतेन तु सार्धं ते यान्तु सैन्यानि चाग्रनः । नैगमा बलवृद्धाश्च द्विजाश्च सुसमाहिताः ॥	२३
कर्मान्तिकान् वर्धक्किनः कोशाध्यक्षाश्च नैगमान् । मम मातृस्तथा सर्वाः कुमारान्तःपुराणि च ॥	२४
काञ्चनीं मम पत्नीं च दीक्षायां ज्ञार्थं कर्मणि । अप्रतो भरतः कृत्वा गच्छत्वग्रे महायशाः ॥	२५
उपकार्या महार्हाश्च पार्थिवानां महौजसाम् । सानुगानां नरश्रेष्ठो न्यादिदेश महाबलः ॥	२६
अन्नपानानि वस्त्राणि अनुगानां महात्मनाम् । भरतः स तदा यातः शत्रुघ्नसहितस्तदा ॥	२७
वानराश्च महात्मानः सुप्रीवसहितास्तदा । विप्राणां प्रवराः सर्वे चक्रुश्च परिवेषणम् ॥	२८
विभीषणश्च रक्षोभिः स्त्रीभिश्च बहुभिर्वृतः । ऋषीणामुग्रतपसां पूजां चक्रे महात्मनाम् ॥	२९

इत्यापै श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे यज्ञसंविधानं नाम एकनवतितमः सर्गः

द्विनवतितमः सर्गः

हयचर्या

तत् सर्वमखिलेनाशु संस्थाप्य भरताग्रजः । हयं लक्षणसंपन्नं कृष्णसारं मुमोच ह ॥	१
ऋत्विग्भिर्लक्ष्मणं सार्धमश्वतन्त्रे नियोज्य च । ततोऽभ्यगच्छत् काकुत्स्थः सह सैन्येन नैमिशम् ॥	२
यज्ञवाटं महाबाहुर्दृष्ट्वा परममद्भुतम् । प्रहर्षमतुलं लेभे श्रीमानिति र्वचोऽब्रवीत् ॥	३
नैमिशे वसतस्तस्य सर्व एव नराधिपाः । आनिन्युरुपहारांश्च तान् रामः प्रस्यपूजयत् ॥	४

१. यज्ञभूमिनिरीक्षकाः ति.

२. दीक्षायां यज्ञकर्मणि क.

१. २७, २८, २९-तमानि पशानि च. न सन्ति ।

४. च सो ति.

उपकार्या महार्हाश्च पार्थिवानां महात्मनाम् । सानुगानां नरश्रेष्ठो व्यादिदेश महामतिः ^१ ॥	५
अन्नपानानि वस्त्राणि सानुगानां महात्मनाम् । भरतः संददावाशु शत्रुघ्नसहितैस्तदा ॥	६
वानराश्च महात्मानः सुग्रीवसहितास्तदा । विप्राणां प्रणताः सर्वे चक्रिरे परिवेषणम् ॥	७
विभीषणश्च रक्षोभिर्बहुभिः स्रग्विभिर्वृतः । ऋषीणामुग्रतपसां पूजां चक्रे महात्मनाम् ॥	८
एवं सुविहितो यज्ञो ह्यमेधोऽभ्यवर्तत । लक्ष्मणेनाभिगुप्ता च ह्यचर्या प्रवर्तत ॥	९
ईदृशं राजसिंहस्य यज्ञप्रवरमुत्तमम् । नान्यः शब्दोऽभवत्तत्र ह्यमेधे महात्मनः ॥	१०
छन्दतो देहि देहीति यावत्तुष्यन्ति याचकाः । तावत् सर्वाणि दत्तानि क्रतुमध्ये महात्मनः ॥	११
विविधानि च गौडानि खाण्डवानि तथैव च । न निस्सृतं भवत्योष्ठाद्गचनं यावदर्थिनाम् ॥	१२
तावद्दानररक्षोभिर्दत्तमेवाभ्यदृश्यत । न कश्चिन्मलिनस्तत्र दीनो वाप्यथ कर्षितः ॥	१३
तस्मिन् यज्ञवरे राज्ञो दृष्टपुष्टजनावृते । ये च तत्र महात्मानो मुनयश्चिरजीविनः ॥	१४
नास्मरंस्तादृशं यज्ञं नाप्यासीत् स कदाचन । यः कृत्यवान् सुवर्णेन सुवर्णं लभते स्म सः ॥	१५
वित्तार्थी लभते वित्तं रत्नार्थी रत्नमेव च । रजतानां सुवर्णानामश्मनामथ वाससाम् ॥	१६
अनिशं दीयमानानां राशिः समुपदृश्यते । न शक्रस्य धनेशस्य यमस्य वरुणस्य वा ॥	१७
ईदृशो दृष्टपूर्वो न एवमूजुस्तपोधनाः । सर्वत्र वानरास्तस्थुः सर्वत्रैव च राक्षसाः ॥	१८
वासोधनान्नमर्थिभ्यः पूर्णहस्ता ददुर्भृशम् । ईदृशो राजसिंहस्य यज्ञः सर्वगुणान्वितः ॥	१९
संवत्सरमथो साग्रं वर्तते न च हीयते ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे ह्यचर्या नाम द्विनवतितमः सर्गः

त्रिनवतितमः सर्गः

वाल्मीकिसंदेशः

वर्तमाने तथाभूते यज्ञे च परमाद्भुते । सशिष्य आजगामाशु वाल्मीकिर्मुनिपुङ्गवः ॥	१
स दृष्ट्वा दिव्यसंकाशं यज्ञमद्भुतदर्शनम् । एकान्ते ऋषिवाटानां चकार उटजाञ्जुभान् ॥	२
शकटांश्च बहून् पूर्णान् फलमूलैश्च शोभनान् । वाल्मीकिवाटे रुचिरे स्थापयन्नविदूरतः ॥	३
आसीत् सुपूजितो राज्ञा मुनिभिश्च महात्मभिः । वाल्मीकिः सुमहातेजा न्यवसत् परमात्मवान् ॥	४
स शिष्यावब्रवीद्दृष्टो युवां गत्वा समाहितौ । कृत्स्नं रामायणं काव्यं गाथया परया मुदा ॥	५
ऋषिवाटेषु पुण्येषु ब्राह्मणावसथेषु च । रथ्यासु राजमार्गेषु पार्थिवानां गृहेषु च ॥	६
रामस्य भवनद्वारि यत्र कर्म प्रवर्तते । ऋत्विजामग्रतश्चैव तत्र गेयं विशेषतः ॥	७
इमानि च फलान्यत्र स्वादूनि विविधानि च । जातानि पर्वताग्रेषु चास्वाद्यास्वाद्य गायताम् ॥	८

१. इदं अहमे पश्यति.

२. सहस्रब्रह्मो नियुक्तो राजपूजने ति.

३. पूजां चक्रे महात्मनाम् ति.

४. इदं पद्यं ति. नोपलभ्यते

न यास्यथः श्रमं वत्सौ भक्षयित्वा फलानि वै । मूलानि च सुमृष्टानि न रागात्^१ परिहास्यर्थः ॥
 यदि शब्दापयेद्रामः श्रवणाय महीपतिः । ऋषीणामुपविष्टानां ततो गेयं प्रवर्तताम् ॥ १०
 दिवसे विंशतिः सर्गा गेया मधुरया गिरा । प्रमाणैर्बहुभिस्तत्र यथोद्दिष्टा मया पुरा ॥ ११
 लोभश्चापि न कर्तव्यः स्वल्पोऽपि धनकाङ्क्षया । किं धनेनाश्रमस्थानां फलमूलोपजीविनाम् ॥
 यदि पृच्छेत् स काकुत्स्थो युवां कस्येति दारकौ । आवां वाल्मीकिशिष्यौ स्वो ब्रूतमेवं नराधिपम् ॥
 इमास्तन्त्रीः सुमधुराः स्थानं वा पूर्वदर्शनम् । मूर्च्छयित्वा सुमधुरं गायेथां विगतज्वरौ ॥ १४
 आदिप्रभृति गेयं स्यान्न चावज्ञाय पार्थिवम् । पिता हि सर्वभूतानां राजा भवति धर्मतः ॥ १५
 तद्युवां हृष्टमनसौ श्वः प्रभाते समास्थितौ । गायेथां मधुरं गेयं तन्त्रीलयसमन्वितम् ॥ १६
 इति संदिश्य बहुशो मुनिः प्राचेतसस्तदा । वाल्मीकिः परमोदारस्त्ष्णीमासीन्महायशाः ॥ १७
 संदिष्टौ मुनिना तेन तानुभौ मैथिलीसुतौ । तथैव करवावेति निर्जग्मतुररिंदमौ ॥ १८
 तामदूमुतां तौ हृदये कुमारौ निवेश्य वाणीमृषिभाषितां तदा ।
 समुत्सुकौ तौ सममूषतुर्निशां यथाश्विनौ भार्गवनीतिसंहिताम् ॥ १९

इत्यार्षेः श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिपहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे वाल्मीकिसंदेशो नाम त्रिनवतितमः सर्गः

चतुर्नवतितमः सर्गः

रामायणगानम्

तौ रजन्यां प्रभातायां स्नातौ हुतहुताशनौ । यथोक्तमृषिणा पूर्वं सर्वं तत्रोपगायताम् ॥ १
 तां स शुश्राव काकुत्स्थः पूर्वाचार्यविनिर्मिताम् । अपूर्वां पाठ्यजातिं च गेयेन समलङ्कृताम् ॥
 प्रमाणैर्बहुभिर्युक्तां तन्त्रीलयसमन्विताम् । बालाभ्यां राघवः श्रुत्वा कौतूहलपरोऽभवत् ॥ ३
 अथ कर्मान्तरे राजा समाहूय महामुनीन् । पार्थिवांश्च नरव्याघ्रः पण्डितान्नैगमांस्तथा ॥ ४
 पौराणिकाञ्छब्दविदो ये च वृद्धा द्विजातयः । स्वराणां लक्षणज्ञांश्च उत्सुकान् द्विजसत्तमान् ॥
 लक्षणज्ञांश्च गान्धर्वान्नैगमांश्च विशेषतः । पादाक्षरसमासज्ञांश्छन्दस्सु परिनिष्ठितान् ॥ ६
 कलामात्राविभागज्ञाञ्ज्यैतिषे च परं गतान् । क्रियाकल्पविदश्चैव तथा काव्यविदो जैनान् ॥ ७
 भाषाज्ञानिङ्गितज्ञांश्च नैगमांश्चाप्यशेषतः । हेतूपचारकुशलान् वचने चापि हैतुकान् ॥ ८
 छन्दोविदः पुराणज्ञान् वैदिकान् द्विजसत्तमान् । चित्रज्ञान् वृत्तसूत्रज्ञान् गीतनृत्यविशारदान् ॥
 शास्त्रज्ञान्नीतिनिपुणान् वेदान्तार्थप्रबोधकान् । एतान् सर्वान् समानीय गातारौ समवेशयत् ॥ १०

१. कण्ठमाधुर्यात्

२. नगराद्वाहिरास्थयः च.

३. मुनिः ति.

४. कार्यविशारदान् ति.

५. इदमर्थं ति. न विषयते.

ती रजन्यां प्रभातायां स्नातौ हनृताशनौ । यथोक्तमृषणा पुत्र सवे तत्राभ्यनताम

दृष्ट्वा मुनिगणाः सर्वे पार्थिवाश्च महौजसः । पिबन्त इव चक्षुर्म्यां राजानं गायकौ च तौ ॥	११
ऊचुः परस्परं चेदं सर्व एव समन्ततः । उभौ रामस्य सदृशौ बिम्बाद्विम्बमिवोत्थितौ ॥	१२
जटिलौ यदि न स्यातां न वल्कलधरौ यदि । विशेषं नाधिगच्छामो गायतो राघवस्य च ॥	१३
तेषां संवदतामेवं श्रोतॄणां हर्षवर्धनम् । गेयं प्रचक्रतुस्तत्र तावुभौ मुनिदारकौ ॥	१४
ततः प्रवृत्तं मधुरं गान्धर्वमतिमानुषम् । न च तृप्तिं ययुः सर्वे श्रोतारो गानसंपदा ॥	१५
प्रवृत्तमादितः पूर्वसर्गं नारददर्शितम् । ततः प्रभृति सर्गांश्च यावद्विंशत्युत्तमम् ॥	१६
ततोऽपराहसमये राघवः समभाषत । श्रुत्वा विंशतिसर्गांस्तान् भ्रातरं भ्रातृवत्सलः ॥	१७
अष्टादशसहस्राणि सुवर्णस्य महात्मनोः । प्रयच्छ शीघ्रं काकुत्स्थ यदन्यदभिकाङ्क्षितम् ॥	१८
ददौ शीघ्रं स काकुत्स्थो बालयोर्वै पृथक्पृथक् । दीयमानं सुवर्णं तु नागृह्णीतां कुशील्वौ ॥	१९
ऊचतुश्च महात्मनौ किमनेनेति विस्मितौ । वन्येन फलमूलेन निरतौ वनवासिनौ ॥	२०
सुवर्णेन हिरण्येन किं करिष्यावहे वने । तथा तयोः प्रब्रुवतोः कुतूहलसमन्विताः ॥	२१
श्रोतारश्चैव रामश्च सर्व एव सुविस्मिताः । तस्य चैवागमं रामः काव्यस्य श्रोतुमुत्सुकः ॥	२२
पप्रच्छ तौ महतेजास्तावुभौ मुनिदारकौ । किंप्रमाणमिदं काव्यं का प्रतिष्ठा महात्मनः ॥	२३
कर्ता काव्यस्य महतः क्व चासौ मुनिपुङ्गवः । पृच्छन्तं राघवं वाक्यमूचतुर्मुनिदारकौ ॥	२४
वाल्मीकिर्भगवान् कर्ता संप्राप्तो यज्ञसंविधाम् । येनेदं चरितं तुभ्यमशेषं संप्रदर्शितम् ॥	२५
संनिबद्धं हि श्लोकानां चतुर्विंशत्सहस्रकम् । उपाख्यानशतं चैव भार्गवेण तपस्विना ॥	२६
आदिप्रभृति वै राजन् पञ्च सर्गशतानि च । काण्डानि षट् कृतानीह सोत्तराणि महात्मना ॥	२७
कृतानि गुरुणास्माकमृषिणा चरितं तव । प्रतिष्ठा जीवितं यावत्तावत् सर्वस्य वर्तते ॥	२८
यदि बुद्धिः कृता राजञ्श्रवणाय महारथ । कर्मान्तरे क्षणीभूतस्तच्छृणुष्व सहाजुजः ॥	२९
बाढमित्यब्रवीद्रामस्तौ चानुज्ञाप्य राघवम् । प्रहृष्टौ जगमतुः स्थानं यत्रास्ते मुनिपुङ्गवः ॥	३०
रामोऽपि मुनिभिः सार्धं पार्थिवैश्च महात्मभिः । श्रुत्वा तद्गीतिमाधुर्यं कर्मशालामुपागमत् ॥	३१

शुश्राव तत्ताललयोपपन्नं सर्गान्वितं सुस्वरशब्दयुक्तम् ।

तन्त्रीलयव्यञ्जनयोगयुक्तं कुशील्वाम्यां परिगीयमानम् ॥

३२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे रामायणगानं नाम चतुर्नवतितमः सर्गः

पञ्चनवतितमः सर्गः

वाल्मीकिदूतप्रेषणम्

रामो बहून्यहान्येवं तद्गीतं परमं शुभम् । शुश्राव मुनिभिः सार्धं पार्थिवैः सह वानरैः ॥	१
तस्मिन् गीते तु विज्ञाय सीतापुत्रौ कुशीलवौ । तस्याः परिषदो मध्ये रामो वचनमब्रवीत् ॥	२
दूताञ्छुद्धसमाचारानाहूयात्ममनीषया । मद्ब्रुवो ब्रूत गच्छध्वमितो भगवतोऽन्तिकम् ॥	३
यदि शुद्धसमाचारा यदि वा वीतकल्मषा । करोत्विहात्मनः शुद्धिमनुमान्य महामुनिम् ॥	४
छन्दं मुनेश्च विज्ञाय सीतायाश्च मनोगतम् । प्रत्ययं दातुकामायास्ततः शंसत मे लघु ॥	५
श्वः प्रभाते तु शपथं मैथिली जनकात्मजा । करोतु परिषन्मध्ये शोधनार्थं ममैव च ॥	६
श्रुत्वा तु राघवस्यैतद्वचः परममद्भुतम् । दूताः संप्रययुर्वाटं यत्रास्ते मुनिपुङ्गवः ॥	७
ते प्रणम्य महात्मानं ज्वलन्तममितप्रभम् । ऊचुस्ते रामवाक्यानि मृदुनि मधुराणि च ॥	८
तेषां तद्व्याहृतं श्रुत्वा रामस्य च मनोगतम् । विज्ञाय सुमहातेजा मुनिर्वाक्यमथाब्रवीत् ॥	९
एवं भवतु भद्रं वो यथा वदति राघवः । तथा करिष्यते सीता दैवतं हि पतिः स्त्रियाः ॥	१०
तथोक्ता मुनिना सर्वे रामदूता महौजसैः । प्रत्येत्य राघवं क्षिप्रं मुनिवाक्यं बभाषिरे ॥	११
ततः प्रहृष्टः काकुत्स्थः श्रुत्वा वाक्यं महात्मनः । ऋषीस्तत्र समेतांश्च राज्ञश्चैवाभ्यभाषत ॥	१२
भगवन्तः सशिष्या वै सानुगाश्च नराधिपाः । पश्यन्तु सीताशपथं यश्चैवान्योऽपि काङ्क्षते ॥	१३
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । सर्वेषामृषिमुख्यानां साधुवादो महानभूत् ॥	१४
राजानश्च महात्मानं प्रशंसन्ति स्म राघवम् । उपपन्नं नरश्रेष्ठ त्वय्येव भुवि नान्यतः ॥	१५
एवं विनिश्चयं कृत्वा शोभूत इति राघवः । विसर्जयामास तदा सर्वास्ताञ्छत्रुमूदनः ॥	१६
इति संप्रविचार्य राजसिंहः शोभूते शपथस्य निश्चयं वै ।	
विससर्जे मुनीन्त्रुपांश्च सर्वान् स महात्मा महतो महानुभावः ॥	१७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे वाल्मीकिदूतप्रेषणं नाम पञ्चनवतितमः सर्गः

षण्णवतितमः सर्गः

वाल्मीकिप्रत्ययदानम्

तस्यां रजन्यां व्युष्टायां यज्ञवाटगतो नृपः । ऋषीन् सर्वान् महातेजाः शब्दापयति राघवः ॥	१
वसिष्ठो वामदेवश्च जाबालिरथ काश्यपः । विश्वामित्रो दीर्घतपा दुर्वासाश्च महातपाः ॥	२
पुलस्त्योऽपि तथा शक्तिर्भागवश्चैव वामनः । मार्कण्डेयश्च दीर्घायुर्मौद्गल्यश्च महायशाः ॥	३
गर्गश्च च्यवनश्चैव शतानन्दश्च धर्मवित् । भरद्वाजश्च तेजस्वी ह्यग्निपुत्रश्च सुप्रभः ॥	४

नारदः पर्वतश्चैव गौतमश्च महायशाः । कात्यायनः सुयज्ञश्च ह्यगस्त्यस्तपसां निधिः ॥	५
एते चान्ये च बहवो मुनयः संशितव्रताः । कौतूहलसमाविष्टाः सर्वे एव समागताः ॥	६
राक्षसाश्च महावीर्या वानराश्च महाबलाः । सर्वे एव समाजग्मुर्महात्मानः कुतूहलात् ॥	७
क्षत्रिया ये च शूद्राश्च वैश्याश्चैव सहस्रशः । नानादेशगताश्चैव ब्राह्मणाः संशितव्रताः ॥	८
ज्ञाननिष्ठाः कर्मनिष्ठा योगनिष्ठास्तथापरे ^१ । सीताशपथवीक्षार्थं सर्वे एव समागताः ॥	९
तदा समागतं सर्वमश्मभूतमिवाचलम् । श्रुत्वा मुनिवरस्तूर्णं ससीतः समुपागमत् ॥	१०
तमृषिं पृष्ठतः सीता त्वन्वगच्छद्वाङ्मुखी । कृताञ्जलिर्बाष्पगला कृत्वा रामं मनोगतम् ॥	११
दृष्ट्वा श्रुतिमित्रायान्तीं ब्रह्माणमनुगामिनीम् । वाल्मीकिः पृष्ठतः सीतां साधुवादो महानभूत् ॥	१२
ततो हलहलाशब्दः सर्वंपामेवमाषभौ । दुःखजन्मविशालेन शोकेनाकुलितात्मनाम् ॥	१३
साधु रामेति केचित्तु साधु सीतेति चापरे । उभावेव च तत्रान्ये प्रेक्षकाः संप्रचुक्रुशुः ॥	१४
ततो मध्ये जनौघस्य प्रविश्य मुनिपुङ्गवः । सीतासहायो वाल्मीकिरिति होवाच राघवम् ॥	१५
इयं दाशरथे सीता मुन्नता धर्मचारिणी । अपवादात् परित्यक्ता ममाश्रमसमीपतः ॥	१६
लोकापवादभीतस्य तव राम महाव्रत । प्रत्ययं दास्यते सीता तमनुज्ञानुमर्हसि ॥	१७
इमौ तु जानकीपुत्रानुभौ च यमजातकौ । सुतौ तवैव दुर्धरौ सत्यमेतद्रूवीमि ते ॥	१८
प्रचेतसोऽहं दशमः पुत्रो राघवनन्दन । न स्मराम्यनृतं वाक्यमिमौ तु तव पुत्रकौ ॥	१९
बहुवर्षसहस्राणि तपश्चर्या मया कृता । नोपाशनीयां फलं तस्या दुष्टेभ्यं यदि मैथिली ॥	२०
मनसा कर्मणा वाचा भूतपूर्वं न किल्बिषम् । तस्याहं फलमश्रामि ^२ अपापा यदि मैथिली ॥	२१
अहं पञ्चसु भूतेषु मनष्पष्टेषु राघव । विचिन्त्य सीता शुद्धेति जग्राह वननिर्झरे ॥	२२
इयं शुद्धसमाचारा अपापा र्पातदेवता । लोकापवादभीतस्य प्रत्ययं तव दास्यति ॥	२३
तस्मादियं नरवरात्मज शुद्धभावा दिव्येन दृष्टिविषयेण तदा प्रविष्टा ।	
लोकापवादकलुषीकृतचेतसा या त्यक्त्वा त्वया प्रियतमा विदितापि शुद्धा ॥	२४
इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम् उत्तरकाण्डे वान्मीकिप्रत्ययदानं नाम षण्णवतितमः सर्गः	

सप्तनवतितमः सर्गः

सीतारसातलप्रवेशः

वाल्मीकिनैवमुक्तरतु राघवः प्रत्यभाषत । प्राञ्जलिर्जगतो मध्ये दृष्ट्वा तां वरवर्णिनीम् ॥	१
एवमेतन्महाभाग यथा वदसि धर्मवित् । प्रत्ययस्तु मम ब्रह्मंस्तव वाक्यैरकल्मषैः ॥	२
प्रत्ययस्तु पुरा वृत्तो वैदेह्याः सुरसंनिधौ । शपथस्तु कृतस्तत्र तेन वैश्व प्रवेशिता ॥	३

१. इदमर्थं ति. नारिन

२. इदमर्थं ति. न इत्यन्ते.

३. तदनु. प्र.

४. तस्याः फलमुपाशनीयाम् च.

लोकापवादो बलवान् येन त्यक्त्वा हि मैथिली । सेयं लोकभयाद्ब्रह्मप्रापेत्यभिजानता ॥	४
परित्यक्त्वा मया सीता तद्भवान् क्षन्तुमर्हति । जानामि चेमौ पुत्रौ मे यमजातौ कुशीलवौ ॥	५
शुद्धायां जगतो मध्ये मैथिल्यां प्रीतिरस्तु मे । अभिप्रायं तु विज्ञाय रामस्य सुरसत्तमाः	६
सीतायाः शपथे तरिमन् महेन्द्राद्या महौजसः । पितामहं पुरस्कृत्य सर्वे एव समागताः ॥	७
आदित्या वसवो रुद्रा ह्यश्विनौ समरुद्रणाः । गन्धर्वाप्सरसश्चैव सर्वे एव समागताः ॥	८
साध्याश्च विश्वे ^१ देवाश्च सर्वे च परमर्षयः । नागाः सुपर्णाः सिद्धाश्च ते सर्वे हृष्टमानसाः ॥	९
सीताशपथसंभ्रान्ताः सर्वे एव समागताः । दृष्ट्वा देवानृषींश्चैव राघवः पुनरब्रवीत् ॥	१०
प्रत्ययो मे सुरश्रेष्ठा ऋषिवाक्यैरकल्मषैः । शुद्धायां जगतो मध्ये वैदेह्यां प्रीतिरस्तु मे ॥	११
ततो वायुः शुभः पुण्यो दिव्यगन्धो मनोरमः । तज्जनौघं सुरश्रेष्ठो हृदयामास सर्वतः ॥	१२
तदद्भुतमिवाचिन्त्यं निरैक्षन्त समागताः । मानवाः सर्वराष्ट्रेभ्यः पूर्वं कृतयुगे यथा ॥	१३
सर्वान् समागतान् दृष्ट्वा सीता काषायवासिनी । अब्रवीन् प्राञ्जलिर्वाक्यमधोदृष्टिरवाङ्मुखी ॥१४	
यथाहं राघवादन्यं मनसापि न चिन्तये । तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥	१५
मनसा कर्मणा वाचा यथा रामं समर्चये । तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥	१६
यथैतन् सत्यमुक्तं मे वेद्मि रामान् परं न च । तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥	१७
तथा शपन्त्यां वैदेह्यां प्रादुरासीत्तदद्भुतम् । भूतलादुत्थितं दिव्यं सिंहासनमनुत्तमम् ॥	१८
ध्रियमाणं शिरोभिस्तु नागैरमितविक्रमैः । दिव्यं दिव्येन वपुषा दिव्यरत्नविभूषितैः ॥	१९
तरिमस्तु धरणी देवी बाहुभ्यां गुह्य मैथिलीम् । स्वागतेनाभिनन्द्यैनामासने चोपवेशयन् ॥	२०
नामासनगतां दृष्ट्वा प्रविशन्तीं रमातलम् । पुष्पवृष्टिग्विच्छिन्ना दिव्या सीतामवाकिरन् ॥	२१
साधुकारश्च सुमहान् देवानां सहस्रोत्थितः । साधु साध्विति वै सीते यस्यास्ते शीलमीदृशम् ॥	२२
एवं बहुविधा वाचो हन्तरिक्षगताः सुराः । व्याजहुर्हृष्टमनसो दृष्ट्वा सीताप्रवेशनम् ॥	२३
यज्ञवाटगताश्चापि मुनयः सर्वे एव ते । राजानश्च नरव्याघ्रा विश्वयान्नोपरेमिरे ॥	२४
अन्तरिक्षे च भूमौ च सर्वे स्थावरजङ्गमाः । दानवाश्च महाकायाः पाताले पन्नगाधिपाः ॥	२५
केचिद्विनेदुः संहृष्टाः केचिद्विद्यानपरायणाः । केचिद्रामं निरीक्षन्ते केचिन् सीतामचेतनाः ॥	२६
सीताप्रवेशनं दृष्ट्वा तेषामासीन् समागमः । तन्मुहूर्तमिवात्यर्थं समं संमोहितं जगत् ॥	२७

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहासिंहाकाया संहितायाम्
उत्तरकाण्डे सीतारसातलप्रवेशो नाम सप्तनवतितमः सर्गः

१. सर्वे एव समागताः ति.

३. देवाः सर्वे ते ति.

२. विश्वे देवाः ति.

अष्टनवतितमः सर्गः

रामकोपोपशमः

रसातलं प्रविष्टायां वैदेह्यां सर्ववानराः । चुक्रुशुः साधु साध्वीति मुनयो रामसंनिधौ ॥	१
दण्डकाष्ठमवष्टभ्य बाष्पव्याकुलितेक्षणः । अवाक्शिरा दीनमना रामो ह्यासीत् मुदुःखितः ॥	२
स रुदित्वा चिरं कालं बहुशो बाष्पमुत्सृजन् । क्रोधशोकसमाविष्टो रामो वचनमब्रवीत् ॥	३
अभूतपूर्वं शोकं मे मनः स्पष्टुमिवेच्छति । पश्यतो मे यथा नष्टा सीता श्रीरिव रूपिणी ॥	४
सादर्शनं पुरा सीता लङ्कां पारे महोदधेः । ततश्चापि मयानीता किं पुनर्वसुधातलात् ॥	५
वसुधे देवि भवति सीता निर्यात्यतां मम । दर्शयिष्यामि वा रोषं यथा मामवगच्छसि ॥	६
कामं श्रुर्ममैव त्वं त्वत्सकाशाद्धि मैथिली । कर्षता हलहस्तेन जनकेनोद्धृता पुरा ॥	७
तस्मान्निर्यात्यतां सीता विवरं वा प्रयच्छ मे । पाताले नाकप्रष्टे वा वसेयं सहितस्तया ॥	८
आनय त्वं हि तां सीतां मत्तोऽहं मैथिलीकृते । न मे दास्यसि चेत् सीतां यथारूपां महीतले ॥	९
सर्वतवनानां कृत्नां विधमिष्यामि ते स्थितिम् । नाशयिष्याम्यहं भूमिं सर्वमापो भवत्वह ॥	१०
एवं ब्रुवाणे काकुत्स्थे क्रोधशोकसमन्विते । ब्रह्मा सुरगणैः सार्धमुवाच रघुनन्दनम् ॥	११
राम राम न संतापं कर्तुमर्हसि सुव्रत । स्मर त्वं पूर्वकं भावं मन्त्रं चामित्रकर्शेन ॥	१२
न खलु त्वां महाबाहो स्मारयेयमनुत्तमम् । इमं मुहूर्तं दुर्धर्षे स्मर त्वं जन्म वैष्णवम् ॥	१३
सीता हि विमला साध्वी तव पूर्वपरायणा । नागलोकं सुखं प्रायात्त्वदाश्रयतपोबलात् ॥	१४
स्वर्गं ते सङ्गमो भूयो भविष्यति न संशयः । अस्यास्तु परिषन्मध्ये यदूत्रवीमि निबोध तत् ॥	१५
एतदेव हि काव्यं ते काव्यानामुत्तमं श्रुतम् । सर्वं विस्तरतो राम व्याख्यास्यति न संशयः ॥	१६
जन्मप्रभृति ते वीर सुखदुःखोपसेवनम् । भविष्यदुत्तरं चेह सर्वं वाल्मीकिना कृतम् ॥	१७
आदिकाव्यमिदं राम त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् । न ह्यन्योऽर्हति काव्यानां यशोभाप्राघवाहते ॥	१८
श्रुतं ते पूर्वमेतद्धि मया सर्वं सुरैः सह । दिव्यमद्भुतरूपं च सत्यवाक्यमनावृतम् ॥	१९
स त्वं पुरुषशार्दूल धर्मेण सुसमाहितः । शेषं भविष्यं काकुत्स्थ काव्यं रामायणं शृणु ॥	२०
उत्तरं नाम काव्यस्य शेषमत्र महायशः । तच्छृणुष्व महातेज ऋषिभिः सार्धमुत्तमम् ॥	२१
न खल्वन्येन काकुत्स्थ श्रोतव्यमिदमुत्तमम् । परमम् ऋषिणा वीर त्वयैव रघुनन्दन ॥	२२
एतावदुक्त्वा वचनं ब्रह्मा त्रिभुवनेश्वरः । जगाम त्रिदिवं देवो देवैः सह सबान्धवैः ॥	२३
ये च तत्र महात्मान ऋषयो ब्राह्मलौकिकाः । ब्रह्मणा समनुज्ञाता न्यवर्तन्त महौजसः ॥	२४
उत्तरं श्रोतुमनसो भविष्यं यच्च राघवे । ततो रामः शुभां वाणीं देवदेवेनै भाषिताम् ॥	२५
श्रुत्वा परमतेजस्वी वाल्मीकिमिदमब्रवीत् । भगवन्श्रोतुमनस ऋषयो ब्राह्मलौकिकाः ॥	२६
भविष्यदुत्तरं यन्मे श्रोभूते संप्रवर्तताम् । एवं विनिश्चयं कृत्वा संप्रगृह्य कुशीलवौ ॥	२७

तं जनौघं विसृज्याथ पर्णशालामुपागमत् । तामेव शोचतः सीतां सा व्यतीयायै शर्वरी ॥ २८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे रामकोपोपशमो नाम अष्टनवतितमः सर्गः

एकोनशततमः सर्गः

कौसल्यादिकालधर्मः

रजन्यां तु प्रभातायां समानीय महासुनीन् । गीयतामविशङ्काभ्यां रामः पुत्रानुवाच ह ॥ १
ततः समुपविष्टेषु ब्रह्मर्षिषु महात्मसु । भविष्यदुत्तरं काव्यं जगतुस्तौ कुशीलवौ ॥ २
प्रविष्टायां तु सीतायां भूतलं सत्यसंपदा । तस्यावसाने यज्ञस्य रामः परमदुर्मनाः ॥ ३
अपश्यमानो वैदेहीं मेने शून्यमिदं जगत् । शोकेन परमायसो न शान्तिं मनसागमत् ॥ ४
विमृज्य पार्थिवान् सर्वानृक्षवानरराक्षसान् । जनौघं विप्रमुग्ध्यानां वित्तपूर्वं विमृज्य च ॥ ५
एवं समाप्य यज्ञं तु विधिवत् स तु राघवः^१ । ततो विमृज्य तान् सर्वान् रामो राजीवलोचनः ॥
हृदि कृत्वा तदा सीतामयोभ्यां प्रविवेश ह । इष्टयज्ञो नरपतिः पुत्रद्वयसमन्वितः ॥ ७
न सीतायाः परां भार्यां वत्रे स रघुनन्दनः । यज्ञे यज्ञे च पन्न्यर्थं जानकी काञ्चनी भवत् ॥ ८
दश वर्षसहस्राणि वाजिमेधानथाकरोन् । वाजपेयान् दशगुणांस्तथा बहुसुवर्णकान् ॥ ९
अग्निप्रोमातिरात्राभ्यां गोसवैश्च महाधर्मैः । ईजे क्रतुभिरन्यैश्च स श्रीमानापद्रक्षिणेः ॥ १०
एवं स कालः सुमहान् राज्यस्थस्य महात्मनः । धर्मं प्रयतमानस्य व्यतीयाद्राघवस्य तु ॥ ११
अनुरञ्जन्ति राजानमहन्यहनि राघवम् । ऋभ्वानररक्षांसि स्थिता रामस्य शासने ॥ १२
कालं वर्षति पर्जन्यः सुभिक्षं विमला दिशः । हृष्टपुष्टजनाकीर्णं पुरं जनपदास्तथा ॥ १३
नाकाले क्षियते कश्चिन्न व्याधिः प्राणिनां तथा । नानर्थो विद्यते कश्चिद्रामे राज्यं प्रशासति ॥ १४
अथ दीर्घस्य कालस्य राममाता यशस्विनी । पुत्रपौत्रैः परिवृता कालधर्ममुपागमत् ॥ १५
अन्वियाय सुमित्रा च कैकेयी च यशस्विनी । धर्मं कृत्वा बहुविधं त्रिदिवे पर्यवस्थिता ॥ १६
सर्वाः प्रमुदिताः स्वर्गं राज्ञा दशरथेन च । समागता महाभागाः सर्वधर्मं च लेभिरे ॥ १७
तासां रामो महादानं काले काले प्रयच्छति । मातृणामविशेषेण ब्राह्मणेषु तपस्विषु ॥ १८
पित्र्याणि ब्रह्मरत्नानि यज्ञान् परमदुस्तरान् । चकार रामो धर्मात्मा पितॄन् देवान् विवर्धयन् ॥ १९
एवं वर्षसहस्राणि बहून्यथ ययुः सुखम् । यज्ञैर्बहुविधं धर्मं वर्धयानस्य सर्वदा ॥ २०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे कौसल्यादिकालधर्मो नाम एकोनशततमः सर्गः

१. व्यतीया च.

२. इदमर्थं ति. नास्ति ।

३. इदमर्थं ति. नास्ति ।

कस्यचित्त्वथ कालस्य युधाजित् केकयो नृपः । स्वगुरुं प्रेषयामास राघवाय महात्मने ॥	१
गार्ग्यमङ्गिरसः पुत्रं ब्रह्मर्षिममितप्रभम् । दश चाश्रमहन्त्राणि प्रीतिदानमनुत्तमम् ॥	२
कम्बलानि च रत्नानि चित्रवल्ग्वथोत्तमम् । रामाय प्रददौ राजा शुभान्याभरणानि च ॥	३
श्रुत्वा तु राघवो धीमान् ब्रह्मर्षिं गार्ग्यमागतम् । मातुलस्याश्वपतिनः ^१ प्रहितं तन्महद्वनम् ॥	४
प्रत्युद्गम्य च काकुत्स्थः क्रोशमात्रं सहानुजः । गार्ग्यं संपृजयामाम यथा अक्रो बृहस्पतिम् ॥	५
तथा संपूज्य तमृषिं तद्वनं प्रतिगृह्य च । पृष्ट्वा प्रतिपदं सर्वं कुशलं मातुलस्य च ॥	६
उपविष्टं महाभागं रामः प्रष्टुं प्रचक्रमे । किमाह मातुलो वाक्यं यदर्थं भगवानिह ॥	७
प्राप्तो वाक्यविदां श्रेष्ठः साक्षादिव बृहस्पतिः । रामस्य भाषितं श्रुत्वा महर्षिः कार्यविस्तरम् ॥	८
वक्तुमःभुतसंकाशं राघवायोपचक्रमे । मातुलस्ते महाबाहो वाक्यमाह नरर्षभ ॥	९
युधाजित् प्रीतिसंयुक्तं श्रूयतां यदि रोचते । अयं गन्धर्वविषयः फलमृलोपशोभितः ॥	१०
सिन्धोरुभयतः पार्श्वं देशः परमशोभनः । तं च रक्षान्तं गन्धर्वाः सायुधा युद्धकोविदाः ॥	११
शैलपस्य मुता वीर त्रिकोण्यो वै महाबलाः । तान् विनिजित्य काकुत्स्थ गन्धर्वनगरं शुभम् ॥	१२
निवेशय महाबाहो स्वपुरे सुसमाहिते । अन्यस्य न गतिस्तत्र देशः परमशोभनः ॥	१३
रोचतां ते महाबाहो नाहं त्वामाहितं वदे । तच्छ्रुत्वा राघवः प्रीतो महर्षमातुलस्य च ॥	१४
उवाच बादमित्येव भरतं चान्धवैश्रत । सोऽब्रवीद्राघवः प्रीतः साञ्जलिप्रदहो द्विजम् ॥	१५
इमौ कुमारौ तं देशं ब्रह्मर्षं विचरिष्यतः । भरतस्यात्मजौ वीरौ तक्षः पुष्कल एव च ॥	१६
मातुलेन सुगुप्तौ तु धर्मण सुममाहितौ । भरतं चाप्रतः कृत्वा कुमारौ सबलानुगौ ॥	१७
निहत्य गन्धर्वमुतान् द्वे पुरे विभजिष्यतः । निवेश्य तं पुरवरे आत्मजौ संनिवेश्य च ॥	१८
आगमिष्यति मे भूयः सकाशमतिधार्मिकः । ब्रह्मर्षिमेवमुक्त्वा तु भरतं सबलानुगम् ॥	१९
आज्ञापयामास तदा कुमारौ चाभ्यपेचयत् । नक्षत्रेण च मौम्येन पुरस्कृत्यङ्गिरःसुतम् ॥	२०
भरतः सह संन्येन कुमाराभ्यां विनिर्ययौ । सा सेना शक्रयुक्तेव नगरान्निर्ययावथ ॥	२१
राघवानुगता दूरं दुराधर्षा सुरैरपि । मांसार्दानि च सत्त्वानि रक्षांसि सुगहान्ति च ॥	२२
अनुजग्मुर्हि भरतं रुधिरस्य पिपासया । भूतप्रामाश्रु बहवो मांसभक्षाः सुदारुणाः ॥	२३
गन्धर्वपुत्रमांसानि भोक्तुकामाः सहस्रशः । सिंहव्याघ्रवराहाणां खंचराणां च पक्षिणाम् ॥	२४

बहूनि वै सहस्राणि सेनाया ययुरग्रतः । अर्धमासमुषिता पथि सेना निरामया ॥
हृष्टपुष्टजनाकीर्णा केकयं समुपागमत् ॥

२५

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे गन्धर्वविषयविजयधात्रा नाम शततमः सर्गः

एकोत्तरशततमः सर्गः

तक्षपुष्कलनिवेशः

श्रुत्वा सेनापतिं प्राप्तं भरतं केकयाधिपः । युधाजिद्वार्यसहितं परां प्रीतिमुपागमत् ॥ १
स निर्ययौ जनौघेन महता केकयाधिपः । त्वरमाणोऽभिचक्राम गन्धर्वान् कामरूपिणः ॥ २
भरतश्च युधाजिञ्च समेतौ लघुविक्रमैः । गन्धर्वनगरं प्राप्नौ सबलौ सपदानुगौ ॥ ३
श्रुत्वा तु भरतं प्राप्तं गन्धर्वास्ते समागताः । योद्धुकामा महावीर्या व्यनदन् वै समन्ततः ॥ ४
ततः समभवद्गुह्यं तुमुलं रोमहर्षणम् । सप्ररात्रं महाभीमं न चान्यतरयोर्जयः ॥ ५
खड्गशक्तिधनुर्ग्राहो नद्यः शोणितसंस्त्रवाः । नृकलेबरवाहिन्यः प्रवृत्ताः सर्वतो दिशम् ॥ ६
ततो रामानुजः क्रुद्धः कालस्यास्त्रं सुदारुणम् । संवर्तं नाम भरतो गन्धर्वेष्वभ्यचोदयत् ॥ ७
ते बद्धाः कालपाशेन संवर्तं विदारिताः । क्षणेनाभिहृतास्तेन तिस्रः कोट्यो महात्मनाम् ॥ ८
तं घातं घोरसङ्काशं न स्मरन्ति दिवौकसः । निमेषान्तरमात्रेण तादृशानां महात्मनाम् ॥ ९
हतेषु तेषु सर्वेषु भरतः कैययीसुतः । निवेशयामास तदा समृद्धे द्वे पुरोत्तमे ॥ १०
तत्रं तक्षशिलायां तु पुष्कलं पुष्कलावते । गन्धर्वदेशे रुचिरे गान्धारविषये च सः ॥ ११
धनरत्नौघसंपूर्णं काननैरुपशोभिते । अन्योन्यसंघर्षकृते स्पर्धया गुणविस्तरैः ॥ १२
उभे मुरुचिरप्रसूये व्यवहारैरकिल्बिषैः । उद्यानयानसंपूर्णं सुविभक्तान्तरापणे ॥ १३
उभे पुरवरे रम्ये विस्नरैरुपशोभिते । गृहमुख्यैः सुरुचिरैर्विमानममवर्णिभिः^१ ॥ १४
शोभिते शोभनीयैश्च देवायतनविस्तरैः । तालैस्तमालैस्तिलकैर्बकुलैरुपशोभिते ॥ १५
निवेश्य पञ्चभिर्वर्षैर्भरतो राघवानुजः । पुनरायान्महाबाहुरयोध्यां कैकयीसुतः ॥ १६
सोऽभिवाद्य महात्मानं साक्षाद्धर्ममिवापरम् । राघवं भरतः श्रीमान् ब्रह्माणमिव वासवः ॥ १७
शशं च यथावृत्तं गन्धर्ववधमुत्तमम् । निवेशनं च देशस्य श्रुत्वा प्रीतोऽस्य राघवः ॥ १८

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे तक्षपुष्कलनिवेशो नाम एकोत्तरशततमः सर्गः

द्व्युत्तरशततमः सर्गः

अङ्गदचन्द्रकेतुनिवेशः

तच्छ्रुत्वा हर्षमापेद् राघवो भ्रातृभिः सह । वाक्यं चाद्भुतसंकाशं तदा ^१ प्रोवाच लक्ष्मणम् ॥	१
इमौ कुमारौ सौमित्रे तव धर्मविशारदौ । अङ्गदश्चन्द्रकेतुश्च राज्यार्थं दृढविक्रमौ ॥	२
इमौ राज्येऽभिषेक्ष्यामि देशः साधु विधीयताम् । रमणीयो ह्यसंबाधो रमेतां यत्र धन्विनौ ॥	३
न राज्ञा यत्र पीडा स्यान्नाश्रमाणां विनाशनम् । स देशो दृश्यतां सौम्य नापराध्यामहे यथा ॥	४
तथोक्तवति रामे तु भरतः प्रत्युवाच ह । अयं कारुपथो देशो रमणीयो निरामयः ॥	५
निवेश्यतां तत्र पुरमङ्गदस्य महात्मनः । चन्द्रकेतोः सुरुचिरं चन्द्रकान्तं निरामयम् ॥	६
तद्वाक्यं भरतेनोक्तं प्रतिजग्राह राघवः । तं च कृत्वा वशे देशमङ्गदस्य न्यवेशयन् ॥	७
अङ्गदीया पुरी गम्या ह्यङ्गदस्य निवेशिता । रमणीया सुगुप्ता च रामेणाङ्घ्रिकर्मणा ॥	८
चन्द्रकेतोस्तु मल्लस्य मल्लभूम्यां निवेशिता । चन्द्रकान्तेति विख्याता दिव्या स्वर्गपुरी यथा ॥	९
ततो रामः परां प्रीतिं लक्ष्मणो भरतस्तथा । ययुर्युद्धे दुराधर्पा अभिषेकं च चक्रिरे ॥	१०
अभिषिच्य कुमारौ स प्रस्थापयति राघवः । अङ्गदं पश्चिमां भूमिं चन्द्रकेतुमुदङ्मुखम् ॥	११
अङ्गदं चापि सौमित्रिलक्ष्मणोऽनुजगाम ह । चन्द्रकेतोस्तु भरतः पार्ष्णिग्राहो बभूव ह ॥	१२
लक्ष्मणस्त्वङ्गदीयायां संवत्सरमथोषितः । पुत्रे स्थिते दुराधर्षे ह्ययोध्यां पुनरागमन् ॥	१३
भरतोऽपि तथैवोप्य संवत्सरमतोऽधिकम् । अयोध्यां पुनरागम्य रामपादावुपास्त सः ॥	१४
उभौ सौमित्रिभरतौ रामपादावनुव्रतौ । कालं गतमपि स्नेहात्त जज्ञातेऽतिधार्मिकौ ॥	१५
एवं वर्षमहन्नाणि दश तेषां ययुस्तदा । धर्मे प्रयतमानानां पौरकार्येषु नित्यदा ॥	१६
विद्वृत्य कालं परिपूर्णमानसाः श्रिया वृता धर्मपुरे सुसंस्थिताः ।	
त्रयः समिद्धा इव दीप्ततेजसो महाध्वरे साधु हुताम्बयोऽग्नयः ॥	१७
इत्यापिं श्रामद्रामायणं वान्मार्ग्ये आदिक्वाथे चतुर्विंशतिसहस्रिकायां सहितायाम्	
उत्तरकाण्डे अङ्गदचन्द्रकेतुनिवेशो नाम द्व्युत्तरशततमः सर्गः	

द्व्युत्तरशततमः सर्गः

कालागमनम्

कस्यचित्त्वथ कालस्य रामे धर्मपथे स्थिते । कालस्तापसरूपेण राजद्वारमुपागमत् ॥	१
सोऽब्रवील्लक्ष्मणं वाक्यं धृतिमन्तं यशस्विनम् । मां निवेद्य रामाय संप्राप्तं कार्यगौरवात् ^१ ॥	२
दूतोऽस्म्यतिबलस्याहं महर्षेरमितौजसः । रामं दिदृक्षुरायातः कार्येण हि महाबल ॥	३
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सौमित्रिस्त्वरयान्वितः । न्यवेद्यत रामाय तापसं तं समागतम् ॥	४

१. भ्रातृन् ति.

२. राघवः ति,

३. समिद्धादुति- ति.

४. पश्चिमदं ति. न विलोक्यते ।

जयस्व राम धर्मेण उभौ लोकौ महाद्युते । दूतस्त्वां द्रष्टुमायातस्तपसा भास्करप्रभः ॥	५
तद्वाक्यं लक्ष्मणेनोक्तं श्रुत्वा राम उवाच ह । प्रवेश्यतां मुनिस्तात महौजास्तस्य वाक्यधृत् ॥	६
सौमित्रिस्तु तथेत्युक्त्वा प्रावेशयत तं मुनिम् । ज्वलन्तमिव तेजोभिः प्रदहन्तमिवांशुभिः ॥	७
सोऽभिमग्न्य रघुश्रेष्ठं दीप्यमानं स्वतेजसा । ऋषिर्मधुरया वाचा वर्धस्वेत्याह राघवम् ॥	८
तस्मै रामो महानेजाः पूजामर्च्यपुरोगमाम् । ददौ कुशलमव्यग्रं प्रप्तुमेवोपचक्रमे ॥	९
पृष्टश्च कृशलं तेन रामेण वदतां वरः । आसने काञ्चने दिव्ये निपसाद् महायशाः ॥	१०
तमुवाच ततो रामः स्वागतं ते महामुने । प्रापयस्व च वाक्यानि यतो दूतस्त्वमागतः ॥	११
चोदितो राजसिंहेन मुनिर्वाक्यमभाषत । द्वन्द्वमेतत् प्रवक्तव्यं हितं वै यद्यपेक्षसे ॥	१२
यः शृणोति निरीक्षेद्वा स ग्रथो भविता तव । भवेद्वै मुनिमुख्यस्य वचनं यद्यपेक्षसे ॥	१३
स तथेति प्रतिज्ञाय रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । द्वारि तिष्ठ महाबाहो प्रतिहारं विसर्जय ॥	१४
स मे वध्यः खलु भवेत् कथां द्वन्द्वसमीरिताम् । ऋपेर्मम च सौमित्रे पश्येद्वा शृणुयाच्च यः ॥	१५
ततो निक्षिप्य काकुत्स्थो लक्ष्मणं द्वारि संग्रहम् । तमुवाच मुने वाक्यं कथयस्वेति राघवः ॥	१६
यत्ते मनीषितं वाक्यं येन चासि समाहितः । कथयस्वाविशङ्कस्त्वं ममापि हृदि वर्तते ॥	१७

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया सहितायाम्
उत्तरकाण्डे कालागमन नाम द्युत्तरशततमः सर्गः

चतुस्तरशततमः सर्गः

पितामहवाक्यकथनम्

शृणु राजन् महामत्त्व यदर्थमहमागतः । पितामहेन देवेन प्रेषितोऽस्मि महाबल ॥	१
तवाहं पूर्वके भावं पुत्रः परपुरंजय । मायामंभाषितो वीर कालः सर्वममाहरः ॥	२
पितामहश्च भगवानाह लोकर्पातः प्रभुः । ममयस्ते कृतः सौम्य स्वैल्लोकान परिरक्षितुम् ॥	३
संक्षिप्य हि पुरा लोकान मायया स्वयमेव हि । महार्णवे शयानोऽप्सु मां त्वं पूर्वमजीजनः ॥	४
भोगवन्तं ततो नागमनन्तमुदकेशयम् । मायया जनयित्वा त्वं द्वौ च सत्त्वौ महाबलौ ॥	५
मधुं च कैटभं चैव ययोरस्थिचयैर्वृता । इयं पर्वतसंवाधा मेदिनी चाभवत्तदा ॥	६
पद्मे दिव्येऽर्कमंकाशे नाभ्यामुत्पाद्य मामपि । प्राजापत्यं त्वया कर्म मयि सर्वं निवेशितम् ॥	७
सोऽहं संन्यस्तभारो हि त्वामुपासे जगत्पतिम् । रक्षां विधत्स्व भूतेषु मम तेजस्करो भवान् ॥	८
ततस्त्वमपि दुर्धर्पात्तस्माद्भावात् सनातनात् । रक्षार्थं सर्वभूतानां विष्णुत्वमुपजग्मिवान् ॥	९
अदित्यां वीर्यवान् पुत्रो भ्रातृणां वीर्यवर्धनः । समुत्पन्नेषु कृत्येषु तेषां साहाय्य कल्पसे ॥	१०
स त्वं त्रित्रास्यमानासु प्रजामु जगतां वर । रावणस्य वधाकाङ्क्षी मानुषेषु मनोऽदधाः ॥	११

दश वर्षसहस्राणि दश वर्षशतानि च । कृत्वा वासस्य नियति स्वयमेवात्मना पुरा ॥	१२
स त्वं मनोमयः पुत्रः पूर्णायुर्मानुषेष्विह । कालोऽयं ते नरश्रेष्ठ समोपमुपवर्तितुम् ॥	१३
यदि भूयो महाराज प्रजा इच्छस्युपासितुम् । वस वा वीर भद्रं त एवमाह पितामहः ॥	१४
अथवा विजिगीषा ते सुरलोकाय राघव । सनाथा विष्णुना देवा भवन्तु विगतज्वराः ॥	१५
श्रुत्वा पितामहंनोक्तं वाक्यं कालसमीरितम् । राघवः प्रहसन् वाक्यं सर्वसंहारमब्रवीत् ॥	१६
श्रुत्वा मे देवदेवस्य वाक्यं परममद्भुतम् । प्रीतिर्हि महती जाता तवागमनसंभवा ॥	१७
त्रयाणामपि लोकानां कार्यार्थं मम संभवः । भद्रं तेऽस्तु गमिष्यामि यत एवाहभागतः ॥	१८
हृद्रतो ह्यमि संप्राप्तो न मे तत्र विचारणा । मया हि सर्वकृत्येषु देवानां वशवर्तिना ^१ ॥	१९
स्थातव्यं सर्वसंहार यथा ह्याह पितामहः ॥	

द्वयार्थे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमः सर्गाया संहितायाम्
उत्तरकाण्डे पितामहवाक्यकथनं नाम चतुरश्रशततमः सर्गः

पञ्चोत्तरशततमः सर्गः

दुर्वासाऽभिगमः

तथा तयोः संवदतोर्दुर्वासा भगवानृषिः । रामस्य दर्शनाकाङ्क्षी राजद्वारमुपागमत् ॥	१
सोऽभिगम्य तु सौमित्रमुवाच ऋषिसन्तमः । रामं दर्शय मे शीघ्रं पुरा मेऽर्थोऽतिवर्तते ॥	२
मुनेस्तु भाषितं श्रुत्वा लक्ष्मणः परवीरहा । अभिवाद्य महात्मानं वाक्यमेतदुवाच ह ॥	३
किं कार्यं ब्रूहि भगवन का वार्थः किं करोम्यहम् । व्यग्रो हि राघवो ब्रह्मन् मुहूर्तं प्रतिपाल्यताम् ॥	४
तच्छ्रुत्वा ऋषिशार्दूलः क्रोधेन कलुषीकृतः । उवाच लक्ष्मणं वाक्यं निर्देहन्निव चक्षुषा ॥	५
अस्मिन् क्षणे मां सौमित्र रामाय प्रतिवेदयै । अस्मिन् क्षणे मां सौमित्र न निवेदयसे यदि ^१ ॥	६
विषयं त्वां पुत्रं चैव शपिष्ये राघवं तथा । भरतं चैव सौमित्रे युष्माकं या च सन्ततिः ॥	७
न हि शक्याम्यहं भूयो मनुं धारयितुं हृदि । तच्छ्रुत्वा घोरसङ्काशं वाक्यं तस्य महात्मनः ॥	८
चिन्तयामास मनसा तस्य वाक्यस्य निश्चयम् । एकस्य मरणं मेऽस्तु माभूत् सर्वविनाशनम् ॥	९
इति बुद्ध्या विनिश्चित्य राघवाय न्यवेदवत् । लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा रामः कालं विसृज्य च ॥	१०
निःमृत्यु त्वरितं राजा अत्रेः पुत्रं दर्शय ह । सोऽभिवाद्य महात्मानं ज्वलन्तमिव तेजसा ॥	११
किं कार्यमिति काकुत्स्थः कृताञ्जलिर्भाषत । तद्वाक्यं राघवेणोक्तं श्रुत्वा मुनिवरः प्रभुम् ॥	१२
प्रत्याह रामं दुर्वासाः श्रूयतां धर्मवत्सल । अद्य वर्षसहस्रस्य समार्तिस्तपसो मेम ॥	१३
सोऽहं भोजनमिच्छामि यथासिद्धं तवानघ । तच्छ्रुत्वा वचनं राजा राघवः प्रीतमानसः ॥	१४
भोजनं मुनिमुख्याय यथासिद्धमुपाहरत् । स तु भुक्त्वा मुनिश्रेष्ठस्तदन्नममृतोपमम् ॥	१५

१. वशवर्तिना ।त.

३. इदमर्थं ति. नास्त ।

२. प्रति पादय प्र. च.

४. समार्तिमंमराघव ति.

साधु रामेति संभाष्य स्वमाश्रममुपागमत् । तस्मिन् गते मुनिवरे स्वाश्रमं लक्ष्मणाप्रजः ॥ १६
 संस्मृत्य कालवाक्यानि ततो दुःखमुपागमत् । दुःखेन च सुसंतप्तः स्मृत्वा तद्द्वोरदर्शनम् ॥ १७
 अवाङ्मुखो दीनमना व्याहृतुं न शशाक ह । ततो बुद्ध्या विनिश्चित्य कालवाक्यानि राघवः ॥ १८
 नैतदस्तीति निश्चित्य तूष्णीमासीन्महायशः ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे दुर्वासोऽभिगमो नाम पञ्चोत्तरशततमः सर्गः

षडुत्तरशततमः सर्गः

लक्ष्मणपरित्यागः

अवाङ्मुखमथो दीनं दृष्ट्वा सोममिवाप्लुतम् । राघवं लक्ष्मणो वाक्यं हृष्टो मधुरमब्रवीत् ॥ १
 न संतापं महाबाहो मदर्थं कर्तुमर्हसि । पूर्षनिर्माणबद्धा हि कालस्य गतिरिदृशी ॥ २
 जहि मां सौम्य विम्वधं प्रतिज्ञां परिपालय । हीनप्रतिज्ञाः काकुत्स्थ प्रयान्ति नरकं नराः ॥ ३
 यदि प्रीतिर्महाराज यद्यनुप्राह्यता मयि । जहि मां निर्विशङ्कस्त्वं धर्मं वर्धय राघव ॥ ४
 लक्ष्मणेन तथोक्तस्तु रामः प्रचलितेन्द्रियः । मन्त्रिणः समुपानीय तथैव च पुरोधमम् ॥ ५
 अब्रवीच्च तदा वृत्तं तेषां मध्ये स राघवः । दुर्वासोऽभिगमं चैव प्रतिज्ञां तापसस्य च ॥ ६
 तच्छ्रुत्वा मन्त्रिणः सर्वे सोपाध्यायाः समासत । वसिष्ठस्तु महातेजा वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ७
 दृष्टमेतन्महाबाहो क्षयं ते रोमहर्षणम् । लक्ष्मणेन वियोगश्च तव राम महायशः ॥ ८
 त्यजैनं बलवान् कालो मा प्रतिज्ञां वृथा कृथाः । विनष्टायां प्रतिज्ञायां धर्मोऽपि च लयं ब्रजेत् ॥ ९
 ततो धर्मं विनष्टे तु त्रैलोक्यं सचराचरम् । सदेवार्पणं सर्वं विनश्येत्तु न संशयः ॥ १०
 स त्वं पुरुषशार्दूल त्रैलोक्यस्याभिपालनात् । लक्ष्मणेन विना चाद्य जगत् स्वस्थं कुरुष्व ह ॥ ११
 तेषां तत् समवेतानां वाक्यं धर्मार्थमंहितम् । श्रुत्वा परिषदो मध्ये रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥ १२
 विसर्जये त्वां सौमित्रे मा भूद्धर्मविपर्ययः । त्यागो वधो वा विहितः साधूनां नृभयं समम् ॥ १३
 रामेण भाषिते वाक्ये बाष्पव्याकुलितेन्द्रियः । लक्ष्मणस्त्वरितं प्रायात् स्वगृहं न विवेश ह ॥ १४
 स गत्वा सरयूतीरमुपस्पृश्य कृताञ्जलिः । निगृह्य सर्वस्त्रोतांसि निःश्वासं न मुमोच ह ॥ १५
 अग्निश्वसन्तं युक्तं तं सशक्राः साप्सरोगणाः । देवाः सर्षिगणाः सर्वे पुष्पैरभ्यकिरन्तदा ॥ १६
 अहृश्यं सर्वमनुजैः सशरीरं महाबलम् । प्रगृह्य लक्ष्मणं शक्ररित्रदिवं संविवेश ह ॥ १७
 ततो विष्णोश्चतुर्भागभागतं सुरसत्तमाः । दृष्ट्वा प्रमुदिताः सर्वेऽपूजयन् समहर्षयैः ॥ १८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
 उत्तरकाण्डे लक्ष्मणपरित्यागो नाम पञ्चोत्तरशततमः सर्गः

सप्तोत्तरशततमः सर्गः

कुशलवाभिषेकः

विसृज्य लक्ष्मणं रामो दुःखशोकसमन्वितः । पुरोधसं मन्त्रिणश्च नैगमांश्चैदमब्रवीत् ॥	१
अद्य राज्येऽभिषेक्ष्यामि भरतं धर्मवत्सलम् । अयोध्यायाः पतिं बीरं ततो यास्याम्यहं वनम् ॥	२
प्रवेशयत संभारान् मा भून् कालस्य पर्ययः । अद्यैवाहं गमिष्यामि लक्ष्मणेन गतां गतिम् ॥	३
तच्छृत्वा राघवणोक्तं सर्वाः प्रकृतयो भृशम् । मूर्धभिः प्रणता भूमौ गतसत्त्वा इयाभवन् ॥	४
भरतश्च विसंज्ञोऽभूच्छृत्वा रामस्य भाषितम् । राज्यं विगर्हयामास राघवं चेदमब्रवीत् ॥	५
सत्येनाहं शपे राजन् स्वर्गलोके न चैव हि । न कामये यथा राज्यं त्वां विना रघुनन्दन ॥	६
इमौ कुशलवौ राजन्नभिषिञ्च नराधिप । कोमलेषु कुशं वीरमुत्तरेषु तथा लवम् ॥	७
शत्रुघ्नस्य तु गच्छन्तु दूतास्त्वरितविक्रमाः । इदं गमनमस्माकं स्वर्गायाख्यान्तु मा चिरम् ॥	८
तच्छृत्वा भरतेनांक्तं दृष्ट्वा चापि ह्यधोमुखान् । पौरान् दुःखेन संतप्तान् वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ॥	
वत्स राम इमाः पश्य धरणीं प्रकृतीर्गताः । ज्ञात्वैषामीप्सितं कार्यं मा चैषां विप्रियं कृथाः ॥	१०
वसिष्ठस्य तु वाक्येन उत्थाप्य प्रकृतीजनम् । किं करोमीति काकुत्स्थः सर्वा वचनमब्रवीत् ॥	११
ततः सर्वाः प्रकृतयो रामं वचनमब्रुवन् । गच्छन्तमनुगच्छामो यत्र राम गमिष्यसि ॥	१२
पौरेषु यदि ते प्रीतिर्यदि स्नेहो ह्यनुत्तमः । सपुत्रदाराः काकुत्स्थ समौगच्छाम सत्पथम् ॥	१३
तपोवनं वा दुर्गं वा नदीमम्भोनिधि तथा । वयं ते यदि न त्याज्याः सर्वांश्चो नय ईश्वर ॥	१४
एषा नः परमा प्रीतिरेप नः परमो वरः । हृद्रता नः मदा प्रीतिस्तवानुगमने नृप ॥	१५
पौराणां दृढभक्तिं च बाढमित्येव सोऽब्रवीत् । स्वकृतान्तं चान्ववेक्ष्य तस्मिन्नहनि राघवः ॥	१६
कोमलेषु कुशं वीरमुत्तरेषु तथा लवम् । अभिषिच्य महात्मानावुभौ रामः कुशीलवौ ॥	१७
अभिषिक्तौ सुतावङ्के प्रतिष्ठाप्य पुरे ततः । परिष्वज्य महाबाहुर्मूर्धन्युपाघ्राय चासकृन् ॥	१८
रथानां तु सहस्राणि नागानामयुतानि च । दशायुतानि चाश्वानामेकैकस्य धनं ददौ ॥	१९
बहुरत्नौ बहुधनौ हृष्टपुष्टजनावृतौ । स्वं पुरे प्रेषयामास भ्रातरौ तु कुशीलवौ ॥	२०
अभिषिच्य मुतौ वीरौ प्रतिष्ठाप्य पुरे तदा । दूतान् संप्रेषयामास शत्रुघ्नाय महात्मने ॥	२१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे कुशलवाभिषेको नाम सप्तोत्तरशततमः सर्गः

अष्टोत्तरशततमः सर्गः

विभीषणाद्यदेशः

ते दूता रामवाक्येन चोदिता लघुविक्रमाः । प्रजग्मुर्मधुरां शीघ्रं चक्रुर्वासं च नाभवन् ॥	१
ते तु त्रिभिरहोरात्रैः संप्राप्य मधुरामथ । शत्रुघ्नाय यथातत्त्वमाचख्युः सर्वमेव तत् ॥	२
लक्ष्मणस्य परित्यागं प्रतिष्ठां राघवस्य च । पुत्रयोरभिषेकं च पौरानुगमनं तथा ॥	३
कुशास्य नगरी रम्या विन्ध्यपर्वतरोधसि । कुशावतीति नाम्ना सा कृता रामेण धीमता ॥	४
श्रावस्तीति पुरी रम्या श्राविता च लग्नस्य च । अयोध्यां विजनां कृत्वा राघवो भरतस्तथा ॥	५
स्वर्गस्य गमनोद्योगं कृतवन्तौ महारथौ । एवं सर्वं निवेद्याशु शत्रुघ्नाय महात्मने ॥	६
विरेमुस्ते ततो दूतास्त्वर राजेति चानुवन् । तच्छ्रुत्वा घोरसंकाशं कुलक्षयमुपस्थितम् ॥	७
प्रकृतीस्तु समानीय काञ्चनं च पुरोधसम् । तेषां सर्वं यथावृत्तमब्रवीद्रघुनन्दनः ॥	८
आत्मनश्च विपर्यासं भविष्यं भ्रातृभिः सह । ततः पुत्रद्वयं वीरः सोऽभ्यषिञ्चन्नराधिपः ॥	९
सुबाहुर्मधुरां लेभे शत्रुघाती च वैदिशम् । द्विधा कृत्वा तु तां सेनां माधुरीं पुत्रयोर्द्वयोः ॥	१०
धनं च युक्तं कृत्वा वै स्थापयामास पार्थिवः । मुष्वाहुं मधुरायां च वैदिशे शत्रुघातिनम् ॥	११
ययौ स्थाप्य तदायोध्यां रथेनैकेन राघवः । स ददर्श महात्मानं ज्वलन्तमिव पावकम् ॥	१२
सूक्ष्मक्षौमाम्बरधरं मुनिभिः सार्धमक्षयैः । सोऽभिवाद्य ततो रामं प्राञ्जलिः प्रयतेन्द्रियः ॥	१३
उवाच वाक्यं धर्मज्ञं धर्ममेवानुचिन्तयन् । कृत्वाभिषेकं सुतयोर्युक्तं राघवनन्दन ॥	१४
तवानुगमने राजन् विद्धि मां कृतनिश्चयम् । न चान्यदपि वक्तव्यमतो वीर न शासनम् ॥	१५
विलोक्यमानमिच्छामि त्वद्विधेन विशेषतः । तस्य तां बुद्धिमस्तीबां विज्ञाय रघुनन्दनः ॥	१६
बाढमित्येव शत्रुघ्नं रामो वाक्यमुवाच ह । तस्य वाक्यस्य वाक्यान्ते वानराः कामरूपिणः ॥	१७
ऋक्षराक्षससङ्घाश्च समापेतुरनेकशः । सुग्रीवं ते पुरस्कृत्य सर्व एव समागताः ॥	१८
ते रामं द्रष्टुमनसः स्वर्गायाभिमुखं स्थितम् । देवपुत्रा ऋषिसुता गन्धर्वाणां सुतास्तथा ॥	१९
रामक्षयं विदित्वा ते सर्व एव समागताः । ते राममभिवाद्योचुः सर्वं वानरराक्षसाः ^१ ॥	२०
तवानुगमने राजन् संप्राप्ताः कृतनिश्चयाः । यदि राम विनास्माभिर्गच्छेस्त्वं पुरुषोत्तम ॥	२१
यमदण्डमिवोद्यम्य त्वया स्म विनिपातिताः । तैरेवमुक्तः काकुत्स्थो बाढमित्यब्रवीत् स्मयन् ^२ ॥	२२
एतस्मिन्नन्तरे रामं सुग्रीवोऽपि महाबलः । प्रणम्य विधिवद्वीरं विज्ञापयितुमुद्यतः ॥	२३
अभिषिच्यार्हदं वीरमागतोऽस्मि नरेश्वर । तवानुगमने राजन् विद्धि मां कृतनिश्चयम् ॥	२४
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामो रमथतां वरः । वानरेन्द्रमथोवाच मैत्रं तस्यानुचिन्तयन् ॥	२५
सखे शृणुष्व सुग्रीव न त्वयाहं विनाकृतः । गच्छेयं देवलोकं वा परमं वा पदं महत् ^३ ॥	२६
विभीषणमथोवाच राक्षसेन्द्रं महायशाः । यावत् प्रजा धरिष्यन्ति तावत्त्वं वै विभीषण ॥	२७

१. इदमर्थं ति. नास्ति.

३. तस्य तद्वचनमत्यारभ्य एतदन्त ति.

२. इदमर्थं ति. न वृष्यते ।

नास्ति ।

राक्षसेन्द्र महावीर्यं लङ्कास्थः स्वं धरिष्यसि । यावच्चन्द्रश्च सूर्यश्च यावत्तिष्ठति मेदिनी ॥	२८
यावच्च मत्कथा लोके तावद्राज्यं तवारित्वह । शासितस्त्वं सर्गित्वेन कार्यं ते मम शासनम् ॥	२९
प्रजाः संरक्ष धर्मेण नोत्तरं वक्तुमर्हसि । किंचान्यद्वक्तुमिच्छामि राक्षसेन्द्र महामते ॥	३०
आराधय 'जगन्नाथमिदंवाक्कुलदैवतम् । आराधनीयमनिशं सर्वैर्देवैः सवासवैः ॥	३१
तथेति प्रतिजग्राह रामवाक्यं विभीषणः । राजा राक्षसमुख्यानां राघवाज्ञामनुस्मरन् ॥	३२
तमेवमुक्त्वा काकुत्स्थो हनुमन्तमथाब्रवीत् । जीविते कृतवुद्धिस्त्वं मां प्रतिज्ञां विलोपय' ॥	३३
मत्कथाः प्रचरिष्यन्ति यावल्लोके हरीश्वर । तावद्रमस्व सुप्रीतो मद्राक्यमनुपालयन् ॥	३४
एषमुक्तस्तु हनुमान् राघवेण महात्मना । वाक्यं विज्ञापयामास परं हर्षमवाप्य च ॥	३५
यावन्नव कथा लोके विचरिष्यति पावनी । तावन् स्थास्यामि मेदिन्यां तवाज्ञामनुपालयन् ॥	३६
जाम्बवन्तं तथोक्तवा तु वृद्धं ब्रह्ममुतं तथा । मैन्दं च द्विविदं चैव पञ्च जाम्बवता सह ॥	३७
यावन् कलिश्च मंप्राप्तस्तावज्जीवन सर्वदा । तानेवमुक्त्वा काकुत्स्थः सर्वास्तानृक्षवानरान् ॥	३८
उवाच बाढं गच्छध्वं मया सार्धं यथेप्सितम् ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणं यास्माकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकाया मंडितायाम्

उत्तरकाण्डे विभीषणाद्यांशो नाम अष्टोत्तरशततमः सर्गः

नवोत्तरशततमः सर्गः

श्रीगाममहाप्रस्थानम्

प्रभातायां तु शर्वर्या पृथुवक्षा महायशाः । रामः कमलपत्राक्षः पुरोधसमथाब्रवीत् ॥	१
अग्निहोत्रं ब्रजत्वमे दीप्यमानं सह द्विजैः । वाजपेयातपत्रं च शोभमानं महापथे ॥	२
ततो वसिष्ठस्तेजस्वी सर्वं निरवशेषतः । चकार विधिवद्धर्मं माहाप्रस्थानिकं विधिम् ॥	३
ततः सूक्ष्माम्बरधरो ब्रह्ममावर्तयन् परम् । कुशान् गृहीत्वा पाणिभ्यां प्रसज्यै प्रययावथ ॥	४
अव्याहरन् क्वचित्क्वचिन्निश्चेष्टो निःसुखः पथि । निर्जगाम गृहान्तस्मादीप्यमान इवांशुमान् ॥	५
रामस्य दक्षिणे पार्श्वे सपद्मा श्रीरूपाश्रिता । सव्ये तु ह्रीर्महादेवी व्यवसायस्तथाप्रतः ॥	६
शरा नानाविधाश्चापि धनुरायतमुत्तमम् । तथायुधानि ते सर्वे ययुः पुरुषविप्रहाः ॥	७
वेदा ब्राह्मणरूपेण गायत्री सर्वरक्षिणी । ओंकारोऽथ वषट्कारः सर्वे राममनुव्रताः ॥	८
ऋषयश्च महात्मानः सर्वे एव महीसुराः । अन्वगच्छन् महात्मानं स्वर्गद्वारमपावृतम् ॥	९
तं यान्तमनुगच्छन्ति ह्यन्तःपुरचराः स्त्रियः । सवृद्धबालदासीकाः सवर्षवर्षकिङ्कराः ॥	१०
सान्तःपुरश्च भरतः शत्रुघ्नसहितो ययौ । रामं गतिमुपागम्य साग्निहोत्रमनुव्रतः ॥	११
ते च सर्वे महात्मानः साग्निहोत्राः समागताः । सपुत्रदाराः काकुत्स्थमनुजग्मुर्महामतिम् ॥	१२

१. श्रीरङ्गनाथ इति सम्प्रदायासिद्धोऽर्थः ।

२. यथोदितं ति.

१. इथा कृपाः ति.

१. सरयू ति. वर्षपर च. प्र.

मन्त्रिणो भृत्यवर्गाश्च सपुत्रपशुबान्धवाः । सर्वे सहानुगा राममन्वगच्छन् प्रहृष्टवत् ॥	१३
ततः सर्वाः प्रकृतयो हृष्टपुष्टजनावृताः । गच्छन्तमन्वगच्छंस्तं राघवं गुणरञ्जिताः ॥	१४
वतः सखीपुमांसस्ते सपक्षिपशुवाहनैः । राघवस्यानुगाः सर्वे हृष्टा विगतकल्मषाः ॥	१५
स्नाताः प्रमुदिताः सर्वे हृष्टाः पुष्टाश्च वानराः । दृढं किलकिलाशब्दैः सर्वं राममनुव्रतम् ॥	१६
न तत्र कश्चिद्दीनो वा व्रीडितो वापि दुःखितः । हृष्टं प्रमुदितं सर्वं बभूव परमाद्भुतम् ॥	१७
द्रष्टुकामोऽथ निर्यान्तं रामं जानपदो जनः । यः प्राप्तः सोऽपि दृष्ट्वैव स्वर्गयानुगतो मुदैः ॥	१८
ऋक्षवानररक्षांसि जनाश्च पुरवासिनः । आगच्छन् परया भक्त्या पृष्टतः सुममाहिताः ॥	१९
यानि भूतानि नगरेऽप्यन्तर्धानगतानि च । राघवं तान्यनुययुः स्वर्गाय समुपरिथतम् ॥ ॥	२०
यानि पश्यन्ति काकुत्स्थं स्थावराणि चराणि च । सर्वाणि रामगमने ह्यनुजग्मुर्हि तान्यपि ॥	२१
नोच्छ्रसत्तदयोध्यायां सुसूक्ष्ममपि दृश्यते । तिर्यग्योनिगताश्चापि सर्वे राममनुव्रताः ॥	२२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिमहाम्नीकाया संहितायाम्
उत्तरकाण्डे श्रीराममहाप्रस्थानं नाम नवोत्तरशततमः सर्गः

दशोत्तरशततमः सर्गः

सहानुगश्रीरामस्वर्गारोहः

अध्यर्धयोजनं गत्वा नदीं पश्चान्मुखाश्रिताम् । सरयूं पुण्यसलिलां ददर्श रघुनन्दनः ॥	१
तां नदीमाकुलावर्ता सर्वत्रानुसरन्नृपः । आगतः सप्रजो रामस्तं देशं रघुनन्दनः ॥	२
अथ तस्मिन् मुहूर्तं तु ब्रह्मा लोकपितामहः । सर्वैः परिवृतो देवैर्ऋषिभिश्च महात्मभिः ॥	३
आययौ यत्र काकुत्स्थः स्वर्गाय समुपरिथतः । विमानशतकोटीभिर्दिव्याभिरभिसंवृतः ॥	४
दिव्यतेजोवृत्तं व्योम ज्योतिर्भूतमनुत्तमम् । स्वयंप्रभैः स्वतेजोभिः स्वर्गिभिः पुण्यकर्मभिः ॥	५
पुण्या वाता ववुश्चैव गन्धवन्तः सुखप्रदाः । पपात पुष्पवृष्टिश्च देवैर्मुक्ता महौघवन् ॥	६
तस्मिन्स्तूर्यशतैः कीर्णं गन्धर्वाप्सरसंकुले । सरयूसलिले रामः पद्भ्यां समुपचक्रमे ॥	७
ततः पितामहो वाणीमन्तरिक्षादभाषत । आगच्छ विष्णो भद्रं ते दिष्ट्या प्राप्तोऽसि राघव ॥	८
भ्रातृभिः ^१ सह देवाभैः प्रविशस्व स्वकां तनुम् । यामिच्छसि महाबाहो तां तनुं प्रविश स्वकाम् ॥	९
वैष्णवीं तां महातेजस्तद्वाकाशं सनातनम् । त्वं हि लोकगतिर्देव न त्वां केचित् प्रजानते ॥	१०
ऋते मायां विशालार्क्षीं तव पूर्वपरिग्रहाम् । त्वामचिन्त्यं महद्भूतमक्षयं सर्वसंप्रहैम् ॥	११
यामिच्छसि महातेजस्तां तनुं प्रविश स्वयम् । पितामहवचः श्रुत्वा विनिश्चित्य महामतिः ॥	१२
विवेश वैष्णवं तेजः सशरीरः सहानुजः । ततो विष्णुमयं देवं पूजयन्ति स्म देवताः ॥	१३
साध्या मरुद्गणाश्चैव सेन्द्राः साम्निपुरोगमाः । ये च दिव्या ऋषिगणा गन्धर्वाप्सरसश्च याः ॥ १४	१४

१. बाणधवाः ति.

२. जनः ति.

३. चाजरं तथा ति.

१. भ्रातृभिः इति बहुवचनेन कश्मणोऽपि तत्र गत इति तावन्भाष्याख्या । पुरोगतस्य, सहयाशिनः, पश्चाद्गमिष्यतश्च सामान्येनाद्यतनप्रेषण इति कतकव्याख्या ।

सुपर्णनागयक्षाश्च दैत्यदानवराक्षसाः । सर्वं पुष्टं प्रमुदितं सुसंपूर्णमनोरथम् ॥	१५
साधु साध्विति तैर्देवैस्त्रिदिवं गतकल्मषम् । अथ विष्णुर्महतेजाः पितामहमुवाच ह ॥	१६
एषां लोकं जनौघानां दातुमर्हसि सुव्रत । इमे हि सर्वे स्नेहान्मामनुयाता मनस्विनः ॥	१७
भक्ता हि भजितव्याश्च त्यक्तात्मानश्च मत्कृते । तच्छ्रुत्वा विष्णुवचनं ब्रह्मा लोकगुरुः प्रभुः ॥ १८	
लोकान् सान्तानिकाम्नाम यास्यन्तीमे समागताः । यच्च तिर्यग्गतं किञ्चिन्वामेवमनुचिन्तयत् ॥	१९
प्रणांस्त्यक्ष्यति भक्त्या वै तत्सन्ताने निवत्स्यति । सर्वैर्ब्रह्मगुणैर्युक्ते ब्रह्मलोकादनन्तरे ॥	२०
वानराश्च स्वकां योनिमृक्षाश्चैव तथा ययुः । येभ्यो विनिःसृताः सर्वे सुरेभ्यः सुरसंभवाः ॥	२१
तेषु प्रविविशे चैव सुग्रीवः सूर्यमण्डलम् । पश्यतां सर्वदेवानां स्वान् पितॄन् प्रतिपेदिरे ॥	२२
तथोक्तवति देवेशे गोप्रताग्मुपागताः । भेजिरे सरयूं सर्वे हर्षपूर्णाश्रुविकृवाः ॥	२३
अबगाह्य जलं यो यः प्राणी ह्यासीत् प्रहृष्टवत् । मानुषं देहमुन्मृष्य विमानं सोऽध्यरोहत् ॥	२४
तिर्यग्योनिगतानां च शतानि सरयूजलम् । संप्राप्य त्रिदिवं जग्मुः प्रभासुरवपूंषि च ॥	२५
दिव्या दिव्येन वपुषा देवा दीप्ता इवाभवन् । गत्वा तु सरयूतोयं स्थावराणि चराणि च ॥	२६
प्राप्य ततोयविच्छेदं देवलोकमुपागमन् । तस्मिन् येऽपि समापन्ना ऋक्षवानरराक्षसाः ॥	२७
तेऽपि स्वर्गं प्रविशिशुर्देहान्निक्षिप्य चाम्भसि । ततः समागतान् सर्वान् स्थाप्य लोकगुरुर्दिवि ॥ २८	
जगाम त्रिदशैः सार्धं सदा हृष्टैर्दिवं महत् ॥	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्

उत्तरकाण्डे सप्ततुगश्रीरामस्वर्गागोहो नाम दशोत्तरशततमः सर्गः

एकादशोत्तरशततमः सर्गः

श्रीमद्रामायणफलश्रुतिः

एतावदेतदाख्यानं सोत्तरं ब्रह्मपूजितम् । रामायणमिति ख्यातं मुख्यं वाल्मीकिना कृतम् ॥	१
ततः प्रतिप्लितो विष्णुः स्वर्गलोके यथापुरम् । येन व्याप्तमिदं सर्वं त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥	२
ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । नित्यं शृण्वन्ति संतुष्टा दिव्यं रामायणं दिवि ॥	३
इदमाख्यानमायुष्यं सौभाग्यं पापनाशनम् । रामायणं वेदसमं श्राद्धेषु श्रावयेद्बुधः ॥ ^१	४
अपुत्रो लभते पुत्रमधनो लभते धनम् । सर्वपापैः प्रमुच्येत पदमप्यस्य यः पठेत् ॥	५
पापान्यपि च यः कुर्याद्दहन्यहनि मानवः । पठत्येकमपि श्लोकं पापात् स परिमुच्यते ॥	६
वाचकाय च दातव्यं वस्त्रं धेनुं हिरण्यकम् । वाचके परितुष्टे तु तुष्टाः स्युः सर्वदेवताः ॥	७
एतदाख्यानमायुष्यं पठन् रामायणं नरः । सपुत्रपौत्रो लोकेऽस्मिन् प्रेत्य चेह महीयते ॥	८
रामायणं गोविसर्गे मध्याह्ने वा समाहितः । सायाह्ने वापराह्ने च वाचयन्नावसीदति ^३ ॥	९

१. गायत्र्याश्च स्वरूपं तद्रामायणमनुत्तम इति ति. नषिकं प्रक्षिप्तम् ।

२. धेनुं प्र. च.

३. इदं वचं प्र. च. नास्ति ।

अयोध्यापि पुरी रम्या शून्या वर्षगणान् बहून् । ऋषभं प्राप्य राजानं निवासमुपकस्यति ॥	१०
एतदाख्यानमायुष्यं सभविष्यं सहोत्तरम् । कृतवान् प्रचेतसः पुत्रस्तद्ब्रह्माप्यन्वमन्यत ॥	११
अश्वमेधसहस्रस्य बाजपेयायुतस्य च । लभते भवणादेव सर्गस्यैकस्य मानवः ॥	१२
प्रयागादीनि तीर्थानि गङ्गाद्याः सरितस्तथा । नैमिशादीन्यरण्यानि कुरुक्षेत्रादिकान्यपि ॥	१३
गतानि तेन लोकेऽस्मिन् येन रामायणं श्रुतम् । हेमभारं कुरुक्षेत्रे व्रस्ते भानौ प्रयच्छति ॥	१४
यश्च रामायणं लोके शृणोति सदृशाबुधौ । सम्यक् श्रद्धासमायुक्तः शृणुते राघवीं कथाम् ॥	१५
सर्वपापात् प्रमुच्येत विष्णुलोकं स गच्छति । आदिकाव्यमिदं त्वार्थं पुरा वाल्मीकिना कृतम् ॥१६	
यः शृणोति सदा भक्त्या स गच्छेद्वैष्णवीं तनुम् । पुत्रदाराश्च वर्धन्ते संपदः सन्ततिस्तथा ॥१७	
सत्यमेतद्विदित्वा तु श्रोतव्यं नियतात्माभिः । गायत्र्याश्च स्वरूपं तद्रामायणमनुत्तमम् ॥	१८
अपुत्रो लभते पुत्रमधनो लभते धनम् । सर्वपापैः प्रमुच्येत पदमप्यस्य यः पठेत् ॥	१९
यः पठेच्छृणुयाञ्चित्यं चरितं राघवस्य ह । भक्त्यानिष्कल्मषो भूत्वा दीर्घमायुरवाप्नुयात् ॥	२०
चिन्तयेद्राघवं नित्यं श्रेयः प्राप्तुं य इच्छति । श्रावयेदिदमाख्यानं ब्राह्मणेभ्यो दिनं दिने ॥	२१
यस्त्विदं रघुनाथस्य चरितं सकलं पठेत् । सोऽसुक्षये विष्णुलोकं गच्छत्येव न संशयः ॥	२२
पिता पितामहस्तस्य तथैव प्रपितामहः । तत्पिता तत्पिता चैव विष्णुं यान्ति न संशयः ॥	२३
चतुर्वर्गप्रदं नित्यं चरितं राघवस्य तु । तस्माद्यत्नवता नित्यं श्रोतव्यं परमं सदा ॥	२४
शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥२५	
एवमेतत् पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥	२६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणं वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशतिसहस्रिकायां संहितायाम्
उत्तरकाण्डे श्रीमद्रामायणफलश्रुतिर्नाम एकादशोत्तरशततमः सर्गः

इति श्रीमद्रामायणे उत्तरकाण्डः संपूर्णः

श्रीमद्रामायणं संपूर्णम्

शुभं भूयात्

